चतुर्थाध्यायः ॥ ४ ॥

चतुर्थाध्याये प्रथमः पादः ।

क्रत्वर्थप्रतिज्ञाधिकरणम् ॥ १ ॥

हिन द्ध्याय
र्जनं स्यात्क्रत्व

थातः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्जिज्ञासा ॥ १ ॥

शेषशेषित्वसिद्धौ किं प्रयोज्यं किं प्रयोजकम् ॥ इत्यपेक्षोदयाद्वक्ति चतुर्थं तत्प्रयुक्तये ॥ १ ॥
चिन्ता न कार्या कार्या वा क्रत्वर्थपुरुषार्थयोः ॥ अफलत्वान्न कर्तव्या प्रयुक्तौ क्रियतामियम् ॥ २ ॥
कचिदेतद्विचारेण कचित्फलविधेर्वशात् ॥ कचित्साक्षादिहाध्याये प्रयुक्तिर्बहुधोच्यते ॥ ३ ॥

प्रसिद्धे शेषशेषित्वे प्रयुक्तिरधुनोच्यते ॥ शेषिणैव च शेषस्य प्रयुक्तिरिति हेतुता[1] ॥ यद्यपि न सर्वः शेषी शेषस्य प्रयोजकः, तुषोपवापादेः कपालादिप्रयोजकत्वाभावात्, तथापि शेषिणएव ताव-च्छेषाणां[2] प्रयोक्तार इति भवति शेषलक्षणस्य प्रयुक्तिलक्षणंप्रति हेतुतेति ततः परमारम्भः । ननु विधिरेव प्रयोजकः, सर्वश्च विधिः स्वविषयस्य प्रयोजक एव, अप्रयोजकस्य विधित्वानुपपत्तेः । तदे-करसत्वाद्विधेः । अथ प्रधानविधिरेव प्रयोजको नाङ्गविधयः अन्यतः सिद्धत्वात् । तुल्यमिदमामि-क्षाविधेर्वाजिनविधेश्च द्वयोरप्यङ्गविधित्वादतः किमत्र चिन्त्यते । उच्यते । सत्यं, विधिरेव प्रयोजकः

अथातः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्जिज्ञासा ॥ १ ॥ हेतुहेतुमद्भावसंगत्या शेषलक्षणानन्तरं प्रयुक्तिलक्षणमारभ्यत इति प्रतिजानीते—**प्रसिद्ध इति ।** पूर्वस्मिन्नध्याये पदार्थानां शेषशेषिभावे सिद्धे सत्ययं पदार्थोऽनेनानुष्ठाप्यतेऽयमनेने-त्येवमस्मिन्नध्यायेऽनुष्ठापनापरपर्यायप्रयुक्तिरुच्यत इत्यर्थः । प्रसिद्धे शेषशेषित्वे इत्यनेन विवक्षितस्य हेतुहेतुमद्भावस्य शङ्क-यानुपपत्तिं मत्वा समर्थयते—**शेषिणैवेति** । तामेव शङ्कां प्रदर्शयन् तदुत्तरत्वेनोत्तरार्धं व्याचष्टे—**यद्यपीत्यादिना । तुषेति ।** पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपतीति तृतीयया पुरोडाशकपालादेस्तुषोपवापादौ शेषत्वेऽपि तुषोपवापादेः कपाला-दिप्रयोजकत्वाभावादित्यर्थः । तथाच सत्यपि शेषशेषिभावे प्रयुक्त्यभावान्न शेषशेषिभावस्य प्रयुक्तिहेतुत्वमिति भावः । **तथापीति ।** ये जुहोतीत्यादिश प्रयुक्त्यभावाच्छेषशेषिभावः प्रयुक्तिहेतुरेव । पुरोडाशकपालादेस्तुषोपवापादिप्रयुक्त्यभावस्तु विनियोगात् र्थस्तु—यस्मिन्पदा श्रयकृतोऽन्यथासिद्ध इति न तावता शेषशेषिभावस्य प्रयुक्तिहेतुत्वाभाव इति भावः । **ननु** किं दध्यानयनमामिक्ष युज्यते उत वाजिनेनापीत्येवं हि प्रयुक्तिविचारः कर्तव्यः । नचैवं संभवति दध्यानयनस्य 'तप्ते पयसि दध्यानयती'ति विधिप्रयुक्ततया आमिक्षादिप्रयुक्तत्वायोगात्, अतः प्रयुक्तिनिरूपणं न घटत इत्याक्षिपति—**नन्विति । तदेकेति ।** प्रवर्तनात्मकतया विधेः प्रयुक्त्यैकरसत्वादित्यर्थः । **ननु** न सर्वो विधिः स्वविषयस्य प्रवर्तकः अङ्गानुष्ठानस्य प्रधानोपकारसिद्ध्यर्थतया स्वविषयोपकारसिद्ध्यर्थं प्रधानविधित एवाङ्गानुष्ठानसिद्ध्या अङ्गविधीनां स्वविषयप्र-युक्तावुदासीनत्वात्प्रवर्तनात्मकविधित्वं च तेषां प्रयुक्तिफलेपधानाभावेऽपि तच्छक्तिसद्भावमात्रेणोपपद्यते । एवंच दध्या-नयनमामिक्षाविधिप्रयुक्तमामिक्षार्थत्वान्न वाजिनविधिप्रयुक्तं वाजिनार्थत्वाभावादित्येवं प्रयुक्तिनिरूपणं घटत इति शङ्कते—**अथेति** । तर्हि यागापेक्षयामिक्षावाजिनयोरुभयोरङ्गत्वेन तद्विध्योः स्वस्वविषयप्रयोजकत्वस्यैवाभावात्स्वविषयोपकारसि-द्ध्यर्थं दध्यानयनप्रयुक्तिकथा दूरापेतेत्याक्षेप्ता परिहरति—**तुल्यमिति ।** यद्यपि सा वैश्वदेव्यामिक्षेत्यामिक्षाविधेः द्रव्यदेव-ताविशिष्टयागविधित्वात्प्रधानविधित्वं तथापि विशेषणभूतामिक्षांशेन तस्य प्रधानविधित्वाभावादङ्गविधित्वोक्तिः । यद्वा विशिष्टविध्याक्षिप्तो यो विशेषणभूतामिक्षामात्रगोचरो विधिस्तदभिप्रायक आमिक्षाविधिशब्दो बोध्यः । सर्वस्य विधेः स्ववि-षयप्रयोजकत्वेऽपि न प्रयुक्तिविचारानुपपत्तिरित्याह—**सत्यमिति ।** कस्मै नेत्यनन्तरं इति विचार्यत इति शेषः । उक्तमेवो-

---

१ हेतुना. २ तच्छेषाणां.

प्रयोजनाय तु कस्मै किमनुष्ठापयति कस्मै न, किं दध्यानयनविधिरामिक्षार्थतयैवानयनमनुष्ठापयति उत वाजिनार्थतयापि। एवं कपालादिष्वपि द्रष्टव्यम्। यदर्थं चानुष्ठापयति तत्प्रयोजकमित्युच्यते। यत्तु साध्यमपि साधनमन्यतः सिद्धमुपजीवति नतु स्वयमनुष्ठापयति तदप्रयोजकमुच्यते। यद्वा विधिः क्रियायामेव साक्षात्प्रयोजको विशेषणेषु त्वर्थात्। तद्यत्र परप्रयुक्तमेव विशेषणत्वेनाङ्गीक्रियते, यथैकहायनी क्रयप्रयुक्ता पदग्रहणस्य, पुरोडाशकपालं च पुरोडाशप्रयुक्तं तुषोपवापस्य तत्र तुषोपवापादि/ विधेः परप्रयुक्तविशेषणोपजीवित्वात्तद्विषया प्रयुक्तिशक्तिर्लुप्यते। कपालेषु श्रपयन्ते कहायन्या क्रीणातीत्यादयस्तु विधयः स्वतन्त्रकपालैकहायन्यादिग्राहित्वाद्भवन्ति प्रयोजकाः। ... किं कस्य प्रयोजकं, किं कस्य नेति युक्ता चिन्ता। सर्वस्मिंश्चाध्याये क्रत्वर्थ[illegible]देविचारद्वारेण

दाहरणविशेषनिष्ठतया विवृणोति—**किं दध्यानयनेति**। **एवमिति**। विशिष्टविध्याक्षिप्तः कपालमात्रगोचरो यो विधिः स किं पुरोडाशार्थमेव कपालं प्रयुङ्क्ते उत तुषोपवापार्थमपीत्येवं विचारस्तत्रापि द्रष्टव्य इत्यर्थः। **नन्वयं** न प्रयोजकत्वाप्रयोजकत्वविचार इत्याशङ्क्यामिक्षावाजिनयोः साधनानुष्ठानोद्देश्यत्वानुद्देश्यत्वे एव प्रयोजकत्वाप्रयोजकत्वे इत्याह—**यदर्थमिति**। स्वयं स्वार्थमित्यर्थः। यदर्थं विधिः स्वविषयं नानुष्ठापयतीति यावत्। **नन्वङ्ग**विधीनां स्वस्वविषयानुष्ठापकत्वमेवासिद्धं प्रधानविधिनैव तद्विषयानुष्ठानसिद्धेः। अतएव जंजभ्यमानमन्त्रवचनादिषु भाष्यकारेणोक्तं पुरुषप्रयत्नोऽनुवाद इति। उक्तंच न्यायरत्नमालायाम् 'एवमङ्गीभूतेषु तेषु विषयविशिष्टप्रधानविधिनैव प्रयोगसिद्धेस्तस्मिन्नंशेऽङ्गविधिरनुवादोऽभिधीयते' इति। तस्माद्दध्यानयनविधेः स्वविषयानुष्ठापकत्वस्यैवाभावात्किमानयनविधिरामिक्षार्थतयानयनमनुष्ठापयत्युत वाजिनार्थतयेत्यादिविचारोऽनुपपन्न इत्यस्वरसादाह—**यद्वेति**। **क्रियायामेवेति**। तस्या एव साक्षाद्विधिगोचरत्वादिति भावः। **अर्थादिति**। अर्थापत्त्येत्यर्थः। विशेषणप्रयुक्त्यभावे तद्विशिष्टक्रियानिष्पत्तेरिति भावः। **एकहायनीति** सप्तमं पदमध्वर्युरञ्जलिना गृह्णातीति किमीयपदस्य ग्रहणमित्यपेक्षायामेकहायनीपदस्येत्येवं क्रयप्रयुक्तैकहायनी तद्विशेषणत्वेनाङ्गीक्रियत इत्यर्थः। अत्र ग्रहणस्यैकहायनीप्रयोजकत्वस्यैवाभावादेकहायनीनयनप्रयोजकत्वं दूरापेतमित्याशयेनैकहायन्या विशेषणत्वोक्तिः। **लुप्यते इति**। परप्रयुक्तोपजीवनेनैव पदग्रहणस्य तुषोपवापस्य च सिद्ध्या तत्रानुपपत्त्यभावेनार्थापत्तिक्षयादिति भावः। विशेषणत्वेन श्रूयमाणस्यापि कपालादेस्तुषोपवापादिविध्यप्रयोज्यत्वोक्त्या विशेषणत्वेनाश्रूयमाणस्यार्थिकस्य साधनस्य दध्यानयनादेर्वाजिनाप्रयोज्यत्वं कैमुत्यादेव सिद्ध्यतीत्युक्तप्रायं बोध्यम्। **इत्यादयस्तु विधय इति**। **ननु** तेषामप्यङ्गविधित्वात्कथं प्रयोजकत्वम्। नच प्रधानयागापेक्षया तेषामङ्गविधित्वेऽपि कपालैकहायन्यपेक्षया प्रधानविधित्वात्प्रयोजकत्वं संभवतीति वाच्यम्। तथापि प्रधानविध्यपेक्षयाङ्गविधित्वेसति साङ्गप्रधानविधिनैवाङ्गानुष्ठानसिद्ध्या तेषां स्वविषयक्रियाप्रयोजकत्वस्यैवाभावेन तद्विशेषणप्रयोजकत्वस्यासंभावितत्वादितिचेन्मैवम्। अङ्गानां प्रधानविधिप्रयुक्तत्वे सत्यप्यङ्गाङ्गानां संनिकृष्टतयाङ्गविधिप्रयुक्तत्वस्यैव न्याय्यत्वात्। अन्यथा 'यावत्या वाचा कामयेत तावत्या दीक्षणीयायामनुब्रूया'दिति वाङ्नियमस्य दीक्षणीयापूर्वप्रयुक्तत्वं न स्यात् सोमापूर्वप्रयुक्तत्वमेव स्यादिति भावः। यद्वा प्रधानविधेरेवाङ्गेषु अङ्गाङ्गेषु च प्रयोजकत्वेऽपि प्रधानविधिः कपालादिकं प्रयुञ्जानः श्रपणाद्यर्थमेव प्र[illegible]र्थमपि। तुषोपवापादौ तु परप्रयुक्तस्यैव कपालादेर्विशेषणत्वमनुमन्यत इत्यभिप्रायेण श्रपणादिविधीनां [illegible]पवापादिविधीनामप्रयोजकत्वं चोक्तमिति न कोपि दोषः। **नन्वे**कनिष्पत्तेः सर्वं समं स्यादित्यारभ्य कतिपयाधिकरणेष्वेव प्रयुक्तिर्विचार्यते, अन्यत्र तु सर्वत्र क्रत्वर्थत्वपुरुषार्थत्वयज्ञाङ्गत्वापूर्वसद्भावनियमविधिव्युत्पादनफलविध्यर्थवादत्वफलवदफलत्वकालार्थाङ्गप्रधानत्वसमप्रधानत्वादीन्येव चिन्त्यन्ते, तत्कथं प्रयुक्तेरध्यायार्थत्वमित्यत आह—**सर्वस्मिन्निति**। क्रत्वर्थत्वे क्रतुप्रयुक्तत्वं, पुरुषार्थत्वे तत्प्रयुक्तत्वं, एकत्वादेर्यज्ञाङ्गत्वे तत्प्रयुक्तत्वं, स्विष्टकृदादौ त्यागांशेऽपूर्वसद्भावे तत्प्रयुक्तत्वं, नियमविधौ सति दर्शादेर्नियमेन समदेशादिप्रयोजकत्वमपापश्लोकश्रवणादीनां फलविधित्वे पर्णमयत्वादीनां फलप्रयुक्तत्वमर्थवादत्वे क्रतुप्रयुक्तत्वं विश्वजिदादीनामफलत्वे प्रयुक्तिरेव दुर्लभा फलवत्त्वे तत्प्रयुक्तत्वं दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वेत्यस्य कालार्थत्वे सोमस्य न दर्शपूर्णमासप्रयुक्तत्वं सौत्रामण्यादेरग्न्यङ्गत्वे तत्प्रयुक्तत्वमनुमत्यादीनां विदेवनादीनां च समप्राधान्ये सर्वेषां फल[illegible]व प्रयोजकं विदेवनादीनामङ्गत्वे क्रतुप्रयुक्तत्वमित्यादिरूपेण सर्वस्मिन्नध्याये प्रयुक्तेरेव चिन्तनाद्युक्तं तस्या अध्यायार्थत्वमित्यर्थः। **ननु** विषयसंशयपूर्वोत्तरपक्षप्रयोजनैः कस्यचिदर्थस्यानिरूपणादिदं सूत्रमनर्थकं स्यात्। नच तदभावेऽपि प्रतिज्ञासूत्रत्वात्सार्थक्यम्। सूत्रे प्रयुक्तिगन्धस्याप्यभावेन प्रतिज्ञासूत्रत्वानुपपत्तेरित्यत आह—**तदेतदिति**। क्रत्वर्थत्वे क्रतुप्रयुक्तत्वं पुरुषार्थत्वे पुरुषप्रयुक्तत्वमिति क्रत्वर्थपुरुषार्थशब्दस्य प्रयुक्तिपरत्वाद्युक्तं प्रतिज्ञासूत्रत्वम्। सर्वापि प्रयुक्तिः क्रतुपुरुषान्यतरनिबन्धनेति फलविध्यर्थवादादिविचारद्वारकप्रयुक्तेरपि संग्रहः। यद्वा प्रायेण पुरुषार्थः प्रयोजक इति पुरुषार्थ-

प्रयुक्तिरेव चिन्त्यते । तदेतत्प्रतिज्ञासूत्रम् । यत्पुनर्भाष्ये श्रुत्यादिकीर्तनं तेनान्यच्छेषप्रमाणं तृतीयस्याध्यायस्याविषयभूतमस्तीति गम्यते । अन्यथा हि नानाकर्मलक्षणं वृत्तमितिवच्छेषलक्षणं वृत्तमित्येवावक्ष्यत् । अथ तत्र द्वितीयेऽध्याये इत्यनुक्त्वा इह तृतीयेऽध्याये इति किमर्थमुक्तं, वक्तृविवक्षावैचित्र्यादिति । इदमेव श्रुत्यादिकीर्तनेऽप्युत्तरम् ॥

क्रत्वर्थपुरुषार्थलक्षणाधिकरणम् ॥ २ ॥

यस्मिन्प्रीतिः पुरुषस्य तस्य लिप्सार्थलक्षणाविभक्तत्वात् ॥ २ ॥

क्रत्वर्थादेर्नास्ति वास्ति लक्ष्म नास्त्यनिरूपणात् ॥ क्रतवे यस्तदर्थोऽसाविति तस्य निरूपणम् ॥ ४ ॥
फलं विधेयं नो वाद्यो भावनांशत्वतोऽन्यवत् ॥ न भाव्यांशो विधेयः स्याद्रागात्तत्र प्रवर्तनात् ॥ ५ ॥
गोदोहनं द्रयार्थं स्यान्न वा भानाद्व्यार्थता ॥ अन्यथापि क्रतोः सिद्धेः केवलं पुरुषाय तत् ॥ ६ ॥
द्रव्यार्जनं स्यात्क्रत्वर्थं पुमर्थं वा क्रताविदम् ॥ नियतत्वात्पुमर्थत्वं दृष्टं क्रत्वर्थताथिकी ॥ ७ ॥

वक्ष्यमाणयोः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्लक्षणार्थमिदं सूत्रम् । यद्भावना कथंभावपूरणं[2] विधीयते तत्क्रत्वर्थम्, अन्यत्करणं फलं च पुरुषार्थम् । अथवा फलांशस्य किं विधिः प्रयोजको नेति चिन्त्यते । विधेयभावनाविशेषणत्वात्करणादिवत्फलस्यापि विधेयत्वशङ्का । रागतस्तु प्रवृत्तिसिद्धेरविधेयत्वम् ।

शब्देन प्रयोजको लक्ष्यते क्रत्वर्थशब्देन च तत्प्रतिपक्षवाचकेनाप्रयोजको लक्ष्यत इति सूत्रयोजनिका । प्राभाकरास्तु तृतीये श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानैः शेषविनियोगलक्षणमुक्तमिति भाष्ये श्रुत्याद्युक्त्या उपादानाख्यं श्रुत्यादिव्यतिरिक्तं शेषत्वे प्रमाणान्तरमस्तीत्यवगमादुपादानाख्यप्रमाणगम्यं शेषत्वप्रयुक्त्यधिकारोतपत्त्याख्यं चतुष्टयमध्यायार्थ इति वदन्ति । तन्मतमुत्थापयति—**यत्पुनरिति** । भाष्ये श्रुत्यादिकीर्तनं विवक्षावैचित्र्यादुपपन्नं न प्रमाणान्तरसद्भावगमकं, विवक्षावैचित्र्यं च परैरप्यङ्गीकार्यमित्याशयेन प्रतिबन्दीमुद्घाटयति—**अथेति** । शङ्कते—**वक्तृविवक्षेति** । उत्तरमाह—**इदमेवेति** । उपादानप्रमाणनिरासस्य न्यायरत्नमालादौ प्रपञ्चनादिह दिङ्मात्रं प्रदर्शितं बोध्यम् ॥

यस्मिन्प्रीतिः पुरुषस्य तस्य लिप्सार्थलक्षणाविभक्तत्वात् ॥ २ ॥ ननु लक्षणाभिधानं प्रयुक्त्यननुगुणमित्यत आह—**वक्ष्यमाणयोरिति** । करिष्यमाणक्रत्वर्थपुरुषार्थविचारोपयोगित्वान्नासङ्गतमिति भावः । यस्मिन्कृते प्रीतिरुत्पद्यते स पुरुषार्थ इति सौत्रं लक्षणमनुपपन्नं तत्र प्रीतिशब्देनेच्छाविषयमात्रोक्तौ क्रत्वर्थातिव्याप्तेः स्वारसिकेच्छाविषयोक्तौ पश्वादिफलकर्मण्यव्याप्तेः । अतः क्रत्वर्थभिन्नत्वघटितमेव लक्षणं वाच्यमित्यतः सूत्रानुपात्तमपि क्रत्वर्थलक्षणं प्रथममाह—**यदिति** । गोदोहनादेर्वस्तुतः क्रतूपकारकत्वेऽपि क्रतूपकारोद्देशेन विधानाभावेन भावनाकथंभावपरिपूरणार्थत्वेन विधानस्याभावान्न क्रत्वर्थत्वमेवमाधानाध्ययनयोरप्यग्न्यर्थज्ञानमात्रार्थत्वेन विधीयमानतया क्रत्वपूर्वसाधनोद्देशेन विधानाभावेनावहननादेरिव कथंभावपरिपूरणार्थत्वाभावान्न क्रत्वर्थत्वमिति भावः । **ननु** क्रत्वर्थान्यत्वं न पुरुषार्थलक्षणं आधानाध्ययनयोरतिव्याप्तेरिति शङ्कां निराकर्तुं करणफलं चेत्युक्तम् । अयं भावः—तत्तच्छास्त्रानपेक्षेच्छाविषयभाव्यकभावनांशत्वे सति क्रत्वर्थभिन्नत्वं पुरुषार्थलक्षणं विवक्षितमिति नाधानाध्ययनयोरतिप्रसङ्गः तयोरग्न्यर्थज्ञानभाव्यकभावनाकरणत्वेऽप्यग्नेरर्थज्ञानस्य चाहवनीये जुहोतीत्यादिशास्त्राधीनेच्छाविषयत्वेन तदनपेक्षेच्छाविषयत्वाभावेन तादृग्भाव्यकभावनांशत्वाभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—यस्मिन्पदार्थे कृते पुरुषस्य प्रीतिः स्वर्गादिलक्षणोपजायते स दर्शपूर्णमासादिः पुरुषार्थः यतस्तस्य लिप्सानुष्ठानमर्थलक्षणं पुरुषार्थस्य प्रीत्याऽविभक्तत्वादिति सत्यन्तविशेषणस्य यस्मिन्कृते प्रीतिर्भवतीति सूत्रप्रसादलभ्यत्वादुक्तलक्षणस्य सूत्रानुगुण्यं बोध्यम् । विचारशास्त्रे लक्षणकथनं नात्यन्तसङ्गतमित्यनुशयेन भाष्यानुक्तमपि वर्णकान्तरमाह—**अथवेति** । नच फलस्याविधेयत्वं द्वितीय एवोक्तमिति वाच्यम् । अनुपादेयसमभिव्याहृतासंनिधेः कर्मभेदकतया तत्र कर्मभेदसिद्ध्यर्थं फलस्यानुपादेयत्वमेव वक्तव्यं नत्वविधेयत्वमपि । विधेयत्वेऽपि देशादिवत्कर्मभेदकत्वोपपत्तेः । तस्मादिहैव प्रयुक्तिविशेषसिद्ध्यर्थं तद्विचार्यमिति भावः । फलांशस्य विधेयत्वाभावे चोदनागम्यत्वमेव न स्यात्तस्मात्करणेतिकर्तव्यतांशवत्फलांशस्यापि विधेयत्वादंशत्रयविशिष्टगोचरो विधिरितरांशवत्फलांशेऽपि प्रयोजक इति पूर्वपक्षमाह—**विधेयेति** । ज्योतिष्टोमादेः स्वरूपेण लोकसिद्धस्यापि फलसाधनत्वस्य विधिप्रमाणकत्वाच्चोदनागम्यत्वमेव फलस्यापि तत्साध्यत्वस्यान्यतोऽनवगमाद्विध्येकप्रमाणतया चोदनागम्यत्वमुपपद्यते । नचैतावता विधेयत्वापत्तिः । नह्यज्ञातज्ञापनं विधिः किंतु अप्रवृत्तप्रवर्तनं, तेन यत्र प्रथमं पुरुषो विधिवशात्प्रवर्तते तद्विधेयं, फले च प्रथममेव रागात्प्रवृत्तिर्मनसि संजाता । नहि फले ज्ञानसप्रवृत्तेरन्या काचन चेष्टारूपा प्रवृत्तिर्विध्यधीनापि संभवति । विशिष्टगोचरोऽपि च विधिर्यद्विशेषणे प्रवृत्तिरन्यतो न लभ्यते तत्रैव प्रवर्तको नान्यत्रेति न फलस्य विधेयत्वमिति । सिद्धान्तमाह—**रागत इति** । प्रयोजनं पूर्वपक्षे श्येनया-

---

१ वैचित्र्यादिति । इदमेव. २ पूरणार्थ.

एवं वा दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणये'दिति । तत्र संशयः किं गोदोहनं क्रत्वर्थमपि उत पुरुषार्थमेवेति । तत्र षष्ठीश्रुत्या पुरुषार्थं क्रतूपकारकत्वाच्च[1] क्रत्वर्थमित्युभयार्थत्वम् । नैवम् । उपकारलक्षणशेषत्वनिराकरणात् । अन्यार्थस्यापि क्रतूपकारकत्वाविरोधात् । श्रुत्या पुरुषार्थमेवेति फलप्रयुक्तमेवैतन्न क्रतुप्रयुक्तम् । एवं वा किमिहोदाहरणम् । द्रव्यार्जनमेव द्रव्यस्य प्राप्तिरित्यर्थः । येयं पुरुषस्य तेन तेन नियमेन द्रव्यप्राप्तिः—ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादिना, राजन्यस्य जयादिना, वैश्यस्य कृष्यादिना, शूद्रस्य सेवादिना, सर्वेषां दायादिनेति, सैव चिन्त्यते—किं क्रत्वर्था पुरुषस्य द्रव्यप्राप्तिरुत पुरुषार्थेति । तत्र—'नियमस्यार्थवत्त्वाय क्रत्वर्थो द्रव्यसंग्रहः ।। पुरुषार्थत्वपक्षे हि नियमोऽनर्थको भवेत् ।।' प्रतिग्रहाद्युपायनियमस्तावद्द्रव्यार्जनोद्देशेन ब्राह्मणादीनां विधीयमानस्तदङ्गं विज्ञायते, स्वरूपे कार्ये चोपयोग्यङ्गं भवति तत्र[2] नियमो न तावदर्जनस्वरूप उपयुज्यते, अन्तरेणापि नियममर्जनसंभवात् । अतः कार्योपयोगी, पुरुषार्थत्वे च दृष्टमेव प्रयोजनं क्षुत्प्रतिघातादि द्रव्यार्जनस्य कार्यं स्यात्तदपि च विनापि नियमेन निष्पद्यत इति तादर्थ्ये सत्यर्जनस्य नियम-

---

गफलस्याभिचारस्य हिंसात्मकस्य विधेयत्वेन तत्र न हिंस्यादिति निषेधाप्रवृत्तिः सिद्धान्ते तु तत्प्रवृत्तिरिति यस्मिन्स्वर्गादावनुभूयमाने पुरुषस्य प्रीतिः तृप्तिर्भवति तस्य लिप्सार्थलक्षणा स्वारसिकीति यावत् । फलस्य प्रीत्याऽविभागादिति । एवं वा गोदोहनेनेति गावो यस्मिन् पात्रे दुह्यन्ते तेनेत्यर्थः । **किमिति** । किं क्रतुपुरुषोभयार्थं उत केवलपुरुषार्थमित्यर्थः । फलरूपविशेषणे क्रतुविधेरप्रयोजकत्वेऽपि गोदोहनरूपविशेषणे प्रयोजकत्वमस्त्विति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **षष्ठीति** । षष्ठ्याः संबन्धमात्रार्थत्वेऽपि प्रकृते कर्मिसमभिव्याहाराच्छेषित्वार्थकत्वमिति भावः । **क्रतूपकारकत्वेति** । नचोपकारकत्वलक्षणं शेषत्वं न संभवतीति तृतीये निराकरणेन विधित एव तादर्थ्यस्य वक्तव्यत्वात्कथमुपकारकत्वात्क्रत्वर्थत्वमुच्यत इति वाच्यम् । सत्युपकारकत्वे सर्वपदार्थग्राहिणा प्रयोगविधिना क्रतूपकाराय गोदोहनस्याप्यवश्यविधेयतया क्रत्वर्थत्वोपपत्तेरिति पूर्वपक्षी मन्यत इति भावः । भवेदेवं क्रत्वर्थत्वं यदि क्रत्वर्थप्रयोगविधिर्गोदोहनं विदध्यात् सतु पुरुषार्थेनैव गोदोहनेन प्रसङ्गात्क्रतूपकारसिद्धिं दृष्ट्वान्यथासिद्धत्वान्न तत्र व्याप्रियते । तेन सत्यप्युपकारकत्वे न गोदोहनस्य क्रत्वर्थत्वमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**नैवमिति । पुरुषार्थमेवेति । ननु** यथा 'हीषीति वृष्टिकामाय निधनं कुर्यात् ऊगित्यन्नाद्यकामाय ऊ इति स्वर्गकामाये'ति । अनेन वृष्ट्यादिफलार्थं यत्सौभरं तदर्थतया हीषादयो विधीयन्ते तथा सर्वेभ्यः कामेभ्य इत्यनेन दर्शपूर्णमासयोः पश्वर्थत्वस्यापि सद्भावात्पशुफलार्थदर्शपूर्णमासप्रणयनार्थतया गोदोहनविध्युपपत्तेः कथमस्य पुरुषार्थत्वमिति चेन्नैवम् । तत्र हीषादीनां फलाय विधीयमानानामाश्रयो न लभ्यते प्रकृतस्य सौभरस्याश्रयत्वायोग्यत्वात् योग्यस्य च निधनस्याप्रकृतत्वादित्याश्रित्य विधानासंभवात्सौभरस्यानियमेन हीषादिनिधनसंबन्धस्य प्राप्तत्वेन तन्नियममात्रविधाने लाघवाच्च तत्र वृष्ट्यादिसाधनसौभरार्थतया हीषादिविधानसंभवेऽपि प्रकृते प्रणयनस्याश्रयत्वयोग्यस्य प्रकृतत्वेन तदाश्रित्य साक्षात्फलार्थतया गोदोहनस्य विधिसंभवे पशुकामशब्दस्य तत्साधनदर्शपूर्णमासलक्षणामङ्गीकृत्य क्रत्वर्थतया विध्ययोगात्क्रतोश्चमसावरुद्धतया गोदोहनस्यात्यन्ताप्राप्तस्य विधेयत्वासंभवाच्च फलायगुणविधिरेवायमिति वैषम्यादिति भावः । इमं विचारमध्याये सङ्गमयति—**इति फलेति** । इदं चापाततः गोदोहनादेः क्रत्वर्थत्वेऽपि क्रतुप्रयुक्त्यभावात्फलस्य पुरुषाभिलषितत्वेन फलप्रयुक्तेः शीघ्रतया फलप्रयुक्त्यैव क्रतूपकारसिद्ध्या क्रतोस्तत्प्रयुक्तावुदासीनत्वात् । एवंच पूर्वोत्तरपक्षयोः फलप्रयुक्तमेव गोदोहनं नतु क्रतुप्रयुक्तमिति नातीवायं विचारोऽत्र सङ्गत इति द्रष्टव्यम् । एवं वा । **ननु** न तावदत्र द्रव्यार्जनमुदाहरणं तस्याविहितत्वेन विध्यैकगम्यक्रत्वर्थत्वायोग्यत्वात् । नापि तन्नियमः वक्ष्यमाणदोषदुष्टत्वादिति पृच्छति—**किमिहेति** । द्रव्यार्जनस्याविहितत्वेऽपि तदुपायस्य प्रतिग्रहादेर्विहितत्वेन तद्विधेश्च प्रतिग्रहाद्यर्जितद्रव्येणैव क्रतोरुपकुर्यादित्येवमर्थपर्यवसानात्तदादायार्जनस्य क्रत्वर्थत्वयोग्यत्वं संभवतीत्याशयेनोत्तरमाह—**द्रव्यार्जनमिति** । अर्जनशब्दस्य करणसाधनत्वभ्रमं व्युदस्यति—**द्रव्यस्येति । पुरुषार्थेति** । अत्र सिद्धान्ते पुरुषार्थत्वं न पुरुषंप्रति पारार्थ्यलक्षणं शेषत्वं संभवति तस्य विध्यैकसमधिगम्यत्वेनाविहितस्यार्जनस्य तदसंभवात्तस्मात्क्रत्वर्थत्वाभावएव सिद्धान्तकोटेरर्थो द्रष्टव्यः। गोदोहनवदिह पुरुषार्थत्वावेदकश्रुत्यभावादप्रत्यूहं क्रत्वर्थत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** नियमस्य पुरुषार्थत्वेनाप्यर्थवत्त्वं संभवतीति शङ्कां निराकुर्वञ्छ्लोकं व्याचष्टे—**प्रतिग्रहेति** । अर्जनोद्देशेन विधीयमाननियमस्यार्जनमतन्त्रीकृत्य स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थत्वं न संभवतीति भावः । नियमस्यार्जनाङ्गत्वमात्रेण कथमर्जनस्य क्रत्वर्थत्वमित्यत उपपादयति—**स्वरूपे इति । ननु** नियमाभावेऽपि क्रतुनिष्पत्तिसंभवात्तत्राप्यानर्थक्यं तुल्यमित्याशङ्क्य भवेदेवं क्रतुस्वरूपार्थत्वे, क्रत्वपूर्वार्थत्वे

---

१ क्रतूपकरणत्वाच्च. २ सोऽयं नियमो.

स्तदङ्गं न स्यात्, अतो नियमविध्यनुपपत्त्या नूनं द्रव्यप्राप्तिः क्रत्वर्थेत्यनुमीयते । तथासति हि क्रत्वपूर्वस्यादृष्टत्वान्नियतोपायमेवार्जनं, तन्निष्पादयतीति कल्पनान्नानर्थक्यं नियमविधेः । नचार्जनविशेषोद्देशेनायं नियमविधिः विशेषाश्रवणात्, प्रकरणाद्यभावाच्च । तस्मादर्जनमात्रोद्देशेन विधीयमानो नियमस्तन्मात्रस्य क्रत्वर्थत्वं गमयति । तस्मात्सर्वमेव पुरुषस्य स्वं क्रत्वर्थम् । एवंच क्रत्वर्थैकान्तहिरण्यादिसंबन्धात्क्षामवत्यादीनां खादिरवत्क्रत्वर्थत्वात्फलं न कल्पनीयं भवति । तस्मात्सर्वं द्रव्यं क्रत्वर्थम् । तथाच स्मृतिः 'यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः' इति । एवंप्राप्ते ब्रूमः—'पुरुषार्थत्वमेतस्य प्रत्यक्षेणावगम्यते ॥ क्रत्वर्थतानुमानेन प्रत्यक्षात्तच्च दुर्बलम् ॥' रागप्राप्तं तावदर्जनं न शास्त्रीयम् । रागतश्च पुरुषार्थतया प्राप्तिः । प्रत्यक्षेण चार्जितं द्रव्यं पुरुषं प्रीणयत्पुरुषार्थं विज्ञायते न तदनुमानेन क्रतोः शेषतया शक्यं विज्ञातुम् । तस्मात्पुरुषार्थं द्रव्यं, क्रतुरपि पुरुषार्थकार्याणामन्यतम इति कार्यान्तर इव क्रतावप्युपयुज्यत[1] इत्येतावान्विशेषः, नतु तस्यैवाङ्गम् । तथाच सति जीवनलोपात्क्रतुरेव न संवर्तेत, द्रव्यप्राप्तिमात्रादेव च क्रतूपक्रमात् 'अपि वा एष सुवर्गाल्लोका'दित्यनुपक्रमदर्शनं नोपपद्येत । तस्मात्पुरुषार्थम् । एवंच दृष्टार्थं भवति । नियमस्तु दृष्टकार्याभावात् काममदृष्टार्थं स्याददृष्टमपि

तु नायं दोष इत्याशयेनाह—**तथासतीति** । अदृष्टत्वादेव क्षुत्प्रतिघातादिवन्नियमंविना निष्पत्तिरपूर्वस्य नावगन्तुं शक्येति भावः । **ननु** नार्जनमात्रस्य नियमोऽङ्गं किंतु क्रत्वर्थार्जनस्यैव, तथाच नियमबलादर्जनमात्रस्य न क्रत्वर्थत्वसिद्धिरित्यत आह—**नचेति** । अर्जनमात्रस्यैव श्रवणात्क्रत्वर्थस्यैवार्जनस्य न नियमविधावुद्देश्यत्वमित्यर्थः । यदि द्रव्यार्जनं क्रतुप्रकरणे पठितं स्यात्तदा व्रीहीन्प्रोक्षतीत्यादौ व्रीहिमात्रस्योद्देश्यत्वश्रवणेऽपि व्रीहिभिर्यजेतेति प्रकृतानां व्रीहीणामुद्देश्यत्ववत्क्रत्वर्थस्यैवोद्देश्यत्वं स्यान्नच तदस्तीत्याशयेनाह—**प्रकरणेति** । संनिधिपरिग्रहार्थ आदिशब्दः । एवंच विशिष्य कस्यचिद्द्रव्यार्जनविशेषस्य क्रत्वर्थतया विहितस्योद्देश्यत्वाभावादर्जनमात्रमेवोद्देश्यमित्यर्जनमात्रस्यैव नियमोऽङ्गं तेन तद्बलात्क्रत्वर्थत्वमप्यर्जनमात्रस्यैव न्याय्यमित्याह—**तस्मादिति । एवंचेति** । सर्वस्यापि द्रव्यार्जनस्य क्रत्वर्थत्वे सति 'यस्य गृहान् दहत्यग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपे'दितिः क्षामवतेष्टेः 'एतामेव निर्वपेद्यस्य हिरण्यं नश्ये'दित्यादीनां च क्रत्वर्थगृहहिरण्यादिदाहनाशादिनिमित्ते विधीयमानानां भिन्ने जुहोतीत्यादिवत्क्रतुनैमित्तिकाङ्गत्वोपपत्तेः पृथक्फलं न कल्पनीयमिति लाघवमस्मिन्पक्षे, पुरुषार्थत्वपक्षे तु क्षामवत्यादीनां क्रत्वर्थत्वे प्रमाणाभावात्फलकल्पनागौरवं स्यादित्यर्थः । **ननु** क्रत्वर्थत्वेऽप्यर्थवादिकं फलमवर्जनीयमित्याशङ्कां निराकर्तुं खादिरादित्युक्तं 'यस्य खादिरः स्रुवो भवति छन्दसामेव रसेनावद्यती'ति यथा खादिरत्वादीनां क्रत्वङ्गत्वान्नार्थवादिकफलापेक्षा तद्वदिहापीत्यर्थः । नचैवं क्रतुमध्य एव द्रव्यार्जनं स्यात् अङ्गानां प्रधानकालकर्तव्यत्वादिति वाच्यम् । याजनाध्यापनयोः क्रतुमध्येऽनुष्ठातुमशक्यत्वात् प्रतिग्रहस्यापि नियमेन क्रतुमध्ये दुर्लभत्वाच्च क्रतुविलोपप्रसङ्गाद‌ङ्गस्याप्यस्य सामर्थ्याद्बहिरनुष्ठानोपपत्तेरित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति ।** ननु 'षण्णां तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि जीविका' इति स्मृतेः पुरुषार्थत्वमेवेत्यत आह—**तथाचेति** । न्यायोपबृंहितत्वाद्यज्ञार्थमिति स्मृतिः प्रबला, षण्णांत्विति स्मृतिस्तु जीवनलोपे क्रतुलोपप्रसङ्गात्क्रतुरेव स्वसिद्ध्यर्थं जीवनमात्रे द्रव्यविनियोगमनुमन्यत इति तद्बलप्राप्तानुवाद इत्यर्थः । **अनुमानेनेति** । उपायनियमविधिमूलकानुमानेनेत्यर्थः । चशब्दसूचितं युक्त्यन्तरं वदन् श्लोकं व्याचष्टे—**रागेति । नन्वेवं** द्रव्यस्य क्रतावविनियोज्यत्वात्क्रतुनिर्वृत्तिरेव न स्यादित्यत आह—**क्रतुरपीति । ननु** क्रतुः स्वसिद्ध्यर्थमेव जीवनमात्रे द्रव्यविनियोगमनुमन्यत इत्युक्तमित्यस्वरसादाह—**द्रव्येति** । यत्किंचिदङ्गानुष्ठानस्यैव प्रधानोपक्रमत्वेन द्रव्यार्जनस्यैव दर्शपूर्णमासोपक्रमत्वात् 'अपि वा एष सुवर्गाल्लोकाच्छिद्यते यो दर्शपूर्णमासयाजी सन्नमावास्यां वा पौर्णमासीं वातिपादयती'त्यनुपक्रमदर्शनं नोपपद्यत इत्यर्थः । इदं चातिपादनमनुपक्रम इत्याश्रित्योक्तं अननुष्ठानमतिपादनमित्याश्रियमाणेऽङ्गानुष्ठानेऽपि प्रधानानुष्ठानाभावेनोक्तदोषाभावादिति द्रष्टव्यम् । दृष्टार्थत्वबलादपि पुरुषार्थत्वमेव न्याय्यमितरथा क्रत्वपूर्वलक्षणादृष्टार्थत्वं स्यादित्याशयेनाह—**एवंचेति** । नन्वेवं नियमानर्थक्यं स्याद्यथाकथंचिदर्जितेनापि क्षुत्प्रतिघातादिकार्यसिद्धेरत आह—**नियम इति** । नन्वदृष्टार्थत्वे सत्यश्रुतप्रत्यवायपरिहाररूपादृष्टकल्पनापेक्षया यथाश्रुतेन क्रत्वपूर्वेणैकवाक्यताया ज्यायस्त्वात्क्रत्वर्थत्वमेव नियमस्यापतेदित्यत आह—**अदृष्टमपीति** । क्रत्वपूर्वस्य श्रुतत्वेऽपि न तन्नियमफलकल्पनासमये उपस्थितं तदुपस्थापकप्रकरणाद्यभावात्, पुरुषगतं तु प्रत्यवायपरिहाररूपमदृष्टफलं नियमस्य पुरुषार्थार्जनविषयत्वात्तद्द्वारा उपस्थितं तेनाश्रुतमपि पुरुषगतमेवादृष्टं परिकल्प्य तदर्थत्वमेव नियमस्य स्वीकार्यमित्यर्थः । एवंच नियमो द्रव्यार्जनोद्देशेन न विधीयते किंतु द्रव्यार्जनमाश्रित्य पुरुषगतादृष्टार्थतयैव विधीयत इति नियमस्य द्रव्यार्ज-

---

१ वप्युपजायते.

पुरुषार्थार्जनविषयत्वान्नियमस्य तदङ्गमेव कल्प्यते। तेनासावुपायान्तरेणार्जयन्प्रत्यवैतीति कल्प्यते। तस्मात्पुरुषार्थो द्रव्यपरिग्रहः। केचित्तु नियम एवात्र चिन्त्यत इत्याहुस्तदयथाभाष्यम्। तथाच सति पुरुषार्थस्यापि द्रव्यस्य पूर्वपक्षेऽपि सद्भावात्सिद्धान्तवत्पूर्वपक्षेऽपि क्षामवत्याः क्रत्वर्थता न सिद्ध्यतीति तदुपन्यासो नावकल्प्येत। तथा द्रव्यार्जनप्रक्रमादेव क्रतुप्रक्रमे दोषो यः सिद्धान्तिना पूर्वपक्षिणं प्रत्यापादितः सोऽपि न स्यादित्यास्तां तावत्॥

प्रजापतिव्रतानां पुरुषार्थताधिकरणम्॥ ३॥

तदुत्सर्गे कर्माणि[1] पुरुषार्थानि शास्त्रस्यानतिशङ्कयत्वान्न च तद्द्रव्यं विचिकीर्ष्यते तेनार्थेनाभिसंबन्धात्क्रियायां पुरुषश्रुतिः॥ ३॥ [अविशेषात्तु शास्त्रस्य यथाश्रुतिफलानि स्युः॥ ४॥ अपि वा कारणाग्रहणे तदर्थमर्थस्यानभिसंबन्धात्॥ ५॥ तथा च लोकभूतेषु॥ ६॥]

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं क्रत्वर्थं तन्न वाग्रिमः॥ फलस्याकल्पनीयत्वात्क्रतौ प्राप्तं निषिध्यते॥ ८॥
व्रतोक्त्या पर्युदासत्वे संकल्पोऽनीक्षणेऽत्र सः॥ न क्रत्वङ्गमभानत्वात्पुमर्थः पापहानये॥ ९॥

तस्य व्रतमित्युपक्रम्य 'नोद्यन्तमादित्यमीक्षेते'ति श्रुतम्। तत्र विचार्यते किं क्रत्वर्थमुत पुरुषार्थमिति। तथा किं प्रतिषेधः पर्युदास इति। तत्र 'प्रतिषेधे श्रुतिः शब्दः पर्युदासे तु लक्षणा॥ प्रतिषे-

---

नाङ्गत्वमेव नास्तीति न तदङ्गतानिर्वाहार्थं द्रव्यार्जनं क्रत्वर्थं वाच्यमिति भावः। **ननु** प्रत्यवायस्य प्रतिग्रहक्षपणीयत्वे अजस्रमेव यथाशक्ति प्रतिग्रहीतव्यं स्यात्। नच तद्युक्तम्। 'प्रतिग्रहसमर्थोऽपि प्रसङ्गं तत्र वर्जये'दिति निषेधादित्याशङ्क्य नियमस्तु काममदृष्टार्थ इत्यस्य तात्पर्यमाह—**तेनेति**। प्रतिग्रहादिनियमविधेरुपायान्तरप्रतिषेधपरत्वादुपायान्तरेणार्जयन्पुरुषः प्रत्यवैतीत्येतावन्मात्रं कल्प्यते नतु प्रतिग्रहात्किंचिददृष्टमिति नोक्तदोष इत्यर्थः। प्राभाकरमतं दूषयितुमनुवदति—**केचिदिति। तदिति**। किं क्रत्वर्थो द्रव्यपरिग्रह उत पुरुषार्थ इति द्रव्यपरिग्रहशब्दितायाः द्रव्यप्राप्तेरेव भाष्ये विचारणादिति भावः। **तथाच सतीति**। नियमस्यैव विचार्यत्वे नियमार्जितस्यैव क्रत्वर्थतया द्रव्यमात्रस्य पूर्वपक्षेऽपि क्रत्वव्यभिचाराभावात्क्षामवत्यादीनां क्रत्वर्थत्वसिद्ध्युपन्यासः पूर्वपक्षिणोऽसङ्गतः स्यादित्यर्थः। **ननु** यद्यप्यनियमार्जितं द्रव्यं पुरुषार्थं भवति तथापि तदापत्तिमतः क्षामवत्यादावधिकारः तथात्वे नैमित्तिकाधिकारे सति प्रयुक्त्यन्तरकल्पनाप्रसङ्गादतः प्रयुक्तिकल्पनागौरवपरिहाराय क्रतुप्रयुक्तिसिद्ध्यर्थं क्रत्वर्थधनापत्तिमतएव क्षामवत्यादावधिकारात्तदुपन्यासो युक्त इतिचेन्मैवम्। तथासति सिद्धान्तेऽपि प्रयुक्तिलाघवात्क्रत्वर्थतैव स्यात्। यदि च नैमित्तिकाधिकारस्य व्यक्तत्वात्सिद्धान्ते नैमित्तिकाधिकारोऽङ्गीक्रियते तर्हि पूर्वपक्षेऽपि ततएव नैमित्तिकाधिकारतापत्त्या क्रत्वर्थत्वं न स्यात्। तस्मात्परमते क्षामवत्यादीनां पूर्वपक्षे क्रत्वर्थत्वं सिद्धान्ते नैमित्तिकाधिकारत्वमिति विशेषो दुर्लभः। नच सिद्धान्ते क्रत्वर्थत्वाभावाद्द्रव्यस्य क्रत्वर्थद्रव्यापत्तिमतोऽधिकारो न संभवतीति वाच्यम्। सिद्धान्ते पूर्वपक्षवन्नियमोपार्जितस्य सर्वस्य द्रव्यस्य क्रत्वर्थत्वाभावेऽपि हिरण्येन क्रीणाति हिरण्यपाणिरभिषुणोतीत्यादिप्रातिस्विकवचनैः क्रतौ विनियुक्तस्य द्रव्यस्य क्रत्वर्थत्वावश्यंभावेन तादृशद्रव्यापत्तिमादाय क्रत्वर्थत्वोपपत्तेरिति भावः। **सोऽपि न स्यादिति**। पुरुषार्थद्रव्यस्य पूर्वपक्षेऽपि संभवादित्ययमेव हेतुरनुषञ्जनीयः। **ननु** पुरुषार्थद्रव्यसंभवेऽपि पवमानेष्ट्यनुष्ठानसमये यत्क्रत्वर्थं द्रव्यार्जनं तत्प्रक्रमादेव दर्शपूर्णमासादेरपि प्रक्रान्तत्वादनुपक्रमदर्शनं न स्यादित्यापादनं संभवतीत्यत आह—**इत्यास्तामिति**। पवमानेष्टिसमये क्रियमाणस्यार्जनस्य तन्मात्रार्थत्वेन गृह्यमाणविशेषतया सर्वक्रत्वर्थत्वाभावेन तत्प्रक्रममात्रान्न सर्वक्रतुप्रक्रमप्रसक्तिरिति भावः। प्रयोजनं पूर्वपक्षे प्रतिग्रहाद्यर्जितस्यैव द्रव्यस्य क्रतावुपयोगः सिद्धान्ते तु यथाकथंचिदर्जितस्यापीति॥

तदुत्सर्गे कर्माणि पुरुषार्थानि॰॥ ३॥ अत्र पर्युदासपक्षे क्रत्वर्थत्वं दुर्लभं क्रतूपस्थापकाभावात्। नचानीक्षणसंकल्पस्येक्षणद्वारा क्रतूपस्थापकत्वं संभवतीति वाच्यम्। ईक्षणस्य क्रत्वव्यभिचाराभावेन क्रतूपस्थापकत्वाभावात्फलकल्पनाभयस्य च लाघवतर्कमात्रतया स्वतःप्रमाणत्वाभावेन तन्मात्रेण क्रत्वर्थत्वासिद्धिश्च। अतः पर्युदासपक्षेऽपि पूर्वपक्षोक्तिः प्रौढिवादमात्रमिति मनसि निधाय तदर्थसंशयमाह—**तथेति। प्रतिषेध इति**। ईक्षणं कर्तव्यमिति यत्तन्नेत्येवं कस्यापि पदस्य लक्षणांविनैव कर्तव्यतानिषेधात्प्रतिषेधे सर्वशब्दः श्रुतिवृत्त इत्यर्थः। **पर्युदास इति**। अनीक्षणसंकल्पो हि पर्युदासपक्षे विधेयः स चेक्षणविरोधित्वादीक्षतिधातुना नञा चोभाभ्यां लक्षयितव्य इत्यर्थः। यद्यपि 'चतुर्विधे पदे चात्र

---

१ कर्माणि पुरुषार्थाय.

धश्च सन् प्राप्तिं मार्गमाणः क्रतुं व्रजेत् ॥' पर्युदासे नञीक्षतिभ्यां क्रियान्तरं लक्ष्यते । प्रतिषेधे त्वाख्यातेन श्रुत्यभिहितामीक्षणकर्तव्यतां श्रुत्यैव नञ्प्रतिषेधतीति न लक्षणा । स च प्राप्त्यपेक्षो वैदिकत्वसामान्याद्वैदिकीमेव प्राप्तिं शीघ्रमनुगच्छतीति[1] । तेन यत्र कर्माङ्गभूतमादित्येक्षणं विहितं तत्रोद्यतोऽस्तंयतश्च प्रतिषेधः फलं चैवं न[2] कल्प्यम् । अथापि पर्युदासस्तथापि फलकल्पनाभयात्क्रत्वर्थ इति प्राप्ते ब्रूमः—'उपक्रमे श्रुतं कर्मवाचि व्रतपदं यतः ॥ तदन्वयबलात्कर्मविशेषोऽतोत्र चोद्यते ॥ तेन लक्षणयाप्यत्र पर्युदासः स च क्रतोः ॥ बहिः श्रुतः फलाकाङ्क्षी पुरुषार्थत्वमृच्छति ॥ श्रुत्यादिक्रतुसंबन्धे प्रमाणं नात्र विद्यते ॥ पुरुषापेक्षितार्थत्वं विधिना चावबोधितम् ॥ साक्षादपेक्षितं तस्य फलमेव नतु क्रतुः ॥ अतः फलार्थता तच्च वाक्यशेषादघक्षयः ॥'

द्विविधस्यार्थनिर्णयः क्रियते संशयोत्पत्तिर्नोपसर्गनिपातयोः ॥ तयोरर्थाभिधाने हि व्यापारो नैव विद्यते ॥ यदर्थद्योतकौ तौ तु वाचकः स विचार्यते ॥' इत्याकृत्यधिकरणवार्तिकरीत्या निपातत्वान्नञः श्रुतिवृत्तत्वं लक्षकत्वं चानुपपन्नं, तथापि धातोर्निषेधवाचकत्वविरोधिलक्षकत्वयोर्नञ्पदोपसंदानकृतत्वान्नञः श्रुतिवृत्तत्वलक्षकत्वोक्तिरिति ध्येयम् । **ननु** ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्यादिवत्प्रतिषेधेऽपि पुरुषार्थत्वं किं न स्यादित्यत आह—**सचेति । शीघ्र मनु गच्छतीति** । शीघ्रमवलम्बते तस्या एव शीघ्रमुपस्थितेः, ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्यत्र तु वैदिकस्य वधस्याभावादगत्या पुरुषार्थत्वमिति भावः । **ननु** उद्यन्तमादित्यमीक्षेतेति यत्तन्नेति नेषेधो नोपपद्यते । निषेधे निषेध्यस्यादित्येक्षणस्यानूद्यत्वेन तस्योद्यतत्वेन विशेष्टुमशक्यत्वादित्याशङ्क्यादित्यमीक्षेतेति यत्तन्नोद्यन्तमिति वचनव्यत्त्यङ्गीकारान्न विशिष्टानुवाददोष इत्याशयेनाह—**तेनेति । ननु** कर्माङ्गभूतस्यादित्येक्षणस्य निषेधे विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्पः स्यान्न च विधेरादित्यमात्रविषयतया प्रतिषेधस्योद्यदवस्थादित्यविषयतया भिन्नविषयत्वान्न विकल्प इति वाच्यम् । सामान्यविशेषभावेन भिन्नविषयत्वेऽपि विकल्पस्यावर्जनीयत्वाद्दशमे पर्युदासाधिकरणे सामान्यविषयस्यापि विधेरुपजीव्यतया विशेषविषयप्रतिषेधेन तुल्यबलत्वाद्विकल्पस्य ग्रन्थकारेणैव वक्ष्यमाणत्वात् । नच दिक्कालविशेषादिज्ञानार्थतयाऽनृतवदनवत्क्रतूपकारकतामात्रेण प्रसक्तं यदीक्षणं तस्यायं प्रतिषेधस्तेन विहितस्य प्रतिषेधो न भवतीति न विकल्पापत्तिरिति वाच्यम् । क्रत्वर्थतया विहितत्वाभावे क्रतूपकारकतामात्रेण वैदिकत्वाभावेन वैदिकत्वसामान्यादुक्तस्य क्रतुनिवेशस्यासिद्धिप्रसङ्गादिति चेन्मैवम् । श्रुत्यनुग्रहाय प्रतिषेधे सति विकल्पस्य न्यायप्राप्ततया दोषत्वाभावादिति भावः । पुरुषार्थत्वे फलकल्पनागौरवापत्तेरपि क्रत्वर्थत्वमेवेष्टव्यमित्याशयेनाह—**फलंचेति । अथापीति** । क्रत्वर्थपक्षेऽप्यादित्यानीक्षणसंकल्पं कुर्यादित्येवमेव पर्युदासः नतूद्यदवस्थाद्यनापन्नादित्येक्षणं कुर्यादित्येवंरूपः । आदित्येक्षणविधिसंनिध्याम्नानाभावेन तदेकवाक्यत्वाभावेन तथापर्युदासासंभवादेकवाक्यत्वाभावेऽपि पर्युदासाश्रयणे 'न तौ पशौ करोती'त्यादावपि पर्युदासप्रसङ्गादिति ध्येयम् । फलकल्पनाभयात्क्रत्वर्थत्वस्य विश्वजिद्रात्रिसत्रहिरण्यभरणादावपि वक्तुं शक्यत्वात्तेषामप्येतदधिकरणविषयत्वमित्याहुः । **उपक्रम इति** । उपक्रमे व्रतमित्यनेन सामान्यतः किंचित्कर्म कर्तव्यमित्युच्यते तच्च सामान्यं विशेषमन्तरेण न पर्यवस्यतीति कीदृशं तत्कर्मेति विशेषापेक्षायां नेक्षेतोद्यन्तमित्यस्य तदिदमस्य व्रतमित्येवं व्रतशब्देनान्वये सति तदन्वयबलात्कर्मविशेषपरत्वावश्यंभावादभावस्य कर्मसामान्यवाचिव्रतशब्देनान्वयानुपपत्त्या निषेधानुपपत्तेरित्यतस्तदविनाभावसंबन्धेन लक्षणाप्यङ्गीकृत्य पर्युदास एव वाच्य इत्यर्थः । नचोपक्रमश्रुतकर्मसामान्यापेक्षतो विशेष आक्षेपाल्लब्धुं शक्यत इति वाच्यम् । कर्मणां यागदानतपोजपाद्यनन्ततया प्रमाणमन्तरेणेदृशोऽयं कर्मविशेष इत्यवधारणायोगेनाक्षेपात्तदलाभादिति भावः । क्रतोर्बहिःश्रुतः क्रतुप्रकरणानाम्नात इत्यर्थः । ततश्च प्रकरणाद्यभावेन क्रतूपस्थित्यभावात्तदर्थत्वं न संभवति, पुरुषस्तु क्रियया कर्त्राक्षेपादत्रैव वाक्ये उपस्थित इति तदर्थत्वमेवेति भावः । **ननु** क्रतोर्बहिःश्रवणेऽपि जयाहवनीयादेः क्रत्वर्थत्वं दृष्टमत आह—**श्रुत्यादीति** । तथापि फलकल्पनाभयात्क्रत्वर्थत्वमस्तु तत्राह—**पुरुषेति** । प्रवर्तकस्य विधेः स्वरसतः साक्षात्पुरुषापेक्षितफलसाधनताबोधकत्वात्स्वारस्यभङ्गप्रसङ्गात्क्रत्वर्थत्वमाश्रयितुं न युक्तमित्यर्थः । नचात्रात्यन्ताश्रुतकल्पनापि वाक्यशेषश्रुतत्वादित्याह—**तच्चेति** । एतावता हैनसा युक्तो भवतीति वाक्यशेषे एतावताऽनीक्षणसंकल्पमात्रेणायुक्त एवैनसा भवतीति पापक्षयश्रवणाद्वर्तमानापदेशेऽपि रात्रिसत्रन्यायेन तस्यैव फलत्वम् । यद्वा एतावतेक्षणमात्रेणैनसा युक्तो भवतीति ईक्षणस्य पापहेतुत्वे सत्यर्थादनीक्षणसंकल्पस्य पापक्षयफलत्वं बोध्यम् । एवंचोद्यन्तमिति शतृप्रत्ययेनादित्योदयस्य निमित्तत्वावगमान्नित्यवदुदयावस्थ आदित्येऽनीक्षणसंकल्पः कार्य इति संध्यावन्दनादितुल्यत्वमस्येति भावः । सूत्रार्थस्तु—तस्याप्रीतेरुत्सर्गेऽपि द्रव्यार्जनादिवत्प्रीत्यनुपलम्भेऽपि प्रजापतिव्रतादीनि पुरुषार्थानि शास्त्रस्यानतिशङ्क्यत्वाच्छास्त्रेण पुरुषार्थत्वे बोध्यमाने प्रीत्यभावप्रयुक्ताशङ्काया अनवकाशादिति यावत् । शास्त्रस्य क्रत्वर्थत्वेऽप्युपपत्तिमाशङ्क्याह—**नचेति** । नचैभिः कर्मभिः क्रतुसंबन्धिद्रव्यं चिकीर्ष्यते क्रत्वर्थद्रव्यसंबन्धो नैषामिति या-

---

१ शीघ्रमेव गच्छतीति. २ फलं च न.

यज्ञायुधानामनुवादताधिकरणम् ॥ ४ ॥

द्रव्याणि त्वविशेषेणानर्थक्यात्प्रदीयेरन् ॥ ७ ॥ [स्वेन त्वर्थेन संबन्धो द्रव्याणा पृथगर्थत्वात्, तस्माद्यथाश्रुति स्युः ॥ ८ ॥ चोद्यन्ते चार्थकथासु ॥ ९ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १० ॥]

दश यज्ञायुधानीति हविष्ट्वेन विधिर्न वा ॥ आद्योऽस्याप्रेः पुरोडाशे समुच्चयविकल्पने ॥ १० ॥
सार्धमुत्पत्तिशिष्टेन विकल्पादिर्न युज्यते ॥ स्फ्येनोद्धन्तीति यत्प्राप्तं तदत्रानूद्य संस्तवः ॥ ११ ॥

स्फ्यश्च कपालानि चेत्यनुक्रम्य[1] एतानि वै दश यज्ञायुधानीति श्रुतम्। किमयं प्रधानयागहविष्ट्वेन[2] स्फ्यादीनां विधिरुत स्फ्येनोद्धन्तीत्यादिवाक्यप्राप्तानुवाद इति संशये 'अर्थवत्त्वाद्विधिर्न्याय्यो वादमात्रं ह्यनर्थकम् ॥ यज्ञशब्दः प्रकरणादाग्नेयादिषु वर्तते ॥ गौणेनायुधशब्देन तत्प्रधानतया[3] ततः ॥ स्फ्यादिद्रव्याणि चोद्यन्ते पुरोडाशादिभिः सह ॥ समुच्चयो विकल्पो वा स्यादिति प्राप्त उच्यते ॥ नह्यत्राख्यातशब्दोऽपि श्रूयते नतरां विधिः ॥ विकल्पोऽपि न वैषम्यात्पुरोडाशादिभिः सह ॥ समुच्चयोऽपि नैकार्थ्यान्निरपेक्षश्रुतेरपि ॥' यज्ञायुधानि संभरन्तीति चानन्तरश्रुतेन विधिनैकवाक्यत्वाच्छेषोऽयमु[4]द्धननादिद्वारा[5] प्राप्तयज्ञसाधनत्वानुवादः ॥

वत्। येन तद्द्वारा क्रत्वर्थता स्यात् अतस्तेनार्थेन पुरुषार्थेन संबन्धादीक्षणादिक्रियायां पुरुषस्य कर्तृत्वेन शेषित्वेन वा श्रुतिरिति तदुत्सर्ग इत्यनेनैव द्रव्यार्जनवत्प्रत्यक्षेण प्रीत्यनवगमात्क्रत्वर्थमेवेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम् ॥

द्रव्याणि त्वविशेषेण० ॥ ७ ॥ किं स्फ्यादिद्रव्याणि हविष्ट्वेन प्रधानयागस्य साधनान्युतोद्धननादेरेव, तदर्थं च किं यज्ञायुधवाक्यं विधिरनुवादो वेति संशयद्वयमेकत्वेनाह—**किमिति**। यथा पूर्वत्र व्रतशब्दबलान्नेक्षेतेति न प्रतिषेध एवमिहापि यज्ञायुधशब्दबलान्नोद्धननादिमात्रसाधनमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। **ननु** विधिप्रत्ययाभावाद्विधिप्रतिबन्धकवैशब्दाच्च कथं विधिरिति पूर्वःपक्षोऽत आह—**अर्थवत्त्वादिति**। प्रवृत्तिविशेषकरत्वादित्यर्थः। तद्बलादेव विधिप्रत्ययः कल्प्यः। वैशब्दश्च यदाग्नेयमित्यादौ यच्छब्दादिवन्न विधिं विहन्तीति भावः। **नन्वेव**मपि यज्ञशब्दस्य प्रयाजादिसाधारण्यात्कथं प्रधानहविरर्थत्वमत आह—**यज्ञशब्द इति**। यज्ञस्यायुधयोगाभावादाह—**गौणेनेति**। साधनपर आयुधशब्दः सिद्धान्त इवेति भावः। **ननु** हविरासादनोद्देशेन विधीयमानवेदितद्धर्माणामङ्गप्रधानार्थत्ववद्यज्ञोद्देशेन तत्साधनतया विधीयमानानां स्फ्यादीनामप्यङ्गप्रधानार्थत्वमेव स्यान्न प्रकरणात्प्रधानमात्रार्थत्वं यज्ञशब्दस्य साधारण्यादस्तु वा यज्ञशब्दः प्रधानमात्रपरस्तथापि यज्ञमनूद्य तत्साधनतया स्फ्यादिविधिर्न संभवति। समासान्तर्गतयोः पदयोरेकमुद्देश्यकमितरद्विधायकमित्यस्य त्र्यङ्गैः स्विष्टकृदित्यादौ निराकरणादिति चेन्नैवम्। एतानीति स्फ्यादीननूद्य तानि यज्ञसाधनानि कर्तव्यानीत्येवं विधिस्वीकारेणोक्तदोषाभावादिति भावः। **नन्वेव**मप्याग्नेयादेरुत्पत्तिशिष्टपुरोडाशाद्यवरुद्धत्वेन तत्साधनत्वविध्ययोगात्प्रकरणाद्दर्शपूर्णमासाङ्गतया यागान्तरविधिरेव स्यादित्यत आह—**पुरोडाशादिभिरिति**। देवताया अलाभाद्यागान्तरविधिर्न संभवति। नचाव्यक्तत्वेन सौमिकधर्मप्राप्तेर्देवतालाभः। दर्शपूर्णमासयोः साङ्गयोर्ब्रह्ममात्रसाध्यतया दीक्षोपसदादिसौमिकधर्मप्राप्तौ तद्विरोधापत्तेर्वैमृधवत्पृथक्तन्त्रत्वेऽपि प्रधानकाल एव कर्तव्यताया अपरिहार्यत्वात्। नच पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजत्याज्येन शेषं संस्थापयतीत्यत्राज्यहविष्कयागेऽनुषङ्गात्पत्नीवद्देवतालाभवदत्राप्यनुषङ्गात्प्रकृताग्न्यादिदेवतालाभ इति युक्तम्। असंबन्ध्यनेकवाक्यव्यवधानेनात्रानुषङ्गायोगादन्यथा देवताया अलाभाद्विद्वद्वाक्यस्य कर्मान्तरविधायकत्वासंभवादनुवादत्वमिति दर्शपूर्णमास्यधिकरणसिद्धान्तो विरुध्येत तत्राप्यनुषङ्गेण देवतालाभसंभवात्। तस्मादिहापि यागान्तरविध्यसंभवादगत्या उत्पत्तिशिष्टैरपि पुरोडाशादिभिः विकल्पः समुच्चयो वाङ्गीक्रियत इत्यर्थः। **वैषम्यादिति**। उत्पन्नशिष्टत्वेनोत्पत्तिशिष्टपुरोडाशवैषम्यादित्यर्थः। इदं चापातत उपांशुयाजे उत्पत्तिशिष्टद्रव्याभावेन तत्र द्रव्यविधेः पूर्वपक्षिणोऽनुमतत्वेन तत्रोक्तदोषाभावादिति ध्येयम्। **ऐकार्थ्यादिति**। 'एकार्थास्तु विकल्पेर'न्निति द्वादशन्यायेनैकार्थानां समुच्चयासंभवादिति भावः। **निरपेक्षेति**। समुच्चये परस्परसापेक्षाणामेव साधनत्वान्निरपेक्षत्वावगमकश्रुतिर्विरुध्येतेति भावः। नन्वनुवादानर्थक्याद्विधित्वे सति इदं सर्वं सोढव्यमित्याशङ्क्य संभरणविध्येकवाक्यतया तत्स्तुत्यर्थत्वान्नानर्थक्यमित्याशयेनाह—**यज्ञायुधानीति**। सूत्रार्थस्तु—स्फ्यादिद्रव्याणि प्रदीयेरन् प्रदेयहवींषि भवेयुः इतरथा यज्ञायुधवाक्यानर्थक्यात्प्रदेयत्वे च सत्यविशेषणश्रुतान्यपि प्रकरणात्प्रधानमात्रार्थानीति ॥

---

१ चेत्युपक्रम्य. २ हविःशब्देन. ३ तत्साधनतया. ४ त्वात्तच्छेषः ५ द्वारप्राप्त.

पश्वेकत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

तत्रैकत्वमयज्ञाङ्गमर्थस्य गुणभूतत्वात् ॥ ११ ॥ [एकश्रुतित्वाच्च ॥ १२ ॥ प्रतीयत इति चेत् ॥ १३ ॥ नाशब्दं तत्प्रमाणत्वात्पूर्ववत् ॥ १४ ॥ शब्दवत्तूपलभ्यते, तदागमे हि तद्दृश्यते तस्य ज्ञानं हि यथान्येषाम् ॥ १५ ॥ तद्वच्च लिङ्गदर्शनम् ॥ १६ ॥]

पशुरालभ्य इत्यत्र पश्वैक्ये यजनाङ्गता ॥ नास्त्यस्ति वाद्यः स्वपदे श्रुत्या पश्वङ्गतागतेः ॥ १२ ॥
आदौ स्वप्रत्ययोपात्त आसन्नतरकारके ॥ योगः क्रतौ पशौ चेति क्रमे यागाङ्गतोचिता ॥ १३ ॥

उपादेयभूतपश्वादिगतविभक्त्यभिहितैकत्वादिका संख्या किमयज्ञाङ्गमविवक्षिता उत यज्ञाङ्गं विवक्षितेति संशयः । तत्र—'श्रुत्या पश्वङ्गता तस्याः समानपदरूपया ॥ पदान्तरस्थयागाङ्गभावो वाक्यात्प्रतीयते ॥ दुर्बलं च श्रुतेर्वाक्यमित्ययज्ञाङ्गसेकता ॥ तदभावे च यज्ञावैगुण्यात्तदविवक्षितम् ॥' उच्यते—'समानप्रत्ययस्थेन कारकेणात्मसात्कृता ॥ क्रियायै नीयते संख्या न पश्वङ्गं पदाद्भवेत् ॥' समानप्रत्ययोपात्तेन प्रातिपदिकार्थादपि संनिहिततरेण प्रधानभूतेन कारकेणावरुद्धमेकत्वं प्रातिपदिकार्थमनादृत्य क्रियाङ्गमवगम्यमानं वाक्यसमर्पितेन क्रियाविशेषणेन च संबध्य पश्चादरुणैक-

---

तत्रैकत्वमयज्ञाङ्गं० ॥ ११ ॥ ग्रहैकत्वादिव्यावृत्त्यर्थमाह—**उपादेयेति** । चतुरो मुष्टीर्निर्वपतीति प्रातिपदिकाभिहितसंख्याया विवक्षावश्यंभावात्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह—**विभक्तीति** । नन्वेकत्वस्याविवक्षितत्वेऽपि प्रथमं वा नियम्येत कारणादतिक्रमः स्यादिति कपिञ्जलाधिकरणन्यायेनैकस्यैव प्रयुक्तिसिद्धेरफलो विचार इत्यत एकत्वादिसंख्येत्यादिशब्दः । अनड्वाहौ युनक्ति कपिञ्जलानालभेतेति द्वित्वबहुत्वयोरपि विषयत्वात्तद्विषये सफलो विचार इति भावः । किमविवक्षिता उत विवक्षिता, तदर्थं च किमयज्ञाङ्गमुत यज्ञाङ्गमिति संशयद्वयं संकलय्याह—**किमिति** । ननु एकप्रत्ययरूपायाः श्रुतेः पदश्रुत्यपेक्षया प्रबलत्वात्तया संख्यायाः कारकान्वये सति क्रियाङ्गत्वात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । 'सत्वप्रधानानि नामानी'ति यास्कस्मृतेः प्रातिपदिकार्थस्य प्राधान्यात्प्रधानान्वयस्याभ्यर्हितत्वात्पदश्रुत्या पश्वन्वय एव संख्याया नतु प्रत्ययश्रुत्या कारकान्वयः । नच प्रत्ययार्थप्राधान्यमपि शाब्दिकैः स्मर्यत इति वाच्यम् । तस्याख्यातविषयत्वेनाप्युपपत्तेः । संख्यादीनामपि प्राधान्यवारणाय तत्स्मृतेः संकोचावश्यंभावादिति भावः । एवंच संख्यायाः प्रत्ययश्रुतिगम्यकारकान्वयस्यापि परित्याज्यत्वे सति वाक्यमादाय यज्ञाङ्गत्वं दूरापेतमित्याशयेनाह—**पदान्तरेति** । एवंच यथा स्फ्येनोद्धन्तीत्यादिश्रुत्योद्धननाद्यर्थानां यज्ञायुधवाक्येन न यज्ञार्थत्वं तथात्रापि पदश्रुत्या पश्वर्थस्यैकत्वस्य न यज्ञार्थत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । नचैकत्वस्य पश्वन्वये पशोः कारकान्वयदशायामेकत्वविशिष्टस्यैव तस्यान्वयादेकत्वस्यापि यज्ञाङ्गत्वं शङ्कनीयम् । विरम्यव्यापारायोगेन प्रत्ययेन प्रथममेकत्वस्य पशुसंबन्धं बोधयित्वा तदनन्तरमेकत्वविशिष्टस्य तस्य कारकान्वयबोधनायोगाद्युगपदेव संख्याकारकाभ्यां पशोरन्वयेन संख्याविशिष्टवेषेण कारकान्वयानुपपत्त्या केवलस्यैव पशोः कारकान्वयादिति भावः । **ननु** कारकान्वयेऽपि कथं यज्ञाङ्गत्वमत आह—**क्रियाया इति** । कारकस्य क्रियानिर्वृत्त्येकस्वभावत्वात्तदन्वयेन सामान्यतः क्रियाङ्गत्वे सिद्धे यजिसमभिव्याहारेण यागरूपत्वावगमाद्यागाङ्गत्वमित्यर्थः । यदुक्तं प्रातिपदिकार्थस्य प्राधान्यात्तदन्वय एवेति तन्निराकरणायाह—**प्रधानभूतेनेति** । यदि प्रातिपदिकार्थस्य प्राधान्यं तदा तस्य कारकेण वशीकरणाभावात्कारकस्य तद्गुणभावेसति कृदन्ताभिहितस्येव कारकस्य क्रियान्वयो न भवेत् । अतो न प्रातिपदिकार्थः प्रधानं किंतु प्रत्ययार्थ एव । तत्रापि वाक्यस्य क्रियाप्रधानत्वात्तदर्थत्वाच्च कारकस्य तस्यैव प्राधान्यं न संख्यादेः । यत्र तु गौः शुक्ल इत्यादौ न क्रियान्वयस्तदभिप्रायं यास्कस्मरणम् । नचैवं प्रत्ययश्रुत्या संख्यावरुद्धे कारके दुर्बलया पदश्रुत्या पशोरन्वयो न स्यादिति वाच्यम् । एकसंख्येन कारकेण यष्टव्यमित्युक्ते किंजातीयं तदिति विशेषापेक्षासत्वेनानुगुणतया दुर्बलप्रमाणकस्यापि पशोरन्वयाविरोधादिति भावः । प्रत्ययेन कारकसंख्ययोः पृथगभिधानमाश्रित्यैकपदोपात्तप्रातिपदिकार्थापेक्षया एकप्रत्ययोपात्तकारकस्य संनिहिततरत्वात्प्रधानत्वाच्च कारकेणैव संख्यासंबन्धो न प्रातिपदिकार्थेनेत्युक्तम् । वस्तुतस्तु संख्याकारकयोर्न पृथगभिधानं किंतु संख्यान्वितमेव कारकमभिधीयते । ततश्चाभिधानदशायामेव कारकान्वितत्वात्संख्याया न पश्चात्प्रातिपदिकान्वयप्रसक्तिरिति द्रष्टव्यम् । उक्तंच न्यायरत्नमालायां 'विभक्त्यैव हि लिङ्गसंख्याकारकाणां तत्र तेषामन्वितानामेवाभिधानमनन्वितानामनेकेषामर्थानामेकेन शब्देन युगपदभिधानस्यैकशेषमन्तरेणासंभवादक्षशब्देनेव विदेवनादीनाम् । अन्यथा गामानयेत्यादिवचां कांचिद्व्यक्तिमक्षमानयेत्युक्तो विदेवनादीनामन्यतममानयेत् । संदिग्धे च किंपरोयं प्रयुक्त इति ।

हायनीन्यायेन पशुना विशेषणत्वेनार्थात्संबध्यते। तादर्थ्यं तु यज्ञं प्रत्येवेति विवक्षितमेकत्वम्। उक्तंच—'यथा पश्वङ्गमेकत्वं पदश्रुत्या प्रतीयते॥ समानप्रत्ययश्रुत्या बलीयस्याः क्रियाङ्गतेति॥'

पशुलिङ्गविवक्षाधिकरणम्॥ ६॥

तथा लिङ्गम्॥ १७॥

न पुंलिङ्गे विवक्षा वा विवक्षानुपयोगतः॥ आद्योऽनुष्ठित्यपेक्षत्वात्संख्यावत्तद्विवक्ष्यताम्॥ १४॥

एवं वा लिङ्गं त्वलिङ्गे विपरीतलिङ्गे वृक्षादौ मक्षिकादौ च शब्दप्रयोगादशब्दार्थ इत्यविवक्षितत्वाशङ्का, सिंहः सिंहीत्यादावनन्यथासिद्धलिङ्गप्रतीतिः शब्दस्य वाचकत्वं कल्पयतीति शब्दार्थत्वात्संख्यावल्लिङ्गं विवक्षितम्॥

आश्रयिणामदृष्टार्थताधिकरणम्॥ ७॥

आश्रयिष्वविशेषेण भावोऽर्थः प्रतीयेत॥ १८॥ [चोदनायां त्वनारम्भो विभक्तत्वान्न ह्यनेन विधीयते॥ १९॥ स्याद्वा द्रव्यचिकीर्षायां भावोऽर्थे च गुणभूतत्वाश्रयाद्धि गुणीभावः॥ २०॥]

स्विष्टकृत्संस्कृतौ क्षीण उतापूर्वोपयोग्यपि॥ प्रयोजनैक्यमेकस्मिन्युक्तं कर्मण्यतः क्षयः॥ १५॥

मन्त्रेण देवसंस्कारः प्रक्षेपाद्द्रव्यसंस्कृतिः॥ त्यागादपूर्वमुत्पन्नं प्रधानापूर्वगं च तत्॥ १६॥

स्वाहाकार प्रयाज:

उत्तमः प्रयाजः पशुपुरोडाशः स्विष्टकृदित्यादयोंऽशेन परकीयं द्रव्यदेवतं संस्कुर्वन्तः किं तदर्था एवोतापूर्वार्था अपीति चिन्त्यते। तत्र 'एकस्य कर्मणो युक्तमेकमेव प्रयोजनम्॥ दृष्टे च सति नादृष्टं

अतस्तेषामन्वितानामेवाभिधानम्। तत्रापि प्रतीतिबलेन कारकं प्रधानतः। लिङ्गसंख्ये गुणत इति। **ननु** एकत्वस्य पशुना संबन्धाभावे प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थगतस्वार्थबोधकत्वं प्रसिद्धं व्युत्पत्तिसिद्धं बाध्येतेत्यत आह—**पश्वादिति**। पार्ष्टिकसंबन्धेन तदुपपद्यत इति भावः॥

तथा लिङ्गम्॥ १७॥ एवं वेति। अनेन भाष्ये संख्याया विवक्षितत्वे तत्समानश्रुतिकं लिङ्गमपि विवक्षितं स्यात्। तथाच 'वसन्ते प्रातराग्नेयीं कृष्णग्रीवीमालभेते'त्यादिना विहितपश्वनुवादेन गर्भिण्यो भवन्तीति गर्भलक्षणस्त्रीगुणविधानमुपपन्नं भवतीति पूर्वाधिकरणशेषत्वेनापीदं सूत्रं व्याख्यातमिति सूचयति। अतिदेशस्य विशेषाशङ्कानिराकरणार्थत्वात्तामाह—**लिङ्गमिति। अलिङ्ग इति।** नच सकलस्य प्रपञ्चस्य सत्वरजस्तमोगुणात्मकत्वमाश्रित्य शाब्दिकैः सत्वरजस्तमोगुणानां तत्परिणामभूतशब्दस्पर्शरूपरसगन्धानां चाविर्भावः पुंलिङ्गं तेषां तिरोभावः स्त्रीलिङ्गं तेषां साम्यं नपुंसकमिदं च लिङ्गत्रयं सर्वेषामपि वस्तूनामस्ति तथापि केनचिच्छब्देन किंचिल्लिङ्गमभिव्यज्यत इत्युक्तत्वात् वृक्षादावपि पुंलिङ्गादेर्विद्यमानत्वादिदमयुक्तमिति वाच्यम्। लोकप्रसिद्ध्यनुसारेण 'स्तनकेशवती स्त्री स्याल्लोमशः पुरुषः स्मृतः। उभयोरन्तरं यत्तत्तदभावे नपुंसक'मिति स्तनकेशादेर्वा, 'हस्तिन्यां वडवायां च स्त्रीतिबुद्धेः समन्वयः॥ अतस्तां जातिमिच्छन्ती'ति स्तनकेशाद्यभिव्यङ्ग्यजातिविशेषस्य वा लिङ्गत्वादाविर्भावादेस्तु शाब्दिकैः शब्दानुशासनाय लिङ्गत्वेन परिभाषणमात्रमिति न तस्य लोकव्यवहारगम्यशब्दार्थत्वसंभव इति नात्र तादृशस्य लिङ्गस्य विचार्यत्वमिति न दोषः। अतएव 'संस्थानप्रसवौ लिङ्गमास्थेयौ स्वकृतान्तत' इति शाब्दिकैरेव तिरोभावाविर्भावलक्षणस्य लिङ्गस्य पारिभाषिकत्वं स्पष्टमुक्तमिति भावः। **शब्दस्येति।** स्त्रीभावादिविभक्तिविकाराणां तिङादिप्रातिपदिकविकाराणां च यथासंभवं वाचकत्वमित्यर्थः॥

आश्रयिष्वविशेषेण०॥ १८॥ ननु त्यागांशस्य दृष्टप्रयोजनाभावेनापूर्वार्थत्वस्यावश्यंवाच्यत्वात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**एकस्येति।** यागो हि चोदितो न तदेकदेशः सचैकेनैव देवतास्मरणादिना दृष्टेन प्रयोजनेन निराकाङ्क्ष इति त्यागांशस्याचोदितत्वेन पृथक्फलापेक्षाविरहान्न तस्यादृष्टफलकत्वमित्यर्थः। **दृष्ट इति।** अनेन यथा द्रव्यपरिच्छेदरूपदृष्टद्वारा लिङ्गसंख्ययोः साधनत्वं एवमुत्तमप्रयाजादीनामपीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम्। **देवतेति।** स्वाहाकारपशुपुरोडाशस्विष्टकृत्सु मन्त्रेण यो देवतोद्देशांशः स यथायथं यक्ष्यमाणानामिष्टानां च देवतानां स्मरणलक्षणसंस्कारप्रयोजनक

---

१ तथा लिङ्गमित्यतःपरं सूत्रान्तएव एवं वा इति दृश्यते.

कल्प्यं नापूर्वमस्त्यतः ॥' उच्यते—'देवतास्मरणं मन्त्रात्प्रक्षेपाद्द्रव्यसंस्कृतिः ॥ त्यागांशस्य तु नादृष्टादृते किंचित्प्रयोजनम् ॥' तस्मात्त्यागांशेनादृष्टार्था अपीत्युभयार्थाः ॥

प्रयुक्तिविचारप्रतिज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अर्थे समवैषम्यमतो द्रव्यकर्मणाम् ॥ २१ ॥

शेषत्वमुपरिग्रन्थे चिन्तनीयमुतेतरत् ॥ शेषो मानान्न तस्यात्र प्रयुक्त्याख्यफलेरणात् ॥ १७ ॥

एवं तावत्फलभूतं प्रयोजकाप्रयोजकत्वमाश्रित्य शेषशेषित्वमेव साक्षाच्चिन्तितमतःपरमेतदेव साक्षाच्चिन्त्यते । हेतुत्वेन तु शेषशेषिविचारः क्वचित्करिष्ये । तदेतद्वृत्तवर्तिष्यमाणविवेककथनमात्रार्थं सूत्रम् ॥

आमिक्षाप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ ९ ॥

एकनिष्पत्तेः सर्वं समं स्यात् ॥ २२ ॥ [संसर्गरसनिष्पत्तेरामिक्षा वा प्रधानं स्यात् ॥ २३ ॥ मुख्यशब्दाभिसंस्तवाच्च ॥ २४ ॥]

आमिक्षा वाजिनं च स्याद्दध्यानीतेः प्रयोजकम् ॥ उतामिक्षैव सामर्थ्यं द्वयोस्तुल्यं ततोऽग्रिमः ॥ १८ ॥
आमिक्षा पय एवात्र तच्छब्दान्मन्त्रतो रसात् ॥ प्रयोजिकैका प्राधान्यादनुनिष्पादि वाजिनम् ॥ १९ ॥

'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिन'मिति श्रुतं । तत्र संशयः किमामिक्षायागेनैव दध्यानयनं प्रयुज्यते उत वाजिनयागेनापीति । तदर्थं च किमुभयार्थमुतामिक्षार्थमिति । ततोऽपि पुनर्विचारयितव्यं किमामिक्षाख्यं दधिपयोभ्यामर्थान्तरं वैश्वदेवयागस्य हविः उत पय

इत्यर्थः । **प्रक्षेपादिति** । स्विष्टकृति यः प्रक्षेपांशः स कृतकरस्याकीर्णकरस्य द्रव्यस्य प्रतिपत्तिलक्षणसंस्कारप्रयोजनक इत्यर्थः । यद्यपि प्रक्षेपो देवतोद्देशवद्यागशब्दार्थान्तर्गतत्वाभावान्न यागांशस्तथापि प्रक्षेपस्य देवतोद्देशेन त्यज्यमानतादशायां कर्तव्यत्वात्सोऽपि यागांशइव प्रतीयत इत्येतावता प्रक्षेपाद्द्रव्यसंस्कृतिरित्युक्तम् । यद्वा उत्तमप्रयाजपशुपुरोडाशस्विष्टकृदित्येवमादय इति विषयप्रदर्शकवाक्ये आदिशब्दसंग्रहीतपिष्टलेपफलीकरणहोमाद्यभिप्रायेणेदं तेषां होमत्वेन तत्र प्रक्षेपस्यांशत्वसंभवादिति ध्येयम् । **त्यागांशस्येति** । अवयवस्य स्वरूपेणाचोदितत्वेऽप्यवयवान्तरानर्थक्ये अवयविचोदना सर्वावयवगोचरा न सार्थक्यं लभत इति त्यागांशस्याप्यस्ति प्रयोजनापेक्षेति तस्यादृष्टं प्रयोजनमवश्यं वाच्यमित्यर्थः । **ननु** स्वाहाकारस्य केवलदृष्टार्थत्वे, वान्तरापूर्वाभावेनाङ्गापूर्वप्रयुक्ताभिक्रमणाद्यसिद्धेस्तत्रापूर्वसद्भावव्युत्पादनस्याभिक्रमणादिलक्षणं प्रयोजनं पशुपुरोडाशे चापूर्वाभावेऽपूर्वप्रयुक्तदार्शपूर्णमासिकधर्मातिदेशाभावात्तदतिदेशलक्षणं च प्रयोजनं संभवति स्विष्टकृति तद्व्युत्पादनस्य तु न किंचित्प्रयोजनं, यथा पूर्वपक्षे प्रतिपत्तित्वात्तदर्थावदाननाशे लोपस्तथा सिद्धान्तेऽपि एकदेशद्रव्यत्वेन द्रव्यप्रयोजकत्वाभावाल्लोपाविशेषादितिचेत्सत्यम् । उत्तरार्धादिद्रव्यप्रयोजकत्वाभावेऽपि अदृष्टार्थत्वे सति अदृष्टस्य संपादनार्थं 'यस्य सर्वाणि हवींषि नश्येयुर्दुष्येयुरपहरेयुर्वा आज्येन ता देवताः प्रतिसंख्याय यजेते'ति हविर्नाशे विहितेनाज्येन स्विष्टकृत्कर्तव्य इत्यस्ति प्रयोजनम् । एवं पिष्टलेपफलीकरणहोमयोरपि द्रष्टव्यम् । सूत्रार्थस्तु—ये अंशेन परकीयं द्रव्यदेवतं संस्कारकत्वेनाश्रयन्ते ते आश्रयिणस्तेषु भाव्यते इति भावोऽर्थोऽपूर्वं प्रतीयते अन्यैर्यजतिजुहोतीत्यादिभिरपूर्वार्थैरविशेषेणेति ॥

अर्थे समवैषम्यं० ॥ २१ ॥ ननु अस्य सूत्रस्य न्यायव्युत्पादकत्वाभावादसांगत्यम् । नच प्रतिज्ञार्थत्वं शङ्कनीयम् । अध्यायादावेव प्रतिज्ञायाः कृतत्वेन पुनरपि तदनुपपत्तिरित्याशङ्क्याह—**एवमिति** । **एतदेवेति** । प्रयोजकत्वाप्रयोजकत्वमेवेत्यर्थः । **क्वचिदिति** । दध्यानयनादिष्वित्यर्थः । गोदोहनादिष्वङ्गत्वस्यैव विचारणात्तस्यैवाध्यायार्थत्वमिति शङ्काम्, प्रयुक्तेरध्यायार्थत्वे तद्विचारासाङ्गत्यशङ्कां च व्युदसितुमिदं सूत्रम् । अनेन हि सूत्रेण मैत्रावरुणदण्डादिद्रव्याणां दध्यानयनादिक्रियाणां चार्थे प्रयोजने साम्यमुभयप्रयुक्तिवैषम्यमेकेनैव प्रयुक्तिरित्यतः साक्षाच्चिन्तयिष्यत इत्युक्तेः प्राक्प्रयोजकाप्रयोजकत्वं फलतया चिन्त्यमिति लाभाद्वृत्तवर्तिष्यमाणयोरेवं विवेके सत्युक्तशङ्काद्वयवारणादिति भावः ॥

एकनिष्पत्तेः सर्वं समं स्यात् ॥ २२ ॥ पूर्वसूत्रोपक्षिप्तार्थविचारणात्सङ्गतिः । **उभयेति** । आमिक्षावाजिनोभयार्थमित्यर्थः । **किमामिक्षेति** । यद्यर्थान्तरं तदा विनिगमनाविरहादुभयार्थत्वे सत्युभयप्रयोज्यत्वं पयस एवामिक्षात्वे तु तन्मात्रार्थत्वाद्दध्यानयनस्यामिक्षायागमात्रप्रयोज्यत्वमिति फलफलिभावः । एवंचात्र यद्यप्यामिक्षायाः पयोपेक्षयार्थान्त-

---

१ द्रव्यसंस्कृतिम्. २ य एवं तावत्. ३ तु शेषिविचारः. ४ मिक्षा दधि.

एव दधिसंसृष्टमिति। तत्र—'मधुराम्लरसामिक्षा घनरूपा च तेन सा ॥ पयसोऽर्थान्तरं तद्धि मधुरैकरसं द्रवम् ॥' वैश्वदेवयागस्य तावदामिक्षा हविः । साच रूपरसान्यत्वादर्थान्तरं क्षीरादतो यद्दध्यानयनमसंयुक्तमामिक्षया विहितं केवलं तज्जननसामर्थ्याल्लिङ्गादामिक्षार्थं स्यात् । सामर्थ्यं च वाजिनेऽप्यस्तीति तादर्थ्यमपि युक्तम्। अत उभयप्रयुक्तमानयनमिति। उच्यते—'पयस्तदा परामृष्टं वैश्वदेवं विधीयते ॥ मन्त्रवर्णाच्च पयसो हविष्ट्वमवगम्यते ॥ पयस्त्वं न द्रवापेक्षं रसमात्रनिमित्तकम् ॥ पय एव घनीभूतमामिक्षेत्यभिधीयते ॥' आस्तां तावत्। आमिक्षापदं सा वैश्वदेव्यामिक्षेति यत्तच्छब्दपरामृष्टं तद्धविः स च पयः परामृशति तद्धि पूर्ववाक्ये प्रधानभूतं, प्रकृतं तादर्थ्येनानयतेर्विधानात्कथं तादर्थ्यमानयनं द्विकर्मकं, यदानीयते तत्प्रथमं कर्म, यत्प्रत्यानीयते तद्द्वितीयं, तच्चेह पयः। तच्च प्रथमेन कर्मणा व्याप्यमानं प्रधानं प्रधानपरामर्शि च सर्वनामेति तच्छब्दः पय एव विश्वैर्देवैः संबध्नाति तदेव हविः । तथाच मन्त्रः 'जुषन्तां युज्यं पयः' इति। पय एव च घनीभूतमामिक्षेत्यामिक्षापदं नित्यानुवादः। तत्सामानाधिकरण्याच्च सेति स्त्रीलिङ्गम्। सोऽपि नित्यानुवादः

रत्वतदभावाभ्यामेव चिन्तयितुं युक्तौ नतु दध्यपेक्षयापि दध्न आमिक्षात्वेऽपि वाजिनयागप्रयुक्त्यभावेन दध्यपेक्षयार्थान्तरत्वस्य प्रकृतानुपयोगात्। तथाच किमामिक्षा दधिपयोभ्यामर्थान्तरमित्ययुक्तं तथाप्यामिक्षोभयभाव्यत्वादुभयविकारः स्यादित्यत्राष्टमे आमिक्षायाः प्रातर्दोहविकारत्वसिद्ध्यर्थं दध्यपेक्षयार्थान्तरत्वं यद्वक्ष्यते तदेव वस्तुगतिमनुरुध्यात्राप्युच्यते इति न दोषः। **दधिसंसृष्टमिति**। दधिसंस्कृतमित्यर्थः। **तत्रेति**। नच सान्द्रेऽपि पयस्त्वप्रतीतेः काठिन्यस्य पयस्त्वविरोधित्वाभावादम्लरसस्य संस्कारकदधिगतत्वेनाप्युपपत्तेरिदमयुक्तमिति वाच्यम्। इदं पयः इयमामिक्षेति भेदव्यवहारात्तस्यै शृतं तस्यै रसस्तस्यै दधि तस्यै मस्तु तस्यै नवनीतं तस्यै आमिक्षा तस्यै वाजिनमिति शृतशब्दवाच्यात्पयस आमिक्षाया भेदव्यपदेशात् 'गोपयसोर्यदि'ति विकारार्थकयत्प्रत्ययान्तपयस्याशब्दसमानार्थकत्वाच्च भेदस्यैव न्याय्यत्वादिति भावः। **ननु** प्रकृतपयःपरामर्शकतच्छब्दसामानाधिकरण्यादामिक्षाया अर्थान्तरत्वमनुपपन्नमित्यतः श्लोकं व्याचष्टे—**वैश्वदेवेति**। काठिन्यात्मकरूपस्य रसस्य च भेदेनामिक्षाया अर्थान्तरत्वेसति तस्यैव हविष्ट्वादिह तच्छब्दो न प्रकृतपरामर्शी अथैष ज्योतिरित्येतच्छब्दवदिति भावः। **अत इति**। पयस एवामिक्षात्वे हि दध्यानयनं पयःसंयोगात्पयःसंस्कारकं सदामिक्षायागार्थमेव स्यात्, अर्थान्तरत्वे तु तत्संयोगाभावेन तत्संस्कारकत्वाभावादुत्पादकतामात्रेण तदर्थं स्यादुत्पादकत्वं च वाजिनं प्रत्यप्यविशिष्टमित्युभयार्थत्वादुभयप्रयुक्तमेव स्यादित्यर्थः। नच संनिधानादामिक्षार्थतालिङ्गस्य प्रबलत्वादिति भावः। तदा तच्छब्देनेत्यर्थः। **पयस्त्वमिति**। पयस्त्वजातिर्द्रवत्वाभिव्यङ्ग्या न भवति किंतु माधुर्यविशेषव्यङ्ग्या। तेन घनीभूतपयस एवामिक्षात्वादामिक्षापदबलादपि पयस एव हविष्ट्वमित्यर्थः। **ननु** पयसस्तच्छब्देन परामर्शोऽनुपपन्न आमिक्षाया वस्त्वन्तरत्वेनामिक्षापदसमानाधिकरणस्य तच्छब्दस्य पयःपरामर्शकत्वाभावादित्युक्तमित्याशङ्कां व्युदस्यन्श्लोकं व्याचष्टे—**आस्तामिति**। यदामिक्षापदं पूर्वपक्षिणोऽवलम्बस्तत्पदं तिष्ठतु तावत्तस्य वक्ष्यमाणरीत्या स्वपक्षेऽप्युपपत्तेरिति भावः। **सेति**। सा वैश्वदेवीति वाक्ये आमिक्षोद्देशेन वैश्वदेवत्वं न विधीयते चरमश्रुतस्यामिक्षापदस्योद्देश्यसमर्पकत्वासंभवात् किंतु तच्छब्दार्थोद्देशेनैव तच्छब्दस्य प्राथम्येन तस्य चोद्देश्यसमर्पकत्वौचित्यादित्यर्थः। एवंच पूर्वपक्षिणा यदुक्तं वैश्वदेवयागस्य तावदामिक्षा हविरिति तत् भग्नमित्याशयः। **ननु** दध्येव पूर्ववाक्ये प्रधानं निर्दिष्टं न पय इत्यत आह—**तादर्थ्येनेति**। तथाच शब्दतो दध्नः प्राधान्येऽप्यर्थतः पयस एव प्राधान्यमित्यर्थः। **ननु** द्वितीयया दध्नः कर्मत्वादानयनं दध्यर्थमेवेत्याशयेन पृच्छति—**कथमिति**। आनयनस्य द्विकर्मकत्वात्पयसोऽप्यस्ति कर्मत्वमित्युत्तरमाह—**आनयनमिति**। **तत्प्रथममिति**। साक्षात्क्रियया व्याप्यमानत्वादिति भावः। **द्वितीयमिति**। प्रथमेन व्याप्यमानत्वादिति भावः। **ननु** तथापि कर्मत्वाविशेषात्पयसः प्राधान्ये किं विनिगमकं प्रत्युत पयसः सप्तम्या गुणत्वमेवेत्यत आह—**तच्च प्रथमेनेति**। यथा मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छतीत्यत्र कर्मणाभिप्रेयमाणस्य संप्रदानस्य प्राधान्यमेवमिहापि प्रथमेन कर्मणा व्याप्यमानस्य द्वितीयस्य कर्मणः पयस एव प्राधान्यमित्यर्थः। उभयत्र द्वितीयानिर्देशे केन किं व्याप्यत इति व्याप्यमानत्वस्य निश्चेतुमशक्यतया सप्तमीनिर्देशे सत्याधारस्याधेयव्याप्यतया पयसो दध्ना व्याप्यमानत्वं स्वध्यवसानमिति पयसः प्राधान्यानुकूल एव सप्तमीनिर्देश इति भावः। ननु 'अस्त्येष राज्ञः पुरुषस्तमानये'त्यादौ शब्दतः प्रधानस्यैव निर्देशादिहापि दध्न एव तच्छब्दनिर्देशः स्यादित्याशङ्क्य मन्त्रवर्णविरोधान्नैवमित्याह—**तथाचेति**। नन्वामिक्षापदस्योद्देश्यसमर्पकत्वाभावे तस्य वाक्ये कथं समन्वय इत्यत आह—**पय एवेति**। पयसः प्रतिनिर्देशे नपुंसकत्वापत्तिमाशङ्क्याह—**तत्सामानाधिकरण्यादिति**। नन्वेवमपि स्त्रीलिङ्गतच्छब्देनोद्देशादामिक्षाया एवोद्देश्यत्वं बलादापतितमित्याशङ्क्य प्रातिपदिकस्यैवोद्देशकत्वात्त-

१ नानयनविधानात्.

एव। नच पयस्त्वं द्रवापेक्षम्। रसविशेषमात्रापेक्षं तदतितापेन सान्द्रीभूतेऽपि पयसि पयस्त्वप्रतीतेः। यस्त्वम्लो रसः स संस्कारकस्य दध्नः, नत्वसावामिक्षापदस्याभिधेयः। यस्त्वत्र मधुरः पयोंशः स एवामिक्षा, पयःप्रतिनिर्देशकतच्छब्दसामानाधिकरण्यान्मन्त्रवर्णाच्च। तस्मात्पय एवामिक्षा वैश्वदेवयागहविरिति वैश्वदेवयागप्रयुक्तमानयनं न वाजिनयागप्रयुक्तम्॥

गवानयनस्य पदकर्माप्रयुक्तताधिकरणम्॥ १०॥

पदकर्माप्रयोजकं नयनस्य परार्थत्वात्॥ २५॥

सोमक्रयण्या नयने पदकर्म प्रयोजकम्॥ न वाच्योऽक्षाञ्जनस्यापि क्रयवत्संनिकर्षतः॥ २०॥

तृतीयया क्रयार्था गौस्तद्द्वारानयनस्य च॥ तादर्थ्यात्तत्प्रयुक्तं तन्न प्रयोजकता पदे॥ २१॥

एकहायन्या क्रीणातीति प्रकृत्य श्रूयते षट्पदान्यनुनिष्क्रामति सप्तमं पदमध्वर्युरञ्जलिना गृह्णाति यर्हि हविर्धाने प्राचीप्रवर्तयेयुस्तर्हि तेनाक्षमुपाञ्ज्यादिति। तत्र संशयः किं यदेतदक्षाभ्यञ्जनं सप्तमपदसाध्यं, तदर्थमप्येकहायनीनयनं तेनापि प्रयुज्यते उत क्रयार्थमेव नयनं तेनैव प्रयुज्यते इति। तत्र—'द्वयोर्नयनसाध्यत्वाद्वाक्ये चाश्रवणाद्यथा॥ संनिधानात्क्रयार्थत्वं तथैव पदशेषता॥' दध्यानयनमामिक्षासंयुक्तं न वाजिनेनानयनं तु द्वाभ्यामसंयुक्तं द्वयोरपि संनिधानान्नयनसाध्यत्वाच्चा-

---

त्स्वारस्यमेव पुरस्कार्यमित्याशयेनाह—**सोऽपीति**। एवंच दध्ना व्याप्यमानस्य पयसः नान्तरीयकोऽधिकरणभावः सप्तम्या अनूद्यते। तप्ते पयो दध्यानयनेन संस्कुर्यात् तच्च वैश्वदेवं कुर्यादित्येतावन्मात्रं विवक्षितमिति पयएव हविरिति भावः। **नन्वम्लरसबलाद्दध्येवामिक्षा** मधुररसस्तु तत्संसृष्टपयस इति वैपरीत्यं किं न स्यादित्यत आह—**नत्विति**। काञ्जिकादिनापि घनीभूते आमिक्षाशब्दप्रयोगादिति भावः। **पयःप्रतिनिर्देशकेति**। अतएव हेतुद्वयान्न वस्त्वन्तरत्वमपीति भावः। एवंच द्रवत्वकाठिन्यकृतवैलक्षण्यमात्रेण इदं पय इयमामिक्षेति लोके, तस्यै शृतं तस्या आमिक्षेति वेदे च भेदव्यपदेशस्य विकारार्थयत्प्रत्ययान्तपयस्याशब्दवाच्यत्वस्याप्युपपत्तेः पय एवामिक्षेति। उपसंहरति—**तस्मादिति**। तन्त्रसारे च कटकादेर्हैमविकारत्वेऽपि हैमत्ववद्घटादेर्मृद्विकारत्वेऽपि मृत्त्ववच्च पयोविकारत्वे सत्येवामिक्षायाः पयस्त्वं नत्वामिक्षापयसोरत्यन्ताभेद इत्युक्तम्—**न वाजिनेति**। ततश्च वाजिनयागात्पूर्वं वाजिनापचारे पुनर्दध्यानयनेन वाजिनं न संपाद्यमिति प्रयोजनमिति भावः। तत्र पुनर्द्रव्यप्रयुक्त्यभावाद्वाजिनयागस्य लोप इति न्यायः। यस्य सर्वाणीति वचनात्तु स्विष्टकृद्वदाज्येन तदनुष्ठानमिति। सूत्रार्थस्तु—एकस्माद्दध्यानयनादुभयोर्निष्पत्तेः सर्वमामिक्षा वाजिनं च दध्यानयनप्रयुक्तौ समं स्यादिति। यद्वा एकनिष्पत्तेरित्यनेन युगपन्निष्पत्तिर्विवक्षिता। नच सिद्धान्ते वाजिनस्यानुनिष्पादित्वाद्युगपन्निष्पत्तिरसिद्धा। नहि पश्चान्निष्पादित्वमनुनिष्पादित्वं किंतु परनिष्पत्त्यर्थयत्नेनैव स्वार्थयत्नं विना निष्पद्यमानत्वं। तच्च युगपन्निष्पत्तावपि संभवतीति युगपन्निष्पत्तेः सिद्धान्तेऽप्यविरोधात्तस्या हेतूकरणं नानुपपन्नम्॥

पदकर्माप्रयोजकं०॥ २५॥ षडिति। उत्तरवेदिदेशे उपरवदेशे वा सोमक्रयः तमिमं क्रयदेशं प्राग्वंशात्सोमक्रयणीं नयन्नध्वर्युर्नीयमानायास्तस्याः षट्पदान्यनुनिष्क्रामति। अनुनिष्क्रमणं पदोपरि पदनिधानम्। यत्र सोमक्रयणी पदं निदधाति तत्राध्वर्युरपि पदं निदध्यादिति यावत्। यर्हि यदा। हविर्धाने हविर्धानाख्ये शकटे। तेन सप्तमपदेन। यत्र सप्तमं पदं निहितं तत्पांसुभिरिति यावत्। अक्षं धुरमित्यर्थः। **द्वयोरिति**। षट्पदाननुनिष्क्रामतीति वाक्यावगतस्य नयनस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां संनिधानाद्वाक्यान्तरश्रुतक्रय इव सप्तमपदपांसुग्रहणेऽपि विनियोगः देशविशेषे कर्तव्यक्रयस्य नयनंविनानुपपत्त्या तत्साध्यत्ववत्सप्तमपदपांसुग्रहणस्यापि नयनं विनानुपपत्त्या तत्साध्यत्वाविशेषादित्यर्थः। वाक्ये चाश्रवणादिति हेतुं दध्यानयनवैषम्यार्थत्वेन व्याकुर्वाणस्तत एव सङ्गतिं सूचयन् श्लोकं व्याचष्टे—**दध्यानयनमिति। असंयुक्तमिति।** षट्पदाननुनिष्क्रामतीति नयनपरवाक्ये क्रयपांसुग्रहणयोरुभयोरप्यश्रवणादिति भावः। नच संनिधानस्य नयनसाध्यत्वस्य चाविशेषेऽपि एकहायन्या क्रीणातीति तृतीयया एकहायन्याः क्रयार्थत्वात्तत्संस्कारकस्यापि नयनस्य तद्द्वारा क्रयार्थत्वमेव न पांसुग्रहणार्थत्वमिति वाच्यम्। सप्तमं पदं गृह्णातीत्युक्ते कस्य पदमिति पदापेक्षायां प्रकृतैकहायन्याः पदेनाप्यन्वयावश्यंभावात्। अन्यथा वाक्यस्यापरिपूरणात्। तस्मादेकहायन्या उभयार्थत्वान्नयनमप्युभयार्थमिति पूर्वपक्षाशयमाहुः। अत्रेदमवधेयम्—प्रकृतैकहायन्याः क्रयार्थायास्तदर्थत्वानादरेण स्वरूपेण विनियोगात्पांसुग्रहणार्थत्वसंभवेऽप्यग्निमाधिकरणन्यायेन पुरोडाशकपालस्य तुषोपवापवत्पांसुग्रहणमेकहायन्या एव न प्रयोजकमिति कथं तद्द्वारा नयनस्य प्रयोजकम्। नच शाखान्तरे तस्याः सप्तमं पदमिति श्रवणात्तत्र च तस्या इत्यनेनैकहायन्याः परामर्शादेकहायन्याः सप्तमपदग्रहणार्थत्वेसति विनिगमनाविरहान्नयनस्योभयमपि

---

१ तत्। तापेन. २ संनिधानक्रयार्थत्वं.

विशेषः । 'नैवं तृतीयया तावत्क्रयार्थैवैकहायनी ॥ यदर्था सा तदर्थश्च तत्संस्कारात्मको नयः ॥ नयनस्य परार्थत्वात्पदकर्माप्रयोजकम् ॥ परार्थानुष्ठितं तत्तु पदकर्मोपजीवति ॥'

कपालानां तुषोपवापाप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ ११ ॥

अर्थाभिधानकर्म च भविष्यता संयोगस्य तन्निमित्तत्वात्तदर्थो हि विधीयते ॥ २६ ॥

श्रपणं तुषवापश्च कपालस्य प्रयोजकौ ॥ इत श्रपणमेवाद्यो वापार्थत्वात्तृतीयया ॥ २२ ॥
पुरोडाशकपालेति नाम्ना स्याच्छ्रपणार्थता ॥ प्रयुक्तस्य प्रयुक्तिर्नो तस्य वापे प्रसञ्जनम् ॥ २३ ॥

पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपतीति कपालेषु श्रपयतीति च श्रुतम् तत्र संशयः किं पुरोडाशश्रपणं तुषोपवापश्चोभयं प्रयोजकं कपालस्योत तुषोपवापो न प्रयोजक इति । 'तत्रोपवापशेषत्वं कपालस्य तृतीयया ॥ निर्विवादमतः सोऽपि कपालस्य प्रयोजकः ॥ सत्यमस्ति तदङ्गत्वं तथापि त्वप्रयोजकः ॥ पुरोडाशप्रयुक्तस्य कपालस्येह चोदनात् ॥' पुरोडाशार्थेनोपात्तमासादितं च कपालं तुषोपवापे चोद्यते न कपालमात्रं, नच प्रयुक्तस्य पुनः प्रयुक्तिः संभवतीत्यप्रयोजकस्तुषोपवापः ॥

प्रयोजकमेवेति वाच्यम् । तत्रापि ह्येकहायनी न स्वरूपेण प्रकृता किंतु एकहायन्या क्रीणातीति क्रयार्थत्वेनैवेति परप्रयुक्तत्वेन निर्ज्ञाताया एव विनियोगादिति विनिगमनाविरहासिद्धेः । तस्मादयं पूर्वपक्षो मन्द इति । **क्रयार्थैवेति** । यासौ क्रयार्थैकहायनी क्रयसिद्ध्यर्थं नीयते तस्याः सप्तमं पदं गृह्णातीति क्रयार्थाया एवैकहायन्या बुद्धौ विपरिवर्तमानायाः प्रसङ्गात्पांसुग्रहणोपकारकतामात्रेण संबन्धेऽपि सप्तमपदवाक्यनिराकाङ्क्षतया तदर्थत्वावेदकप्रमाणाभावात्क्रयार्थैकहायनी नतु पदपांसुग्रहणार्थेत्यर्थः । प्रयोजनं पूर्वपक्षे सप्तमपदस्य ग्रावणि प्रक्षेपे तत्पांसोरपचारे च पुनर्नयनं कार्यम् । सिद्धान्ते तु पांस्वन्तरेणाक्षाञ्जनं कर्तव्यम् । नच वाजिनयागवदक्षाञ्जनस्य सिद्धान्ते लोप एव न्याय्य इति कथं पांस्वन्तरेणानुष्ठानमिति वाच्यम् । वाजिनयागस्य परप्रयुक्तद्रव्योपजीवित्वाद्युक्तो लोपः । इह तु न द्रव्यं परप्रयुक्तं किंतु पांसुरूपस्य द्रव्यस्य यः संस्कार एकहायन्याः सप्तमपदनिधानात्मकः स एव परप्रयुक्तः । तथाच संस्कारस्य परप्रयुक्तस्यालाभेऽप्यसंस्कृतैरेव पांसुभिरक्षाञ्जनं कर्तव्यमिति वैषम्यात् ॥

अर्थाभिधानकर्म च० ॥ २६ ॥ पूर्ववैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति ।** अन्यार्थत्वेनावगतस्य निराकाङ्क्षतया तुषोपवापान्वयायोगात्पुरोडाशपदमतन्त्रीकृत्य कपालेन तुषानुपवपतीत्येवं कपालमेव केवलं तुषोपवापे विनियुज्यते । एवंच कपाले श्रपयति कपालेनोपवपतीत्यनयोस्तुल्यत्वादुभाभ्यामपि कपालं प्रयुज्यते । तत्तु प्रयोगदशायां लाघवादेकमेवोभाभ्यां प्रयुज्यते । तद्वशप्राप्तपुरोडाशसंबन्धानुवादकश्च पुरोडाशशब्द इति भावः । पुरोडाशपदमतन्त्रीकृत्य केवलं कपालं विधीयत इत्ययमर्थः श्लोके केवलकपालशब्दप्रयोगादेव स्फोरितो बोध्यः । भवेदेवं यदि केवलकपालशब्दस्यैव विधेयसमर्पकत्वेन कपालमात्रविधिः स्यात् । नचैवं संभवति । तथात्वे पुरोडाशपदस्य निरर्थकानुवादतयानर्थक्यात् । तस्मात्पुरोडाशकपालशब्देन समुदायेनैव विधेयं समर्पणीयम् । तत्र पुरोडाशसंबन्धित्वेन वेषेण निराकाङ्क्षतयाऽन्यसंबन्धायोग्यत्वेऽपि पुरोडाशकपालशब्देन पुरोडाशार्थत्वाधिष्ठानं कपालं स्वरूपेण लक्षयित्वान्यत्र विनियोक्तुं शक्यते । एवंच न कपालमात्रस्य विनियोगः किंतु पुरोडाशार्थत्वाधिष्ठानस्यैव कपालस्य । तत्राधिष्ठानलक्षणया स्वरूपेण विनियोगात्पूर्वमेव पुरोडाशार्थत्वेन रूपेण विनियोगाभावेऽपि पुरोडाशार्थत्वरूपमुख्यार्थसंबन्धज्ञानानन्तरं तदधिष्ठानस्य लक्षणीयत्वेन तुषोपवापे विनियोगात्पूर्वमेव पुरोडाशार्थत्वज्ञानावश्यंभावेन पुरोडाशप्रयुक्तमेव तुषोपवाप उपजीवति नतु स्वयं प्रयुङ्क्ते प्रयुक्तस्य पुनःप्रयोगायोगादिति सिद्धान्तमाह—**सत्यमिति । ननु** पुरोडाशार्थत्वसंबन्धं प्रयोगान्तरे भूतमप्यादाय लक्षणोपपत्तेरस्मिन्प्रयोगे तुषोपवापेन कपालप्रयुक्तिः किं न स्यादिति शङ्कायां वर्तमानसंबन्धसंभवे भूतसंबन्धो न न्याय्यः । अग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपतीत्यत्र तु वर्तमानसंबन्धाभावादगत्या भूतसंबन्धाश्रयणम् । नच पुरोडाशस्य भविष्यत्त्वात्तत्संबन्धस्य वर्तमानत्वं तत्रापि न संभवतीति वाच्यम् । पुरोडाशस्य भविष्यत्त्वेऽपि पात्रासादनकाल एव पुरोडाशात्मकं प्रयोजनं मनसि निधाय तन्निर्वृत्तीच्छया संपाद्यासादितत्वादायपरिस्पन्दप्रभृति फलनिष्पत्तिपर्यन्तकालस्य वर्तमानकालत्वेन वर्तमानपुरोडाशार्थत्वसंबन्धोपपत्तेरिति परिहारं सूचयन् श्लोकं व्याचष्टे—**पुरोडाशार्थेनेति** । अग्निहोत्रहवणीवद्भूतसंबन्धाश्रयणेऽप्यासादनस्य भूतत्वमात्रेण भूतसंबन्धोपपत्तिरिति दशमे वक्ष्यामः । प्रयोजनं पूर्वपक्षे चरुष्वपि कपालं संपाद्य तेन तुषोपवापः कर्तव्यः, सिद्धान्ते तुषोपवापस्य कपालप्रयोजकत्वाभावान्न कपालेन तुषोपवापः किंतु हस्तेन । नचात्र वाजिनयागवल्लोपः संभवति पुरोडाशकपालरूपसाधनविशेषाभावेऽपि 'गुणलोपेऽपि मुख्यस्ये'ति न्यायेन हस्तेन संभवतः तुषोपवापस्य कपालप्रयोजकत्वाभावाल्लोपायोगादिति । सूत्रार्थस्तु—अर्थेन पुरोडाशलक्षणप्रयोजनेन सहाभिधीयमानं यत्पुरोडाशकपा-

शकृल्लोहितयोः पशावप्रयोक्तृताधिकरणम् ॥ १२ ॥

पशावनालम्भाल्लोहितशकृतोरकर्मत्वम् ॥ २७ ॥

हृदादिः शकृदादिश्च पश्वालम्भप्रयोजकः ॥ हृदादिरेव वाद्योऽस्तु प्रकृतत्वेन साम्प्रतः ॥ २४ ॥
हविषो यागशेषत्वाद्धृदादेर्हविरात्मनः ॥ प्रयोजकत्वं तस्यैव नेतरस्यातथात्वतः ॥ २५ ॥

'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'ति प्रकृत्य 'हृदयस्याग्रेऽवद्यती'ति श्रुतं, तथा 'शकृत्संप्रविध्यति लोहितं निरस्यती'ति श्रुतम् । तत्र संशयः किं हृदयादि शकृल्लोहितं च द्वयमपि पश्वालम्भस्य प्रयोजकं उत हृदयाद्येवेति । उभयत्र पशोरश्रवणात्प्रकृतसंबन्धे चाविशेषादुभयं प्रयोजकम् । नैवम् । 'यागार्थः पशुरुत्पन्नो हविःप्रकृतिभावतः ॥ हवींषि हृदयादीनि तैरेवातः प्रयुज्यते ॥' यद्यपि हृदयादिवाक्ये पशोरश्रवणं यागार्थतया तु श्रूयते । तादर्थ्यं च न हविष्ट्वेन विशसनश्रवणात् किंतु हविःप्रकृतित्वेन । हृदयादीनि हवींषि नान्यदिति दशमे स्थितम् । अतस्तदर्थ एव पश्वालम्भः । शकृल्लोहितकर्म तु प्रतिपत्तिमात्रम् ॥

पुरोडाशस्य स्विष्टकृदप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ १३ ॥

एकदेशद्रव्यं चोत्पत्तौ विद्यमानसंयोगात् ॥ २८ ॥ [निर्देशात्तस्यान्यदर्थादिति चेत् ॥ २९ ॥ न शेषसंनिधानात् ॥ ३० ॥ कर्मकार्यात् ॥ ३१ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ३२ ॥]

प्रयोजकः स्विष्टकृत्किं पुरोडाशोत्तरार्धयोः ॥ यद्वा प्रयुक्तोपजीवी स्यादाद्यः स्वस्य सिद्धये ॥ २६ ॥
उत्तरार्धेतिशब्दस्य प्रकृताकाङ्क्षणे सति ॥ अग्न्याद्यर्थं पुरोडाशमुपजीव्यैष वर्तताम् ॥ २७ ॥

उत्तरार्धात्स्विष्टकृते समवद्यतीति स्विष्टकृत् किमुत्तरार्धपुरोडाशयोरन्ययोः प्रयोजक उताग्नेयादि-

---

त्वादि तत्साधनकं तुषोपवापादिकर्माप्यप्रयोजकम् । नच कथं कपालस्य पुरोडाशसंबन्धः संप्रति तदभावादिति वाच्यम् । भविष्यतापि पुरोडाशेन तदुद्देशेन आसादनमात्रात्संबन्धोपपत्तेः तस्य च संबन्धस्य पुरोडाशनिमित्तकत्वात्तदर्थस्यैव सतः कपालस्य तुषोपवापे विधानेन पुरोडाशप्रयुक्तत्वात्कपालस्येति ॥

पशावनालम्भात्० ॥ २७ ॥ **उभयत्रेति** । यथा दध्यानयनस्य पयःसंबन्धित्वेन श्रुतत्वात्पयोरूपामिक्षार्थत्वं एवं पशोः हृदयादिष्वश्रवणान्न तन्मात्रार्थत्वमित्याशयः । अनेनैव कपालस्य पुरोडाशे श्रुतस्य तुषोपवापे विनियोगाद्युक्तं पुरोडाशमात्रप्रयुक्तत्वमिह तु न हृदयादिमात्रप्रयुक्तत्वं तत्संबन्धेन श्रुतस्यान्यत्र विनियोगाभावादिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम् । **ननु** उभयत्राश्रवणेऽपि यथा नयनस्य केवलक्रयार्थत्वं न पांसुग्रहणार्थत्वं तद्वदिह किं न स्यादित्याशङ्क्य नयनस्योभयत्र संबन्धित्वेनाश्रवणेऽपि एकहायन्यास्तृतीयया क्रयार्थत्वान्नयनस्यापि तत्संस्कारकतया तादर्थ्यं युक्तम् । प्रकृते तु न तथा किंचिन्नियामकमस्ति किंतु हृदयादेः प्रतिसंबन्ध्यपेक्षायां संनिधानादग्नीषोमीयवाक्यगतपशुसंबन्ध इत्येतावन्मात्रं च शकृल्लोहितयोरपि तुल्यमित्युभयार्थत्वमेवेत्याशयेनाह—**प्रकृतेति** । **विशसनेति** । विशसनेन पशोर्नाशेन तस्य हविष्ट्वासंभवादिति भावः । **ननु** एवमपि हृदयादिद्वारेव शकृल्लोहितद्वारापि यागार्थत्वं स्यात्, एवंच संप्रव्यथनं निरसनं च यागार्थत्वाद्देवतोद्देशेन संत्यक्तस्य शकृल्लोहितस्य प्रतिपत्तिरस्त्वित्यत आह—**हवींषीति** । हृदयस्याग्रेऽवद्यतीति हविःसंस्कारकावदानसंयोगात्तेषामेव हविष्ट्वमित्यर्थः । **नन्वेवं** तर्हि हृदयादिद्वारा यागार्थत्वे तत्प्रयुक्तएव पशुः स्यादिति शकृल्लोहितप्रयुक्तत्वाशङ्कानवकाशात् किमर्थमिदमधिकरणमित्याशङ्क्य शकृल्लोहितसंप्रव्यथननिरसनात्मकं कर्मार्थकर्म । शकृल्लोहितयोर्भूतभाव्युपयोगाभावेन प्रतिपत्तित्वासंभवात् । ततश्च तस्याविशसनविधित्वात्प्राण्यपेक्षायां संनिहितपशोरेव तत्संबन्धित्वेनान्वयात्तद्वारापि पशोर्यागसाधनत्वमवर्जनीयम् । एवंच शकृल्लोहितस्य हविष्ट्वाभावेऽपि शकृल्लोहितकर्मणोऽर्थकर्मतया प्रयोजकत्वशङ्कायां भूतभाव्युपयोगविधुरत्वेऽपि हृदयाद्यनुनिष्पादितया आकीर्णकरत्वेन प्रतिपत्त्यर्हत्वाच्छकृदादेस्तत्कर्मणः प्रतिपत्तित्वम् । ततश्चाप्रयोजकत्वमित्येवं प्रतिपत्तित्वव्युत्पादनार्थमिदमधिकरणमित्याशयेनाह—**शकृदिति** । एवंच तुषोपवापफलीकरणहोमवाजिनयागादेः प्रतिपत्तित्वं न्यायसाम्याद्बोध्यम् । वाजिनयागस्य तु प्रतिपत्तित्वं विशेषतः सप्तमे प्रतिपादयिष्यामः । प्रयोजनं पूर्वपक्षे हृदयाद्यर्थं विशस्तस्य शकृदाद्यपचारे तदर्थं पश्वन्तरं संपाद्यं सिद्धान्ते तु लोप इति । सूत्रार्थस्तु—पशौ विषये लोहितशकृतोरकर्मत्वमप्रयोजकत्वं तदर्थं पश्वनालम्भादिति ॥

एकदेशद्रव्यं चोत्पत्तौ० ॥ २८ ॥ ननु लोके इक्षुखण्डमस्मै प्रयच्छेत्युक्ते सत एवेक्षोः खण्डः प्रतीयते तद्वदुत्तरार्ध-

---

१ उताग्न्यादि.

प्रयुक्तोपजीवीति संशये, 'नाग्न्याद्यर्थस्य हविषो देवतान्तरसङ्गतिः । कृत्वा [1]ह्यन्यद्धविस्तस्मादवद्येतोत्तरार्धतः ॥' उच्यते—'उत्तरार्धादिशब्दानां साकाङ्क्षार्थाभिधायिनाम् ॥ नापेक्षणीयसंबन्धात्प्रागर्थोऽध्यवसीयते ॥' उत्तरार्धादि[2]शब्दा हि प्रतिसंबन्ध्यपेक्षा न स्वातन्त्र्येणार्थं बोधयन्ति । स्ववाक्ये च न प्रतिसंबन्धी श्रुतोऽस्योत्तरार्धादिति । तेनविना साकाङ्क्षं वाक्यं प्रकृ[3]तसंबन्धेन निराकाङ्क्षीभवति । प्रकृतं चाग्न्यादिप्रयुक्तं हविरिति तदुत्तरार्धग्रहणादप्रयोजकत्वम् । अन्यार्थस्याप्यन्यसंबन्धो वचनात्प्रतिपत्तित्वाच्चाविरुद्धः ॥

अभिघारणे शेषधारणतत्पात्रयोरननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १४ ॥

अभिघारणे विप्रकर्षादनुयाजवत्पात्रभेदः स्यात् ॥ ३३ ॥ [न वाऽपात्रत्वादपात्रत्वं त्वेकदेशत्वात् ॥ ३४ ॥ हेतुत्वाच्च सहप्रयोगस्य ॥ ३५ ॥ अभावदर्शनाच्च ॥ ३६ ॥ सति सव्यवचनम् ॥ ३७ ॥ न तस्येति चेत् ॥ ३८ ॥ स्यात्तस्य मुख्यात् ॥ ३९ ॥]

अभिघार्यं प्रयाजानां शेषेण हविरत्र किम् ॥ शेषधारणतत्पात्रे कार्ये नो वाभिघारणम् ॥ २८ ॥
नान्यथा तेन ते कार्ये न कार्ये प्रतिपत्तितः ॥ प्राजापत्यवपायाश्च न कोऽप्यर्थोऽभिघारणात् ॥ २९ ॥

वाजपेये ऋतुपशवः प्राजापत्याश्च प्रातःसवने तन्त्रेणोपक्रम्यन्ते । पर्यग्निकरणान्ते कृते प्राजापत्यानामालम्भनस्योत्कर्षः श्रूयते ब्रह्मसाद्म्यालभत इति ऋतुपशवः प्रातःसवन एवालभ्यन्ते, प्रयाजाश्च तत्रैवानुष्ठिताः प्रकृतौ प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयतीति श्रुतम् । तदिह प्राप्तं संदिह्यते किं प्रातःसवनानुष्ठितानां प्रयाजानां शेषो माध्यंदिनकाले प्राजापत्यवपाभिघारणाय धारयितव्यः । तदर्थं च पात्रान्तरमुत्पाद्यं जुह्वाव्यापृतत्वात् उत नेति । तदर्थं च किं हविःसंस्कारार्थमभिघारणमुत शेषस्य प्रतिपत्तिरिति । संस्का[4]रत्वे प्राजापत्यवपासंस्कारो माविलोपीति धारणं स्यात् । प्रतिपत्तित्वे तु

शब्दादपि प्रकृतस्योत्तरार्धप्रतीतेः कथं हविरन्तरप्रयुक्तिः । अन्यथा इडाद्यर्थमपि हविरन्तरं स्यादिति शङ्कां निराकुर्वन्पूर्वपक्षमाह—**नाग्न्यादीति** । सर्वप्रदानाधिकरणोक्तरीत्या कृत्स्नस्य च पुरोडाशस्याग्नेयताकरणाद्यजमानस्य तत्र स्वामित्वाभावेन तस्य देवतान्तरोद्देशेन त्यागायोगात्तदर्थं पुरोडाशान्तरं संपाद्य तस्योत्तरार्धात्स्विष्टकृद्यष्टव्य इडादौ तु देवतान्तरसंगत्यभावात्प्रकृतग्रहणं न दुष्यति । नच पुरोडाशान्तरग्रहणे शेषात्स्विष्टकृतोऽवद्यतीति शेषशब्दविरोधः । आज्येन शेषं संस्थापयतीत्यत्र कर्मान्तर इव शेषशब्दस्य पुरोडाशान्तरेऽप्युपपत्तेरिति भावः । अनेनैव पूर्वत्र हृदयाद्यर्थस्य पशोः शकृल्लोहितग्रहणसंभवात्तस्याप्रयोजकत्वेऽपीह प्रकृतपुरोडाशोत्तरार्धग्रहणासंभवात्स्विष्टकृतः प्रयोजकत्वमिति प्रत्यवस्थानात्संगतिरिति सूचितम् । यदि प्रकृतसंबन्धमनपेक्ष्यैवोत्तरार्धादिति वाक्यं स्वार्थबोधनक्षमं स्यात्तदा द्रव्यान्तरप्रयोजकत्वं स्यात् । नत्वेतदस्ति । उत्तरार्धशब्दस्य सापेक्षतयाऽस्योत्तरार्धादिति संबन्ध्य ज्ञाने वाक्यार्थबोधापर्यवसानात् । एवंच कस्येत्यपेक्षायां संनिहिताग्नेयस्येत्येवमुत्तरार्धवाक्यं प्रकृतसंबन्ध्युत्तरार्धमेवावलम्बत इति न पुरोडाशान्तरप्रयुक्तेरवकाश इति सिद्धान्तयति—**उत्तरार्धादिशब्दानामिति** । **स्ववाक्य इति** । यदि पुरोडाशस्योत्तरार्धादिति श्रूयेत तदा नैरपेक्ष्यं स्यान्नैतदस्तीत्यर्थः । त्यक्तस्यापि देवतास्वत्वाभावात्पुनःस्वीकृत्य देवतान्तरार्थं त्यागः संभवति । नच त्यक्तस्य पुनःस्वीकार आचारविरोधः । प्रत्यक्षश्रुत्या आचारबाधनादित्याशयवानाह—**अन्यार्थस्यापीति** । विद्यमानशेषस्य प्रतिपत्त्यपेक्षत्वादपि प्रकृतसंबन्ध एव न्याय्य इत्याशयेनाह—**प्रतिपत्तित्वादिति** । सूत्रार्थस्तु—एकदेशद्रव्यकं स्विष्टकृदादि कर्माप्रयोजकं कर्मोत्पत्तिदशायामेव विद्यमानेनाग्नेयपुरोडाशादिना संबन्धादिति ॥

अभिघारणे विप्रकर्षात्॰ ॥ ३३॥ ऋतुपशव इति । आग्नेयैन्द्राग्नादय इत्यर्थः । तन्त्रेणोपक्रमे तदानीमेवालम्भनीयत्वाद्विचारानुपपत्तिमाशङ्क्यालम्भोत्कर्षपक्षस्यापि सद्भावात्तत्पक्षेऽयं विचार इत्याह—**पर्यग्नीति** । प्रकृताविति दर्शपूर्णमासयोरित्यर्थः । **प्राप्तमिति** । चोदकपरम्परयेति भावः । **व्यापृतत्वादिति** । आज्यभागादाविति शेषः । **उतेति** । उत न धारयितव्य इति पात्रान्तरं नोत्पाद्यमित्यर्थः । **तदर्थं चेति** । अयमेवाधिकरणाङ्गसंशयः । पूर्वस्तु फलसंशयः । तत्संशयकोटिद्वयस्य तन्त्रसारादौ पूर्वोत्तरफलत्वेन लेखनादिति ध्येयम् । **ननु** हविःसंस्कारकल्पेऽपि पुरोडाशकपालवत्परकीयद्रव्योपजीवनादभिघारणं न प्रयोजकमित्यतः पूर्वपक्षे फलफलिभावमुपपादयति—**संस्कारत्व इति** । परप्रयुक्तद्रव्योपजीवनाद्द्रव्यप्रयोजकत्वाभावेऽपि तद्धारणप्रयोजकत्वमस्त्येव, धारणंविना संस्कारासंभवादतएव प्रणीतानिनयनकाले यद्याज-

---

१ त्वन्यद्धविः. २ शब्दा न स्वातन्त्र्येण. ३ संबन्धे निरा. ४ संस्कारत्वपक्षे.

संनिहितास्वेव क्रतुपशुवपासु तत्सिद्धेर्न धारणम्। 'तत्रोपयोक्ष्यमाणानां द्वितीयायोगिनां तथा॥ हविषामेव संस्कारो न शेषस्य विपर्ययात्॥' उपयोक्ष्यमाणसंस्कारो ह्युपयुक्तसंस्कारादभ्यर्हितः। हवींषि च तथा शेषस्तूपयुक्तः किं तस्य संस्कारेण। द्वितीयया च हविषामेव प्राधान्यं न शेषस्य विपरीतविभक्तिनिर्दिष्टस्य। तस्मान्न्यायतः शब्दतश्च हविःसंस्कारोऽभिघारणम्। 'सत्यमेवं तथापीह शेषस्य प्रतिपादनम्॥ न्याय्यं दृष्टार्थतालाभादन्यथाऽदृष्टकल्पनात्॥' शेषस्य प्रतिपत्तिरपेक्षिता तादर्थ्येऽभिघारणं दृष्टार्थं भवति। हविःसंस्कारस्त्वनपेक्षितोऽदृष्टं कल्प्येत। नच दृष्टेसति तद्युक्तम्। अतः प्रयाजशेषं हविःषु क्षारयतीति वाक्यार्थः। 'हविराघारनियमात्तत्संस्कारोऽपि गम्यते॥ तस्मादुभयसंस्कारः स्विष्टकृत्सूक्तवाकवत्॥' यस्तु हविःसंस्कारं नेच्छति प्रतिपत्तौ च द्रव्यस्याघारत्वा-

---

सनेयिभिराम्नातं तुषनिरसनं तत्पुरोडाशकपालोपादानस्याप्रयोजकमपि तत्पालनस्य प्रयोजकमेवेति भावः। **ननु** प्रतिपत्तित्वेऽपि धारणप्रयोजकत्वं संभवत्येव। परिधानीये कर्मणि विहितप्रतिपत्तेर्यावज्जीवं पात्रधारणप्रयोजकत्ववदित्यतः सिद्धान्ते हेतुहेतुमद्भावमुपपादयति—**प्रतिपत्तित्व इति**। परिधानीये कर्मणि विहितप्रतिपत्तेर्यावज्जीवधारणं विनानुपपत्तेस्तत्प्रयोजकत्वेऽपि प्रयाजशेषप्रतिपत्तेः संनिहितहविर्मात्रेणापि सिद्ध्या धारणं विनानुपपत्त्यसंभवान्न धारणप्रयोजकत्वमिति वैषम्यमिति भावः। **द्वितीयेति**। अनेन यथा पूर्वत्रोत्तरार्धशब्दबलात्प्रकृतग्रहणं तथेह द्वितीयाविभक्तिबलाद्धविःसंस्कारकत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचयति—**अभ्यर्हित इति**। उपयुक्तसंस्कार उत्पन्नस्योत्पत्त्यपूर्वस्यातिशयाधाने उपयुज्यते। उपयोक्ष्यमाणसंस्कारस्तु तदुत्पत्तावेवोपयुज्यत इत्यर्थः। तथा उपयोक्ष्यमाणानीत्यर्थः। **विपरीतेति**। तृतीयाविभक्तिनिर्दिष्टस्येत्यर्थः। **दृष्टेति**। आकीर्णकरस्य प्रतिपत्तौ स्रुचो रिक्ततापत्तेरिति भावः। **ननु** हविःसंस्कार्यत्वावेदकद्वितीयाश्रुतिबलाददृष्टार्थत्वमपि स्वीकार्यमिति शङ्कायां द्वितीयादयो हि विभक्तयो न साक्षाच्छेषशेषिभावाभिधायिकाः किंतु साध्यसाधनत्वमात्रमभिधाय विध्यपेक्षितं समीहितं समर्पयन्तीत्येतावन्मात्रम्। प्रकृते च शेषस्य प्रतिपत्तिरेवापेक्षिता न हविःसंस्कार उपस्तरणादेस्तत्संस्कारस्य सद्भावात्। एवंचापेक्षितत्वात्प्रतिपत्तिमेव विधिः फलत्वेन स्वीकुरुते न हविःसंस्कारम्। अतएव सक्तून् जुहोतीत्यत्र सत्यामपि द्वितीयायां न सक्तूनां संस्कार्यत्वमिति परिहारं सूचयन् श्लोकं व्याचष्टे—**शेषस्येति**। एवंच सक्तुवदेवात्रापि विभक्तिव्यत्ययाश्रयणेन तृतीयाया द्वितीयार्थवृत्तित्वं द्वितीयायाश्च सप्तम्यर्थवृत्तित्वमित्याह—**अत इति**। एवंचात्रापेक्षाबलाद्विभक्तेरन्यथानयनं न प्रातिपदिकानुरोधेनेति विभक्त्यन्यथानयनस्य प्रातिपदिकानुरोधनिबन्धनत्वाभावाद्यथा प्रोद्गात्रीणामित्यत्र प्रातिपदिकस्य वचनानुसारेण लक्षणा तथात्र तृतीयानुसारेण प्रयाजशेषशब्दस्याधिष्ठानलक्षणया हविःसंस्कारे तद्विनियोगः किं न स्यादिति शङ्कायाः, तथानेनैव न्यायेनादितिः पाशानित्यत्रापि प्रातिपदिकानुरोधे सिद्धे पाशाधिकरणस्य पौनरुक्त्यमिति शङ्कायाश्च नावकाश इति ध्येयम्। **नन्वेवं** प्रयाजशेषस्यैकस्मिन्हविषि प्रक्षेपेणापि प्रतिपत्तिसिद्धेः संनिहितानां सर्वेषामभिघारणं न स्यात्। नच हविषां गुणत्वेन तद्गतबहुत्वस्य विवक्षितत्वात्सर्वेषामभिघारणसिद्धिरिति वाच्यम्। प्रधानयागार्थानां हविषां प्रयाजशेषंप्रति गुणत्वमत्यन्तायुक्तमिति वक्ष्यमाणत्वेन तद्बहुत्वविवक्षानुपपत्तेः, तद्विवक्षायामपि बहुत्वस्य कपिञ्जलवत्त्रित्वपर्यवसानेन संनिहितानां त्र्यधिकानां क्रतुहविषामभिघारणाभावप्रसङ्गादित्याशङ्क्य हविःसंस्कारस्याप्यङ्गीकारात्संनिहितसर्वहविरभिघारणोपपत्तिरित्याशयेनाह—**हविरिति**। नच तत्र प्रक्षेपत्यागवदिहांशस्याभावः। इहापि हविराघारनियमांशस्य सत्वात्। नचैवं प्राजापत्यवपानां संस्कारो माविलोपीति पात्रान्तरोत्पादनं स्यादिति वाच्यम्। हविःसंस्कारो हि नियमफलमित्युक्तम्। यत्र च प्राग्विधेरनियमप्रसक्तिस्तत्र नियमविधिः प्रवर्तते। प्रयाजानन्तरं कर्तव्याज्यभागद्रव्यासंसर्गार्थं च संनिहितेष्वेव यत्र क्वचन शेषस्य प्रतिपादनं नासंनिहितेष्वित्यसंनिहितानां नियमविषयत्वाभावेन न तदर्थं पात्रान्तरोत्पत्तिप्रसक्तिरिति भावः। प्राभाकरास्तु केवलप्रतिपत्तिरेव न हविःसंस्कारः। एवंच एकाभिघारणेनापि प्रतिपत्तिसिद्धेर्न संनिहितसर्वहविरभिघारणम्। नचैवं हविषां गुणत्वात्तद्बहुत्वविवक्षापत्तिः। नहि शेषगतत्वाद्बहुत्वस्य विवक्षा किंतूपादेयगतत्वात्। इह च हविषां प्रधानार्थमुपात्तानां प्रयाजशेषंप्रति शेषत्वेन तदर्थमुपादेयत्वाभावान्नास्ति विवक्षा। अस्यैव हविषः सर्वप्रयोगेष्वभिघारणमिति विशेषनियमाभावेन कदाचित्कस्यचिदभिघारणमित्यनियमेन सर्वहविषामभिघारणाभिप्रायं बहुवचनमित्याहुस्तन्मतमनूद्य निरस्यति—**यस्त्विति**। तन्मते सवै ध्रुवामेवाग्रेऽभिघारयति। ततो हि प्रथममाज्यभागौ यक्ष्यन्भवतीत्येतदनुपपन्नं स्यात्। अत्र हि ध्रौवाज्यस्य प्रथममुपयोक्ष्यमाणत्वहेतुना प्रथममभिघारणं समर्थ्यते, तच्चाभिघारणस्योपयोक्ष्यमाणहविःसंस्कारकत्वे सत्येवावकल्पते नान्यथा। तथा अग्रे

---

१ वपास्वभिघारणसिद्धेः.

देकस्मिन्नेव हविषि सर्वक्षारणं बहुवचनं त्वनियमाभिप्रायमित्याह स कथं स वै ध्रुवामेवाग्रेऽभिघारयति ततो हि प्रथमावाज्यभागौ यक्ष्यन्भवतीति लिङ्गं समर्पयेत् । अनेन हविषां संस्कार्यत्वं समुच्चयश्चावगम्यते । प्रधानयागाद्युपयोगिनां हविषामपि प्रयाजशेषंप्रति गुणत्वमत्यन्तानुपपन्नमित्यास्तां तावत् ॥

समानयनस्याज्यधर्मप्रयोजकताधिकरणम् ॥ १५ ॥

समानयनं तु मुख्यं स्याल्लिङ्गदर्शनात् ॥४०॥ [वचने हि हेत्वसामर्थ्यं ॥४१॥]

चतुर्थस्य प्रयाजस्य होमायौपभृतं घृतम् ॥ जुह्वामानयतीत्यौपभृतं नैषा प्रयोजयेत् ॥ ३० ॥
प्रयोजयेद्वुतानीतिः प्रयाजाद्यखिलार्थता ॥ श्रुतौपभृत आज्येऽतो जौहवेन विकल्पनात् ॥ ३१ ॥
न प्रयोजकता मैवं नियतार्थं तु जौहवम् ॥ अतिहायेड इत्युक्ते चतुर्थे सा प्रयोजयेत् ॥ ३२ ॥

दर्शपूर्णमासयोराज्यग्रहणं प्रकृत्य श्रूयते 'यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत्, यदुपभृति प्रयाजानूयाजेभ्यस्त'दिति । तथातिहायेडोबर्हिःप्रति समानयति जुह्वामौपभृतमिति । तत्र विचारः यदेतच्चतुर्थप्रयाजोपक्रमे समानयनं तत्किमौपभृतस्याज्यग्रहणस्य प्रयोजकमुत नेति । तदर्थं च किमुपभृति यत्प्रयाजार्थमाज्यं तस्येदं समानयनं उत यदनूयाजार्थं तस्येति । तत्र 'सर्वार्थं हि प्रयाजार्थमविशेषाद्बहुश्रुतेः ॥ सर्वादौ तत्समानीतमिदानीं नोपभृत्यदः ॥' प्रयाजानूयाजेभ्यस्तदित्यविशेषश्रवणात्सर्वप्रयाजार्थमौपभृतं प्रयाजशब्दाच्च विभक्त्यश्रवणात् अनूयाजशब्दात्परा या विभक्तिः सानुषज्यते

शब्दार्थक्रमोऽपि बह्वभिघारणंविनानुपपन्नस्तस्मात्तन्मतमयुक्तमित्याह—**स कथमिति** । स्यादेवं यदि प्रयाजशेषवाक्यविहितं यदभिघारणं तस्य ध्रौवाज्यविषये प्राथम्यमनेनोच्येत, नत्वेवं, किंत्वग्रतः विशिष्टाभिघारणान्तरमेवानेन विधीयते । ततश्च प्रयाजशेषवाक्यविहिताभिघारणस्य केवलप्रतिपत्तित्वे न किंचिद्बाधकमिति शङ्कां निराकर्तुं लिङ्गमित्युक्तम् । अयं भावः—इदं हि प्रकरणाविशेषादसंयुक्तं प्रधानस्येति तार्तीयाधिकरणे 'लिङ्गदर्शनाच्चे'ति सूत्रेण बर्हिस्तद्धर्माणामङ्गप्रधानार्थत्वे तत्समानन्यायस्य प्रयाजशेषाभिघारणस्य क्रमानुवाद इति स्वीकर्तव्यम् । नचैतदधिकरणपूर्वपक्षे स्थित्वा तल्लिङ्गोपन्यासः । यद्वा तद्वाक्यं नास्तीति कृत्वाचिन्तास्त्विति वाच्यम् । तदुभयस्याप्यगतिकगतित्वादिति । किंच हविषां संस्कार्यत्वाभावे प्रयाजशेषंप्रति गुणत्वमेव स्यान्नच तत्संभवतीत्याह—**प्रधानेति** । ननु हविःसंस्कारत्वे तेषामुद्देश्यत्वादेकस्मिन्वाक्ये उद्देश्यद्वयासमवायाद्धविःसंस्कारकत्वं न युक्तम् । किंच हविःसंस्कारकत्वे प्रागुक्तविभक्तिव्यत्ययोऽपि निष्फलः, हविःषु द्वितीयाया एवोपपत्तेः । तस्मात्प्रधानार्थानामपि हविषां पुरोडाशकपालवदधिष्ठानलक्षणया गुणत्वमेव न्याय्यमित्यत आह—**इत्यास्तामिति** । अधिष्ठानलक्षणाङ्गीकारे आवश्यकत्वाद्द्वितीयातृतीयाविभक्त्यनुगुणत्वाच्च प्रयाजशेषशब्दस्यैवाधिष्ठानलक्षणा स्यात् । प्रधानवाचकहविःशब्दलक्षणापेक्षया मुख्यत्वेऽपि प्रयाजशेषशब्दस्य लक्षणाया ज्यायस्त्वादेकस्मिन्वाक्ये । श्रौतमेवोद्देश्यद्वयं न समवैति इहतु प्रतिपत्तिरेव श्रौती विधेर्दृष्टपक्षपातित्वादपेक्षितत्वाच्च, हविःसंस्कारस्त्वार्थिक इति न तद्द्वयसमावेशविरोधः । नचैवं दृष्टेनैव विधेश्चरितार्थ्यादहृष्टहविःसंस्कारे मानाभाव इति वाच्यम् । हविराधारनियमांशस्यानर्थक्यापत्तेरेव तत्र मानत्वात्तन्नियमांशस्य प्रयोजनजिज्ञासायां प्रत्यासत्त्या हविर्गतसंस्कारस्यैव प्रयोजनत्वकल्पनौचित्यात् । एवंच व्यत्ययाश्रयणमपि सार्थकमेव । तेनविना प्रतिपत्तिश्रौतत्वस्य हविःसंस्कारार्थिकत्वस्य चासिद्धेरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—यथा पशावनूयाजार्थपृषदाज्यधारणार्थं पात्रभेदस्तथा प्राजापत्यवपाभिघारणे निमित्ते तदर्थं पात्रभेदः स्यादिति । यद्यपीदं सूत्रमग्नीषोमीयहृदयाद्यभिघारणपरतयापि व्याख्यातुं शक्यते तथापि हेतुत्वाच्च सहप्रयोगस्येत्याद्यग्रिमसूत्राणां प्राजापत्यविषयत्वात् भाष्ये तद्विषयतयैवेदमपि व्याख्यातम् ॥

समानयनं तु मुख्यं० ॥ ४० ॥ अतिहायेति बहुवचनान्त इट्शब्दस्तृतीयप्रयाजवचनः । तृतीयप्रयाजमिष्ट्वा बर्हिःप्रति बर्हिराख्यचतुर्थप्रयाजोपक्रमकाले उपभृति विद्यमानमाज्यं जुह्वां समानयत इत्यर्थः । **तदर्थं चेति** । यदि प्रयाजार्थस्य समानयनं तदा यदाज्येन प्रयाजानुष्ठानं तत्समानयनद्वारकं स्यात् । ततश्च प्रयाजाः स्वकीयमाज्यं प्रयुञ्जानाः समानयनद्वारा प्रयुञ्जीरन्निति द्वारभूतं सत्समानयनमाज्यतद्धर्माणां प्रयोजकं, यदि चानुयाजार्थस्य तदा परप्रयुक्तद्रव्यसंस्कारत्वादप्रयोजकमिति फलफलिभावः । **ननु** प्रयाजद्वयचिकीर्षया क्रियमाणं तदर्थस्यैव न्याय्यमिति कथं पूर्वःपक्ष इत्याशङ्क्य, भवेदेवं यदि चतुर्थोत्तमप्रयाजमात्रार्थमौपभृतं स्यान्नत्वेवमित्याह—**सर्वार्थमिति** । **प्रयाजशब्दादिति** । सुबन्तस्य समासविधानादस्ति काचित्प्रयाजशब्दात्सुब्विभक्तिः सा समासत्वाल्लुप्तेति वाच्यम् । साच बहुवचनरूपैव नतु द्विवचनरूपा । तस्या अत्यन्ताश्रुतत्वेन तदपेक्षया श्रुतबहुवचनात्मकविभक्तिकल्पनस्यैव युक्तत्वादित्यर्थः । इदं चाभ्युच्चयमात्रम् । प्रयाजशब्दाद्बहुवचनक-

प्रयाजेभ्य इति। ततश्च बहुवचनात्सर्वार्थे न चतुर्थोत्तमयोरेव। अतः सर्वप्रयाजादावानीतमिदानीमुपभृति न तदस्ति केवलमनुयाजार्थमेवास्ति तस्येदं समानयनमनुयाजप्रयुक्तस्य संस्कारमात्रार्थत्वादप्रयोजकम्। उभयोरपि जौहवौपभृतयोः प्रयाजार्थयोर्ग्रहणयोः सर्वप्रयाजविषययोरेकार्थत्वाद्विकल्पः। उच्यते—'समानयनमुद्दिश्य कालमात्रं विधीयते॥ अदृष्टकल्पनानेकविधानं चान्यथा भवेत्॥' यदुपभृति प्रयाजार्थे गृहीतं तस्य प्राप्तमेव जुह्वामानयनमनूद्य कालमात्रं विधीयते अतिहायेडोबर्हिःप्रतीति। तथाहि सति अल्पार्थविधानं दृष्टार्थं च समानयनं भवति। अनूयाजार्थस्य त्वदृष्टार्थमत्यन्ताप्राप्तं क्षारणं विधीयते। तस्य च काल इत्यनेकार्थविधिदोषोऽदृष्टकल्पनं च स्यात्। अतः प्रयाजार्थस्येदं समानयनं प्रयाजद्वयं कर्तुं क्रियत इति प्रयोजकमेवाज्यस्य प्रयाजानूयाजेभ्य इत्यविशेषश्रवणं कालविधिबलादुपरितनप्रयाजद्वयविषयमुपसंह्रियते। एवंच जौहवमाद्यानामेव त्रयाणां भवतीति विषयभेदात्समुच्चयः॥

औपभृतजौहवयोः क्रमेणोभयानुभयार्थताधिकरणम्॥ १६॥

तत्रोत्पत्तिरविभक्ता स्यात्॥ ४२॥ [तत्र जौहवमनुयाजप्रतिषेधार्थम्॥ ४३॥ औपभृतं तथेति चेत्॥ ४४॥ स्याज्जुहूप्रतिषेधान्नित्यानुवादः॥ ४५॥]

जुहूपभृद्ध्रुवास्वाज्यं सर्वार्थं वा व्यवस्थितिः॥ सर्वार्थमविशेषात्स्यात्प्रयाजार्थं हि जौहवम्॥ ३३॥

प्रयाजानूयाजहेतुः स्यादौपभृतमाज्यकम्॥ ध्रौवमन्यार्थमित्येषा व्यवस्था वचनैर्मता॥ ३४॥

चतुर्जुह्वां गृह्णात्यष्टावुपभृति चतुर्ध्रुवायामित्युत्पन्नान्याज्यानि [३]सर्वाणि किमविशेषेण सर्वकार्या-

---

ल्पनेऽपि प्रयाजानूयाजेभ्य इत्यस्योद्देश्यसमर्पकतया तत्र प्रयाजबहुत्वविवक्षानुपपत्तेरिति ध्येयम्। **अनुयाजप्रयुक्तस्येति**। अनेन यथाभिघारणस्य परप्रयुक्तद्रव्यसंस्कारकत्वादप्रयोजकत्वमेवं समानयनस्यापीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम्। **ननु** चतुर्गृहीतं वा एतदभूत्तस्याघारमाघार्य त्रीनितः प्राचीनं प्रयाजान्यजतीति प्राथमिकप्रयाजत्रयस्य जौहवचतुर्गृहीतावरुद्धत्वादौपभृतस्यावशिष्टद्वयार्थत्वमेवेत्यत आह—**उभयोरिति**। यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तदित्यविशेषेण विनियोगाज्जौहवमपि सर्वप्रयाजार्थमेव। त्रीनितः प्राचीनमिति वाक्यं तु अवयुत्यानुवादत्वेनोपपन्नं सिद्धान्तेऽपि न तद्विधायकं। समानयनकालविधित एव जौहवस्याद्यप्रयाजत्रयार्थत्वसिद्धेः सिद्धान्तेऽपि वक्ष्यमाणत्वादिति भावः। **प्राप्तमेवेति।** जुह्वा जुहोतीति जुह्वैव होमस्य विधानात्तस्य च समानयनं विनानुपपत्तेः प्राप्तमित्यर्थः। अनूयाजार्थस्य समानयनपक्षे हि यदनूयाजार्थं तस्य प्रयाजार्थवन्न सर्वस्य समानयनं संभवति अनूयाजानां संप्रत्यननुष्ठानात् जुह्वा अन्यत्र व्यापृतत्वाच्च, किंतु तदेकदेशस्य जुह्वां क्षारणमात्रं, ततश्चात्यन्ताप्राप्तत्वमदृष्टार्थत्वं चावर्जनीयमिति क्षारणमिति वदतो भावः। स्वपक्षे दृष्टार्थत्वं स्फोरयति—**प्रयाजद्वयं कर्तुमिति। कालेति**। तत्काले समानीयमानस्य प्राचीनत्रयार्थत्वासंभवादिति भावः। एवं चाष्टदोषदुष्टविकल्पोऽपि परिहृतो भवतीत्याह—**एवंचेति**। क्वचित्कोशेषु दृश्यते येत्वर्थादेव समानीतस्येत्यादि तस्यायमर्थः। प्राभाकरा जौहवं सर्वेषां प्रयाजानां द्रव्यमौपभृतं तु तत्संस्कारकत्वमात्रेण सर्वप्रयाजार्थं, ततश्च पूर्वपक्षेऽपि तयोः समुच्चयएव। एवंचौपभृतस्य स्वयं द्रव्यत्वाभावेन प्रयाजानुष्ठानार्थमर्थादादौ समानेयमिति निर्बन्धाभावात्प्रयाजार्थत्वेऽपीदानीमेव तस्य समानयनं, तच्च जुह्वाज्यगतार्द्रताजननेन कृतकरिष्यमाणसर्वप्रयाजार्थमिति औपभृतस्य समानमुखेन प्रयाजेष्वदृष्टं कार्यं अनूयाजेषु दृष्टमेव, तेनानूयाजप्रयुक्तमेवौपभृतमिति न समानयनं तस्य प्रयोजकमिति पूर्वपक्षयन्ति, तन्मतमनूद्य निरस्यति—**येत्विति। किमिति**। तेषामिहादृष्टार्थानयनस्य प्रयोजकत्वेसति किमयुक्तं न किमपीत्यर्थः। तस्यापि प्रयोजकत्वमुपपद्यत इति यावत्। ततश्च समानयनमदृष्टार्थत्वादप्रयोजकमौपभृतस्येति पूर्वपक्षकरणमनुपपन्नमित्यर्थः। तदेवोपपादयति—**तदपीति**। तथाच प्रयोजनत्वाविशेषादनूयाजवत्समानयनमपि प्रयोजकमेव स्यादिति भावः। प्रयोजनं पूर्वपक्षे उपभृति यत्प्रयाजार्थं तत्सर्वमादौ समानीय बर्हिःप्रयाजकालेऽनूयाजार्थस्य जुह्वां किंचित्क्षारणं कदाचिज्जौहवेनैव पश्चापि प्रयाजाः। अत्रापि बर्हिःकाले औपभृतस्य किंचित्क्षारणं सिद्धान्ते तु जौहवेन त्रीनिष्ट्वा औपभृतार्धेनावशिष्टाविति। सूत्रार्थस्तु—समानयनमौपभृतप्रयोजकं स्यात्। आतिथ्यायां चतुर्गृहीतान्याज्यानि। नह्यत्रानूयाजान्यक्ष्यन्भवतीति चतुर्गृहीतबहुत्वलिङ्गात्, तद्धि जौहवौपभृतयोः प्रयाजेषु समुच्चये घटते इतरथा जुहूपभृतोरन्यतरदेकं प्रयाजार्थं चतुर्गृहीतं ध्रुवायां चापरमिति चतुर्गृहीतद्वयमेव स्यात् तस्मादातिथ्यायां चतुर्गृहीतबहुत्वलिङ्गाज्जौहवौपभृतयोः प्रयाजेषु समुच्चयेसति समानयनस्योपरितनप्रयाजद्वयार्थकत्वात्प्रयोजकत्वमिति॥

तत्रोत्पत्तिरविभक्ता स्यात्॥ ४२॥ समानयनस्य प्रयाजार्थत्वेन परकीयद्रव्यसंस्कारत्वाभावात्प्रयोजकत्वं यदुक्तं

---

१ तथाह्यल्पार्थं. २ दृष्टार्थं च. ३ स सर्वाणि.

र्थानि उत जौहवं प्रयाजार्थमौपभृतमनूयाजार्थं अथवा जौहवं प्रयाजार्थमौपभृतमुभयार्थं ध्रौवं तदतिरिक्तविषयमिति संशये 'उत्पत्तावविशेषेण सर्वार्थप्रतिभोद्गमः ॥ अवयुत्यानुवादश्च प्रयाजाद्यर्थतावचः ॥' यदि तु 'यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्त'दिति वचनात्तत्केवलप्रयाजार्थं स्यात्, ततो 'यदुपभृति अनुयाजेभ्यस्त'दिति वचनात्तदपि केवलानुयाजार्थं प्रसज्येत । अथ तदनुवादमात्रं प्रयाजवाक्यमपि तथास्तु अविशेषादित्येतावानत्र प्रथमः पक्षः । 'नानर्थकं वचो युक्तमर्थवत्त्वस्य संभवे ॥ तेन जुह्वां प्रयाजार्थमितरार्थं तथेतरत् ॥' नहि प्रमाणबलादायातमनिष्टमिति शक्यमुत्स्रष्टुं, अतो भवत्वौपभृतं केवलानूयाजार्थं जौहवं च प्रयाजार्थमिति द्वितीयः पक्षः । 'जौहवस्य प्रयाजैकशेषत्वं युक्तमीरितम् ॥ अनूयाजैकशेषत्वमितरस्य न मृष्यते ॥' 'यदुपभृति प्रयाजानूयाजेभ्यस्त'दिति वचनादुभयार्थं तत् । अनूयाजेभ्यस्तदिति वचनमगत्याऽवयुत्यानुवादः ॥

उपभृति द्विचतुर्गृहीताचरणाधिकरणम् ॥ १७ ॥

तदष्टसंख्यं श्रवणात् ॥ ४६ ॥ [अनुग्रहाच्च जौहवस्य ॥ ४७ ॥ द्वयोस्तु हेतुसामर्थ्यं श्रवणं च समानयने ॥ ४८ ॥]

अष्टावुपभृतीत्यत्र किमष्टैकग्रहे विधिः ॥ चतुर्द्वयग्रहे वाद्यः स्यादष्टश्रुतिमुख्यतः ॥ ३५ ॥
चतुर्गृहीतं होमाङ्गं फलवत्त्वान्न बाध्यते ॥ चतुर्द्वित्वं लक्ष्यतेऽतः सहानीत्यर्थमष्टता ॥ ३६ ॥

अष्टावुपभृति गृह्णातीति किमष्टसंख्यैकग्रहणविधिः उत चतुःसंख्यग्रहणद्वयविधिरिति विचारः । 'विधीयतेऽष्टसंख्याकं ग्रहणं श्रूयते हि तत् ॥ लक्ष्यते तु चतुःसंख्याद्वयमत्राष्टसंख्यया ॥' नच श्रुतिसंभवे लक्षणा युक्ता । चतुर्गृहीतं जुहोतीति सामान्यवचनं प्रयाजानूयाजयोर्विशेषतोऽष्टगृहीतविधानाद्बाध्यते । उच्यते—'चतुर्गृहीतं होमाङ्गमष्टसंख्याश्रुतिः पुनः ॥ ग्रहणे तेन होमाङ्गं चतुर्द्वं

तदनुपपन्नम् । जौहवौपभृतध्रौवाणां प्रयाजेषु समुच्चयेसति समानयनस्य वैकल्पिकत्वेन यदौपभृतेन प्रयाजा इज्यन्ते तदा सर्वादावेव प्रयाजार्थौपभृतैकदेशस्य जुह्वां समानेयतया चतुर्थप्रयाजोपक्रमसमये उपभृति प्रयाजार्थाज्याभावेन परकीयद्रव्यस्यैव तदानीं समानयनमिति समानयनस्य प्रयोजकत्वाभावादिति वौपभृतं केवलानुयाजार्थं तत्प्रयुक्तमेवेति समानयनस्य तत्प्रयोजकत्वासंभवादिति वा पूर्वाक्षेपेण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । एवंच शेषत्वचिन्तापीयं पूर्वाधिकरणसिद्धान्तसमर्थनरूपत्वात्प्रयुक्तिविचारप्रस्तावे उपपन्नेति ध्येयम् । **उत्पत्ताविति** । प्रयोजनविशेषासंयोगात्प्रकरणेन सर्वार्थत्वावगम इत्यर्थः । **ननु** यावत्प्रकरणेन सर्वार्थत्वं कल्प्यते ततः प्रागेव प्रत्यक्षवचनेन नैराकाङ्क्ष्यान्न कल्पनावकाश इत्याशङ्क्याह—**यदीति** । प्रयाजानूयाजेभ्यस्तदित्युभयार्थवाक्यप्राप्तत्वादनूयाजवाक्यमनुवादकं युक्तं नतु प्रयाजवाक्यम् । वाक्यान्तरेण जौहवस्य प्रयाजार्थत्वाप्राप्तेः प्रकरणस्य दुर्बलत्वेन तत्प्राप्त्या प्रत्यक्षवचनस्यानुवादकत्वायोगात् । नच प्रयाजेषु जौहवबाधप्रसङ्गान्नोभयार्थवाक्यं विधिः व्रीहियववाक्यवत्पाक्षिकबाधेऽपि विधित्वोपपत्तेरतोयं पक्षो दुर्बल इति सूचयति—**एतावानिति । वच इति** । प्रयाजवाक्यमनूयाजवाक्यं चेत्यर्थः । नचोभयार्थवाक्यप्राप्तत्वात्कथमनूयाजवाक्यस्यार्थवत्त्वमिति वाच्यम् । उभयार्थवाक्येनौपभृतस्योभयार्थत्वप्राप्तावपि केवलानूयाजार्थस्याप्राप्त्याऽनूयाजवाक्यस्य केवलानूयाजार्थत्वविधित्वेनार्थवत्त्वसंभवात् । एवंचौपभृतं कदाचिदुभयार्थं कदाचित्केवलानूयाजार्थमिति विकल्प एव द्वितीयपूर्वपक्षे बोध्यः । **अगत्येति** । उभयार्थत्वं यद्यौपभृतस्य पाक्षिकं स्यात्तदा कदाचिज्जौहवेनैव पश्चापि प्रयाजा यष्टव्याः स्युरिति जौहवं चतुर्थोत्तमयोर्विकल्पितं स्यात् । तथाच यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तदिति वाक्यं त्रिष्वाद्येषु नित्यं जौहवं विधत्ते अन्त्ययोस्तु विकल्पेनेति वैरूप्यं स्यात् । तस्मादौपभृतस्य नित्यमेवोभयार्थत्वं वाच्यमित्यनूयाजवाक्यस्य केवलानूयाजार्थत्वविधायकत्वासंभवादगतिकत्वमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—तत्र जौहवाद्याज्ये उत्पत्तिः कार्यविशेषासंयुक्ता अतः सर्वार्था स्यादिति ॥

तदष्टसंख्यं श्रवणात् ॥ ४६ ॥ औपभृताज्यप्रसङ्गात्सङ्गतिः । **लक्ष्यते इति** । अष्टसंख्यायाश्चतुःसंख्याद्वयाविनाभावादिति भावः । **ननु** प्रयाजानूयाजयोश्चतुर्गृहीतावरुद्धत्वादष्टसंख्याविधिः कथमत आह—**चतुर्गृहीतमिति । सामान्येति** । चतुर्गृहीतवाक्यस्यानारभ्यवादत्वेन सर्वहोमविषयत्वात्प्रयाजानूयाजव्यतिरिक्तविषयं तद्वाक्यमिति भावः ।

बाधते न सा ॥' **ननु** ग्रहणस्य होमार्थत्वादर्थात्तुल्यार्थतां प्राप्य बाधः स्यात्। केवलग्रहणाङ्गत्वे हि अष्टसंख्या निष्फला स्यात्। उच्यते—'प्रधानाङ्गं चतुःसंख्या ग्रहाङ्गमितरा पुनः ॥ प्रधानाङ्गं च नाङ्गाङ्गमलं भवति बाधितुम् ॥' तेनेयमष्टसंख्या प्रधानाङ्गभूतां चतुःसंख्यां बाधितुमशक्नुवन्ती ग्रहणमात्राङ्गतां च निष्फलत्वादनासादयन्ती चतुःसंख्याद्वयलक्षणार्था विज्ञायते ॥ इति शास्त्रदीपिकायां चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

भिन्नविषयत्वाभिप्रायकं श्लोकं मत्वा शङ्कते—**नन्विति**। ननु ग्रहणस्य होमार्थत्वेऽपि संख्याया ग्रहणमात्रार्थत्वान्नार्थादपि तुल्यविषयत्वमित्यत आह—**केवलेति**। ततश्च ग्रहणद्वाराऽष्टसंख्याया अपि होमाङ्गत्वादार्थिकतुल्यविषयत्वमस्तीति भावः। श्लोकतात्पर्यमाविष्करोति—**उच्यते इति**। अङ्गाङ्गस्य प्रधानोपयोगित्वेऽपि अङ्गगुणविरोधाधिकरणन्यायेन भाष्यकारोक्तगुणमुख्यव्यतिक्रमाधिकरणन्यायेन च बाध्यत्वादिति भावः। **अशक्नुवन्तीति**। ततश्च ग्रहणद्वारा न होमपर्यन्तधावनक्षमेति भावः। **ननु** तर्हि ग्रहणएव पर्यवस्यत्वित्यत आह—**ग्रहणमात्रेति**। **चतुःसंख्याद्वयेति**। नन्वत्र यद्यष्टसंख्यया चतुःसंख्याद्वयं लक्ष्यते तदौपभृतमष्टसंख्याकमेव हविर्न भवति किंतु चतुःसंख्याकं हविर्द्वयमिति पर्यवसितम्। तथाच सति यदुपभृति प्रयाजानूयाजेभ्यस्तदित्येतद्वाक्यं प्रयाजार्थमेकं चतुर्गृहीतमनूयाजार्थमपरं विदधातीति स्यात्। ततश्चेडान्तायामातिथ्यायामनूयाजाभावेनोपभृति एकस्यैव चतुर्गृहीतस्य प्रयाजार्थे चोदकतः प्राप्तेश्चतुर्गृहीतान्याज्यानि भवन्तीति वचनं व्यर्थं स्यात्। अष्टसंख्याग्रहणविधौ तु प्रयाजार्थमेवाष्टसंख्याकग्रहणप्राप्तौ तद्व्यावर्तनार्थत्वेनातिथ्यायां चतुर्गृहीतवचनमर्थवत्। अथ चतुर्गृहीतद्वयस्याप्येकं प्रयाजार्थमपरमनूयाजार्थमिति प्रकृतौ व्यवस्थासिद्धिरेवातिथ्यागतवाक्यस्य फलम्। असति हि तस्मिन् यदुपभृतीति अविशेषविधानेन चतुर्गृहीतद्वयस्यापि प्रयाजानुयाजार्थत्वप्राप्तेरनिवार्यत्वात्। नचैकस्मिन्यागे हविर्द्वयं नान्वेतीति वाच्यम्। पशुयागस्य हृदयाद्यनेकहविष्ट्ववद्वचनबलाच्चतुर्गृहीतद्वयरूपहविर्द्वयस्याप्येकैकयागार्थत्वोपपत्तेः। आतिथ्यागतवाक्यसद्भावे तु अननूयाजायां तस्यां चतुर्गृहीतान्तरव्यावृत्तिबलात्प्रकृतावेव चतुर्गृहीतं प्रयाजार्थमपरमनूयाजार्थमिति व्यवस्था सिध्यति। यथा चैतत्तथा विधिरसायनकृद्भिः प्रपञ्चितमितिचेन्न। सिद्धान्ते हि अष्टावुपभृतीत्यनेन चतुःसंख्याकग्रहणद्वयं न विधीयते येन तद्वाक्यविहितचतुर्गृहीतद्वयस्यापि यदुपभृतीत्यनेन प्रयाजानूयाजार्थतायां प्राप्तायामातिथ्यावाक्यं व्यवस्थार्थं स्याच्चतुःसंख्याया अनारभ्यवाक्येनैव प्राप्तेस्तथा ग्रहणमपि न विधेयम्। ग्रहणंविना चतुःसंख्याया होमाङ्गत्वानुपपत्त्या ततएवार्थाद्ग्रहणस्यापि प्राप्तेः आज्यं गृह्णातीति वचनाद्ग्रहणस्य प्राप्तिरिति केचित्। एवं चतुःसंख्याया ग्रहणस्य चान्यतः प्राप्तेरष्टसंख्यया चतुःसंख्याद्वयं लक्षयित्वा यच्चतुर्गृहीतद्वयं तदुपभृतीति चतुर्गृहीतद्वयस्यापि एकपात्रतामात्रं विधीयते। अनारभ्यविधितश्चतुःसंख्यायाः निरपेक्षाया एव होमाङ्गत्वावगमाद्यथाप्राप्तानुवादादत्रानूद्यमानमपि चतुर्गृहीतद्वयं परस्परनिरपेक्षमेव होमद्वयार्थमवगम्यते। तथाचाष्टावुपभृतीत्यत्रैवौपभृतस्य चतुर्गृहीतद्वयस्य प्रत्येकं होमार्थत्वावगमात्तदनुसारेण यदुपभृतीत्यस्यैव वर्णनीयत्वाद्यदुपभृतीतिवाक्यं प्रयाजार्थं एकं चतुर्गृहीतमनूयाजार्थमपरमिति व्यवस्थयैव होमद्वयार्थत्वमौपभृतस्य विधत्ते इति वक्तव्यम्। एवंच प्रकृतौ व्यवस्थाया अन्यथासिद्धत्वादातिथ्यावाक्यमनर्थकमेव सिद्धान्ते स्यात्। तस्माददृष्टसंख्याकग्रहणविधिरावश्यक इतिचेत्। उच्यते—आतिथ्यावाक्यस्य प्रयाजार्थमष्टगृहीतप्राप्तौ तन्निवृत्तिफलकत्वमनुपपन्नमेव येन तत्सिद्ध्यर्थं प्रकृतावष्टावुपभृतीत्यनेनाष्टसंख्याकग्रहणविधिः स्यात्। तथासति नह्यत्रानूयाजान्यक्ष्यन्भवतीति उपभृति चतुर्गृहीतान्तराभावे अनूयाजाभावलक्षणहेतुकथनपरवाक्यशेषानन्वयापत्तेः। एतेन यथा पश्ववदानेषु पञ्चावत्तैव वपा कार्येत्यनेन चतुरवत्तानामपि पञ्चावदानविधिरेवमिह पञ्चावत्तानामपि चतुर्ग्रहणविधानार्थत्वेनातिथ्यावाक्यमर्थवदिति तन्त्रसारोक्तमनुपपन्नम्। तत्रापि वाक्यशेषानन्वयस्य तुल्यत्वात्। तस्मादातिथ्यावाक्यं न विधिः किंतु लाघवेनेडान्ततास्तुत्यर्थमिति न काप्यनुपपत्तिः। एवंचोक्तरीत्या चतुर्गृहीतद्वयस्य व्यवस्थायां सत्यां ततएव यत्रानुयाजाभावस्तत्रोपभृति चतुर्गृहीतान्तराभावस्य बर्हिःप्रयाजोपक्रमे प्रयाजार्थमौपभृतादाज्यादर्धसमानयनस्य च सिद्धेरातिथ्यायां चतुर्गृहीते विधीयमानेऽनूयाजाभावस्य हेतुत्वाभिधानबलेनानूयाजाभावे चतुर्गृहीतान्तरनिवृत्तिफलकत्वात्प्रयाजार्थं जुह्वां समानयने नियोगतोऽर्धसमानयनसिद्धिफलकत्वाच्च। नह्यत्रेति वाक्यं पारमार्थिकहेतुपरमेव न हेतुपरनिगद इति हेत्वधिकरणे न्यायसुधायां पारमार्थिकहेतुत्वाभिधानं चिन्त्यमिति दिक्। प्रयोजनं पूर्वपक्षे वरुणप्रघासेष्वग्नीषोमौ स्विष्टकृदर्थे यजति नोत्तरं क्रियते इत्यनूयाजाभावेऽप्यष्टगृहीतं सिद्धान्ते तु अनूयाजाभावे चतुर्गृहीतमिति सूत्रे तच्छब्द औपभृताज्यपर इति ॥

इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

चतुर्थाध्याये द्वितीयः पादः ।

स्वरोश्छेदनाद्यप्रयोजकताधिकरणम् ॥ १ ॥

स्वरुस्त्वनेकनिष्पत्तिः स्वकर्मशब्दत्वात् ॥ १ ॥ [जात्यन्तराच्च शङ्कते ॥ २ ॥ तदेकदेशो वा स्वरुत्वस्य तन्निमित्तत्वात् ॥ ३ ॥ शकलश्रुतेश्च ॥ ४ ॥ प्रतियूपं च दर्शनात् ॥ ५ ॥ आदाने करोतिशब्दः ॥ ६ ॥]

स्वरुं कुरुत इत्यत्र स्वरुर्यूपात्पृथक्छिदाम् ॥ प्रयोजयेन्न वाद्योऽस्तु विशिष्टस्य विधानतः ॥ १ ॥
आद्यस्य यूपखण्डस्य स्वरुत्वाख्यविशेषणे ॥ विहिते लाघवं तस्मादनुनिष्पन्न एव सः ॥ २ ॥

अग्नीषोमीये पशौ श्रूयते 'यूपस्य स्वरुं करोति स्वरुणा पशुमनक्ती'ति । तत्र विचारः किमेष स्वरुर्यूपात्पृथङ्निष्पन्नः छेदनादीनां यूपधर्माणां खादिरादेश्च वृक्षस्य प्रयोजकः उत यूपमनुनिष्पन्नः शकलो ग्रहीतव्य इति । तदर्थमिदं चिन्त्यते किं स्वरुं करोतीति स्वरुभावना विधीयते । तस्याश्च करणेतिकर्तव्यताकाङ्क्षायां यूपस्य स्वरुमित्यनेन यूपशब्दो लक्षणया खादिरादिवृक्षं करणत्वेन छेदनादीनि च कर्माणीतिकर्तव्यतात्वेन समर्पयति । तथोत्पन्नश्च स्वरुः स्वरुणा पशुमनक्तीति विनियुज्यते उतानेन वाक्येनाञ्जनसाधनं स्वरुरित्यवगते कुतोऽसावुपादेय इत्यपेक्षायां यूपस्य स्वरुमित्यनेन यत्स्वरुमुपादत्ते तद्यूपादिति विधीयते । तत्र 'करोतिर्भावनावाची साच श्रुत्या विधीयते ॥ वाक्यार्थविधिरन्याय्यो लक्षणा चान्यथा भवेत् ॥' अञ्जनसाधनत्वेनावगतस्य हि स्वरोरर्थप्राप्तमादानमनूद्य यूपादिति विधौ वाक्यार्थविधानं करोतिश्चापूर्वभावनावचनः सन्नुपादानं लक्षयेत्[1] । स्वरुभावनाविधिस्तु श्रुत्या भवति । करोतिश्च श्रौत इति स एव न्याय्यः । तस्याश्च करणेतिकर्तव्यता[2] स्ववाक्यगतेनैव यूपशब्देन शेषत्वेन समर्प्यत[3] इति प्रयोजकः स्वरुः । नैवम् 'बह्वर्थविधिरेवं स्यान्मुख्यशब्दस्य

स्वरुस्त्वनेकनिष्पत्तिः स्वकर्मशब्दत्वात् ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे साक्षाद्यागसाधनहविरादेः प्रयोक्तृता चिन्तिता । इहतु पारम्पर्येण तत्साधनस्वर्वादेरिति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः—**किमिति** । किमेष स्वरुः छेदनादीनां खादिरादेश्च प्रयोजक उत नेति । तदर्थं च किमेष यूपात्पृथङ्निष्पन्नः उत यूपानुनिष्पन्नः शकलो गृहीतव्यः । तदर्थं च किं स्वरुं करोतीति स्वरुभावनाविधिरुत स्वरूपादानापादानविधिरिति संशयः । तत्र स्वरुकर्मकभावनापेक्षितेतिकर्तव्यताविरहे तद्विध्ययोग्यस्य स्वरोर्विनियोगाभावे तद्भावनाविध्यानर्थक्यस्य च परिहारेण स्वरुभावनाविधियोग्यतार्थं तस्याश्चेत्याद्युक्तिः स्वरूपादानापादानविधिं संभावयितुमनेन वाक्येनेत्याद्युक्तिश्चेति द्रष्टव्यम् । **साचेति** । श्रुत्या पदश्रुत्येत्यर्थः । यद्यपि स्वरुं भावयेदिति स्वरुकर्मकभावनायाः स्वरुपदसमभिव्याहारगम्यत्वादत्रापि पक्षे वाक्यार्थविधिरेव तथापि करोत्यर्थभावनासामान्यस्यावच्छेदकसमर्पणेन स्वरुशब्दो विशेषरूपावगतिमात्रनिमित्तं नतु स्वरुशब्देन विधेयान्तरं किंचित्समर्प्यत इति करोत्यर्थभावनाया एव विधानाच्छ्रुत्यर्थविधिरुपपन्न इति भावः । **अञ्जनेति** । स्वरुणा पशुमनक्तीति यः प्रथमः शकलः परापतेत् स स्वरुः कार्य इति वाक्यद्वयपर्यालोचनयाञ्जनसाधनशकलविशेषः स्वरुशब्दार्थ इत्यवगमात्तस्य चानुपात्तस्याञ्जनसाधनत्वानुपपत्त्यार्थप्राप्तं यदुपादानं तदनूद्य यूपादित्येवमपादानविशेषविधिरिति सिद्धान्तपक्षे करोतिपरेण प्रत्ययेन करोत्यर्थे यूपादानकत्वविधानाद्वाक्यार्थविधिः स्यादित्यर्थः । **लक्षयेदिति** । सर्वेषामपि भावनान्वयित्वेन भावनावाचिकरोतेः प्राधान्याज्जघन्यस्यापि तस्य लक्षणा न युक्तेति भावः । **यूपशब्देनेति** । यूपशब्देन स्वार्थे संबन्धात्खादिरादिकाष्ठस्य जोषणादिक्रियाणां च लक्षणयोपस्थितौ सत्यां योग्यतानुसारेण काष्ठस्य करणतया जोषणादीनामितिकर्तव्यतात्वेन चान्वय इति भावः । एवंच यथा यूपाय तक्षतीति यूपार्थतया च्छेदनादिविधानाद्यूपस्तत्प्रयोजकस्तथा स्वरुवाक्यगतेन यूपशब्देन स्वरुभावनार्थतयापि विधानात्स्वरुरपि तत्प्रयोजक इत्याह—**इतीति** । नचात्र पुरोडाशकपालन्यायः तत्र पुरोडाशार्थत्वाधिष्ठानमेव कपालं स्वरूपेण विनियुज्यते । न केवलकपालं पुरोडाशपदानर्थक्यप्रसङ्गात् । इहतु केवलं तक्षणादय एव यूपशब्देन लक्षयित्वा विनियुज्यन्त इत्यर्थाभिधानकर्मत्वाभावादस्ति प्रयोजकत्वमिति वैषम्यादिति भावः । **मुख्यशब्दस्येति** । नच त्वत्पक्षेऽपि यूपशब्दलक्षणा तुल्या अदृष्टदृष्टसंस्कारनिचयरूपयूपस्यापादानत्वासंभवेन तदाश्रयखादिरादिकाष्ठलक्षणावश्यंभावादधिका च तव षष्ठ्या अपादाने लक्षणेति वाच्यम् । यूपस्येति षष्ठ्यर्थसंबन्धसामान्यस्य यूपाश्रयकाष्ठापादानत्वरूप-

१ निष्पन्नः. २ व्यता वाक्यगतेनैव. ३ समर्थत इति.

लक्षणा ॥ अल्पार्थविधिरस्माकं जघन्यस्य च लक्षणा ॥' स्वरुभावनायां हि करणेतिकर्तव्यताविशिष्टायां विधीयमानायामतिभाराद्वरं विशेषणमात्रविधानम्, मुख्यस्य च यूपशब्दस्य त्वत्पक्षे लक्षणा, मत्पक्षे जघन्यस्य करोतेः प्राप्तस्वरूपादानानुवादेन यूपानुनिष्पन्नशकलस्योपादानादप्रयोजकः स्वरुः ॥

शाखाया आहार्यताधिकरणम् ॥ २ ॥

शाखायां तत्प्रधानत्वात् ॥ ७ ॥

प्राचीमाहरतीत्यत्र दिक्शाखा वास्तु दिक्श्रुतेः ॥ आहार्यत्वं दिशो नास्ति शाखा तेनोपलक्ष्यते ॥ ३ ॥

शाखामधिकृत्य 'प्राचीमाहरती'ति श्रुतं तत्र किमयं दिग्वाद उत शाखावाद इति संशयः । तत्र—'श्रुत्या दिग्वचनः शब्दः शाखायां लक्षणा भवेत् ॥ आहर्तव्याभिधानात्तु शाखावादत्वनिश्चयः ॥' प्राचीमाहरतीत्याहर्तव्यवचनः प्राचीशब्दः । नच शक्या दिगाहर्तुं । अथ दिशं प्रत्याहरतीत्युच्यते प्रतिशब्दाध्याहार एव दोषः । प्रकृतशाखापदसामानाधिकरण्याच्च शाखावाद एवायं वृक्षस्य या प्राची शाखा तामिति ॥

छेदनस्य शाखाप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ ३ ॥

शाखायां तत्प्रधानत्वादुपवेषेण विभागः स्याद्वैषम्यात् ॥८॥ [श्रुत्यपायाच्च ॥९॥]

शाखां छित्त्वोपवेषं च मूले कुर्वीत शाखया ॥ नुदेद्वत्सान्कपालानि स्थापयेदुपवेषतः ॥ ४ ॥
द्वयं प्रयोजकं छित्तेर्वत्सापाकृतिरेव वा ॥ आद्योऽग्रमूलयोरत्र विभज्य विनियोगतः ॥ ५ ॥
उपवेषं करोतीति साकाङ्क्षोऽन्यार्थमूलतः ॥ पूर्यतेऽतोऽनुनिष्पादी स तस्माद्युज्यतेऽन्तिमः ॥ ६ ॥

'शाखां छिनत्ति शाखामाहरति मूलतः शाखां परिवास्योपवेषं करोति, उपवेषेण कपालान्युपदधाति शाखया वत्सानपाकरोती'ति श्रूयते । तत्र संशयः किं शाखाच्छेदनाहरणपरिवासनानां

विशेषपर्यवसानमात्रस्वीकारेण लक्षणाया अभावादिति भावः । **जघन्यस्येति** । भावना हि प्रत्ययवाच्यैव सती कारकैः संबध्यते न करोतिधातुवाच्या । धात्वर्थस्य कारकान्वयायोग्यत्वस्य भावार्थाधिकरणे प्रपञ्चिततत्वात् । तथाच करोतिधातोः प्राधान्याभावाज्जघन्यस्यैव तस्य लक्षणा युक्तेति भावः । एवं पूर्वपक्षे केवलप्रत्ययप्रयोगानुपपत्तेः प्रत्ययानुग्रहार्थता करोतेः स्यात् । तद्वरं लक्षणयोपादानपरत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । **यूपानुनिष्पन्नेति** । यूपार्थच्छेदनानुनिष्पन्नप्रथमशकलस्य स्वरुत्वेनोपादेयत्वात्स्वरुनाशे येनकेनचिच्छकलेनाञ्जनं कार्यं नतु स्वर्वर्थं पुनस्तक्षादिप्रयुक्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—स्वरुर्यूपात्पृथङ्निष्पत्तिकः स्याद्यूपस्य स्वरुं करोतीति स्वक्रियाविधायकशब्दवत्त्वादिति ॥

शाखायां तत्प्रधानत्वात् ॥ ७ ॥ यूपशब्दवत्प्राचीशब्दस्यापि न लक्षणेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**श्रुत्येति** । मुख्यस्य प्रातिपदिकस्य मुख्यार्थत्वाय जघन्यद्वितीया सप्तम्यर्थे व्याख्येया दिशश्चाधारत्वमाधारदेशावच्छेदकत्वादुपपन्नम् । यद्वा दिशं प्रत्याहरतीत्यर्थः । नच प्रतिशब्दाध्याहारदोषः । हरतेर्द्विकर्मकतया प्राच्या अप्रधानकर्मतयापि प्रतिशब्दं विनापि तदर्थलाभात् । नचाहर्तव्याभावात्साकाङ्क्षत्वं प्रकृतशाखाया एवाहर्तव्यत्वेनान्वयात् । नचैवमप्यवध्यनिर्देशात्प्राचीशब्दस्य साकाङ्क्षत्वं । प्राच्यां दिशि राजानं क्रीणातीतिवद्विहारदेशस्यैवावधित्वसंभवात् । एवंच प्राचीदिगाहरणाङ्गत्वात्तत्प्रयुक्तेति भावः । विनियोगश्रुतेः प्राधान्यात्तदनुसारेण मुख्याप्यभिधात्री श्रुतिर्नेयेत्याशयेन सिद्धान्तमाह—**आहर्तव्येति** । आहरणक्रियायाः कर्मापेक्षायां स्ववाक्यगतकर्मलाभे वाक्यान्तरगतग्रहणायोगादाहर्तव्याभिधायकः प्राचीशब्द इति भावः । **प्रतिशब्देति** । प्रथमं स्वरसतः प्रधानकर्मत्वप्रतीतेस्तद्व्यावृत्त्यर्थं प्रतिशब्दाध्याहार आवश्यक इति भावः । **ननु** विशेष्यसापेक्षत्वान्न प्राचीशब्दस्याहर्तव्याभिधायकत्वमित्याशङ्क्य शाखामाहरतीति समानविभक्तिनिर्दिष्टप्रकृतशाखासत्वान्न दोष इत्याशयेनाह—**प्रकृतेति** । शाखाया वृक्षावयवत्वादुपस्थितस्य वृक्षस्यैवावधित्वं न्याय्यं नत्वनुपस्थितविहारदेशस्य । एवंच प्राच्या दिशः शाखाविशेषणत्वाच्छाखाप्रयुक्तैव दिक् । ततश्च वृक्षस्य या प्राचीशाखा साहर्तव्या नतु या काचिच्छाखा विहारप्राग्देशे आहर्तव्येत्याह—**वृक्षस्येति** । सूत्रार्थस्तु—प्राचीशब्दः शाखायां स्यात् तत्प्रधानत्वात्तस्याः प्रकृतत्वेन प्राचीशब्दस्य तत्प्राधान्यादिति । इदं न पृथक्सूत्रं किंत्वग्रिमसूत्रावयव एवाधिकरणान्तरत्वेन भाष्ये व्याख्यात इत्याहुः ॥

शाखायां तत्प्रधानत्वात्, उपवेषेण विभागः स्याद्वैषम्यात् ॥ ८ ॥ प्राच्या दिशः केवलशाखाप्रयोज्यत्वेऽपि छेदनादीनां न केवलाग्रप्रयोज्यत्वं किंतु मूलाग्रोभयप्रयोज्यत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । परिवास्य छित्त्वेत्यर्थः ।

१ द्वैषम्यं तत्. २ वत्समपा.

वत्सापाकरणं कपालोपधानं च द्वयमपि प्रयोजकं उतोपधानमप्रयोजकमिति । तदर्थमिदं चिन्त्यते किं मूलार्थमपि च्छेदनादिकमुताग्रार्थमेवेति । तत्र—'शाखाशब्दः समूलस्य नाग्रमात्रस्य वाचकः ॥ छेदनादि च शाखार्थं द्वयं तस्मात्प्रयोजकम् ॥' शाखां छिनत्तीति द्वितीयया शाखार्थं छेदनादिकं द्वयमपि मूलमग्रं च सहैव शाखाशब्दोऽभिधत्ते नाग्रमात्रम् । अतो यदुपवेषसंज्ञस्य मूलस्य कार्यमुपधानं यच्चाग्रकार्यं वत्सापाकरणादिकं तयोरुभयोरपि छेदनादिकमङ्गं परिवासनं च द्वयोर्विभागार्थं तस्मादुभयं प्रयोजकम् । उच्यते—'मूलापादानकं ह्यत्र परिवासनमुच्यते ॥ तच्चाग्रस्य न मूलस्येत्यग्रार्थं परिवासनम् ॥ तद्विशेषणभूतत्वान्मूलस्यापि तदर्थता ॥ अन्यार्थेन तु मूलेन कपालमुपधीयते ॥' यद्यपि छेदनादिवाक्ये समूलमग्रमाचष्टे शाखाशब्दः । परिवासनवाक्ये अग्रमेव। मूलतः । परिवासनं हि तत्र विधीयते न परिवासनमात्रम् । नच मूलस्य मूलतः परिवासनं संभवतीत्यग्रमेव परिवासनवाक्ये शाखाशब्देनोच्यते । तदर्थं च परिवासनं परिवासनविशेषणं च मूलं तद्द्वारेणाग्रार्थमेव, समूलस्य छेदनमाहरणं च कथं नाम मूलतः परिवासनं शाखायाः स्यादित्येवमर्थम् । नह्यनाहृते मूले मूलतः परिवासनं संभवति । तस्मात्परिवासनं समूलमाहरणं छेदनं च सर्वमग्रकार्यार्थम् । नच परिवास्येति क्त्वाप्रत्ययादुपवेषकरणार्थं परिवासनं वाक्यसंयोगाद्बलीयः स्याद्द्वितीयया शाखाभिधानाग्रार्थत्वावगमादुपवेषं करोतीति साकाङ्क्षमन्यार्थानुनिष्पन्नेन मूलेन निराकाङ्क्षीक्रियते । करोतिश्च पूर्ववदादाने वर्तते । यदिदमग्रार्थपरिवासनानुनिष्पन्नं तत्कपालोपधानसाधनतयावगतोपवेषत्वेनोपादत्त इति न च शाखां परिवास्य मूलत उपवेषं करोतीत्यन्वयः येन मूलस्योपवेषार्थता लभ्येत । व्यवहितकल्पनाप्रसङ्गात् । तस्मादग्रार्थत्वात्सर्वस्य तदेव प्रयोजकम् ॥

अपाकरोति मातृसकाशात्पृथक्करोतीत्यर्थः । **किमिति** । यद्यपि मूलाग्रगोचरो विचारः प्रवर्तनीयस्तथापि मूलाग्रप्रयुक्तेस्तत्कार्यकपालोपधानादिप्रयुक्तिपर्यवसानात्तद्गोचर एव स प्रवर्तितः किं मूलार्थमपीति । मूलार्थत्वे तद्द्वारा तत्कार्यार्थत्वात्तत्प्रयुक्तिः फलतीति भावः । **समूलस्येति** । समूलस्याग्रस्य वाचको नाग्रमात्रस्येत्यर्थः । **नाग्रमात्रमिति** । तथात्वेऽग्रमात्रस्यैव छेदनाहरणादि स्यान्न मूलस्येति भावः । तथापि कथमुपधानाद्यर्थत्वमित्याशङ्क्य मूलाग्रद्वारेत्याशयेनाह—**अत इति** । ननु शाखामाच्छिनत्तीति छेदनादिवाक्येषु शाखाशब्दस्य समूलवाचकत्वेऽपि परिवासनवाक्ये मूलत इति श्रवणान्मूलस्य मूलापादानकपरिवासनासंभवादग्रमात्रवचनत्वात्परिवासनस्य तादर्थ्ये सति छेदनादीनामपि तादर्थ्यमेवेत्यत आह—**परिवासनंचेति** । परिवासनवाक्ये शाखाशब्दस्याग्रमात्रवाचित्वेऽपि न तन्मात्रार्थत्वं परिवासनस्य । मूलत इति सार्वविभक्तिकतसेराश्रयणेन मूलस्यापि द्वितीयान्ततया परिवासनस्य मूलार्थत्वस्यापि संभवात्ततः परिवासनं मूलाग्रविभागद्वारा उभयार्थमेव नाग्रमात्रार्थमित्यर्थः । प्रयोगप्राचुर्याद्विशेषविधानाच्चापादानार्थक एव तसिर्नतु सार्वविभक्तिक इत्याशयेनाह—**मूलापादानकमिति** । ननु भवतु परिवासनमग्रार्थं तथापि मूलं छेदनादेः प्रयोजकं किं न स्यादित्यत आह—**तद्विशेषणेति । इत्यग्रमेवेति** । नचैवं शाखाशब्दस्य लाक्षणिकत्वप्रसङ्गः । मूलाभावेऽपि शाखाव्यवहारस्य लोके शाखया वत्सानपाकरोतीति शाखया गाः प्रस्थापयति शाखया गां दोग्धि त्रिवृत्पलाशशाखायां दर्भमयं भवतीति वेदे च दर्शनेन छिन्नावशिष्टाग्रभागस्यापि शाखाशब्दमुख्यार्थत्वात्, ततश्च यावत्परिवासनं न कृतं तावत्समूलाग्रवचनः शाखाशब्दः । कृते तु परिवासनेऽग्रमात्रार्थवचनः । यथाङ्गुल्यादिकिंचिदवयवविच्छेदे छिन्नावशिष्टवचनो देवदत्तशब्दस्तद्वदिति भावः । समूलस्य छेदनादाहरणाच्च मूलार्थत्वमपि किं न स्यादिति मन्दाशङ्कां निराकरोति—**समूलस्येति । नचेति** । ततश्च परिवासनविशेषणं मूलमपि तद्द्वारा उपवेषकरणार्थमेवेति भावः । **वाक्यसंयोगादिति** । उपवेषमिति द्वितीया न परिवासनक्रियामपेक्ष्येति न तया परिवासनस्योपवेषार्थत्वप्रसक्तिः । क्त्वाप्रत्ययश्च पौर्वापर्यमात्रेणाप्युपपन्न इति भावः । **ननूप**वेषं करोतीति कर्मतया भाव्यमानस्य करणाकाङ्क्षायां मूलस्यैव संनिहितस्य करणत्वेनान्वयादुपवेषार्थत्वमपि मूलस्य स्यान्नाग्रमात्रार्थत्वमित्युभयप्रयुक्तत्वमेवेत्यत आह—**उपवेषमिति** । वाक्यसंयोगात्स्ववाक्यश्रुताग्रार्थमेव मूलं ततश्च यदग्रार्थपरिवासनानुनिष्पन्नं मूलं तेनोपवेषं करोतीति परकीयोपजीवनान्नोपवेषकरणप्रयुक्तिर्मूलस्येत्यर्थः । वस्तुतस्तु यूपस्य स्वरुं करोतीत्यत्रेव करोतेरादानार्थत्वादुपवेषस्य भाव्यत्वमेवासिद्धम् । ततश्च स्वरुवदेवाप्रयोजकत्वं तस्येत्याह—**करोतिश्चेति** । ननु मूलस्योपवेषार्थत्व एव वाक्यसंयोगो न त्वग्रार्थत्व इत्याशङ्क्य निराह—**नचेति** । प्रयोजनं पूर्वपक्षे उपवेषनाशे पुनः शाखाहर्तव्यता । पौर्णमास्यादावपि शाखाहर्तव्या सिद्धान्तेतूभयत्रापि न शाखाहर्तव्या । ततश्च तत्रोपवेषाभावाद्येनकेनचित्काष्ठेन कपालोपधानमिति । सूत्रार्थस्तु—शाखायां शाखाप्रधाने मूलतः शाखां परिवास्येति वाक्ये उपवेषेण परिवासनस्य विभागोऽसंबन्धः स्यात् द्वितीयया शाखायाः करोतिक्रियापेक्षत्वेन शाखावैषम्यादुपवेषस्येति ॥

शाखाप्रहरणस्य प्रतिपत्तिकर्मताधिकरणम् ॥ ४ ॥

हरणे तु जुहोतिर्यो[1]गसामान्याद्द्रव्याणां चार्थशेषत्वात् ॥ १० ॥ [प्रतिपत्तिर्वा शब्दस्य तत्प्रधानत्वात् ॥ ११ ॥ अर्थेऽपीति चेत् ॥ १२ ॥ न तस्यानधिकाराद-र्थस्य च कृतत्वात् ॥ १३ ॥]

प्रस्तरं शाखया सार्धं प्रहरेत्प्रहृतिस्त्वियम् ॥ शाखाया अर्थकर्मत्वं प्रतिपत्तिरुतोचिता ॥ ७ ॥
विहितः प्रस्तरे यागः शाखायाः साहचर्यतः ॥ तथात्वादर्थकर्मत्वे हृतिः शाखां प्रयोजयेत् ॥ ८ ॥
हरतिर्यागवाची नो प्रतिपत्तिस्ततो भवेत् ॥ पौर्णमास्यां ततो नैव हृतिः शाखां प्रयोजयेत् ॥ ९ ॥

'सूक्तवाक्येन प्रस्तरं प्रहरती'ति हरतिर्या[2]गात्मा मान्त्रवर्णिको देवताविधिरिति स्थितम् । इदमपरं श्रूयते—सह शाखया प्रस्तरं प्रहरतीति । तत्र संशयः किं शाखाप्रहरणं [यागस्यैवोपलक्षणं] शाखायाः प्रयोजकमर्थकर्मोत प्रतिपत्तिरप्रयोजकमिति । 'तत्र प्रस्तरतुल्यत्वाच्छाखा यागस्य साधनम् ॥ निर्वापवच्च हरणं यागस्यैवोपलक्षणम् ॥' प्रस्तरप्रहरणं तावद्यागः स चार्थकर्म । तत्साधनभूतः प्रस्तरः शाखा च स[3]हशब्दात्प्रस्तरेण समाना गम्यते । तेन सापि यागंप्रति गुणभूता । हरतिश्चाविवक्षितो निर्वापालम्भादिवद्यागोपलक्षणार्थः । तस्माच्छाखाप्रहरणं होमोऽर्थकर्मद्रव्यकर्मसंयोगन्यायादिति प्राप्तेऽभिधीयते—'यागे यदि सहत्वं स्यात्स्यादेवं हरतौ तु तत् ॥ तत्र च प्रतिपाद्यत्वात्प्रस्तरस्य तथैव सा ॥' सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीत्यत्र मान्त्रवर्णिकदेवताविधिबलाद्यागः कल्पितो नतु हरतिर्यागवचनोऽत्र तु

हरणे तु जुहोतिः० ॥ १० ॥ पौर्णमास्यादिषु शाखा नाहर्तव्येत्ययुक्तं कपालोपधानार्थं तदनाहरणेऽपि प्रस्तरप्रहरणार्थं तदाहरणावश्यंभावादिति पूर्वाधिकरणप्रयोजनाक्षेपात्सङ्गतिरिति । तन्त्ररत्ने प्रस्तरप्रहरणस्य होमरूपत्वाभावे प्रस्तरसहभावेन शाखाप्रहरणस्य पूर्वपक्षे वक्ष्यमाणमर्थकर्मत्वं न सिद्ध्येदिति तत्सिध्यर्थं तृतीयोक्तं तस्य होमरूपत्वं स्मारयति—**सूक्तवाक्येनेति** । यागात्मा यागसहितात्मेत्यर्थः । यद्वा यागशब्दो होमपरः । एवमग्रेऽपि अग्न्यादीनां सूक्तवाक्यप्रतिपाद्यानां प्रहरणे देवतात्वं विना सूक्तवाक्यस्य तत्र करणत्वानुपपत्तेस्तेषां देवतात्वेसति द्रव्यदेवतासंयोगाद्यागो हरतिरिति स्थितमित्यर्थः । **तत्रेति** । सहशब्देन शाखायाः प्रस्तरतुल्यत्वात्प्रस्तरस्य च यागसाधनत्वाच्छाखापि यागसाधनम् । अन्यथा सहभावबाधापत्तिरित्यर्थः । **ननु** प्रस्तरस्य यागसाधनत्वं सूक्तवाक्येन प्रस्तरं प्रहरतीति वाक्येन वाच्यम् । तत्र च न यागसाधनत्वं प्रस्तरस्यावगम्यते प्रहरणमात्रश्रवणात्, तत्कथं सहभावाच्छाखा यागसाधनमित्यत आह—**निर्वापवदिति** । नच सौर्यं चरुं निर्वपेदित्यादौ द्रव्यदेवतासंबन्धकल्पितो यागो विधीयते, निर्वपतिस्तु चोदकप्राप्तानुवाद इत्यङ्गीकारान्निर्वापस्य यागोपलक्षकत्वमसिद्धमिति वाच्यम् । नह्यत्र यागविधायकेषु सौर्यादिवाक्येषु विद्यमानो निर्वापो दृष्टान्तः येनोक्तदोषः स्यात् किंतु यत्र निर्वपतियुक्तवाक्ये यागविधानानन्तरं तस्मिन्यागे गुणविधिपरवाक्ये विद्यमानः यथा 'यो ब्रह्मवर्चसकामः स्यात्तस्मा एनं सोमारौद्रं चरुं निर्वपे'दिति विहिते सोमारौद्रयागे गुणविधिपरे 'तिष्यापौर्णमासे निर्वपे'दित्यादौ । तत्र यागे गुणविधिसिद्ध्यर्थं निर्वपतेर्यागोपलक्षणार्थत्वस्यावश्यकत्वात्प्रकृतशाखावाक्यस्य यागविधायकत्वाभावेन तथाविधस्यैव दृष्टान्तत्वौचित्यादिति ध्येयम् । **ननु** अत्र शाखावाक्ये प्रहरतिर्मुख्यार्थ एवास्त्वित्याशङ्क्य नह्यस्मिन्वाक्ये प्रहरणं विधीयते येन मुख्यार्थविधेर्यागोपलक्षणं न भवेत् किंतु सूक्तवाक्यगतप्रहरणानुवादेन शाखासहभावमात्रमत्र विधीयते । सूक्तवाकवाक्ये च प्रहरणं न केवलप्रक्षेपमात्रं किंतु मान्त्रवर्णिकदेवतासंबन्धबलाद्यजिप्रयुक्तप्रक्षेपरूपं तदवगतं यथावगतं चानुवाद इति शाखावाक्ये प्रहरणं तदुपलक्षणार्थमवश्यं वाच्यमित्याशयेन श्लोकं व्याचष्टे—**प्रस्तरेति** । **द्रव्येति** । द्रव्याणां कर्मसंयोगे गुणत्वेनाभिसंबन्ध इति षष्ठाद्यपूर्वपक्षोक्तद्रव्यकर्मसंयोगन्यायेन शाखारूपद्रव्यस्य प्रहरणरूपक्रियार्थत्वात्प्रहरणमर्थकर्मैवेत्यर्थः । अनेन शाखाप्रहरणस्य होमरूपत्वाभावेऽप्यर्थकर्मत्वमवश्यं स्वीकार्यमित्यपि सूचितमिति सूक्तवाकवाक्ये होमकल्पनेऽपि प्रहरणरूपत्वस्याबाधात्प्रहरणरूपत्वमपि तत्रावगतमस्तीति मुख्यतन्मात्रानुवादेन शाखासहभावविध्युपपत्तेर्न शाखावाक्ये प्रहरणस्य होमोपलक्षणत्वमित्याशयेनाह—**यागे यदीति** । केचित्तु शाखावाक्येन शाखाप्रस्तरोभयप्रहरणमेव विधीयते नतु सूक्तवाकवाक्यविहितप्रहरणानुवादेन शाखासहभावमात्रविधिः येन यथावगतानुवादाद्धोमरूपस्यैवानुवादः स्यात् । सूक्तवाकवाक्येन तु सूक्तवाकप्रस्तरसंबन्धमात्रविधानं प्रहरणस्य शाखावाक्यप्राप्तेरनुवाद एव । तथाच मान्त्रवर्णिकदेवतासंबन्धः प्रस्तरस्यैव नतु शाखाया इति न शाखाप्रहरणस्य होमरूपत्वप्रसक्तिरित्याहुः । **ननु** सूक्तवाकमुच्चार्य प्रस्तर-

---

१ योगसामान्याद्द्रव्याणां वार्थ. २ यागो मान्त्रव. ३ सहत्वशब्दात्.

हरणमात्रं श्रुतं सहशाखया प्रस्तरं प्रहरतीति । नच[1] शाखाप्रहरणे सूक्तवाकः साधनं येन मात्रवर्णिकदेवताविधिबलाद्यागः स्यात्। तस्माद्धरतिमात्रे शाखायाः सहभावाद्धरतौ च प्रस्तरस्य प्रतिपाद्यत्वाच्छाखाया अपि प्रतिपत्तिः। यथा हरतौ सहभावे प्रतिप्रक्तिर्न गुणत्वं शाखायास्तथा षष्ठे वक्ष्यते। अत्र हरतावेव साहित्यं न याग इत्येतावत्स्थितम् ॥

निनयनस्य प्रतिपत्तिकर्मताधिकरणम् ॥ ५ ॥

उत्पत्त्यसंयोगात्प्रणीतानामाज्यवद्विभागः स्यात् ॥ १४ ॥ [संयवनार्थानां वा प्रतिपत्तिरितरासां तत्प्रधानत्वात् ॥ १५ ॥]

प्रणीताभिस्तु संयौति वेद्यां निनयतीति किम् ॥ अपां द्वे प्रापके किं वा हविःसंयवनं तथा ॥ १० ॥
अपःप्रणयतीत्युक्तेः समत्वादुभयार्थता ॥ श्रुत्या संयवनार्थास्ता निनीतेः प्रतिपत्तिता ॥ ११ ॥

दर्शपूर्णमासयोरपःप्रणयतीति प्रयोजनासंयुक्ताः प्रणीता उत्पाद्य तत्र श्रूयते 'प्रणीताभिर्हवींषि संयौती'ति तथा 'अन्तर्वेदि प्रणीता निनयती'ति। तत्र संदेहः किमासां संयवनं निनयनं चोभयं प्रयोजकम्। उभयार्थाः प्रणीताः उत संयवनार्था एव तदेव प्रयोजकं निनयनं प्रतिपत्तिरिति । 'तत्रोत्पत्तावसंयोगात्कैमर्थ्यस्याभिलाषिणीः ॥ स्वीकुर्वाते उभे तस्मादुभयार्थास्तदुच्यते ॥ हविःसंयवने तासां गुणभावस्तृतीयया ॥ द्वितीयया निनयनं प्रतिपत्तिर्विधीयते ॥' उत्पत्तावसंयुक्तानामपि प्रयोजनेन प्रणीतानां कैमर्थ्याभिलाषिणीनां तृतीयया संयवनार्थत्वं गम्यते। निनयनं तु द्वितीयाश्रुत्या तासां प्रतिपत्त्यर्थमप्रयोजकम् ॥

शाखयोः सहप्रहरणे मान्त्रवर्णिकदेवतान्वयाविशेषात् शाखाप्रहरणमपि होमः स्यादित्यत आह—**नच शाखेति**। सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीति प्रस्तरप्रहरणमात्रे साधनत्वेन विनियोगान्न शाखाप्रहरणे मन्त्रः साधनं किंत्वर्थसमाजमात्रं। तस्मान्मन्त्रे यदनेन हविषेति प्रस्तरस्यैव निर्देश्यत्वान्न शाखाया देवतासंबन्ध इति भावः। **नन्वे**वमपि न शाखायाः प्रतिपाद्यत्वं किंतु यत्प्रस्तरं प्रहरति तत्सहशाखयेति प्रस्तरप्रहरणे गुणभाव एव शाखाया इत्यत आह—**यथेति**। शाखाया वेदिदेशरिक्तीकरणार्थे प्रतिपत्तेरपेक्षितत्वात्प्रहरणाङ्गत्वेऽदृष्टार्थत्वप्रसङ्गात् उत्सर्गतस्तुल्यरूपयोरेव सहभावेन सहशब्दस्वारस्याच्च शाखाप्रहरणं प्रतिपत्तिरेवेति वक्ष्यत इत्यर्थः। द्रव्यकर्मसंयोगन्यायोऽपि अपेक्षितत्वादिहेतुभिरेव प्रत्युक्तः। **ननु** तर्हि प्रतिपत्तित्वस्य तत्रैव सिद्धेः किमर्थमिदमित्यत आह—**अत्रेति**। हरतौ साहित्यप्रतिपादनस्य प्रयुक्तिपर्यवसानाय तत्रत्यमेव प्रतिपत्तित्वमिहाश्रितं 'हरणे तु जुहोतिः स्या'दिति। पूर्वपक्षसूत्रस्वारस्यानुसारात् 'प्रतिपत्तिर्वा शब्दस्य तत्प्रधानत्वा'दिति सिद्धान्तसूत्रमपि फलमुखेन हरतिसाहित्यपरमेवेति न कोऽपि दोष इति भावः। प्रयोजनं पूर्वपक्षे उद्देश्यत्यागे इदमा शाखाया अपि निर्देशः पौर्णमास्यादिष्वपि शाखासंपादनं, सिद्धान्ते तु प्रस्तरमात्रस्यैव निर्देशो नापि पौर्णमास्यादिषु शाखासंपादनमिति। सूत्रार्थस्तु—प्रहरणेऽपि होम एव स्यात् सहशब्देन जुहोतिसाधनप्रस्तरेण यागसाम्यावगमाद्द्रव्याणामर्थक्रियांप्रति द्रव्यकर्मसंयोगन्यायेन शेषत्वाच्चेति ॥

उत्पत्त्यसंयोगात्० ॥ १४ ॥ संयवनसंयोगेनोत्पत्तौ तेनैव प्रयोजनेन नैराकाङ्क्ष्येण निनयनप्रयोजनान्वयायोगान्निनयनं प्रतिपत्तिरेव स्यात् । नचेह संयवनसंयोगेनोत्पत्तिरित्येवं पूर्वपक्षसौकर्यार्थमाह—**प्रयोजनासंयुक्ता इति। तत्रेति**। नच द्वितीयासंयोगान्निनयनं प्रतिपत्तिः स्यादिति वाच्यम् । कार्यान्तरोपयुक्तस्य हि प्रतिपत्तिर्भवति। इह तु या संयवनोपयुक्ताः न तासां[2] निनयनं किंतु तत्सहगृहीतानामवशिष्टानाम्। ततश्च संयवनोपयुक्तावशिष्टानामपां कार्यान्तरोपयुक्तत्वाभावेन प्रतिपत्त्यनर्हत्वात्सक्तुवद्विभक्तिव्यत्ययेनार्थकर्मैव निनयनम्। अन्यथा कुशलेनाध्वर्युणा संयवनमात्रोपयुक्तानामेव ग्रहणसंभवादधिकानां ग्रहणमेव न स्यादिति भावः। एवंच शाखाया उपयुक्तत्वात्प्रहरणस्य प्रतिपत्तित्वेऽपि निनीयमानानामपामन्यत्रोपयुक्तत्वाभावान्निनयनं न प्रतिपत्तिरिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या। अत्यन्तकौशलेऽपि यत्किंचिन्न्यूनाधिकभावस्यावश्यकत्वाभावान्न्यूनग्रहणे चापर्याप्तेरन्तरा पुनर्ग्रहणे क्रमलोपादिवैगुण्यप्रसङ्गादधिकानां ग्रहणमवर्जनीयमित्यधिकानां स्वयमन्यत्रोपयुक्तत्वाभावेऽप्युपयुक्तानुनिष्पन्नतया लोहितशकृदादिवत्प्रतिपत्त्यर्हत्वमस्त्येवेति सक्तुवैषम्यान्नेह विभक्तिव्यत्यय इत्याशयेनाह—**तदुच्यत इति। उत्पत्ताविति**। प्रयोजनेनासंयुक्तानामित्यन्वयः। प्रयोजनं पूर्वपक्षे संयवनानन्तरं निनयनात्पूर्वं प्रणीतानाशे पुनरुत्पत्तिः। तथा 'आदित्यः प्रायणीयः पयसि चरु'रित्यादिष्वपि निनयनार्थमापः प्रणेयाः, सिद्धान्ते तु नेति। सूत्रार्थस्तु—उत्पत्तौ कार्यविशेषासंयोगात्प्रणीतानां ध्रौवाज्यस्येवानेकत्र विभज्य विनियोगः स्यादिति ॥

---

१ नच प्रहरणे. २ तासामेव.

दण्डदानस्यार्थकर्मताधिकरणम् ॥ ६ ॥

प्रासनवन्मैत्रावरुणाय दण्डप्रदानं कृतार्थत्वात् ॥ १६ ॥ [अर्थकर्म वा कर्तृसंयोगात्स्रग्वत् ॥ १७ ॥ कर्मयुक्ते च दर्शनात् ॥ १८ ॥]

मैत्रावरुणके दण्डदानस्य प्रतिपत्तिता ॥ उतार्थकर्मताद्योस्तु धारणे कृतकृत्यतः ॥ १२ ॥
युक्तोपयुक्तसंस्कारादुपयोक्तव्यसंस्क्रिया ॥ स्थित्वा प्रैषानुवचने दण्डोऽपेक्ष्योऽर्थकर्म तत् ॥ १३ ॥

दीक्षितस्य [१]दण्डधारणं विधाय पुनराम्नातं 'क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छती'ति । किं मैत्रावरुणाय दण्डप्रदानं दण्डस्य प्रयोजकमर्थकर्म उत प्रतिपत्तिकर्माप्रयोजकमिति । तत्र—'द्वितीयाश्रुतिसंयोगात्कृतार्थत्वाच्च धारणे ॥ मैत्रावरुणहस्तेऽस्य प्रक्षेपः प्रतिपादनम् ॥' दीक्षितधारणे कृतार्थो दण्डः प्रतिपत्त्यपेक्षः । द्वितीयया च तत्प्राधान्यं गम्यते न दानस्य । अतो मैत्रावरुणहस्ते प्रक्षिप्यते । उच्यते—'चतुर्थ्या संप्रदानत्वं प्रशास्तुरवगम्यते ॥ कर्मणा यमभिप्रैति संप्रदानं तदुच्यते ॥' तेन दीयमानेन दण्डेनाभिप्रेयमाणत्वान्मैत्रावरुणस्य तत्प्रधानं दानम् । द्वितीया तु 'तथायुक्तं चानीप्सित'मिति भविष्यति । अथ सक्तुवद्विभक्तिव्यत्ययोऽत्र न भवति । तत्र हि सक्तुसाधनकेन होमेनापूर्वं, इह तु दानकर्मभूतेन दण्डेन संस्कारो नतु दण्डसाधनकेन दानेनेति वैषम्यम् । 'उपयुक्तस्य संस्कारादुपयोक्तव्यसंस्क्रिया ॥ गरीयसी प्रशास्तुश्च दृष्टं तेन प्रयोजनम् ॥' स्थित्वा हि प्रैषानुवचने

प्रासनवन्मैत्रावरुणाय० ॥ १६ ॥ **दण्डधारणमिति** । दण्डेन दीक्षयतीत्यनेनेति शेषः । दण्डदीक्षायास्तद्धारणरूपत्वादिति भावः । पूर्ववत्प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**तत्रेति** । **द्वितीयेति** । अभ्यर्हिततया तस्याः स्वरसत ईप्सितार्थत्वादिति भावः । **ननु** चतुर्थ्या संप्रदानत्वावगमान्मैत्रावरुणः प्रधानमित्यर्थकर्म दानं द्वितीया च जघन्यत्वादनीप्सितेऽस्त्वित्याशङ्क्यापेक्षितविधेः प्रतिपत्तित्वमेव न्याय्यम् । एवंच चतुर्थी मुख्यापि षष्ठ्यर्थतया नेया । यद्वा यथा प्रयाजशेषेणाभिघारणं हविराघारनियमाद्धविःसंस्कारोऽपि भवति तथा मैत्रावरुणनियमात्तदर्थमपि दानमिति मैत्रावरुणस्यापि दण्डप्रतिपत्तौ अनुनिष्पादिप्राधान्यमस्तीति तदभिप्राया चतुर्थीत्याशयेन श्लोकं व्याचष्टे—**दीक्षितेति** । प्रतिपत्तित्वे मैत्रावरुणहस्ते प्रक्षेपमात्रेण शास्त्रस्य कृतार्थत्वाद्दण्डी प्रैषानन्वाहेत्यादावत्यन्तमप्राप्तदण्डविधिः स्यात् । अर्थकर्मत्वे तु मैत्रावरुणेन यत्क्रियते तदर्थं दानं स्यात् । तत्र च प्रकरणाविशेषात्सर्वमैत्रावरुणकार्यार्थत्वप्राप्त्या प्रैषानुवचनयोस्तदुपसंहारमात्रार्थं दण्डी प्रैषानन्वाहेति वचनमिति विधिलाघवं स्यात् । तस्माद्दण्डी प्रैषानन्वाहेति विधिलाघवार्थमर्थकर्माप्यपेक्षितमेव । तस्माच्चतुर्थ्यनुसारेणार्थकर्म दानमित्याशयेनाह—**चतुर्थ्येति** । **द्वितीयात्विति** । नेष्टं परनिष्पत्तय इति न्यायेनेप्सिततमेनान्यस्याभिप्रेयमाणत्वायोगात् 'कर्मणा यमभिप्रैती'ति सूत्रे कर्मशब्देनानीप्सितकर्मण एव विवक्षणीयत्वादिति भावः । नचैवं द्वितीयाया लक्षणैव दोषः, ईप्सितानीप्सितसाधारणं साध्यत्वमेव द्वितीयार्थ इति द्वितीये उपपादनेनानीप्सितेऽपि मुख्यत्वात्तत्र शेष्यन्तराभावे तदेव साध्यं शेषि भवति, इहतु मैत्रावरुणस्य सर्वापेक्षया प्रधानत्वात्स एव शेषी नतु साध्यत्वेनावगम्यमानो दण्ड इति न कोऽपि दोष इति भावः । **अथेति** । इह व्यत्ययो न शङ्कार्हः । अनीप्सितद्वितीयातः तस्यात्यन्तजघन्यत्वात् । तथाच सक्तुष्वप्येवमनीप्सितद्वितीयोपपत्तेः किमिति तत्र व्यत्ययः । जुहोतेस्त्यागविशिष्टप्रक्षेपवचनत्वेन त्यज्यमानानां प्रक्षिप्यमाणानां च सक्तूनामनीप्सितकर्मत्वसंभवादिति तात्पर्यं बोध्यम् । **तत्रेति** । ततश्च तत्र साधनत्वप्रत्ययार्थं द्वितीयार्थे तृतीयेति व्यत्ययः । इहतु कर्मार्थतैव द्वितीयाया उपपद्यते इति न व्यत्यय इत्यर्थः । तन्त्ररत्ने तु जुहोतेस्त्यागप्रक्षेपवचनत्वेऽपि शब्दशक्तिस्वाभाव्येन गमनार्थकचलतिवत्कर्मनिष्ठतया तदनभिधायकत्वेनाकर्मकत्वात्तत्र व्यत्यय इत्युक्तम् । केचित्तूद्देशत्यागप्रक्षेपसमुदायो जुहोत्यर्थः । तत्र सक्तूनां न समुदायजन्यफलशालित्वमस्ति भस्मतायाः प्रक्षेपमात्रात्, प्रहीणतायास्त्यागमात्रात्, द्रव्यदेवतासंबन्धस्य देवतोद्देशेन त्यागमात्राच्च निर्वृत्तेरतः समुदायजन्यस्य कस्यचित्फलस्यासंभवाज्जुहोतेरकर्मकत्वाद्व्यत्ययमाहुः । **उपयुक्तेति** । उपयोक्ष्यमाणसंस्कारस्य कार्यनिष्पत्त्युपयोगित्वाद्गरीयस्त्वमुपयुक्तसंस्कारस्य तु उत्पन्ने कार्येऽतिशयाधानमात्रार्थत्वान्न गरीयस्त्वमिति भावः । **नन्वा**कीर्णकरत्वाद्दण्डस्य तत्प्रतिपत्तित्वे दृष्टार्थत्वं मैत्रावरुणार्थत्वे त्वदृष्टार्थत्वं स्यादित्यत आह—**प्रशास्तुरिति** । एतेनाभिघारणस्य संस्कारार्थत्वेऽदृष्टार्थत्वप्रसङ्गाददृष्टार्थत्वलाभेन प्रयाजशेषप्रतिपत्त्यर्थत्वे सति हविराघारनियमाद्धविःसंस्कारार्थत्वं युक्तमिह तूभयथापि दृष्टार्थत्वाच्छब्दस्वारस्येनैवार्थनिश्चये कर्तव्ये प्रथमश्रुतचतुर्थ्यनुसारेणार्थकर्मत्वमेव युक्तं न चरमश्रुतद्वितीयानुसारेण प्रतिपत्तित्वमित्यपि

---

१ दण्डप्रदानं.

कुर्वत आलम्बनं भवन् दृष्टार्थ एव दण्ड इति मैत्रावरुणार्थं दण्डदानं प्रयोजकं दण्डस्येत्यग्नीषोमीयविकारे निरूढपशौ असत्यपि दीक्षिते मैत्रावरुणार्थेन दण्डोपादानसिद्धिः ॥

प्रासनस्य प्रतिपत्तिकर्मताधिकरणम् ॥ ७ ॥

उत्पत्तौ येन संयुक्तं तदर्थं श्रुतिहेतुत्वात्तस्यार्थान्तरगमनशेषत्वात्प्रतिपत्तिः स्यात् ॥ १९ ॥

चात्वाले कृष्णशृङ्गस्य प्रासो यः सोऽर्थकर्म वा ॥ प्रतिपत्तिः सार्थकत्वादाद्योऽन्त्योऽस्तूपयोगतः ॥ १४ ॥

'कृष्णविषाणया कण्डूयत' इति विधाय श्रूयते 'चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यती'ति । तत्र संशयः किं चात्वाले प्रासनमर्थकर्म उत प्रतिपत्तिरिति । तत्र 'न द्रव्यस्य कृतार्थस्य संस्कारेण प्रयोजनम् ॥ प्रतिपत्तिरतो नेयमिडा स्विष्टकृदादि च ॥' चात्वाले प्रासनमिडाभक्षणं स्विष्टकृदित्येवमादि यत्किंचित्कृतकरद्रव्याश्रयं कर्म तत्सर्वमर्थकर्म । निर्वृत्तेऽर्थे संस्कारेण प्रयोजनाभावात् । उच्यते— 'कृतार्थमपि तु द्रव्यमाकीर्णकरमित्यतः ॥ प्रतिपत्तिमपेक्षेत तद्विधानमतो वरम् ॥' अपेक्षिततया प्रतिपत्तिविधौ निश्चिते तद्बलादेव तल्लोपे निर्वृत्तमपि प्रयोजनं विपद्यत इति कल्प्यते ॥

सूचितम् । **प्रयोजकमिति** । ततश्च प्रैषानुवचनपूर्वं दण्डनाशे पुनस्तत्प्रयुक्तिः फलतीति भावः । प्रयोजनान्तरमाह— **इत्यग्नीषोमीयेति** ॥

उत्पत्तौ येन संयुक्तं० ॥ १९ ॥ इदं सूत्रं पूर्वाधिकरणे दण्डप्रदानं कृष्णविषाणाप्रासनवत्प्रतिपत्तिः स्यादिति पूर्वपक्षे दृष्टान्तीकृतप्रासनवैषम्यपरतया व्याख्याय कत्वन्तःपातिसकलकण्डूयनस्य विषाणाकार्यतया प्रासनानन्तरमपि कण्डूयनसद्भावेन विषाणायाः कृतार्थत्वाभावान्न प्रासनं प्रतिपत्तिरिति पूर्वपक्षं कृत्वा द्वितीयासंयोगात्प्रासनं प्रतिपत्तिः । नच तावता विषाणासंस्कार एव प्रासनमस्तु नतु प्रतिपत्तिरिति वाच्यम् । तथात्वे प्रासनात्पूर्वभाविषु कण्डूयनेषु केवलविषाणायाः विनियोगः तदनन्तरभाविषु प्रासनसंस्कृताया इति विषाणया कण्डूयते इति विधिवैरूप्यप्रसङ्गात् । नचैवमगारे गावो वास्यन्तामितिवच्चात्वालसंस्कारः प्रासनमस्तु द्वितीया चानीप्सितेऽस्त्विति वाच्यम् । तथात्वे सप्तम्या लक्षणापातात्तस्माद्द्वितीयाबलात्प्रतिपत्तिः प्रासनं तद्बलाच्च प्रासनात्प्राचीनेष्वेव कण्डूयनेषु विषाणाविनियोगपर्यवसानात्कृतार्थत्वमुपपद्यत इत्यधिकरणान्तरत्वेनापि भाष्यकारेण व्याख्यातम् । आचार्याणां तु इडाप्राशित्रचतुर्धाकरणसंयुवाककालभक्षरूपविशेषकार्याणामुत्पत्तौ येन संयुक्तमित्यनेन प्रतिपत्तित्वस्य स्थितत्वादिति वदतामिदमधिकरणान्तरमिडाभक्षणस्विष्टकृदादिसर्वविषयमेवाभिमतमिति सर्वसाधारणन्यायमाह—**न द्रव्यस्येति** । द्रव्यस्य संस्कारो हि न द्रव्यस्वरूपार्थः किंतु द्रव्यकार्यार्थः । द्रव्येण तु कार्यनिष्पत्त्यनन्तरं क्रियमाणस्य प्रयोजनाभावान्न प्रासनं प्रतिपत्तिरित्यर्थः । निष्पन्नस्य कार्यस्य विपत्तिकल्पने च नास्ति प्रमाणमिति भावः । इडास्विष्टकृदादि चेत्यनेन संशये प्रासनग्रहणमुपलक्षणमिति सूचितम् । नच द्वितीयासंयोगात्प्राधान्यावगतेः प्रतिपत्तित्वमिति वाच्यम् । नहि सर्वत्र द्वितीया । यत्रापि सास्ति तत्रापि प्रयोजनाभावात्प्रतिपत्तित्वाभावनिश्चये सति क्वचिदनीप्सितार्थतया क्वचिद्व्यत्ययाश्रयणेन च द्वितीया नेयेति भावः । अर्थकर्मत्वप्रतिपत्तित्वविचारसमाप्त्यनन्तरं प्रतिपत्तेरेवासंभावितत्वात्कथमर्थकर्मत्वप्रतिपत्तित्वविचार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । यद्यप्यग्रिमाधिकरणेऽपि प्रतिपत्तिविचारः क्रियते तथापि सोमलिप्तनयनस्यार्थकर्मत्वेऽप्यर्थाभिधानकर्मतया प्रयोजकत्वाभावात्प्रयुक्तिपर्यन्तस्तद्विचारः समाप्त एव । अतएव तन्त्ररत्ने सोमलिप्तचिन्तायाः प्रासङ्गिकत्वमुक्तमिति ध्येयम् । **आकीर्णकरमिति** । आकीर्णं संकीर्णं करोतीत्याकीर्णकरम् । आकीर्णकरत्वात्किमिदं द्रव्यं देशान्तरं नेयं उत यथेष्टविनियोज्यमुतोपेक्ष्यमिति यज्ञदेशरिक्ततार्थं प्रतिपत्तिमपेक्षत इत्यर्थः । यदुक्तं निष्पन्नस्य कार्यस्य विपत्तिकल्पने प्रमाणं नास्तीति तत्राह—**अपेक्षिततयेति** । तल्लोपे प्रतिपत्तिलोपे विपद्यते स्वकार्यं कर्तुं न क्षमते । प्रतिपत्तिजनितातिशयेन तु स्वकार्यजननसमर्थं भवतीत्यर्थः । प्रतिपत्तिर्नाम सत्कारः । ततश्च राजनिर्माल्यस्रगादीनां परेण शिरसा धारणरूपसत्कारे कृते राज्ञः स्वात्मन्यतिशयबुद्धेर्मानसप्रत्यक्षसिद्धत्वादिहापि निष्पन्नस्यापि कार्यस्य तदीयद्रव्यप्रतिपत्त्या संभवत्यतिशयः । दृष्टंच निष्पन्नस्यापि वाजपेयापूर्वस्य बृहस्पतिसवेनातिशय इति न काप्यनुपपत्तिरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—उत्पत्तिसमये यद्येन संयुक्तं तत्तदर्थमेव स्यात् । तादर्थ्यस्य श्रुतिहेतुकत्वात् तस्योत्पत्तिसंयुक्तकार्योपयुक्तत्वादर्थान्तरसंबन्धे तदर्थान्तरं प्रतिपत्तिः स्यात् । अत्रोत्पत्तिग्रहणं प्रदर्शनार्थमन्यत्र कृतार्थानामन्यत्र गमनं प्रतिपत्तिरित्येव लक्षणमन्यथा प्रणीतानिनयनादेरप्रतिपत्तित्वापत्तिः ॥

---

१ तदर्थं तत्.

अवभृथगमनस्य प्रतिपत्तिकर्मताधिकरणम् ॥ ८ ॥

सौमिके च कृतार्थत्वात् ॥ २० ॥ [अर्थकर्म वाभिधानसंयोगात् ॥ २१ ॥ प्रतिपत्तिर्वा तन्न्यायत्वाद्देशार्थावभृथश्रुतिः ॥ २२ ॥]

पात्रस्यावभृथे सोमलिप्तस्य नयनं तु किम् ॥ साधनं प्रतिपत्तिर्वा यन्ति तेनेत्यतः श्रुतेः ॥ १५ ॥
प्राप्ता साधनता मैवं पुरोडाशहविष्ट्वतः ॥ पात्रस्य तदसंबन्धात्प्रक्षेपः प्रतिपत्तये ॥ १६ ॥

'वारुणेनैककपालेनावभृथमभ्यवयन्ती'ति विधाय पुनराम्नायते 'यत्किंचित्सोमलिप्तं तेनावभृथं यन्ती'ति किमवभृथसाधनं सोमलिप्तमुतावभृथदेशे नयनमस्य प्रतिपत्तिरिति । 'तत्रावभृथशब्देन श्रुत्या कर्माभिधीयते ॥ तत्साधनतया सोमलिप्तमुक्तं तृतीयया ॥ देशेऽवभृथशब्दस्य प्रवृत्तौ[1] लक्षणा भवेत् ॥ सोमलिप्तं हविष्ट्वेन चोद्यतेऽवभृथंप्रति ॥' उच्यते—'उत्पत्तिवाक्यविहितपुरोडाशावरोधतः॥ हविष्ट्वेन तु संबन्द्धुं सोमलिप्तं न शक्नुयात् ॥' यन्तीत्यनेन च सोमलिप्तावभृथयोः संबन्धविधौ सत्यत्यन्तं वाक्यं स्यात् । 'उद्दिश्य सोमलिप्तं तु यानमात्रं विधीयते ॥ धात्वर्थोऽवभृथपदं[2] तद्देशं[3] लक्षयिष्यति ॥' अवभृथदेशं गच्छन्तः सोमलिप्तान्यादाय गच्छेयुः । तानि तद्देशे प्रक्षेप्तव्यानीत्यर्थः ॥

कर्तृदेशकालविधीनां नियमार्थताधिकरणम् ॥ ९ ॥

कर्तृदेशकालानामचोदनं प्रयोगे नित्यसमवायात् ॥२३॥ [नियमार्था वा श्रुतिः ॥२४॥]

समे यजेत देशादेरनुवादोऽथवा विधिः ॥ प्रयोगानुपपत्त्येव प्राप्तत्वादनुवादता ॥ १७ ॥
समे वा विषमे वेति पाक्षिकत्वनिवृत्तये ॥ अप्राप्तांशानुपातेन नियमोऽत्र विधीयते ॥ १८ ॥

दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विजः । 'समे यजेत, पौर्णमास्यां पौर्णमास्यया यजेत, व्रीहिभिर्यजेत, सोमेन

सौमिके च कृतार्थत्वात् ॥ २० ॥ पूर्वोक्तप्रतिपत्तिलक्षणस्यातिव्याप्तिमाशङ्क्य निराकरणात्सङ्गतिरित्याहुः—**तत्रेति ।** अवभृथशब्दस्य श्रुत्या इष्टिविशेषवचनत्वात्तस्य चार्थकर्मतया प्रतिपत्तित्वासंभवात्कृतार्थानामपि सोमलिप्तानां तृतीयया साधनत्वमेव । सोमार्थस्यैव सोमलिप्ततया सोमलिप्तशब्देन तादर्थ्यपर्यन्तप्रतीत्यभ्युपगमेऽपि पुरोडाशकपालवदधिष्ठानलक्षणयान्यत्र विनियोगसंभवाल्लक्षणापीयं स्वार्थगोचरैव नत्ववभृथशब्दस्य देशलक्षणावत्परार्थगोचरेति न दुष्टेति भावः । अवभृथदेशनयनं प्रतिपत्तिरिति सिद्धान्तपक्षे दोषमाह—**देश इति । हविष्ट्वेनेति ।** सोमलिप्तस्य तृतीयावगतं साधनत्वं न धात्वर्थयानंप्रति संभवति अश्वादिवत्सोमलिप्तस्य यानसाधनत्वासंभवात् अतो नामार्थमवभृथंप्रत्येव कारकयोरपि मिथः संबन्धः यन्तीत्याख्यातोपात्तक्रियाद्वारोपपद्यते । अत्रच स्रुगादिवत्साधनताप्रकारस्य ऋजीषग्रावाभिषवणफलकग्रहचमसादिसर्वसोमलिप्तानुगतस्य कस्यचिदसंभवात्परिशेषाद्धविष्ट्वमेव वचनबलादुत्पत्तिशिष्टगुणावरुद्धेऽपि गुणान्तरविधिरुपपद्यते । नच सोमलिप्तस्य हविष्ट्वेपि स्विष्टकृद्वत्प्रतिपत्तिताप्यवभृथस्य सिद्ध्यतीति युक्तम् । यदा पुरोडाशेनावभृथो निर्वर्त्यते तदा प्रधानभूतः, यदा तु सोमलिप्तेन तदा तु गुणभूत इति वैरूप्यप्रसङ्गादिति भावः । उत्पत्तीतिवचनं प्रतिपत्तिविधानेन सावकाशमिति भावः । **यन्तीत्यनेनेति ।** यन्तीत्यनेन प्रत्ययेन भिन्नपदस्थयोः सोमलिप्तावभृथयोः संबन्धविधाने धात्वर्थस्य विधेयताया उद्देश्यतायाश्चाभावेन श्रुत्यनुग्रहाभावादत्यन्तं वाक्यं स्यादित्यर्थः । नच सोमलिप्तविशिष्टमवभृथधर्मकं कर्मान्तरमेव विधीयतां तथासति नोत्पत्तिशिष्टगुणावरोधदोषो न वात्यन्तवाक्यापत्तिरिति वाच्यम् । तथाप्यवभृथशब्दलक्षणावश्यंभावेनापरिहार्यायां लक्षणायां देशलक्षणया प्रतिपत्तिविधानस्यैव न्याय्यत्वात् । अन्यथा प्रकृतप्रत्यभिज्ञाबाधाप्रकृतकल्पनाविशिष्टविधिगौरवविनियुक्तविनियोगादिदोषप्रसङ्गादिति भावः । प्रतिपत्तिविधौ तृतीयाऽननुगुणेत्याशङ्क्य वाक्यार्थमाह—**अवभृथदेशमिति ।** सहार्था तृतीयेति भावः । उक्तं तन्त्रसारे 'अवभृथदेशगमनेन सोमलिप्तसाहित्यं तत्प्रतिपत्त्यर्थं विधीयते' इत्यवभृथदेशं गच्छतां सोमलिप्तेन सह गमने यज्ञदेशात्सोमलिप्तस्य देशान्तरप्रापणात्संभवति तस्य प्रतिपाद्यत्वमित्याशयेनाह—**तानीति ।** अप्स्ववभृथेन चरन्तीत्यपामवभृथदेशत्वात्तासु प्रक्षेप्तव्यानीत्यर्थः । केचित्तु तृतीयाया व्यत्ययेन द्वितीयार्थत्वं यन्तीत्यस्य णिजर्थपरत्वं च कल्पयन्तीति । सूत्रार्थस्तु—सौमिकेऽवभृथे सोमलिप्तेन सह यानं प्रतिपत्तिः स्यात्तस्य कृतार्थत्वादिति ॥

कर्तृदेशकालानां॰ ॥ २३ ॥ प्रतिपत्तिर्वा तन्न्यायत्वाद्देशार्थावभृथश्रुतिरिति पूर्वोक्तेऽवभृथदेशप्रसङ्गादन्यस्य समादिदेशस्य तत्समानन्यायस्य कालकर्तृव्रीहिसोमादेरपि बुद्धिविपरिवर्तनात्प्रासङ्गिकी सङ्गतिः । सूत्रे कर्त्रादिग्रहणं प्रदर्शनार्थमि-

---

१ प्रकृतौ लक्षणा. २ धात्वर्थेऽवभृथ. ३ तं देशं.

यजेते'त्यादियत्किंचित्कारकश्रवणं तत्सर्वमुदाहृत्य विचार्यते किमनुवादमात्रमुत विधिरिति । तत्र 'सर्वं क्रियाविधेरेव कारकं प्राप्यते[1] यतः ॥ ततस्तन्न विधातव्यमप्राप्ते ह्यर्थवान्विधिः ॥ विषमादिनिवृत्त्यर्थं समादिश्रवणं यदि ॥ परिसंख्या प्रसज्येत नातोऽन्यास्ति विधेर्विधा ॥' समादिस्वरूपं विषमादिनिवृत्तिर्वा विधीयते, स्वरूपं तावन्न विधातव्यं प्राप्तत्वात् । विषमादिनिवृत्तिविधौ परिसंख्या प्रसज्येत । साच त्रिदोषा । नच प्रकारान्तरं विधेरुपलभामहे येनैते परिसंख्यादोषमनासाद्यैव विधिं[2] लभेरन् । तस्मादनुवादः । नैवम् । 'नियमेन नहि प्राप्तिः समादीनां क्रियाविधेः ॥ समे वा विषमे वापि सोमेनान्येन वा यजिः ॥ प्राप्नोति तेन सोमादेः प्राप्तिर्न स्यादपि क्वचित् ॥ यस्मिन्पक्षे न सोमादेः प्राप्तिस्तत्र विधिर्भवेत् ॥ नैषामतोऽनुवादत्वं परिसंख्या च नासजेत् ॥ अप्राप्तिपक्षसद्भावान्नियमार्थो विधिः स्थितः ॥'

द्रव्यगुणविधानस्य नियमार्थताधिकरणम् ॥ १० ॥

तथा द्रव्ये गुणश्रुतिरुत्पत्तिसंयोगात् ॥ २५ ॥

श्वेतालम्भोऽनुवादो वा श्वैत्यस्य विधिरग्रिमः ॥ द्रव्यद्वारेण तत्प्राप्तेः पूर्ववत्तन्नियम्यते ॥ १९ ॥

'श्वेतं पशुमालभेत शुक्लानां[3] चरु'मित्यादौ गुणानाममूर्तानां क्रियासाधनत्वासंभवान्न तादर्थ्येन नियमः संभवतीति द्रव्योपादानानुषङ्गे प्राप्तानामनुवादमात्रं गुणश्रवणं । शुक्लानां चरुमित्यादौ चापरो विशेषः शुक्लस्य चरुविशेषणत्वाच्छब्दतोऽपि न क्रियासंबन्धोऽवगम्यते इति । उत्तरम् । असत्यपि[4] शुक्लत्वस्य साक्षात्क्रियान्वये द्रव्यद्वारेण तदुपपत्तेः शुक्लत्वविशिष्टचरोः क्रियार्थत्वादत्रापि नियमविधिः ॥

त्याशयेनाह—**व्रीहिभिरिति । अनुवादमात्रमिति** । पाक्षिकानुवादमात्रमित्यर्थः । **प्राप्यते इति** । क्रियायाः कारकंविनाऽनिष्पत्तेराक्षेपात्प्राप्यत इत्यर्थः । **साचेति** । विषमादिनिवृत्तिविधिर्हि समे यजेतेत्यस्य समे यजेत न विषमे इत्यर्थकत्वे भवति नान्यथा । ततश्च स्वार्थहान्यादिदोषत्रयं स्यादित्यर्थः । **नचेति** । नियमविधेरपि इतरपरिवर्जनार्थत्वात्सम एव यजेतेत्येवकारेण फलविवरणाच्च नियमविधिस्वरूपं विविच्यमानं परिसंख्यायामेवान्तर्भवति न ततो भिद्यत इति भावः । **क्वचिदिति** । क्वचित्प्रयोग इत्यर्थः । **तत्रेति** । तस्मिन्पक्षे तदंशे प्राप्त्यर्थं विधिर्भवेदित्यर्थः । दर्शपूर्णमासप्रयोगावच्छेदेन समविधौ सर्वांशेषु तत्प्राप्तेरिति भावः । एवंच नियमपरिसंख्ययोरितरपरिवर्जनाविशेषेऽपि यत्र प्रयोगे समादेरप्राप्तिस्तत्रापि प्रापणस्य शास्त्रेणाकरणे विध्याक्षेपात्प्राप्नुवतो विषमादेर्वर्जनालाभेन प्रथमोपस्थिततत्वाद्विधेयसमादिगततया प्रत्यासन्नत्वाद्भावरूपत्वेन लघुशरीरत्वाच्चाप्राप्तांशपरिपूरणमेव फलं, विषमादिनिवृत्तिस्तु तद्वैपरीत्यादप्राप्तांशपरिपूरणरूपनियमानुनिष्पादित्वाच्च न फलं, परिसंख्यायां तु उभयोरपि नित्यप्राप्तत्वेनाप्राप्तांशपरिपूरणस्य फलत्वासंभवादितरपरिवर्जनमेव फलं, एवंच सम एव यजेतेत्येवकारेण फलविवरणमयोगव्यवच्छेदार्थं नतु परिसंख्यायामिवान्ययोगव्यवच्छेदार्थमिति नियमपरिसंख्ययोः फलभेदादवर्जनीयस्तृतीयो विधिप्रकार इत्याशयेनाह—**अप्राप्तिपक्षेति** । सूत्रार्थस्तु—कर्त्रादीनामचोदनमनुवाद एव स्यात्प्रयोगे कर्त्रादिसामान्यस्य नित्यसमवायादिति ॥

तथाद्रव्ये गुणश्रुतिरुत्पत्तिसंयोगात् ॥ २५ ॥ अतिदेशस्य विशेषाशङ्कानिराकरणार्थत्वात्तामाह—**गुणानामिति** । नन्वारुण्यस्यामूर्तस्यापि द्रव्यपरिच्छेदकतया क्रियासाधनत्वादिदमयुक्तमितिचेत्सत्यम् । तत्रारुणयेति तृतीयाश्रुत्या आरुण्यस्य कारकत्वमवगम्यमानं कथं निर्वोढव्यमिति द्रव्यपरिच्छेदकत्वेन निर्वाहेऽपि गुणे नियमविधिर्न संभवति । यत्र हि पक्षप्राप्तिस्तत्र नियमविधिर्भवति । नच यथा व्रीह्यादिद्रव्यस्य क्रियाक्षेपातपक्षे प्राप्तिरेवमारुण्यादेराक्षेपात्प्राप्तिः संभवति । लोके मूर्तस्यैव साधनत्वावगमेनामूर्तस्यारुण्यादेः क्रियया साधनत्वेनानाक्षेपादित्याशयः । **ननु** क्रिययाऽनाक्षेपे प्राप्तेरेवाभावात्कथमनुवाद इत्यत आह—**द्रव्योपादानेति** । शुक्लानामितिशब्देन चरुसंबन्धस्यैवावगमादित्यर्थः । ततश्च नियमस्य द्रव्यस्वरूपार्थत्वापत्तेरानर्थक्यं स्यादिति भावः । अमूर्ततया द्रव्यवत्साक्षात्साधनत्वस्यासंभवेऽपि द्रव्यपरिच्छेदद्वारा साधनत्वस्यापि लोकसिद्धत्वात्क्रियया स्वसाधनद्रव्यपरिच्छेदार्थं गुणस्याप्याक्षेपात्संभवति पक्षप्राप्त्या नियमविधिरित्याह—**असत्यपीति । शुक्लत्वस्येति** । ततश्च विशेषणस्याप्यर्थात्क्रियार्थत्वेन विधानान्न नियमानर्थक्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—द्रव्ये गुणश्रुतिरपि नियमविधिः उत्पत्त्या क्रियोत्पादकेन द्रव्येण तत्परिच्छेदकतया संयोगादिति ॥

---

१ प्राप्यते पुनः. २ विधित्वं. ३ शुक्लानां व्रीहीणां. ४ असत्यपि साक्षात्.

अवघातादिसंस्कारविधानस्य नियमार्थताधिकरणम् ॥ ११ ॥

संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् ॥ २६ ॥

अवघातेऽपि नियमो देशादाविव तेन सः ॥ प्रधानेन प्रयुक्तः स्यात्संबन्धः प्रक्रियोक्तितः ॥ २० ॥

व्रीहीनवहन्तीति नावघातस्य यागार्थतया श्रवणं देशादिवत् । नच चरुवद्विशिष्टद्रव्यं क्रियासंबन्धि श्रूयत इति तण्डुलाक्षिप्तप्रक्रियानुवादमात्रमित्यधिकाशङ्का । उत्तरम् । यद्यपि न श्रवणमस्ति तथापि प्रकरणवशादेव प्रधानसाधनं लक्षयित्वा तत्र विनियुक्तस्यावघातादेः प्रधानाङ्गत्वमस्त्येवेत्यव्याहतैव प्रयुक्तिः ॥

यागहोमस्वरूपनिरूपणाधिकरणम् ॥ १२ ॥

यजतिचोदना द्रव्यदेवताक्रियं समुदाये कृतार्थत्वात् ॥ २७ ॥ [तदुक्तेः श्रवणाज्जुहोतिरासेचनाधिकः स्यात् ॥ २८ ॥]

अनिरूप्या निरूप्या वा यागहोमददातयः ॥ त्यागादाद्यो यजिस्त्यागः प्रक्षेपो होम इष्यते ॥ २१ ॥
आकाङ्क्षा यागशब्दस्य त्यागेनैव निवर्तते ॥ यागस्योपरि होमस्य विधेः क्षेपावसानता ॥ २२ ॥
स्वीयं द्रव्यं परित्यज्य परकीयं यथा भवेत् ॥ तथा संपादनं दानं त्यागेऽप्येषामियं भिदा ॥ २३ ॥

यागाङ्गभूतानां देशादीनां नियमविधौ स्थिते तत्प्रसङ्गाद्यागादिलक्षणं क्रियते । देवतोद्देशेन स्वद्रव्यपरित्यागो यागः । स एव प्रक्षेपाधिको होमः । स्वीयस्य परकीयत्वापादनं दानमिति । आचार्यस्तु लोकसिद्धपदार्थव्यवहारिण्यां मीमांसायां तल्लक्षणमनुचितमिति यागाद्यनुष्ठानप्रकारकथनमिति व्याख्यातवान् । यो देवतामुद्दिश्य द्रव्यं त्यजति तेन यागचोदनार्थः संपादितो भवति । प्रक्षेपं त्वधिकं

संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् ॥ २६ ॥ ननु अवहननपेषणादेस्तण्डुलपिष्टादिसिद्ध्यर्थं क्रिययापेक्षणान्नियमविध्युपपत्त्या तत्राधिकाशङ्काविरहादतिदेशोऽनर्थक इत्याशङ्क्य तथापि नात्र नियमविधिः संभवति स हि न द्रव्यस्य स्वरूपे । तत्र नियमस्यानर्थक्यात् । नापि यागे । अवघातस्य व्रीहीनवहन्तीति द्रव्यनिष्ठतयैव श्रवणेन देशादिवद्यागसंबन्धित्वानवगमात् । नच यथा शुक्लादेः साक्षाद्यागसंबन्धानवगमेऽपि तद्विशिष्टचरुद्रव्यस्य यागान्वयादर्थाद्विशेषणस्यापि यागान्वयः । तथावहननस्य यागान्वयः संभवति । तत्र गुणविशिष्टद्रव्यस्येव प्रकृते संस्कारविशिष्टद्रव्यस्य यागसंबन्धाश्रवणात् व्रीहिभिर्यजेतेति द्रव्यस्वरूपमात्रस्यैव तच्छ्रवणादित्यधिकाशङ्कामाह—**व्रीहीनिति** । व्रीहीनवहन्तीत्यत्र यागवाचकशब्दाभावेऽपि प्रकरणबलाद्यागार्थत्वमुपपद्यत इति । परिहारस्तु स्पष्टत्वादुपेक्षितः । सूत्रार्थस्तु—संस्कारेऽपि श्रुतिर्नानुवादः नियमप्रधानविधिसंभवादिति ॥

यजतिचोदना द्रव्यदेवता० ॥ २७ ॥ तदुक्तेःश्रवणात्० ॥ २८ ॥ यजतिचोदनाद्रव्यदेवताक्रियमभिधत्ते तत्समुदाये यजतिशब्दस्य कृतार्थत्वात् लोके समुदायप्रत्यापनरूपकार्यस्य यजतिशब्देन कृतत्वादिति सूत्रे समुदायस्य यागशब्दार्थत्वं प्रतीयते । तत्र क्रियाया एव वाच्यत्वप्रसिद्ध्या समुदायस्य लोके यजतिशब्दवाच्यत्वप्रसिद्ध्यभावात्समुदायाभिधायकत्वे चैकस्य शब्दस्य युगपदनेकार्थाभिधानदोषप्रसङ्गात् पुष्पवन्तपदाद्दिवाकरनिशाकरयोरिव द्रव्यस्य देवतायाः क्रियायाश्च स्वातन्त्र्येण प्रतीत्यापत्तेस्तस्यायथाश्रुतमयुक्तमिति मन्वानस्तात्पर्यमाह—**देवतोद्देशेनेति** । द्रव्यप्रतिग्रहरहितत्वे सति द्रव्योद्देश्यतया चोदितत्वं देवतात्वं स्वर्गकामो यजेतेति चोदनास्थयजतिना नाभिधानयोग्यं, यजीत्यस्य चोदनाभिधायकत्वाभावात् । अतो देवताशब्दार्थान्तर्गतः चोदनांश उपाधिरेव नतु यजत्यर्थ इति द्रष्टव्यम् । द्वितीयसूत्रमपि आसेचनाधिको यागो जुहोतिर्होमः स्यात्तदुक्ते यजत्यभिहिते आसेचनाधिक्येन जुहोतिश्रवणात् यथा चतुर्होत्रा याजयेत् चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा चतुर्होतारं व्याचक्षीत पूर्वेण सग्रहेणार्धं जुहुयादुत्तरेणार्धमित्येवं यथाश्रुतमयुक्तं मारुताञ्जुहोतीति कठिनद्रव्येऽपि जुहोतिदर्शनेन तत्रासेचनाभावादित्याशङ्क्यासेचनग्रहणं प्रक्षेपलक्षणार्थमिति व्याचष्टे—**सएवेति** । सौत्रं यागहोमलक्षणकथनमुपलक्षणमित्याशयेनाह—**स्वीयस्येति** । त्यागांशानुप्रवेशाद्यागहोमाभ्यां भेदकथनाय दानस्य लक्षणं वाच्यं नतु जपादेरिति भावः । इदं भाष्यकारव्याख्यानं दुष्टमित्याचार्यैरन्यथा सूत्रद्वयं व्याख्यातमित्याह—**आचार्यस्त्विति** । **अनुचितमिति** । नच यज्यादिशब्दार्थज्ञानार्थं तदिति युक्तं गवाश्वादिशब्दार्थज्ञानवल्लोकत एव सिद्धेरिति भावः । यद्यप्याचार्यैस्तथा च तयोर्लक्षणं वक्ष्यतीति द्वितीये उक्तत्वाल्लक्षणकथनं तदनुमतमेव तथापि न लक्षणकथनमात्रपर्यवसितमिदं सूत्र-

---

१ व शात्प्रधान. २ मस्त्येवेति तत्प्रयुक्तिरविहतेति.

कुर्वता होमविध्यर्थ इति । एवंच चोदनाग्रहणमर्थवद्भवति न लक्षणपरत्वे । प्रदेशान्तरे त्विदं सूत्रमन्यथा व्याख्यातमाचार्येण । पूर्वं दर्शादियागानुवादेन देशादयो नियम्यन्त इत्युक्तम् । तत्रेयमाशङ्का । कथं तु दर्शादेर्यागत्वम् । नह्युत्पत्तिचोदनास्वाग्नेयादिषु यजिः श्रूयत इति । तत्रेदमुच्यते । द्रव्यदेवताक्रियं श्रूयमाणं यजिचोदनेति मन्तव्यम् । तदविनाभावात्तस्येत्येकस्यार्थः । इतरस्य तु यजत्यभिहिते कर्मणि पुनर्जुहोतिश्रवणं चतुरवत्तं जुहोतीति तत्कथमुपपादनीयं । यागहोमयोर्भेदादत आह—आसेचनाधिकः स्यात् प्रक्षेपमात्रं तत्राप्राप्तं चतुरवत्तसंस्कारार्थं विधीयते यागांशस्तु प्राप्तानुवाद इत्यक्षरानाञ्जस्यं सूत्रयोर्भवति ॥

बर्हिष आतिथ्यादिसाधारण्याधिकरणम् ॥ १३ ॥

विधेः कर्मापवर्गित्वादर्थान्तरे विधिप्रदेशः स्यात् ॥ २९ ॥ [अपि वोत्पत्तिसंयोगादर्थसंबन्धोऽविशिष्टानां प्रयोगैकत्वहेतुः स्यात् ॥ ३० ॥]

यदातिथ्याबर्हिरेतदुपसत्स्वतिदेशनम् ॥ साधारण्यविधिर्वाद्यस्तदीयस्योपसंहृतेः ॥ २४ ॥
बर्हिःश्रुत्यैकताभानान्नातिदेशस्य लक्षणा ॥ आतिथ्ययोपसद्भिश्च बर्हिरेतत्प्रयुज्यते ॥ २५ ॥

यदातिथ्यायां बर्हिस्तदुपसदामिति किमिदमाच्छिद्य विधानमुत निरिष्टकोपदेशः अथवा धर्मातिदेशः अथवा बर्हिःसाधारण्यविधिरिति । 'डित्थस्य गौर्डपित्थाय तत आच्छिद्य दीयताम् ॥ ईदृग्वचनसारूप्यादाच्छिद्यविधिरिष्यते ॥ एवंचाच्छिद्यमानस्य बर्हिषः स्यादनर्थकः ॥ आतिथ्यायां विधिस्तस्मान्निरिष्टकविधिर्वरम् ॥ शिष्टाचारविरोधात्तु नैतदप्युपपद्यते ॥ तस्माद्धर्मातिदेशोऽयमातिथ्यायां हि यादृशम् ॥ अश्ववालादिभिर्बर्हिस्तादृगेवोपसत्स्वपि ॥ बर्हिःशब्देन धर्माणां लक्षणैवं भवे-

द्वयमित्यत्र तात्पर्यं बोध्यम् । **एवंचेति** । यजतिचोदना द्रव्यदेवताक्रियासमुदायमनुष्ठापयतीत्येवमनुष्ठानप्रकारकथनपरत्वे चोदनाशब्दोऽर्थवान्भवति नतु लक्षणपरत्वे, तदा यागस्यैव लक्षणकथनेन चोदनाशब्दानर्थक्यादित्यर्थः । **प्रदेशान्तर इति** । प्रथमसूत्र[3] इत्यर्थः । यजतिचोदनेत्येतत्सङ्गतिं दर्शयन्नवतारयति—**तत्रेति** । द्रव्यदेवताक्रियमिति क्रियाशब्दः संबन्धपरो बोध्यः । अत्रत्यमेव द्वितीये यजतिस्तु द्रव्यफलभाक् संयोगादिति सूत्रकारेण व्यवहृतमिति न पौनरुक्त्यमिति भावः । **तदुक्त इति** । सूत्रस्य पातनिकामाह—**यजत्यभिहित इति** । नच यजत्यभिहिते जुहोतिश्रवणस्य प्रागप्रसक्तेरियं शङ्का न प्रकृतसङ्गतेति वाच्यम् । आग्नेयोऽष्टाकपाल इत्यस्य यागचोदनात्वे उक्ते चतुरवत्तं जुहोतीति जुहोतिश्रवणाद्धोमचोदना वा किं न स्यादित्याक्षेपे तस्य याग एव जुहोतिश्रवणोपपत्तेर्नाग्नेयादिचोदना जुहोतिचोदना इति समाधातव्यत्वात्तत्समाधानानन्तरं यागहोमयोर्भेदात्कथं यागएवेदं जुहोतिश्रवणमिति शङ्कायाः प्रकृतसङ्गतत्वादिति भावः । **प्रक्षेपमात्रमिति** । चतुरवत्तवाक्ये होमानुवादेन चतुरवत्तं न विधीयते तेन यागचोदनया होमस्याप्राप्तेरनुवादासंभवाज्जुहोतिश्रवणमनुपपन्नं स्यात् किंतु तद्ध्यवदानादिवाक्यप्राप्तचतुरवत्तानुवादेनाप्राप्तप्रक्षेपविधिः । ततश्च संप्रति विधीयमानप्रक्षेपांशाधिक्याद्यागेऽपि जुहोतिश्रवणमुपपद्यत इत्यर्थः । **अक्षरेति** । अनेन पूर्वव्याख्याने प्रथमसूत्रे अनुष्ठापयतिशब्दकल्पनाद्द्वितीयसूत्रे जुहोतिना तत्प्रयोगस्य लक्षणीयत्वादनाञ्जस्यं सूचितम् ॥

विधेः कर्मापवर्गित्वादर्थान्तरे० ॥ २९ ॥ यथा प्रसिद्धचतुरवत्तानुवादेन प्रक्षेपविधिरेवमिहापि यच्छब्दयोगात्प्रसिद्धातिथ्यासंबन्धस्यैव बर्हिषोऽग्नीषोमीयादिसंबन्धविधिर्वाच्यः । ततश्च बर्हिःसाधारण्यविधौ सर्वार्थतया बर्हिषः संप्रति विधीयमानत्वे प्रसिद्धातिथ्यासंबन्धस्यान्यत्र विध्ययोगान्न बर्हिःसाधारण्यविधिरित्याच्छिद्य विधानाद्यन्यतमपक्ष एव स्वीकार्य इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **निरिष्टकेति** । निरवशेषमिष्टं यस्य तन्निरिष्टकम् । अन्यत्रोपयुक्तमितियावत् । **डित्थस्येति**। यथा डित्थस्य या गौः सा डपित्थाय दीयतामित्युक्ते डित्थादाच्छिद्य डपित्थाय दीयते तथेहापि तादृग्वचनसारूप्यादातिथ्यार्थमुपात्तं यद्बर्हिस्तन्न तदीयहविरासादनादौ विनियोज्यं किंतूपसदग्नीषोमीयहविरासादनादावित्येवमातिथ्यात आच्छिद्योपसदग्नीषोमीययोर्विधीयत इत्यर्थः । आतिथ्यायां बर्हिर्विधिश्चातिथ्यायामदृष्टार्थं बर्हिरुपादानं कर्तव्यमित्येतावन्मात्राभिप्रायक इति भावः । दृष्टसंभवेऽदृष्टार्थत्वस्यान्याय्यत्वादातिथ्यायामुपात्तं बर्हिस्तदीयहविरासादनादौ विनियोज्यमेव किंतु तत्र विनियुक्तस्यैवोपसदादावपि विनियोगः वचनबलादाचारोऽपि बाध्यत इत्याशयेनाह—**एवंचेति** । वचनस्य सावकाशत्वान्नाचारबाधकत्वमित्यभिप्रेत्याह—**शिष्टेति** । **धर्मेति** । यद्धर्मकमातिथ्यायास्तद्धर्मकमुपसदग्नीषोमीययोरित्यातिथ्याधर्मा उपसदग्नीषोमीययोरतिदिश्यन्त इत्यर्थः । नचैवं धर्मलक्षणैव दोषः । अन्यार्थस्यान्यत्र विनियोगसिद्ध्यर्थं पूर्वत्राप्यधिष्ठान-

१ नह्युपपत्ति. २ श्रूयमाणे यजतिचोदनेति. ३ अस्यैवाध्यायस्य प्रथमसूत्रे.

दतः ॥ साधारण्यविधिर्ज्यायांस्तत्र दोषो न कश्चन ॥ आतिथ्यार्थमुपादेयं यद्बर्हिस्तन्न केवलम् ॥ तदर्थत्वेन संग्राह्यं तदेवोपसदामपि । बर्हिर्धर्माश्च तद्द्वारा तद्वत्सर्वाङ्गतामियुः ॥[1]' इति श्रीशास्त्रदीपिकायां चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

द्रव्यसंस्कारकर्मणां क्रत्वर्थताधिकरणम् ॥ १ ॥

द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवादः स्यात् ॥ १ ॥ [उत्पत्तेश्चातत्प्रधानत्वात् ॥ २ ॥ फलं तु तत्प्रधानायाम् ॥ ३ ॥]

जुह्वाः पर्णमयीत्वेन न पापश्रुतिरञ्जनात् ॥ वैरिदृग्वृञ्जनं, वर्म प्रयाजैः, पुरुषाय किम् ॥ १ ॥
क्रतवे वाग्निमो भानात्फलस्य न हि साध्यता ॥ विभाति क्रतवे तस्मादर्थवादः फलं भवेत् ॥ २ ॥

'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापꣳ श्लोकं शृणोती'ति । तत्र संशयः किं पर्णमयीत्वं क्रत्वर्थमुत पुरुषार्थमाहोस्विदुभयार्थमिति । तत्र फलश्रवणात्पुरुषार्थत्वम् । यद्यपि चैवंजातीयकस्य फलविधित्वमौदुम्बराधिकरणे निराकृतं, तथापि विहितस्य पर्णत्वस्य फलापेक्षायां क्रतुप्रयोगवचनात्संनिहितमपापश्लोकश्रवणमेव रात्रिसत्रप्रतिष्ठावद्विपरिणामेन फलमाश्रयितुं युक्तम् । अथवा साधनांशमा-

---

लक्षणावश्यंभावादिति भावः । साधारण्यविधौ यच्छब्दानुपपत्तिं निरसितुं वाक्यार्थमाह—**आतिथ्यार्थमिति । बर्हिर्धर्माश्चेति ।** आतिथ्याप्रकरणाम्नातानामपि वाक्येन प्रकरणबाधात्सर्वार्थत्वमिति भावः । **ननू**पसदामपूर्वत्वेन बर्हिरेव नास्ति तेन चत्वारोऽप्यमी पक्षा अनुपपन्ना इति चेन्नैवम् । उपसदामपूर्वत्वादुपसदङ्गतया बर्हिःप्राप्त्यभावेऽपि बर्हिस्तद्धर्माणामङ्गप्रधानसाधारणतयोपसदङ्गत्वेन विहितस्रौवाघारार्थत्वेनोपसत्सु बर्हिःसद्भावात् आच्छिद्यविधाने बर्हिरुपादानमात्रमातिथ्याप्रयुक्तं, तेन तदेवातिथ्यायामनुष्ठेयं इतरे तु संस्कारा उपसदग्नीषोमीयप्रयुक्ता इति तत्रैव तदनुष्ठानं कृत्वा हविरासादनादिकं तस्मिन्बर्हिषि कार्यं, निरिष्टकोपदेशे त्वातिथ्यायां कृतहविरासादनादिकार्यस्यापि बर्हिष उपसदग्नीषोमीयौ धारणं प्रयुञ्जाते तस्य चोपसदग्नीषोमीययोरपि उपादानव्यतिरिक्ताः संस्काराः कर्तव्याः । पूर्वकृतसंस्काराणामातिथ्याकार्यापवर्गेणापवर्गादुपात्तस्योपादानायोगादुपादानमात्रं न कर्तव्यं, धर्मातिदेशे तु त्रयाणामपि पृथक्सधर्मकबर्हिःप्रयोजकत्वादातिथ्यादिषु त्रिष्वप्यन्यदन्यदाश्ववालादिधर्मकं बर्हिः कर्तव्यम् । सिद्धान्ते तु सर्वप्रयुक्तमेकं बर्हिरिति त्रिष्वप्येकमेव बर्हिरिति लक्षणसङ्गतिप्रयोजने द्रष्टव्ये । सूत्रार्थस्तु—विधेः विधिगम्यातिथ्यासंबन्धस्य तत्कर्मातिथ्यापवर्गेऽपवर्गित्वादुपसदादिसंबन्धकाले आतिथ्यासंबन्धाभावाद्भूतपूर्वगत्याश्रयणे लक्षणाप्रसङ्गाल्लक्षणायां धर्मलक्षणैव शिष्टाचारानुग्रहाज्ज्यायसीत्यर्थान्तरे उपसदादौ विधिप्रदेश आतिथ्याविहितधर्मातिदेशः स्यात् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवादः स्यात् ॥ १ ॥ 'क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्जिज्ञासे'ति सूत्रे प्रथमोपात्तक्रत्वर्थपदसूचिता क्रतुप्रयुक्तिः पादद्वयेन विचारिता । इदानीं चरमोपात्तपुरुषार्थपदसूचितफलप्रयुक्तिर्विचार्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च बोध्यम् । **एवंजातीयकस्येति ।** कमिसंबन्धरहितस्येत्यर्थः । श्येनेनाभिचरन्यजेतेत्यादौ शतृप्रत्ययेनाभिचारस्य लक्षणत्वं प्रतीयते । तच्च क्रतुविशेषणतया न संभवति । तथात्वेऽभिचारविशिष्टकर्तृविशिष्टक्रियाविधाने गौरवप्रसङ्गात् । अप्राप्तत्वेनाबध्नन्नित्यादिवत्काललक्षणार्थत्वायोगात् फलान्तरकल्पनागौरवप्रसङ्गाच्च । तस्मात्फलितया प्रधानभूतपुरुषविशेषणतयैव लक्षणत्वं निर्वोढव्यमिति कमिपदसमभिव्याहाराभावेऽपि शतृप्रत्ययोक्तलक्षणत्वबलादभिचारस्य फलत्वं भ्रातृव्यवान्यजेतेत्यादावप्यपकारिभ्रातृव्यापनयनस्य समीहितत्वात्फलान्तराभावाच्च फलत्वं बोध्यम् । **क्रतुप्रयोगेति ।** पर्णताया अनारभ्याधीतत्वात्प्रयोगवचनोपस्थाप्यक्रतूपकारो विप्रकृष्टः अपापश्लोकश्रवणं तु स्ववाक्यगतत्वात्संनिहितमित्यर्थः । **रात्रीति ।** यथा रात्रिसत्रे 'प्रतितिष्ठन्ति ह वा एते य एता रात्रीरुपयन्ती'त्यस्य ये प्रतितिष्ठासन्ति त एता रात्रीरुपेयुरित्येवं विपरिणामेन रात्रिसत्रस्य प्रतिष्ठाफलं तथा यः पापं न शुश्रूषति स पर्णमयीं जुहूं कुर्यादित्येवं विपरिणामेनापापश्लोकश्रवणं फलमाश्रीयत इत्यर्थः । भवतीत्यस्य वर्तमानापदेशत्वेन विधिप्रत्ययाभावादसति विधावुदुम्बरतैव संनिधानाद्भाव्या स्यादित्युदुम्बरतायाः साधनत्वं न संभवति । विधौ हि सति प्रवर्तनात्मकविधिबलात्समीहितस्यैव भाव्यत्वं स्यान्न त्वौदुम्बरतायाः । तस्माद्विध्यभावादौदुम्बरता न साधनमित्यूर्जं पशूनाप्नोतीत्यादेः साध्यसमर्पकत्वमङ्गीकृत्यौदुम्बरतादीनां

---

१ सर्वाङ्गमाययुः.

त्रमौदुम्बराधिकरणे विचारितं विधिरहितस्य भवतीत्येतावन्मात्रस्य साधनप्रतिपादकत्वं न संभवतीति विध्युन्मीलनायैवार्थवादत्वं 'ऊर्जा[1]पशूनाप्नोति न स पापं[2]श्लोकं शृणोती'त्यादेराश्रयितव्यम् । इहतु तदुपेक्ष्याभ्युपेत्य वा साध्यांशो विचार्यते । तत्रैवंजातीयकमपि फलप्रतिपादकं लोके दर्शनात् । अतः पुरुषार्थमित्येकः पक्षः । क्रत्वर्थजुहूद्देशेन विधीयमानं भवतु क्रत्वर्थं फलसंयोगात्तदर्थमपि स्याद्दध्यादिवदित्यपरः । सिद्धान्तस्तु युक्तं दध्नः संयोगपृथक्त्वादुभयार्थत्वम् । इहत्वेकवाक्यं तदुभयपरत्वे भिद्येत । तन्न तावदुभयार्थम् । न च शृणोतीति वर्तमानापदेशात्साध्यत्वं शक्यं प्रतिपत्तुम् । नच विपरिणामेन फलपरत्वं, यथास्थितस्वरूपहानिप्रसङ्गात् । पर्णतायाश्च जुहूपस्थितक्रत्वर्थत्वेन निराकाङ्क्षत्वादयुक्तं शब्दस्वरूपस्य बाधनम् । नच पर्णत्वस्य फलंप्रति विधीयमानस्याश्रयः प्रकृतोऽस्ति तत्र वाक्येनैवाश्रये दीयमाने वाक्यभेदः । तस्मादपापश्लोकश्रवणस्यार्थवादत्वात्क्रत्वर्थमेव पर्णमयीत्वम् ॥

नैमित्तिकानामनित्यार्थत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

नैमित्तिके विकारत्वात्क्रतुप्रधानम[2]न्यत्स्यात् ॥ ४ ॥

मृन्मये प्रणयेत्कामी नित्येऽप्येतदुतेतरत् ॥ आकाङ्क्षा संनिधिश्चास्ति तस्मान्नित्येऽपि मृन्मयम् ॥ ३ ॥
कामार्थत्वादयोग्यत्वं सामान्यविहितेन च ॥ आकाङ्क्षाया निवृत्तत्वान्नित्यार्थमितरद्भवेत् ॥ ४ ॥

'अपः प्रणयती'ति प्रकृत्य श्रूयते 'मृण्मयेन प्रतिष्ठाकामस्य प्रणयेत्' इति, तथा 'बार्हद्गिरं ब्राह्मणस्य ब्रह्मसाम कुर्या'दिति । तत्र संशयः यदेतत्काम्यं मृण्मयं नैमित्तिकं च बार्हद्गिरं तदेव नित्यार्थे उतान्यदुपादेयमिति । तत्र नित्येऽपि प्रयोगे प्रणयनब्रह्मसामादेः साधनापेक्षत्वादश्रुतसाधनान्तरकल्पनाद्वरं कामनिमित्तयोरपि श्रुतस्य मृण्मयादेः संनिहितस्य नित्यार्थेऽप्युपादानम् । वा[3]रणाभीवर्तादिनि-

---

साधनत्वं न भवतीति साधनांशस्तत्र विचारितः । इह साधनांशमनादृत्यौदुम्बरतापर्णतादेः साधनत्वमुपेत्य वा 'ऊर्जपशूनाप्नोति न स पापं श्लोकं शृणोती'त्यादेः साध्यसमर्पकत्वं न संभवतीति प्रत्यवस्थीयत इति न पुनरुक्तिरिति पक्षान्तरमाह—**अथवेति । लोक इति ।** य औषधं पिबति स उ[4]ल्लाघो भवतीत्यादावित्यर्थः । स्ववाक्यस्थजुहूपदेनैव क्रत्वपूर्वस्योपस्थापितत्वान्नास्ति विप्रकर्षः । तेन जुह्वाः परिच्छेदकत्वापेक्षायां पर्णत्वं तत्परिच्छेदकतया क्रत्वर्थमपापश्लोकश्रवणस्य फलस्य साधनापेक्षायां पर्णत्वमेव साधनमित्युभयार्थमिति पक्षान्तरमाह—**क्रत्वर्थेति । संयोगेति ।** क्रतुफलसंबन्धबोधकवाक्यद्वयसद्भावादित्यर्थः । **तन्न तावदिति ।** वक्ष्यमाणरीत्या अपापश्लोकश्रवणस्य साध्यत्वप्रतिपत्त्यभावेन तस्य साधनापेक्षायां तेनापि संबध्यत इत्यस्यासंभवदुक्तिकत्वात्केवलक्रत्वर्थमेवेति भावः । प्रथमपक्षं निराकरोति—**नचेति ।** लोके तु पुमभिप्रायवशात्साध्यत्वप्रतीतिरिति भावः । **निराकाङ्क्षत्वादिति ।** रात्रिसत्रे तु साकाङ्क्षत्वाद्विपरिणाम इति भावः । **नचेति ।** पर्णत्वस्याक्रियारूपत्वेन स्वयं फलभावनाकरणत्वायोगात्तन्निर्वाहार्थमाश्रयापेक्षायां गोदोहनस्य प्रणयनवत्संनिहिताश्रयो नास्तीत्यर्थः । **ननु** संनिहितस्याश्रयस्याभावेऽपि जुहूशब्देनैव लक्षणया जुहूसंबन्धिव्यापार आश्रयत्वेन समर्प्यतामत आह—**तत्र वाक्येनेति ।** पर्णत्वाश्रयसंबन्धस्य पर्णत्वफलसंबन्धस्य च बोधनाद्वाक्यभेद इत्यर्थः । 'यदाङ्क्ते चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते यत्प्रयाजानूयाजा इज्यन्ते वर्म वा तद्यज्ञाय क्रियत' इत्यादावञ्जनप्रयाजादेः क्रियात्वादाश्रयापेक्षाविरहेऽपि न स्वातन्त्र्येण फले विधिः संभवति । तथात्वे प्रकरणपाठस्यात्यन्तबाधप्रसङ्गात् । अत आश्रित्य विधाने स्वीकर्तव्ये सत्याश्रयः संनिहितो न लभ्यत इति हृदयम् । सूत्रार्थस्तु—यस्य पर्णमयीति द्रव्ये यदाङ्क्ते इति संस्कारे यत्प्रयाजा इज्यन्त इत्यर्थकर्मणि च फलश्रुतिरर्थवादस्तेषां क्रत्वर्थत्वादिति ॥

नैमित्तिके विकारत्वात्० ॥ ४ ॥ बार्हद्गिरमिति । बार्हद्गिराख्यसामसाधनकं ब्रह्मसामाख्यं स्तोत्रं कुर्यादित्यर्थः । **ननु** नित्ये कामनिमित्तयोरभावात्तत्संयुक्तमृण्मयाद्ययोगात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति ।** प्रणयनादेः साधनापेक्षायां श्रुतस्य संनिहितस्य मृण्मयादेः मृण्मयेन प्रणयेदित्येवमनुषङ्गेण प्रकरणेन वा कामाद्यनपेक्ष्य केवलप्रणयनार्थत्वस्यापि संभवाद्युक्तं नित्यार्थत्वमित्यर्थः । एवंच फलार्थत्वेऽपि क्रत्वर्थत्वात्पर्णतादेः फलश्रुतिरर्थवाद इत्युक्तमयुक्तमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । **ननु** वा[5]रणो यज्ञावचरः अभिवर्तो ब्रह्मसामेति च वारणाभिवर्ताभ्यां नित्यविधेर्निराकाङ्क्षत्वान्न मृण्मया-

---

१ मूर्जपशूना. २ मन्यत् इत्यन्तमेव सूत्रपाठः. ३ वरणा वृक्षस्तद्विकारो वारणाः. ४ नीरोगः 'उल्लाघो निर्गतो गदात्'.
५ वारणश्चमसः, यज्ञावचरः साधनं.

त्यविधिमदृष्ट्वा पूर्वःपक्षः। भवन्ति हीदृशान्यप्यधिकरणानि। 'ऐन्द्रवायवे तु वचनात्प्रतिकर्मभक्षः स्या'दित्यादीनि नित्यविधिर्वा नास्तीति कृत्वाचिन्त्यते। अथवा वारणो यज्ञावचर इति, अभीवर्तो ब्रह्मसामेति च सामान्यविधिरयम्। मृण्मयं बार्हद्गिरं च विशेषतः प्रणयने द्वादशाहे च। ततस्तदेव नित्यार्थेपि संनिधिविशेषाद्युक्तमिति मन्यते। 'ब्राह्मणेन निमित्तेन बार्हद्गिरमिति श्रुतम्॥ मृण्मयं च प्रतिष्ठायां नित्ये स्यातामतो न ते॥' नह्यन्यत्र श्रुतं संनिहितमप्यन्येन संबद्धुमर्हति। साधनाकाङ्क्षा च नित्यस्यार्थाक्षिप्तेन सामान्यविहितेन वा निवर्तते नतु नैमित्तिकेन, संनिधिमात्रस्य संबन्धकारणत्वाभावात्, निमित्तश्रुतिविरोधाच्च। सति चासति च निमित्ते क्रियमाणस्य कीदृशं नैमित्तिकत्वम्। तस्मादन्यन्नित्यार्थम्॥

संयोगपृथक्त्वन्याये दध्यादेर्नित्यनैमित्तिकोभयार्थताधिकरणम्॥ ३॥

एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्वम्॥ ५॥ [शेष इति चेत्॥ ६॥ नार्थपृथक्त्वात्॥ ७॥]

दध्ना त्विन्द्रियकामस्य नित्येऽन्यदुत तद्दधि॥ अन्यत्स्यात्पूर्ववन्मैवं संयोगस्य पृथक्त्वतः॥ ५॥

अग्निहोत्रे 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुया'दिति श्रूयते। तत्र किं काम्यार्थमेव दधि नित्येऽपि स्यादुत ततोऽन्यन्नित्यमिति संशये 'पूर्वाधिकरणन्यायात्काम्यत्वेन श्रुतं[1] दधि॥ न नित्यार्थमुपादेयमतोऽन्यन्नित्यमिष्यताम्[2]॥' नन्वत्र दध्येव नित्यार्थे श्रूयते दध्ना जुहोतीति 'नैवमेतस्य वाक्यस्य कामवाक्यैकवाक्यता॥ गम्यतेऽतो न नित्यार्थे पृथग्दधि विधीयते॥' दध्नेन्द्रियं कुर्यादित्युक्ते किमाश्रितेनेत्यपेक्ष्यते। होमसंयुक्तस्य च दध्नः फलापेक्षा तयोरेवमाकाङ्क्षावशादेकवाक्यता। यद्दध्नेन्द्रियं कुर्यात्तद्धोमाश्रितेन, यच्च दध्ना जुहोति तदिन्द्रियार्थमिति। तस्मान्नित्ये दध्यविधानात्काम्यमेव स्यात्[3]। मैवम्। 'द्वयोरेकस्य वाकाङ्क्षा भवेद्यदि ततस्तयोः॥ प्रकल्प्येतैकवाक्यत्वं निराकाङ्क्षं त्विहोभयम्॥'

देर्नित्यार्थमित्यत आह—**वारणेति। ऐन्द्रवायव इति।** तत्र सकृद्भक्ष इति पूर्वपक्षस्य द्विरैन्द्रवायवं भक्षयतीतिवचनादर्शनमूलकत्वादिति भावः। उक्तप्रकारद्वयस्याप्यगतिकत्वमित्यनुशयान आह—**अथवेति। सामान्येति।** वारणस्य प्रणयनतदितरसाधारण्येन यज्ञसाधनत्वमात्रश्रवणादभिवर्तस्यापि कर्मविशेषानादरेण श्रुतस्य द्वादशाहतदितरसकलकर्मसाधारण्यादित्यर्थः। अभिवर्तविधेर्द्वादशाहमात्रविषयत्वाभ्युपगमे तु ब्राह्मणतदितरप्रयोगविषयतया साधारण्यम्। नचैवं बार्हद्गिरं ब्राह्मणस्य ब्रह्मसाम कुर्यात् पार्थुरश्मं राजन्यस्य रायोवाजीयं वैश्यस्येति ब्राह्मणादिप्रयोगत्रयस्यापि नैमित्तिकावरुद्धत्वादभिवर्तस्य सिद्धान्ते निर्विषयत्वापत्त्या तस्य द्वादशाहविषयत्वं न संभवतीति वाच्यम्। निर्विषयत्वापत्तेरेव नैमित्तिकैरपि विकल्पाश्रयणादिति भावः। नच चमसेनापःप्रणयेदिति विशेषतोऽपि प्रणयने पात्रविधिरस्तीति वाच्यम्। चमसशब्दस्याकारविशेषमात्रवाचित्वेन तस्य मृण्मयविरोधित्वाभावान्मृण्मयस्यापि तदाकारसंभवादिति। एवंच चमसाविरोधि मृण्मयकंसादिकमेवास्मिन्पक्षे उदाहरणं नतु गोदोहनादिकम्। तस्य विशेषविहितचमसविरोधित्वात्। पूर्वोक्तपक्षद्वये तु तदप्युदाहरणम्। चमसवचनादर्शनेन कृत्वाचिन्तया वा पूर्वपक्षस्य गोदोहनेऽपि संभवादिति ध्येयम्। **नहीति।** निराकाङ्क्षस्यानुषङ्गाभावाद्वाक्येन फलनिमित्तसंयुक्तस्य प्रकरणेन नित्यार्थत्वायोगाच्चेति भावः। **ननु** मृण्मय्यादेर्निराकाङ्क्षत्वेऽपि प्रणयनादेः साधनाकाङ्क्षत्वादनुषङ्गोऽस्त्वित्यत आह—**साधनेति। संनिधिमात्रस्येति।** अतिप्रसङ्गादिति भावः। **निमित्तेति।** नच ब्राह्मणस्येत्येतन्न निमित्तपरं किंतु बार्हद्गिरस्य ब्राह्मणाब्राह्मणसाधारण्यादवयुत्यानुवादमात्रमिति वाच्यम्। स्वरसतः प्रतीयमाननिमित्तपरत्वपरित्यागस्यावयुत्यानुवादस्य चात्यन्तायुक्तत्वादिति भावः। सूत्रार्थस्तु—नैमित्तिकेसति ततोऽन्यदेव क्रत्वर्थं स्यान्नैमित्तिकस्य विकारत्वाद्विशेषश्रुतत्वादसति विशेषे तदयोगादिति। नैमित्तिकग्रहणं च न्यायसाम्यात्काम्यस्याप्युपलक्षणम्॥

एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्वम्॥ ५॥ किमिति दधि कामार्थं नित्यार्थं चेत्युभयार्थं उत केवलकामार्थं। नित्ये तु दध्नोऽन्यत्पयःप्रभृति स्यादिति संशय इत्यर्थः। **ननु** पृथगाख्यातश्रवणान्नास्त्येकवाक्यतेत्याशङ्क्य 'वाक्ययोरेकवाक्यत्वं पुनः संहत्य जायते' इति न्यायेनाख्यातभेदेऽप्याकाङ्क्षावशादस्त्येकवाक्यतेति श्लोकं व्याचष्टे—**दध्नेति।** दध्नोऽक्रियारूप-

---

१ श्रुतं हविः. २ नित्यमिष्यते. ३ तत्स्यात्.

कामवाक्यं तावद्विपरिवृत्तिलब्धहोमाश्रयं नाश्रयसंबन्धकरं प्रमाणमपेक्षते । दधिस्वरूपमपि लोकसिद्धं नोक्थ्यव्यूढादिवदलौकिकम्, अतो न तदर्थमन्यापेक्षा । दध्नोऽपि फलवद्धोमसंयुक्तस्य न फलान्तरापेक्षा । तस्मात्पृथक्संयोगादुभयार्थं दधि स्यात् ॥

पयोव्रतादीनां क्रतुधर्मताधिकरणम् ॥ ४ ॥

द्रव्याणां तु क्रियार्थानां संस्कारः क्रतुधर्मः स्यात् ॥ ८ ॥ [पृथक्त्वान्निवर्तेत ॥ ९ ॥]

पयोव्रतं ब्राह्मणस्य पुंसे तत्क्रतवेऽथ वा ॥ पुंयोगादग्रिमो मैवं नैष्फल्यात्क्रतुशेषता ॥ ६ ॥

ज्योतिष्टोमे 'पयोव्रतं ब्राह्मणस्ये'त्यादि श्रूयते । तत्पुरुषार्थमुत क्रत्वर्थमिति संशये पुरुषसंयोगाद्व्रतस्य पुरुषप्रीत्यर्थतया लब्धफलस्य जंजभ्यमानमन्त्रवचनन्यायासंभवात्पयोनियमस्यापि व्रतसंयुक्तस्य तत्फलनिराकाङ्क्षत्वान्न प्रकरणग्रहणमिति पुरुषार्थत्वम् । उच्यते—'नियममन्तरेणापि पुरुषप्रीतिदर्शनात् ॥ नियमस्य फलं कल्प्यं तच्च प्रकरणात्क्रतोः ॥' कल्पनीये हि फले प्रकृतक्रतुफलसिद्धिरेव तदधिकृतपुरुषसंस्कारद्वारेणैव पयोनियमस्य फलं युक्तमाश्रयितुमिति क्रत्वर्थता ॥

स्येन्द्रियभावनाकरणत्वासंभवात्तन्निर्वाहार्थं दधि पुरुषव्यापारात्मकमाश्रयमपेक्षत इत्यर्थः । **विपरिवृत्तीति** । बुद्धिसंनिधानेत्यर्थः । **नन्वेवं** ज्योतिष्टोमप्रकरणे पशुकामः उक्थ्यं गृह्णीयादिति फलार्थत्वेनोक्थ्यसंस्थाविधेर्यदुक्थ्यो गृह्यत इत्याद्युक्थ्यस्वरूपप्रदर्शकवाक्यापेक्षा न स्यात् । तथा द्वादशाहप्रकरणे 'यत्कामो व्यूढच्छन्दसा द्वादशाहेन यजेत सोऽस्मै कामः समृध्यते' इति फलार्थतया व्यूढविधेरैन्द्रवायवाग्रौ प्रापणीयोदयनीयावथेतरेषां दशानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरथ शुक्राग्रमथ द्वे अग्रयणाग्रे अथैन्द्रवायवाग्रमथ द्वे शुक्राग्रे अथाग्रयणाग्रमथ द्वे ऐन्द्रवायवाग्रे इति व्यूढस्वरूपप्रदर्शकवाक्यापेक्षापि न स्यादित्याशङ्क्य तत्राश्रयलाभार्थमन्यापेक्षाविरहेऽपि उक्थ्यादिस्वरूपस्यालौकिकत्वेन तत्स्वरूपापरिज्ञाने तस्य फले विध्यसंभवात्स्वरूपज्ञानाय वाक्यान्तरापेक्षा युक्ता । इह तु दध्यादेर्लोकसिद्धत्वान्न स्वरूपज्ञानार्थमन्यापेक्षेत्याह—**दधिस्वरूपमपीति** । दध्नोऽपि क्रतूपकारेणैव नैराकाङ्क्ष्यमित्याह—**दध्नोपीति** । नचैवं पयःप्रभृतिभिर्विकल्पापत्तिः । तृतीयाश्रुत्या होमार्थपरस्य वाक्यस्य केवलमाश्रयसंबन्धपरत्वायोगाच्छ्रुत्यबाधाय विकल्पस्य न्याय्यत्वादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—एकस्योभयार्थत्वे संयोगस्य संयुज्यते तादर्थ्येन बोध्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या वाक्यस्य पृथक्त्वं नानात्वं कारणं तदिहाप्यस्तीति दधित्वादिरादिकमुभयार्थमिति ॥

द्रव्याणां तु क्रियार्थानां० ॥ ८ ॥ यवागू राजन्यस्यामिक्षा वैश्यस्येत्यादिशब्दार्थः । **तदिति** । किं क्रतुयुक्तपुरुषार्थमुत केवलपुरुषार्थमिति संशयतात्पर्यं बोध्यम् । सिद्धान्तेऽपि ब्राह्मणस्येति षष्ठीश्रुत्या पुरुषधर्मत्वस्यावश्यवाच्यतया केवलक्रतुधर्मत्वाभावात् । नच बार्हद्गिरं ब्राह्मणस्येतिवदिह ब्राह्मणस्येत्यस्य निमित्तार्थत्वोपपत्तेः केवलक्रत्वर्थत्वमेव किं न स्यादिति वाच्यम् । नैमित्तिकत्वेऽपि प्रयोजनजिज्ञासायां पुरुषं प्रीणयतो व्रतस्य लिङ्गेन ब्राह्मणगतक्रत्वनुष्ठानजननसामर्थ्यस्यैव प्रयोजनतया तदापि पुरुषसंस्कारकत्वानपायात् । अतएव सिद्धान्ते वक्ष्यति तदधिकृतपुरुषसंस्कारद्वारेणैवेति । **ननु** पुरुषसंयोगेऽपि 'जंजभ्यमानोऽनुब्रूयात् मयि दक्षक्रतू' इति जंजभ्यमानमन्त्रवचनस्येव प्रकरणात्क्रत्वर्थता स्यादित्यत आह—**व्रतस्येति** । तत्र फलकल्पनापत्त्या क्रत्वनुप्रवेशः । इहतु सामर्थ्येन पुरुषप्रीतिलक्षणस्य फलस्य क्लृप्तत्वान्न क्रत्वनुप्रवेश इत्यर्थः । **ननु** एवं पुरुषप्रीतेरन्येनापि संभवान्नियतभोज्यार्थकव्रतशब्दात्प्रतीयमानो नियमोऽनर्थकः स्यादित्यत आह—**पयोनियमस्येति** । यद्यपि नियमस्य फलं कल्प्यं तथापि व्रतसामर्थ्यलब्धमेव फलं तद्गतनियमस्यापि युक्तमित्यन्येन द्रव्यान्तरेण फलमर्जयन्प्रत्यवैतीति कल्प्यत इति भावः । एवंच पूर्ववदिह क्रत्वर्थसंयोगाभावान्न क्रत्वर्थतेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । **प्रकरणादिति** । क्रतूपकारस्य प्रकरणोपस्थितत्वात्तस्यैव फलत्वमित्यर्थः । प्रकरणपरिग्रहेऽपि ब्राह्मणस्येति पुरुषसंयोगस्य सामर्थ्यस्य चोपपत्तेर्न प्रकरणबाधनं युक्तमित्याशयेनाह—**कल्पनीय इति** । सूत्रार्थस्तु—पयोव्रतं क्रियार्थानां द्रव्याणां पुरुषाणां बलाधानार्थत्वात्संस्कार इति क्रत्वर्थता स्यादिति ॥

---

१ संस्था—यज्ञः. २ कृतसंस्कार.

विश्वजिदादीनां सफलत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

चोदनायां फलाश्रुतेः कर्ममात्रं प्रतीयेत न ह्यशब्दं प्रतीयते ॥ १० ॥ [अपि वाम्नानसामर्थ्याच्चोदनार्थेन गम्यते, अर्थानां ह्यर्थवत्त्वेन वचनानि प्रतीयन्ते, अर्थतो ह्यसमर्थानामानन्तर्येऽप्यसंबन्धः, तस्माच्छ्रुत्येकदेशः ॥ ११ ॥ वाक्यार्थश्च गुणार्थवत् ॥ १२ ॥]

नैवास्ति विश्वजिद्यागे फलमस्त्युत नाश्रुतेः ॥ भाव्यापेक्षाद्विधेः कल्प्यं फलं पुंसः प्रवृत्तये ॥ ७ ॥

विश्वजिता यजेतेत्यादिषु अश्रुतफलासु चोदनासु फलमस्ति नेति संशयः । 'नास्त्येव फलमेतस्यां चोदनायां फलाश्रुतेः ॥ शब्दगम्यमदृष्टं हि फलं तेन विना कथम् ॥ प्रत्येतुं शक्यते तच्चेदध्याहारेण लभ्यते ॥ परिपूर्णमिदं वाक्यं नाध्याहारमपेक्षते ॥' **ननु** यागेन कुर्यादित्युक्ते किं कुर्यादित्यपेक्षणादध्याहारोऽवकल्प्यते । सत्यं यदि यागेन कुर्यादित्युच्येत । यागं कुर्यादिति तूक्ते परिपूर्णत्वान्नाध्याहारापेक्षा । फलश्रवणे हि सति विध्यानुगुण्यात्समानपदोपात्तधात्वर्थातिक्रमेण वाक्यसमर्पितं फलं भाव्यत्वेन भावनावलम्बते । 'तदभावे तु धात्वर्थभाव्यत्वं को निवारयेत् ॥ तथाच सति संपूर्णं वाक्यं नाध्याहृतिक्षमम् ॥' **नन्वेवं** याग[1]मात्रकर्तव्यतायामुच्यमानायां न कश्चित्प्रवर्तेत । सत्यम् । को दोषः । विध्यानर्थक्यं तदपि भवतु । निष्फलस्य [2]कर्तव्यत्ववचनमप्रमाणं स्यादित्येवमप्यस्तु क्षेमोयं पन्था गच्छतु भवानित्याद्यनाप्तवाक्यवत्किं कुर्मः । नच कर्तव्यताबलादेव फलमुपकल्पयितुं शक्यं । [3]तदात्वे दुःखदर्शनात् प्रत्यक्षविरोधादा[4]यत्यां च फलं न कृतमात्रविनष्टेन यागेन शक्यते कर्तुम् । नचापूर्वद्वारेण संभवति तदभावात् । श्रुते हि फले शृङ्गग्राहिकतया धात्वर्थस्य तत्साधनत्वे शब्देन प्रतिपादिते तद्बलाददृष्टमप्यपूर्वं कल्प्यते । यागक्रियामात्रपर्यवसिते तु शब्दे कथमपूर्वसिद्धिस्तदभावे च कथं कालान्तरभाविफलकल्पनं तदितरेतरा[5]श्रयं फलाधीनमपूर्वं

चोदनायां फलाश्रुतेः० ॥१०॥ व्रतवदेव फलाश्रवणाद्विश्वजिदादेरपि न फलार्थत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । अत्र 'सर्वेभ्यो वा एष देवेभ्यः सर्वेभ्यश्छन्दोभ्यः सर्वेभ्यः पृष्ठेभ्य आत्मानमागुरते यः सत्रायागुरते स विश्वजितातिरात्रेण सर्वपृष्ठेन सर्वस्तोमेन सर्ववेदसदक्षिणेन यजेते'ति भाष्योदाहृतो विश्वजिन्नोदाहरणं, तस्य वाक्येनैव सत्रफलार्थत्वात् । तस्मादेकाहकाण्डे यः फलसंयोगंविना श्रुतो विश्वजित्स उदाहरणमिति भाष्योदाहृतादन्यदुदाहरति—**विश्वजितेति** । पिण्डपितृयज्ञादिरादिशब्दार्थः । **शब्देति** । संप्रत्यदृष्टं कालान्तरभाविफलं शब्दैकगम्यमिति शब्देनविना तत्फलं प्रत्येतुं न शक्यमित्यर्थः । **ननु** समानपदोपात्तस्यापि धात्वर्थस्य भाव्यत्वं नास्तीति स्वर्गकामाधिकरणे वक्ष्यमाणत्वाद्यागं कुर्यादिति न वाक्यार्थ इत्यत आह—**फलश्रवण इति** । एतेन श्रुतफलानां कर्मणां फलवत्त्वं स्वर्गकामाधिकरणप्रतिपाद्यमिह त्वश्रुतफलानामिति न तेनास्य गतार्थत्वमिति सूचितम् । फलकामपदाध्याहारेणेह फलवत्त्वेऽभिहिते यत्रापि स्वर्गकाम इति फलं श्रूयते तत्रापि फलसाधनकामनानुवादत्वान्नास्ति फलं किमुत फलाश्रवणे इत्येतदधिकरणाक्षेपेण तत्प्रवृत्तेस्तदप्यनेनागतार्थं बोध्यम् । **ननु** प्रवर्तनात्मको विधिः प्रवृत्तिफलकश्च व्यापारः प्रवर्तनेत्युच्यते पुरुषप्रवृत्तिश्च स्वाभिलषितसाधन एव भवति । ततश्च प्रवर्तनात्मकशब्दभावनारूपविध्यानुगुण्यादेवार्थभावनायां प्रकृतेऽपि पुरुषार्थस्यैव भाव्यत्वं नत्वपुरुषार्थस्येति शङ्कते—**नन्विति** । सत्यपि प्रवर्तनासंबन्धे तन्निर्वाहकफलाश्रवणाद्धात्वर्थमेव भाव्यत्वेन भावनावलम्बत इति परिहरति—**सत्यमिति** । नन्वध्ययनविधिपरिगृहीतस्याप्रामाण्यं न युक्तमित्यत आह—**किं कुर्म इति** । अध्ययनविधिरपि तदंशेऽदृष्टार्थोऽस्त्विति भावः । कल्पयितुमनुमातुमित्यर्थः । **ननु** तदानीं फलानुपलम्भात्प्रत्यक्षविरोधेऽपि कालान्तरे तदप्रत्यूहमित्यत आह—**आयत्यांचेति** । प्राभाकरास्तु लिङर्थः कार्यात्मा नियोगः कार्यं च कृतिनिरूपणाधीननिरूपणं कृतिश्च पुरुषव्यापाररूपा व्यापारिपुरुषनिरूप्या । ततश्च ममेदं कार्यमित्येवं कार्यस्य कृतिमुखेन कृतिसंबन्धिव्यापारिपुरुषमन्तर्भाव्यैव प्रतीतिरिति ममेदं कार्यमिति बोद्धा पुरुषो वाच्यः स एव च नियोज्य इत्युच्यते । एवंच कस्य यागविषयकं कार्यमिति नियोज्यापेक्षणात्फलकामाध्याहारः । नचाशक्तस्याजीवतश्च कार्यकरणायोगाच्छक्तो जीवन्नेव नियोज्योऽस्त्विति वाच्यम् । तथात्वे नियोगबलात्कर्मणि प्रवृत्तिरिति नियोगस्य प्रयुक्तिशक्तिः कल्पनीयेति गौरवं स्यात् । फलकामस्य नियोज्यत्वे तु फलार्थे प्रीतेरुत्कटत्वात् रागादेव प्रवृत्तिसिद्धेर्न प्रयुक्तिः कल्पनीयेति प्रयुक्तिलाघवेन फलकामस्यैव नियोज्यत्वादित्याहुः

१ यागकर्तव्य. २ कर्तव्यवचन. ३ तदात्वे यागकाले. ४ आयत्यां उत्तरकाले. ५ श्रयं भवति.

तदधीनं च फलमिति। असत्यपि भाव्यापेक्षणे कस्य यागः कर्तव्य इति नियोज्यापेक्षणात्फलकामस्याध्याहार इति चेन्न। अध्याहारमन्तरेणापि तल्लाभात्। यथा निषेधाधिकारेष्वप्रवृत्तस्य निवर्तनासंभवान्नञर्थावच्छेदकतयोपयुक्तापि प्रवृत्तिरेव विशेषणमिति तद्विशिष्टस्य नियोज्यत्वावगमात् न प्रयुक्तिलाघवमाश्रित्य फलकामोऽध्याह्रियते। तथा प्रवृत्त्युपदेशेऽप्यशक्तस्याजीवतश्च तदसंभवाच्छक्तो जीवंश्चाधिकारी लब्ध इति किमध्याहारेण। तस्मान्निष्फलमेवेदं कर्मेति प्राप्ते उच्यते—'विधियुक्ता क्रिया नैव धात्वर्थं भाव्यमृच्छति॥ भाव्येन च विना वाक्यं नैवैतत्परिपूर्यते॥ वाक्यसंपूरणायातः फलमध्याहरिष्यते॥' असत्यपि फलश्रवणे चेतनप्रवर्तनात्मकविध्यवरुद्धा भावना धात्वर्थं तावन्न कथंचिद्भाव्यमङ्गीकरोति तदतिरिक्तभाव्यापेक्षणादतल्लाभादपरिपूर्णं वाक्यं फलपदाध्याहारमपेक्षते। तच्च लौकिकमपि वेदवाक्यैकदेशतयाऽध्याहृतं वैदिकमेव भवति किमुत यदा वैदिकमेवान्यत्र स्थितमध्याह्रियते, कथं पुनर्व्यवेतस्यानुषङ्गाभ्युपगमः। नायमनुषङ्गः किंत्वध्याहारः। स च यत्र क्वचिदपि व्यवस्थितस्याविरुद्धः। 'तेनाश्रुतफलानामप्यध्याहृतफलान्वयात्॥ सर्वेषां कर्मणामत्र फलवत्त्वमवस्थितम्॥

विश्वजिदादीनामेकफलताधिकरणम्॥ ६॥

तत्सर्वार्थमनादेशात्॥ १३॥ [एकं वा चोदनैकत्वात्॥ १४॥]

सर्वं फलमुतैकं स्यात्सर्वमस्त्वविशेषतः॥ एकेन तन्निराकाङ्क्षमतोऽनेकं न कल्प्यते॥ ८॥

स्थिते फलार्थत्वे किं सर्वफलार्थमुतैकार्थमिति विशेषानिर्देशात्सर्वार्थत्वे प्राप्तेऽभिधीयते—'येनैवैकेन तद्वाक्यं साकाङ्क्षं परिपूरितम्॥ तेनैवैतन्निराकाङ्क्षमिति नानेकैकल्पना[1]॥'

तन्मतमाशङ्कते—**असत्यपीति**। कस्य यागः कर्तव्य इति। कस्य यागविषयकं कार्यमित्यर्थः। यदि प्रयुक्तिलाघवेन फलकामस्य नियोज्यत्वं तर्हि ब्राह्मणो न हन्तव्य इति निषेधेष्वपि फलकामस्यैव नियोज्यत्वं स्यात्। यदि च तत्र सामर्थ्यान्नियोज्यलाभस्तदा प्रकृतेपि तुल्यमिति प्रतिबन्द्याभिप्रायेणाह—**यथेति**। अन्यत्रोपयुक्ताया अपि प्रवृत्तेर्नियोज्यविशेषणत्वस्वीकारे शक्तिजीवनयोः कैमुतिकन्यायेन तद्विशेषणत्वमित्याशयेनाह—**नञर्थेति**। प्रवृत्तिगोचरस्यैव हननस्य निषेध्यत्वात्प्रवृत्तिरपि नञर्थावच्छेदकेति भावः। **विधीति**। विधिः शब्दभावना तद्युक्ता तद्भाव्या क्रियार्थभावनेत्यर्थः। **न कथंचिदिति**। अपुरुषार्थे पुरुषस्य प्रवर्तयितुमशक्यत्वेन धात्वर्थस्य भाव्यत्वे प्रवर्तनात्वव्याघातादिति भावः। **नच** फलाश्रवणात्प्रवर्तनासंबन्धानिर्वाहः अध्याहारेण तन्निर्वाहात्। एवंचाध्ययनविधेर्दृष्टादृष्टकृतवैरूप्यं वेदवाक्याप्रामाण्यं चात्यन्तायुक्तं न स्वीकार्यमिति। **ननु** फलाध्याहारे तस्य वेदोक्तत्वाभावाद्वैदिकत्वं न स्यादित्यत आह—**तदिति**। अध्याहारेऽन्यत्र समाम्नातस्यानुपयोगादन्यत्र स्थितमित्युक्त्यानुषङ्गभ्रान्त्या शङ्कते—**कथमिति**। 'व्यवायान्नानुषज्यत' इति न्यायाद्व्यवहितस्यानुषङ्गोऽनुपपन्न इत्यर्थः। अध्याहारो नापूर्वपदस्योत्पत्तिः किंतु अन्यत्र लोके वेदे वा समाम्नातस्यैव प्रकृतैकवाक्यताकल्पनम्। नचैवमनुषङ्गाभेदः। अनुषङ्गो नामानेकसंनिधावाम्नातस्यासंबन्धिपदाव्यवेतस्याम्नानं सर्वार्थमिति परिकल्प्य सर्वैः संनिहितैरेकवाक्यत्वकल्पनम्। अध्याहारस्तु यत्र क्वचिदवस्थितस्य पदस्य तत्रैव कृतार्थस्यान्यत्राविपरिवर्तमानस्यापि ध्यानादिना विपरिवृत्तिमाश्रित्य यदैकवाक्यत्वकल्पनमित्युभयोर्भेदात्। तस्मादन्यत्राम्नानमध्याहारेप्युपयुज्यत इति परिहरति—**नायमिति**। **ननु** तदुत्सर्गे कर्माणीत्यधिकरण एव 'नेक्षेतोद्यन्त'मित्यादिप्रतिषेधानां विश्वजिदादीनां च पुरुषार्थत्वसाधनादिह पुनः फलवत्त्वसाधनं व्यर्थमित्यत आह—**तेनेति**। इह हि फलवत्त्वमात्रं साध्यते तदुत्सर्गे कर्माणीत्यत्र तु तत्फलं न क्रतूपकाररूपं किंतु पुरुषार्थरूपं किमपीत्येतावन्मात्रं। तद्विशेषचिन्ता च तत्सर्वार्थमित्यादिषु हिरण्यं भार्यमित्यत्र हिरण्यभरणनये तु तदुत्सर्गे कर्माणीत्यत्रोक्तं पुरुषार्थत्वं न संभवति कृत्यप्रत्ययावगतसंस्कारत्वस्य क्रत्वर्थत्वनिर्वाह्यत्वादित्याशङ्क्य निराक्रियत इति न कस्यापि वैयर्थ्यमिति भावः॥

तत्सर्वार्थमनादेशात्॥ १३॥ पूर्वोक्तस्य विशेषपर्यवसानकथनेन निर्वाहात्सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**स्थित इति**। **येनैवेति**। यस्य ह्यनेकेन फलेन संबन्धस्तस्यावश्यंभाव्ये केन संबन्धः। एवंच येनैवैकेन प्रथमं संबन्धस्तेनैव विधेर्नैराकाङ्क्ष्यान्नानेकफलत्वकल्पनेत्यर्थः। **ननु** यदि प्रत्येकं तत्तत्फलकामशब्दाध्याहारः स्यात्तदोक्तदोषो भवेत्। सर्वकामशब्दाध्याहारेण तु सर्वेषां फलानां युगपदन्वयान्नायं दोष इतिचेत् सत्यम्। तथाप्यनेकेषां फलानां प्रयुक्तिशक्तिकल्पनायां गौरवं स्यादिति लाघवादेकफलकत्वमिति भावः। सूत्रेऽनादेशात्फलविशेषानिर्देशादित्यर्थः॥

---

१ कल्पनम्.

विश्वजिदादीनां स्वर्गफलताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सः स्वर्गः स्यात्सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात् ॥ १५ ॥ [प्रत्ययाच्च ॥ १६ ॥]

एकं यत्किंचिदथवा नियतं न नियामकम् ॥ तस्मादाद्यः सर्वपुंसामिष्टत्वात्स्वर्ग एव तत् ॥ ९ ॥

एकं फलमित्युक्तं तदेकं किमिति न ज्ञायते अतः पुनरपि सर्वार्थत्वमप्रामाण्यं वानध्यवसायात्प्राप्नोति। तदुच्यते—'स्वर्गोऽनतिशयप्रीतिरूपो दुःखविवर्जितः ॥ भूयांसोऽभिलषन्त्येनमल्पे त्वल्पसुखं नराः ॥ सतिसंभवे शास्त्रस्य भूयोविषयत्वं न्याय्यमविशेषप्रवृत्तस्यातिसंकोचपरिहारात्। स्वर्गश्च दुःखासंयुक्तनिरतिशयसुखात्मकः सर्वेषामभिमतः। पश्वादिसुखं तु दुःखानुषक्तमल्पं च केचिदेव प्रार्थयन्ते। प्रत्यवायपरिहारस्तु सर्वाभिलषितोऽपि प्रत्यवायापेक्षया कियतापि विलम्बेन हृदयमागच्छति। 'ततस्तु सुकरज्ञानं सुखमेव परं फलम्। तच्चानतिशयत्वेन स्वर्गात्मकमिति स्थितम् ॥'

रात्रिसत्रस्यार्थवादिकफलकताधिकरणम् ॥ ८ ॥

क्रतौ फलार्थवादमङ्गवत्कार्ष्णाजिनिः ॥ १७ ॥ [फलमात्रेयो निर्देशादश्रुतौ ह्यनुमानं स्यात् ॥ १८ ॥ अङ्गेषु स्तुतिः परार्थत्वात् ॥ १९ ॥]

स्वर्गाय वा प्रतिष्ठायै रात्रिसत्रमिहादिमः ॥ पूर्ववत्स्यात्प्रतिष्ठा च श्रुता तेनाश्रुताद्वरम् ॥ १० ॥

'प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रीरुपयन्ती'तिश्रुतम्। रात्रिशब्देन ज्योतिर्गौरायुरित्यादिवाक्योत्पादितानि सौत्यानि कर्माण्युच्यन्ते। तदिदं रात्रिसत्रं स्वर्गार्थमुत प्रतिष्ठार्थमिति संशयः। तदर्थं च प्रतितिष्ठन्तीति किमयं फलविधिरुतार्थवाद इति। 'अपापश्लोकवत्तत्र वर्तमानापदेशतः ॥ फलविध्यसमर्थत्वात्तद्वदेवार्थवादता ॥ अनादिष्टफलत्वेन तस्मात्स्वर्गफलार्थता ॥ निर्देशात्तु प्रतिष्ठैव फलत्वेन विनम्यते ॥ जुहूवन्नैव कर्मैतन्निराकाङ्क्षं फलं प्रति ॥ कल्पनीयं फलं तत्र विनामोध्याहृतेर्वरम् ॥' स्वर्गस्याध्याहारे तत्स्वरूपं तस्य च श्रुतकर्मसंबन्धः फलत्वं च कल्प्यम्। प्रतिष्ठायास्तु स्वरू-

---

सः स्वर्गः स्यात्॰ ॥ १५ ॥ अप्रामाण्यं वेत्यनास्थावादः। सर्वार्थत्वेन प्रामाण्योपपत्तावप्रामाण्यायोगात्। **स्वर्ग इति।** 'यन्न दुःखेन संभिन्न'मित्यादिवचनादिति भावः। यद्यप्यनतिशयप्रीतिरूपत्वं मोक्षस्यैव न स्वर्गस्य तथापि पश्वादिप्रीत्यपेक्षया विशेषकथनमात्रे तात्पर्यम्। **भूयांस इति।** इहामुत्रार्थफलभोगविरक्ताभिलषणीयो मोक्षः। तादृशाश्च कतिपय एवेति न तस्यापि भूयोऽभिलषितत्वम्। अस्तु वा तस्य भूयोऽभिलषितत्वं तथापि तस्य ज्ञानफलत्वेन कर्मफलत्वं न संभवतीत्याहुः। भूयोविषयत्वं बहुपुरुषविषयत्वमित्यर्थः। **ननु** तर्हि मुमुक्षुसाधारण्यात्प्रत्यवायपरिहार एव फलमस्त्वित्यत आह—**प्रत्यवायेति।** एतेन दुःखनिवृत्तेरपि फलत्वं प्रत्युक्तम्—यदेकं फलं सः स्वर्गः स्यात् सर्वपुरुषान्प्रत्यविशिष्टत्वादिति सूत्रार्थः ॥

क्रतौ फलार्थवादमङ्गवत्कार्ष्णाजिनिः ॥ १७ ॥ वर्तमानेति। प्रतितिष्ठन्तीति वर्तमानापदेशेन प्रतिष्ठायाः साध्यत्वानवगमात्फलविधित्वं न संभवतीत्यर्थः। वर्तमानापदेशतः इत्यनेनैवोपयन्तीत्यस्य वर्तमानापदेशत्वात्सत्यपि प्रतिष्ठायाः साध्यत्वावगमे फलविधिर्न संभवतीत्यपि संगृहीतम्। **तस्मादिति।** विश्वजिन्न्यायादित्यर्थः। ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेतेति कर्मसंबन्धेन स्वर्गस्य फलत्वं स्वरूपं च क्लृप्तमेव प्रकृतकर्मसंबन्धित्वमात्रं कल्प्यमिति न गौरवम्। प्रतितिष्ठन्तीति गौण्या स्वर्गस्यैवानुवाद इति नार्थवादासङ्गतिश्चेति भावः। जुहूवत् पर्णतावदित्यर्थः। विनामो विपरिणाम इत्यर्थः। **स्वरूपमिति।** स्वरूपस्य प्रदेशान्तरे क्लृप्तत्वेऽपि तस्यात्रानुपस्थिततया स्वरूपोपस्थितिरवश्यं कल्प्येति भावः। **फलत्वमिति।** परस्त्रीकामः प्रायश्चित्तं कुर्यात् 'स्त्रीकामा वै गन्धर्वा' इति कर्मसंयोगेपि फलत्वाभावादन्यत्र फलपरत्वेन क्लृप्तस्यापि स्वर्गकामशब्दस्याध्याहृतस्य प्रकृते फलपरत्वं विध्याकाङ्क्षानिबन्धनमिति फलत्वमपि कल्प्यमिति भावः। **सनन्ततयेति।** सनन्ततया विपरिणामेसति सन्प्रत्ययाभिहितेच्छासंबन्धात्कर्मसंबन्ध इव साध्यत्वं स्वध्यवसानमिति भावः। तस्मात् 'सुवर्णं हिरण्यंभार्यं दुर्वर्णोऽस्य भ्रातृव्यो भवती'त्यत्र सनन्ततया विपरिणामेन साध्यत्वलाभासंभवात्तदुक्तिर्दिक्प्रदर्शनपरा। ततश्च 'लृट्शेषेचे'ति क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे विहितलृडन्ततया विपरिणामो सर्वसाधारणो बोध्यः। यदुक्तं

---

१ ज्योतिर्गौरित्यादि. २ नात्रगम्यते.

पमेकवाक्यत्वं च क्लृप्तं फलत्वसिद्ध्यर्थं सनन्ततया विपरिणाममात्रं लघीयः। उपयन्तीत्यपि वर्तमानापदेशो विधिरूपेण विपरिणम्यते। यच्छब्दश्च व्यवहितान्वयः। तदयमर्थः—ये प्रतितिष्ठासन्ति त एता रात्रीरुपेयुरिति। एवं हि धर्ममात्रकल्पनालाघवमितरथा तु सर्वस्यैवार्थवादत्वात्सकल एव विध्युद्देशोऽप्रतिपन्नफलविशिष्टः कल्पनीयः। स्वर्गकामा एता रात्रीरुपेयुरिति कल्पितोऽप्यसौ प्रतिष्ठार्थवादे न सुखं संगच्छते। यस्मात्प्रतितिष्ठन्ति तस्मात्स्वर्गकामा उपेयुरिति किं केन संगच्छते। ततश्च यद्यप्यध्याहारः स्यात्तथाप्यर्थवादसङ्गत्यर्थं प्रतिष्ठैवाध्याहर्तव्येति प्रतिष्ठार्थता॥

काम्यानां यथोक्तकाम्यफलताधिकरणम्॥ ९॥

काम्ये कर्मणि नित्यः स्वर्गो यथा यज्ञाङ्गे क्रत्वर्थः॥ २०॥ [वीते च कारणे नियमात्॥ २१॥ कामो वा तत्संयोगेन चोद्यते॥ २२॥ अङ्गे गुणत्वात्॥२३॥ वीते च नियमस्तदर्थम्॥ २४॥]

श्रुताश्रुते श्रुतं वैकं सौर्ये सर्वप्रवृत्तये॥ आद्यो मैवं श्रुतेनैव फलाकाङ्क्षानिवर्तनात्॥ ११॥

यत्र स्वर्गादन्यत्फलं श्रुतं 'सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम' इति तत्किं स्वर्गार्थं श्रुतफलार्थं च उत श्रुतफलार्थमेवेति संशयः। तत्र—'विधिः सामान्यरूपेण सर्वेषां हि प्रवर्तकः॥ स्वर्गश्चाभ्यर्थितः सर्वैरिति तादर्थ्यनिश्चयः॥' कतिपयाभिलषितब्रह्मवर्चसाद्यर्थत्वे विधेरविशेषतः सर्वपुरुषान्प्रति प्रवर्तकत्वमवगतं बाध्येत। सर्वाभिलषितस्वर्गाद्यर्थत्वे तु तदनुग्रहः स्यादिति स्वर्गार्थता। ब्रह्मवर्चसादिश्रवणं त्वन्वाचयत्वेन व्याख्येयम्। काष्ठाहरणइव शाकाहरणम्। सौर्येण स्वर्गं कुर्याद्ब्रह्मवर्चसमपि भवतीति। एवंच विधित एव स्वर्गार्थत्वेन परार्थत्वाद्रात्रिसत्रे फलश्रवणमर्थवादः पर्णमयीन्यायादिति पूर्वाधिकरणमप्याक्षिप्तम्। अत्रोच्यते—'अविशेषप्रतीतिर्या पदमात्रेण जायते॥ पदान्तरैकवाक्यत्वाद्विशेषे स्थाप्यते हि सा॥ ब्रह्मवर्चसकामादिविषयोऽयमतो विधिः॥ स्याच्चेदन्वाचयस्तस्य भवेदन्योन्यसंश्रयः॥' स्वर्गार्थत्वे हि निश्चिते स्यादन्वाचयः। तन्निश्चये च सति फलान्तरापेक्षायां स्वर्गकल्पना। तस्माद्ब्रह्मवर्चसाद्येव फलम्॥

सत्यपि साध्यत्वावगमे उपयन्तीति वर्तमानापदेशेन विध्यभावान्न फलविधिरिति तत्राह—**उपयन्तीत्यपीति**। ननु यच्छब्दोपबन्धान्न विधिविपरिणामसंभव इत्यत आह—**यदिति। सकल इति**। रात्रिसत्रविधेरध्याहृतफलपदेनैकवाक्यतामात्रकल्पनायामपि फलविशिष्टविध्युद्देशः कल्पितप्रायो भवतीत्याशयः। अर्थवादस्य स्वर्गपरत्वे गौणत्वमेव दोष इत्याशयेन सुखशब्दप्रयोगः। यद्यपीत्यभ्युपगमवादः। श्रुतपदैरेव नैराकाङ्क्ष्यसंभवेऽध्याहारायोगात्। नच श्रुतपदानामुत्पत्तिविध्यपेक्षितप्राशस्त्यसमर्पकत्वान्न फलपरत्वं संभवति वाक्यभेदप्रसङ्गादिति वाच्यम्। विधेरेव द्वे शक्ती कल्पयिष्याम इति विधित एव प्राशस्त्यावगमसिद्धेरिति। सूत्रार्थस्तु—क्रतौ रात्रिसत्रादिके फलश्रुतिं पर्णतादावङ्ग इव फलार्थवादं कार्ष्णाजिनिराचार्यो मन्यते इति॥

काम्ये कर्मणि नित्यः स्वर्गो०॥ २०॥ विधिरिति। विधिप्रत्ययः प्रवर्तनासामान्यमभिदधानः अविशेषात्सर्वेषां प्रवर्तकः। तत्वंच स्वर्गार्थत्व एवोपपद्यते तस्य सर्वपुरुषाभिलषितत्वादिति श्रौतप्रवर्तनासंबन्धबललभ्यं स्वर्गार्थत्वमवश्यं स्वीकार्यमित्यर्थः। आर्थवादिकफलेन स्वर्गफलार्थत्वस्य पूर्वत्र निराकरणादिह स्वर्गार्थत्वं कैमुतिकन्यायापहतमित्यत आह—**एवंचेति**। प्रतिष्ठायाः कर्मसंयोगाभावेन फलत्वस्य कल्पनीयत्वाद्ब्रह्मवर्चसादिवदन्वाचयत्वासंभवात्फलश्रवणमर्थवाद इति भावः। श्रुतिर्न साक्षात्स्वर्गार्थत्वमाह येन वाक्यगम्यं ब्रह्मवर्चसार्थत्वं न ग्राह्यं स्यात् किंतु प्रवर्तनासंबन्धबलात्स्वर्गार्थत्वं कल्पनीयम्। प्रवर्तनासंबन्धश्च श्रुतफलार्थत्वमात्रेणाप्युपपद्यत इति स्वर्गार्थत्वमप्रमाणमित्याशयेनाह—**अविशेषेति। तन्निश्चय इति**। अन्वाचयत्वनिश्चये हि यथा काष्ठाहरणार्थं प्रवृत्तौ दैवाच्छाकलाभे तदाहरणमिति शाकाहरणं न नियतं तथान्यार्थं यागेऽनुष्ठीयमाने ब्रह्मवर्चसकामनायां तदपि भवतीत्येवमन्वाचयफलस्यानित्यत्वेन तेन न फलाकाङ्क्षायाः शान्तिरिति भावः। सूत्रार्थस्तु—काम्ये कर्मणि स्वर्गः नित्यफलं ब्रह्मवर्चसादिकमन्वाचयफलं यथा प्रस्तरप्रहरणादौ यज्ञाङ्गे क्रतूपकारो नित्यः, सूक्तवाकप्रकाश्यायुरादिकं त्वन्वाचयफलं तद्वदिति। भाष्ये तु क्रतौ क्रतुकामं कामयेत यज्ञाङ्गादौ तु यज्ञाङ्गकाममित्यादिकल्पसूत्रकारव्यवहाराद्यज्ञाङ्गशब्दो गोदोहनादिपरतया व्याख्यातः॥

---

१ संबन्धस्यैवार्थ.

दर्शपूर्णमासादीनां सर्वकामार्थताधिकरणम् ॥ १० ॥

सार्वकाम्यमङ्गकामैः प्रकरणात् ॥ २५ ॥ [फलोपदेशो वा प्रधानशब्दसंयोगात् ॥ २६ ॥]

दर्शादिः सर्वकामेभ्योऽनुवादो वा फले विधिः ॥ अङ्गोपाङ्गोदितः कामो विध्यभावादनूद्यते ॥ १२ ॥
उत्पत्तिचोदनासिद्धे आश्रित्य विधिभावने ॥ फलसंयोगबोधेन भवेदेष फले विधिः ॥ १३ ॥

सर्वेभ्यः कामेभ्यो दर्शपूर्णमासाविति किमयमनुवाद उत विधिरिति संशये विधिभावनयोरश्रवणात्तदभावे च साध्यसाधनसंबन्धायोगाद्वाजपेययूपयोरिव गोदोहनादिगुणकामैः पश्वादिभिर्दर्शपूर्णमासयोः संबन्धसद्भावात्तदपेक्षोऽयमनुवादो दर्शपूर्णमासस्तुत्यर्थ इति प्राप्ते ब्रूमः—'षष्ठीसंबन्धमात्रेऽपि वर्तमाना न दुष्यति ॥ तादर्थ्ये च चतुर्थ्यर्थस्तच्च प्राप्तं न केनचित् ॥ स्यात्प्रधानफलार्थत्वमङ्गानां तदनुग्रहात् ॥ नत्वङ्गफलशेषत्वं प्रधानस्य कथंचन ॥ सर्वकामार्थता तस्मादप्राप्तेह विधीयते ॥ कर्तव्याविति चाहार्यं[१] विधिभावनयोः पदम् ॥ उत्पत्तिचोदनाभ्यो वा प्रसिद्धे विधिभावने ॥ आश्रित्य फलसंबन्धमात्रमत्रोपदिश्यते ॥' यद्दर्शपूर्णमासौ कर्तव्यौ तत्तत्सर्वकामार्थेनेति । तस्मात्फलविधिः ॥

सार्वकाम्यमङ्गकामैः प्रकरणात् ॥ २५ ॥ पूर्ववदिहापि नानेकफलार्थत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** विधिभावनयोरभावेऽपि चतुर्थ्या साध्यत्वप्रतीतेः सर्वफलार्थत्वप्रत्यायकमेवेदं नानुवादकमित्यत आह—**तदभाव इति** । कारकयोर्मिथः संबन्धाभावात्तत्संबन्धघटकक्रियाया अभावात्साध्यसाधनत्वप्रत्यायकत्वं न संभवतीत्यर्थः । **गोदोहनेति** । प्रकरणाद्गोदोहनादिफलपरः सर्वशब्दः । गुणफलानां दर्शपूर्णमाससाध्यत्वाभावेऽपि तदुपकार्यत्वसद्भावात्तन्मात्राभिप्राया चतुर्थीति भावः । उपकार्यत्वं न चतुर्थ्यर्थः लक्षणाप्रसङ्गात् । ततश्च वाजपेयस्य स्वाङ्गपशुयागद्वारा यूपसंबन्धसद्भावात्संबन्धमात्रार्था वाजपेयस्य यूप इति षष्ठी न दुष्यति । प्रकृते तु दर्शपूर्णमासयोः स्वाङ्गाश्रितगुणद्वारा गुणफलसंबन्धेऽपि तादर्थ्याभावाच्चतुर्थी नोपपद्यत इत्याह—**षष्ठीति** । नन्वङ्गानां प्रधानफलोपकारकतामात्रेण तादर्थ्यवद्गुणफलार्थत्वं प्रधानस्य प्राप्तमित्यत आह—**स्यात्प्रधानेति** । युक्तमङ्गानां प्रधानफलार्थत्वं फलार्थप्रधानार्थत्वात्, प्रधानस्य त्वङ्गोपकारकत्वेऽप्यङ्गार्थत्वाभावान्न तद्द्वाराङ्गफलार्थत्वमित्यर्थः । **कर्तव्याविति** । उक्तरीत्यानुवादासंभवादन्यशेषत्वाभावेनानुवादानर्थक्याच्चाध्याहारो न्याय्य इति भावः । अत्र सर्वज्ञत्वादयः शशविषाणादयश्च न फलं भवितुमर्हन्ति तेषां लोके वेदे वा काम्यत्वेनाप्रसिद्धेः । अतः तद्व्यतिरिक्तं यल्लौकिकं वैदिकं वा काम्यं तत्परः सर्वशब्दः । वस्तुतस्तु वैदिकस्य प्रत्यासन्नत्वाद्वेदे यत्र कामशब्दप्रयोगस्तेषामेवात्र सर्वकामशब्देन निर्देशो नतु लौकिकस्य । नचैवं बह्वायाससाध्याश्वमेधादिवैयर्थ्यम् । फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणतः फलविशेषः स्यादित्यनेन प्रकारेणाग्निहोत्रस्य स्वर्गार्थत्वेऽपि तदपेक्षया बह्वायाससाध्यदर्शपूर्णमासयोरिव ततोऽपि बहुतरायाससाध्यज्योतिष्टोमस्येव च सार्थकत्वोपपत्तेः । **नन्वेवं** सर्वकामवाक्येनैव स्वर्गार्थत्वस्यापि सिद्धेः स्वर्गकामवाक्यमनर्थकम् । नच स्वर्गकामवाक्यस्य समिदादीनामङ्गत्वसिद्धिरेव फलम् । सति हि तस्मिन्दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गं भावयेदिति भावनाप्रतिपादने कृते कथं भावयेदिति भवति प्रकाराकाङ्क्षा । प्रयाजादीनामप्यस्ति प्रयोजनाकाङ्क्षेत्युभयाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणेनाङ्गाङ्गिभावावगमो भवति । असति तु तस्मिन्सर्वकामवाक्ये प्रकाराकाङ्क्षिण्या भावनाया अश्रवणाच्चतुर्थ्यवगततादर्थ्यबलेन भावनां कल्पयित्वा तस्याः प्रकाराकाङ्क्षोपपादनीया । तथासति प्रयाजादीनामपि भ्रातृव्याभिभूत्या इति चतुर्थ्या भ्रातृव्याभिभवार्थत्वावगमात्प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्तेर्न दर्शपूर्णमासाङ्गता स्यात् । तस्मादङ्गत्वसिद्धिरेव स्वर्गकामवाक्यफलमिति युक्तम् । सर्वकामवाक्ये हि भावनावश्यं कल्पनीया । अन्यथा तद्वाक्यानर्थक्यापत्तेः । विध्यन्तरविशेषत्वाभावेनार्थवादतयाऽर्थवत्त्वासंभवात् । तस्मात्सर्वकामवाक्ये भावनाकल्पनाऽवश्यंभावे तदङ्गतया प्रयाजादीनां नैराकाङ्क्ष्योपपत्त्या भ्रातृव्याभिभूत्या इत्यस्य फलभावनापरत्वकल्पनायां प्रयोजनाभावात्तस्य प्रयाजविधिशेषस्यार्थवादत्वोपपत्तेरेकत्र भावनाकल्पनामात्रेणोपपत्तावुभयत्र कल्पनानौचित्यात् । तस्मादनर्थकमेव स्वर्गकामवाक्यमितिचेत्सत्यम् । वाक्यद्वयाम्नातबलादुभाभ्यां वाक्याभ्यां फलसंबन्धित्वेन ज्ञातमेव कर्माभ्युदयकारीति कल्प्यते । यथा सप्तदशसामिधेनीरनुब्रूयादिति मित्रविन्दादिप्रकरणाम्नातवाक्यादेव साप्तदश्यस्य सामिधेनीसंबन्धस्य क्रतुसंबन्धस्य च सिद्धावप्यनारभ्याधीतसाप्तदश्यवाक्यस्यानर्थक्यपरिहारार्थं मित्रविन्दादिप्रकरणाम्नातवाक्यात्क्रतुसंबन्धस्यानारभ्यवाक्यात्सामिधेनीसंबन्धस्य च ज्ञानमभ्युदयकारीति कल्प्यते तद्वदित्याहुः ॥

---

१ चाहार्ये.

दर्शपूर्णमासादीनां प्रतिफलं पृथगनुष्ठानाधिकरणम्॥ ११ ॥

तत्र सर्वेऽविशेषात्॥ २७ ॥

ज्योतिष्टोमश्च सर्वार्थः सर्वैः सकृदनुष्ठितैः ॥ दद्यात्पृथक्प्रयोगाद्वा सकृत्तस्याविशेषतः ॥ १४ ॥

एकैकस्यानपेक्षस्य फलस्यैव हि साधनम् ॥ चोदितं तेन कामास्ते पर्यायेण भवन्त्यमी ॥ १५ ॥

किमेकस्मिन्नेव प्रयोगे सर्वे कामाः भवन्ति उत प्रयोगभेदेनेति संशये—'सर्वे युगपदेव स्युर्निमित्तस्याविशेषतः ॥ यादृङ्निमित्तमेकस्य तादृगेवापरस्य हि ॥' कामनावशाद्विशेषो यदेव यदा काम्यते तदेव तदा भवति नान्यदितिचेन्न । अनङ्गत्वात् । नहि कामना कर्मणः फलस्य वाङ्गं येन तदभावे फलानुत्पत्तिः[1] स्यात् । ननूपादेयस्य[2] कर्तुर्विशेषणभूता कामना कर्माङ्गमेव न कामिन उपादानम् । उद्दिश्य हि कामिनं कर्मोपदिश्यत इति षष्ठे वक्ष्यते । अतएव लिङ्गस्याविवक्षा । योऽपि कर्मण्यनुपादेयस्यापि कामिनोऽपूर्वंप्रति गुणभूतत्वात्कामनापि नियोगसिद्धावङ्गमितीच्छति[3] तस्यापि लिङ्गविवक्षा दुर्वारैव । अत्र चायमपरो विशेषः । यैदत्र[4] फलकामो न श्रूयते फलान्येव चतुर्थ्यन्तेन निर्दिश्य तादर्थ्येन कर्म विधीयते । कामोपबन्धस्तु फलत्वसूचनार्थः न स्वयं तन्त्रम् । अपिच ये युगपत्काम्यन्ते तेषामनिवार्यैव युगपदुत्पत्तिः स्यात् तस्माद्युगपत्स्युः । एवं प्राप्ते ब्रूमः—'कामोद्देशेन कर्मैव साधनत्वेन चोद्यते ॥ तेषां चोद्दिश्यमानानां साहित्यं न विवक्षितम् ॥ एकैकस्यैव कामस्य

तत्र सर्वेऽविशेषात्॥ २७॥ प्रासङ्गिकीं सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**किमिति**। किं सकृदनुष्ठितादेव कर्मणः सर्वे कामाः स्युरुत तत्तत्फलार्थं पृथक्पृथगनुष्ठितादिति संशय इत्यर्थः । **युगपदिति**। सकृदनुष्ठानादेवेति यावत् । निमित्तस्य फलोत्पत्तिनिमित्तस्य कर्मस्वरूपस्येत्यर्थः । **ननु** न कर्मस्वरूपमात्रं निमित्तं किंतु तत्तत्फलकामनायुक्तम् । ततश्च कामनाकृतोऽस्ति विशेष इति शङ्कते—**कामनेति । तदेवेति** । तदेव फलं तदानुष्ठितात्कर्मणो भवतीत्यर्थः । भवेदेवं यदि कामनाङ्गं स्यान्न त्वेवमित्याह—**नेति**। आख्यातावगतकर्तृविशेषणत्वं कामपदस्य मत्वा शङ्कते—**नन्विति**। न कर्तृविशेषणं कामपदं किंतु यः फलकामः स एतेन यजेतेत्येवमुद्देश्यसमर्पकमिति परिहरति—**नेति । अतएवेति** । कामपदस्योपादेयकर्तृविशेषणत्वे तद्गतलिङ्गस्य विवक्षितत्वापत्त्या लिङ्गविशेषनिर्देशात्पुंयुक्तमैतिशायन इत्यधिकरणोक्तस्त्र्यधिकारो विभज्येतेति भावः । प्राभाकरास्तु यद्यपि कर्मण्युपादेयस्य कर्तुः कामना न विशेषणं तथापि नियोज्यस्य विशेषणं कामनानियोगश्च नियोज्यसमवायी नियोज्यो नियोगं प्रति गुणभूतः । ततश्च नियोज्यविशेषणं कामनापि नियोगाङ्गमिति कामनाविरहे तत्कामनियोज्यकत्वाभावान्नियोगस्य तत्फलसाधनत्वमेव न स्यात् । नहि नियोगस्य स्वयं फलापेक्षया स्वर्गादेर्नियोगफलत्वं किंतु तत्साधनत्वं विना तत्कामनियोज्यकत्वानुपपत्त्या स्वर्गादेर्नियोगफलत्वम् । ततश्च कामनाविरहे तत्फलकनियोगासिद्धेर्न सर्वयौगपद्यमित्याहुः । तदयुक्तम् । स्वर्गकामस्य नियोगंप्रति गुणत्वे तद्विशेषणलिङ्गविवक्षापत्तेरतः कामनायास्तद्विशेषणत्वमादाय फलानामयौगपद्यं दुर्वचमित्याह—**योऽपीति**। स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ कर्मणि कामिनो नियोज्यत्वं न संभवति नियोज्यत्वं नाम ममेदं कार्यमिति बोद्धृत्वम् । कामी च काम्याव्यवहितसाधनमेव कर्तव्यतया बोद्धुमर्हति । कर्म च विशरारुत्वान्न काम्यस्वर्गादेरव्यवहितसाधनम् । तस्मात्कामिनियोज्यान्वयबलान्नियोगस्य वाच्यत्वं तैरङ्गीक्रियते । प्रकृते न फलकामस्याश्रवणात्तद्रीत्यापि न नियोगपरमिदं वाक्यं भवितुमर्हति । तेन नियोज्याभावादिह कामना न नियोगविशेषणमित्याह—**अत्रचेति**। ननु कामिनोऽश्रवणेऽप्यवश्यं स कल्पनीयः, अन्यथा सर्वकामानां फलत्वमेव न स्यात् । स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ स्वर्गादेः फलत्वस्य नियोज्यविशेषणकामनासंबन्धनिबन्धनत्वादित्यत आह—**कामोपबन्धस्त्विति**। नियोगस्य वाच्यत्वे हि स्वर्गादेः फलत्वं नियोज्यविशेषणीभूतकामनासंबन्धनिबन्धनं स्यात् । नियोगस्य वाच्यत्वमेव न्यायरत्नमालादिषु बहुधा निरस्तम् । तस्मात्स्वर्गकामो यजेतेत्यादावपि कामनोपबन्धो न नियोज्यविशेषणत्वद्वारा फलत्वार्थः किंतु भावनायाः प्रवर्तनावशेन समीहितभाव्यकत्वात्कामनोपबन्धः साक्षादेव फलत्वसिद्ध्यर्थः । प्रकृते च चतुर्थ्यैव फलत्वप्रतीतेर्न कामिनः कल्पनीयत्वमित्यर्थः । कामानामुद्देश्यत्वादुद्देश्यसाहित्यस्याविवक्षितत्वात्प्रत्येकं साधनत्वेन कर्मावगम्यते । ततश्च प्रयोगविधिना प्रत्येकफलोद्देशेन प्रयोगविधानान्नैकस्मिन्प्रयोगेऽनेकफलसिद्धिरित्याह—**कामोद्देशेनेति** । नच काम्यदर्शादेः सकृत्प्रयोगादेव स्वर्गादिफलपापक्षयवदिहानेकफलोत्पत्तिरस्त्विति वाच्यम् । तत्र नित्यानवरुद्धस्य कामविषयस्याभावादनवकाशतया स्वर्गादेः पापक्षयसापेक्षतया च पापक्षयसापेक्षस्यैव स्वर्गादेः फलत्वकल्पनात्, इह तु न तथा, कामान

---

१ नुपपत्तिः. २ देयभूतस्य. ३ मिति वदति. ४ यत्फलकामो.

निरपेक्षस्य साधनम् ।। कर्मेदं चोद्यते तच्च सापेक्षत्वे विरुध्यते ।।' यादृशं हि कारणं यादृशकार्यस्य निरपेक्षस्य निष्पादकं तदेकमेव युगपज्जनयति, यथा मृत्पिण्डो युगपदेकमेव घटमुत्पादयति नानेकम्। कामनावशाच्च विशेषः । विधिर्हि चेतनप्रवर्तनात्मकः समीहितस्यैव फलत्वमुपकल्पयति न पश्वादिस्वरूपस्य । ये[1]ष्वपि युगपत्कामना तेष्वपि कर्मणो युगपदसमर्थत्वाद्यदुद्दिश्य यदा प्रयुज्यते तदा तदेव भवति नान्यत् । यथा ह्येकफलानि कर्मा[2]णि यथाविधस्य फलस्य स्वर्गस्य पशोर्वा साधनत्वेन चोदितानि यु[3]गपदेकमेव तथाविधं फलं जनयन्ति नानेकम् । इतरथा सकृदेव यावदिष्टफलं सिद्धमिति न काम्यमेकं कर्म पुनः प्रयुज्येत । इष्यते च पुनः प्रयोगस्तथेहाप्येकमेव युगपत्फलम् । नच साहित्येनैवात्र कामानां फलत्वं नैकैकस्येति वाच्यम् । साहित्यस्याविवक्षितत्वादित्युक्तं अतः पर्यायेण कामः ।।

काम्यानामैहिकामुष्मिकफलवत्त्वाधिकरणम् ।। १२ ।।

योगसिद्धिर्वाऽर्थ[4]स्योत्पत्त्ययोगित्वात् ।। २८ ।।

चित्रया पशवोऽमुष्मिन्नेव स्युर्नियता न वा ।। आद्यः स्वर्गेण तुल्यत्वाद्देहस्योत्पादकत्वतः ।। १६ ।।
चित्रोत्पत्तौ तु नियमो न श्रुतो नापि कल्पनम् ।। पुंस्प्रवृत्त्यादिनापेते प्रतिबन्धे भवेत्फलम् ।। १७ ।।

इदानीमैहिकामुष्मिकत्वं फलानां चिन्त्यते । [5]स्वर्गस्तावदामुष्मिक एव वृष्टिरभिचारो वैश्वानरफलं च पुत्रगतब्रह्मवर्चसाद्यैहिकमेव कामनावशात् । पश्वादयस्तु चिन्त्यन्ते किमामुष्मिका एव उतानियताः । तत्र—'प्रतिग्रहादिकं दृष्टं पश्वादेः कारणान्तरम् ।। देहारम्भकतैवातश्चित्रादेः फलहेतुता ।।' पश्वादिस्वरूपस्य प्रतिग्रहाद्युपायान्तरदर्शनाददृष्टानपेक्षत्वाद्देहस्य तु मातापितृसंयोगमात्रे[6]णानुत्पत्तेः कारणान्तरापेक्षणाद्विशिष्टफलोपभोगार्हशरीरारम्भकत्वमेव चित्रादेः पश्वादिहेतुत्वमित्यामुष्मिकाण्येव पश्वादीनीति प्राप्तेऽभिधीयते—'साध्यत्वमेव पश्वादेः शब्देन प्रतिपाद्यते ।। अमुत्र वेह वेत्येवं

परस्परनैरपेक्ष्यादित्याशयेनाह—**निरपेक्षस्येति** । विनिगमनाविरहमाशङ्क्याह—**कामनावशादिति । न पश्वादीति** । ततश्चासमीहितस्य फलत्वाभावान्न तदुत्पत्तिप्रसक्तिः । **ननु** युगपत्कामनायां कामनावशादपि न विशेष इत्यत आह—**येष्वपीति** । कर्मणो निरपेक्षप्रत्येकफलसाधनत्वावगमानुसाराद्युगपदनेककामनास्थलेऽपि एकमेव फलमुद्दिश्य कर्म प्रयोज्यमित्युद्देशाद्विशेषलाभ इत्यर्थः । **यथेति** । तत्र यथा फलभूयस्त्वेच्छायामपि यथा चोदितमेवोद्दिश्य कर्म प्रयोज्यं तथेहापीत्यर्थः । **इष्यत इति** । कर्मण्यारम्भभाव्यत्वादित्येकादशे पुनःपुनः प्रयोगव्यवस्थापनादिति भावः । **ननु** सर्वेभ्यः कामेभ्य इत्यत्रोद्देश्यसमर्पकः सर्वशब्द एव मुख्यत्वान्न कामशब्दः जघन्यत्वात् । ततश्च ग्रहत्ववत्सर्वत्वस्य विवक्षितत्वान्न प्रत्येकं कामानां फलत्वं किंतु साहित्येनैवेत्याशङ्क्याह—**नचेति** । इहहि मुख्योऽपि सर्वशब्दो नोद्देश्यसमर्पकः सापेक्षत्वात्किंतु निरपेक्षत्वात्कामशब्द एव । ततश्च ग्रहत्ववत्सर्वत्वस्योद्देश्यप्रतीतिपर्यवसानार्थत्वाभावादुद्देश्यविशेषणत्वमेवेति ग्रहैकत्ववदविवक्षितत्वान्न साहित्येन फलत्वमित्यर्थः ।।

योगसिद्धिर्वार्थस्योत्पत्त्ययोगित्वात् ।।२८।। अत्र भाष्ये 'तत्र सर्वेऽविशेषात्, योगसिद्धिर्वार्थस्योत्पत्त्ययोगित्वात्' इति सूत्रद्वयं यौगपद्यायौगपद्यपरतया व्याख्याय एवंवेत्यादिनैहिकामुष्मिकत्वपरतयापि व्याख्यातम् । तत्र वर्णकान्तरोपक्रमे यथाभाष्यं एवंवेत्येवमेव ग्रन्थकारेण सर्वत्र लिख्यते । इहतु वैचित्र्याद्योगसिद्धिर्वेति सिद्धान्तसूत्रं लिखितं बोध्यम् । **इदानीमिति** । दर्शादेः पर्यायेण सर्वफलार्थत्वे उक्ते प्रसङ्गादिदानीं तेषां फलानामैहिकामुष्मिकत्वं चिन्त्यत इत्यर्थः । एवंच दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिफलानामेवोदाहरणौचित्येऽपि चित्राद्युदाहरणं विषयव्याप्त्यर्थं बोध्यम् । भाष्ये काम्यानि कर्माण्युदाहरणमित्युक्तेः सर्वेषामुदाहरणत्वभ्रमं वारयति—**स्वर्गस्तावदिति** । वाक्यशेषे स्वर्गस्य निरतिशयप्रीतिरूपत्वावगमात्तस्याश्च निरतिशयप्रीतेर्ज्योतिष्टोमादिकर्मानुगुण्याय दीर्घकालानुभवनीयत्वादिह च दुःखसंभेदावश्यंभावेन तथाविधप्रीत्ययोगात्तस्याः कर्मभूमिव्यतिरिक्तदेशानुभवनीयत्वात् 'फलभूमिरियं ब्रह्मन्कर्मभूमिरितोऽपरे'त्यादिशास्त्राच्चेति भावः । **कामनेति** । शुष्यत्सस्यसंजीवनाद्यर्थमेव वृष्ट्यादेः काम्यमानत्वादित्यर्थः । **प्रतिग्रहेति** । प्रतिग्रहे सति पश्वादिप्राप्तिव्यतिरेकादर्शनात्तत्र तन्मात्रमेव कारणमित्यर्थः । **आमुष्मिकाण्येवेति** । ततश्चामुष्मिकफलकामेनैवानुष्ठेयमित्यर्थः । **अप्रमाणकमिति** ।

१ यद्यपि. २ कर्माणि फलस्य स्वर्गस्य. ३ यदेकमेव. ४ स्योपपत्त्यसं. ५ स्वर्गः सर्वदा. ६ णानुपपत्तेः.

नास्ति शब्दो नियामकः ॥ देहारम्भमुखत्वं च फलानामप्रमाणकम् ॥ विपाकः कर्मणां येषां प्राग्देहविनिपाततः ॥ प्राप्तस्तानीह भुज्यन्ते ततोऽन्यानि भवान्तरे ॥ दैवं पुरुषकारश्च पश्वादेः कारणद्वयम् ॥' तदुक्तं भाष्यकारेण, तच्चैव हि कारणं शब्दश्चेति तस्मादनियमः ॥

सौत्रामण्यादीनां चयनाद्यङ्गताधिकरणम् ॥ १३ ॥

समवाये चोदनासंयोगस्यार्थवत्त्वात् ॥ २९ ॥ [कालश्रुतौ काल इति चेत् ॥ ३० ॥ नासमवायात्प्रयोजनेन स्यात् ॥ ३१ ॥]

इष्ट्वा तु वाजपेयेन बृहस्पतिसवं यजेत् ॥ कालं वा बोधयेद्वाक्यमुताङ्गत्वस्य बोधकम् ॥ १८ ॥

क्त्वाश्रुत्या भाति कालोऽत्र मैवमङ्गत्वबोधनम् ॥ श्रुतेर्मुख्यं प्रक्रिया च तथासत्यनुगृह्यते ॥ १९ ॥

'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते'ति किमङ्गप्रयोजनसंबन्धोयं वाजपेयाङ्गत्वेन बृहस्पतिसवस्य विधिरुत कालार्थः संयोगो वाजपेयोत्तरकालत्वं बृहस्पतिसवस्योपदिश्यत इति संशये—'उभयोर्वाजपेयस्य बृहस्पतिसवस्य च ॥ प्रज्ञातफलयोर्नैव मिथोऽङ्गाङ्गित्वसंभवः ॥ नच कर्मान्तरं युक्तं लक्षणा हि तथा भवेत् ॥ क्त्वाप्रत्ययेन कालस्तु श्रुत्यैवोक्तो न लक्षणा ॥' प्रसिद्धस्य तावद्बृहस्पतिसवस्य पुरोधआदिफलार्थत्वान्न वाजपेयाङ्गत्वं, तद्धर्मककर्मान्तरविधौ तु बृहस्पतिसवशब्दो धर्मलक्षणार्थः स्यात्, कालविधौ तु तस्य क्त्वार्थत्वान्न काचिल्लक्षणा। तस्मात्प्रसिद्धस्य बृहस्पतिसवस्य वाजपेयपूर्वकत्वं विधीयत इति प्राप्ते ब्रूमः—'वाजपेयश्रुतेरेवं स्यादत्यन्तपरार्थता ॥ तत्प्रक्रिया च बाध्येत न च दूरगतंप्रति ॥ कालोऽशक्य उपादातुं काले कर्म हि चोद्यते ॥ काले च चोद्यमानं सत्कर्मावि-

---

प्रतिग्रहादेः पश्वादेः प्राप्तिनियमेऽपि प्रतिग्रहादेरेव कादाचित्कतया तत्रैवादृष्टोपयोगसंभवात्पश्वादिप्राप्तेस्तदुपभोगपर्यन्ताया एव शास्त्रतात्पर्यविषयतया तदुपभोगप्रतिबन्धकदुरितनिवृत्तौ वाऽदृष्टोपयोगादित्याहुः । **नन्वे**वमक्षपादमत इव केवलमैहिकत्वमेव स्यादित्याशङ्क्य चित्राद्यनुष्ठानेऽपि क्वचित्पश्वदर्शनादनियम एव युक्तः । नच कारीर्यादाविव फलाभावो वैगुण्यकल्पनया समर्थनीयः । तद्वदैहिकत्वनिश्चयाभावेन वैगुण्यकल्पनानुपपत्तेः कदाचिदिह पश्वादयः कदाचिदमुत्रेत्यत्र पश्वादिप्रतिबन्धकदुरितसदसद्भावयोरेव नियामकत्वान्न कश्चिद्दोष इत्याह—**विपाक इति** । विपाकः परिपाकः फलौन्मुख्यमिति यावत् । पश्वादिप्रतिबन्धकदुरिताभावे इहैव चित्रादिकं परिपक्वं भवतीति तत्फलमिहैव भुज्यते । तत्सद्भावे तु जन्मान्तरे तदनुभव इत्यर्थः । एवं कल्पनायां वृष्ट्यादिवत्कामनात ऐहिकत्वाभावः स्वर्गादिवत्स्वभावत आमुष्मिकत्वाभावश्च हेतुरिति भावः । दैवमदृष्टम् । पुरुषकारोनाम दृष्टम् । **उक्तमिति** । तर्कपादे चित्रापरिहारग्रन्थ इति शेषः । शब्दः शब्दप्रमाणं चित्रादिकमित्यर्थः । यथाच परिधानीयकर्मणि करिष्यमाणपात्रप्रतिपत्तेः संप्रत्यभावेऽप्यैहिकफलत्वं नानुपपन्नं तथैकादशे वक्ष्यामः । सूत्रार्थस्तु—इहाप्येषां फलयोगस्य सिद्धिः स्यान्नत्वमुत्रैवार्थस्य फलस्य जन्मान्तरोत्पत्तियोगित्वानवगमादिति ॥

समवाये चोदनासंयोगस्यार्थवत्त्वात् ॥ २९ ॥ कालविध्यर्थः संयोगः कालार्थसंयोग इति व्याचष्टे—**वाजपेयेति** । नन्वत्र बृहस्पतिसवशब्देन बृहस्पतिसवधर्मकं कर्मान्तरमेव विधीयते तस्य चानिर्ज्ञातफलत्वादङ्गत्वं नानुपपन्नमित्यत आह—**नचेति** । वाजपेयस्य फलार्थत्वाद्बृहस्पतिसवानङ्गत्वोक्तिः श्लोके दृष्टान्तार्थत्याशयेन व्याचष्टे—**प्रसिद्धस्येति** । **पुरोध इति** । 'यः पुरोधःकामः स्यात्स बृहस्पतिसवेन यजेते'ति वचनादिति भावः । **ननु** कालविधित्वे बृहस्पतिसवस्य वाजपेयोत्तरकालविधिर्वाच्यः नतु वाजपेयस्य बृहस्पतिसवापेक्षया पूर्वकालविधिः बृहस्पतिसवपरेण यजेतेति प्रत्ययेन तदङ्गकालस्यैव विधातुं युक्तत्वात् । उत्तरकालश्च न क्त्वाप्रत्ययार्थः समानकर्तृकयोः पूर्वकाले एव तदनुशासनात् । अत कालविधावपि क्त्वाप्रत्ययस्योत्तरकाललक्षणा तुल्येत्यत आह—**तस्मादिति** । वाजपेयपूर्वकत्वमेव बृहस्पतिसवस्य विधीयते वाजपेयपूर्वकत्वं च तदुत्तरकालपर्यवसितमिति न कश्चिद्दोष इति भावः । एवंच यथा पूर्वत्र पश्वादिफलकत्वमात्राबोधकशब्दस्वारस्यादनियम एवमिह क्त्वास्वारस्यात्कालविधिरिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । अत्र प्रकरणान्तरन्यायेन जाग्रतिप्रसिद्धबृहस्पतिसवस्य वाजपेयोत्तरकालविधिरिति पूर्वपक्षो न प्रवर्तयितुं युक्तः किंतु प्रकरणान्तरन्यायात्कर्मान्तरत्वमङ्गीकृत्यैव तस्य कर्मान्तरस्य विश्वजिन्न्यायात्स्वर्गफलकस्य वाजपेयोत्तरकालविधिः कालवाचकक्त्वाप्रत्ययश्रवणात् नतु तस्य वाजपेयाङ्गत्वविधिः अङ्गत्ववाचकशब्दाभावादित्येवं पूर्वःपक्षः प्रवर्तनीय इति ध्येयम् । वाजपेयाङ्गविधावपि वाजपेयशब्दस्य विधेयसमर्पकत्वाभावात् । स्वार्थपरविध्यर्थं स्वोच्चारणमिति किंचित्पारार्थ्यसद्भावादुक्तमत्यन्तेति । **नचेति** । आहवनीया

परिवर्तनात् ॥ प्रसिद्धात्कर्मणो भिन्नमनिर्ज्ञातप्रयोजनम् ॥ वाजपेयाङ्गभावेन वाक्येनैव विधीयते ॥' वाजपेयप्रयोगं यथोक्तं निर्वर्त्य न तावत्येव कृती स्यात् इदमपरमङ्गं तस्य पश्चात्कर्तव्यमिति । एवंच वाजपेये किंचिद्विधानात्तच्छब्दानुग्रहोऽन्यथा त्वसावत्यन्तपरार्थः स्यात् कालोपलक्षणार्थत्वात्, वाजपेयप्रकरणं च बाध्येत । स्थिते च कर्मान्तरत्वे धर्मलक्षणायां मासाग्निहोत्रवददोषः ॥

वैमृधादेः पौर्णमास्याद्यङ्गताधिकरणम् ॥ १४ ॥

उभयार्थमिति चेत् ॥ ३२ ॥ [न शब्दैकत्वात् ॥ ३३ ॥ प्रकरणादिति चेत् ॥ ३४ ॥ नोत्पत्तिसंयोगात् ॥ ३५ ॥]

संस्थाप्य पौर्णमासीं तामनु वैमृध ईरितः ॥ द्वयोरङ्गमुतैकस्य द्वयोः स्यात्प्रक्रियावशात् ॥ २० ॥

उत्पत्तिवाक्यतः पूर्णमाससंयोगभासनात् ॥ तस्यैवाङ्गं न दर्शस्य प्रक्रिया वाक्यबाधिता ॥ २१ ॥

संस्थाप्य पौर्णमासीं वैमृधमनुनिर्वपतीति किं पौर्णमास्याः वैमृधस्याङ्गप्रयोजनसंबन्धः पौर्णमास्यङ्गं वैमृधः उत कालार्थः संयोगः तस्मिन्काले क्रियमाणः प्रकरणादुभयोर्दर्शपूर्णमासयोरङ्गमिति संशये संस्थासंयोगात्संस्थितस्य पुनरङ्गासंभवान्नाङ्गप्रयोजनसंबन्धः । कालार्थस्तु संयोगः प्रकरणाविशेषादुभयार्थमिति प्राप्ते उच्यते—'पौर्णमास्या हि संयुक्तो वाक्येनानेन वैमृधः ॥ तस्य प्रकरणं नेष्टं तद्द्वयसंयुक्तगोचरम् ॥' यत्तु संस्थिताया नाङ्गं संभवतीति तदुभयाङ्गत्वेऽपि तुल्यम् । नचामावास्याङ्गमेवेदमिति युक्तम् । प्रकरणाविशेषादिति त्वयैवोक्तम् । अतो यद्दार्शपौर्णमासिकं तन्त्रं द्वयोः

दिवत्कालस्योपादेयत्वाभावादिति भावः । **अनिर्ज्ञातप्रयोजनमिति** । ततश्च फलवदफलन्यायेनाङ्गत्वमेव कर्मान्तरस्य न्याय्यं नतु विश्वजिन्न्यायात्फलकल्पनमिति भावः । **वाक्येनेति** । अङ्गत्वावेदकश्रुत्यभावेऽपि न काचिद्धानिरिति भावः । किंच न पूर्वकालत्वमात्रं क्त्वार्थः किंतु समानकर्तृकत्वविशिष्टं पूर्वकालत्वमनुशासनाविशेषात्समानकर्तृकत्वं चाङ्गत्व एवोपपद्यते अङ्गप्रधानयोरेककर्तृकत्वस्यैकादशे वक्ष्यमाणत्वात्, अङ्गाङ्गित्वाभावे तु समानकर्तृकत्वं कर्तृत्वाधिष्ठानपुरुषैक्येन गौणतयोपपादनीयं स्यात् । नच तद्युक्तम् । पूर्वकालत्वं त्वङ्गाङ्गित्वेऽपि मुख्यमेव तस्मादुभयमुख्यत्वानुसारादङ्गाङ्गित्वमेव स्वीकार्यमित्याशयेनाह—**वाजपेयप्रयोगमिति** । श्लोकगततत्प्रक्रियाशब्दार्थमाह—**वाजपेयप्रकरणमिति** । सूत्रार्थस्तु—'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' 'अग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेते'त्यादिषु समवायेऽङ्गाङ्गिभावलक्षणे चोदना स्यात् वाजपेयादिसंयोगस्यार्थवत्त्वादिति ॥

उभयार्थमिति चेत् ॥ ३२ ॥ पूर्ववैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**संस्थासंयोगादिति** । नच प्रधानसमाप्तिमात्रात्संस्थासंयोगोपपत्तिः 'स वै पौर्णमासेन हविषेज्यते' इति तृतीयानिर्देशेन करणत्वावगमात्साङ्गप्रधानगोचरभावनासमाप्तिपरत्वात्संतिष्ठतेः । अयंचार्थः संकर्षे समानतन्त्रो वैमृध इत्यधिकरणे प्रतिपादितः । नचैवमपि प्रत्ययार्थप्राधान्यात्तदर्थसमानकर्तृकत्वानुसारादङ्गाङ्गित्वावगमेसति प्रकृतेवैमृधेतराङ्गयुक्तप्रधानसमाप्त्यर्थकत्वमिति वाच्यम् । 'धातुसंबन्धे प्रत्ययाः' इत्यधिकृत्य क्त्वाप्रत्ययस्य विहितत्वाद्धातुसंबन्धस्य च धात्वर्थसंबन्धमन्तरेणानुपपत्तेः । प्रत्ययार्थप्राधान्ये च तत्र गुणतयाऽन्वितस्य धात्वर्थस्य धात्वन्तरार्थसंबन्धायोगात् इह क्त्वाप्रत्ययार्थापेक्षया प्रकृत्यर्थस्यैव प्राधान्यावश्यंभावात्प्रकृत्यनुसारेण प्रत्ययस्यैवात्र पूर्वकालतामात्रपरत्वादित्याहुः । **उभयेति** । नच पौर्णमासस्य संस्थोत्तरकालमङ्गसंबन्धासंभवात्कथमुभयार्थतेति वाच्यम् । कालो हि प्रयोगाङ्गं, प्रयोगश्च साङ्गप्रधानविषयः । अङ्गसंबन्धश्च प्रयोजनान्वयानन्तर्भावित्वेन कालान्वयात्प्रागेव वैमृधस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां प्रकरणादुभयार्थत्वे सति तदनुसारेण कालसंबन्धस्य वैमृधेतराङ्गसमाप्त्युत्तरकालत्वाभिप्रायेण नेयत्वादेवं च यद्यपि प्रकृत्यर्थसंकोच आवश्यकस्तथापि प्रत्ययार्थानुसारेण न तत्संकोच इति न पूर्णमासमात्रार्थत्वं किंतु प्रकरणानुसारेण तत्संकोच इत्युभयार्थतेति विशेषो बोध्यः । प्रकरणेन विनियोगः प्रधानैकवाक्यताकल्पनया भवति । एकवाक्यता चावान्तरवाक्यस्य स्वार्थबोधनेन समाप्त्यनन्तरं कल्पनीया । तत्समाप्तिश्च समभिव्याहृतपौर्णमास्यन्वयानन्तरं न ततः प्राक् । तथाच प्रथममेव पौर्णमासीसंयोगेन निराकाङ्क्षस्य वैमृधस्य प्रकरणेन सर्वार्थत्वमेवाशक्यमित्याह—**पौर्णमास्या हीति** । **तुल्यमिति** । ततश्च संस्थायाः संकोचादुभयार्थत्वं वक्तव्यम् । एवंचेत्स्ववाक्यगतपौर्णमासीसंयोगनिबन्धन एव संकोचो युक्त इति भावः । **ननु** संस्थाश्रुतेरसंकोचाय केवलामावास्यार्थत्वमेव किं न स्यादि-

---

१ लक्षणापि.

साधारणं विहितं तद्युक्तां पौर्णमासीं समाप्य पुनरिदमङ्गं कर्तव्यमिति वाक्यार्थः । तथाच वाक्यशेषः वैमृधः पौर्णमासे तु निर्वापो भवति तेन पौर्णमासः सेन्द्रो भवतीति इन्द्राभावेन पौर्णमास्या वैगुण्यमिवाशङ्क्य तत्समाधानार्थतां दर्शयन् पौर्णमास्यङ्गत्वं दर्शयति ॥

अनूयाजादीनामाग्निमारुतोर्ध्वकालताधिकरणम् ॥ १५ ॥

अनुत्पत्तौ तु कालः स्यात्प्रयोजनेन संबन्धात् ॥ ३६ ॥

किमाग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरेदिति ॥ अङ्गं कालोऽथवाऽङ्गं स्यादतिपारार्थ्यमन्यथा ॥ २२ ॥
पुराग्निमारुतस्यास्य ज्ञाता सोमार्थता तथा ॥ अनुयाजाश्च पश्वर्थाः संयोगः कालसिद्धये ॥ २३ ॥

आग्निमारुतादूर्ध्वमनूयाजैश्चरन्तीत्यत्रापि कालार्थत्वेन संयोगस्यात्यन्तपारार्थ्यं स्यादित्यङ्गप्रयोजनसंबन्धं मन्वानस्योत्तरं । आग्निमारुतस्य सोमार्थत्वेनोपदिष्टस्यानूयाजानां च पश्वर्थतयातिदिष्टानां विपरिवर्तमानत्वान्न कर्मान्तरत्वम्[1]। तेषां तु निर्ज्ञातप्रयोजनानामङ्गाङ्गित्वापेक्षाभावात्कालार्थः संयोगः॥

सोमादीनां दर्शपूर्णमासोत्तरकालताद्यधिकरणम् ॥ १६ ॥

उत्पत्तिकालविषये कालः स्याद्वाक्यस्य तत्प्रधानत्वात् ॥ ३७ ॥

किं दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यागकः ॥ अङ्गाङ्गिभावः कालो वा ह्यपारार्थ्याय चाङ्गता ॥ २४ ॥
दर्शादिलक्षिते काले सोमयागो विधीयते ॥ स्वतन्त्रफलवत्त्वेन न युक्ताङ्गाङ्गिता तयोः ॥ २५ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते'ति । तत्र दर्शपूर्णमासशब्दस्यात्यन्तपा-

---

त्याशङ्क्य वाक्यशेषानुसारातसंस्थाश्रुतिसंकोच आवश्यक इत्याशयेनाह—**तथाचेति** । इन्द्रस्य पौर्णमास्यर्थत्वेनाविधानाद्वस्तुतो वैगुण्याभावादाह—**इवेति** । ननु पूर्वपक्षेऽपि पौर्णमास्यामेव वैमृधोऽनुष्ठेयः नतु दर्शेऽपि । तथात्वे कालार्थसंयोगबाधापत्तेः । तत्र वचनात्पौर्णमास्यामनुष्ठितोऽपि प्रकरणाविशेषादुभयाङ्गमित्येतावन्मात्रम्। अत एव संशयप्रदर्शनावसरे ग्रन्थकारेणोक्तं तस्मिन्काले क्रियमाणं प्रकरणादुभयोर्दर्शपूर्णमासयोरङ्गमिति । ततश्च पक्षद्वयेऽप्यनुष्ठानैकरूप्यात्किं प्रयोजनं चिन्ताया इतिचेदुच्यते। यत्र पौर्णमास्यतिपाते प्रायश्चित्तं कृत्वा केवलं दर्शोऽनुष्ठीयते तत्र दर्शाङ्गतया वैमृधः कार्यः पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु नेति ॥

अनुत्पत्तौ तु कालः स्यात्० ॥ ३६ ॥ पूर्ववदिहाप्यङ्गाङ्गित्वपरतेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अत्यन्तेति** । आग्निमारुतस्यानूयाजकालोपलक्षणार्थतयाऽत्यन्तपारार्थ्यं स्यादित्यर्थः । किं कर्मान्तरत्वमाश्रित्याङ्गाङ्गित्वमुच्यते उत तदनाश्रित्य आद्ये आह—**आग्निमारुतस्येति** । आग्निमारुतस्यानूयाजाङ्गत्वमनूयाजानां चाग्निमारुताङ्गत्वमित्यनियमो न पूर्वपक्षे शास्त्रार्थस्याव्यवस्थापत्तेः । अतोऽनूयाजानामाग्निमारुताङ्गत्वमिति व्यवस्थैव वाच्या । नच विनिगमनाभावः । अनूयाजयजेः परं विधिप्रत्ययश्रवणस्यैव नियामकत्वाद्विधिप्रत्ययसमभिव्याहृतस्य विधेयत्वौचित्यात् । एवंचाग्निमारुतस्याकर्मान्तरत्वाभिधानं दृष्टान्तार्थं बोध्यम्। द्वितीये आह—**तेषामिति** । आग्निमारुतस्य सोमोपकारकत्वादनूयाजानां पश्वुपकारकत्वाच्चेति भावः । अत्र कर्मान्तरत्वमिति पूर्वपक्ष एव ज्यायान् । प्रसिद्धानामनूयाजानामाग्निमारुताङ्गत्वस्य तदूर्ध्वकालत्वस्य च विधाने वाक्यभेदप्रसङ्गादिति ध्येयम्। प्रयोजनं प्रथमपूर्वपक्षे आग्निमारुतार्थानामनूयाजानामन्यत्वात्सवनीयपश्वर्थानूयाजाः स्वकाले कर्तव्याः द्वितीयपूर्वपक्षे सवनीयपश्वर्थतया चोदकप्राप्तानामनूयाजानां तत आच्छिद्याग्निमारुताख्यशस्त्राङ्गतया विधानात्सवनीयपशावनूयाजाभावात्तद्विकृतिष्वनूयाजाभावः । सिद्धान्ते तु सवनीयपश्वर्थानामेवाग्निमारुतोत्तरकालविधानान्न स्वकाले पृथगनूयाजानामनुष्ठानं नवा सवनीयविकृतिष्वनूयाजाभाव इति । सूत्रार्थस्तु—कर्मानुत्पत्तिपरे आग्निमारुतादिवाक्ये काल एव स्यादनूयाजानां प्रयोजनान्तरसंबन्धिनामाग्निमारुतार्थतया विध्ययोगादिति ॥

उत्पत्तिकालविषये० ॥ ३७ ॥ अत्र केचिद्दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वेति वाक्यं दर्शपूर्णमासप्रकरणगतमित्याहुः । तदयुक्तम्। तथासति प्रकरणान्तरन्यायेन सोमयागान्तरत्वावश्यंभावेन तस्य दर्शपूर्णमासाङ्गतया विधानापत्त्या सिद्धान्तासिद्धिप्रसङ्गात्। नच बृहस्पतिसववन्नामधेयस्य धर्मातिदेशकस्याभावाद्देवताभावेनारूपत्वान्न कर्मान्तरविधिः संभवतीति वाच्यम्। द्रव्यसारूप्याद्व्यक्तत्वाद्वा ज्योतिष्टोमधर्मातिदेशोपपत्तेः । तत्र यद्यपि द्रव्यसारूप्याददतिदेशेऽतिदेशसिद्ध्यर्थत्वात्सोमपदसार्थक्येऽप्यव्यक्तत्वादतिदेशेऽतिदेशादेव सोमस्यापि प्राप्तेः सोमपदानर्थक्यं तथाप्याख्यातस्य प्रकरणान्तरन्यायेन स्वरसतः कर्मान्तरविधिपरत्वात्तदनुसारेण सोमपदं नेयम्, नतु सोमपदानुसारेण प्रधानभूताख्यातान्यथाकरणमिति कर्मान्तरत्वमवर्जनीयमेव । तस्मात्सिद्धान्तासिद्धिप्रसङ्गान्नेदं दर्शपूर्णमासप्रकरणगतमित्याशयेनाह—**ज्योतिष्टोम इति** । ननु

---

१ कर्माङ्गत्वम्.

राध्र्यपरिहारायाङ्गप्रयोजनसंबन्ध एव न्याय्यः । नैवम्—'दर्शोपलक्षिते काले सोमयागो विधीयते ॥ सच प्रकृत एवेति न कर्मान्तरसंभवः ॥' दर्शोत्तरकालमनुपादेयं प्रत्युपादीयमानोऽपि सोमः 'संनिधौ त्वविभागा'दिति न्यायान्न कर्मान्तरम् । प्रकृतश्चासौ फलार्थत्वान्न दर्शाङ्गतां प्रतिपद्यते । अतो न तावत्सोमस्य दर्शाङ्गत्वम् । नापि दर्शादेः सोमाङ्गत्वमविधीयमानत्वात् । नह्यविधीयमानमङ्गं भवति । नचात्र दर्शपूर्णमासौ विधीयेते विधायकाभावात्, दर्शोत्तरकाले हि सोमस्य विधिर्न दर्शस्य, नचाकृतयोः दर्शपूर्णमासयोस्तदुत्तरकालः सोमः शक्यते कर्तुमिति अर्थात्तयोरपि विधिः स्याद्विध्यन्तरविहितयोस्तु तयोर्लाभान्नानुपपत्तिः । तदुत्तरकाले तु सोमश्चोद्यते सच चोद्यमानोऽपि संनिधेर्न कर्मान्तरमित्युक्तम् । तस्मात्सोमस्यायं कालविधिः ॥

जातेष्टिन्यायान्तर्गतवैश्वानरेष्टेः पुत्रगतफलकत्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

फलसंयोगस्त्वचोदितेन स्यादशेषभूतत्वात् ॥३८॥ [अङ्गानां तूपघातसंयोगो ॥३९॥]

वैश्वानरेष्ट्या पूतत्वं पितुः पुत्रस्य वाग्रिमः ॥ कर्तुरेव फलं युक्तं कर्तृत्वं पितुरेव हि ॥ २६ ॥
जाते यस्मिन्निष्टिमेतां निर्वपेत्तस्य पूतता ॥ तच्चेप्सितं पितुस्तेन पिता तत्र प्रवर्तते ॥ २७ ॥
जन्मानन्तरमेवेष्टिर्जातकर्मणि वा कृते ॥ निमित्तानन्तरं कार्यं नैमित्तिकमतोऽग्रिमः ॥ २८ ॥
जातकर्मणि निर्वृत्ते स्तनप्राशनदर्शनात् ॥ प्रागेवेष्टौ कुमारस्य विपत्तेरूर्ध्वमस्तु सा ॥ २९ ॥
जातकर्मानन्तरं स्यादाशौचेऽपगतेऽथवा ॥ निमित्तसंनिधेराद्यः कर्तृशुद्ध्यर्थमुत्तरः ॥ ३० ॥

'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते' इति विधायाम्नायते 'यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव स तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवती'ति तदिदं पूतत्वादिकं रात्रिसत्रप्रतिष्ठावत्फल-

---

सोमयागविधावपि तत्र तस्यानुपादेयकालसमभिव्याहारात्कर्मान्तरत्वाभावेऽपि प्रकृतस्यैव सोमेनयजेतेत्युत्पन्नस्य स्वर्गकामवाक्येन स्वर्गसंबन्धवदनेन वाक्येन दर्शपूर्णमासयोः संबन्धोऽपि किं न स्यादित्यत आह—**प्रकृत इति** । उत्पन्नस्य फलाकाङ्क्षायां कमिपदसमभिव्याहारेण झटिति फलित्वावगतेः प्रथमं स्वर्गसंबन्धित्वेनैव निराकाङ्क्षत्वान्न दर्शपूर्णमाससंबन्धः, निर्ज्ञातप्रयोजनस्याप्यङ्गतया संबन्धेऽनूयाजानामप्याग्निमारुताङ्गतया संबन्धप्रसङ्गादिति भावः । **अत इति** । 'संनिधौ त्वविभागा'दिति न्याये जाग्रति सोमस्य कर्मान्तरत्वासंभवात्पूर्वाधिकरण एव निर्ज्ञातप्रयोजनानामङ्गाङ्गित्वापेक्षाभावादित्युक्तत्वाच्च सोमयागस्यैव दर्शपूर्णमासाङ्गत्वपक्षः संभवमात्रेण निरस्तः । नत्वसौ मुख्यः पूर्वपक्ष इति द्योतयितुं तावच्छब्दप्रयोगः । एवंच दर्शपूर्णमासयोः सोमाङ्गत्वमिति पक्षस्यैव मुख्यपूर्वपक्षत्वात्पूर्ववदिह विपरिवृत्त्यभावेन कर्मान्तरत्वादङ्गप्रयोजनसंबन्धपरत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । इदानीं मुख्यपूर्वपक्षनिरासार्थत्वेन पूर्वार्धं व्याचष्टे—**नापीति । नहीति ।** प्रमाणाभावादिति भावः । **विधायकेति ।** दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वेत्यंशे विधिप्रत्ययाभावादित्यर्थः । **ननु** तदंशे विधिप्रत्ययाभावेऽपि सोमेन यजेतेत्यत्रत्य एव विधिप्रत्ययः सोमयागस्य विहितस्य प्रकृतस्य बुद्धौ विपरिवर्तमानत्वात्तं विधातुमशक्नुवन्व्यवहितावपि दर्शपूर्णमासावेव विधास्यतीत्यत आह—**दर्शोत्तरेति** । कालस्यानुपादेयतयोद्देश्यत्वात्कालविशेषणीभूतदर्शपूर्णमासयोरप्युद्देश्यकोटितया विधेयत्वासंभवाच्च न तद्विधिः किंतु तदुत्तरकाले सोमविधिरित्यर्थः । **नन्वेवमप्यर्थापत्त्या** तद्विधिरावश्यक इत्यत आह—**नचेति ।** कालस्योद्देश्यतया यो दर्शपूर्णमासोत्तरकालस्तत्र सोमेन यजेतेति प्रसिद्धवन्निर्देशात्तद्विशेषणदर्शपूर्णमासयोरपि प्रसिद्धवन्निर्देशात्प्रसिद्धयोरेव तयोरिह ग्रहणं नापूर्वयोः । यदि हि कालविशेषणं प्रसिद्धं न लभ्यते तदा परमगत्या प्रसिद्धवन्निर्देशगोचरस्यापि तस्य कथंचिदर्थापत्त्या विधेयत्वं स्यादिहतु वाक्यान्तरविहितयोर्लाभान्नागतिकत्वं दर्शपूर्णमासशब्दश्चाख्याताभावेनाख्यातपारतन्त्र्याभावात्स्वतन्त्रः प्रसिद्धावेव दर्शपूर्णमासावुपस्थापयतीति ततोऽपि प्रसिद्धयोरेव ग्रहणमिति भावः । प्रयोजनं पूर्वपक्षे सोमारम्भे दर्शपूर्णमासधर्मकं कर्मान्तरमनुष्ठेयं सिद्धान्ते तु नेति । सूत्रार्थस्तु—कर्मान्तरोत्पत्तिकालविधिसंदेहे कालः स्याद्दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वेति वाक्यस्य कालप्राधान्यादिति ॥

फलसंयोगस्त्वचोदितेन० ॥ ३८ ॥ सोमस्य दर्शपूर्णमासोत्तरकालत्वेऽभिहिते तत्प्रसङ्गादुत्तराधिकरणे वैश्वानरेष्टेः कालो निरूपयिष्यते । तत्र कुमारविपत्तिप्रसङ्गाज्जातकर्मानन्तरमिति करिष्यमाणः सिद्धान्तः पूतत्वादेः पुत्रगतत्वं विना नोपपद्यत इति तदुपयोगितया पुत्रगतत्वनिरूपणात्सङ्गतिः । **ननु** पुत्रजनननिमित्तकत्वादस्या इष्टेः प्रत्यवायपरिहार एव फलं नतु पूतत्वादिकं, नच यावज्जीवमिति जीवननिमित्तकस्यापि दर्शादेः स्वर्गवत्पूतत्वादिकं फलं संभवति तद्वत् कमिसंयोगाभावात् । अतो विचार एवायमनुपपन्न इत्यत आह—**तदिदमिति** । प्रत्यवायपरिहारो हि न श्रुतः किंतु विश्वजिति स्वर्गवदश्रुत एव कल्प्यः । तत्र विधेः फलाकाङ्क्षायां श्रुतत्वाद्रात्रिसत्रे प्रतिष्ठावदर्थवादिकं पूतत्वादिकमेव फलत्वेन स्वीकि-

---

१ सोमश्चोद्यमानोपि.

मिति स्थितम् । तत्किमिष्टिकर्तुः पितुः फलमुत पुत्रस्येति विचारेऽन्यफले कर्मण्यन्यस्य प्रेरणासंभवात् पितुरेव प्रेर्यत्वादाधानगतादात्मनेपदादग्निसाध्यकर्मफलानामाधातृगामित्वनियमात्पितुरेव फलम्। नैतदेवम् । 'येनैव वाक्यशेषेण फलमेतत्प्रकल्प्यते ।। तेनैव पुत्रगामित्वप्रतिपत्तिरपि स्फुटा ।।' 'यस्मिञ्जाते निर्वपति स पूतो भवती'ति स्पष्टं पुत्रगामित्वम् । पुत्रफलमपि पितुरभिलषितमेवेति विधेरात्मनेपदस्य चाविरोधः । एवं वा इयमेव वैश्वानरीया चिन्त्यते किं जननानन्तरमेव कर्तव्या उत कृते जातकर्मणीति । निमित्तानन्तरं नैमित्तिकमुपसंप्राप्तं विनाकारणेन नातिक्रमितव्यमतोऽनन्तरमेव स्यात् । सत्यम् । इह त्वस्ति कारणम् । पुत्रफलार्थं हीदं कर्म । तस्य च कृते जातकर्मणि स्तनप्राशनं न पुनः प्राक्, अकृते जातकर्मणि इष्टिर्निरूप्यमाणा स्तनप्राशनमुत्कर्षेत् । तत्र कुमारविपत्तिप्रसङ्गादिष्टिरेवेयमनर्थिका स्यात् । तस्मात्कृते जातकर्मणि कर्तव्या । पुनश्चिन्त्यते किं जातकर्मानन्तरं कर्तव्या उताशौचापगमे स्वकाले वागत इति 'निमित्तानन्तरं प्राप्ता प्रयोजनविरोधतः ।। उत्कृष्टा तदभावात्तु पुनर्नोत्क्रष्टुमर्हति ।। शौचाङ्गेन विनाप्येषा कर्तव्यैव निमित्ततः ।। अपिवाप्येकदेशे स्यादिति षष्ठे हि वक्ष्यते ।।' उच्यते—'निमित्तस्वरसात्प्राप्तिर्या तावत्सा निवारिता ।। प्रयोजनविरोधेन तस्मादङ्गोपसंग्रहः ।।' निमित्तानन्तर्यं तावत्प्रयोजनविरोधादेव बाधितमित्युत्कृष्टेष्टिः । उत्कृष्टा चेदवैगुण्याय शौचकालप्रतीक्षया आशौचापगमे पौर्णमास्यादिकाले कर्तव्या ।।

यते, पूतत्वादिफलसंबन्धानन्तरं तावता नैमित्तिकत्वानिर्वाहात्तन्निर्वाहार्थं पश्चात्प्रत्यवायपरिहारोऽश्रुतोऽपि फलत्वेन कल्प्यत इति पूतत्वादिकं प्रत्यवायपरिहारश्चेत्युभयमप्यत्र फलम् । तत्र चोत्पत्तौ निमित्तसंयुक्तस्यैव पूतत्वादिकं फलमिति निमित्तप्रयुक्तानुष्ठानानुसारितया पूतत्वादेः स्वातन्त्र्याभावादेकस्मिन्नेव प्रयोगे पूतत्वादिफलपञ्चकं भवति नतु योगसिद्धिन्यायादेकैकं फलं क्वचिदिन्द्रियावित्वाद्यदर्शनं च कारीर्यादिवद्वैगुण्यकल्पनया समर्थनीयमिति भावः । **आधानेति** । अग्नीनादधीतेत्यात्मनेपदेनाधानफलानामग्नीनामाधातृगामित्वं प्रतीयमानं तेषां फलवदग्निहोत्राद्यर्थत्वेनैव समीहितत्वादग्निसाध्याग्निहोत्रादिफलानां कर्तृगामित्वं पर्यवसितमिति भावः । **पितुरेवेति** । ततश्च यस्मिन्निति व्यत्ययाश्रयणेन यो निर्वपति स पूतो भवतीति व्याख्येयम् । यद्वा 'आत्मा वै पुत्रनामासी'त्यादिवचनात् पुत्रजननं पितुरेव जननमिति यस्मिन् जात इत्यनेन पुत्रात्मना जातस्य पितुरेव निर्देश इति भावः । **येनेति** । अत्र विध्युद्देशे फलस्याश्रवणादर्थवादतः फलं कल्प्यं कल्पनासमये चार्थवादस्वरसावगतं पुत्रगतमेव फलं कल्पयितुं युक्तमित्यर्थः । **पुत्रफलमपीति** । 'पुत्रानुत्पाद्य संस्कृत्य वेदमध्याप्य वृत्तिमेतेषां विदध्या'दित्यादिशास्त्रात्पुत्रगतपूतत्वादिकं पितुरभिलषितमेव । अपूतस्य कर्मानधिकारात् । अन्नादत्वादिहीनस्य कर्मस्वशक्तत्वादाधानादिसंस्कारासिद्धेस्तेजोहीनस्य वृत्त्यलाभाच्चेति भावः । **आत्मनेपदस्येति** । शत्रोः कर्तृसंबन्धित्वमात्रेण शत्रुवधस्येव पुत्रस्य कर्तृसंबन्धितामात्रेण तद्गतपूतत्वादेः कर्तृगामित्वमुपपद्यत इति भावः । सूत्रार्थस्तु—वाक्यशेषगतफलभाक्त्वेनाचोदिते पितरि फलसंयोगो न स्यात्तद्गतत्वेनाप्रतिपादितस्य फलस्य तंप्रति शेषत्वाभावादिति । एवं वा भाष्ये 'अङ्गानां तूपघातसंयोगो निमित्तार्थ' इति सूत्रं यथा 'यद्येकं कपालं नश्येदेको मासः संवत्सरस्यानवेतः स्यादथ यजमानः प्रमीयेत द्यावापृथिव्यमेककपालं निर्वपे'दिति नष्टे कपाले श्रूयमाणाया इष्टेर्न कपालार्थत्वम्, एवं जाते पुत्रे श्रूयमाणाया वैश्वानर्या अपीत्याशङ्कोत्तरत्वेन पूर्वशेषतया व्याख्यायाधिकरणान्तरपरतयापि व्याख्यातं तदधिकरणान्तरं दर्शयति **—एवंवेत्यादिना** । यदर्थं पुत्रगतत्वं फलस्योक्तं तन्निरूपणात्सङ्गतिः । **ननु** जननाव्यवहितानन्तर्यमशक्यं क्षणादिसूक्ष्मकालव्यवधानस्यावर्जनीयत्वात् अवर्जनीये च व्यवधाने जातकर्मव्यवधानमपि स्यादित्यत आह**—विनेति** । अशक्यत्वात्क्षणलवादिव्यवधानस्वीकारेऽपि जातकर्मव्यवधानमप्रामाणिकं, स्तनप्राशनस्य जातकर्मानन्तर्यस्मृतिश्च निमित्तश्रुतेर्बाध्यत इति भावः । भवेदेवं स्मृतिबाधः यदि निमित्तश्रुतिर्विरुध्येत सा तु न विरुध्यते । निष्ठाया भूतसामान्यवाचितया भूतजननस्य निमित्तत्वप्रतिपादकश्रुतेर्जातकर्मानन्तर्येऽप्यविरोधात् । यद्यपि स्वरसतः प्रतीयते निमित्तानन्तर्यं तथापि स्मृतिविरोधात् स्वारस्यपरित्यागो न दुष्यतीत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह**—सत्यमिति । कृते इति** । उत्तरया दक्षिणं स्तनं प्रतिधाप्येत्यापस्तम्बवचनात् 'प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते । स्तनप्राशनतः पूर्वं छिन्ने नाभौ तु सूतक'मिति वचनाच्च स्तनपानस्य जातकर्मानन्तर्यमिति भावः । तस्यैव सूत्रस्य वर्णकान्तरमाह**—पुनरिति । स्वकाल इति** । पौर्णमास्यादिकाल इत्यर्थः । पूर्ववैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्पूर्वपक्षमाह**—निमित्तेति** । तदभावात्प्रयोजनविरोधाभावादित्यर्थः । **अपिवेति** । 'अपिवाप्येकदेशे स्यात्प्रधाने ह्यर्थनिर्वृत्तिर्गुणमात्रमितरत्तदर्थत्वा'दिति सर्वशक्त्यधिकरणसिद्धान्तसूत्रेण कृत्स्नाङ्गानुष्ठानाशक्तावपि निमित्तवशादङ्गैकदेशयुक्तस्यापि प्रधानस्य प्रयोगो वक्ष्यत इत्यर्थः । एवंच य इष्ट्या पशुनेति वाक्यविहितः पौर्णमास्यादिकाल इतरेष्टिविषयतया संकोच्य इति भावः । असंकोचेनैवोपपत्तौ तत्कल्पनमयुक्तमित्याशयेनाह**—उच्यत इति । अशौचापगम इति** । पत्न्याः भाण्डस्पर्शानर्हत्वापगम इत्यर्थः ॥

---

१ नन्तरमन्तर्दशाहमेव कर्तव्या. २ कर्तव्याच.

सौत्रामण्याद्यङ्गानां स्वकालकर्तव्यताधिकरणम् ॥ १८ ॥

प्रधानेनाभिसंयोगादङ्गानां मुख्यकालत्वम् ॥ ४० ॥ [अप्रवृत्ते तु चोदना तत्सामान्यात्स्वकाले स्यात् ॥ ४१ ॥]

अग्निं चित्वा यजेत्सौत्रामण्येत्यङ्गेष्टिरीदृशी ॥ अङ्गिकाले स्वकाले वा स्यादाद्योऽन्याङ्गवन्मतः ॥ ३१ ॥
निर्वृत्ते चयनादौ तु कर्मान्तरविधानतः ॥ स्वकाले चोदकप्राप्ते तदनुष्ठानमास्थितम् ॥ ३२ ॥

'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते'ति वाजपेयाङ्गत्वेन चोद्यमानो बृहस्पतिसवः किं प्रधानकाले शरदि तेन सहैकप्रयोगः कर्तव्यः उतातिदेशप्राप्ते स्वकाले वसन्त इति संशयः । तत्र—'साङ्गस्य हि प्रधानस्य विधानं देशकालयोः ॥ अङ्गान्तरवदस्यापि तदङ्गत्वात्सह क्रिया ॥' नहि वाजपेयः शरदि कर्तव्यश्चोद्यते किंतु वाजपेयकरणको यः फलार्थो व्यापारः प्रयोगः फलभावनाख्यस्तस्यायं कालविधिः, शरदि वाजपेयेनेति तृतीयानिर्देशात्तस्यैव फलसामग्रीभूतस्य चिकीर्षितस्य कालापेक्षितत्वात् सच व्यापारोऽङ्गप्रधानव्यासक्त इति तुल्यः प्रधानस्याङ्गानां च तत्कालयोग इति वाचनिककालविरोधादतिदिष्टः कालो बाध्येत । **नन्वयं** कालो बृहस्पतिसववर्जिताङ्गेषु कृतार्थ इति नातिदेशं बाधितुमुत्सहते तर्ह्यतिदेशोऽपि कालातिरिक्ताङ्गेषु कृतार्थ इति न वचनसंकोचायालम् । तस्मात्प्रधानकालत्वमेवंप्राप्तेऽभिधीयते—'सत्यं वाचनिकः कालो बाधेतैवातिदेशिकम् ॥ बृहस्पतिसवे त्वेष शरत्कालो न चोद्यते ॥ यस्य कालविधिस्तस्माद्बहिष्ठेन हि स श्रुतः ॥' वाजपेयकरणको यः स्वकार्यं प्रति व्यापारः शरदि विहितस्तमेवेहापि समभिव्याहृतेन क्त्वाशब्देन प्रतिनिर्दिश्य ततः पश्चात्तनत्वेन[1] बृहस्पतिसवश्चोद्यमानस्तत्प्रयोगबहिर्भावान्न तत्कालं लभते । यदि परं वाजपेये कृते कर्तव्यः सन्नतिक्रमकारणाभावादनन्तरमेव क्रियेत । अस्ति त्वतिक्रमकारणं कालोपसंहारः । क्त्वा च पूर्वकालतायां स्मर्यते नानन्तर्ये । तस्मात्स्वकाले प्रयोगः, निर्वृत्तमपि च वाजपेयापूर्वमनेनाङ्गेन बलवत्क्रियते ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां चतुर्थाध्यायस्य तृतीतः पादः ॥ ३ ॥

प्रधानेनाभिसंयोगादङ्गानां मुख्यकालत्वम् ॥ ४० ॥ वैश्वानर्यामातिदेशिककालाबाधेऽपि इह तद्बाध इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अतिदेशेति** । बृहस्पतिसवनाम्नातिदेशप्राप्त इत्यर्थः । **साङ्गस्येति** । अङ्गानि तु विधानत्वात्प्रधानेनोपदिश्येरन् । तस्मात् स्यादेकदेशत्वमङ्गेष्वित्येकादशे देशकालकर्तॄणां साङ्गप्रधानसंबन्धस्य वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । एकादशन्यायस्फोरणार्थमेव देशकालयोरिति दृष्टान्तार्थतया देशोपादानम् । तमेवैकादशन्यायं विवृणोति—**तस्यैवेति** । चिकीर्षितस्य हि कस्मिन्काले कर्तव्यमिति कालापेक्षा । फलार्थिनश्च फलसामग्रीभूतसाङ्गप्रधानगोचरः फलभावनाख्यो व्यापार एव चिकीर्षितो न प्रधानमात्रम् । अङ्गानुष्ठानाभावे फलानिष्पत्तेः । अत आकाङ्क्षावशात्साङ्गप्रधानस्यैव कालसंबन्धो न प्रधानमात्रस्यानाकाङ्क्षितत्वादित्यर्थः । **ननु** यथा 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते'ति वाक्ये सत्यपि तृतीयानिर्देशे बृहस्पतिसवव्यतिरिक्ताङ्गेषु क्त्वाप्रत्ययोक्तकालस्य संकोचः एवं शरत्कालस्यापि बृहस्पतिसवव्यतिरिक्ताङ्गेषु संकोचोऽस्त्वित्याशयेन शङ्कते—**नन्विति** । बृहस्पतिसवस्य वाजपेयाङ्गत्वात्सर्वाङ्गप्रयुक्तप्रयोगग्रहणे बृहस्पतिसवस्यापि बृहस्पतिसवपूर्वकालत्वं स्यान्नच तत्संभवतीति बाधाद्वाजपेयेनेष्ट्वेति क्त्वाप्रत्ययोक्तपूर्वकालस्य बृहस्पतिसवातिरिक्ताङ्गेषु युक्तः संकोचः । शरदि वाजपेयेनेत्यत्र तु संकोचे न किंचित्कारणम् । अतिदेशस्योपदेशापेक्षया दुर्बलत्वेन तत्संकोचकत्वायोगात् । तस्मादतिदेशस्यैव संकोच इति परिहरति—**तर्हीति** । सत्यम् । शरद्वाक्येन वाजपेयकरणकफलव्यापारस्य कालविधिरिति । तथापि वाजपेयेन स्वफले परमापूर्वे निष्पादिते पश्चाद्बृहस्पतिसवविषयत्वमित्याह—**यस्येति** । नन्वेवमपि क्त्वाप्रत्ययबलात्तदनन्तरमेव कर्तव्यो न स्वकाल इत्याशङ्क्य क्त्वाप्रत्ययस्य नानन्तर्यार्थकत्वमित्याशयेनाह—**क्त्वाचेति** । वैमृधस्य तु संस्थाप्य पौर्णमासीं वैमृधमनुनिर्वपतीत्यानन्तर्यार्थकानुशब्दबलात्तदानीमेव कर्तव्यत्वमिति भावः । **ननु** यदि वाजपेयेन स्वकार्यं कृतं तर्हि बृहस्पतिसववैयर्थ्यमित्यत आह— **निर्वृत्तमपीति** । निर्वृत्तेऽपि वाजपेयफलापूर्वे बृहस्पतिसवाख्याङ्गविधायकवचनबलाद्वचनस्यातिभाराभावादेवं कल्प्यत इति भावः । यथा पौर्णमास्यमावास्याख्ययोः समुदाययोरन्योन्यसाहित्यं विना फलापूर्वासाधनत्वेऽपि 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायाममावास्यया यजेते'ति तृतीयया समुदायापूर्वसाधनत्वावगमस्तथा वाजपेयस्यापि बृहस्पतिसवाङ्गं विना परमःपूर्वासाधनत्वादिहापि तृतीयया समुदायापूर्वसाधनत्वमेव बोध्यते ।

---

१ पश्चात्तनबृहस्पति.

चतुर्थाध्याये चतुर्थः पादः ।

राजसूयेज्यानां देवनाद्यङ्गत्वाधिकरणम् ॥ १ ॥

प्रकरणशब्दसामान्याचोदनानामनङ्गत्वम् ॥ १ ॥ [अपि वाऽङ्गमनिज्याः स्युस्ततो विशिष्टत्वात् ॥ २ ॥]

राजसूयेऽनुमत्यादि देवनादि च ते उभे ॥ मुख्ये उत्तैकमुख्यत्वं स्यादाद्यः प्रक्रियैक्यतः ॥ १ ॥
यागानां राजसूयत्वादङ्गित्वं फलवत्त्वतः ॥ देवनाद्यफलं यत्तदङ्गं फलवतो यजेः ॥ २ ॥

अनुमत्यादीनि विदेवनादीनि च यागायागकर्माणि प्रकृत्य श्रूयते 'राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते'ति । तत्र संशयः किं सर्वाण्येव फलवन्ति समप्रधानानि पुरुषार्थानि उतायागाः क्रत्वर्था इति । तत्र—'सर्वेषां प्रकृतत्वेन फलापेक्षितया तथा ॥ राजसूयपदस्यापि समानत्वात्फलान्वयः ॥' राजसूयप्रातिपदिकं यद्यप्यप्रसिद्धं तथापि तृतीयान्तत्वात्फलसाधनाभिधायित्वेन निर्णीतं प्रकृतानां फलापेक्षिणामविशेषात्सर्वेषां नामेत्यध्यवसीयते । एवं साधनत्वेऽवगते स्वाराज्ये च फले भावनामात्रविधियुक्तादाख्यातात्प्रतिपाद्यमपेक्षितमिति तन्मात्रपरमाख्यातम् । केवलप्रत्ययप्रयोगासंभवात्तु यत्र क्वचन धातावुपादातव्ये छत्रिन्यायेन यागायागसमुदाये यजिरनुवादभूतः प्रयुज्यते । ततः सर्वेषां फलान्वयात्प्राधान्यम् । उच्यते—'धात्वर्थानां फलैर्योगो न नाम्नामिति हि स्थितम् ॥ यजिश्च याग-

---

तेन बृहस्पतिसवानुष्ठानात्पूर्वं समुदायापूर्वमेव निष्पद्यते । परमापूर्वं तु बृहस्पतिसवानुष्ठानानन्तरमेवेति भट्टसोमेश्वरमतिः । एवम'ग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेते'त्यत्रापि चयनेनाग्निसंस्कारनिष्पत्त्यनन्तरं विधानादग्निसंस्कारस्य चयननिष्पन्नस्थण्डिलेऽग्निनिधानरूपस्य स्वरूपेण फलवत्त्वाभावेन तत्फलतायाः क्रत्वपूर्वनिष्पत्तिपर्यन्तव्यापनादेः संकर्षे सौत्रामण्याः साग्निकक्रत्वङ्गत्वमेव नतु चयनाङ्गत्वं नवाग्न्यङ्गत्वमिति व्यवस्थापनात्साग्निकत्वनुष्ठानानन्तरं सौत्रामण्या अनुष्ठेयत्वे सति आतिदेशिककालाबाधाय स्वकाले पर्वण्यनुष्ठानं बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—अङ्गानां बृहस्पतिसवादीनां प्रधानेनैककालत्वाभिसंबन्धान्मुख्यकालत्वं प्रधानकालत्वमेवेति ॥ **इति शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

प्रकरणशब्दसामान्याचोदनानामनङ्गत्वम् ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे फलप्रयुक्तिर्विचारिता, इदानीं फलप्रयुक्त्यपवादः प्राधान्येन विचार्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **अनुमत्यादीति** । 'अनुमत्यै पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपती'त्यादीनि इष्टिरूपाणि 'आदित्यां मह्लां गर्भिणीमालभत' इत्यादीनि, पशुयागात्मकानि पवित्रादिसोमयागात्मकानि वल्मीकवपाहोम इत्यादीनि दर्विहोमरूपाणि चेत्यर्थः । **विदेवनादीनीति** । विदेवनं पष्ठौहीर्दीव्यतीत्यक्षदेवनम् । आदिपदेन राजन्यं जिनाति, शौनःशेपमाख्यापयते, अभिषिच्यत इत्यादीनां संग्रहः । **किमिति** । किमिमानि समप्रधानानि उत यागा एव प्रधानाः अयागास्त्वङ्गभूताः, तदर्थं च किमनेन स्वाराज्यफलेन सर्वाणि फलवन्त्युत यागा एवेति संशय इत्यर्थः । अस्य विचारस्याध्यायसङ्गत्यर्थं पुरुषार्थानीत्युक्तिः, फलप्रयुक्तानीति च तदर्थः । **ननु** यजेतेति यागानामेव फलसाधनत्वबोधनात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**सर्वेषामिति** । नात्र यजिः फलकारणसमर्पकः किंतु राजसूयशब्दः फलपदसंनिधानेन तृतीयान्तत्वेन च तस्यैव करणसमर्पणसमर्थत्वात् स च संनिहितानां सर्वेषां साधारण इति सर्वेषां फलान्वय इत्यर्थः । **ननु** राजसूयशब्दस्य सर्वसाधारण्यमेव कथमाग्नेयादौ पौर्णमास्यादिशब्दवत्प्रकृतेषु सर्वेषु प्रसिद्धत्वाभावादिति शङ्कते—**यद्यपीति** । फलापेक्षिणां रूपवतां प्रकृतानां कर्मणां संनिधौ श्रूयमाणस्यारूपस्य तस्य प्रकृतसर्वकर्मपरत्वौचित्येन तेष्वेव राजा सूयते इत्येवं प्रकृतकर्मसमुदायान्तःपात्यभिषेचनीयाख्यसोमयागगतराजाभिषेकेण वा राजा सूयत इति राजकर्तृत्वेन वा राजसूयशब्दव्युत्तेर्वक्तव्यत्वात् । ततश्च तृतीयान्तेन तेन सर्वेषामेव फलसंबन्धो बोध्यत इति परिहरति—**तथापीति** । विधियुक्ताच्छब्दभावनाप्रतिपादकादिति यावत् । **नन्वेवं** यजेः लक्षणादोष इति शङ्कां निवर्तयितुमाह—**अनुवादभूत इति** । राजसूयशब्दस्यैव करणसमर्पकत्वेन यजेः विध्युद्देशान्वयाभावे केवलानुवादत्वाल्लक्षणापि न दोष इति भावः । वस्तुतस्तु भावार्थाधिकरणन्याये जाग्रति राजसूयशब्दस्य तृतीयान्तस्यापि करणसमर्पकत्वासंभवान्नैवं पूर्वःपक्षः किंतु यजेः करणसमर्पकत्वमभ्युपेत्यैव प्रकृतानां सर्वेषामुत्पत्तावेव फलसामान्यसंबन्धित्वेनावगतानां तद्विशेषमपेक्षमाणानामनेन फलविशेषः समर्प्यत इति यजिरयं यागायागपर एव । किंच मुख्यस्य राजसूयशब्दस्य सर्वप्रकृताभिधायित्वात्तत्समानाधिकरणस्य यजेरपि सर्वप्रकृतार्थत्वमेव मुख्यानुसारेण जघन्यलक्षणाया न्याय्यत्वात् । इतरथा राजसूयशब्दस्य यागमात्रे संकोचाद्बाधः स्यात् । यजेस्तु नैव बाधः । यागानां फलसंबन्धानिवारणात् । अतः सर्वेषां फलार्थत्वमित्येवं पूर्वःपक्षः प्रवर्त-

मेवाह यजेस्तेन फलान्वयः ॥ राजसूयपदं चापि यज्यैकाधिकरण्यतः ॥ यागानामेव तेनात्र यागानां स्यात्प्रधानता ॥' इतरत्तु फलवत्संनिधानात्तदङ्गं भवति ॥

देवनस्य कृत्स्नराजसूयाङ्गताधिकरणम् ॥ २ ॥

मध्यस्थं यस्य तन्मध्ये ॥ ३ ॥ [सर्वासां वा समत्वाच्चोदनातः स्यान्नहि तस्य प्रकरणं देशार्थमुच्यते मध्ये ॥ ४ ॥]

एकस्यैवाभिषेच्यस्य तदङ्गं निखिलस्य वा ॥ राजसूयस्यापकर्षादाद्यः प्रक्रिययोत्तरः ॥ ३ ॥

स्थितमयागानामङ्गत्वं, तत्र विदेवनादयोऽभिषेचनीयाख्यसोमयागविध्यनन्तरं समाम्नातास्तदीयमाहेन्द्रस्तोत्रकालेऽपकृष्टाः माहेन्द्रस्तोत्रं प्रत्यभिषिच्यत इति । अयंच विदेवनादीनामभिषेकान्तानामपकर्ष इति । त इमे अभिषेचनीयाङ्गमुत राजसूयाङ्गमिति संदेहे कथंभावगृहीतप्राकृताङ्गमध्यपातादवान्तरप्रकरणेनाभिषेचनीयाङ्गतामाशङ्क्यमानस्योत्तरम्—'तत्र प्रयोजनापेक्षा कर्मणां यत्र चोदना ॥ विदेवनादिकानां तु न मध्ये प्रकृतो विधिः ॥' अभिषेचनीयानन्तरं विहिताः प्रयोजना-

---

इति ध्येयम् । **राजसूयपदमिति** । राजसूयशब्दस्य यागसामानाधिकरण्यंविना प्रकृतपरत्वमेव न स्वध्यवसानं, राजा क्षत्रियः सूयते गर्भाद्विमुच्यत इति व्युत्पत्त्या उत्पद्यमानावस्थक्षत्रियद्रव्यवाचित्वस्य राजा सोमः सूयते अभिषूयत इति व्युत्पत्त्याभिषूयमाणावस्थसोमद्रव्यवाचित्वस्यापि संभवात् । तस्माद्यागसामानाधिकरण्याधीनमेव प्रकृताभिधायित्वमिति सोऽपि यागनामैव । एवंच प्रथमं राजसूयपदस्य प्रकृतसर्वपरत्वानिश्चयान्न तदनुसारेण यजेः लक्षणेति भावः—**इतरत्त्विति** । ततश्चेतरेषां क्रतूपकारेणैव फलाकाङ्क्षाशान्तेर्न तद्बलाद्यजेः सर्वपरत्वमिति भावः । अत्र क्वचित्पुस्तकेषु ननु तेनापूर्व एव यागो विधीयते राजसूयाख्यः । नह्येकेन वाक्येन प्राप्तानां कर्मणां राजसंबन्धः फलसंबन्धश्च शक्यो विधातुम् । सत्यं । द्वे एते वाक्ये 'राजा राजसूयेन यजेते'त्येकं 'राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते'त्यपरं । द्वयमपि समाहृतार्थमेकवाक्यतया भाष्यवार्तिकयोः । अतएवासति ब्राह्मणादिविधावन्नाद्यफलावेष्टे राजकर्तृकत्वप्रतीतिरवेष्ट्यधिकरणे दर्शितेति दृश्यते तस्यायमर्थः । **नन्वस्य** कर्मान्तरविधायकत्वात्प्रकृतानां फलसंबन्धविधायकवाक्यान्तरमेव कल्प्यम् । तच्च सर्वेषां फलाकाङ्क्षानुसाराद्यागायागसाधारणमेव कल्पनीयमिति सर्वेषां समप्राधान्यमिति शङ्कते—**नन्विति** । ननु भाष्यवार्तिकयोरेकवाक्यतयैव लेखनान्न वाक्यद्वयमित्यत आह—**द्वयमपीति** । असत्यपि वाक्यद्वयरूपेण पाठेऽस्यैव वाक्यस्य द्वैविध्येन फलसमर्पकत्वोपपत्तौ फलसमर्पकवाक्यान्तरकल्पना प्रकृतहान्यप्रकृतकल्पनाविशिष्टविध्यपूर्वान्तरकल्पनादिकं न युक्तमित्याहुः । **अतएवेति** । यदीदं वाक्यं कर्मान्तरविधायकं स्यात्तदा प्रकृतानां कर्मणां राजकर्तृकत्वविध्यभावात्प्रकृतकर्ममध्यपठिताया अवेष्टेस्त्रैवर्णिकाधिकारित्वं स्यादिति ब्राह्मणादिविध्यभावे तस्या राजकर्तृकत्वाद्ब्राह्मणादिश्रवणस्य निमित्तार्थत्वं न संभवतीत्यवेष्ट्यधिकरणोक्तं विरुध्येतेति भावः । प्रयोजनं कर्मप्रयोगारम्भेऽस्मै फलायेमानि कर्माणि करिष्य इति फलोद्देशेन कर्मणां संकल्प्यत्वात्पूर्वपक्षे प्रकृतानि कर्माणि फलोद्देशेन संकल्प्यानि सिद्धान्ते यागात्मकान्येवेति । सूत्रार्थस्तु—प्रकरणे श्रूयमाणः राजसूयशब्दः प्रकरणशब्दस्तस्य साधारण्याच्चोद्यमानानामनङ्गत्वं सर्वेषां समप्राधान्यमिति ॥

मध्यस्थं यस्य तन्मध्ये ॥ ३ ॥ विदेवनादीनामङ्गत्वं यदुक्तं तस्य विशेषव्यवस्थापनेन स्थिरीकरणात्सङ्गतिं सूचयितुमाह—**स्थितमिति** । सिद्धान्तसौकर्यार्थमाह—**तत्र विदेवनेति** । पूर्वपक्षसौकर्यार्थमाह—**तदीयेति** । नन्वनेनाभिषेकस्यैवापकर्षो न विदेवनादेरित्यत आह—**अयंचेति । अवान्तरेति** । निष्फलानुष्ठाने प्रवृत्त्ययोगेनानुष्ठानान्यथानुपपत्त्यधीनत्वाच्च प्रयोजनापेक्षाया यत्रानुष्ठानं तत्र प्रयोजनापेक्षा नतु यत्र चोदना तत्र अनुष्ठानं च विदेवनादीनामभिषेचनीयप्राकृताङ्गमध्य इति तत्संदंशादुद्भूतेनावान्तरप्रकरणेनाभिषेचनीयाङ्गत्वमित्यर्थः । **तत्रेति** । अनुष्ठानं ह्यंशत्रययुक्तभावनावगत्यनन्तरमुपनिपतति । तेनानुष्ठानावगमात्प्रागेव भावनाया भाव्यनिष्ठत्वस्वाभाव्यात्प्रयोजनाकाङ्क्षेति यत्रोत्पत्तिस्तत्रैव प्रयोजनं न यत्रानुष्ठानं तत्रेत्यर्थः । **विदेवनादिकानामिति** । यद्यपि तैत्तिरीयशाखायामभिषेचनीयप्रयोगमध्ये दिशोऽभ्ययं राजाभूदिति पञ्चाक्षान्प्रयच्छन्ति शौनःशेपमाख्यापयत इति विदेवनादीनाम्नाय मारुतस्य चैकविंशतिकपालस्य वैश्वदेव्यै चामिक्षाया अग्नये स्विष्टकृते समवद्यतीत्यभिषेचनीयाङ्गेष्टिविशेषमुक्त्वा अपान्नप्त्रे स्वाहोर्जोनप्त्रे स्वाहाग्नये गृहपतये स्वाहेति तिस्र आहुतीर्जुहोतीत्यभिषेचनीयाङ्गहोमविशेषाम्नानाद्विदेवनादीनामुत्पत्तिरभिषेचनीयाङ्गसंदष्टेत्यवान्तरप्रकरणमिहानिवार्यं तथापि शाखान्तरे तदाम्नानं नास्तीति कृत्वाचिन्तयेदमिति तृतीय एवास्माभिः प्रतिपादितम् । **ननु** विदेवनादीनामनुष्ठानसमये प्रयोजनाकाङ्क्षाविरहेपि योत्पत्तिसमये तदपेक्षा ततएवाभिषेचनीयावान्तरप्रकरणग्राह्यत्वं किं न स्यादित्याशङ्क्य उत्पत्तिकालीनप्रयोजनाकाङ्क्षायाः प्रागेव शान्तेर्नैवमित्याह—**अभिषेचनीयानन्तरमिति । बाधेनेति** । श्रुति-

पेक्षाः संनिधिप्राप्ताभिषेचनीयाङ्गत्वबाधेन प्रकरणाद्राजसूयाङ्गतां नीता नापकर्षसमये भूयः प्रयोजनमपेक्षन्ते येनावान्तरप्रकरणविषयतां प्रतिपद्येरन्। तस्माद्राजसूयाङ्गम्॥

सौम्यादीनामुपसत्कालकत्वाधिकरणम्॥ ३॥

प्रकरणाविभागे च विप्रतिषिद्धं ह्युभयम्॥ ५॥ [अपि वा कालमात्रं स्याददर्शनाद्विशेषस्य॥ ६॥]

किं पुरस्तादुपसदां सौम्येन प्रचरेदिति॥ अङ्गाङ्गिभावः कालो वा वाक्यादाद्यः प्रतीयते॥ ४॥
पुरस्तादिति कालोऽत्र भाति कालविधिस्ततः॥ नाङ्गं कस्यापि सौम्यादि प्रधानमितरेष्टिवत्॥ ५॥

राजसूय एव सौम्यं चरुं बभ्रुर्दक्षिणेति विधाय श्रूयते—'पुरस्तादुपसदां सौम्येन प्रचरन्ती'ति। किमयं चरुरुपसदामङ्गं अङ्गप्रयोजनसंबन्धोऽयं उत यागान्तरवत्फलार्थः कालार्थोऽयं संयोग इति चिन्त्यते।—'तत्र प्रकरणापेक्षात्सामान्यवचनादयम्॥ स्वाराज्ये विनियुज्येत साक्षादुपसदङ्गता॥' नहि सौम्येनेति स्वशब्देन तृतीयान्तेन षष्ठीनिर्दिष्टोपसदङ्गत्वेन विनियुज्यमानः सौम्यः प्रकरणापेक्षेण सामान्येन राजसूयवाक्येन फलसंबन्धं लभते पुरस्ताच्छब्दश्चाङ्गस्य तत्समीपेऽनुष्ठानाद्यथाकथंचिदनुवादः।—'अत्राभिधीयते नेयं षष्ठी तादर्थ्यवाचिनी॥ दिग्योगलक्षणा त्वेषा पुरस्ताच्छब्दयोगतः॥ अङ्गाङ्गिभावमात्रे हि पुरस्तादित्यनर्थकम्॥ प्रसज्येत पदं तस्मात्कालस्तावद्विधीयते॥ तथाच सति नाङ्गत्वं विधातुं शक्नुयाद्विधिः॥' नह्यनुत्पत्तिविधयोऽनेकार्थव्याप्रतिक्षमाः। तस्मात्कालार्थ एव संयोग इति फलार्थः सौम्यः॥

आमनहोमानां सांग्रहण्यङ्गताधिकरणम्॥ ४॥

फलवद्वोक्तहेतुत्वादितरस्य प्रधानं स्यात्॥ ७॥

मुख्यतामनहोमस्य सांग्रहण्यङ्गताथ वा॥ मुख्यत्वमविरुद्धत्वात्फलाय स्यात्तदङ्गता॥ ६॥

'वैश्वदेवीं सांग्रहणीं निर्वपेद्ग्रामकामः' इति प्रकृत्य 'आमनमस्यामनस्य[1] देवा' इति तिस्र आज्याहुतीर्जु-

---

लिङ्गाधिकरणन्यायेनेति भावः। एतेनैव तत्र संनिधिना पूर्वःपक्षः, इहावान्तरप्रकरणेनेत्यपुनरुक्तिः सूचिता। प्रयोजनं पूर्वपक्षे दैवादभिषेचनीयप्रयोगमध्ये विदेवनादीनामननुष्ठाने तत्प्रयोगपरिसमाप्त्यनन्तरं स्मरणे न तेषां पुनरनुष्ठानं, सिद्धान्ते तु अभिषेचनीयप्रयोगसमाप्त्यनन्तरमपि क्रमविपर्यासप्रायश्चित्तपूर्वकं विदेवनादीनामनुष्ठानम्। यद्वा कस्यचिदङ्गस्यान्तराय शङ्कापरिहारार्थं कर्मारम्भे परिगणनस्य शास्त्रपरिमाणत्वादिनाचार्यैरुक्तत्वात्पूर्वपक्षेऽभिषेचनीयारम्भे परिगणनीयानि विदेवनादीनि सिद्धान्ते तु राजसूयारम्भ इति। सूत्रार्थस्तु—विदेवनादिकं यस्याभिषेचनीयस्य प्रयोगमध्यस्थं तदङ्गं तन्मध्ये पातादिति॥

प्रकरणाविभागे च०॥ ५॥ एवमधिकरणद्वयेन यागानां प्राधान्येऽयागानामङ्गत्वे स्थापिते यागानामपि न सर्वेषां प्राधान्यमित्याक्षेपात्सङ्गतिः। **ननु** स्वाराज्यवाक्येनैव प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्तेरङ्गाङ्गित्वसंबन्धोऽनुपपन्न इति शङ्कां निराकुर्वन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति**। प्रकृतसर्वयागपरत्वाय प्रकरणापेक्षत्वमिति भावः। **साक्षादिति**। निरपेक्षेण स्वशब्देनेत्यर्थः। **षष्ठीनिर्दिष्टेति**। इयं हि षष्ठी 'षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेने'तिविहिता दिग्योगलक्षणा पञ्चमी समानार्था न भवति। तस्या उपपदविभक्तित्वेन तदपेक्षया पदान्तरमनपेक्ष्य संबन्धवाचिन्याः शेषषष्ठ्याः प्रबलत्वात्तत्श्च षष्ठीप्रतिपाद्यसंबन्धसामान्यविशेषापेक्षायां योग्यताबलादङ्गाङ्गिभावसंबन्धित्वे सत्यप्युपसदां चोदकात्प्राप्तिसमयएव पराङ्गत्वेनावगतानां सौम्यचर्वङ्गत्वासंभवादपूर्वस्य सौम्यस्यैवोपसदङ्गत्वमित्युपसत्प्राधान्यपरा षष्ठीति भावः। **यथाकथंचिदिति**। सामीप्यलक्षणया सामीप्ये पाक्षिकपूर्वत्वालंबनेन वेत्यर्थः। उपपदविभक्तेरुक्तं दौर्बल्यं निरस्यति—**अङ्गाङ्गिभावमात्र इति**। पदान्तरनर्थक्याद्वरं षष्ठीस्वारस्यहानमिति भावः। **ननु** तर्ह्युभयानुग्रहाय कालोऽङ्गत्वं चेत्युभयं विधीयतामित्यत आह—**तथाचेति**। प्रयोजनं पूर्वतराधिकरणवत्। सूत्रार्थस्तु—पुरस्तादुपसदां सौम्येन प्रचरन्ति। अन्तरा त्वाष्ट्रेणोपरिष्टाद्वैष्णवेनेति सौम्यत्वाष्ट्रादेः प्रकृतयागत्वाविशेषेप्युपसदङ्गतैव। उपसदङ्गत्वपुरस्तात्त्वोभयविधानस्य वाक्यभेदप्रसङ्गेन प्रतिषिद्धत्वेसति षष्ठीतृतीयाभ्यामङ्गत्वस्यैव न्याय्यत्वादिति॥

फलवद्वोक्तहेतुत्वा०॥ ७॥ यथा सौम्यस्य फलार्थत्वादनङ्गत्वमेवमिहापीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। **तिस्र इति**

---

१ मनस्यामदेवा.

होती'त्यामनहोमा विहिताः किं ग्रामकामपदानुषङ्गेण सांग्रहणीवत्फलार्थाः समप्रधानाः उत सांग्रहण्यङ्गमिति संशये सांग्रहण्याः प्राकृताङ्गनिराकाङ्क्षायाः पुनरङ्गापेक्षाभावात् आमनहोमानां च फलपदानुषङ्गेण प्रयोजनावाप्तेरनपेक्षत्वात् । संभवति च प्राधान्येऽङ्गत्वायोगात्फलार्थत्वे प्राप्तेऽनुषङ्गे सकृदाम्नातस्य पुनरनुसंधानात्, तथाच सति सकृदाम्नातरूपव्याघातादत्यन्तागतिकतया तदाश्रयणादिह चानपेक्षतया सांग्रहण्याः प्रकरणाभावेऽपि संनिधेरेव तदङ्गत्वसंभवादामनहोमानां च प्राकृताङ्गमध्यविहितत्वेन प्रकरणसंस्पर्शस्यापि संभवादगतिकत्वाभावादनुषङ्गानाश्रयणात्परिधिमन्त्रव्यवायाश्रयणे तदसंभवादङ्गत्वमेव न्याय्यम् ॥

दधिग्रहस्य नित्यताधिकरणम् ॥ ५ ॥

दधिग्रहो नैमित्तिकः श्रुतिसंयोगात् ॥ ८ ॥ [नित्यश्च ज्येष्ठशब्दात् ॥ ९ ॥ सार्वरूप्याच्च ॥ १० ॥ नित्यो वा स्यादर्थवादस्तयोः कर्मण्यसंबन्धाद्भङ्गित्वाच्चान्तरायस्य ॥ ११ ॥]

नित्यनैमित्तिकत्वे वा नित्यतैव दधिग्रहे ॥ देवान्तरायाज्ज्यैष्ठ्याच्च स्यादस्योभयरूपता ॥ ७ ॥
निमित्तत्वद्योतिनोऽत्र यदिशब्दादयो न हि ॥ अतोऽस्य न निमित्तत्वं केवला नित्यतोचिता ॥ ८ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'यां वा अध्वर्युश्च यजमानश्च देवतामन्तरितस्तस्या आवृश्च्येते प्राजापत्यं दधिग्रहं गृह्णीया'दिति । सोयं दधिग्रहः किं नैमित्तिकः उत नित्यो नैमित्तिकश्चाप्यनित्य एवेति संशये 'देवतान्तरितो यागो निमित्तेयं विधीयते ॥ तस्मान्नैमित्तिकः सत्यं नित्योऽपि ज्येष्ठशब्दतः ॥' नैमित्तिक

'आमनमस्यामनस्य देवा ये सजाताः कुमाराः समनसस्तानहमि'ति मन्त्रस्यामनस्यामनस्य देवा ये सजाताः समनसस्तानहं आमनमस्यामनस्य देवा ये कुमाराः समनसस्तानहमित्येवं द्वैविध्यात्संख्यासंपत्तिः । **समप्रधाना इति** । यथा सांग्रहणीप्रधानमेवमिमेऽपि प्रधानभूता इत्यर्थः । नत्वाग्नेयादिवत्समप्राधान्यं तद्वत्संहत्यैकफलसाधनत्वाभावात् । इममेवार्थं सूचयितुमाह **—ग्रामेति । सांग्रहण्या इति ।** विकृतिभावनायाः कथंभावमपेक्षमाणायाः संनिधमपि पदार्थमक्लृप्तोपकारकत्वात्परित्यज्य प्राकृतैरेव प्रथमं संबध्य निराकाङ्क्षत्वादिति भावः । **नन्वे**वमपि नक्षत्रेष्ट्युपहोमवदामनहोमानामाकाङ्क्षया सांग्रहण्याकाङ्क्षामुत्थाप्यान्वयोस्त्वित्यत आह**—आमनेति** । परिधिमन्त्राणां संनिध्यविशेषेणामनहोमाङ्गत्वस्यापि संभवान्न व्यवधायकत्वम् । एवं 'यत्प्रयाजानां पुरस्ताज्जुहुयाद्बहिरात्मन्सजातां दध्यादनूयाजायामुपरिष्टात्स्वर्गं लोकमुपक्रामेदि'ति मध्येजुहोतीति कीर्त्यमानप्रयाजानूयाजयोरपि आमनहोमार्थत्वोपपत्तेर्न सांग्रहणीसंस्पर्शप्रसक्तिरिति भावः । **तथाच सतीति** । पुनरनुसंधानस्य पुनराम्नानप्रायत्वात्सकृदाम्नानरूपबाध इत्यर्थः । **अनपेक्षितयेति** । चोदकप्राप्तैरेव कथंभावाकाङ्क्षाशान्तेस्तदाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणाभावेऽपि संनिधिलक्षणप्रमाणेनोपहोमादिवदङ्गत्वसंभवान्नागतिकत्वमित्यर्थः । **आमनेति** । आमनहोमानां दर्विहोमत्वेन प्रयाजानूयाजाभावादत्यन्ताप्राप्तद्विधाने गौरवादेवं कीर्त्यमानाः प्रयाजानूयाजाः सांग्रहण्यर्था एव । तेच प्राकृताः । प्राकृताश्च पदार्था विकृत्याम्नाता अप्याकाङ्क्षयैव गृह्यन्ते । ततश्च यावत्प्राकृतग्रहणं सांग्रहिण्याकाङ्क्षाया अनुवृत्तेराकाङ्क्षया प्राकृतेषु गृह्यमाणेषु तन्मध्यपतितामनहोमा अपि संग्राह्या इत्यवर्जनीयं तेषामपि प्रकरणग्राह्यत्वमित्यर्थः । **परिधीति** । प्रकृतौ परिधेरङ्गप्रधानार्थत्वेऽपि दर्विहोमानामपूर्वत्वेन तदनिर्देशाभावात्परिध्यनुवादेन मन्त्रमात्रविधानानुपपत्तेर्विशिष्टविधौ गौरवाच्च परिधिमन्त्राणामपि सांग्रहण्यर्थत्वे सति सजातेषु भूयांसमिति परिधीन्परिदधातीति तैत्तिरीयशाखायां परिधिमन्त्रविधायकैरसंबन्धिपदैः शाखान्तरे परिधिमन्त्रैर्वा व्यवधानाद्व्यवायान्नानुषज्यते इति न्यायेन तदसंभव इत्यर्थः । नचानुषङ्गासंभवेऽप्यार्थवादिकफलवत्त्वेन प्राधान्यं युक्तम् । तथासति प्रयाजादीनामपि ततएव प्राधान्यापत्तेः । सूत्रार्थस्तु— फलवत्सांग्रहण्यादिकमितरस्याफलस्यामनहोमादेः प्रधानं स्यात् कुतस्तेषामफलत्वं व्यवायान्नानुषज्यत इत्यनुषङ्गाभावस्योक्तहेतुत्वादनुषङ्गासंभवेन फलवत्त्वासंभवादिति ॥

दधिग्रहो नैमित्तिकः० ॥ ८ ॥ अन्तरितः यागाद्बहिष्कृतः यष्टुं विस्मृत इति यावत् । आवृश्च्येते छिद्येते इति यावत् । **देवतान्तरित इति** । यच्छब्दान्निमित्तत्वमिति भावः । एवंचामनहोमानां फलश्रुतिसंयोगाभावात्फलार्थत्वाभावेऽपि दधिग्रहणस्य निमित्तश्रुतिसंयोगान्नैमित्तिकत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । **ननु** ज्यैष्ठ्यं प्राथम्यं तेन कथं नित्यत्वमित्याशङ्क्य

---

१ फलार्था उत सांग्र. २ रूपबाधादत्यंता.

इति सत्यं नित्योऽपि स्यात् । कुतः । ज्येष्ठशब्दसंस्तवात् । 'ज्येष्ठो वा एष ग्रहाणामि'ति प्रशस्तवचनो ज्येष्ठशब्दो हि नित्यश्च प्रशस्तो न चञ्चलः । अथवा प्राथम्यनिमित्तं ज्यैष्ठ्यं नित्यश्च सन्नयं पाठक्रमाद्ग्रहान्तरेभ्यः प्रथमं गृह्यमाणो भवति ज्येष्ठः । नैमित्तिकस्तूपजाते निमित्ते क्रियमाणो न नियोगतो ज्येष्ठः स्यात्तस्मादुभयरूपः स्यात् । नन्वेवं नित्य एव स्यात् । न तु नैमित्तिकः । कस्मान्निमित्तत्वाश्रुतत्वतः । नह्यन्तरयो निमित्तत्वेन श्रूयते यदिशब्दाद्यभावात् । यच्छब्दस्य चाकर्तृसमानाधिकरणस्य तत्प्रतिपादकत्वाभावात् । अर्थवादमात्रमन्तरायश्रवणमिति नित्य एव स्यात् ॥

वैश्वानरस्य नैमित्तिकत्वाधिकरणम् ॥ ६ ॥

वैश्वानरश्च नित्यः स्यान्नित्यैः समानसंख्यत्वात् ॥ १२ ॥ [पक्षे वोत्पन्नसंयोगात् ॥ १३ ॥]

नित्यो नैमित्तिको वा स्याद्यागो वैश्वानरश्चितौ ॥ नित्यः पुरेव यच्छब्दादविरोधाच्च पश्चिमः ॥ ९ ॥

अग्नौ श्रूयते 'यो वै संवत्सरमुख्यमभृत्वाग्निं चिनुते यथा सामि गर्भो विपद्यते तादृगेव तदार्तिमार्च्छेद्वैश्वानरं द्वादशकपालं पुरस्तान्निर्वपे'दिति । तत्रापि पूर्ववदर्थवादमात्रं संवत्सराभरणमिति नित्यतां मन्यते । यच्छब्दस्तु कर्तृसमभिव्याहृतो निमित्ततां संवत्सराभरणस्य प्रतिपादयतीति नैमित्तिकतैव स्थिता ॥

षष्ठचितेर्नैमित्तिकत्वाधिकरणम् ॥ ७ ॥

षट्चितिः पूर्ववत्स्यात्[1] ॥ १४ ॥ [ताभिश्च तुल्यसंख्यानात् ॥ १५ ॥ अर्थवादोपपत्तेश्च ॥ १६ ॥ एकचितिर्वा स्यादपवृक्ते हि चोद्यते निमित्तेन ॥ १७ ॥ विप्रतिषेधात्ताभिः समानसंख्यम् ॥ १८ ॥]

नित्या षष्ठी चितिर्नो वा पञ्चापेक्षत्वतोऽग्रिमः ॥ अपवृक्तावप्रतिष्ठानिमित्तीकृतितोऽन्तिमः ॥ १० ॥

'योऽग्निं चित्वा न प्रतितिष्ठति पञ्चपूर्वाश्चितयो भवन्त्यथ षष्ठीं चितिं चिनुते प्रतिष्ठित्या' इति ।

नात्र प्राथम्यं ज्यैष्ठ्यशब्दार्थः किंतु प्रशस्ततमत्वमित्याह—**प्रशस्तेति** । चञ्चलः कादाचित्कः । ततश्च कादाचित्कनैमित्तिकापेक्षया सार्वत्रिकत्वान्नित्यः प्रशस्त इत्यर्थः । अस्तुवा प्रसिद्धिप्राचुर्यात्प्राथम्यमेव ज्यैष्ठ्यशब्दार्थः, तथापि तद्बलादेव नित्यत्वं सिध्यतीत्याह—**अथवेति** । नियोगतः नियमतः । **यदिशब्दादीति** । सप्तम्यादिरादिशब्दार्थः । **यच्छब्दस्येति** । कादाचित्कं हि निमित्तं भवति । तच्चोद्देश्यमधिकारिविशेषणं च । ततश्च यादृशेन यच्छब्देन कादाचित्कत्वमधिकारिविशेषणत्वमुद्देशश्च भवति तादृशयच्छब्दान्निमित्तावगतिर्वाच्या । तादृशश्च कर्तृसमानाधिकरण एव 'यस्य गृहान् दहति, यस्याश्विने शस्यमाने सूर्यो नाविर्भवति, य आहिताग्निः सन्नव्रत्यमिव चरेद्यं रक्षांसि सचेरन्नि'त्यादिषु यजमानात्मककर्तृसमानाधिकरणयच्छब्देन गृहदाहादेर्यजमानान्तरव्यावृत्त्यवगमेनासार्वत्रिकत्वप्रत्यायनाद्यस्य गृहान्दहति स निर्वपेदिति कर्तृसमानाधिकरणस्य यच्छब्दस्यैवाधिकारिविशेषणसमर्पकत्वशक्तेः यस्येति यच्छब्देनोद्देशाच्च । इह च देवतासमानाधिकरणस्य यच्छब्दस्य तस्या आवृश्च्येते इति तदीयद्रोहप्रतिपादनमात्रोपक्षीणत्वेन कादाचित्कत्वेन वाधिकारिविशेषणत्वेन वा तत्समर्पणासमर्थत्वाद्देवतासंबन्धिनः कस्यचिदविधानेन देवताविशेषणयच्छब्दस्योद्देश्यसमर्पकत्वाभावाच्च न निमित्तत्वावगम इत्यर्थः । **अर्थवादेति** । इत्थमयं ग्रहः प्रशस्तो यदनेन देवतान्तरप्रयुक्तो दोषोऽपि निहन्यते इत्येवमर्थवादमात्रमित्यर्थः । सूत्रे श्रुतिसंयोगाद्देवतान्तराय निमित्तश्रुतिसंयोगादित्यर्थः ॥

वैश्वानरश्च नित्यः स्यात्० ॥ १२ ॥ उख्यं उखायांभवमग्निं पूर्ववदिति वर्तमानापदेशात्पूर्ववत्संवत्सराभरणनिमित्तार्तिपरिहारकीर्तनमर्थवादमात्रमित्यर्थः । इहापि यच्छब्दो नोद्देश्यसमर्पकः यः संवत्सरमभृत्वाग्निं चिनुते स आर्तिं प्राप्नोतीत्येवमन्वितस्य यच्छब्दस्योद्देश्यसमर्पकत्वायोगादिति भावः । **यच्छब्द इति** । अप्राप्तस्याभरणस्यानुवादायोगादालस्यादिना प्राप्तस्याभरणस्याभृत्वेत्यनेनानुवादे सति यो न बिभृयात्स निर्वपेदित्यर्थपर्यवसानेन यच्छब्दस्योद्देश्यसमर्पकत्वं संभवतीति भावः । सूत्रार्थस्तु—त्रीण्येतानि हवींषि भवन्ति त्रय इमे लोका एषां लोकानां रोहायेति नित्यैर्लोकैराग्नावैष्णवादित्यवैश्वानराणां हविषां समानसंख्यत्वोक्त्या लोकवदेव हविषां नित्यत्वावगमाद्वैश्वानरो नित्यः स्यादिति ॥

षट्चितिः पूर्ववत्स्यात् ॥ १४ ॥ आतिदेशिकी सङ्गतिः सूचिता । चितयः इष्टकाप्रस्तराः । नित्या नैमित्तिकी

---

[1] पूर्ववत्त्वात्.

किमियं षष्ठी चितिर्नित्या नित्य एवाग्निः षट्चितिकः उत स पञ्चचितिक एव । इदं तु चयनान्तरमेकचितिकमप्रतिष्ठायां निमित्ते विधीयते इति । तत्र—'पूरणप्रत्ययो न स्यात्षट्संख्यापूरणाद्विना ॥ पञ्चभिः सहिता चैषा पूरयेत्तां न केवला ॥' नहि केवला चितिः षष्ठीति शक्या वक्तुम् । तस्मान्नित्य एवाग्निः षट्चितिकः । नैवम् ।—'यच्छब्दो ह्यप्रतिष्ठायाः स्पष्टमाह निमित्तताम् ॥ अभिधानक्रियापेक्षं षट्संख्यापूरणं भवेत् ॥' नित्याः पञ्चचितयः प्रागभिहिताः ततः परमियं नैमित्तिक्यभिधीयत इत्यभिधानापेक्षं षष्ठीत्वमुपपन्नमिति न यच्छब्दावगतनिमित्तापह्नवः शक्यते कर्तुमिति नैमित्तिकीयम् ॥

पिण्डपितृयज्ञस्यानङ्गताधिकरणम् ॥ ८ ॥

पितृयज्ञः स्वकालत्वादनङ्गं स्यात् ॥ १९ ॥ [तुल्यवत्प्रसंख्यानात् ॥ २० ॥ प्रतिषिद्धे च दर्शनात् ॥ २१ ॥]

क्रत्वङ्गं स्यान्न वा पिण्डपितृयज्ञः क्रतौ हि सः ॥ अमावास्योक्तितो मैवं तत्कालोक्तेः पुमर्थता ॥ ११ ॥

अमावास्यायामपराह्णे पितृयज्ञेन चरन्तीत्यनारभ्याधीतः पितृयज्ञः क्रत्वर्थः उत पुरुषार्थ इति संशये कर्मवचनेनामावास्याशब्देन समभिव्याहारात्तदङ्गत्वम् । यद्यपि कालस्यापि साधारणोऽयं शब्दस्तथापि फलकल्पनापरिहाराय कर्मवाचितैवाङ्गीक्रियते । तस्मात्क्रत्वर्थ एवायमाहिताग्नेः । अनाहिताग्नेरप्यनाहिताग्निना कार्य इति विहितः । तस्य क्रत्वभावाद्भवतु पुरुषार्थः । तथाच भगवता मनुना 'न दर्शेन विना श्राद्धमाहिताग्नेर्द्विजन्मन' इति वदता दर्शाङ्गत्वं प्रदर्शितम् । अनङ्गं हि तेन विना क्रियते तस्माद्दर्शाङ्गम् । 'नैवं साधारणत्वेऽपि सामानाधिकरण्यतः ॥ कालवाचित्वमेव स्यात्तत्सापेक्षश्च कर्मणि ॥' यद्यपि तावत्साधारणोऽमावास्याशब्दस्तथाप्यपराह्णसामानाधिकरण्यलिप्सया कालवाचित्वमध्यवसीयते । नचायमतीतसाधारणः । काले हि निरपेक्षोयं कालसंबन्धापेक्षया तु

वेति संशयं फलभेदं सूचयन्नाह—**किमिति** । **पूरणेति** । 'तस्य पूरणे डडि'ति पूरणार्थे विहितः प्रत्ययः षट्संख्यापूरकत्वं विना न स्यादित्यर्थः । **नन्वे**कचितिकस्यापि चयनान्तरस्य पूर्वकृतपञ्चचितिकप्रयोगानन्तराप्रतिष्ठानिमित्तकत्वेन पूर्वप्रयोगसापेक्षत्वात्तद्गता पञ्चचितीरपेक्ष्य पूरणप्रत्ययोऽस्त्वित्यत आह—**नहीति** । द्वित्वादिसंख्यायाः एकोपाध्यवच्छेदमन्तरेणानुपपत्तेरिहोपाध्यन्तराभावात्प्रयोगस्यैवोपाधित्वे सत्येकस्मिन्नेव प्रयोगे षण्णामपि चितीनामनुष्ठेयत्वान्न प्रयोगान्तरस्थचितीरपेक्ष्य संख्यापूरणम् । एवंचोपसंहारस्थपूरणप्रत्ययस्य ऋगादिशब्दवन्नेतुमशक्यत्वादुपक्रमगतस्यापि यच्छब्दस्यैवार्थवादार्थतया नेयत्वमिति भावः । एकचितिप्रयोगस्याग्निं चित्वेत्यनेनाग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेतेत्यादिवत्साग्निचित्यक्रतुप्रयोगानन्तर्यप्रतीतेरेकस्मिन्प्रयोगे षण्णां चितीनामनुष्ठेयत्वानुपपत्तेः पृथक्प्रयोगे सत्यार्थवादिकफलं नैमित्तिकं चित्यन्तरमेव न्याय्यमित्याह—**यच्छब्द इति । अभिधानेति** । अभिधानक्रियोपाधिका या षट्संख्या तत्पूरणार्थकत्वेन पूरणप्रत्यय उपपद्यत इति नोपसंहारान्यथानयनाशक्यत्वमिति भावः । तदेवोपपादयति—**नित्या इति** । सूत्रार्थस्तु—षट्चितिकोऽग्निः पूर्ववद्धिग्रहवन्नित्यः स्यात् । यद्वा पूर्ववत्पञ्चचितिवत्पञ्चचितय इव षष्ठ्यपि चितिर्नित्या स्यादिति यावदिति ॥

पितृयज्ञः स्वकालत्वात्० ॥ १९ ॥ प्रकरणेनाङ्गत्वं व्यावर्तयितुमाह—**अनारभ्येति । कर्मवचनेनेति** । आगारे गावो वास्यन्तामितिवत् शेषिण्यपि सप्तम्युपपद्यत इति भावः । **फलेति** । अनेन पूर्वत्रार्थवादोपनीतत्वात्फलस्यास्तु नैमित्तिकत्वं प्रकृते त्वत्यन्तानुपस्थितं फलं कल्पनीयमित्ययुक्तमनङ्गत्वमिति वैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम् । नच कर्मपरत्वे लक्षणादोषः कालवाचित्वे उद्देश्यस्य कालस्यापराह्णविशेषणायोगेनापराह्णपदानर्थक्यप्रसङ्गेन तदानर्थक्यापेक्षया लक्षणाया ज्यायस्त्वादिति भावः । **नन्वे**वमप्यनाहिताग्नेर्दर्शाभावेन कथं पितृयज्ञस्य दर्शाङ्गत्वम् । नचानाहिताग्निविषयस्य पुरुषार्थत्वमाहिताग्निविषयस्य क्रत्वर्थत्वं च संभवति । तथात्वेऽमावास्यायामपराह्ण इत्यमावास्याशब्दस्याहिताग्निपिण्डपितृयज्ञे कर्मपरत्वमनाहिताग्निपिण्डपितृयज्ञे कालपरत्वमिति वैरूप्यापत्तेरित्यत आह—**अनाहिताग्नेरिति** । अनाहिताग्निविहिताग्रयणादिवत्तस्य स्मार्ताग्निसाध्यकर्मान्तरत्वान्न कोऽपि दोष इति भावः । **सामानाधिकरण्येति** । कर्मवाचित्वेऽमावास्यापराह्णशब्दयोरेकार्थपरत्वाभावात्सामानाधिकरण्यं न स्यादिति भावः । कालस्योद्देश्यत्वेऽपि विधेयत्वेन तद्विशेषणविवक्षाया ग्रहाधिकरणे भट्टसोमेश्वरेणोक्तत्वादमावास्याशब्दस्य कालवाचित्वेऽपि नापराह्णशब्दानर्थक्यम् । यद्वा पराह्णशब्द एवोद्देश्यकः । तस्य च सापेक्षत्वात्तद्विशेषणामावास्याविवक्षोपपद्यत इति ध्येयम् । **कालसंबन्धेति** । अमावास्याशब्दस्य

कर्मणि वर्तते । तस्मात्कर्मसमभिव्याहाराभावादनङ्गम् । मनुवचनस्य त्वयमर्थः । श्राद्धशब्देन मासिमासि श्राद्धमुच्यते । दर्शशब्देनाप्यमावास्याकालः । तदयमर्थः—अमावास्यायामेवाहिताग्निः श्राद्धं कुर्यान्न तेन विना सर्वेष्वेवापरपक्षाहःसु क्रियमाणः पितॄन्प्रीणातीति स्मृत्यन्तरवशादन्येष्वप्यहःसु कुर्यादिति । एवंच स्मृत्यन्तरमनाहिताग्निविषयं भविष्यति । तत्सिद्धं पितृयज्ञस्यानङ्गत्वम् ॥

रशनाया यूपाङ्गताधिकरणम् ॥ ९ ॥

पश्वङ्गं रशना स्यात्तदागमे विधानात् ॥२२॥ [यूपाङ्गं वा तत्संस्कारात् ॥२३॥ अर्थवादश्च तदर्थवत् ॥ २४ ॥]

रज्जुर्द्वितीया पश्वर्था यूपार्था वान्वयात्पशौ ॥ पश्वर्था त्रिवृता यूपं परिवीयेति यूपगा ॥ १२ ॥

'आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा त्रिवृता यूपं परिवीयाग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोती'ति येयं सवनीयस्याङ्गभूता द्वितीया रशना सा किं पशुबन्धनार्था उत यूपसंस्कारार्थेति संशये—'यूपार्था सत्यदृष्टार्था दृष्टार्था पशुबन्धनी ॥ अनपक्रमणात्तेन पश्वङ्गं रशना भवेत् ॥' नहि यूपस्य रशना किंचिद्दृष्टं करोति पशोस्त्वनपक्रमणं कुर्वती भवति दृष्टार्था । तेन त्रिवृत्प्रातिपदिकाभिहिता रशना वाक्येन पशुयागाङ्गतया विधीयते त्रिवृद्युक्तमाग्नेयमुपाकरोतीति । सा च दृष्टेनैव पश्वनपक्रमणेन तदङ्गतां प्रतिपद्यते । येयं त्रिवृच्छब्दे तृतीया याच यूपं परिव्ययतीति द्वितीया तत्सर्वं प्राप्तानुवादः । यूपे हि पशुबन्धश्चोदकप्राप्तः । यश्च रशनया यूपे पशुं बध्नाति सोऽवश्यं यूपे रशनां व्यापारयति । यश्च व्यापारयति स शक्यते तया यूपं परिव्ययतीति वक्तुमतोऽयमनुवादः इति पश्वर्था रशना चोदकप्राप्ता चान्या रशना ताभ्यामुभाभ्यां पशुर्बध्यते । ततः पश्वर्था रशना तदर्थं च परिव्याणं यूपे

कर्मविशेषसंज्ञात्वेऽपि तत्र यथाकालसंबन्धमपेक्षाप्रवृत्तिस्तथोद्भिदधिकरण एवोक्तमस्माभिः । **मनुवचनस्येति** । अत्रापि दर्शशब्द उक्तयुक्तेः कालपरो न कर्मपरः । कालपरत्वे च सति श्राद्धशब्दो न पिण्डपितृयज्ञपरः । अस्य प्रत्यक्षश्रुतितोऽमावास्यायामेव विहितत्वेन तदन्यत्राप्राप्त्या तन्निषेधायोगात् । तस्मात् कालवाचिदर्शशब्दानुगुण्याच्छ्राद्धशब्दोऽपि मासिश्राद्धपर इति भावः । **ननु** मासिमासि यदा दर्श इत्यादिस्मृतेर्मासिश्राद्धस्याप्यमावास्याव्यतिरिक्तकालो न प्रसक्त इत्याशङ्क्यापस्तम्बवचनात्प्राप्तिमाह—**सर्वेष्विति** । प्रयोजनं पूर्वपक्षे दर्शविकारेषु प्रवृत्तिः, सिद्धान्ते तु न प्रवृत्तिः । 'आधानं पौर्णमास्यां चेद्वृत्तं दर्शे करिष्यते ॥ अनङ्गं पितृयज्ञश्चेत्सत्रे च न करिष्यते' इति भाष्योदाहृतश्लोकोक्तं च । सूत्रार्थस्तु—अमावास्याशब्दस्य कालवाचित्वेन स्वशब्दाभिहितकालयोगित्वात्पितृयज्ञो नाङ्गं स्यादिति ॥

पश्वङ्गं रशना स्यात्० ॥ २२ ॥ पितृयज्ञस्य दर्शाङ्गत्वे कालवाचकशब्दबाधवदिह कस्यचिद्बाधाभावात्पश्वङ्गं रशनेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । द्वितीया चोदकप्राप्तरशनातो द्वितीयेत्यर्थः । **ननु** त्रिवृतेति तृतीयान्तस्य पश्वन्वयायोग्यत्वान्न पश्वङ्गत्वमित्यत आह—**तेनेति** । तृतीयां पृथक्कृत्य केवल त्रिवृत्प्रातिपदिकार्थस्यैव पश्वन्वय इष्यते । नच तत्रायोग्यत्वम् । नच तृतीयापृथक्करणे प्रातिपदिकार्थस्य पश्वङ्गत्वबोधकश्रुत्यभावात्तदनङ्गत्वापत्तिः । समभिव्याहारलक्षणाद्वाक्यादेव तदङ्गत्वसंभवादित्यर्थः । तदेवाभिनीय दर्शयति—**त्रिवृद्युक्तमिति** । ननु त्रिवृद्युक्तमाग्नेयमित्युक्ते त्रिवृतोऽपि देवतान्वयात् प्रदेयत्वं स्यादित्याशङ्क्य पशोर्युगपदेव त्रिवृता देवतया चान्वयेन त्रिवृद्युक्तत्वाकारेण देवतान्वयाभावान्न त्रिवृतः प्रदेयत्वं तस्माद्बन्धनद्वारा पश्वङ्गत्वमेव त्रिवृतः । नचैवमपि श्रुतोपाकरणद्वारैव तदङ्गतास्तु किमश्रुतबन्धनेनेति वाच्यम् । चोदकप्राप्तबर्हिर्भ्यामेवोपाकरणसिद्ध्या तादर्थ्ये सत्यदृष्टार्थत्वापत्तेः । तस्माद्दृष्टेनैव बन्धनेन तदङ्गत्वमित्याह—**साचेति** । **नन्वेवं** त्रिवृतेति तृतीयाया अनन्वयः । नच तथासतीत्थंभूतलक्षणां तृतीयामाश्रित्य तृतीयान्तस्यैव पशुनान्वयोऽभिधीयतामिति वाच्यम् । कारकविभक्तौ संभवन्त्यामित्थंभूतलक्षणतृतीयास्वीकारायोगात् । एवमपि यूपं परिवीयेत्यंशस्यानन्वयाच्चेत्यत आह—**येयमिति** । व्यापारयति लिङ्गयतीति यावत् । एवंच यूपे रशनां व्यापार्येत्यर्थपर्यवसानाद्यूपमिति द्वितीयानुवादत्वात्सप्तम्यर्था । यद्वा पश्वर्थापि हि रशना यूपे व्यापारिता सती तस्य दृढिमानं जनयत्येवेत्यार्थिकसाध्यत्वाभिप्राया द्वितीयेति भावः । **ननु** पशुबन्धनार्था चेत्तस्यैव चोदकप्राप्तरशनास्तीत्यत आह—**अन्येति** । सिद्धान्तेऽपि चोदकप्राप्तयूपसंस्कारकरशनान्तरस्याग्नीषोमीयकालिकस्य विद्यमानत्वाद्द्वितीयस्यां रशनायां समुच्चयस्यावश्यंवाच्यतया आवश्यके च समुच्चये सति दृष्टार्थत्वाय पशुरशनयैव समुच्चय इति भावः । यूपार्थत्वं हि रशनायाः परिव्याणद्वारा वाच्यम् । तदेव त्वसिद्धम् । परिव्याणस्यैव रशनार्थत्वादित्याशयेनाह—**तदर्थं चेति** । रशनाया भाव्यमानमपि परिव्याणं न यूपार्थं अदृष्टार्थत्वप्रसङ्गात्,

---

१ पशुर्बन्धव्यश्चोदकप्राप्तेः.

तस्याः प्रतिमोचनम् । प्रतिमुक्ता हि सा अनपक्रमणाय कल्प्यते । यूपो हि स्थाणुस्थानीयः तदर्थ एवेति सर्वमेव दृष्टार्थं भवति । तस्मात्पश्वर्थत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—'यद्यदृष्टार्थता यूपे स्यादेवं क्लिष्टकल्पना ॥ यूपार्था सत्यपि त्वेषा दृष्टार्था दार्ढ्यजन्मनः ॥ परिव्याणं हि यूपार्थं द्वितीयातोऽवगम्यते ॥ रशना च परिव्याणशेषभूता तृतीयया ॥ सर्वं तद्विपरीतं स्यात्पश्वर्था रशना यदि ॥ यूपार्था रशना तस्माद्भवेन्न पशुबन्धनी ॥' केचित्तु पूर्वपक्षेऽपि न पशुबन्धनार्था रशना किंतु यूपस्यैव परिव्याणं पशूपाकरणस्यारादुपकारकमिति पूर्वःपक्षः । सिद्धान्तस्तु यूपसंस्कारार्थमित्येवमाहुः । तथासत्यनुष्ठानाविशेषान्निष्प्रयोजना चिन्ता स्यात् । पशुगणे त्वेकयूपे सकृत्कृतमेव परिव्याणमगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रेण सर्वेषामुपकुर्यादिति प्रतिपशु रशना कार्येति प्रयोजनं न सिद्ध्येदित्यास्तां तावत् ॥

स्वरोः पश्वङ्गताधिकरणम् ॥ १० ॥

स्वरुश्चाप्येकदेशत्वात् ॥ २५ ॥ [निष्क्रयश्च तदङ्गवत् ॥ २६ ॥ पश्वङ्गं वा तदर्थः स्यात् ॥ २७ ॥ भक्त्या निष्क्रयवादः स्यात् ॥ २८ ॥]

स्वरुर्यूपे पशौ वाङ्गं यूपस्येत्युक्तितोऽग्रिमः ॥ स्वरुणा पशुमञ्ज्यादित्युक्तेः पश्वङ्गता स्फुटा ॥ १३ ॥

यूपस्य स्वरुं करोति स्वरुणा पशुमनक्तीति, किं यूपार्थः स्वरुः तस्य पश्वञ्जनं प्रतिपत्तिः उत पश्वर्थस्तस्य यूपादुपादानमिति संशये यूपस्येति षष्ठ्या देवदत्तस्य गौरितिवत्तादर्थ्यं मन्यते । 'स्वरुणा

किंतु दृष्टार्थत्वाद्रशनार्थमेव परिव्याणमित्यर्थः । एवंच परिव्याणस्य यूपार्थत्वासंभवाद्यूप एव परिव्याणार्थः सन् रशनार्थ इत्याह—**यूपो हीति** । यत्र क्वचन स्थाणौ प्रतिमुक्ता हि रशना पश्वनपक्रमणाय कल्प्यते नान्यथा तेन स्थाणुस्थानीयत्वाद्यूपोऽपि रशनार्थ इत्यर्थः । **दार्ढ्येति** । यूपस्यापि किंचिद्भ्रेदशङ्कायां रशनया परिव्याणे सति तत्परिहाराद्दार्ढ्यं जायत इति भावः । **सर्वमिति** । इदंचोपलक्षणं पूर्वपक्षे आश्विनं ग्रहं गृहीत्वोपनिष्क्रम्य यूपं परिव्ययतीति वाक्यान्तरमनर्थकं स्यात् । परिव्याणस्य यूपसंस्कारार्थत्वस्य पूर्वपक्ष्यनभिमतत्वेन तद्विधायकत्वेनार्थवत्वासंभवादिति द्रष्टव्यम् । सिद्धान्ते तु तद्वाक्यं यूपसंस्कारकत्वेन परिव्याणविधायकं इदं तु वाक्यं तद्वाक्यप्राप्तमाश्विनग्रहणोत्तरकालं परिव्याणं तत्रार्थप्राप्तां रशनां तस्याश्च रशना च लिङ्गदर्शनादित्यधिकरणन्यायेन रशनाधर्मसाधारण्यप्राप्तं त्रिवृतं चानूद्य परिव्याणोत्तरकाले यागं विधत्ते इत्युभयोरपि सार्थक्यमिति । **ननु** पशुबन्धनार्थत्वाभावे बन्धनद्वारा पश्वङ्गत्वासंभवात्कथं प्राभाकरपक्षे पूर्वपक्षे रशनायाः पश्वङ्गत्वमिति पृच्छति—**किंत्विति** । उत्तरमाह—**यूपस्येति** । पश्वर्थतया सप्रयोजनं यदुपाकरणं तस्यारादुपकारकं यूपपरिव्याणं क्त्वाप्रत्ययार्थसमानकर्तृकत्वबलात् । रशना च तृतीयया परिव्याणार्था न त्वस्मदीयपूर्वपक्ष इव परिव्याणं रशनाधर्मम् । ततश्च पश्वर्थोपाकरणार्थपरिव्याणद्वारा रशनायाः पश्वङ्गत्वमिति पूर्वःपक्ष इत्यर्थः । यूपएव पशोर्बन्धनीयतया बन्धनार्थत्वेऽपि यूपे परिव्याणसंभवात्तद्व्यावृत्त्यर्थं यूपस्यैवेत्येवकारः । **सिद्धान्तस्त्विति** । परिव्याणस्य क्त्वाप्रत्ययादेककर्तृकत्वावगतौ तस्य प्रयोगैक्यविमर्शाधीनाङ्गत्वधीरिति परिव्याणस्योपाकरणाङ्गत्वं विलम्बितप्रतीतिकं यूपाङ्गत्वं तु द्वितीयया झटित्यवगम्यत इति तदेव युक्तम् । ततश्च रशनापि परिव्याणद्वारा यूपार्थैव न पश्वर्थेति सिद्धान्त इत्यर्थः । **तथासतीति**। यूपस्यैवानया रशनया परीव्याणं नत्वनया यूपे पशुर्बन्धनीय इति पूर्वपक्षकरणे पूर्वपक्षसिद्धान्तयोश्चोदकप्राप्तयैकयैव रशनया पशोर्बन्धनमिति नास्त्यनुष्ठानविशेष इत्यर्थः । स्वमते तु ताभ्यामुभाभ्यां पशुर्बध्यत इति पूर्वपक्षवाक्येनैवानुष्ठानविशेषो दर्शितो बोध्यः । किंच भाष्ये साग्निकक्रतौ एकयूपे एकादशपशूनां नियोजने प्रतिपशु रशना कार्या पूर्वपक्षे । सिद्धान्ते तु यूपसंस्कारार्थाया रशनाया भेदहेत्वभावाद्वैरशन्यमेवेति । सवनीयविकृतिष्वेकादशिनेषु यत्प्रयोजनमुक्तं तदपि न सिध्येत् । परिव्याणमुपाकरणस्यारादुपकारकमङ्गमिति तदीयपूर्वपक्षे सकृत्कृतस्यैव परिव्याणस्यागृह्यमाणविशेषतया तन्त्रेण सर्वपशूपाकरणेषूपकारकत्वसंभवेनावृत्तौ प्रमाणाभावात्प्रतिपशु रशनाभेदानुपपत्तेरित्याह—**पशुगण इति** । स्वपक्षे तु बन्धनार्थत्वेन दृष्टार्थत्वात्तत्रत्यपशुबन्धनार्थं रशनाभेद आवश्यक इति भावः । **ननु** परिवीयोपाकर्तव्यं नान्यथा तेनैकस्मिन्परिवीयोपाकृते परस्यापि तथैवोपाकर्तव्यत्वात्तदर्थं परिव्याणावृत्तौ रशनाभेदः सिध्येदित्यत आह—**इत्यास्तामिति** । एकस्मिन्परिव्याणे सर्वेभ्यः पूर्वमनुष्ठिते सर्वे परिवीयोपाकृता भवन्त्येव । न चानन्तर्यार्थं परिव्याणावृत्तिर्युक्तेति तन्त्ररत्न एवोक्तमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—पश्वङ्गं रशना स्यात् पश्वागमे विधानात् वाक्ये पशुसंबन्धमागमय्य विधानादिति यावदिति ॥

स्वरुश्चाप्येकदेशत्वात् ॥ २५ ॥ रशनावत्स्वरुरपि यूपाङ्गमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **तस्य यूपादिति** । इह स्वरोर्यूपादुपादानमित्येवं न व्युत्पाद्यम् । तथासति यूपस्य स्वरुं करोतीत्यस्य यूपात्स्वरोरुपादानार्थकत्वस्यात्र स्थिततया द्वितीयपादाद्यपूर्वपक्षानुत्थितेः । तस्मादिह स्वरुः पश्वञ्जनार्थमित्येतावन्मात्रमेव व्युत्पाद्यमित्येतदधिकरणसिद्धं पश्वञ्जनार्थत्वमङ्गीकृत्यैव तत्र स्वरोः खदिरतक्षणादिप्रयोजकत्वादिविचारः । एवं च मुख्यस्य यूपशब्दस्य लक्षणाप्रसङ्गाद्यत्करोतेरुपादाना-

पशुमित्येवं शेषशेषिविभक्तितः ॥ स्वरोः पश्वञ्जनाङ्गत्वं पशोश्चापि प्रधानता ॥' यूपस्येत्यवयवव्यतिरेकजनिता षष्ठी न तादर्थ्यं गमयतीति पश्वर्थः स्वरुः ॥

आघारादीनामङ्गताधिकरणम् ॥ ११ ॥

दर्शपूर्णमासयोरिज्याप्रधानान्यविशेषात्[1] ॥ २९ ॥ [अपि वाङ्गानि कानिचित्, येष्वङ्गत्वेन संस्तुतिः सामान्यो ह्यभिसंबन्धः ॥ ३० ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३१ ॥ अविशिष्टं तु कारणं प्रधानेषु गुणस्य विद्यमानत्वात् ॥ ३२ ॥ नानुक्तेऽन्यार्थदर्शनं परार्थत्वात् ॥ ३३ ॥ पृथक्त्वे त्वभिधानयोर्निवेशः, श्रुतितो व्यपदेशाच्च, तत्पुनर्मुख्यलक्षणं यत्फलवत्त्वम्, तत्संनिधावसंयुक्तं तदङ्गं स्यात्, भागित्वात्कारणस्याश्रुतश्चान्यसंबन्धः ॥ ३४ ॥ गुणाश्च नामसंयुक्ता विधीयन्ते नाङ्गेषूपपद्यन्ते ॥ ३५ ॥ तुल्या च कारणश्रुतिरन्यैरङ्गाङ्गिसंबन्धः ॥ ३६ ॥ उत्पत्तावभिसंबन्धस्तस्मादङ्गोपदेशः स्यात् ॥ ३७ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३८ ॥]

आघारादेश्च मुख्यत्वं न वाग्नेयादिवत्तु तत् ॥ षण्मुख्या नामतः सिद्धाः शेषा अन्येऽङ्गसंस्तुतेः ॥ १४ ॥

दर्शपूर्णमासयोः किं सर्वेषां यागानां प्राधान्यमुताग्नेयादीनामेककालयोगिनामितरेषां तदङ्गत्वमिति चिन्त्यते। य एवंविद्वानित्येवं संयुक्तावनुवादकौ न विधायकावित्यनुवादस्य तु प्रयोजनमाग्नेयादीनामेव प्राधान्यसिद्धिरित्येतावत्स्थितं द्वितीये । अधुना तु तदेव प्रयोजनं सिद्ध्यति नेति चिन्त्यते—'तत्राख्यातानुसारित्वात्संज्ञाया राजसूयवत् ॥ तस्या विशेषतो वृत्तेः सर्वयागप्रधानता ॥ नामधेयं तावदाख्यातानुसारि यत्राख्यातं तत्र वर्तते नतु यत्र नाम तत्राख्यातम् । आख्यातं चाविशेषात्सर्वानेव रूपवतः प्रकृतान्यागानुपादाय फले विनियुङ्क्ते । अतो नामाव्युत्पन्नं द्विवचनान्तप्रतिरूपकं सर्वत्र वर्तत इति सत्यामप्यनुवादेन समुदायद्वयसिद्धौ सर्वेषां प्राधान्यम् । उच्यते—'यद्धि नामाप्रसिद्धार्थं तदाख्यातवशं भवेत् । इदं पुनः प्रसिद्धार्थमाख्यातस्य विशेषणम् ॥ प्रातिपदिकं तावत्कालद्वयसंयोगादाग्नेयादिषु प्रसिद्धार्थं द्विवचनमपि य एवं विद्वानित्येवं संयुक्तानुवादद्वयपरिकल्पि

र्थत्वं तत्र व्युत्पादितं तदेवात्र सिद्धान्ते वस्तुगतिमनुरुध्योक्तं बोध्यम् । स्वरूत्पत्तिवाक्य एव शेषिलाभे वाक्यान्तरगतशेषिपरिग्रहायोगाद्यूपस्येति षष्ठी शेषित्वपरैव स्वीकार्येत्याशयेनाह—**यूपस्येति** । स्पष्टशेषित्वार्थकविभक्तौ सत्यां संबन्धसामान्यार्थकषष्ठ्या शेषित्वप्रतिपादनायोगात् । स्वरोर्यूपार्थतायामदृष्टार्थत्वप्रसङ्गाच्चाञ्जनार्थ एव स्वरुरित्याह—**स्वरुणेति अवयवेति** । व्यतिरेकशब्देन तत्सहचरितसंबन्धलक्षणयावयवसंबन्धनिबन्धना षष्ठीत्यर्थः । यद्यपि दृष्टादृष्टसंस्कारसमूहात्मकयूपावयवत्वं स्वरोर्न संभवति तथापि तदाधारवृक्षावयवत्वाभिप्राया षष्ठीत्याशयः । प्रयोजनं पूर्वपक्षे सोमेऽग्नीषोमीयपश्वञ्जनेनैव प्रतिपत्तित्वे सिद्धे नानुबन्ध्यार्थं धारणं तथा पशुगणे यस्य कस्यचित्पशोरञ्जनम् । सिद्धान्ते तु यावदनुबन्ध्याञ्जनं धारणं पशुगणे च सर्वेषामञ्जनमिति । सूत्रार्थस्तु—स्वरुश्चापि यूपाङ्गं स्यात् यूपस्य स्वरुं करोतीत्यस्य षष्ठीबलेन स्वरुमन्तं यूपं करोतीत्यर्थपर्यवसानेन यूपैकदेशतया तदङ्गत्वौचित्यादिति ॥

दर्शपूर्णमासयोः० ॥ २९ ॥ इतरेषां कालयोगरहितानामाघारप्रयाजादीनामित्यर्थः । पौर्णमास्यधिकरणपौनरुक्त्यमाशङ्क्याह—**य एवमिति** । राजसूयवदित्यनेन पादादौ राजसूयवाक्ये प्रक्रान्तो योयं समप्रधानाङ्गाङ्गित्वविचारस्तत्प्रसक्तविचारान्तराणि परिसमाप्य इदानीं स एव विचारः क्रियत इति सङ्गतिमपि सूचयति । **नन्वव्युत्पन्नत्वाद्राजसूयनाम्नः** यजिपारतन्त्र्यं युक्तम् । नच (तु) दर्शपूर्णमासनाम्नः । तस्य विद्वद्वाक्येन व्युत्पादितत्वेन प्रसिद्धार्थतया प्रधानभूतस्याख्यातस्य कांस्यभोजिन्यायेन नामानुवृत्तेरेव न्याय्यत्वादित्यत आह—**नामेति** । विद्वद्वाक्येन समुदाय एव नाम्नो व्युत्पादनात्समुदायस्य च यागत्वाभावेन तत्परत्वे यजेर्लक्षणाप्रसङ्गेन प्रधानस्याख्यातस्य स्वार्थपरित्यागापत्त्या प्रकृते कांस्यभोजिन्यायानवतारेणाख्यातस्य नामानुवर्तनासंभवात्फलवाक्यगतं नामाव्युत्पन्नं द्विवचनप्रतिरूपकमाख्यातानुरोधात्सर्वेषु प्रवर्तेत इत्येव स्वीकार्यमिति भावः । समुदायसमुदायिनोरनतिभेदात्समुदायव्युत्पन्नस्यापि नाम्नः समुदाय्युपस्थापकत्वे सत्याख्यातमपि तत्रैव वर्तितुमर्हति । इतरथा विद्वद्वाक्येन नामव्युत्पादनस्यात्यन्तमेव वैयर्थ्यापत्तेरित्यभिप्रेत्य श्लोकं व्याचष्टे—**प्रातिपदिकमिति** । ननु विद्वद्वाक्ये पौर्णमास्यमावास्याशब्दावेव व्युत्पन्नौ नतु पूर्णमासशब्दो दर्शशब्दश्च तत्कथं ना

---

१ रिज्यप्राधान्यप्रविशेषात्.

तत्समुदायद्वयाभिप्रायं प्रसिद्धार्थमेव । नच दर्शशब्दस्याप्रसिद्धार्थत्वमन्वारम्भणीयावाक्यशेषेऽमावास्यापर्यायत्वेन प्रसिद्धत्वात् । तदेव प्रसिद्धार्थविशेषवाचि नामधेयं शक्नोत्याख्यातं सामान्यवचनं स्वविषयेऽवस्थापयितुमिति षण्णामेव प्राधान्यमितरेषां तु प्रकरणात्तदङ्गत्वम् ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षणीयादीनामङ्गताधिकरणम् ॥ १२ ॥

ज्योतिष्टोमे तुल्यान्यविशिष्टं हि कारणम् ॥ ३९ ॥ [गुणानां तूत्पत्तिवाक्येन संबन्धात्कारणश्रुतिः, तस्मात्सोमः प्रधानं स्यात् ॥ ४० ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ४१ ॥]

मुख्या न वा दीक्षणीया मुख्या स्यात्सोमसाम्यतः ॥ ज्योतींषि यस्य स्तोमाः स्युरिति सोमैकमुख्यता ॥१५॥

दीक्षणीयाग्नीषोमीयादीनिष्टिपशुयागान्सोमयागं च प्रकृत्य श्रूयते 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'ति । तत्र चिन्त्यते किं सर्वयागानां फलसंबन्धेन प्राधान्यं उत सोमयागस्यैवेतरेषां तदङ्गत्वमिति । 'तत्राख्याताविशेषेण सर्वयागप्रधानता ॥ नामधेयं प्रसिद्धार्थमाख्यातं विशिनष्टि हि ॥ ज्योतिराख्या नहि स्तोमाः प्रसिद्धाः कस्यचिद्यजेः ॥ यत्रावयवशो वृत्तिर्नामधेयस्य गम्यते ॥ त्रिवृदादिषु तच्छब्दः स्तुतिमात्रतयोदितः ॥ नतु स्तोमाभिधायित्वं ज्योतिःशब्दस्य तावता ॥ अस्तु वा त्रिवृदादीनां ज्योतिःशब्दाभिधेयता ॥ तथापि सर्वयागानां तत्संबन्धात्प्रधानता ॥ स्तोमा हि सर्वयागानामङ्गं स्युरविशेषतः ॥ सर्वेषां फलवत्त्वेन प्रक्रिया न विशिष्यते ॥ अतः प्रकरणात्स्तोमाः सर्वयागाङ्गतामियुः ॥ सोमयागेन संयुक्ताः स्तोमा वाक्येन चेन्न तत् ॥ ग्रहणस्तोत्रयोर्वाक्ये कालार्थासङ्गतिर्यतः ॥ द्वयोरपि कृतार्थत्वात्स्तोत्रस्य ग्रहणस्य च ॥' स्तोत्राणि तावदाज्यैः स्तुवत इत्यादिवाक्योत्पन्नानि प्रकरणाद्यागा-

---

प्रसिद्धार्थत्वमित्यत आह—**दर्शशब्दस्येति** । इदमुपलक्षणं पूर्णमासशब्दस्यापि । तद्वाक्यशेषे पौर्णमासीपर्यायत्वेन प्रसिद्धार्थत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । तथाच 'दर्शो वा एतयोः पूर्वः पूर्णमास उत्तरः अथ यत्पौर्णमासीं पूर्वमारभते तदयथापूर्वं क्रियते तत्पूर्वमारभमाणः सरस्वत्यै चरुं निर्वपेत् सरस्वते द्वादशकपालममावास्या वै सरस्वती पूर्णमासः सरस्वानुभावेतौ यथापूर्वं कल्पयित्वारभत' इत्यत्र दर्शो वा एतयोरिति दर्शशब्देन निर्दिष्टस्यामावास्या वै सरस्वतीत्यमावास्याशब्देन पुनः परामर्शादमावास्यादर्शशब्दयोः पर्यायत्वेन तथात्वात्पौर्णमासीं पूर्वमारभते इति पौर्णमासीशब्दनिर्दिष्टस्य पूर्णमासः सरस्वानिति पूर्णमासशब्देन पुनः परामर्शात्पौर्णमासपूर्णमासीशब्दयोरपि पर्यायत्वेन प्रसिद्धार्थत्वान्नाम्नः प्रसिद्धार्थत्वमित्यर्थः । प्रयोजनं पौर्णमास्यधिकरणवत् ॥

ज्योतिष्टोमे तुल्यान्य० ॥ ३९ ॥ पूर्ववदाख्यातस्य नामधेयपरतन्त्रत्वशङ्कां वारयति—**नामधेयमिति** । तद्वदिह वाक्यान्तरे प्रसिद्धत्वाभावादिति भावः । ततश्च पूर्ववैलक्षण्येन प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । **ननु** वाक्यान्तरप्रसिद्धत्वाभावेऽपि ज्योतींषि स्तोमा अस्येति योगस्य सोमयाग एव संभवात्तदनुसारेणाख्यातस्यापि कांस्यभोजिन्यायेन तत्रैव वृत्तिर्युक्तेत्यत आह—**ज्योतिराख्या इति** । ज्योतिराख्यास्तोमा एव प्रसिद्धाः तथा ज्योतिराख्यस्तोमप्रसिद्धावपि ते स्तोमाः प्रकृतयागानां मध्ये यत्किंचिद्यागविशेषसंबन्धित्वेन न प्रसिद्धा इत्यर्थः । ननु 'त्रिवृत्पञ्चदशः सप्तदशः एकविंशः एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा' इति वाक्ये त्रिवृदादिषु ज्योतिःशब्दप्रयोगात्त्रिवृदादयः स्तोमा एव ज्योतिराख्याः प्रसिद्धा इत्यत आह—**त्रिवृदादिष्विति** । त्रिवृदादिषु ज्योतिःशब्दप्रयोगमात्रान्न तेषां ज्योतिराख्यत्वं तस्य कर्मदीप्तिहेतुत्वादिना गौणत्वेनाप्युपपत्तेरित्यर्थः । नच पूर्वपक्षे ज्योतिष्टोमशब्दो न गुणविधिः किंतूद्भिदादिवद्यौगिकनामधेयमेव । ततश्च ज्योतिराख्यस्तोमाभावे कथं यौगिकत्वमिति वाच्यम् । ज्योतिषामाहवनीयाद्यग्नीनां स्तोमोऽस्मिन्निति यौगिकत्वोपपत्तेरिति भावः । तत्संनिधौ स्तुत्यन्वययोग्यविध्यन्तराभावान्नायं स्तुत्यर्थो निर्देश इत्यनुशयादाह—**अस्तुवेति** । ननु त्रिवृदादयः स्तोत्रीयासंख्यारूपत्वात् स्तोत्रयुक्तयागस्यैवाङ्गं न प्रकृतसर्वयागानामित्यत आह—**स्तोमाहीति** । प्रकरणाविशेषेण स्तोत्रस्य सर्वयागाङ्गत्वात्स्तोत्रीयासंख्यात्मकाः त्रिवृदादयः स्तोमा अपि प्रकृतसर्वयागाङ्गमिति भावः । **नन्विदम**युक्तम् । ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकुर्यादिति वाक्ये न स्तोत्रं सोमसंस्कारस्य ग्रहग्रहणस्य चमसोन्नयनस्य चाङ्गमित्यवगमाद्वाक्यसंयुक्तस्य स्तोत्रस्य प्रकरणेन सर्वयागार्थत्वायोगात् । एवंच स्तोमा अपि स्तोत्राङ्गभूताः तद्द्वारा सोमयागाङ्गमिति शङ्कते—**सोमयागेनेति** । तदिदं हि वाक्यं स्तोत्राणां ग्रहणाङ्गत्वं विधातुं न क्षमते । तथासति ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तूयादित्येवंरूपता वाक्यस्य स्यात् । तस्मादुपाकुर्यादित्युपाकरोति धातुप्रयोगायोगेनास्य वाक्यस्य

---

१ दीक्षिपशुयागात्.

ङ्गानि कृतार्थानि । ग्रहणमप्यैन्द्रवायवादिवाक्ये विहितं सोमसंस्कारतया कृतार्थमेव । अतोऽत्र कालार्थ एव संयोगः । ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकुर्यादिति नत्वङ्गाङ्गिभावः । अङ्गत्वं तु प्रकरणाविशेषात्सर्वयागान्प्रत्यवगम्यते । स्तोत्रीयासंख्या च स्तोमशब्देनोच्यते इति तत्संबन्धः सर्वेषामवशिष्टः ।—तेनाख्याताविशेषेण नाम्नश्चाप्यविशिष्टतः ॥ प्राधान्यं सर्वयागानामिति प्राप्तेऽभिधीयते ॥ ज्योतिष्टोमाभिधानस्य यागस्यात्र फलं श्रुतम् ॥ ज्योतिष्टोमपदं चेदं वाक्यशेषे निरुच्यते ॥' 'ज्योतिष्टोमपदविवेचनार्थं ह्येतद्वचनं त्रिवृत्पञ्चदशः सप्तदश एकविंश एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा' इति । तदिह यदि त्रिवृदादिकस्य स्तोत्रीयासंख्याचतुष्टयस्य ज्योतिःशब्दो वाचकः अथापि न वाचकः सर्वथा तावत्तत्संबन्धिनि यागे ज्योतिष्टोमपदं नामतया वर्तत इत्येतावद्विस्पष्टमवगतम् । अतस्तत्संबन्धिन एव यागस्य फलमिदं नान्यस्य । नच दीक्षणीयादीनां फलवाक्यप्रवृत्तिवेलायां स्तोमसंबन्धः प्रसिद्धो यागानां स्तोत्राणां च निष्फलत्वाविशेषेणाङ्गाङ्गिभावानिष्पत्तेः । फलसंबन्धोत्तरकालभाविप्राकरणिकस्तोमसंबन्धाभिप्रायं छेदनादिविधाविव यूपपदं ज्योतिष्टोमपदमित्याश्रयणीयं स्यात् । तत्र प्रसिद्धनिर्देशसरूपः शब्दो बाध्येत । सोमयागस्यापि यद्यप्यनेनैव न्यायेनाङ्गाङ्गिभावसंबन्धः स्तोत्रैरसिद्ध एव तथापि सोमग्रहणस्य स्तोत्रोपाकणरस्य च कालार्थोऽपि तावत्संयोगः प्रसिद्धः । ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकुर्यादिति । तावता च सोमयागस्य स्तोमानां च संबन्धमात्रं सिद्धम् । तन्मात्रनिमित्तश्च बहुव्रीहिरिति शक्यते ज्योतिष्टोमपदेन सोमयागोऽभिधातुमिति । तद्विशेषितो यजिस्तस्यैव फलसंबन्धं करोति । प्रसिद्धरूपे सति सोमयागेन दीक्षणीयादिषु वर्तते तत् । ततः स एवेह फलान्वयेन प्रधानमन्ये तु तदङ्गभूताः ॥

इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

इति चतुर्थाध्यायः समाप्तः ॥

स्तोत्राणां ग्रहणाङ्गत्वविधायकत्वाभावाद्वाक्यसंयोगाभावेन स्तोत्राणां प्रकरणविनियोज्यत्वमव्याहतमेव । एवंचेदं वाक्यं कालार्थसंयोगपरमित्याशयो बोध्यः । स्तोत्राणां सर्वयागाङ्गत्वेऽपि कथं त्रिवृदादीनां सर्वयागसंबन्धसिद्धिरित्यत आह—**स्तोत्रीयासंख्येति** । त्रिवृच्छब्दस्य स्तोत्रीयानवकार्थत्वात्पञ्चदशादिशब्दानामपि 'स्तोमे डविधिः पञ्चदशाद्यर्थे' इति विहितडप्रत्ययान्तत्वेन स्तोमवाचकत्वात् स्तोमशब्दस्य च स्तोत्रसाधनीभूततद्गतसंख्यार्थत्वात् तस्याः स्तोत्राङ्गत्वात्स्तोत्रीयासंख्यात्मकाः त्रिवृदादयः स्तोत्रद्वारा सर्वेषां प्रकृतयागानामविशिष्टा इत्यर्थः । **ननु** फलवाक्ये फलसंयुक्तो याग उत्पद्यते तस्य च सोमवाक्येन द्रव्यं विधीयते तत्कथंभावापेक्षया च स्तोत्राद्यन्वय इति सोमयागस्यैव प्राधान्यम् । नच फलवाक्यस्य फलसंबन्धमात्रे तात्पर्यं लाघवात् । नतु कर्मोत्पत्तावपीति वाच्यम् । सोमवाक्यस्य सोममात्रविधायकत्वं लाघवान्न तु द्रव्यविशिष्टकर्मोत्पादकत्वमित्यपि वक्तुं शक्यत्वात् । नचैवमुत्पत्तिसंयुक्तफलावरोधात्सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम इति फलान्तरसंबन्धानुपपत्तिस्तवापि पक्षे सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम इति वाक्ये उत्पत्तिवाक्यावगतकर्मरूपावगमकं न किंचित्पदमस्ति । ज्योतिष्टोमपदं च स्वर्गकामवाक्ये श्रुतं तत्फलयुक्तमेव प्रत्यभिज्ञायेदिति फलान्तरसंबन्धानुपपत्तेस्तुल्यत्वात् । तस्मात्स्वर्गफलयुक्ततया प्रत्यभिज्ञानेऽपि तदवगतितिरस्कारेण कर्मस्वरूपमात्रपरत्वमवलम्ब्य सर्वकामवाक्येन फलान्तरसंबन्धो बोध्यते इति त्वया वक्तव्यं तदेतन्ममापि तुल्यमिति चेदुच्यते । सति संभवे सर्वत्र भावार्थविधिर्न्याय्यः । फलवाक्यस्य कर्मोत्पादनार्थत्वे द्रव्यवाक्ये नामार्थस्य विधेयत्वं स्यात् । सोमवाक्यस्य द्रव्यविशिष्टकर्मोत्पादकत्वे तु फलवाक्ये फलस्याविधेयत्वात्कर्मैव विधेयमित्युभयत्र भावार्थविधिसिद्धिरित्यतः सोमवाक्ये एव कर्मोत्पत्तिर्न फलवाक्ये । भट्टसोमेश्वरस्तु फलवाक्ये यागविधौ भावनायाः फलंप्रति गुणत्वाद्यागंप्रति प्राधान्याच्च वैरूप्यं स्यात् । उद्भिदादौ तु गत्यभावादिदं वैरूप्यमङ्गीकृतं नत्विह गत्यन्तरसंभवादित्याह—**ज्योतिष्टोमपदमिति** । तदाहुः—कतमानि तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा इति प्रक्रमानुसारादिदं वाक्यं नामनिर्वचनार्थं नतु स्तुत्यर्थमिति भावः । ज्योतिःशब्दस्य गौणत्वेऽपि तद्योगेन ज्योतिष्टोमनामनिर्वचनोपपत्तिमभिप्रेत्याह—**अथापीति । अनिष्पत्तेरिति** । अनेनेदं फलं कर्तव्यमित्यवगमानन्तरभावात्कथमिदं कर्तव्यमित्याकाङ्क्षालक्षणप्रकरणस्येति भावः । **प्रसिद्धनिर्देशेति** । शब्दस्य स्वरसतः प्रसिद्धार्थप्रत्यायकं स्वाभाविकमिति भावः । **तन्मात्रेति** । बहुव्रीहेर्मत्वर्थे विधानात्संबन्धमात्रमपेक्षितं नाङ्गाङ्गित्वमिति भावः । दीक्षणीयादीनां विकृतिष्वनतिदेशातिदेशौ प्रयोजनम् । सूत्रार्थस्तु—यजित्वरूपकारणाविशेषात्सर्वाणि कर्माणि समप्रधानानीति ॥ **इति श्रीनिट्टलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकासंज्ञायां चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

पञ्चमाध्याये प्रथमः पादः ।

क्रमनिरूपणाधिकरणे श्रुतिबलीयस्त्वम् ॥ १ ॥

श्रुतिलक्षणमानुपूर्व्यं तत्प्रधानत्वात् ॥ १ ॥

द्वितीयादित्रये प्रोक्तं भेदशेषप्रयुक्तिभिः ॥ अनुष्ठेयमनुष्ठानक्रमः पञ्चम ईर्यते ॥ १ ॥
पदार्थानां क्रमो नैव नियतोऽथ नियम्यते ॥ अमानत्वादिनियतिर्नियतिर्वेदमानतः ॥ २ ॥
न विधेयो विधेयो वा क्रमो नैवाक्रियात्वतः ॥ क्रियाविशेषणत्वेन द्रव्यवद्युज्यते विधिः ॥ ३ ॥
दीक्षयित्वा गृहपतिं ब्रह्माणं दीक्षयेदिति ॥ क्रमः पाठाद्विधेयो वा पाठाद्दीक्षाविधिः श्रुतेः ॥ ४ ॥
द्वादशाहस्य सत्रत्वात्सर्वेषां याजमान्यतः ॥ चोदकेनैव दीक्षायाः प्राप्तेः क्रमविधिर्मतः ॥ ५ ॥

प्रयुक्तिलक्षणे स्थितः प्रयोज्यवर्गनिर्णयः । प्रयोज्यगोचरः क्रमस्त्वतः परं निरूप्यते । प्रथमं तावच्छ्रुतिलक्षणो वेदविहितः क्रमः पदार्थानामाश्रयणीयोऽथवाऽनियम इति संशये प्रयोगप्राशुभावादनियममाशङ्क्य वेदप्रामाण्यात्तद्विहित एव क्रमः समाश्रयणीय इति प्राक् सिद्धचोदनाप्रामाण्यमेव बहूक्तत्वोपि पथ्यं वेदितव्यमित्येवं पुनः कथितमनेन सूत्रेण । अथवा भवति केषांचिन्मन्दधियामयं भ्रमः क्रमस्याभावार्थत्वेन स्वतो विधिर्न संभवति । नच द्रव्यादिवत्तद्विशेषणतया क्रमस्यैकैकपदार्थाश्रयत्वेनानवगमात् संघातविशेषणत्वात्तस्य चाविधेयत्वादशब्दाभिहितत्वाच्च क्रमस्य विध्यन्वयासंभवादविधेय एव क्रम इति । तदपनोदनार्थमिदं सूत्रं आनुपूर्व्यं विधिलक्षणं द्रव्यादिवत् क्रियावि-

---

श्रुतिलक्षणमानुपूर्व्यं तत्प्रधानत्वात् ॥ १ ॥ ननु यथा द्वितीये उत्पत्तिविधिव्यापारो व्युत्पाद्यस्तृतीये विनियोगविधिव्यापार इति भिन्नभिन्नविधिव्यापारव्युत्पादनाद्द्वितीयतृतीययोर्भेदः । एवं चतुर्थपञ्चमयोर्भेदो न संभवति । उभयत्रापि प्रयोगविधिव्यापारस्यैव व्युत्पादनात् । तस्मात्कथमध्यायभेदः कथं वा पौर्वापर्यं यथा विनियोगविधिप्रवृत्तेरुत्पत्तिविधिप्रवृत्तिपूर्वकत्वात्तद्द्वितीयतृतीययोः पौर्वापर्यमेवमिह पौर्वापर्यासंभवात्प्रयोगविधेः स्वप्रतिपाद्यार्थद्वये विरम्यव्यापाराभावेन युगपदेव प्रवृत्तेरिति शङ्कां निराकर्तुं वृत्तकथनपूर्वकं हेतुहेतुमद्भावं सूचयन् वर्तिष्यमाणं प्रतिजानीते—**प्रयुक्तिलक्षण इति ।** सत्यमुभयत्रापि प्रयोगविधिव्यापार एव व्युत्पाद्यस्तथापि चतुर्थे केषामङ्गानां प्रयोगविधिः प्रयोजक इति प्रयोज्यविशेषविचारः । इहतु किं क्रमविशिष्टं प्रयोगं विधत्त इति तद्विधेयक्रमविशेषविचार इत्यर्थभेदादध्यायभेदः । तत्र यद्यपि प्रयोगविधिः प्रयोज्यवर्गे तद्गतक्रमे च युगपदेव व्याप्रियते तथापि इयन्ति अनेन प्रयोगवचनेन प्रयोज्यानीति यावदेकप्रयोगवचनप्रयोज्यमङ्गजातं नावधार्यते तावदनेन क्रमेणामीषामयं प्रयोगं विधत्त इति ज्ञातुं न शक्यते। क्रमस्य प्रयोज्यगोचरत्वेन तदनवधारणे क्रमज्ञानासंभवात् । तस्मादियन्ति अनेन प्रयोगवचनेन प्रयोज्यानीत्यवधारणाधीनं क्रमावधारणमिति प्रयोगविधेः प्रयोज्येष्वङ्गेषु तत्क्रमे च युगपत्प्रवृत्तावपि तत्प्रवृत्तिहेतुभूतयोः प्रयोज्यपरत्वक्रमविशेषपरत्वावधारणयोः परस्परं हेतुहेतुमद्भावात्तदवधारणार्थाध्याययोः पौर्वापर्यमित्यर्थः । श्रुतिलक्षणमित्येतत्सूत्रं भाष्ये त्रेधा वर्णितं तत्राद्यं तावदाह—**प्रथममिति ।** अध्यायारम्भसिद्ध्यर्थतयेति शेषः । श्रुतिशब्दस्य श्रुत्यर्थपठनस्थानमुख्यप्रवृत्त्याख्यप्रमाणषट्कान्तर्गतत्वात्प्रत्ययादिलक्षणश्रुतिपरत्वावधारणार्थमाह—**वेदविहित इति । प्रयोगेति ।** नियमाश्रयणे तद्भेदपरिहारार्थं क्रमनियमानुसंधानयत्नादिना प्रयोगविलम्बात्तत्र प्राशुभावो न स्यादिति भावः । चोदनासूत्रेण पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह—**प्रागिति ।** अथवा **अभावार्थत्वेनेति ।** अभावार्थस्य स्वतोऽनुष्ठेयत्वाभावादित्यर्थः । **तस्यचेति ।** समिदादिविधीनामेकैकपदार्थगोचरत्वादिति भावः । नच प्रयोगविधेः सकलपदार्थगोचरत्वात्क्रमविधायकत्वं शङ्कनीयम् । अविनियुक्तस्य प्रयोगविध्यग्राह्यत्वादिति भावः । **अशब्देति ।** ननु शब्दाध्याहाराङ्गीकारात् श्रुत्यर्थादिभिरुपस्थितस्य क्रमस्याध्याहृतशब्दाभिहितस्याग्नेयादिवाक्ये द्रव्यदेवतासंबन्धाक्षिप्तयागवद्विधेयत्वसंभवादिदमयुक्तमितिचेन्न । अध्याहारे मानाभावात् । यद्वा न स्वमतरीत्यायं ग्रन्थः प्रवृत्तः किंतु ग्रन्थकारस्य प्राभाकरमतनिरसनव्यग्रत्वात्तन्मतं निराचिकीर्षुः पूर्वपक्षव्याजेन तद्रीत्या इत्थं ग्रन्थं प्रवर्तितवान् । ते खल्वेवमाहुः । विधिः कार्यात्मा स्वस्य कार्यतासिद्ध्यर्थं यस्यानुष्ठानमाक्षिपति तद्विधेयम् । विधिश्च यस्य ग्राहक-

शेषणत्वात्। नचासौ संघातविशेषणं तस्यैकत्वेनाक्रमभाजनत्वात्। पदार्थाः यद्यपि प्रत्येकं न क्रममनुलम्बन्ति परस्परं मिलितास्तु संयोगादिवद्वितितिरूपं क्रमं बिभ्रति। बहवश्च ते प्रयोगविधिना विधीयन्त इति तद्विशेषणतया श्रुत्यादिसमर्पितः क्रमः सुखं विधीयते। अनभिहितोऽपि कथंचिद्बुद्धिमागतोऽपेक्षितो योग्यश्चेति प्राकृतोपकारवद्विकृतौ शक्यते विधातुमिति विधिलक्षणमेवानुपूर्व्यमाश्रयितव्यं भवति। अथवा न सर्वक्रमोऽत्र चिन्त्यन्ते किंतु श्रुतिक्रम एव क्वचिदुदाहरणे चिन्त्यते। द्वादशाहे सत्रभूते श्रूयते 'अध्वर्युः गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयती'ति। तदिदं किं दीक्षा विधीयते क्रमस्तु पाठतो लभ्यते, अथवा क्रम एव विधीयते श्रुतिक्रमोयमिति। तत्र 'वाक्यार्थविधिरन्याय्यः श्रुत्यर्थविधिसंभवे॥ तस्माद्दीक्षाविधिः पाठाद्दीक्षाणां लभ्यते क्रमः॥' उच्यते—'सर्वेषां यजमानत्वाद्दीक्षाप्राप्तैव चोदकात्॥ क्रमस्तु नान्यतः प्राप्त इति सोऽत्र विधीयते॥' कर्तृनियमः कस्मान्न भवति। अध्वर्युरिमानिति चोदकप्राप्तत्वादेव। नन्विह यजमानानामेवार्त्विज्यकारित्वादध्वर्युर्नास्ति कथमस्य दीक्षायां प्राप्तिः। असतो वा कथं नियमः। नियमानुपपत्त्यैवाध्वर्यवं

ग्रहणेन विध्यैदमर्थ्यमवगतं तस्यानुष्ठानमाक्षिपति। ग्राहकग्रहणं नाम साधिकारस्य विधेः प्रयोजनरूपस्य संनिधिसमाम्नातैः स्वयमप्रयोजनभूतैः प्रयोजनप्रयोजनीभावेनान्विताभिधानम्। नचैवंभूतं ग्राहकग्रहणं शब्दानभिहितस्य क्रमस्य संभवति। तस्मात्तेषां क्रमो न विधेय इति। ततश्च तन्मतरीत्युपक्षेपपरत्वादस्य ग्रन्थस्येति न काप्यनुपपत्तिरिति विधिलक्षणमिति। एवं चास्मिन्वर्णके सूत्रस्थश्रुतिशब्दो विधिपर इति भावः। **वितितिरूपमिति**। यथा तृणादिप्रचयस्यैकस्मिन्देशे पूर्वापरभावापन्नतद्देशावयवशो विस्तार एवमेकस्मिन्पौर्णमास्यादिकालेऽनुष्ठेयक्रियाप्रचयस्य पूर्वापरभावापन्नानेकक्षणेषु विस्तारो वितितिस्तद्रूपमित्यर्थः। संघातस्य विधिर्नास्तीति यदुक्तं तत्राह—**बहव इति**। अविनियुक्तत्वनिराकरणाभिप्रायेणाह—**श्रुत्यादिसमर्पित इति**। यथा श्रुतिलिङ्गादिभिर्विनियुक्ताः पदार्थाः प्रयोगविधिना विधीयन्ते तथा श्रुत्यर्थादिभिर्विनियुक्तत्वात्क्रमोऽपि प्रयोगविधिना विधीयते। नच तार्तीयैः श्रुतिलिङ्गादिभिरेव सर्वस्य विनियोज्यत्वनियमः। तन्नियमस्य पदार्थविनियोगमात्रविषयत्वेन क्रमस्य पाञ्चमिकश्रुत्यर्थादिभिर्विनियोगेऽप्यविरोधात्, यथासंभवमेतेषामपि तार्तीयेष्वन्तर्भावस्य वक्तुं शक्यत्वाच्चेति भावः। एककर्तृकानेकपदार्थानुष्ठापकस्य प्रयोगविधेः क्रमापेक्षत्वादाकाङ्क्षादिकमेवाध्याहारे मानमित्याशयेनाह—**अनभिहितोऽपीति**। पठितशब्दानभिहितोऽपीत्यर्थः। यद्वा प्राभाकररीत्याप्यविधेयत्वं दुर्लभमित्याह—**अनभिहितोऽपीति**। आकाङ्क्षायोग्यतासंनिधानानि हि ग्राहकग्रहणाख्येऽन्विताभिधाने प्रयोजकानि नतु शब्दोपात्तत्वमपि। तथात्वे शब्दानभिहितस्य प्राकृतोपकारस्य वैकृतविधिनान्विताभिधानाभावप्रसङ्गात्। उक्तंच शालिकानाथेन 'प्राकृतेनोपकारेण पदार्थश्चैव वैकृतः॥ प्रयोगविधिनान्वेति विधिरन्वित उच्यते॥ यद्यदाकाङ्क्षितं योग्यं संनिधानं प्रपद्यते॥ तेन तेनान्वितः स्वार्थः स्वशब्देनैव भण्यते॥ साध्यरूपश्च विध्यर्थ उपकारमपेक्षते॥ वाक्यादिभिः प्राकृतश्च स योग्यः संनिधाप्यते॥' इति। 'अन्वितस्याभिधानं च न शब्दोपस्थितैः परम्॥ दर्शनातिपितृयज्ञादौ कल्प्येनाप्यधिकारिणा' इति च। यदि च क्रमस्यानुष्ठीयमानपदार्थावस्थारूपत्वेन प्रयत्नसाध्यत्वाभावान्न विधेयत्वं तदा तदङ्गीकृतं तार्तीयक्रमस्य विधेयत्वं विहन्येत। तस्य पौर्वापर्यलक्षणस्य शब्दाभिधानमस्ति। पाञ्चमिकस्य तु वितितिलक्षणक्रमस्य नास्ति शब्दाभिधानमिति वैरूप्यं चोक्तरीत्या अन्विताभिधाने शब्दाभिधानस्याप्रयोजकत्वादकिंचित्करम्। इदं च न्यायरत्नमालायां प्रपञ्चितमिति भावः। एवमध्यायारम्भं समर्थ्यार्थपाठाद्यपेक्षया श्रुतेः प्रबलत्वेन श्रुतिक्रमस्य प्रथमं विचार्यतया तद्विषयत्वेन प्रवर्तितवर्णकान्तरमाह—**अथवेति**। 'वेदं कृत्वा वेदिमैन्द्रवायवाग्रान् गृह्णीयाद्वषट्कर्तुः प्रथमभक्ष आश्विनो दशमो गृह्यते' इत्यादौ क्रमविध्यवश्यंभावेन पूर्वपक्षाप्रवृत्तेराह—**क्वचिदिति**। किमयं पाठप्रमाणकः क्रमः उत श्रुतिप्रमाणकः। तदर्थं च किमिह दीक्षा विधीयते उत क्रम इति संशयद्वयं संकलय्याह—**किमिति**। **पाठादिति**। ततश्च पाठप्राप्तानुवादः क्त्वाप्रत्यय इति भावः। किं दीक्षास्वरूपेण विधीयते उत गृहपत्याद्यर्थतया, उभयथापि तद्विधिर्न संभवतीत्याह—**सर्वेषामिति**। **क्रमस्त्विति**। दीक्षाविध्यभावे पाठतस्तत्प्राप्त्यभावादिति भावः। प्राभाकरः शङ्कते—**कर्तृनियम इति**। **इमानिति**। गृहपतिब्रह्मोद्गातृहोतॄनित्यर्थः। **ननु** ये यजमानास्ते ऋत्विज इत्यनेन ऋत्विक्कर्मणि यजमानविधानादृत्विजां सत्रे निवृत्त्याध्वर्योरेवाभावान्न चोदकप्राप्तिः। एवंच सर्वेषां कर्तृत्वाद्दीक्षाया अनियमे प्रसक्तेऽध्वर्युर्दीक्षायां नियम्यते। नचासत्यध्वर्यौ कथं नियम इति वाच्यम्। येन पुरुषेण दीक्षापूर्वभावी कश्चिदाध्वर्यवपदार्थः कृतः तस्य पुरुषस्य तन्मात्रेणाध्वर्युशब्दव्यपदेशभाजो नियमसंभवादिति शङ्कते—**नन्विति**। यदि चोदकेन नाध्वर्युर्लभ्यते तदा दीक्षापूर्वभाविनामाध्वर्यवपदार्थानामेकेनैवानुष्ठेयत्वे प्रमाणाभावेन कस्यचित्पदार्थस्य केनचिदनुष्ठाने सति तत्पदार्थानुष्ठातॄणां सर्वेषामप्यध्वर्युव्यपदेशभाक्त्वाविशेषेणाध्वर्युशब्दस्याव्यवस्थितार्थकत्वान्न तन्नियमः संभवतीत्याशयेन परिहरति—**असतोवेति**। भवेदेवं यद्य-

सर्वमेकेनैव कर्तव्यम् । तथा ब्राह्मादिकमप्येकैकेनेति कल्प्यते । तत्कारिणश्चाध्वर्य्वादिशब्दैर्गौणैरभिधीयन्त इतिचेत् सुतरां नियमानुपपत्तिः । सर्वस्याध्वर्यवस्यैकस्मिन्कर्तरि कल्पिते दीक्षायामपि नियमेन तस्यैव कर्तुः प्राप्तत्वान्न नियमविधिरवकल्प्यते । तदेवं नियमविधेरुपघातकं कथं नाम बालिशाः कल्पयन्ति । यदि परं व्यवस्थितविषया अध्वर्य्वादिसंज्ञाव्यवहारसिद्ध्यर्थमेव कल्प्यते तथा कल्पिते च ततएव दीक्षायामध्वर्योः प्राप्तत्वात्क्रमार्थ एव विधिरवशिष्यते । किंचाध्वर्य्वादिष्वसत्स्वपि प्रकृतित एव सर्वस्याध्वर्यवस्यैककर्तृकत्वं प्राप्तम् । उक्तंहि प्रकृतावाध्वर्यवेऽप्येककर्तृकत्वं अध्वर्युं वृणीत इति ह्युत्पत्तौ बहुत्वाश्रुतेरिति । एवं चमसाध्वर्युबहुत्वन्यायेनोपादीयमानस्याध्वर्योरेकत्वं विवक्षितम् । तच्चाध्वर्युकार्यार्थमन्यथाऽऽनर्थक्यात् । तेनाध्वर्यवस्याध्वर्युकर्तृकत्वमेककर्तृकत्वं च प्रकृतावधगतम् । तत्र सत्रे अध्वर्य्वाद्यभावात्तत्कर्तृत्वे बाधितेऽप्येककर्तृकत्वं संभवन्न बाधितव्यमिति सर्वथाध्वर्यवस्यैककर्तृकत्वाद्दीक्षायामपि स एव कर्ता प्राप्तः । सन्ति चाध्वर्यवादयः सत्रे इति दर्शितं तृतीये । अध्वर्युदीक्षायां तु चित्पतिस्त्वा पुनात्विति मन्त्रलिङ्गविरोधादुत्तरेषु च न पूतः पावयेदिति प्रतिषेधादध्वर्योः कर्तृत्वासंभवादितरसन्यस्तेषां यतो विशेषः स्यादित्येवं प्रतिप्रस्थातुरध्वर्य्वादिषु च

ध्वर्युत्वरूपेण नियमः स्यात्, किंतु गृहपत्यादीन् चतुर एको दीक्षयेदित्येवं नियम्यते । नचैवमपि नियतविषयत्वमध्वर्य्वादिशब्दप्रयोगस्य न स्यादिति वाच्यम् । यतोयं नियमविधेः प्राकृतानामाध्वर्यवब्राह्मादिपदार्थानामेकैककर्तृकत्वनियमो न विषयः ब्रह्मादिशब्दार्थानध्यवसायेन ब्रह्मादिदीक्षायामेककर्तृकत्वनियमविध्यन्यथानुपपत्त्या ब्राह्मादिषु एककर्तृकत्वस्य सिद्धिसंभवेऽपि ब्रह्मादीनां सत्रे नियतैककर्तृत्वं गमयतीति तद्बलादेव तेषु नियतोऽध्वर्युब्रह्मादिशब्दव्यपदेश उपपद्यत इति शङ्कते—**नियमेति** । गृहपत्यादिदीक्षायामेककर्तृकत्वस्याध्वर्यवपदार्थान्तरस्यान्यकर्तृकत्वेऽप्युपपत्त्या न दीक्षायामेककर्तृकत्वनियमात्सर्वस्याध्वर्यवस्यैककर्तृकत्वसिद्धिः । नचैवं दीक्षाकर्तरि प्रयुज्यमानस्याध्वर्युशब्दस्य नियतविषयत्वसिध्यर्थमेव सर्वस्याध्वर्यवस्यैककर्तृकत्वमस्त्विति वाच्यम् । एवं सत्यध्वर्युशब्दस्य नियतविषयताया एव सर्वस्याध्वर्यवस्य एककर्तृकताकल्पकत्वं न कर्तृनियमविधेः । तथाचाध्वर्युशब्दस्य नियतविषयत्वसिद्ध्यर्थमेव प्राथमिकाध्वर्यवपदार्थकर्तुरेव दीक्षायामपि कर्तृत्वसिद्धेः किं नियमविधिनेति परिहरति—**सुतरामिति** । तस्मादध्वर्युशब्दस्य तत्कार्यकरत्वमादाय प्रवृत्तस्य व्यवस्थितविषयसिद्ध्यर्थमाध्वर्यवस्य सर्वस्यैककर्तृकत्वकल्पनं नियमविधिव्याघातकं कथं तदुपपादकमित्याह—**तदेवमिति** । ननु तर्हि सत्रे वस्तुतोऽध्वर्योरभावेऽपि य आध्वर्यवकर्माणि कर्तुमध्यवस्यति तद्विषयतयैव सत्रेऽध्वर्युशब्दस्य नियतव्यवहारस्तथाच स एव एको गृहपत्यादिदीक्षायां नियम्यतामित्याह—**यदि परमिति** । आध्वर्यवकर्माणि सर्वाणि कर्तुमध्यवसाये कस्यचित्प्रथमत एवाभ्युपगम्यमाने तथाध्यवसिते पदार्थान्तरे इव दीक्षायामपि विनावचनं प्राप्तेर्नियमार्थत्वाभावात्क्रमार्थमेव स्यादिदं वचनमित्यर्थः । किंच गृहपत्यादीन् एको दीक्षयेदिति कर्तृनियमो न युक्त एव चोदकत एव प्राप्तेरित्याह—**किंचेति** । अध्वर्युं वृणीते इत्येकत्वस्योद्देश्यगतत्वादविवक्षितत्वशङ्कां वारयति—**उत्पत्ताविति** । चमसाध्वर्यून्वृणीते इत्यत्र चमसाध्वर्यूणां क्रतुसंबन्धस्य प्रागसिद्धतया चमसाध्वर्यूद्देशेन वरणमात्रविधानानुपपत्त्या चमसाध्वर्यून्नामकर्तॄन् क्रत्वर्थतयोपाददीतेत्यनेनैव वाक्येन चमसाध्वर्यूणामुत्पाद्यत्वादुत्पत्तौ श्रूयमाणबहुत्वमुपादेयगतत्वाद्विवक्षितमिति । उत्पत्तौ तु बहुश्रुतेरित्यत्र तृतीये व्युत्पादितं तन्न्यायेनाध्वर्युं वृणीते इत्यत्रापि एकत्वं विवक्षितं । अध्वर्योरपि प्राक् क्रतुसंबन्धासिद्ध्यास्मिन्वाक्ये उपादेयत्वादित्यर्थः । एवं वरणसाध्यमदृष्टरूपमध्वर्य्वादित्वं सत्रे च वरणाभावादध्वर्य्वाद्यभाव इति परारीत्या सत्रेऽध्वर्य्वाद्यभावादपि नियमविधिरनुपपन्न इत्युक्तमिदानीं स्वरीत्या सत्रेऽध्वर्य्वादयः सन्त्येवादृष्टरूपाध्वर्युत्वादिसद्भावे प्रमाणाभावेन वरणाभावेऽपि सत्रे मुख्यमेवाध्वर्युत्वादिकं संभवतीति तृतीये व्यवस्थापितं स्वरीतिमनुसृत्य चोदकादेवाध्वर्युकर्तृकत्वप्राप्तेर्न नियमविधिः संभवतीत्याह—**सन्तिचेति** । नन्वेवमध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति तत उद्गातारं ततो होतारमित्यत्राध्वर्युलक्षणकर्तृविध्यसंभवेऽपि ततस्तं प्रतिप्रस्थाता दीक्षयित्वाऽर्द्धिनो दीक्षयति ब्राह्मणाच्छंसिनं ब्रह्मणः प्रस्तोतारमुद्गातुर्मैत्रावरुणं होतुरिति अध्वर्य्वादिदीक्षायामप्राप्तस्य प्रतिप्रस्थातुर्विधिः किं न स्यादित्याशङ्क्याध्वर्य्वनुपपत्तौ तत्प्रत्यासन्नत्वादेव प्रतिप्रस्थातृप्राप्तेर्नैवमित्याह—**अध्वर्युदीक्षायामिति** । त्वेति युष्मच्छब्दस्याभिमुख्यपरत्वेन स्वस्य स्वदीक्षाकर्तृत्वे मन्त्रलिङ्गविरोध इति भावः । **नन्वेवं** ब्राह्मणाच्छंस्यादिदीक्षायामध्वर्युरेव प्राप्नुयान्नतु प्रतिप्रस्थाता । नच न पूतः पावयेदिति निषेधान्नैवमिति वाच्यम् । ब्राह्मणाच्छंस्यादिदीक्षानन्तरमध्वर्युदीक्षोपपत्त्या निषेधाप्रवृत्तेरित्यत आह—**उत्तरेष्विति** । ब्रह्मादीनामहर्त्विजां दीक्षाक्रम एवाध्वर्योरपि दीक्षणीयत्वादिति भावः । **इतरमिति** । अयं च विप्रतिषेधे करणं समवाये विशेषः स्यादितरमन्यस्तेषां यतो विशेषः स्यादिति सूत्रैकदेशस्तृतीय एव व्याख्यातः । एवं ततस्तं नेष्टा दीक्षयित्वा तृतीयिनो दीक्षयति ।

प्राप्तिरेवमेव तृतीयिषु पादिषु च नेष्टृन्नेत्रोः प्राप्तिरतो विधेयान्तराभावात् गृहपतिं दीक्षयति ब्रह्माणं दीक्षयतीत्येवमानुपूर्व्येण कीर्त्यमानानां दीक्षाणां विततिविशेषः प्रतीयते स एव विधीयते। अनभिहितोऽपि प्रातिस्विकेन विधिना विधीयमानत्वाच्छ्रुतिक्रम इत्युच्यते। अर्थादिषु प्रयोगविधिसंग्रहमात्रमिति विवेकः। एवंचाध्वर्युर्गृहपतिमित्यादिर्ब्रह्मचारी वाचार्यप्रेषित इत्येव मन्तं विततिम्। विशेषैकार्थविधानादेकं वाक्यम्। यदातु पौर्वापर्यं क्रमस्तदा क्त्वाशब्देन तदभिधानादनभिधानं नास्ति। प्रतिदीक्षं च तद्भेदान्नानावाक्यानीति विवेकः। तस्माच्छ्रुतिक्रमोयम्॥

क्रमस्य क्वचिदार्थिकत्वाधिकरणम्॥ २॥

अर्थाच्च॥ २॥

अग्निहोत्रं जुहोतीति यवागूं पचतीति च॥ क्रमः पाठादर्थतो वा पाठात्सर्वत्र दर्शनात्॥ ६॥
होमद्रव्यसमुत्पत्त्यै पूर्वपाकोऽवगम्यते॥ यवाग्वेति श्रुता होमद्रव्यताऽतोऽर्थतः क्रमः॥ ७॥

अग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीति यवागूपाकहोमयोः किमनियमोऽथवा पूर्वं पाकस्ततो होम इति नियमे प्रमाणाभावाद्विध्योः पाकहोममात्रपर्यवसानान्न क्रमोऽत्र पूर्ववद्विधीयते अतोऽनियमः। प्रयोजनवशात्तु नियमः। होमद्रव्यं हि यवागूः। तदुत्पत्त्यर्थं श्रुत्या लिङ्गेन च पाकः सपश्चात्क्रियमाणोऽनर्थकः स्यात्। होमोप्यसति द्रव्ये न निवर्तेतातः पक्त्वा होमः॥

आग्नीध्रं ब्रह्मणः प्रतिहर्तारमुद्गातुरच्छावाकं होतुरित्यत्रापि न नेष्टुर्विधिः। ततस्तमुन्नेता दीक्षयित्वा पादिनो दीक्षयति पोतारं ब्रह्मणः सुब्रह्मण्यमुद्गातुः ग्रावस्तुतं होतुरित्यत्राप्युन्नेतुर्न विधिः प्रत्यासत्त्यैव प्राप्तेरित्याह—**एवमिति**। एवं तमन्यो ब्राह्मणो दीक्षयति ब्रह्मचारी वाचार्यप्रेषित इत्यत्रापि न कर्तृविधिः। अर्थादेव प्राप्तेरित्याशयेनाह—**अत इति**। ननु विततिविशेषवाचकशब्दाभावात्कथमयं श्रुतिक्रम इत्यत आह—**अनभिहितोऽपीति**। यत्र क्रमस्तद्विशिष्टपदार्थान्तरं वा विधीयते तत्र श्रुतिक्रमो नतु यत्र क्रमाभिधायकशब्दस्तत्र श्रुतिक्रम इति भावः। **नन्वेवमर्थपाठादिक्रमोऽपि श्रुतिक्रमः** स्यात्तस्यापि प्रयोगविधिविधेयत्वादित्यत आह—**अर्थादिष्विति**। अर्थादिक्रमस्य प्रातिस्विकविध्यभावात्केवलप्रयोगविधिविधेयत्वं श्रुतिक्रमस्य प्रातिस्विकविधिविधेयत्वमप्यस्ति। तेन प्रातिस्विकविधिविहितः क्रमः श्रुतिक्रम इति नातिप्रसङ्ग इति भावः। **ननु** क्त्वा ततः शब्दार्थविधिमुल्लङ्घ्य किमिति क्त्वा। ततः शब्दबलात्कथंचित्प्रतीयमानविततिविशेषविधिः स्वीक्रियत इत्याशङ्क्य एकवाक्यत्वलोभादित्याशयेनाह—**एवंचेति**। अनेकाख्यातानुगुण्यादाह—**यदेति**। पौर्वापर्यं क्त्वा ततः शब्दबलात्पूर्वापरत्वेन प्रतीयमानयोस्तद्बललब्धनैरन्तर्यमित्यर्थः। यथाश्रुते पौर्वापर्यस्यान्तरालेऽनेकपदार्थानुष्ठानेऽप्यविरोधेन पौर्वापर्यस्य प्रयोगप्राशुभावाननुगुणत्वात्तद्विधावदृष्टार्थत्वप्रसङ्गादिति प्रयोजनं पाठक्रमत्वे पाठस्य श्रुतितो दुर्बलत्वाद्यत्रैतादृशस्थले विपरीतक्रमबोधकश्रुतिरस्ति तत्र पाठक्रमस्य बाधः श्रुतिक्रमत्वे तु तुल्यबलत्वाद्विकल्प इति॥

अर्थाच्च॥ २॥ ननु अध्वर्युर्गृहपतिमिति वाक्ये विततिविशेषवाचकशब्दाभावेऽपि कथंचिदुपस्थितत्वाद्यथाविधिरेवं प्रयोजनवशादुपस्थितस्य क्रमस्य प्रकृतविधिविधेयत्वात्प्रमाणाभावोऽसिद्ध इत्यत आह—**विध्योरिति**। पूर्वत्र विधेयान्तराभावात्कथंचिदुपस्थितार्थविधायकत्वं युक्तम्। नत्विह विधेयान्तरसद्भावादिति भावः। अनेनैव सङ्गतिः सूचिता। **अत इति**। नचैवमपि पाठतः क्रमान्तरसद्भावात्कथमनियम इति वाच्यम्। पाठस्येदानीमपि प्रामाण्यासिद्धेः प्रयोजनतः संभवत्क्रमनियमानामनारभ्याधीतानामप्यत्र विषयत्वेन तत्र पाठतः क्रमान्तराभावाच्चेति भावः। प्रकृतविध्योः पाकहोममात्रविधायकत्वेऽपि प्रयोजनवशादुपस्थितस्य क्रमस्य क्रमापेक्षप्रयोगविधिना विधेयत्वान्नानियम इति सिद्धान्तमाह—**प्रयोजनेति**। ननु पाकस्य होमप्रयोजनकत्वबोधकत्वप्रमाणाभावात्कथं प्रयोजनवशान्नियम इत्यत आह—**होमद्रव्यमिति**। यवागूं पचतीति द्वितीयाश्रुत्या पाकस्य यवाग्वर्थत्वं प्रतीयते। तत्र यवागूस्वरूपार्थत्वे सत्यानर्थक्यप्रसङ्गाद्धोमापूर्वीययवाग्वर्थत्वमेव वाच्यमिति पाकस्य होमः प्रयोजनमिति भावः। जातमञ्जलिना गृह्णाति जाते यजमानो वरं ददाति जातमभिप्राणितीत्यादौ श्रुत्या प्रयोजनानवगमात्तत्साधारण्यार्थमाह—**लिङ्गेनेति**। होमद्रव्ययवागूसाधनसामर्थ्येनेत्यर्थः। अभिप्राणनस्याग्न्युद्दीपनसमर्थत्वेनाञ्जलिग्रहणप्रयोजनत्वमिति भावः। **होमोऽपीति**। ततश्च सिद्धयवागूपरित्यागेन द्रव्यान्तरसंपादनगौरवं चेति भावः। सूत्रे चशब्देन पूर्वसूत्रस्थसाध्याकर्षः॥

क्रमस्य क्वचिदनियमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अनियमोऽन्यत्र ॥ ३ ॥

स्याद्वसन्तादिमन्त्राणां क्रमो नो वान्यवद्भवेत् ॥ शाखान्तरे व्यत्ययेन न क्रमो नियतोऽत्र हि ॥ ८ ॥

यत्रोक्तवक्ष्यमाणनियमकारणाभावस्तत्रानियम एव क्रमस्य यथा 'वसन्तमृतूनामेको ममैकान्तस्ये'-त्येवमादीनां च शाखाभेदेनाम्नातानां प्रयाजानुमन्त्रणानाम् । यच्छाखागतेनानुमन्त्रणेन समित्प्रथममनुमन्त्रितस्तच्छाखागतेनैव तनूनपादपि प्रवृत्तिक्रमादितिचेन्न । प्रत्यासत्त्यनुग्रहाय हि प्रवृत्तिक्रमो वक्ष्यते। नचेहानेकशाखागतानामनुमन्त्रणानां मिथः प्रत्यासत्तिर्हि विहिता यद्वशात्प्रवृत्तिराश्रीयेतातोत्रानियमः॥

क्रमस्य क्वचित्पाठानुसारताधिकरणम् ॥ ४ ॥

क्रमेण वा नियम्येत क्रत्वेकत्वे तद्गुणत्वात् ॥ ४ ॥ [अशाब्द इति चेत्स्याद्वाक्यशब्दत्वात् ॥ ५ ॥ अर्थकृते वानुमानं स्यात्, क्रत्वेकत्वे परार्थत्वात्, स्वेन त्वर्थेन संबन्धः, तस्मात्स्वशब्दमुच्यते ॥ ६ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ७ ॥]

प्रयाजेषु क्रमो नास्ति विद्यते वा न विद्यते ॥ श्रुत्यर्थाभावतो मैवं क्रमः पाठान्नियम्यताम् ॥ ९ ॥

'समिधो यजति', 'तनूनपातंयजती'तिक्रमेण पठितानां यागानामनियमेनानुष्ठानमुत पाठक्रमेणेति। श्रुत्यर्थयोरभावात्पाठस्याविधायकत्वाद्विधीनां च पदार्थमात्रपर्यवसानादनियम इति प्राप्ते ब्रूमः— 'यथापाठमनुष्ठानं तथैव प्रतिपत्तितः ॥ स्मृतिः प्रयोगवेलायां वाक्यैरेव च कर्मणाम् ॥' क्रमपठितेषु

अनियमोऽन्यत्र ॥ ३ ॥ सूत्रेऽन्यत्रेत्यनेनोक्तयोः श्रुत्यर्थयोरभावमात्रं न विवक्षितं किंतु वक्ष्यमाणप्रमाणाभावोऽपि । ततश्च सर्वप्रमाणाभावो यत्र तस्यैव विषयत्वमित्याशयेन विषयविवेकसिद्ध्यर्थं सूत्रार्थमाह—**यत्रेति । वसन्तमिति**। तैत्तिरीयशाखाधीतानां वसन्तमृतूनां ग्रीष्ममृतूनामित्यादीनां शाखान्तराधीतानामेको ममैकान्तस्य योऽस्मान्द्वेष्टि द्वौ ममेत्यादीनां चेत्यर्थः । शाखाद्वयगतानां समुच्चयं विना विचारायोगात्समुच्चयं सूचयितुमाह—**अनुमन्त्रणानामिति** । अनुमन्त्रणमन्त्रत्वाद्द्वादशन्यायेन समुच्चय इति भावः । **ननु** क्रमनियामकाभावे क्रमाभावस्य स्पष्टत्वात्किमर्थमिदमित्याशङ्क्य पूर्वपक्षतात्पर्यमाह—**यच्छाखेति** । प्रथमप्रयाजस्य तैत्तिरीयकमन्त्रेण प्रथममनुमन्त्रणे कृते द्वितीयस्यापि तच्छाखागतेनैवानुमन्त्रणं प्रथमतः कर्तव्यं तैत्तिरीयशाखागतमन्त्रानुमन्त्रणस्य प्रथमप्रवृत्तत्वेन प्रथमपदार्थप्रवृत्तिक्रमेणेतरेषां क्रमनियमादित्यर्थः । ततश्च श्रुत्यादेरत्रासंभावितत्वेऽपि संभावितप्रवृत्तिक्रमनिराकरणार्थत्वान्न वैयर्थ्यमिति भावः । **प्रत्यासत्तीति** । प्राजापत्यपशुषु उपाकरणनियोजनादीनामित्यर्थः । प्रत्यासत्त्यनुग्रहाय यस्य पशोः प्रथममुपाकरणं कृतं तस्यैव प्रथमं नियोजनं कार्यमिति प्रथमपदार्थप्रवृत्तिक्रमाद्द्वितीयादिषु क्रमो वक्ष्यते । इहतु तैत्तिरीयशाखागतानां पञ्चानां मन्त्राणां परस्परं प्रत्यासत्तिर्न शास्त्रचोदिता एवं शाखान्तरमन्त्राणामपि । यदिहि सा चोदिता स्यात्तदा शाखाद्वयमन्त्राणां समुच्चयबलादेकशाखागतमन्त्रयोर्मध्ये शाखान्तरगतमन्त्रप्रयोगावश्यंभावादेकशाखागतस्य प्रथमस्य शाखान्तरीयैकव्यवहिता प्रत्यासत्तिः परिग्राह्येति यच्छाखागतेन प्रथममनुमन्त्रणं कृतं तच्छाखागतं विहाय द्वितीयादिप्रयाजेषु शाखान्तरगतेन प्रथममनुमन्त्रणे एकशाखागतयोः प्रथमद्वितीययोर्मध्ये शाखान्तरगतमन्त्रद्वयापत्त्या एकशाखागतानां या विजातीयैकमन्त्रव्यवहितप्रत्यासत्तिस्तद्बाधः स्यादिति प्रवृत्तिक्रम आदर्तव्यः स्यान्नत्वेवम् । तथा विधिप्रत्यासत्तिप्रमाणाभावेनैकैकशाखागतानां पाठक्रमस्य प्रधानक्रमवशसंपन्नतयान्यथासिद्धस्य मिथः प्रत्यासत्तौ प्रामाण्याभावादित्यर्थः । यद्यपि सर्वप्रमाणव्युत्पादनानन्तरमनियमोऽन्यत्रेति वक्तुं युक्तं तथापि नानाशाखागतानां श्रुत्यर्थावेव क्रमनियमे कारणं तदभावे त्वनियम एव तस्य तत्राप्रवृत्तेरिति ज्ञापनाय प्रमाणद्वयव्युत्पादनानन्तरमेतत्सङ्गतमित्याहुः ॥

क्रमेण वा नियम्येत० ॥ ४ ॥ पूर्ववदनियम इति प्रत्यवस्थानाच्छ्रुत्यर्थापेक्षया जघन्यप्रमाणाद्वा सङ्गतिः । श्रुत्यर्थयोरित्युपलक्षणं पाठव्यतिरिक्तप्रमाणमात्रस्येत्येव । **पाठस्येति** । पाठोपस्थितः क्रमो न कस्यचिच्छब्दस्यार्थ इत्यविधेय इत्यर्थः । बहूनां युगपत्पाठासंभवेन पाठक्रमस्यावर्जनीयतयोपपन्नत्वान्न प्रयोगविधिरपि तं विधत्त इति भावः । सतिसंभवेऽवर्जनीयतयाऽन्यथासिद्धिवर्णनमयुक्तमित्याशयेनाह—**यथापाठमिति** । लोके स्नायादनुलिम्पेद्भुञ्जीतेत्यादौ पाठानुसारेणैवानुष्ठानप्रतिपत्तेरिहापि यथापाठमनुष्ठानमित्यर्थः । लोके विवक्षाधीनतया क्रमप्रतीतेरन्यथासिद्धिमाशङ्क्याह—**स्मृतिरिति** । प्रयोगवेलायां पदार्थस्मरणमपेक्षितं तच्च वेदवाक्येनैव संपाद्यम् । वाक्यं च स्मृतं पदार्थस्मरणं जनयति । वाक्यं च यत्प्रथमं पठ्यते तत्प्रथमं स्मर्यते इति पाठक्रमेणानुष्ठानमित्यर्थः । तथैव प्रतिपत्तित इति पादं व्याचष्टे—**क्रमपठितेष्विति**।

हि पदार्थेषु गन्धपुष्पादिषु तथैवानुष्ठानं लौकिकाः प्रतिपद्यन्ते । वेदाद्यध्ययनोपात्ताद्यत्प्रयोजनं शक्यते कर्तुं तस्य सर्वस्यार्थेन वेदोपादानम् । शक्यते च विधिवाक्येभ्योऽपि संबन्धनिमित्तं स्मरणं प्रयोगकाले पदार्थानां कर्तुमिति तदपि प्रयोजनम् । स्वाध्यायविधिविहितश्च पाठक्रमो विध्यवस्थायामनुपयुज्यमानः स्मृत्यवस्थायामुपयुज्यते । यथापाठं च क्रियमाणं स्मरणं तत्क्रममेव भवति । स्मृतिकार्यं चानुष्ठानमिति तस्यापि स एव क्रमः । तस्मात्पाठक्रमेणात्र क्रमनियमः ॥

क्रमस्य क्वचित्प्रथमप्रवृत्त्यनुसारिताधिकरणम् ॥ ५ ॥

प्रवृत्त्या तुल्यकालानां गुणानां तदुपक्रमात् ॥ ८ ॥ [सर्वमिति चेत् ॥ ९ ॥ नाकृतत्वात् ॥ १० ॥ क्रत्वन्तरवदिति चेत् ॥ ११ ॥ नासमवायात् ॥ १२ ॥]

उपाकृतानां किं सप्तदशानां यूपबन्धने ॥ क्रमो नास्त्यस्ति वा नास्ति नियामकविवर्जनात् ॥ १० ॥
आद्यसंस्कृत्यनुष्ठानं यत्क्रमेण स एव हि ॥ क्रमोऽन्यत्र प्रवृत्तिस्तु क्रमस्यात्र नियामिका ॥ ११ ॥

वाजपेये प्राजापत्याः पशवः सह क्रियन्ते तत्रोपाकरणनियोजनादयः संनिपातिनः प्रतिपश्वावर्तनीयास्तेषां चावृत्तिर्नैकस्य पशोः कार्त्स्न्येन कृत्वा परस्यापि तथैव क्रियते इत्येवं । किं तर्हि सर्वेषां यतः कुतश्चित्पशोरारभ्य कृत्वा ततो नियोजनमिति वक्ष्यामः । तत्रोपाकरणं यतः कुतश्चित्पशोरारभ्य यत्र क्वचित्समाप्यते । नियोजनादौ तु संदेहः किं तत्राप्यनियमः उत येन क्रमेणोपाकरणं प्रवृत्तं स एवोत्तरत्रापीति । नियामकाभावात्प्रथमवद्द्वितीयादावप्यनियमः ।—'प्रवृत्त्या वा नियम्येत प्रत्यासत्तेरनुग्रहात् ॥ अन्यथा व्यवधानं स्यादनुज्ञाताधिकैरपि ॥' एकैकस्य हि पशोः पदार्था मिथः

ननु वाक्यस्य विधायकत्वात्प्राथमिकक्रमावबोध एव प्रयोजनं न प्रयोगकालस्मरणमध्यधीतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञानं प्रयोगकालीनस्मरणं च भावयेदिति विधौ वाक्यभेदप्रसङ्गादित्याशङ्कां निराकुर्वन्नुत्तरार्धं व्याचष्टे—**वेदादिति** । यदनेन कर्तुं शक्यते तद्भावयेदित्येकरूपेणैव प्रयोजनद्वयबोधसंभवान्न वाक्यभेद इति भावः । यद्यप्यनुष्ठानापेक्षस्मृत्युपयोगिनो मन्त्रा एव, यद्यपि च प्रथमावगतस्य स्मरणमप्यनियतं व्युत्क्रमेणापि स्मरणदर्शनात्तथाप्यध्ययनविधिना क्रमविशिष्टवाक्याध्ययनविधानात्क्रमांशेऽध्ययनविधेः सतिसंभवे दृष्टार्थत्वाय प्रकृते स्मरणस्य वाक्यजन्यत्वनियमो यथावगतनियमश्चाङ्गीकर्तव्य इत्याशयेनाह—**शक्यते चेति** । पाठक्रमस्य विधानावस्थायामनुपयोगात्कथं दृष्टार्थत्वमित्याशङ्क्य दृष्टार्थत्वमुपपादयन्पाठक्रमादनुष्ठानक्रमनियममुपपादयति—**स्वाध्यायेति** । सूत्रार्थस्तु—एकक्रतुगतत्वे पाठक्रमेणैवानुष्ठानं नियम्येत गन्धो देयः पुष्पाणि देयानीत्यादौ पाठक्रमस्य पदार्थक्रमबोधकतया गुणत्वावगमादिति ॥

प्रवृत्त्या तुल्यकालानां० ॥ ८ ॥ पशूनां भेदेनानुष्ठानेऽसहानुष्ठानेऽप्याराद्उपकारकवत्संनिपातिनामपि तन्त्रत्वे आवृत्तावपि काण्डानुसमये च विचारानुपपत्तेः । सहत्वं च संनिपातिनामावृत्तिं तेषां पदार्थानुसमयं च दर्शयति—**वाजपेय इति** । 'वैश्वदेवीं कृत्वा प्राजापत्यैश्चरन्ती'ति वैश्वदेव्युत्तरकालं प्रत्युपादीयमानानां पशूनां साहित्यस्य विवक्षितत्वादिति भावः । **आवर्तनीया इति** । एकस्मिन्पशौ कृतेनोपाकरणादिना पश्वन्तरोपाकरणासिद्धेरिति भावः । **वक्ष्याम इति** द्वितीयपादाद्य इति शेषः । प्रवृत्तिक्रमस्य प्राथमिकपदार्थप्रवृत्त्यधीनत्वात्तां दर्शयन्प्राथमिकपदार्थस्याविषयत्वं चाह—**तत्रेति** । नियामकान्तराभावादेव प्रथमस्यानियन्त्रितेति भावः । सङ्गतिं सूचयन्नाह—**नियामकाभावादिति** । प्रयोगविध्यनन्तरभाविप्रथमपदार्थप्रवृत्तिनिबन्धनक्रमस्य प्रयोगविधिसंग्रहायोगात्प्रवृत्त्या क्रमनियमोऽनुपपन्न इति भावः । प्रथमपदार्थप्रवृत्तिर्हि स्वयं निष्पन्ना सती पश्चात्क्रमं न नियच्छति किंतु प्रयोगविधिप्रवृत्तेः प्रागेव प्रतिसंहिता सती । तथा यदि प्रथमपदार्थप्रवृत्त्यनुसारेण द्वितीयाद्यनुष्ठानं स्यात्तदा तेषां प्रत्यासत्तिरनुगृहीष्यत इत्येवं प्रयोगविधिः श्रुत्वा पदार्थान्प्रत्यासत्त्यापन्नान्विदधत् तत्प्रत्यासत्त्यानुग्रहाय प्राक्प्रतिसंहितप्रथमपदार्थप्रवृत्त्युपस्थितमितरपदार्थक्रमं संग्रहीतुं शक्नोत्येवेत्याशयेन सिद्धान्तमाह—**प्रवृत्त्या वेति । अन्यथेति** । प्रथमपदार्थो येन क्रमेण कृतस्तेनैव क्रमेण द्वितीयाद्यनुष्ठाने प्रतिपदार्थं षोडशभिरेव व्यवधानं भवति इतरथा प्रथमपदार्थानुष्ठाने यः प्रथमस्तस्य पशोः सर्वान्ते द्वितीयपदार्थानुष्ठाने द्वात्रिंशता व्यवधानं, द्वितीयपशोः सर्वान्ते द्वितीयपदार्थानुष्ठाने एकत्रिंशता व्यवधानं, तृतीयपशोः सर्वान्ते द्वितीयपदार्थानुष्ठाने त्रिंशतेत्येवमतिव्यवधानं स्यादित्यर्थः । **ननु** नेदमतिव्यवधानं दोषः अन्तिमपशोः प्रथमद्वितीयपदार्थानुष्ठानेऽत्यन्तसंनिकर्षः उपान्त्यादिष्वेकद्वित्रादिमात्रान्तरित इति क्वचित्संनिधानविशेषावहत्वादित्यत आह—**अनुज्ञाताधिकैरिति** । षोडशभिर्व्यवधानस्य शास्त्रानुमतत्वेन तन्न्यूनसंनिकर्षस्याशास्त्रीयत्वान्न तल्लाभोऽनुसर्तव्यः किंत्वधिकव्यवधानमेव परिहर्तव्यमित्यर्थः । **नन्वेककालत्वमेव** शास्त्रार्थो न प्रत्यासत्तिरित्यतो व्याचष्टे—**एकैकस्येति** । एककाले साङ्गप्रधा

प्रत्यासन्नाः कर्तव्याः । 'वैश्वदेवीं कृत्वा प्राजापत्यैश्चरन्ती'ति वचनावगतपश्वन्तरसाहित्यबलादन्यदीयैः षोडशभिः पदार्थैर्व्यवधिमनुजानाति नाधिकैः । प्रवृत्त्या च क्रमनियमे तावद्भिरेव व्यवधानं भवत्यन्यथाधिकैरपि स्यात् । तस्मात्प्रवृत्त्या नियमः ॥

क्रमस्य क्वचित्स्थानानुसारिताधिकरणम् ॥ ६ ॥

स्थानाच्चोत्पत्तिसंयोगात् ॥ १३ ॥

प्राथम्यमग्नीषोमीये साद्यस्काख्यक्रतावुत ॥ सवनीयेऽग्रिमो यस्माप्रकृतौ तदपेक्षितम् ॥ १२ ॥
आश्विनग्रहसामीप्ये सवनीयपशोः स्थितिः ॥ नियते तत्क्रमे स्थानाच्छिष्टयोः प्राकृतो नयः ॥ १३ ॥

'साद्यस्के सह पशूनालभते' इति श्रुतं । साहित्यं च सवनीयस्थाने इति स्थितम् । तत्रोपाकरणादीना प्रतिपशु भेदे किमनियमः क्रमस्योताग्नीषोमीयस्य प्रथममुपाकरणमथवा सवनीयस्येति नियामकाभावादनियमे प्रकृतिदर्शनाद्वाग्नीषोमीयस्य प्राथम्ये प्राप्ते सवनीयस्येत्याह—'आश्विनग्रहणेनासौ पर्युपस्थाप्यते यतः ॥ इतरश्चलितस्थानान्नोपस्थाप्येत केनचित् ॥' अग्नीषोमीयप्रणयनानन्तरं ह्यग्नीषोमीयस्य स्थानम् । स तेनोपस्थितोऽपि सहालम्भवचनेन तस्मात्स्थानाच्चलितत्वादननुष्ठितोऽत्र तु न तस्य किंचिदुपस्थापकमस्ति । सवनीयः स्वस्थानादस्खलितः आश्विनग्रहणादुपस्थितत्वात्तदनन्तरमुपाक्रियते । ततः साहित्यवचनादितरोपाकरणम् । अतः सवनीयस्यैव प्राथम्यमितरयोस्तु मिथःक्रमेऽनियम एव । तयोरुपस्थाने विशेषाभावात् । अथवा प्रकृतिदृष्टं पौर्णापर्यमात्रमसति बाधकेऽनुगृहीतव्यमित्यग्नीषोमीयमुपाकृत्यानुबन्ध्योपाकरणम् ॥

कर्तव्यमित्युक्ते एकस्मिन्क्षणे कर्तुमशक्यतया नैरन्तर्ये तत्पर्यवसानादिति भावः । **वैश्वदेवीमिति** । तद्वचने तृतीयाबलेन करणभूतानां प्राजापत्यानां साहित्यावगमात्सेतिकर्तव्यतानामेव करणत्वात्साङ्गानां पशूनां साहित्ये सति पदार्थानुसमयात्षोडशिभिः पदार्थैर्व्यवहितिः प्रत्यासत्तिः शास्त्रार्थ इति भावः । सूत्रार्थस्तु—तुल्यकालानां नियोजनादीनां प्रवृत्त्या क्रमो नियुज्येत तदुपक्रमात्तेषामङ्गानां प्रधानसमीपेऽनुष्ठाननियमादङ्गानां प्रधानप्रत्यासन्नत्वादिति यावत् ॥

स्थानाच्चोत्पत्तिसंयोगात् ॥ १३ ॥ प्राथम्यादग्नीषोमीयस्थाने साहित्ये विचारानुपपत्तेराह—**साहित्यं चेति** । प्रधानप्रत्यासन्नत्वादग्नीषोमीयानुबन्ध्यस्थानयोः पुरोडाशाभ्यामनुग्रहवचनाच्च सवनीयस्थान एवेदं साहित्यमिति तृतीयोपान्त्ये स्थितमित्यर्थः । यद्यपि तत्र श्येनयागे श्रुतस्य साहित्यस्य सवनीयस्थानत्वमुक्तं तथापि हेतुसाम्यात्साद्यस्के श्रुतस्यापि तथात्वमिति भावः । **उपाकरणादीनामिति** । अत्रोपाकरणमेव विषयः नतु नियोजनादयोऽपि । तेषां पूर्वाधिकरणन्यायेन क्रमसिद्धेः । अतएव संशयादिषूपाकरणमेव ग्रन्थे निर्दिश्यते । एवंचोपाकरणस्यैव प्रतिपशु भेदेनानुष्ठानं वक्तव्यं नतूपाकरणादीनाम् । ततश्चोपाकरणस्यैवावृत्तिदार्ढ्यार्थमुपाकरणादीनां तदुक्तिरिति ध्येयम् । **नियामकेति** । नच प्रकृतौ प्रथममग्नीषोमीयस्योपाकरणात्प्रवृत्तिक्रमो नियामकोऽस्त्विति वाच्यम् । यत एकस्मिन्प्रयोगे साहित्यसिद्ध्यर्थं प्रवृत्त्या क्रमनियमः नच प्रकृतिविकृत्योरेकप्रयोग इति भावः । **प्रकृतीति** । दृष्टस्य प्रथमस्य विनाकारणं परित्यागायोगादिति भावः । सहत्ववचनात्त्विह कर्तव्यत्वेनावगतानां त्रयाणामपि मध्ये यस्य प्रथममुपस्थितिस्तस्य प्रथमोपाकरणं प्रथमोपस्थितिश्च सवनीयस्येति तस्यैव प्राथम्यमित्याह—**आश्विनग्रहणेनेति** । नन्वेवं सवनीयस्योपस्थितत्वमेव क्रमे नियामकं स्यान्नतु स्थानमित्याशङ्क्योपस्थितेः स्थाननिबन्धनत्वात्स्थानं प्रमाणं भवतीत्याशयेन श्लोकं व्याचष्टे—**अग्नीषोमीयेति** । अग्नीषोमीयप्रणयनानन्तरमग्नीषोमीयपशोरनुष्ठानकाल इत्यर्थः । सः अग्नीषोमीयः पशुः । तेन अग्नीषोमीयप्रणयनेन । **अत्रेति** । आश्विनोत्तरकाल इत्यर्थः । यदत्राचार्यैरग्नीषोमीयानुबन्ध्ययोः क्रमविषयं विचारान्तरं कृतं तद्दर्शयति—**इतरयोरिति** । पूर्वपक्षमाह—**अनियम इति** । प्रकृतावग्नीषोमीयानुबन्ध्ययोः पौर्वापर्यस्याविहितत्वेनार्थिकतयानतिदेशान्नानुग्राह्यत्वमिति भावः । सत्यम् । नास्त्यतिदेशस्तथाप्यर्थादपि प्रकृतौ दृष्टत्वात्तस्येह परित्यागे कारणाभावात्तत्परित्यागो न युक्त इति सिद्धान्तमाह—**अथवेति** । सूत्रे उत्पत्तिसंयोगात् आश्विनग्रहणोत्तरकाललक्षणसवनीयस्थानस्य प्रकृतौ आश्विनं ग्रहं गृहीत्वेति सवनीयोत्पत्तिदशायामवगमादित्यर्थः ॥

अङ्गक्रमस्य मुख्यक्रमानुसारिताधिकरणम् ॥ ७ ॥

मुख्यक्रमेण वाङ्गानां तदर्थत्वात् ॥ १४ ॥

स्त्रीपुंसदेवकौ सारस्वतौ तद्धर्मगः क्रमः ॥ नास्त्यस्ति वात्र नास्त्येष तन्नियामकवर्जनात् ॥ १४ ॥
याज्यानुवाक्यापाठेन स्त्रीप्राथम्यं हि मुख्ययोः ॥ मुख्यार्थत्वेन धर्माणां स्यान्मुख्यक्रमतः क्रमः ॥ १५ ॥

'सारस्वतौ भवत' इति यागद्वयं विहितं स्त्रीपुंदैवत्यमेतद्वै दैव्यं मिथुनमिति वाक्यशेषात्तत्र स्त्रीदेवत्यस्य प्रथममनुष्ठानं ततः पुंदेवत्यस्य । याज्यानुवाक्यापाठक्रमात् । तत्र चोदकप्राप्तो निर्वापः किमनियमेन कर्तव्य उत स्त्रीदेवत्यं निरूप्य ततः पुंदेवत्यमिति नियमकारणाभावादनियमः । मुख्यक्रमात्तु स्त्रीदेवत्यं प्रथममिति स्थितम् । ननु च प्रवृत्त्या नियमः सिद्ध्यति येन क्रमेण याज्यानुवाक्ययोः प्रवृत्तिः स एव निर्वापादीनामुपाकरणक्रम इव नियोजनादीनाम् । पूर्वपदार्थप्रवृत्त्योत्तरेषां नियमः नोत्तरप्रवृत्त्या पूर्वेषामिति चेत् । न । प्रत्यासत्त्यनुग्रहाविशेषात्तन्निबन्धनत्वाच्च क्रमनियमस्य । सत्यम् । मुख्यक्रमादपि क्रमनियमः सिद्ध्यतीत्युदाहरणम् । अन्यतोऽपि सिद्ध्यत्यर्थे किमर्थं कारणान्तरमुपन्यस्तम् । यद्यपीह प्रमाणयोः संकरः नतु सर्वत्र एते प्रमाणे संकीर्णे । अस्ति हि तदुदाहरणं यत्रासिद्ध्यन्प्रवृत्त्या नियमो मुख्यक्रमादेव सिद्ध्यति । दर्शपूर्णमासयोः दध्नः पूर्वं धर्माः प्रवर्तन्ते शाखाहरणादयः । तत आग्नेयस्य निर्वापादयः । याज्यानुवाक्ययोस्तु विपरीता प्रवृत्तिः पाठवशात्तत्र भूतभाविप्रवृत्तिद्वयवशात्प्रयाजशेषाभिघारणेऽनियमः प्राप्नोति । मुख्यक्रमात्त्वाग्नेयस्य प्रथममभिघारणम् । तदेतच्चतुर्थे पादे वक्ष्यामः । तस्मादनवद्यम् । किंपुनः कारणं मुख्यक्रमेणाङ्गानां नियमे प्रत्यासत्त्यनुग्रहः । एवं ह्यङ्गप्रधानयोर्यावदनुज्ञातमेव व्यवधानं भवति । इतरथा तु पश्चाद्भाविनः प्रधानस्य प्रथममङ्गं क्रियमाणं प्रधानेनात्यन्तं व्यवहितं स्यात् । तस्मान्मुख्यक्रमेण नियमः । अत्र प्रधानप्रत्यासत्तिरङ्गानां नियमकारणं, प्रवृत्तिक्रमे त्वङ्गानां मिथः प्रत्यासत्तिरित्येतावान्विशेषः ॥

मुख्यक्रमेण वाङ्गानां तदर्थत्वात् ॥ १४ ॥ यागद्वयमिति । देवताभेदेन द्रव्यपृथक्त्वेन च द्रव्यदेवतासंबन्धभेदाद्यागभेद इति भावः । उभयत्राप्यवैरूप्याय सरस्वतः सरस्वत्या वा देवतात्वे संप्रतिपन्नदेवतात्वाद्दधिपयोवत्सहप्रदाने सति प्रदानक्रमाभावमाशङ्क्याह—**स्त्रीपुंदैवत्यमिति । याज्येति** । 'प्राणो देव्यानो दिव' इति स्त्रीदैवत्यानुवाक्यायाज्ययोः पाठानन्तरं 'पीपिवांसं सरस्वते ते सरस्वद्र्मे' इति पुंदैवत्यानुवाक्यायाज्ययोः पाठादिति भावः । अत्राप्यारादुपकारकाणां तन्त्रत्वात्संनिपातिष्वपि निर्वापव्यतिरिक्तेषु निर्वापप्रवृत्तिक्रमादेव क्रमसिद्धेः परिशेषात्संनिपातिषु प्रथमो निर्वाप एव विषय इत्याशयेन तत्रैव संशयमाह—**तत्रेति । नियमेति** । मुख्यक्रमेऽपि तन्मुख्यसंबन्धिभिरन्यैरङ्गैर्व्यवधानस्यावर्जनीयतया मुख्यक्रमस्य प्रत्यासत्त्यनुग्राहकत्वाभावान्न प्रामाण्यमिति भावः । सत्यपि व्यवधाने तस्य शास्त्रानुमतत्वेन परकीयाङ्गव्यवधानस्यैव दोषत्वात् तन्निवारकत्वेन मुख्यक्रमस्य प्रत्यासत्त्यनुग्राहकत्वं संभवतीत्याशयेन सिद्धान्तमाह—**मुख्यक्रमादिति** । प्रवृत्तिक्रमादेव क्रमसिद्धेर्नेदं मुख्यक्रमोदाहरणमिति शङ्कते—**नन्विति** । युक्तमुपाकरणस्य नियोजनाद्यपेक्षया पूर्वभावित्वात्तत्प्रवृत्तेर्नियोजनादिक्रमनियामकत्वम् । प्रकृते तु याज्यानुवाक्ययोः पश्चाद्भावित्वेन तत्प्रवृत्तेर्निर्वापानुष्ठानदशायामसत्त्वान्न तस्याः निर्वापक्रमे नियामकत्वमिति निष्पन्नप्रवृत्तेः क्रमनियामकत्वं मन्वानो वैषम्यं शङ्कते—**पूर्वेति** । नह्यनुष्ठानकाले निष्पन्ना प्रवृत्तिः क्रमं नियच्छति येनोत्तरप्रवृत्तेरस्याः क्रमनियामकत्वं न स्यात् किंतु प्रयोगविधिदशायां प्रतिसंहिताप्रवृत्तिः प्रयोगविध्यवगम्यप्रत्यासत्त्यनुग्राहकत्वेन क्रमनियामिका । ततश्च पूर्वपदार्थप्रवृत्तिवदुत्तरपदार्थप्रवृत्तेरपि प्रतिसंहितायाः प्रत्यासत्त्यनुग्राहकत्वाविशेषात्संभवति क्रमनियामकत्वमिति परिहरति—**प्रत्यासत्तीति** । प्रवृत्त्या क्रमनियमसिद्ध्यतीति वदतः किमिह मुख्यक्रमस्य क्रमनियामकत्वं न संभवतीत्यभिमतमुतान्यथासिद्धेर्मुख्यक्रमस्य प्रमाणत्वमेव संभवतीति । नाद्य इत्याह—**सत्यम् । मुख्येति** । उभयोरप्यत्रावधृतप्रमाणभावतयैकेनापरनिराकरणायोगादिति भावः द्वितीयं शङ्कते—**अन्यत इति । तदेतदिति** । प्रवृत्तिक्रमादरे बहूनां विप्रकर्षप्रसङ्गान्मुख्यएव न्याय्य इति वक्ष्याम इत्यर्थः । **एवंहीति** । यागद्वयस्य सहानुष्ठेयत्वादेकैकस्य परकीयव्यवहितं प्रत्यासन्नत्वं शास्त्रेऽनुमतं तदेतन्मुख्यक्रमादरे सिद्ध्यति । तदनादरे तु पश्चाद्भाविप्रधानाङ्गस्य प्रथममनुष्ठाने तस्य प्रथमभाविप्रधानेन तदङ्गेन च व्यवधानात्पश्चाद्भाविप्रधानतदङ्गयोरत्यन्तव्यवधानं स्यादित्यर्थः । **ननु** प्रवृत्तिक्रमेऽपि प्रत्यासत्त्यनुग्रह एव नियमे कारणमिति कथं प्रमाणभेद इत्यत आह—**तस्मादिति** । एतच्च सर्वेषां क्रमाणां प्रयोगविधिविधेयत्वाविशेषेऽपि मुख्यप्रवृत्तिक्रमयोः प्रयोगविध्य

अङ्गेषु मुख्यक्रमापेक्षया पाठस्य बलवत्त्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

प्रकृतौ तु स्वशब्दत्वाद्यथाक्रमं प्रतीयेत ॥ १५ ॥

उपांशुयाजे पूर्वत्वमग्नीषोमीयकेऽथवा ॥ धर्मानुष्ठान आद्योऽस्तु मुख्ययोस्तादृशक्रमात् ॥ १६ ॥
युक्तमौषधधर्माणां प्राथम्यं पूर्वपाठतः ॥ पाठक्रमस्याविलम्बादाज्यधर्मास्तु पश्चिमाः ॥ १७ ॥

दर्शपूर्णमासयोराग्नेयानन्तरमाज्यहविरुपांशुयाजः ततोऽग्नीषोमीयः पुरोडाशहविः । तत्र किं मुख्यक्रमादाज्यनिर्वापः पूर्वमुत पाठक्रमादग्नीषोमीयनिर्वाप इति ।—'तत्र मुख्यक्रमादाज्यनिर्वापस्य पुरःक्रिया ॥ पाठतस्त्वौषधस्यैव प्राथम्यमनपेक्षतः ॥' मुख्यक्रमो हि मुख्ययोः क्रमं प्रथमं केनापि प्रमाणेनावगम्य तदपेक्षया तत्साहित्यसंपत्तयेऽङ्गेषु कल्प्यमानो विलम्बते । पाठतस्त्वन्यानपेक्षादङ्गानामेवक्रमावक्रमावधारणाद्बलीयस्त्वमतः प्रथममौषधधर्मास्तत आज्यधर्माः ॥

ब्राह्मणपाठान्मन्त्रपाठस्य बलीयस्त्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥

मन्त्रतस्तु विरोधे स्यात्प्रयोगरूपसामर्थ्यात्तस्मादुत्पत्तिदेशः सः ॥ १६ ॥

अग्नीषोमीय आग्नेयात्पूर्वो नो वास्तु पूर्वता ॥ ब्राह्मणक्रमतो मैवं मन्त्रक्रमबलित्वतः ॥ १८ ॥
स्मृतिक्रमादनुष्ठानं मन्त्राणां स्मारकत्वतः ॥ प्राबल्यं ब्राह्मणस्यास्ति विधिनापि कृतार्थता ॥ १९ ॥

इदानीं पाठयोरेव मन्त्रब्राह्मणगतयोर्बलाबलचिन्ता । दर्शपूर्णमासयोरग्नीषोमीयस्य प्रथमं ब्राह्मणं तत आग्नेयस्य विपरीतं मन्त्राम्नानम् । तत्र—'विधिक्रमबलीयस्त्वमुत्पत्ताववधारणात् ॥ उत्पन्नेषु नियुक्तेषु मन्त्रे मन्त्रक्रमो भवेत् ॥' विधिक्रमो ह्युत्पत्तिदशायामेव पदार्थानां गम्यते । मन्त्रक्रमस्तूत्पन्नेषु

गतसाहित्यबलेन क्रमनियामकत्वमिति प्रामाण्यमपि प्रयोगविध्यधीनमितरेषां तु प्रामाण्यं न प्रयोगविध्यायत्तमिति विशेषो बोध्यः । तदुक्तमाचार्यैः 'प्रयोजकवशेनेष्टौ मुख्यप्रावृत्तिकौ क्रमा'विति ॥

प्रकृतौ तु स्वशब्दत्वात् ॥ १५ ॥ मुख्यक्रममाह—**आग्नेयेति** । इदं चोपलक्षणम् । अग्नीषोमीयनिर्वापानन्तरमाज्यनिर्वापः पठित इत्यपि बोध्यम् । **तत्रेति** । प्रधानार्थत्वादङ्गानां प्रधानानुसारेण क्रमो न्याय्यः । तथा पूर्वाधिकरणोक्तप्रधानप्रत्यासत्त्यनुग्रहादपि स एव युक्त इति भावः । अतएव संगतिः । अङ्गानां प्रधानार्थत्वेऽपि प्रकृते प्रधानक्रमोऽङ्गानामनुष्ठानक्रमं नियन्तुमसमर्थः । तदपेक्षया झटिति प्रवृत्तिपरपाठेनैव क्रमावगतावाकाङ्क्षाविरहेण तस्येह क्रमनियामकत्वायोगात्प्रधानप्रत्यासत्तिश्चाङ्गावगत्यनन्तरं कल्प्यते, इह चाङ्गमवगम्यमानं पाठात्क्रमयुक्तमेवावगम्यते । तेन तदविरोधिन्येव प्रत्यासत्तिरिह वाच्येति न प्रत्यासत्त्यनुग्रहादपि मुख्यक्रमस्य नियामकत्वमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**पाठतस्त्विति** । कल्प्यमान इत्यनेन मुख्यक्रमेणाङ्गानां क्रमस्यानुमेयत्वात्तस्य दौर्बल्यं प्रत्यक्षपाठावगम्यक्रमस्तु प्रत्यक्षत्वात्प्रबल इत्यपि सूचयति । सूत्रार्थस्तु—प्रकृतौ यथाक्रमं यथापाठक्रमं निर्वापक्रमः प्रतीयते पाठक्रमस्य स्वशब्दत्वात् अङ्गावगमकशब्दधर्मतया प्रत्यक्षेण झटित्यवगमादिति ॥

मन्त्रतस्तु विरोधे स्यात् ॥ १६ ॥ पेटिकासङ्गतिमाह—**इदानीमिति** । अनेनैव किं ब्राह्मणपाठादग्नीषोमीयः प्रथममनुष्ठेयः उत मन्त्रपाठादाग्नेय इति संशयोऽपि सूचितः । नच मन्त्रपाठान्मन्त्रयोः क्रमः सिध्येत् नतु मन्त्रसाध्ययोः प्रधानयोः । तथाच कथमित्थं संशय इति वाच्यम् । द्वादशन्यायेन मन्त्रान्ते कर्मादिसंनिपातनियमे सति मन्त्रानन्तरं प्रधानानुष्ठानावश्यंभावे मन्त्रपाठक्रमस्य प्रधानानुष्ठानं प्रापयतस्तन्मुखेन प्रधानक्रमपर्यन्तं व्यापारावश्यंभावादिति भावः । **अग्नीषोमीयस्येति** । तैत्तिरीयशाखायां संहितायां द्वितीये काण्डे विश्वरूप इत्येतस्मिन्पञ्चमप्रपाठके 'ताभ्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपालं पूर्णमासे प्रायच्छ'दित्यग्नीषोमीयवर्णनात्, षष्ठे च 'समिधो यजती'त्यस्मिन्प्रपाठके 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्युतो भवती'त्याग्नेयाम्नानाच्चेति भावः । **विपरीतमिति** । तस्यामेव शाखायां तृतीयकाण्डे 'सत्यं प्रपद्य' इत्येतस्मिन्पञ्चमप्रपाठके प्रथमं 'अग्निर्मूर्धा दिव' इति प्रथममाग्नेययाज्यापुरोनुवाक्यायुगलस्य तत उपांशुयाजमन्त्राम्नानानन्तरं 'अग्नीषोमा सवेदसा युवमेतानी'त्यग्नीषोमीययाज्यानुवाक्यायुगलस्य चाम्नानादिति भावः । तत्रानियमपूर्वपक्षं भाष्याद्युक्तमपि दुर्बलत्वादुपेक्ष्य प्रकारान्तरेण पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । **उत्पत्ताविति** । एवंच प्रथमावगतत्वाद्यथापूर्वत्र पाठक्रमस्य प्राबल्यमेवमिहापीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । **मन्त्रेश्चेति** । ततश्च मन्त्राणामनुष्ठेयावस्थपदार्थस्मरणाय प्रयोगकाले उच्चारणावश्यंभावे सति प्रथममन्त्र उच्चारितो द्वितीयं मन्त्रं स्मारयति । तस्माच्च द्वितीयपदार्थस्य स्मृतिर्जातेति निष्प-

पदार्थेषु विनियुक्तेषु च पश्चादिति दुर्बलः ।—'नैवं स्मृतिक्रमेणैव ह्यनुष्ठानक्रमो भवेत् ॥ स्मारकक्रमतश्चापि स्मृतीनां क्रम इष्यते ॥ मन्त्राश्चानन्यकार्यत्वात्स्मृत्यर्था विधयः पुनः ॥ विधिनैव कृतार्थत्वान्नावश्यं स्मारका मताः ॥' तस्मान्मन्त्रक्रमेणैवानुष्ठानं तदभावे तु विधिरपि स्मारक इति तत्रैव तत्क्रमस्य प्रामाण्यम् ॥

प्रयोगवचनाच्चोदकस्य बलवत्त्वाधिकरणम् ॥ १० ॥

तद्वचनात्तु विकृतौ यथाप्रधानं स्यात् ॥ १७॥ [विप्रतिपत्तौ वा प्रकृत्यन्वयाद्यथाप्रकृति ॥ १८ ॥]

सारस्वताज्ये पूर्वत्वं बार्हस्पत्यचरावुत ॥ धर्माणामाज्यनिष्ठानां प्राथम्यमुपदेशतः ॥ २० ॥
सक्रमाणां पदार्थानां चोदकप्रापितत्वतः ॥ प्राथम्यमन्तरङ्गत्वादाग्नेयविकृतौ चरौ ॥ २१ ॥

'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेदभिचरन् सरस्वत्याज्यभागः स्याद्बार्हस्पत्यश्चरुरि'ति । तत्रोपांशुयाजाग्नेयविकृत्योराज्यबार्हस्पत्ययोः कस्य धर्माः प्रथममनुष्ठेयाः । किं प्रयोगविधिचोदिताङ्गप्रधानप्रत्यासत्त्यनुग्रहान्मुख्यक्रमेणाज्यधर्माणां प्रथममनुष्ठानमुत चोदकवशादाज्यधर्मेभ्यः पूर्वं बार्हस्पत्यौषधधर्माः कर्तव्या इति ।—'तत्रौपदेशिकत्वेन प्रयोगवचनाश्रयः ॥ मुख्यक्रमोऽतिदेशेन प्रापितं बाधते क्रमम् ॥' नैवम्—'प्राप्तानां हि पदार्थानां विकृतौ क्रमचिन्तनम् ॥ ते च सक्रमका एव प्राप्यन्ते चोदकादिह ॥ नैराकाङ्क्ष्यात्क्रमस्तेषां न भूयोऽन्यः प्रक्लृप्यते । शरवत्प्राप्तबाधोऽत्र कल्प्यत्वान्नोपपद्यते ॥' शरमयं बर्हिरिति क्लृप्तं शास्त्रं पूर्वप्राप्तकुशबाधेन प्रवर्तते । कल्प्यस्तु प्रयोगवचनाश्रयः क्रमः । कल्पना चाकाङ्क्षाधीना निराकाङ्क्षाश्चेह पदार्था इति न कल्पनं संभवति ॥

द्यते । एवंच मन्त्रपाठक्रमानुसारेण प्रयोगकाले पदार्थस्मृतिः शीघ्रं लभ्यते । ब्राह्मणवाक्यं तु प्रयोगाद्बहिरेव विधानमात्रेण चरितार्थत्वान्न प्रयोगकाले समुच्चार्यमिति न मन्त्रवज्झटिति प्रयोगकाले पदार्थस्मारकं किंतु पदार्थानुष्ठानानन्तरं मयायं पदार्थोऽनुष्ठित इति प्रथमं पदार्थं आलोकिते पश्चादयं पदार्थोऽनेन वाक्येन विहित इति तद्वाक्ये स्मृते तेन च तदुत्तरवाक्यस्मरणे तेन च वाक्येनायं पदार्थो विहित इति स्मरणेनोत्तरपदार्थानुष्ठानमित्येवं प्रयोगकाले पूर्वोत्तरवाक्यद्वयं प्रयोगदशायामप्रयोज्यमपि कथंचिद्धृदयमानीतं सत् पदार्थस्मारकम् । तदपि स्मरणं पदार्थस्वरूपमात्रस्य नत्वनुष्ठेयावस्थस्य । अनुष्ठाने चानुष्ठेयावस्थपदार्थस्मरणमेवातितरामुपयुज्यते । तथाच ब्राह्मणक्रमस्य प्रथमभावित्वेऽप्यनुष्ठाने विप्रकृष्टत्वाद्दुर्बलत्वं मन्त्रक्रमस्य त्वनुष्ठानसंनिकर्षात्प्राबल्यमित्यर्थः । **तदभावे इति** । गत्यन्तराभावात्तद्विप्रकर्षोऽप्याश्रीयत इति भावः । सूत्रार्थस्तु—मन्त्रब्राह्मणक्रमविरोधे मन्त्रपाठक्रमात्पदार्थक्रमः स्यात्प्रयोगसामर्थ्यात् मन्त्रस्य प्रयोज्यपदार्थस्मारणे सामर्थ्यात् तद्ब्राह्मणपाठस्तूत्पत्तिदेश इति न प्रयोगकाले स्मृत्युपयुक्त इति ॥

तद्वचनात्तु विकृतौ० ॥ १७ ॥ औपदेशिकक्रमयोर्बलाबलविचारानन्तरमौपदेशिकातिदेशिकयोस्तद्विचारात्सङ्गतिः आग्नावैष्णवधर्माणामौषधीनां प्राथम्ये न विवादस्तत्र चोदनाप्रयोगवचनयोर्विमत्यभावादतस्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह—**आज्यबार्हस्पत्ययोरिति । चोदकेति** । प्रकृतावाज्यधर्मापेक्षया औषधधर्माणां पाठतः प्राथम्यादिति भावः । **तत्रेति** । ननु प्रयोगवचनश्चोदकापेक्षया दुर्बल इति द्वादशे जैमिनेः परतन्त्रत्वापत्तेः 'स्वतन्त्रप्रतिषेधः स्या'दित्यधिकरणे वक्ष्यते तत्कथमिह प्रयोगवचनप्राबल्येन तत्पूर्वपक्ष इति चेत् । सत्यम् । अन्यत्र प्रयोगविधिर्दुर्बलः क्रमविषये तु स एव प्रबलः सर्वत्र क्रमक्लृप्तेः प्रयोगविध्यधीनत्वादिति पूर्वपक्ष्याशयः । **प्राप्तानामिति** । पदार्थप्राप्त्यधीनत्वात्प्रयोगविधेः तत्प्राप्तेश्चोदकाधीनत्वाच्चोदकोपजीवितया प्रयोगविधिर्दुर्बल इति भावः । **ननु** प्रयोगविधिः पदार्थप्राप्त्यर्थमेव चोदकमपेक्षते नतु क्रमार्थं । पाठक्रमेण मुख्ययोः क्रमं विदधतः प्रयोगविधेः स्वत एव पदार्थेष्वपि मुख्यक्रमेण क्रमकल्पने शक्तत्वात् । एवंच यथा 'शरमयं बर्हि'रित्यत्र बर्हिःकार्ये शरविधानार्थं तत्कार्यप्राप्तये चोदकस्योपजीव्यत्वेऽपि कुशप्राप्तेरनपेक्ष्यत्वाच्चोदकप्राप्तकुशबाध एवमिहापि क्रमांशे चोदकस्यानपेक्षितत्वाच्चोदकप्राप्तक्रमबाधः किं न स्यादित्यत आह—**नैराकाङ्क्ष्यादिति** । एवंच स्वयं कल्पनाशक्तस्यापि प्रयोगविधेः कल्पनामूलोच्छेदान्न क्रमान्तरकल्पकत्वमिति क्रमविषयेऽपि प्रयोगविधिर्दुर्बल इति भावः । द्वितीयं श्लोकं व्याचष्टे—**शरमयमिति** । सूत्रार्थस्तु—विकृतौ यथाप्रधानं क्रमः स्यात् पदार्थानां यथाप्रधानक्रमवचनप्रयोगविधिबलादिति ॥

विकृतौ क्वचित्प्रकृतिधर्मानतिदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥

विकृतिः प्रकृतिधर्मत्वात्तत्काला स्याद्यथाशिष्टम् ॥ १९ ॥ [अपि वा क्रमकालसंयुक्ता सद्यः क्रियेत तत्र विधेरनुमानात्प्रकृतिधर्मलोपः स्यात् ॥ २० ॥ कालोत्कर्ष इति चेत् ॥ २१ ॥ न तत्संबन्धात् ॥ २२ ॥]

साकमेधेष्टयस्तिस्रो व्यहे स्युः सद्य एव वा ॥ प्रातरादेर्द्वयोरह्नोः सत्त्वात्प्रकृतिवद्व्यहे ॥ २२ ॥
साङ्गमुख्यानुरोधेन प्रातरादेर्विधानतः ॥ श्रौतं सद्यस्त्वमन्यत्तु चोदकात्तेन दुर्बलम् ॥ २३ ॥

चातुर्मास्येषु साकमेधस्तृतीयं पर्व । तत्र श्रूयते 'अग्नयेऽनीकवते प्रातरष्टाकपालं निर्वपेन्मरुद्भ्यः सांतपनेभ्यो माध्यंदिने चरुं मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः सायमि'ति । किमेता व्यहकाला इष्टयः उत सद्यःकाला इति ।—'तत्रातिदेशतस्तासां प्राप्नोति व्यहकालता ॥ प्रातःश्रुतेर्विरोधश्च नामावास्याश्रुतेरिव ॥' य इष्ट्येति वचनं साङ्गानि कर्माण्यमावास्याकालं प्रत्युपाददानं द्वयोरह्नोस्तत्कालासंभवाद्युक्तं यदातिदेशिकं व्यहकालत्वं बाधते । प्रातरादिश्रुतिस्त्वहर्द्वयेऽपि प्रातःकालसंभवादतिदेशाविरोधिनी न तद्बाधं कर्तुमुत्सहते । तस्मादद्यतनेषु प्रातरादिषूपक्रम्य श्वस्तनेषु प्रातरादिषु समापनीया इति प्राप्ते ब्रूमः—'साङ्गं प्रारिप्सितं कर्म प्रातःकाले विधीयते ॥ स चाविशेषात्तत्रेण सर्वस्यैको भविष्यति ॥' चिकीर्षितार्थेन हि कालो विधीयते सर्वाङ्गयुक्तप्रधानभावना विचिकीर्षिता नैकदेशमात्रम् । अतो य एवैकः प्रातरादिकालः प्रयोगाय संगृह्यते स एव सर्वप्रारिप्सायां संगृह्यमाणः प्रारम्भापरनाम्नः प्रक्रमस्याविशेष्यत्तात्रेणैक एव सर्वाङ्गयुक्तप्रधानार्थेनोपात्तो भवति न प्रातर्द्वयस्यावकाशः तस्मादुपदेशात्सद्यःकालाः ॥

अनुयाजाद्युत्कर्षप्रयाजान्तापकर्षाधिकरणम् ॥ १२ ॥

अङ्गानां मुख्यकालत्वाद्यथोक्तमुत्कर्षे स्यात् ॥ २३ ॥ [तदादि वाऽभिसंबन्धात्, तदन्तमपकर्षे स्यात् ॥ २४ ॥]

प्रयाजेष्वपकर्षोऽनुयाजेषूत्कर्ष इत्यमू ॥ श्रुतामात्रे तदन्तेषु तदाद्येषु च वाग्रिमः ॥ २४ ॥
अन्येषां मुख्यकालत्वान्नैवं व्युत्क्रमशक्तितः ॥ प्रयाजान्ते ह्यनुयाजादिके चैतौ समूहके ॥ २५ ॥

अग्नीषोमीये पशौ प्रकृतितो हविरासादनोत्तरकाले प्राप्तानां प्रयाजानामपकर्षः श्रुतः 'तिष्ठन्तं पशुं

विकृतिः प्रकृतिधर्मत्वात्० ॥ १९ ॥ इहापि चोदक एवानुग्राह्य इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । यथा य इष्ट्यादिवाक्येन पौर्णमास्यादिकालविधानादितरासा[१]मिष्टीनां सद्यःकालत्वमेवं प्रातरादिकालविधानादेतासामपि सद्यःकालता किं न स्यादित्यत आह—**प्रातःश्रुतेरिति** । ननु तत्रापि नामावास्याश्रुतिविरोधः । अङ्गप्रधानयोरन्यतरत्रामावास्यासंबन्धमात्रेण तच्छ्रुत्युपपत्तेरित्याशङ्कां निराकुर्वन्व्याचष्टे—**य इष्ट्येति** । नन्वेवं सति कर्मणि कर्मान्तरायोगादनीकवतेष्टिसमाप्त्यनन्तरं सांतपनीयोपक्रमः स्यात् । तथाच यथा देवदत्तः प्रातरपूपान्भक्षयति माध्यंदिने विविधमन्नमश्नाति सायं मोदकान्भक्षयतीत्युक्ते एकस्मिन्नहनि प्रातरादाविति प्रतीयते, तथेहाप्येकस्मिन्नेवाहनि प्रातरादावनीकवतादीनां त्रयाणामपि कर्तव्यत्वं प्रतीयमानं विरुध्येतेत्यत आह—**तस्मादिति** । सति प्रमाणे कर्ममध्येऽपि कर्मान्तरारम्भो युज्यते दर्शकर्ममध्येऽनुष्ठितनिशीष्टिवत् । ततश्च व्यहकालत्वप्रापकबलादेकदिनसंबन्धिप्रातरादिकर्तव्यत्वावगमबलाच्च पूर्वेद्युःप्रातरादिष्विष्टित्रयमुपक्रम्य परेद्युःप्रातरादिषु समापनीयमिति न कश्चिद्विरोध इति भावः । कालस्य प्रयोगापरनामधेयसाङ्गप्रधानभावनयान्वयेनाङ्गप्रधानयोरेककालत्वमेकादशे वक्ष्यते तदिह व्यहकालत्वे बाध्येत । तस्मादौपदेशिककालत्वबलादातिदेशिकव्यहकालत्वं बाध्यमिति व्याचष्टे—**चिकीर्षितेति** । एकस्मिन्नहनीत्युपपदाभावेन दिनद्वयसंबन्धिप्रातरादि वा ग्रहणं किं न स्यादिति शङ्कां निराकर्तुं प्रारम्भाख्यप्रक्रमाविशेषोक्तिः । सर्वचिकीर्षायां विधीयमानस्य कालस्य चिकीर्षाविशेषादेव सर्वार्थत्वप्राप्तेरुपपदाभावेऽप्येकदिनसंबन्धित्वं लभ्यत इति भावः । व्यहकालत्वे त्वन्यादृशः क्रमः सद्यःकालत्वे चान्यादृश इति क्रमविशेषपर्यवसानादध्यायसङ्गतिः । सूत्रार्थस्तु—यथा प्रकृतिर्व्यहकाला शिष्टा तथानीकवतादिविकृतिरपि तत्काला स्याद्विकृतेः प्रकृतिधर्मत्वादिति ॥

अङ्गानां मुख्यकालत्वाद्यथोक्तमुत्कर्षे स्यात् ॥ २३ ॥ सूत्रे उत्कर्षग्रहणमपकर्षस्याप्युपलक्षणं न्यायसाम्यादि-

---

१ विकृतीनां.

प्रयजन्ती'ति, तथोत्कर्षः 'सवनीयेऽनूयाजानामग्निमारुतादूर्ध्वमनूयाजैश्चरन्ती'ति । तत्र किं श्रुतमात्रनिष्ठावुत्कर्षापकर्षावुत तदाद्युत्कर्षस्तदन्तापकर्ष इति संशये—'श्रुतोत्कर्षापकर्षाभ्यां वचनस्योपपत्तितः ॥ न तदन्ततदादीनां भवेतामप्रमाणकौ ॥ प्रधानसंनिधिश्चैवं बाधितो न भविष्यति ॥ ऊर्ध्वपूर्वपदार्थानामेवंप्राप्तेऽभिधीयते ॥ पूर्वेणोपस्थितं कार्यमुत्तरं कर्म चोदकात् ॥ प्राप्तं तदन्यथाभावे क्रमलोपाद्विलुप्यते ॥' अनूयाजोपस्थितास्तदुत्तरकालं सूक्तवाकादयः कर्तव्याः । अनूयाजेपूत्कृष्टेष्वनुत्कृष्टाः पूर्वं क्रियमाणा विगुणाः स्युः, एवमाघारोत्तरकाले कर्तव्याः प्रयाजाः केवला अपकृष्यमाणाः क्रमलोपाद्दुष्येयुः । तस्मात्तदादीनामुत्कर्षस्तदन्तानां चापकर्षः ॥

प्रवृत्त्या प्रोक्षणादीनां सौमिकपूर्वभाविताधिकरणम् ॥ १३ ॥

प्रकृत्या कृतकालानाम् ॥ २५ ॥ [शब्दविप्रतिषेधाच्च ॥ २६ ॥]

सावनेष्वैष्टिकानां किं सौमिकेभ्यो न पूर्वता ॥ पूर्वता वात्र नियमो नास्ति तद्धेतुवर्जनात् ॥ २६ ॥
प्रतिप्रस्थातृकर्तृत्वे ह्यध्वर्योरपि कर्तृता ॥ प्रोक्षणाद्या पुराः पश्चात्सौमिकाः स्युः प्रवृत्तितः ॥ २७ ॥

प्रातरनुवाकप्रैषं होत्रे दत्वानन्तरं 'प्रतिप्रस्थातः सवनीयान्निर्वपस्वेति प्रेष्यती'ति विधायानन्तरं प्रचरणीहोमादयः सौमिकाः पदार्थाः पठितास्तत्र प्रैषवशान्निर्वापस्तावत्तदैव कर्तव्यः तदनन्तरं सौमिकाः पदार्थाः कर्तव्याः 'अग्नीदग्नीन्विहर, बर्हिः स्तृणीहि, पुरोडाशानलंकुर्वि'त्येतत्प्रैषान्तास्तत ऐष्टिकाः प्रोक्षणादयः उत प्रोक्षणादीन्प्रागलंकरणात्कृत्वा ततः सौमिका इति निर्वापः प्रतिप्रस्थातृकर्तृकत्वान्ना-

---

त्याशयेनोदाहरति—**अग्नीषोमीय इति । सवनीय इति** । तत्र प्रकृतितोऽग्नीषोमीयादिडाप्राशनानन्तरं प्राप्तानामनूयाजानामाग्निमारुतशस्त्रानन्तर्यं श्रूयत इत्यर्थः । स्वस्थानात्पूर्वत्वमपकर्षः । ततः परत्वं चोत्कर्षः । **नन्वेवं** प्रयाजानां स्वपूर्वपदार्थानन्तर्यलक्षणस्यानूयाजानां स्वोत्तरपदार्थपूर्वभावलक्षणस्य च क्रमस्य लोपः स्यादित्यत आह—**प्रधानेति** तत्रापि प्रयाजपूर्वपदार्थानामनूयाजोत्तरपदार्थानां च प्रधानप्रत्यासत्तिबाध इति तुल्यतायां श्रुत्यनुग्रहात् श्रुतमात्रोत्कर्षापकर्षावित्यर्थः। एवंच यथाश्रुत्यनुग्रहादेकदिनसंबन्धिप्रातरादौ साङ्गकर्मानुष्ठानमेवमिहापि श्रुत्यनुग्रहात् श्रुतमात्रोत्कर्षापकर्षावि[...] प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । श्रुतिर्हि प्रयाजानूयाजयोरुत्कर्षापकर्षौ बोधयति नतु पूर्वोत्तराणां वारयति । प्रधानप्रत्यासत्तिश्च प्रयोगवचनगम्या, प्रयोगवचनश्च चोदकापेक्षया दुर्बलत्वाच्चोदकावगतक्रमाविरोधिनीमेव प्रधानप्रत्यासत्तिमङ्गानां बोधयति नतु तद्विरोधिनीमत्यन्तसंनिकर्षलक्षणाम्। तस्माच्चोदकावगतक्रमानुरोधेन तदन्तापकर्षस्तदाद्युत्कर्षश्च न्याय्य इत्याशयेनाह—**पूर्वेणेति** पूर्वोत्तरपदार्थयोः क्रम एव तदन्तत्वतदादित्वनियामकः, क्रमपरिग्रहहेतुतया च श्लोके पूर्वेणोत्तरस्योपस्थित्यभिधानमित्याशयेन व्याचष्टे—**अनूयाजेति** ॥

प्रकृत्या कृतकालानाम् ॥ २५ ॥ प्रातरिति । प्रातरनुष्ठेयानुवाकार्थं प्रातर्यावभ्यो देवेभ्योऽनुब्रूहीति प्रैषमित्यर्थः। **प्रचरणीति**। जुहूसदृशपात्रविशेषः तत्साधनकः 'शृणोत्वग्निः समिधा हव'मिति मन्त्रकरणको होमः। तत्र यद्यपि सौमिकानां ऐष्टिकानां चावान्तरप्रयोगवचनभेदोऽस्ति तथापि महाप्रयोगवचनैक्यात्तत्परिगृहीतानामेककर्तृकाणामवश्यंभाविनि क्रमे त[...] शेषविचारो युज्यत इत्याशयेन संशयमाह—**तदनन्तरमिति। एतत्प्रैषान्ता इति** । प्रैषपर्यन्ता इत्यर्थः । नतु प्रैषसहि[...] इत्यर्थः । तथासति प्रेषितेनाग्नीध्रेण पुरोडाशालंकरणं 'देवस्त्वा सविता मध्वानक्त्वि'त्यभिघारणाख्यं तदानीमेव कर्तव्यं स्[...] नच तत्संभवति । प्रोक्षणावहननादिष्वकृतेषु पुरोडाशस्यानिष्पन्नत्वेनाभिघारणासंभवादिति ध्येयम् । **नाध्वर्योरिति** । [...] प्रोक्षणादिकमपि प्रतिप्रस्थातृकर्तृकमेव होत्रा प्रातरनुवाकेऽनूच्यमाने 'मनसा ते वाचं प्रतिगृह्णामी'त्यध्वर्युणा मनसा प्रति[...] कुर्वता होतुः समीपे प्रातरनुवाकसमाप्तिपर्यन्तमासितव्यमिति । एवं यावत्प्रातरनुवाकोपास्तौ व्याप्तृतस्याध्वर्योः प्रोक्षणा[...] कर्तृत्वासंभवेनाध्वर्युपुरुषस्य प्रतिप्रस्थातुरेव तत्र कर्तृत्वात् । एवंचैककर्तृकत्वान्निर्वापः कथं प्रोक्षणं नोपस्थापयतीति[...] च्यते । प्रातरनुवाकोपास्तिरध्वर्योर्विकल्पिता । इदं चाधिकरणं प्रातरनुवाकोपास्त्यभावपक्षे न तदुपास्तिपक्षे । तथा[...] प्रातरनुवाकप्रैषानन्तरमेव निर्वापप्रैषमुक्तवतोऽध्वर्योः प्रातरनुवाकोपास्त्या निर्वापसंस्कारस्य चिरनिवृत्तत्वेन निर्वा[...] प्रोक्षणाद्युपस्थित्यसंभवेन सिद्धान्तासिद्धिप्रसङ्गाददनुपास्तिपक्षे चाध्वर्योरन्यत्र व्याप्तृतत्वाभावेन चोदकप्राप्तमध्वर्युकर्तृकत्व[...]

ध्वर्योः प्रोक्षणमुपस्थापयति । सौमिकानामपि निर्वापव्यवहितानां नास्त्युपस्थापकं तस्मादनियमः । उच्यते—निर्वापेऽध्वर्योरपि कर्तृत्वमस्ति प्रयोजकत्वात् । अतोऽसौ प्रोक्षणादीनुपस्थापयति । अतस्ते तावत्कर्तव्यास्ततः सौमिकाः ॥

वैकृतयूपकर्ममात्रापकर्षाधिकरणम् ॥ १४ ॥

असंयोगात्तु वैकृतं तदेव प्रतिकृष्येत् ॥ २७ ॥

यूपच्छेदापकर्षः किं तदन्ते श्रुत एव वा ॥ प्रयाजवत्तदन्तत्वान्नयनं चापकृष्यताम् ॥ २८ ॥
अग्नीषोमप्रणयनं सौमिकं पाशुकी छिदा ॥ प्रयाजाघारवैषम्याच्छ्रुतमात्रापकर्षणम् ॥ २९ ॥

ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयप्रणयनात्परतो यूपच्छेदनं पश्वङ्गमाम्नातं । दीक्षासु यूपं छिनत्तीत्यपकृष्यमाणमग्नीषोमीयप्रणयनादीनपकर्षति उत नेति संशये प्रयाजवदाघारादीनपकर्षतीति प्राप्ते उच्यते—'सौमिकेन पदार्थेन पाशुकस्य नहि क्रमः । अङ्गं तदपकर्षेण सौमिको नापकृष्यते ॥' आघारोत्तरकालत्वं प्रयाजादीनामङ्गं तन्माबाधीति युक्तं यत्तदपकर्षे आघारोऽपकृष्यते । पाशुकस्यतु यूपच्छेदनस्य न सौमिकाग्नीषोमप्रणयनानन्तर्यमङ्गं यत्सिद्ध्यर्थं प्रणयनमपकृष्येत । भिन्नप्रयोगवचनपरिगृहीतत्वात्तयोः । एकप्रयोगान्तर्गतानां हि मिथः क्रमोऽङ्गं भवति तस्माच्छ्रुतमात्रापकर्षः ॥

दक्षिणाग्निकहोमानपकर्षाधिकरणम् ॥ १५ ॥

प्रासङ्गिकं च नोत्कर्षेदसंयोगात् ॥ २८ ॥

सवनीये पिष्टलेपफलीकरणहोमकौ ॥ उत्कृष्टव्यौ न वाऽद्यः स्यादनुयाजोत्तरत्वतः ॥ ३० ॥
पश्वर्थाः स्युरनूयाजाः पुरोडाशगताविमौ ॥ उभौ होमौ प्रयोगस्य भेदान्नोत्कर्षमर्हतः ॥ ३१ ॥

सवनीयपशुतन्त्रं सवनीयपुरोडाशेषु प्रसज्यते । दाक्षिणाग्निकौ तु पिष्टलेपफलीकरणहोमौ पशावविद्यमानौ पशुपुरोडाशार्थं कर्तव्यौ । तौ पाशुकैरनूयाजैराग्निमारुतादूर्ध्वमुत्कृष्यमाणैरुत्कृष्येते उत नेति संशये प्रकृतौ तत्परत्वेन दाक्षिणाग्निकयोः क्लृप्तक्रमत्वादुत्कर्षे प्राप्तेऽत्रापि प्रयोगभेदादनुत्कर्षः । पाशुकै-

---

प्रोक्षणादेः । तस्माद्भिन्नकर्तृकत्वमिति भावः । **निर्वापव्यवहितानामिति** । निर्वापप्रैषव्यवहितानामित्यर्थः । एवंच पूर्वत्रानूयाजानन्तरं सूक्तवाकाद्युपस्थितिनियमात्तेषामनूयाजानन्तरं कर्तव्यत्वनियमेऽपि नेह निर्वापानन्तर्यनियमः । उपस्थितिनियमाभावादिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **तस्मादिति** । नच यदा निर्वापानन्तरं सौमिकास्तदा यदास्य होतुर्विजानाति 'अभूदुषारुशत्पशु'रिति तत्प्रचरण्या जुहोतीति श्रुतं प्रातरनुवाकपरिधानीयात्मकाया 'अभूदुषारुशत्पशु'रित्येतस्या ऋचः काले प्रचरणीहोमकर्तव्यत्वं बाध्येतेति वाच्यम् । तद्विधेरनुपास्तिपक्षाभिप्रायत्वादित्याशयः । सूत्रार्थस्तु—कृतकालानां ज्ञातकालानां पदार्थानां प्रकृत्या नियमः स्यात् । प्रयुज्यमान एव पूर्वः पदार्थ उत्तरमुपस्थापयति ॥

असंयोगात्तु वैकृतं० ॥ २७ ॥ पूर्ववदिहापि पूर्वपदार्थस्योत्तरपदार्थोपस्थापकत्वं पाठतः क्रमे सति बद्धक्रमत्वाविशेषादिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अग्नीति** । औपवसथ्येहनि शालामुखीयाग्नेः प्राग्वंशगतसोमस्य चाग्नीध्रे हविर्धाने च प्रणयनानन्तरमित्यर्थः । **प्रयाजेति** । अवान्तरप्रयोगवचनभेदेऽपि महाप्रयोगवचनैक्यात्क्रमापेक्षत्वात्पाठावगतक्रमोऽवश्यकः स्वीकर्तव्य इति तदन्तापकर्ष इत्यर्थः । **एकेति** । एकापूर्वसाधनानां हि पदार्थानां केन क्रमेणानुष्ठितानाममीषामेतदपूर्वसाधनत्वमित्येवं क्रमापेक्षा भवतीत्यनुष्ठानं च प्रयोगस्तेनैकप्रयोगवचनपरिगृहीतानामेव मिथःक्रमोऽङ्गं न भिन्नप्रयोगवचनपरिगृहीतानां तेषां भिन्नापूर्वसाधनत्वेनैकापूर्वसाधनताप्रयुक्तानुष्ठानक्रमापेक्षाविरहादित्यर्थः । महाप्रयोगवचनो ह्यपकर्षविधानानन्तरमेव प्रवर्तते न ततः पूर्वम् । ततश्च महाप्रयोगवचनापेक्षाबलात्क्रमक्लृप्तेरपकर्षविधानदशायामभावान्न महाप्रयोगवचनैक्यबललभ्यक्रममादाय तदन्तापकर्षोऽत्र संभवतीति भावः । सूत्रार्थस्तु—वैकृतं प्रतिकृष्यमाणं तदेव प्रतिकृष्येत न तदन्तं तस्य पूर्वेण सह क्रमलक्षणसंयोगाभावादिति ॥

प्रासङ्गिकं च नोत्कर्षेदसंयोगात् ॥ २८ ॥ **प्रसज्यत इति** । सवनीयपशुप्रयोगस्य सवनत्रयव्यापितया तदीयतन्त्रमध्ये विहितेषु सवनीयपुरोडाशेषु सवनीयपश्वनुष्ठिताङ्गजातस्य प्रसङ्गादुपकारकत्वादिति भावः । दाक्षिणाग्निकौ दक्षिणाग्नौ कर्तव्याविति यावत् । **कर्तव्याविति** । पशाववियमानतया प्रसङ्गादुपकारभावेऽसति पौरोडाशिकप्रयोगविधिना तयोः पुरोडाशार्थतया कर्तव्यत्वबोधनादिति भावः । पूर्ववैषम्येण सङ्गतिं सूचयन्नाह—**प्रकृताविति** । दर्शपूर्णमासयोरित्यर्थः । अनूयाजानां पुरोडाशार्थानुष्ठानाभावेऽपि तदुपकारकत्वात्तदुत्कर्षे तदाद्युत्कर्षः स्यादिति भावः । **पाशुकैरिति** ।

ह्यनूयाजैर्न पौरोडाशिकयोर्होमयोः क्रमोऽङ्गं यत उत्कृष्येयाताम् । पौरोडाशिकास्त्वनूयाजा नैव क्रियन्ते नोत्कृष्यन्ते यैरुत्कृष्यमाणैर्दाक्षिणाग्निकहोमयोरुत्कर्षः। तस्मात्तयोः स्वस्थान एवानुष्ठानम् ॥

पुरोडाशाभिवासनान्तस्य दर्शेऽनपकर्षाधिकरणम् ॥ १६ ॥

तथाऽपूर्वम् ॥ २९ ॥

पुरोडाशाभिवासान्तस्यापकर्षोऽस्ति दर्शके ॥ न वाद्योऽस्त्वपकृष्टाया वेदेर्वैगुण्यहानये ॥ ३२ ॥
अभिवासात्परा वेदिरिति तत्क्रमबोधतः ॥ प्रागेव विहिता दर्शे वेदिर्नातोऽपकर्षणम् ॥ ३३ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्हविरभिवासनोत्तरकाला वेदिराम्नाता पूर्वेद्युरमावास्यायामपकृष्यमाणा हविरभिवासनान्तान्पदार्थानपकर्षति नेति संशये एकप्रयोगसंबन्धित्वात्पाठतश्च क्रमक्लृप्तेरनपकर्षे क्रमलोपेन विगुणा वेदिः स्यादिति प्राप्ते ब्रूमः—'सामान्येन क्रमोऽङ्गं स्यात्पाठतः प्रक्रियावशात् ॥ विशेषतः श्रुतं वाक्यादमावास्ये क्रमान्तरम् ॥' हविरभिवासनोत्तरकालता हि दर्शपूर्णमासयोः सामान्यप्राप्त्यामावास्यायां स्यात्। पाठश्च तस्य प्रमाणं प्रकरणाच्च विनियोगः। पूर्वेद्युरनुष्ठानं त्वमावास्यायां विशेषतो विहितम्। श्रौतश्चायं क्रमः। वाक्येन चामावास्यायां विनियोगः। तत्र यावदेव हविरभिवासनोत्तरकालतारूपः क्रमो दुर्बलप्रमाणको नैव कल्प्यते तावत्पूर्वेद्युरनुष्ठानं चोद्यमानमक्लृप्तक्रमस्य वेदिमात्रस्य चोद्यते न ततः प्राचाम्। तस्मादत्रापि श्रुतमात्रापकर्षः ॥

सांतपनीयाया अग्निहोत्रानुत्कर्षकताधिकरणम् ॥ १७ ॥

सांतपनीया तूत्कर्षेदग्निहोत्रं सवनवद्वैगुण्यात् ॥ ३० ॥ [अव्यवायाच्च ॥३१॥ असंबन्धात्तु नोत्कर्षेत् ॥ ३२ ॥ प्रापणाच्च निमित्तस्य ॥ ३३ ॥ संबन्धात्सवनोत्कर्षः ॥ ३४ ॥]

दैवात्सांतपनी सायं प्राप्ता चेदग्निहोत्रकम् ॥ उत्कर्षति न वोत्कर्षः पौर्वापर्यस्य भावतः ॥ ३४ ॥
भिन्नप्रयोगप्राप्तत्वादग्निहोत्रं स्वकालके ॥ इष्टिमध्येऽपि हुत्वाथ यागशेषः समाप्यताम् ॥ ३५ ॥

'मरुद्भ्यः सांतपनेभ्यो मध्यंदिने चरुमि'ति श्रुता सांतपनीया मध्यंदिने उपक्रान्ता दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धात्सायंकालं यावदुत्कृष्टाऽग्निहोत्रमुत्कर्षति नेति संशयः। यद्यपि चात्र भिन्नप्रयोगयोः सांतपनीयाग्निहोत्रयोर्न मिथः क्रमोऽङ्गं तथापि सायंकाले द्वयोः संनिपतितयोरवश्यंभाविनि पौर्वापर्ये

पाशुकानामुपकारित्वेऽप्युपकारकाणां संभूयग्रहणेन तेन तेषु क्रमापेक्षाभावादुपकारकपदार्थेष्वेव क्रमापेक्षा। ते चात्र परकीया न तैः पौरोडाशिकयोः क्रमोऽङ्गम्। यैस्तु पौरोडाशिकैः क्रमोऽङ्गं संभाव्यते न तेषामत्रानुष्ठानमुत्कर्षो वास्ति येन तदाद्युत्कर्षः स्यादित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—प्रसङ्गादुपकारकं प्रासङ्गिकं पाशुकानूयाजादिकं दाक्षिणाग्निहोमादीन्नोत्कर्षेदसंयोगादिति ॥

तथाऽपूर्वम् ॥ २९ ॥ एकेति। अनेन पाशुकानुयाजपौरोडाशिकदाक्षिणाग्निकहोमवत्प्रयोगभेदाभावेन पूर्ववैषम्यात्सङ्गतिः, अग्नीषोमीयप्रणयनवत्प्रयोगभेदाभावाद्यूपाधिकरणेनागतार्थत्वं च सूचितम्। **नन्वेवमप्यक्लृप्तक्रमत्वान्नापकर्ष** इत्यत आह—**पाठत इति।** अन्यथा पौर्णमास्यां वेदेरभिवासनोत्तरकालत्वं न स्यादिति भावः। अमावास्यायां हविरभिवासनं कृत्वा वेदिः कर्तव्येत्येवं क्रमक्लृप्तेः पूर्वमेव वेद्यपकर्षविधिप्रवृत्तेरक्लृप्तक्रमत्वात्तन्मात्रापकर्ष इत्याह—**सामान्येनेति।** श्रुतं श्रुतिगम्यमित्यर्थः। **श्रौतश्चेति।** पूर्वेद्युरमावास्यायामिति वाक्यस्य क्रमविधिपरत्वेन स्वपरशब्दविहितत्वादिति भावः। **तावदिति।** ततश्च पाठक्रमः पौर्णमास्यामिति भावः। अभिवासनं पुरोडाशमभितोऽग्नेर्निवासनम्। ततश्चाभिवासनान्तापकर्षेऽपरेद्युरनुष्ठेयाङ्गारापोहनपर्यन्तं पुरोडाशमभितोऽग्नेरवस्थाने पुरोडाशस्य भस्मतापत्त्या प्रधानविरोधः स्यात्। नचैवमर्थक्रमादभिवासनमात्रानपकर्षेऽपि ततः पूर्वेषामपकर्षोऽस्त्विति युक्तम्। तेषां वेद्यासंबद्धक्रमत्वाभावेनाभिवासनापकर्षादेव तेषामपकर्षस्य वाच्यतयाऽभिवासनानपकर्षे तेषामप्यपकर्षासंभवात्। तस्माद्यत्रैवं प्रधानविरोधो नास्ति तादृशमुदाहरणान्तरं द्रष्टव्यमित्याहुः। अप्रकृतिपूर्वककर्मपरेणापूर्वशब्देनाक्लृप्तक्रमत्वमुपलक्षितं तादृशं वेदिकरणं प्रासङ्गिकवन्नापकर्षेदिति ॥

सांतपनीया० ॥ ३० ॥ उत्कर्षतीति। नचोत्कर्षे मध्यंदिनात्मस्वकालाभावात्सांतपनीयापरित्याग एवेति कथं विचार इति वाच्यम्। प्रक्रान्तकर्मणः प्राप्त्यवश्यंभावेन परित्यागायोगादिति भावः। अधिकरणारम्भमाक्षिपति—**यद्यपीति।** प्रयोगभेदादङ्गभूतक्रमासंभवेऽपि दैवादापततः क्रमस्य संभवादधिकरणारम्भं समर्थयते—**तथापीति। न तस्या इति।**

सांतपनीयां कृत्वा क्रियमाणस्य चाग्निहोत्रस्य कालातिपत्तिप्रसङ्गे सति किं न्याय्यमिति युक्ता चिन्ता । तत्र सांतपनीया तावत्स्वकालं मध्यंदिनमतिपन्नैव न तस्याः कश्चिदुभयथापि विशेषः । अग्निहोत्रस्य तस्मिन्काले क्रियमाणस्य प्रणयनलोपः स्यात् । उत्कर्षेतु काललोपः तत्र । कस्यानुग्रहः कस्य लोप इति चिन्त्यते । तत्र मुख्यत्वात्प्रणयनानुग्रहे साङ्गप्रयोगावधारणोत्तरकालप्राप्तेः कालस्य जघन्यत्वेन बाध इति प्राप्ते उच्यते—कालस्यानुपादेयत्वेन निमित्तविशेषणत्वात्तस्मिन्प्राप्तमग्निहोत्रं किंचिदङ्गमपहायापि कर्तव्यम् । तस्मादग्निहोत्रं हुत्वा सांतपनीया समापनीया ॥

उक्थ्यानुरोधेन षोडश्युत्कर्षाधिकरणम् ॥ १८ ॥

षोडशी चोक्थ्यसंयोगात् ॥ ३५ ॥

उक्थ्योत्कर्षे षोडशी नोत्कृष्येतोत्कृष्यतेऽथ वा ॥ स्तोत्रकालाय नोत्कर्षः पूर्ववत्षोडशिग्रहे ॥ ३६ ॥
ग्रहं पराञ्चमुक्थ्येभ्य इत्यङ्गाङ्गित्वभासनात् ॥ सस्तोत्रे ग्रह उत्कृष्टे स्तोत्रकालः प्रबाध्यताम् ॥ ३७ ॥

ज्योतिष्टोमे षोडशिनं प्रकृत्यामनन्ति 'तं पराञ्चमुक्थ्येभ्यो निगृह्णाति षोडशिन'मिति । तद्यदा दैवादुक्थ्यानामुत्कर्षो भवति किं तदा षोडश्युत्कृष्यते नेति संशयः।—'तत्र नोत्कर्षणं युक्तं स्तोत्रकालोपसंग्रहात् ॥ उत्कर्षपक्षे हीयेत स्वकालात्स्तोत्रमस्य हि ॥' यदि हि षोडशिग्रहयागाभ्यास उत्कृष्येत ततः प्रधानकालत्वादङ्गानां ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकुर्यादिति वचनात्तदङ्गभूतं स्तोत्रमप्युत्कृष्येत । 'तत्र समयाध्युषिते सूर्ये षोडशिनः स्तोत्रमुपाकरोती'ति विहितः कालो बाध्येत । नन्वनुत्कर्षपक्षेऽप्युक्थ्यपरभावो बाध्येत बाध्यतां क्रममात्रं हि तत्कालस्तु बलीयानित्युक्तम् । तस्मा-

---

यद्यप्यन्तराऽग्निहोत्रकरणे सांतपनीयापदार्थानां क्रमहानिरस्ति तथाप्यग्निहोत्रवत्पदार्थवैगुण्यं नास्तीति तात्पर्यम् । **प्रणयनलोप इति** । सांतपनीयार्थं प्रागेवाग्नेः प्रणीतत्वेन सायंकाले पुनरग्निहोत्रार्थं प्रणयनासंभवादिति भावः । **साङ्गेति** । कालस्यैकादशन्यायेन प्रयोगान्वयादिति भावः । जघन्यत्वेनेत्यनेन पूर्वत्र जघन्यपाठक्रमवदिह जघन्यकालस्य बाध इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । नच कालस्याधिकारिविशेषणत्वात्तदभावेऽधिकाराभावात्कथमग्निहोत्रानुष्ठानमिति वाच्यम् । कालस्याधिकारिविशेषणत्वेनाश्रवणादिति भावः । अश्रवणेऽपि कालस्यानुपादेयतया यदा स्वयमेव काल आपतति तदा कर्म कर्तव्यमित्यर्थात्कालतोऽधिकारपर्यवसानादार्थिकं कालस्याधिकारिविशेषणत्वमित्याशयेनाह—**कालस्येति** । सूत्रार्थस्तु —यथा प्रातःसवनमुत्कृष्यमाणं माध्यंदिनसवनमुत्कर्षति एवं सांतपनीयाप्युत्कृष्यमाणाग्निहोत्रमुत्कर्षेत्तदाग्निहोत्रस्य प्रणयनाभावेन वैगुण्यादिति ॥

षोडशी चोक्थ्यसंयोगात् ॥ ३५ ॥ कालतः पदार्थबाधे क्रमबाधः कैमुत्या सिद्ध इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** प्रातिस्विककालरहितानामेवाङ्गानां प्रधानकालत्वं न सर्वेषाम् । तथाच प्रधानकालमनादृत्यापि स्वकाले स्तोत्रसंभवान्न तस्य कालासंभव इत्यस्वरसादाह—**ग्रहं वेति** । नचास्य सामान्यविषयस्य षोडशिस्तोत्रव्यतिरिक्तविषयत्वमस्त्विति युक्तम् । विरोधाभावे सामान्यस्य सर्वविषयत्वात् । नच दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धादुक्थ्योत्कर्षे स्तोत्रकालोपसंग्रहादस्ति विरोध इति वाच्यम् । नहि शास्त्रं दैवमानुषप्रतिबन्धकृतविरोधमपेक्ष्य विशेषेण सामान्यबाधं करोति किंतु स्वरूपकृतविरोधम् । नचात्र स्वरूपतो विरोधोस्ति दैवमानुषप्रतिबन्धाभावे विरोधाभावादिति भावः । समयाध्युषिते अर्धास्तमित इत्यर्थः । **क्रममात्रमिति** । नन्विदमयुक्तं 'तं पराञ्चमुक्थ्येभ्य' इत्यस्योक्थ्योत्तरकालविधिपरत्वात् । वक्ष्यति च दशमे स्वयमेव ग्रन्थकारः । तस्मादिक्शब्दोयं कालवचनः । तन्निमित्ता चेयं पञ्चमी उक्थ्यानामूर्ध्वकाले षोडशिनं गृह्णातीति । नचैवमपि नात्र षोडशिनोऽनुत्कर्षपक्षे कालबाधः । उक्थ्येषूत्कृष्टेष्वप्यनपायो हि 'कालस्य लक्षणं हि पुरोडाशा'विति न्यायेनैकपुरोडाशायां पुरोडाशद्वयोपलक्षितान्तरालकालवदुक्थ्योपलक्षितकालस्यानपायात् । कालबाधासंभवात्क्रममात्रस्यैवानुत्कर्षपक्षे बाध इत्येवमभिप्रायकत्वान्नानुपपत्तिरिति वाच्यम् । एवं तर्हि सिद्धान्तासिद्धिप्रसङ्गात् कालस्यानपाये कालस्य प्रबलतया कालानुरोधेन तदानीमेव षोडशिग्रहयागाभ्यासस्यानुष्ठेयतयोक्थ्योत्कर्षेपि तदुत्कर्षासंभवात् । तस्माद्यदि कालोऽनपेतस्तदा सिद्धान्तासिद्धिर्यदि चोक्थ्योत्कर्षे उक्थ्यानन्तरकालस्यापि पश्चादेव संपत्त्या ततः पूर्वं तादृशकालाभावमाश्रित्य सिद्धान्तं समर्थयसे तदा प्रधानकालस्य प्रबलत्वात्तद्बाधप्रसङ्गादङ्गकालानुसारेण पूर्वपक्षानुत्थितिरित्युभयतःपाशा रज्जुरिति चेन्मैवम् । वस्तुत उक्थ्यानन्तरकालस्य पश्चात्संपत्तावपि पूर्वमप्युपलक्षणीयानपायन्यायेन संभवमात्रेण पूर्वपक्षप्रवृत्त्युपपत्तेः । यदि च वस्तुतः कालविधेरुपलक्ष्यानपायन्यायेनानुत्कर्षस्थलीयसमयविशेषे एव तात्पर्यादुत्कर्षे कालबाधस्तदा नायं कालविधिः किंतु क्रममात्रविधिरित्यभिप्रेत्याधिकरणप्रवर्तनान्न कश्चिद्दोष इति भावः । **ननु** 'पराञ्चमुक्थ्येभ्यः' इति षोडशिग्रहणस्योक्थ्यपरभावो

दनुत्कर्षः । उच्यते—'क्रमोपि तु प्रधानाङ्गभूतत्वाद्बलवानसौ ॥ कालः स्तोत्राङ्गभूतत्वाद्दुर्बलो बाधमर्हति ॥' तं पराचमुक्थ्येभ्य इति वचनात्षोडशियागाभ्यासस्योक्थ्यपरभावोऽङ्गं सोनुत्कृष्यमाणे प्रधानाङ्गं सद्बाध्येत । नचैतद्युक्तमतो वरमङ्गभूतस्तोत्राङ्गस्यैव कालस्य बाध इत्युत्कर्षः ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां पञ्चमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

पञ्चमाध्याये द्वितीयः पादः।

वाजपेयपशूनां सर्वेषामेकदोपाकरणादिधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥

संनिपाते प्रधानानामेकैकस्य गुणानां सर्वकर्म स्यात् ॥ १ ॥ [सर्वेषां वैकजातीयं कृतानुपूर्वत्वात् ॥ २ ॥ कारणादभ्यावृत्तिः ॥ ३ ॥]

वाजपेये किमेकैकपशौ सर्वसमापनम् ॥ सर्वेषु वैकैकधर्म आद्यः साहित्यसिद्धये ॥ १ ॥
वचनात्पशुसाहित्यं प्रयोगोक्त्या तु कल्प्यते ॥ धर्मसाहित्यमेतच्च सिद्धान्तेऽपि न हीयते ॥ २ ॥
प्रतिग्रहे तु बह्वश्वे पूर्वन्यायोऽस्ति वा न वा ॥ अस्ति तत्साम्यतो मैवं पुरोडाशस्य शेषतः ॥ ३ ॥

वाजपेये प्राजापत्याः पशवः 'वैश्वदेवीं कृत्वा प्राजापत्यैश्चरन्ती'त्येकस्मिन्काले विहिताः सह प्रयोक्तव्याः तेषामारादुपकारकाणां तत्रं द्रव्यसंस्कारास्तूपाकरणनियोजनादयः प्रतिपशु भेदेन कर्तव्याः ते किमेकैकस्य कार्त्स्न्येन कृत्वा ततोऽपरस्य कर्तव्याः किंवोपाकरणं सर्वेषां कृत्वा ततो नियोजनमिति । तत्र—'एकैको हि पशुः स्वाङ्गान्यव्यपेतान्यपेक्षते ॥ चोदकोऽप्येवमेवातः काण्डानुसमयो भवेत् ॥' प्रयोगवचनावगतसाहित्यबलेन ह्येकैकस्य पशोर्धर्माः संश्लिष्टाः कर्तव्याः प्रकृतौ चोपाकरणादीनामानन्तर्यं कृतमिहापि प्रतिकर्मावसायिना चोदकेन प्रतिपशुः प्राप्यते । अत एकस्योपाकरणादिकं सर्वं गुणकाण्डं कृत्वा ततोऽपरस्य कर्तव्यम् । वाचनिकं तु साहित्यमारादुपकारकतन्त्रत्वादप्युपपन्नम् । उच्यते—'वचनेनैककालत्वं पशूनामिह चोदितम् ॥ न तत्प्रयोगवचनाच्चोदकाद्वापि बाध्यते ॥' काल्पनिकं प्रयोगवचननिबन्धनं साहित्यं चोदकं चानुमानम् । प्रत्यक्षवचनेन तु 'वैश्वदेवीं

विधीयते ग्रहणं चाङ्गमेव न प्रधानं तथाच नोक्थ्यपरभावस्य प्रधानधर्मत्वमित्यत आह—**तं पराचमिति** । अगृहीत्वा यागासंभवात् ग्रहणस्य प्रधानयागोपक्रमरूपत्वाच्च ग्रहणे चोद्यमान उक्थ्यपरभावस्तद्ग्रहयागाभ्यास एव पर्यवस्यतीत्यस्ति प्रधानधर्मत्वमिति भावः । वस्तुतस्तु उक्थ्यपरभावस्य केवलग्रहणाङ्गत्वेऽपि ग्रहणस्य संनिपातित्वेनारादुपकारकस्तोत्रापेक्षयान्तरङ्गत्वादन्तरङ्गधर्मत्वेन क्रमस्य बहिरङ्गस्तोत्रकालापेक्षया प्रबलत्वात्तदनुग्रहायोत्कर्ष आवश्यक इति ध्येयम् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां पञ्चमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥**

संनिपाते प्रधानानामेकैकस्य गुणानां सर्वकर्म स्यात् ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे श्रुत्यादिभिः प्रमाणैः क्रमो निरूपितः । इह तु यथायथं पूर्वोक्तप्रमाणावगम्यं क्रमं स्वीकुर्वन्प्रयोगविधिरनुष्ठेयानुष्ठातृस्वरूपनिरूपणन्यायोपबृंहणेन क्वचित्पदार्थानुसमयं गृह्णाति क्वचित्काण्डानुसमयमिति श्रुत्यादिप्रमाणगम्यस्यैव क्रमस्य विशेषपर्यवसानव्युत्पादनात्पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **वैश्वदेवीमिति** । अनेन वाक्येन चरन्तीत्यनुष्ठानापरपर्यायप्रयोगाभिधानात्प्राजापत्यैरिति तन्त्राभिधानेन साहित्यावगमात् क्त्वाप्रत्ययेन वैश्वदेव्युत्तरकालावगमाच्चैकस्मिन्काले सर्वे पशवः प्रयोक्तव्या इत्यर्थः । **तन्त्रमिति** । ततश्च न तेषामत्र विषयत्वमिति भावः । कार्त्स्न्येन कृत्वा सर्वान्कृत्वेत्यर्थः । **काण्डेति** । काण्डं पदार्थवर्गः । अनुसमयः पश्चात्सङ्गतिः 'इण् गता'विति धातुनिष्पन्नत्वादनुसमयशब्दस्य । ततश्चैकस्य पशोः कृत्स्नोपाकरणादिपदार्थवर्गं कृत्वा परस्य तथा कर्तव्यमित्यर्थः । **ननु** प्राजापत्यपशूनां संप्रतिपन्नदेवताकत्वेन तन्त्रेणैव प्रधानमनुष्ठेयमतएव श्रूयते 'एकधा वपा जुहोति एकदेवत्या हि एत' इति । तथा चैकैकस्य प्रधानस्य स्वाङ्गव्यवहितस्यानुष्ठानासंभवात्पदार्थानुसमये यावद्भिः क्षणैर्व्यवधानं काण्डानुसमयेऽपि तावद्भिः क्षणैर्व्यवधानस्यावर्जनीयत्वात्कथं प्रयोगवचनावगताव्यवधानबलात्काण्डानुसमय इत्याशङ्क्य कारिकायां प्रधानस्य स्वाङ्गैः सहाव्यवधानं न विवक्ष्यते किंत्वेकपशुसंबद्धानामङ्गानामेव परस्परपश्चन्तराङ्गव्यवधानराहित्यमित्यभिप्रायेण व्याचष्टे—**प्रयोगेति** । आनन्तर्यम् नैरन्तर्यमित्यर्थः । **काल्पनिकमिति** । एवंच प्रयोगवचनेन कल्पनीयं साहित्यं प्रत्यक्षवचनाविरोध्येव कल्प्यमिति भावः । प्रकृतावुपाकरणं कृत्वा नियोजनं कर्तव्यमिति क्रमशास्त्रसो-

कृत्वा प्राजापत्यैश्चरन्ती'त्येककालप्रयोगः पशूनामवगम्यते । अतो यस्मिन्नेव क्षण एकस्योपाकरणं कर्तव्यमापतति तस्मिन्नेवापरस्योपाकरणं कर्तव्यं सदशक्यतया केवलं न क्रियते । द्वितीये तु क्षणे न कश्चिद्धेतुर्येन पश्वन्तरं नोपाक्रियेतातः प्रथमं पदार्थं सर्वेषां कृत्वा ततो द्वितीयादिः कर्तव्यः। एवं दर्शपूर्णमासादिष्वनेकप्रधानसमवाये पदार्थानुसमय एव न्याय्यो नतु काण्डानुसमय इति स्थितम्। यत्र तु प्रधानविरोधो भवति पदार्थानुसमये तत्र काण्डानुसमय एवेति । यथाश्वप्रतिग्रहेऽष्टौ शते सहस्रे वा पुरोडाशेषु श्रप्यमाणेषु यदि सर्वेषामधिश्रपणं कृत्वाऽऽद्यस्योद्वासनं क्रियेत ततः स दह्येत। तस्मात्तत्र प्रधानविरोधेन न पदार्थानुसमयः ॥

मुष्टिकपालादीनां समुदायानुसमयाधिकरणम् ॥ २ ॥

मुष्टिकपालोपधानावदानाञ्जनाभ्यञ्जनवपनपावनेषु चैकैकेन ॥ ४ ॥ [सर्वाणि त्वेककार्यत्वादेषां तद्गुणत्वात् ॥ ५ ॥]

निर्वापे तु किमेकैकमुष्टेरस्त्यङ्गता न वा ॥ अस्त्येकैकप्रतिष्ठानात्कपालादिषु तत्समम् ॥ ४ ॥
चतुरो निर्वपेन्मुष्टीनिति निर्वापसंश्रयात् ॥ एकैकमुष्टेरंशत्वात्पदार्थत्वं चतुष्टये ॥ ५ ॥

दर्शपूर्णमासयोराग्नेयाग्नीषोमीयनिर्वापयोः पदार्थानुसमये स्थिते संशयः किमेकैकेन मुष्टिनानुसमय उत चतुर्मुष्टिभिरिति । यद्येकैको मुष्टिः पृथक्पदार्थस्तत एकैकेनानुसमयः । अथ चतुर्मुष्टिनिर्वाप एकः पदार्थस्ततश्चतुर्मुष्टिभिरिति । 'प्रतिमुष्टि यतीभावः[1] पर्यवस्यन् हि दृश्यते ॥ मुष्टिना मुष्टिरेवातोऽनुसमायो न संशयः ॥' उच्यते—'अङ्गत्वं चोदनागम्यं पदार्थश्चाङ्गमेव नः ॥ चतुर्णामिह मुष्टीनां

पाकरणोपस्थापितं नियोजनं कर्तव्यमित्येतावानेवार्थस्तस्येहापि न बाधः । उपाकरणस्य सर्वपशुष्वभ्यासानन्तरं नियोजनकरणेऽपि नियोजनस्योपाकरणोपस्थिततत्वाहानेः । यत्तु तत्रोपाकरणनियोजनयोर्नैरन्तर्यं तत्तु तत्र पशोरेकत्वेन प्रयोगप्रांशुभावबलायातत्वादार्थिकम् । नचार्थिकं चोदकः प्रतिदिशति। भवतु वा नैरन्तर्यातिदेशस्तथापि प्रत्यक्षवचनावगतसाहित्यबलेना षोडशक्षणव्यवधानावश्यंभावात्तत्परित्याज्यमित्याशयेनाह—**चोदकमिति । एवमिति** । तत्र क्वचित्पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतेति कालविधानेन, क्वचित्प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेतेति देशविधानेन, क्वचित्फलवाक्यगततत्त्राभिधानानुसारिप्रयोगवचनेन वानेकेषां प्रधानानां साङ्गानां साहित्यावगमात्तन्निर्वाहाय पदार्थानुसमय इति भावः । अत्र भाष्ये 'कारणादभ्यावृत्ति'रिति सूत्रं बहुषु पुरोडाशेषु यथाकाण्डानुसमय एवमिहापीति पूर्वपक्षोक्तदृष्टान्तवैषम्यकथनार्थत्वेन व्याख्याय बहुपुरोडाशेष्वप्युक्तन्यायेन पदार्थानुसमयं प्राप्य प्रधानलोपप्रसङ्गात्काण्डानुसमय इत्यधिकरणान्तरपरतयापि व्याख्यातं तदुभयं संगृह्णाति—**यत्रत्विति** । अत्रापि द्वित्रादिपुरोडाशेषु विरोधाभावात्पदार्थानुसमय एवेति दर्शयितुमाह—**शते इति।** शतत्वादिकमविवक्षितम् । यावत्पुरोडाशेषु पदार्थानुसमये प्रधानविरोधस्तावत्सु तात्पर्यम्। तत्रापि निर्वापादौ पदार्थानुसमय एवेति द्योतयितुमाह—**श्रप्यमाणेष्विति** । अत्र यद्यप्यश्वदाने निमित्ते चतुष्कपालेष्टिर्विधीयते तत्र यावत इति विधेयसंख्योपलक्षणीभूतनिमित्तेयत्ताप्रतिपादनेनैव नैमित्तकेयत्ताया अवगतत्वादवगतविषयतया 'सत्रादुदवसाय पृष्ठसवनीयेन यजेर'न्नित्यत्र बहुत्ववच्चतुष्कपालबहुत्वस्याविवक्षितत्वाद्यावतोऽश्वानिति बहुत्वस्य निमित्तगतत्वादेवाविवक्षितत्वाच्चैकस्मिन्द्वयोर्बहुषु वाऽश्वेषु दत्तेषु तावत्संख्या वारुणेष्टिः कर्तव्येति वाक्यार्थः । तथाच साहित्यस्याविवक्षितत्वान्न सहप्रयोगः किंतु भेदेनेति काण्डपदार्थानुसमयाप्रसक्तेरिदमयुक्तम् । तथापि साहित्यविधायकं वचनान्तरमिति तन्त्ररत्ने समर्थितमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रधानानां संनिपाते साहित्ये एकैकस्य पशोः गुणानां सर्वकर्मसर्वत्वेन कार्त्स्न्येन सर्वत्र क्रिया स्यादिति ॥

मुष्टिकपालोपधानावदानाञ्जनाभ्यञ्जनवपनपावनेषु चैकैकेन ॥ ४ ॥ पदार्थानुसमयप्रसङ्गात्कियानेकः पदार्थ इति चिन्त्यतेति सङ्गतिः । **किमिति** । अयंच फलसंशयः । अधिकरणाङ्गसंशयस्तु किमेकमुष्टिनिर्वापः पृथक्पदार्थ उत चतुर्मुष्टिनिर्वाप एकपदार्थ इति । तदेतदभिप्रेत्य फलफलिभावमाह—**यदीति । प्रतिमुष्टीति** । एकस्मिन्मुष्टौ निरुप्तेऽपि निर्वपतिभावः पर्यवसितो भवत्येव । इतरथैकस्मिन्मुष्टौ निरुप्ते न किंचिन्निरुप्तमिति व्यवहारप्रसङ्गादेवंच निर्वापस्वरूपमात्रस्य प्रतिमुष्टिप्रयत्नभेदेन भेदावगमादेकैकमुष्टिनिर्वापः पृथक्पदार्थ इत्यर्थः । निर्वापस्वरूपभेदस्य लोकतोवगमेऽपि न पदार्थभेदो लोकावगम्यः । अङ्गत्वापरपर्यायपदार्थत्वस्य शास्त्रैकसमधिगम्यतया तद्भेदस्य लोकानवगम्यत्वादित्याह—**अङ्गत्वमिति** । ननु निर्वापस्य धान्यराशितो यागोपयुक्तपृथक्करणात्मकस्यार्थादेव प्राप्त्या तद्विध्यसंभवान्न शास्त्रगम्यमङ्गत्वं संभवति । चतुरो मुष्टीनिति वाक्यं तु सत्यां कारकविभक्तौ रुद्रायैकांगां दद्यादित्यादौ यथा गवानुवादेन संख्यामात्रविधिरेवं मुष्ट्यनुवादेन संख्यायाः संख्यानुवादेन मुष्टेर्वा विधायकमित्यत आह—**चतुर्णामिति** । यत्र यागोपयुक्तमात्रा एव व्रीहयो

१ यतीभावो निरुप्तिसमाप्तिभवनम् ।

निर्वापः शास्त्रचोदितः ॥' अङ्गपर्यायो हि पदार्थशब्दः । तेन ययोः प्रधानयोः सहानुष्ठानं तयोर्यदङ्गं तदेकस्य कृत्वा परस्य कर्तव्यं चतुरोमुष्टीर्निर्वपतीतिशास्त्राच्च चतुर्मुष्टिनिर्वापोऽङ्गम् । एकैकस्तु मुष्टिस्तदवयवो न पदार्थस्तथाविधानात् पदार्थेन चानुसमयो न तदवयवैरतश्चतुर्भिरनुसमय एवं कपालोपधानेऽपि नैकैकेनानुसमयः किंत्वाग्नेयकपालानि सर्वाण्युपधायाग्नीषोमीयस्योपधानम् । एवं 'द्विर्हविषोऽवद्यती'त्यत्रापि नैकावदानेनानुसमयः । एवमञ्जनादिष्वपि योज्यम् ॥

अवदानस्य प्रदानान्तानुसमयाधिकरणम् ॥ ३ ॥

संयुक्ते तु प्रक्रमात्तदन्तं स्यादितरस्य तदर्थत्वात् ॥ ६ ॥

अवदानेऽनुसमयो होमान्ते वावदानके ॥ पदार्थत्वं विधेयत्वात्तेनानुसमयस्ततः ॥ ६ ॥

अवद्यतिः प्रदानान्तोऽवदानस्य तदर्थता ॥ अतोऽनुसमयस्तत्र होमान्तान्न तु केवलात् ॥ ७ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्द्विर्हविषोऽवद्यतीति श्रुतम् । तत्र नैकेनावदानेनानुसमय इति स्थितमिदानीं तु किं द्वाभ्यामवदानाभ्यामनुसमयोऽथवावदानादिप्रदानान्तेनेति चिन्त्यते । तत्र—'वचनेन द्विसंख्याकमवदानं विधीयते ॥ तावानेकः पदार्थोऽतस्तावतानुसमीयते ॥ नैवं होमविधेरर्थात्खण्डने प्रापिते सति ॥ विशेषमात्रं हविषो द्विरित्यत्र विधीयते ॥' चतुरवत्तं जुहोतीत्यवत्तहोमो विधीयते । नचाकृत्वावदानमवत्तहोमसंभव इत्यर्थप्राप्तमवदानं न विधातव्यम् । द्विर्हविषोऽवद्यतीत्यर्थप्राप्तस्यावदानस्

नाधिकारस्तत्र निर्वापस्याप्राप्तेर्धात्वर्थो निर्वाप एव विधेयः । नचैवमपि द्वितीयया मुष्टीनां प्राधान्यात्प्रतिप्रधानं गुणावृत्तिन्यायेन चतुर्षु मुष्टिषु चत्वारो निर्वापा विहिताः संपन्ना इति मुष्ट्यनुसमय एवेति वाच्यम् । मुष्टीनामप्राप्तत्वेन तदर्थतया निर्वापविध्यसंभवात् । एवंच संख्याया अप्यप्राप्ततयान्यतरानुवादेनान्यतरविधिर्न संभवति । तस्माद्द्वितीयासक्तुन्यायेन भक्त्वा चतुर्भिर्मुष्टिभिर्निर्वपेदिति संख्यामुष्ट्युभयविशिष्टनिर्वापविधानाच्चतुर्मुष्टिनिर्वाप एव शास्त्रार्थ इति तावानेकः पदा इत्यर्थः । **नन्वस्तु** चतुर्मुष्टिनिर्वापस्याङ्गत्वं तथापि तदवयवस्यैकैकमुष्टिनिर्वापस्यैवानुसमयः किं न स्यादिति शङ्कां निराकुर्वन्व्याचष्टे—**अङ्गपर्याय इति** । प्रयोगविधेरङ्गग्राहित्वादङ्गपौर्वापर्यमेव तदपेक्षितं नतु तदेकदेशपौर्वापर्यमिति भावः **एवमिति** । कपालान्युपदधातीति कपालानामुपधानसंस्कार्यत्वमङ्गत्वविशेषेण न कपालत्वविशेषेण । अङ्गत्वं चाष्टकपाल इ मिलितानामेवावगम्यते न प्रत्येकमिति व्रीहीणां प्रोक्षणादिकमिव मिलितानामेव कपालानामुपधानं संस्कारः । नचैवं तद्वदे युगपन्मिलितानामुपधानं स्यादिति वाच्यम् । प्रतिकपालं मन्त्रभेदाम्नानेन प्रत्येकमुपधानोपपत्तेः । एवं द्विरिति मध्याद् द्यति पूर्वार्धादवद्यतीत्यनयोर्द्विर्हविषोऽवद्यतीति वाक्यप्राप्तावदानोद्देशेन देशमात्रविधायकत्वं नावदानविधायकत्वमिति नैकावदानं शास्त्रार्थः किंतु द्विरवदानमेवेति भावः । **एवमिति** । त्रिरक्ङे त्रिरभ्यङ्क्ते क्षुरेण त्रिर्वपति एकविंशत्या पावयती तत्संख्यायुक्तानामेवाञ्जनादीनां यजमानसंस्कारत्वाद्विबहुयजमानककुलायाहीनादिषु तावत्संख्याकाञ्जनाद्यनुसमयो न प्रत्ये मित्यर्थः ॥

संयुक्ते तु प्रक्रमात्० ॥ ६ ॥ ननु पूर्वत्र द्व्यवदानेनानुसमय इत्युक्तं इहतु न द्व्यवदानेनानुसमयः किंतु प्रदानान्ते त्युच्यते तदेतद्विरुद्धमित्याशङ्क्याह—**तत्रेति** । पूर्वाधिकरणस्य न द्व्यवदानानुसमयप्रतिपादनपरत्वं किंतु एकैकावदानानु मयनिषेधमात्रपरत्वम् । अतएव पूर्वाधिकरणे नैकेनावदानेनानुसमय इत्येतावन्मात्रमेव ग्रन्थे उक्तं, नतु चतुर्भिर्मुष्टिभि नुसमय इतिवदाग्नेयकपालानि सर्वाण्युपधायाग्नीषोमीयस्योपधानमितिवच्च द्व्यवदानेनानुसमय इत्युक्तमिति । **प्रदानान्तेनेति** । प्रक्षेपान्तेनेत्यर्थः । यथा चतुर्मुष्टिनिर्वापस्य विधानात्तावदनुसमय एवमिहापि द्व्यवदानेनानुसमय इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**तत्रेति** । चतुरवत्तवाक्ये हि अवत्तानुवादेन होमो विधेयः नतु होमानुवादेनावत्तम् । होमस्या सत्वेनानुवादासंभवात् । चतुरवत्तविशिष्टहोमविधाने चावत्तस्य होमार्थत्वापत्त्या सर्वप्रदानाधिकरणोक्तं होमस्यावत्तसंस्कार भज्येत । तथाच होमविधितोऽवदानस्याप्राप्तेरवदाने हविष इति अवदानस्य द्विरिति संख्यायाश्च विधाने वाक्यभेदप्रसङ्ग द्विर्हविषोऽवद्यतीत्यस्य विशिष्टावदानविधिपरत्वावश्यंभावे द्व्यवदानमेव पदार्थ इति भावः । **नैवमिति** । चतुरवत्तवा ऽवदानविशिष्टो होमो विधीयते तत्र चावदानस्य होमार्थत्वेऽपि होमस्यावत्तसंस्कारार्थत्वं न विरुध्यते । ततश्चावदानवि ष्टहोमविधानादर्थादवदानस्य विशेषणस्य प्राप्तेर्द्व्यवदानवाक्यं न तद्विधायकमित्यर्थः । अवत्तहोमोऽवदानविशिष्टहोम

विशेषमात्रस्य विधानं हविषो द्विरिति यद्यपि विधीयते तथापि च दृष्टार्थत्वाच्चतुरवत्तं जुहोतीत्यस्यावयवत्वेनैव विधेयत्वं न स्वातन्त्र्येणातोऽवदानादिप्रदानान्तेनानुसमयः ॥

अञ्जनादेः परिव्याणान्तानुसमयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

वचनात्तु परिव्याणान्तमञ्जनादि स्यात् ॥ ७ ॥ [कारणाद्वाऽनवसर्गः स्याद्यथा पात्रवृद्धिः ॥ ८ ॥ न वा शब्दकृतत्वान्न्यायमात्रमितरदर्थात्त्वात्रविवृद्धिः ॥ ९ ॥]

यूपाञ्जनादिरेवैकः संघो वानुसमीयते ॥ एकैकः पूर्ववन्मैवं वचनात्काण्डसंगतेः ॥ ८ ॥

अग्नीषोमीये पशौ यूपधर्माः अञ्जनमुच्छ्रयणं संमानं परिव्याणमिति यूपगणे चोदकप्राप्ताः किमेकैकशोऽनुसमेतव्या उताञ्जनादिपरिव्याणान्तेनानुसमय इति संशये पूर्वेण न्यायेन पदार्थानुसमयः । नन्वञ्जनादिपरिव्याणान्तं यजमानो यूपं नावसृजेदिति प्रकृतावनवसर्गश्चोदकेनेह प्राप्तः कथमेकैकशोऽनुसमीयमाने शक्यते कर्तुम् । एवं मन्यते प्रकृतावार्थिकोऽनवसर्गो यजमानेनाध्वर्योः साहाय्यमाचरतानुष्ठितस्तदनुवादमात्रं वचनं, नचार्थिकं चोदकः प्रतिदिशति अतः पदार्थानुसमयः । 'नैवं नियमतोऽप्राप्तेरनुत्सर्गो विधीयते ॥ वाक्यं चार्थवदेवं स्याद्वादमात्रं त्वनर्थकम् ॥ गणेऽपि चोदकेनातः प्राप्यतेऽनवसर्जनम् ॥ तेनाञ्जनादिसङ्घोऽत्र सङ्घेनानुसमीयते ॥'

दैवताद्यवदानेषु पदार्थानुसमयाधिकरणम् ॥ ५ ॥

पशुगणे एकैकस्यापवर्जयेत्पश्वेकत्वात् ॥ १० ॥ [दैवतैर्वैककर्म्यात् ॥ ११ ॥ मन्त्रस्य चार्थवत्त्वात् ॥ १२ ॥]

किं दैवाद्यवदानेषु काण्डानुसमयोऽथ वा ॥ एकानुसमयोऽस्त्वाद्यः प्रकृतौ तस्य दर्शनात् ॥ ९ ॥
पश्वैक्यात्प्रकृतौ सोऽस्तु विकृतौ तद्बहुत्वतः ॥ सजातीयपदार्थानुसमयोऽनन्तरत्वतः ॥ १० ॥

अग्नीषोमीये पशाववदानानन्तरं प्रदाने प्राप्ते वचनमिदमाम्नायते दैवतान्यवदाय न तावत्येव होत-

---

यावत् । **हविषो द्विरिति** । चतुरवत्तवाक्ये जुहोतिना देवतोद्देशत्यागांशानुवादेन प्रक्षेपोऽवत्तसंस्कारो विधीयते तेनायं प्रक्षेपो हविषोऽवत्तस्यैव भवति इतरथा देवतोद्देशत्यागाप्राप्त्या तदनुवादायोगादितरद्रव्यावदानसाधनकत्वे होमस्य संस्कारत्वानुपपत्तेश्च । एवंच हविषोऽवदानस्य प्राप्तत्वाद्धविषो द्विरिति संख्यामात्रमेव विधेयमिति न वाक्यभेद इति भावः । चतुरवत्तवाक्ये यच्चतुरवत्तमित्यनूद्य तत्संस्कारतया होमविधिपक्षमवत्तविशिष्टहोमविधिपक्षं च दशमे वक्ष्यति तत्रावत्तविशिष्टविधिपक्षाश्रयणेन प्रदानाङ्गत्वं प्रस्तुताधिकरणप्रतिपाद्यमुक्त्वा चतुरवत्तानुवादेन होमविधिरिति पक्षेऽपि ह्यवदानवाक्ये ह्यवदानविध्यवश्यंभावेऽपि चतुरवत्तहोमावयवतया विधानान्न पृथक्पदार्थत्वमिति नानाबीजेष्ट्यधिकरणन्यायेन लभ्यं प्रदानान्तानुसमयमत्र बुद्धिसौकर्यार्थमाह—**यद्यपिचेति** । एवं चोपस्तरणाभिघारणयोः पृथक्त्वसद्भावेऽपि न पृथक्पदार्थत्वं चतुरवत्तं जुहोतीत्येतदवयवत्वेनैव विधानादिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—अवदानसंयुक्ते होमे विधीयमानेऽवदानस्य होमार्थत्वादवदानेनैव होमप्रक्रमाद्धोमान्तमवदानं स्यादिति ॥

वचनात्तु परिव्याण० ॥ ७ ॥ **यूपगण इति** । यूपैकादशिन्यादावित्यर्थः । **पूर्वेणेति** । पादाद्यन्यायेनेत्यर्थः । तथैव वक्तव्ये इयानेकः पदार्थ इति निर्णयस्य पदार्थानुसमयफलकतया तन्न्यायस्य पूर्वपर्यन्तानुवृत्तेः सङ्गतिस्फोरणार्थं पूर्वेणेत्युक्तिः । **साहाय्यमिति** । अन्येन धृते यूपेऽञ्जनादेः सुकरत्वादिति भावः । **नन्वतिदेशाभावेऽपि** विकृतावेव प्रकृतिवत्साहाय्यकरणाधीनानवसर्गस्य स्वीकार्यत्वान्न प्रत्येकानुसमय इत्याशङ्क्य विकृतौ प्रयोगवचनावगतसाहित्येन पदार्थानुसमयस्य न्याय्यत्वे सति तद्विरोधे साहाय्यकरणसौकर्यं नादर्तव्यमित्युपसंहरति—**अत इति** । **नियमत इति** । अध्वर्यौरतिकुशलत्वे साहाय्यानपेक्षणात्प्रतिप्रस्थात्रादिनापि साहाय्यकरणसंभवाच्च यजमानस्य नियमतोऽनवसर्गाप्राप्तेरित्यर्थः ॥

पशुगणे एकैकस्या० ॥ १० ॥ प्रकृतावग्नीषोमीयेऽवदानस्य प्रदानान्तत्वे विचारानुपपत्तेराह—**अग्नीषोमीय इति** । **प्राप्त इति** । न्यायत इति शेषः । नानादैवत्यानामैकादशिनादिपशुगणानां न विषयत्वं । तत्रैकस्य पशोर्दैवतसौविष्टकृतैडान्यवदाय दैवतस्य होमं च कृत्वा ततः पश्वन्तरस्यापि तथैव कर्तव्यत्वेन तत्र पूर्वोत्तरपक्षयोरुभयोरप्यप्रवृत्तेः । अन्यथा जुह्वां भिन्नदेवताकहविर्मेलनेन विपर्यासप्रसङ्गादेकदेवताकेषु तु प्रदानस्य तन्त्रतया न विपर्यासदोषः । अतएव संप्रतिपन्नदेवताके सांनाय्यादाववदानस्य न प्रदानान्ततेति चतुरवदानमात्रस्यानुसमयः । तस्मादेकदेवताकाः प्राजापत्यादय एव विषय इत्याह

व्यम् सौविष्टकृतान्यवद्यति सौविष्टकृतान्यवदाय न तावत्येव होतव्यम् । ऐडान्यवद्यतीति तदेकदे तेषु पशुगणेषु विचार्यते । किमेकस्य पशोर्दैवतसौविष्टकृतैडान्यवदायापरस्यापि त्रयमवदातव्यं उ सर्वेषां दैवतान्यवदाय ततः सौविष्टकृतानि तत ऐडानीति । तत्र 'प्रकृतौ दैवतादीनामानन्तर्यमिहा तत् ॥ एकैकस्य पशोः कार्यः काण्डानुसमयस्ततः ॥' यद्येकस्य पशोर्दैवतान्यवदायापरस्य दैवतान् वदीयेरन् ततः प्रथमस्य पशोर्यद्दैवतसौविष्टकृतानन्तर्यं चोदकप्राप्तं तद्बाध्येत तस्मात्काण्डानुसमयः नैवम्—'पश्वैक्यात्प्रकृतावर्थादानन्तर्यमनुष्ठितम् ॥ इह त्वनेकसाहित्यात्साजात्यात्तु समीयते ॥' य वन्तः पदार्थाः कर्तव्यास्ते मिथः संश्लिष्टाः कर्तव्या इत्येतावत्प्रकृतौ विवक्षितं तत्रैकत्वात्पशोर्दैवतस विष्टकृतानन्तर्यमर्थात्संजातं नतु तदिह प्राप्यते । अत्र तु साहित्यसंपत्तये समानजातीयैः समा जातीयानामनुसमयो दैवतैर्दैवतानामित्येवं कर्तव्यम् ॥

नानाबीजेष्टावुलूखलादीनां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ६ ॥

नानाबीजेष्वेकमुलूखलं विभवात् ॥ १३ ॥ [विवृद्धिर्वा नियमादानुपूर्व्यस्य तदर्थत्वात् ॥ १४ ॥ एकं वा तण्डुलभावाद्धन्तेस्तदर्थत्वात् ॥ १५ ॥]

नानाबीजेषु नानात्वमुलूखल उतैकता ॥ अजिनास्तरणादीनां भिन्नत्वात्स्यादनेकता ॥ ११ ॥
स्तरणादौ तण्डुलान्ते पदार्थैक्यादनुक्रमात् ॥ उलूखलैक्यं नीवारश्यामाकादिष्ववस्थितम् ॥ १२ ॥

राजसूये नानाबीजेष्टिः 'अग्नये गृहपतयेऽष्टाकपालं कृष्णानां व्रीहीणां सोमाय वनस्पतये श्यामा श्चरु'रित्यादि । तत्र प्रकृतितः प्राप्तमुलूखलं किं तन्त्रमुत भिन्नमिति विचारः । फलविचारश्चायम् अधिकरणशरीरं तु किं कृष्णाजिनास्तरणोलूखलाधिवर्तनबीजावापावघातपरावपनविवेचनफलीकर नि पृथक्पदार्थत्वादेकैकशोऽनुसमेतव्यानि उत कृष्णाजिनास्तरणादिफलीकरणान्त एकः पदार्थस्ताव चानुसमय इति । 'तत्र नानापदार्थत्वं विधिभेदेन मन्यते ॥ तण्डुलीकरणांशत्वादपृथक्त्वं तु म्यते ॥' यद्यपि कृष्णाजिनमधस्तादवस्तृणाति शूर्पेण विविनक्तीति विधिभेदस्तथापि तण्डुलभाव वयवत्वेन तद्विधानं न स्वातन्त्र्येणादृष्टार्थत्वप्रसङ्गादेका चासौ तण्डुलभावना कृष्णाजिनस्तरणादिफ

—एकदेवतेष्विति । पूर्ववदिहापि वचनात्काण्डानुसमय इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**प्रकृतावि पश्वैक्यादिति** । प्रकृतौ दैवतादीनामानन्तर्यं न वाचनिकं तद्वाचकशब्दाभावाद्दैवतान्यवदायेति ल्यपः न तावत्येव व्यमित्यनेनान्वितत्तयाऽवदानस्य न्यायप्राप्तप्रदानानन्तर्तानिषेधोपक्षीणत्वेन तस्य सौविष्टकृतावदाने दैवतानन्तर्यप्रतिपा शक्तेरवदानानन्तरं प्रदाने प्राप्ते वचनमिदमिति ग्रन्थेन दैवतान्यवदायेति वचनस्यावदानानन्तरं प्रदाननिषेधपरत्वोक्त न्तर्यपरत्वाभावस्य स्पष्टीकरणाच्च । तस्मादार्थिकमेवात्रानन्तर्यमिति भावः । नन्वेवमपि प्रकृतौ प्रयोगवचनेनानन्तर्य नाद्वाचनिकमेवानन्तर्यमित्यतो व्याचष्टे—**यावन्त इति** । प्रयोगवचनस्य दैवतानन्तरं सौविष्टकृतं कुर्यादित्येवं दै विष्टकृतत्वविशेषेणानन्तर्ये न तात्पर्यं किंतु सकलपदार्थग्राहिणस्तस्य ये स्वग्राह्याः पदार्थास्ते निरन्तरं कर्तव्या इत्येव, प्रकृतौ पशोरेकत्वादर्थात्संपन्नं दैवतसौविष्टकृतत्वरूपप्रातिस्विकविशेषेणानन्तर्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पशुगणे तस पशोर्दैवतादित्रिकमपवर्जयेत्प्रतिव्यक्ति पश्वेकत्वात्, यथाप्रकृत्येकैकत्र त्रिकस्य प्राप्तेरिति ॥

नानाबीजेष्वेकमुलूखलं विभवात् ॥ १३ ॥ तन्त्रावापचिन्तायाः क्रमाध्याये सङ्गतिमाशङ्क्याह—**फले तत्रेति** । दृष्टार्थत्वमात्रेण नावयवत्वं तथात्वेऽवहननादेर्यागावयवत्वापत्तौ अवहननादियागान्तेनानुसमयप्रसङ्गात् । त्पृथक्पदार्थत्वेऽपि दृष्टार्थत्वोपपत्तेर्विधिभेदात्पृथक्पदार्थत्वमित्यर्थः । ततश्च पूर्ववदिहापि प्रत्येकमनुसमय इति प्रत नात्सङ्गतिः । इह हि सर्वौषधान्यवहन्तीतिवदवहननस्वरूपमात्रं न विधीयते । तथात्वे तद्वदेवादृष्टार्थत्वापत्तेः, किंतु ननेन व्रीहीन् तण्डुलीकुर्यादिति । एवं चावहननकरणकतण्डुलभावनायाः पदार्थत्वे कृष्णाजिनास्तरणादीनामवहननक ण्डुलभावनावयवत्वेन स्वतन्त्रत्वाभावान्न पृथक्पदार्थत्वमवहननादेस्तु देवतोद्देशद्रव्यत्यागात्मकयागशब्दार्थासंस्पर्शान्न मिति वैषम्यमभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**तण्डुलीकरणेति** । ननु संयुक्ते तु प्रक्रमादित्यत्र द्व्यवदानस्य चतुरवत्त त्येतदवयवत्वे विधानान्न पृथक्पदार्थत्वमित्युक्तेः पौनरुक्त्यमित्याशङ्क्य न तस्य तत्र तात्पर्यं किंतु विध्यभावान्न प्र

करणपर्यन्तं प्रततेति तावानेकः पदार्थ इति तावतानुसमयः । 'संयुक्ते तु प्रक्रमा'दित्यत्र चतुरवत्तचोदनयार्थप्राप्तावदाने संख्यामात्रं द्विर्हविष इति विधीयते, नतु द्वित्वविशिष्टमवदानमित्येकपदार्थत्वं निराकृतम्, इह तु सत्यपि विधिभेदेऽवयवत्वेन विधानादनन्यत्वमुच्यते । यत्तु तत्र सत्यपि विधिभेदेऽन्यत्वं नास्तीत्युक्तं तदिह सिद्धमेवोक्तमित्यनवद्यम् ॥

अग्नीषोमीयपशौ प्रयाजानूयाजयोः पात्रभेदाधिकरणम् ॥ ७ ॥

विकारे त्वनूयाजानां पात्रभेदोऽर्थभेदात्स्यात् ॥ १६ ॥

प्रयाजानूयाजसिद्ध्यै पात्रैक्यमुत भिन्नता ॥ एकोपभृद्द्वयोरर्थे दृष्टातो विकृतौ तथा ॥ १३ ॥
विकृतौ पात्रभेदोऽस्तु शुद्धाज्यपृषदाज्ययोः ॥ एकपात्रे ग्रहाशक्तेर्द्वैयैक्यं प्रकृतौ द्वयोः ॥ १४ ॥

दर्शपूर्णमासयोः'अष्टावुपभृति गृह्णाती'ति प्रयाजानूयाजार्थं चतुर्गृहीतद्वयमेकस्यामुपभृति युगपद्गृहीतं तथैव पशौ प्राप्तं तत्रानूयाजानां द्रव्यविकारः श्रूयते 'पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'ति । प्रयाजाज्यं त्वविकृतमेव । तत्र द्वयोरसंकरेऽवश्यंभाविनि चिन्त्यते किं कालभेदेन तस्यामेवोपभृति द्वयं गृहीतव्यमुत तस्मिन्नेककाले पात्रभेदेनेति । तत्र—'पदार्थत्वाच्छ्रुतत्वाच्च पात्रैकत्वस्य संग्रहः ॥ गुणत्वात्पाठकल्प्यत्वात्क्रममात्रं तु बाध्यते ॥' 'अष्टावुपभृति गृह्णाती'ति श्रुतमेकपात्रत्वं पदार्थश्च । क्रमस्तु पदार्थानां गुणः पाठकल्प्यश्च । तत एकस्मिन्नेव पात्रे प्रयाजाज्यं गृहीत्वा प्रयाजेषु हुतेषु पश्चात्पृषदाज्यं गृहीतव्यमित्येवं प्राप्ते उच्यते—'उभयोर्ग्रहणाङ्गत्वात्पात्रैक्यस्य क्रमस्य च ॥ विकृतौ चानुमानेन प्राप्तेस्तुल्यं बलाबलम् ॥' एवं चाविशेषे सति प्रयाजाज्यग्रहणेनोपस्थितस्यानूयाजाज्यग्रहणस्याकरणे न किंचित्कारणमस्तीति तदैव पात्रान्तरमुपादाय गृहीतव्यम् ॥

र्थत्वमित्यत्रैवेत्याह—**संयुक्त इति** । द्विर्हविष इति वाक्यस्य संख्यामात्रविधायकत्वपक्षेऽवयवत्वेन ह्यवदानविधानाभावादेतन्न्यायेन तत्र पृथक्पदार्थत्वनिराकरणासिद्धेस्तत्र विध्यभावान्न पृथक्पदार्थत्वमिति न्यायव्युत्पादनमावश्यकमिति न तद्वैयर्थ्यमिति भावः । पूर्वपक्षेऽप्येकस्मिन्नेव कृष्णाजिने बहूनामुलूखलानामधिवर्तनसंभवादेकेनैव मुसलेन शूर्पेण च पर्यायतोऽवहननपरावपनादिसिद्धेः कृष्णाजिनमुसलशूर्पाणां तन्त्रत्वमेवेत्याशयेन सूत्रे उलूखलमात्रनिर्देशः ॥

विकारे त्वनूयाजानां० ॥ १६ ॥ प्रकृतौ पात्रैक्यं यौगपद्यं च विनाविचारानुपपत्तेराह—**दर्शेति** । अष्टावुपभृतीत्यनेन चतुर्गृहीतं जुहोतीत्यनारभ्य विधिप्राप्तप्रयाजानूयाजार्थं चतुर्गृहीतद्वयमष्टसंख्यया लक्षणयानूद्य तत्रोपभृल्लक्षणैकपात्रविधिरिति पक्षे पात्रैक्यं साक्षाद्विधेयत्वादेव सिद्धं यौगपद्यं तु चतुर्गृहीतद्वयस्य वाचकशब्देनानुवदितुमुचितत्वेऽप्यष्टसंख्यया लक्षणया तदनुवादः । श्रुताष्टत्वं यथा संपत्स्यते तथा चतुर्गृहीतद्वयं संपादनीयमित्येतदर्थ इति लक्षणया चतुर्गृहीतद्वयानुवादबलात्सिद्धम् । उपभृदादिविशिष्टग्रहणविधिरिति पक्षे चोपादेयत्वेनोपभृत्संख्याया विवक्षितत्वात्पात्रैक्यम् । यौगपद्यं तु पूर्वलक्षणाबलाद्विधीयमानचतुर्गृहीतद्वयसाहित्यविवक्षणाद्वा सिद्धमिति भावः । **नन्वेवमपि** विचारोऽनुपपन्नः पृषदाज्यस्याप्यात्वेन मर्यादाकरणेन वा यथाप्रकृति युगपद्ग्रहणसंभवादित्यत आह—**तत्र द्वयोरिति** । दृष्टार्थोत्पवनविध्यवगतद्रव्यान्तसंसर्गस्य दधिसंसर्गे वैगुण्यान्मर्यादाकरणे चाकारविनाशापत्तेः होमार्थं जुह्वां समानयनदशायां पुनः संसर्गप्रसङ्गाच्च न थाप्रकृति यौगपद्यं संभवतीति भावः । यथाङ्गानां प्रधानकालत्वाद्यौगपद्येनान्वयेऽपि कर्तुरेकत्वात्प्रयोगवचनेन विप्रकर्षवाश्रीयते न कर्त्रन्तरमुपादीयते एवमिहापीत्याशयेन पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । ततश्च पूर्वत्रोलूखलैक्यवदिह उपभृदैक्यति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **श्रुतत्वादिति** । विकृतौ शास्त्राणामप्यतिदेशाच्छ्रुतत्वं संभवतीति भावः । **ग्रहणाङ्गत्वादिति** । ततश्चोभयोरप्यन्याङ्गत्वात्परस्परं गुणप्रधानभावाभावात्तुल्यबलत्वमेवेति भावः । **विकृतौचेति** । श्रुतत्वं हि टिति प्राप्तिद्वारा प्राबल्यहेतुः । तत्त्वं प्रकृतावेव घटते नतु विकृतौ । तत्रोपकारमुखेन सर्वपदार्थप्राप्त्यनन्तरं तत्पृष्ठभावेन स्त्रातिदेशात् तथाच विकृतौ शास्त्रातिदेशात्सदपि श्रुतत्वं न प्राबल्यहेतुरिति भावः । **नन्वेवं** कथं विनिगमकमित्यत आह—**एवंचेति** । सकलपदार्थप्राप्त्यनन्तरं प्रवर्तमानः प्रयोगवचनः कर्त्रैक्याविरोध्येव प्रधानकालत्वमापादयतीति न तत्रान्तिकायौगपद्यमिति वैषम्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—विकारे पशावनूयाजानामर्थभेदाद्द्रव्यभेदात्पात्रभेदः स्यादिति ॥

नारिष्टहोमस्योपहोमपूर्वताधिकरणम् ॥ ८ ॥

प्रकृतेः पूर्वोक्तत्वादपूर्वमन्ते स्यान्न ह्यचोदितस्य शेषाम्नानम् ॥ १७ ॥ [मुख्यानन्तर्यमात्रेयः, तेन तुल्यश्रुतित्वादशब्दत्वात्प्राकृतानां व्यवायः स्यात् ॥ १८ ॥ अन्ते तु बादरायणस्तेषां प्रधानशब्दत्वात् ॥ १९ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ २० ॥]

नक्षत्रेष्ट्युपहोः किं नारिष्टेभ्यः पुरा न वा ॥ प्रत्यक्षपाठान्मुख्यस्य सामीप्यायास्तु पूर्वता ॥ १५ ॥
प्राकृते प्रथमो बोधो वैकृते चरमस्ततः ॥ नारिष्टहोमाः पूर्वं स्युरुपहोमास्तु पृष्ठतः ॥ १६ ॥

'अग्नये कृत्तिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदि'ति नक्षत्रेष्टिं विधायोपहोमा विहिताः 'सोऽत्र जुहोति अग्नयेस्वाहा कृत्तिकाभ्यः स्वाहे'ति । प्रकृतौ च प्रधानानन्तरं नारिष्टहोमास्ते चोदकेनात्र प्राप्तास्तत्र संशयः, किमुपहोमान्हुत्वा ततो नारिष्टा विपरीतं वेति । 'तत्र प्रत्यक्षपाठेन प्रधानानन्तर-श्रुतान् ॥ उपहोमाननुष्ठाय नारिष्टानामनुष्ठितिः ॥' उच्यते—'कॢप्तोपकारसाकाङ्क्षा विकृतिः प्राकृत पुरः ॥ गृह्णाति वैकृतं पश्चात्तदाकाङ्क्षावशीकृता ॥' प्रकारापेक्षा हि विकृतिभावना प्रत्यक्षश्रुतमपि संनिहितमकॢप्तोपकारं परित्यज्य प्राकृतं प्रकारमुत्पादकपदार्थविशिष्टं प्रथमं गृहीत्वा पश्चात्संनिध्याम्नाताङ्गप्रयोजनापेक्षावशेन वैकृतं गृह्णाति । तेन यत्र प्राकृतवैकृतयोरेकस्थानपतितयोः क्रमापेक्षा तत्रावगतिक्रमानुसारेण प्राकृतं कृत्वा वैकृतं कर्तव्यम् । नच प्रत्यक्षपाठविरोधः । प्रधानवाक्यशेषे हि प्रकृतिवच्छब्देन प्रापितात्प्राकृतात्पश्चादेव वैकृतं पठितं भवति । तस्मान्नारिष्टान्कृत्वा पश्चादुपहोमाः कार्याः ॥

विदेवनादीनामभिषेकपूर्वताधिकरणम् ॥ ९ ॥

कृतदेशात्तु पूर्वेषां स देशः स्यात्तेन प्रत्यक्षसंयोगान्न्यायमात्रमितरत् ॥ २१ ॥

अभिषेच्यप्राकृताङ्गसमाप्तौ देवनादिकम् ॥ मध्ये वा पूर्ववत्सर्वसमाप्तौ देवनादयः ॥ १७ ॥
अभिषेकोऽपकृष्टोऽस्मात्पूर्वं प्रत्यक्षपाठतः ॥ देवनाद्यास्ततो मध्ये माहेन्द्रस्तोत्रतः पुरा ॥ १८ ॥

राजसूयेऽभिषेचनीयं सोमयागं विधायानन्तरं विदेवनादयोऽभिषेकान्ताः पदार्था विहितास्तत्र भिषेकोऽभिषेचनीयप्राकृताङ्गमध्येऽपकृष्टो 'माहेन्द्रस्तोत्रंप्रत्यभिषिच्यते' इति सोऽपकृष्यमाणः प्रा

प्रकृतेः पूर्वोक्तत्वात्० ॥ १७ ॥ पूर्वत्र प्राकृतक्रमादरेऽपि नेह तदादर इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** विकृ भावनया प्राकृतपदार्थान्वयानन्तरं स्वसंनिध्याम्नातपदार्थान्वय इति दशमे वक्ष्यमाणत्वात्प्रथमं नारिष्टान्वयोऽवगतिक्र ततस्तएव प्रथमं कर्तव्या इति कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । यद्यपि प्रथमं प्राकृतपदार्शान्वयस्तथापि प्रत्यक्ष बल्यात्प्रत्यक्षपाठावगतक्रमेणानुमानिकक्रमो बाध्यः । नच प्रथमं प्राकृतपदार्थान्वये प्रकृतिवच्छब्दस्य प्रधानविधिदेशत्व पत्त्या वैकृतानां पाठोऽपि प्राकृतानन्तरमेव संपन्न इति पाठादेव प्राकृतप्राथम्यमिति वाच्यम् । उत्पत्तिपाठो हि क्रम यामकः प्राकृताश्च प्रकृतावेव संपन्ना इति सत्यपि प्रधानदेशपाठे तस्य क्रमनियामकत्वाभावादिति भावः । ननूपकार क्षायां प्राकृतोपकारमात्रान्वयेऽपि प्राकृतपदार्थान्वयो वैकृतपदार्थान्वयानन्तरमेव किं न स्यादित्यत आह—**उत्पादके** उपकारविशेषान्वयं विना तदाकाङ्क्षाशान्त्यभावादुपकारे चान्वीयमाने स्वजनकपदार्थान्तराव्यतिरेकेण विशेषाभावात्पद विशिष्ट एवोपकारोऽन्वीयते न केवल इति भावः । **नन्वेवं** नैराकाङ्क्ष्याद्वैकृतान्वयो न स्यादित्यत आह—**पश्चादिति** संनिध्याम्नातपदार्थानां प्रयोजनाकाङ्क्षायाः पुनर्विकृतेराकाङ्क्षोद्भाव्यत इति भावः । **पठितं भवतीति** । प्रकृतावुत्पन्नानाम् विकृतौ पुनरवगमस्यैवोत्पत्तिस्थानीयत्वादीदृशोऽपि पाठः क्रमनियामकः गुणविधानार्थपाठस्यापि क्रमनियामकत्वस्याव्यव नेन वक्ष्यमाणत्वादुत्पत्तिपाठस्यैव क्रमनियामकत्वमसिद्धमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—अनुत्पन्नस्य कर्मणः शेषाम्नानासंभ वैकृतशेषाम्नानस्योत्पत्त्यनन्तरभावित्वे प्रकृतेः प्राकृतस्य पूर्वोक्तत्वादुत्पत्तिदशायामेवान्वयादपूर्वं वैकृतमन्ते स्यादिति ॥

कृतदेशात्तु पूर्वेषां स देशः० ॥ २१ ॥ प्रयाजापकर्षे तत्पूर्वपदार्थोऽपकृष्यते तद्वदेव विदेवनाद्यपकर्षः स्यादिति निराकुर्वन्नाह—**तत्रेति** । अपूर्वो प्रकृतिपूर्वको कॢप्तक्रम इति यावत् । **तथात्रापीति** । अभिषेचनीयाभिषेकोभयम तप्रत्यक्षपाठस्याभिषेचनीयानन्तर्येऽप्युपपत्त्या ततो विदेवनादीनामभिषेकपूर्वभावित्वासिद्धेर्नैतेषामपकर्ष इति भावः । अ

विदेवनादीनपकर्षति नेति संशयः । तत्र—'अपूर्वो ह्यभिषेकोऽतो न तदन्तापकर्षणम् ॥ करोति वेदिवत्तस्मात्तन्मात्रमपकृष्यते ॥' तथा पूर्वमित्यत्र ह्येतदवस्थितं अपूर्वः पदार्थोऽपकृष्यमाणो न प्राचामपकर्षाय कल्प्यत इति । तेन यथा 'पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोती'ति वेदिमात्रापकर्षोक्लृप्तक्रमत्वान्न पूर्वेषां तथात्राप्यभिषेकस्यैवापकर्षोऽन्ये त्वन्ते तु बादरायण इति न्यायादभिषेचनीयसकलप्राकृताङ्गोत्तरकाले कर्तव्या इति प्राप्तेऽभिधीयते—'अभिषेकेण पूर्वेषां क्रमः प्रत्यक्षपाठतः ॥ परत्वं प्राकृताङ्गेभ्यस्त्वनुमानेन गम्यते ॥' यद्यप्यत्राप्रकृतिपूर्वत्वेन प्रयाजादिवैलक्षण्यादपकर्षावस्थायां वेदिवदक्लृप्तक्रमस्तथाप्यत्रैव क्रमकल्पनायामभिषेकपूर्वभावित्वं विदेवनादीनां प्रत्यक्षपाठनिमित्तमभिषेचनीयप्राकृताङ्गोत्तरकालता तु तेषामनुमानात्तच्च दुर्बलम् । अतः प्रत्यक्षपाठाद्विदेवनादीनामभिषेकात्पूर्वानुष्ठानात्तदन्तापकर्षः ॥

सावित्रहोमादीनां दीक्षणीयपूर्वप्रयोगाधिकरणम् ॥ १० ॥

प्राकृताच्च पुरस्ताद्यत् ॥ २२ ॥

चयने दीक्षणीयादि सावित्राद्यथवा पुरा ॥ प्राकृतत्वादिहाद्यः स्यादन्त्यः प्रत्यक्षपाठतः ॥ १९ ॥

अग्नौ सावित्रहोमोखासंभरणाद्यपूर्वपदार्थान्विधाय पश्चाद्दीक्षणीयादयः प्राकृताः सगुणाः श्रुताः । तत्र दीक्षणीयादीन्कृत्वा सावित्रादयो विपरीतं वेति संदेहः । तत्र—'प्रकृतेः पूर्वविज्ञानात्प्राकृतानां पुरः क्रिया ॥ पश्चात्तु वैकृतानां स्याद्बादरायणदर्शनात् ॥' दीक्षणीयादिपुनःश्रवणं तु गुणार्थत्वात् न पश्चादनुष्ठानं दीक्षणीयादीनां गमयति । गुणानां परतन्त्रत्वाद्यत्र गुणी तत्र तेषां विधानमतः प्राकृतानां पूर्वमनुष्ठानम् । उच्यते—'गुणार्थं श्रूयमाणानामपि प्रत्यक्षपाठतः ॥ पश्चादवगतेस्तेषां युक्ता पश्चादनुष्ठितिः ॥ गुणवाक्येऽपि कीर्त्यमानानां दीक्षणीयादीनां तत्र तावदवगतिर्जायते । साच प्रत्यक्षपाठनिमित्ता गुणगुणिनोः समानस्थानत्वात्तत्रैव गुणानामनुष्ठानं गमयतीत्यानुमानिकपाठनिमित्तं पूर्वानुष्ठानमनादरणीयम् ॥

त्विति । 'अन्ते तु बादरायणस्तेषां प्रधानशब्दत्वा'दिति पूर्वाधिकरणगुणसूत्रोक्तन्यायादित्यर्थः । अनेनैव सङ्गतिः सूचिता। **अप्रकृतीति ।** प्रकृतिपूर्वकत्वाभावेन प्रयाजादिवत्प्रकृतिक्लृप्तक्रमत्वाभावादित्यर्थः । **अत्रैवेति ।** विकृतावेवाभिषेकापकर्षोत्तरकालमनुष्ठानाय क्रमापेक्षायां प्रत्यक्षपाठाद्विदेवनादीनामभिषेकपूर्वत्वमेव कल्प्यते । यद्यपि पूर्वपदार्थेनापि समं प्रत्यक्ष एव पाठस्तथापि अभिषेचनीयप्रधानेनैव प्रत्यक्षः न तदङ्गैस्तेषामातिदेशिकत्वात् । एवंचाभिषेचनीयप्रधानविधेश्चोदकेन विना पर्यवसानाभावाच्चोदकस्य च प्रधानविधिवाक्यशेषत्वादभिषेचनीयानन्तरपाठोऽपि तदीयचोदकानन्तरपर्यवसितः । चोदकश्चानुमानिक इति चोदकावगम्याभिषेचनीयप्राकृताङ्गोत्तरकालत्वमानुमानिकं न प्रत्यक्षमिति प्रत्यक्षपाठस्यान्यथोपपत्त्यभावाद्विदेवनादीनामभिषेकपूर्वत्वमेव । वेद्यां तु प्रत्यक्षपाठस्य पौर्णमास्यां चरितार्थत्वान्न तद्बलेनामावास्यायां वेदेर्हविरभिवासनोत्तरकालत्वमिति वैषम्यम् । तथाच विदेवनादीनामभिषेकात्पूर्वमेवानुष्ठानमिति तदन्तापकर्षः पर्यवस्यतीत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—माहेन्द्रस्तोत्रंप्रति अभिषिच्यते इति क्रतदेशादभिषेकात्पूर्वेषां विदेवनादीनां स एवाभिषेकदेश एव स्यात् । तेन प्रत्यक्षसंयोगादितरदभिषेचनीयप्राकृताङ्गोत्तरकालत्वप्रापकं तु न्यायमात्रम् अनुमानमात्रमित्यर्थः ॥

प्राकृताच्च पुरस्ताद्यत् ॥ २२ ॥ इह प्रत्यक्षोपि पाठो न नियामक इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** दीक्षणीयादीनामिह प्रत्यक्षपाठेन केवलानुमानिकत्वाभावान्नाप्यन्ते तु बादरायण इति न्यायप्रवृत्तिरित्यत आह—**दीक्षणीयादीति ।** नन्वेवमपि प्रत्यक्षपाठाद्गुणानां तद्देशत्वेसति तेषां स्वतस्तद्देशत्वासंभवादर्थाद्गुणिनोऽपि तद्देशत्वं स्यादित्यत आह—**गुणानामिति ।** ननूत्पत्तिपाठस्यैव क्रमनियामकत्वं तस्यैव कर्मस्वरूपोपस्थितिपरत्वात्, तत्कथं गुणार्थपाठस्य नियामकत्वमित्यतो व्याचष्टे—**गुणेति ।** उपस्थापकत्वमात्रं हि पाठस्य क्रमनियामकतायां तन्त्रम् । तच्च गुणार्थस्याविशिष्टमित्यन्यार्थस्यापि तस्य नियामकत्वमुपपन्नमिति भावः । **ननु** एवमप्यनन्यार्थत्वाद्गुणार्थपाठापेक्षयोत्पत्त्यर्थपाठस्य प्रबलत्वाच्चोदकप्राप्तेश्चोत्पत्तिस्थानीयत्वाच्चोदकानुसारेण प्रथमत एव दीक्षणीयादयः स्युरित्यत आह—**साचेति ।** चोदकपाठस्यानुमानिकत्वादुत्पत्तिस्थानीयस्यापि तस्य बाध्यत्वमेवेत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—यद्वैकृतं प्राकृतात्पुरस्तात्पठितं तस्यापि स देशः स्यादिति ॥

याजमानसंस्काराणां रुक्मप्रतिमोकात्पूर्वभाविताधिकरणम् ॥ ११ ॥

संनिपातश्चेद्यथोक्तमन्ते स्यात् ॥ २३ ॥

चयने रुक्मभृत्यादिः पुरोत स्वामिसंस्कृतिः ॥ पाठादाद्योऽन्तिमः क्लृप्तक्रमात्पाठस्य न क्षतिः ॥ २० ॥

तत्रैव दीक्षणीयाद्यनन्तरं रुक्मप्रतिमोचनाद्याम्नातं, प्रकृतौ च दीक्षणीयानन्तरं दीक्षितसंस्काराः तदिह किं रुक्मप्रतिमोचनादि कृत्वा दीक्षितसंस्काराः कार्या विपरीतं वेति संशयः । —'तत्र प्रत्यक्षपाठेन दीक्षणीयाद्यनन्तरम् ॥ रुक्मादिकमनुष्ठेयं पश्चाद्दीक्षितसंस्कृतिः ॥' उच्यते—'दीक्षा दीक्षितसंस्कारानुपस्थापयति क्रमात् ॥ तेषामुपस्थितानां च नाक्रियाहेतुरस्ति नः ॥' प्रकृतिक्लृप्तक्रमवशेनानन्तरमुपस्थितान्दीक्षितसंस्कारान्कृत्वा पश्चात्क्रियमाणस्य रुक्मप्रतिमोचनादेः पश्चात्पाठोपपत्तेनावश्यमनन्तरानुष्ठानम् । अनन्तरपाठो ह्यवश्यपठितव्यतयाप्युपपन्नो नानन्तर्यं गमयति । सावित्रहोमादेस्तु पश्चादनुष्ठाने पूर्वं न पाठः स्यादिति विशेषः ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

पञ्चमाध्याये तृतीयः पादः ।

प्रयाजादीनामेकादशादिसंख्यायाः सर्वसंपाद्यताधिकरणम् ॥ १ ॥

विवृद्धिः कर्मभेदात्पृषदाज्यवत्तस्य तस्योपदिश्येत ॥ १ ॥ [अपिवा सर्वसंख्यत्वाद्विकारः प्रतीयेत ॥ २ ॥]

एकादश प्रयाजाः किं प्रत्येकं स्यादुतान्यथा ॥ संख्यावृद्धिरिहाद्योऽस्तु प्रतिमुख्यं गुणो यतः ॥ १ ॥
प्रत्येकं समुदाये वा स्वरूपेण न सिध्यति ॥ संख्यावृद्धिः प्रयोगात्तु साऽऽवृत्त्या संभविष्यति ॥ २ ॥

'एकादशप्रयाजान्यजति षडुपसद' इति प्राकृतानां संख्याविवृद्धिर्विकृतौ श्रूयते । सा किं प्रत्येकं भवत्युत सर्वसंपादनीति चिन्त्यते ।—'तत्रोद्दिश्यप्रयाजादिसंख्या तस्योपदिश्यते ॥ उद्देश्यानां साहित्यं शक्यते न विवक्षितुम् ॥' तत्प्रतिप्रयाजं प्रत्युपसदं च संख्या स्यादिति प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रयाजादिस्वरूपे हि नेयं संख्या विधीयते ॥ अशक्यत्वात्प्रयोगे तु लक्षिते सोपदिश्यते ॥' नहै

संनिपातश्चेद्यथोक्तमन्ते स्यात् ॥ २३ ॥ रुक्मेति । उख्याग्नेः शिक्ये आसज्य कण्ठेधारणे क्रियमाणे उ प्रदेशदाहाभावाय व्यवधानार्थं रुक्ममन्तरं प्रतिमुञ्चत इति विहितमेकविंशतिनिर्बाधसौवर्णाभरणविशेषधारणं रुक्मप्रति चनशब्दार्थः । संस्कारा एकविंशत्या दर्भपिञ्जूलैः पावयतीत्यादयः । **तदिहेति** । अत्र भाष्योक्तोऽप्यनियमपक्षो मन्द त्नोक्तः । पूर्ववत्प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**तत्रेति** । पदार्थज्ञापनार्थमावश्यकतया पाठोपपादने सावित्रहोमादे तथापाठोपपत्तेस्तेषां पूर्वत्वमपि न स्यादिति भावः । **ननु** पाठादानन्तर्यप्रतीतेर्न पश्चाद्भावमात्रेण तदुपपत्तिरित्यत आह **अनन्तरपाठ इति** । पठनीयानन्तराभावादवर्जनीयतयानन्तरपाठ उपपन्न इत्यर्थः । सावित्रादिपाठस्तु नैवं भवति । दीक्षणीयागुणानां पठितव्यानां सद्भावादिति भावः । वैषम्यान्तरमाह—**सावित्रेति** । सूत्रार्थस्तु—संस्काराणां रुक्मप्र मोचनादेश्च संनिपातश्चेदन्ते वैकृतमिति यथोक्तमेव स्यादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूख लिकाख्यायां पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

विवृद्धिः कर्मभेदात्पृषदाज्यवत्तस्य तस्योपदिश्येत ॥ १ ॥ एवं पादद्वयेन नानापदार्थाश्रितः क्रमश्चिन्तित अस्मिन्पादेऽभ्यासाश्रितः क्रमश्चिन्त्यत इति पादान्तरत्वं भिन्नपदार्थाश्रितक्रमापेक्षया आवृत्तिनिबन्धनक्रमस्य सूक्ष्मत्वाद न्तर्यं च । **विकृताविति** । पशावग्नौ चेत्यर्थः । **सर्वसंपादिनीति** । सर्वेषु संपत्तुं शीलमस्या इति समुदितान्वयिनी यावत् । **तत्रेति** । प्रयोगे संख्यान्वयेऽपि प्रत्येकप्रयोग एव तदन्वयः स्यान्नतु समुदितप्रयोग इत्याशयः । **ननु** घटा स्वरूपेण संख्यान्वयः किं न स्यादित्यतो व्याचष्टे—**नहीति** । द्वित्वादिसंख्यान्वयो ह्येकावच्छेदापेक्षस्तत्र यथानिष्प पाणां घटादीनां दश घटा आनीयन्तामित्यादावानयनादिक्रियावच्छेदाद्दशत्वसंख्यान्वयः, एवमिह प्रयाजानां निष्पन्न णामभावेनोत्पत्तिव्यतिरिक्तक्रियान्तरावच्छेदात्संख्यान्वयानुपपत्तेर्दश घटाः कर्तव्या इतिवदुत्पत्तिलक्षणक्रियावच्छेदात्सं न्वयो वाच्यः । तत्र च स्वरूपे संख्यान्वयस्वीकारे प्रत्येकस्वरूपे संख्यान्वये एकःसन्नेकादश कर्तव्या इति समुदितस्व च तदन्वये पञ्च सन्त एकादश कर्तव्या इति चार्थः स्यात् । नचैकस्य सतः पञ्चानां वा सतां तथाकरणं संभवति । त

कशः समुदितानां वा स्वरूपेण संख्यान्वयः संभवत्येकस्य पञ्चानां चैकादशत्वासंभवादतः संख्यान्वयसिद्धये प्रयाजाः स्वप्रयोगं लक्षयन्ति । ते च तं लक्षयन्तस्तत्राभिधानात्सहावगतास्तथैव लक्षयन्ति । संख्या चेयमनेकवृत्तिस्वभावा समस्तलक्षितप्रयोगगतापि शक्नोति सर्वेषां प्रयाजानामुपकर्तुम् । अतः सर्वं संपादनीयं स्यात् ॥

प्रथमोपसत्त्रयस्य स्वस्थानावृत्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

स्वस्थानात्तु विवृद्ध्येरन्कृतानुपूर्व्यत्वात् ॥ ३ ॥

आवृत्तिरुपसत्स्वेषा संघस्यैकैकगाथ वा ॥ त्रिरध्यायं पठेत्यादाविव स्यात्समुदायगा ॥ ३ ॥
प्रथमा मध्यमान्त्येति प्राकृतक्रमसिद्धये ॥ एकैकस्या द्विरभ्यासे षट्संख्यापि प्रसिध्यति ॥ ४ ॥

षडुपसद इत्यत्र सर्वसंपादनी संख्येत्युक्तमतस्तिसृणामुपसदां द्विरभ्यासः । तत्र किं दण्डकलितवदावृत्तिरुत स्वस्थानविवृद्धिरिति चिन्तायामावृत्तिन्यायानां लोके त्रिरनुवाकः पठ्यतामित्यादौ दण्डकलितवदावृत्तिदर्शनादिहापि तथा स्यात् ।—'अतः सर्वाः सकृत्कृत्वा पुनः स्यादादितः क्रिया ॥

दशक्यत्वान्न स्वरूपे संख्यान्वय इत्यर्थः । **ननु** प्रयोगमपि प्रत्येकमेव किमिति न लक्षयेयुरित्यत आह—**ते चेति** । **ननु** समुदितैः प्रयाजैर्लक्षितप्रयोगे संख्यान्वये समुदितानामेकादशवारं प्रयोगः स्यात् । किंच प्रयोगे संख्यान्वये संख्याप्रयोगाङ्गं स्यात् न प्रयाजाङ्गमित्यत आह—**संख्या चेति** । एकादश प्रयोगाः कर्तव्या इत्येवं प्रयोगे साक्षान्न संख्यान्वयः येनैकादशवारं समुदितप्रयोगाः स्युः, किंत्वेकादशवारं प्रयाजाः प्रयोज्या इत्येवं प्रयोगमुखेन प्रयोगविषयप्रयाजेष्वेव संख्यान्वयः । एवंच प्रयाजानां स्वरूपेण संख्यान्वयाभावेऽपि प्रयोगद्वारा तेषामपि संख्यान्वयात्संख्यायाः प्रयाजाङ्गत्वमुपपद्यते । तत्र यद्यपि प्रयाजा एव प्रयोज्यमानत्वविशेषणोद्देश्यास्तथाप्येकादशत्वसंख्यायाः प्रत्येकं निवेशितत्वाभावात् सहितनिवेशितत्वस्वाभाव्याद्विधेयस्वभावानुसारेणोद्देश्यविशेषणविवक्षाया 'यस्योभावग्नी अनुगतावभिनिम्लोचेदभ्युदयाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्ति'रित्यादौ दर्शनात्तत्साहित्यं विवक्षितमिति सर्वसंपाद्या संख्येत्यर्थः । **नन्वेवं** पञ्चदशानीत्यादिग्रन्थः क्वचित्कोशेषु दृश्यते तं व्याख्यास्यामः । एवं तर्हि पञ्चदशत्वसंख्यापि चतुर्णामाज्यस्तोत्राणां समुदितानामेव स्यान्नैकैकस्येति शङ्कते—**नन्विति** । तत्र प्राभाकरोक्तं परिहारमाह—**तत्र केचिदिति** । पृथक्त्वनिवेशार्थं साहित्यस्य विवक्षितत्वात्सर्वसंपाद्यत्वमिष्यते । पञ्चदशानीति संख्या च न पृथक्त्वनिवेशिनी । स्तोमावृत्तौ डप्रत्ययस्य विधानात् स्तोमश्च स्तुतिस्तेन पञ्चदशान्याज्यानीत्यस्य पञ्चदशावृत्तिकस्तुतियुक्तान्याज्यस्तोत्राणीत्यर्थसंपत्त्या स्तुत्यावृत्तिपृथक्त्वमात्रमेवापेक्षितं, स्तुत्यावृत्तिपृथक्त्वस्य चैकस्मिन्नेवाज्यस्तोत्रे संभवादुद्देश्यसाहित्यादिविवक्षाकारणाभावान्न सर्वसंपाद्यत्वमित्यर्थः । तमिमं परिहारं दूषयति—**तथा सतीति** । यदि डप्रत्यय आवृत्तौ स्यात्तदेकविंशेनेत्यादावपि डप्रत्ययान्तेनावृत्तिगतसंख्याया एव बोधनात्तत्संपत्त्यर्थं प्रक्रान्तानां सामादीनामभ्यास एव स्यात्तश्च विवृद्धिस्तोमकेष्वागमेन संख्यापूरणं दशमे वक्ष्यमाणं विरुध्येतेत्यर्थः । **स्तोत्रीयेति** । स्तोत्रीयाणामृचां संख्येत्यर्थः । **प्रयोगादिति** । ततश्चोक्तप्रयोगानुसाराड्डप्रत्ययविधिगतस्तोमावृत्तिशब्देन स्तोत्रीयासंख्यैवोपलक्ष्येत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—यथा पृषदाज्येनानूयाजानिति पृषदाज्यं प्रत्येकं तथा एकादशत्वादिसंख्यावृत्तिरपि तस्य तस्य प्रयाजादेरुपदिश्येतेति । सिद्धान्ते तु संख्यायाः पृथक्त्वनिवेशित्ववत् पृषदाज्येनानूयाजानित्यत्र साहित्यविवक्षाकारणं न किंचिदस्तीति तस्य प्रत्येकान्वयो युक्तः नतु संख्याया इति वैषम्यं बोध्यम् ॥

स्वस्थानात्तु विवृध्येरन्० ॥ ३ ॥ पूर्वोपजीवनेन विशेषविचारात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**षडिति** । एकादश प्रयाजानित्यस्य नात्र विषयत्वम् । तत्र हि 'होतायक्षदग्निं समिधा सुषमिधा समिद्ध'मित्यनुवाके पाशुकप्रयाजार्थाः प्रैषाः पठ्यन्ते । तत्र 'होता यक्षद्बर्हिः सुष्टरीमोर्णं म्रदा'इत्येतदन्ताः प्राकृतदैवत्याः प्रैषाः । तदनन्तरं 'होतायक्षदुरऋष्वा'इत्यारभ्य 'होता यक्षद्वनस्पति'मित्यन्ता अप्राकृतदैवत्याः । अन्तिमस्तु 'होता यक्षदग्निं स्वाहाज्यस्ये'त्ययमप्राकृतदैवत्यः । एतदुत्तरानुवाके च 'समिद्धो अद्य मनुषो दुरोण' इत्यस्मिन् आप्रयोऽनेनैव प्रकारेण पठ्यन्ते । तत्राप्राकृतदैवत्यानामभ्यासेषु विनियोगो वक्तव्यः प्राकृतदैवत्यानां लिङ्गादेव प्राकृतेषु पञ्चस्वपि व्यवस्थितत्वात् । तदेवंसति यद्याद्यानामभ्यासस्तदा बर्हिःप्रैषानन्तरपठितानामप्राकृतदैवत्यानामपकर्षापत्त्या तेषां प्रत्यक्षपाठक्रमबाधः स्यात् । तस्माच्चतुर्थोत्तमयोरेव षडप्यप्राकृतदैवत्याः । समं स्यादश्रुतत्वादितिन्यायेन क्रमशोऽङ्गमिति तयोरेवाभ्यास इति निश्चयात्तथा पूर्वाधिकरणे भाष्योक्तस्यैकादशानुयाज्यान्यजतीत्युदाहरणान्तरस्यापि नात्र विषयत्वम् । तत्रापि 'देवं बर्हिः सुदेव'मित्याद्यनुवाकद्वयगतप्रत्यक्षमन्त्रपाठादेवाद्यानां चतुर्णां दशमस्य च प्रथमानूयाजाभ्यासत्वं, पञ्चमप्रभृत्यष्टमान्तानां द्वितीयाभ्यासत्वं, नवमैकादशयोस्तृतीयाभ्यासत्वमिति निश्चयादतः पूर्वोदाहृतमध्ये षडुपसद इत्येतदेवोदाहरणमित्याशयेन तन्मात्रोक्तिः । **दण्डकलितवदिति** । यथा क्षेत्रमाने क्वचित्कृ-

स्वस्थानात्तु विवृद्धेरन्क्रमबाधोऽन्यथा भवेत्॥ तृतीयां कृत्वा प्रथमायां क्रियमाणायां प्राकृतक्रमबाध स्यात्। अतस्तदबाधाय स्वेस्वे स्थाने द्विर्द्विरभ्यसितव्या॥

सामिधेनीष्वागन्तूनामन्ते निवेशाधिकरणम्॥ ३॥

समिध्यमानवतीं समिद्धवतीं चान्तरेण धाय्याः स्युर्द्यावापृथिव्योरन्तराले समर्हणात्॥ ४॥ [तच्छन्दो वा॥ ५॥ उष्णिक्ककुभोरन्ते दर्शनात्॥ ६॥]

सामिधेन्येकविंशत्यामागन्तोर्मध्यतः स्थितिः॥ अन्ते वा मध्यतो धाय्याशब्दितानां तथेक्षणात्॥ ५॥
इध्यमानेद्धवत्योस्ता मध्ये धाय्या विधानतः॥ आगन्तूनामधाय्यानां निवेशोऽन्ते हि युज्यते॥ ६॥

'एकविंशतिरनुब्रूया'दिति सामिधेनीविवृद्धिश्रुतावागमे कर्तव्ये सत्यागम्यमानानामृचां देशश्चि न्त्यते। किमन्ते निवेशोऽथवा समिध्यमानवतीं समिध्यवतीं चान्तरा उत या धाय्याशब्दोक्तास्तास योर्मध्येऽन्या त्वागन्तवोऽन्ते इति। तत्र 'अन्तेतु बादरायण' इति न्यायात्सर्वाः प्राकृतीनामन्ते स्युरित्य पक्रममात्रेण प्रथमः पक्षः। 'इयं वै समिध्यमानवती असौ समिध्यवती यत्तदन्तरा तद्धाय्या' इ धाय्यानामाकाशत्वेन स्तवनं द्यावापृथिवीसंस्तुतयोः समिध्यमानसमिध्यवत्योर्मध्ये तासां निधानम नुमापयति सर्वाश्चागन्तवो निधीयमानतया धाय्या इति सर्वासां तन्मध्ये निवेश इति द्वितीयः सिद्धान्तस्तु न निधीयमानमात्रवचनो धाय्याशब्दः स्तुतिशस्त्राद्यर्थतया निधीयमानास्वपि तच्छब्द भावात्। अतो यत्रैव धाय्याशब्दप्रयोगो वेदे दृष्टः 'पृथुयाजवत्यौ धाय्ये' इत्यादिस्ता एव धाय नत्वागन्तुमात्रमतस्तासामेव तन्मध्येऽन्यासां त्वागन्तूनामन्त एव निवेशः। एवंच त्रैधातव्यायामध य्याशब्दिकाया 'अग्ने त्री ते वाजिने'त्येतस्याः त्रिष्टुभोऽन्ते निवेशात्त्रिष्टुभा परिदधातीत्यादिदर्शनमुपप भवति। तस्मादधाय्याशब्दिकानामन्त एव निवेशः॥

त्स्नमेव मानदण्डं निवेश्य तदनन्तरदेशेऽपि तथैव कृत्स्नं निवेश्य क्षेत्रं मीयते, तथा आरभ्योपसत्त्रयं प्रथमतः कृत्वा प दपि तथैवावर्तनीयं उत प्रथमानन्तरमेव तस्या आवृत्तिरिति। एवं प्रथमादीनां स्वस्वस्थाने वृद्धिरित्यर्थः। **इहापीति** ततश्चोपदेशबलाद्दण्डकलितवदावृत्त्यवगमादातिदेशिकक्रमबाधो न्याय्य इति भावः। लोकेऽनुवाकशब्दस्य कृत्स्नार्थकत तत्र तथैवावृत्तावपि प्रत्येकमुपसच्छब्दवाच्यत्वेनोपदेशस्य स्वस्थानविवृद्धावप्यविरोधान्नातिदेशिकक्रमबाधो युक्त इति सि न्तमाह—**स्वस्थानादिति। प्रथमायामिति**। तृतीयानन्तरमुपस्थितप्रवर्ग्योद्वासनपरित्यागेन प्रथमानुष्ठाने क्रमबा त्यादित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—कृतानुपूर्व्यात्प्रकृतौ क्लृप्तक्रमत्वादित्यर्थः॥

समिध्यमानवतीं समिध्यवतीं०॥ ४॥ प्राकृतानामभ्यासेन संख्यापूरणे विचाराप्रवृत्तेराह—**आगमे कर्त इति**। दाशमिकन्यायेनागमेनैव संख्यापूरणस्य कर्तव्यत्वादिति भावः। **अथवेति**। 'समिध्यमानोऽध्वर' इत्यस्याः ' मिद्धो अग्न आहुत' इत्यस्याश्च मध्ये सर्वासामृचां निवेश इत्यर्थः। **तत्रेति**। इयं वै समिध्यमानवतीत्यस्य केवलस्तुतिर्वि विध्यभावात्प्राकृतानां क्लृप्तक्रमत्वात्तदबाधायागन्तूनामन्तएव निवेश इत्यर्थः। एवंच पूर्ववदिहापि प्राकृतक्रमाबाध प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। स्तुतेर्विध्यन्तरशेषत्वाभावेन ततोऽवश्यं विधेः कल्प्यत्वादयं पक्षो मन्द इत्याशयेनाह—**उपक्रमम त्रेणेति। निधीयमानतयेति**। धाय्याशब्दो हि न पृथुयाजवत्यादिषु रूढस्तथासति तन्मात्रानुगतधर्माभावेन नान त्वप्रसङ्गादतो निधीयमानत्वयोगेनैव धाय्याशब्दप्रवृत्तिरिति सर्वागन्तूनां निधीयमानत्वाविशेषात्सर्वासामपि मध्य निवेश इत्यर्थः। **ता एवेति**। वेदे धाय्याशब्दप्रयोगविषयत्वस्यैकस्यैवानुगतधर्मस्य तटस्थस्य संभवान्न नानार्थत्वप्रसङ्ग 'सान्नाय्यनिकाय्यधाय्या मानहविर्निवा ससामिधेनीष्वि'ति पाणिनिस्मरणं च सामिधेनीष्वेव धाय्याशब्दः साधुर्नान्यत्रे परमिति न ततः सामिधेनीपर्यायत्वं धाय्याशब्दस्य शङ्कनीयमिति भावः। उष्णिक्ककुभोश्चान्ते दर्शनादिति लिङ्गदर्शन उष्णिक्ककुप्शब्देन कार्यवाचिना उष्णिक्ककुप्कारणत्वेनार्थवादेषु श्रुता त्रिष्टुप् विवक्षितेति स्फोरयितुं लिङ्गदर्शनमाह **एवंचेति**। धाय्याशब्दितानां मध्ये निवेशे सति त्रैधातवीयायामुष्णिक्ककुभौ धाय्ये इति धाय्याशब्दितयोः 'प्रसो तवोतिभिः प्रहोत्रे पूर्व्य'मित्येतयोरेवमध्ये निवेशादधाय्याशब्दिताया 'अग्ने त्री ते वाजिना' इत्यस्याः सर्वान्ते निवेशात्त 'त्रिष्टुभा परिदधाती'ति परिधानीयत्वं दृश्यमानमुपपद्यते। इतरथा तस्या अपि मध्ये निवेशेन प्राकृत्या 'आजुहोता दुव ते'त्यस्या एव परिधानीयत्वप्रसङ्गात्त्रिष्टुभः परिधानीयत्वदर्शनमनुपपन्नं स्यात्। त्रिष्टुभो वैशेषिकतया परिधानीयत्वविधौ गौरववाक्यभेदादिदोषप्रसङ्ग इति भावः। सूत्रार्थस्तु—धीयमानतया धाय्या सकला आगन्तवः स्युः समिध्यमान समिद्धवतीं चान्तरेण द्यावापृथिव्योरन्तरालसंस्तवादिति॥

बहिष्पवमान आगन्तूनां पर्यासोत्तरकालताधिकरणम् ॥ ४ ॥

स्तोमविवृद्धौ बहिष्पवमाने पुरस्तात्पर्यासादागन्तवः स्युस्तथाहि दृष्टं द्वादशाहे ॥ ७ ॥ [पर्यास इति चान्ताख्या ॥ ८ ॥ अन्ते वा तदुक्तम् ॥ ९ ॥ वचनात्तु द्वादशाहे ॥ १० ॥ अतद्विकारश्च ॥ ११ ॥ तद्विकारेऽप्यपूर्वत्वात् ॥ १२ ॥]

स्तोमवृद्धौ किमागन्तोर्मध्येऽन्ते वास्तु मध्यतः ॥ द्वादशाहवदन्यत्र मध्यानुक्तेर्न मध्यतः ॥ ७ ॥

ज्योतिष्टोमे बहिष्पवमाने त्रयस्तृचाः स्तोत्रीयोऽनुरूपः पर्यासश्च ते विवृद्धस्तोमकेषु प्राप्तास्तत्रागमेन संख्यापूरणं वक्ष्यते । तत्रागम्यमानानामृचामन्ते निवेशः प्राग्वा प्राकृतात्पर्यासादिति संशयः । 'तत्र प्रत्यक्षपाठेन द्वादशाहे वृषण्वतां ॥ प्राक्पर्यासां निविष्टत्वादन्यत्राप्यनुमीयते ॥' द्वादशाहेऽषाहिके द्वितीयेह्नि विवृद्धस्तोमके प्राकृतौ स्तोत्रीयानुरूपौ पठित्वा तत आगन्तवो वृषण्वत्य ऋचः पठिताः । ततः पश्चात् प्राकृतः पर्यासः पठितः । तदनेन पाठेन प्राक्पर्यासादागन्तूनां निवेशदर्शनादन्यत्रापि सर्वत्र सर्वेषामागन्तूनां तत्रैव निवेश इति सामान्यतो दृष्टमात्रेण पूर्वपक्षप्रतिज्ञापर्यासशब्दश्चान्तवचनो लोके वेदे च प्रसिद्धः क्षेत्रपर्यासः नदीपर्यास इत्येवमादिः । तद्यद्यागन्तवोऽन्ते स्युः पर्यासससमाख्याप्राकृतस्य तृचस्य बाध्येतातोपि प्राक्पर्यासान्निवेशः । उच्यते—'नेदृशेनानुमानेन शास्त्रार्थोऽध्यवसीयते ॥ समाख्याप्रकृतावेव चरितार्थेति साध्यतः ॥ अन्ते निवेशमागन्तोर्न्यायप्राप्तं न बाधते ॥ द्वादशाहविकारेऽपि केवलानां वृषण्वताम् ॥ प्राक्पर्यासान्निवेशः स्यादतिदेशविधेर्बलात् ॥ अन्ये त्वागन्तवोऽन्ते स्युर्बादरायणदर्शनात् ॥'

बहिष्पवमान एवागन्तूनां साम्नां मध्ये निवेशाधिकरणम् ॥ ५ ॥

अन्ते तूत्तरयोर्दध्यात् ॥ १३ ॥ [अपि वा गायत्रीबृहत्यनुष्टुप्सु वचनात् ॥१४॥]

आर्भवे साम्न आगन्तारेन्ते मध्येऽथवाग्रिमः ॥ पूर्ववत्त्रीणि यज्ञस्येत्युक्त्या मध्ये निवेशनम् ॥ ८ ॥

विवृद्धस्तोमकेष्वेव क्रतुषु उत्तरयोर्माध्यंदिनार्भवपवमानयोः सामागमो वक्ष्यते । तत्रागम्यमानानां साम्नां किमन्त्ये तृचे निवेशोऽथवा गायत्रीबृहत्यनुष्टुप्स्विति । तत्रागन्तुत्वादन्त्ये निवेशः । यत्तु 'त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि गायत्रीबृहदनुष्टुप् चात्र ह्येवावयन्ति अत एवोद्वयन्ती'ति तत्त्वविधिरूपत्वाद्यथाकथंचिन्नेयमिति । अपूर्वत्वात्तु वचनमेवेदमनारभ्याधीतं सर्वयज्ञविषयमतो गायत्र्यादिष्वेव नि-

---

स्तोमविवृद्धौ बहिष्पवमाने पुरस्तात्पर्यासादागन्तवः स्युस्तथाहि दृष्टं द्वादशाहे ॥ ७ ॥ विवृद्धेति । 'एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजये'दित्यादिष्वित्यर्थः । सामागमेन ऋगभ्यासेन वा संख्यापूरणे प्रकृतविचाराप्रसक्तेराह **—तत्रेति ।** एकं सामेति बहिष्पवमाने सोमैक्येन सामागमासंभवात् 'पराक् बहिष्पवमानेन स्तुवते' इत्यनभ्यासवाचिपराक्शब्देन ऋगभ्यासनिषेधाच्च 'ऋगागमेनैव संख्यापूरण'मिति दशमे वक्ष्यते इत्यर्थः । **ननु** स्तोत्रीयानुरूपौ तृचौ भवतः वृषण्वन्तः स्तृचा भवन्ति तृच उत्तमः पर्यास इति वृषण्वतां वाचनिकत्वात्पाठेन प्राप्तिकथनमयुक्तमित्याशङ्क्य नहीदं वचनं विधायकं किंतु पाठप्राप्तानुवादकमित्याशयेन श्लोकं व्याचष्टे**—द्वादशाह इति ।** द्वादशाहावयवभूतपृष्ठ्यषडहमध्ये द्वितीयेह्नि पञ्चदशस्तोम इत्यर्थः । पूर्वत्र धाय्याशब्दवदिह पर्यासशब्दोऽस्तीति प्रत्यवस्थानात्संगतिं सूचयन्युक्त्यन्तरमाह— **पर्यासशब्द इति ।** आदिशब्देन उत्तमस्तृचः पर्यास इति वैदिकप्रसिद्धिसंग्रहः । **बाध्येतेति ।** समाख्यायाः प्रकृतिमात्रसंकोचकल्पने न किंचित्प्रमाणमस्तीति भावः । अनुरूपपर्यासयोः प्रकृतिक्लृप्तक्रमबाधप्रसङ्ग एव समाख्यायाः प्रकृतिमात्रसंकोचे प्रमाणमित्याशयेन न्यायप्राप्तमित्युक्तम् । **नन्वेवमपि** द्वादशाहविकृतिषु सर्वेषामप्यागन्तूनां प्राक्पर्यासान्निवेशः स्यात् । प्रकृतौ द्वादशाहे आगन्तूनां वृषण्वतां तथात्वदर्शनादिति शङ्कामात्रमपनुदति**—द्वादशाहविकार इति ॥**

अन्ते तूत्तरयोर्दध्यात् ॥ १३ ॥ वक्ष्यते इति । अभ्यासे मुख्यपृथक्त्वाभावात्पृथक्त्वनिवेशिसंख्यासंपत्त्यर्थमागम एव वाच्यः । स तु साम्नामेव न ऋचाम् । ऋचां गायत्र्यादिऋगाधारत्वासंभवादिति दशमे वक्ष्यत इत्यर्थः । पूर्ववदन्ते निवेश इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह**—तत्रेति । अविधिरूपत्वादिति ।** वर्तमानापदेशत्वादित्यर्थः । अपूर्वत्वात् अप्राप्तत्वादित्यर्थः । **अनारभ्येति ।** प्राभाकरोक्तद्वादशाहप्रकरणाम्नातत्वं तन्त्ररत्न एव निराकृतमिति भावः । दशमे हि पव-

वेश: । अथवा नैवात्र विचार: पूर्वोक्तबहिष्पवमानग्रहणप्रत्युदाहरणमात्रमिदम् । बहिष्पवमान ए वान्ते निवेश: उत्तरयोस्तु गायत्र्यादिष्वेव निवेशो वचनादिति ॥

ग्रहेष्टकादीनां क्रत्वग्निशेषताधिकरणम् ॥ ६ ॥

ग्रहेष्टिकमौपानुवाक्यं सवनचितिशेषः स्यात् ॥ १५ ॥ [क्रत्वग्निशेषो वा चोदितत्वादचोदनानुपूर्वस्य ॥ १६ ॥]

अदाभ्यग्रहचित्रिण्यावङ्गे किं सवने चितौ ॥ यागेऽग्नौ वात्र दृष्टत्वादाद्य आवर्त्यतां ततः ॥ ९ ॥
यागाग्न्योः फलवत्त्वेनानारभ्योक्ते तदङ्गके ॥ सवने सवने तस्मान्नैवावृत्तिश्चितौ चितौ ॥ १० ॥

'अंशुं गृह्णाति, अदाभ्यं गृह्णाति, चित्रिणीरुपदधाति, वज्रिणीरुपदधाती'त्यनारभ्याधीतं ग्रहेष्टकं कि सवनचितिशेषोऽतश्च प्रतिसवनं प्रतिचिति वावर्तनीयमुत यागाग्न्यङ्गं सकृदेव कर्तव्यमिति । प्रत्यक्षे ग्रहैरिष्टकाभिश्च सवनानां चितीनां चारम्भदर्शनात्तादर्थ्यं मन्यते पूर्वपक्षवादी निष्फलत्वात्सवनचितीनां फलवज्ज्योतिष्टोमाङ्गत्वं ग्रहाणामिष्टकानां च फलवदग्न्यङ्गत्वं युक्तं इष्टकाभिरग्निं चिनुते इति वाचनिकमेवाग्न्यङ्गत्वम् ॥

चित्रिण्यादीनां मध्यमचितावुपधानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अन्ते स्युरव्यवायात् ॥ १७ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १८ ॥ मध्यमायां तु वचनाद्ब्राह्मणवत्यः ॥ १९ ॥]

चित्रिण्यादेरुत्तमायामुपधानं पुराऽथवा ॥ अव्यवायादुत्तमायां मध्यमायां तु वाक्यतः ॥ ११ ॥

स्थिते सकृदनुष्ठाने क्रमश्चिन्त्यते किं चित्रिण्यादीनामुत्तमायामुपधानमुत मध्यमायामिति—'क्लृप्त माव्यवायार्थमन्तेऽनारभ्य चोदिताः ॥ यां कांचिदितिवाक्यं तु विधये न भवत्यलम् ॥' सर्वासामि ष्टकानां पठितेन कल्पितेन ब्राह्मणेन वा तद्वत्त्वात्सर्वासां च मध्यमायामुपधानासंभवाद्यासां मध्य मायामुपधानं प्राप्तं तदनुवादमात्रमिदं यांकांचिद्ब्राह्मणवतीमिष्टकामभिजानीयात्तां मध्यमायां चित विति नतु विधायकमतः क्लृप्तक्रमाणां प्राकरणकीनामव्यवायार्थमनारभ्याधीतानामुत्तमायां निवेशः उच्यते—'वचनान्मध्यमायां स्युः प्रत्यक्षब्राह्मणोदिताः ॥ जानातिरभिपूर्वोयं प्रत्यक्षे वर्तते यतः वाक्यं चार्थवदेवं स्याद्वादमात्रं त्वनर्थकम् ॥ चित्रिण्यादेर्निवेशोऽतो मध्यमायां चितौ भवेत् ॥'

माने स्यात्तस्मिन्नावापोद्वापदर्शनादित्यधिकरणेऽस्य वचनस्य विधित्वं स्थापयिष्यते । एवंच पूर्वपक्षाभावान्नेदमधिक युक्तमित्याशयेनाह—**अथवेति** ॥

ग्रहेष्टिकमौपानुवाक्यं० ॥ १५ ॥ त्रीणि ह वा इत्यस्य विधेयत्वेऽपि यां वै कांचनेत्यस्य विधित्वासंभवाच्चित्रि दीनामन्तिमायां चितौ निवेशः स्यादिति पूर्वसङ्गत्या प्रवर्तयिष्यमाणाग्रिमाधिकरणोपोद्घाततत्वादस्य सङ्गतिः । आरभ्या तत्वे यत्रैवाध्ययनं तत्रैव सकृदनुष्ठेयतया पूर्वोत्तरपक्षयोर्वक्ष्यमाणानुष्ठानविशेषासिद्धेराह—**अनारभ्येति** । **प्रति तीति** । प्रतिप्रस्तारमित्यर्थः । **प्रत्यक्षेणेति** । द्वितीयान्तयोरंश्वदाभ्ययोर्यागानुप्रवेशः सवनद्वारकत्वेऽप्युपपद्यते । इष्ट भिरग्निभिरिति वचनं सामर्थ्यानुसाराच्चितिद्वारकमेव संबन्धमनुमन्यते । सवनचित्योरपि फलवत्त्वात्तादर्थ्येऽपि नान चेति भावः । **निष्फलत्वादिति** । साक्षात्फलवदर्थत्वसंभवे परम्पराश्रयणं न न्याय्यमिति भावः । **वाचनिकमि** सामर्थ्येन श्रुत्यन्यथाकरणायोगादग्न्यर्थत्वेऽपि सामर्थ्याविरोधाच्चेति भावः । अंश्वदाभ्ययोरपि द्वितीयाध्यायेऽस्मदुदाह करणिकवचनाद्ग्रहणाङ्गत्वमेवेत्यपि बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—केवलं पानुवाक्याम्नाता अंश्वादिग्रहाः अग्न्यौपानुवाक्या वज्रिण्यादीष्टकाश्च यथाक्रमं सवनस्य चितेश्च शेषः स्यादिति ॥

अन्ते स्युरव्यवायात् ॥ १७ ॥ **उत्तमायामिति** । पञ्चम्यां चितावित्यर्थः । **क्लृप्तेति** । पाठादिनेति शेषः । **ल्पितेनेति** । लिङ्गादेः श्रुतिकल्पनेन विनियोजकतया लिङ्गप्रकरणादिविनियोज्यानामपि कल्पितब्राह्मणवत्त्वमित्यर्थ इष्टकाभिरग्निं चिनुत इत्यनेन सर्वासामग्न्यर्थत्वेन विधेयत्वात्सर्वासामपीष्टकानां प्रत्यक्षब्राह्मणवत्वमपि सुवचमिति भाव **असंभवादिति** । तथात्वे चित्यन्तराभावेन मध्यमात्वाभावप्रसङ्गादिति भावः । **जानातिरिति** । अभेराभिमुख्य कत्वाद्विषयाभिमुख्यस्यान्यत्रासंभवादभिपूर्वो जानातिः प्रत्यक्षज्ञानार्थक इत्यर्थः । अभिपूर्वस्य जानातेः प्रत्यक्षे रूढि प्याहुः । **वाक्यं चेति** । एवंच वाक्यार्थस्याबाधे प्रत्यक्षप्रातिस्विकब्राह्मणपरत्वमेव वाच्यमिति भावः ॥

लोकंपृणातःपूर्वं चित्रिण्याद्युपधानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

प्राग्लोकंपृणायास्तस्याः संपूरणार्थत्वात् ॥ २० ॥

लोकंपृणात ऊर्ध्वं स्याच्चित्रिण्युत ततः पुरा ॥ बादरायणदृष्टयोर्ध्वं पूरणोक्तेस्ततः पुरा ॥ १२ ॥

स्थितं मध्यमायां निवेश इति, तत्रापि किं प्राकरणिकीनामन्ते चित्रिण्यादीनां निवेशोऽथवा लोकंपृणायाः प्रागिति । तत्राव्यवायार्थमन्ते स्युर्लोकंपृणायास्तु यदेवास्योनं यच्छिद्रं तदेतया पूरयति । लोकंपृणच्छिद्रंपृणेति यत्पूरणार्थत्वं तच्चित्यन्तरेऽपि सावकाशम् । नहि सा मध्यमामात्रविषया । मन्त्रमात्रस्य प्रत्यक्षविधानादिष्टकायास्तु कल्प्यं विधानमतश्चित्यन्तरेऽपि सावकाशत्वान्न न्यायप्राप्तचित्रिण्यादीनामन्ते निवेशः शक्यते बाधितुमित्यन्ते निवेशः । नैवमविशेषश्रुतस्य न्यायमात्रेण संकोचासंभवात् । 'मध्यमायामपि चितावन्ते लोकंपृणा भवेत् ॥ पूरणार्थेति तस्याः प्राक् चित्रिण्यादेर्निवेशनम् ॥'

इष्टिसंस्कृतेऽग्नावग्निहोत्राद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

संकृते कर्म संस्काराणां तदर्थत्वात् ॥२१॥ [अनन्तरं व्रतं तद्भूतत्वात् ॥२२॥ पूर्वं च लिङ्गदर्शनात् ॥ २३ ॥ अर्थवादो वार्थस्य विद्यमानत्वात् ॥ २४ ॥ न्यायविप्रतिषेधाच्च ॥ २५ ॥]

आहिते पवमानेष्टिसंस्कृते वाग्निहोत्रकम् ॥ आधानेनाग्निनिष्पत्तेस्तन्मात्रे कर्म संभवेत् ॥ १३ ॥
आधानस्यानपेक्षस्य नाग्न्युत्पादकता मता ॥ समुच्चितस्य हेतुत्वात्कर्म स्यादिष्टिसंस्कृते ॥ १४ ॥

आधानप्रकरणे पवमानहवींषि विहितानि तान्याधानाद्विप्रकृष्यन्ते द्वादशसु रात्रीष्वनुनिर्वपेदित्यादिभिस्तत्राग्निहोत्रादीनि किमाधानानन्तरमेव प्रवर्तन्ते उत तेषु कृतेष्विति विचारे कर्तव्यान्याहव-

---

प्राग्लोकंपृणायाः० ॥ २० ॥ पूर्वोक्तोपजीवनेन विशेषविचारात्सङ्गतिं सूचयति—**स्थितमिति । तत्रेति ।** लोकंपृणाया अग्निप्रकरणाम्नातत्वेन प्राकरणिकेष्टकान्तरैः क्लृप्तक्रमत्वात्तदबाधार्थं लोकंपृणानन्तरं चित्रिण्यादयः स्युरित्यर्थः । **ननु** लोकंपृणाया यदेवास्योनमिति प्रत्यक्षब्राह्मणवत्त्वेन मध्यमचितिविधेयतया चित्यन्तरे लोकंपृणाया एवाभावात्तस्याः पूरणार्थत्वं न चित्यन्तरे सावकाशमित्यत आह—**नहीति ।** यदेवास्योनमिति प्रत्यक्षब्राह्मणेन मन्त्रमात्रविधानादित्यर्थः । **ननु** तत्सिद्धिपेटिकायां सृष्टीरुपदधातीत्यत्र केचित्तु मन्त्रविधिमेव समर्थयन्त इत्युपक्रम्य एकया स्तुवत इत्यादिमन्त्राणामुपधानैकान्तिकलिङ्गाभावादुपधानार्थतयास्ति विधेरवकाश इत्युक्त्वा सत्यामुपधानप्राप्तौ मध्यमचितिसंबन्धार्थमपि प्रत्यक्षविधानमर्थवदित्युक्तम् । ततश्च मन्त्रस्य प्रत्यक्षब्राह्मणविधानमात्रेण तन्मन्त्रोपधेयेष्टकानां मध्यमचितिसंबन्धाङ्गीकारात्कथमिहेष्टकाया मध्यमचितिविषयत्वाभावावधारणमिति चेत्सत्यम् । तथापि न मन्त्रस्य प्रत्यक्षब्राह्मणविधानमात्रेणेष्टकायाः प्रत्यक्षब्राह्मणवत्त्वं किंतु प्रत्यक्षब्राह्मणे तन्मन्त्रोपधेयतयेष्टकाया निर्देशेनापि भवितव्यम् । 'चित्रिणीरुपदधाती'त्यादिषु चित्रिण्यादिशब्दैरिष्टकानामभिधानस्यापि सद्भावात् । एवंच सृष्टीरुपदधातीत्यत्र सृष्टिशब्देन सृष्टिशब्दवन्मन्त्रोपधेयेष्टकावचनेन विशेषणभूतमन्त्रविधानेऽपि विशेष्यभूतानामिष्टकानामपि प्रत्यक्षब्राह्मणे निर्देशादुपपन्नो मध्यमचितिसंबन्धः । इहतु लोकंपृणच्छिद्रंपृणेति मन्त्रमात्रस्यैव प्रत्यक्षब्राह्मणे श्रवणं नतु तन्मन्त्रोपधेयतयेष्टकाश्रवणमिति न काप्यनुपपत्तिरिति भावः । **कल्प्यमिति ।** यद्यपीष्टकाभिरग्निं चिनुत इत्यत एवेष्टकानां सर्वासां सिद्ध्या क्वापीष्टकाविधेरनुपेयत्वादिह तत्कल्पनमनपेक्षितं तथापीष्टकानां प्रातिस्विकविध्यभ्युपगमवादेनेदम् । **सावकाशत्वादिति ।** ततश्च न वचनबाध इति भावः । **संकोचेति ।** संकोचस्याप्येकदेशबाधरूपत्वात्स न न्याय्य इति भावः ॥

संस्कृते कर्मसंस्काराणां तदर्थत्वात् ॥ २१ ॥ पूरणार्थकत्ववचनादागन्तूनां लोकंपृणानन्तर्येऽपीह वचनाभावात्पवमानहविरानन्तर्यमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अनन्तरमेवेति ।** ननु भाष्यकारमते पवमानहविषामप्यग्निनिष्पादकत्वस्य वार्तिककारमते तेषामाधानाङ्गत्वस्य च तृतीये प्रतिपादनान्मतद्वयेऽप्याधानस्य पवमानहविःसापेक्षत्वादिह कथं निरपेक्षत्वालम्बनेन पूर्वपक्षप्रवृत्तिरिति चेदुच्यते—भाष्यकारमते पवमानहविषामप्यग्न्युत्पादकत्वेऽप्याधानेन विकल्पसंभवात्, वार्तिककारमतेऽपि यथा बृहस्पतिसवस्य वाजपेयाङ्गत्वेऽपि स्वकाले वसन्ते कर्तव्यबृहस्पतिसवात्पूर्वमेव शरदि वाजपेयानुष्ठानमात्रेण तत्साध्यं परमापूर्वमुत्पद्यते । उत्पन्नं च परमापूर्वं बृहस्पतिसवेन पश्चात्फलमुखीक्रियते तथेहाप्याधानमात्रादेवाग्नयो निष्पद्यन्ते पवमानहविर्भिस्तु तेषां फलवत्त्वसंपादनमात्रमित्यपि संभवात् मतद्वयेऽपि पूर्वपक्षप्रवृत्तिरप्रत्यूहैव । एवं

नीयस्य निष्पन्नत्वात् आधानमात्रस्य निरपेक्षस्य तदुत्पादकत्वात्, पवमानहविर्भिस्तु निष्पन्नस्यैवाह वनीयस्य संस्कारमात्रं क्रियते। पूर्वमेव त्वाहवनीयादयो निष्पन्नाः, निष्पन्नेषु तेषु भवितव्यं कर्म भिरिति प्राप्ते उच्यते—न निरपेक्षमाधानमग्नीनामुत्पादकं पवमानहविषामपि तदुत्पादकत्वात्। न विकल्पस्तेषामाधानोत्तरकाले विधानादतः समुच्चितानां तदुत्पादकत्वान्न तेभ्यः प्रागाहवनीयनिर्वृत्तिः यदाप्याधानाङ्गं पवमानहवींषि तदाप्यनङ्गेन प्रधानेन साध्यानिष्पत्तेस्तदुत्तरकालमेवाग्निनिष्पत्तिः यत्तूक्तं निष्पन्नस्यैवाग्नेः संस्कारमात्रं हविर्भिरिति। तथाप्यस्य संस्कारस्याहवनीयकार्योपयोगित्वात् विना निष्पन्नस्याप्यग्नेरग्निहोत्रादिकार्याक्षमत्वात्तदुत्तरकालैव कर्मणां प्रवृत्तिः॥

अग्निचिद्वर्षणादिव्रतानां क्रत्वन्तेऽनुष्ठानाधिकरणम्॥ १०॥

संचिते त्वग्निचिद्युक्तं प्रापणान्निमित्तस्य॥ २६॥ [क्रत्वन्ते वा प्रयोगवचनाभावात्॥ २७॥ अग्नेः कर्मत्वनिर्देशात्॥ २८॥]

न धावेद्वर्षतीत्यादि चितौ सत्यां क्रतावुत॥ आद्यश्चितेर्निमित्तत्वान्न क्रतावग्निचित्त्वतः॥ १५॥

अग्निचिद्व्रतानि 'वर्षति न धावये'दित्यादीनि चयनानन्तरमेव भवन्ति क्रत्वन्ते वेति संशये—'धा त्वर्थश्चयनं भूतं निमित्तं तदनन्तरम्॥ व्रतान्यतः प्रवर्तेरन्नाहिताग्निव्रतादिवत्॥' नैवम्—'भावना निमित्तत्वं धातुस्तदुपसर्जनम्॥ तस्याश्च फलनिर्वृत्त्या निर्वृत्तिरुपलक्ष्यते॥' नह्यत्र चयनस्वरूपनि र्वृत्तिर्निमित्तं तत्करणिका त्वग्निकर्मिका भावना भूतानिमित्तं तस्याश्चाग्न्युपकारो भाव्यः। सोऽपि क्रतुं साधयतोऽग्नेर्धारणं तच्चाक्रतुसमाप्तेर्विततं न ततः प्राङ्निर्वृत्तं भवति तन्निर्वृत्त्या च विना न भा नानिर्वृत्तिः फलापवर्गित्वाद्भावनानामाधानस्य त्वग्निगतमदृष्टं भाव्यम्। तच्चानन्तरमेव निर्वृत्तमि विशेषः॥

मतद्वयाविरोधेन पूर्वपक्षप्रवृत्त्युपपत्तावपि प्रौढ्या प्रकारान्तरमाह—**पवमानहविर्भिस्त्विति**। प्रथमं भाष्यकार सिद्धान्तमाह—**निरपेक्षमिति**। वार्तिककारमतमाह—**यदापीति। तदुत्तरकालमेवेति**। वाजपेयेनेष्ट्वेति तृती समभिव्याहृतक्त्वाप्रत्ययेन फलवाक्यावगतवाजपेयकरणकफलार्थव्यापारसंपादनानन्तरं बृहस्पतिसवविधानाद्युक्ता बृहस्प सवंविनापि वाजपेयपरमापूर्वनिष्पत्तिरिह तु तथाविधिनियामकाभावान्नाङ्गेन विनाग्निनिष्पत्तिरित्यर्थः। **कार्योपयोगित्वा दिति**। स्वातन्त्र्ये संस्कारत्वानुपपत्तेः फलान्तरकल्पनागौरवप्रसङ्गाच्चाग्निसिद्ध्यर्थ एव संस्कारो वाच्य इति भावः। सू र्थस्तु—पवमानेष्टिसंस्कृतेऽग्नौ अग्निहोत्रादिकर्म, आहवनीयशब्दस्य संस्कारवाचितया पवमानसंस्काराणामप्यग्निहोत्र त्वादिति॥

संचिते त्वग्निचिद्युक्तं०॥ २६॥ क्रत्वन्तेऽग्निचिद्व्रताङ्गीकारे आहिताग्निव्रतान्यप्यग्निसाध्यक्रत्वन्ते स्युरिति प्रति न्याशयेन दृष्टान्तमाह—**आहितेति**। यथा 'आहिताग्निर्न क्लिन्नं दार्वभ्यादध्या'दित्याहिताग्निव्रतान्याधानानन्तरमेव प्रवर्त तद्वदित्यर्थः। अनन्तरं व्रतं 'तद्भूतत्वा'दिति पूर्वाधिकरणोक्तगुणसूत्रे यदग्निहोत्रादिवैषम्येणाधानानन्तरकर्तव्यत्वमाहिता व्रतस्योक्तं तद्दृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति सूचितम्। **भावनाया इति**। तत्रैव क्रियात्वेन स्वरसतो भूतत्वान्न दिति भावः। **नन्वेवमपि** चयनकर्मकभावनानिर्वृत्तेर्निमित्तत्वेन समनन्तरमेव व्रतं स्यादित्यतो व्याचष्टे—**नहीति**। णिभूत इति चाधिकृत्य 'अग्नौ चे'रिति कर्मण्यग्नौ उपपदे चिनोतेर्धातोः क्विप्प्रत्ययविधानादग्निकर्मिका चयनकरणिका भा भूता सती निमित्तं नतु चयनकर्मिका। भावना च फलनिष्पत्त्या भूता भवति। क्रियायाः फलापवर्गित्वात्। फलं चा प्रधानार्थस्याग्नेर्धारणरूपं तेन साङ्गक्रतुसमाप्तिपर्यन्तं चयनकरणकाग्निसंस्कारभाव्यकभावनानिर्वृत्त्यभावेन निमित्त वाच्चयनानन्तरमेव व्रतप्रवृत्तिरिति न युक्तिमदित्यर्थः। आधानस्य तु चयनवत्क्रत्वर्थत्वाभावेन क्रत्वपूर्वसाधनसंस्कार भावात्स्वतन्त्रमेवाग्निगतमदृष्टं फलमिति नाहिताग्निव्रतेषु क्रत्वन्तप्रतीक्षेत्याह—**आधानस्येति**। नन्वेवमप्याधानफल हवनीयादिनिष्पत्तेः पवमानहविरनन्तरभावित्वात्तदनन्तरमाहिताग्निव्रतानि स्युरित्यत आह—**तच्चेति**। नह्यत्राहवनी दिनिष्पत्तिर्निमित्तं किंत्वाहिताग्नित्वं। कृतमात्र एव चाधानेऽग्निगतस्यादृष्टस्य निर्वृत्त्या भवत्याहिताग्नित्वम्। एवं च पवमान धामकरणादाहवनीयानिष्पत्तावपि आधानेनोत्पत्त्यपूर्वतुल्ययोगक्षेमस्याग्निगतस्यादृष्टस्य जननात् तन्मात्रेणैवाहिताग्नित्वरू मित्तसद्भावादाहिताग्निव्रतानि प्रवर्तन्ते। अग्निचिद्व्रतानि तु चयनेनाग्निं संस्कृतवतो विधीयमानानि चयनावान्तरकार्य ण्डिलस्थापनादिमात्रेणाग्निचित्त्वाभावात्क्रत्वन्त एव प्रवर्तन्ते इति वैषम्यमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—अग्निचित्संयुक्तं व्रतं चि मात्रे एव स्याग्निमित्तस्य प्राप्तेरिति॥

दीक्षाया इष्टिसिद्धताधिकरणम् ॥ ११ ॥

परेणावेदनाद्दीक्षितः स्यात्सर्वैर्दीक्षाभिसंबन्धात् ॥ २९ ॥ [इष्ट्यन्ते वा तदर्था ह्यविशेषार्थसंबन्धात् ॥ ३० ॥ समाख्यानं च तद्वत् ॥ ३१ ॥]

इष्टिदण्डादिभिर्दीक्षा किं वेष्टयैवोक्तितोऽग्रिमः ॥ युक्तः संस्कार इष्टयैव दण्डादेर्व्यञ्जकत्वतः ॥ १६ ॥

'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण'इतीष्टिः । 'दण्डेन दीक्षयती'त्यादिच श्रूयते । तत्र किं सर्वैर्दीक्षितो भवत्युतेष्ट्यैव, दण्डादीनि तु तद्व्यञ्जनानीति । सर्वेषां तादर्थ्यावगमाददृष्टार्थानां चैकप्रयोगविधिसंग्रहात्समुच्चयसिद्धेः सर्वान्ते दीक्षासंग्रह इति प्राप्तेऽभिधीयते—'निरपेक्षैव वाक्येन दीक्षार्थेष्टिर्विधीयते ॥ दण्डादित्वक्रियारूपं तद्व्यञ्जनतयोच्यते ॥' दीक्षिष्यमाण इति लृट् क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे विधीयते । तेन दीक्षार्थत्वमिष्टेः । दीक्षाच क्रत्वङ्गभूतयमनियमपरिग्रहस्तं करिष्यमाणस्य पुरुषस्य दीक्षिष्यमाणशब्दनिर्दिष्टस्य संस्कारार्थेष्टिः । साच निरपेक्षाऽवगम्यते । तद्यदि दण्डादिश्रवणमन्यथा नोपपद्येत ततो नैरपेक्ष्यं बाध्येत । तत्तु व्यञ्जनतयाप्युपपन्नं न निरपेक्षश्रुतिं बाधितुं क्षमते । किंच दण्डादीनि द्रव्यरूपाणि नोदासीनानि संस्कारं जनयन्ति । नचैषामाश्रयभूतेतिकर्तव्यताभूता वा काचित्क्रिया श्रूयते । ततः कथं दण्डादिभिः संस्कारो जन्येतेति न ज्ञायते । अभिव्यक्तिस्तु दृष्टत्वात्प्रमाणान्तरदृष्टसंयोगादिवशेनैव शक्यते संपादयितुम् । तस्मादिष्ट्यन्त एव दीक्षितस्य अभिव्यञ्जनमात्रार्था दण्डादय इतीष्ट्यन्त एव दीक्षितधर्माः प्रवर्तेरन् ॥

परेणावेदनात्० ॥ २९ ॥ **सर्वैषामिति** । इष्ट्या दीक्षिष्यमाण इति समभिव्याहारेण दण्डादीनां तृतीयया च दीक्षार्थत्वादित्यर्थः । वाक्यान्तरे दण्डादीनां धारणश्रवणात्तदवलम्बनेन द्रव्याणामपि दीक्षाजनकत्वं संभवतीति भावः । **नन्वे**वमेकार्थत्वाद्व्रीहियववद्विकल्पः स्यात्ततश्च कथं सर्वान्ते दीक्षितत्वमित्यत आह—**अदृष्टार्थानामिति** । युक्तं व्रीहियवयोर्दृष्टद्वारा पुरोडाशनिष्पत्त्यर्थत्वाद्व्रीहिभिरेव यवकार्यस्यापि प्रसङ्गात्सिद्धेः प्रयोगविधिना व्रीहियवयोः पर्यायेण ग्रहणाद्विकल्प इति । इह तु इष्टेर्दण्डादीनां चादृष्टद्वारा दीक्षार्थत्वादिष्ट्येन द्वारेण दीक्षार्थत्वं तेनैव द्वारेण दण्डादीनां तदर्थत्वमित्यत्र प्रमाणाभावेन प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वाभावात्सर्वपदार्थग्राहिणा प्रयोगवचनेन युगपद्ग्रहणात्समुच्चय इति सर्वान्ते दीक्षितत्वमित्यर्थः । अनेनैव यथा चयनमात्रान्नाग्निचित्त्वमेवमिष्टिमात्रान्न दीक्षितत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । **ननु** दीक्षिष्यमाण इति शानचा कर्तुरभिधानाद्दीक्षिष्यमाणपुरुषसंस्कारार्थैवेयमिष्टिर्नतु दीक्षार्थे इत्याशङ्क्य, सत्यं पुरुषसंस्कारार्था तथापि न तन्मात्रपर्यवसिता, किंतु तद्द्वारा दीक्षितार्थैव 'लृट् शेषेचे'त्यनेन क्रियाप्रयोजनायां क्रियायामुपपदे प्रयोज्यीभूतक्रियावचनाद्धातोर्विहितलृट्प्रत्ययेनेष्टिरूपक्रियाया दीक्षार्थत्वावगमात् । यथा दर्शपूर्णमासावारप्स्यमाण इति विहिताया अन्वारम्भणीयायाः पुरुषसंस्कारद्वारा आरम्भार्थत्वं तथेहापि पुरुषसंस्कारद्वारा दीक्षार्थत्वमिति व्याचष्टे—**दीक्षिष्यमाण इति** । नन्विष्टिजन्यपुरुषसंस्कारव्यतिरिक्ताया दीक्षाया एवाभावात्कथं पुरुषसंस्कारद्वारा दीक्षार्थत्वमिति तटस्थशङ्कां निराकुर्वन्नाह—**दीक्षा चेति** । परिग्रहः परिग्रहानुकूलव्यापार इत्यर्थः । **निरपेक्षेति** । क्रियार्थायां क्रियायामित्यत्र निरपेक्षतया क्रियार्थत्वावगमादिति भावः । **ननु** तृतीयाश्रुत्या जनकत्वमेव युक्तं दण्डादीनामित्याशङ्क्य जनकत्वाभावाद्व्यञ्जकत्वं स्वीकार्यमित्याह—**किंचेति** । दण्डेन दीक्षां संपादयेदित्युक्ते तत्प्रकारस्यालौकिकत्वादितिकर्तव्यतानुपदेशादपरिपूर्णं वाक्यं स्यादित्याशयेनाह—**इतिकर्तव्यता वेति** । नच धारणमाश्रय इतिकर्तव्यता वा भवितुमर्हति, तथासति दण्डधारणस्य सोमक्रयावधिकतया तावत्पर्यन्तं दीक्षानुत्पत्तिप्रसङ्गात् । तथा मेखलया दीक्षयति वाससा दीक्षयतीति विहितमेखलादीनामाभृथं धार्यत्वेन ततःप्राक् दीक्षानवकाशप्रसङ्गात् । नच धारणापरिसमाप्तावपि धारणोपक्रममात्रेण दीक्षोत्पत्त्यवगमकं किंचित्प्रमाणमस्तीति भावः । नचालौकिकसंस्कारस्योत्पत्तिवदभिव्यक्तिरपि न संभवतीति वाच्यम् । अतीन्द्रियार्थस्यापि लिङ्गादभिव्यक्तिदर्शनात् । अतएवापस्तम्बसूत्रे यावदुक्तं 'पत्न्या दीक्षितव्यञ्जनानी'ति व्यञ्जकत्वमेव व्यवहृतमित्याशयेनाह—**अभिव्यक्तिरिति** । ननु दीक्षासंस्कारप्रयोजनक्रतुसिद्धिपर्यन्तत्वेन पक्षद्वयेऽपि दीक्षितो न ददातीत्यादिधर्माणामभिप्रवृत्तवत्क्रत्वन्तेऽनुष्ठेयत्वादफलो विचार इत्यत आह—**इष्ट्यन्त इति** । सत्यं, दीक्षासंस्कारप्रयोजनं क्रतुसिद्धिपर्यन्तं तथाप्यग्निं संस्कृतवानग्निचिदिति चयनवदिह न दीक्षासंस्कारत्वेन निमित्तं कीर्त्यते किंतु स्वरूपेणैव । ततश्च दीक्षामात्रनिमित्त्यैव दीक्षितधर्माः प्रवर्तेरन्निति पूर्वपक्षे दण्डादिसर्वान्ते दीक्षितधर्माः सिद्धान्ते इष्ट्यन्त इति सप्रयोजनत्वमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—सर्वैरिष्टिदण्डादिभिर्दीक्षाभिसंबन्धादावेदनात्परेणावेदनानन्तरं दीक्षितः स्यात् । 'एनपा द्वितीये'त्यत्र 'पञ्चम्यपिष्यत' इति वक्तव्यं कल्पयित्वा परेणावेदनादिति प्रयोगः समर्थनीय इति तन्त्ररत्ने ॥

काम्येष्टीनामनियमेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

अङ्गवत्क्रतूनामानुपूर्व्यम् ॥ ३२ ॥ [न वाऽसंबन्धात् ॥ ३३ ॥ काम्यत्वाच्च ॥ ३४ ॥ आनर्थक्यान्नेति चेत् ॥ ३५ ॥ स्याद्विद्यार्थत्वाद्यथापरेषु सर्वस्वारात् ॥ ३६ ॥]

काम्यनैमित्तिकाः कार्या यथापाठं न वाग्रिमः ॥ पाठस्य क्रमहेतुत्वान्न प्रयोगपृथक्त्वतः ॥ १७ ॥

क्रत्वन्तराणामैन्द्राग्नादीनां काम्यानां नैमित्तिकानां च क्रमेण पठितानामङ्गानामिव पाठवशात् मनियममाशङ्क्य स्वयमभिधायकत्वाद्विधायकस्य चैषामेकस्याभावान्नानाप्रयोगवचनेनैकैकशयेन विध यमानानां मिथोऽनपेक्षणादनियमेन कामानां निमित्तानां चोपनिपातान्नास्ति क्रमनियम इति स्थितम्

यज्ञानामग्निष्टोमपूर्वताधिकरणम् ॥ १३ ॥

य एतेनेत्यग्निष्टोमः प्रकरणात् ॥ ३७ ॥ [लिङ्गाच्च ॥ ३८ ॥]

एतेनानिष्ट्वेति सर्वसंस्थोऽग्निष्टोम एव वा ॥ अविशेषात्सर्वसंस्थो ज्योतिष्टोमोऽत्र वर्ण्यताम् ॥ १८ ॥
अग्निष्टोमप्रक्रियात्र तस्य प्रथमयज्ञतः ॥ तेनेष्ट्वान्येन यष्टव्यं संस्था आगन्तवोऽपराः ॥ १९ ॥

क्रत्वन्तराणामनियम इति स्थितं कचिद्वचनबलात्पौर्वापर्यं भवति । तथाहि श्रूयते 'एष वाव थमो यज्ञो यज्ञानां यज्ज्योतिष्टोमस्तस्मादेतेनेष्ट्वान्येन यजेते'ति । तत्र किमेतच्छब्दः सर्वसंस्थं ज्योति ष्टोमं निर्दिशत्युताग्निष्टोमसंस्थमेवेति ।—'तत्राविशेषतः सर्वसंस्थोऽनेन विमृश्यते ॥ अग्निष्टोमस्तु नित त्वात्संस्था ह्यागन्तवो यतः ॥' ज्योतिष्टोमस्य ह्यग्निष्टोमसंस्था नैजं रूपमिति तादृश एव प्रतीयते संस्थान्तरयुक्तः । तेषामागन्तुत्वादपि च एतेनेतिकरणनिर्देशाज्ज्योतिष्टोमकरणिका भावना इष्ट्वेतिशब्दे कथ्यते । नच संस्थासु तस्य करणत्वमाश्रयमात्रत्वात् । नच संस्थानां क्रतुभावनान्तर्भावः फलार्थत्वात् अग्निष्टोमसंस्था तु क्रतुभावनान्तर्गतेति तत्संस्थस्यैव परामर्शः ॥

ज्योतिष्टोमविकाराणामग्निष्टोमपूर्वकताधिकरणम् ॥ १४ ॥

अथान्येनेति संस्थानां संनिधानात् ॥ ३९ ॥ [तत्प्रकृतेर्वाऽऽपत्तिविहारौ हि न तुल्येषूपपद्येते ॥ ४० ॥ प्रशंसा वा विहरणाभावात् ॥ ४१ ॥ विधिप्रत्ययाद्वा नह्यकस्मात्प्रशंसा स्यात् ॥ ४२ ॥]

अन्येनेत्यत्र संस्थानामुक्तिः सर्वस्य वाग्रिमः ॥ संनिधेस्तद्विकारस्य सर्वस्योक्तिर्हि वाक्यतः ॥ २० ॥

एतच्छब्दार्थे निरूपिते तदपेक्षोऽन्यशब्दः किं संस्थासु वर्तते उताग्निष्टोमान्यमात्र इति सं

अङ्गवत्क्रतूनामानुपूर्व्यम् ॥ ३२ ॥ दीक्षितधर्माणामिष्टिसाध्यदीक्षालक्षणनिमित्तानन्तर्यनियमेऽपि पाथिकृता नैमित्तिकानां न निमित्तानन्तर्यनियम इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अङ्गानामिवेति** । यद्यपि समिदादीनामिव नात्र प्र गवचनैक्यं तथाप्येककर्त्रा युगपदनेकानुष्ठानासंभवनिबन्धना क्रमापेक्षा प्रकृतेऽप्यस्तीति प्रत्येकप्रयोगवचनैरपि पाठोपस्थि क्रमविशेषाणामेव कर्मणां विधिः स्वीकार्य इति भावः । **ननु** कर्तृपुरुषैक्यनिबन्धना क्रमापेक्षास्तीत्युक्तमत आह—**अनि मेनेति** । काम्यानां कर्मणां कामनानुसारेण नैमित्तिकानां निमित्तानुसारेण चानुष्ठेयतया तद्बलेनानियतक्रमस्वीका एकेन कर्त्रानेककर्मानुष्ठानस्य वाच्यत्वान्नात्र पाठक्रमो नियामक इति भावः ॥

य एतेनेति० ॥ ३७ ॥ एतच्छब्दार्थविचारस्य पूर्वापवादव्यवस्थापनपर्यवसानात्सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**क्रत्वन्तरा मिति** । सिद्धान्तमाह—**अग्निष्टोमस्त्विति** । **नैजमिति** । अग्निष्टोमसंस्थायाः क्रत्वर्थत्वादिति भावः । **ननु** अ मसंस्थाया नित्यत्वेऽपि न क्रतोर्नित्यस्तत्संबन्धः । काम्येन संस्थान्तरेण कदाचित्संबन्धविधानात् । एवंच क्रत्वविन वाभावात्तस्या अपि संस्थान्तरतुल्यतैवेत्यत आह—**अपिचेति** । ननु संस्थास्वाश्रयमात्रस्यापि ज्योतिष्टोमस्य स्वफ वनाकरणत्वं न हीयते । सर्वत्र परप्रयुक्तस्यैव कर्मणः काम्यगुणेष्वाश्रयत्वात् । तथाच संस्थान्तरयोगेऽपि न कारण शानुपपत्तिरित्यत आह—**नच संस्थानामिति** । इतिकर्तव्यतायुक्तस्य करणत्वाद्यत्संस्थेतिकर्तव्यतान्तर्गता तत्संस्थ करणनिर्देशग्रहणं न्याय्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—एतेनेति अग्निष्टोमसंस्थानिर्दिश्यते तत्संस्थायुक्तस्यैव प्रकरणित्वादि

अथान्येनेति० ॥ ३९ ॥ पूर्वोपजीवनेन सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**एतदिति** । **प्रकृता इति** । यद्यपि संस्थानां स

'संस्था एवान्यशब्देन कथ्यन्ते प्रकृता हि ताः ॥ नत्वेवं स्यान्न संस्थानामस्ति प्रकरणं यतः ॥ ज्योतिष्टोमाधिकारोऽयं वाक्यशेषे च कीर्तनात् ॥ यज्ञानामिति शब्देन सर्वे संनिहिता हि ते ॥' तस्माज्ज्योतिष्टोमान्यत्वाविशेषात्संस्थानामेकाहाहीनसत्राणां चायमन्यवाद इति सर्वेषां तेषां ज्योतिष्टोमात्पश्चाद्भावोऽङ्गमनेन वाक्येन विधीयते ॥

सर्वेषामेकानेकस्तोमकानामग्निष्टोमपूर्वकताधिकरणम् ॥ १५ ॥

एकस्तोमे वा क्रतुसंयोगात् ॥ ४३ ॥ [सर्वेषां वा चोदनाविशेषात्प्रशंसा स्तोमानाम् ॥ ४४ ॥]

एकस्तोमेऽन्यशब्दः स्याद्बहुस्तोमेऽपि वाग्रिमः ॥ त्रिवृदन्येत्यर्थवादान्नान्यमात्रस्य संभवात् ॥ २१ ॥

पूर्वाक्षेपेणेदमारभ्यते न सर्वनिर्देशः किंत्वेकस्तोमानां त्रिवृदग्निष्टोमः पञ्चदश उक्थ्यः एकविंशः षोडशीत्यादीनामेव । कुतः । वाक्यशेषात् । यो वै त्रिवृदन्यं यज्ञक्रतुमापद्यते इत्यादेरविशेषश्रवणं वाक्यशेषेण विशेषेऽवस्थाप्यते—'नत्वेवमन्यशब्देन ह्यविशेषः प्रतीते ॥ वाक्यशेषस्तु संयोगमात्रेणैवोपप-

---

यज्ज्योतिष्टोमसमानविध्यभावात्क्रतोरेव प्रकरणं न संस्थानां तथापि संनिधिलक्षणमेवात्र प्रकरणं पूर्वपक्षिणोऽभिमतं तस्यैवानेनेति सर्वनाम्ना परामर्शे प्रयोजकत्वात् । ततश्च य एतेनेति पूर्वप्रकृताग्निष्टोमस्योक्थ्यादय एव संनिहिता न क्रत्वन्तराणीति पूर्वप्रकृतादितरयत्संनिहितं तद्वाचिनान्यशब्देन संस्थानामेव निर्देश इत्यर्थः । संनिधानस्य वक्ष्यमाणरीत्या सर्वसाधारण्यात्संस्थामात्रनिर्देशमिच्छता प्रकरणमेव वाच्यम्, नच तत्संभवतीत्याह—**नत्विति । ज्योतिष्टोमाधिकारोऽयमिति ।** ज्योतिष्टोमप्रकरणमित्यर्थः । यद्वा **ननु** ज्योतिष्टोम इति ज्योतिष्टोमशब्देनान्यशब्दान्वयेऽग्निष्टोमान्येन ज्योतिष्टोमेनेत्येवमुक्थ्यादिसंस्थज्योतिष्टोमस्यैव निर्देशः स्यान्नतु क्रत्वन्तराणामित्यत आह—**ज्योतिष्टोमेति** । अयं भावः—ज्योतिष्टोमशब्दोऽयमेतेनेत्यत्रान्वयेन निराकाङ्क्षत्वान्नान्यशब्देन संबध्यते येनोक्तरीत्या विशेषणविशेष्यभावः स्यात्, किंतु कस्मादन्येनेत्यपेक्षायां प्रकृताग्निष्टोमसंस्थज्योतिष्टोमादन्येनेत्येवं संनिहितो ज्योतिष्टोमः प्रतियोगितया संबध्यते । ततश्चाग्निष्टोमसंस्थाज्ज्योतिष्टोमादन्यत्वं सर्वेषामस्तीति सर्वनिर्देश एवायमिति । **वाक्यशेष इति** । 'प्रजापतिर्वा अग्निष्टोमः स उत्तरानेकाहानसृजते'त्यादिवाक्यशेषे क्रत्वन्तराणां कीर्तनादित्यर्थः । यदुक्तमुक्थ्यादीनामेव संनिधानाद्ग्रहणमिति तत्राह—**यज्ञानामिति ।** नचैवंसति संस्थानां यागत्वाभावाद्यजिसमानाधिकृतेनान्यशब्देन कथं निर्देश इति संस्थात्वद्वतोरनतिभेदाद्यजिसामानाधिकरण्योपपत्तेः । अतएवोक्तं तन्त्ररत्ने 'यज्ञानामग्निष्टोम उक्थ्यषोडश्यतिरात्राप्तोर्यामाहीनसत्राणां मध्ये एष प्रथमः प्रयोज्य' इति । दृष्टश्च 'प्रजापतिर्यज्ञानसृजत,' 'यज्ञं व्याख्यास्याम' इत्यादिश्रुतिकल्पसूत्रयोः संस्थासाधारणो यज्ञशब्दप्रयोग इति । अत्राचार्यैः किमनेनाग्निष्टोमस्य प्राथम्यं विधीयते उत यज्ञान्तराणामग्निष्टोमोत्तरत्वमिति संदिह्य प्रकरणानुग्रहायाग्निष्टोमप्राथम्यविधिं प्राप्य, 'तस्मादेतेनेष्ट्वान्येन यजेते'ति यजिपरप्रत्ययेनैतच्छब्दार्थाग्निष्टोमे प्राथम्यविधावल्पन्तं वाक्यं स्यात्, यज्ञान्तराणामग्निष्टोमोत्तरकालत्वविधौ तु धात्वर्थविधेः श्रुत्यनुग्रहः । तस्मात्प्रकरणानादरेणाग्निष्टोमानन्तर्यमितरेषां विधीयते । नच प्रकरणान्तरन्यायाद्यज्ञान्तराणामिह कालविधिर्न संभवतीति शङ्क्यम् । यज्ञानामिति शब्देन यज्ञान्तराणामपि विपरिवर्तमानत्वेनाविपरिवर्तमानत्वलक्षणप्रकरणान्तरस्याभावादिति । उत्सूत्रभाष्यमधिकरणान्तरं वर्णितं तत्सिद्धमर्थमाह—**इति सर्वेषामिति** ॥

एकस्तोमे वा० ॥ ४३ ॥ एकेति । त्रिवृदादिस्तोमानां मध्ये एक एव येषां क्रतूनां स्तोमस्तेषामित्यर्थः । **यो वा इति** । यो वै त्रिवृदाख्यस्तोमः प्रकृतज्योतिष्टोमादन्यं यज्ञक्रतुं प्राप्नोति स तं दीपयतीति वाक्यशेषे त्रिवृदादेर्दीपकत्वश्रवणात्कृत्स्नप्राप्तिं विना कृत्स्नदीपकत्वासंभवात्त्रिवृदादेः कृत्स्नक्रतुव्याप्त्यवगमाद्वाक्यशेषे एकस्तोमकानामेव क्रतूनां निर्देश इति भावः । **अन्यशब्देनेति** । अथान्येनेत्यनेनेत्यर्थः । अक्ता इत्यत्रैकेनैवाञ्जनसिद्धेः केनाञ्जनमिति संदेहाद्युक्तं वाक्यशेषाद्विशेषपरत्वम् । इहतु न तथा संदेहः । अन्यशब्दस्य सर्वपरत्वेऽपि विरोधाभावादिति भावः । ज्योतिष्टोमस्य प्रथममनुष्ठाने तत्राभ्यस्तास्त्रिवृदादयः पश्चात्क्रत्वन्तरेऽनुष्ठीयमाना ह्यभ्यस्तत्वात्क्रत्वन्तरं दीपयन्ति, इतरथा क्रत्वन्तर एव त्रिवृदादीनां प्रथमानुष्ठानापत्त्यानभ्यस्तत्वात्क्लेशेनानुष्ठेयैस्तैः क्रत्वन्तरदीप्तिर्न स्यादिति । एवं ज्योतिष्टोमप्राथम्यस्तुत्यर्थं प्रवृत्ते वाक्यशेषे त्रिवृदादीनां क्रत्वन्तरदीपकत्वं ज्योतिष्टोमेऽभ्यस्तत्वनिबन्धनं कीर्त्यते नत्वालोकादिवत्प्रकाशकत्वम् । ततश्चैकदेशसंबन्धिनामपीतरेषां ज्योतिष्टोमाभ्यस्तत्वाविशेषात्स्वसंबन्धिक्रत्वन्तरदीपकत्वमुपपद्यत इति वाक्यशेषस्य सर्वसाधारण्येनोपपत्तेर्न

द्यते ॥' यो वै त्रिवृदन्यं यज्ञक्रतुमापद्यते स तं दीपयतीति विनापि व्याख्या संयोगमात्रेण त्रिवृदादी नामनेकस्तोमकेष्वपि दीपकत्वं संभवतीत्यविशेषात्सर्ववाद इति स्थितम् ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्र विरचितायां शास्त्रदीपिकायां पञ्चमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

पञ्चमाध्याये चतुर्थः पादः।

पाठक्रमापेक्षया श्रुत्यर्थयोर्बलवत्त्वाधिकरणम् ॥ १ ॥

क्रमको योऽर्थशब्दाभ्यां श्रुतिविशेषादर्थपरत्वाच्च ॥ १ ॥

आश्विनो दशमः पाको यवाग्वा ऐच्छिकः क्रमः ॥ नियतो वाग्रिमः पाठश्रुत्यर्थानां समत्वतः ॥ १ ॥

पाठात्क्रमः कल्पनीयः प्रत्यक्षस्तु श्रुतेः क्रमः ॥ क्लृप्तिर्न शक्तिमुल्लङ्घ्य श्रुत्यर्थौ प्रबलौ ततः ॥ २ ॥

किं श्रुत्यर्थाभ्यां तुल्यबलः पाठ उत दुर्बल इति चिन्त्यते। तत्र 'आश्विनो दशमो गृह्यते' इति श्रु किमाश्विनस्य पाठक्रमात्तृतीयस्थाने ग्रहणमुत श्रुतिबलाद्दशम इति। तथा 'अग्निहोत्रं जुहोति, यवा पचती'ति किं पाठवशाद्धुत्वा पक्तव्यमुतार्थवशाद्विपर्यय इति प्रामाण्याविशेषादनियमं मन्वानस्ये त्तरम्—'क्रमे श्रुत्यैव विहिते पाठतः कोऽनुकल्पयेत् ॥ प्रयोजनविरोधे वा कः पाठमनुरुध्यते हुत्वा हि पचमानस्य भवेद्धव्यमनर्थकम् ॥ पाकश्चैव यवागूश्च तां पक्त्वा जुहुयादतः ॥'

मुख्यक्रमेणाग्नेयस्य पूर्वमवदानाद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ २ ॥

अवदानाभिघारणासादनेष्वानुपूर्व्यं प्रवृत्त्या स्यात् ॥ २ ॥ [यथाप्रदानं वा तदर्थत्वात् ॥ ३ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४ ॥]

अवदानादि सांनाय्ये पूर्वमाग्नेयकेऽथवा ॥ धर्मप्रवृत्तिक्रमतः सांनाय्ये पूर्वतोचिता ॥ ३ ॥

प्रदानं पूर्वमाग्नेयेऽवदानं च तथोचितम् ॥ अङ्गानां मुख्यतन्त्रत्वान्मुख्यक्रमबलित्वतः ॥ ४ ॥

दर्शपूर्णमासयोः सांनाय्यधर्माः पूर्वं प्रवर्तन्ते पश्चादाग्नेयधर्माः। प्रदानं त्वाग्नेयस्य प्रथमं पश्चा त्सांनाय्यस्य। ततः स्विष्टकृदवदानं प्रयाजशेषाभिघारणं वेद्यामासादनं च किं प्रवृत्तिक्रमात्सां

ततो विशेषपरत्वमित्याह—**वाक्यशेषस्त्विति**। सूत्रे क्रतुसंयोगादेकस्यैव त्रिवृदादेर्वाक्यशेषे क्रतुसंयोगादित्यर्थः।

इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां पञ्चमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

क्रमकोपोऽर्थशब्दाभ्यां श्रुतिविशेषादर्थपरत्वाच्च ॥ १ ॥ इह श्रुत्यादिप्रमाणानां बलाबलं चिन्त्यते, पूर्व क्वचित्तद्विचारः प्रासङ्गिक इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च। तत्र श्रुत्यर्थयोर्विरोध एव न संभवति यथाश्रुत्यैव प्रयोजन कल्पनीयत्वात्। तदुक्तम्—'श्रुत्यर्थयोर्विरोधस्तु नैवं वचनसंभवे ॥ यथा श्रुत्यैव हि न्याय्यमर्थस्य परिकल्पनम् ॥ हुत ग्निहोत्रं पक्तव्या यवागूरिति च श्रुतेः ॥ पाको दृष्टार्थ एव स्यादनुष्ठानं च पश्चिम'मिति। तस्माच्छ्रुत्यर्थयोर्बलाबलविचार भवात्पाठस्य ताभ्यां बलाबलं चिन्त्यत इत्याह—**किमिति। आश्विनस्येति**। तृतीयस्थानेऽपि ग्रहणमुत दशमे त्यर्थः। विततिलक्षणक्रमस्य श्रुत्यनभिधेयत्वात् श्रुतेरपि पाठतुल्यतेत्याशयेनाह—**प्रामाण्येति। क्रम इति**। पौर्व र्यात्मक इत्यर्थः। विततिक्रमस्वीकारेऽपि श्रुत्यवगतदशमत्वभङ्गप्रसङ्गात् श्रुत्यनुगुणविततिरेव स्वीकार्येत्याशयः। **अन कमिति**। पाकस्तु द्वितीयाश्रुत्यवगतयवाग्वर्थत्व एव निर्वहति नान्यथेति यवाग्वानर्थक्ये पाकोऽप्यनर्थक इति भाव सूत्रार्थस्तु—प्रयोजनश्रुतिभ्यां पाठक्रमस्य बाधः श्रौतक्रमस्य श्रुत्या प्रत्यक्षश्रवणेन कल्पनीयपाठक्रमाद्विशेषसद्भावात्स प्रयोजनार्थत्वाच्चेति ॥

अवदानाभिघारणासादनेषु० ॥ २ ॥ श्रुत्यर्थपाठानां मुख्यत्वात्तद्बलाबलचिन्तानन्तरं जघन्यप्रमाणानां बला चिन्तनात्सङ्गतिः। सांनाय्यधर्माः शाखाहरणादय इत्यर्थः। आग्नेयधर्माः निर्वापादय इत्यर्थः। **प्रदानं त्विति**। पा मादिति भावः। **ननु** प्रयोगवचनेनाङ्गानां मिथः साहित्यमवगम्यते तत्प्रवृत्तिक्रमादरे घटते, मुख्यक्रमादरे तु द र्माणां प्रथमप्रवृत्तशाखाहरणादीनां पश्चात्क्रियमाणासादनादीनां च मध्ये आग्नेयासादनापत्त्या दधिधर्माणां मिथः प्रत्य

ग्यस्य पूर्वं भवत्युत मुख्यक्रमादाग्नेयस्येति प्रवृत्तिमुख्ययोः बलाबलाज्ञानात्संदेहे अनियमे प्राप्ते मुख्यक्रमो बलीयानित्याह—तस्मिन्किलाश्रीयमाणे प्रथम एकः पदार्थः प्रधानाद्विप्रकृष्यते । अन्ये सर्वे संनिकृष्टा भवन्ति । प्रवृत्तिक्रमे पुनराश्रीयमाणे बहूनां विप्रकर्षः । तस्मान्मुख्यक्रमो बलीयान् । नचात्र प्रधानावदानमुदाहरणमित्युक्तं तत्ररत्ने ॥

इष्टिसोमयोः पौर्वापर्यनियमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

वचनादिष्टिपूर्वत्वम् ॥ ५ ॥ [सोमश्चैकेषामग्न्याधेयस्यर्तुनक्षत्रातिक्रमवचनात्तदन्तेनानर्थकं हि स्यात् ॥ ६ ॥ तदर्थवचनाच्च नाविशेषात्तदर्थत्वम् ॥ ७ ॥ अयक्ष्यमाणस्य च पवमानहविषां कालनिर्देशादानन्तर्याद्विशङ्का स्यात् ॥ ८ ॥ इष्टिरयक्ष्यमाणस्य तादर्थ्ये सोमपूर्वत्वम् ॥ ९ ॥]

दर्शादीष्ट्वा सोमयागः क्रमोऽयं नियतो न वा ॥ उक्तेराद्यो न सोमस्याधानानन्तरता श्रुतेः ॥ ५ ॥

इष्टिपूर्वत्वं सोमस्याम्नातं 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते'ति, तत्किं नियतमुत विपर्यासोऽपि लभ्यते इति । वचनादिष्टिपूर्वत्वम् सोमपूर्वत्वस्य तु नैवं साक्षाद्वचनमस्ति । तस्मादिष्टिपूर्वत्वमेव स्यात् । सत्यम् । न साक्षादस्ति वचनं आधानानन्तर्यं तु सोमस्य श्रुतं तद्वशाचार्थादिष्टेः सोमपूर्वत्वं संजायते । नह्याधानानन्तर्यं सोमस्येष्टिपूर्वत्वे संपादयितुं शक्यम् । तच्च श्रुतं 'सोमेन यक्ष्यमाणोऽग्नि-

---

त्तिभङ्गः स्यात् । अतः प्रवृत्तिक्रम एव बलवानित्यत आह—**तस्मिन्निति** । साङ्गप्रधानविधायिनैकेन प्रयोगवचनेन प्रथमङ्गानां प्रधानसाहित्यं गम्यते । मिथः साहित्यं तु पश्चात्तद्वारेण । ततश्च मिथः प्रत्यासत्त्यपेक्षयाङ्गानां प्रधानप्रत्यासत्तिर्बलीयसीति प्रधानप्रत्यासत्त्यनुसारेणैव बलाबलनिर्णयः कार्यः । साच प्रत्यासत्तिराग्नेयसहत्वबलात्प्रतिपदार्थमेकैकाग्नेयधर्मव्यवधिं सहते । तत्र यदि मुख्यक्रम आश्रीयेत तदा प्रथमं शाखाहरणादयस्ततो निर्वापादयस्तदनन्तरमाग्नेयासादनं ततः सांनाय्यासादनं ततः कश्चिदाग्नेयधर्मस्ततः सांनाय्यधर्म इत्येवं प्रधानपर्यन्तास्तदनन्तरमाग्नेयस्ततः सांनाय्ययाग इत्येवमनुष्ठानं भवति । तत्र प्रथममनुष्ठिता ये शाखाहरणादयः कतिपयपदार्थास्तेषामेव परं स्वप्रधानेन सांनाय्ययागेन शास्त्रानुमतो यावद्भिः क्षणैर्विप्रकर्षस्ततोऽधिको विप्रकर्षो भवति । निर्वापाद्यनन्तरमाग्नेयासादनस्याधिकस्य प्रवेशात् । इतरे तु आसादनादयः परेद्युरनुष्ठेयाः । सर्वेऽपि स्वप्रधानेन सांनाय्ययागेन संनिहिता एव भवन्ति । अन्तराग्नेयपदार्थद्वयसमावेशाभावेन शास्त्राननुमतविप्रकर्षाभावात् । यदि च प्रवृत्तिक्रम आश्रीयेत तदा प्रथमं शाखाहरणादयः ततो निर्वापादयस्ततः सांनाय्यासादनं तत आग्नेयासादनं ततः सांनाय्यधर्मः कश्चित्तत आग्नेयधर्म इत्येवं प्रधानपर्यन्तास्तत आग्नेययागस्तदनन्तरं सांनाय्ययाग इत्येवमनुष्ठानं भवति । तत्र सर्वे सांनाय्यधर्माः स्वप्रधानेन सांनाय्ययागेन सह विप्रकृष्टा भवन्ति । अन्तिमसांनाय्यधर्मानन्तरमाग्नेयान्तिमधर्मस्याग्नेयप्रधानस्य च समावेशेन शास्त्राननुमतव्यवधानस्यावर्जनीयत्वात् । तस्माद्बहूनां प्रधानप्रत्यासत्त्यनुग्रहाय मुख्यक्रम एव स्वीकर्तव्य इत्यर्थः । अत्र प्रथमे कतिपयपदार्थाः प्रधानाद्विप्रकृष्यन्त इति वक्तव्ये प्रथम एकः पदार्थ इत्युक्तिरत्यन्तात्पीयस्त्वद्योतनार्था । प्रधानानन्तरभाविषु स्विष्टकृदिडाद्यवदानादिषु प्रवृत्तिक्रमादरे सांनाय्ययागानन्तरं तदीयहविषः स्विष्टकृदवदानं तत आग्नेयस्येत्येवमनुष्ठाने सति सांनाय्ययागस्य तदीयस्विष्टकृदवदानाख्यपदार्थस्य च नैरन्तर्यादाग्नेयधर्माणां स्विष्टकृदवदानादीनां सर्वेषामुत्तरेषां स्वप्रधानेनाग्नेयेनात्यन्तविप्रकर्षापत्त्या उत्तरेषामपि धर्माणां स्वस्वप्रधानेन शास्त्रानुमतसंनिकर्षसिद्ध्यर्थं तेष्वपि मुख्यक्रम एव स्वीकार्य इति । तस्मिन्खल्वाश्रीयमाण इत्याद्युक्त्यैवोक्तप्रायं बोध्यम् । **ननु** सूत्रेऽवदानाभिघारणमात्रश्रवणेन प्रधानावदानप्रधानाभिघारणयोरुदाहरणत्वसंभवे तदतिलङ्घनेन किमिति स्विष्टकृदवदानं प्रयाजशेषाभिघारणं चोदाहृतमित्यत आह—**नचेति** । अवदानग्रहणमभिघारणस्याप्युपलक्षणम् । पूर्वमेवावदानादेः प्रदानान्तस्यैकपदार्थत्वसाधनेन प्रधानावदानस्य प्रधानाभिघारणस्यापि प्रधानात्पृथग्भावासंभवेन तत्र विचारायोगादित्युक्तमित्यर्थः ॥

वचनादिष्टिपूर्वत्वम् ॥ ५ ॥ नैवं साक्षादिति । पवमानेष्टिभिर्व्रात्यपशुना च व्यवधानावश्यंभावेनाधानानन्तर्यविध्यसंभवादर्थादपि सोमस्य न दर्शपूर्णमासापेक्षया पूर्वत्वमित्यर्थः । एवंचात्र वाचनिकक्रमस्य न केनापि बाध इति प्रत्यवस्थानासङ्गतिः । सोमेन यक्ष्यमाण इति वाक्ये सोमस्य चाधानस्य चान्यतः प्राप्तेर्लक्षणया सोमस्याधानानन्तर्यमेव विधेयमन्यथा वाक्यानर्थक्यात् । तत्र पवमानेष्टीनामाधानाङ्गत्वाद्व्रात्यपशोः सोमाधिकारसिद्ध्यर्थत्वाच्च न व्यवधायकत्वमित्याशयेनाह—

मादधीते'ति । सर्वश्चादधानः सोमेन यक्ष्यमाण एव नित्यत्वात्सोमस्य । अतः सोमेनानन्तरं यक्ष्यमा इत्येतदभिप्रायमिदमतः सोमपूर्वत्वमपि स्यात् ॥

ब्राह्मणस्यापीष्टिसोमयोः पौर्वापर्यानियमाधिकरणम् ॥ ४ ॥

उत्कर्षाद्ब्राह्मणस्य सोमः स्यात् ॥ १० ॥ [पौर्णमासी वा श्रुतिसंयोगात् ॥ ११॥ सर्वस्य वैककर्म्यात् ॥ १२ ॥ स्याद्वा विधिस्तदर्थेन ॥ १३ ॥ प्रकरणात्तु कालः स्यात् ॥ १४ ॥ स्वकाले स्यादविप्रतिषेधात् ॥ १५ ॥ अपनयो वाऽऽधानस्य सर्वकालत्वात् ॥ १६ ॥ पौर्णमास्यूर्ध्वं सोमात्, ब्राह्मणस्य वचनात् ॥ १७ ॥ एकं शब्दसामर्थ्यात्प्राकृत्स्नविधानात् ॥ १८ ॥]

विप्रस्य सोमपूर्वत्वं नियतं वा न वाग्रिमः ॥ उत्कर्षतो मैवमग्नीषोमीयस्यैव तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥
नर्तूनित्याहितेः कालो बाध्यः सोमस्य वाग्रिमः ॥ अङ्गसाम्यात्पुरैवास्य बाधात्सोमीयबाधनम् ॥ ७ ॥

स्थिते कल्पद्वये चिन्त्यते किं ब्राह्मणस्य सोमपूर्वत्वमेवोत तस्यापीतरवद्वावेव कल्पाविति । तद च चिन्त्यते किम् 'आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतया स सोमेनेष्ट्वाग्नीषोमीयो भवति यदेवादः पौर्णमासं हवि स्तत्तर्ह्यनुनिर्वपेत्तर्हि स उभयदेवतो भवती'त्यनेन वचनेन कृत्स्नौ दर्शपूर्णमासौ ऊर्ध्वं सोमादुत्कृष्ये अथवा कर्मान्तरविधिरयमुत पौर्णमासीमात्रोत्कर्षः अथवैकहविरुत्कर्ष इति । यदि कृत्स्नोत्क ब्राह्मणस्य सोमपूर्वत्वमेव भवति । पक्षान्तरेषु तु तस्याप्युभौ कल्पाविति । तत्र—'इष्टेरुत्कर्षणं यस द्ब्राह्मणस्य विधीयते ॥ तेनास्य सोमपूर्वत्वमुभयं क्षत्रवैश्ययोः ॥' यद्यपि 'यदेवादः पौर्णमासं हवि रित्येकदेशोत्कर्षः श्रूयते तथापि समस्तसाध्यत्वेन श्रुतं फलं नैकदेशान्तरादुत्पत्तुमर्हति । न स्यानुष्ठानमस्तीति तस्याप्युत्कर्षः । कृत्स्नोत्कर्षात्सोमपूर्वत्वमेव विप्रस्य क्षत्रियवैश्ययोरेव कल्पद्व मिति पूर्वःपक्षः । अत्र सिद्धान्त्येकदेश्याह—कर्मान्तरमिदं पौर्णमासीधर्मकं तन्नामकं वा विधीयते एवं धात्वर्थविधिर्भवत्यश्रुतस्य चोत्कर्षो न कल्पितो भवतीति । नन्वेतत्कर्मान्तरं विशिष्टविधिगौ वात् नाम्नश्चानेकार्थकल्पना धर्मलक्षणा वा युक्ता । प्रकरणात्तु पौर्णमास्या एवायं कालवि तत्संयोगाद्दर्शस्याप्युत्कर्ष एव इत्येवमपर्यवसितेऽधिकरणे अनन्तरोक्तोपजीवनेन पूर्वपक्षं वक्तुं चिन्त न्तरं क्रियते । 'सोमेन यक्ष्यमाणोऽग्निमादधीत नर्तुं प्रतीक्षेत न नक्षत्र'मिति किमयमृतुनक्षत्राति आधानस्योत सोमस्येति प्रकरणादाधानस्येति प्राप्ते वचनान्तरेणास्यामेव शाखायां यदहरेवैनमित

सत्यमिति । आनन्तर्यलक्षणायां यक्ष्यमाण इति विशेषणमेव बीजमित्युपपादयति—**सर्वश्चेति** । नित्यत्वादित्यने नित्यैः पश्वादिभिरपि यक्ष्यमाणत्वाद्विशिष्य सोमेन यक्ष्यमाण इति निर्देशोऽपि यथाश्रुतेऽनुपपन्न इति सूचितम् ॥

उत्कर्षाद्ब्राह्मणस्य० ॥ १० ॥ पूर्वत्र विशेषचिन्तनात्सङ्गतिं सूचयति—**स्थित इति** । **आग्नेय इति** । 'स मुखतस्त्रि निरमिमीत तमग्निर्देवतान्वसृजत गायत्रीच्छन्दो रथंतरं साम ब्राह्मणो मनुष्याणा'मिति प्रजापतिमुखादग्नेर्ब्राह्मणस्य च त्वाद्ब्राह्मणोऽग्निदेवतः स ब्राह्मणः सोमयागानन्तरमग्नीषोमदेवतस्तस्मात्तदेव पौर्णमासं हविस्तददस्तर्हि सोमादूर्ध्वमनुनि ततः पूर्वं यस्मात्सोमानन्तरमेव ब्राह्मण उभयदेवत इत्यर्थः । तदर्थसंशयकोटिचतुष्टयस्य द्विशः पूर्वकोटिद्वयहेतुत्वभ्र रासार्थं फलफलिभावमाह—**यदीति** । द्वितीयपक्षेऽपि ब्राह्मणस्यापि कल्पद्वयाविरोधात्तस्य सिद्धान्तप्रतिपक्षत्वाभा द्वितीयपक्षः पूर्वपक्षिपक्ष इत्याशयेनाह—**सिद्धान्त्येकदेशीति** । **पौर्णमासीधर्मकमिति** । 'मासमग्निहोत्रं जुहोती ग्निहोत्रशब्दवत्पौर्णमासशब्दः धर्मलक्षक इति भावः । एकदेशिपक्षं पूर्वपक्षी प्रतिक्षिपति—**नन्विति** । **विशिष्टेति** अग्नीषोमदेवताविशिष्टस्य पौर्णमासपदलक्षितधर्मविशिष्टस्य संज्ञापक्षे चोदनालिङ्गोपस्थितधर्मविशिष्टस्य च कर्मणो विधि भावः । प्रकरणादित्यनेन प्रकृतप्रत्यभिज्ञाबाधादपि न कर्मान्तरमिति सूचितम् । अन्तराचिन्तायां हेतुमाह—**पूर्वेति** यथा प्रकरणात्पौर्णमासकालविधिस्तथा प्रकरणादाधानस्यैव ऋतुनक्षत्राद्यतिक्रमविधिरिति पूर्वोक्तोपजीवनेन पूर्वपक्षप्रवृत्ति कर्यादित्यर्थः । ततश्च स्वकालः स्यादविप्रतिषेधादित्यन्तराचिन्ता । पूर्वपक्षसूत्रे प्रकरणात्तुल्यकालः स्यादिति पूर्वसूत्रात्स णादित्येतदनुषञ्जनीयमिति भावः । **नर्तुमिति** । ऋतुं नाद्रियेतेत्यर्थः । **यदहरिति** । यदहरेनं श्रद्धोपनमेत्तदहरेवा

दिनाधानकालानादरस्योक्तत्वात्सोमकालबाध एवायम् । यद्यपि शतपथे 'अपहतपाप्मानो वा ऋतवोऽसौ खलु वाव आदित्य उद्यंस्तेषां पाप्मानमपहन्ति । तस्माद्यदैवैनं श्रद्धा चोपनमेदथादधीताथ यजेते'त्युक्तं तथाप्यस्यां शाखायामाहित इति तत्पर एवायं सोमेनाधानानन्तरं यक्ष्यमाण अवदधीत । तथा कुर्वन् सोमस्यर्तुं नक्षत्रं संपदादिकं च नाद्रियेतेति स्थितादुत्तरं न कृत्स्नोत्कर्षः । पौर्णमासीमात्रश्रवणात् । यत्तु नैकदेशात्फलमिति समुदायादेव विहितात्फलमित्यदोषस्तस्मात्कृत्स्नोत्कर्षाभावाद्ब्राह्मणस्याप्युभौ कल्पौ । सिद्धान्तस्तु गृह्णीम एतन्न कृत्स्नोत्कर्षो विप्रस्यापि द्वौ कल्पाविति । यत्तु पौर्णमास्युत्कर्ष इति तन्न मृष्यामहे । न सकलपौर्णमास्युत्कर्षः, किंतु—'अदःशब्दपरामृष्टमग्नीषोमीयमेव हि ॥ हविरुत्कृष्यतेऽन्यत्तु यथाप्राप्तमवस्थितम् ॥ तन्मात्ररहितत्वेन विप्रस्यापि पुरा भवेत् ॥ तेन तस्याप्युभावेव कल्पौ क्षत्रियवैश्यवत् ॥'

आज्यस्य सोमादनुत्कर्षाधिकरणम् ॥ ५ ॥

पुरोडाशस्त्वनिर्देशे तद्युक्ते देवताभावात् ॥ १९ ॥ [आज्यमपीति चेत् ॥ २० ॥ न मिश्रदेवतत्वादैन्द्राग्नवत् ॥ २१ ॥]

आज्यं चोत्कृष्यते नो वा तस्याग्नीषोमयोगतः ॥ आद्यः प्रजापतिं विष्णुं वा यष्टुं शक्तितोऽन्तिमः ॥ ८ ॥

स्थितमग्नीषोमीयस्योत्कर्ष इति, स किं पुरोडाशस्योताज्यस्यापीति चिन्तायां तत्र—'अग्नीषोमाभिसंबन्धादाज्यस्यापीति मन्यते ॥ विष्णुप्रजापतिभ्यां तु सोमात्प्रागपि तद्भवेत् ॥' यद्यप्यग्नीषोमौ यष्टुमनर्हो यजमानस्तथापि नाज्यमुत्क्रष्टुमर्हति । स हि प्रागपि विष्णुं प्रजापतिं वा यक्ष्यति तस्मान्नाज्योत्कर्षः ॥

विकृतानामैन्द्राग्नादीनां सद्यःकालताधिकरणम् ॥ ६ ॥

विकृतेः प्रकृतिकालत्वात्सद्यःकालोत्तरा विकृतिस्तयोः प्रत्यक्षशिष्टत्वात् ॥ २२ ॥ [द्वैयहकाल्ये तु यथान्यायम् ॥ २३ ॥ वचनाद्वैककाल्यं स्यात् ॥ २४ ॥]

द्व्यहकालाः किमैन्द्राग्नाद्याः सद्यःकालगा उत ॥ आद्यः प्रकृतिवन्मैवं विकृत्युक्तिविशेषतः ॥ ९ ॥

विकृतयोद्व्यहकालाः सद्यःकाला वेति संशये प्रकृतिवद्व्यहकालाः । नच वचनविरोधः प्रकृति-

---

तेत्यनेनेत्यर्थः । **अस्यामिति** । यस्यां शाखायामृत्वाद्यनादरवचनं तस्यामित्यर्थः । इह सोमेन यक्ष्यमाण इति विशेषणाद्वचनादिष्टिपूर्वत्वमित्यधिकरणोदाहृतवचनाद्यदाधानानन्तर्यं प्राप्तं तद्युक्तस्य सोमस्यायमृत्वाद्यनादरः न सोममात्रस्य । ततश्च वसन्तादिविधिरिष्टिपूर्वत्वे पर्यवसित इत्याह—**सोमेनाधानानन्तरमिति** । संपदादीत्यादिशब्देन क्षेमादेर्देवनक्षत्रस्य च संग्रहः । **स्थितादिति** । ऋत्वादिचिन्तापूर्वपक्षावसरे स्थितादुत्तरं तच्छेष उच्यत इत्यर्थः । सिद्धान्तैकदेशिपक्षान्तरोपवर्णनमुखेन पूर्वपक्षनिरासमाह—**न कृत्स्नेति** । विहितात् विभक्तादवयवशःकृतादिति यावत् । **अदःशब्देति** । 'स सोमेनेष्ट्वाग्नीषोमीयो भवती'त्युपक्रमाददःशब्देनाग्नीषोमीयमेव परामर्शनीयमिति भावः । न प्राभाकरवद्ब्राह्मणस्यैव कल्पद्वयं किंत्वविशेषात्त्रयाणामपि । अविशेषश्च तन्त्ररत्न एव प्रपञ्चित इत्याशयेनाह—**तेनेति** । सूत्रार्थस्तु—ब्राह्मणस्य प्रथमं सोमः स्यात् कृत्स्नदर्शपूर्णमासोत्कर्षादिति ॥

पुरोडाशस्तु० ॥ १९ ॥ एकहविरुत्कर्ष इत्ययुक्तमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**अग्नीषोमेति** । यद्यप्याज्यं वैष्णवं प्राजापत्यमपि भवति तथाप्याज्यहविषो भेदाभावेनैकस्यैवाज्यस्य देवतात्रयसंबन्धाद्यदग्नीषोमसंबद्धं हविः तत् सोमानन्तरं कुर्यादित्युक्ते कदाचिदग्नीषोमसंबन्धमात्रेणाज्यस्याप्यग्नीषोमीयत्वसद्भावात्तस्याप्युत्कर्षादसोमयाजिन उपांशुयाज एव न संभवतीत्यर्थः । अग्नीषोमीयस्य हविष उत्कर्षे हि ब्राह्मणस्य सोमादूर्ध्वमग्नीषोमीयत्वं हेतुः ब्राह्मणस्याग्नीषोमीयत्वं चाग्नीषोमोद्देशेन त्यागार्हत्वम् । ततश्च सोमानन्तरमेव ब्राह्मणस्याग्नीषोमोद्देश्यकहविस्त्यागार्हत्वादग्नीषोमदेवताकं हविः सोमानन्तरं कर्तव्यमित्युक्ते यद्धविरग्नीषोमावेवोद्दिश्य त्यक्तव्यं तस्यैवोत्कर्षः, नतु यद्धविर्देवतान्तरोद्देशेनापि त्यक्तुं शक्यं तस्याप्युत्कर्षः । तदुत्कर्षे हेतोरसामर्थ्यात् । एवंच ब्राह्मणेनाज्यस्याग्नीषोमावुद्दिश्य त्यक्तुमशक्यत्वेऽपि विष्णुं प्रजापतिमेववोद्दिश्य त्यक्तुं शक्यत्वेनाज्यस्योत्कर्षाभावादसोमयाजिनोऽप्यस्त्युपांशुयाज इति सिद्धान्तमाह—**विष्णुवेति** । सूत्रार्थस्तु—विशिष्यानिर्देशे पुरोडाश एव स्यात् तद्युक्ते हविर्युक्ते देवतोद्देशेन हविस्त्यागार्हे पुरुषे अग्नीषोमयोर्देवतात्वादिति ॥

विकृतेः प्रकृतिकालत्वात्० ॥ २२ ॥ विकृतयः दर्शपूर्णमासविकृतय इत्यर्थः । **वचनान्तरेति** । पूर्वेद्युरग्निं गृह्णाति

वदेव। प्रकृतौ हि 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'ति वाचनिकं कालं वचनान्तरवशादेकदेशेन योजयित्वा व्यहकालत्वमेवाश्रितम् । तथा विकृतावपि य इष्ट्या पशुनेत्यादिविहितः काल एकदेश एव स्यात् व्यहकालस्य प्रकृतितः प्राप्तत्वात् । वचनं त्विदं व्यवस्थानिवृत्त्यर्थम् । प्रकृतितो हि पौर्णमासीविकाराणाममावास्याविकाराणां च तद्वदेव कालव्यवस्थायां प्राप्तायामव्यवस्थार्थं य इष्ट्या पशुनेत्यादिवचनम् । संभवति च द्वयोरपि प्रकृतिविकृत्योर्व्यहकालत्वमेकस्याश्चतुर्दश्यां उपक्रमसंभवादतो व्यहकालाः । उच्यते—'न प्रत्यक्षश्रुतः कालः संकोचं चोदकाद्व्रजेत् ॥ सर्वाङ्गयुक्ता विकृतिः पञ्चदश्यामतो भवेत् ॥'

सोमात्सांनाय्यविकारादीनामुत्कर्षाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सांनाय्याग्नीषोमीयविकारा ऊर्ध्वं सोमात्प्रकृतिवत् ॥ २५ ॥

आमिक्षादेरनियतिः स्यात्सोमादूर्ध्वमेव वा ॥ अविशेषादग्निमोऽन्यो नासोमेति विशेषतः ॥ १० ॥

नासोमयाजी संनयेदाग्नेयो वै ब्राह्मण इतिवचनाभ्यां सांनय्याग्नीषोमीययोः सोमोत्तरकालत्वात्तद्विकाराणामप्यतिदेशात्तत्कालत्वमिति सुहृद्भूत्वोपदिष्टवान् ॥

उत्तरेद्युर्देवता यजेतेति वचनान्तरेत्यर्थः । **ननु** वाचनिकस्य कालस्य चोदकात्संकोचो न युक्त इत्याशङ्क्य, स्यादेवं वचनं साङ्गाया विकृतेः पौर्णमासीकालविधिपरं स्यात् । तत्तु व्यवस्थानिवृत्त्यर्थमेव । एवंचान्यार्थं प्रवृत्ते वचने पौर्णमास्यमावास्याकालस्यैकदेशयोजनेऽपि न दोषः । एकदेशयोजनेऽपि वचनतात्पर्यविषयव्यवस्थानिवृत्तेरविरोधादित्याशयेनाह—**वचनं त्विति । प्रकृतित इति** । अत्र पौर्णमासीविकाराणाममावास्याविकाराणां च तद्वदेव कालव्यवस्थायां प्राप्तायामव्यवस्थार्थं य इष्ट्या पशुनेत्यादिवचनमिति पाठो बोध्यः । नन्वेककर्ममध्ये कर्मान्तरासंभवात्प्रकृतिविकृत्योर्व्यहकालत्वे उभयोरपि पर्वसंबन्धो दुर्लभ इत्यत आह—**संभवतीति । एकस्या इति** । विकृतेरित्यर्थः । एवंच पूर्वत्र पुरोडाशोत्कर्षसामर्थ्यवदिह सद्यःकालतायामसामर्थ्यमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । य इष्ट्येति वाक्ये तृतीयानिर्दिष्टसाङ्गस्य कर्मणः पौर्णमास्यादिकालसंबन्धः प्रतीयते । तथा सर्वविकृतीनां पर्वद्वयसंबन्धश्च प्रतीयते । ततश्च पर्वद्वयसंबन्धबलाद्यथा व्यवस्थानिवृत्त्यर्थमिदं वचनं तथा साङ्गस्य कर्मणः पौर्णमास्यादिकालसंबन्धबलात्सद्यःकालतार्थमपि ननु व्यवस्थार्थमेव । विनिगमनाविरहात् । एवंच कालो न वचनतात्पर्यविषय इत्युक्तमित्याशयेनाह—**न प्रत्यक्षेति** । ननु पौर्णमासीशब्दो यस्मिन्क्षणे चन्द्रः संपूर्णस्तद्वाचकः । अमावास्याशब्दश्च यस्मिन्क्षणे सूर्याचन्द्रमसौ सह वसतस्तद्वाचकः । स च दश्यास्तिथेरन्तिमः क्षणः । तथाच साङ्गस्य कर्मणः क्षणमात्रेऽनुष्ठातुमशक्यत्वात्संकोचस्त्वयापि वाच्य इति शङ्कां पञ्चदश्यामित्युक्तम् । नैतौ शब्दौ क्षणविशेषमात्रवचनौ किंतु वेदे 'सोमस्य वैराज्ञोऽर्धमासस्य रात्रयः पत्नय तासाममावास्यां च पौर्णमासीं च नोपैदि'ति विशेषप्रयोगाल्लौकिकव्यवहाराच्च पञ्चदश्यात्मकतिथिविशेषवाचकाविति व्यवस्थापितमिति भावः । याज्ञिकास्तु तिथिविशेषवाचित्वेऽपि तादृशक्षणसंयोगोऽवश्यं निमित्तं स्वीकर्तव्य इत्यावश्यकत्वात्तत्क्षणविशेषवाचकावेव । एकस्मिन्क्षणे कर्मकरणाशक्त्या च तत्क्षणयुक्ताहोरात्रपरत्वं स्वीक्रियते सोमस्य वैराज्ञ इत्यादिव्यवहारः प्रायेण पञ्चदश्यां तत्क्षणयोगादुपपन्नः । एवंच यत्र प्राक्सूर्यावर्तनात्प्रतिपत्पञ्चदशी च तस्मिन्नेव दिने विकृतयः तत्पूर्वदिने पञ्चदश्यामित्याहुः । सूत्रार्थस्तु—विकृतेः प्रकृतितः प्राप्तव्यहकालत्वाच्चोदकबाधः स्यात्तत एव सद्यःकाला स्यात् । प्रकृतौ तु तयोर्व्यहकालत्वपर्वकालत्वयोः प्रत्यक्षशिष्टत्वादुभयमङ्गीकृतमिह त्वेकस्यानुमानिकत्व एवेति ॥

सांनाय्याग्नीषोमीयविकाराः० ॥ २५ ॥ तद्विकाराणामिति । सांनाय्यविकाराणां 'यः पाप्मना गृहीतः तस्मा एतां मैत्रावरुणीं पयस्यांनिर्वपे'दित्यादीनामग्नीषोमीयविकाराणां'अग्नीषोमीयमेकादशकपालं निर्वपेद्वसन्ते ब्रह्मवर्चसकाम' इत्यादीनां चेत्यर्थः । अत्र भाष्ये सांनाय्यविकारत्वेन पशुरुदाहृतः तत्तु टुप्टीकायां दूषितम् । तथाहि प्रकृतिभूतोऽग्नीषोमीयपशुस्तावन्नोदाहरणं तस्य सोमाङ्गतया सोमप्रयोगमध्ये 'स एष उपवसथीयेऽह्नि द्विदेवत्यः पशुरालभ्यत' इति विहितकालविरोधेन सोमोत्तरकालत्वस्य चोदकतः सिद्धान्तयितुमशक्यत्वात् । नापि तद्विकारा निरूढपश्वादयः । तेष्वपि प्रकृताग्नीषोमीयपशावविद्यमानस्य सोमोत्तरकालत्वस्य चोदकप्राप्त्यसंभवात्तस्मादिह पशुर्नोदाहरणमिति । **सुहृदिति** । कालनिरूपणप्रस्तावात्सांनाय्यादिविकृतिकालं सुहृद्भावेनोक्तवानिति नात्र पूर्वपक्षे यत्नः कार्य इत्यर्थः ॥

सोमविकाराणां दर्शपूर्णमासात्प्रागकर्तव्यताधिकरणम् ॥ ८ ॥

तथा सोमविकारा दर्शपूर्णमासाभ्याम् ॥ २६ ॥

एकाहानामनियमो दर्शादेरूर्ध्वमेव वा ॥ सोमवत्प्रथमो नैवमनुक्तेः स्यात्तदूर्ध्वता ॥ ११ ॥

इष्टिपूर्वत्वं सोमपूर्वत्वं चोभयमस्तीत्युक्तम् । अतः प्रकृतिवत्सोमविकाराणामपीष्टेः प्रागूर्ध्वं संभवं मन्यते । नत्वेवम्—'नहीष्टेः प्रागनुष्ठानं सोमस्याहत्य चोदितम् ॥ आधानानन्तरोक्त्या तु संजातं प्राक्त्वमर्थतः ॥ आधानानन्तरत्वं च विकृतीनां न सिद्ध्यति ॥ ज्योतिष्टोमोर्ध्वकालत्वाद्द्वयोश्च तदसंभवात् ॥' 'एष वा व प्रथमो यज्ञो यज्ञाना'मित्यनेन ज्योतिष्टोमानन्तरकालत्वाद्विकृतीनां नाधानानन्तर्यं संभवति । एकश्चायमनन्तरकालो न द्वाभ्यां प्रकृतिविकृतिभ्यामवरोद्धुं शक्यः । प्रत्यक्षवचनात्तु प्रकृत्या संगृहीत इति न विकृतेः संभवति । तदसंभवाच्च न विकृतयः प्राग्भावमिष्टेः लभन्ते । नचाहत्य प्रकृतेरिष्टेः प्राक्त्वमुक्तं यदतिदिश्येत । इष्ट्युत्तरकालत्वं तु साक्षादुक्तं प्रकृताविति तदेव विकृतिष्वतिदिश्यते ।—'अतः सोमविकाराणां दर्शादेः परतः क्रिया ॥ एवं निरूपिता सम्यक् षट्प्रमाणा क्रमस्थितिः॥' इति श्रीमहोपा० पार्थसारथिमिश्रकृतौ शास्त्रदीपिकायां पञ्चमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥४॥

तथा सोमविकाराः० ॥ २६ ॥ **अत इति** । नच सांनाय्यस्यापि 'तदु समवनयेदि'ति वचनात्सोमात्प्राग्भावोऽप्यस्तीति तद्विकाराणामपि सोमोत्तरकालीनत्वं न स्यादिति वाच्यम् । सांनाय्यस्य सोमात्प्राग्भावो नास्तीति कृत्वाचिन्तया पूर्वाधिकरणप्रवर्तनात् । एवंच पूर्ववैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । **अर्थत इति** । ततश्चार्थिकत्वान्न तस्यातिदेश इति भावः । **नन्वेवमपि** प्रकृतौ वाचनिकस्याधानानन्तर्यस्य विकृतिष्वतिदेशात्प्रकृतिवद्विकृतीनामप्यार्थिकमिष्टेः प्रागनुष्ठानमस्त्वत्यत आह—**आधानानन्तरत्वमिति । द्वयोश्चेति ।** प्रथमानुष्ठितेन व्यवहिततया द्वितीयस्याधानानन्तर्यविघातादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—यथासांनाय्यादिविकाराः सोमादूर्ध्वं भवन्ति तथा सोमविकारा दर्शपूर्णमासाभ्यामूर्ध्वं स्युरिति ॥ **इति श्रीनिट्टलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकासंज्ञायां पञ्चमाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥४॥**

षष्ठाध्यायः ॥ ६ ॥

षष्ठाध्यये प्रथमः पादः ।

यागादिकर्मणां स्वर्गादिफलसाधनताधिकरणम् ॥ १ ॥

द्रव्याणां कर्मसंयोगे गुणत्वेनाभिसंबन्धः ॥ १ ॥ [असाधकं तु तादर्थ्यात् ॥२॥ प्रत्यर्थं चाभिसंयोगात्, कर्मतो ह्यभिसंबन्धः, तस्मात्कर्मोपदेशः स्यात् ॥३॥]

अनुष्ठानक्रमः सर्वः पञ्चमे सुनिरूपितः ॥ कोऽनुष्ठातेत्यपेक्षायामधिकारोऽत्र वर्ण्यते ॥ १ ॥
कर्माधिकारः कर्तुर्नो किं वास्ति न फलश्रुतेः ॥ धात्वर्थभाव्यताभानात्फलभोगविवर्जनात् ॥ २ ॥
बलीयस्या विधिश्रुत्याऽवरुद्धा भावनात्र च ॥ भाव्यः स्वर्गः पुमर्थत्वात्कर्मियोगाच्च सोऽस्त्यतः ॥ ३ ॥

'भेदादिलक्षणैरेवमनुष्ठेये निरूपिते ॥ कोऽनेनाधिक्रियेतेति सांप्रतं संप्रधार्यते ॥ तदुपोद्धातर[1]पेण त्वादावेतद्विचार्यते ॥ कर्मभिः पुरुषः कर्ता किमधिक्रियते नवा ॥' सत्यधिकारे कस्य कुत्राधिकार इति चिन्तयितुं लक्षणमारब्धव्यमिति तत्सिद्ध्यर्थमधिकारसद्भावः प्रथमं प्रतिपाद्यते । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत', 'चित्रयायजेत पशुकामः' इत्यादिषु किं पुरुषस्याधिकारः स्वा… कर्मजन्यफलभोक्तृत्वमस्ति नैवेति[2] चिन्त्यते । तदर्थमिदं विचार्यते । येयं प्रत्ययोपात्ता भाव…

द्रव्याणां कर्मसंयोगे गुणत्वेनाभिसंबन्धः ॥ १ ॥ ननु क्रमनिरूपणस्य प्रातिस्विकरूपेणाधिकारनिरूपणहेतु… भावात्कथं क्रमनिरूपणानन्तरमधिकारलक्षणारम्भः । नच क्रमनिरूपणस्य प्रातिस्विकरूपेण हेतुत्वाभावेऽपि द्वितीयाद्य… यचतुष्टयस्यानुष्ठेयवर्गनिरूपणात्मकतयानुष्ठेयनिरूपणाधीनेऽधिकारनिरूपणे हेतुत्वाद्द्वितीयाद्यध्यायचतुष्टयानन्तरमधिकार… क्षणारम्भो युक्त इति वाच्यम् । तथासति हि साधिकारस्यैव विधेरितिकर्तव्यताकाङ्क्षा । आकाङ्क्षाधीनश्च विनियोग… विनियोगविधिस्तावदधिकारविध्यपेक्षः । तथा साधिकारस्यानुष्ठेयप्रयोगापेक्षा नतु निरधिकारस्येति कर्मानुष्ठापकः प्रयोग… धिरप्यधिकारविध्यपेक्ष एव । तस्माद्विनियोगविधिप्रमेयशेषशेषिभावव्युत्पादनपरस्य तृतीयस्य प्रयोगविधिगम्यप्रयुक्ति… व्युत्पादनपरयोश्चतुर्थपञ्चमयोश्चाधिकारविधिप्रमेयव्युत्पादनपराधिकारलक्षणोपजीवकत्वेनास्य तृतीयाद्यपेक्षया पूर्वभाव… किं न स्यादित्यत आह—**भेदेति** । शक्त्यपेक्षोऽधिकारः । अशक्तस्य तिर्यगादेरनधिकारात् । शक्तिश्च विषयनिरूपणा… ननिरूपणा । विषयश्चाध्यायचतुष्टयप्रतिपाद्योऽनुष्ठेयवर्गः । इत्यनुष्ठेयवर्गनिरूपणपरस्याध्यायचतुष्टयस्य हेतुत्वं संभवत्येव… उक्तंचाचार्यैः 'भारो यो येन वोढव्यः स प्रागवगतो यथा ॥ तथा कृत्स्नस्य वोढेति शक्यं कर्तृनिरूपणम् ॥' इति । यद्य… लोकेऽयं वोढा अस्य को भार इति वोढृतोऽपि भारनिरूपणमस्ति तथापि लोकेऽप्ययं एतावत्पूर्वमूढवान् इदानीमप्येताव… शक्नोतीत्येवं वोढृत्वं निश्चित्यायं वोढा अस्य को भार इति वोढृतो भारनिरूपणं वाच्यम् । एतावद्वोढुं शक्त इति निश्च… वोढव्यस्यैतावत्तानिश्चयाधीनः । एवंच लोकेऽयं वोढा अयमस्य वोढुर्भार इतीदं निरूपणं विविच्यमानमेतावद्वोढुमिति … व्यसामान्यमवगतं तस्य द्रव्यस्यायं भार इत्येवं विशेषनिरूपणमात्ररूपं पर्यवसितमिति लोकेऽपि नास्ति वोढृतो भारनि… पणम् । शेषशेषिभावादयश्च स्वर्गकामस्याधिकार इत्यधिकारसद्भावमेवापेक्षन्ते नतु तिर्यगादिव्यतिरिक्तस्य त्रैवर्णिकस्याप्र… समाधेयाङ्गवैकल्यरहितस्य स्वर्गकामस्याधिकार इत्येवंरूपमधिकारविशेषम् । अधिकारविशेषश्चाध्यायार्थो नाधिकारसद्भाव… तस्य प्रथमाधिकरणमात्रप्रतिपाद्यस्याध्यायार्थत्वानुपपत्तेः । अतः शेषशेषिभावादिनिरूपणस्याधिकारविशेषनिरूपणानपेक्ष… त्तन्निरूपणापेक्षयाऽस्य पूर्वभावित्वप्रसक्तिरिति भावः । **नन्वेवमधिकारसद्भावप्रतिपादकस्य प्रथमाधिकरणस्याध्यायास…** स्यादित्यत आह—**तदुपोद्धातेति** । नन्वेवं शेषशेषिभावनिरूपणादिष्वप्युपोद्धातत्वसंभवात्तत्रैवाधिकारसद्भावसंपादनं न स्यादित्याशङ्क्य सर्वत्रोपोद्धातत्वसंभवेऽपि सामान्यविशेषभावप्रत्यासत्त्याधिक्यादिहैव तन्निरूपणं युक्तमित्याशयेन व्या… —**सत्यधिकार इति । स्वाम्यमिति ।** अधिरत्रोपर्यर्थकः । ततश्चाधिकार उपरिभावेनावस्थितिरित्यर्थः । उपरिभा… नावस्थितिश्च स्वाम्यपर्यायः । यो यस्य स्वामी स तस्योपरि भवतीति । एवंच कर्मभिः पुरुषोऽधिक्रियते इत्यादेः कर्म… स्वभूतैरुपरिभावेनावस्थाप्यते स्वामीक्रियते इत्यर्थो बोध्यः । स्वामिभवनस्य स्वाधीनत्वात् । तदुक्तम् 'यद्यस्य स्वं तत्तम… करोति स्वामिनं करोतीत्यर्थ' इति । अत्र व्युत्पाद्यस्वर्गादिफलत्वस्याधिकारसद्भावफलकत्वस्फोरणाय स्वामित्वं विविच्य … यति—**कर्मजन्येति** । स्वजन्यफलभोक्तुरेव स्वामित्वादिति भावः । किं धात्वर्थो भाव्य उत स्वर्गादिस्तदर्थं च किं धात…

---

१ तद्रूपोद्धात. २ नेति चिन्त्यते.

तस्याः किं धात्वर्थ एव भाव्यः प्रधानं स्वर्गादि तु साधनतया गुणभूतं उत काम्यमानत्वेनोपात्तः स्वर्गादिरेव भाव्यस्तत्साधनं च धात्वर्थ इति। ततोऽप्येतद्विवेक्तव्यं योऽत्र क्रियायाः स्वर्गकामादेश्च पुरुषस्य क्रियाकर्तृरूपः संबन्धस्तत्र किं क्रियाप्रधानतः पुरुषो गुणतः ततो विपरीतं वेति । यदि गुणतः पुरुषस्ततस्तस्य गुणभावं क्रियाक्षेपादेव सिद्धमनूद्य स्वर्गादिद्रव्यं साधनत्वेन विधीयते । कामयतिश्च साधनकामनानुवादः । तदयमर्थः—स्वर्गं साधनत्वेन कामयमानो यजेत, स्वर्गेण यागं कुर्यादित्यर्थः । यद्वा स्वर्गकामनैव समुद्रमनोध्यानवद्गुणभूतकर्तृविशेषणं सती यागाङ्गमुपदिश्यत इति द्वेधा पूर्वपक्षः । अथ प्रधानतः पुरुषस्ततस्तस्यात्मार्था स्वर्गादिगोचरा प्रवृत्तिः प्रत्ययेन विधीयते साधनतया च याग उपदिश्यते । स्वर्गकामो यागेन कुर्यादात्मार्थां प्रवृत्तिमिति स्वर्गकामस्य चात्मार्था प्रवृत्तिः स्वर्गविषयैवेति स्वर्गभावनैवानेन प्रकारेणोपदिष्टा भवति । तदयमर्थः—स्वर्गं यः प्राप्तुमिच्छति स यागेन कुर्यादभिलषितं स्वर्गश्च तस्याभिलषित इति स्वर्गं भावयेद्यागेनेत्युक्तं भवति । स्वर्गकामोदाहरणे तु प्रथमपूर्वपक्षौपयिकतयेदमपि चिन्त्यते । स्वर्गशब्दो द्रव्यवचनः प्रीतिवचनो वेति । प्रीतिवचनत्वे तु तस्याः साधनत्वासंभवादत्यन्तानालम्बनः प्रथमः पक्षः स्यादिति । तत्र पूर्वः पक्षः—'धात्वर्थस्यैव भाव्यत्वं पदश्रुत्या प्रतीयते ॥ स्वर्गादेः खलु वाक्येन श्रुतेर्वाक्यं च दुर्बलम् ॥ भूतं च स्वर्गपश्वादिद्रव्यं भव्याय कर्मणे ॥ उपदेश्यं न भूताय भव्यकर्मोपदेशनम् ॥' स्वर्गशब्दश्चन्दनादिषु प्रयोगाद्द्रव्यवचन इति न साधनत्वासंभवः । पश्वादेस्त्वसंदिग्धमेव द्रव्यवचनत्वं, अथवा स्वर्गादि-

प्रधानमुत स्वर्गादिरिति संशयद्वयमभिप्रेत्याह—**तदर्थमिति** । ननु स्वर्गशब्दस्य समासे उपसर्जनीभूतस्याख्यातसंबन्ध एव नास्ति तत्कथं तस्य गुणप्रधानभावसंदेह इत्याशङ्क्य पर्यवसितमर्थमादायायं संशय इत्यभिप्रेत्य तद्धेतुभूतं श्रूयमाणार्थगोचरं संशयान्तरमाह— **ततोऽप्येतदिति । क्रियाकर्तृरूप इति ।** नच क्रियाकर्तृरूपसंबन्धाभ्युपगमे कर्तुर्गुणत्वनियत्यात्प्राधान्यकोटेरनुन्मेष इति वाच्यम् । मलिनेन स्नातव्यं क्षुधितेनाशितव्यमित्यादौ कर्तुः प्राधान्यात्कर्तरि व्रतस्य, करणे प्रयाजशेषाभिघारणस्य, कर्मणि प्रोक्षणस्य, संप्रदाने पशुपुरोडाशयागस्य, अपादाने अग्नेस्तृणान्यवचिनोतीत्येतस्य, अधिकरणे दध्यानयनस्य च संस्कारजनकत्वेन कारकमात्रेऽपि गुणत्वनियमासिद्धेश्चेति भावः । प्रधानतः गुणत इति सार्वविभक्तिकस्तसिल् प्रथमार्थे । शब्दतः पुरुषे प्रतीयमानं गुणत्वं प्रधानत्वं च स्वर्गे पर्यवसाययन्फलफलिभावमुपपादयति—**यदीति । आक्षेपादिति ।** नच गुणभूतपुरुषंविना क्रियानुपपत्तेः पुरुषसामान्यसिद्धावपि स्वर्गकामशब्देन पुरुषविशेषविधिः किं न स्यादिति वाच्यम् । स्वर्गकामः कदाचिदस्वर्गकामोऽपि भवतीति स्वर्गकामशब्दस्य ब्राह्मणादिशब्दवत्पुरुषविशेषसमर्पकत्वाभावेन ब्राह्मणो बृहस्पतिसवेनेत्यादिवत्पुरुषविशेषविध्यनुपपत्तेः । यदा स्वर्गकाम इति कालोपलक्षणार्थत्वे तु स एव दोषः । तस्माल्लोहितोष्णीषादिवद्विशेषणस्वर्गपर एवायं शब्द इति भावः । एवंच पूर्वपक्षे क्रियाकर्तृसंबन्धो निष्पन्न इत्याह—**तदयमिति ।** स्वर्गं साधनत्वेन कामयमानो यजेतेत्येतच्च क्रियाक्षेपादेव यत्किंचिद्द्रव्यस्य साधनत्वेन कामनासिद्धेः द्रव्यविशेषस्वर्गविधौ पर्यवस्यतीत्याह—**स्वर्गेणेति** । सति संभवे कामयतेरनुवादकत्वमयुक्तं मन्वान आह—**यद्वेति ।** स्वर्गकामनाया गुणत्वेन विधाने समुद्रमनोध्यानादिवददृष्टार्थत्वापत्तेः स्वर्गविशेषितकामनाविधाने गौरवाच्चायं पक्षः संभवमात्रेणोपन्यस्तः । स्वर्गरूपद्रव्यस्य तु क्रियानिर्वर्तकत्वेन दृष्टार्थत्वाल्लाघवाच्च प्रथमपक्ष एव ज्यायानिति तन्त्ररत्ने । **विशेषणमिति ।** यो यजते स स्वर्गकामः संनित्येवमित्यर्थः । **आत्मार्थेति** । अस्वार्थे पुरुषस्य प्रेरयितुमशक्यतया सिद्धान्ते वक्ष्यमाणप्रवर्तनाख्यविधिसंबन्धात्प्रवृत्तेरात्मार्थत्वमिति भावः । **नन्वे**वमपि प्रवृत्तेः कथं स्वर्गगोचरत्वं स्वर्गशब्दस्य कामविशेषणत्वेनोपक्षीणस्य प्रवृत्तिविशेषकत्वासंभवादित्याशङ्क्यार्थात्तत्सिद्धिमाह—**स्वर्गकामस्येति** । ननु यथाकथंचित्स्वर्गं य इच्छति तस्य सर्वस्यापि स्वर्गकामत्वात्तदर्थतामात्रेण कथं स्वर्गगोचरत्वसिद्धिरित्याशङ्क्यात्मार्थं यः स्वर्गमिच्छति स एव स्वर्गकामशब्दार्थो नान्यः विधिसंबन्धात् कामनास्वरसाच्च स्वर्गस्य काम्यमानस्य कामयितृपुरुषार्थत्वावगमात्तादृशपुरुषप्रवृत्तेश्च स्वर्गभाव्यकत्वं यद्यपि स्वर्गकामस्यार्थान्तरविषयेत्यादिना सिद्धान्ते वक्ष्यमाणप्रकारेण सिध्यतीत्यभिप्रेत्याह—**तदयमर्थ इति । प्रथमेति ।** प्रीतिवचनत्वे द्रव्यवचनत्वे च तत्कामनाया अङ्गत्वोपपत्त्या द्वितीयपूर्वपक्षोपयोगाभावादिति भावः । भूतं निष्पन्नं । भव्याय साध्याय । ततश्च वस्तुसामर्थ्यादपि स्वर्गादिद्रव्यस्य साधनत्वं यागस्य भाव्यत्वं च स्वीकार्यमितरथा क्रियाया द्रव्यार्थतायामदृष्टार्थता स्यादिति भावः । **न साधनत्वासंभव इति** । नचोत्पत्तिशिष्टपुरोडाशयवरोधाद्द्रव्यान्तरस्य साधनत्वं न संभवतीति वाच्यम् । पुरोडाशादिष्वेव स्वर्गशब्दवाच्यत्वाय रूपरससौरभादिकमा-

१ तस्यां किं. २ क्षेपसिद्धमनूद्य. ३ कामस्यात्मार्था. ४ पयिकत्वादिदमपि.

कामनैव यागाङ्गमिति सर्वथा याग एव भाव्यो न तेनान्यत्फलम्। असति च फलेऽधिकाराभावादनार म्भणीयमधिकारलक्षणम्। नन्वेवमफले कर्मणि न कश्चित्प्रवर्तेत। मा प्रवर्तिष्ट किंनः छिन्नम्। नैत वता शक्यं फलमुपगन्तुम्। अफलस्य च कर्मणोऽधर्मत्वं न[1] सिद्ध्यतीत्येतदपि भवतु। तथास[2] 'चोदनालक्षणो धर्म' इति[3] प्रत्युक्तं स्यादित्येतदपि सत्यम्। तदधीनं च सकलं शास्त्रमिति सकलश स्त्राक्षेपेणेदमधिकरणमारब्धम्। विधिरपि पुरुषं प्रवर्तयति नतु फलवत्तां गमयति। नच प्रवर्तिते ऽपि कश्चिदफले प्रवर्तेत इति व्यर्थ एव विधिरिति प्राप्तेऽभिधीयते—'पदश्रुतेर्बलीयस्या विधिश्रुत हि भावना॥ अवरुद्धा न यागादि भाव्यमालम्बितुं क्षमा॥ स्वर्गादिः कामनायोगात्फलत्वेनै गम्यते॥ [4]स्वरसात्पुरुषाणां हि कामना फलगोचरा॥' लिङादयो विधिं भावनां चाभिदधति। ते प्रकृत्युपात्तयागसंबन्धात्पूर्वमेव विधिसंबन्धो भावनायाः प्रतीयते। प्रवर्तनारूपश्च विधिः प्रवृत्तिहेतु व्यापारः प्रवर्तना तद्योगिता चापुरुषार्थभाव्याया भावनाया न संभवतीति यागातिक्रमेण पुरुषार्थस्यै

सज्य यष्टव्यमिति पुरोडाशादीनामेव स्वर्गशब्देन विधानात्। यद्वा स्वर्गकामवाक्ये वाजिनन्यायेन चन्दनादिद्रव्यविशि कर्मान्तरविधानान्न कश्चिद्दोष इति भावः। **न सिद्ध्यतीति**। अलौकिकश्रेयःसाधनस्यैव धर्मत्वादित्यर्थः। **तदधीन मिति**। धर्मस्य चोदनालक्षणत्वाधीनमित्यर्थः। **नतु फलवत्तामिति**। नच प्रवर्तकत्वान्यथानुपपत्त्या विधितः फलाव इति वाच्यम्। प्रथमतः पदश्रुत्या यागस्य भाव्यत्वेसति तयैव भाव्याकाङ्क्षाशान्तेर्भाव्यद्वये वाक्यभेदापत्त्या फलकल्पना पपत्तेः। नच एकपदलक्षणश्रुत्यपेक्षया प्रबलया एकप्रत्ययलक्षणश्रुत्या प्रथममेव भावनाया विध्यन्वयादपुरुषार्थस्य याग भाव्यत्वं न संभवतीति युक्तम्। यदि हि भावना प्रथममेव विधिना संबध्येत ततो भावनाविशेषणानां करणादीनां वि यत्वं न स्यात्। विशिष्टभावनाविध्यधीनं हि तेषां विधेयत्वं नतु स्वातन्त्र्येण। तस्मात्करणादिसंबन्धात्पूर्वं भावनाया विधि बन्धविरहात्करणादिसंबन्धस्य च क्रियायाः कर्मप्रवणतया भाव्यसंबन्धानन्तरभावित्वात्प्रथमं यागस्य भाव्यत्वं निष्प्रत्यू मिति भावः। प्रथमं [5]तावदेकप्रत्ययोपात्तयोर्विधिभावनयोः प्रत्यासत्त्या संबन्धः प्रतीयते तथापि भावनायाः करणाद्यन रक्तायाः शुद्धाया अनुष्ठानायोग्यत्वात्स संबन्धो न निर्व्यूढो भवति। अंशत्रययुक्तायास्तु तस्या अनुष्ठेयत्वादनुष्ठापकवि संबन्धो निर्वहतीति प्रथमप्रतीतविधिसंबन्धो न केवलं तत्स्वरूपेण किंतु करणादिविशिष्टवेषेणेत्येवं प्रथमप्रतीतसंबन्धाप त्यागेन तन्निर्वाहः कल्प्यः। ततश्च प्रथमप्रतीतविधिसंबन्धबलाद्भावनायाः पुरुषार्थभाव्यकत्वं विशिष्टवेषेण तत्संबन्धप वसानाद्विशेषणानां विधेयत्वं चोपपन्नमित्याशयेनाह—**पदश्रुतेरिति। बलीयस्या इति**। अन्तरङ्गत्वादिति भाव स्वर्गादेः साधनत्वस्य व्रीहिभिर्यजेतेत्यादिवत्कामनासंयोगविरहेऽप्युपपत्तेः। तत्र कामनासंयोगोऽनर्थकः। फलत्वं तु का शब्दोच्चारणं विना न सिद्ध्यति। इदमस्याभिलषितमिति ज्ञानाभावे फलत्वबुद्ध्यनुदयात्ततः कामसंयोगसार्थक्यादपि स्व देरेव भाव्यत्वमित्याह—**स्वर्गादिरिति**। कामनायोगस्य फलत्वप्रत्यायकत्वे युक्त्यन्तरमाह—**स्वरसेति**। ननु लि दीनामाख्यातान्तरवदर्थभावनामात्रवाचकत्वेन विधिवाचकत्वस्यैवाभावात्कथं भावनायाः प्रत्ययश्रुत्या विध्यवरोध इत आह—**लिङादय इति**। लिङादयो हि प्रवर्तकज्ञानजनकाः। प्रवृत्तिश्च द्वेधा स्वेच्छया परप्रेरणया च। आचार्यप्रेरि गामानयामि बालप्रेरिता स्तन्यं ददामीति न स्वेच्छयेत्यादिव्यवहारदर्शनात्तत्र शब्दश्रवणपूर्विकायां प्रवृत्तावन्वयव्यति काभ्यां प्रेरणाज्ञानस्य प्रवर्तकत्वाद्विधिनिमन्त्रणेत्याद्यनुशासनाच्च लिङादीनां प्रेरणात्मकविध्यभिधायकत्वमावश्यकमित्यर्थ **ननु** भवतु प्रथमं विधिसंबन्धस्तथापि कथं पुरुषार्थभाव्यकत्वम्। नच विधेः प्रवर्तनात्मकत्वादपुरुषार्थभाव्यकत्वे प्रवर्त नुपपत्तेः विधिसंबन्धादेव पुरुषार्थभाव्यत्वमिति वाच्यम्। लिङादयो हि गामानयेत्यादिलौकिकवाक्यस्थले आचार्यादि मामेते प्रवर्तयन्तीत्येवंरूपं पुरुषस्य स्वकीयप्रवर्तनाज्ञानमात्रमुत्पाद्य चरितार्थास्तत्र यदि प्रवर्तनीयः पुरुषः प्रवृत्तिविष कर्मणः फलसाधनत्वं जानाति तदा प्रवर्तते न चेत्सत्यपि लिङादयो मां प्रवर्तयन्तीति प्रवर्तनाज्ञानेनैव प्रवर्तते। यदि लिङादिभिरवश्यं पुरुषः प्रवर्तनीय इति निर्बन्धो भवेत्तदा लिङादयः प्रवर्तनां बोधयित्वा फलाभावे पुरुषस्य प्रवर्तयि शक्यत्वात्प्रवृत्तिविषयस्य फलसाधनतामापाद्य प्रवृत्तिपर्यन्तं व्याप्येरन्। नच तथा निर्बन्धे प्रमाणमस्ति। लिङादिशक्ति त्रात्संजातं प्रवर्तनाज्ञानमदृष्टार्थमपि सार्थकं भवेत् नतु तावता फलवत्त्वसिद्धिरित्यत आह—**प्रवर्तनारूपश्चेति**। भावः—अध्ययनविधिनाधीतैरक्षरैः यथाशक्ति पुरुषस्योपकर्तव्यमिति शक्त्यनुसारेण स्वाध्यायाक्षराणि विनियुञ्जानेन वैदिकाः लिङादयः पुरुषप्रवृत्तिसंबन्धबोधनेन विधिज्ञानेन वा करणेन स्वस्वसंनिहितार्थवादसमर्पितप्ररोचनानुगृहीतेन भा येयुरिति प्रवर्तनायां विनियुज्यन्ते। ततो ज्योतिष्टोमादिवाक्यगतानां प्रवर्तनाबोधजननमात्रेण चारितार्थ्यं न संभव अध्ययनविधिना ज्योतिष्टोमादिवाक्यगतलिङादिप्रवर्तनायाः स्वभाव्यप्रवृत्तिपर्यन्ताया लिङादीन्प्रति विधानेन कर्मसु पु

१ न भवतीत्येतदपि. २ तथाच चोदना. ३ इत्येतदपि प्रत्युद्धृतं. ४ स्वारस्यात्. ५ यद्यप्येकप्रत्यय.

भाव्यत्वं विधिश्रुतिबलादध्यवसीयते । कस्य पुनरसौ प्रवर्तनारूपो व्यापारः । शब्दस्येति ब्रूमः । तस्य संनिहितत्वादन्यस्य चाप्रतीतेः । यद्यपि चास्याचेतनत्वादाज्ञादिव्यापारासंभवः तथापि योऽस्य व्यापारः संभवति तस्यैव यथा प्रवर्तनारूपत्वं संपद्यते तथा यतितव्यम् । अंशत्रयविशिष्टभावनाप्रतिपादनं चास्य व्यापारः । तत्र यदि भाव्यांशे पुरुषार्थ उपनीयते ततस्तत्प्रतिपादनं प्रवृत्तिहेतुर्भवति नान्यथा । तेन शब्दकर्तृकस्यार्थप्रतिपादनरूपस्य व्यापारस्य प्रवर्तनारूपत्वं संपादयितुं तद्विषयभूताया भावनायाः पुरुषार्थभाव्यत्वं निश्चीयते । स्वर्गादिश्च कामनायोगाद्भाव्यतया गम्यते । भाव्यविषया हि मुख्यरूपेण कामना । साधनेषु तु तत्संबन्धनिमित्ता गौणी । नचात्र गौ[1]ण्या ग्रहणे प्रमाणमस्ति । तस्माद्विधिश्रुतेः कामनायोगाच्च स्वर्गपश्वादीनामेव भाव्यत्वं । यागश्च तत्साधनं, प्रीति[2]वचनश्च स्वर्गशब्दस्तामनभिधाय तद्विशिष्टद्रव्याभिधानासंभवात् द्रव्यस्वरूप[3]मात्रे चाप्रयोगात् । अतः स्वर्गादिकामस्य पुरुषस्य तद्भावना यागादिविशिष्टा विधीयते । यद्यपि च स्वर्गकामस्यार्थान्तरविषया प्रवृत्तिः शेषत्वेन संभवति तथापि पुरुषान्तरशेषत्वस्यापि संभवात्स्वर्गकामस्य च कदाचित्फलान्तरमनिच्छतस्तच्छेषित्वासंभवान्न स्वर्गकामार्थप्रवृत्तित्वेन निर्दिश्यते । यैव हि स्वर्गकामेषु शेषत्वेनानुस्यूता पुरुषान्तरेभ्यश्च व्यावृत्ता [4]स्वर्गप्रवृत्तिः सैव स्वर्गकामप्रवृत्तिरित्येवं विशेषणं सहते । अतः स्वर्गकामार्थप्रवृत्त्युपदेशात्तत्साधनत्वेन विहितो यागः स्वर्गसाधनत्वेनैव विहितो भवति । फलसाधने च कर्मणि फलभागिनः पुरुषस्य सिद्धोऽधिकार इति लक्षणमारब्धव्यम् ॥

प्रवृत्तेरपि लिङादिभिरवश्यं संपाद्यत्वात् । तस्मात्स्वर्गकामवाक्ये प्रवर्तनामात्ररूपेणावगम्यमानस्याप्यस्य विधेरध्ययनविधिना कर्तव्यत्वविषेणावगमाद्युक्तं प्रथमावगतविधिसंबन्धबलात्पुरुषार्थभाव्यकत्वमिति । **ननु** भवेदेवमाचार्यादिवद्वेदे प्रवर्तकपुरुषाभावान्निराश्रया प्रवर्तना न संभवतीति शङ्कते—**कस्येति** । प्रवर्तना हि लोके प्रवर्तयितृधर्मत्वेनावगता अहमेनं प्रवर्तयामीत्याचार्यादेः प्रवर्तयितुः स्वगतत्वेन प्रवर्तनानुभवात्ततश्च वेदे शब्दस्यैव प्रवर्तकत्वात्तद्धर्म एव प्रवर्तना । **नन्वेवं** वैदिकलिङादिव्यापारस्य लोके व्यवहारानुपातित्वाभावात्कथं तत्र लिङादेः संबन्धग्रहः । उच्यते—क्षुधितस्य बालस्य रोदनेन स्तन्यदाने प्रवर्तमानाया मातुः प्रवृत्तेर्बालप्रवर्तनाहेतुकत्वाध्यवसायात्तद्दृष्टान्तेन गामानयेत्यादिवाक्यश्रवणानन्तरभाविमध्यमवृद्धप्रवृत्तौ प्रवर्तनाज्ञानस्य कारणत्वमनुमाय तत्कारणं जिज्ञासमानो व्युत्पित्सुर्लिङादिश्रवणानन्तर्यात्तस्यैव प्रवर्तनायां शक्तिं कल्पयति । तत्र चाज्ञादीनां विशेषाणामानन्त्यव्यभिचाराभ्यां वाच्यत्वासंभवात्सर्वविशेषानुयायिप्रवर्तनासामान्यस्यैव वाच्यत्वे स्थिते गोत्वादिसामान्यवाचि गवादिशब्दश्रवणे व्यक्तिविशेष इव वैदिकलिङादिश्रवणेऽपि तद्वाच्येन प्रवर्तनासामान्येन शब्दनिष्ठाज्ञादिविशेषान्तरविलक्षणः प्रवर्तनाविशेषो लक्षणया लभ्यत इति न संकटं किंचिदिति भावः । तमेव शब्दनिष्ठव्यापारं विशेषतः प्रतिपादयन्पुरुषार्थभाव्यकत्वसिद्धिमुपपादयति—**यद्यपीत्यादिना** । **भावनाप्रतिपादनमिति** । नचैवं तादृशभावनाप्रतिपादनस्य तादृशभावनाज्ञानरूपस्य स्वरूपेणैवानुष्ठानोपयोगितया तज्ज्ञानानपेक्षणात्कथं तस्य शब्दवाच्यत्वं, कथं वा सर्वाख्यातसाधारणस्य तादृशभावनाप्रतिपादनस्य लिङादिमात्रवाच्यत्वाभ्युपगम इति वाच्यम् । तादृशभावनाप्रतिपादनं हि न तत्वेन रूपेण लिङादिवाच्यमभ्युपगम्यते अपि तु प्रवर्तनात्वरूपेण । ततश्च प्रवर्तनात्वरूपेण तज्ज्ञानस्याप्युपयोगसंभवादाख्यातान्तरस्थलीयतत्प्रतिपादनस्य प्रवर्तनात्वाभावेन तेन रूपेणासाधारण्याच्च नोक्तदोष इति भावः । यद्यप्यर्थवादानां शब्दभावनेतिकर्तव्यताभूतप्ररोचनासमर्पकत्वेन प्रामाण्यस्य शब्दभावनानिर्वाह्यत्वादेतन्निरूपणं तत्रैव कर्तव्यम् । अतएवाचार्यैस्तत्रैव कृतं तथापीह प्रवर्तनाप्रसङ्गात्कृतं बोध्यम् । एवंच चोदनामात्रेऽपि ग्रन्थकाराणां तन्निरूपणं वस्तुगतिमनुरुध्यांशत्रयविशिष्टभावनाप्रतिपादकत्वेनापि चोदनात्वोपपत्त्या शब्दभावनानिरूपणस्य तत्रावश्यकत्वाभावादित्याहुः । एवं धात्वर्थस्य भाव्यत्वात्प्रच्युतस्य भावार्थाधिकरणन्यायेन करणत्वमित्याह—**यागश्चेति** । ननु प्रीतिविशिष्टद्रव्यं नाभिधेयं किंतु द्रव्यमात्रमेवेति नोक्तदोष इत्यत आह—**द्रव्यस्वरूपमात्रे चेति** । प्रीतिसाधनत्वाज्ञाने चन्दनादौ स्वर्गादिशब्दाप्रयोगादित्यर्थः । **ननु** स्वर्गकामो यागेन कुर्यादात्मार्थां प्रवृत्तिमिति स्वर्गकामपुरुषंप्रति शेषत्वेन प्रवृत्तिविधानमेव वाक्यार्थः तत्कथं स्वर्गभाव्यकभावना विधीयत इत्युच्यत इतीत्याशङ्क्य, सत्यं स एवार्थस्तस्यैव तु स्वर्गभावनाविधिपर्यवसानात्स्वर्गभावनाविधिरित्युच्यत इत्याशयेन स्वर्गकामशेषत्वेन प्रवृत्तिविधेः स्वर्गभावनाविधिपर्यवसानमाह—**यद्यपीत्यादिना** । नन्वेवमपि स्वर्गकामार्थप्रवृत्तेर्यागशिष्टाया उपदेशाद्यागो भावनायामेव साधनं न स्वर्ग इति यागस्य फलसाधनत्वाभावान्न तत्र पुरुषस्याधिकारसिद्धिरित्यत आह—**अत इति** । सूत्रार्थस्तु—द्रव्याणां स्वर्गपश्वादीनां कर्मभिः संयोगे श्रूयमाणे द्रव्याणां कर्मजननसामर्थ्याद्गुणत्वेन संबन्ध इति ॥

---

१ गौणग्रहणे. २ वचनः. ३ मात्रेणाप्रयोगात्. ४ स्वर्गार्था प्र.

अशक्तानामधिकारनिराकरणाधिकरणम् ॥ २ ॥

फलार्थत्वात्कर्मणः शास्त्रं सर्वाधिकारं स्यात् ॥ ४ ॥ [कर्तुर्वा श्रुतिसंयोगाद्विधिः कार्त्स्न्येन गम्यते ॥ ५ ॥]

अन्धादेरस्त्यसौ नो वा स्वर्गेच्छुत्वात्स विद्यते ॥ प्रधानोक्त्यनुसारेण यथाशक्त्यङ्गवर्णनम् ॥ ४ ॥

नैवाज्यावेक्षणादीनां पुरुषं प्रति चोदना ॥ क्रतुं प्रति विधिस्तस्मान्नाशक्तस्याधिकारिता ॥ ५ ॥

सिद्धेऽधिकारे स किं[1] समग्रानुष्ठानासमर्थानामन्धबधिरपङ्गुमूकदेवतिरश्चामपि किंवा समर्था मनुष्याणामेवेति संशयः । तत्र यदि यथाधिकारमङ्गविनियोगस्ततः सर्वेषामपि । अथ यथाविनियं गमधिकारस्तदा समग्रानुष्ठानसमर्थानामेवेति—'तत्र प्रधानवाक्येन सर्वेषामधिकारधीः ॥ जाय तद्वशेनाङ्गवाक्यानामुपवर्णनम् ॥' 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति प्रधानवाक्येन सर्वे स्वर्गकामाधिकारं कर्मावगतं तदनुसारीणि चाङ्गवाक्यानि न तत्संकोचायालम् । अतश्चक्षुष्मन् प्रत्याज्यावेक्षणविधिरचक्षुष्मतस्तु तद्विध्यभावात्तद्रहितमेव फलसाधनम् । एवं बधिरस्यापि वाचन हितं, मूकस्य मन्त्रोच्चारणरहितं, पङ्गोश्च विष्णुक्रमणरहितमिति सर्वेषामर्थिनामशक्याङ्गरहितकर्म नुष्ठानात्सिद्धोऽधिकारः । स्यादेवमर्थिनाम्, तिरश्चां तु सांपरायिकफलकामनाभावात्कथमधिका शङ्का । तेषामपि चतुर्दश्युपवासादिदर्शनादस्त्येवादृष्टार्थितेति मन्यते । अत्रोच्यते—'नैवाज्यावेक्षण दीनां पुरुषंप्रति चोदना ॥ यतोऽसमर्थस्तच्छून्यं कर्म कृत्वाऽधिकारभाक् ॥' पुरुषंप्रति हि विधी यमानमसमर्थं प्रत्यविहितत्वादनङ्गमेवेति तद्रहितमेव कर्माविगुणं समग्रं फलं साधयेत्—'क्रतुंप्र विधिस्तेषां तादृशं तं च शक्नुवन् ॥ कृत्वा फलमवाप्नोति ततोऽन्यस्यानधिक्रिया ॥' नहि स्वातन्त्र्ये णाङ्गवाक्यानि पुरुषैः संबध्यन्ते प्रधानवाक्यशेषत्वात्तेषां, तैर्युक्तेन[2] तु प्रधानवाक्येन तदङ्गयु[3] क्रतुः पुरुषैः संयुज्यमानोऽसमर्थानपहाय समर्थान्प्रति विज्ञायते । अतोऽन्धस्य क्रतुरेवाविहितो त्वाज्यावेक्षणमेवाविहितमितरच्च विहितमिति मन्तव्यम् । नच प्रधानवाक्यविरोधात्सर्वाधिकारा श्रयः । विशेषाभावाद्धि सर्वाधिकारः स्यात् । अस्ति चात्र विशेषोऽङ्गोपसंहारसामर्थ्यम् । अतः सम र्थानामेवाधिकारः । यत्र तु प्रधानवाक्यविरोधः यावज्जीवादौ तत्र भवत्येव यथाशक्ति प्रयोगाद फलमिति वक्ष्यते । तदविरोधे तु सर्वाङ्गयुक्तकर्मानुष्ठानादेव फलम् । तिरश्चां तु प्रधानमात्रेऽप्यस

फलार्थत्वात्० ॥ ४ ॥ **तद्वशेनेति** । नचात्र कांस्यभोजिन्यायः अङ्गवाक्यानां शक्तविषयेऽर्थवत्त्वेन गुणस्य नि वकाशत्वाभावादिति भावः । **तत्संकोचायेति** । अङ्गानुसारेण प्रधानसंकोचे इन्द्रायत्वेति मन्त्रबलादैन्द्रप्रधानमा सोमसंकोचापत्तेरिति भावः । **चक्षुष्मन्तमिति** । यद्यपि पुरुषंप्रति क्रतुरेव विधीयते नाङ्गं तथापि चक्षुष्मन्तंप्रति वि यमानः क्रतुरेवावेक्षणाङ्गसहितो विधातव्यः नतु अन्धंप्रति विधीयमानः । एवंच पर्यवसानगत्या चक्षुष्मन्तं प्रत्यवे विहितमेव भवतीत्याशयेन तथोक्तिः । **सांपरायिकेति** । परलोकभोग्येत्यर्थः । शुनश्चतुर्दश्यामुपवसतः पश्यामः श्येनां ष्टम्यामिति प्रसिद्धेराह—**तेषामपीति** । तथाचोपवासफलइवाग्निहोत्रादिफलेऽपि जन्मान्तरवासनोद्भवात्कामनासंभवा भावः । यद्यपि देवतोद्देशे चतुर्थ्यन्तनिर्देशात्मके तिरश्चां नास्ति सामर्थ्यं तथापि देवतोद्देशो यज्यर्थ उपाधिमात्रं, त्याग तु मानससंकल्पको यज्यर्थ इति तिरश्चामपि क्रतुविध्यवगत्या यागानुष्ठाने शक्तिरविकलेत्याहुः । **अविहितत्वादिति** विधेरनुष्ठानपर्यवसायित्वेनाशक्तस्य तदसंभवादिति भावः । **नन्वन्धस्य** क्रतुरेव न विहित इति न युक्तम् । प्रधानवा स्वर्गकामत्वाविशेषेण तंप्रत्यपि । ततश्चान्धेन संबध्यमानः क्रतुरवेक्षणरहित एव संबध्यते । इतरथा प्रधानवाक्ये विरो पातादित्यत आह—**नच प्रधानेति । अस्तिचेति** । अङ्गानां नित्यवदाम्नातानामनित्यचक्षुष्मत्क्रतुसंबन्धायोगान्नि क्रतुमात्रेणैव संबन्ध इति भावः । यथा सोमस्य न मन्त्रबलादैन्द्रप्रधाने संकोचः । तथा 'संदिग्धे तु वाक्यशेषादि'त्य क्तमस्माभिः । **तत्रेति** । जीवनादेर्निमित्ततया तस्मिन्सति नैमित्तिकावश्यंभावादिति वक्ष्यत इत्यर्थः । **तिरश्चामि** चतुर्दश्युपवासादे रोगनिमित्तारुच्याप्युपपत्तेस्तन्मात्रेण यागादिफलकामना तदनुष्ठानादिष्वपि जन्मान्तरीयवासनोद्भव

१ किमनुष्ठान. २ तत्प्रयुक्तेन. ३ तदङ्गेन युक्तः.

मर्थ्यात्र कचिदधिकार: । ऋषीणां त्वनादौ संसारे पूर्वपूर्वभृग्वादिवरणसंभवादस्त्येवाधिकार इति ऋष्युदाहरणमनादर्तव्यम्[1] । देवतानां त्वात्मोद्देशेन त्यागासंभवाद्विग्रहाभावाच्चाशक्तेरनधिकार: ॥

स्त्रिया अनधिकारनिराकरणाधिकरणम् ॥ ३ ॥

लिङ्गविशेषनिर्देशात्पुंयुक्तमैतिशायनः ॥ ६ ॥ [तदुक्तित्वाच्च दोषश्रुतिरविज्ञाते ॥ ७ ॥ जातिं तु बादरायणोऽविशेषात्, तस्मात्स्त्र्यपि प्रतीयेत जात्यर्थस्याविशिष्टत्वात् ॥ ८ ॥ चोदितत्वाद्यथाश्रुति ॥ ९ ॥ द्रव्यवत्त्वात्तु पुंसां स्यात्, द्रव्यसंयुक्तं क्रयविक्रयाभ्याम्, अद्रव्यत्वं स्त्रीणां द्रव्यैः समानयोगित्वात् ॥ १० ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ११ ॥ तादर्थ्यात्कर्मतादर्थ्यम् ॥ १२ ॥ फलोत्साहाविशेषात्तु ॥ १३ ॥ अर्थेन च समवेतत्वात् ॥ १४ ॥ क्रयस्य धर्ममात्रत्वम् ॥ १५ ॥ स्ववत्तामपि दर्शयति ॥ १६ ॥]

स्त्रिया न सोऽस्त्यस्ति वा नो पुंलिङ्गेन तदीरणात् ॥ प्रकृत्यर्थतया लिङ्गं संख्यावन्नाविवक्षितम् ॥ ६ ॥
अस्त्युद्देश्यगतत्वेन संख्यया सदृशत्वतः ॥ यद्विभक्तिविकारादेरर्थस्तत्प्रकृतेर्न तु ॥ ७ ॥

इदानीं किं पुंस एवाधिकार: उत स्त्रिया अपीति संशय: ।—'तत्र पुंलिङ्गनिर्देशात्पुंस एवाधिकारिता ॥ प्रकृत्यर्थतया लिङ्गं संख्यावन्नाविवक्षितम् ॥' विभक्त्यर्थस्य हि संख्याया ग्रहाधिकरणेऽविवक्षितत्वमुक्तम् । लिङ्गं तु प्रातिपदिकार्थो ग्रहवद्विवक्षित:[2] । उद्देश्योऽपि फलकामो विवक्षितलिङ्ग: । अत: पुमानेव स्यात् । अद्रव्यत्वाच्च स्त्रिया द्रव्यत्यागात्मयागानुष्ठानासंभवादननुष्ठाने चाधिकारासंभवादनधिकार: । तथा—'भार्या पुत्रश्च दासश्च त्रय एवाधना: स्मृता:' इति स्मरणादत: पुंस एवाधिकार: । उच्यते—'प्रकृत्यर्थोऽपि खल्वेतदुद्देश्यस्य विशेषणम् ॥ संख्यया तुल्यनीतित्वान्न विवक्षां प्रपद्यते ॥' ग्रहस्तूद्देश्यत्वाँद्विवक्षितो[3] न प्रातिपदिकार्थत्वात् । लिङ्गं तु प्रातिपदिकार्थोऽप्युद्देश्यविशेषणत्वादविवक्षितं वाक्यभेदप्रसङ्गात् । अनपेक्षितपरिच्छेदत्वाच्चोद्दिश्यमानस्य । नचायं प्रातिपदिकार्थो विभक्तिविकाराणां टाबादीनां चान्वयव्यतिरेकाभ्यां लिङ्गाभिधायित्वात् । अत: संख्यावदविवक्षितमिति स्त्रिया अप्यधिकार: । नचाद्रव्यत्वमस्या: कर्तनादिभिरर्जनसंभवात्, पित्रादिदत्तसंभ-

नानुपपत्तेश्चेति भावः । **अनादाविति** । सिद्धान्ते सृष्टिप्रलयानङ्गीकारादिति भावः । **असंभवादिति** । कर्तृकर्मभावविरोधादात्मोद्देशकत्यागस्य स्वत्वनिवृत्तिफलकत्वासंभवाच्चेति भावः । **विग्रहेति** । विग्रहादिपञ्चकाभावस्य देवताधिकरणे प्रतिपादनादिति भावः । अन्धपङ्ग्वादिविचारवद्देवतातिर्यगधिकारविचारस्तत्प्रवृत्तिसफलकत्वाभावादनुष्ठानविशेषफलकत्वरहितोऽपि न्यायसाम्यमात्रात्सह प्रवर्तित इति ध्येयम् ॥

लिङ्गविशेषनिर्देशात्पुंयुक्तमैतिशायनः ॥ ६ ॥ ननु ग्रहैकत्ववदुद्देश्यविशेषणत्वाल्लिङ्गमविवक्षितमित्यत आह—**प्रकृतीति** । उद्देश्यविशेषणमात्रस्याविवक्षायां ग्रहव्यक्तेरेवोद्देश्यतया तद्विशेषणग्रहत्वस्याप्यविवक्षा स्यादतो विशेषणस्यापि प्रातिपदिकार्थस्य विवक्षा वाच्येति भावः । **अत इति** । एवंच यथान्धादिकंप्रति क्रतोरविधानात्तस्यानधिकार एवं स्त्रिया अपीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिर्बोध्या । असामर्थ्यादप्यनधिकारमाह—**अद्रव्यत्वादिति** । **अननुष्ठान इति** । 'शास्त्रफलं प्रयोक्तरी'तिन्यायेनानुष्ठातुरेव फलस्वाम्यादिति भावः । अद्रव्यत्वे हेतुमाह—**भार्येति** । येनविनोद्देश्यप्रतीतिर्न पर्यवस्यति तद्विवक्षितम् । नच ग्रहत्वंविना व्यक्त्युद्देश्यका प्रतीतिः पर्यवस्यति व्यक्तिमात्रस्यातिप्रसक्तेरतो ग्रहत्वं विवक्षितम्, इह तु लिङ्गं विनापि स्वर्गकामपदेनोद्देश्यप्रतीतिपर्यवसानं उद्देश्यपरिच्छेदकान्तरापेक्षणादविवक्षितं, लिङ्गमुद्देश्यप्रतीतिपर्यवसाने सत्यपि तद्विवक्षाभ्युपगमेऽपि पुंसोऽपि स्वर्गकामादिवत्पृथगुद्देश्यत्वापत्तौ वाक्यभेदप्रसङ्ग इत्याह—**ग्रहस्त्विति** । ग्रहत्वविशिष्ट इत्यर्थः । **न प्रातिपदिकार्थत्वादिति** । तथात्वे 'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेती'त्यत्रोभयत्वं प्रातिपदिकार्थत्वाद्विवक्षितं स्यादिति भावः । लिङ्गस्य प्रातिपदिकार्थत्वेऽप्यविवक्षोक्ता, इदानीं तदेवासिद्धमित्याह—**नचायमिति** । ननु 'तस्माच्छसो नः पुंसी'त्यादौ पुंसि यत्प्रातिपदिकमित्येवं शसादिप्रत्ययाक्षिप्तप्रातिपदिकविशेषणत्वेन 'अजाद्यतष्टाबि'त्यादौ स्त्रियामित्यस्याधिकृतप्रातिपदिकविशेषणत्वेन चोपपन्नतया कथं विभक्तिविकाराणां टाबादीनां च लिङ्गवाचकत्वमित्याशङ्क्य तदनुशा-

१ मनादेयम्. २ विवक्षितम्. ३ त्वाद्धि विवक्षितो.

वाद्दायादिसंभवाच्च। पुत्राभावे दुहितेत्यादिस्मरणात् पत्न्यार्जितस्य चोभयसाधारणत्वात् 'धर्मे चा च कामे च नातिचरितव्या पाणिग्रहणात्तु सहत्वं कर्मसु तथा पुण्यफलेषु द्रव्यपरिग्रहेषु चे'त्यादि वचनात्। 'ये यज्ञपत्नीं वर्द्धानी'त्यादिमन्त्रवर्णेभ्यश्च स्पष्टः स्त्रिय अधिकारः। पत्नीशब्दस्य स्वामिवच नत्वात्। 'भार्यापुत्रश्चे'तिवचनं तु बहुश्रुतिस्मृतिविरुद्धत्वादस्वातन्त्र्यपरं व्याख्येयम्॥

यागे दंपत्योः सहाधिकाराधिकरणम्॥ ४॥

स्ववतोस्तु वचनादैककर्म्यं स्यात्॥ १७॥ [लिङ्गदर्शनाच्च॥ १८॥ क्रीतत्वात्तु भक्त्या स्वामित्वमुच्यते॥ १९॥ फलार्थित्वात्तु स्वामित्वेनाभिसंबन्धः॥ २०॥ फलवत्तां दर्शयति॥ २१॥]

दंपतिभ्यां पृथक्कार्यं सह वाख्यातसंख्यया॥ पृथक्त्वेवमवैगुण्यात्कर्त्रैक्यं दैवतैक्यवत्॥ ८॥

सिद्धे द्वयोरधिकारे किं दंपती पृथक् यजेयातामुत सहेति चिन्तायां आख्यातोपात्ताया: संख्याया गुणभूतोपादेयकर्तृगामित्वेन विवक्षितत्वादेकैकशः प्रयोगे प्राप्ते सहेति ब्रूमः। तथाहि कर्म सम भवतीतरथा वैगुण्यं स्यात्। यजमानप्रयोगे पत्न्यवेक्षणान्वारम्भादिलोपात् तत्प्रयोगे च यजमान वेक्षणादिलोपात्। नचार्त्विग्वत्परिक्रयेण यजमानः पत्नीं सा च तमुपादातुं शक्नुतः। स्वामिवच त्वात्पत्नीयजमानशब्दयोः, स्वामिनश्च परिक्रयेणासंपत्तेः। अतोऽङ्गसाकल्यालोचनया सहप्रयोगमध्यव स्यामः। संसृष्टद्रव्यत्वाच्च तयोर्विभागप्रतिषेधाच्च न पृथक् यैजित्वसंभवः। परस्परसापेक्षयोरेवाग्नि

सनस्यान्यथाप्युपपत्त्या तथाप्यावापोद्वाभ्यां शक्तिनिष्कर्षे लिङ्गस्य विभक्तिविकारादिवाच्यत्वमेवेत्याशयेनान्वयव्यतिरेका मित्युक्तम्। दायसंभवमेवाह—**पुत्राभाव इति**। स्त्रीधनं दुहितॄणामित्यादिरादिशब्दार्थः। **पत्नीशब्दस्येति**। 'पत्यु यज्ञसंयोगे' इति स्वामिवचनात्पतिशब्दाद्यज्ञसंयोगे प्रत्ययस्य प्रातिपदिकान्तस्य नकारादेशस्य च विधानेन पत्नीशब्दव्युत्प दने तस्य स्वामिवाचित्वमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—स्वर्गकाम इति लिङ्गविशेषनिर्देशात्पुमधिकारकमैतिशायन आचार्यो न्यत इति॥

स्ववतोस्तु वचनात्०॥ १७॥ स्ववतोरिति सूत्रं पूर्वाधिकरणसूत्रमध्यपठितमन्तराचिन्तात्वेन भाष्ये व्याख्यातं त र्शयति—**सिद्ध इति**। निमित्तसप्तमी चेयम्। पूर्वाधिकरणे विचार्यस्य द्वयोरधिकारस्य सिद्ध्यर्थमित्यर्थः। उक्तंच तन्त्र 'अपर्यवसितेऽस्मिन्नधिकरणेऽस्यैव स्थेम्नेऽन्तरा चिन्तान्तरं प्रस्तूयते स्त्रीपुंसयोः पृथक् सह वानुष्ठान'मिति। तत्र पृथक्त्वेस अविद्यत्वात्स्त्रिया माधिकारः स्यात् सहत्वे तु सिद्ध्यत्यधिकार इति। **ननु** स्वर्गकाम इत्यत्र लिङ्गवत्संख्याया अप्युद्देश्यवि षणत्वेनाविवक्षितत्वात्कथं पूर्वपक्ष इत्याशङ्क्य न स्वर्गकामगतैकत्वबलेन पूर्वः पक्षः किंत्वाख्यातोपात्तसंख्याबलेनेत्याह— **आख्यातेति**। सहानुष्ठाने च ऋद्धिकामा इत्यादिवत्कर्तृभेदादेकत्वं न स्यादिति भावः। यजमानकर्तृकप्रयोगाभिप्रा यजमानावेक्षणादिविधिः पत्नीकर्तृकप्रयोगापेक्षश्च तदवेक्षणादिविधिरिति पूर्वपक्ष्याशयः। 'पत्न्यवेक्षते' 'यजमानश्चे'ति त्यवच्छ्रुतयोर्यजमानपत्न्यवेक्षणयोः पाक्षिकत्वं न युक्तमित्याशयेनाह—**इतरथेति**। **अन्वारम्भणेति**। सपत्नीयहो तिथ्यानिर्वापादौ पत्न्यन्वारम्भः सुत्वाधारशुक्रग्रहादौ यजमानान्वारम्भोऽपि बोध्यः। **स्वामीति**। पत्नीशब्दस्य स्वामि चनत्वं पूर्वत्रैवोक्तं यजमानशब्दस्यापि कर्त्रभिप्राये क्रियाफले विहितात्मनेपदान्ततया स्वामिवाचित्वमिति भावः। **स्वा नश्चेति**। परिक्रीतस्याध्वर्य्वादिवत्कर्मकरत्वेन स्वामित्वासंभवादिति भावः। पृथक्प्रयोगाशक्तेरपि सहत्वमाह—**संसृष्टे** न संसृष्टद्रव्यमेकेन त्यक्तुं शक्यमिति भावः। **विभागेति**। न भर्त्रासह विभजेदिति वचनादिति भावः। एवंच पत्न्या प्राभाकरमत इवानुमतिमात्रेण कर्तृत्वमनुमतेर्यजिधात्वर्थत्वाभावेनानुमत्या तदनुकूलाचरणेप्यध्वर्य्वादिवद्यागकर्तृत्वानुपपत्ते अतो न केवलं यजमानेनैव देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागः कर्तव्यः किंतु पत्न्या अपीति व्यासक्तमेव तयोः कर्तृत्वमित्याह **परस्परेति**। **अग्नीषोमयोरिवेति**। नचाग्नीषोमयोर्न स्वव्यापारकृतं देवतात्वं किंतु यष्टुश्चतुर्थ्यन्तनिर्देशकृतं सच नि स्तयोरेक इति युक्तं तत्र देवतात्वस्यैक्यम्। प्रकृते तुदंपत्योः स्वसमवेतव्यापारभेदात्कथं कर्तृत्वस्यैक्यमिति वाच्य इहापि संसृष्टस्यान्यतरत्यागमात्रान्न स्वत्वं निवर्तते किंतूभयत्यागेनेति प्रत्येकसमवेतव्यापारस्यावयवरूपतया वाच्या कृत्स्नायाः क्रियायाः प्रत्येकपर्यवसानाभावेन तस्या उभयत्र व्यासक्तत्वात्कर्तृत्वस्याप्यैक्योपपत्तेरिति भावः। एवंच पूर्व

१ परिग्रहे चेत्यादि. २ यष्टृत्वसंभवः.

षोमयोरिव देवतात्वं दंपत्योः कर्तृत्वं कर्तृरूपैक्याच्चाख्यातोपात्तैकत्वसंख्याग्नीषोमौ देवतेतिवत्सहप्रयोगेऽप्यविरुद्धा तस्मात्सहप्रयोगः ॥

आधाने पुरुषद्वयकर्तृकत्वनिराकरणाधिकरणम् ॥ ५ ॥

द्व्याधानं च द्वियज्ञवत् ॥ २२ ॥ [गुणस्य तु विधानत्वात्पत्न्या द्वितीयशब्दः स्यात् ॥ २३ ॥]

पुंसोरेकस्य वाधानं वसानावित्यतो द्वयोः ॥ एष क्षौमविधिर्द्वित्वं दंपत्योरेकता ततः ॥ ९ ॥

आधानं प्रकृत्य 'क्षौमे वसानावग्निमादधीयाता'मिति श्रुतं । तत्र संशयः किमाधानं द्वौ पुंमासौ सस्त्रीकौ सह कुर्यातामुतैक इति । तत्र—'पूर्वत्राख्यातसंख्यायाः कर्तृरूपान्वयः स्थितः ॥ तेनेह कर्तृरूपस्य भेदो द्विवचनाद्भवेत् ॥ वसानाविति चौकारात्पुंद्वयं संप्रतीयते ॥ द्वित्वपुंस्त्वे हि तद्वाच्ये नियम्येते च ते मिथः ॥' यद्यपि पुंद्वयवत्स्त्रीपुंसयोरपि द्विवचनमौकारान्तं दृष्टं कुकुटश्च कुकुटी च कुकुटाविति तथाप्युभयाव्यभिचारात्पुंस्त्वं द्वित्वं चास्याभिधेयम् । तयोश्चाभिधेययोरसति स्त्रीसद्वितीयत्वप्रमाणे परस्परनियमात्पुमांसावेव द्वौ गम्येते । तयोश्चोत्पत्तावप्राप्तेस्तद्विधानार्थमेवेदं वचनम् । उत्पत्तिवाक्यस्य त्वाधानविधिपरत्वेनार्थवत्त्वादेकवचनं निर्देशमात्रार्थं भविष्यति । क्षौमशब्दश्च 'टुक्षु शब्दे' इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नः शब्दवत्त्वादनुवादः । मलिनत्वेन क्षौमसादृश्याद्वा गौणः । तस्माद्द्वौ पुमांसौ ।

बीजं निरस्तमित्याह—**कर्तृरूपेति** । वृद्धिकामानां तु पृथग्द्रव्यतया पृथगेव शक्तिरस्ति किंतु वाचनिकानेककर्तृत्वसिध्यर्थं कर्तृणां साहित्यमात्रं नतु दंपत्योरिव सहकर्तृकत्वमिति वैषम्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—स्ववतोर्द्रव्यवतोराज्यावेक्षणान्वारम्भादिवचनादैककर्म्ये सहप्रयोगः स्यादिति ॥

द्व्याधानं च द्वियज्ञवत् ॥ २२ ॥ सस्त्रीकाविति । पूर्वाधिकरणन्यायेन स्त्रीसाहित्यस्यावश्यकत्वादिति भावः । **तेनेति** । दंपत्योराज्यावेक्षणान्वारम्भाणादिवचनादेकं कर्तृत्वमिति तदभिप्रायत्वे द्विवचनानुपपत्तेर्द्विवचनावगतकर्तृद्वयबलाद्द्वयाधिकारः । कर्त्रधिष्ठानद्वित्वाभिप्रायकत्वे द्विवचनममुख्यार्थं स्यादिति भावः । **नन्वस्त्वाख्यातसंख्यायाः** कर्तृरूपान्वयः तथाप्येकस्मिन्पदे धातुनाधानमुद्दिश्य तत्राख्यातेन कर्तृद्वयविधिरनुपपन्न इत्याशङ्क्य वसानावित्यनेन पुंद्वयविध्यवगमान्न दोष इत्याशयेनाह—**वसानाविति** । अस्यार्थं शङ्कोत्तरत्वेन व्याचष्टे—**यद्यपीति** । ननु स्त्रियामपि द्वितीयायां गृहीतायां पुंसः सत्त्वेन द्वित्वस्य पुंस्त्वस्य चोपपत्तेः कथं पुंद्वयावगम इत्याशङ्क्य एकवाक्योपात्तयोरप्यारुण्यद्रव्ययोः परस्परनियमे एकप्रत्ययोपात्तयोर्द्वित्वपुंस्त्वयोः कैमुतिकन्यायेन परस्परनियमात्पुंद्वयावगममाह—**तयोश्चेति** । नन्वेवं दंपतिपूजाप्रकरणादावपि स्त्रीसद्वितीयत्वप्रतीतिर्न स्यादित्यत आह—**असतीति** । अत्र यद्यपि द्वित्वपुंस्त्वे वाच्ये, ते च स्त्रीसद्वितीयस्थलेऽपि स्तः, तथापि द्वित्वपुंस्त्वयोर्वाच्ययोः परस्परनियमेऽसति प्रथमतः पुंद्वयप्रतीत्यवश्यंभावात्प्रमाणान्तरेण स्त्रीसद्वितीयत्वतात्पर्यावगमे परस्परनियमांशपरित्यागेन केवलयोर्द्वित्वपुंस्त्वयोरभिधानं न शक्त्या संभवति किंतु लक्षणयैव शक्तिलभ्याभिधानस्य परस्परनियमापेक्षत्वेन प्रमाणान्तरेण स्त्रीसद्वितीयत्वतात्पर्यावगमदशायां पुनः शब्दव्यापाराभ्युपगमे शब्दस्य पुनरनुसंधानकल्पनागौरवप्रसङ्गात् । लक्षणापक्षे तु नायं दोषः । परस्परनियतपुंस्त्वद्वित्वरूपार्थप्रतीतेः केवलपुंस्त्वद्वित्वलक्षणां प्रति द्वारत्वेन द्वारेसति द्वारिणः शब्दानुसंधानस्य पुनरनपेक्षणात् । शक्त्या केवलपुंस्त्वद्वित्वोपस्थितेस्तु परस्परनियततदुपस्थितिर्न द्वारमिति पुनः शब्दानुसंधानमावश्यकमिति वैषम्यम् । नचैवं पुंद्वयस्य वाच्यत्वेऽपि लक्षणया स्त्रीसद्वितीयस्थलीयप्रयोगोपपत्तेर्द्वित्वपुंस्त्वयोर्वाच्यत्वाङ्गीकरणं व्यर्थं स्यादिति वाच्यम् । तथात्वे प्रयोगाविशेषेण स्त्रीपुंसयोरपि वाच्यत्वापत्तिभयेन पुंद्वयाभिधानपरित्यागेन द्वित्वपुंस्त्वयोर्वाच्यत्वाङ्गीकारादुक्तयुक्तेरेव द्वित्वपुंस्त्वयोर्वाच्यत्वाङ्गीकरणमिति तत्त्वरत्ने स्पष्टम् । अतएव च तृतीये द्वित्वबहुत्वयुक्तं चोदनात्तस्यैत्यधिकरणे य एकशेषः 'पुमांस्त्रियेति लक्षणाशब्द एवे'ति भाष्यकारेणोक्तं तस्मादत्र लक्षणैव न्याय्येति ध्येयम् । **ननूत्पत्तिशिष्टैकत्वविरोधान्न** पुंद्वयविधिरित्यत आह—**उत्पत्तीति** । वक्ष्यमाणरीत्या क्षौमवसानसंबन्धविध्यनुपपत्त्या विधेयान्तराभावेन वाक्यानर्थक्यप्रसङ्गात्पुंद्वयमात्रमवश्यं विधेयमिति तदनुरोधेनोत्पत्तिवाक्य एकवचनं साधुत्वार्थमिष्यत इत्यर्थः । **नन्वप्राप्त**क्षौमविध्यवश्यंभावेसति कथं पुंद्वयविधिः प्राप्तकर्मानुवादेनानेकविध्ययोगादित्यत आह—**क्षौमेति** । कर्मणि व्याप्रियमाणत्वदशायां वस्त्रे शब्दवत्त्वं मालिन्यं च संभावितमिति भावः । **नन्वाधाने** पुंद्वयविधाने धात्वर्थस्याविधेयतया वाक्यार्थविध्यविशेषात्केन विशेषेण क्षौमशब्दोऽनुवादक इष्यते

१ पात्तैकसंख्या. २ तयोश्चाभिहितयोः. ३ इत्यस्मादुत्पन्नः.

एवंचात्यन्तसंनिकृष्टार्थविधानाच्छ्रुत्यनुग्रहः क्षौमवसानसंबन्धविधावत्यन्तमनुपपन्नं वाक्यं स्यादि प्राप्तेऽभिधीयते । एकएव कुतः—'क्षौमशब्दो न मुख्यः सन् मुख्यमर्थं परित्यजेत् ॥ नापि धात्व योगेन वर्तते रूढिसंभवात् ॥ वसानक्षौमशब्दौ च तेव स्यातामनर्थकौ ॥ द्वित्वमात्रविधायित्वा स्मात्क्षौमं विधीयते ॥ तद्विधाने च पुंद्वित्वं विधातुं नैव शक्यते ॥ उत्पत्तिवाक्यादन्यत्र नानेक विधिर्यतः ॥ संनिकर्षश्च शब्दस्य धर्मो न तदनुग्रहात् ॥ प्रधानभूतशब्दार्थपरित्यागोऽवकल्पते कर्तृरूपस्य चैक्येऽपि तदधिष्ठानभेदतः ॥ युक्तं द्विवचनं यद्वदग्नीषोमौ हि देवते ॥ अप्राप्तत्व वसने यदा क्षौमं विधीयते ॥ वसानावादधीयातामित्येतावनुवादकौ ॥ अनुवादो यथाप्राप्ति सा स्त्रीपुंसयोर्द्वयोः ॥ तेन प्राप्तिवशाच्छब्दाविमौ तावेव वक्ष्यतः ॥ एकएव पुमांस्तस्मादादधीत स्त्रिया ॥ उत्पत्तिवाक्ये ह्येकत्वमुपादेयं विवक्षितम् ॥'

पुंसएवोपस्थानाद्यधिकाराधिकरणम् ॥ ६ ॥

तस्या यावदुक्तमाशीर्ब्रह्मचर्यमतुल्यत्वात् ॥ २४ ॥

उपस्थानादि दंपत्योरुत पुंसो द्वयोरिदम् ॥ यजमानत्वसाम्येन विद्वत्त्वात्पुंस एव तत् ॥ १० ॥

दंपत्योः सहप्रयोगः स्थितः । तत्र 'पत्न्यवेक्षत' इत्यादिषु पत्न्येव कर्त्री । 'यजमानोऽन्वारभत' इत दिषु चोपादेयस्य यजमानस्य विवक्षितलिङ्गत्वात्पुमानेव कर्ता । येतु फलिसंस्कारावचनेनापि व्यवस्थापितास्ते द्वयोरपि फलित्वादावर्तन्ते । अतो न तेषु चिन्ता । यानि तु परार्थान्युपस्थानानुम णादीनि याजमानसमाख्यया यजमानकर्तृकाणि तेषु किं दंपत्योरन्यतरः कर्ता उत पुमानेवेति न्यते । तत्र—'याजमानसमाख्यानं यजमानपदाद्यथा ॥ निष्पद्यते तथैवैतद्यजमानापदादपि

न वसानाविति शब्द इत्यत आह—**एवंचेति** । यद्यप्युभयत्र वाक्यार्थविधिस्तुल्यस्तथाप्याधाने पुंद्वयसंबन्धविधाने धानस्य विधायकप्रत्ययेन सहैकपदोपात्तत्वात्तत्संबन्धः प्रत्ययस्यात्यन्तसंनिकृष्टो विहितो भवतीति श्रुत्यनुग्रहः । क्षौमव नसंबन्धविधाने तु धात्वर्थस्योद्देश्यतयापि विधिसंबन्धाभावेन केवलपरपदसंबन्धविधानादत्यन्तविप्रकृष्टार्थविधानात्के वाक्यं स्यादित्यर्थः । क्षौमाधानसंबन्धविधानेऽपि वसानपदव्यवधानाद्विप्रकृष्टत्वमिति भावः । जघन्याख्यातस्य मुख्या रित्यागो न दोष इति मुख्यः सन्निति वदतो भावः । द्वित्वमात्रविधायित्वादित्युपलक्षणम् । कर्मव्यापारदशायामपि मतः शब्दवत्त्वमालिन्याप्राप्त्या पाक्षिकानुवादप्रसङ्गाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । **क्षौमं विधीयते इति** । सामान्योक्त्या वसानोद्दे क्षौमं विधीयते प्रकरणाच्चाधानसंबन्धिवसाने निवेशः, यद्वा आधानोद्देशेन क्षौमं विधीयते । नच क्षौमे आदधीयातामि न्वये क्षौमशब्दस्य सप्तम्यन्ततापत्त्या क्षौमस्याधिकरणत्वं स्यादिति वाच्यम् । नह्यत्राप्राप्तं क्षौमं विधीयते किंतु पक्षे विधीयते । प्राप्तिश्च पुरुषसंबन्धित्वेनेति तादृशस्यैव नियमान्नाधिकरणत्वप्रसङ्गः । एवंचाधानाङ्गतया वाक्येन प्रातिप कार्थः क्षौममात्रं विधीयते । तद्गता च द्वितीया कृत्स्नं च द्वितीयान्तं वसानपदमनुवाद इति पक्षद्वयमपि संगृहीतं बोध्य यदुक्तं श्रुत्यनुग्रह इति, तत्र श्रुत्यनुग्रहो विधिश्रुतिसंनिकर्षानुग्रहात्मको वाच्यस्तत्र च क्षौमशब्दार्थपरित्यागापेक्षया विधि तिसंनिकर्षपरित्यागो ज्यायानित्याह—**संनिकर्षश्चेति** । नन्वादधीयातामिति द्विवचनस्य कर्त्रधिष्ठानाभिप्रायकत्व दोषः तथा वसानावित्यौकारस्य सस्त्रीद्वितीयाभिप्रायकत्वमपि, तस्य स्वरसतः पुंद्वयार्थत्वादित्यत आह—**अप्राप्तत्वादि विवक्षितमिति** । एतद्वाक्यस्य क्षौमविधायकत्वेनार्थवत्तया तदविवक्षाकारणाभावादिति भावः । एतेन राजपुरो यजेयातामिति द्वियज्ञवदाधानं पुंद्वयाधिकारमिति सूत्रार्थः ॥

तस्या यावदुक्तं० ॥ २४ ॥ स्थित इति । तथाच तद्विशेषविचारात्सङ्गतिः । पूर्वाधिकरणे आख्यातोपात्तसंख्य कर्तृरूपान्वयस्य क्षौमपदानर्थक्यबाधकेनापवादव्युत्पादनस्यान्यत्र तत्स्थिरीकरणफलकत्वान्न व्यवधायकत्वमिति भावः । सर्वं याजमानं पत्न्या कर्तव्य'मिति भाष्यदर्शनात्सर्वेषां विषयत्वभ्रमं वारयितुं विषयं विविनक्ति—**तत्रेति** । **येत्वि** अञ्जनस्नानादय इत्यर्थः । फलिसंस्कारेष्वपि वपनस्य नावृत्तिः । केशश्मश्रुवपत इति केशश्मश्रुणोर्भूतभाव्युपयोगविधुर संस्कार्यत्वाभावाद्वपने उपादेयतया द्वन्द्वावगतसाहित्यस्य विवक्षितत्वादितरेतरयुक्तकेशश्मश्रुसाध्यवपनस्य शास्त्रार्थ पुंस्येव तस्य व्यवस्थितेरतएवमादिव्यावृत्त्यर्थं वचनेनाप्यव्यवस्थापिता इत्युक्तम् । **यजमानापदादपीति** । नन्वे याजमानसमाख्यानस्य यजमानपदाद्यजमानापदाद्वा व्यवस्थया निष्पत्तेर्वाच्यत्वादिदमयुक्तमितिचेत् । सत्यम् । इह कृतै पाद्यजमानशब्दान्निष्पत्तिर्विवक्षिता । तथाच यजमानशब्दः प्रकृतिर्व्यवस्थितैव कृतैकशेषयजमानशब्दान्निष्पन्नं स्त्रीपुं

१ वलन्तं वाक्यं स्यात्. २ नच स्यातां.

तेन समाख्यानाविशेषादविशिष्टं द्वयोरपि कर्तृत्वम् ।—'विद्वत्तया पुमानेव कुर्यादविदुषीतरा ॥ वेदाध्ययनशून्यत्वात्प्रतिषिद्धं हि तत्स्त्रियः ॥' यद्यप्युपनयनमष्टवर्षस्य संस्कार्यत्वेनाविवक्षितलिङ्गत्वात्स्त्रिया अपि भासते अतएवाध्ययनमप्यनिर्दिष्टकर्तृकत्वात्प्रकृतमुपनीतं कर्तारमाश्रयत्स्त्रिया अपि स्यादित्यधिकारबुद्धिर्भवति तथाप्याहत्य स्त्रीणामध्ययनप्रतिषेधादविदुषी स्त्री न शक्ता मन्त्रोच्चारणं कर्तुम् । नच तदन्यथानुपपत्त्या तस्या अपि विद्वत्ता संपादयितुं शक्यते । संपन्नविद्येन पुंसा तेषामनुष्ठानसिद्धेरतः पुमानेव कर्ता ॥

शूद्रस्यानधिकाराधिकरणम् ॥ ७ ॥

चातुर्वर्ण्यमविशेषात् ॥ २५ ॥ [निर्देशाद्वा त्रयाणां स्यादग्न्याधेये ह्यसंबन्धः क्रतुषु ब्राह्मणश्रुतिरित्यात्रेयः ॥ २६ ॥ निमित्तार्थेन बादरिः,तस्मात्सर्वाधिकारं स्यात् ॥ २७ ॥ अपि वाऽन्यार्थदर्शनाद्यथाश्रुति प्रतीयेत ॥ २८ ॥ निर्देशात्तु पक्षे स्यात् ॥ २९ ॥ वैगुण्यान्नेति चेत् ॥ ३० ॥ न काम्यत्वात् ॥ ३१ ॥ संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् ॥ ३२ ॥ अपि वा वेदनिर्देशादपशूद्राणां प्रतीयते ॥ ३३ ॥ गुणार्थित्वान्नेति चेत् ॥ ३४ ॥ संस्कारस्य तदर्थत्वात्, विद्यायां पुरुषश्रुतिः ॥ ३५ ॥ विद्यानिर्देशान्नेति चेत् ॥ ३६ ॥ अवैद्यत्वादभावः कर्मणि स्यात् ॥ ३७ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३८ ॥]

शूद्रोऽपि यष्टा नो वा स्यादवैधाध्ययनेन वा ॥ उपदेष्टृमुखाद्वास्य क्रतुवित्त्वेन यष्टृता ॥ ११ ॥
त्रिवर्णैर्वेदविद्भिः कृतार्था विधयः क्रतोः ॥ नाक्षिपन्ति चतुर्थस्य विद्यां तद्यष्टृता कुतः ॥ १२ ॥

किमग्निहोत्रादिषु चतुर्णामपि वर्णानामधिकार उतापशूद्राणां त्रयाणामिति । तदर्थमिदं[2] विचार्यते किं कामश्रुतिप्रयुक्तं विद्यार्जनं उत स्वाध्यायविधिसिद्धविद्योपजीविन्यः कामश्रुतय इति द्वेधा[3] चात्र पूर्वः पक्षः । एकस्तावत्स्वाध्यायाध्ययनं क्रत्वनुष्ठानसाधनज्ञानौपयिकतया[4] विहितं क्रत्वङ्गं क्रतुविधि-

कर्तृकत्वसाधारणमित्येतावन्मात्रेण यजमानापदादपियुक्तमिति न कश्चिद्दोषः । सिद्धान्तमाह—**विद्वत्तयेति** । ननु प्रतिषेधात्स्त्रिया अध्ययनशून्यत्वमित्ययुक्तम्, 'अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीते'ति पुंलिङ्गश्रवणेन पुंस एवाध्ययनसिद्धिरित्याशङ्क्य पुंलिङ्गाविवक्षया स्त्रिया अध्ययनप्राप्तेः प्रतिषेधादित्येव वाच्यमित्याशयेन लिङ्गाविवक्षया स्त्रिया अध्ययनप्राप्तेः शङ्कापूर्वकं चतुर्थचरणं व्याचष्टे—**यद्यपीति** । **संस्कार्यत्वेनेति** । द्वितीयात इति भावः । **अनिर्दिष्टेति** । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इत्यत्र कर्तुरनिर्देशात्तमध्यापयीतेत्यस्मिन्नध्यापनविधौ तच्छब्देन कर्तुर्निर्देशेऽपि सर्वनामत्वात्प्रकृतोपनीताध्ययणमिति भावः । **प्रतिषेधादिति** । धर्मशास्त्र इति शेषः । **नन्वेवमप्यमन्त्रकेषु** यजमानसमाख्यातेषु तस्याः कर्तृत्वमनिर्वार्यमित्याशङ्क्य 'पात्नीवते तु पूर्वव'दित्यत्रोक्तन्यायेन वृत्तौ यजमानद्वित्वावगत्यसंभवेन कृतैकशेषात्तद्धितोत्पत्त्यनुपपत्तेः यजमानपदाद्यजमानापदाद्वा तद्धितोत्पत्तौ वाच्यायां समन्त्रकोपस्थानादिपदार्थानुसारेण पुंलिङ्गाद्यजमानपदादेव तद्धितोत्पत्तिनिश्चयान्न स्त्रियाः कर्तृत्वमित्याशयेनोपसंहरति—**अत इति** । सूत्रार्थस्तु—तस्याः पत्न्या यावदुक्तमाज्यावेक्षणादिकमाशीःशब्देनायुर्दाअग्नेस्यायुर्मे देहीत्यादयः प्रत्यगाशिषो मन्त्रा न विवक्षिताः अध्ययनराहित्येन स्त्रियास्तदसंभवात् किंतु ये फलिसंस्कारास्तेच तथा ब्रह्मचर्यस्यापि फलिसंस्कारत्वादेव ग्रहणे सिद्धे ब्रह्मचर्यशब्देन कार्ये करणवदुपचारात्कामा उच्यन्ते तेच नान्यदिति ॥

चातुर्वर्ण्यमविशेषात् ॥ २५ ॥ यजमानविद्ययानुष्ठानसिद्धेः स्त्रिया विद्यानाक्षेपान्मन्त्रवत्कर्मकर्तृत्वासंभवेऽपि शूद्रस्य वेद्याक्षेपसंभवादस्त्वधिकार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** शूद्रस्याध्ययनसाध्यविद्यायाः क्रतुविधिभिरप्याक्षेप्तुमशक्यत्वात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**द्वेधेति** । **क्रत्वनुष्ठानेति** । यद्यप्यध्ययनमनारभ्य विधीयते तथापि तस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां सामर्थ्यादर्थज्ञानस्य प्रयोजनत्वसिद्धौ अर्थज्ञानस्वरूपार्थत्वे तस्य पुस्तकनिरीक्षणादिनापि संभवेनाध्ययननियमानर्थक्यात्स्वव्यातिक्रमेणापूर्वीयत्वरूपेणार्थज्ञानस्य फलत्वं वाच्यमिति क्रत्वपूर्वीयार्थज्ञानोपयुक्तमध्ययनमपूर्वीयसाधनार्थतयावघातादिव-

१ विद्वत्त्वाद्वा. २ तदर्थमेवं वि. ३ द्विधाचात्र. ४ नुष्ठानज्ञानौपयिक.

भिरेव प्रयाजादिवत्प्रयुज्यते, क्रतवश्चाविशेषेण चातुर्वर्ण्यमधिकुर्वाणाश्चतुर्णामध्ययनं प्रयुञ्जते । त्रयाणां 'वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीते'त्यादिभिरुपनयनसंस्कारोऽध्ययनाङ्गत्वेन विहितः । चतुर्थस्तु ध्यभावादनुपनीत एवाधीत्य विद्यां लब्ध्वाधिक्रियत इति । द्वितीयस्तु न क्रत्वङ्गमध्ययनं श्रुत्या वात्तदक्षरग्रहणादिदृष्टकार्यपरम्परया वाक्यार्थज्ञानं यावद्गतं ज्ञानस्यानुष्ठानौपयिकत्वेन स्वयमेव त्वोपपत्तेस्तत्रैवाध्ययनं स्वविधिना विनियुज्यते न तद्वारेण क्रतौ । तेनाध्ययनमाधानमिवाग्न्यर्थं नाङ्गं न क्रत्वङ्गम् । अतस्तेन विनापि क्रतूनामवैगुण्यादनधीतवेद एव शूद्र उपद्रष्टृवचनादनुति धिक्रियते । क्रतवो ह्यविशेषेण चतुरोऽप्यधिकुर्वाणास्त्रयाणामध्ययनविधिसिद्धविद्यत्वाद्विद्यार्जनं न ञ्जते । शूद्रस्य त्वन्यतःसिद्धविद्यत्वाभावात्तदर्जनमपि प्रयुञ्जते । अतो यद्यपि स्वाध्यायविधिर दिष्टकर्तृकत्वात्कर्तारमपेक्षमाणः प्रकृतोपनयनसंस्कृतान्किमर्थं वयमाचार्यसमीपमानीता इत्येवं प्र जनमपेक्षमाणान्ब्राह्मणादीनेव कर्तृत्वेन स्वीकुर्वस्तेषामेवाध्ययनं विधत्ते न शूद्रस्य, तथाप्यसावधि तेनैवाध्ययनेनोपायान्तरेण वा विद्यां लब्ध्वाधिक्रियेतेति—'सत्यमध्ययनं नाङ्गं तत्कृतात्वङ्गमर्थधी तद्वतः क्रतवो लब्ध्वा न तुर्यस्याक्षिपन्ति ताम् ॥' क्रतुविधयोऽन्यथानुपपत्त्या विद्यार्जनमाक्षिपन्ति यदा तु स्वाध्यायाध्ययनोपात्तविद्यान्द्विजन्मनो लभन्ते तदा तैरेव लब्धात्मानोऽनुपपत्तिक्षयान्न

द्रवति क्रत्वर्थमित्यर्थः । **ननु** 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीते'त्येवमादीनामाधानप्रापकत्ववत् 'वसन्ते ब्राह्मणमुपनयी त्यादीनामुपनयनप्रापकत्वस्यापि द्वितीये प्रतिपादनात्तस्य च वसन्तादिवाक्यप्राप्तस्य प्रयोजनापेक्षायां संनिहिताध्यय त्वादुपनयनसाध्यमध्ययनमिति शूद्रस्योपनयनाभावे कथमध्ययनप्रयुक्तिरित्यत आह—**तत्रेति** । ननु गुरुमनुपेत्याध्यय कर्तुमशक्यत्वादुपनयनाभावेऽध्ययनमपि न स्यादित्याशङ्क्य स्वकर्तृकोपनयनमात्रेणाध्ययनसिद्धेराचार्यकर्तृकोपनयनाभा नाध्ययनानुपपत्तिरित्याशयेनाह—**चतुर्थ इति** । नन्वव्यवहितमक्षरग्रहणं वा व्यवहितमपि साक्षात्पुरुषार्थरूपं वा फलं युक्तं न तदुभयरूपरहितमर्थज्ञानमित्यत उक्तं **अक्षरग्रहणादीत्यादि** । अध्ययनं प्रयोजनापेक्षं सदक्षर स्याव्यवहितत्वेऽपि तस्य प्रथमं फलवत्त्वेनानवगमान्न प्रयोजनं भवितुमर्हति तथा पदज्ञानपदार्थस्मरणादिकमिति परित्यज्यार्थज्ञानपर्यन्तं गत्वार्थज्ञानं प्रागेव क्रत्वनुष्ठानौपयिकतया फलवत्त्वेनावगतं प्रयोजनीभवितुमर्हतीति तदेव प्रयोजन स्वीकरोति । ततएव च प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्तेर्न स्वर्गपर्यन्तं गच्छतीति युक्तं वाक्यार्थज्ञानस्य प्रयोजनत्वमित्यर्थः । **नन्वेव** र्थज्ञानस्वरूपेऽध्ययननियमानर्थक्यात्क्रत्वपूर्वीयार्थज्ञानार्थतामाश्रित्य ज्ञानद्वारा क्रतौ तद्विधिः स्वीकार्य इत्यत आह— **तद्वारेणेति** । अनारभ्याधीतत्वेन क्रत्वनुप्रवेशे प्रमाणाभावात्केवलज्ञानस्वरूपार्थमेवाध्ययनं, नियमस्तु द्रव्यार्जननियम दृष्टार्थतयोपपन्न इति भावः । एवंच तल्लोपेऽप्युपायान्तरेण ज्ञानस्वरूपोपपत्तेस्तन्मात्रेण क्रतुनिर्वृत्तेश्च न क्रतोर्वैगुण्यमित्या **अत इति** । **अनधीतेति** । विहिताध्ययनरहित इत्यर्थः । **नन्वेव**मध्ययनविधिसिद्धविद्यैस्त्रैवर्णिकैरेव क्रत्वाकाङ्क्षाशा शूद्रस्य विद्याप्रयुक्तिरित्यत आह—**क्रतव इति** । अध्ययनविधिसिद्धविद्यया शूद्रस्याधिकारानिर्वाहात्तदंशे आकाङ्क्षाश भावादस्ति विद्याप्रयुक्तिरित्यर्थः । अस्मिन्पक्षेऽध्ययनस्य क्रत्वर्थत्वाभावेन प्रथमपक्षवद्विहितमध्ययनं न प्रयुज्यते कि हितमेवाध्ययनं, विहितं तु त्रैवर्णिकमात्रविषयमिति विशेषं दर्शयन्नुपसंहरति—**अत इति** । यतएवानङ्गमध्ययनं अत ध्ययनाभावेऽपि वैगुण्याभावादनधीतवेद एव शूद्रोऽधिक्रियत इति द्वितीयपूर्वपक्षोपयोगित्वेनोक्तमध्ययनानङ्गत्वं प्रथम पक्षनिराकरणार्थत्वेनाभिमतत्वादनुमन्यते—**सत्यमिति** । कथं तर्हि द्वितीयपूर्वपक्षनिराकरणमत आह—**तत्कृते** अध्ययनकृतैवार्थधीर्नार्थधीमात्रमिति तादृशज्ञानसाध्यक्रतुषु शक्त्यभावान्न शूद्रस्याधिकार इत्यर्थः । **नन्व**र्थज्ञानमात्र न त्वध्ययनकृतं मानाभावात्ततश्च चतुर्थस्यापि विद्याक्षेपादधिकारसिद्धिरित्यत आह—**तद्वत इति** । उत्तरार्धं व्या **क्रतुविधय इति** । यथा गोदोहनमाश्रयक्रियापेक्षं प्रसङ्गात्क्रत्वर्थत्वेनाप्प्रणयनेन निराकाङ्क्षत्वान्न क्रियान्तरमाक्षिपति, क्रतवोऽप्यध्ययनविधिविहिताध्ययनेन निराकाङ्क्षत्वान्नोपायान्तरेण शूद्रस्य विद्यामाक्षिपन्तीत्यर्थः । **ननु** त्रैवर्णिकान 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इति पितृपितामहादिपरम्परागतस्वशाखामात्र एवाध्ययनस्य विहितत्वेन शाखान्तरगताङ्गमन्त्र हारार्थं शाखान्तरगतवाक्यार्थग्रहणाक्षेपावश्यंभावेन तथैव शूद्रस्यापि विद्याक्षेपोऽस्तु । नच शूद्रस्य ज्ञानं कात्स्न्र्येनाक्षेप त्रैवर्णिकानां तु शाखान्तरगतमात्रगोचरमित्याक्षेपलाघवात्त्रैवर्णिकानेवाधिकुर्वन्ति कर्मविधयो न शूद्रमिति वाच्यम् । तर्हि यस्य कर्मण एकस्यां शाखायां भूयसामङ्गानां विधानं 'भूयस्त्वेनोभयश्रुती'ति न्यायेन प्रधानस्यापि तत्रैव विधानं न्तरे तु स्वल्पाङ्गमात्रविधानं तत्र कर्मणि तच्छाखाध्यायिनामेवाधिकारः स्यात् । तस्मात्तल्लाघवस्याप्रयोजकत्वादाक्षे

१ तेनाधानमिवा. २ द्रष्टृवचनात्. ३ क्रतून्स्वीकुर्वन्. ४ विद्यामाक्षि. ५ स्वाध्यायविधिविहिताध्ययनोपात्त.

स्य विद्यामाक्षिपन्ति । यदा चैवं विहितोपायसिद्धज्ञानवत एव विधयोऽधिकुर्वन्ति तदा तदेव ज्ञानकर्मकालोपात्तमप्यग्निवत्क्रतूनामङ्गमिति तच्छून्यस्य स्वाच्छन्द्येन विद्यामर्जयतोऽपि न सिद्ध्यत्यधिकारः । मन्त्रवत्सु चानधीतवेदस्य कुतोऽधिकारः । कुतस्तरां चानग्नेरग्निसाध्येषु । तस्मात्त्रयाणामधिकारः ॥

निर्धनाधिकाराधिकरणम् ॥ ८ ॥

त्रयाणां द्रव्यसंपन्नः कर्मणो द्रव्यसिद्धित्वात् ॥ ३९ ॥ [अनित्यत्वात्तु नैवं स्यादर्थाद्धि द्रव्यसंयोगः ॥ ४० ॥]

धन्येव कर्तोतान्योऽपि धन्येव विधिसार्थ्यतः ॥ अन्योऽधिकुरुते द्रव्यमाक्षिपेद्भुक्तिवत्क्रतुः ॥ १३ ॥

किं त्रयाणामपि मध्ये द्रव्यवत एवाधिकार उताद्रव्योऽपि कर्मार्थेन द्रव्यमर्जयित्वानुतिष्ठन्नधिक्रियत इति संशये पुरुषार्थोपात्तद्रव्यवतां लाभान्नाद्रव्यस्य तदर्जनं क्रतुभिराक्षिप्यते । अतो विदुषामिव द्रव्यवतामधिकारः । नैतत्तुल्यम् । विद्या हि प्रत्यक्षविधिसिद्धा त्रयाणामिति तैरेवोपपन्नाः क्रतवो न शूद्रस्याक्षिपन्तीति[1] युक्तं । द्रव्यार्जनं तु सर्वपुरुषाणां द्रव्यकार्यैरेवाक्षेप्तव्यं तत्राविशेषाद्भोजनादिवत्क्रतूनामपि तदाक्षेपकत्वं न वार्यते । अतोऽद्रव्योपि द्रव्यमर्जयित्वा कुर्यात् ॥

अङ्गहीनाधिकाराधिकरणम् ॥ ९ ॥

अङ्गहीनश्च तद्धर्मा ॥ ४१ ॥

अङ्गहीनो न कुरुते कर्ता वा नाक्षमत्वतः ॥ समाधायाङ्गवैकल्यं करोति द्रव्यहीनवत् ॥ १४ ॥

अङ्गहीनोऽपि द्रव्यहीनवत्प्रतिसमाधानेन[2] तत्कुर्यात् द्रव्यहानिर्बहिरङ्गमधिकारं व्यरौत्सीत् अङ्गहानिस्त्वन्तरङ्गं विरुणद्धीति विशेषाशङ्का । अथवा अद्रव्यवदङ्गहीनस्य[3] सिद्धमेवाधिकारमुत्तरविवक्षयानुवदतीत्यपुनर्रुक्तम्[4] ॥

षात्त्रैवर्णिकसाम्यं शूद्रस्येति चेन्मैवम् । आक्षेपलाघवादेव त्रैवर्णिकाधिकारात्स्वल्पाङ्गमात्रविधायकशाखाध्यायिनां तु तदध्ययनस्य तत्कर्माधिकारंविनार्थज्ञानफलकत्वानिर्वाहात्तदनुपपत्त्यैव शाखान्तराम्नातबह्वङ्गयुक्तकर्मण्यधिकारः । नचैवं किंचिच्छूद्रस्याधिकारंविनानुपपद्यमानमस्तीति न तस्याधिकार इति भावः । एवंच क्रतूनामध्ययनविधिप्रसङ्गोपजीवनादध्ययनस्य त्वङ्गत्वाभावेप्यध्ययनकृतविद्या क्रत्वङ्गं न विद्यामात्रमित्यवगम्यते । तत्र यथा क्रतुगतमेवाप्प्रणयनं गोदोहनस्याश्रयो न प्रणयनमात्रमिति बहिःप्रणयने गोदोहनस्य वैगुण्यमेवमुपायान्तरेण विद्यार्जने क्रतोर्वैगुण्यान्न शूद्रस्याधिकार इति द्वितीयकरणतात्पर्यम् । अध्ययनसिद्धज्ञानं प्रधानकालत्वाभावान्नाङ्गमिति शङ्कां निराकुर्वन्नाह—**यदा चैवमिति । मन्त्रवत्सु चेति ।** सामान्योक्त्या द्वितीये वसन्तादिवाक्यानामाधानपरत्वोक्तेर्ब्राह्मणादिकर्तृकाधानसाध्याहवनीयाद्यग्न्यभावादेवानधिकारसिद्धेरस्य गतार्थत्वमित्याशङ्कानवकाशः । अनग्निसाध्ये 'दशहोतारं मनसानुद्रुत्य दर्भस्तंबे जुहुया'दित्यादावनधिकारस्यासिद्धत्वादिति सूचितम् । द्वितीयं सिद्धाग्न्यभावमभ्युच्चयत्वेनाह—**कुतस्तरामिति** । कामश्रुत्यविशेषाच्चातुर्वर्ण्यमधिकृतमिति सूत्रार्थः ॥

त्रयाणां द्रव्यसंपन्नः० ॥ ३९ ॥ नाद्रव्यस्येति । द्रव्यार्जनस्य क्रतुभिराक्षेपेऽर्जननियमस्य क्रत्वर्थत्वापत्तिरिति भावः । **विद्या हीति ।** विध्यन्तरसिद्धविद्यैस्त्रैवर्णिकैरेव क्रत्वनुष्ठानसिद्धेर्न शूद्रस्य तदाक्षेपः संभवति द्रव्यवत्ता तु न विध्यन्तरेण केषांचित्क्लृप्ता । यतः तानेव क्रतवोऽधिकुर्युरित्यर्थः । **ननु** विध्यन्तराभावेऽपि भोजनाद्यर्थमुपात्तं यस्य द्रव्यमस्ति तएव क्रत्वनुष्ठानसिद्धेरद्रव्यस्य न क्रतुभिर्द्रव्याक्षेप इत्यत आह—**द्रव्यार्जनंत्विति** । भवेदेवं यदि भोजनादिभिरेव द्रव्यमाक्षेप्यं न क्रतुभिरिति नियमे किंचित्प्रमाणं स्यात्, भोजनादयोऽपि हि द्रव्यकार्यत्वाद्द्रव्यमाक्षिपन्तीत्येतावन्मात्रम् । तथासति क्रतोरपि द्रव्यकार्यत्वाविशेषेण भोजनादितुल्यतया द्रव्याक्षेपकत्वमवर्जनीयम् । नचैतावतार्जननियमस्य क्रत्वर्थत्वप्रसङ्गः । श्रुत्याद्यभावादर्जनस्य क्रतुव्यभिचाराच्चेति भावः ॥

अङ्गहीनश्च तद्धर्मा ॥ ४१ ॥ अन्तरङ्गमिति । आत्मवर्तित्वादिति भावः । सत्यप्यन्तरङ्गबहिरङ्गभावे तत्समाधाने क्रत्वनुष्ठानस्योभयत्र तुल्यत्वान्नास्त्यधिकारविरोधित्वम् । नहि द्रव्यहानेरङ्गहानेश्च प्रतिसमाधानमनपेक्ष्यास्माभिः प्राभाकरवदनुष्ठानमिष्यत इति परिहारः । अतएवान्तरङ्गस्याकिंचित्करत्वं स्पष्टमित्यपरितोषादाह—**अथवेति । उत्तरेति ।** प्रतिसमाधेयाङ्गप्रत्युदाहरणत्वेनोत्तरं प्रवर्तयितुमित्यर्थः । सूत्रे तद्धर्मा द्रव्यरहितधर्मा तत्तुल्य इति ॥

---

१ शूद्रस्य नाक्षिपन्तीति. २ हीनवत्तत्प्रति. ३ द्रव्यहीनवदद्रव्यस्य. ४ पौनरुक्त्यम्.

अचिकित्स्याङ्गवैकल्यस्यानधिकाराधिकरणम् ॥ १० ॥

उत्पत्तौ नित्यसंयोगात् ॥ ४२ ॥

असमाधेयवैकल्ये कथं काम्येष्वकर्तृता ॥ नित्येषु त्वाहिताग्निश्चेद्यथाशक्ति करोति हि ॥ १५ ॥

यस्य त्वप्रतिसमाधेयमङ्गवैकल्यं स न कथंचिच्छक्नोति कर्तुमिति न काम्ये[1]ऽधिक्रियते । नि[त्ये]
त्वाहिताग्निश्चेद्यथाशक्ति कुर्वन्नधिक्रियत एव ॥

दर्शपूर्णमासयोरूयार्षेयस्यैवाधिकाराधिकरणम् ॥ ११ ॥

अत्र्यार्षेयस्य हानं स्यात् ॥ ४३ ॥

विधिर्वैरण एकादावपि स्यात्रिक एव वा ॥ अविशेषात्पक्ष आद्यो वाक्यभेदाय तूत्तरः ॥ १६ ॥

दर्शपूर्णमासयोः 'आर्षेयं वृणीत' इति विधाय पुनःश्रुतं 'एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते चतुरो वृणीते न पञ्चातिवृणीत' इति । तत्र विचारः किं दर्शपूर्णमासयोरेकार्षेयद्व्यार्षेययोरप्यधिक[ार] उत त्र्यार्षेयस्यैवेति । तत्रार्षेयं वृणीत इति वरणमात्रे विहिते चतुर्णां षडादीनां च प्रतिषेधे [...]ऽर्थादेकद्वित्रिपञ्चानां प्राप्तं वरणमिति तच्छ्रवणमनुवादः । अथवार्षेयं वृणीत इति सामान्यं [...] त्रीन्वृणीत इत्यनेन त्वत्पक्षे विशेष्यते तथैकं वृणीते द्वौ वृणीत इत्याभ्यामपि विशेषाभावादुभयथापि द्वित्वैकत्वयोस्त्रित्वेनाविशेषादेकं द्वौ त्रीन् पञ्च वा वृणानोऽधिक्रियेतेति प्राप्तेऽभिधीयते—'असंख[्ये]कविधौ तावत्प्रतिषेधद्वयाश्रयात् ॥ वाक्यद्वयं प्रसज्येत त्रीनित्येतच्च[2] पाक्षिकम् ॥ एकद्वित्रिविधानं च [...] वाक्यत्रयं भवेत् ॥ विकल्पश्च भवेत्तस्मात्त्रित्वमेव विधीयते ॥' एकं वृणीत इत्यादौ विध्यश्रवणादर्थवा[दः]

उत्पत्तौ नित्यसंयोगात् ॥ ४२ ॥ आधाने सर्वाङ्गोपसंहारसमर्थस्यैवाधिकारान्न तत्राप्रतिसमाधेयाङ्गवैकल्पयुक्त[स्या]धिकार इति सूचयति—**आहिताग्निश्चेदिति** । वक्ष्यते च सर्वशक्त्यधिकरणे तन्त्ररत्ने । एवंचाप्रतिसमाधेयाङ्गवैकल्यो[ऽ]ग्न्यादिमानधिक्रियत एवाधानं तु न कुर्यात्तस्य नैमित्तिकत्वादिति । सूत्रार्थस्तु—उत्पत्तावेव येषामङ्गवैकल्यं जात्यन्धाद[ि]मिदमुपलक्षणं सर्वेषामप्रतिसमाधेयाङ्गवैकल्यानां ते नाधिक्रियन्ते आज्यावेक्षणादिभिः क्रतोर्नित्यसंयोगादिति ॥

अत्र्यार्षेयस्य हानं स्यात् ॥ ४३ ॥ एकार्षेयद्व्यार्षेययोरप्रतिसमाधेयाङ्गवदसामर्थ्याभावादस्त्यधिकार इति प्र[...]स्थानात्सङ्गतिः । आर्षेयं यजमानगोत्रप्रवर्तकमृषिमिति पर्यवसितोऽर्थः । **न पञ्चेति** । पञ्चातिक्रम्य न वृणीते षडा[दि] वृणीत इत्यर्थः । **उतेति** । अत्रैकार्षेयद्व्यार्षेययोरेव व्यावृत्तिः न चतुःपञ्चार्षेयादीनाम् । तेषां स्वीयऋषिमध्ये ऋषि[...]यवरणेनाधिकारस्य सिद्धान्ते संमतत्वादित्यार्षेयमित्येकत्वं चमसाध्वर्युबहुत्वतुल्ययोगक्षेममपि न विवक्षितम् । तथा[...] चतुरादिप्रतिषेधस्य वा संख्याविशेषविधेर्वानुपपत्तेः । संख्याविशेषाविवक्षायामेकवचनमुत्सर्ग इति शाब्दिकमर्यादयैक[...]नमुपपादनीयमित्याशयेन वरणमात्र इत्युक्तम् । **प्रतिषेध इति** । पर्युदासइत्यर्थः । प्रतिषेधे विधिप्रतिषेधाभ्यां विकल्पाप[त्तेः] । **तच्छ्रवणमिति** । तच्छब्दः पञ्चव्यतिरिक्तपरः । पञ्चवरणाश्रवणादेकत्वादिभिरार्षेयवरणविशेषणेऽर्थाच्चतुरादिनिषेधप्र[ति]निषेधद्वयं वानुवाद इति पक्षान्तरमाह—**अथवेति** । **पञ्चवेति** । प्रथमपक्षे तत्र पञ्चानां प्रतिषेधाभावेनैकादितुल्[ययो]गक्षेमत्वाद्द्वितीयपक्षे तु सामान्यविधेरेकत्वादिसंख्ययैव पञ्चसंख्यया विशेषणाभावेन पञ्चवरणाप्रसक्तेरत्रोपक्रमोपसंहारा[...]मेकवाक्यत्वाप्रतीतेर्नोपांशुयाजाधिकरणेन गतार्थत्वमिति ध्येयम् । **वाक्यद्वयमिति** । यद्यपि पर्युदासद्वयविशिष्टव[रण]विधानान्न वाक्यभेदः तथापि द्वयोरपि पर्युदासयोर्विशेषणत्वे विशिष्टविधानाद्विशेषणद्वयेऽपि विधेः कल्प्यत्वात्तदभिप्रा[येण वाक्य]द्वयमित्युक्तम् । अतएव वाक्यद्वयं कल्प्यं स्यादित्येवाग्रे वक्ष्यति—**इत्यादाविति** । आदिशब्दः प्रकारवचनः । तेनार्षेयं वृ[णीत] इत्यस्यापि संग्रहः । **अर्थवादेनेति** । अर्थस्य वादेनेत्यर्थः । सिद्धवन्निर्देशान्यथानुपपत्त्या इति यावत् । नन्वन [...] वृणीत इति चतुःषडादिवरणाभावलाघवेन स्तवनात्तस्मादर्थवादाद्विधिकल्पनादित्यर्थः किं न स्यादिति वाच्यम् । न चतुरो वृ[...]

---

१ काम्येष्वधिक्रियते. २ चेत्ततो.

विधिः कल्प्यः । तत्र यदि वरणमात्रे विहिते चतुर्णां षडादीनां च प्रतिषेधः स्यात्ततः प्रतिषेधद्वयाश्रयणाद्वाक्यद्वयं कल्प्यं स्यात् । तदेकादिपक्षे च त्रयाणामभावात्त्रीनिति नित्यवच्छ्रवणमुपरुध्येत । अथैकादिभिः सर्वैर्विशेष्येत तथापि संख्यात्रयविधानायवाक्यत्रयं कल्प्यम् । त्रित्वस्य च पाक्षिकत्वं तदवस्थमेव । त्रित्वमात्रविधौ त्वेकार्थविधानादेकवाक्यत्वं तदन्तर्गतत्वाच्च द्वित्वैकत्वश्रवणं नित्यानुवादः । चतुरादिप्रतिषेधश्चानुवाद एव । तस्मात्त्रित्वविशिष्टवरणविधानात्तदुपसंहारसमर्थस्यैवाधिकारः ॥

रथकाराधिकाराधिकरणम् ॥ १२ ॥

वचनाद्रथकारस्याऽऽधानस्यासर्वशेषत्वात् ॥ ४४ ॥ [यान्यो वा कर्मसंयोगात्, शूद्रस्य प्रतिषिद्धत्वात् ॥ ४५ ॥ अकर्मत्वात्तु नैवं स्यात् ॥ ४६ ॥ आनर्थक्यं च संयोगात् ॥ ४७ ॥ गुणार्थेनेति चेत् ॥ ४८ ॥ उक्तमनिमित्तत्वम् ॥ ४९ ॥ सौधन्वनास्तु हीनत्वात्, मन्त्रवर्णात्प्रतीयेरन् ॥ ५० ॥]

विप्रादिरेव रथकृदन्यो वाद्योऽस्तु योगतः ॥ रूढेर्वर्णान्तरं तस्याधाने वर्षर्तुरुच्यते ॥ १७ ॥

'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत ग्रीष्मे राजन्यः शरदि वैश्यः' इति विधाय श्रूयते 'वर्षासु रथकारोऽग्निमादधीते'ति । तत्किं ब्राह्मणादीनामेव रथकरणे निमित्ते वर्षाविधिरयमुत रथकारसंज्ञकस्यावान्तरवर्णस्याधानान्तरविधानमिति संशये द्विजानां विद्वत्त्वात्कालमात्रविधाने च लाघवात्तेषामेव कालविधिर्नाविदुषोऽवान्तरवर्णस्य विशिष्टाधानविधिरिति प्राप्ते रूढिबलेन योगबाधाद्वचनबलाच्चाविदुषोऽप्यधिकारप्रतीतेरविघातात् 'ऋभूणां त्वे'ति च मन्त्रवर्णादृभुसौधन्वनपर्यायस्यावान्तरवर्णस्य रथकारस्येदमाधानं विधीयते ॥

इत्यादेरिदानीमर्थवादत्वानिश्चयादतएव तत्र यदीत्यादिना निषेधकत्वं निराकरिष्यति—**कल्प्य इति** । कल्पनायां च लाघवादेकत्रैव कल्प्य इति भावः । संख्यात्रयविधानात्, संख्यात्रयविशिष्टवरणविधानादित्यर्थः । **त्रित्वविशिष्टेति** । 'आर्षेयं वृणीते'इत्यनेन वरणं विधीयते तदनुवादेन 'त्रीन् वृणीते'इत्यनेन त्रित्वं विधीयत इति स्वीकारेऽपि वाक्यद्वयावगत्या 'आर्षेयं वृणीते, त्रीन् वृणीते' इति चोभयमेकवाक्यं सत्रित्वविशिष्टवरणविधायकमित्येक एवात्र विधिर्न विधिद्वयमिति त्रित्वविशिष्टविधानादिति वदतो भावः । आर्षेयं वृणीते इति सामान्यं यथा त्रीन् वृणीत इत्यनेन त्वत्पक्षे विशिष्यत इत्यादिविशेषकत्वव्यवहारश्चोक्तविधया त्रित्वविशिष्टवरणपक्ष एव सामञ्जस्येनोपपद्यते । तथा संख्याकविधौ तावदिति निर्देशोऽपि सिद्धान्ते त्रित्वविशिष्टविधिमेव संमतं दर्शयति । एवंच तस्मात्त्रित्वमेव विधीयते इति श्लोके 'त्रित्वमात्रविधौ त्वेकार्थविधाना'दिति वाक्ये च एवकारस्य मात्रशब्दस्य च एकादिविधिव्यावृत्तावेव तात्पर्यम् । तेन न तद्बलात्केवलत्रित्वविधेरभिमतत्वशङ्कावकाशः । एतदेवाभिप्रेत्याध्यायान्ते तन्त्ररत्ने तथा वाक्यान्तरस्थयोरपि शब्दयोः भवति । यथा 'आर्षेयं वृणीते त्रीन् वृणीत इति विशेषणविशेष्यभाव इत्युदाहरिष्यते इति यद्यपि ताण्डिशाखाविहितमनुवत्पक्षे एकार्षेयादीनामप्यधिकारोऽस्ति तथापि आर्षेयवरणपक्षे तेषामनधिकारप्रदर्शनार्थं तथा त्रिचतुराद्यार्षेयाणामपि एकस्य द्वयोर्वा वरणेन नाधिकारः किंतु नित्यं आर्षेयवरणेनैवेति प्रदर्शनार्थं चेदमधिकरणमर्थवत् ॥

वचनाद्रथकारस्य० ॥ ४४ ॥ ब्राह्मणाद्याधानस्य वसन्तादिकालावरुद्धत्वान्न तत्र वर्षाविधिसंभव इति शङ्कां निराकर्तुमाह—**रथकरणे निमित्त इति** । नैमित्तिकाद्वर्षाकालान्नित्यवसन्तादिबाध इति भावः । **नन्ववयवार्थापेक्षायोगाद्रूढेर्बलवत्त्वान्न** द्विजातिपरो रथकारशब्द इत्यत आह—**विद्वत्त्वादिति** । विद्याप्रयुक्तिभयाद्रूढिः परित्याज्येति भावः । अनेनात्र्यार्षेयवदविदुषोप्यसामर्थ्यादनधिकार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । **ननु** वाक्यार्थविध्यापत्तेः न कालविधिः किंतु श्रुत्यनुग्रहादाधानविधिरेव । किंच वसन्तादिवाक्यानां प्रापकत्वात्तद्वैषम्यायास्याप्याधानप्रापकत्वमेव नतु प्राप्ताधाने कालविधायकत्वमित्याशङ्क्य विद्वत्त्वादेवेदं सर्वं सोढव्यमित्याशयेनाह—**नाविदुष इति** । उपनयनपूर्वकत्वतःसिद्धविद्याभावेऽपि 'न वचनस्यालभ्यं नामे'ति न्यायाद्वचनबलाद्विद्याकल्पनयाधिकारमाह—**वचनबलादिति** । त्रैवर्णिके मन्त्रवर्णविरोधश्चेत्याह—**ऋभूणामिति** । ऋभुसौधन्वनापरपर्यायस्येत्यनेन 'माहिष्योग्रौ प्रजायेते विट्शूद्राङ्गनयोर्नृपात् । शूद्रायां करणो वैश्यात्' । 'माहिष्येण करण्यां तु रथकारः प्रजायत' इति प्रतिपादितो यो रथकारः न तस्यात्र ग्रहणं

---

१ कल्प्यते. २ विधानात्, विधायक. ३ विधानादेकवाक्यत्वं तदुप. ४ वर्षाभिधानमुत.

निषादस्थपत्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

स्थपतिर्निषादः स्याच्छब्दसामर्थ्यात् ॥ ५१ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ५२ ॥]

द्विजः स्थपतिरन्यो वा द्विजः षष्ठीसमासतः ॥ कर्मधारयमुख्यत्वान्निषादो रौद्रयागकृत् ॥ १८ ॥

'ऐन्द्रं वास्तुमयं चरुं निर्वपे'दिति प्रकृत्य श्रूयते 'एतया निषादस्थपतिं याजये'दिति । तत्र संश किं द्विजातिरेव यो निषादानामाधिपत्यं करोति तस्यात्राधिकारः, षष्ठीसमास एवायमुत निषा एव यः स्थपतिस्तस्य कर्मधारयश्चायमिति । तत्र—'पक्षद्वयेऽपि शब्दोऽयं योगादेव प्रवर्तते ॥ त षष्ठीसमासत्वे विदुषः स्यादधिक्रिया ॥ आहिताग्नेश्च यदि तु कर्मधारय इष्यते ॥ अनाहिताग्नेरज्ञ प्रसज्येताधिकारिता ॥ तेन षष्ठीसमासोऽयमिति प्राप्तेऽभिधीयते ॥ निषादपदमेवं तु स्थपतौ लक्ष व्रजेत् ॥ नहि षष्ठी श्रुता येन तत्संबन्धी विधिर्भवेत् ॥ निषादपदमेवातः षष्ठ्यर्थे लक्षयेदिदम् कर्मधारयपक्षे तु न काचिदपि लक्षणा ॥ निषाद एव स्थपतिरतः श्रुत्या प्रतीयते ॥ तेन श्रुतिबल

ऋभूणां त्विति मन्त्रवर्णस्य तस्मिन्नसमवेतत्वात् 'सौधन्वना ऋभवः सूरचक्षस' इति मन्त्रे सामानाधिकरण्यनिर्देशेन ऋभ त्वेतिमन्त्रस्य सौधन्वनपरत्वात् । अतः 'व्रात्यात्तु जायते वैश्यात्सुधन्वाचार्यएवच । मारुषश्च विजंघश्च मैत्रः सात्वत चे'ति प्रतिपादितस्य ऋभुसौधन्वसात्वतायपरनामधेयस्य रथकारजातिविशेषस्य 'छागो वा मन्त्रवर्णा'दितिन्यायेनात्र मिति दर्शयति । इदमित्यनेन वसन्तादिवाक्यविहिताधानवैलक्षण्यं दर्शयति । तद्धि अग्निसंस्कारार्थं, इदं तु न संस्कारा रथकारस्याधानसद्भावेऽप्याधानमात्रोपक्षीणेनाधानविधिना क्रतुविधाकल्पनासंभवादविद्याभावेनोत्तरक्रत्वधिकारानुपप अग्नीनां भाव्युपयोगराहित्येन संस्कारानर्हत्वात्, नहि प्राभाकरवदस्माभिः रथकारस्य क्रत्वधिकारोऽङ्गीक्रियते । तस्मादग्नि कमर्थकर्मेदमाधानम् । तच्च विश्वजिन्न्यायेन कल्प्यफलमिति । सूत्रार्थस्तु—वचनाद्रथकारस्येदमाधानं तथास्याधा सर्वत्रैवर्णिकाधानापेक्षया परिशिष्टत्वादत्रैवर्णिकरथकारस्यैवेदम् ॥

स्थपतिर्निषादः स्यात्० ॥ ५१ ॥ वास्तुमयं, वास्तुशाकबीजप्रकृतिकमित्यर्थः । **योगादेवेति ।** अनेन पूर्ववैषम प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिरिति प्रदर्शितम् । **अनाहिताग्नेरिति ।** ब्राह्मणादिकर्तृकाधानासामर्थ्यादित्यर्थः । ततश्चाधानसा हवनीयादेश्चोदकप्राप्तस्य बाधः स्यादिति भावः । नच षष्ठीसमासे लक्षणादोषो मानाभावात् । नच विग्रहसमासयोरेक त्वम् । पाणिनिना विभाषारम्भाज्ज्ञापितमितरथा विनापि विभाषारम्भं स्वस्वार्थप्रतिपादनाय व्यासससमासयोः विभाषारम्भोऽनर्थकः स्यादेकार्थत्वे तु समासेन विग्रहवाक्यस्य निवृत्तिर्माभूदिति तत्सार्थक्यम् । ततश्च राज्ञःपुरुष विग्रहे संबन्धप्रतीतेः समासेऽपि तत्प्रतीत्यर्थं लक्षणेति युक्तं । कर्मधारयेऽभेदस्येव वाक्यार्थविधयैव संबन्धस्य प्रतीत पत्तेः । अथ कर्मधारये विग्रहवाक्येऽपि अभेदो वाक्यार्थविधयैव प्रतीयते तत्राभेदवाचकशब्दाभावात् षष्ठीसमासे विग्रहवाक्ये संबन्धो न वाक्यार्थः किंतु षष्ठीश्रवणात्पदार्थ एव । अपदार्थसंबन्धश्च वाक्यार्थः । तेन तत्र संबन्धसंबन्ध वाक्यार्थविधया प्रतीयते नतु संबन्ध एव । तथाच विग्रहवत्समासेऽपि संबन्धसंबन्धप्रतीतिसिद्ध्यर्थं लक्षणा । किंच नाम र्थयोर्भेदेनान्वयस्य विभक्त्यर्थद्वारकत्वाद्विभक्त्यर्थसंबन्धोऽवश्यं लक्षणीय इति चेदेवमपि दधिपश्येत्यादाविव लुप्ताया विभक्तेस्तदर्थप्रतीत्युपपत्तेः । घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरिति वाक्ये क्रियाकर्मभावेनान्वयाभावाद्विभक्त्या तदुपस्थिते प्रयोजकत्ववद्दधिपश्येत्यादौ लुप्ताया एव विभक्तेः द्वितीयायाः स्वार्थबोधकत्वस्वीकारे प्रकृतेऽपि राजासंबन्धः पुरुष न्वयाभावेन संबन्धस्यापि विभक्त्युपस्थितेरेव स्वीकार्यत्वान्नच समासे विभक्तिलोप एवासिद्धः । 'एकदेशविकारे हि नित नोपपद्यत' इति शाब्दिकमुख्यसिद्धान्तात् । तथाच रेखागवयन्यायेनानुशासनाय कल्पिते प्रक्रियावाक्य एव विभक्ति इति समासे लुप्तविभक्तेरेवाभावान्न तस्याः संबन्धोपस्थापकत्वमिति वाच्यम् । एवंसति तुल्यन्यायतया दधिपश्येत्यादा लुप्तविभक्त्यसंभवाल्लक्षणा स्याद्यदि च तत्र लुप्तविभक्त्यसद्भावेऽप्यध्याहृतविभक्तिसंभवान्न लक्षणा तदा समासेप्या हृतविभक्तिरेवास्तु, नीलं च तदुत्पलं चेति समुच्चयवाचिचशब्दश्रवणेनाप्यन्यत्र समुच्चयस्याभेदपर्यवसानेन कर्मधार ग्रहवाक्येऽपि अभेदः पदार्थ एव, निपातत्वेन चशब्दस्यावाचकत्वेऽपि तदुपसंदानेन तत्समभिव्याहृतपदान्तरस्य शक्तेरवर्जनीयत्वात् पर्वतो वह्निमान् दण्डी पुरुष इत्यादौ मत्वर्थोपस्थितसंबन्धवद्विग्रहवाक्ये षष्ठ्युपस्थितसंबन्धस्यापि गमर्यादयैव भानं चोपपद्यत इत्यलमतिप्रसङ्गेन । **निषादपदमिति ।** 'समर्थः पदविधि'रिति समासः सामर्थ्यापेक्ष सामर्थ्यं चैकार्थीभावलक्षणं तच्च यदि निषादशब्देनापि स्थपतिरेवाभिधीयते तदैवं संभवति, निषादस्यैवाभिधाने भिन्न त्वेनैकार्थीभावाभावात् । तेन सामर्थ्यसिद्ध्यर्थं निषादशब्दः षष्ठीसमासे स्थपतिलक्षकः स्यात् । नचैवं षष्ठीसमासोच्छेद पदद्वयस्यापि सामानाधिकरण्येन कर्मधारयप्रसङ्गादिति वाच्यम् । यत्र षष्ठ्यर्थलक्षणया सामानाधिकरण्यं तत्र षष्ठीसमास

दज्ञो नाहिताग्निश्च सन्नपि ॥ निषाद एव स्थपतिः कर्मण्यत्राधिकारभाक् ॥' इति श्रीमहोपाध्याय-पार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

षष्ठाध्याये द्वितीयः पादः ।

सत्रे प्रत्येकस्य सत्रिणः फलसंबन्धाधिकरणम् ॥ १ ॥

पुरुषार्थैकसिद्धत्वात्तस्य तस्याधिकारः स्यात् ॥ १ ॥ [अपि चोत्पत्तिसंयोगो यथा स्यात्सत्त्वदर्शनम्, तथाभावो विकल्पे स्यात् ॥ २ ॥]

सत्रे फलांशः प्रत्येकं सर्वं वाचः समूहके ॥ कर्तृत्वादन्य एकैकस्यापि तत्त्वाद्बहुत्वतः ॥ १ ॥

अनेककर्तृकेषु कर्मसु 'ऋद्धिकामाः सत्रमासीर'न्नित्यादिषु किमेकैकस्य कृत्स्नं फलं भवति ततश्च प्रत्येकं कृत्स्नफलकामानामधिकारः उत समुदायस्य कृत्स्नं फलं प्रत्येकं तु फलावयवः । ततश्च फलावयवकामानामधिकार इति संशयः । तत्र—'समुदायस्य कर्तृत्वात्तस्य कृत्स्नफलान्वयः ॥ फलावयवयोगः स्यात्प्रत्येकं समुदायिनाम् ॥' यद्यपि कामपदे बहुत्वमुद्देश्यगतत्वादविवक्षितमिति कामिनः प्रधानभूतानुद्दिश्य गुणत्वेन विधीयमानं कर्म प्रतिप्रधानावृत्तेरेकैकस्यैव स्वफलं साधयतीति प्रतिभाति तथाप्याख्यातोपात्तस्य कर्तृबहुत्वस्योपरितनाधिकरणन्यायेन विवक्षितत्वात्संहत्य कामिभिः कर्तव्यम् । नचैकस्मिन्कर्मणि बहूनां प्रत्येककर्तृत्वं संभवति । एकेन कृतेऽपरस्य कर्तृत्वायोगादतः समुदितानां व्यासज्यकर्तृत्वं कर्तृगामि च फलमतस्तदपि समुदायस्यैव । तदंशं तु समुदायिनः प्राप्नुवन्तीत्यवयवकामानामधिकार इति प्राप्तेऽभिधीयते—'समुदायस्य कर्तृत्वं यद्यपि स्यात्तथापि तु ॥ प्रत्येकमधिकारित्वात्तथैव फलमाप्नुयुः ॥' यद्यथावगम्यते तत्तथैवाङ्गीकर्तव्यम् । इह चाधिकारावस्थायां साहित्यस्याविवक्षितत्वात्प्रत्येकमधिकारः प्रतीयते कर्तृत्वं च सहितानाम्, अतः संहत्य प्रयुक्तं कर्म

यत्र तु षष्ठ्यर्थलक्षणांविनैव सामानाधिकरण्यं तत्र कर्मधारय इत्याश्रयणात् । एवं च समासे षष्ठ्यभावात्समासानन्तरभूतस्य च विग्रहे प्रयोगायोगात् राजा चासौ पुरुष इत्येव विग्रहः । राज्ञः पुरुष इति व्याख्यातॄणां विग्रहप्रवर्तनं तु अर्थविस्पष्टिकरणार्थमिति भावः । **अज्ञ इति** । अध्ययनविधिसिद्धज्ञानरहित इत्यर्थः । उपायान्तरेण ज्ञानं संपाद्याधिक्रियते इति भावः । निषादो नाम ब्राह्मणाच्छूद्रायामुत्पन्नः सतु शूद्रधर्मयुक्तः । अत एवापस्तंबाचार्यैः 'हविष्कृदाधावे'ति शूद्रस्येत्ययं निषाद एव शूद्रपदेन व्यवहृतः । एवंच शूद्रयाजनस्य निषिद्धत्वादतिक्रान्तनिषेधानामेव याजकत्वं बोध्यम् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां षष्ठाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥**

पुरुषार्थैकसिद्धत्वात्तस्य तस्याधिकारः स्यात् ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे स्वर्गकामनिषादस्थपत्यादिभिरधिकारिनिरोपस्थापकशब्दैरधिकारो निरूपितः । इहत्वाख्यातेनाधिकारो निरूप्यते । आख्यातं चानवगतसंख्यामात्रप्रतिपादकं तद्द्वारा नरप्रतीतिर्विलम्बितेति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः । **नन्वे**कस्य कृत्स्नं फलं भवत्युत फलावयव इति विचारो निष्फलः उभयथापीतरेतरयुक्तानामेवानुष्ठातृत्वेनानुष्ठानविशेषाभावादिति शङ्कां निराकर्तुं कोऽप्युपन्यासमय एव फलभेदमाह—**ततश्चेति । समुदायस्येति ।** समुदितानामित्यर्थः । यथाश्रुते समुदायस्यैकत्वेन तत्राख्यातोपात्तबहुत्वानुपपत्तेः । **ननू**द्देश्यसाहित्यस्याविवक्षितत्वान्न समुदितानां फलं किंतु प्रत्येकमेवेत्याशङ्कते—**यद्यपीति** । उद्देश्यसाहित्यस्याविवक्षितत्वेऽप्युपादेयकर्तृसाहित्यबलादर्थात्सहितानामेव फलमिति परिहरति—**तथापीति** । ननु कर्तृबहुत्वाभ्युपगमे प्रत्येकमेव कर्तृत्वं पर्याप्तं स्यात्, सहितानां व्यासज्यकर्तृत्वे च कर्त्राश्रयद्रव्यबहुत्वेऽपि कर्तृबहुत्वाभावादित्याशङ्क्य बहूनां प्रत्येकं कर्तृत्वे प्रयोगभेदापत्त्या एकस्मिन्प्रयोगे तदनुपपत्तेरिह कर्तृरूपबहुत्वासंभवात्कर्त्राश्रयद्रव्यबहुत्वमेवाख्यातार्थो वाच्यस्तेन व्यासज्यकर्तृत्वमुपपन्नमित्याह—**नचेत्यादिना** । ननु व्यासज्यकर्तृत्वेऽपि प्रत्येकमेव फलं किं न स्यादित्याशङ्क्य येन रूपेण कर्तृत्वं तेन रूपेण फलान्वयस्य स्वारसिकत्वात् कर्तृवत्समुदितान्वय्येव फलमित्याह—**कर्तृगामीति** । प्रथममभ्युपगमवादेनाह—**समुदायस्येति** । ननु समुदितरूपेण कर्तृत्वे सत्येकैकस्याकर्तुरधिकारानुपपत्तेरधिकारोऽपि समुदितरूपेण स्यादित्यत आह—**यद्यथेति । तेष्वेवेति** । कामशब्देन कृत्स्नफलकामानामेवाधिकारः साहित्याविवक्षया प्रतीयते इति प्रथमावगत-

---

१ सिद्धित्वात्. २ मुद्देश्यपरत्वात्.

प्रत्येकं फलं साधयतीत्यभ्युपगन्तव्यम् । नचैवमत्यन्ताकर्तृगामित्वं तेष्वेव व्यासज्यवृत्तिकर्तृ प्रत्येकवृत्तिफलमिति प्रकारभेदमात्रम् ।—'कर्तृत्वमपि चैतेषां प्रत्येकमवगम्यते ॥ कर्तृगामि बहुत्वं हि द्रव्यगाम्यन्यथा भवेत् ॥' कर्तृबहुत्वं साक्षादभिधीयते न कर्तृरूपाश्रयद्रव्यबहुत्वं व्यासज्यवृत्ति कर्तृत्वे न कर्तृणां बहुत्वं स्यात् किंतु द्रव्यमात्रस्य तत्र कर्तृबहुत्वाभिधानमनञ्जसं स्यात् । संभवति च सर्वेषां प्रत्येकं युगपत्कर्तृत्वं पर्याये हि विरोधः स्यात् । एकेन कृते परस्य कर्तृत्वायोगान्नयौगप द्येन । तस्मात्प्रत्येकमधिकारः ॥

दर्शादौ कर्त्रैक्यनियमाधिकरणम् ॥ २ ॥

प्रयोगे पुरुषश्रुतेर्यथाकामि प्रयोगे स्यात् ॥ ३ ॥ [प्रत्यर्थं श्रुतिभाव इति चेत् ॥४॥ तादर्थ्ये न गुणार्थताऽनुक्तेऽर्थान्तरत्वात्कर्तुः प्रधानभूतत्वात् ॥ ५ ॥ अपि वा कामसंयोगे संबन्धात्प्रयोगोऽपदिश्येत प्रत्यर्थं हि विधिश्रुतिर्विषाणावत् ॥ ६ ॥ अ- न्यस्य स्यादिति चेत् ॥ ७ ॥ अन्यार्थेनाभिसंबन्धः ॥ ८ ॥ फलकामो निमित्तमिति चेत् ॥ ९ ॥ न नित्यत्वात् ॥१०॥ कर्म तथेति चेत् ॥ ११ ॥ न समवायात्॥१२॥]

दर्शे कर्त्रैक्यनियमो नास्त्युतास्ति न कामिनि ॥ उद्देश्ये ग्रहवत्संख्या यतो नैव विवक्षिता ॥ २ ॥
आख्यातोपात्तसंख्याऽत्र विधेयस्य विशेषणम् ॥ विवक्षितातः सेत्यत्र कर्त्रैक्यं विनियम्यते ॥ ३ ॥

दर्शपूर्णमासादिषु किमेको द्वौ बहवो वा कर्तारः उत एक एवेति संशयः । तदर्थं च किमाख्या तोपात्ता कर्तृसंख्या विवक्षिता नेति चिन्त्यते । तत्र—'फलार्थिनं समुद्दिश्य कर्मणामुपदेशनात् उद्देश्यगामिनी संख्या ग्रहवन्न विवक्षिता ॥' स्यान्मतं, यद्यपि कामपदगता संख्या उद्देश्यगतत्वा द्रतलिङ्गवद्ग्रहैकत्ववच्चाविवक्षिता तथाप्याख्यातोपात्ता संख्या विधीयमानक्रियाक्षिप्तगुणभूतकर्तृगा त्वाद्विवक्षितेति । तदसत् । अविधेयत्वात्क्रियायाः यागेन स्वर्गमाप्नुयादित्येतावदुच्यते नानुष्ठानं थप्राप्तम् । स्वर्गप्राप्तौ च पुंसः प्रधानत्वादविवक्षिता संख्या यदि स्वर्गं कुर्यादित्युच्येत ततोऽन्यो

प्रत्येकाधिकारबलात्कर्तृत्वाश्रयगामित्वमात्रं फलस्य स्वीकार्यं नतु येन रूपेण कर्तृत्वं तेन रूपेण तथात्वमिति भावः । इत वस्तुगत्या पक्षान्तरमाह—**कर्तृत्वमपिचेति** । नन्वाख्यातवाच्यं कर्त्रधिष्ठानबहुत्वमेव किं न स्यादित्यत आह—**ब बहुत्वमिति** । 'लः कर्मणि चे'ति शास्त्रस्य द्व्येकयोरित्यादिशास्त्रस्य चैकवाक्यतयाख्यातानां कर्तृसंख्यावाचित्वं नतु क श्रयद्रव्यसंख्यावाचित्वमिति भावः । **संभवतिचेति** । अध्वर्युणा प्रक्षिप्यते यद्द्रव्यं तत्र सर्वेषामंशाः सन्ति स्वस्वांश च सर्वेषां स्वातन्त्र्यमेवेत्येकस्मिन्नेव प्रयोगे प्रत्येकं कर्तृत्वं न विरुद्धमित्यर्थः । एवंचैकस्मिन्नेव प्रयोगे प्रतिप्रधानावृत्तिन्या प्रत्येकं फलावश्यंभावान्न योगसिद्ध्यधिकरणन्यायेनाप्यत्र फलस्यैक्यं शङ्कनीयमित्युपसंहरति—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु तस्य तस्य पृथगधिकारः स्यात् पुरुषार्थस्य फलस्यैकसिद्धत्वात् प्रत्येकसिद्धत्वादिति ॥

प्रयोगे पुरुषश्रुतेः० ॥ ३ ॥ फलार्थिनमिति । 'स्वर्गकामो यजेते'त्यनेन यः स्वर्गं प्राप्तुमिच्छति स यागेन प्राप्नुयादित्येवं स्वर्गार्थिनं पुरुषंप्रति यागेन तत्प्राप्तिरुपदिश्यते । तत्र च पुरुष उद्देश्य एव न गुणभूतः । एवंच गुणभूत रुषस्यैवाभावादाख्यातोपात्तापि संख्या प्रधानपुरुषगामिन्येव वाच्या, प्रधानगामिनी च संख्या ग्रहैकत्वन्यायेन न विव शक्येति द्वयोर्बहूनां वाधिकार इत्यर्थः । **ग्रहवदिति** । सप्तम्यन्ताद्वतिः । ग्रह इवेत्यर्थः । उक्तमेव श्लोकाशयं विव यथाश्रुतार्थावलम्बेन शङ्कते—**स्यान्मतमिति** । **विधीयमानेति** । विधीयमाना भावनाख्या क्रिया तया स्वनिर्वृत्त माक्षिप्तो यो गुणभूतः कर्ता तद्गामिनी संख्या उपादेयगतत्वाद्विवक्षितेत्यर्थः । भवेद्भावनाविधौ तद्गुणभूतकर्तृसंख्याविवक्ष स एव त्वसिद्धः स्वर्गप्राप्तिपरत्वाद्वाक्यस्येति श्लोकाशयं विवृण्वन्परिहरति—**तदसदिति** । नन्वनुष्ठानापरपर्यायभावना ध्यभावेऽनुष्ठानमेव न स्यादसति चानुष्ठाने स्वर्गप्राप्त्यसंभवाद्वाक्यमेवानर्थकं स्यादित्यत आह—**तदिति** । यागलक्षणसा नानुष्ठाने फलप्राप्त्यनुपपत्तेरर्थादेवानुष्ठानं सिद्ध्यतीत्यर्थः । **अविवक्षितेति** । एवंच यथापूर्वत्रोद्देश्यगतत्वेन साहित्य विवक्षितं एवमिहापि संख्येति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **नन्वाख्यातस्य** भावनावाचित्वात् श्रुतभावनाविधिपरित्यागेनाश्रु प्राप्तिपरत्वकल्पनमनुपपन्नमित्यत आह—**यदीति** । श्रुतानुपपत्तेः न श्रुतार्थपरत्वमिति भावः । अस्तु श्रुत्यनुग्रहाय प्रा

१ यतीति स्वीकर्तव्यम्. २ कर्त्राश्रय. ३ वर्तिनिच. ४ नत्वर्थप्राप्तम्. ५ तदा अन्यस्यापि स्वर्गः स्यान्न कर्तुः यद्यपि.

स्वर्गमाप्नुयान्न कर्त्तैव । यद्यपि स्वर्गं कुर्यादित्युच्यते तथाप्यविधेयैव क्रिया यो हि यदिच्छति स तत्करोति इत्येवं फलकामस्य फलविषया क्रिया प्राप्तैव तां प्रत्ययेनानूद्य प्रकृत्यर्थो यागादिः करणतया[1] विधीयते। प्रत्ययार्थश्च कर्तृसंख्या तेनासावनुवाद्यगतत्वादविवक्षिता। नह्येकेन प्रत्ययेन फलकामस्य रागप्राप्तां फलभावनामुद्दिशता कर्तृसंख्याभावनां यागं वा प्रत्युपादातुं शक्यते वैरूप्यप्रसङ्गात्। अथ मतं यद्यपि[2] यागाननुरक्ता फलक्रिया प्राप्तैव तथापि यागक्रियाया अप्राप्तत्वेन विधेयत्वात्तद्विशेषणभूता संख्या विधेयगतत्वाद्विवक्षितेति। तदयुक्तम्। यद्यपि यागानुरक्ता क्रिया न प्राप्ता तथापि क्रियास्वरूपं तावत्प्राप्तमेव। तत्र विशिष्टक्रियाविषयोऽपि विधिः श्रूयमाणः प्राप्ताप्राप्तविवेकेन यागानुरागमात्रपरो भवति। नहि फलक्रियातः क्रियान्तरं यागेनानुरज्यते। सा चेत्प्राप्तैव तद्विशेषणं च संख्या न साक्षाद्यागगता प्रत्ययार्थत्वात्तस्मादविवक्षितेति। अत्रोच्यते—'रागप्राप्ता फलप्राप्तिर्न सा शब्देन बोध्यते॥ प्रत्ययश्च क्रियावाची न प्राप्तिं प्रतिपादयेत्॥ उपग्रहविशेषाच्च[3] नाकर्तुः फलसङ्गतिः॥ विधेश्चैवमतोऽन्यस्य न फलप्राप्तिसंभवः॥ स्वर्गादिकाममुद्दिश्य क्रियैवेह विधीयते॥ यागादियुक्ता संख्या च तद्गतत्वाद्विवक्षिता॥ फलक्रियानियोगेन नहि पुंसां फलार्थिनाम्॥ रागप्राप्ता यतो ह्येषा शब्देन न विधीयते॥' अर्थिपदेन तावदर्थितामात्रमुच्यते न प्रवृत्तिः। आख्यातमपि यच्छब्दाद्युपबन्धाभावाद्यागादिविशिष्टभावनाविधिपरमेव स्वरसादवगम्यते। ततश्च यः स्वर्गो मे स्यादित्येवं कामयते स तं यागेन भावयेदिति भावनैव सर्वविशेषणविशिष्टा फलोपायत्वेन कामिनो विधीयते। नचावश्यमार्थिनस्तद्विषया प्रवृत्तिः प्राप्ता, येन बलात्तत उत्तार्य विधिर्यागानुरागमात्रपरत्वेनैव व्यवस्थाप्येत। नच फलकामः प्रागवचनादिदं जानाति प्रवृत्तस्य मे स्वर्गः सिद्ध्यति न त्वप्रवृत्तस्य दैवात्कारणान्तराद्वेति। तदज्ञानात्स्वर्गप्राप्तिमभिलषंस्तद्विषयप्रवृत्त्यप्रवृत्त्योर्मध्यस्थ उदास्ते। यदा तु वचनमस्य यागादिविशिष्टं व्यापारं विधत्ते तदा तस्येप्सितोपायतां विधिप्रामाण्यादवगम्य तत्र

यस्य भावनापरत्वं तथापि तद्विध्यभावान्न संख्या विवक्षितेत्याह—**यद्यपीति**। तथापि संख्याविधिः किं न स्यादित्यत आह—**प्रत्ययार्थश्चेति**। तदेवोपपादयति—**नहीति**। **वैरूप्येति**। प्रत्ययस्यैकव्यापारेणोद्देशोपादानासंभवेनावृत्त्यवश्यंभावादिति भावः। न यागभाव्यकक्रिया यागक्रिया तस्या अर्थादेव सिद्ध्या त्वयापि प्रत्ययेन तद्विध्यनङ्गीकारात् किंतु फलस्य साक्षात्कृतिगोचरत्वाभावात्फलक्रियैव यागानुरक्ता यागक्रियावाच्या। सा च न विधेयेति परिहरति—**तदयुक्तमिति**। क्रियाविध्यभावेऽपि याग एव विशिष्टो विधीयतामित्यपि न वाच्यम्। यागस्य संख्यावैशिष्ट्यासंभवादित्याह—**तद्विशेषणमिति**। अस्मिन्नपि पक्षे पूर्वोक्तवैरूप्यं बोध्यम्। लिप्सासूत्रोक्तन्यायेन फलप्राप्तेरविधेयत्वाद्यागेन स्वर्गं प्राप्नुयादित्यर्थवर्णनमनुपपन्नमित्याह—**रागेति**। प्रत्ययस्य लक्षणातोपीत्याह—**प्रत्ययश्चेति**। भावनाविधिपक्षेऽन्योऽपि स्वर्गमाप्नुयादित्युक्तं दोषमुद्धरति—**उपग्रहेति**। यजेतेत्यात्मनेपदात्क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वादित्यर्थः। यत्र तर्ह्यात्मनेपदं नास्ति 'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यादौ तत्रान्यस्य स्यादिति चेत्तत्राप्याधानगतात्मनेपदादेव फलस्य कर्तृगामित्वसिद्धिः। आधानस्य हि यत् साक्षात्फलमग्निगतादृष्टरूपं तस्य कर्तृगामित्वासंभवादाहवनीयाद्यग्निसाध्यक्रतुफलस्य कर्तृगामित्व एवाधानवाक्यगतात्मनेपदपर्यवसानादेव दर्शादिष्वपि फलस्य कर्तृगामित्वसिद्धेः यजेतेत्यात्मनेपदं क्रतुगतानग्निसाध्यगोदोहनादिगुणफलस्य कर्तृगामित्वार्थमिति भावः। **नन्वेवमपि** यत्र नात्मनेपदं नाप्यग्निसाध्यत्वं जपादिषु तत्र फलस्य कर्तृगामित्वं न स्यादित्यत आह—**विधेरिति**। चेतनप्रवर्तनात्मको हि विधिः। नचान्यफलसाधने कश्चित्प्रवर्तयितुं शक्यत इति विधित एव सर्वत्र फलस्य कर्तृगामित्वमित्यर्थः। एवंच यजेतेत्यादावात्मनेपदं विधिप्राप्तानुवादकमेवेति भावः। क्रियाविधौ च तदाक्षिप्तकर्तुः परिच्छेदापेक्षायां तत्परिच्छेदकत्वेन संख्या विवक्षितेत्याह—**संख्या चेति**। **अर्थिपदेनेति**। यद्यपि पूर्वपक्षिणा प्रत्ययेनैव क्रियानुवादाङ्गीकारात्स्वर्गकामपदेन तदनुवादोऽनङ्गीकृतस्तथाप्यर्थिपदवत्प्रत्ययस्यापि तदनुवादकत्वमत्यन्तासंभावितमिति द्योतनार्थमिदं बोध्यम्। **मे स्यादिति**। आत्मार्थं स्वर्गकामस्यैव स्वरसतः स्वर्गकामपदात्प्रतीतेरिति भावः। एवंच स्वर्गकामपदस्वारस्यादपि नान्यस्य फलप्रसक्तिरिति सूचितम्। यो हि यदिच्छेदिति न्यायेनाप्रवृत्तप्रवर्तनप्राप्तिमुक्तां निरस्यति—**नचेति**। **नत्विति**। अप्रवृत्तस्यैव मे वृष्ट्यादिवत् दैवाद्वा पुरुषान्तरीययत्नरूपकारणाद्वा न सिद्ध्यतीति न जानातीति पूर्वेण संबन्धः। यो हि यदिच्छतीति न्यायश्च प्रवृत्तस्यैव सिद्ध्यति नाप्रवृत्तस्येति निश्चयवद्विषय इति

[1] करणं विधीयते. [2] यद्यपि फलक्रिया. [3] प्रतिग्रहविशेषाच्च.

प्रवर्तते । तस्माद्विधेयैव भावना यागादिविशिष्टा संख्या च तद्विशेषणमिति विवक्षितैव । लिङ्गं
कामपदगतमुद्देश्यविशेषणत्वादविवक्षितमिति विशेषः । ये तु स्वर्गकामस्यानुष्ठानमनूद्य यागस्त
पायत्वेन विधीयते वेदैवासौ मयैवैतत्कर्तव्यमिति । 'स्वयमेव हि जानन्ति कर्तव्यं पुरुषाः सदे'
दिभाष्यवार्तिकयथाश्रुतग्रहणाद्भावनाया अविधानमाहुस्तेषामनूद्यमानविशेषणस्याविवक्षितत्वादिदम
करणं विरुध्यते । सर्ववाक्येषु च क्रियामविधाय गुणमात्रविधानात् । चोदिते हि तदर्थत्वात
तस्योपदिश्येतेत्येवमनेकगुणविधानं क्वचिदपि न स्यात् । ततश्च 'रेवतीषु वारवन्तीयं कृत्वा पशुका
ह्येतेन यजेते'त्यादिषु प्राप्तभावनोद्देशेन यागस्य रेवतीवारवन्तीयसंबन्धस्य च विधानाद्गुणविधि
वद्वाक्यभेदः स्यात् । नच यागविशेषणत्वं गुणानां येन तस्यैकस्य विशिष्टस्य विधानाद्वाक्यभेदः प
ह्रियेत । सर्वेषां भावनागामित्वात् । यथोक्तं—'धात्वर्थकारकाणामरुणैकहायन्यादिवत्परस्परेण
बध्यभावनासंबद्धानामुत्तरकालं परस्परोपकारित्व'मिति सप्तमनवमाद्ययोर्वक्ष्यतीति । तस्माद्भावना
धिकृतमेवानेकगुणविधानं प्रस्तुतं चाधिकरणं समर्थनीयम् । यथाह—यदा हि भावनारूढं वि
भावनार्थत्वेनैवगृह्यते तदार्थाद्विशेषणविधौ सत्यवाक्यभेदः । यदा तु तद्विशेषणार्थं तदानेकवि
णयोगे सति यदर्थं विधित्वं तस्यैवैकस्य विधानं नेतरस्येति वाक्यभेदः स्यात् । अल्पं चेदमु
सर्वत्र भावनाविध्यभिधानात् । तस्माद्वेदैवासौ मयैवैतत्कर्तव्यम् । 'स्वयमेव हि जानन्ति क
पुरुषाः सदे'त्यादिभाव्यस्वरूपप्राप्त्यभिप्रायं न भावनाभिप्रायमिति व्याख्येयम् । अतो भावन
विधेयत्वात्तद्विशेषणभूता कर्तृसंख्योपादेयगतत्वाद्विवक्षितेति सिद्धम् ॥

आरब्धकाम्यकर्मणोऽपि समाप्तिनियमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

प्रक्रमात्तु नियम्येताऽऽरम्भस्य क्रियानिमित्तत्वात् ॥ १३ ॥ [फलार्थित्वाद्वा-ऽनियमो यथाऽनुपक्रान्ते ॥ १४ ॥ नियमो वा तन्निमित्तत्वात्कर्तुस्तत्कारणं स्यात् ॥ १५ ॥]

असमाप्यं समाप्यं वा काम्यं कामे निवर्तिते ॥ आद्यः प्रयोजनाभावादन्त्यो निन्दादिसंश्रवात् ॥ ३ ॥

काम्यं कर्म कामार्थेन प्रक्रान्तं वीतायां फलेच्छायामवाप्ते वा फले किं नियोगतः समाप

भावः । **नन्वेवमाख्याते** गुणभूतः पुरुषः स्वर्गकामपदेऽपि गुणभूतएव स्यादितरथा भिन्नार्थप्रवृत्तित्वेन सामानाधिक
नुपपत्तेरेवंच लिङ्गमपि विवक्षितमित्यत आह—**लिङ्गं त्विति**। पदार्थपूर्वकत्वाद्वाक्यार्थस्य प्रथममाख्याते पुरुषस्य गुण
स्वर्गकामपदे च प्राधान्ये चावगते तदविरोधेनैव सामानाधिकरण्यस्य वाच्यत्वात् सत्यपि गुणप्रधानभावेन भिन्नार्थत्वे
कामपदेनानियतसंख्याकत्वेन प्राप्तस्याख्यातेन नियतसंख्याया विशेषणे सति कर्त्रधिकारिणोरैक्यादाख्यातोपात्तसंख्य
दधिकारिणमप्यवच्छिनत्तीत्येवं विशेषणविशेष्यभावादुपपन्नं सामानाधिकरण्यम् । यथा 'पुरोधाकामो ब्राह्मणो बृहस्पति
यजेते'त्यत्र गुणप्रधानभावेन प्रकारभेदे सत्यप्यार्थिकैकार्थवृत्तितया पुरोधाकामपदब्राह्मणपदयोः सामानाधिकरण्यमे
हापि । ततश्च स्वर्गकामस्य प्राधान्याल्लिङ्गमविवक्षितमित्यर्थः । वार्तिकव्याख्यातॄणामेवान्येषां मतमनूद्य निराकरोति
येत्विति । चोदिते हीति । वाक्यान्तरेण चोदिते कर्मणि गुणानां कर्मार्थत्वात्परस्परार्थत्वाभावेन परस्परवैशिष्ट्या
सति एकगुणविशिष्टगुणान्तरविध्यसंभवात्तस्य तस्य गुणस्य कर्तव्यत्वमुपदिश्यत इति पौर्णमास्यधिकरणगुणसूत्रोक्तन्या
त्यर्थः । इष्टापत्तिमाशङ्क्याह—**ततश्चेति । वाक्यभेदः स्यादिति** । ततश्च वाक्यभेदप्रसङ्गेन प्रकृतेऽभिष्ठुति
गुणविध्यसंभवाद्गुणविशिष्टकर्मान्तरविधिरिति रेवत्यधिकरणसिद्धान्तः प्रत्युद्धृतः स्यादिति भावः । **ननु** भावनावि
वेऽपि गुणविशिष्टयागविध्युपपत्तेर्नोक्तदोष इत्यत आह—**नचेति** । यागस्यापि धात्वर्थस्य क्रियात्वेन गुणतुल्ययो
त्वान्न तदीयविशेषणत्वं गुणानामिति भावः । **अवाक्यभेद इति** । विशिष्टभावनागोचरस्य विधेर्विशेषणेषु पृथग्व्या
भावादिति भावः । **वाक्यभेद इति** । इतरस्य विध्यर्थं विध्यावृत्त्यवश्यंभाव इति भावः । **अभिधानादिति** ।
कभाष्ययोरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रयोगे पुरुषमात्रश्रवणात्तस्य गुणभावाश्रवणात्संख्याविवक्षाया अभावात् यथा
प्रयोगे स्यादिति ॥

प्रक्रमात्तु नियम्येतारम्भस्य क्रियानिमित्तत्वात् ॥ १३ ॥ पूर्वत्र क्रियाफलोपायत्वेन कामिनो वि

१ कामो यजेतेत्या. २ विशेषत्वं.

नेति चिन्त्यते—'तत्राभीप्सितसिद्ध्यर्थं साधनेषु प्रवर्तते ॥ सिद्धे तस्मिंस्तदिच्छायां वीतायां किं प्रवर्तते॥' यदि मन्येत न फलार्थं कर्म किंतु फलकामनायां निमित्ते कर्मैव कर्तव्यं, तस्य हि भाव्यतापदं[1] श्रुत्यावगम्यते वाक्यात्कामस्य तच्च दुर्बलं । नचोपक्रममात्रेण चोदितं कृतं भवति, समाप्तेः शास्त्रार्थत्वात् । नच पूर्वाधिकरणोक्तरीत्या नित्यानित्यसंयोगविरोधः काम्यानां नित्यत्वाभावात् । अतः काम्ये निष्पन्ने निवृत्तेऽपि तन्निमित्तं कर्म कर्तव्यमिति । नैतदेवम् । नह्यपुरुषार्थं कर्म भाव्यं भवतीत्युक्तम् । नच फलान्तरं कल्पयितुं शक्यं । श्रुतहान्यश्रुतकल्पनयोरन्याय्यत्वात् । शिष्टविगर्हणं त्वनृतवादनिमित्तम्[2] । नच परमार्थतोऽनृतमस्ति । शास्त्रार्थस्य संकल्पितत्वात् । निवृत्तायां च कामनायामशास्त्रार्थत्वात् । तस्मादसमापनीयमिति प्राप्ते ब्रूमः—'नहि संभावनामात्राद्भ्रान्तिः कल्पयितुं क्षमा ॥ सर्वस्मृतिषु तुल्यत्वादप्रामाण्यप्रसञ्जनात् ॥ तथाच निन्दावचनं प्रायश्चित्तं च श्रूयते[3] ॥ तस्मात्क्रतुमुपक्रान्तं नियोगेन समापयेत् ॥' तैत्तिरीया हि समामनन्ति 'देवताभ्यो वा एष आवृश्च्यते यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजते । त्रैधातवीयेन यजेत न देवताभ्य आवृश्च्यत' इति ॥

लौकिककर्मणि समाप्त्यनियमाधिकरणम् ॥ ४ ॥

लोके कर्माणि वेदवत्ततोऽधिपुरुषज्ञानम् ॥ १६ ॥ [अपराधेऽपि च तैः शास्त्रम् ॥ १७ ॥ अशास्त्रा तूपसंप्राप्तिः, शास्त्रं स्यान्न प्रकल्पकम्, तस्मादर्थेन गम्येत, अप्राप्ते शास्त्रमर्थवत् ॥ १८ ॥]

समाप्यमसमाप्यं वा लौकिकं शास्त्रकल्पनात् ॥ आद्यो नो गृहकृष्यादौ शास्त्रकल्पकवर्जनात् ॥ ५ ॥

रथगृहकर्मादिप्रक्रान्तं किमवश्यं समाप्यं नेति संशये तेषामपि शास्त्रीयत्वाद्विहितमुपक्रान्तं निय-

---

इत्युक्तं तर्हि सिद्धे फले तदिच्छाविच्छेदे वा फलोपायानपेक्षणान्न क्रियानुष्ठानमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । किं प्रवर्तते । किमिति प्रवर्तेत इत्यर्थः । सिद्धान्तैकदेशिमतं शङ्कते—**यदीति** । **समाप्तेरिति** । आरम्भमात्रस्य शास्त्रार्थत्वे क्वापि समाप्तिर्न स्यादतः फलकामनायां निमित्ते समाप्तिरेव शास्त्रेण साक्षाद्विधीयते आरम्भमध्ययोस्तु अर्थात्प्राप्तिः । तौ विना तत्पश्चाद्भाविसमाप्त्यनुष्ठानासंभवादित्यर्थः । **ननु** कामनाया निमित्तत्वं पूर्वाधिकरण एव 'फलकामो निमित्तमिति चे'दित्यनेन सूत्रेणाशङ्क्य नित्यत्वादित्यनेन परिहृतमित्याशङ्क्य पूर्वत्र दर्शपूर्णमासादेर्नित्यस्यानित्यकामनानिमित्तकत्वं न संभवति नित्यानित्यसंयोगविरोधादिति हि परिहृतमिह तु 'ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत् प्रजाकाम' इत्यादीनां नित्यत्वाभावात् नित्यानित्यसंयोगविरोधाप्रसक्तेर्नैमित्तिकत्वं न विरुद्धमित्याह—**नचेति** । नन्वेवमपि कामनानिवृत्तौ निमित्ताभावान्न कर्तव्यमत आह—**अत इति** । गृहदाहादिवदनुष्ठानसमयासत्वेपि निष्पत्तिमात्रेण निमित्तत्वं कामनाया उपपन्नमिति भावः । **उक्तमिति** । स्वर्गकामाधिकरण इति शेषः । **अनृतवादेति** । यक्ष्य इति संकल्प्यायं नेष्टवान् तस्मादनृतवाद्ययमित्येवंरूपं भ्रान्तिनिमित्तमित्यर्थः । भ्रान्तिमेवोपपादयति—**नचेति** । **निवृत्तायां चेति** । कामिनं प्रति फलोपायतया कर्मविधिः नत्वकामिनंप्रति । तेन कामनायां सत्यामेव तदनुष्ठानं शास्त्रार्थो नासत्यामित्यर्थः । **नहीति** । शास्त्रार्थेऽत्यन्तावहितचित्तानां शिष्टानां न शास्त्रार्थगोचरा भ्रान्तिः कल्पनार्हा तथापि यदि भ्रमप्रमादादेः पुरुषेषु संभावनामात्राद्भ्रान्तिः कल्प्यते तर्हि सर्वस्मृत्याचाराणामपि भ्रान्तिमूलत्वादप्रामाण्यं स्यादतो गर्हारूपशिष्टाचारादसत्यामपि कामनायां समाप्तिशास्त्रानुमानात्समापनीयमेवेत्यर्थः । एवंच निष्फलस्य कर्मणोऽनुष्ठानासंभवाद्वीतायां च स्वर्गादिफलेच्छायां तत्फलासंभवान्नित्यकर्मवत्पापक्षय एवात्रापि फलम् । स्पष्टं चेदमुत्पत्त्यधिकरणे टुप्टीकातन्त्ररत्नयोरिति ध्येयम् । निन्दाप्रायश्चित्ते क्रमेण दर्शयति—**तैत्तिरीया हीति** । आवृश्च्यते द्रुह्यतीति यावत् । सत्यामेव स्वर्गादिफलेच्छायां दैवान्मानुषाद्वा विघाताद्यागाकरणमात्रविषयतया तयोर्निन्दाप्रायश्चित्तयोः संकोचे नास्ति प्रमाणमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रक्रमात्समाप्तिर्नियम्येतारम्भस्य क्रियानिमित्तत्वात्क्रियायाश्च समाप्तिपर्यन्तत्वादिति ॥

लोके कर्माणि० ॥ १६ ॥ शास्त्रीयत्वादिति । गृहादिकर्मगस्तक्षशास्त्रप्रतिपाद्यस्य तक्षशास्त्रानुमितवेदविहितत्वादित्यर्थः । नच गृहादीनां दृष्टार्थत्वात्तक्षणशास्त्रमन्वयव्यतिरेकमूलं न वेदमूलमिति वाच्यम् । दृष्टकार्यस्य यथाकथंचिन्निमितगृहादिनाप्युपपत्त्या तत्र संनिवेशविषयनियमस्यादृष्टार्थतया वेदमूलत्वावश्यंभावात् । उक्तंचाचार्यैः स्मृत्यधिकरणे 'गृहसन्निवेशविषये वास्तुविद्याया वेदानुमापकत्वम् । ईदृशा विधयः सर्वत्रानुमापयितव्याः ईदृशे गृहशरीरादिसंनिवेशे सत्येतच्च

---

१ श्रुत्यैवावगम्यते. २ वादभ्रान्तिनिमित्तम्. ३ युज्यते.

मेन समापनीयमिति श्रुतिकल्पनात् 'देवताभ्यो वा एष आवृश्च्यत' इति देवताश्रयव्यापारमात्र वश्यसमापनीयत्वावगमाद्गृहादीनामपि प्रक्रान्तानामावश्यकं समापनमिति प्राप्ते ब्रूमः—'अशा देव हि प्राप्तिर्दृष्टार्थेषु गृहादिषु ॥ तेन शास्त्रं न कल्प्येत पुरुषार्था हि देवता ॥' पुरुषार्था हि दे गृहप्रदेशेषु निवेश्यते । नतु गृहकर्म देवताश्रयं तस्मान्न[1] नियमः ॥

प्रतिषिद्धकर्मणामनुष्ठानेऽनिष्टापाताधिकरणम् ॥ ५ ॥

प्रतिषेधेष्वकर्मत्वात्क्रिया स्यात्प्रतिषिद्धानां विभक्तत्वादकर्मणाम् ॥ १९ ॥ [शास्त्राणां त्वर्थवत्त्वेन पुरुषार्थो विधीयते, तयोरसमवायित्वात्तादर्थ्ये विध्यति-क्रमः ॥ २० ॥]

पर्युदासो निषेधो वा नाद्याद्गञ्जनमित्यसौ ॥ नञ्धात्वोरन्वायदाद्यः कल्प्यं संकल्पतः फलम् ॥ ६ ॥
पदान्वयात्तु नञ्विध्योर्निषेधोऽनर्थहानये ॥ संकल्पे लक्षणाप्राप्तिर्नैष काम्यविधिस्तथा ॥ ७ ॥

'न कलञ्जं भक्षयेत्' इत्येवमादिषु संशयः । किं प्रजापतिव्रतवत्पर्युदासाश्रयणेनाभक्षणं भक्ष भावसंकल्पः कल्प्यफलो विश्वजिदादिवद्विधीयते उत भक्षणं प्रतिषिध्यते प्रत्यवायपरिहारायेति यदि नञ्विशिष्टं भक्षणं विधिना संबध्यते ततः पर्युदासः । अथ नञ्विध्योः संबन्धस्ततः प्रतिषे तत्र—'भक्षणव्यवधानेन नञ्विध्योर्नास्ति सङ्गतिः ॥ भक्षणं तु नञा युक्तमव्यवायाद्विधीयते श्रुत्या च विधिसंबन्धो भक्षणस्य नञः पुनः ॥ पदान्तरत्वाद्वाक्येन श्रुतेर्वाक्यं च दुर्बलम् ॥ त

प्रतिपत्तव्यमिति । **ननु** शिष्टगर्हया समापनमुक्तं पूर्वत्र शिष्टाश्च गृहेष्वसमाप्तेष्वपि न गर्हन्ते तत्कथमिह समापन आह—**विहितमिति** । सत्यमिह शिष्टगर्हा नास्ति तथापि पूर्वाधिकरणविषये शिष्टगर्हा न स्वयं प्रमाणं किंतु वेद नद्वारा, तत्र च वैदिके कर्मणि अनुमेयवेदस्य विहितं कर्म प्रक्रान्तं नियमेन समापनीयमित्येवंरूपस्यापि वा सर्वधर्मः न्यायत्वाद्विधानस्येत्यनेन न्यायेन गृहादिसाधारण्यात्तदपि समापनीयमित्यर्थः । एवंच पूर्ववत्प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः **ताश्रयेति** । अस्यां दिशीयं देवतेति गृहे दिग्भेदेन देवतास्थानविशेषनिर्देशाद्गृहकर्मणोपि देवताश्रयत्वमित्यर्थः पुरुषार्थदेवतानामेव विभेदेन स्थाननिर्देशः । नतावता गृहकर्मणो देवताङ्गं देवताभ्य इति वाक्यं च देवताङ्गकर्मविषयं गृहादिसाधारणं भवेदिति शङ्क्यम् । वास्तुदेवतापूजाया गृहनिर्माणार्थत्वेन विधानात्स्वाङ्गदेवतायुक्तत्वस्य गृहकर्मण्यपि वात् । **नन्वे**वमपि यो यक्ष्य इत्यस्य यागमात्रविषयत्वान्न गृहकर्मसाधारण्यमिति शङ्कां व्यावर्तयितुं देवताश्रयव्यापा त्रस्येत्युक्तं देवताभ्य इत्युपक्रमानुसारेण यक्ष्य इत्येतद्देवताश्रयव्यापारमात्रोपलक्षणमिति भावः । **अशास्त्रादेवेति** भोजनाश्रितप्राङ्मुखत्वादिवत् गृहकर्माश्रितसंनिवेशविशेषनियमस्यादृष्टार्थत्वेऽपि भोजनवद्गृहकर्मणो नादृष्टार्थत्वमिति भा **नतु गृहकर्मेति**। अदृष्टार्थवास्तुपूजाया दृष्टार्थगृहकर्मार्थत्वायोगात्तदाश्रित्य पुरुषार्थतैवेति वास्तुपूजामुखेनापि गृहक न देवताश्रयत्वमिति भावः । एवमपि गृहरथादावरे भग्ने इन्द्रबाहुर्बद्धव्य इति प्रायश्चित्तविधानमपि पुरुषार्थमेवेति न लादपि गृहकर्मणः शास्त्रीयत्वमिति बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—लोके कर्माणि गृहादीनि वेदवत्समाप्यानि पुरुषमधिकुर्वन्ति धिपुरुषाणि लौकिककर्माणि तेषां ज्ञानं ततएव शास्त्रादेवेति हेतोरिति ॥

प्रतिषेधेष्वकर्मत्वात् ॥ १९ ॥ यथा गृहादिफलेच्छावतामेव कर्तव्यमेवं न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिकमपि च्छावतामेव कर्तव्यमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **प्रजापतिव्रतवदिति** । 'नेक्षेतोद्यन्तमादित्य'मित्यादिवदित्यर्थः **तत्रेति** । नञ्विधिसंबन्धो न संभवति भक्षणव्यवधानात् भक्षणस्य तु विधिसंबन्धे न किंचिद्व्यवधायकं तेन भक्ष विधिना संबध्यते नञ्तु विधिसंबन्धात्प्रच्युतं विधिसंनिकृष्टेनैव भक्षणेन संबध्यत इति नञ्युक्तभक्षणार्थो विधि इत्यर्थः । **ननु** सर्वपदानामरुणादिवत्संनिकर्षविप्रकर्षावतन्त्रीकृत्य प्रधानभूतप्रत्ययार्थभावनया संबन्धो युक्तः । नञ द्वयोः पदान्तरार्थत्वाद्युक्तः क्रीणातिसंबन्ध इहतु प्रकृत्यर्थभक्षणावरुद्धायां भावनायां पदान्तरीभूतनञर्थान्वयो न इति वाच्यम् । तर्हि प्रकृत्यर्थसंबद्धभावनायां पदान्तरसंबन्धस्य काप्यसंभवे सर्वविशेषणविशिष्टभावनासिद्धिरिति सिद्धा व्याकोपः स्यादितिचेत् । नञ्विधिसंबन्धे विधिरेव निहन्येत निषेधप्रसङ्गादतो न तस्य विधिसंबन्ध इति भावः । येन नञ् संबध्यते तद्विपरीतार्थप्रतिपादकत्वं तस्य स्वभाव इति विधिव्याघातो न दोषोऽन्यथा तस्य धात्वर्थसंबन्धोऽपि स्यात्तत्रापि तद्विघातापत्तेस्तुल्यत्वादित्यतो युक्त्यन्तरमाह—**श्रुत्या चेति** । इह यदि नञ्विधिसंबन्धस्तदा भक्षणम

१ न्नसमापननियमः.

द्भक्षणमेवेह नञा युक्तं विधीयते ॥' ततश्च भक्षणाभावोऽननुष्ठेयत्वादविधेय इति तद्धेतुः संकल्पो विधीयते । सचाश्रुतफलः कल्प्येन फलेन संबध्यते । अतः फलकामाधिकारमेवंजातीयकमिति निष्कामाणां याथाकाम्यम् । अत्रोच्यते—'नञ्भक्षयत्योरेवं तु स्वार्थहानिः प्रसज्यते ॥ संकल्पलक्षणात्तत्र श्रुतेरत्यन्तबाधनम् ॥' मत्पक्षे पुनः प्रत्यासत्तिमात्रबाधनं । नवा तदपि किं तर्हि भक्षयेदिति पदं परिपूर्णं नञा संबध्यते भक्षयेन्नेति, भक्षयेदिति च भक्षणभावनायां प्रवर्तना गम्यते नञा संबद्धेन विधिना तद्विपरीतनिवर्तनाप्रतीतिः । निवर्तना च निवृत्तिफलो व्यापारः । नच प्रेक्षापूर्वकारी पुरुषो रागतः प्रवर्तमानोऽसति प्रत्यवायफलत्वे निवर्तयितुं शक्यते इति श्रुतनिवर्तनान्यथानुपपत्त्या

यत्वान्न विधेयं भक्षणस्य विधिसंबन्धे नञो भक्षणविशेषणत्वान्नास्ति विधिसंबन्ध इत्यन्यतरस्यैव विधिसंबन्धो नोभयोस्तत्रच समानपदश्रुतिगम्यत्वाद्भक्षणविधिसंबन्धो न्याय्यः नतु वाक्यगम्यो नञ्विधिसंबन्ध इत्यर्थः । **नन्वेवं** नञ्युक्तेन भक्षयतिना भक्षणाभावप्रतिपादनान्न पर्युदासः सिध्येदित्यत आह—**ततश्चेति** । भक्षणाभावोऽत्र भक्षणप्रागभावः स चानादित्वादननुष्ठेय इति तल्लक्षितसंकल्पो विधीयत इत्यर्थः । क्रियान्तरपरित्यागेन संकल्पलक्षणायां कारणमाह—**तद्धेतुरिति** । ननु तद्धेतुरित्यत्र तच्छब्देन भक्षणमुच्यते तदभावो वा । आद्ये भक्षणसंकल्पविधिः स्यान्न भक्षणाभावसंकल्पविधिः । अभावसंकल्पस्य भक्षणहेतुताभावात् । न द्वितीयः । अभावस्याननुष्ठेयत्वे तद्धेतुसंकल्पस्यालीकत्वादिति चेदुच्यते । भक्षणं कुर्वन् प्रथमं संकल्पं करोतीति भक्षणहेतुस्तावत्संकल्पोऽस्ति । तस्य च नञ्संबन्धबलाद्भक्षणहेतुत्वांशपरित्यागेन सर्वक्रियानुस्यूतं यत्संकल्पसामान्यरूपं तत्परिगृह्यमाणं नञ्संबन्धानुगुण्याद्भक्षणाभावसंकल्परूपं पर्यवस्यतीति तच्छब्देन भक्षणाभिधाने तावन्न दोषः । तथा भक्षणाभावः स्वयमननुष्ठेयोऽपि भक्षणवर्जनात्परिपाल्यः । वर्जनं च संकल्पपूर्वकमिति संकल्पस्याभावपरिपालनहेतुत्वादभावाभिधानेऽपि न कश्चिद्दोष इति भावः । **अश्रुतफल इति** । 'नेक्षेतोद्यन्तमादित्य'मित्यस्य तु एतावता हैनसाऽयुक्तो भवतीति वाक्यशेषे फलश्रवणाच्छ्रुतफलस्यैनोनिबर्हणस्य सर्वदा सर्वैरपेक्षितत्वात् पर्युदासत्वेऽपि तस्य नित्यत्वं नास्येति वैषम्यमिति भावः । **श्रुतेरिति** । नञ्श्रुतेर्भक्षयतिश्रुतेरित्यर्थः । **ननु** भक्षयेन्नेत्यन्वये भक्षयेदिति यत्तन्नेत्यर्थः स्यात्ततश्च भक्षयेदित्यस्य भक्षणविध्यर्थत्वाद्भक्षणविधिर्नास्तीति स्यान्नचैतावता निवृत्तिः सिध्यतीत्यत आह—**भक्षयेदिति** । भक्षणस्य कर्तव्यता त्वयावगता या सा वस्तुतो नास्ति संनिहितसुखलवदर्शनात्तु तस्य मोहात्कर्तव्यता त्वयावगता तस्मान्निवर्तस्वेत्येवं क्रियाकर्तव्यताभावप्रतिपादनपूर्वकं भक्षणक्रियायां निवर्तनैव प्रवर्तना विपरीतस्वभावा नञ्संबद्धेन विधिप्रत्ययेन प्रतिपाद्यते । ततश्च शब्दपूर्वकप्रवृत्तौ प्रवर्तनाज्ञानस्यैव तत्पूर्वकनिवृत्तावपि निवर्तनाज्ञानस्य हेतुत्वान्निवृत्तिरुपपद्यते । इयंच निवारणा वेदे नञ्समभिव्याहृतविधिप्रत्ययधर्मैः न त्वं गामानयेत्यादावाचार्यस्येवापौरुषेये वेदे निवारणाश्रयस्यान्यस्याभावात् । येतु विधिप्रत्ययसमभिव्याहृतनञर्थो निवारणा नतु नञ्समभिव्याहृतविधिप्रत्ययार्थ इत्याहुस्तन्मते नञ्धर्म एव निवारणेति ध्येयम् । **नन्वे**वमपि कथं प्रत्यवायपरिहारफलकत्वं वर्जनस्येत्याशङ्क्य तत्सिद्ध्यर्थं भक्षणस्य प्रत्यवायफलकत्वमुपपादयति—**निवर्तना चेत्यादिना** । स्वाध्यायाध्ययनविधिना निषेधवाक्यस्थलिङादीनां निवर्तनायां विनियोगात्तैरवश्यं पुरुषो निवर्तनीयः । नच चेतनः पुरुषोऽनिष्टसाधनत्वं विना निवर्तयितुं शक्यते । तेन विश्वजिदादौ प्रवर्तनान्यथानुपपत्त्या इष्टफलकल्पनादिवदिह निवर्तनान्यथानुपपत्त्या निषेध्यस्यानिष्टफलकल्पनम् । यदि च भावनागतेष्टसाधनत्वमेव प्रवर्तनेति पक्षस्तदा निवर्तना तदनिष्टसाधनत्वमेवेति श्रुत्यैवानिष्टसाधनत्वमवगम्यते । प्रत्यवायात्मकत्वमात्रमेव तु कल्प्यमिति ध्येयम् । **ननु** यदि क्रियायां निवर्तनानिषेधस्तर्हि विधिनिषेधयोरेकविषयत्वाद्भेदो न स्यादितिचेत् सत्यपि विषयैक्ये परस्परप्रत्यनीकतया स्वरूपत एव भेदोपपत्तेः । उक्तंच न्यायसुधायाम् 'पञ्चधात्यन्तभिन्नत्वाद्भेदो विधिनिषेधयोः ॥ विधिरिष्टफलोऽनिष्टपरिहारफलोऽपरः ॥ प्रेरितोऽस्मीति पूर्वे धीर्वारितोऽस्मीति चापरे ॥ विषयस्येष्टहेतुत्वं विधिना च प्रमीयते ॥ निषेधेन निषेध्यस्य प्रत्यवायनिमित्तता ॥ विधिश्चाधिकरोत्यन्यकारणेनाप्रवर्तितम् ॥ रागादिना प्रवृत्तं तु निषेधस्तद्विलक्षणम् ॥ नञ्वर्जितो लिङादिश्च विधिबोधस्य कारणम् ॥ लिङाद्यनुगृहीतस्तु नञ्निषेधस्य बोधकः ॥' एतदेवाभिप्रेत्य बृहट्टीकायामुक्तं—'अन्तरं यादृशं लोके ब्रह्महत्याश्वमेधयोः ॥ दृश्यते तादृगेवेदं विधानप्रतिषेधयो'रिति । प्राभाकरास्तु सर्वत्र कार्यवाक्यार्थवादिनो निषेध्यस्य प्रत्यवायफलकत्वं न प्रमाणवत्तेन विनापि विषयनियोज्यान्वितनियोगस्य वाक्यार्थस्य परिपूर्णत्वेन तत्कल्पकाभावात् । तथाहि निषेधवाक्यस्थलिङा कार्यमभिधीयते तस्य च नञर्थो विषयः । नच विषयत्वं कृत्यवच्छेदद्वारा कार्यावच्छेदकत्वं तच कृतिविषयस्यैव संभवति नञर्थश्चौदासीन्यात्मा न कृतिसाध्य इति न तस्य

---

१ तत्र भक्षणाभावो.

विषयीभूतभक्षणव्यापारस्य प्रत्यवायफलत्वं कल्प्यतेऽतस्तत्परिहाराय सर्वेषामेवंजातीयकं वर्ज्यम् । येतु नञर्थविषयस्य नियोगस्य [1]भक्षणप्रवृत्तस्य नियोज्यस्य च लब्धलाभान्न प्रत्यवायकल्पना प्रमाणवतीत्याहुस्ते श्रुतार्थापत्तेः प्रमाणत्वोपपादनान्निरस्ताः । किंच भक्षणं नञर्थविशेषणत्वेनोपक्षीणं न नियोज्यविशेषणम् । आख्यातेन कर्तुरनभिधानात् । उभयविशेषणत्वे चावृत्तिप्रसङ्गात् । ननु न ब्रूमः श्रुत्या नियोज्यविशेषणत्वं नञर्थविशेषणस्यैवार्थान्नियोज्यविशेषणतामाचक्ष्महे । भक्षणप्रवृत्त एव हि तदभावे नियोक्तुं शक्यते नान्यः । सत्यमेवं तथापि न नियोज्यविशेषणत्वे भक्षणस्य प्रमाणमस्ति । यदि ह्येतावतैव नियोज्यविशेषणत्वमाश्रीयते ततः सर्वत्र जीवनं शक्तिश्च नियोज्यविशेषणं स्याताम् । ततः तदवच्छिन्नस्य नियोज्यस्य लब्धत्वाद्विश्वजिदादौ स्वर्गकामादेरकल्पनं स्यात् । तत्र यत्किंचित्केनचिदु च्यते प्रवृत्तिलाघवाय फलकल्पनमिति तन्निषेधाधिकारेष्वपि समानमित्यास्तां तावत् ॥

विषयत्वमिति वाच्यम् । औदासीन्यस्यापि प्रागभावरूपस्य केवलात्मस्वरूपावस्थापरपर्यायस्य प्रचलितावस्थपुरुषेणानुपाल्यत्व कृतिविषयतोपपत्तेः । प्रचलितत्वं नाम निषेध्यकार्यताबोधस्तदुपायचिकीर्षा वा तदवस्थस्य पुरुषस्य भक्षणप्रागभावपरिपालन त्तरकालसंबन्धित्वलक्षणमुक्तचिकीर्षाविघातकानुपाल्यत्वबुद्ध्युत्पादनं विना न संभवति । ततश्चानुपाल्यत्वबुद्ध्युत्पादनेनोक्त कीर्षाद्यपनयनद्वारानुपाल्यस्य प्रागभावस्य कथंचित्कृतिसाध्यत्वाद्युक्तं विषयत्वं भक्षणप्रवृत्तश्च भक्षणाभावविषये कार्ये नि ज्यस्तस्माद्विषयस्य नियोगस्य नियोज्यस्य च प्रत्यवायपरिहारानपेक्षयैव लब्धात्मकत्वेनानुपपत्त्यभावान्न प्रत्यवायः क इत्याहुः । तन्मतमनूद्य निरस्यति—**येत्विति । श्रुतेति** । प्रेक्षावतां हीष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारौपयिकप्रवृत्तिरिति विधिवि पस्य नञर्थस्य प्रत्यवायपरिहारार्थत्वाभावे तत्र प्रवृत्तेरेवासंभवात्तद्विषयकार्यस्यात्मलाभो नेति श्रुतनञर्थविषयकार्यसिद्ध्य मेव तैरपि निषेध्यस्य प्रत्यवायफलकत्वं स्वीकार्यमित्यर्थः । **ननु** कार्यविधित एव प्रवृत्तिसिद्धेर्न प्रवृत्त्यर्थमपि तत्कल सर्वत्र कार्यधिय एव प्रवर्तकत्वात् । नच कार्यधीर्लोके फलोपायतया दृष्टेति तदभावे सैव न स्यादिति वाच्यम् । तथात्वेऽपि वेदेऽनपेक्षाद्विधित एव कार्यबुद्धिसंभवादिति तद्रीतिमभ्युपेत्य तथापि प्रत्यवायपरिहारकाम एवात्र नियो वाच्य इति नियोज्यसिद्ध्यर्थं प्रत्यवायकल्पनमावश्यकमित्यभिप्रेत्य भक्षणप्रवृत्तस्य नियोज्यत्वं दूषयति—**किंचेति** ननु भक्षणस्य नञर्थसंबन्धे प्रतियोगित्वेनान्वयादुपलक्षणत्वं स्यान्नियोज्यपुरुषान्वये तु विशेषणत्वं विशेषणत्वसं चोपलक्षणत्वस्यान्याय्यत्वान्नियोज्यविशेषणमेव तद्युक्तमित्यत आह—**आख्यातेनेति** । आख्यातेन कर्तुरनभिधानेन भक्षणप्रवृत्तपुरुषस्याक्षेपलभ्यत्वादाक्षेप्यपुरुषविशेषणत्वाद्वरं श्रुतनञर्थोपलक्षणत्वमिति भावः । अर्थादित्येतदेवोपपादयति- **भक्षणप्रवृत्त एवेति** । अप्रवृत्तस्य स्वतो निवृत्तस्य नियोक्तुमशक्यत्वात्प्रवृत्त एव नियोज्य इत्यर्थः । **एतावतेति** अप्रवृत्तस्य नियोक्तुमशक्यतामात्रेणेत्यर्थः । **तत इति** । अजीवतोऽशक्तस्य च नियोक्तुमशक्यत्वादिति भावः । **प्रवृत्ति लाघवायेति** । फलस्य प्रवृत्तावुत्कटत्वादिति भावः । किंचोपलक्षणत्वपरिहाराय नियोज्यविशेषणत्वाङ्गीकारे पूर्वपक्षे भक्षणस्य संकल्पलक्षकत्वे स्वार्थहानिप्रसङ्गान्नियोज्यविशेषणत्वमेव स्यात् । संकल्पस्तु केवलेन नञा लक्षणीयः स्यात् । न केवलस्य नञो भक्षणाभावप्रतिपादनाशक्तेर्भक्षणाभावसंकल्पलक्षणानुपपत्तेरुभाभ्यामेव तल्लक्षणा स्वीकार्येति वाच्यम् । य तव सिद्धान्ते नियोज्यविशेषणत्वेप्यर्थाद्भक्षणस्याभावप्रतियोगित्वेनोपस्थितेर्भक्षणाभावरूपविषयधीस्तथा पूर्वपक्षेऽपि नियो ज्यविशेषणत्वेऽप्यर्थात्प्रतियोगित्वेनोपस्थित्या भक्षणाभावप्रतीतौ सत्यां केवलनञैव भक्षणाभावसंकल्पलक्षणोपपत्तेः । ए भक्षणं श्रुत्या नञर्थविशेषणमर्थात्तु नियोज्यविशेषणमित्यप्यत्यन्तासङ्गतम् । तथासति हि धात्वर्थो नञर्थेन संबध्यते नञर्थ प्रत्ययार्थेन कार्येण विषयतया संबध्यते इति धातुप्रत्यययोरेकार्थत्वाभावेन परस्परसामर्थ्याभावादैकपद्यं न स्यात् 'समर्थ पदविधि'रिति पदविधिमात्रस्य सामर्थ्यापेक्षत्वात् । यदि कार्यपरस्य प्रत्ययस्य प्रकृत्यन्वयासंभवान्नञन्वयो न दुष्यति इ रथा भक्षणापूर्वं कार्यं न भवतीति वाक्यार्थप्रसङ्गात् । नचैवं संभवति भक्षणापूर्वकार्यस्य मानान्तराप्राप्त्या निषेधायोगादि मन्यसे त्यज तर्हि कार्यपरत्वाभिनिवेशं शाब्दन्यायविरुद्धमिति तदेतदभिसंधायाह—**आस्तामिति** । सूत्रार्थस्तु—प्रति षेधत्वेन सिद्धान्त्यभिमतेषु न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिष्वकर्मत्वाद्भक्षणकर्मव्यतिरिक्तसंकल्पविधित्वात्प्रतिषिद्धानां भक्षणादी निष्कामपुरुषैः क्रियापि स्यादकर्मणां संकल्पानां विभक्तत्वात्कर्मनिषेधान्यत्वात् अत्र कर्मनिषेधाभावादिति ॥

---

१ भक्षणे प्र.

गुर्वनुगमनादीनामुपनयनोत्तरकालकर्तव्यताधिकरणम् ॥ ६ ॥

तस्मिंस्तु शिष्यमाणानि जननेन प्रवर्तेरन् ॥ २१ ॥ [अपि वा वेदतुल्यत्वादुपायेन प्रवर्तेरन् ॥ २२ ॥]

प्राङ्मुखत्वादिनियम उपनीतेः पुराप्युत ॥ ऊर्ध्वं मन्त्राद्यसाध्यत्वादाद्योऽन्त्योऽस्तु तथा स्मृतेः ॥ ८ ॥

स्मार्ता यमनियमाः 'प्राङ्मुखो भुञ्जीत उदङ्मुखो मूत्रं कुर्या'दित्येवमादयः किं जननप्रभृति प्रवर्तन्ते जातो यदा शक्नुयात्तदेत्यर्थः, उतोपनयनप्रभृतीति संशये अनग्निसाध्यत्वादमन्त्रसाध्यत्वाच्चैषां शक्तमात्राधिकारित्वे प्राप्ते ब्रूमः—उपनयनप्रभृति स्युरिति । कुतः स्मरणात् । स्मरन्ति हि 'उपनयनादिर्नियम' इति तस्मादुपनीताधिकारः ॥

अग्निहोत्रादियावज्जीवकर्मणां स्वकालमात्रकर्तव्यताधिकरणम् ॥ ७ ॥

अभ्यासो वा कर्मशेषत्वात्पुरुषार्थो विधीयते ॥२३॥ [तस्मिन्नसंभवन्नर्थात् ॥२४॥ न कालेभ्य उपदिश्यन्ते ॥ २५ ॥ दर्शनात्काललिङ्गानां कालविधानम् ॥ २६ ॥]

यावज्जीवेति सातत्यं स्वकाले वा निमित्ततः ॥ कालाङ्गलोपादाद्यः स्यादवैधात्यागतोऽन्तिमः ॥ ९ ॥

'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोती'ति 'यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'ति श्रूयते । तत्र संशयः किं सातत्येनानुष्ठानमुत सायंप्रातरग्निहोत्रं पौर्णमास्यमावास्ययोश्च दर्शपूर्णमासाविति । तत्र जीवने निमित्ते कर्मविधानान्नैमित्तिके चासंभाविताङ्गत्यागेऽप्यवैगुण्यात् कालस्य चाङ्गत्वात्तल्लोपेन संततानुष्ठानं न्याय्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—'अङ्गत्वेऽपि च कालस्य न त्यागोऽन्याङ्गवत्कुतः ॥ अनुपादेयरूपत्वात्तस्मिन्कर्मविधिर्यतः ॥' यद्धि प्रयोगविधिवशादुपादेयं तद्धि यथाशक्तीत्युपबध्यते कालस्य पुनरनुपादेयत्वात् । एषा हि तत्र वचनव्यक्तिः अस्मिन्काले प्राप्ते कर्म कर्तव्यमिति । ततश्चार्थात्तत्कालमेव जीवनं निमित्तं[1] भवतीति न कालान्तरेऽनुष्ठानमिति । एतेनाग्निविद्ये व्याख्याते । तयोरप्यध्ययनाधानविधिसिद्धयोः स्वीकरणात्प्रयोगविधिनाननुष्ठाप्यत्वादेषा वचनव्यक्तिः । अग्निमान् विद्वांश्चाधिक्रियेतेति प्रत्यक्षमेव च विद्यावतोऽधिकारश्रवणं 'य एवंविद्वानग्निहोत्र'मित्येवं सर्वत्र श्रवणात् । तस्मात्तत्काले प्राप्ते विदुषोऽग्निमतश्चाङ्गान्तराणि यथासंभवमुपसंहृत्यानुष्ठानम् ॥

तस्मिंस्तु शिष्यमाणानि० ॥ २१ ॥ आदिपदेन न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिसंग्रहः । एवंच पूर्वत्राधिकारिविशेषविचारात्सङ्गतिः । **ननु** जातमात्रस्य शक्त्यभावान्नाधिकारसंभव इत्यत आह—**जात इति** । नचोपनयनादिर्नियम इति स्मरणे जाग्रति कथं पूर्वपक्षप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । सिद्धान्तेऽपि हि 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' 'न सुरां पिबे'दित्यादीनां शक्तमात्राधिकारत्वमिष्यते तद्वदन्येषामपि तथात्वमिष्यतामिति प्रतिबन्द्या कृत्वाचिन्तया वा तत्प्रवृत्तेः । **तस्मादिति** । 'ब्राह्मणो न हन्तव्य' इत्यादीनां सर्ववर्णसाधारणानां स्त्रीशूद्रादिष्विव नोपनयनापेक्षा । न कलञ्जं भक्षयेन्नानृतं वदेदित्यादीनां तु प्रागुपनयनात्कामचारवादभक्षा इति वचनादुपनीताधिकारिकत्वमेवेति भावः । सूत्रे तस्मिन्पुरुष इत्यर्थः ॥

अभ्यासो वा० ॥ २३ ॥ स्मृतिबलादुपनीताधिकारित्ववत् यावज्जीवश्रुतेः संततानुष्ठानमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **तत्रेति** । जीवनस्य निमित्तत्वं यावज्जीवाधिकरणे उक्तमिति भावः । कालस्यापि प्रयोगविधिविधेयत्वात्तत्रापि यथाशक्त्युपबन्ध इत्यभिमानः, कालविधिश्च काम्यप्रयोगे चरितार्थ इति भावः । **संततेति** । आवश्यकाहारादिकालं वर्जयित्वेति शेषः । **यद्धीति** । न प्रयोगविधिविधेयतामात्रेण यथाशक्त्युपबन्धः किंतु प्रयोगविधिना यत्कर्तव्यतया बोध्यते तत्रैव । कर्तव्यं हि यथाशक्ति कुर्यादिति वक्तुं शक्यते नाकर्तव्यं । ततश्च प्रयोगविधिना यदुपादीयते अनुष्ठाप्यते पुरुषकर्तव्यतया बोध्यत इति यावत् । तत्रैव यथाशक्त्युपबन्धात्कालस्य चातथात्वान्न तत्र यथाशक्त्युपबन्ध इत्यर्थः । **ननु** निमित्ते जीवने सति नैमित्तिकं कालाभावेऽप्यवश्यमनुष्ठेयमेवेतरथा निमित्तत्वव्याघातादित्यत आह—**ततश्चेति** । काले सत्येव कर्मणः कर्तव्यत्वात्कालजीवनमेवार्थान्निमित्तमित्यर्थः । इदमधिकरणं न कालमात्रविषयं किंतु प्रयोगविध्यनुपादेयाङ्गमात्रविषयमित्याशयेनाह—**एतेनेति** । तयोः स्वरूपेणोपादेयत्वात्कालवैषम्यमाशङ्क्याह—**तयोरिति** । एवं त्र्यार्षेयस्य सतोऽङ्गान्तरपरित्यागेनाधिकारः अत्र्यार्षेयस्य प्रयोगविधिना त्र्यार्षेयवरणसंपादनाशक्तेरिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—वाशब्दो निषेधे । नायमभ्यासः अकर्मशेषत्वात्किंतु नियमः पुरुषार्थमित्युक्तं ततश्च सातत्येनानुष्ठानमिति ॥

---

१ निमित्तमिति न कालान्तरा.

अग्निहोत्रादीनां स्वकालावृत्त्यावृत्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥

तेषामौत्पत्तिकत्वादागमेन प्रवर्तेरन् ॥ २७ ॥ [तथा हि लिङ्गदर्शनम् ॥ २८ ॥]

सकृत्कृतिरुतावृत्तिर्दर्शादेः शास्त्रसार्थ्यतः ॥ सकृत्स्यात्कालसंयुक्तजीवनावृत्तितोऽन्तिमः ॥ १० ॥

यदि कालशास्त्रानुरोधेन निमित्तसंकोचस्ततः कालशास्त्रस्य सकृदनुष्ठानेन संपादितत्वात्तद्वशे सकृदेव सायंप्रातःकालयोः पौर्णमास्यमावास्ययोश्च कृतः शास्त्रार्थ इति न पुनःपुनरनुष्ठातव्यं[1] स्यात् मैवम् । नहि कालवशाज्जीवनस्य निमित्तत्वं हीयते, किंतु तत्कालीनमेव जीवनं निमित्तं न काला न्तरीयमित्येतावत् । ततश्च तादृशस्यैव जीवनस्य पुनःपुनरावृत्तौ शास्त्रमपि पुनःपुनर्नैमित्तिकेषु पुरु नियुङ्क्ते अतो निमित्तावृत्तावावृत्तिर्नैमित्तिकानाम् ॥

दर्शादौ भेदाद्यावृत्त्या होमावृत्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

तथाऽन्तःक्रतुसंयुक्तानि ॥ २९ ॥

क्रतौ सकृद्भेदहोमोऽसकृद्वा क्रतुसिद्धितः ॥ सकृन्निमित्तभेदस्यावृत्तौ होमोऽसकृद्भवेत् ॥ ११ ॥

युक्तं पुरुषार्थेषु[2] नैमित्तिकेषु निमित्तावृत्तावावृत्तिरिति । तत्र हि प्रत्यावृत्ति फलमन्यदन्यच्च ... ष्पत्स्यते । क्रत्वर्थेषु तु भेदनहोमादिषु क्रतूपकारस्यैव साध्यत्वात्तत्सकृत्कृतेनैव तत्सिद्धेरेकस्मिन्प्रयो भेदनावृत्तावपि न होमावृत्तिरिति विशेषं मन्यमानस्योत्तरं—क्रत्वर्थेष्वपि शास्त्रेण निमित्तावृत्ताव त्त्यवगमादावृत्तौ निमित्तस्यावृत्तेनैव होमेन सगुणः क्रतुः स्वफलाय पर्याप्नोतीति कल्पनादेषाम् निमित्तावृत्तावावृत्तिरिति ॥

गुर्वनुगमनादीनां प्रतिनिमित्तमावृत्त्यधिकरणम् ॥ १० ॥

आचाराद्गृह्यमाणेषु तथा स्यात्पुरुषार्थत्वात् ॥ ३० ॥

याथाकाम्यमुतावृत्तिर्गुरोरनुगमादिषु ॥ स्यादाद्यः प्रीतिहेतुत्वान्नियमाददृष्टतोऽन्तिमः ॥ १२ ॥

गुर्वनुगमनादीनामाचारप्रमाणकानां गुरुगमनादिनिमित्तानां[3] किंनिमित्तावृत्तावावृत्तिः संदेहः[4] । तत्र दृष्टार्था ह्येते अनुगमनाभ्युत्थानाभिवादनादिभिः प्रीतो गुरुः सम्यक् विद्यां ददाती स्यादि

तेषामौत्पत्तिकत्वात्० ॥ २७ ॥ तत इति । कालशास्त्रानुसारात् तत्कालजीवनस्यापि सकृदेव निमित्तत्वमन एकस्मिन्नपि दर्शादिकाले कर्मावृत्तिः स्यादिति भावः । कालशास्त्रस्य सकृत्कृतेऽप्युपपत्तिरित्येतावन्मात्रं नतु तत्र श्रौतम् । तेन पुनःपुनरनुष्ठानेऽपि न कालशास्त्रस्य विरोधः । सकृदनुष्ठाने तु निमित्तत्वं विरुध्यत इत्याशयेनाह—**नहीति** षष्टिघटिकादिव्याप्तकालस्य दर्शादिशब्दार्थत्वात्तत्कालव्याप्तं जीवनमेकमेव नतु नाना, तथाविधं च निमित्तं नतु दर्शाद्यव व्याप्तमित्येकस्मिन्दर्शादिकाले तथाविधनिमित्तावृत्त्यभावान्न पुनःपुनरनुष्ठानमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—तेषां कालान त्पत्तिकत्वात्कर्मोत्पत्तिनिमित्तत्वात्कालस्य पुनः पुनरागमेन कर्माणि प्रवर्तेरन्निति ॥

तथान्तःक्रतुसंयुक्तानि ॥ २९ ॥ अतिदेशस्य विशेषाशङ्कानिराकरणार्थत्वात्तामाह—**युक्तमिति । अन्यदिति** प्रतिप्रयोगं प्रत्यवायपरिहारभेदादित्यर्थः । **सकृदिति** । एकेनैव क्रतूपकारेणेष्टसिद्धेस्तन्नानात्वानपेक्षणादेकस्य च सकृत्प्र गादेव सिद्धेरावृत्तिरनर्थिकेत्यर्थः । **शास्त्रेणेति** । निमित्तत्वप्रत्यायकशास्त्रस्य निमित्तावृत्तावावृत्तिपर्यन्तव्यापारादितरथा नि त्तत्वव्याघातादिति भावः । **आवृत्तेनेति** । नैमित्तिकावृत्तावपि न क्रतूपकारो भिद्यते येनोपकारान्तरवैयर्थ्यं स्यात् किंतु एवोपकारोऽसति निमित्ते विनैव नैमित्तिकं जायमानोपि यथा सति निमित्ते नैमित्तिकेन जायते तथा निमित्तावृत्तिर आवृत्तेनैव नैमित्तिकेन जन्यते न सकृदनुष्ठितेनेति कल्पनादावृत्तिरर्थवतीत्यर्थः ॥

आचाराद्गृह्यमाणेषु० ॥ ३० ॥ अस्याप्यतिदेशत्वात्पूर्ववद्विशेषाशङ्कामाह—**तत्रेति** । नच दृष्टार्थत्वेऽपि नैमित्ति निमित्तावृत्तावावृत्तिः स्यादितरथा निमित्ते सत्यवश्यकर्तव्यात्मकनैमित्तिकत्वव्याघातादिति वाच्यम् । गुरुगमनस्य नि त्वाभावेपि गुरुगमनंविनानुगमनासंभवेन गुरुगमनकालेऽनुष्ठानोपपत्तेः गुरुगमनस्य निमित्तत्वमेव नास्ति प्रमाणाभावा पूर्वपक्ष्याशयात् । एवंच पूर्ववाक्ये गुरुगमनादिनिमित्तानामिति पक्षद्वयसाधारण्येन गुरुगमनाद्यानन्तर्यमात्राभिप्रायं बो

१ रनुष्ठानं स्यात्. २ नैमित्तिकेषु पुरुषार्थेषु. ३ निमित्तकानां. ४ संशये.

तत्र यथानुष्ठिते प्रीतिर्भवति तथा कर्तव्यं सकृदसकृद्वा नत्ववश्यमावर्तनीयमिति प्राप्ते ब्रूमः । दृष्टार्थेष्वपि नियमादृष्टाभ्युपगमात्तस्य च शास्त्रप्रमाणकत्वात्तद्वशेन निमित्तावृत्तावावृत्तिः ॥

ऋणत्रयापाकरणस्य ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानां नित्यताधिकरणम् ॥ ११ ॥

ब्राह्मणस्य तु सोमविद्याप्रजमृणवाक्येन संयोगात् ॥ ३१ ॥

सोमाधीतिप्रजं काम्यं नित्यं वा कामतोऽग्रिमः ॥ वीप्सानुष्ठेयविज्ञानलोकैस्तन्नित्यतेष्यते ॥ १३ ॥

'सोमेन यजेत' 'स्वाध्यायमधीयीत' 'प्रजामुत्पादये'दिति श्रुतं सोमविद्याप्रजं किं नित्यमुतानित्यमिति संशयः । तत्र यावज्जीवादितुल्यनिर्देशाभावात् 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'ति च फलश्रवणात् 'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेते'ति चास्य कालविधिपरत्वादध्ययनप्रजयोस्तु विश्वजिद्वत्स्वर्गकल्पनात् सप्तमे ब्रह्मवर्चसकाम इत्येवमादीनां चोपनयनगतानां फलानामुपनयनस्याध्ययनाङ्गत्वेन स्वयं फलानपेक्षत्वादध्ययनफलत्वमेव न्याय्यम् । अतः फलकामाधिकारत्वमेवैषामिति प्राप्ते ब्रूमः—नित्यानीति कुतः—'वीप्सायुक्तो वसन्तो हि निमित्तत्वेन गम्यते ॥ यावद्वसन्तं नियमः सोमस्यातोऽवगम्यते ॥ यावद्वसन्तमभ्यासः कामस्यैवाथ नोद्यते ॥ यजेतेतिपदेनैवं प्राप्नोत्यभ्यासलक्षणा ॥' तस्माद्वसन्ते निमित्ते विधानादागत आगते वसन्ते नियमेन सोमः कर्तव्य इति नित्यः । अध्ययनमप्यश्रुतफलमक्षरग्रहणादिना क्रमेण धर्माधर्मावबोधफलकत्वात्तस्य चावश्यकत्वादावश्यकं । ब्रह्मवर्चसादिकं त्वध्ययनाङ्गभूतोपनयनाश्रितसप्तवर्षादिगुणफलत्वादध्ययनफलमनाशङ्क्यमेव[2] । प्रजोत्पादनमप्यनृणत्वफलश्रवणादनुत्पाद्य तथा सुतानधो गच्छतीति प्रत्यवायस्मरणादावश्यकं तस्मान्नित्यमेव[3] सोमविद्याप्रजम् ।

नियमेति । उपायान्तरेणापि गुरुप्रीतेः संपादयितुं शक्यत्वादनुगमनादिनैव गुरुप्रीतिः संपादनीयेति नियमस्तददृष्टं चावश्यमभ्युपेयमित्यर्थः । **ननु** तावता कथमावृत्तिसिद्धिरित्यत आह—**तस्यचेति** । नियमादृष्टस्य च शास्त्रैकसमधिगम्यत्वाद्गुर्वनुगमनाचारेण तद्विध्यनुमानादनुमितस्य च विधेरधिकारिविशेषणापेक्षायामुपस्थितस्य गुरुगमनस्यैव निमित्तभावेनाधिकारिविशेषणत्वनिश्चयान्नैमित्तिकतया निमित्तावृत्तावावृत्तिरित्यर्थः । एवंच नैमित्तिकत्वात्प्रत्यवायपरिहार एव गुर्वनुगमनादीनां वैधं फलं गुरुप्रीतिस्त्वानुषङ्गिकं फलम् । अतएवोक्तमाचार्यैः 'गुर्वनुगमनादीनां नैमित्तिकत्वादक्रियायां भवति प्रत्यवायः करणे न भवति । दृष्टं च प्रीतो गुरुरध्यापयिष्यतीत्येवमादिनिष्पद्यते । नियमाच्चाविघ्नपरिसमाप्त्यर्था पूर्वसिद्धिरिति न्यायसुधायां च निष्पद्यत इत्यानुषङ्गिकत्वं दर्शितमिति व्याख्यातमिति ध्येयम् ॥

ब्राह्मणस्य तु० ॥ ३१ ॥ गुर्वनुगमनादेर्नित्यत्वेऽपि न सोमादेर्नित्यत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **यावदिति** । यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोतीत्यत्रेवात्रावश्यकत्वप्रत्यायकशब्दाभावादित्यर्थः । **ननु** इहापि वसन्तेवसन्त इत्यस्ति तत्तुल्यनिर्देश इत्यत आह—**वसन्त इति** । फलभूयस्त्वार्थाभ्यासाभिप्रायेण वीप्सोपपन्नेति भावः । अध्ययनस्य विश्वजिन्न्यायेन फलार्थत्वस्य प्रथमसूत्र एव निराकरणात्प्रकारान्तरेण फलवत्त्वमाह—**सप्तम इति** । नित्यानित्यत्वविचारमध्याये सङ्गमयति—**अत इति** । **वीप्सेति** । कर्माङ्गत्वेन वीप्सार्थविधिरत्र न संभवति एकस्मिन्नेव वसन्ते पञ्चाहादिसमाप्यस्य सर्वेषु वसन्तेष्वनुष्ठातुमशक्यत्वादतोऽनुवादो वीप्सा । नच कालविधिपक्षेनुवादः संभवति । अप्राप्तार्थत्वात् फलभूयस्त्वार्थाभ्यासस्यानियतत्वात् । तस्माद्वसन्त इति सप्तमी 'यस्य च भावेन भावलक्षण'मिति विहिता भावलक्षणार्था वाच्या । कर्तव्यरूपं च भावं प्रति लक्षणत्वं निमित्तत्वेसति घटते नान्यथेति वसन्तः सप्तमीबलान्निमित्तं । तथा सति निमित्तत्वबलात्प्राप्तनैमित्तिकव्याप्त्यनुवादो वीप्सोपपद्यत इति वीप्सायोगात्कालस्य निमित्तत्वमित्यर्थः । **ननु** काम्यस्यैव यावद्वसन्तमभ्यासविधावपि वीप्सोपपत्तेर्न ततो नित्यत्वमित्यत आह—**यावदिति** । धर्मावबोधफलकत्वेऽपि नैमित्तिकत्वाभावात्कथमावश्यकत्वमत आह—**तस्य चेति** । अवश्यापेक्षितसाधनत्वमेव हि कर्मणामावश्यकत्वं नान्यदिति भावः । **अनाशङ्क्यमिति** । स्ववाक्य एव गुणफलत्वेनोपपन्नस्य वाक्यान्तरगताध्ययनफलकल्पनानौचित्यादिति भावः । **अनृणत्वेति** । 'एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारीवासी'त्यनृणत्वफलश्रवणादित्यर्थः । **नन्ववदानवाक्यशेषत्वादनृणत्वश्रवणं न फलपरमिति** मन्वान आह—**अनुत्पाद्येति** । एवंच तत्र फलाकाङ्क्षाशान्तेर्न विश्वजिन्न्यायात्प्रजोत्पादनविधेः फलकल्पनमिति भावः ।

---

१ चोद्यते. २ शङ्कनीयमेव. ३ स्मरणान्नित्यमेव.

ऋणश्रुतिरपि सोमादीनामावश्यकत्वं दर्शयति । नच तत्र ब्राह्मणश्रवणात्तद्विषयमेवावश्यकत्वम् विधिवाक्येषु विशेषाश्रवणात् ब्राह्मणग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वात् । अतस्त्रयाणामप्यावश्यकाः सोमादयः ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

षष्ठाध्याये तृतीयः पादः ।

नित्ये यथाशक्त्यङ्गानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥

सर्वशक्तौ प्रवृत्तिः स्यात्तथाभूतोपदेशात् ॥ १ ॥ [अपि वाप्येकदेशे स्यात्प्रधाने ह्यर्थनिर्वृत्तिर्गुणमात्रमितरत्तदर्थत्वात् ॥ २ ॥ तदकर्मणि च दोषः, तस्मात्ततो विशेषः स्यात्प्रधानेनाभिसंबन्धात् ॥ ३ ॥ कर्माभेदं तु जैमिनिः प्रयोगवचनैकत्वात्सर्वेषामुपदेशः स्यादिति ॥ ४ ॥ सर्वस्य व्यपवर्गित्वादेकस्यापि प्रयोगे स्याद्यथा क्रत्वन्तरेषु ॥ ५ ॥ विध्यपराधे च दर्शनात्समाप्तेः ॥ ६ ॥ प्रायश्चित्तविधानाच्च ॥ ७ ॥]

नित्ये सर्वाङ्गसंहारः शक्त्या वाध्यः फलित्वतः ॥ शक्त्या त्यागासंभवेन निमित्ते जीवने स्थिते ॥ १ ॥

'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्' 'यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' 'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेते'ति किमत्र सर्वाङ्गोपसंहारेणैवाधिकार उत यदा यावन्ति शक्नोत्युपसंहर्तुं तदा तावद्भिरुपेतं प्रधानं कुर्वन्नधिक्रियेतेति संशयः । तत्र—'समुच्चितानामङ्गानामित्थंभावेन संग्रहः ॥ सर्वाङ्गयुक्तमेव प्रधानं फलसाधनम् ॥' नचाफलसाधनेऽधिकारोस्ति । अतो न हीनाङ्गस्य प्रयोगः । उच्यते—'नैमित्तिकं नियोगेन कर्तव्यमवगम्यते ॥ निमित्तेन ततोऽशक्यहानेनापि प्रयुज्यते ॥' यावच्छब्दोपपदं हि जीवनं धातुसंबन्धविहितणमुल्प्रत्ययेन संबन्धान्तरासंभवान्निमित्तत्वेन यागानुरक्तां[2] भावनां प्र

ऋणश्रुतिरिति । 'जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवाञ्जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य' ऋणश्रुतेरवश्यकर्तव्यत्वाभावेऽनुपपत्तेरिति भावः । अत्र भाष्ये किं सोमादिकं ब्राह्मणस्यैव नियतमुत त्रयाणामपि वर्णानामिति वर्णान्तरमुक्तं तच्छङ्कोत्तरव्याजेन संगृह्णाति—**नचेति** । तत्र ह्यर्थवादाद्विशेषग्रहणं यत्र विध्यर्थवादयोरेकवाक्यत्वमिह तु 'जायमानो वै ब्राह्मण' इत्यस्यावदानविधिशेषत्वेन सोमविद्याप्रजविधिशेषत्वाभावान्नार्थवादगतविशेषग्रहणं किंत्वर्थवाद एवोपलक्षणतया नेय इत्याशयेनाह—**विधिवाक्येष्विति** । द्वितीयवर्णके ऋणवाक्येन संयोगात्खलु सोमविद्यादि ब्राह्मणस्यैवावश्यकमिति मन्यते । नैतद्युक्तं विधिवाक्येष्वविशेषश्रवणादिति सूत्रार्थः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां षष्ठाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

सर्वशक्तौ प्रवृत्तिः स्यात्तथाभूतोपदेशात् ॥ १ ॥ नित्ये यथाशक्त्यङ्गोपसंहारसमर्थस्याधिकारोऽस्मिन्पादे व्युत्पाद्यते । सच पूर्वपादद्वयोक्तकाम्यनित्यनैमित्तिकाधिकारनिरूपणाधीननिरूपण इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **समुच्चितानामिति** । एकादेशे समुच्चितानामङ्गानां करणोपकारकत्वस्य वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । **ननु** यत् फलसाधनं तत्रास्तु सर्वाङ्गोपसंहारेणाधिकारः । नित्यस्य तु न फलमस्ति जीवनादेर्निमित्तस्य फलस्य चैकस्मिन्कर्मण्यसमवायात्तथासति निमित्तफलयोरुभयोरप्यनुपादेयत्वेन तदुद्देशेन कर्मोपादाने प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्त्या वाक्यभेदप्रसङ्गात् । अतो धात्वर्थ एव नित्यस्य भाव्यो न भाव्यान्तरमस्ति यदर्थं कृत्स्नाङ्गानुष्ठानं स्यादिति सिद्धान्तैकदेशिमतमाशङ्क्याह—**नचेति** । यावज्जीवमित्यादिश्रुतं वाक्यं निमित्ते कर्म विधत्ते, प्रवर्तनारूपविधेः पुरुषार्थफलं विनानुपपत्तेः श्रुतार्थापत्तिकल्पितं वाक्यं पापक्षयरूपफले विधत्ते, इत्येकस्मिन्वाक्ये निमित्तफलरूपानुपादेयद्वयोद्देशेन कर्मविध्यभावान्न कश्चिद्दोष इति भावः । एवंच निमित्तवशप्राप्तावश्यकर्तव्यत्वं कृत्स्नाङ्गोपसंहारसमर्थविषयं भविष्यतीत्याशयवानाह—**अत इति** । **धात्विति** । 'धातुसंबन्धे प्रत्यया' इत्यधिकारे 'यावति विन्दजीवो'रित्यनेन यावच्छब्द उपपन्ने 'जीव प्राणधारण' इत्यस्माद्धातोर्विहितेन

---

१ यावन्त्यङ्गानि. २ नुरक्तभावनां.

वगम्यते। दर्शपूर्णमासशब्दविशेषितश्च यजिः कालयोगिनामाग्नेयादीनामेव वाचको नाङ्गादीनामिति निमित्तस्य चैतद्रूपं यत्तस्मिन्सति नैमित्तिकमवश्यं कर्तव्यम्। अतः प्रधानानुरक्ता भावना स्ववाक्यश्रुतनिमित्तवशप्राप्तावश्यकत्वानुरोधेन यथासंभवमङ्गानि गृह्णाति तावतैव च शास्त्रवशात्फलसिद्धिरिति यथाशक्तिप्रयोगेनैवाधिकारः। अयंच न्यायस्तन्त्ररत्ने न्यायमालायां च प्रपञ्चितस्तीर्थान्तरं च निराकृतमित्युपरम्यते॥

अङ्गवैकल्ये काम्यस्य निष्फलत्वाधिकरणम्॥ २॥

काम्येषु चैवमर्थित्वात्॥ ८॥ [असंयोगात्तु नैवं स्याद्विधेः शब्दप्रमाणत्वात्॥ ९॥ अकर्मणि चाप्रत्यवायात्॥ १०॥]

काम्ये शक्त्योत सर्वाङ्गं शक्त्या लोपस्य संभवात्॥ मैवं लोपे निष्फलत्वाच्छाब्दमङ्गं न लुप्यते॥ २॥
प्रधानानुष्ठितौ यद्वज्जीवनस्य निमित्तता॥ कामस्य न तथा यस्मात्काम्यं त्यक्तुं च शक्यते॥ ३॥

काम्यानि कर्माणि 'ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपे'दित्यादीन्युदाहरणं। प्रकृतावपि काम्यः प्रयोग उदाहरणमेव। तत्रापि किं यथाशक्तिप्रयोगेनाप्यधिकारः उत सर्वाङ्गोपसंहारेणेति[3] विचारः। तत्रासत्यपि निमित्ते प्रजाकामादिशब्दैरविशेषप्रतीतेरसमर्थानामप्यधिकार इति स्थितेऽपि तिर्यगधिकरणे पूर्वाधिकरणोपजनिताङ्गलोपकालुष्यबुद्धिः काम्येष्वपि लोपं मन्यते। अत्रोच्यते—प्रजाकामादिशब्दाः समर्थेऽप्यविरुद्धाः। नच कामनानिमित्तं येनावश्यकत्वं शाब्दं स्यात्। अङ्गानि तु शाब्दानि न शक्यन्ते बाधितुं। नैमित्तिके पुनः शाब्दमावश्यकत्वं प्रधानस्येति तदविरोधेनाङ्गानि यथाशक्ति गृह्यन्त इति विशेषः॥

णमुल्प्रत्ययेन जीवनस्य यजेतेति समभिव्याहृतयजिधात्वर्थसंबन्धो निमित्तनैमित्तिकभावात्मकोऽवगम्यत इत्यर्थः। निमित्तस्य च न कर्मस्वरूपेण संबन्धः किंतु निमित्ते सति कर्म कर्तव्यमिति कर्तव्यतया। अतएव निमित्तस्य कर्मानुष्ठापकत्वमुपपद्यते। एवंच धात्वर्थसंबन्धोऽत्र कर्तव्यतात्मकतदनुरक्तभावनासंबन्धपर्यवसन्न इत्याशयेन यागानुरक्तभावनांप्रतीत्युक्तम्। **नन्वे**वमपि साङ्गमेवानुष्ठेयं दर्शपूर्णमासशब्दस्य कालयुक्तकर्मपरत्वात् 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'ति प्रयोगवचनेन साङ्गस्य कालविधानादित्यत आह—**दर्शेति**। उत्पत्तिविधौ कालयोगिनां दर्शपूर्णमासशब्दो वाचको नतु प्रयोगविधाविति भावः। **ननु** निमित्तवशप्राप्तावश्यकर्तव्यत्वमप्यङ्गानुसारात्संकोच्यमित्यत आह—**अत इति**। निमित्ते हि नैमित्तिकमवश्यकर्तव्यमिति प्रधानवाक्यस्याङ्गवाक्यानुसारात्संकोचनस्यायोग इति भावः। **नन्वे**वमपि हीनाङ्गस्य फलसाधनत्वाभावादफलसाधने कथमधिकार इत्यत आह—**तावतैवेति**। प्रधानानुरोधेनाङ्गनयनाद्यथाशक्त्यङ्गोपसंहारादेव फलसिद्धिरिति निमित्तशास्त्रादवगम्यत इत्यर्थः। **नन्वेवं** समर्थस्यापि नाङ्गादरः स्यादित्यत आह—**अयंचेति**। अङ्गोपदेशनिमित्तोभयपर्यालोचनया यदा यावन्त्यङ्गानि संपादयितुं शक्नोति तदा तावद्भिरङ्गैरुपेतं प्रधानमेनःक्षपयतीति शास्त्रार्थावसायात्। सत्यां शक्तावङ्गत्यागे वैगुण्यान्न फलसिद्धिरित्यादि प्रपञ्चितमित्यर्थः। **तीर्थेति**। केचित्तु विषयीभावः करणीभावपूर्वकः काम्ये। तेनाङ्गसाकल्यमाहुः। नित्ये विपर्यय इत्यादिना प्राभाकरमतं विस्तरेण न्यायरत्नमालायामनूद्य निराकृतमित्यर्थः। सौत्रतथाभूतोपदेशादित्यस्य व्याख्यानषट्कं टुप्टीकायां द्रष्टव्यम्॥

काम्येषु चैवमर्थित्वात्॥ ८॥ भाष्ये विकृत्युदाहरणं न्यायसाम्यादुपलक्षणमभिप्रेत्याह—**प्रकृताविति**। नन्विहावश्यकर्तव्यत्वाभावान्न यथाशक्त्युपबन्ध इत्यत आह—**असत्यपीति**। तिर्यगधिकरणे प्रधानवाक्यजनिताविशेषप्रत्ययबाधेन सर्वाङ्गोपसंहारसमर्थस्याधिकार उक्तः सच पूर्वाधिकरणे नैमित्तिकेष्वपोदितः कामविषयतया व्यवतिष्ठते तेन काम्ये सर्वाङ्गोपसंहारावश्यभावादिह कथं पूर्वपक्षप्रवृत्तिरित्यत आह—**स्थितेऽपीति**। ननु प्रजाकामादिशब्दवन्निमित्तश्रुतेरपि समर्थे न विरोध इत्यत आह—**नैमित्तिक इति**। कस्यापि पुरुषस्य यावज्जीवं सर्वाङ्गोपसंहारसमर्थस्यासंभावितत्वेन यथाशक्त्युपबन्धाभावेऽस्ति निमित्तश्रुतिविरोध इति भावः। सूत्रार्थस्तु—काम्येष्वपि यथाशक्तिप्रयोगः स्यादशक्तस्याप्यर्थित्वाविशेषादिति॥

---

१ नाङ्गानां निमित्तस्य. २ सचायं न्यायः. ३ नैवेति.

द्रव्यभेदेऽपि कर्माभेदाधिकरणम् ॥ ३ ॥

क्रियाणामाश्रितत्वाद्द्रव्यान्तरे विभागः स्यात् ॥ ११ ॥ [अपि वाऽव्यतिरेकाद्रूपशब्दाविभागाच्च गोत्ववदैककर्म्यं स्यान्नामधेयं च सत्त्ववत् ॥ १२ ॥]

नीवारादिद्रव्यभेदात्कर्मान्यत्स्यात्तदेव वा ॥ द्रव्यकर्मैक्यतः पूर्वस्तत्रैषद्भेदतोऽन्तिमः ॥ ४ ॥

अतः परमतिप्रसङ्गनिराकरणेन नैमित्तिके स्थापितस्य यथाशक्तिप्रयोगस्य शेषत्वेन प्रतिनिधिविचाराः प्रस्तोष्यन्ते । तदुपोद्घातत्वेन त्विदं चिन्त्यते—किं दर्शपूर्णमासादिषु नीवारादिद्रव्यान्तरेण क्रियमाणं कर्मान्तरत्वमापादयति उत द्रव्यान्तरेऽपि तदेव कर्मेति । यद्यन्यत्ततो न प्रतिनिधिः । तदेव तदा द्रव्यान्तरं प्रतिनिधाय प्रयोक्तव्यं कर्म । तत्र—'द्रव्यस्यैव क्रिया नामरूपं नार्थान्तरं ततः ॥ तदात्मनश्च तद्भेदे न भवेद्भिन्नता कथम् ॥ उच्यते—'तदात्मनोऽपि त्वस्यैव व्यतिरेकः क्रियानपि ॥ जातिवद्गुणवच्चातस्तद्भेदेऽपि न भिद्यते ॥' क्रियापि जात्यादिवद्देवदत्तादिभेदेऽपि चलति यजतिदर्शपूर्णमासावनुतिष्ठतीत्येवमेकबुद्धिवेदनीया न भेदं प्रतिपद्यते । नह्यत्यन्ताभिन्नत्वं द्रव्याक्रियायाः येन तद्भेदाद्भेदः स्यात् भेदोऽपि त्वस्त्येवानैकान्ताभ्युपगमात् । अतो द्रव्यान्तरेऽपि क्रियाभेदाभावात्सिद्धः प्रतिनिधिः ॥

द्रव्यापचारे प्रतिनिधिना समापनाधिकरणम् ॥ ४ ॥

श्रुतिप्रमाणत्वाच्छिष्टाभावे नागमोऽन्यस्याशिष्टत्वात् ॥ १३ ॥ [क्वचिद्विधानाच्च ॥ १४ ॥ आगमो वा चोदनार्थाविशेषात् ॥ १५ ॥ नियमार्थः क्वचिद्विधिः ॥ १६ ॥ तन्नित्यं तच्चिकीर्षा हि ॥ १७ ॥]

द्रव्ये प्रतिनिधिर्नास्ति विद्यते वा न विद्यते ॥ मानाभावादस्ति कर्मचोदनाक्षेपिका यतः ॥ ५ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रुतद्रव्यापचारे द्रव्यान्तरं प्रतिनिधाय प्रयोगः कर्तव्यो नेति विचारे न कर्तव्य इत्याह । सर्वशक्त्यधिकरणेऽशक्याङ्गत्याग उक्तः न पुनरङ्गान्तरागमः । नच द्रव्यान्तरागमे प्रमाणम् । कर्मचोदना तावत् न द्रव्यं प्रयुङ्क्ते । यत्तु द्रव्यस्य प्रयोजकं व्रीहिभिर्यजेतेति तद्व्रीहीणामेव प्रयोजकं नान्यस्यातो नान्यागमः । स्यादेवं यदि व्रीहिशास्त्रं द्रव्यस्य विधीयकं स्यात् । कर्मचोदनया त्वाक्षि

क्रियाणामाश्रितत्वात्० ॥ ११ ॥ ननु क्रियाभेदाभेदविचारः पूर्वेण न सङ्गतः । नच वक्ष्यमाणोपोद्घाततया सङ्गतिः वक्ष्यमाणस्यापि पूर्वेण न सङ्गतिरित्याशङ्क्याह—**अतःपरमिति** । पूर्वस्य नैमित्तिके यथाशक्तिप्रयोगस्थापन एव दृष्टैर्वक्ष्यमाणस्य पूर्वतरसङ्गतिरेवापेक्षिता नतु पूर्वसङ्गतिरिति भावः । उपोद्घातत्वमेवोपपादयति—**यदीति** । **द्रव्यस्येति** । क्रिया नाम द्रव्यस्यैव रूपं स्वरूपमित्यर्थः । **तद्भेद इति** । नचैवं प्रतिप्रयोगं द्रव्यभेदात्क्रियाभेदः स्यादिति वाच्यम् । तद्द्रव्यव्यक्तिभेदेऽपि एकजातीयत्वेन तदात्मना द्रव्यस्यैक्यान्नास्ति क्रियाभेद इति भावः । सर्वेष्वपि प्रयोगेषु कर्तृदेशकालभेदेपि आग्नेयक्रियाऽव्यतिरेक एवमग्नीषोमीयादिक्रियाव्यक्तिरपि । ततश्च कर्त्रादिभेदाद्यथा न क्रियाभेद एवं द्रव्यभेदेपीत्याशयेनाह—**क्रियापीति** । नचैवमनेन न्यायेनाग्नेयाग्नीषोमीययोरपि कर्मणोरैक्यं स्यात्ततश्च षड्यागा इत्यनुपपन्नं स्यादिति वाच्यम् । तत्र शब्दान्तरादिभिर्भेदसिद्धेः । यत्र तु न शब्दान्तरादिभेदकप्रमाणमस्ति तत्र प्रत्यभिज्ञायाः क्रियाव्यक्तिरेकैव भेदप्रत्ययस्तु कर्त्रादिभेदालम्बनः । सततानुपलब्धिश्च व्यञ्जकाभावादुपपद्यते । ततश्च शब्दवत्क्रियाया अपि नित्यत्वमस्तु सर्वत्रैलोक्यवर्तिकर्ममात्रस्यैकव्यक्तिकत्वादाग्नेयाग्नीषोमीययोरप्यैक्यं यावदेकापूर्वानुबद्धमेकेन शास्त्रेण विषयीकृतं तावदेकं कर्म अन्यत्तु भिद्यत इत्याग्नेयाग्नीषोमीययोर्वस्तुत ऐक्येपि शास्त्रद्वयेन भिन्नापूर्वानुबद्धतया उत्पादितत्वाद्भेदव्यवहार इति भावः । **नहीति** । तथात्वे व्रीहियवलक्षणद्रव्यभेदादपि क्रियाभेदः स्यादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—क्रियाणां द्रव्याव्यतिरेकात्तद्द्रव्यान्तरे विभागो भेदः स्यादिति ॥

श्रुतिप्रमाणत्वात्० ॥ १३ ॥ **ननु** सर्वशक्त्यधिकरणन्यायेनाशक्यव्रीहित्यागेनापि कर्मण आवश्यकत्वात् कर्म कर्तव्य इत्यत आह—**सर्वेति** । द्रव्याभावे च कर्मणोऽशक्यानुष्ठानत्वादगत्या नित्यमपि कर्म नारब्धव्यं तथारब्धमपि नित्यं काम्यं च न समापनीयमिति भावः । **न द्रव्यमिति** । व्रीहिशास्त्रादेव तल्लाभादिति भावः । **यत्त्विति** । व्रीहिशास्त्रस्य कर्मचोदनाक्षिप्तद्रव्यनियमवत्त्वेपि नियमादृष्टस्य व्रीहिसाध्यत्वात्तदभावे तददृष्टाभावात्तत्सापेक्षफलानिष्पत्तेरर्थ

---

१ माश्रयत्वात्.

द्रव्यं तद्व्रीहिशास्त्रेण नियम्यते—'यदा त्वलाभाद्व्रीहीणामुदास्ते व्रीहिचोदना ॥ कर्मशास्त्रं तदा द्रव्यमन्यदाक्षिपति ध्रुवम् ॥' तस्मादस्ति प्रतिनिधिः ॥

देवतामन्त्रक्रियापचारे प्रतिनिध्यभावाधिकरणम् ॥ ५ ॥

न देवताग्निशब्दक्रियमन्यार्थसंयोगात् ॥१८॥ [देवतायां च तदर्थत्वात् ॥१९॥]

देवाग्निमन्त्रोक्षणादावस्ति प्रतिनिधिर्न वा ॥ पुरेवास्तीह यन्मुख्ये कार्यं तन्नेति नास्त्यसौ ॥ ६ ॥

देवताग्नीन्द्रादिः, अग्निराहवनीयादिः, शब्दः मन्त्रः, क्रिया प्रयाजप्रोक्षणादिरदृष्टार्था । दृष्टार्थेषु त्ववघातादिष्वस्त्येव प्रतिनिधिः । नखनिर्लुञ्चनादिभिरपि[1] तत्कार्यसिद्धेः । तदेषां देवतादीनामपि विस्मरणादिनापचारे किं देवतान्तरं, अग्न्यन्तरं, शब्दान्तरं, क्रियान्तरं च प्रतिनिधेयमुत नेति पूर्वेण न्यायेन प्रतिनिधौ प्राप्ते ब्रूमः—यत्र हि प्रतिनिधीयमानं मुख्यस्य कार्यं साधयति तत्र प्रतिनिधिर्न त्विह तथा संभवति । देवता तावद्विधिलक्षणा । नचान्यानीयमाना देवता भवति । नचादेवतायै संकल्प्यमाने यागो भवति । अतो न देवताकार्यमन्यतः संभवति । तथाहवनीयादिरदृष्टार्थो विनाप्याधारेण प्रक्षेपसंभवात् । नच तददृष्टमन्येन सिद्ध्यतीति प्रमाणमस्ति नीवारादिना तु पुरोडाशनिर्वृत्तिः प्रत्यक्षमनुभूयते[2] । मन्त्रस्तु यद्यपि प्रकाशनार्थत्वाद्दृष्टार्थस्तथापि[3] तस्य ध्यानादिनापि सिद्धेर्न मन्त्रान्तरं शब्दान्तरं वा प्रतिनिधेयम् । अवश्यं हि तदर्थप्रकाशकं शब्दान्तरं प्रतिनिदधता पूर्वं तदर्थः स्मर्तव्यः । तस्मिंस्तु स्मृते कृतकरत्वान्न शब्दान्तरं प्रतिनिधेयम् । येतु मन्त्रनियमकृतमदृष्टं न तदन्येन सिद्ध्यतीत्यप्रतिनिधिमाहुस्तेषां व्रीह्याद्यपचारेऽपि तत्कृतनियमस्यान्यथाऽसिद्धेर्द्रव्यान्तरं प्रतिनिधिर्न सिद्ध्येत् । प्रयाजादिकार्यस्याप्यन्यतःसिद्ध्यनवगमान्नास्ति प्रतिनिधिः ॥

एव कर्मण इति भावः । **नियम्यत इति** । नियामकस्य चतुर्थे व्यवस्थापितत्वादिति भावः । **तदेति** । नित्यस्यावश्यकर्तव्यत्वात्प्रक्रान्तस्यावश्यसमापनीयत्वाच्च नियमादृष्टमविगणय्य प्रधानमवश्यं कर्तव्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—श्रुतिप्रमाणकत्वाद्व्रीह्यादिद्रव्यकर्मणः श्रुतिप्रमाणावगतत्वाच्छिष्टस्य व्रीह्यादेरभावेऽन्यस्यानागमस्तस्याशिष्टत्वादिति ॥

न देवताग्निशब्दक्रियं० ॥१८॥ पूर्वेणेति । उद्देश्यतया अग्न्यादिदेवता यागसाधनम् । तत्त्वं चानीयमानदेवतान्तरस्यापि संभवति, तथाहवनीयादेर्देशरूपत्वेन दृष्टार्थत्वमदृष्टार्थत्वे पदेनाहवनीयबाधो न स्यात्, किंतु भिन्नादृष्टार्थत्वेनोभयोर्विरोधाभावात्समुच्चय एव स्यात् । एवं मन्त्रस्य स्मरणार्थत्वाच्छब्दान्तरेणापि तदुपपत्तिः । क्रियोदाहरणं तु केवलसिद्धान्तसाम्यमात्रायत्तं प्रयाजादेर्दृष्टार्थत्वस्य कथंचिदपि वक्तुमशक्यत्वेन पूर्वपक्षस्य मन्दत्वादिति ध्येयम् । **देवता तावदिति** । नह्युद्देश्यत्वमात्रं देवतात्वमुद्देश्यमात्रे देवताव्यवहाराभावात् किंतु यत्र या उद्देश्यतया विधीयते सा तत्र देवतेति विध्युपलक्षितमेव देवतास्वरूपमित्यर्थः । इदं च स्पष्टं दशमे 'तद्वच्च देवतायां स्यादि'त्यत्र वक्ष्यामः । **नचान्येति** । तस्यास्तत्रोद्देश्यत्वेन विधानाभावादित्यर्थः । **नचेति** । नहि त्यागमात्रं यागः किंतु देवतोद्देशेन त्याग इत्यदेवताकत्यागे याग एव न स्यादित्यर्थः । एवंच देवतापचारे प्रधानस्य यज्यर्थस्यासंपत्त्या लोप एवेति भावः । **अत इति** । अग्निलक्षणदेवताकार्यमन्यस्मात्सूर्यादेर्न भवतीति नाग्निस्थाने सूर्यादिः प्रतिनिधेय इत्यर्थः । एवमग्निशब्दविस्मरणेऽपि आग्नेययागस्य लोप एव नतु वह्निशब्देनाग्निमुद्दिश्य यागानुष्ठानम् । विध्यधीनं हि देवतात्वं विधिश्चाग्निशब्देनैवोद्देश्यत्वमाह । तेनाग्निशब्दोद्देशाभावे देवतात्वाभावान्न यागसंपत्तिरिति द्रष्टव्यम् । **तथेति** । अदृष्टार्थत्वेऽपि यथा पदेनाहवनीयबाधस्तथा दशमे वक्ष्यामः । **ध्यानादिनेति** । एवंच मन्त्रकार्यस्मरणार्थं ध्यानादिसाधनान्तरोपादानावश्यकत्वेऽपि न शब्दान्तरोपादानमित्येतावता मन्त्रोदाहरणं बोध्यम् । **तत्कृतनियमस्येति** । नीवारेषु कतिपयव्रीह्यवयवसद्भावेऽपि व्रीहित्वजातेस्तद्व्यक्तेस्तद्व्यक्त्यारम्भकक्तत्वावयवानां चाभावाद्व्रीहिनियमादृष्टं नास्ति प्रतिनिधाविति भावः । सूत्रार्थस्तु—देवतादिकं न प्रतिनिधेयमन्यार्थसंयोगात् प्रतिनिधिन्यायाद्न्यायान्तरसंयोगादिति ॥

---

१ निर्भेदनादिभिरपि. २ प्रत्यक्षेणोपलभ्यते. ३ ज्ञानत्वाद्दृष्टार्थः.

प्रतिषिद्धद्रव्यस्य प्रतिनिधित्वाभावाधिकरणम् ॥ ६ ॥

प्रतिषिद्धं चाविशेषेण हि तच्छ्रुतिः ॥ २० ॥

माषाद्याः प्रतिनिध्यर्हा न बाध्यस्तद्वारणात् ॥ नार्हा अयज्ञियत्वोक्तेरर्थात्तद्विनिवारणात् ॥ ७ ॥

'अयज्ञिया वै माषा वरकाः कोद्रवा' इति प्रतिषिद्धयज्ञसाधनभावानां माषादीनां प्रतिनिधित्वे नोपादानं न वेति संशयः। यज्ञाङ्गत्वं माषादीनां प्रतिषिध्यते। प्रतिनिधित्वे तु न माषस्य यज्ञाङ्गत्वं किंतु तद्गतस्य व्रीह्याद्यंशस्यातः प्रतिनिधेया माषादयः। नैतदेवम्। अयज्ञिया इति यज्ञार्हतामात्रं प्रतिषिध्यते प्रतिनिधित्वे चावर्जनीयं साधनत्वं अतो नैतेषां प्रतिनिधित्वम् ॥

स्वामिनः प्रतिनिध्यभावाधिकरणम् ॥ ७ ॥

तथा स्वामिनः फलसमवायात्फलस्य कर्मयोगित्वात् ॥ २१ ॥

स्वामिनोऽस्ति प्रतिनिधिर्न वा द्रव्यवदस्ति सः ॥ न मृते प्रेरकाभावाज्जीवनेऽप्यफलित्वतः ॥ ८ ॥

प्रोषिते कार्यान्तरव्यापृते मृते वा यजमाने किं याजमानपदार्थकरणाय पुरुषान्तरं प्रतिनिधेयमुत नेति प्रतिनिधौ प्राप्ते उच्यते। मृते तावत् कः पुरुषान्तरं प्रतिनिदध्यात् को वाध्वर्य्वादीन्प्रवर्तयेत्। स्वयं प्रवर्तमानेषु च तेषु न मृतस्याकर्तुः फलं सिद्ध्यति। यदितु प्रतिनिहित एव फलमभिलभते ततोऽसौ मुख्य एव स्यान्न प्रतिनिधिः। पत्नी त्वस्वतन्त्रा अनग्निश्च मृते पत्यौ पुरुषान्तरं प्रतिनिधाय प्रयोक्ष्यतीत्यनाशङ्कनीयमेव। प्रोषितेऽन्यव्यापृते वा यजमाने एतावत्पदार्था आज्यावेक्षणादयस्तेषु यथासमाख्यमध्वर्य्वादय एव कर्तार इति न प्रतिनिधिना कार्यम्। फलिसंस्कारास्त्वन्ये क्रियमाणा न यजमानस्य योग्यतां जनयन्तीत्यनर्थकः प्रतिनिधिः ॥

प्रतिषिद्धम्० ॥ २० ॥ इह तत्कार्यकरत्वस्य प्रत्यक्षत्वादस्तु प्रतिनिधानमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। प्रतिषिद्धयज्ञसाधनभावानामिति सिद्धान्तरीत्योक्तिः। **व्रीह्यादीति**। आदिशब्दग्राह्यमुद्गांशाभिप्राया माषगतत्वोक्तिर्बोध्या। मुद्गवत्साधनत्वमपि माषगतावयवानामेव। माषोपादानं तु संपातायातमिति माषाणां साधनत्वाभावात्साधनत्वनिषेधेऽपि न प्रतिनिधित्वानुपपत्तिरिति द्रष्टव्यम्। **यज्ञार्हतेति**। 'तदर्हती'त्यर्थे 'यज्ञर्त्विग्भ्यां घखञा'विति विहितघप्रत्ययान्तत्वाद्यज्ञियशब्दस्येति भावः। **अवर्जनीयमिति**। माषैर्विना तद्गतमुद्गावयवैर्यष्टुमशक्यत्वात्तेषामपि यज्ञसंबन्धोऽस्ति स एवेह साधनशब्देनोच्यते तस्यैव चानुषङ्गिकतया प्राप्तस्य प्रतिषेध इत्येतद्बलादेव च माषगतावयवानामङ्गत्वमर्थाद्व्यावर्तत इति भावः। सूत्रार्थस्तु—प्रतिषिद्धं माषादिकमपि न प्रतिनिधेयं यस्मादविशेषेण यज्ञसंबन्धमात्रे निषेधश्रुतिरिति ॥

तथा स्वामिनः० ॥ २१ ॥ आतिदेशिकी सङ्गतिः। **प्रतिनिधाविति**। नच संसृष्टद्रव्यस्यैकमात्रत्याज्यत्वासंभवेन सहाधिकारस्य व्यवस्थापितत्वात्कथं स्वामिनः प्रतिनिधिरिति वाच्यम्। यदा द्रव्यपरित्यागं कृत्वाऽन्यत्र लौकिके कार्यान्तरे व्यापृतस्तत्र स्वामिनः प्रतिनिधिसंभवान्मृते केवलपत्न्या एव द्रव्यस्वामितया तत्रोक्तबाधकाभावाच्चेति भावः। **अकर्तुरिति**। संविधातृत्वाभावादकर्तृत्वमिति भावः। **ननु** प्रतिनिहित एव दक्षिणादानेन ऋत्विजः प्रवर्तयिष्यतीत्याशङ्क्य तर्हि तेनैव हविःप्रदानमपि कर्तव्यमिति स एव फलभाक् नतु मृत इति स मुख्य एव स्यादित्याह—**यदीति**। **अस्वतन्त्रेति**। मृते पुत्राद्यधीनत्वादिति भावः। **अनग्निश्चेति**। अनेन पत्न्यां मृतायां यजमानस्याप्यनग्नित्वात्तेनापि न पत्नी प्रतिनिधेयेति सूचितम्। नच यत्र पत्न्यर्थमग्नयो न दत्तास्तत्र यजमानस्य साग्नित्वात्पत्नी प्रतिनिधिः शङ्कनीयः। तत्र 'अपत्नीकोऽप्यग्निमाहरे'दिति वचनेनाग्निहोत्रेऽपत्नीकस्याधिकारेऽपि दर्शपूर्णमासादावाचारविरोधेनापत्नीकस्यानधिकृततया तत्रापि पत्नीप्रतिनिध्यप्रसक्तेः। उक्तंच तन्त्ररत्ने 'आचारप्रामाण्यान्नापत्नीकस्य दर्शपूर्णमासाद्यनुष्ठान'मिति। **एतावदिति**। यजमानकर्तृकाः क्रत्वर्थाः पदार्था इत्यर्थः। प्रोषिते ऋत्विग्वरणं पत्न्या कार्यमिति भावः। **फलिसंस्कारा इति**। ब्रह्मचर्यादय इत्यर्थः। **न यजमानस्येति**। ततश्च ते बहिरवस्थितेनापि यजमानेनैव कर्तव्या इति भावः। सूत्रार्थस्तु—फलस्य कर्मयोगित्वात्कर्मप्रयोक्तृगामित्वात् प्रतिनिहितस्यैव फलसमवायापत्तेः स्वामिनस्तथा न प्रतिनिधिरिति ॥

सत्रे कस्यचित्स्वामिनोऽपचारे प्रतिनिध्यादानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

बहूनां तु प्रवृत्तेऽन्यमागमयेदवैगुण्यात् ॥ २२ ॥

मृते सत्रिणि नान्यः स्यात्स्याद्वा नात्रापि पूर्ववत् ॥ स्यादस्वाम्येऽपि कर्त्रंशे साप्तदश्यस्य सिद्धये ॥ ९ ॥

'सप्तदशावराः सत्रमासीर'न्निति सप्तदशसु प्रवृत्तेषु यदा कश्चिन्म्रियते तदा तत्स्थानेऽन्यः प्रतिनिधेय उत नेति । न स्वामिनः प्रतिनिधिरित्युक्तम् । एवं प्राप्तेऽस्ति प्रतिनिधिरित्याह । काम्यमपि कर्म यदा प्रवृत्तं भवति तदावश्यं समापनीयमित्युक्तम् । आवश्यकत्वाच्च यथाशक्ति प्रयोक्तव्यम् । अतो यद्यपि ये यजमानास्ते ऋत्विज इति यजमानशब्दस्य स्वामिभूतकर्तृवचनत्वादेकपदोपात्तयोश्च स्वामिकर्तृत्वयोरार्त्विज्योद्देशेन विधिसंभवात्स्वामिभिरेवार्त्विज्यं कर्तव्यम् । आनीयमानश्चोपरितनाधिकरणन्यायेन स्वामी न भवति तथापि तन्मात्रं हित्वा कर्त्रंशे साप्तदश्यं समापयितुमागमयितव्यं पुरुषान्तरम् ॥

प्रतिनिहितस्यास्वामित्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥

स स्वामी स्यात्तत्संयोगात् ॥ २३ ॥ [कर्मकरो वा भृतत्वात् ॥ २४ ॥ तस्मिंश्च फलदर्शनात् ॥ २५ ॥]

स स्वाम्यप्युत कर्तैव स्वामी तत्स्थानगत्वतः ॥ अनारब्धुः फलाभावादस्वामी कर्तृमात्रता ॥ १० ॥

योऽसावानीतः स किं स्वामी फलभागी स्यादुत कर्तृमात्रमिति संशये स्वामिस्थानोपनिपातात्स्वामित्वं मन्यमानस्योत्तरं योह्यारभ्य समापयति तस्य फलम् । अयं पुनर्मध्ये प्रविष्टो न फलं प्राप्तुम-

---

बहूनां तु प्रवृत्ते० ॥ २२ ॥ **एवमिति** । अवश्यं कर्तव्यं समापनमवशिष्टैरप्युपपद्यत इति भावः । यथाविधं प्रक्रान्तं तथाविधमेव समापनीयं अयथारम्भसमापने वैगुण्यात् । सप्तदशकर्तृकं च प्रक्रान्तं न षोडशकर्तृकमित्यतोऽवश्यसमापनार्थमन्यः प्रतिनिधेय इत्याह—**अस्तीति** । यदभिप्रायेण यथाशक्तीत्युक्तं तद्विशदयति—**अतो यद्यपीत्यादिना** । नच प्राप्तार्त्विज्योद्देशेन स्वामित्वकर्तृत्वविधाने वाक्यभेदः एकप्रसरेण स्वामित्वविशिष्टकर्तृत्वविधौ वाक्यभेदाभावादित्याह **—एकेति** । नच शानचः कर्तृत्वमेवार्थः स्वामित्वं फलित्वापरपर्यायं न तद्वाच्यं, किंतु आत्मनेपदोपाधिकत्वात्तत्प्रतीतिरिति वाच्यम् । कर्तृविशेषापेक्षाबलादुपाधितयाप्युपस्थितस्य स्वामित्वस्यावश्यं विधेयत्वात् उपाधितयोपस्थितौ पदस्य पृथक्प्रसरानपेक्षणेन तद्विधावपि वाक्यभेदाप्रसङ्गात् । नच प्रकरणात्प्रधानकर्तृरूपविशेषज्ञानान्नापेक्षेति वाच्यम् । स्ववाक्योपस्थितविशेषपरित्यागेन प्राकरणिकविशेषग्रहणायोगादिति भावः । **तथापीति** । असंभवात्स्वामित्वपरित्यागेऽपि संभवत्कर्तृसाप्तदश्यं न परित्याज्यम् । नच प्रयोगात्प्रागेव साधारणीकृतद्रव्ये प्रतिनिहितपुरुषंप्रति स्वत्वाभावेन तस्य यागकर्तृत्वमेव न संभवतीति वाच्यम् । क्रयादिना तद्द्रव्यांशस्वीकारेण तस्य कर्तृत्वसंभवादिति भावः । नच 'यदि सत्राय दीक्षितानां म्रियेत योऽस्य नेदिष्ठः स्यात्तं तत्स्थाने दीक्षयित्वा तेन सह यजेरन्नि'ति वचनादेव प्रतिनिधिसिद्धेरिदमधिकरणमनर्थकमिति वाच्यम् । वचनस्य न्यायप्राप्तप्रतिनिध्यनुवादेन नेदिष्ठत्वगुणविधानार्थत्वादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—बहूनां संबन्धिनि कर्मणि प्रवृत्ते कस्मिंश्चिद्यजमानेऽपचरितेऽन्यमागमयेत्तथा सत्यवैगुण्यादिति ॥

स स्वामी स्यात्तत्संयोगात् ॥ २३ ॥ स्वामिस्थानेति । तथाच योऽपि प्रतिनिधिः स्यात् सः फलभागपि स्यादिति । तस्मान्नास्ति प्रतिनिधिरिति पूर्वाक्षेपे पूर्वपक्षपर्यवसानात्सङ्गतिः । स्वामित्वे सति स्वतन्त्राधिकारापत्त्या प्रतिनिधित्वमेव न स्यात्ततो मन्दोयं पूर्वपक्ष इति दर्शयति—**मन्यमानस्येति** । सफलकर्मानुष्ठानायत्तत्वात्फलसिद्धेरिति भावः । **ननु** स्वामिकर्तृसाप्तदश्याभावाद्यथाशक्तिप्रयोग इति पूर्वाधिकरण एवोक्तम् । नच काम्ये यथाशक्तिप्रयोगात्फलमस्ति, तस्मादितरेषामपि फलाभावेन स्वामित्वाभावाद्विशिष्य प्रतिनिहितस्य स्वामित्वाभावव्युत्पादनमसङ्गतमिति चेत् । मैवम् । प्रतिनिधिना प्रयोगेऽपि यथोक्तफलसद्भावात् । तथाहि यः स्वर्गपश्वादिफलं कर्म प्रारभ्य तत्साधनव्रीह्याद्यलाभादुत्सिसृक्षति तं प्रति नैतदुत्स्रष्टव्यं किंत्ववश्यं समापनीयमित्याचारानुमितविधिना विहितं किमर्थं समापनीयमिति फलापेक्षायां यदेव तस्य मनसि वर्तते स्वर्गपश्वादि तदेव बुद्धिविपरिवृत्तेरपेक्षितत्वाच्च फलत्वेन संबध्यते । नचैवं वीतायां फलेच्छायामवाप्ते वा फलेऽवश्यसमाप्तेः पापक्षयफलकत्वं पूर्वपादोक्तं विरुध्येतेति वाच्यम् । तत्रावश्यसमाप्तेः फलापेक्षायां प्रकृतस्वर्गपश्वादिफलस्यानपेक्षितत्वाद-

---

१ देकवचनो. २ कर्तैवेति.

र्हति। नचासौ विधिवशात्प्रवृत्तो येन विधिप्रामाण्यात्फलं लभेत इतरैरिह स्वामिभिरसौ सामादि संख्यासंपत्त्यर्थमानीतस्तस्मान्नास्य स्वामित्वम् ॥

सत्रे प्रतिनिहितस्य यजमानधर्मग्राहिताधिकरणम् ॥ १० ॥

तद्धर्मा स्यात्तत्संयोगात् ॥ २६ ॥

नास्य स्युः फलिसंस्काराः कार्या वा नाफलित्वतः ॥ अन्येषां साप्तदश्यार्थमफलिन्यपि ते मताः ॥ ११ ॥

किमानीतस्य फलिसंस्काराः कर्तव्या नेति विचारः। फलप्रतिग्रहणयोग्यताजननार्था हि ते, न चानीतस्य फलमित्युक्तम्। अतो नास्य फलिसंस्कारा इति। सत्यं नास्ति फलम्, इतरेषां तु सप्तदश कर्तृकैः संस्कारैर्योग्यता जन्यते, सर्वत्र कर्त्रंशे साप्तदश्यनिवेशात्, ततस्तत्सिद्ध्यर्थं प्रतिनिधिरपि संस्कारान्कुर्यात् ॥

श्रुतद्रव्यापचारे तत्सदृशस्यैव प्रतिनिधित्वाधिकरणम् ॥ ११ ॥

सामान्यं तच्चिकीर्षा हि ॥ २७ ॥

किंचित्प्रतिनिधेयं स्याच्छ्रुततुल्यमुताग्रिमः ॥ आक्षेपान्न समद्रव्ये मुख्यांशानुगमो यतः ॥ १२ ॥

श्रुतापचारे प्रतिनिध्युपादानं स्थितं तत्र यत्किंचित्प्रतिनिधातव्यमुत सदृशमेवेति संशयः। त —'आग्नेयचोदना तावद्यत्किंचिद्द्रव्यमाक्षिपेत् ॥ व्रीहिशास्त्रं पुनर्व्रीहिविषयं नान्यगोचरम् ॥ अ केन प्रमाणेन सदृशस्योपसंग्रहः ॥ व्रीहिचोदनया सत्यं व्रीहिजातिर्विधीयते ॥ सा च द्रव्यपरि द्द्वारेणाङ्गत्वमृच्छति। तच्च द्रव्यं परिच्छिन्नमनेकावयवात्मकम् ॥' अवयवा एव ह्येकद्रव्यतामापन्ना अवयविशब्दाभिधेया जात्या परिच्छिद्यन्ते नात्यन्तमर्थान्तरम्। अतस्तैरवयवैर्जात्याश्रयभूतैः कर्म सा नीयम्। तत्र यदि सदृशमुपादीयते ततस्तेषामवयवानां कतिपया लभ्यन्ते जातिमात्रमवयवान्त मात्रं च परित्यक्तं भवति। विसदृशोपादाने पुनः समस्तपरित्यागः स्यात्। अतो व्रीहिशास्त्रम यथासंभवमुपपादयितुं सदृशोपादानम्। एवंच सुसदृशलाभे मन्दसदृशं नोपादेयं किंतु सुसदृशमे तत्र बह्ववयवानुग्रहात् ॥

विपरिवर्तमानस्यापि पापक्षयस्यैव फलत्वौचित्यात्। एवंच प्रकृतेऽप्यन्येषामृद्धिलक्षणं फलं प्रतिनिहितपुरुषमवलम्ब्य य शक्तिप्रयोगेऽप्यस्तीति प्रतिनिहितस्यैव स्वामित्वाभावव्युत्पादनमुपपन्नम्। यदिच विगुणत्वादृद्धिलक्षणं फलमन्येषाम नास्तीत्येवं मन्यसे तथापि पापक्षयलक्षणफलस्य तेष्ववर्जनीयत्वात्प्रतिनिहिते तस्याप्यसंभवात् तत्फलविषयोयं विचार इ संतोष्टव्यम्। तदेतदभिसंधायेतरैः स्वामिभिरिति स्वामिशब्दप्रयोगः सूत्रे तत्संयोगात् तेन स्वामिस्थानेन योग्यताधानसि र्थमपि न प्रतिनिहितेन संस्काराः कार्या इति भावः। **सर्वत्रेति**। प्रधानभूतस्यापि संस्कारेषु स्वामिनः कर्तृकत्वसं गादित्यर्थः ॥

तद्धर्मा स्यात्० ॥ २६ ॥ **अत इति**। संस्कारेषु स्वामिनः प्राधान्येन गुणभूतकर्तृत्वाभावान्न संस्कारेषु सप्तदशकर्तृ कत्वमितीतरेषां फलयोग्यताधानसिद्ध्यर्थमपि न प्रतिनिहितेन संस्काराः कार्या इति भावः। **सर्वत्रेति**। प्रधानभूतस्यापि संस्कारेषु स्वामिनः कर्तृकत्वमस्तीति तत्रापि साप्तदश्यं निवेशितमिति भावः। सूत्रे तत्संयोगात्स्वामिकार्यसंयोगादित्यर्थः।

सामान्यं तच्चिकीर्षा हि ॥ २७ ॥ पूर्वोक्तप्रतिनिधौ विशेषविचारात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**श्रुतेति**। **नान्येति** व्रीहिशास्त्रस्यावयवपर्यन्तत्वेऽपि अवयवा व्रीहिजातिपरिच्छिन्ना एव यागसाधनं नीवारगतास्तु जात्यन्तरपरिच्छिन्ना इति तदुपादानेन व्रीहिशास्त्रानुग्रह इति भावः। **अनेकावयवात्मकमिति**। अत्रावयवातिरिक्तोऽवयवी नास्ति किंत्ववय एव अवयवीति न भ्रमः कर्तव्यः। नवमेऽतिरिक्तावयविद्रव्यस्य साधनात्तत्रश्चास्त्येवावयवातिरिक्तमवयविद्रव्यं किंत्ववयवा वयविनोस्तादात्म्यादवयवात्मकं तदित्युक्तं, अतएवाह—**नात्यन्तमर्थान्तरमिति**। **तत्र यदीति**। नहि व्रीहिजाति परिच्छिन्नत्वाकारेणावयवानां साधनता पेषणादिनां द्रव्यनाशेनावयवानां तज्जात्यवच्छिन्नत्वाभावादवयवानां जात्यवच्छिन्न त्वस्य द्रव्यात्मकतानिबन्धनत्वात् द्रव्यनाशे तदात्मकत्वासंभवात्। अतो व्रीहिजात्यवच्छेदयोग्यतामात्रेण साधनता वाच्या साच नीवारगतावयवेष्वप्यस्तीति कियान् व्रीहिशास्त्रानुग्रहः संभवतीति भावः। नचैवमप्यवयवद्वारा यस्य साधनत्वं व्रीहि सोमादेस्तत्र भवतु सदृशप्रतिनिधिनियमः यूपादेस्त्ववयविनो विनाशाभावेन तस्यैव नियोजनसाधनत्वेन तच्छास्त्रस्यावय

---

१ इतरैस्तु. २ स्यात्तत्कर्मसं. ३ नत्वत्यन्त.

द्रव्यापचारे वैकल्पिकद्रव्यान्तरानुपादानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

निर्देशात्तु विकल्पे यत्प्रवृत्तम् ॥२८॥ [अशब्दमिति चेत् ॥२९॥ नानङ्गत्वात् ॥३०॥]

यवाः प्रतिनिधेयाः किं व्रीह्यर्थे तत्समा उत ॥ मुख्यलाभादग्रिमोऽन्त्यो व्रीहिपक्षे यवा विधेः ॥ १३ ॥

वैकल्पिकेषु व्रीहियवादिष्वेकेन व्रीहिणा प्रक्रान्ते प्रयोगे यदि तस्यापचारो भवति तदा किं वैकल्पिकान्तरमुपादेयमुत व्रीहिसदृशमिति संशये मुख्ये सति प्रतिनिध्ययोगाद्यवोपादाने प्राप्ते ब्रूमः—वैकल्पिकेषु यावदेकमनुपक्रान्तं तावदितरेषां प्राप्तिः, उपक्रान्ते तु तस्मिन्प्रयोगे तदेवाङ्गमितरदनङ्गमेव, व्रीहिभिश्च संकल्प्य यवैः कुर्वाणो नानृतं वदेदिति क्रत्वङ्गभूतप्रतिषेधमतिक्रामेत् । अतो व्रीहीणामेवाङ्गत्वात्तत्सदृशमेवोपादेयम् ॥

पूतीकस्य सोमप्रतिनिधित्वाधिकरणम् ॥ १३ ॥

वचनाच्चन्याय्यमभावे तत्सामान्येन प्रतिनिधिरभावादितरस्य ॥ ३१ ॥

सोमाभावे भवेत्पूतीविधिः प्रतिनिधावुत ॥ नियमो वचनादाद्यो लाघवात्तन्नियम्यते ॥ १४ ॥

'यदि सोमं न विन्देत पूतीकानभिषुणुया'दिति किमयमभावे विधिः सोमाभावे पूतीकैर्यागं साधयेदिति सोमजातिवत् पूतीकजातिर्यागसाधनपरिच्छेदकत्वेन विधीयते उत प्रतिनिधिनियमः, यः सोमजातिपरिच्छिन्नान[1]वयवान्सकलानुपादातुमशक्तो विकलानुपादित्सते स पूतीकगतानिति, पूतीकत्वं सोमावयवोपलक्षणं न साधनोपलक्षणमिति तत्राभावे विधिरिति प्राप्ते नियम इत्याह । साधनत्वं हि पूतीकानामत्यन्ताप्राप्तं विधातव्यं प्रतिनिधिनियमे तु पाक्षिकप्राप्तानां नियममात्रं विधीयत इति लाघवं भवति । **ननु** सुसदृशानामन्येषां संभवादीषत्सदृशाः पूतीका नैव पक्षेऽपि प्राप्नुवन्तीति कथं नियम्यन्ते । उच्यते—सौसादृश्यं हि न प्रतिनिधेः प्रापकं किं तर्हि नियामकं, मुख्याभावात्तु प्रतिनिधेः प्राप्तिस्तस्यां चावस्थायां यावन्न्यायेन सुसदृशं नियन्तुमुपक्रम्यते तावद्वचनेनासुसदृशाः पूतीका नियम्यन्तेऽतः प्रतिनिधिनियमोऽयम् ॥

पर्यन्तत्वाभावात्तत्र सदृशप्रतिनिधिनियमो न स्यादिति वाच्यम् । तत्रावयवेष्वव्याप्रियमाणेषु अवयविनो व्यापारायोगेन सहावयवैरवयविनः कार्यसाधनतयाऽवयवसहितस्यैवावयविनः प्रधानचोदनया क्षेपे सति यथाक्षेपं खादिरादिशास्त्रेण नियमविधानात्तस्यापि शास्त्रस्यावयवेषु तात्पर्यमवर्जनीयमिति तत्राप्यस्ति सदृशनियम इति । सूत्रार्थस्तु—यत्र सामान्यं सादृश्यमस्ति नीवारेषु तदेव द्रव्यं प्रतिनिधेयं यस्माद्व्रीह्यादिमुख्यशास्त्रार्थचिकीर्षेति ॥

निर्देशात्तु विकल्पे यत्प्रवृत्तम्० ॥ २८ ॥ इह न सदृशोपादानमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **मुख्य इति** । वैकल्पिकेष्वेकप्रवृत्तावितरानङ्गत्वं प्रवृत्तद्रव्यसद्भावस्थल एव, तदपचारे तु प्रयोगविधिर्वैकल्पिकान्तरमेव प्रयुङ्क्ते इत्याशयः । यथारब्धं समापनीयतया व्रीहिसाधनकप्रयोगप्रक्रमे प्रयोगविधिरपि प्रक्रमानुसारेण प्रतिनिधिमेवावलम्बते न वैकल्पिकान्तरम् । तथासत्ययथारम्भं समापनप्रसङ्गात्ततः प्रवृत्तद्रव्यापचारेऽपि वैकल्पिकान्तरमनङ्गमेवेत्याशयेनाह—**वैकल्पिकेष्विति** । सूत्रार्थस्तु—यत्प्रवृत्तं द्रव्यं तत्सदृशमुपादेयं तत्प्रयोगे प्रवृत्तस्याङ्गत्वेन निर्देशादिति ॥

वचनाच्च न्याय्यमभावे० ॥ ३१ ॥ प्रक्रान्तेऽपि प्रयोगे वचनाद्द्रव्यान्तरमङ्गमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** पक्षद्वयेऽपि पूतीकैर्यागानुष्ठानाविशेषादनर्थकमिति शङ्कां व्यावर्तयितुं सोमजातिवदित्यादिना सोमजातिपरिच्छिन्नानित्यादिना च पूर्वोत्तरपक्षद्वयेऽपि निष्कर्षः कृतः । एवंच पूर्वपक्षे पूतीकानां साधनत्वात्पूतिकापचारे पूतीकसदृशोपादानं, सिद्धान्ते तु पूतीकानां साधनत्वाभावात्पतीकापचारेऽपि सोमसदृशोपादानमिति प्रयोजनभेद इति भावः । **तत्रेति** । सोमस्योत्पत्तिशिष्टत्वात्सोमानुरक्तरूपेणैव करणत्वात्तदभावे करणस्वरूपाभावेन प्रतिनिधिर्न संभवति व्रीह्यादेस्तूत्पन्नशिष्टत्वात्तदभावेऽपि दर्शादेरुत्पत्तिवाक्यावगतरूपानपायात्संभवति प्रतिनिधिस्तस्मादभावे विधिरित्यर्थः । उत्पत्तावपि धातुना केवलयागावगमे तदाकाङ्क्षया द्रव्यान्वयः । अनाकाङ्क्षितस्यान्वयायोगादेवंच धातूपात्तरूपेणैव यागस्य करणत्वं नतु सोमानुरक्तरूपेण । एवंच सोमाभावेऽपि यागस्य करणस्य सद्भावात्तदाकाङ्क्षयात्रापि संभवति प्रतिनिधिरित्याशयेनाह— **नियम इति** । **मुख्याभावादिति** । मुख्याभावे यागस्य द्रव्यापेक्षया येनकेनचिद्द्रव्येण यागः कर्तव्य इति प्रथमत एव सुसदृश-मन्दसदृश-विसदृश-साधारण्येन द्रव्यमात्रस्यास्त्यनियमप्राप्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—मन्दसदृशत्वादन्याय्यमपि पूतीकद्रव्यं वचनात्प्रतिनिधिः स्याद्वचनस्याभावेऽपीतरस्य मुख्यस्याभावात्तत्सामान्येन प्रतिनिधिरिति ॥

---

१ न्नान्सकलानवयवानुपा.

प्रतिनिध्यपचारे उपात्तद्रव्यसदृशस्य पुनःप्रतिनिधित्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

न प्रतिनिधौ समत्वात् ॥ ३२ ॥

प्रतिनिध्यपचारे तु तेन मुख्येन वा समम् ॥ प्रक्रान्तत्वादग्रिमोऽन्त्यः श्रुतांशसमलाभतः ॥ १५ ॥

यदा प्रतिनिधिना प्रयोगे प्रक्रान्ते सति तस्यापचारो भवति तदा किं प्रतिनिधिसदृशमुपात्त मुत मुख्यसदृशमिति संशये वैकल्पिकन्यायेन प्रक्रान्तस्यैव तस्मिन्प्रयोगेऽङ्गत्वात्तत्सदृशमेवोपादे मुख्यसदृशम्। मैवम्। नहि नीवाराणामङ्गत्वमस्ति प्रमाणाभावात्। व्रीह्यवयवांस्तु तद्गतानु दानो नान्तरीयकतया नीवारानुपादत्ते नाङ्गतया। अतस्तदपचारे पुनरपि श्रुतावयवलाभाय व्री सदृशमेवोपादेयम् ॥

श्रुतस्यापि प्रतिनिधेरपचार उपात्तसदृशस्य पुनःप्रतिनिधित्वाधिकरणम् ॥ १५ ॥

स्याच्छ्रुतिलक्षणे नियतत्वात् ॥ ३३ ॥ [न तदीप्सा हि ॥ ३४ ॥]

पूतीकस्यापचारे स्यात्तेन सोमेन वा समम् ॥ आद्यः श्रुतांशसादृश्यात्पूतीकाविधितोऽन्तिमः ॥ १६ ॥

यद्यपि प्रमाणाभावान्नीवारादीनामनङ्गत्वं श्रुतिलक्षणस्य तु पूतीकादेरङ्गत्वात्तस्य प्रक्रान्तस्याप तत्सदृशमेवोपादेयं न सोमसदृशम्। मैवम्। नहि श्रुतिः पूतिकानामङ्गत्वमाह किं तर्हि तद्ग सोमावयवानां प्रतिनिधिनियमोयं नाशाभावे विधिरित्युक्तं अतस्तदपचारेपि सोमसदृशस्यैवोपादान

मुख्यापचारे तत्प्राप्तौ तस्यैवोपादानाधिकरणम् ॥ १६ ॥

मुख्याधिगमे मुख्यमागमो हि तदभावात् ॥ ३५ ॥

प्रतिनिध्युद्यमे मुख्यलाभे ग्राह्यं तु किं द्वयोः ॥ संकल्पेन प्रतिनिधिर्मुख्यं शास्त्रार्थलाभतः ॥ १७ ॥

यदा मुख्यमलभ्यं मत्वा प्रतिनिधिमुपादातुं प्रस्थितः यद्यन्तरा मुख्यं लभते तदा किं मुख्य वोपाददीताथवा प्रतिनिधिमिति प्रतिनिधेः संकल्पितत्वाल्लब्धं मुख्यमनादृत्य प्रतिनिधिमेवोपाददी अन्यथा मिथ्यासंकल्पापत्तेः। उच्यते—यथाशक्ति शास्त्रार्थं संपादयामीत्येवं संकल्पयितव्य प्रतिनिधिस्वरूपं। नच मुख्ये संभवति प्रतिनिधिः शास्त्रार्थो भवति, अतो मुख्याधिगमे तदेव स्या

न प्रतिनिधौ समत्वात् ॥ ३२ ॥ वैकल्पिकेति। यथा व्रीहिभिः प्रयोगे प्रक्रान्ते व्रीहीणामेवाङ्गत्वं न यथ एवं प्रतिनिधिना प्रक्रान्ते प्रयोगे तस्यैवाङ्गत्वात्तत्सदृशमेवोपादेयमित्यर्थः। यद्यपि नीवारा नाङ्गं तथापि तस्मिन्प्र नीवारगता एव व्रीह्यवयवा अङ्गं न व्रीहिगताः। नीवारगतत्वं च नीवारावयवसहचरितत्वं। नीवारसदृशोपादाने च त विधावयवा लभ्यन्ते इति नीवारसदृशमेवोपादेयमित्याशयः। एवंच पूतीकानां प्रतिनिधित्वेऽपि तदपचारे पूतीकसदृ पादानमेव नतु सोमसदृशोपादानमिति पूर्वाधिकरणप्रयोजनाक्षेपात्सङ्गतिः। भवेदेवं यदि नीवारगतत्वेन व्रीह्यवयवानामङ्ग स्यात् स्वरूपेणैव तु तेषामङ्गत्वमतो न नीवारसदृशोपादानमित्याशयेनाह—**अत इति**। सूत्रार्थस्तु—प्रतिनिधावपचा न तत्सदृशः प्रतिनिधिः प्रतिनिध्यपचारेपि श्रुतावयवलिप्सया द्रव्यान्तरोपादानस्य तुल्यत्वादिति ॥

स्याच्छ्रुतिलक्षणे० ॥ ३३ ॥ श्रुतिलक्षणस्य त्विति। यद्यपि श्रुतिः पूतीकानामङ्गत्वं नाह तथापीह पूतीकानिय तद्गतत्वेनैवाङ्गत्वमित्यत्र नास्ति विवाद इति तत्सिद्ध्यर्थं पूतीकसदृशमेवोपादेयमित्याशयः। सत्यमिह तद्गतत्वेनैवाङ्ग तथापि पूतीकापचारे तद्गतत्वसोमावयवोभयसिद्ध्यर्थमुभयसदृशोपादेयं न केवलपूतीकसदृशं, यत्र चोभयसदृशं न लभ्य तत्र सोमावयवानां प्राधान्यात्तद्गतत्वस्य तदवयवसहचरितत्वलक्षणस्य मैत्रावरुणग्रहस्य पयःसंसर्गवत् सोमावयवगुणत्वा स्यावयवानुरोधेन सोमसदृशमुपादेयं न पूतीकसदृशमित्याशयेनाह—**अत इति**। श्रुतिलक्षणे प्रतिनिधावपचरिते तत्स दृशः प्रतिनिधिः स्यादिति सूत्रार्थः ॥

मुख्याधिगमे० ॥ ३५ ॥ पूर्वत्र वैकल्पिकन्यायानवतारेपीह तदवतारान्मुख्यानादर इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गति **न प्रतिनिधिस्वरूपमिति।** तस्यानङ्गत्वादिति भावः। सूत्रार्थस्तु—मुख्यलाभे तदेव यतो मुख्याभावादमुख्या इति ॥

प्रतिनिधिना प्रारब्धे कर्मणि श्रुतद्रव्यलाभे श्रुतद्रव्येणैव समापनाधिकरणम् ॥ १७ ॥

प्रवृत्तेऽपीति चेत् ॥ ३६ ॥

अमुख्ये संस्कृते मुख्यलाभे किं ग्राह्यमेतयोः ॥ अमुख्यस्तक्षणाद्यूपः खादिरस्तक्षणात्पुनः ॥ १८ ॥

यदा पुनर्मुख्यखदिरमलब्ध्वा प्रतिनिधिं कदरमुपादाय तक्षणादिषु कतिचित्सु संस्कारेषु कृतेषु प्राक् पशुनियोजनात् खदिरं लभते तदा किमुपात्तेन प्रतिनिधिना कार्यं कुर्यात् उत तत्त्यागेन मुख्यमेवोपादाय संस्कारांश्च पुनः कृत्वा तत्रैव पशुं नियुञ्जीतेति संशयः। तत्रोपात्ते प्रतिनिधौ निवृत्तव्यापारं शास्त्रं नान्यदुपादापयति। तस्मान्न मुख्यसंग्रह इति प्राप्ते उच्यते—नोपादानपरं शास्त्रं येन तस्मिन्कृते निवृत्तव्यापारं स्यात्। प्रधानानुष्ठानार्थं शास्त्रं, तच्च प्रधानं सति मुख्ये प्रतिनिधिना क्रियमाणं विगुणं स्यादतः संस्कृतमपि कदरं हित्वा खदिरे एव पशुर्नियोज्यः। एवं व्रीह्यादिषु द्रष्टव्यम् ॥

प्रतिनिधौ पशौ नियुक्ते श्रुतद्रव्यलाभेऽपि प्रतिनिधिनैव समापनाधिकरणम् ॥ १८ ॥

नानर्थकत्वात् ॥ ३७ ॥

पशौ नियुक्ते खदिरलाभे कार्यं पुनर्नवा ॥ साद्गुण्याय पुनः कार्यं मुख्यावृत्तिर्गुणान्न हि ॥ १९ ॥

कृते प्रतिनिधिना नियोजने यदा मुख्यमेव लब्धं तदा कृतमपि नियोजनं साद्गुण्याय पुनः खदिरे कर्तव्यमिति मन्यमानस्योत्तरं। कृते नियोजने लब्धोऽपि खदिरोऽनर्थक एव। नियोजनार्थं हि तदुपादानं तच्च कृतं न गुणानुरोधादावर्तयितव्यमतो नादर्तव्यः खदिरः। अथवा सूत्रद्वयमिदमेकाधिकरणम्। प्रवृत्तेऽपि प्रधाने मुख्योपादानं स्यादितिचेन्नानर्थकत्वादिति ॥

संस्कारायोग्यस्यापि मुख्यस्यैवोपादानाधिकरणम् ॥ १९ ॥

द्रव्यसंस्कारविरोधे द्रव्यं तदर्थत्वात् ॥ ३८ ॥

अमुख्यमुख्ये संस्कारयोग्यायोग्ये तदा तु किम् ॥ आद्यो बहुगुणालोपान्न मुख्यायास्तु लोपनम् ॥ २० ॥

यदा तु पुनस्तनुत्वात्तक्षणादिसंस्काराणामयोग्यः खदिरो नियोजनमात्रे योग्यः कदरश्च महान्संस्कारयोग्यः तदा कस्योपादानमिति खदिरोपादाने संस्काराणां बहूनामत्यन्तहानिः स्यात् कदरे पुनस्तेषामनुग्रहः खदिरशास्त्रमपि किंचिन्न्यूनं संपादितं भवति ततस्तस्योपादानम्। नैतदेवं बहवोपि हि—'द्रव्यार्था एव संस्कारास्तेषां नान्यत्प्रयोजनम्॥ तद्वशेन ततो द्रव्यपरित्यागो न युज्यते॥ ततः संस्कारहीनेऽपि खदिरे स्यान्नियोजनम्॥ तक्षणादीनि लुप्येरन्प्रधानेन विरोधतः॥

प्रवृत्तेऽपीति चेत् ॥ ३६ ॥ इह तु न मुख्यं स्यादिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। **पुनरिति**। प्रतिनिधौ कृतानां मुख्यानुपकारकत्वादिति भावः। **तत्रेति**। विधेः प्रवर्तनास्वभावस्य स्वविषयप्रवृत्तिमात्रेण चारितार्थ्यात्प्रतिनिधौ प्रवृत्ते शास्त्रं निवृत्तमिति विकलेनापि प्रतिनिधिनैव कार्यं संपाद्यमिति भावः। नहि खदिरशास्त्रं खदिरसिद्ध्यर्थं खदिरमुपादापयति किंतु नियोजनरूपप्रधानार्थं। तथाचाङ्गशास्त्रस्यापि प्रधानसिद्धावेव तात्पर्यात्तदनुरोधेन स्वयं व्याप्रियत इति प्रधानसाद्गुण्यार्थं सति मुख्ये पुनस्तत्प्रयुङ्क्ते इत्याह—**नेति**। नोपादानमात्रपरमित्यर्थः। **प्रधानेति**। प्रधानानुष्ठानोद्देशेनाङ्गानुष्ठापकमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—चेदिति पूर्वसिद्धान्तपरामर्शः। मुख्याधिगमे मुख्यमितिचेन्न्यायस्ततः प्रवृत्तेऽपि प्रतिनिधौ मुख्यमेवोपादेयमिति चेदित्यसंदिग्धे संदिग्धवचनम् ॥

नानर्थकत्वात् ॥ ३७ ॥ पूर्वप्रत्युदाहरणमात्रमिदं नात्यन्तं पूर्वपक्षे यतितव्यमिति सूचयति—**मन्यमानस्येति**। सूत्रार्थस्तु—प्रतिनिधिना कृते प्रयोजने न मुख्यं स्यादानर्थक्यादिति। प्रवृत्तेपीतिचेन्नानर्थकत्वादिति सूत्रद्वयस्वारस्यमनुरुध्याचार्यकृतव्याख्यानप्रकारमाह—**अथवेति** ॥

द्रव्यसंस्कारविरोधे० ॥ ३८ ॥ **अनुग्रह इति**। अनेन पूर्वत्र गुणानुरोधेऽपीह तदनुरोध इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता। **खदिरशास्त्रमपीति**। संस्काराणां बहूनामत्यन्तहान्यपेक्षया वरं प्रधानस्यैकस्य किंचिन्न्यूनतेति भावः। प्रधानन्यूनताप्रसक्तौ गुणबहुत्वमपि परित्याज्यमित्याह—**बहव इति**। नच कांस्यभोजिन्यायाद्गुणानुरोधः प्रधानपीडायां तन्न्यायानवतारादिति भावः। सूत्रे तदर्थत्वात्संस्काराणां द्रव्यार्थत्वादित्यर्थः ॥

मुख्यस्य कार्यासाधकत्वे प्रतिनिधेरेवोपादेयताधिकरणम् ॥ २० ॥

अर्थद्रव्यविरोधेऽर्थो द्रव्याभावे तदुत्पत्तिर्द्रव्याणामर्थशेषत्वात् ॥ ३९ ॥

नियोजनेऽप्ययोग्यश्चेत्खदिरः किं तदा भवेत् ॥ मुख्यत्वेन स एव स्यात्तद्वैयर्थ्येन हीतरः ॥ २१ ॥

यदा पुनरतितनुत्वान्नियोजनस्याप्ययोग्या खदिरलता भवति तदापि किं मुख्यत्वात्सैवोपादे नेत्याह—नहि तयोपात्तयापि कश्चिदर्थः कार्याक्षमत्वात्। अतस्तादृशे लब्धेऽपि तदनादरेण प्रति निधिरेव कदरः कार्यक्षम उपादातव्यः ॥

प्रधाननिर्वाहकत्वेऽङ्गनिर्वाहापर्याप्तस्यापि मुख्यस्योपादानाधिकरणम् ॥ २१ ॥

विधिरप्येकदेशे स्यात् ॥ ४० ॥ [अपि वार्थस्य शक्यत्वादेकदेशेन निर्वर्तेतार्थानामविभक्तत्वाद्गुणमात्रमितरत्तदर्थत्वात् ॥ ४१ ॥]

शेषकार्येष्वपूर्णाश्चेद्व्रीहयः किं तदेतरत् ॥ व्रीहयो वा सर्वसिद्ध्यै नीवारादिकमिष्यते ॥ २२ ॥
पुरोडाशतया व्रीहेः प्रधानत्वादलोप्यता ॥ शेषकार्याणि लुप्यन्तां मुख्यवैगुण्यतो वरम् ॥ २३ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्यदाऽश्वशफपरिमाणशेषकार्येभ्यश्चापर्याप्ताः पुरोडाशजातिमात्राभिव्यक्तिसम व्रीहयो लभ्यन्ते तदा किं तैरेव पुरोडाशः कर्तव्य उत नीवारैरिति संशये तत्र—'भूयसां शेषकार्याणां माभूदत्यन्तबाधनम् ॥ एकस्य व्रीहिशास्त्रस्य किंचिद्बाधस्तु युज्यते ॥' नीवारोपादाने व्रीहिशास्त्रमेकं विकलं भवति व्रीह्युपादाने पुनर्भूयसामत्यन्तबाधः स्यात्। नच व्रीहीणां प्रधानाङ्गत्वं द्रव्याङ्गभूतेभ्यः शेषकार्येभ्यः अङ्गगुणविरोधन्यायेन बलीयस्त्वं स्यात् व्रीहीणामपि पुरोडाशप्रकृतितया तदङ्गत्वात्। उच्यते—'व्रीहयोपि पुरोडाशभूता यागस्य साधनम् ॥ तद्वैकल्ये प्रधानस्य गुणहानिः प्रसज्यते ॥' व्रीह्यवयवा एव पुरोडाशभावापन्ना यागं साधयन्ति ते च नीवारोपादाने विकलाः स्युस्ततश्च प्रधानवैगुण्यं स्यात्। तस्माच्छेषकार्याण्यनादृत्य व्रीहिभिरेव पुरोडाशः कर्तव्यः ॥

श्रीपार्थसारथिविरचितायां शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

अर्थद्रव्यविरोधे० ॥ ३९ ॥ **मुख्यत्वादिति**। काष्ठान्तरोपसंधानेन प्रयोजनं संपाद्यमिति भावः। तर्हि काष्ठान्तरमेव प्रयोजनसाधनं मुख्यं त्वदृष्टार्थं स्यादित्याह—**नेत्याहेति**। प्रत्युदाहरणमात्रत्वात्पूर्वपक्षे नात्यर्थमादरः कृतः। सूत्रार्थस्तु—प्रयोजनद्रव्यविरोधे प्रयोजनं बलवदतो द्रव्याणां प्रयोजनशेषत्वाद्द्रव्याभावे प्रतिनिध्युत्पत्तिः कार्येति ॥

विधिरप्येकदेशे स्यात् ॥ ४० ॥ पूर्ववदिहापि प्रतिनिधिरिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। **शेषकार्येभ्य इति** स्विष्टकृदिडाप्राशित्रचतुर्धाकरणशंयुवाककालभक्षणरूपेभ्य इत्यर्थः। **किंचिदिति**। प्रतिनिध्युपादानेपि व्रीह्यवयवसाधनत्वाद्व्रीहिशास्त्रस्य नात्यन्तबाधः किंतु अवयवसाकल्याभावात्किंचिद्बाधमात्रमित्यर्थः। **ननु** 'व्रीहिभिर्यजेते'ति यागसाधनत्वेन श्रवणाद्व्रीहीणां प्रधानाङ्गत्वं शेषकार्याणां च प्रतिपत्तित्वात्पुरोडाशाङ्गत्वं तथाश्वशफपरिमाणस्यापि पुरोडाशाङ्गत्वं ततश्च 'अङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्यादि'ति न्यायेन प्रधानगुणस्य प्रबलत्वात्तदनुग्रहेणाङ्गगुणानां शेषकार्याणां परिमाणस्य च बाध एव न्याय्य इत्याशङ्क्याह—**नचेति**। **व्रीहीणामपीति**। उत्पत्तिशिष्टपुरोडाशावरुद्धे यागे व्रीहीणां साक्षात्साधनत्वासंभवाद्यागोद्देशेन व्रीहिविधेः पुरोडाशप्रकृतित्व एव पर्यवसानाद्व्रीहीणामपि पुरोडाशाङ्गतया शेषकार्यादितौल्ये भूयोनुग्रहो न्याय्य इत्यर्थः। अनेनाङ्गगुणविरोधाधिकरणेनागतार्थत्वमपि सूचितम्। सत्यं व्रीहीणां प्रकृतित्वं तथापि न पुरोडाशोत्पत्तिमात्रे व्रीहिशास्त्रपर्यवसानं किंतु तद्द्वारा यागनिष्पत्तावेव व्रीहिभिर्यजेतेति यागसाधनत्वश्रवणात्पुरोडाशस्य साक्षात्साधनता व्रीहीणां तु तद्द्वारेत्युभयोरप्यविरोधात्। एवंच शास्त्राद्व्रीहीणां प्रधानाङ्गत्वं तथा वस्तुतोऽपि व्रीह्यवयवानामेव पुरोडाशभावमापन्नानां यागसाधनत्वादित्याशयेनाह—**व्रीह्यवयवा इति**। सूत्रार्थस्तु—एकदेशेऽपि पुरोडाशमात्रसमर्थव्रीहिलाभेऽपि प्रतिनिधिः स्याच्छेषकार्यादिविधेरिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां षष्ठाध्यायस्य तृतीयः पादः** ॥ ३ ॥

षष्ठाध्याये चतुर्थः पादः।

अवत्तनाशे पुनरवदानार्थं प्रतिनिध्यादानाधिकरणम् ॥ १ ॥

शेषाद्व्यवदाननाशे स्यात्तदर्थत्वात् ॥ १ ॥ [निर्देशाद्वान्यदागमयेत् ॥ २ ॥]

अवत्तनाशे तच्छेषात्पुरोडाशादवद्यति ॥ यजेदाज्येन बाधोऽत्र मध्यपूर्वार्धसंभवात् ॥ १ ॥
कृत्स्नस्य मध्यपूर्वार्धे ये शेषस्थे न ते ततः ॥ हविर्नाशादाज्यविधिः सुतरां सर्वनाशने ॥ २ ॥

पूर्वस्मिन्पादे [1]यथाशक्त्यनुष्ठानगतो विचारः वृत्तः। अतःपरं पादद्वयेन प्रायश्चित्ताधिकारश्चिन्त्यते-कीदृशेन निमित्तेन कस्मिन्नैमित्तिके प्रायश्चित्तेऽधिक्रियत इति। [2]तदिह तावदिदं चिन्त्यते। दर्शपूर्णमासयोः 'मध्यादवद्यति, पूर्वार्धादवद्यती'ति श्रूयते। यदा चावत्तस्य नाशदोषापहारादि भवति तदा किं यस्य सर्वाणि हवींषि [3]दुष्येयुर्नश्येयुरपहरेयुर्वा आज्येनैता देवताः परिसंख्याय यजेतेति हविर्विनाशादिनिमित्तेन चोदिताज्ययागेनाधिक्रियते उत तस्यामवस्थायां शेषादेव पुनरवदेयं, आज्यं तु निःशेषनष्टे हविषि चोद्यत इति। किं प्राप्तं। विनष्टे व्यवदाने पुनर्मध्यपूर्वार्धसंभवात् तावन्मात्रस्य च शास्त्रार्थत्वात्तत एवावदेयं न हविरन्तरापेक्षा। हविरन्तरापेक्षायां चाज्यं विधीयते न स्थित एव हविषि [4]चोदना। तस्माच्छेषादवदेयम्। एवं प्राप्ते ब्रूमः—'कृत्स्नं खलु पुरोडाशं प्रकृत्य श्रूयते वचः ॥ मध्यादवद्यतीत्येतद्विकलान्नावगम्यते ॥' कृत्स्नस्य हि पुरोडाशस्य यो मध्यदेशस्तदपादानको यस्तस्योपरितनोऽङ्गुलिपर्वमात्रोऽवयवः सोऽवदातव्यः। यस्तु तस्याधस्तनोऽवयवः सोऽवदेयस्यापादानभूतः नत्वसाववदातव्यः। अतो नासौ हविः। यत्तु हविस्तद्विनष्टम्। तद्विनाशे च हविरन्तरमुत्पाद्यम्। यदापि समस्तपुरोडाशसाध्यो यागस्तदापि व्यवदाननाशे तस्य विकलत्वादविकलं हविरन्तरमुत्पाद्यं, तत्तु न्यायतः पुरोडाशान्तरम्। वचनात्त्वाज्यं भवति। नच 'यस्य सर्वाणी'ति वचनात्सर्वेषां हविषां विनाश आज्यमिति भ्रमितव्यम्। हविर्विनाशस्य निमित्तत्वात् सर्वशब्देनाविशेषणात् ॥

शेषाद्व्यवदाननाशे स्यात्तदर्थत्वात् ॥ १ ॥ ननु पूर्वस्मिन्पादे द्रव्यापचारे सत्यनुष्ठानप्रकारो विचारितः इहापि स एव विचार्यते इति कथं पादभेद इत्याशङ्क्याह—**पूर्वस्मिन्निति**। न द्रव्यापचारानुष्ठानस्थलीयानुष्ठानप्रकारः पूर्वपादार्थः किंतु यथाशक्त्यनुष्ठानगतः प्रकारः। द्रव्यापचारे प्रतिनिधिनानुष्ठानविचारस्यापि यथाशक्त्यनुष्ठानविचार एव पर्यवसानात्। इह तु पादद्वये प्रायश्चित्ताधिकारो विचार्यते। तत्रास्मिन्पादे द्रव्यापचारनिमित्तप्रायश्चित्ताधिकारः प्राधान्येन प्रतिपाद्यते। स च पूर्वपादोक्तद्रव्यापचारानुषङ्गागत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्यर्थः। **पुनर्मध्येति**। शिष्टस्य मध्यपूर्वार्धसंभवादित्यर्थः। ननु कृत्स्नस्य पुरोडाशस्य मध्यात्पूर्वार्धादवदेयम्। नच शिष्टः कृत्स्नपुरोडाशो भवतीति न ततोऽवदेयमित्यत आह—**तावन्मात्रस्येति**। 'मध्यादवद्यति, पूर्वार्धादवद्यती'ति मध्यपूर्वार्धाभ्यामवदानमात्रं शास्त्रार्थः नतु कृत्स्नस्याकृत्स्नस्य वेति तद्विशेषोपीत्यर्थः। **कृत्स्नमिति**। प्रथमतो मध्यादवद्यतीति शास्त्रप्रवृत्तिवेलायां कृत्स्नपुरोडाशस्यैव बुद्धिस्थत्वादित्यर्थः। यदि कृत्स्नपुरोडाशमध्यपूर्वार्धावदानं शास्त्रार्थ इति नेष्यते तर्हि यत्र नावदाननाशस्तत्रावदानापादानभूतस्य तन्नाशस्थलेऽवदेयत्वमिति मध्यादवद्यतीति शास्त्रमेकस्यैव कदाचिदपादानत्वं कदाचिदवदेयत्वं च बोधयेदिति वैरूप्यं स्यादित्यभिप्रायेणाह—**कृत्स्नस्य हीति**। नचाचार्यपक्षे न व्यवदानं हविः किंतु पुरोडाश एव। ततश्च व्यवदाननाशेऽपि पुरोडाशसद्भावात्तन्मत एतत्सिद्धान्तो विरुध्येतेत्यत आह—**यदापीति**। तन्मतेऽपि कृत्स्नपुरोडाश एव हविः व्यवदाननाशे च तस्याकृत्स्नत्वाद्धविरन्तरमुत्पाद्यमित्यर्थः। **ननु** पूर्वमाज्ययागेनाधिक्रियत इत्युक्तं इदानीं हविरन्तरमुत्पाद्यमित्युच्यते तदेतत्परस्परविरुद्धमित्यत आह—**तत्त्विति**। **अविशेषणादिति**। हविर्नाशमात्रस्य निमित्तत्वं प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तिन्यायेन प्राप्तानुवादः सर्वशब्द इति भावः। सूत्रार्थस्तु—अवदाननाशे शेषादवदेयं स्यात्तस्य यागार्थत्वादिति ॥

---

१ यथाशक्तिप्रयोगगतो. २ तत्र तावत्. ३ नश्येयुर्दुष्येयुः. ४ आज्यचोदना.

स्विष्टकृदर्थावत्तनाशे पुनरवदाननिराकरणाधिकरणम् ॥ २ ॥

अपि वा शेषभाजां स्याद्विशिष्टकारणत्वात् ॥ ३ ॥

इडाद्यर्थस्य नाशेऽन्यः शेषाद्ग्राह्यो न वाग्रिमः ॥ शेषसत्त्वान्न शेषेऽन्यप्रतिपत्त्यवरोधनात् ॥ ३ ॥

स्विष्टकृदिडार्थस्य नाशः किं शेषावदानस्य निमित्तमुत नेति । तन्नाशे[1] शेषादवदेयं यागशेषप्रति-पत्त्यर्थत्वात् विनष्टेऽपि तद्द्रव्ये पुनःशेषसद्भावात्पुनरवदाय संस्कर्तव्यम् । सत्यम्, विद्यते शे स त्वागामिप्रतिपत्त्यन्तरगृहीतत्वान्न नष्टावयवपूर्वप्रतिपत्त्या संबध्यते । यस्त्वंशस्तस्य प्रतिपाद्यः विनष्टः । नच द्रव्यान्तरोत्पत्त्याशङ्का, शेषप्रतिपत्त्यर्थानां द्रव्यान्तरे क्रियमाणानामानर्थक्यात् स्विष्टकृत्तु यद्यप्यपूर्वांस्तथाप्येकदेशद्रव्यत्वाद्द्रव्यान्तरस्याप्रयोजकः । वाचनिकेन तु हविर्विनाशादि निमित्ते चोदितेनाज्येन तदनुष्ठानमिष्टमेव, इडाद्यर्थगृहीतस्य तु हविष्ट्वाभावात्, प्रतिपत्तिव्यतिरिक्ता र्वाभावाच्च लोप एव न्याय्यः ॥

ऋत्विजामेव शेषभक्षणाधिकरणम् ॥ ३ ॥

निर्देशाच्छेषभक्षोऽन्यैः प्रधानवत् ॥ ४ ॥ [सर्वैर्वा समवायात्स्यात् ॥ ५ ॥ निर्दे-शस्य गुणार्थत्वम् ॥ ६ ॥ प्रधाने श्रुतिलक्षणम् ॥ ७ ॥ अर्थवदिति चेत् ॥ ८ ॥ न चोदनाविरोधात् ॥ ९ ॥]

शेषभक्षाः किमन्येषामृत्विजां वान्यभक्षणम् ॥ ऋत्विजां परिसंख्यानात्स्वाम्यप्राप्तोक्तितोऽन्तिमः ॥ ४ ॥

शेषप्रसङ्गादिदमधिकरणम् । दर्शपूर्णमासयोः शेषभक्षाः[2] किमृत्विग्भ्योऽन्यैः कर्तव्या उत ऋत्वि-ग्भिरेवेति संशयः । तत्र कर्मकरत्वादृत्विजां सर्वभक्षेषु प्राप्तानामिडायां पुनः श्रवणमस्ति 'यजमानपञ्चमा इडां भक्षयन्ती'ति । तद्भक्षान्तरपरिसंख्यार्थमिडामेव ते भक्षयन्तीति । तस्मादन्येष्व भक्षयितार इत्याशङ्क्य निराक्रियते । यजमानस्याकर्मकरत्वेनाप्राप्तस्य प्रापकमिदं वचनम् । अतो रिसंख्यातत्वाद्भक्षान्तराणां तेष्वपि प्रकृता एव कर्तारः ॥

अपि वा शेषभाजां० ॥ ३ ॥ सद्भावादिति । शेषसद्भावमात्रेण 'शेषात्स्विष्टकृते समवद्यती'ति शास्त्रप्रवृत्तेरवर्जनीय दिति भावः । सद्भावादित्यनेन पूर्ववदिह नास्त्यवदेयाभावः । येन पुनरवदानं न भवेदिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचित **सत्त्विति** । प्रतिपत्त्यन्तरावरोधादेव[3] तत्र शेषात्स्विष्टकृत इति शास्त्रं न प्रवर्तत इत्याशयः । किंच पुरोडाश साकल्यदशायां य उत्तरार्धलक्षणोऽवयवः स्विष्टकृत्संस्कार्यः स विनष्ट एव, न चेदानीं विद्यमानमुत्तरार्धं तादृशमिति ततोऽवदेयमित्याह—**यस्त्विति** । ननु विद्यमानशेषस्य प्रतिपत्त्यन्तरावरोधेऽपि पूर्ववद्द्रव्यान्तरप्रयोजकत्वं किं न स्यादित आह—**नचेति । आनर्थक्यादिति** । द्रव्यान्तरे क्रियमाणानां शेषसंस्कारत्वायोगादिति भावः । **ननु** स्विष्टकृत आ यित्वेनापूर्वार्थत्वस्यापि सद्भावात्तत्सिद्ध्यर्थं द्रव्यान्तरप्रयुक्तिः स्यादित्यत आह—**यद्यपीति । एकदेशेति** । परप्रयुक्तद्रव्यो पजीवित्वादपूर्वमपि न द्रव्यान्तरप्रयोजकमिति स्विष्टकृदर्थावत्तनाशे स्विष्टकृतः लोप एव न्यायात्सिद्ध इत्यर्थः । नन्वे स्विष्टकृतो द्रव्याप्रयोजकत्वे आज्येनापि तदनुष्ठानं न स्यादित्यत आह—**वाचनिकेनत्विति** । नहि द्रव्यान्तरप्रयु सत्यामाज्यं विधीयते किंतु तदाकाङ्क्षामात्रसद्भावे । तथाच परकीयद्रव्योपजीवनाद्द्रव्यान्तराप्रयोजकत्वेऽप्यपूर्वसिद्ध्यर्थं द्रव्य पेक्षासंभवादविशेषविहितमाज्यं प्रवर्तत इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पुनरवदानव्यावृत्त्यर्थोऽपि वाशब्दः । लोपशब्दश्चाप्यध्याहार्यः तथाच शेषभाजां स्वार्थावत्तनाशे नावदानं किंतु लोपः स्यात्प्रतिपत्तिरूपविशिष्टप्रयोजनकारणकत्वात्तदनुष्ठानस्य प्रतिपाद्याभा प्रतिपत्त्ययोगादिति ॥

निर्देशाच्छेषभ० ॥ ४ ॥ ननु भक्षणे कर्तृविशेषचिन्ता नात्र सङ्गता । नचास्याश्चिन्तायाः किमन्यकर्तृमतोऽधिका उत प्रकृतकर्तृमत एवेत्यधिकारचिन्तापर्यवसानात्सङ्गतिरिति वाच्यम् । तथापि प्रायश्चित्ताधिकारप्रस्तावसङ्गत्यभावादित आह—**शेषप्रसङ्गादिति । परिसंख्यार्थमिति** । यजमानस्यापि कर्तृत्वसद्भावादृत्विग्वत्तस्यापि प्राप्तत्वान्न तद्विधा वचनमिति भावः । **अन्येष्विति** । शंयुवाककालभक्षेष्वित्यर्थः । चतुर्धाकरणभक्षणस्य इदं ब्रह्मण इत्यादिनिर्देशसामर्थ्यात् ऋत्विक्कर्तृकत्वात् प्राशित्रभक्षणस्यापि 'प्राशित्रं ब्रह्मणे परिहरती'ति ब्रह्मकर्तृकत्वाच्च तत्रान्यकर्तृकत्वासंभवाद्यजमानस्येति नहि भक्षणं कर्तृसंस्कारः येन कर्तृत्वमात्रेण यजमानस्यापि स्यात् किंतु द्वितीयानिर्देशाद्द्रव्यप्रतिपत्तिः । एवंच प्रतिपत्त्यर्थ

---

१ तत्र तन्नाशे. २ भक्षास्ते किं. ३ वरोधनादेव.

कृत्स्नैकदेशभेदे प्रायश्चित्तानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

अर्थसमवायात्प्रायश्चित्तमेकदेशेऽपि ॥ १० ॥ [न त्वशेषे वैगुण्यात्तदर्थं हि ॥ ११ ॥ स्याद्वा प्राप्तिनिमित्तत्वादतद्धर्मो नित्यसंयोगात्, नहि तस्य गुणार्थेनानित्यत्वात् ॥ १२ ॥ गुणानां च परार्थत्वाद्वचनाद्व्यपाश्रयः स्यात् ॥ १३ ॥ भेदार्थमिति चेत् ॥ १४ ॥ शेषभूतत्वात् ॥ १५ ॥ अनर्थकश्च सर्वनाशे स्यात् ॥ १६ ॥

कपालभेदने होमो भग्ने घृष्टेऽथवोभयोः ॥ आद्यो भेदस्य भङ्गत्वात्संस्कार्यत्वेन मध्यमः ॥ ५ ॥
संस्कृतावनिमित्तत्वान्नित्यानित्यविरोधनम् ॥ निमित्तता समा भङ्गे घर्षे वाऽतो द्वयोर्हुतिः ॥ ६ ॥

दर्शपूर्णमासयोः कपालमधिकृत्य श्रूयते 'भिन्ने जुहोती'ति, तत्र संशयः किं कृत्स्नभेदो निमित्तमुतैकदेश[1]भेद उतोभयमिति—'तत्रैकदेशभेदस्य नित्यत्वान्न निमित्तता ॥ कादाचित्कस्तु कृत्स्नस्य भेदो गच्छेन्निमित्तताम् ॥' भिदुराणां हि द्रव्याणां मिथः संघर्षेण नित्यः केनाप्यंशेन भेद इति न निमित्तत्वं[2] संभवति । अतः कृत्स्नभेद एव निमित्तम् । नैवम् । नहि संघर्षणमात्राद्भिन्नबुद्धिर्भवति, संघृष्टमिति हि तदा बुद्धिर्भवति न भिन्नमिति । भेदनं चेह निमित्तं, तच्चैकदेशेऽप्यनित्यत्वान्निमित्तं भवत्येव । द्वितीयपक्षवादी तु मन्यते—'होमोऽयं भिन्नसंस्कारो भेददोषनिबर्हणात् । संनिपत्योपकारित्वं तथासति हि लभ्यते ॥ आरादुपक्रियातश्च न्याय्या स्यात्संनिपातिता ॥ संनिपातित्वपक्षे तु वाक्यं स्याद्विनियोजकम् ॥ आरादुपक्रियात्वे तु प्रक्रिया विनियोजिका ॥ कार्यक्षमश्च संस्कार्यः कृत्स्नभिन्नं न तत्क्षमम् ॥' नहि सर्वथा भिन्नं कपालमधिश्रयणयोग्यं भवति । अकार्योपयोगिनश्चानर्थकः संस्कारः । तस्मात्तत्कार्याविरोधेन यदा कियताप्यंशेन भेदो भवति तदैव होम[3] इति प्राप्ते ब्रूमः—'संस्कारत्वे भ[4]वेदेवं न त्वियं भिन्नसंस्क्रिया ॥ संस्कार्यत्वे हि भिन्नस्य निमित्तत्वं न लभ्यते ॥ निमित्ताभावतो होमो नित्यमङ्गं क्रतोर्भवेत् ॥ नित्यश्चानित्यसंस्कार्यसंबन्धं लभते कथम् ॥' यदा हि भिन्नं संस्कार्यत्वेनोद्दिश्य तत्संस्कारार्थत्वेन होमो विधीयते तदा भिन्नशब्दस्य संस्कार्यप्रतिपादनोपक्षयान्न निमित्तपरत्वं स्यात् । असति च निमित्ते होमोऽयं नित्याङ्गं स्यात्तदेवमापद्यते, नित्यं दर्शपूर्णमासयोर्होमेनोपकुर्यात् भिन्नकपालसंस्कारद्वारेणेति । नचैतत्संभवति । भिन्नस्य कादाचित्कत्वेन नि-

---

भक्षणस्य कर्त्रपेक्षायां कर्मकरत्वेनोपात्तानामृत्विजामेव तत्र प्राप्तिर्न यजमानस्येति भावः । सूत्रार्थस्तु—शेषभक्षोऽन्यैः कार्यः 'यजमानपञ्चमा इडा'मिति निर्देशाद्यथा सर्वस्य होमे प्राप्ते द्ब्यवदानमात्रस्य निर्देशाद्धोमस्तद्वदिति ॥

अर्थसमवायात्० ॥ १० ॥ पूर्वत्र कादाचित्कानामन्येषामग्रहणेऽपीह कादाचित्कः कृत्स्नभेद एव ग्राह्य इति प्रत्यवस्थानाद्भक्षणस्य द्रव्यसंस्कारत्ववद्धोमस्य भिन्नसंस्कारत्वमिति प्रत्यवस्थानाच्च सङ्गतिः । **भिदुराणामिति** । संघर्षे यत्किंचिदवयवविश्लेषस्यावर्जनीयत्वादिति भावः । प्रथमपक्षं सिद्धान्ती दूषयति—**नहीति** । नन्विह भेदो न निमित्तं किंतु भेदनविशिष्टं कपालं भिन्न इत्यनेन भिदिक्रियाप्रधानद्रव्यप्रतीतेः । विशेषणत्वं च विशेष्यव्यापकस्य नत्वेकदेशगतस्येति कृत्स्नभेद एव होमो नैकदेशभेदे इत्यत आह—**भेदनं चेति** । विशेष्यस्य कपालस्य नित्यत्वेन निमित्तत्वासंभवात् आवश्यकविशेषणपर एव भिन्नशब्द इति भेदनमेव निमित्तं 'यस्याग्निरुद्धृतोऽहुतेऽग्निहोत्र उद्वाये'दित्यत्र तु एकदेशविस्फुलिङ्गाद्युद्वानस्य नित्यत्वादुद्वानव्याप्तोऽग्निर्निमित्तं नोद्वानम् । इह तु एकदेशभेदनस्याप्यनित्यत्वाद्भेदनमेव निमित्तं नतु भेदनव्याप्तं कपालमिति वैषम्यमिति भावः । इदंच भेदनस्य निमित्तत्वं वस्तुगतिमनुरुध्योक्तम् । यदि रथंतरसामेत्यादिवदव्यापकस्यापि भेदनस्य सत्तयैव विशेषणत्वसंभवेन भिन्नस्य निमित्तत्वेऽप्येकदेशभेदने होमानिवारणादिति ध्येयम् । **भेदेति** । भेदने यो दोषस्तन्निबर्हणार्थत्वादित्यर्थः । यद्यपि भेदने दोषोऽस्तीति न प्रत्यक्षं वचनं चास्ति तथापि वक्ष्यमाणन्यायेन संनिपातित्वे सिद्धे तन्निर्वाहार्थं दोषः कल्प्यत इत्याशयः । **ननु** सप्तमीबलान्निमित्तत्वमेव नतु संस्कार्यत्वं द्वितीयाविरहादित्यत आह—**संनिपत्येति** । द्वितीयार्थे सप्तमी । नचैवं सप्तम्या लक्षणैव दोषः । प्रबलसंनिपातित्वलाभे लक्षणाया अपि 'अगारे गावो वास्यन्तां, तप्तेपयसी'त्यादिवन्न्याय्यत्वादिति भावः । **वाक्यमिति** । नच सप्तम्या द्वितीयार्थत्वे विभक्तिश्रुतिरेव विनियोजिका न वाक्यमिति वाच्यम् । लक्षणा हि समभिव्याहारमूला । तेन लक्षणास्थले तन्मूलवाक्यगम्य एव विनियोगो न लाक्षणिकविभक्तिगम्य इति भावः । **तदैवेति** । एवंचास्मिन्पक्षे निमित्तत्वाभावात्संदेहोपन्याससमय उतैकदेशभेदनमि-

---

१ भेदनमुतोभय. २ निमित्तं संभ. ३ होमो भवतीति. ४ भवत्येवं.

त्यवत्कृतावभावात्। सोऽयं नित्यानित्यसंयोगविरोधः। तस्माद्भेदने निमित्ते होमो विधीयते सर्वा
शेषादेकदेशभेदे कृत्स्नभेदेऽपि स्यात्॥

क्षामे सर्वदाहे प्रायश्चित्तानुष्ठानाधिकरणम्॥ ५॥

क्षामे तु सर्वदाहे स्यादेकदेशस्यावर्जनीयत्वात्॥ १७॥ [दर्शनाद्वैकदेशे स्यात्॥ १८॥ अन्येन वैतच्छास्त्राद्धि कारणप्राप्तिः॥ १९॥ तद्धविःशब्दान्नेति चेत्॥ २०॥ स्यादन्यायत्वादिज्यागामी हविःशब्दस्तल्लिङ्गसंयोगात्॥ २१॥]

क्षामे यागो द्वयोः सर्वदाहे वा पूर्ववद्द्वयोः॥ अंशदाहस्य नित्यत्वात्सर्वदाहे पुनर्यजिः॥ ७॥

'यस्य पुरोडाशः क्षायति तं यज्ञं निर्ऋतिर्गृह्णाति यदा तद्धविः संतिष्ठेत अथ तदेव हविर्निर्व
पेद्यज्ञो यज्ञस्य प्रायश्चित्ति'रिति पुरोडाशक्षाणनिमित्तः पुनःप्रयोगः कृत्स्नैकदेशक्षाणयोरविशेषेण भेद
होमवत्स्यादिति प्राप्ते[1] उच्यते। क्षामे हविषि यत्प्रायश्चित्तं तन्न पूर्ववत् किंतु सर्वदाहे स्यात्। कुत
एकदेशक्षाणस्यावर्जनीयत्वेन नित्यत्वान्निमित्तत्वायोगात्। अथावर्जनीयदाहातिरिक्तो दाह एकदे
ऽपि वर्तमानो निमित्तं स्यादित्युच्यते। तन्न। अपरिज्ञानादिहावर्जनीयो दाहो नाधिक इति। तस
त्सर्वक्षाणमिह निमित्तम्॥

एकहविरार्तावपि पञ्चशरावनिर्वापाधिकरणम्॥ ६॥

यथाश्रुतीति चेत्॥ २२॥ [न तल्लक्षणत्वादुपपातो हि कारणम्॥ २३॥]

आर्तौ पञ्चशरावो यः स दोहद्वयसंक्षये॥ एकनाशेऽपि वाच्योऽस्तु हविर्वेदुभयोक्तितः॥ ८॥
हविरार्त्युक्तिमात्रेण निमित्तं पर्यवस्यति॥ उभयोक्त्यविवक्षायामेकनाशेऽप्यसौ भवेत्॥ ९॥

दर्शपूर्णमासयोर्होमौ प्रकृत्य[2] श्रूयते 'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपे'दि
तत्र संशयः किमुभयार्तौ पञ्चशराव उतान्यतरार्तावपीति। ग्रहाधिकरणन्यायेनोद्देशस्य निमि
विशेषणमविवक्षितमिति स्थितमेव नतु निमित्तस्वरूपमप्यविवक्षितम्[3]। इह तु यथा नार्तिमात्रं

त्येकदेशभेदनस्य निमित्तत्वोक्तिः होमप्रयोजकत्वाभिप्राया बोध्या न निमित्तपरत्वं स्यादिति द्वितीयपूर्वपक्षिणा निमित
नङ्गीकारानेदं तं प्रत्यनिष्ठापादनं किंतु नित्यत्वोपपादनमात्रपरमिति बोध्यम्। सूत्रार्थस्तु—एकदेशेऽपि भिन्ने प्रायश्चित्तं
र्थस्य भेदनस्य तत्रापि समवायादिति॥

क्षामे तु सर्वदाहे स्यादेकदेशस्यावर्जनीयत्वात्॥ १७॥ क्षायति दग्धो भवतीत्यर्थः। **अविशेषेण**
पुरोडाशेऽदनीयत्वफलकपाकनान्तरीयकदाहोऽवर्जनीय इत्यवर्जनीयस्य ज्ञातुं शक्यत्वात्तदतिरिक्तैकदेशदाहो निमित्तं
ष्यतीति भावः। **अपरिज्ञानादिति**। यदाभिज्ञः पक्ता कपालानां च साम्यमुदकसेचनादिकं चापेक्षितपरिमाणं तदा
शदाहादेवादनीयत्वफलकपाकोत्पत्तिः। यदा पक्त्रादिकमनेवंविधं तदा क्वचिद्धविर्बह्वंशदाहादन्तरदनीयत्वं क्वचिच्चैकस्यार्ध
त्यन्तदाहादर्धान्तरस्यादनीयत्वमिति सर्वत्रैकदेशदाहस्यादनीयत्वफलकपाकनान्तरीयकतया तद्विलक्षणस्यैकदेशदाहस्य
मशक्यत्वान्न निमित्तत्वम्। एवंच यत्र मध्यपूर्वार्धमात्रमतिदग्धमितरत्त्वदनीयपक्वं तत्रापि मध्यपूर्वार्धयोरवदानदेश
तया स्वयं हविष्ट्वाभावात्पुरोडाशस्यैव हविष्ट्वात्तस्य च सद्भावाद्यथावत्पक्वांशे द्विरवदाय होतव्यमिति भावः। **तस्मादि**
नच सर्वक्षाणे तस्य हविष एवाभावात् 'यदा तद्धविः संतिष्ठेत' इत्येतत्कथमुपपद्यत इति वाच्यम्। पुरोडाशो हविर्यस्
बहुव्रीहिणा तद्धविःशब्दस्य यागपरत्वाद्यागस्य संस्थासंबन्धात्, तथाच सर्वक्षाणेऽपि 'यस्य सर्वाणि हवींषि' इति व
दाज्येन तद्धविरुपलक्षितयागस्य समाप्तिः संभवतीति न कश्चिद्दोष इति भावः॥

यथाश्रुतीतिचेत्॥ २२॥ ननु यस्योभयमिति वाक्यं 'यस्य सायं दुग्धं हविरार्तिमार्च्छे'दिति प्रकृत्याम्नायते
च यस्योभयमित्येतावन्मात्रमेव विवक्षितं। हविरार्तिमार्च्छतीति प्रकरणप्राप्तानुवादः। एवंच प्रकरणलभ्येऽर्थे शब्दव्या
राभावाद्वाक्यभेदप्रसङ्गादुभयहविरार्तावेव पञ्चशरावयागः कर्तव्यः। तेन सिद्धान्ताभावादयं विचारोऽनुपपन्न इत्याश
नेदं यस्य सायंदुग्धमित्यत्राम्नायते किंतु दर्शपूर्णमासप्रकरणे सायंप्रातर्दोहावाम्नायेदमाम्नायते इति कृत्वाचिन्त्यते। तत्र
हविरार्तिमार्च्छेदित्यस्याप्रकृतत्वात्प्रकरणात्तल्लाभासंभवान्नोक्तदोष इत्याशयेनाह—**दर्शेति**। ननु ग्रहाधिकरणेनेदं पुनर
मुद्देश्यविशेषणाविवक्षायास्तत्रोक्तेरित्याशङ्क्योभयत्वस्य विशेषणत्वमङ्गीकृत्य तद्विवक्षितमविवक्षितं वेति न विचार्यते किंतु

१ प्राप्तेऽभिधीयते. २ दोहौ प्रकृत्य. ३ अविवक्षितमिति.

मित्तं न हविर्मात्रं मिलितं तु निमित्तं एवमुभयशब्दाम्नानात्रयमपि मिलितं निमित्तमस्तु । तस्मादुभयार्तौ पञ्चशराव इति प्राप्ते उच्यते—'यच्छब्दोपक्रमं यावन्निमित्तं पर्यवस्यति ॥ तावद्ग्राह्यं ततोऽन्यत्तु श्रुतमप्यविवक्षितम् ॥' यस्यार्तिमाच्छेंदित्येतावता यत्किंचिदिति गम्यते । तच्च नित्यं न निमित्तं भवितुमर्हति । सर्वस्य हि सर्वदा यत्किंचिदार्तं भवति अन्ततश्चिन्तितनिमिषितादि । तथा यस्य हविरिति हविषोऽपि नित्यत्वादतोऽवश्यमार्त्या हविर्विशेष्टव्यम् । तावता च निमित्तप्रतीतिपर्यवसानादुभयपदं निमित्तरूपे न प्रविष्टम् । अथोभयविशिष्टमेव हविर्निमित्तं नार्तिविशिष्टमित्युच्येत तदपि नित्यम् । अथयस्योभयमार्तमित्यार्तिविशिष्टमुभयं तद्विशिष्टा वा आर्तिर्निमित्तं न हविः तदयुक्तम् । यस्योभयमार्तमिति किं तदुभयमित्याकाङ्क्षा स्यात् । तस्माद्धविःशब्दार्तिशब्दौ तावदवश्यं विवक्षितौ । भवतु हविर्विवक्षा तत्तूभयपदसंनिधानात्तद्विशिष्टं सदार्त्या संबध्यते न स्वरूपेणेति चेत् । न । यथैव हविःशब्द आर्च्छेदित्यन्तेनाख्यातेन संबध्यते तथोभयपदमप्यसमस्तत्वात्तेनैव संबध्यते न हविषा । नामपदानां परस्परासंबद्धानामाख्यातेन संबन्धात् । तत्र यदि यस्य हविरार्तं यस्योभयमार्तमिति द्वयं निमित्तीकृत्य पञ्चशरावो विधीयते । तथासति निमित्तयोरुपादेयानामिवारुणादीनां क्रियया वशीकारासंभवान्निमित्ताभ्यामेव क्रियायाः वशीकृतायाः प्रत्येकसंबन्धनिमित्तो वाक्यभेदः पुनरपि हविरार्तिश्चान्यतरार्तावविशिष्टेति तत्रापि नैमित्तिकं स्यादिति सिद्धं नः समीहितम् । उभयार्तिमात्रमनिरूपितं न निमित्तं भवतीत्यविवक्षैवावशिष्यते । यद्यपि चोभयपदमाख्यातं हित्वा

निमित्तान्तर्गतं नवेति निमित्तान्तर्गतत्वे निमित्तस्वरूपस्य विवक्षितत्वात्तदन्तर्गतमुभयत्वं विवक्षितं नचेन्नेति, तस्मान्न पुनरुक्तिरित्याशयेनाह—**ग्रहेति । एवमिति ।** प्रथमं यस्येत्येतत्पदश्रवणे निमित्तबुद्धिरुपजायते, तत्र च यस्येत्यस्य किमित्यपेक्षायामुभयमिति संबध्यते । किं तदुभयमित्यपेक्षायां हविरिति । एवमपि निमित्तबुद्धेरपर्यवसानादार्तिमाच्छेंदित्यनेन संबन्ध इति सर्वस्यापेक्षितत्वात्सर्वमेव निमित्तशरीरान्तर्गतमिति भावः । आम्नानादित्यनेनार्थिकस्य कात्स्न्र्यस्य निमित्तशरीरान्तर्गतत्वे श्रुतत्वादुभयत्वस्य किं वक्तव्यमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । **तस्मादिति ।** ननु हेलाराजीये—'एकत्वं वा बहुत्वं वा केषांचिदविवक्षितम् ॥ तद्विजात्यभिधानाय द्वित्वं तु स्याद्विवक्षित'मिति हविर्ग्रन्थव्याख्यानावसरे । तथासति यस्योभयमित्यत्रापि द्वित्वस्य विवक्षायामन्यतरार्तौ नैमित्तिकाभावप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य तत्र द्वित्वमात्रं न श्रुतं किंतु द्व्यवयवः समुदायः 'संख्याया अवयवे तयबि'ति संख्याविशेषयुक्तावयवघटितसमुदायार्थतयप्प्रत्ययादेशायजन्तत्वादुभयशब्दस्य । ततश्चात्रोभयशब्दार्थस्यावयवद्वयारब्धसमुदायस्यैकावयवनाशेऽपि नाशादन्यतरनाशेऽपि नैमित्तिकानुष्ठानमुपपद्यत इत्युक्तत्वादुभयत्वविवक्षायामप्येकनाशेऽपि पञ्चशरावः स्यादिति चेत्सत्यम् । समुदायाभिधानेऽपि हविःपदसामानाधिकरण्याद्वस्तुतो हविःप्राधान्याद्धविर्द्वयनाश एव प्रायश्चित्तं नैकनाश इति भावः । येन विना निमित्तप्रतीतिर्न पर्यवस्यति तदेव निमित्तस्वरूपान्तर्गतमितरत्तु प्रथमावगतमप्यनपेक्षितत्वादविवक्षितमित्याशयेनाह—**यच्छब्देति ।** तथा यस्य हविरिति हविर्मात्रं न निमित्तं संभवति हविषो नित्यत्वादित्यर्थः । यत्संबन्धाद्यद्व्याप्यते तत्प्राधान्येन निमित्तमितरत्तद्विशेषणम्, इह चार्तिसंबन्धाद्धविर्व्याप्यते नतु हविःसंबन्धादार्तिस्तेनात्र हविर्विशिष्टार्तिर्न निमित्तं किंत्वार्तिविशिष्टं हविरित्यार्त्या हविर्विशेष्यमिति वदतो भावः । इत्याकाङ्क्षा स्यादित्युपलक्षणम् । यस्य कस्यचिदार्तेर्नित्यत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । **ननु** हविःपदं प्रथममुभयपदेन विशेषणविशेष्यभावेनान्वीय पश्चादार्त्या संबध्यते, एवंचोभयत्वविशिष्टवेषेणार्तिसंबन्धात्तेनैव रूपेण निमित्तता न स्वरूपेण । तेन रूपेणार्तिसंबन्धाभावादार्तिसंबद्धस्यैव तस्य निमित्तत्वादिति शङ्कते—**भवत्विति । असमस्तत्वादिति ।** समासे ह्येकार्थीभावात्परस्परान्वयनियमो नतु व्यास इति भावः । **ननू**भययोराख्यातसंबन्धेऽप्यरुणैकहायनीवदेकक्रियान्वितयोः परस्परमन्वयादुभयत्वविशिष्टमेव निमित्तमित्याशङ्क्य नह्यत्राख्यातं विशेष्यमार्तेर्निमित्तत्वाभावस्योक्तत्वात्, किंतु हविःशब्दार्थंप्रति विशेषणं, विशेषणं च प्रति विशेष्यमावर्तनीयमिति । इह सत्यप्येकक्रियान्वये नास्ति परस्परवैशिष्ट्यमिति नामार्थद्वयं प्रत्येकमेव निमित्तं स्यात् । तथाभ्युपगमे दोषमाह—**तत्र यदीति ।** नन्वार्तिक्रियावशाद्वैशिष्ट्याभावेऽप्यत्र वाक्ये विधेयपञ्चशरावयागक्रियावशाद्वैशिष्ट्यमप्यस्त्वित्यत आह—**निमित्तयोरिति । असंभवादिति ।** निमित्तयोरुद्देश्यत्वेन प्राधान्यादिति भावः । **प्रत्येकेति ।** प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकबोधनाय वाक्यावृत्तेरपेक्षितत्वात्प्रत्युद्देश्यं वाक्यसमाप्तिरिति भावः । **ननु** यत्र नामार्थानां कारकत्वेन विभक्त्युपस्थाप्यत्वं तत्रैव परस्परासंबद्धानामाख्यातसंबन्धः कारकाणां मिथः संबन्धाभावादिह तु प्रातिपदिकानतिरिक्तार्थप्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वान्मिथोऽप्यन्वयो न विरुद्ध इत्यत आह—**यद्यपिचेति ।** तद्विशिष्टं सदार्त्या संबध्यत इति विशिष्टवेषेणान्वये शङ्कावादिनोक्तेऽपि वस्तुतो विशिष्टवेषेणान्वयस्या-

हविषा संबध्यते तथापि यदि उभयपदं हविःस्वरूपेण संबध्यते हविःस्वरूपं चार्त्या तथासति ह रार्तिसंबन्धस्य निमित्तत्वात्पुनरस्मत्पक्षसिद्धिः। अथ तूभयपदानुरक्तमार्त्या संबध्यते तदनुरक्तं भयपदेन तन्न। नहि पदद्वयं हविषा संबध्यमानमितरसंबन्धं यावद्विलम्बते कारणाभावाद्धविःस्व पेणैव संबन्धसंभवात्। अथार्तिरेवोभाभ्यां विशिष्टा निमित्तं स्यात्तथाप्येकैकेनेतरेतरनिरपेक्षेण वि षणान्निमित्तत्वे चाविवक्षितसाहित्यत्वाद्धविरार्तिमात्रमुभयार्तिमात्रं च निमित्तं स्यात्। अन्यतर रक्तायास्त्वन्यतरेण संबन्धे द्विरुच्चारणाद्वाक्यभेदः स्यात्। अतो नोभयं निमित्तसंनिपाति। चार्ते हविर्मात्रमुद्दिश्य पञ्चशरावे विधीयमाने यद्युभयत्वं हविषि विधीयेत ततो वाक्यभेदः, प च्छेदकत्वेन च विधीयमानं च विधीयेत। यावन्निमित्तं च नैमित्तिकानुष्ठानस्य निश्चितत्वान्न प च्छेदकाकाङ्क्षा। निश्चिते च सर्वत्र नैमित्तिके विधीयमानमप्युभयत्वं परिसंख्यार्थं स्यात्। नचै वाक्येन विधिः परिसंख्या च संभवतीत्यादिदूषणजातं ग्रहाधिकरणोक्तमनुसंधातव्यम्। तस्मा विरार्तिमात्रं निमित्तम्। उभयपदं त्वेवं योज्यम्। न सायंदोहार्तिरेव निमित्तं न प्रातर्दोहार्ति किंतूभयमपि परस्परानपेक्षनिमित्तमिति॥

होमाभिषवोभयकर्तुरेव भक्षणाधिकरणम्॥ ७॥

होमाभिषवभक्षणं च तद्वत्॥२४॥ [उभाभ्यां वा न हि तयोर्धर्मशास्त्रम्॥२५॥]

अभिषुत्य ततो हुत्वा खादेदेकैकहेतुता॥ संहत्य वा निमित्तोक्तौ साहित्याविधितोऽग्रिमः॥ १०॥
होमाभिषवकर्तात्र भक्षाङ्गत्वेन चोद्यते॥ निमित्ततार्थिकी तस्मात्साहित्यं हेतुगं मतम्॥ ११॥

ज्योतिष्टोमे श्रुतं 'अभिषुत्य हुत्वा भक्षयन्ती'ति, तत्र किमभिषवो होमश्च प्रत्येकं भक्षस्य का मुत संहत्येति—'उद्देश्यत्वान्न साहित्यं तयोः शक्यं विवक्षितुम्॥ ततः प्रत्येकमेवाभ्यां भक्षणं भूयते॥' नह्येकेनैव वाक्येनाभिषवहोमौ निमित्तत्वेनोद्दिश्य भक्षणं विदधता तत्साहित्यमपरं विधातुं वाक्यभेदप्रसङ्गात्। अतः प्रत्येकमेव निमित्तत्वम्। उच्यते—'निमित्तत्वे भवेदेवमेकै निमित्तता॥ होमाभिषवकर्ता तु भक्षाङ्गत्वेन चोद्यते[2]॥' द्वितीयानिर्दिष्टसोमसंस्कारार्थो भक्षः तं

युक्तत्वाद्धविष उभयत्वान्वयेऽपि स्वरूपेणैवार्तिसंबन्धो नतूभयत्वविशिष्टवेषेणेति वस्तुगतिमनुरुध्येष्टसिद्धिमुक्त्वा शङ्का भिमतं प्रकारमुपपादयति—**अथत्विति**। ननु तर्हि आर्तिरेव निमित्तं स्वीक्रियते तत्र चार्तिविशेषणत्वादुभयहविःश र्थयोः परस्परमन्वयसंभवादुभयविशिष्टं हविरार्तिनिमित्तमिति न कोऽपि दोष इति शङ्कते—**अथार्तिरेवेति**। आर्ति याणां विशेषणत्वेऽपि न परस्परमन्वयः, तस्याः क्रियायाः निमित्तत्वेन तद्विशेषणयोः साहित्यस्य विवक्षितुमशक्यत्वेन स्परवैशिष्ट्यायोगात्। एवंचोपादेयक्रियासंबन्धिनामेव परस्परान्वयो नोद्देश्यक्रियासंबन्धिनाम्। उक्तंचाग्निमाधिकरणे रत्ने–उपादेयानां ह्येककर्म्यान्नियमो नोद्देश्यानामिति तत्र तत्र क्षुण्णमिति परिहरति—**तथापीति**। **द्विरुच्चारणादि** आर्तेरिति शेषः। **ननु** निमित्तसंनिपाताभावेऽपि उभयत्वं विधेयतया विवक्षितमस्त्विति तटस्थशङ्कायामाह—**यदी** अनपेक्षितत्वादपि न विधिरित्याह—**परिच्छेदकत्वेनेति**। **इत्यादीति**। उभयत्वं न हविःस्वरूपे विधेयं सिद्धत्व प्यार्तिविशिष्टे विशिष्टोद्देश्यदोषात्तथार्तावपि न तद्विधेयं तत्रापि वाक्यभेदादिदोषानतिवृत्तेरित्यादयो ग्रहैकत्वविधिप दोषास्तत्रोक्तास्ते सर्वे उभयत्वविधिपक्षेऽप्यनुसंधेया इत्यर्थः। **ननु** हविरार्तिमात्रस्य निमित्तत्वे सर्वत्रोभयत्वाभावेनाः दतयाप्यन्वयायोगाद्वाक्ये उभयपदसमन्वय एव न स्यादित्यत आह—**उभयपदं त्विति**॥

होमाभिषवभक्षणं०॥ २४॥ हविष उभयत्वेनेव होमाभिषवयोरपि न परस्परेण विशेषणमिति प्रत्यवस्थान ङ्गतिः। **भक्षणंप्रतीति**। भक्षणंप्रति प्रत्येकमेव निमित्तत्वेनास्थीयत इत्यर्थः। **ननु** भक्षणस्य कर्तृसंस्कारत्वाभावेन हो भिषोतुश्च संस्कार्यत्वाभावात्कथं तद्विशेषणयोर्होमाभिषवयोरुद्देश्यत्वमित्याशङ्क्य निमित्तत्वेनोद्देश्यत्वं श्लोके विवक्षित दर्शयन्नाह—**नहीति**। **वाक्यभेदेति**। यद्यपि निमित्तभेदे प्रतिनिमित्तं वाक्यपरिसमाप्तेरवर्जनीयो वाक्यभेदस्त भिन्नं वाक्यं पुनरपि भिद्येतेति तात्पर्यम्। यदि भक्षणेनैव होमाभिषवौ प्रयुज्येयातां तदार्थादपि निमित्तत्वं न सिद्ध्येदि

---

१ यदि हविःस्वरूपमुभयपदेन संबध्यते. २ चोच्यते.

प्रयोजनान्तरप्रयुक्ताभिषवहोमकर्ता गुणत्वेनोपादीयमानो विवक्षितविशेषणो भवति, तत्रार्थिकं होमाभिषवयोर्निमित्तत्वं । नतु शाब्दम् । अभिषवहोमसमानकर्तृकं तु भक्षणं शाब्दम् । तेनाभिषवसमानकर्तृकत्वं होमसमानकर्तृकत्वं च द्वयं विवक्षितसाहित्यं भक्षणाङ्गम् । अतो येनोभयमनुष्ठितं स एव भक्षयेत् ॥

पुनराधेयंप्रति वह्न्यनुगमनद्वयस्य निमित्तताधिकरणम् ॥ ८ ॥

पुनराधेयमोदनवत् ॥ २६ ॥ [द्रव्योत्पत्तेर्वोभयोः स्यात् ॥ २७ ॥]

एकोऽपि वह्न्यनुगमः पुनराधेयकारणम् ॥ द्वावेव वाद्यो द्वित्वोपेक्षणात्पञ्चशरावयत् ॥ १२ ॥
द्वयोरुत्पादकत्वेन पुनराधेयचोदना ॥ नैकस्यातो ह्यनुगमो हेतुः सूर्योदयादि वा ॥ १३ ॥

'यस्योभावग्नी अनुगतावभिनिम्लोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्ति'रिति किमुभयानुगमो निमित्तमुतान्यतरानुगमोऽपीति । समस्तपञ्चशरावन्यायेनान्यतरानुगममात्रं निमित्तमिति प्राप्ते उच्यते—'सत्यं निमित्तवेलायामुभावित्यविवक्षितम् ॥ नैमित्तिकं तु नैवैतदेकस्योत्पादनक्षमम् ॥' पुनराधेयं हि वाक्यान्तरेण यादृशमवगतं तादृशमेव गार्हपत्याहवनीययोरुदयाभिनिम्लोचनवेलायामनुगतयोरुत्पादकत्वेन चोद्यते, तच्च सहितयोरेव तयोरुत्पादकमवगतं नान्यतरस्य । अतस्तादृशमेमात्र विधीयमानमन्यतरानुगमेन कार्यं कर्तुं न क्षममित्युभयानुगमे स्यात् ॥

पञ्चशरावनिर्वापस्य कर्मान्तरताधिकरणम् ॥ ९ ॥

पञ्चशरावस्तु द्रव्यश्रुतेः प्रतिनिधिः स्यात् ॥ २८ ॥ [चोदना वा द्रव्यदेवताविधिरवाच्ये हि ॥ २९ ॥]

द्रव्यप्रतिनिधिः पञ्चशरावो भिन्नकर्म वा ॥ दोहद्वयार्तितो दर्शे द्रव्यं स्यादीप्सितत्वतः ॥ १४ ॥
प्राप्ते कर्मणि नैकेन विधिना द्रव्यदेवते ॥ शक्ये विधातुं ताभ्यां तु विशिष्टं कर्म चोद्यते ॥ १५ ॥

'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपे'दिति किमार्तिदोहप्रतिनिधित्वेन पञ्चशरावोऽमावास्याकर्मण एव साधनं विधीयते उत कर्मान्तरं हविरार्तिनिमित्ते चोद्यत इति । 'आर्तत्वाद्द्वयोरन्यत्कर्मणो द्रव्यमीप्सितम् । लाघवं च विधेरेवसतो द्रव्यविधिर्भवेत् ॥' ननु पञ्चशरावप-

---

क्रमम्—**प्रयोजनान्तरप्रयुक्तेति** । प्रयोजनान्तरार्थमनुष्ठितयोः सतोस्तत्कर्ता भक्षणमनुतिष्ठति चेत्तयोः सतोरेव भक्षणं नान्यथेत्येवमर्थात्तयोर्निमित्तत्वं भवतीत्यर्थः । **नतु शाब्दमिति** । यच्छब्दाद्यभावादिति भावः । **नन्वेवमभिषवकर्तु**र्होमकर्तुश्च भक्षणेनैवान्वयो भवेत् न परस्परं, क्त्वान्तयोः साकाङ्क्षत्वाविशेषेण परस्परान्वयायोगान्निराकाङ्क्षाख्यातेनैवान्वयस्य योग्यत्वादिति प्रत्येकमेव निमित्तत्वं स्यादित्याशङ्क्याह—**अभिषवेति** । सत्यमुभयोर्भक्षणान्वयः तथाप्युभयसमानकर्तृकत्वविशिष्टभक्षणविधावर्थात्सहितयोरेव निमित्तत्वं पर्यवस्यतीति भावः । सिद्धान्तप्रयोजनमाह—**अत इति** । तथाच मध्यतःकारिणां चमसेषु चमसाध्वर्यूणां होमकर्तृत्वेऽपि न भक्षणं तथाध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रादीनां न सर्वत्रापि भक्षणमित्यर्थः । सूत्रे तद्वदार्तिवदित्यर्थः ॥

पुनराधेयमोदनवत् ॥ २६ ॥ पूर्वत्रार्थिकत्वान्निमित्तभावस्य पञ्चशरावन्यायानवतारेऽपि इह तत्संभवान्न विशेषणविवक्षेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**पञ्चशरावेति** । आधानादग्निद्वयोत्पादेऽपि एकस्य परित्यागसंभवादन्यतरानुगमेऽपि भवतीति भावः । तथाप्यर्थादुभयत्वविवक्षेत्याह—**नैमित्तिकमिति** । ननु कर्मान्तरमिदमेकाग्न्युत्पत्तावपि समर्थमिति शङ्कां निराकुर्वन्नाह—**पुनराधेयमिति** । पुनराधेयमेव तस्य प्रायश्चित्तिरित्येवकारेण पयसा भुक्त्वा पयसैव भुङ्क्ते इतिवत्प्रसिद्धाभेदज्ञापनेन कर्मान्तरत्वं न संभवतीति भावः । **नन्वग्नी** आदधीतेत्यग्निद्वित्वस्य तत्साहित्यस्य चोद्देश्यगतत्वादविवक्षेत्येकाग्न्युत्पादनेऽपि तत्समर्थमेवेत्यत आह—**तच्चेति** । आहवनीयाद्युद्देश्यस्वरूपस्य प्रागविज्ञातत्वेनाविज्ञातोद्देश्यगतसंख्यासाहित्ययोश्चमसाध्वर्युबहुत्वन्यायेन विवक्षितत्वान्नैकाग्न्युत्पादनसामर्थ्यमिति भावः । **न क्षममिति** । एकस्याग्नेर्विनाशाग्नेः परित्यागे वीरहेत्यादिदोषश्रवणादविद्यमानयोरेव द्वयोरुत्पादनशक्तस्य एकस्मिन्विद्यमाने स्वकार्यासामर्थ्याच्चेति भावः ॥

पञ्चशरावस्तु० ॥ २८ ॥ **ईप्सितमिति** । द्रव्यविधानमपेक्षितविधानं संभवतीति भावः । **लाघवं चेति** ।

---

१ अनुगतौ नष्टौ. २ साधनत्वेन. ३ हविरार्त्तौ.

रिमाणमोदनद्रव्यमिन्द्रश्च देवतेति बह्वोऽर्थाः प्राप्ते कर्मण्येवं विधीयेरन् । न पञ्चशरावशब्दा विधास्यामः । तेन बहुव्रीहिणान्यपदार्थ ओदन एव परिमाणविशिष्टो विधीयते, सांनाय्यस्थाना च तद्देवताप्राप्तेरैन्द्रं पदं नित्यानुवादस्तस्माद्द्रव्यविधिः । उच्यते—'स्थानापत्त्या हि नैकान्तात्प्रा न्द्रस्य लभ्यते ॥ महेन्द्रस्यापि सद्भावात्तस्मादिन्द्रो विधीयते ॥ प्राप्ते कर्मणि नैकेन विधिना देवते ॥ शक्ये विधातुं ताभ्यां तु विशिष्टं कर्म चोद्यते ॥'

पञ्चशरावयागस्य नैमित्तिकदर्शयागाङ्गताधिकरणम् ॥ १० ॥

स प्रत्यामनेत्स्थानात् ॥ ३० ॥ [अङ्गविधिर्वा निमित्तसंयोगात् ॥ ३१ ॥]

दर्शे प्रत्याम्नाय एतदङ्गं वा हविरार्तितः ॥ दर्शयागे निवृत्तेऽस्य प्रत्याम्नायतया विधिः ॥ १६ ॥
पूर्वद्रव्यविनाशेऽपि द्रव्यस्यान्यस्य संभवात् ॥ अनिवृत्तेस्तदङ्गं स्यादार्तिवैगुण्यहानये ॥ १७ ॥

तदिदं कर्मान्तरं किममावास्यायां प्रत्यामनेत् उत तस्याङ्गमिति संशयः । तत्र पञ्चशरावः क पेक्षते । दोहयोश्चार्तत्वादमावास्यानिवृत्तेति तत्कार्यं साधनमपेक्षते । तयोराकाङ्क्षावशात्संबन् तस्मादमावास्ये कार्ये विधीयमानः पञ्चशरावयागस्तस्याः प्रत्याम्नायः स्यात् ।—'स्यादेवं यद्यमा निवृत्ता नतु सा तथा ॥ पूर्वद्रव्यविनाशेऽपि द्रव्यस्यान्यस्य संभवात् ॥' संभवति ययोरन्तरे न्तरे च नामावास्यानिवृत्तिः । अनुवृत्तायां च तस्यां न तत्कार्यं साधनमपेक्षते द्रव्यविनाशोप वैगुण्यसमाधानं त्वपेक्षितव्यम् । अतस्तदुपकारेणामावास्याङ्गं पञ्चशरावः ॥

विशिष्टकर्मान्तरविध्यपेक्षयेति शेषः । **बहुव्रीहिणेति** । यद्यपि पञ्चशरावाः परिमाणमस्येति 'तदस्य परिमाण'मिति तार्थे विवक्षिते 'तद्धितार्थोत्तरपदे'ति समासे ततः तदस्य परिमाणमि'त्यर्थे उत्पन्नस्यार्हीयस्य प्रत्ययस्य 'अध्यर्ध'ति पञ्चशरावशब्दो निष्पन्नः । तथापि मत्वर्थमात्रविवक्षायां बहुव्रीहेरपि संभवाद्बहुव्रीहितद्धितवृत्त्योर्वाक्यभेदाभावोपा ल्याच्च बहुव्रीहिणेत्युक्तम् । विधिसंबन्धात्पूर्वमेव बहुव्रीहिणा परिमाणविशिष्टौदनावगतौ तस्य विशिष्टस्य सकृद्विधि विधातुं शक्यतया तत्र विध्यावृत्तिप्रयुक्तवाक्यभेदाप्रसक्तिः । यथा 'विश्वजितसर्वपृष्ठ' इत्यत्र प्राप्ते विश्वजिति शिष्टपृष्ठविधानमित्यर्थः । एवंच पूर्वत्र विशिष्टोद्देशेऽपि यथा न वाक्यभेद एवमिहापीति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । स **पत्त्येति** । यद्यपि दोहप्रतिनिधिः पञ्चशरावस्तथैव सूत्रभाष्यतन्त्ररत्नेषु व्यवहारः तथाच न स्थानापत्तिसंभवस्तथापि त करत्वमात्रेण स्थानापत्तिशब्दप्रयोगः । **नित्यानुवाद इति** । महेन्द्रस्यापीन्द्रत्वादित्यभिमानः । **महेन्द्रस्ये** इन्द्रमहेन्द्रभेदः स्तुतशस्त्राधिकरणे स्फुट इति भावः । नच पूर्वपक्षेऽपि प्रक्रान्तकर्मणो नैमित्तिकद्रव्यान्तरेण समाप 'अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकुर्या'दिति पुनःकरणावश्यंभावादनुष्ठानाविशेषादिदं निष्फलमिति वाच्यम् । पूर्वपक्षे पञ्च दने सांनाय्यधर्माः कार्याः सिद्धान्ते त्वौषधधर्माः इति प्रयोजनभेदस्य स्पष्टत्वात् ॥

स प्रत्यामनेत्स्थानात् ॥ ३० ॥ प्रासङ्गिकत्वं सूचयति—**तदिदमिति** । प्रत्यामनेत् स्वयं तत्कार्यं निर्वर्तयेदि **ननु** कार्यापत्तौ प्रत्यक्षमनुमानं प्रत्यक्षवचनं प्रत्यक्षवचनावगतानुवृत्त्यनुमितशब्दोऽभावविधिरिति पञ्च प्रमाणानि वक्ष्यते, तदन्यतराभावान्न पञ्चशरावयागस्य दर्शकार्यापत्तिरिति कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । परस्पराकाङ्क्ष द्रव्याभावेनामावास्याभावे तत्कार्यार्थं पञ्चशरावयागं कुर्यादिति विधिपर्यवसानादभावविधिरेवात्र स्थानापत्तौ प्रमा भावः । निवृत्तेत्यनेन निवृत्तस्य कर्मणोऽङ्गानर्थक्यादङ्गविधिरनुपपन्न इति सूचितम् । नच लौकिकयोर्दधिपयसोः कर्मनिवृत्तिरिति वाच्यम् । संस्काराभावेन विगुणतया लौकिकयोः कर्मानर्हत्वादिति भावः । **ययोरन्तर इति** । कर्मावश्यं समाप्यमिति विगुणेनापि लौकिकेन द्रव्येण समापयितुं शक्यते इह तु 'अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकुर्या वचनात्संस्कृतमेव तदस्तीत्यर्थः । **नन्वेवं** पञ्चशरावयागो विश्वजिन्न्यायात्स्वतन्त्रफलः स्यान्नतु दर्शाङ्गमित्यत **द्रव्येति** । प्रकरणाच्चाङ्गत्वं बोध्यम् । अत्रापि 'अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकुर्या'दिति वचनबलेन पुनःप्रयोगस्य प्यावश्यकतया पुनःप्रयोगाप्रयोगाभ्यामनुष्ठानविशेषाभावेऽपि पूर्वपक्षे दर्शस्थानापत्त्या तद्धर्मनियमः नतु सिद्धान्ते पञ्चशरावयागभ्रेषे पूर्वपक्षे प्रधानभ्रेषप्रायश्चित्तमित्येवं विशेषो बोध्यः ॥

---

१ कर्मणि कथं विधीयेरन्. २ णात्रान्यपदार्थ. ३ निवृत्तेस्तत्कार्यं. ४ नाशेऽप्यन्यस्य द्रव्यस्य.

सत्रायावगूर्याप्रवृत्तस्य विश्वजिदावश्यकताधिकरणम् ॥ ११ ॥

विश्वजित्त्वप्रवृत्ते भावः कर्मणि स्यात् ॥ ३२ ॥ [निष्क्रयवादाच्च ॥ ३३ ॥]

सत्रायागुरते योऽयं यजेद्विश्वजितेत्यसौ ॥ यः कोऽप्युत प्रवृत्तः स्यादप्रवृत्तोऽथ वाऽग्रिमः ॥ १८ ॥
अविशेषात्प्रवृत्तोऽस्तु सत्राङ्गं हि तथा भवेत् ॥ निमित्तोक्तेरप्रवृत्तः प्रायश्चित्तं चरेदिदम् ॥ १९ ॥

'यः सत्रायागुरते स विश्वजिता यजेते'ति किमागूर्य प्रवृत्तस्य विश्वजित् उताप्रवृत्तस्योतोभयोरिति संशयः । 'द्वयोरपि भवेत्कस्माद्विशेषस्याश्रुतत्वतः ॥ प्रवृत्त एव वा कुर्यात्सत्राङ्गं हि तथा भवेत् ॥' तत्र फलं न प्रकल्पयितव्यं भवति । 'निमित्तश्रुतिवैयर्थ्यान्न त्वेतदपि युज्यते ॥ साधारण्ये च वैरूप्यं क्रत्वर्थपुरुषार्थतः ॥' यच्छब्देन ह्यागुरणं निमित्तं प्रतीयते प्रवृत्तस्य चागुरणं नित्यं न निमित्तं भवितुमर्हति । तत्र निमित्तश्रुतिरुपरुध्येत साधारण्यपक्षे तु प्रवृत्तं प्रतिक्रत्वर्थत्वादप्रवृत्तं प्रति पुरुषार्थत्वाद्वैरूप्यं स्यात् । अथोभौ प्रति पुरुषार्थत्वेन विधीयेत । तथासति फलकल्पना तावदवश्यंभाविनी । तत्र प्रवृत्तस्यानपेक्षितविधानं स्यात् । नहि सत्रमागूर्य कुर्वतः किंचिदपेक्षितम् । यस्तु सत्रफलाय सत्रमागूर्य कुतश्चित्कारणात्तत्राप्रवृत्तस्तस्य सत्रफलप्राप्तये प्रारब्धाकरणदोषपरिहाराय च साधनमपेक्षमाणस्य विश्वजिद्विधानमपेक्षितार्थं भवति । तस्मात्सत्रमागूर्याकुर्वतः प्रायश्चित्तमिदम् ॥

बर्हिर्वत्सयोः कालोपलक्षकताधिकरणम् ॥ १२ ॥

वत्ससंयोगे व्रतचोदना स्यात् ३४ ॥ [कालो वोत्पन्नसंयोगात् ॥ ३५ ॥ अर्थापरिमाणाच्च ॥ ३६ ॥ वत्सस्तु श्रुतिसंयोगात्तदङ्गं स्यात् ॥ ३७ ॥ कालस्तु स्यादचोदना ॥ ३८ ॥ अनर्थकश्च कर्मसंयोगे ॥ ३९ ॥ अवचनाच्च स्वशब्दस्य ॥ ४०॥]

वत्सैर्दर्शे सवत्सस्य वत्समात्रस्य वा विधिः ॥ व्रतकालं लक्षयेद्वा वत्सयुक्ते व्रते विधिः ॥ २० ॥
भाति रागावृतप्राप्तेर्वत्समात्रं विधीयते ॥ व्रतस्याकरणं वत्सः कालगीस्तदपाकृतेः ॥ २१ ॥

कः[1] पुनः प्रायश्चित्ताधिकारेऽस्य संबन्धः । उच्यते । विश्वजित्सत्रे प्रवृत्तस्याथाप्रवृत्तस्येति विचारिते तत्प्रसङ्गाद्वत्सापाकरणलक्षितो व्रतकालः किं सांनाय्ये प्रवृत्तस्योतासांनाय्ययाजिनोऽपीति चिन्तापतिता । तदुपोद्घातत्वेन प्रथमं काललक्षणैव प्रतिपाद्यते बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति[2] । वत्सैरमा-

---

विश्वजित्त्वप्रवृत्ते भावः० ॥ ३२ ॥ आगुरते उद्युङ्क्ते इत्यर्थः । **प्रवृत्त एवेति** । 'सर्वाभ्यो वा एष देवताभ्यः सर्वेभ्यश्छन्दोभ्यः सर्वेभ्यः पृष्ठेभ्यः आत्मानमागुरते यः सत्रायागुरते' इति ह्याम्नायते । तत्र यच्छब्दस्य यः सत्रायागुरते एष सर्वदेवतादिभ्य आत्मानमागुरत इति पूर्वेणान्वयसंभवान्नात्र निमित्तश्रुतिवैयर्थ्यदोष इति भावः । सत्राङ्गं हीत्यनेन पूर्ववदिहाप्यङ्गत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता । स विश्वजिता यजेतेति तच्छब्दस्य साकाङ्क्षत्वेन यच्छब्दस्योत्तरेणावश्यमन्वयाद्यच्छब्दावगतनिमित्तविरोधान्नैवमित्याह—**निमित्तेति । सत्रफलप्राप्तय इति** । नचैवं सत्रविश्वजितोर्विकल्पः स्यादिति भ्रमितव्यम् । व्रीहियववदुभयोः ऋद्धिफलाय तुल्यकक्ष्यतया विधानाभावात्सत्रं हि प्रथमतः साधनत्वेन विधीयते तत्संकल्प्य दैवान्मानुषाद्वा विघ्नात्तत्राप्रवृत्तस्य विश्वजिद्विधीयते । तस्य च विधीयमानस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां सत्रमागूर्याशक्त्या तत्फलार्थं साधनमपेक्ष्यमाणस्य मनसि प्रवर्तमानं यत्सत्रफलं तदेव संबध्यते इति सत्राशक्तौ तत्फलार्थं विधीयमानस्य सत्रसमानकक्ष्यत्वाभावात् । तदुक्तं तन्त्ररत्ने 'सत्रं करणत्वेनागूर्य तदशक्त्या विश्वजितं तत्फले मनसि विपरिवर्तमाने उपायत्वेन कुर्यादित्ययं वाक्यार्थ' इति । अतएव न्यायसुधायामभावे विधानाद्विश्वजितः सत्रस्थानापत्तिरुक्ता । **प्रारब्धेति** । इदंचानुषङ्गिकं फलं बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—अप्रवृत्ते विश्वजित्स्यात्यतः भावः सत्रफलभवनं कर्मणि विश्वजिति स्यादिति ॥

वत्ससंयोगे० ॥ ३४ ॥ वत्सो व्रताङ्गं वत्सलक्षितः कालो वेत्येवमङ्गाङ्गित्वविचारपर्यवसितत्वास्य नात्र सङ्गतिरिति शङ्कते—**कः पुनरिति । नहीति** । वत्से निधाय व्रतने तृतीयानुपपत्तिरिति भावः । विशसने च मांसमेव व्रत्यं स्यान्न

---

१ कः प्रायश्चित्ता. २ व्रतमुपैति भोजनं करोति.

वास्यायां किमयं वत्सविशिष्टव्रतविधिरुत व्रतानुवादेन वत्सविधिरुत वत्सापाकरणं व्रतकालोपल
णमिति संशयः। तत्र वत्सविशिष्टव्रतविधानं रागप्राप्तत्वाद्वा भोजनस्य तदनुवादेन वत्सविधिः
नहि वत्सस्य व्रते पाण्यादिवत्करणत्वं संभवति। अथ वत्समेव व्रतयेत् तदशक्यम्। विशसने
वत्सव्याघातः विध्यन्तरं च पुरा वत्सानपाकर्त्तोर्दंपती अश्नीयातामिति विद्यते तेनैतदेकं वाक्यम्
अतो व्रतोपायनस्य वत्सापाकरणेन कालो लक्ष्यते॥

वत्सापाकरणकालस्य संनयदसंनयदुभयसाधारणताधिकरणम्॥ १३॥

कालश्चेत्संनयत्पक्षे तल्लिङ्गसंयोगात्॥ ४१॥ [कालार्थत्वाद्बोभयोः प्रतीयेत॥ ४२॥]

सांनायिनः स कालः स्यादितरस्यापि वाऽग्रिमः॥ वत्सस्त्वाल्लक्ष्यकालो ह्यन्यस्याप्यस्त्यतोऽन्तिमः॥ २

किमयं कालः सांन्नाय्ययाजिन एवाथासंन्नाय्ययाजिनोऽपीति विचारस्तत्रासांनाय्ययाजिनो
त्सापाकरणाभावान्न तल्लक्षितकालसंभवः। **ननु** चैकपुरोडाशायामप्यनपायो हि कालस्येति वक्ष
तेनैव गतार्थम्। सत्यम्। तत्राग्नीषोमीयाभावेऽपि आग्नेयेन तदुपलक्षणसंभवः। इह वत्सापाकर
मेवोपलक्षणं। तदभावे केन कालो लक्ष्येतेति विशेषाशङ्का। उच्यते—सर्वथा तावदुपलक्षण
वत्सापाकरणम्। तच्च स्वकालद्वारेण व्रतकालं लक्षयति। तदयमर्थः—यो वत्सापाकरणकालस्
पूर्वकाले व्रतमिति। स चायमश्यन्वाधानात्पश्चात्तनकालोऽसांनायिनोऽपि संभवति। तस्मात्तस्या
नेन कालेनाधिकारः॥

वत्स इत्याह—**विशसनेचेति**। विध्यन्तरैकवाक्यताभङ्गप्रसङ्गादपि नास्य वत्सविधायकत्वमित्याह—**विध्यन्तरं चे**
अपाकर्त्रोरपाकरणादित्यर्थः। एवंच पुरा वत्सानपाकर्त्रोरिति विधिप्राप्तकालानुवादेन तदेकवाक्यत्वमस्य वाच्यमिति
लक्षणैवेत्याह—**अत इति**। नचैवमस्य वत्सविधायकत्वेऽपि पुरावत्सानिति वाक्यविहितकालमादाय सकालः कस्ये
मग्रिमविचारसंभवादस्य तदुपोद्घातत्वं न स्यादिति वाच्यम्। वत्सैरिति वाक्यस्य कालपरत्वं न कालविधायकतया
पुरावत्सानिति वाक्यस्य विधायकत्वनिबन्धनमिति पुरावत्सानिति वाक्ये वत्सापाकरणं व्रताङ्गतया विधीयते इति शङ्क
राकरणेन कालविधिस्थिरीकरणेऽस्य पर्यवसाने उपोद्घातत्वसंभवात्। नच 'बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति वत्सैरमावास्या
मिति तैत्तिरीयवाक्यमेवात्र विषय इति स्वीकृत्य तेनैकवाक्यमिति ग्रन्थस्य शाखान्तरगतेन पुरावत्सानित्यनेनैकार्थकं तै
रीयवाक्यमित्यर्थं चाश्रित्य कालविधायकत्वमेव सिद्धान्त्यत इति किं न स्यादिति वाच्यम्। 'कालस्तु स्यादचोदने'ति
विरोधात्। नचैषा चोदना 'बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति वत्सैरमावास्याया'मिति कथमवगम्यते विधिनैकवाक्यत्वात्
स्ताद्विधिराम्नायते 'पुरा वत्सानपाकर्त्रोर्दंपती अश्नीयाता'मिति। यद्येष विधिः स्याद्वाक्यं भिद्येतानुवादश्च तथाभूतस्य
भवति नच वत्साङ्गता प्राप्ता प्राप्तस्तु काल इति भाष्यविरोधेन च तैत्तिरीयवाक्यस्योदाहरणत्वानुपपत्तेः। किंच तैत्ति
वाक्यं न भोजनपरं किंतु व्रतमुपैष्यन्ब्रूयात् 'अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामी'ति पूर्ववाक्ये यद्भोजनव्यतिरिक्तं व्रतोपा
प्रस्तुतं तत्परमिति तस्योदाहरणत्वमत्यन्तासंभावितमेव। सूत्रार्थस्तु—वत्सैरमावास्यायामिति वत्सव्रतसंयोगे वत्सवि
व्रतविधिः स्यादिति॥

कालश्चेत्संनयत्०॥ ४१॥ नन्विति। असोमयाजिनोऽग्नीषोमीयाभावादेकपुरोडाशा इष्टिस्तत्र 'यदन्वञ्चौ पुरो
शावुपांशुयाजमन्तरा यजती'ति पुरोडाशद्वयान्तरालकाले विहित उपांशुयाजः कर्तव्यः पुरोडाशद्वयाभावेऽपि तदुपल
तान्तरालकालस्यानपायादिति दशमे वक्ष्यते। तेन न्यायेनात्रापि वत्सापाकरणाभावे तल्लक्षितकालसंभवादसन्नयतोऽपि
स्यादित्यर्थः। **आग्नेयेनेति**। आग्नेयोत्तरकालस्योभयान्तरालकालत्वात्स कालस्तत्राग्नेयेनोपलक्षयितुं शक्यत इत्यर्थः।
वत्सापाकरणं स्वरूपेणोपलक्षणं स्यात्तदा तदभावे उपलक्षणान्तराभावादुपलक्षितकालो दुर्ज्ञेयः स्यात्। नच स्वरूपेणोपलक्ष
संबन्धाभावात् किंतु स्वकालद्वारा। तथाच स्वस्याभावेऽपि यस्मिन्काले स्वयं कर्तव्यतया विहितं तस्य स्वकालस्य विद्य
नत्वात्तेन कालेन तत्पूर्वकालस्य ज्ञानमित्याह—**तच्चेति**। सूत्रे तल्लिङ्गसंयोगात्तस्य कालस्य यल्लिङ्गं चिह्नं तत्सं
गादित्यर्थः॥

---

१ वत्सानामपाकर्त्रोः.

सांनाय्यरहितस्य शाखाहरणनिराकरणाधिकरणम् ॥ १४ ॥

प्रस्तरे शाखा श्रयणवत् ॥४३॥ [कालविधिर्वोभयोर्विद्यमानत्वात् ॥४४॥ अतत्संस्कारार्थत्वाच्च ॥४५॥ तस्माच्च विप्रयोगे स्यात् ॥४६॥ उपवेषश्च पक्षे स्यात् ॥४७॥]

प्रस्तरं शाखया युक्तं हरेच्छाखा विधीयते ॥ कालो वा प्रतिपत्त्यर्थः प्रवृत्त्याऽत्रोपलक्ष्यते ॥ २३ ॥
आद्योऽङ्गत्वविधेर्भानात्प्रतिपत्तिमपेक्षते ॥ शाखोपयुक्ता तेनान्त्यः प्रस्तरे प्रतिपादनात् ॥ २४ ॥

'सह शाखया प्रस्तरं प्रहरती'ति वचनं किं प्रस्तरप्रहरणाङ्गत्वेन शाखां विधत्ते उत शाखाप्रतिपत्तिः प्रहरणं प्रस्तरप्रहरणकाले विधीयत इति प्रहरणाङ्गत्वेऽसंनयतापि शाखा हर्तव्या, प्रतिपत्तित्वे तु नेति चतुर्थे हरतेर्यजतिरूपत्वात्तत्र प्रस्तरस्य गुणभावात् शाखाया अपि सहशब्देन तत्तुल्यत्वावगमाद्गुणभावमाशङ्क्य न शाखाया यजौ साहित्यं प्रहरणमात्रे श्रवणाद्धरतौ च प्रस्तरस्य प्राधान्याच्छाखाया अपि प्राधान्यमित्युक्तम् । इह तु पुनर्भवतु प्रहरणे सहभावस्तथापि न प्राधान्यम् । अयं हि वाक्यार्थो यत्प्रस्तरं प्रहरति तत्सहशाखया नान्यथेति शाखासंसर्गः प्रस्तरस्य प्रह्रियमाणस्याङ्गं मैत्रावरुणग्रहस्येव पयःसंसर्गः । यदि प्रस्तरप्रहरणकाले शाखाप्रहरणं विधित्सितं स्यात्तदा प्रस्तरेण सह शाखां प्रहरेदितीदृशं वचनं स्यात् । तस्मात्प्रस्तराङ्गं शाखा । ततश्चासंनयतोऽपि प्रस्तरार्थत्वेन शाखा हर्तव्येति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु प्रस्तरं प्रहरेदित्ययमर्थः । प्रस्तरं प्रहरणेन प्रतिपादयेत्सहशाखयेति । यदि च शाखापि प्रतिपाद्यते ततः शाखया सह प्रस्तरः प्रतिपादितो भवति नान्यथा । तेन शब्दस्वारस्यात्तावच्छाखापि प्रतिपाद्येति गम्यते । नच प्रकारान्तरमस्ति येन प्रतिपत्तिर्बाध्येत । किंच तत्रोपयुक्ता शाखा प्रतिप्रत्तिमपेक्षते नोपयोगान्तरमतोऽपि प्रतिपत्तिः । सहवचनं तु तत्काले प्रतिपत्तिः शाखायाः कथं स्यादित्येवम् । अतः संनयत एव शाखाप्रहरणम् । इदमपि प्रासङ्गिकमेवाधिकरणं व्रतकालोऽसंनयतोऽपीत्युक्तम् । शाखाप्रहरणं तु नैवं किंतु संनयत एवेति । यद्वा वत्सापाकरणं कालोपलक्षणमित्युक्तं प्रस्तरप्रहरणमपि काललक्षणमित्युच्यते ॥ इति शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

प्रस्तरे शाखा श्रयणवत् ॥ ४३ ॥ अनुष्ठानविशेषाभावादप्रयोजनत्वमाशङ्क्याह—**प्रहरणाङ्गत्व इति**। ननु चतुर्थ एव शाखाप्रतिपत्तिः प्रहरणमित्युक्ते पुनरुक्तिरित्याशङ्क्य तत्र हि शाखाया न यजौ साहित्यं किंतु हरताबित्येव तात्पर्यम् । अत्रत्यमेव प्रतिपत्तित्वं प्रतिपत्तिर्वा शब्दस्य तत्प्रधानत्वादिति तत्र व्यवहृतमित्याशयेनाह—**चतुर्थ इति** । **यजतिरूपत्वादिति** । तृतीयाविनियुक्तमन्त्रसंयोगे तत्प्रतिपाद्याग्न्यादिदेवतासंयोगाद्यजित्वस्य तृतीये प्रतिपादनादिति भावः । **नन्वेवं** सहशब्दावगतं प्रस्तरतौल्यं विरुध्येतेत्यत आह—**अयमिति** । एवंच सहशब्दः क्रियान्वयमात्रे तौल्यपरः नतु प्राधान्येऽपि 'सह युक्तेऽप्रधाने' इति तृतीयाविधिबलादिति भावः । **ननु** शाखया प्रस्तरप्रहरणे कस्यचिदुपकारस्याभावात्कथं तदङ्गत्वमित्यत आह—**शाखासंसर्ग इति** । दृष्टोपकाराभावेऽपि शाखासाहित्याददृष्टोपकारः पयसा मैत्रावरुणं ग्रहं श्रीणातीति वदिति भावः । **ईदृशमिति** । प्रस्तरप्रहरणस्य निर्ज्ञातकालत्वादिति भावः । व्यत्ययाश्रयणे तु स एव दोषः । **ननु** सहशब्दो निपातत्वाद्यथाकथंचिन्नेष्यते इत्यस्वरसादाह—**किंचेति** । **अपेक्षते इति** । वेदिदेशरिक्तीकरणार्थं प्रतिपत्तिरपेक्षितेत्यर्थः । **अतोपीति** । अदृष्टार्थत्वदोषसमुच्चयार्थोऽपिशब्दः । एवंच शाखां प्रहरतीत्येतावति वक्तव्येऽपि तावदुक्ते शाखाप्रहरणमनियतकालं स्यादिति प्रस्तरप्रहरणकाले शाखां प्रहर्तुं सहवचनं तत्रच शाखाप्रहरणं प्रस्तरप्रहरणं च सह कुर्यादित्येतावन्मात्रं शब्दतः प्रतिपाद्यते । तथाच सति निर्ज्ञातकालस्य प्रस्तरप्रहरणस्यानिर्ज्ञातकालशाखाप्रहरणकालोपलक्षकत्वमार्थिकमेवेति शब्दतस्तथाप्रतीतेरविवक्षितत्वान्न प्रस्तरेण सह शाखां प्रहरेदितीदृशी वचनप्रसक्तिरित्याशयेनाह—**सहवचनंत्विति** । भाष्ये तु यासौ शाखायां तृतीया सा द्वितीयायाः, या प्रस्तरे द्वितीया सा तृतीयाया अर्थ इति व्यत्ययमाश्रित्य शाब्दमेव लक्षकत्वमुक्तं फलद्वारा प्रासङ्गिकत्वमुक्त्वा साक्षादधिकरणप्रतिपाद्यार्थस्य तदाह—**यद्वेति** । नचैवं पूर्वेतरेणाधिकरणेन सङ्गतिः स्यान्न पूर्वेणेति वाच्यम् । वत्सापाकरणोपलक्षितकालस्य पूर्वाधिकरणविषयतयोपलक्षितसंबन्धस्य पूर्वाधिकरणेऽपि सत्वेनोपलक्षणप्रसङ्गागतस्य पूर्वेणसङ्गतत्वादिति भावः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां षष्ठाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

---

१ प्रस्तरग्रहणं तु तत्काले.

षष्ठाध्याये पञ्चमः पादः।

दर्शेऽभ्युदयेष्टौ नैमित्तिकदेवतापनयाधिकरणम् ॥ १ ॥

अभ्युदये कालापराधादिज्याचोदना स्यात्, यथा पञ्चशरावे ॥ १ ॥ [अपनयो वा विद्यमानत्वात् ॥ २ ॥ तद्रूपत्वाच्च शब्दानाम् ॥ ३ ॥ आतञ्चनाभ्यासस्य दर्शनात् ॥ ४ ॥ अपूर्वत्वाद्विधानं स्यात् ॥ ५ ॥ पयोदोषात्पञ्चशरावेऽदुष्टं हीतरत् ॥ ६ ॥ सांनाय्येऽपि तथेति चेत् ॥ ७ ॥ न तस्यादुष्टत्वादविशिष्टं हि कारणम् ॥ ८ ॥ लक्षणार्था श्रृतश्रुतिः ॥ ९ ॥]

इष्टिरभ्युदये दर्शात्कर्मान्यदुत देवताः ॥ पूर्वास्त्याज्या विशिष्टस्य विधानादन्यकर्म तत् ॥ १ ॥
प्रकृतप्रत्यभिज्ञानान्न कर्मान्तरचोदना ॥ देवताः प्रकृतास्त्यक्त्वा द्रव्यमन्याभ्य उच्यते ॥ २ ॥

अकाले प्रकान्ते दर्शे प्रायश्चित्तमाम्नातं 'यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदियात्स त्रेधा तण्डुलान्विभजेद्ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्याद्ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरुं येऽणिष्ठास्तान्विष्णवे शिपिविष्टाय श्रृते चरु'मिति । तत्रसंशयः किं कर्मान्तरमि... प्रक्रान्तस्यैव दर्शस्य पूर्वदेवताभ्योपनयो देवतान्तरसंयोगश्च चोद्यत इति । 'अनेकार्थविधायित्वा... र्मान्तरविधिर्भवेत् ॥ प्राप्तकर्मानुवादेन नानेकार्थविधिः क्षमः ॥' अग्न्यादयो देवतास्तद्गुणाश्च... त्वादयो दधिश्रृतयोश्चाधिकरणत्वं स्थविष्ठाणिष्ठादीनां च चरुत्वमिति बहवोऽर्था नापूर्वविधिमन्त... शक्यन्ते विधातुम् । तस्मात्कर्मान्तरमेवाकालोपक्रमप्रायश्चित्तत्वेन विधीयत इति प्राप्ते उच्य... 'प्रकृतप्रत्यभिज्ञानान्न कर्मान्तरचोदना । प्राकृतीभ्यस्तदाच्छिद्य द्रव्यमन्याभ्य उच्यते ॥' नत... भवन्त्यां गतौ प्रकृतहानाप्रकृतकल्पनाविशिष्टविधानापूर्वकर्मान्तरकल्पनं न्याय्यम् । संभवति... प्रक्रान्तएव गुणविधानम् । तथाहि त्रेधा तण्डुलान्विभजेदित्यनेन तावन्मध्यमादिभावेन तण्डु... विभागो न विधीयते मध्यमादिविनियोगवशेनैवार्थसिद्धत्वात् । अतस्तण्डुलशब्देन प्रकृतं हवि... मुपलक्ष्य तस्यापरित्यक्तयागान्वयस्य पूर्वदेवताभ्यो विभागोपनयो विधीयते । ततश्चापनीतानां ह... देवतान्तरसंयोगोऽपेक्षितो मध्यमादिश्रवणैर्विधीयते । मध्यमानां तण्डुलानामग्निर्दाता स्थवि...

अभ्युदये कालापराधात्० ॥१॥ तृतीयपादोक्तद्रव्यापचारानुषङ्गागतद्रव्यापचारनिमित्तप्रायश्चित्ताधिकारनिरूप... न्तरं परिशिष्टकालाद्यपचारनिमित्तप्रायश्चित्ताधिकारनिरूपणात्पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **अकाल इति** । चतुर्दश्यामम... स्याभ्रान्त्या प्रक्रान्त इत्यर्थः । **इदमिति** । मध्यमादिवाक्यविहितमित्यर्थः । **उतेति** । त्रेधा वाक्येनापनयो मध्यमा... क्येन प्रक्रान्तदर्शप्रयोगसंबन्धिनो हविषो देवतान्तरसंयोगश्च चोद्यत इत्यर्थः । मध्यमादिवाक्ये देवतान्तरसंयोगः इ... सिद्धान्तकोटिरपनयविधिस्तु तद्धेतुत्वादुक्त इति विवेकः । **अग्न्यादयो देवता इति** । स्थविष्ठानां दध्नश्चेन्द्रो देव... विधावपि उद्देश्यभेदात्प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तेर्वाक्यभेदः स्यादिति भावः । **तद्गुणाश्चेति** । यथा 'यदग्नये च प्रजाप... चे'त्यत्राग्निप्रजापत्योः प्राप्तकर्मानुवादेनैकेन वाक्येन विधिर्न संभवति एवमिहापि देवतातद्गुणयोर्नैकेन विधिः संभव... भावः । **अधिकरणत्वमिति** । सहस्रपयतीति वाक्यस्य सहत्वमात्रविधायित्वाद्येषां श्रपणं तेषां सहत्वविधानेऽपि... श्रपणाभावेन तत्र सहश्रपणवाक्यव्यापाराभावादधिकरणत्वमप्राप्तमित्यवश्यं विधेयमिति भावः । **चरुत्वमिति** । अ... यतोपीदं नैमित्तिकमिष्यते । नच तस्य दधिश्रृते स्त इति सहश्रपणविधेस्तत्र चरुत्वमप्राप्तमिति चरुत्वं विधेयमिति भा... **ननु** श्रुतत्वान्मध्यमादिभावेन विभागस्त्रेधा विधेय इति पूर्वदेवतापनयाभावे देवतान्तरविध्यसंभवात्कर्मान्तरविधि... न्याय्य इत्यत आह— **त्रेधेति** । **अत इति** । विभजेदित्यस्य कर्मापेक्षायां सामर्थ्यात्संयुक्तं गम्यते । तस्य च विशे... क्षायां प्रकृतं हविरिति केन संयुक्तमित्यपेक्षायां पूर्वदेवताभिरित्येतदर्थस्यावगतत्वात्तण्डुलशब्दोऽवगतार्थानुवादत्वात्प्रकृ... वतासंबन्धिहविर्मात्रोपलक्षकस्तस्य च हविषस्तण्डुलदधिपयोरूपेण वा यागत्रयसंबन्धेन वा त्रित्वात्त्रेधेत्यनुवाद इति भा...

---

१ दध्नीत्यर्थः.

दध्नश्चेन्द्रः प्रदाता अणिष्ठानां शृतस्य च विष्णुः शिपिविष्टः । नचानेकार्थविधानं दातृप्रदातृशिपिविष्टशब्दानां यौगिकानां श्रुत्यैवाग्न्यादिपदसामानाधिकरण्यात्पदद्वयप्रतिपादितं विशिष्टं देवताकारकमेकेन विधिना शक्यं विधातुम् । अभ्युदयेष्टिप्रकरणे च 'सह श्रपयती'ति वचनमस्ति । तेन संप्रतिपन्नदेवताकयोर्दधिस्थविष्टयोः शृताणिष्ठयोश्च सहपाकादर्थप्राप्तं चरुत्वम् । दधिशृतयोश्चाधिकरणत्वमिहानूद्यते । तस्मादवाक्यभेद इत्यकर्मान्तरत्वम् । एवंचातञ्चनाभ्यासदर्शनमुपपन्नं भवति । तथा हि श्रूयते 'यदि बिभियादभिमोदेष्यतीति महारात्रे हवींषि निर्वपेत्फलीकृतैस्तण्डुलैरुपासीत अर्धं दधि हविरातञ्चनार्थं निदध्यात् अर्धं न यद्यभ्युदियात्तेनातञ्च्य प्रचरेद्यदि न प्रातरन्येद्युरेतेन ब्राह्मणं भोजये'दिति । तद्यदि कर्मान्तरमभ्युदयेष्टिः स्यात्ततस्तत्र दधिशृतयोरधिकरणत्वेन प्रणीता-

---

स्थविष्ठानां दध्नश्चेति । यद्यप्यत्र प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तेर्वाक्यभेदोऽस्ति तथापि कर्मान्तरविधिपक्षे हविष उपादेयतया प्रकृतग्रहणे प्रमाणाभावेन पूर्वदेवतापनयविधेरनपेक्षिततत्वात्रेधा तण्डुलानिति वाक्यमनर्थकं स्यात् विधेयान्तराभावात् । एवंचवाक्यानर्थक्याद्वरमेतादृशवाक्यभेदस्वीकारः । अनेनैवाभिप्रायेणोक्तं तन्त्ररत्ने 'प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तिः स्यादेव साचाङ्गीक्रियते' इति न कश्चिद्दोष इति । दातृत्वादिगुणाधिकरणत्वचरुत्वविधिनिबन्धनं वाक्यभेदमुद्धरति—**नचेत्यादिना ।** अग्निप्रजापतिशब्दयोर्भिन्नार्थयोः सामानाधिकरण्याभावात्तत्र शब्दद्वयं न विशिष्टमेकमर्थं प्रतिपादयति । किंतु प्रत्येकमेव स्वस्यार्थमिति । तत्तदर्थविधानार्थमावृत्त्यवश्यंभावाद्युक्तो वाक्यभेद इह तु सामानाधिकरण्याच्छब्दद्वयेन विशिष्टार्थस्यैव प्रतीतौ स विशिष्टार्थो नावृत्त्यैव विधिना विधातुं शक्यते इति नास्ति वाक्यभेद इत्याह—**दातृप्रदात्रिति ।** नन्वेवमपि यथारुणैकहायन्योः सामानाधिकरण्यबाधेन कारकविभक्त्या क्रियया संबन्धान्न मिथो विशेषणविशेष्यभावः एवमिहापि किं न स्यादिति शङ्कां निराकर्तुं यौगिकानां श्रुत्यैवेत्युक्तं तत्र गुणमात्रवचनस्यारुणापदस्य द्रव्यवचनेनैकहायनीशब्देन सामानाधिकरण्यं लक्षणया । क्रियासंबन्धस्तु श्रुत्येति युक्तं सामानाधिकरण्यबाधेन क्रियासंबन्धः । इहतु दात्रादीनां यौगिकानां दानकर्त्रादिद्रव्यवाचकानां संनिहिताग्न्यादिपदसामानाधिकरण्यं श्रुत्यैवेति संभवत्सामानाधिकरण्यस्य बाधो न युक्त इत्यर्थः । श्रपणस्य समानदेवताकहविरन्तरसाहित्ये विहिते तण्डुलश्रपणस्य दधिसाहित्येनैव कर्तव्यतया दध्नोपि श्रपणं सिध्यति । वस्तुतस्तु सहश्रपयतीति वाक्यं साहित्यविशिष्टं श्रपणमेव विधत्ते इतरथा तण्डुलावस्थायां देवतान्तरसंयोजनात्तण्डुला एव प्रदेया इति चित्रेष्टिगततण्डुलवदिह तण्डुलेष्वपि श्रपणस्याप्रसङ्गात् । एवंच सह श्रपणे प्रभूतस्य द्रवद्रव्यस्याधिकरणत्वं चरुत्वं चार्थप्राप्तमित्याह—**अभ्युदयेष्टिप्रकरण इति । संप्रतिपन्नेति ।** एकदेवताकयोरित्यर्थः । एवंच तण्डुलानां दध्ना सह श्रपणे पुरोडाशस्य संपादयितुमशक्यत्वात्तदर्थपेषणस्य निवृत्तिर्बोध्या । **यदीति ।** यजमानो यदि किं चतुर्दश्यामेव मया प्रक्रान्तस्ततश्चन्द्रमा मामभ्युदेष्यतीति बिभियात्तदा महारात्रे त्रिभागावशिष्टायां तत्र महारात्रे बुध्वा 'अग्ने नयेत्याग्नीध्रमभिमृशति' इति कल्पसूत्रस्य तथा व्याख्यानात् तत्र बुध्वा प्रयोगं प्रक्रम्य फलीकरणपर्यन्तं कृत्वा उदयतदभावौ प्रतीक्षमाणः आसीत्तदा सायंदोहनिष्पन्नं च यद्दधि तद्द्वेधा विभज्यार्धं प्रतिपदि स्वकाले कर्तव्यदर्शार्थं यद्धविस्तदातञ्चनार्थं निदध्यात् । अर्द्धान्तरं नातञ्चनार्थं निदध्यात् । तूष्णीं परिपालयेदिति यावत् । तदेवंसति यद्यभ्युदयात्तदातञ्चनार्थं निहितेन परेद्युरमावास्यायां रात्रावातञ्च्य तत्कृतेन दध्ना प्रति पदि प्रचरेत् यदि नाभ्युदियात्तदातञ्चनार्थं निहितेनार्धेन तेन ब्राह्मणान्भोजयेदित्यर्थः । **अर्द्धं नेति ।** यत्तूष्णीं निहितमर्धं तदभ्युदये दध्नश्रुमिति नैमित्तिके विनियोज्यम् । अभ्युदयाभावेच यथाश्रुतदर्श एवेति भावः । **यदीति ।** यदि कर्मान्तरमेवाभ्युदये निमित्ते विधीयते तदा दधिशृतयोः प्रदेयत्वाभावात्सप्तम्या प्रणीताकार्ये हविर्निष्पत्त्यनुगुणपाकलक्षणे विधानाच्चर्वर्थमुपादेयत्वेन प्रकृतग्रहणानुपपत्तेर्लौकिक एव दध्नि श्रपणं कृत्वा नैमित्तिकस्यानुष्ठेयत्वात् यच्चतुर्दश्यां संपादितं दधि तेनैव प्रतिपदि दर्शस्यानुष्ठेयत्वाद्ध्यन्तरोत्पत्तेरनपेक्षिततत्वात्तेनातञ्च्येत्यातञ्चनानन्तरमनुपपन्नम् । नचाकालकृतत्वात्तद्दधि न प्रतिपदि दर्शयोग्यमिति वाच्यम् । नैमित्तिकप्रायश्चित्तानुष्ठानेन कालापराधदोषपरिहारादित्यर्थः । नच प्रायश्चित्तेनाकालकृतप्रणयनदेवतापरिग्रहाद्यपचार एव निर्हण्यते नतु द्रव्यस्य कर्मार्हत्वमपि तेन क्रियते । स्तेनप्रायश्चित्तेन स्तेयदोषनिर्हरणेऽपि स्तेयलब्धद्रव्यस्य कर्मार्हत्वाभावादिति वाच्यम् । प्रकृते द्रव्यस्य कर्मानर्हत्वं कालापराधप्रयुक्तमेव नान्यप्रयुक्तं कालापराधश्च प्रायश्चित्ते परिहृत एव इति तु कथं

---

१ निर्वपेदित्यूरीकृतैस्तण्डुलैः.

कार्ये विधानादुपादेयत्वेन प्रकृतग्रहणे प्रमाणाभावात् लौकिक एव दधिश्रपणं कृत्वा सायंदोहेनाका लेऽपि प्रक्रान्तेन प्रायश्चित्तनिर्दिष्टकालापराधदोषेणैकान्तरितोऽपि दर्शः कर्तव्यो न दध्यन्तरमुत्पा द्यम् । तत्रातञ्चनमनर्थकं । तत्र प्रक्रान्तस्य दध्नस्त्यागे दध्यन्तरोत्पादे चादृष्टद्वयं कल्प्यम् । अस्म त्पक्षे तु तेन दध्ना प्रक्रान्तस्य प्रयोगस्यानुष्ठितत्वादवश्यं श्वो दध्यन्तरमुत्पाद्यमित्यर्थवदातञ्चनम् तत्र सायंदोहार्धेनैवातञ्च्यान्नान्येनेत्येतावन्मात्रं विधेयमिति लाघवम् । तस्मादकर्मान्तरम् ॥

कर्मानर्हत्वं भवेत् । स्तेयद्रव्यस्य तु स्वत्वाभावनिबन्धनं कर्मानर्हत्वं न स्तेयप्रयुक्तमिति भावः । प्रकृतग्रहणे प्रमाणाभावे नार्धस्यापि नैमित्तिककर्मान्तरे विनियोगायोगादर्धं नेति यदर्धान्तरं तदप्यनर्थकं स्यादिति द्रष्टव्यम् । **ननु** तेनातञ्च्येति वचनदर्शनादेव चतुर्दश्यां संपादितं दधि परित्याज्यं दध्यन्तरं चोत्पाद्यमित्यत आह—**तत्रेति** । **एतावन्मात्रमिति** नियममात्रमित्यर्थः । ततश्च न स्वतन्त्रादृष्टकल्पनाप्रसङ्गः । एवंच तेन दध्ना प्रक्रान्तप्रयोगं आतञ्चनं चोभयमनुष्ठेयमित्युभ यार्थं दध्नो विभागादर्धद्वयविधानं चार्थवदिति भावः । **नन्वत्र** चरुत्वसप्तम्यर्थयोः पाक्षिक एवानुवाद असन्नयतोप्यभ्युद येष्टेर्वक्ष्यमाणत्वेन नित्यप्राप्त्यभावादेवं चैन्द्रं पञ्चशरावमित्यत्राप्यैन्द्रमिति पाक्षिकानुवादेन प्रकृतदर्शकर्मण्येव हविराल द्रव्यापेक्षायां पञ्चशरावद्रव्यविधिसंभवान्न कर्मान्तरविधिः स्यात् । नच तत्र द्रव्यापेक्षा यस्य सर्वाणि हवींषीति हविर्विनाश सामान्ये विहितादाज्यादपि शाम्यति । इहतु प्रकृतद्रव्याणां देवतापेक्षा नान्यतः शाम्यतीति वैषम्यं युक्तम् । सामान्यविहि तद्रव्यंहि विशेषविहितद्रव्याभावे भवति नतु तत्सद्भावे । तेन सामान्यतो विहितद्रव्येणाकाङ्क्षाशान्तेर्विशेषविहितद्रव्याभावनिब न्धनत्वात्सामान्यविहितद्रव्येण विशेषविधिनिवारणं न युक्तमिति पाक्षिकानुवाददोषेणैवात्र द्रव्यनिराकरणं वाच्यम् । नच दिहाङ्गीक्रियते तत्राप्यस्त्विति तौल्यमिति चेन्नैवम् । इह कर्मान्तरत्वे प्रागुक्तरीत्या त्रेधा तण्डुलानिति वाक्यानर्थक्यप्रसङ्ग त्पाक्षिकानुवादोऽङ्गीक्रियते । तत्र नैवं किंचित्प्रबलं बाधकमस्तीति पाक्षिकानुवाददोषात्कर्मान्तरमिति वैषम्यात् । न मध्यमादिवाक्यैः देवतान्तरसंयोगविधावर्थसिद्धः पूर्वदेवतापनय इति तवाप्यानर्थक्यं तुल्यमिति वाच्यम् । पूर्वदेवताप याभावे आकाङ्क्षाविरहेण मध्यमादिवाक्यैर्देवतान्तरसंयोगविध्यनुपपत्तेः । नचानाकाङ्क्षितोऽप्यपनयो यथा विधीयते त देवतान्तरसंयोगो विधीयतामिति वाच्यम् । असत्यपनये मध्यमादिवाक्यस्य कर्मान्तरविधायकत्वापत्त्या अपनयविध्यभा द्देवतान्तरसंयोगविध्यसंभवात् । नच ये मध्यमा इति यच्छब्दोपबन्धबलात्तण्डुलानां प्राकृतानां ग्रहणे तत्समभिव्याहारा धिश्रृतयोरपि प्राकृतयोरेव ग्रहणे सत्यपनयविधिं विनैव देवतान्तरसंयोगविधिः संभवतीति वाच्यम् । कर्मान्तरविधावा 'यः पशुकामः स्यात्सोऽमावास्यायामिष्ट्वा वत्सानपाकुर्याद्ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्याद्ये स्थविष्ठ इत्यादि पशुकामेष्टिवाक्यइव यच्छब्दोपपत्त्या तन्मात्रेण प्रकृतद्रव्यस्य देवतान्तरसंयोगविध्यसंभवात्पशुकामवाक्यसारूप्ये कर्मान्तरविधेरेव प्रसङ्गेन देवतान्तरसंयोगविधिसिद्ध्यर्थमपनयस्यावश्यापेक्षणीयत्वात् अपेक्षितविधायकत्वेन त्रेधा वाक्य मर्थवत् । कर्मान्तरविधौ तु तदानर्थक्यमपरिहार्यमिति त्रेधा वाक्यानर्थक्यापत्त्या न कर्मान्तरविधिरपि तु देवतान्तरवि धिरेवेति सिद्धम् । **नन्वेवमपि** लिङ्गदर्शनं नानुपपन्नं कर्मान्तरविधावपि प्रकृतग्रहणसंभवात् 'फलीकृतैस्तण्डुलैरुपासीते' फलीकरणपर्यन्तमेव कृत्वा तण्डुलभावविनाशकं पेषणमकृत्वा प्रतीक्षणविधिर्ये मध्यमा इति विहितकर्मान्तरे प्रकृतानामे तण्डुलानां ग्राह्यत्वं गमयति । इतरथा पेषणात्प्रागवहननस्यादृष्टार्थत्वापत्तेस्तथार्धं नेत्यातञ्चनार्थादन्यस्यार्धान्तरस्य यत्तूष्णी निधानं तदपि कर्मान्तरस्य प्रकृतदधिसाध्यत्वं गमयति । कर्मान्तरस्य लौकिकदधिसाध्यत्वे तन्न निदध्यादतः कर्मान्तरवि धिपक्षेऽपि प्रकृतग्रहणात्तदातञ्चनाभ्यासदर्शनमुपपन्नमिति चेन्मैवम् । त्वया हि कर्मान्तरविधिपक्षे प्रकृतग्रहणे लिङ्गमुपन्यस्त तेन तु वचनम् । नच बिना वचनं कर्मान्तरसंबन्धिद्रव्याणां लिङ्गमात्रेण कर्मान्तरसंबन्धः संभवति । अन्यार्थदर्शनरूपलि ङ्गस्य स्वयं क्वचिदप्यर्थे प्रामाण्याभावात् । अस्माभिस्तु देवतान्तरार्थद्रव्यस्य देवतान्तरार्थत्वमपनयवचनोपोद्बलितान्मध्यमा दिवचनादेवाङ्गीक्रियते न लिङ्गमात्रादिति वैषम्यम् । तस्मादुक्तमपि लिङ्गं प्रकृतग्रहणं साधयदस्माकमेवानुगुणमित्यास्तां विस्तरः । एवंच प्रत्येकं द्रव्ययुग्मेन पटु घटयितुं देवतां वाक्यमेकं सारूप्यस्यापि भङ्गः पशुफलवचसा केवलं तद्विधाने तस्मात्तावद्विशिष्टान्वयिनि सति विधावार्तिवाक्योक्तिरीत्या वक्तव्ये देवतानामपनयनविधेः कल्पनं क्वोपयुक्तमिति विधिर सायनं चिन्त्यम् । प्रयोजनं पूर्वपक्षेऽकालोपक्रान्तदर्शप्रयोगं त्यक्त्वा संकल्पप्रभृति कर्मान्तरं कर्तव्यम् । सिद्धान्ते त्वकालो पक्रान्तदर्शप्रयोग एव देवतान्तरसंयोजनरूपविकारयुक्तः समापनीयः । तथा पूर्वपक्षे चरुत्वस्य विधेयत्वादसंन्नाय्ययाजि नोऽपि इन्द्राय प्रदात्रे विष्णवे शिपिविष्टाय चरुर्भवति । सिद्धान्ते तु पुरोडाश एव तन्त्ररत्ने संनाय्यसंयोगान्नासंनयत स्यादित्यधिकरणे । यत्तु भाष्यकारेणोक्तं असंनयदर्थादप्सु श्रपयिष्यतीति न तच्चरुश्रपणाभिप्रायं चरुत्वस्याविवक्षितत्वात्कि प्रणीताभिः पुरोडाशश्रपणं संपादयतीत्यर्थ इति व्याख्यास्यते ॥

उपांशुयागेऽपि देवतापनयाधिकरणम् ॥ २ ॥

उपांशुयागेऽवचनाद्यथाप्रकृति॥ १० ॥[अपनयो वा प्रवृत्त्या यथेतरेषाम्॥११॥]

देवत्यागस्तथोपांशावश्रुते देवतान्तरे ॥ यागलोपोऽप्रसक्तत्वात्कृत्वाचिन्तेयमिष्यताम् ॥ ३ ॥

तत्रैवं चिन्ता । किमुपांशुयाजद्रव्यस्याप्याज्यस्य प्राकृतीभ्योपनयो नेति । अमावास्यायामप्युपांशुयाजोऽस्तीति कृत्वाचिन्तेयं नत्वमावास्यायामुपांशुयाजोऽस्ति । वाचनिको हि तस्य पौर्णमासीकालः । 'उपांशु पौर्णमास्यां यजन्नि'ति कालविधिपरं हीदं वचनमिति सूत्रकारस्थितिः । तदुक्तम् सूत्रकारेणामावास्यायामुपांशुयाजमनिच्छता । एतदेव पौर्णमासीविधिपरत्वेनोपन्यस्तमिति । तथाच त्रयोदशामावास्यायामिति लिङ्गमुपपद्यते । अन्यथा चतुर्दशत्वापत्तेः । तदप्युक्तम्—'पौर्णमास्यां यदा तिस्रो द्वे दर्शविषये सदा ॥ प्रधानाहुतयः सन्ति तदा संख्योपपद्यते ॥' इति । तस्मात्कृत्वाचिन्तैवेयम् । उपवर्षस्तु वृत्तिकारो बह्वृचब्राह्मणेऽमावास्यायामप्युपांशुयाजो विहित इति । तदभिप्रायेणेयं चिन्तेत्याह । तत्राज्यस्य देवतान्तरसंयोगावचनान्न प्राकृतीभ्योपनयनं तण्डुलग्रहणेन तु प्रकृतहविर्मात्रस्य प्राकृतीभ्योपनयविधानादाज्यस्याप्यस्त्येवापनयस्तच्च ताभ्योऽपनीतं देवतान्तरेण वचनाभावादसंयुक्तं प्रहीणं भवति । नच देवताभावे यागः संभवतीत्युपांशुयाजो लुप्यते ॥

अनिरुप्तेप्यभ्युदयेष्ट्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

निरुप्ते स्यात्तत्संयोगात् ॥ १२ ॥ प्रवृत्ते वा प्रापणान्निमित्तस्य ॥ १३ ॥ लक्षणमात्रमितरत् ॥ १४ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ १५ ॥]

ऊर्ध्वं चन्द्रोदये सेष्टिर्निर्वापात्पूर्वमप्युत ॥ उक्तेराद्योऽन्तिमः पक्षो निरुप्तेरविवक्षया ॥ ४ ॥

यदा निरुप्ते हविषि चन्द्राभ्युदयो जायते तदैव किं प्रायश्चित्तमुत कर्मोपक्रममात्र इति । तत्रावश्यं तावद्धविषा चन्द्राभ्युदयो विशेष्टव्यः । नच तदुदासीनं तद्विशेषणं भवतीत्यवश्यं या काचित्क्रियापेक्षिता तत्र निर्वापस्य श्रुतत्वात्तद्विशिष्टमेव हविरभ्युदयविशेषणमिति नानिरुप्ते प्रायश्चित्तम् । नैवं हविरभ्युदियादित्येतावतैवाप्रवृत्तस्याभ्युदयसंबन्धासंभवात्प्रवृत्तं हविरिति ज्ञायते । तावता च निमित्तत्वोपपत्तेरविवक्षितो हविरुभयत्ववन्निर्वापः । तस्मादकालप्रवृत्तिमात्रं निमित्तमिति प्रागपि निर्वापादभ्युदये ज्ञाते कर्तव्यमेव नैमित्तिकम् ॥

उपांशुयागे० ॥ १० ॥ पूर्वोक्तदेवतापनयो हविर्विशेष आक्षिप्य समाधीयत इति सङ्गतिः । कृत्वाचिन्तात्वे निमित्तं स्वयमेवाह—**नत्विति** । नन्वस्मिन्वचनेऽग्नीषोमदेवताया आज्यद्रव्यस्योपांशुत्वस्य गुणस्य च श्रवणात्कथं कालविधिपरत्वावधारणमित्यत आह—**कालविधिपरमिति** । 'अपि वा पौर्णमास्यां स्यात्प्रधानशब्दसंयोगा'दिति दशमे सूत्रणादिति भावः । **त्रयोदशेति** । सवषट्काराहवनीयाहुतिसंख्येयम् । परिगणनं तु दशमे करिष्यामः । **ननूपवर्षः** कृत्वाचिन्तां न सहते इत्याशङ्क्य तदभिप्रायमाह—**उपवर्ष इति** । अत्र तन्त्ररत्ने कथं तर्हि दाशमिकमनपेक्षितवचनं न्यायमात्रं तदित्युक्तम् । **तत्रेति** । नच लोपः संभवति प्रक्रान्तस्यावश्यसमापनीयत्वात् । एवंच देवतापनय आज्यव्यतिरिक्तविषये संकोच्य इति भावः । प्रथमप्रवृत्तस्यापनयस्य चरमश्रुतदेवतासंयोगवचनानुसारेण संकोचो न युक्त इत्याशयेन सिद्धान्तमाह **तण्डुलग्रहणेन त्विति** । **लुप्यत इति** । अपनयवचनकृतत्वादसमापनं न दोष इति भावः । सूत्रार्थस्तु—उपांशुयाजे देवतान्तरसंयोगस्यावचनाद्यथाप्रकृतिदेवतासंयुक्तमेव द्रव्यं स्यादिति ॥

निरुप्ते स्यात्० ॥ १२ ॥ उपांशुयाजस्येवेहाप्यक्रियेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **विशेष्टव्य इति** । यथा यस्य कस्यचिदुदयस्य नित्यत्वात् उदयश्चन्द्रमसा विशेषणीय एवं तस्यापि नित्यत्वाद्धविषा विशेषणीय इत्यर्थः । तदुक्तं तन्त्ररत्ने 'नच कदाचिदपि चन्द्रमा नोदेती'ति । **नचेति** । 'अभिरभागे' इति लक्षणे अभिः कर्मप्रवचनीयत्वेन तद्योगनिमित्तद्वितीयान्तपदप्रतिपाद्यं हविर्लक्षणत्वेन चन्द्राभ्युदयस्य विशेषणं भवति । नच लक्षणत्वमुदासीनस्य संभवतीत्यर्थः । **श्रुतत्वादिति** । अश्रुतत्वान्न प्रवृत्तिक्रियावत्त्वेन विशेषणत्वमिति भावः । देवतार्थमसंकल्पितस्य यजमानद्रव्यमात्रस्य हविष्ट्वाभावात् हविःपदाद्देवतासंकल्पप्रतीतेरर्थादपि स्वपदप्रतीतक्रियालाभे श्रुतापि पदान्तरोपस्थापिता क्रिया विलम्बितोपस्थितत्वान्न ग्राह्येत्याशयेनाह—**नैवमिति** । **अकालप्रवृत्तिमात्रमिति** । अकाले कर्मोपक्रममात्रमित्यर्थः । कर्मोपक्रमस्य देवतासंकल्पसञ्जीकरणादिति क्रियाव्याप्तेस्तस्य निमित्तत्वाद्यविरोधः ॥

१ यथा प्रकृतौ, २ प्रकृतीभ्यो देवताभ्योऽपनयो,

अनिरुप्तेऽभ्युदये वैकृतीभ्यो निर्वापाधिकरणम् ॥ ४ ॥

अनिरुप्तेऽभ्युदिते प्राकृतीभ्यो निर्वपेदित्याश्मरथ्यस्तण्डुलभूतेष्वपनयात् ॥ १६ ॥ [व्यूर्ध्वभाग्भ्यस्त्वालेखनस्तत्कारित्वाद्देवतापनयस्य ॥ १७ ॥]

प्राक्प्राकृतीभ्यो निर्वापो वैकृतीभ्योऽपि वाऽग्रिमः ॥ तण्डुलोक्तेर्वैकृतीयो हविर्मात्रोपलक्षणात् ॥ ५ ॥

कर्मप्रवृत्तिमात्रमिति स्थितं नैमित्तिकस्तु देवतापनयो देवतान्तरसंयोगश्च किं निर्वापोत्तरका तण्डुलावस्थे हविषि कर्तव्यो निर्वापस्तु प्राकृतीभ्य एव स्यात् ज्ञातेऽभ्युदये उत वैकृतीभ्य एव नि र्वाप इति संशये तण्डुलग्रहणात्तदवस्थएवापनयः। नैतत्। तदेवं हविर्मात्रोपलक्षणार्थं तण्डुलग्रहणं स्वरूपेण विवक्षितम्। तद्विवक्षायां हि दधिशृतयोरनपनयाद्देवतान्तरसंयोगवचनमनुपपन्नं स्यात् तस्मात्प्राग्निर्वापादभ्युदये वैकृतीभ्य एव निर्वापः ॥

किंचिन्निरुप्तेऽभ्युदयेऽवशिष्टस्य तूष्णीं निर्वापाधिकरणम् ॥ ५ ॥

विनिरुप्ते न मुष्टीनामपनयस्तद्गुणत्वात् ॥ १८ ॥ [अप्राकृतेन हि संयोगस्तत्स्थानीयत्वात् ॥ १९ ॥ अभावाच्चेतरस्य स्यात् ॥ २० ॥]

प्राकृतीभ्योऽल्पनिर्वापेऽभ्युदये शिष्टतण्डुलान् ॥ प्राकृतीभ्यो वैकृतीभ्यस्तूष्णीं वा निर्वपेदिह ॥ ६ ॥
प्राकृतीभ्यः प्रवृत्तत्वाद्वैकृतीभ्यो निमित्ततः ॥ शिष्टांशस्यापदार्थत्वादसंयोगादिहान्तिमः ॥ ७ ॥

एकस्मिन्द्वयोर्वा मुष्ट्योः प्राकृतीभ्यो निरुप्तयोर्यदाभ्युदयोऽवगम्यते किं तदा शेषं प्राकृती निर्वप्तव्यं उत वैकृतीभ्योऽथवा तूष्णीमिति संशये प्राकृतीनां प्रवृत्तत्वात्ता एवावशिष्टेऽपि स्यु अथवा निमित्तानन्तरं नैमित्तिकोपनयः। संयोगश्च कर्तव्यस्तस्माद्वैकृतीभ्यः शेषं स्यात्[1]। सत्यम् निमित्तानन्तरं नैमित्तिकं, तत्र विभागस्य संयोगमात्रापेक्षित्वेनावयवेऽपि संभवादवशिष्टो निर्वाप प्राकृतीभ्यस्तावदपनेतव्य इत्येतद्ब्रूमः। वैकृतीभिस्तु संयोगस्तस्यामवस्थायां न संभवति। त प्राकृतीनां स्थाने संयोज्याः। पदार्थेन च प्राकृतीनां संयोगो विहितो नावयवेन। तेन वैकृत्यो पदार्थेन संयोजयितव्याः नावयवेन। नच सामिकृते निर्वापे वैकृतीनां पदार्थसंयोगः संभवति तस्मात्प्राकृतीभ्योऽपनीतो वैकृतीभिश्चा[2]संयुक्तोऽवशिष्टो निर्वापांशस्तूष्णीं कर्तव्यः ॥

अनिरुप्तेऽभ्युदिते० ॥ १६ ॥ निमित्तगतनिरुप्तपदस्य प्रवृत्तिक्रियोपलक्षकत्वोक्त्यनन्तरं नैमित्तिकगततण्डुलस्याप्यु क्षकत्वकथनात्सङ्गतिं सूचयन्नाह—**कर्मेति। प्राकृतीभ्य इति।** अग्नये इन्द्राग्निभ्यां चेत्यर्थः। **वैकृतीभ्य इति** दात्रभ्यादिभ्य इत्यर्थः। **तण्डुलग्रहणादिति।** नच तण्डुलग्रहणं हविर्मात्रोपलक्षणमिति पादाद्यएवोक्तेः पूर्वपक्षानु तिरिति वाच्यम्। तण्डुलग्रहणस्य हविर्मात्रोपलक्षकत्वेऽपि ये मध्यमा इति देवतासंयोगवाक्ये तण्डुलग्रहणादपनयो तदवस्थायामेव युक्त इति पूर्वपक्षोत्थितिसंभवादिति। **नैतदिति।** प्रवृत्तिमात्रे हविषि देवतापनये सति अपेक्षितत्वा दानीमेव देवतान्तरसंयोगात्तण्डुलावस्थायां देवतान्तरसंयोगेऽपि प्रवृत्तिमात्रेण पूर्वदेवतापनयात्, अपनीताभ्यो निर्वा संभवात्, अग्रे यद्देवताभ्यो हविस्त्यज्यते तद्देवताभ्य एव निर्वापस्य न्याय्यत्वाच्च वैकृतीभ्य एव निर्वाप इत्याशयः ॥

विनिरुप्ते० ॥ १८ ॥ इह प्रवृत्तेऽपि हविष्यभ्युदयेन पूर्वदेवतापनयो देवतान्तरसंयोगो वेति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः **प्राकृतीनामिति।** चतुर्मुष्टिनिर्वापस्यैकपदार्थत्वात्पदार्थावयवापनयायोगात्प्रथममुष्टिनिर्वापे प्राकृतीनां प्रवृत्तत्वात्ता एवावशिष्टनिर्वाप इत्यर्थः। **अथवेति।** एकदेशनिर्वापेपि निमित्तस्य संजातत्वान्नैमित्तिकोपनयः कर्तव्य इति खलु लिङ न्तिनाऽपनय इष्यते तर्हि संयोगोऽपि तथेष्यतां अर्धजरतीयत्वायोगादिति भावः। **सत्यमिति।** प्रथमं कृत्स्नं निर्वाप दार्थमभिसंधाय प्रवृत्तः पदार्थ इति कृत्वा निर्वापः प्राकृतीभिः संयुज्यते। तस्मादेकदेशनिर्वापसमये चतुर्मुष्टिनिर्वापात्म पदार्थः साकल्येन प्राकृतीभिः संयुज्यस्थितः अवयविसंयोगे चावर्जनीयोऽवयवसंयोगः तेनावशिष्टनिर्वापस्य पदार्थत्वाभा शास्त्रतः प्राकृतीभिः संयोगाभावेऽप्यवर्जनीयतया तत्संयोगाद्विभागे च संयोगमात्रस्यापेक्षितत्वाद्विनाशास्त्रं संयोगेऽव यवस्य विभागः संभवत्येव। देवतान्तरसंयोगस्तु न संभवति तस्य प्राकृतदेवतास्थानापत्तिनिबन्धनत्वात् प्राकृतीनां शास्त्रतः कृत्स्नेनैव पदार्थेन संयोगादित्यर्थः। **नचेति।** तदा कृत्स्ननिर्वापप्रतिसंधानस्याप्यभावादिति भावः। सूत्रार्थस्तु विनिरुप्ते सामिनिरुप्ते चतुर्मुष्टीनामेकदेशस्य न पूर्वदेवतापनयः कृत्स्ननिर्वापस्य देवतागुणत्वादेकदेशापनयासंभवादिति ॥

---

१ दद्यात्. २ वैकृतीभ्यश्चा.

संनयदसंनयदुभयस्यैवाभ्युदये प्रायश्चित्ताधिकरणम् ॥ ६ ॥

सांनाय्यसंयोगान्नासंनयतः स्यात् ॥ २१ ॥ [औषधसंयोगाद्वोभयोः ॥ २२ ॥ वैगुण्यान्नेति चेत् ॥ २३ ॥ नातत्संस्कारत्वात् ॥ २४ ॥]

सेष्टिः सांनायिनो वा स्यादन्यस्यापि दधिश्रुतेः ॥ नान्यस्येत्यग्रिमोऽन्त्यः स्याद्देवमात्रविधानतः ॥ ८ ॥

किमियमभ्युदयेष्टिः संनयत एव स्यादुतासंनयतोऽपीति संशये 'शृते चरुं दध्नि चरु'मिति श्रवणादसंनयतश्च दधिशृतयोरभावान्नास्ति नैमित्तिके सामर्थ्यं तस्मात्संनयत एवाधिकारः । सत्यम् । यदि दधिशृते चरोरधिकरणत्वेन चोद्येयाताम् । नत्वेवम् । वाक्यभेदप्रसङ्गात् । नह्येकं वाक्यं स्ववि-ष्टांस्तण्डुलानुद्दिश्य देवतान्तरं दध्यधिकरणत्वं च शक्नोति विधातुम् । अतस्तण्डुलान्दधिशृते चो-दिश्य देवतामात्रं विधीयते । नचोद्देश्यानां साहित्यं विवक्षितम् । अतोऽसंनयतो दधिशृताभावेऽपि तण्डुलानां देवतान्तरसंयोगः कर्तव्यः ॥

सत्राय प्रवृत्तमात्रस्य विश्वजिदधिकरणम् ॥ ७ ॥

साम्युत्थाने विश्वजित्क्रीते विभागसंयोगात् ॥ २५ ॥ [प्रवृत्ते वा प्रापणान्नि-मित्तस्य ॥ २६ ॥ आदेशार्थेतरा श्रुतिः ॥ २७ ॥]

सत्राय दीक्षितानां चेत्साम्युत्थानाभिवाञ्छनम् ॥ यजेद्विश्वजिता क्रीते राजन्ये तत्पुरापि वा ॥ ९ ॥
आद्यः सोमविभागोक्तेरक्रीते तदसंभवात् ॥ अर्थप्राप्तविभागस्यानुवादादन्तिमो भवेत् ॥ १० ॥

'यदि सत्राय दीक्षितानां साम्युत्तिष्ठासेत्सोममपभज्य विश्वजिता यजेते'ति किमयं विश्वजित्क्री-तराजकस्यैवोत्थाने उताक्रीतराजकस्यापीति विचारः । तत्र—'नैमित्तिकमिदं सोमविभागेन विशे-षितम् ॥ नाक्रीतराजकस्यैतच्छक्यं क्रीते भवेदतः ॥' उच्यते—'यदि सोमविभागोऽयमङ्गत्वेन विधी-यते ॥ तत एवं भवेदेष त्वर्थप्राप्तो न चोद्यते ॥' क्रीतराजकस्य तावदर्थप्राप्तः सोमविभागोऽर्थान्तर-विभागवन्न विधातव्यः । अक्रीतराजकस्य त्वशक्यत्वादेवं विधेयो विभागः । तस्माद्रागप्राप्तद्रव्यवि-भागानुवादमात्रमिदं, सोमग्रहणं तु प्रदर्शनार्थं, विश्वजिन्मात्रं तु विधीयत इत्यक्रीतराजकस्यापि स्यात् ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षापरिमाणानां वैकल्पिकत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

दीक्षापरिमाणे यथाकाम्यविशेषात् ॥ २८ ॥

ज्योतिष्टोमे द्वादश स्युर्दीक्षा एकादयोऽथवा ॥ स्याद्धृतेर्वननादाद्यः प्रत्यक्षश्रुतितोऽन्तिमः ॥ ११ ॥

नैमित्तिकप्रसङ्गाद्दीक्षानिमित्ता धर्माः कियन्तं कालमनुवर्तन्त इत्येवमर्थं दीक्षापरिमाणं चिन्त्यते ।

सांनाय्यसंयोगात्० ॥ २१ ॥ सामिकृते वैकृतीनां पदार्थसंयोगासंभवान्निर्वापनिवृत्तिवदसंनयतो दधिशृतयोरसंभ-वान्नैमित्तिकनिवृत्तिरिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **श्रवणादिति** । यद्यपि प्रथमाधिकरण एवेदमनुवाद इत्युक्तम्; तथाप्यनु-वादोऽप्यसंनयतो न संभवति दधिशृतयोरभावात् । एवंच दधिशृतयोरधिकरणत्वानुवादबलादेव नैमित्तिकं संनयद्विषयतया व्यवतिष्ठते; यथा 'न गिरा गिरेति ब्रूयादैरं कृत्वोद्गेय'मित्यत्र गिरापदनिषेधबलादिरापदं तत्स्थाने निविशते तद्वत् । किंच सहश्रपयतीति वाक्यं सहत्वविशिष्टश्रपणविधायकमित्युक्तं; असंनयतश्च द्रव्यान्तरसहितपाकोपसंहारासामर्थ्यान्नास्त्यभ्युदये-ष्टिरिति । **ननु** तथापि दधिशृतसहितानामेव तण्डुलानां उद्देश्यत्वादसंनयतो नैमित्तिकाभावतादवस्थ्यमित्यत आह—**नचेति** । **अत इति** । विधेरवशेषावगमादनुवादः सहत्वविशिष्टपाकश्च संनयत्पक्षे भविष्यतीति भावः ॥

साम्युत्थाने० ॥ २५ ॥ यथाऽसंनयतोऽप्यभ्युदयेष्टिरेवमक्रीतराजकस्यापि विश्वजिदिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **सत्रायेति** । सत्रार्थं दीक्षितानां मध्ये यदि कश्चिदर्धप्रयोगसमये प्रयोगं परित्यज्य गन्तुमिच्छेत्तदा समीहितसत्रफलार्थं प्रारब्धसत्रापरिसमाप्तिनिमित्तदोषापवादाय विश्वजिता यजेतेत्यर्थः । **तत्रेति** । सत्रोत्थाने निमित्ते सोमविभागविशिष्टवि-श्वजितो विधानात् अक्रीतराजकस्य च सोमविभागाशक्तेरर्थात्क्रीतराजकोत्थानमेव निमित्तमिति तस्यैवायं विश्वजिदित्यर्थः । नन्वेवं पाक्षिकानुवादः स्यादित्यत आह—**तस्मादिति** ॥

दीक्षापरिमाणे० ॥ २८ ॥ परिमाणविचारस्य प्रायश्चित्ताधिकारविचारप्रस्तावासङ्गतिमाशङ्क्याह—**नैमित्तिकेति** ।

---

१ देवाविधेयो.

ज्योतिष्टोमे श्रुतानामेका दीक्षा तिस्रो दीक्षा द्वादश दीक्षा इत्येवमादीनां सर्वेषां किं ज्योतिष्टोमे विकल्पेन निवेशः उत द्वादशपरिमाणमेव तत्र स्यादेकादीनां तूत्कर्षो विकृतिष्विति संशयः । तत्र भाष्यकारो 'यथाकाम्यविशेषा'दित्यनेन पूर्वपक्षमुक्त्वा 'द्वादशाहस्तु लिङ्गा'दित्यनेन 'द्वादशरात्रीर्दीक्षितो भृतिं वन्वीते'ति श्रुतस्य भृतिवननस्य पक्षान्तरेष्वसंभवाद्द्वादशाहपरिमाणमेव सिद्धान्तितवान् । वार्तिककारस्त्वयुक्तमिति मत्वा सूत्रद्वयमपि द्वयोरधिकरणयोरुत्सूत्रपूर्वपक्षयोः सिद्धान्तसूत्रत्वेन व्याचख्यौ । तत्र भृतिवननसामार्थ्याद्द्वादशाहपरिमाणं मन्वानस्योत्तरम् । नहि प्रत्यक्षश्रुतानामेकादिपक्षाणां भृतिवननवशेन दौर्बल्यं येन तदनुग्रहार्थमुत्कृष्येरन् । तस्माद्यथाकाम्येव स्यात्, भृतिवननं तु द्वादशपक्षे भविष्यति । यद्वा 'दीक्षितो भृतिं वन्वीते'त्येतावद्विधीयते । द्वादशग्रहणं तु प्रदर्शनार्थमिति व्याख्येयम् ॥

द्वादशाहे दीक्षापरिमाणनियमाधिकरणम् ॥ ९ ॥

द्वादशाहस्तु लिङ्गात्स्यात् ॥ २९ ॥

द्वादशाहे किमेकादिविकल्पा द्वादशैव वा ॥ आद्यः प्रकृतिवत्षण्णां द्विकानामुक्तितोऽन्तिमः ॥ १२ ॥

द्वादशाहे किं दीक्षापरिमाणानां विकल्पः अथवा द्वादशपरिमाणमेवेति प्रकृतिवद्विकल्पे प्राप्ते उच्यते—'षट्त्रिंशदहो वा एष यद्द्वादशाह' इति लिङ्गादुपसत्सुत्यानां च प्रतिस्वं द्वादशत्वाद्दीक्षा अपि द्वादशेति गम्यते । तथा भिद्यतएव दीक्षाभिरिति दीक्षाबहुत्वं व्याख्याय तद्वाक्यशेषे 'द्वाभ्यां लोमावद्यति द्वाभ्यां त्वचं द्वाभ्यामसृक् द्वाभ्यां मांसं द्वाभ्यामस्थि द्वाभ्यां मज्जान'मिति षण्णां द्विकानामनुक्रमणाद्विध्युद्देशगतं बहुत्वं द्वादशस्वेव स्थाप्यते ॥

इत्येवमर्थमिति । करिष्यमाणो यो विचारस्तदर्थमित्यर्थः । **एकादीनां त्विति** । नच तत्रापि चोदकाद्द्वादशपरिमाणप्राप्तेः कथमेकनिवेश इति वाच्यम् । उपदिष्टेनातिदिष्टबाधादिति भावः । **अविशेषादिति** । सर्वपरिमाणानामाम्नातत्वादित्यर्थः । **असंभवादिति** । नच वननं संभजनं 'वन षण संभक्ता'विति धातुपाठात् तच्चार्जनं द्रव्यप्राप्त्यपरपर्यायं परिक्रयविधिसामर्थ्यप्राप्तत्वादविधेयं तेन प्राप्तवनने द्वादशानां रात्रीणां दीक्षितस्य च विध्यसंभवाद्द्वादशरात्रीरित्यस्यानुवादत्वेन दीक्षिततया कथं पक्षान्तरेषु भृतिवननस्यासंभव इति वाच्यम् । अर्जनस्य प्राप्तत्वेऽपि तदर्थयाचनस्याप्राप्ततया यः परिक्रयार्थं द्रव्यं प्राप्नुयात्स द्वादशरात्रीर्दीक्षितः सन् याचनेनैव प्राप्नुयादिति विधिसंभवात् । एवंच याचनपूर्वकमर्जनमेव धातुपाठे संभक्तिशब्दार्थः प्रसिद्धिबलान्नत्वर्जनमात्रम् । तत्र विशेष्यार्जनस्य प्राप्तावपि उपायो विशेषणं याचनं विधीयते 'वनु याचन' इति धातोर्वा वन्वीतेत्यस्तु । सर्वथा द्वादशरात्रिदीक्षितकर्तृकयाचनविधेर्न कश्चिद्दोष इति भावः । **अयुक्तमिति** । भृतिवननस्य पक्षान्तरेष्वसंभवे एकस्य भृतिवननस्यैवोत्कर्षो न्याय्यः, नतु बहूनामेकादिपरिमाणानाम् । नच भृतिवननं मुख्यं प्रमाणाभावात् । सत्यपि मुख्यत्वे मुख्यस्य बहूनां च विप्रतिषेधे बह्वनुग्रह एव न मुख्यानुग्रह इति द्वादशे वक्ष्यमाणत्वेन मुख्यत्वस्याप्रयोजकत्वात् । तस्माद्भृतिवननानुरोधेनैकादीनामुत्कर्ष इत्यत्यन्तायुक्तमित्यर्थः । **प्रत्यक्षश्रुतानामिति** । नच 'वैश्वानरं द्वादशकपाल'मित्यत्र यदष्टाकपाल इत्यादिवद्द्वादशपरिमाणविधाववयुत्यानुवादतयैकादिश्रवणोपपत्तेर्नास्त्येकादिविधिपक्ष इति वाच्यम् । तद्वदिहोपक्रमोपसंहाराभ्यामेकवाक्यत्वाभावेन पृथग्विधित्वे बाधकाभावात् 'यदा दीक्षितः कृशो भवति यदस्मिन्नन्तर्न किंचन भवति यदास्य कृष्णं चक्षुषो नश्यती'त्यादिपक्षान्तराणामप्याम्नानात् तेषां द्वादशपरिमाणावयवत्वानियमेनावयुत्यानुवादत्वासंभवात् द्वादशपरिमाण एव विधिरित्यस्य दुरध्यवसानत्वात् । भाष्यकारपक्षेऽप्युत्कर्षाङ्गीकारेणैकादिपरिमाणविध्यवश्यंभावाच्चेति भावः । **ननु** लिङ्गस्यानर्थक्यात् 'आनर्थक्यप्रतिहताना'मिति न्यायेन प्राबल्यमित्यत आह—**भृतिवननंत्विति** । पाक्षिकत्वमेव दोषं मत्वाह—**यद्वेति** । द्वादशरात्रीरिति वाक्ये दीक्षितकर्तृकयाचनमेव विधीयते नतु द्वादशरात्रिदीक्षितकर्तृकं गौरवादिति पक्षान्तरेष्वपि भृतिवननमुपपद्यते ॥

द्वादशाहस्तु० ॥ २९ ॥ सङ्गतिं सूचयन्नाह—**प्रकृतिवदिति** । ननु 'द्वादशरात्रीर्दीक्षितः स्यात् द्वादशमासाः संवत्सरः संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्वावैष' इति प्रत्यक्षवचने सति कथं पूर्वपक्ष इति चेत् अत्रोक्तं तन्त्ररत्ने 'एतन्नास्तीति कृत्वाचिन्तेति षट्त्रिंशदह' इति वाक्यं न विधायकमन्यशेषत्वादतो नास्माद्वचनादाहत्य दीक्षाद्वादशत्वप्राप्तिरित्याशयेन लिङ्गादित्युक्तम् । **ननु** लिङ्गमात्रान्न वस्तुसिद्धिरित्यत आह—**तथेति** । नच वाक्यशेषे षण्णां द्विकानामनुकीर्तनं त्रिचतु

---

१ अयुक्तमिदमिति. २ वननवचनवशेन.

गवामयने माघपौर्णमास्याः पुरस्ताद्दीक्षाधिकरणम् ॥ १० ॥

पौर्णमास्यामनियमोऽविशेषात् ॥ ३० ॥ [आनन्तर्यात्तु चैत्री स्यात् ॥ ३१ ॥ माघी वैकाष्टकाश्रुतेः ॥ ३२ ॥ अन्या अपीति चेत् ॥ ३३ ॥ न भक्तित्वादेशा हि लोके ॥ ३४ ॥ दीक्षापराधे चानुग्रहात् ॥ ३५ ॥ उत्थाने चानुप्ररोहात् ॥ ३६ ॥ अस्यां च सर्वलिङ्गानि ॥ ३७ ॥]

गवामयन उक्ता तु या काचित्पूर्णिमाथवा ॥ चैत्री माघ्युत काचित्स्यादविशेषात्प्रशंसया ॥ १३ ॥
चैत्री स्यात्क्रय एकाष्टकायामित्युपवर्णितम् ॥ माघकृष्णाष्टमी त्वेकाष्टकाऽतो माघपूर्णिमा ॥ १४ ॥

दीक्षाप्रसङ्गादिदमधिकरणं गवामयने 'चित्रापौर्णमासे दीक्षेरन्मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यच्चित्रापूर्णमासस्तस्य न काचन निर्या भवती'त्येवं चैत्रीं स्तुत्वा तत उक्तं 'चतुरहे पुरस्तात्पौर्णमास्यै दीक्षेरन् तेषामेकाष्टकायां क्रयः संपद्यत' इति । तत्र[1] विचारः किमेषां या काचित्पौर्णमासी किंवानन्तरश्रुता चैत्री उत माघीति । तत्राविशेषाद्या काचित्स्यात् । चैत्रीस्तुतिस्तु चित्रापूर्णमासे दीक्षेरन्नित्यस्य शेषो न चतुरहे पुरस्तादित्यस्य । नचैकाष्टकश्रुतिवशान्माघीविषयत्वम् । द्वादशानामपि कृष्णाष्टमीनामेकाष्टकाशब्दवाच्यत्वात् ।' तथाहि श्रूयते—'द्वादशपौर्णमास्यो द्वादशैकाष्टका' इति । तस्मादविशेषः । सत्यम् । एकाष्टकाशब्दो न विशेषकः । चैत्र्यास्त्वनन्तरमेव कीर्तितत्वात्सामान्यविषयः । पौर्णमासीशब्दस्तद्विषयो भवति तस्माच्चैत्री स्यात् । स्यादेतदेवं यद्येकाष्टकाशब्दः सर्वत्र स्यात् । स च माघ्याः पौर्णमास्या उपरितने कृष्णपक्षे याष्टमी तस्या एव वाचको वृद्धव्यवहारेषु[2] सिद्धोऽन्यासु तु गौणः प्रयोगः । किंचोपक्रमे 'एकाष्टकायां दीक्षेरन्नेषा वै संवत्सरस्य पत्नी'ति तस्यां दीक्षामुक्त्वा तत्र दोषमभिधायान्ते 'चतुरहे पुरस्तात्पौर्णमास्यै दीक्षेरन्नि'त्युक्त्वा दीक्षातः प्रच्युतामेकाष्टकां क्रयसंपत्त्यानुगृह्णाति तेषामेकाष्टकायां क्रयः संपद्यते । तेन 'एकाष्टकां न च्छम्बट् कुर्वन्ती'ति । संवत्सरपत्नी च माघ्याः पौर्णमास्या उपरितन्येवाष्टमी नान्या[3] । तद्विषयो हि मन्त्रः श्रूयते 'यां जनाः प्रतिनन्दन्ति रात्रिं धेनुमिवायतीम् । संवत्सरस्य या पत्नी सा नो अस्तु सुमङ्गली'ति । किंच 'आर्तं वा एते संवत्सरस्याभिदीक्षन्ते य एकाष्टकायां दीक्षन्ते तन्नामानावृतू भवत' इति शिशिरगतामष्टमीमेकाष्टकां दर्शयति । तस्मान्माघ्याः पौर्णमास्याः पुरस्ताच्चतुरहे गवानयनिकी दीक्षेति ॥

रादिपक्षे तत्रत्ययोरेव द्वयोः पुनःपुनः निर्देशादुपपद्यत इति वाच्यम् । स्वरसतः प्रतिवाक्यं द्विकान्तरप्रतीतेरेकस्यैव द्विकस्य पुनःपुनः निर्देशकल्पने प्रमाणाभावादिति भावः ॥

पौर्णमास्यां० ॥ ३० ॥ कस्मिन्काले गवामयनदीक्षा कार्येति कालविनियोगचिन्तायाः अत्रासङ्गतिमाशङ्क्याह—**दीक्षेति** । द्वितीयपक्षोन्मेषार्थं चैत्रीं स्तुत्वेत्युक्तिः । **चैत्र्यास्त्विति** । चैत्रीस्तुतेः चित्रापूर्णमासे दीक्षेरन्नित्येतच्छेषत्वेऽपि समनन्तरमेव कीर्तितत्वेन संनिहितत्वाच्चैत्र्यां बुद्धौ विपरिवर्तमानायां श्रूयमाणः पौर्णमासीशब्दः तद्विषयएव भवति न सर्वपौर्णमासीविषय इत्यर्थः । **वृद्धेति** । अतएवापस्तंबाचार्यैर्या माघ्याः पौर्णमास्या उपरिष्टादष्टमी तामेकाष्टकेत्याचक्षते इत्युक्तमिति भावः । अस्तु सर्वासामपि कृष्णाष्टमीनामेकाष्टकात्वं तथापि तेषामेकाष्टकायां क्रयः संपद्यत इत्यत्र न सर्वासां ग्रहणम् । उपक्रमे संवत्सरपत्नीत्वेन या श्रुता तस्या एवात्र ग्राह्यत्वात् संवत्सरपत्नी च माघकृष्णाष्टम्येव मन्त्रवर्णात्तस्या एव क्रयवाक्यगतैकाष्टकाशब्दार्थतेत्याह—**किंचेति** । **क्रयसंपत्त्येति** । पौर्णमास्याः पुरस्ताच्चतुरहेति वाक्यादेकादश्यां दीक्षायामेकादशीमारभ्य सप्तमीपर्यन्तेषु द्वादशदीक्षानिर्वृत्तेति दीक्षानन्तरं कर्तव्यस्य क्रयस्यैकाष्टकायां संपत्त्येत्यर्थः । न च्छम्बट् कुर्वन्ति । न व्यर्थां कुर्वन्तीत्यर्थः । किंच यस्मिन्काले आर्ता जना भवन्ति स आर्तकालः तं कालमभिदीक्षन्त इति शीतार्तिकालाभिधानात् । यद्वा आर्तं संवत्सरविनाशमभिदीक्षन्त इति संवत्सरान्तिमकालाभिधानात् माघकृष्णाष्टम्येवेत्याह—**किंचेति** । **तस्मादिति** । अत्र संवत्सराय दीक्षिष्यमाणा इत्यादेः कृत्स्नस्यैकवाक्यत्वादेक एव विधिरिति एकाष्टकायां दीक्षेरन्नित्येकाष्टकायां दीक्षावचनस्य 'आर्तं वा एते' 'व्यस्तं वा एते' इति च तन्निन्दायाः फल्गुनीपूर्णमासे दीक्षेरन्नित्यस्य तस्यैकैव निर्या एक एव दोष इति तन्निन्दा, यश्चित्रापौर्णमासे दीक्षेरन्नित्यस्य तस्य न काचन निर्या

---

१ तत्र संशयः. २ हारे प्रसिद्धो. ३ नान्यास्तद्विषयो.

दीक्षोत्कर्षे तन्नियमानामप्युत्कर्षाधिकरणम् ॥ ११ ॥

दीक्षाकालस्य शिष्टत्वादतिक्रमे नियतानामनुत्कर्षः प्राप्तकालत्वात् ॥ ३८॥
[उत्कर्षो वा दीक्षितत्वादविशिष्टं हि कारणम् ॥ ३९ ॥]

कुतोऽप्यवभृथोत्कर्षे जुहुयादग्निहोत्रकम् ॥ न वाद्योऽप्रतिषिद्धत्वान्नैवं दीक्षानुवर्तनात् ॥ १५ ॥

दीक्षितस्याग्निहोत्रादयो निषिद्धाः, अवभृथे च कृते दीक्षातो मुक्तिः। तद्यदि केनचित्कारणेना... भृथोत्कर्षो भवति तदा किमग्निहोत्रादि कर्तव्यं न वेति संशयः। तत्र 'दीक्षितो न जुहोती'ति या... वन्तं कालं शास्त्रवशेन दीक्षानुवृत्तिस्तावन्न जुहोतीति शास्त्रार्थं मत्वावभृथोत्कर्षेण शास्त्रकृता दीक्षा... नुवृत्तिः। अतः कर्तव्यमग्निहोत्रादि मन्यते। न काललक्षणायां प्रमाणमस्ति। दीक्षाया एव प्रति... षेधे निमित्तत्वोपपत्तेः। अतो येनकेनापि हेतुना दीक्षानुवर्तमाना प्रतिषेधमप्यनुवर्तयति। तस्माद... र्तव्यमग्निहोत्रादि प्रागवभृथात् ॥

दीक्षानुवृत्तौ प्रतिहोमनिराकरणाधिकरणम् ॥ १२ ॥

तत्र प्रतिहोमो न विद्यते यथा पूर्वेषाम् ॥ ४० ॥ [कालप्राधान्याच्च ॥ ४१ ॥]

दीक्षानुवृत्तौ कर्तव्यः प्रतिहोमो न वाग्रिमः ॥ पुंदोषान्न तथाप्यस्य दीक्षायां शास्त्रवारणात् ॥ १६ ॥

अवभृथोत्कर्षकृता दीक्षानुवृत्तिः पुरुषापराधकृता न विधिकृता। अतस्तत्काले पुरुषापराधकृ... ग्निहोत्राननुष्ठानमिति प्रतिहोमः कर्तव्यः। नैवम्। यथातथा वा दीक्षा तावदनुवृत्ता तावता चान... कारादग्निहोत्रमकर्तव्यं। कर्तव्याकरणे च प्रतिहोमः। तस्मान्न प्रतिहोमः ॥

उदवसानीयोत्कर्षेऽपि प्रतिहोमनिराकरणाधिकरणम् ॥ १३ ॥

प्रतिषेधाच्चोर्ध्वमवभृथादिष्टेः ॥ ४२ ॥

दैवादुदवसानीयोत्कर्षे होमे कृतिर्न वा ॥ कृतिर्दीक्षोन्मोचनान्नो पुनराधेयसंमितेः ॥ १७ ॥

कृतेऽवभृथे यद्युदवसानीयोत्कर्षो दैवाद्भवति तदा किमग्निहोत्रं कर्तव्यमकरणे च प्रति...

भवतीति तत्स्तुतेश्च सर्वस्यापि विधेयमाघीपुरस्ताचतुरहकालस्तुत्यर्थत्वाच्चैत्रीस्तुतिरपि फल्गुनीपूर्णमासोक्तदोषाभावा... यद्यपि प्रशस्ता तथापि तदपेक्षया माघ्याः पुरस्ताच्चतुरहकालः प्रशस्ततर इत्युपपादनीयेति भावः ॥

दीक्षाकालस्य० ॥ ३८ ॥ दीक्षाप्रसङ्गागतविचारानन्तरं यदर्थं दीक्षापरिमाणं निरूपितं तद्विचारात्सङ्गतिः। **निषि... इति**। 'दीक्षितो न ददाति न जुहोति न पचति' इत्यस्य निषेधकत्वं दशमे वक्ष्यते इत्याशयः। **अवभृथे चेति**। 'शुक्रादीक्षायै तपसो विमोचनी'रित्यादेरवभृथस्य दीक्षाविमोचकत्वावगमादित्याशयः। **यावन्तमिति**। यत्राग्निहो... प्रसक्तिः तत्र निषेधः। प्रसक्तिश्च सायं जुहोतीति वचनात्काल एवेति दीक्षितशब्देन कालं लक्षयित्वा तत्काले न जु... त्यर्थे सति शास्त्रदृष्ट्या यावान्कालः तावदेव निषेधो नान्यत्रेत्यर्थः। दीक्षितनिषेधेऽपि दीक्षाकालेऽननुष्ठानसिद्धेः पुरु... प्राप्तिसंभवाच्च दीक्षितशब्दस्य मुख्यार्थोपपत्तेः न काललक्षकत्वमिति सिद्धान्तमाह—**नेति**। सूत्रार्थस्तु—दीक्षाका... निषेधाङ्गतया शिष्टत्वात् शास्त्रीयदीक्षाकालातिक्रमे नियतानामग्निहोत्रादीनां प्राप्तकालत्वादनुत्कर्ष इति ॥

तत्र प्रतिहोमः० ॥ ४० ॥ मास्त्वग्निहोत्रानुष्ठानं तथापि प्रतिहोमः कर्तव्य इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। **पुरुषाप... धकृतेति**। यद्यपि दीक्षितो न जुहोतीति शास्त्रकृतमेवाननुष्ठानं तथापि तत्र शास्त्रप्रवृत्तौ पुरुषापराधस्यैव तत्का... त्वात्स एवाननुष्ठाने मूलमित्यभिमानः। **प्रतिहोम इति**। अतिपन्नस्य प्रतिकृष्य होमः प्रतिहोमः कर्तव्य इत्यर्थः। अ... तिपन्नहोमस्य कालाभावात् काले जीवत एवाधिकारात् कालान्तरेऽनधिकारात् न युक्तमनुष्ठानमिति वाच्यम्। अवश्य... र्तव्यश्राद्धादाविव कालान्तरे कर्तव्यत्वस्य शाखान्तरे आम्नानादित्याहुः। भवनाथस्तु प्रतिहोमो वा प्रायश्चित्तं वा यथा... कर्तव्यमिति पूर्वपक्षतात्पर्यमाह। पुरुषापराधमप्युपजीव्यशास्त्रप्रवृत्तौ सत्यां शास्त्रत एवाकर्तव्यत्वं न पुरुषापराधादि... येनाह—**नैवमिति**। सूत्रार्थस्तु—तत्र पुरुषापराधादवभृथोत्कर्षे पुरुषापराधप्रभृत्यवभृथपर्यन्तकालेषु प्रतिहोमो न वि... यथा पुरुषापराधात्पूर्वेषां दीक्षाकालानां तद्वदिति ॥

प्रतिषेधाच्चोर्ध्व० ॥ ४२ ॥ दीक्षामोचकत्वादित्यनेन पूर्ववैषम्येण सङ्गतिः सूचिता। एतया पुनराधेयसंमित...

---

१ तद्यदा. २ त्कर्षे न शास्त्र.

स्यात्, अथवा न कर्तव्यं प्रतिहोमश्च न कर्तव्य इति । तत्रावभृथस्य दीक्षोन्मोचनत्वात्तदुत्तरकालं कर्तव्यमग्निहोत्रमकरणे च प्रतिहोमः स्यात् । सत्यम् । दीक्षा निवृत्ता, तथापि 'एतया पुनराधेयसंमितयेष्ट्येष्ट्वाग्निहोत्रं जुहोती'ति वचनेन कृतोदवसनीयस्याग्निहोत्राधिकारप्रतिपादनात्ततः प्रागधिकाराभावादकर्तव्यमग्निहोत्रमकृते च न प्रतिहोमः ॥

प्रतिहोमे सायमग्निहोत्रप्रभृत्यारम्भाधिकरणम् ॥ १४ ॥

प्रतिहोमश्चेत्सायमग्निहोत्रप्रभृतीनि हूयेरन् ॥४३॥ [प्रातस्तु षोडशिनि ॥४४॥]

कृत्वाचिन्ताक्रमो नो चेत्प्रतिहोमेऽतिपातिनः ॥ क्रमोऽस्त्वग्निष्टोमकादौ सायं षोडशिनीतरः ॥ १८ ॥

कृत्वाचिन्तेयं यदि प्रतिहोमाः स्युः कस्तेषां क्रम इति युगपदुपस्थितानामनियमः । येनैव क्रमेणातिपन्नास्तेनैव कर्तव्यास्तेनाग्निष्टोमादिषु सायमग्निहोत्रप्रभृतयः प्रतिहोमाः षोडशिनि प्रातःप्रभृतयः ॥

भेदनादिनिमित्तकहोमस्य दर्शपूर्णमासाङ्गताधिकरणम् ॥ १५ ॥

प्रायश्चित्तमधिकारे सर्वत्र दोषसामान्यात् ॥ ४५ ॥ [प्रकरणे वा शब्दहेतुत्वात् ॥ ४६ ॥ अतद्विकारश्च ॥ ४७ ॥]

भिन्ने होमो यत्र तत्र प्रकृते वा निमित्ततः ॥ सर्वत्र स्यात्फलित्वाय प्रकृतैकवाक्यता ॥ १९ ॥

गतं प्रासङ्गिकं पुनः प्रायश्चित्ताधिकारमनुसंधत्ते—दर्शपूर्णमासयोः श्रुतो 'भिन्ने जुहोती'ति होमः किं यत्र यत्र भेदस्तत्र तत्र सर्वत्र स्यादुत प्रकरण एव निविशत इति संशये वाक्येन यावन्निमित्तं नैमित्तिकमवगम्यमानमशक्यं प्रकरणेन प्रकृतेऽवस्थापयितुम् । तस्मात्सर्वत्र स्यादिति मन्वानस्योत्तरम् । नैमित्तिकस्यापि तावदवश्यं फलेन भवितव्यं तदभावे विध्ययोगात्तत्राप्रतीतफलकल्पनातः प्रकृतैकवाक्यतैव बलीयसीति तत्रैव निवेशः ॥

व्यापन्नशब्दार्थनिर्णयाधिकरणम् ॥ १६ ॥

व्यापन्नस्याप्सु गतौ यदभोज्यमार्याणां तत्प्रतीयेत ॥ ४८ ॥

व्यापन्नमप्सु किं तत्स्यादनिश्चेयमहेतुतः ॥ आर्याभोज्यं केशकीटदूषितं तत्प्रसिद्धितः ॥ २० ॥

'व्यापन्नमप्सु प्रहरती'ति श्रूयते तत्र व्यापन्नशब्देन किमुच्यत इति प्रश्नेनैवोपक्रमः । तत्रोत्तरं यदार्याणामभोज्यं केशकीटावपन्नादि तद्व्यापन्नं प्रतीयेत ॥

वाक्यं क्रमपरम् । क्रमश्च पश्चात्प्रतिहोमानुष्ठानेऽप्यनुगृह्यते । नचेदं न क्रमपरं किंतु इष्ट्यनन्तरमेव होमः न तु पूर्वमिति प्रतिषेधकमिति वाच्यम् । तथासति परिसंख्यात्वेन त्रैदोष्यापत्तेरिति भावः । नेदं क्रममात्रे पर्यवस्यति अर्थादेव तत्सिद्धेः किंतु कृतेष्टेरग्निहोत्राधिकारप्रतिपादनपरमित्याह—**तथापीति** । सूत्रार्थस्तु—अवभृथादूर्ध्वमिष्टेः प्राक् न होमः इष्ट्यनन्तरमधिकारप्रतिपादकवचनेनार्थात्पूर्वं प्रतिषेधादिति ॥

प्रतिहोमाश्चेत्सायमग्निहोत्रप्रभृतीनि हूयेरन् ॥ ४३ ॥ प्रातस्तु षोडशिनि ॥ ४४ ॥ प्रासङ्गिकी सङ्गतिः । **युगपदिति** । उपस्थितिक्रमो ह्यनुष्ठानक्रमे तन्त्रं । ततश्च क्रमेणातिपन्नानामपि युगपदुपस्थितत्वादनियम इत्यर्थः । अतिपत्तिसमाधानार्था होमा एकस्मिन्नपि काले अतिपातक्रमेणैवोपतिष्ठन्ते न युगपदिति अतिपत्तिप्रवृत्त्या क्रमनियम इति सिद्धान्तमाह—**येनेति** । **अग्निष्टोमादिष्विति** । तेषामह्न्येवावभृथादिति भावः । **षोडशिनीति** । तस्य रात्राववभृथादिति भावः । यद्यपि प्रातस्तु षोडशिनीति सूत्रान्तरकरणात् भाष्ये पृथगेव षोडशिनिविचारः कृतः तथापि न्यायस्यैकत्वादुदाहरणभेदात्फलभेदमात्र एव सूत्रभाष्ययोस्तात्पर्यमित्याशयः ॥

प्रायश्चित्तमधिकारे सर्वत्र दोषसामान्यात् ॥ ४५ ॥ सर्वत्राग्निहोत्र ज्योतिष्टोमादिष्वपीत्यर्थः । **वाक्येनेति** । प्रकृतत्वेन निमित्तस्य विशेष्टुमशक्यत्वात् भेदनमात्रस्य निमित्तत्वे सत्यश्रुतफलकल्पनापि स्वीकार्येति भावः । नहि प्रकृतत्वेन निमित्तं विशेष्यते किंतु अर्थादेव तथाविधनिमित्तं पर्यवस्यतीत्याह—**उत्तरमिति** । सूत्रार्थस्तु—अधिकारे दर्शपूर्णमासादिप्रकरणे श्रुतं प्रायश्चित्तं दोषसामान्यात्सर्वत्र स्यादिति ॥

व्यापन्नस्या० ॥ ४८ ॥ प्रश्नेनैवेति । शब्दार्थनिरूपणमात्रपरत्वेन पूर्वपक्षे नातीव यतितव्यमित्यर्थः । शब्दार्थनिरूपणमपि प्रायश्चित्तप्रसङ्गात्सङ्गतमित्याशयः ॥

---

१ न्मोचनत्वात्. २ माग्निहोत्र. ३ इदं सूत्रमधिकरणान्तरत्वेन व्याचख्यौ भाष्यकारः. ४ यदि होमाः स्युः. ५ कल्पनात्.

अपच्छेदयौगपद्येऽपि प्रायश्चित्ताधिकरणम् ॥ १७ ॥

विभागश्रुतेः प्रायश्चित्तं यौगपद्ये न विद्यते ॥ ४९ ॥ [स्याद्वा प्राप्तनिमित्तत्वात्कालमात्रमेकम् ॥ ५० ॥]

उद्गातुः प्रतिहर्तुश्च सहापच्छेदनेऽस्ति न ॥ प्रायश्चित्तमुतास्त्यत्र न निमित्तविघाततः ॥ २१ ॥

एकैकस्यैव विच्छेदकर्तृत्वान्नु विहन्यते ॥ कालमात्रं तु तत्रैकं प्रायश्चित्तमतो भवेत् ॥ २२ ॥

ज्योतिष्टोमे बहिष्पवमानं प्रसर्पतां यदि प्रस्तोतापच्छिन्द्याद्ब्रह्मणे वरं दद्यात् यदि प्रतिहर्ता सर्ववेदसं दद्यात् यद्युद्गातापच्छिन्द्याददक्षिणं तं यज्ञमिष्ट्वा तेन पुनर्यजेत तत्र तद्दद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादिति तेयदोद्गातृप्रतिहर्त्रोर्युगपदपच्छेदो भवति तदा किं प्रायश्चित्तं कर्तव्यं नवेति संशयः । तत्रोभाभ्यां क्रियमाणोऽपच्छेदो नैकेन व्यपदेष्टुं शक्यते । तस्माद्यौगपद्ये निमित्तविघातात्प्रायश्चित्तं न कर्तव्यम्—'स्यादेवं यदि कर्तृत्वं सापेक्षमुभयोर्भवेत् ॥ एकैकस्य तु यत्नेन निरपेक्षेण जायते विच्छेदस्तेन कर्तृत्वं द्वयोः प्रत्येकमस्ति नः ॥ कालमात्रं तु तत्रैकं प्रायश्चित्तमतो भवेत्' ॥

यौगपद्ये दाक्षिण्यसर्वस्वदाक्षिण्यविकल्पाधिकरणम् ॥ १८ ॥

तत्र विप्रतिषेधाद्विकल्पः स्यात् ॥ ५१ ॥ [प्रयोगान्तरे वोभयानुग्रहः स्यात् ॥ ५२ ॥ न चैकसंयोगात् ॥ ५३ ॥]

समुच्चयो विकल्पो वा प्रायश्चित्तद्वयेऽग्रिमः ॥ अदक्षिणत्वं पूर्वस्मिन्प्रयोगेऽन्यत्तु पश्चिमे ॥ २३ ॥

प्रयोगे पश्चिमे नास्ति निमित्तं तेन तद्द्वयम् ॥ प्राप्तमेकप्रयोगेऽतो विरुद्धत्वाद्विकल्प्यते ॥ २४ ॥

यौगपद्ये प्रायश्चित्तद्वयमापतति तत्किं समुच्चीयतेऽथ विकल्प इति विचारः। तत्र विकल्पस्यान्याय्यत्वात्तेन पुनर्यजेतेति प्रयोगद्वयसंभवात्पूर्वस्मिन्नदाक्षिण्यं उत्तरस्मिन् सर्ववेदसमपीत्युभयसंभवात्समुच्चयः । नैतदेवम् । यत्रहि प्रयोगे निमित्तं तस्यैव नैमित्तिकं प्रायश्चित्तमङ्गं न प्रयोगान्तरे क्रियमाणेन प्रायश्चित्तेन निमित्तवतः प्रयोगस्य साद्गुण्यं भवति । तस्मादेकस्मिन्नेव प्रयोगे द्वयमापतत्तदशक्यं समुच्चेतुमिति विकल्पः ॥

विभागश्रुतेः० ॥ ४९ ॥ पूर्वस्य शब्दार्थनिरूपणमात्रत्वान्न तेन सङ्गतिः। पूर्वतरेण च यथाभिन्ने जुहोतीति प्रायश्चित्तं न सर्वत्र एवमपच्छेदनिमित्तमपि न यौगपद्य इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **बहिष्पवमानमिति** । बहिष्पवमानस्तोत्रार्थं हविर्धानाद्बहिष्पवमानदेशं गच्छतां परस्परमन्वारम्भः श्रुतः 'अध्वर्युं प्रस्तोता संतनुयात् प्रस्तोतारमुद्गाता उद्गातारं प्रतिहर्ता प्रतिहर्तारं ब्रह्मा ब्रह्माणं यजमानः यजमानं प्रशास्ते'ति । एवं क्रमेण परस्परमन्वारभ्य गच्छतां मध्य इत्यर्थः । सर्ववेदसं सर्वस्वमित्यर्थः । **उद्गातृप्रतिहर्त्रोरिति** । प्रदर्शनार्थमन्ययोरपि संयुक्तयोर्युगपदपच्छेदे विचारप्रवृत्तिसंभवात् । **तत्रेति**। अपच्छेदो नाम विभागः। सचोभयसमवेतोऽपि यद्गतक्रियया जन्यते तत्कर्तृकत्वेन व्यपदिश्यते । प्रकृते च पुरुषद्वयगतक्रियाद्वयेन विभागो जायते इति एकैकस्य निरपेक्षकर्तृत्वाभावादयमपच्छेदो नैककर्तृकतया व्यपदेशार्ह इत्यर्थः । अन्यतरक्रियाया नैरपेक्ष्येण विभागहेतुत्वदर्शनादिह दैवात्समावेशेऽपि नैरपेक्ष्याव्याहतेः प्रत्येकमेव कर्तृत्वं कर्त्रोस्तु समावेशमात्रमित्याह—**स्यादेवमिति** । सूत्रार्थस्तु—विभागश्रुतेः विभक्ते प्रत्येककर्तृकेऽपच्छेदे प्रायश्चित्तश्रुतेरित्यर्थः ॥

तत्र विप्रतिषेधात्० ॥ ५१ ॥ पूर्वोपजीवनात्सङ्गतिमाह—**यौगपद्य इति** । **तत्किमिति** । अत्र च ययोरपच्छेदयोः प्रायश्चित्ते परस्परविरोधः तयोर्विषयत्वं बोध्यम् । विरुद्धयोः समुच्चयासंभवमाशङ्क्याह—**तेन पुनरिति** । प्रयोगभेदेपि कर्मण एकत्वात्प्रयोगान्तरे क्रियमाणेनापि साद्गुण्यमिति भावः । नैमित्तिकं हि कर्म स्वरूपमात्रे न समवैति किंतु यस्मिन्प्रयोगे निमित्तमुपजनितं तस्मिन्नेव प्रयोगे । ततश्च प्रयोगान्तरे क्रियमाणेन नास्ति साद्गुण्यमित्याह—**नैतदिति** ॥

---

१ सर्पतां. २ तयद्युद्गात्रो. ३ हर्त्रोरपच्छेदो युगपत्. ४ वेदसमितीत्युभय.

पर्वात परवतीपस्त्वं तत्र नानप्रतीपताम् अपेक्षोन्ये निरपेक्षाणां यत्र जन्मधियां भवेते

आनुपूर्व्येणापच्छेद उत्तरापच्छेदनिमित्तप्रायश्चित्तानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १९ ॥

पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यं प्रकृतिवत् ॥ ५४ ॥

अपच्छेदक्रमे पूर्वः प्रबलः स्यादुतोत्तरः ॥ असंजातविरोधेन पूर्वेणोत्तरबाधनम् ॥ २५ ॥
निरपेक्षोत्तरज्ञानं जायते पूर्वबाधया ॥ न बाधकान्तरं तस्य तेन प्रबलमुत्तरम् ॥ २६ ॥

यदानुपूर्व्येणोद्गातृप्रतिहर्त्रोरपच्छेदो भवति तदा किं पूर्वोत्पन्ननिमित्तं प्रायश्चित्तं कार्यमुतोत्तरनिमित्तमिति संशयः । तत्र पूर्वनिमित्तमसंजातविरोधं निर्विघ्नमवगम्यते तद्विरुद्धत्वादशक्यमवगन्तुमुत्तरम् । अतः पूर्वबलीयस्त्वं विकल्पो वेत्येवं प्राप्ते उच्यते । नात्र पूर्वेणोत्तरस्य ज्ञानस्योत्पत्तिः शक्यते निरोद्धुं । प्रत्यक्षेण वाक्येन तदवश्यमुत्पाद्यत एव । तच्चोपजायमानं स्वविरुद्धं पूर्वज्ञानं बाधमानमेवोत्पद्यते । तेनोत्पन्नमपि पूर्वप्रायश्चित्तज्ञानं मिथ्या भवति बाधितत्वात् । उत्तरस्य तु न किंचिद्बाधकमस्ति । नहि पूर्वविज्ञानमुत्तरबाधेनोत्पद्यते तस्यामवस्थायामुत्तरस्यानुपजातत्वात् । जाते तूत्तरविज्ञाने जायमानेनैव तेन बाधितं पूर्वविज्ञानमसत्कर्मीभूतं नोत्तरं बाधितुं क्षमते । तस्मात्पूर्वदौर्बल्यम् । नैमित्तिकशास्त्राणां ह्ययमर्थः । निमित्तोपजननात्प्रागन्यथा कर्तव्योऽपि क्रतुर्निमित्ते सत्य-

---

पौर्वापर्ये० ॥ ५४ ॥ तत्रेति । वेदोपक्रमाधिकरणन्यायेन पूर्वस्यैव प्राबल्यमिति भावः । उपसंहारस्योपक्रमानुगुणात्वे तदेकवाक्यत्वानिर्वाहात् उपक्रमपर्यालोचनयैवोपसंहारस्यात्मलाभादुपक्रमप्राबल्येपीहपूर्वमनपेक्ष्यैवोत्तरस्यात्मलाभ इति न पूर्वस्य प्राबल्यमिति वैषम्यमभिप्रेत्य तुल्यबलत्वाश्रयणेन पक्षान्तरमाह—**विकल्पो वेति** । ततश्च पूर्ववदिहापि विकल्प इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **नात्रेति** । येन श्रुतिलिङ्गादिवत्पूर्वप्राबल्यं स्यादिति भावः । **बाधमानमेवेति** । आख्यातप्रत्ययः शक्तिसहकारेणार्थविधायकत्वात्पूर्वस्मिन्नैमित्तिके सत्युत्तरस्य कर्तुमशक्यत्वात् पूर्वप्रतीतविरुद्धार्थमुत्तरं । नैमित्तिकं बोधयितुमशक्नुवन् पूर्वज्ञानं बाधमान एव स्वार्थं विधत्त इत्यर्थः । **ननु** कोयमुत्पन्नस्य पूर्वज्ञानस्य बाध इत्यत आह—**तेनेति** । मिथ्यात्वबुद्धिरेव बाध इत्यर्थः । [शास्त्रप्रवृत्तिवेलायां तुल्यकक्ष्यत्वाद्विकल्प एव न्याय्य इति शङ्कते—**नन्विति** । प्राभाकरास्तु स्यादेतदेवं यदि कर्मज्ञापकशास्त्रवदिदं सकृदेव बोधकं स्यात् । नैवं किंतु नैमित्तिकशास्त्रं निमित्तोपजनने प्रवर्तमानं निमित्तस्याधिकारिविशेषणत्वात् अधिकारिद्वारकं सत् प्रयोगशास्त्रमिति प्रतिप्रयोगमावृत्त्यैवबोधकमितिप्रयोगभेदाश्रितेन पौर्वापर्येण संभवति बाध इत्याहुस्तन्मतमनुवदति—**येपीति** । प्रतिप्रयोगं शास्त्रप्रवृत्तौ प्रतिप्रयोगमेकैकशास्त्रव्यक्तिः संपन्नेति तत्तत्प्रयोगप्रवृत्तशास्त्रव्यक्तेर्निरवकाशतया सुतरां बाधासंभव इति दूषयति—**तेषामिति । अथेति** । यदीत्यर्थः । परैरप्रामाण्यानङ्गीकरणेन परकीयशङ्कानुपपत्तिः । 'यजतिषु येयजामहं करोति नानुयाजेष्वित्यत्र प्रतिषेधे विकल्पः स्यात् प्रतिषेध्यप्राप्तिं विना प्रतिषेधासंभवात् 'यजतिषु येयजामह'मित्यनेनानुयाजेषु येयजामहप्राप्त्यनंतरं नानूयाजेष्विति निषेधप्रवृत्त्यानूयाजेषु येयजामहप्रवृत्तेः सामान्यशास्त्रकृताया अपि शास्त्रकृतत्वेनात्यन्तबाधायोगादिति विकल्पप्रसङ्गान्नानुयाजेष्विति पर्युदास इति दशमे व्युत्पाद्यं तन्मते तदयुक्तम् । पूर्वप्रवृत्तशास्त्रस्याप्रामाण्ये प्रतिषेधपक्षेऽपि नित्यमननुष्ठानोपपत्त्या पाक्षिकानुष्ठानापादकविकल्पाप्रसङ्गादित्याह—**तत इति । साहसमिति** । अप्रामाण्यस्य परतस्त्वेन दोषनिमित्ततया तदभावेनासंभवादिति भावः । किंच प्रवृत्तस्य पूर्वशास्त्रस्यार्थज्ञानजनकतानियमात् जातस्यानुभवरूपज्ञानस्य प्रामाण्यनियमाच्च तन्मते शास्त्राप्रामाण्याभ्युपगमः सुतरामयुक्त इत्याह—**स्मृतिरिति** । ननु श्रुतौ सत्यां लिङ्गस्येव पूर्वशास्त्रस्याप्रवृत्तिः किं न स्यादित्यत आह—**तद्धीति** । श्रुतौ सत्यां ग्राहकग्रहणपदार्थान्नानाचाकृतार्थत्वरूपसामग्रीहीनत्वाल्लिङ्गस्याप्रवृत्तिर्युक्ता । इहतु निमित्तस्य विद्यमानत्वात्संभृतसामग्रीकं शास्त्रं किमिति न प्रवर्ततेत्यर्थः ।] **ननु** निमित्तान्तरं पूर्वशास्त्रं पुष्कलसामग्रीकत्वात्स्वार्थनिश्चयं करोत्येव स च निश्चयो ज्ञानस्य मिथ्यात्वानङ्गीकारात्प्रमाणमेव । प्रमाणस्यापि तस्य संभृतसामग्रीकप्रबलशास्त्रान्तराद्बाधः । नच पूर्वनैमित्तिकप्रयोगरूपविषयाभावे निर्विषयज्ञानासंभव इति वाच्यम् । स्वविषयपरमार्थीकरणसामर्थ्यमेव हि ज्ञानानां सविषयत्वं, तच्चात्रापि प्रबलोत्तरशास्त्रप्रतिबन्धाद्विषयानुत्पत्तावपि बाध उपपद्यत इति चेत् इदमपि नानुयाजेष्वित्यत्र प्रतिषेधेऽपि पूर्वसामान्यशास्त्रं निश्चयं करोति, सच निश्चयः प्रबलनिषेधबलाद्विषयानुत्पत्तावपि स्वविषययथार्थीकरणासमर्थतया न सविषय इत्याश्रित्य परेण पूर्वस्य प्रतिषेधेन सामान्यविषये नित्यबाध इति पर्युदासप्रतिपादनानर्थक्यादेव दत्तोत्तरमिति भावः । यदिशब्दो निपात आहत्य निमित्तत्वमेव प्रतिपादयति न संशयवचनः । तेन निश्चितेपि निमित्ते शास्त्रप्रवृत्तिर्न विहन्यत इति परेण वक्तुमशक्यत्वान्नातीवेत्युक्तिः । **निमित्तोपजननात्प्रागिति** । ननु प्रागन्यथाकर्तव्यत्वेनावगतस्य निमित्तोपजननानन्तरमन्यथा कर्तव्यत्वावगमे द्वयोरपिज्ञानयोर्बदरीफले पौर्वापर्येण श्यामत्वरक्तत्वज्ञानयोरिव

१ यस्त्वं एवं प्राप्ते. २ तदेवमुत्पाद्यत. ३ मसत्वाद् बाधितुं नोत्तरं. ४ [ ] ईदकुचिह्नितव्याख्याभागस्य मूलमसदुपलब्धलिखितग्रन्थे काशीमुद्रितग्रन्थेप्यनुपलब्धं । ने विद्वट्टीकानन्विता त्रुटितो वा मूलभाग इति ।

न्यथा कर्तव्य इति । ततश्च यथा नित्यं द्वादशशतज्ञानमुत्पन्नं पाश्चात्येनैव नैमित्तिकेन सर्ववेदसदा दिज्ञानेन बाध्यते तथा नैमित्तिकमपि पूर्वनिविष्टमुत्तरेण बाध्यते ॥

उद्गात्रुत्तरापच्छेदेऽपि सर्वस्वदक्षिणादानाधिकरणम् ॥ २० ॥

यद्युद्गाता जघन्यः स्यात्पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं दद्याद्यथेतरस्मिन् ॥ ५५ ॥

उद्गातुः पश्चिमच्छेदे पुनर्यागस्य दक्षिणा ॥ शतं द्वादशयुक्तं स्याद्यदि वा सर्ववेदसम् ॥ २७ ॥
तद्दद्याद्यत्पुरा दित्सुरित्युक्तेः शतदक्षिणा ॥ प्रतिहर्तुः पुरा छेदात्सर्ववेदसबाधितम् ॥ २८ ॥
शतदानं पूर्वयागे सर्ववेदसदित्सुता ॥ प्राप्तेत्यूर्ध्वं प्रयोगे तद्दातव्यं सर्ववेदसम् ॥ २९ ॥

पौर्वापर्ये जघन्यनिमित्तं प्रायश्चित्तमिति स्थितं, तद्यदोद्गाता जघन्यो भवति किं[1] पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं देयमुत द्वादशशतमिति संशयः । तत्र यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादिति यदेव क्रतुस्वभावतो देयं तत् प्रतीयते तच्च द्वादशशतं तस्मात्तदेव पुनः प्रयोगे देयमित्येकः पूर्वः पक्षः । पूर्वस्मिन्प्रयोगे प्रथमं द्वादशशतं दास्यन्नासीत् । प्रतिहर्तरि त्वपच्छिन्ने सर्ववेदसमत उभयमपि पुनःप्रयोगे यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादिति शक्यं वक्तुं तस्माद्विकल्प इति द्वितीयः पक्षः । सिद्धान्तस्तु—द्वादशशतं सर्ववेदसबाधितमतो न तद्दास्यन्भवति । (सर्ववेदसमेव तु दास्यन्भवति) तस्मात्तदेव पुनःप्रयोगे स्यात् । तदप्यदाक्षिण्येन बाधितं, नेति ब्रूमः । नह्युद्गात्रपच्छेदेन पूर्वदक्षिणा बाध्यते किं तर्हि पूर्वस्मिन्प्रयोगे दातव्या सती दक्षिणा तत उत्कृष्य उत्तरस्मिन्प्रयोगे निक्षिप्यते । पूर्वप्रयोगे चोद्गात्रपच्छेदद्वेलायां द्वादशशतं बाधित्वा सर्ववेदसमेव दातव्यमासीत् । अतस्तदेव पुनःप्रयोगे देयम् ॥

प्रामाण्यं न संभवति बदरीफले रूपद्वयस्य कालभेदेन सत्ववदिह पौर्वापर्येणोत्पन्ननिमित्तद्वयवति क्रतौ नैमित्तिकरूपकर्तव्यद्वयस्याभावात् उत्तरनिमित्तोपजननेन पूर्वनैमित्तिककर्तव्यतापहारात् । तथाच कथं पूर्वशास्त्रप्रामाण्यमितिचेत्सत्यम् । पूर्वशास्त्रस्य प्रकृतप्रयोगे प्रामाण्यमभिमतं येनोक्तदोषः स्यात् किंतु प्रामाण्यमात्रम् । तच्च प्रयोगान्तरेऽप्युपपद्यते न भावाया पूर्वशास्त्रस्य सर्वविषयत्वप्रतीतिः तद्बाधेऽपि तात्पर्यविषयप्रयोगान्तरे प्रामाण्ये बाधकाभावात् । तदुक्तं न्यायमालायाम् 'तत्रैवंसति शास्त्रार्थो भवति पश्चाद्गाव्युद्गात्रपच्छेदाविषयं प्रतिहर्त्रपच्छेदवतः क्रतोः सर्ववेदसदानमङ्गं एवं त्रपच्छेदेपि द्रष्टव्य'मिति । एवंच शास्त्रार्थावधारणवेलायां प्रायोगिकपौर्वापर्यमालोच्य शास्त्रार्थावधारणमात्रं नतु प्रति शास्त्रप्रवृत्तिरिति न काप्यनुपपत्तिरिति भावः । सूत्रे प्रकृतिवत् यथाप्राकृतस्य कुशादेर्वैकृतशराद्यपेक्षया दौ तद्वदित्यर्थः ॥

यद्युद्गाता जघन्यः स्यात्पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं दद्याद्यथेतरस्मिन् ॥ ५५ ॥ परनिमित्तप्रायश्चित्तस्य कर्त विना एतद्विचारासंभवेन पूर्वापेक्षत्वात्सङ्गतिं सूचयितुं वृत्तं कीर्तयति—**पौर्वापर्य इति । तदेवेति** । तस्य निमि पेक्षतया झटित्यवगमादिति भावः । **शक्यमिति** । पूर्वस्मिन्नित्यनेन पूर्वत्वाविशेषात्प्रयोगद्वयोपस्थितेरिति भावः । **धितमिति** । पूर्वस्मिन्नित्यनेन कर्म नोच्यते कर्मण एकत्वेन पौर्वापर्याभावात्किंतु प्रयोगस्तत्र स्वरसतः समनन्तरप्र एव पूर्वशब्देन प्रतीयते न व्यवहितः । अव्यवहिते च प्रयोगे परिमाणान्तरोपदेशाद्द्वादशशतं बाधितमित्यर्थः । **नन्वि** यथा सर्ववेदसोपदेशात् अर्थाद्द्वादशशतबाधस्तद्वददाक्षिण्योपदेशात्तस्यापि बाधस्तुल्य इति बाधितस्यैव प्रसक्तिमात्रेण प्र गान्तरे विधिरित्युभयोस्तुल्यत्वाद्विकल्प इत्यर्थः । यद्यदाक्षिण्ये सति सर्ववेदसं नोपपद्येत ततोर्थान्निवर्तेत इह तु साभ त्वात्क्रतोरुभयसंभवान्न सर्ववेदसबाधः किंतु प्रतिहर्त्रपच्छेदात्पूर्वस्मिन्प्रयोगे कर्तव्यत्वेन प्राप्तस्य वचनबलात्प्रयोगान्तरे नि पमात्रं द्वादशशतस्य तु कथंचिदप्यनुग्रहाभावात्सर्वथा बाध एव । तेन तस्मिन्प्रयोगेऽनुतिष्ठासितमेव वचनात्प्रयोगा अनुष्ठेयं सर्ववेदसं पूर्वस्मिन्प्रयोगे दास्यन्निति व्यपदेशार्हं नतु सर्वथा बाधितं द्वादशशतमित्याह—**नेति ब्रूम** इति सूत्रार्थस्तु—यद्युद्गाता पश्चादपच्छिन्नस्तदा पुनःप्रयोगे सर्ववेदसं दद्याद्यथेतरस्मिन्प्रतिहर्त्रपच्छेदवति प्रयोग इति ॥

---

१ तदा पुनर्यज्ञे किं.

अहर्गणेऽपच्छेदे सर्वावृत्तिनिराकरणाधिकरणम् ॥ २१ ॥

अहर्गणे यस्मिन्नपच्छेदस्तदावर्तेत कर्मपृथक्त्वात् ॥ ५६ ॥

अहर्गणे चेदुद्गातृच्छेद आवर्त्यतां गणः ॥ किं वा यत्र दिने छेदस्तदेवावर्त्यतां दिनम् ॥ ३० ॥
गणावृत्तिः प्रयोगैक्यात्प्रयोगोऽवान्तरः पृथक् ॥ तेनाहरेकमावर्त्यमनङ्गत्वान्न हीतरत् ॥ ३१ ॥

द्वादशाहादिष्वहर्गणेषु यदा कस्मिंश्चिदहन्युद्गात्रपच्छेदो भवति तदा किं कृत्स्नस्याहर्गणस्यावृत्तिरुत तदेवाहरावर्तेत इति संशये साधननिवेशित्वाद्धर्माणां गणस्य च साधनत्वात्तस्यैवादक्षिणस्य संस्थापनं पुनःप्रयोगश्चेति प्राप्त उच्यते—'अशाब्दत्वात्समूहस्य न फलं प्रति चोदना ॥ यागस्य चोदना तत्र यागाः प्रत्येकमेव ते ॥ अतो मिथोऽनपेक्षास्ते यागाः स्वाङ्गसमन्विताः ॥ फलं संहत्य कुर्वन्ति स्वापूर्वद्वारमाश्रिताः ॥ तेन यस्मिन्नपच्छेदस्तदावृत्तिर्गुणान्वितम्[1] ॥ अनावृत्तिगुणैरन्ये संहत्य कुरुते फलम् ॥' ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥ ५ ॥

षष्ठाध्याये षष्ठः पादः ।

सत्रे समानकल्पानां सहाधिकाराधिकरणम् ॥ १ ॥

संनिपातेऽवैगुण्यात्प्रकृतिवत्तुल्यकल्पा यजेरन् ॥ १ ॥ [वचनाद्वा शिरोवत्स्यात् ॥ २ ॥ न वाऽनारभ्यवादत्वात् ॥३॥ स्याद्वा यज्ञार्थत्वादौदुम्बरीवत् ॥४॥ न तत्प्रधानत्वात् ॥ ५ ॥ औदुम्बर्याः परार्थत्वात्कपालवत् ॥ ६ ॥ अन्येनापीति चेत् ॥ ७ ॥ नैकत्वात्तस्य चानधिकाराच्छब्दस्य चाविभक्तत्वात् ॥ ८ ॥ संनिपातात्तु निमित्तविघातः स्याद्बृहद्रथंतरवद्विभक्तशिष्टत्वाद्वसिष्ठनिर्वर्त्ये ॥ ९ ॥ अपि वा कृत्स्नसंयोगादविघातः प्रतीयेत स्वामित्वेनाभिसंबन्धात् ॥ १० ॥ साम्नोः कर्मवृद्ध्यैकदेशेन संयोगे गुणत्वेनाभिसंबन्धस्तस्मात्तत्र विघातः स्यात् ॥ ११ ॥]

भिन्नप्रयाजादिकल्पा अपि सत्रेऽधिकारिणः ॥ तुल्यकल्पा एव वाद्यो वसिष्ठादिविधानतः ॥ १ ॥
नाराशंसाद्यङ्गतायां स्वामित्वोद्देशपूर्वकम् ॥ नाराशंसविधौ संनिकर्षात्स्याद्गुण्यतोऽन्तिमः ॥ २ ॥

दर्शपूर्णमासयोः पुरुषभेदेन कल्पभेदः समाम्नातः, राजन्यवासिष्ठादीनां नाराशंसो द्वितीयः, प्रयाजस्तनूनपादन्येषामित्यादिः स दीक्षणीयादिष्वनिर्दिष्टः सत्रेष्वनेककर्तृकेषु प्राप्तस्तत्र संदिह्यते किं

अहर्गणे० ॥ ५६ ॥ गणस्येति । यागानां साधनत्वेपि पूर्वस्मिन्नित्यनेन प्रयोगाभिधानेन प्रयोगस्यैवावर्तनीयत्वावगमाद्द्वादशानामपि यागानां प्रयोगैक्याद्गणस्यैवावृत्तिरिति भावः । एवंच पूर्वस्मिन्नित्यनेन प्रयोगाभिधानेऽपि इह प्रयोगावृत्तिः स्यादतः प्रयोगाभिधानमनुपपन्नमिति पूर्वपक्षे पर्यवसानात्संगतिः । **अशाब्दत्वादिति** । यजिसामानाधिकरण्याभावात्समूहस्य यागत्वाभावात्समूहिनामेव फलंप्रति चोदनेति भावः । **ननु** फलसंबन्धवदङ्गसंबन्धोऽपि सहैव स्यादिति नैमित्तिकाङ्गसंबन्धोऽपि प्रत्येकं स्यादित्यत आह—**अत इति** । अङ्गानि प्रति यागानामुद्देश्यत्वादविवक्षितं साहित्यमिति भावः । **तदावृत्तिगुणान्वितमिति** । गणस्यैकत्वेन पौर्वापर्याभावेन पूर्वस्मिन्नित्यनेन प्रयोगोक्तावपि तेन पुनर्यजेतेत्यनेन कर्मण एवावृत्तिर्विधीयते नतु प्रयोगस्येति भावः । प्रयोगावृत्तिपरत्वेपि अवान्तरप्रयोगभेदात्तन्मात्रावृत्तिरित्याहुः । अत्र पूर्वप्रयोगे दक्षिणादानाभावाद्द्वितीयप्रयोगेऽपि न किंचिद्देयमिति केचित् । द्वादशाहे दीयमानाया दक्षिणायाः सर्वाहःसाधारण्यादेकस्याप्यह्नः कृत्स्नाद्द्वादशाहदक्षिणा देयेत्यन्ये ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां षष्ठाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥ ५ ॥**

संनिपातेऽवैगुण्यात्प्रकृतिवत्तुल्यकल्पा यजेरन् ॥ १ ॥ पूर्वेषु पादेषु प्रकृतिष्वधिकारः प्राधान्येन निरूपितः इह विकृत्यधिकारः प्राधान्येन निरूप्यते इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **इत्यादिरिति** । त्वं वरुण इति वासिष्ठराजन्यानां आजुहोतेति इतरेषामित्यादिपरिधानीयादिकल्पभेद आदिशब्दार्थः । **सत्रेष्विति** । सत्रादिष्वित्यर्थः । न्यायसाम्येनाने-

[1] गुणान्वितः.

भिन्नकल्पा अपि संहत्य सत्रमासीरन्नुत तुल्यकल्पा एवेति । तदर्थमिदं विचार्यते किं वासिष्ठा नाराशंसाद्यङ्गत्वेन कर्तारो विधीयन्ते उत वासिष्ठादीनुद्दिश्य नाराशंसादि तादर्थ्येन विधीयत इ तत्र वासिष्ठार्थत्वेन विधाने फलकल्पनाप्रसङ्गात्प्रकरणबाधाच्च वासिष्ठादय एव नाराशंसाद्यङ्ग विधीयन्ते । षष्ठी च संबन्धवाचिनी । सत्रेषु च सत्रिणां प्रत्येकमेव कर्तृत्वमिति स्थितम् अत वासिष्ठावासिष्ठैः क्रियमाणो नाराशंसो वासिष्ठेनापि तावत्क्रियत एवेति । अविगुणस्तथा तनूनप प्यन्यैरतोऽयं कंचित्कल्पमाश्रित्य भिन्नकल्पा अप्यधिक्रियेरन्नित्येवं प्राप्ते ब्रूमः—वासिष्ठादीन् मित्वेनोद्दिश्य तादर्थ्येन नाराशंसादि विधीयते । तादर्थ्यं च क्रतूपकारद्वारेणाप्युपपन्नमिति न फ कल्पनापत्तिः । एवंच धात्वर्थस्यान्यत्र विधानात्संनिकृष्टविधिर्भवति । प्रयाजोद्देशेन तु वासिष्ठा विधौ धात्वर्थेऽन्यस्य विधानाद्विप्रकृष्टार्थविधानं स्यात् । ततश्च सत्रेऽन्यतरकल्पाश्रयणेऽन्येषां क्रतूपकारालाभाद्विगुणः क्रतुर्न फलं साधयेत् । तस्मात्तुल्यकल्पानामेवाधिकारः ॥

भिन्नकल्पयोरपि राजपुरोहितयोः कुलाययज्ञेऽधिकाराधिकरणम् ॥ २ ॥

वचनात्तु द्विसंयोगस्तस्मादेकस्य पाणित्वम् ॥ १२ ॥ [अर्थाभावात्तु नैवं स्यात् ॥ १३ ॥ अर्थानां च विभक्तत्वान्न तच्छ्रुतेन संबन्धः ॥ १४ ॥ पाणेः प्रत्यङ्गभावा-दसंबन्धः प्रतीयेत ॥ १५ ॥]

सायुज्यकामौ यजतोऽनेन राजपुरोहितौ ॥ राज्ञः पुरोहितौ राज्ञोस्तौ वा राजात्मकावुभौ ॥ ३ ॥
द्वयोर्द्वन्द्वसमासो वा तुल्यत्वायाग्रिमो द्वयोः ॥ सिद्धे द्वितीयो राजोक्तिसार्थत्वाय तृतीयकः ॥ ४ ॥
अव्याहत्यै चतुर्थः स्याद्वचनाद्भिन्नकल्पता ॥ तनूनपान्नराशंसौ विकल्प्येते समत्वतः ॥ ५ ॥

एतेन 'राजपुरोहितौ सायुज्यकामौ यजेयाता'मित्यत्र संशयः किमयं षष्ठीतत्पुरुषैकशेषः पुरोहितो राजपुरोहितः राजपुरोहितश्च राजपुरोहितश्च राजपुरोहिताविति । ततश्च राजद्वयसंब नोर्द्वयोः पुरोहितयोरधिकारः । उतकृतैकशेषेणोत्तरपदेन तत्पुरुषो राज्ञः पुरोहितौ राजपुरो विति । ततश्चैकराजसंबन्धिनोर्द्वयोरधिकार उत कर्मधारयो राजात्मकौ पुरोहिताविति । अ

ककर्तृकक्रतुमात्रस्योदाहरणत्वात् । **फलेति** । वासिष्ठाद्यर्थत्वे स्वरसतः साक्षादेव तथात्वं भवेन्नतु क्रतूपकारद्वारेति स्वा कसाक्षात्त्वनिर्वाहार्थं फलकल्पनमिति भावः । **ननु** दध्नेन्द्रियकामस्येतिवत्षष्ठ्या स्वामित्वावगमान्नाङ्गत्वेन विधिः संभ त्यत आह—**षष्ठीति** । संबन्धमात्रमेव षष्ठ्यर्थ इन्द्रियकामादौ तु न्यायात्संबन्धविशेषे पर्यवसानम् । एवंच तद्वदि क्तफलकल्पनागौरवादिन्यायात्कर्तृत्वे पर्यवसानमिति भावः । नन्वेवमपि वासिष्ठावासिष्ठकर्तृको न वासिष्ठकर्तृकतया व्यपदे इत्याशङ्क्याह—**सत्रेषुचेति । प्रत्येकमिति** । न्यायस्य तावत्सर्वैः करणादिति भावः । **स्थितमिति** । अत्रैव द्विती दाद्य इति शेषः । **अत इति** । यत्किंचित्कल्पाश्रयणेऽपि क्रतोः साङ्गत्वादिति भावः । **तादर्थ्यमिति** । साक्षात्ता प्रकरणबाधप्रसङ्गादेव क्रतूपकारद्वारा तादर्थ्यमाश्रीयतामिति भावः । **धात्वर्थस्येति** । नच 'राजन्यात्रिवध्र्यश्ववैश्य कानां क एव काश्यपसंकृतिकानां नाराशंसो द्वितीयः प्रयाजस्तनूनपादन्येषा'मिति वाक्ये धातोरेवाभावात्कथं धात्वर्थ धानमुच्यते इति वाच्यम् । अत्रावश्यं विधिप्रत्ययस्य कल्पनीयत्वात्तस्य च प्रकृतिंविनानुपपत्त्या प्रकृतेरपि कल्पनायां ए नाराशंसं द्वितीयं प्रयजेदित्येवंरूपं वाक्यं संपन्नमिति धात्वर्थविधानोपपत्तेः द्वितीयः प्रयाजः कार्य इति कल्पनाया कृतिसामान्यवाचकस्य प्रयाजएव पर्यवसानाद्धात्वर्थविधिरुपपद्यत इति भावः । **ततश्चेति** । राजन्याद्युद्देश्येन नाराशं धानस्य नाराशंसोपकृतक्रतुर्वासिष्ठादीनामेव फलद इति पर्यवसानादितरेषां फलालाभ इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—बहूनां पाते तुल्यकल्पा एव यजेरन् तथात्व एव प्रकृतिवदवैगुण्यादिति ॥

वचनात्तु द्विसंयोगस्तस्मादेकस्य पाणित्वम् ॥ १२ ॥ युगपदिति । अधिकरणं द्रव्यमभिधेयमिति याव तस्य पदद्वयेनापि युगपदभिधाने द्वन्द्व इत्यर्थः । तथाचैकेन पदेनार्थद्वयप्रतिपादने द्वन्द्व इति कात्यायनोक्तेर्द्वन्द्वे पदल क्षणा स्यादित्यर्थः । **तदर्थस्येति** । राजसंबन्धिपुरुषस्य समासार्थत्वात्तस्यैव द्वित्वमित्यर्थः । **पुरोहितपदादिति** । यद समासादेव द्विवचनं तथापि विवक्षितविवेकेन समासादुत्पन्नद्विवचनस्य पुरोहितशब्दैकशेषादेवोपपत्तौ समुदायैकशेषक

१ द्यानुद्दिश्य, २ अतः सत्रे.

द्वन्द्वो राजा च पुरोहितश्चेति । तत्र युगपदधिकरणे द्वन्द्वः तेन पदद्वयमपि लक्षणावृत्तिः स्यात् । अतस्तत्पुरुषोऽयं समासादुत्पन्नं द्विवचनं तदर्थस्यैव द्वित्वमाह । तस्माद्राजद्वयसंबन्धिनौ द्वौ । यद्वा पुरोहितपदाद्द्विवचनं तदर्थस्यैव द्वित्वमाह राज्ञः पुरोहितौ द्वाविति । एतस्मिंस्तु पक्षद्वये पूर्वपदं लक्षणावृत्तिः स्यात् । किंच नैकस्य राज्ञः पुरोहितद्वयमस्ति पुरोहितं वृणीत इत्युपादीयमानस्यैकत्वस्य विवक्षितत्वात् । प्रथमपक्षे राजपदमनर्थकं राज्ञ एव पुरोहितोऽस्ति नान्यस्यातोऽव्यभिचारादविशेषणं सदनर्थकं राजपदं स्यादतः कर्मधारयोऽस्तु । सोऽपि न । राज्ञः पुरोहितत्वाभावाद्ब्राह्मण एव पुरोहितत्वेन वरीतव्य इति श्रूयते । तस्माद्द्वन्द्व एवायम् । नच तत्र कस्यचिल्लक्षणा युगपदधिकरणे द्वन्द्व इत्यस्यापवादादित्युक्तं । तन्त्ररत्ने । तस्माद्राज्ञः पुरोहितस्य चात्र भिन्नकल्पयोरेव सतोर्वचनादधिकारः ॥

सत्रे ब्राह्मणमात्रस्याधिकाराधिकरणम् ॥ ३ ॥

सत्राणि सर्ववर्णानामविशेषात् ॥ १६ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १७ ॥ ब्राह्मणानां वेतरयोरार्त्विज्याभावात् ॥ १८ ॥ वचनादिति चेत् ॥ १९ ॥ न स्वामित्वं हि विधीयते ॥ २० ॥ गार्हपते वा स्यातामविप्रतिषेधात् ॥ २१ ॥ न वा कल्पविरोधात् ॥ २२ ॥ स्वामित्वादितरेषामहीने लिङ्गदर्शनम् ॥ २३ ॥]

सत्रं वर्णत्रयस्योत विप्रस्यैवाविशेषतः ॥ त्रयस्य मैवं स्वामित्वं विप्राणामृत्विजां यतः ॥ ६ ॥

सत्रेषु किं त्रयाणामपि वर्णानामधिकारः उत ब्राह्मणानामेवेति विचारः । तदर्थं च किं 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इत्यनेनार्त्विज्यं यजमानसंस्कारत्वेन विधीयते उत यजमाना आर्त्विज्याङ्गत्वेनेति चिन्त्यते—'सत्राणि सर्ववर्णानां भवेयुरविशेषतः ॥ ऋद्धिकामादिवाक्येषु विशेषः श्रूयते नहि ॥ प्राप्तेषु त्रिषु वर्णेषु यच्छब्देनोपबन्धनात् ॥ संस्कारार्थतया तेषामार्त्विज्यमुपयुज्यते ॥' प्रधानभूतैरेव च तैः क्रियामाणमार्त्विज्यं न गुणभूतानध्वर्यून्कर्तॄनपेक्षते गुणभूतकर्तृपरिच्छेदेन ब्राह्मण्यमार्त्विज्याङ्गं तदभावे तदपि द्वाराभावान्न सत्रे प्राप्नोति तस्मात्त्रयाणामधिकार इति प्राप्ते ब्रूमः—'नार्त्विज्यं यजमानानां संस्कारत्वेन चोद्यते ॥ तथाह्यप्राकृतं कार्यमार्त्विज्यस्य प्रसज्यते ॥ तेन यच्छब्दयोगेऽपि

न युक्तमिति तात्पर्यम् । एवंच वचनबलात्पुरोहितमित्येकत्वं न विवक्षितमिति भावः । द्वितीयपक्षे दोषान्तरमाह—**किंचेति** । वचनस्यान्यथाप्युपपत्तेरविवक्षितत्वमप्रामाणिकमिति भावः । **प्रथमेति** । द्वितीयपक्षे एकराजसंबन्धित्वलाभार्थत्वेनानर्थक्याभावात्प्रथमपक्ष इत्युक्तम् । **ननु** द्वन्द्वे लक्षणाप्रसङ्गात्कर्मधारयस्यैवाश्रयणीयत्वे तत एव राज्ञोऽपि पुरोहितत्वं स्वीकार्यमित्यत आह—**नचेति । युगपदिति** । प्रत्येकपदाभिहितयोरपि द्वित्वान्वयोपपादनेन तन्त्ररत्ने 'ध्याधानं च द्वियज्ञव'दित्यधिकरणे युगपदधिकरणवचनत्वं प्रपञ्चेन निराकृतमित्यर्थः । **भिन्नकल्पयोरेवेति** । यद्यपि प्रयाजादिषु तुल्यकल्पो राजपुरोहितयोरपि संभवति तथापि हविष्कृदागहीति राजन्यस्य विशेति राजन्यस्य ब्रूयात् । तस्मै भक्षं प्रयच्छन्न सोममिति । एवं बहुशो राजन्यस्य कल्पान्तराम्नातेन राजन्यपुरोहितयोरेकरूपप्रयोगस्यात्यन्तमसंभावितत्वाद्भिन्नकल्पत्वमवर्जनीयमिति भावः । भिन्नकल्पयोरित्यनेन पूर्वापवादात्सङ्गतिः सूचिता । सूत्रार्थस्तु—वचनादेवास्य राज्ञः पुरोहितद्वयसंयोगो यथा सव्यपाणेः कर्मानुपयोगित्वेऽपि अञ्जलिना जुहोतीति वचनादेकपुरुषसंबन्धिपाणिद्वयं गृह्यते इति ॥

सत्राणिसर्ववर्णानामविशेषात् ॥ १६ ॥ पूर्ववदिहापि राज्ञोऽधिकार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **आर्त्विज्यमिति** । ऋत्विजामध्वर्य्वादीनां कर्म । तत्कर्तृकाः पदार्था इति यावत् । **तेषामिति** । यच्छब्दयोगप्राथम्याभ्यामेवोद्देश्यत्वमिति भावः । **ननु** प्रकृतितो ब्राह्मणकर्तृकत्वमार्त्विज्ये प्राप्तमिति तथाविधस्यैव यजमानसंस्कारत्वाद्यजमानसंस्कारत्वेपि न राजन्यवैश्यप्राप्तिरित्यत आह—**प्रधानभूतैरिति । अप्राकृतमिति ।** यजमानसंस्कारस्य प्रकृतिक्लृप्तत्वाभावा-

---

१ ब्राह्मणस्यैवेति. २ गुणकर्तृ.

नोद्देशः स्वामिनामिह ॥ आर्त्विज्यमेव तूद्दिश्य यजमानविधिर्भवेत् ॥' प्रकृतितश्च द्वौ धर्मावार्त्वि-
ज्याङ्गत्वेन प्राप्तौ अन्यकर्तृकता ब्राह्मणकर्तृकता च । तत्रान्यकर्तृकता 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इत-
नेन बाधिता । ब्राह्मणकर्तृकतायास्तु न किंचिद्बाधकमस्ति । ऋद्धिकामादिशब्दानां ब्राह्मणत्वाविरो-
धात् । तस्मात्प्रकृतितः प्राप्तं ब्राह्मणकर्तृकत्वं वाचनिकं च यजमानकर्तृकत्वमुभयं संपादयितुं ब्राह्म
एव सत्राण्यासीरन्निति ॥

विश्वामित्रतत्समानकल्पानामेवाधिकाराधिकरणम् ॥ ४ ॥

वासिष्ठानां वा ब्रह्मत्वस्यनियमात् ॥ २४ ॥ [सर्वेषां वा प्रतिप्रसवात् ॥ २५ ॥ विश्वामित्रस्य हौत्रनियमाद्भृगुशुनकवसिष्ठानामनधिकारः ॥ २६ ॥]

विप्रस्य सत्रे सर्वस्य वासिष्ठस्यैव वा भवेत् ॥ विश्वामित्रस्यैव वाद्य ऋद्धीच्छुत्वेन मध्यमः ॥ ७ ॥
ब्रह्मत्वाय ह्यवासिष्ठे ब्रह्मता स्तोमभागतः ॥ वैश्वामित्रसमानानामेव होतृत्वसिद्धये ॥ ८ ॥

ब्राह्मणानामपि किं सर्वेषामधिकारः उत वासिष्ठानां तत्समानकल्पानां च अथवा वैश्वामित्रा
तत्समानकल्पानां चेति संशयः । तत्राविशेषात्सर्वेषां वासिष्ठो ब्रह्मेति प्रकृतौ श्रवणाद्ब्रह्मत्वस
वैगुण्यायावश्यं वासिष्ठेन भवितव्यम् अतस्तत्समानकल्पानामधिकारः । यएव कश्चित्स्तोमभागा
धीयीत स एव वासिष्ठ इत्यवासिष्ठस्यापि स्तोमभागविदो ब्रह्मत्वस्यानुज्ञानान्नावश्यंभावी वासिष्ठ
वैश्वामित्रो होतेति वचनात् हौत्रमवश्यं वैश्वामित्रेणैव कर्तव्यम् नच भिन्नकल्पानामधिका
ऽस्तीति स्थितमाद्ये । तस्माद्वैश्वामित्रस्य तत्समानकल्पानां च सत्रेऽधिकारः ॥

सत्र आहिताग्नेरेवाधिकाराधिकरणम् ॥ ५ ॥

विहारस्य प्रभुत्वादनग्नीनामपि स्यात् ॥ २७ ॥ [सारस्वते च दर्शनात् ॥ २८ ॥ प्रायश्चित्तविधानाच्च ॥ २९ ॥ साग्नीनां वेष्टिपूर्वत्वात् ॥ ३० ॥ स्वार्थेन च प्रयुक्त-त्वात् ॥ ३१ ॥ संनिवापं च दर्शयति ॥ ३२ ॥]

अनाधातुश्च तत्किं वाधातुरेवाग्निमो यतः ॥ एकस्याग्निषु तत्सिद्धिर्न स्वाग्निष्वात्मनेपदात् ॥ ९ ॥

किमनाहिताग्नीनामपि सत्रेष्वधिकारः अथाहिताग्नीनामेवेति संशयः । 'तत्राग्नीनां परार्थत्वा
कस्यचिदग्निषु ॥ साधितं कर्म सर्वेषां फलं साधयति ध्रुवम् ॥ औदुम्बरी च येनकेनचिद्यजमा

दित्यर्थः । **आर्त्विज्यमेवत्विति** । यजमानऋत्विक्शब्दयोर्भिन्नार्थयोः श्रुत्या सामानाधिकरण्याभावादेकस्य
जघन्यऋत्विक्शब्दस्य तत्कार्यपदार्थलक्षणामाश्रित्य तेषु यजमानाकर्तृत्वेन विधीयन्ते । नच ऋत्विक्शब्दः ऋतुयज
मित्त इति मुख्यमेव सामानाधिकरण्यं संभवतीति वाच्यम् । वस्तुतः ऋत्विक्शब्दस्य ऋतुयजननिमित्तकत्वेऽप्यस्मिन्
तत्परत्वे यजमानानां तत्सत्वेन विध्यनर्हतया वाक्यानर्थक्यापत्तेः । ये परार्थमृतौ यजन्ति तत्परतया मुख्यसामाना
रण्याभावात्, एवंच ऋतुयजननिमित्तेन ऋत्विजामेव सतां यजमानानाम् । ऋत्विग्विशेषकार्येषु परार्थेषु विधिरित्यर्थः ॥

वासिष्ठानां वा ब्रह्मत्वस्य नियमात् ॥ २४ ॥ पूर्वत्र विशेषविचारात्सङ्गतिं सूचयति—**ब्राह्मणानामपि
सर्वेषामिति** । समुच्चयासंभवाद्वासिष्ठसमानकल्पानां वैश्वामित्रसमानकल्पानां वेत्यविशेष इत्यर्थः । द्वितीयपक्ष उपक्र
मात्रं वचनद्वये सति वैश्वामित्रनिराकरणायोगादुपक्रमत्वादेवच सूत्रकारेण स एव पक्षः प्रथमनिर्दिष्ट इति ध्येयम् । **स्तोम-
भागानिति** । 'रश्मिरसि क्षयाय त्वे'त्यादिमन्त्रानित्यर्थः । **अनुज्ञानादिति** । नन्वनुज्ञानादित्युक्तेः ब्रह्मत्वस्य वासिष्ठक-
र्तृकत्वं मुख्यः कल्पः । अवासिष्ठकर्तृकत्वमनुकल्प इति प्रतीयते । भाष्ये तु वासिष्ठोपदेशस्तर्हि किमर्थं इति चेत् स्तोमभा-
गप्रशंसार्थं इत्युक्तत्वाद्वासिष्ठकर्तृकत्वपक्ष एव नास्ति किंतु यो वा कश्चित्स्तोमभागान्वेद स एव ब्रह्मा भवेदिति स्तोमभा-
वित्कर्तृकत्वपक्ष एव प्रतीयते । तथाचेदं भाष्यविरुद्धमिति चेन्नैवम् । इहाप्येकस्यैव स्तोमभागवित्कर्तृकपक्षस्याङ्गीकारा
अनुज्ञानादित्येतत्त्ववासिष्ठस्य निराकरणं नास्तीत्येतावन्मात्राभिप्रायमिति न कश्चिद्विरोध इति ॥

विहारस्य प्रभुत्वादनग्नीनामपि स्यात् ॥ २७ ॥ पूर्ववत्सङ्गतिः । **परार्थत्वादिति** । यजमानसंस्कारार्थत्वे
यदीयाग्नयस्तस्यैव संस्कारसिद्धिर्नान्येषामिति सर्वेषां संस्कारसिद्ध्यर्थं सर्वेपि चाहिताग्नयो भवेयुः नत्वेते संस्कारार्थ
तथाच 'परार्थेष्वेको यजमानगण' इति न्यायेनौदुम्बरीसंमाननवद्यस्यकस्यचिदग्निषु कृतमपि कर्म सर्वेषां फलिष्यतीत्यर्थ

---

१ वचनात्. २ भागमधीयीत. ३ सत्राधिकारः.

संमिता, तस्माद्येनकेनचिदाहिताग्निना संहत्यानाहिताग्नयोऽप्यासीरन् । नैवम् । 'इष्टिपूर्वकता सोमविकाराणामवस्थिता ॥ इष्टौ चानाहिताग्नीनां न कथंचिदधिक्रिया ॥ आधातुरग्नयः कार्यं नान्येषां साधयन्ति च ॥ उपग्रहस्य शेषेण कर्तुरेव फलान्वयात् ॥' आदधीतेत्यात्मनेपदादाधातुरेवाधानफलेन भवितव्यम् । कर्मयोग्यत्वं चाग्नीनां फलम् । अतोऽन्येनाहिता अन्यस्य कर्म न साधयन्ति तस्मादनग्नीनामनधिकारः । यजमानसंमितौदुम्बरीति तु शास्त्रार्थो येनकेनचिदपि प्रकृतप्रयोगगतेन यजमानेन संपाद्यत इति वैषम्यम् ॥

जुह्वादीनां साधारण्याधिकरणम् ॥ ६ ॥

जुह्वादीनामप्रयुक्तत्वात्संदेहे यथाकामी प्रतीयेत ॥ ३३ ॥ [अपि वाऽन्यानि पात्राणि साधारणानि कुर्वीरन्विप्रतिषेधाच्छास्त्रकृतत्वात् ॥ ३४ ॥ प्रायश्चित्तमापदि स्यात् ॥ ३५ ॥]

जुह्वादयो यस्य कस्य कार्याः साधारणा उत ॥ अविरोधादग्रिमोऽन्त्यो मृतदाहे विरोधतः ॥ १० ॥

जुह्वादिपात्रेषु चिन्ता किं यस्यकस्यचित्पात्रैः सत्रं प्रयोक्तव्यं उतान्यानि साधारणान्युत्पाद्यानीति । तत्राग्निवदुपग्राहविशेषविरोधाभावाद्यस्य कस्यचित्पात्राणि भवेयुः । सत्यम् । अयं विरोधो नास्ति । किंतु 'आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चे'ति तथा 'दक्षिणे हस्ते जुहूमासादये'दित्यादिवचनैः पात्राणां दाहे गुणभावः सादनप्रतिपत्तिश्च विधीयते । तद्यदि कस्यचित्पात्रैरुपक्रान्ते प्रयोगे तस्य यजमानस्य दिष्टं गतिः स्यात्ततस्तस्य संस्कारः, पात्राणां च प्रतिपत्तिर्हीयेत । यदि तु तैर्दह्येत तदा प्रक्रान्तः प्रयोगो विगुणः स्यात् । तस्मात्साधारणान्युत्पाद्येरन् ॥

विकृतसप्तदशसामिधेनीषु वर्णत्रयाधिकाराधिकरणम् ॥ ७ ॥

पुरुषकल्पेन वा विकृतौ कर्तृनियमः स्याद्यज्ञस्य तद्गुणत्वादभावादितरान्प्रत्येकस्मिन्नधिकारः स्यात् ॥ ३६ ॥ [लिङ्गाच्चेज्याविशेषवत् ॥ ३७ ॥ न वा संयोगपृथक्त्वाद्गुणस्येज्याप्रधानत्वादसंयुक्ता हि चोदना ॥ ३८ ॥ इज्यायां तद्गुणत्वाद्विशेषेण नियम्येत ॥ ३९ ॥]

सामिधेनीसाप्तदश्यं वैकृतं वैश्यगाम्युत ॥ वर्णत्रयस्य वाद्योऽस्तु वैश्यकर्तृविधानतः ॥ ११ ॥
प्रकृतौ पाञ्चदश्यस्य बाधकं वैश्य ईरितम् ॥ विकृतौ त्र्यगं वाक्यं त्रयोऽतोऽत्राधिकारिणः ॥ १२ ॥

यास्विष्टिष्वध्वरकल्पादिषु 'सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूया'दिति श्रुतं तासु किं वैश्यस्यैवाधिकारः ।

सोमविकाराणामिष्टिपूर्वत्वेऽग्नीनामाधातृसंबन्धितयोपयोगित्वे च सिद्धेपि 'परस्थैर्वा एते स्वर्गं यान्ति येऽनाहिताग्नयः सत्रमासते' इति सारस्वतसत्रेऽनाहिताग्नीनामधिकारदर्शनात्सत्रमात्रेऽधिकार इति पूर्वःपक्ष इति ध्येयम् । वचनात्सारस्वतसत्रेऽधिकारेऽपि नान्यत्राधिकारः प्रमाणवानित्याशयेनाह—**नैवमिति** । इष्टिपूर्वकतेत्युपलक्षणम् । अग्निष्टोमपूर्वकतेत्यपि द्रष्टव्यम् । **अवस्थितेति** । प्रकृतौ विद्यमानाया अपि आधानपूर्वकताया आर्थिकत्वान्न विकारेषु निर्दिश्यते किंतु श्रुतत्वादिष्टिपूर्वकतैव । तेन सर्वेषां सोमविकाराणामिष्टिपूर्वकता नियतेति पञ्चमेऽवस्थितेत्यर्थः । **अत इति** । एवंचाहिताग्नय एव यस्य कस्यचिदग्निषु यजन्तामिति शङ्काया अप्यनवकाश इति भावः । सूत्रार्थस्तु—विहारस्याग्नीनामन्यदीयानामप्यन्योपकारे प्रभुत्वादनाहिताग्नीनामपि सत्रं स्यादिति ॥

जुह्वादीनामप्रयुक्तत्वा० ॥ ३३ ॥ स्वार्थेनच प्रयुक्तत्वादित्यनेन सूत्रेणाग्नीनामाधानगतात्मनेपदादाधातृसंबन्धितयोपयोगित्वे उक्ते तद्व्यतिरेकेण पूर्वपक्षसौकर्यादिदमधिकरणमन्तरा प्रवर्तितमिति सूचयन्नाह—**तत्रेति** । अन्तरा मरणेऽन्यस्य जीवतः पात्राणि भवन्तु मध्ये साधारणानि वा संपाद्यन्तामिति भावः । दिष्टं गतिः मरणमित्यर्थः । **संस्कार इति** । नचाभिनवैरपि संस्कारः संभवतीति वाच्यम् । तेषां यज्ञसंबन्धाभावेन यज्ञपात्रशब्दस्य लक्षणाप्रसङ्गादिति भावः । **विगुणः स्यादिति** । पुरुषान्तरीयपात्रादाने मध्ये साधारणपात्रसंपादने च प्रयोगप्राशुभावो भज्येतेति भावः । सूत्रार्थस्तु—जुह्वादीनां स्वार्थेन प्रयुक्तत्वाभावात्तद्विषये यथाकामं प्रतीयेतेति ॥

पुरुषकल्पेन० ॥ ३६ ॥ सत्रेऽनाहिताग्निवद्ब्राह्मणक्षत्रिययोर्नाध्वरकल्पादावधिकार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । आग्न-

---

१ उपग्राह. २ पात्रैश्च दहन्तीति.

अथ त्रयाणामपीति संशये दर्शपूर्णमासप्रकरणपठितेन 'सप्तदश वैश्यस्ये'ति वाक्येन साप्तदश्याङ्ग त्वेन वैश्यो विधीयते कर्ता। नच प्रकृतौ साप्तदश्यमस्तीति यत्राध्वरकल्पादौ तद्विहितं तत्रैव वैश्य विधिस्तेन वैश्यकर्तृकसाप्तदश्याङ्गत्वादध्वरकल्पादौ वैश्यस्यैवाधिकारः। मैवम्। 'प्रकृतौ हि श्रु वाक्यं ततो नोत्कर्षमर्हति॥ तस्माद्वैश्यानुवादेन साप्तदश्यं विधीयते॥ तच्च वैश्यनिमित्तत्वात्पाञ्च दश्यस्य बाधकम्॥ वैकृतैर्वचनैः साप्तदश्यं क्रत्वङ्गमुच्यते॥ तदनैमित्तिकत्वेन त्रयाणां न विहि ष्यते॥ तस्मादध्वरकल्पादौ त्रयाणांसमानकारिता॥' इति शास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य षष्ठः पादः॥६

षष्ठाध्याये सप्तमः पादः।

विश्वजिति पित्रादीनामदेयत्वाधिकरणम्॥ १॥

स्वदाने सर्वमविशेषात्॥ १॥ [यस्य वा प्रभुः स्यादितरस्याशक्यत्वात्॥ २॥]

सर्वस्वदाने पित्रादावपि तद्धन एव वा॥ स्वत्वादाद्यः पितृत्वादावत्यागाद्धन एव तत्॥ १॥

विश्वजिति सर्वस्वं ददातीति श्रुतं तत्र किं ज्ञात्यादीनामपि स्वशब्दवाच्यानां दानमुत धनस्य यत्रास्य स्वामित्वमिति संशये सर्वेषां स्वशब्दवाच्यानां दानमविशेषात्। शक्यन्ते च पित्रादयो परैर्विधेयीकर्तुम्[1]। परस्वत्वापादनं च दानम्। अतः पित्रादयोऽपि देयाः। नैतदेवम्। नहि शक्य दातुम्। स्वत्वत्यागपूर्वकं हि परस्वत्वापादनं दानम्। नच दीयमानोऽपि पिता न पिता भवति यत्र तु प्रभुत्वयोगेन स्वशब्दप्रवृत्तिः[2] तच्छक्यं दातुम्। तस्मिन्हि दत्ते पूर्वस्य स्वामित्वं निव परस्य च स्वामित्वमुपजन्यते[3]। किंचायं स्वशब्दोऽपि भिन्नया शक्त्यात्मीयज्ञातिधनेषु वर्त

यणपश्वादिरादिशब्दार्थः। **साप्तदश्याङ्गत्वेनेति**। यथा यजमानस्य याज्येति षष्ठ्या याज्याङ्गत्वेन यजमानो तद्वदिति भावः। **वैश्यस्यैवेति**। तस्यैव साङ्गाध्वरकल्पोपसंहारसामर्थ्यादिति भावः। प्रकृतेः पाञ्चदश्यावरुद्धत्वात्तत्र दश्यविध्यसंभवमाशङ्क्याह—**तच्चेति**। नन्वेवमपि 'सप्तदशो वै वैश्य' इति वचनाद्वैश्यस्यैवाधिकारः स्यादित्याशङ्क्य प्रा णिकवचनविरोधान्न स्थलान्तरीयार्थवादमात्रेण वैश्यमात्रकर्तृकत्वमित्यभिप्रेत्याह—**वैकृतैरिति**। अध्वरकल्पादिप्रकर म्नातैर्वाक्यैर्नियमतः क्रत्वङ्गतया साप्तदश्यं विधीयते तदुपसंहारसामर्थ्यं च सर्वेषामप्यस्तीति सर्वेषामधिकार इत्यर्थः। चास्मिन्प्रकरणवशाद्वैश्यस्योद्देश्यत्वे प्रकरणानुग्रहान्नाराशंसकर्तृत्वेन वासिष्ठविधिरित्याशङ्कानिराकरणार्थं पादाद्यमित्यपुनरुक्तं तन्त्ररत्ने। सूत्रार्थस्तु—पुरुषविशेषकर्तृकत्वेनाम्नातसाप्तदश्यकल्पेन विकृतावध्वरकल्पादौ कर्तृनियमः स्याद्यज्ञस्याध्वरकल्प साप्तदश्यगुणत्वादितरान्ब्राह्मणादीन्प्रति तदभावात् साप्तदश्याम्नानात् एकस्मिन्वैश्यएव विधिकात्स्न्यादनुष्ठेयसाकल्यात् दशो वैश्य इति लिङ्गाच्च वैश्यस्तोमवद्वैश्याधिकार इति॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिका षष्ठाध्यायस्य षष्ठः पादः॥ ६॥**

स्वदाने सर्वमविशेषात्॥ १॥ पूर्वेषु पादेषु एकपदपर्यालोचनादविशेषतः प्रसक्तस्याधिकारस्य पदान्तरवा न्तरादिबलाद्व्यवस्था कथिता। इह तु यत्पदपर्यालोचनादविशेषतः प्रसक्तिस्तत्पदबलादेव विशेषे व्यवस्थाप्यते इति पा न्तरत्वमस्य सूक्ष्मत्वादानन्तर्यं च। **सर्वेषामिति**। धनमात्रस्य दानासंभवेनावश्यमात्मीयमेव धनमिह स्वशब्देन प्रति पादनीयम्। तथासति चावश्यकत्वादात्मीयपर एवास्त्वात्मीयत्वं च ज्ञात्यादीनामप्यस्तीति तेपि देया इत्याशयः। न परंप्रति पितृत्वापादनाशक्त्या न परस्वत्वापादनं दानं संभवतीत्यत आह—**शक्यन्ते इति**। पितृत्वापादनासंभवे दासादिवद्विधेयतयैव परस्वत्वापादनसंभवान्नानुपपन्नं दानमित्यर्थः। **ननु** तथापि स्वत्वत्यागासंभवात्तत्त्यागपूर्वकं परस्व पादनात्मकं दानं न संभवीत्याह—**परस्वत्वापादनमिति**। परस्वत्वापादनमेव दानं धने तु स्वत्वत्यागंविना परस्व पादनासंभवादार्थिक एव स्वत्वत्यागो न ददात्यर्थः। कन्यादानपुत्रदानविद्यादानादौ स्वत्वत्यागासंभवादित्यर्थः। **स्वत्व त्यागपूर्वकमिति**। त्यागंविना व्यापारान्तराभावात्परस्वत्वापादनेऽपि दानव्यवहाराभावात्त्यागपूर्वकमेव परस्वत्वापा दानम्। कन्यादानादौ तु पराधीनत्वकरणादिना गौणो दानव्यवहारः। अतएव कन्या पितृव्यतिरिक्तस्य सकुल्यादेरपि कन्या दानेऽधिकारः स्मर्यमाण उपपद्यत इति भावः। **प्रभुत्वयोगेनेति**। स्वामित्वयोगेनेत्यर्थः। **भिन्नयेति**। नह्येकेनात्मी यत्वाकारेणैव ज्ञातिधनादिषु स्वशब्दप्रवृत्तिः संभवति अनात्मीयेऽपि धने ज्ञातौ प्रयोगादतो ज्ञातिधनात्मीयेषु भि

१ विधेयाः कर्तुं. २ शब्दवृत्तिः. ३ जायते.

तत्रैकस्मिन्प्रयोगेऽस्यैक एवार्थः। तत्र धनस्य दानसंभवात्तद्विषय एव स्वशब्दः तस्माद्धनस्यैव दानं न पित्रादीनाम् ॥

विश्वजिति भूमेरदेयत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

न भूमिः स्यात्सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात् ॥ ३ ॥

देया न वा महाभूमिः स्वत्वाद्राजा ददातु ताम् ॥ पालनस्यैव राज्यत्वान्न स्वं भूर्दीयते न सा ॥ २ ॥

येयं महापृथिवी सेयं देया नवेति। सापि सार्वभौमस्य धनमिति मन्यमानो दानमाह नासौ कस्य चित्स्वं। राज्यं हि स्वविषयपरिपालनकण्टकोद्धरणभृतिवृत्तित्वेन कर्षकादिभ्यः करादानं दण्ड्येभ्यश्च दण्डादानमित्येतावान्संबन्धः नहि स्वामित्वम्। अतो न सार्वभौमो महापृथिवीं दद्यात् माण्डलिकश्च मण्डलम् ॥

विश्वजित्यश्वादीनामदेयताधिकरणम् ॥ ३ ॥

अकार्यत्वाच्च ततः पुनर्विशेषः स्यात् ॥ ४ ॥

दानं केसरिणां नो वा, विहितप्रतिषेधतः ॥ विकल्पः पर्युदासोऽयं ये यजामहनीतितः ॥ ३ ॥

विश्वजित्येव 'न केसरिणो ददाती'ति हि श्रुतं तत्र केसरिणो दानं नेति विहितप्रतिषिद्धत्वात्पक्षे[1] दानम् ॥ पर्युदासस्त्वयमपि तु वाक्यशेषः स्यादित्यनेन न्यायेनायं च तस्यैव न्यायस्य प्रपञ्चः प्रसङ्गादिहोक्तः ॥

विश्वजित्यविद्यमानसर्वस्वदाननिराकरणाधिकरणम् ॥ ४ ॥

नित्यत्वाच्चानित्यैर्नास्ति संबन्धः ॥ ५ ॥

अर्जयित्वाऽपि किं सर्वं देयं यद्वा यदस्ति तत् ॥ सर्वोद्देशविधेराद्यो न प्राप्ते सर्वताविधेः ॥ ४ ॥

सर्वस्वं ददातीति किं यत्पुरुषोपभोग्यं[2] स्वं कुप्याकुप्यशयनासनगवादि तत्सर्वं ददातीति शास्त्रार्थः। ततश्च यस्यापि यन्नास्ति सोऽपि तदर्जयित्वा दद्यादुत यद्यस्य विद्यते तत्सर्वं ददातीति संशये यत्सर्वं स्वं तद्दद्यादिति श्रुत्यर्थविधिलिप्सया दानविधिं मन्यते। चोदकेन तु दानस्य प्राप्तत्वा-

---

शक्तिरित्यर्थः। **तत्रैकस्मिन्निति**। धनमात्रस्य दानासंभवादात्मीयत्वमर्थादेव लभ्यते। नतु तावता वाक्ये आत्मीयतापरः स्वशब्द इति भावः। **तस्मादिति**। तथाच धनेनैव विश्वजित्यधिकारो न ज्ञात्यादिनेति भावः ॥

न भूमिः स्यात्सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात् ॥ ३ ॥ वास्तुक्षेत्रादिदाने नास्ति विवादः। तेषु तत्पुरुषस्वत्वसद्भावादन्यथा धर्मशास्त्रे भूमिदानविधेर्निर्विषयत्वापत्तिरिति तद्व्यावर्तनार्थमाह—**येयं महापृथिवीति**। **सापीति**। करादानाद्युपयोगात्सार्वभौमः स्वामीति भावः। धनमित्यनेन पित्रादीनां धनत्वाभावाददानेपि भूमेर्धनत्वाद्दानं स्यादिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः सूचिता। धारणचंक्रमणादीनांसर्वपुरुषसाधारण्यात्सर्वपुरुषोऽपि महापृथिव्याः स्वामी सार्वभौमस्य तु परिपालकत्वात्करादानं न तावता स्वत्वेतु कश्चिद्विशेष इत्याह—**नहीति**। एवं ग्रामाधिपतिरपि कृत्स्नग्रामस्वामी गोष्पदादौ[3] हितस्यापि संचारमात्रेण स्वामित्वं तच्च सर्वसाधारणं तेन ग्रामदानविधिरपि गोपथव्यतिरिक्तप्रदेशविषय एवेत्याहुः ॥

अकार्यत्वाच्च ततः पुनर्विशेषः स्यात् ॥ ४ ॥ इह स्वत्वादस्तु दानमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। केसरिणः केसराः सटास्तद्वतोऽश्वानित्यर्थः। **विहितेति**। सर्वस्वं ददातीति विधिना विहितेत्यर्थः। दशमाष्टमपादाद्यन्यायेन पर्युदासत्वेन केसरिव्यतिरिक्तं सर्वस्वं ददातीति तद्वाक्यशेषत्वान्नियमेनैवादानमिति सिद्धान्तमाह—**पर्युदास इति**। सूत्रार्थस्तु—अश्वादिदानस्याकर्तव्यत्वात्तत इतरधनादश्वादीनां पुनर्विशेषः स्यादिति ॥

नित्यत्वाच्च० ॥ ५ ॥ पूर्ववदिह नास्ति पर्युदास इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। सुवर्णरजतभिन्नं धनं कुप्यशब्दार्थः। **तत्सर्वमिति**। ततश्च सर्वविषयस्वकर्मकदानस्यैव क्रतूपकारत्वादविद्यमानमपि संपाद्य देयमित्यर्थः। **सर्वमेवेति**। नन्वस्मिन्पक्षे प्रकृतौ यानि द्रव्याणि देयानि तेषां सर्वताविधिरित्यभ्युपगमे प्रकृतौ च गौश्चाश्वेत्यादिना कतिपयद्रव्याणामेवाम्नानाद्भूम्यादेरनाम्नानात्तद्विषयाणि सर्वाण्यधिकरणान्यनुपपन्नानि स्युः। किंच यद्यस्य विद्यते तत्सर्वं देयमिति सिद्धान्तकोटिपर्यालोचनया सिद्धान्तेऽप्राकृतद्रव्यस्य दानमिष्टमिति गम्यते। प्राकृतेष्वेव द्रव्येषु सर्वताविधिरित्यभ्युपगन्तुं न

---

१ प्रतिषेधात्. २ पुरुषस्योप. ३ गोष्पदादावित्यर्थः.

द्यस्य यदस्ति स तस्मिन्द्वादशशतमात्रं दातुं प्रवृत्तः सन् सर्वमेव दद्यादिति सर्वता विधीयते किंचायं सर्वशब्दः प्रसिद्धस्वत्वेष्वेव सर्वेषूपपन्नत्वान्नासिद्धस्वत्वानामाक्षिपत्यर्जनम् । तस्मान्नार्जयित देयम् ॥

विश्वजिति धर्मार्थसेवकशूद्रस्यादेयताधिकरणम् ॥ ५ ॥

शूद्रश्च धर्मशास्त्रत्वात् ॥ ६ ॥

धर्मार्थसेवकः शूद्रो देयो नो वा, स दासवत् ॥ देयोऽस्वत्वात्पराधीनत्वाभावाच्च न दीयते ॥ ५ ॥

धर्मार्थं परिचारकत्वेन यजमानमुपस्थितो यः शूद्रः स किं देयो न वेति सर्वशब्दानुग्रहात्परवि यीकरणसंभवाच्च देयः । स्वत्वाभावादनिच्छया परवश्यत्वानभ्युपगमसंभवाच्चादेयः । दासस्तुदेय एव

विश्वजिति दक्षिणाकाले विद्यमानानामेव सर्वस्वानां देयताधिकरणम् ॥ ६ ॥

दक्षिणाकाले यत्स्वं तत्प्रतीयेत तद्दानसंयोगात् ॥ ७ ॥

भूतं भावि च देयं स्यात्कालेऽवस्थितमेव वा ॥ आद्यः सर्वश्रुतेरन्त्योऽसंभवादन्ययोस्तदा ॥ ६ ॥

किं दक्षिणाकालात्प्रागेव प्राप्तोपयोगमपि धनमनुपयुज्य प्रयत्नेन धारयित्वा देयं यदपि भावित्वे निश्चितं तदसदपि देयमुत यद्दक्षिणाकालेऽवस्थितं तदेव देयमिति संशये सर्वशब्दानुग्रहाय भूत विनोरपि दानम् दक्षिणाकालीने एव सर्वत्वोपपत्तेर्न धारणप्रयुक्तिः । भाविनश्च तदानीं स्वत्वाभाव शक्यमेव दानम् ॥

विश्वजिति दक्षिणादानोत्तराङ्गानामनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अशेषत्वात्तदन्तः स्यात्कर्मणो द्रव्यसिद्धित्वात् ॥ ८ ॥ [अपि वा शेषकर्म स्यात्क्रतोः प्रत्यक्षशिष्टत्वात् ॥ ९ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ १० ॥ अशेषं तु सम- ञ्जसादानेन शेषकर्म स्यात् ॥ ११ ॥ नादानस्य नित्यत्वात् ॥ १२ ॥ दीक्षासु तु विनिर्देशादक्रत्वर्थेन संयोगस्तस्मादविरोधः स्यात् ॥ १३ ॥]

दक्षिणाक्रतुभुक्त्यर्थं त्रयं देयमुतेष्टये ॥ शिष्टाऽथवा दक्षिणार्थमेवाद्यः सर्वशब्दतः ॥ ७ ॥
क्रतुशेषस्तदा बाध्यः प्रधानत्वादबाधनात् ॥ मध्योऽन्त्यो दक्षिणार्थस्यानुवादात्सर्वताविधेः ॥ ८ ॥

प्रकृतौ कर्मारम्भ एव त्रिधा यजमानेनात्मीयं धनं वचनबलाद्व्यवस्थापितम्—इदं मे भक्षार्थं

शक्यते किंतु प्रकृतितः प्राप्तदाने प्राकृताप्राकृतौदासीन्येन द्रव्यमात्रस्य सर्वता विधीयते इति वक्तव्यम् । तथासति अ द्रव्यस्य निवारणमशक्यमिति चेन्मैवम् । द्रव्यमात्रस्य सर्वताविधानेपि प्रकृतौ विद्यमानस्यैव दानदर्शनात् इहापि वि नस्यैव सर्वता भवति नाविद्यमानस्येत्यङ्गीकारात् । तदुक्तं तन्त्ररत्ने 'विद्यमानस्य च दानं प्राप्त'मिति तस्यैवेयं सर्वता वि यते । इहापि ग्रन्थे यस्य यदस्तीत्युपक्रम्य सर्वता विधीयते इत्युक्तेर्विद्यमानस्यैव सर्वताविधिरिति स्पष्टं प्रतीयत इ काप्यनुपपत्तिः । अस्तु वा धनमात्रस्य दानविधिस्तथापि धनमात्रस्य दानासंभवादात्मीयस्यैव दानं वाच्यम् । तथाचा ऽनात्मीयत्वान्नास्ति दानमित्याह—**किंचेति** । सूत्रार्थस्तु—दानस्य नित्यत्वादर्जनीयानां द्रव्याणां कदाचिदलभेनानि त्वान्न तैर्दानस्यास्ति संबन्ध इति ॥

शूद्रश्च धर्मशास्त्रत्वात् ॥ ६ ॥ धर्मशासनार्थमुपनतस्य शूद्रस्य तदानीं विधेयतया स्वत्वसद्भावाद्दानं स्यादिति प्र वस्थानात्सङ्गतिः । **स्वत्वाभावादिति** । स्वस्य धर्मशिक्षार्थं शिश्रीषामात्रं स्वयमेवाङ्गीकृतवानित्येतावता नासौ कस्य त्वमित्यर्थः । ननु तर्हि शिश्रीषुवद्दासस्याप्यनिच्छासंभवान्न दानं स्यादित्यत आह—**दास इति** । तस्य परतन्त्र ऽनिच्छा न युक्तेति भावः । सूत्रार्थस्तु—शूद्रश्च न देयः धर्मशास्त्रत्वात् । धर्मशासनार्थमुपनतत्वादिति यावत् ॥

दक्षिणाकाले० ॥ ७ ॥ **प्रागिति** । क्रतुकर्तव्यताध्यवसायानन्तरमिति शेषः । **सर्वशब्देति** । भाविनोऽ भावनिश्चयवदेव स्वत्वं, सतिच स्वत्वे देशान्तरस्थस्येव दानमुपपद्यत इति पूर्ववदिह सर्वशब्दस्वारस्यं न परित्याज्यमित **धारणेति** । धारणयत्नं विनापि शास्त्रोपपत्तौ धारणे मानाभावादिति भावः । **भाविन इति** । निश्चितस्यापि दैवान्म बाद्वा विघ्नसंभवान्निश्चयस्य स्वत्वोपायत्वेनापरिगणनाच्चेति भावः ॥

अशेषत्वात्तदन्तः स्यात्कर्मणो द्रव्यसिद्धित्वात् ॥ ८ ॥ इह त्रिविधस्यापि स्वत्वेन भाविवैषम्येण प्रला

१ तदन्ते,

क्रत्वर्थमिदं दक्षिणार्थमिति । तत्र यद्दक्षिणार्थं तन्मध्ये द्वादशशतं दत्तं इह तु किं त्रिविधमपि दातव्यं कर्मशेषं चोत्स्रष्टव्यमुत यावता क्रतुशेषं निर्वर्तते तावच्छिष्ट्वान्यत्सर्वं देयमुत यद्दक्षिणार्थं निहितं तदेव सर्वं देयमिति संशयः । 'प्रत्यक्षवचनादिष्टसर्वदानविरोधतः ॥ चोदकावगतं कर्म शेषं लभ्येत दुर्बलम् ॥ प्रधानत्वात्क्रतोर्नैव दानं तद्बाधनक्षमम् ॥ किंचित्तु क्रतवे शिष्ट्वा सर्वमन्यत्प्रदीयते ॥ दक्षिणार्थेन निर्दिष्टं प्राप्तं द्रव्यमनूद्य तु ॥ विधेयं सर्वतामात्रं लाघवं हि तथा विधेः ॥'

अहर्गणस्थेऽपि विश्वजिति सर्वस्वदानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अहर्गणे च तद्धर्मा स्यात्सर्वेषामविशेषात् ॥ १४ ॥ [द्वादशशतं वा प्रकृतिवत् ॥ १५ ॥ अतद्गुणत्वात्त नैवं स्यात् ॥ १६ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १७ ॥]

विश्वजित्यष्टरात्रादौ किं शतं द्वादशाधिकम् ॥ सर्वं वाद्यश्चोदकोक्तेरन्त्यो नामातिदेशतः ॥ ९ ॥
एतद्भाष्ये वार्तिके तु सप्ताहानुजिघृक्षया ॥ आद्यः सिद्धान्तितः प्राप्तिमात्रत्वेनेदमीरितम् ॥ १० ॥

अस्त्यष्टरात्रोऽहीनः, तस्य विश्वजित् प्रथममहः, ततोऽभिप्लवः षडहः, ततोऽभिजित् । तत्र विश्वजिति संशयः किं द्वादशशतं दक्षिणा स्यादुत सर्वस्वं दक्षिणेति । तत्र—'गणेषु द्वादशाहस्य विध्यन्तः स्थापयिष्यते ॥ द्वादशं च शतं ज्योतिष्टोमात्तत्रातिदिश्यते ॥ विश्वजित्यपि सैव स्याद्दक्षिणा गणवर्तिनी ॥ नामातिदेशप्राबल्यात्सर्वस्वं त्वेव दक्षिणा ॥' इदं च प्राप्तिमात्रपरमधिकरणं प्राप्तं विश्वजिति सर्वस्वं बाधित्वेतरेषां सप्तानामह्नां द्वादशशतदक्षिणानां भूयसां साधर्म्याद्द्वादशशतमेव देयमेकैव च तन्त्रेण सर्वेषामेकप्रयोगवर्तिनां दक्षिणा न पृथक्पृथक् प्रदातव्या । तस्माद्भूयोनुग्रहाय द्वादशशतमेव देयम् ॥

विश्वजिति द्वादशशतन्यूनधनस्यानधिकाराधिकरणम् ॥ ९ ॥

विकारः सन्नुभयतोऽविशेषात् ॥ १८ ॥ [अधिकं वा प्रतिप्रसवात् ॥ १९ ॥ अनुग्रहाच्च पादवत् ॥ २० ॥]

न्यूनेऽप्युक्तशतात्किं स्यात्सर्वताधिक एव वा ॥ संभवादग्रिमोऽन्त्यः स्यादानन्त्ये सर्ववर्णनात् ॥ ११ ॥

सर्वस्वदान एव संशयः किं यस्य द्वादशशतान्न्यूनं धनं सोऽपि तावन्मात्रं सर्वस्वं दत्वाधिक्रियते

नात्सङ्गतिः । सर्वताविधेः आत्मीयस्वमात्रगोचरतया भागत्रयसाधारण्यमित्याशयेनाह—**प्रत्यक्षेति** । **चोदकावगतमिति** । नच सर्वसोमयागाभ्यासानां प्रधानत्वात्प्रधानस्य वैकृतवाक्यविधेयत्वात्कथं चोदकावगम्यत्वमिति वाच्यम् । 'विश्वजिता यजेते'ति यागमात्रं श्रूयते नाभ्यासः । चोदकादैन्द्रवायवादिदेवताकग्रहणादिप्राप्त्या त्वभ्यासंविना तदुपसंहाराशक्तेश्चोदकादिनैवाभ्यासकल्पना । तथाच प्रत्यक्षसर्वस्वदानविधिबलाद्दक्षिणादानात्परस्य कर्मशेषस्य लोपे अर्थात्तत्पूर्वं कर्तव्याभ्यासमात्रे वैकृतविधेः पर्यवसानमिति पूर्वपक्ष्यभिमानादिति भावः । दक्षिणापेक्षया इतराङ्गानामपि प्राधान्याद्दक्षिणानुसारेणाङ्गकलापशेषलोपो न युक्तः । प्रमाणबलाबलात्प्रमेयबलाबलं ज्याय इति शिष्टाकोपे पूर्वं प्रतिपादितत्वादिति पक्षान्तरमाह—**प्रधानत्वादिति** । अत्यन्ताप्राप्तदानके भागान्तरेऽपि सर्वताविधौ विधिबलादेव तत्र दानप्रवृत्त्या विधेर्गौरवं स्यादिति यज्ञार्थनिर्दिष्टभागमात्रगोचरत्वं तस्येति सिद्धान्तमाह—**दक्षिणार्थेनेति** । सूत्रार्थस्तु—कर्मणो द्रव्याधीनसिद्धिकत्वादशेषत्वात्कर्मशेषलोपात्तदन्तं दक्षिणादानान्तं स्यादिति । यद्वा शेषत्वाद्द्रव्यशेषत्वाभावादिति ॥

अहर्गणे च तद्धर्मा स्यात्० ॥ १४ ॥ एकाहविश्वजिति सर्वस्वदानेऽहर्गणान्तर्गतेऽपि तथेतिप्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **अभिप्लव इति** । 'ज्योतिर्गौरायुरायुर्गौर्ज्योति'रिति षडहानीत्यर्थः । **स्थापयिष्यत इति** । 'गणेषु द्वादशाहस्ये'त्यष्टम इति शेषः । **अतिदिश्यत इति** । इदंच द्वादशाहदक्षिणोपलक्षणपरमन्वहं द्वादशशतं ददातीत्यादीनां बहूनां दक्षिणाकल्पानां द्वादशाह आम्नानेन ज्योतिष्टोमातिदेशासंभवादिति ध्येयम् । **ननु** विश्वजितस्तदितरेषामह्नां च दक्षिणाभेदो न संभवति चिकीर्षितप्रयोगाङ्गत्वाद्दक्षिणायाः प्रयोगस्य च गणगोचरस्यैकत्वादेकैवात्र दक्षिणा । नच सा सर्वस्वात्मिका संभवति । तथात्व इतरेषां सप्तानां धर्मबाधप्रसङ्गात्, मुख्यापेक्षया भूयसामेव प्राबल्यमिति द्वादशे वक्ष्यमाणत्वात् । नच मुख्यप्राबल्यं क्त्वाचिन्तयेति वाच्यम् । तथापि चोदकापेक्षया नामप्राबल्यस्य सप्तमे वक्ष्यमाणत्वेन तत एव गतार्थत्वादित्यत आह—**इदं चेति** । वस्तुतो नामप्राबल्यात्सर्वस्वप्राप्तिरस्तीत्येवं प्रतिपादनमात्रेऽस्य तात्पर्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—अहर्गणे विद्यमानोऽपि विश्वजित् सर्ववेदसधर्मयुक्तः सर्वेषां विश्वजितामविशेषादिति ॥

विकारः सन्नुभयतोऽविशेषात् ॥ १८ ॥ यथा सर्वविश्वजितामविशेष एवं सर्वस्वदाने सर्वपुरुषाणामविशेष इति

उत यस्याधिकं स एवेति । 'तत्र न्यूनेऽधिके वापि सर्वशब्दोपपत्तितः ॥ उभयोरधिकारः स्यान्न न नाधिकदायिनोः ॥ इदं तु प्रकृतेः प्राप्तं सर्वदानं नियम्यते ॥ तत्र चानतिसिध्यर्थमधिकं सर्वमीतम् ॥' ज्योतिष्टोमे हि द्वादशशतं विधाय पश्चादुक्तं 'यद्येतावता ऋत्विजो न नमेयुरपि सर्वस्वेने' द्वादशशतादसिद्धां चानतिं ततोऽधिकमेव सर्वस्वं साधयितुं शक्नुयात् न न्यूनमतः प्रकृतौ तावद्द्वादशताधिकमेव सर्वस्वं, यच्च प्राकृतं तस्यैव नियममात्रमिह क्रियते । तस्मादधिकदानेनैवात्राधिकारः

अपरिमितशब्दस्य संख्यान्तरत्वाधिकरणम् ॥ १० ॥

अपरिमाणे शिष्टस्य संख्याप्रतिषेधस्तच्छ्रुतित्वात् ॥ २१ ॥ [कल्पान्तरं वा तुल्यवत्प्रसंख्यानात् ॥ २२ ॥]

देयैका षट्शतं वाऽपरिमितं त्विति वारयेत् ॥ एकादिकां पूर्वसंख्यां यद्वा संख्यान्तरे विधिः ॥ १२ ॥
नञ्प्रयोगान्निषेधः स्याद्व्युत्पत्त्या मानशून्यता ॥ रूढ्या बहुत्वं नैकादिनिषेधोऽन्यविधिस्ततः ॥ १३ ॥

आधाने श्रुतं 'एका देया षट् देया द्वादश देयाश्चतुर्विंशति देयाः शतं देयं सहस्रं देयं अपरिदेय'मिति । तत्रापरिमितं देयमिति किं पूर्वोक्तैकादिपरिमाणप्रतिषेधः उतायमपि संख्यान्तरविरिति संशयः । तत्रावयवव्युत्पत्त्या परिमाणशून्यमुच्यते । नच परिमाणशून्यस्य दानं संभवअतः प्रकृतपरिमाणशून्यमुच्यते, ततस्तस्य प्रतिषेधः । उच्यते—बह्वर्थवचनोऽयं समुदायप्रसिद्धसाचावयवप्रसिद्धेर्बलीयसी । नचालब्धात्मिका रूढिः । निर्ज्ञातपरिमाणेष्वपि बहुत्वमात्रेणापरिशब्दप्रयोगात् । तस्मादयमपि संख्यान्तरविशिष्टो दानविधिः ॥

अपरिमितशब्देन सहस्राधिकग्रहणाधिकरणम् ॥ ११ ॥

अनियमोऽविशेषात् ॥ २३ ॥ [अधिकं वा स्याद्बह्वर्थत्वादितरेषां संनिधानात् ॥ २४ ॥ अर्थवादश्च तद्वत् ॥ २५ ॥]

अर्वागपि बहुत्वं तत्सहस्राद्रूर्ध्वमेव वा ॥ संभवादग्रिमोऽन्यः स्यात्सहस्रानन्तरोक्तितः ॥ १४ ॥

बहुत्वविधिरपरिमितशब्द इति स्थितं किं तत्सहस्रान्न्यूनमधिकं वा उताधिकमेवेति संशये गपि बहुत्वसंभवादनियमः । नैवम् । 'आपेक्षिको हि बह्वर्थः सहस्रापेक्षया भवेत् ॥ तस्यानन्तर्देशात्सहस्रादधिकस्ततः' ॥

इतिहसेत्यादिपरकृतिपुराकल्पानामर्थवादताधिकरणम् ॥ १२ ॥

परकृतिपुराकल्पं च मनुष्यधर्मः स्यादर्थाय ह्यनुकीर्तनम् ॥ २६ ॥ [तद्युक्ते च प्रतिषेधात् ॥ २७ ॥ निर्देशाद्वा तद्धर्मः स्यात्पञ्चावत्तवत् ॥२८॥ विधौ तु वेदसंयोगादुपदेशः स्यात् ॥२९॥ अर्थवादो वा विधिशेषत्वात्तस्मान्नित्यानुवादः स्यात् ॥३०॥

माषान्मे पचतेत्येतद्वार्ष्णिष्वेवाखिलेषु वा ॥ उक्तेर्विधेश्च तौ पक्षौ कृत्वाचिन्तार्थवादतः ॥ १५ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रुतम् 'इति ह स्माह बटकुर्वार्ष्णिर्माषानेव मह्यं पचते'ति स विधिरुतार्थ

प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । तत्र न्यून इति वचनस्य बहुविषयत्वायापूर्वविधिरस्त्वित्याशयः । नियमविधिसंभवेऽपूर्वविध्यन्यायागतं सर्वविषयत्वमपि न दोष इति सिद्धान्तमाह—**इदं तु प्रकृतेरिति** । सूत्रार्थस्तु—सर्वस्वधर्मः प्रकृतिसन्नुभयतो न्यूनेऽधिके च स्यादविशेषादिति ॥

अपरिमाणे० ॥ २१ ॥ अत्र यथा सर्वस्वं ददातीति नापूर्वविधिः एवमिह न संख्यान्तरविधिरिति प्रत्यवस्थानङ्गतिः । **अवयवेति** । तत्परिमाणविरहादेवाज्ञातपरिमाणं भवति । तद्वताज्ञातपरिमाणत्वगुणयोगादेव बहुष्वपि प्रयोपत्त्या नास्ति रूढिरिति भावः । **नचेति** । अशक्यत्वादिति भावः । एवंच परिमाणशून्यस्य दानासंभवान्नञःशब्देनान्वयासंभवात् 'असूर्यंपश्या राजदारा' इत्यादिवदसमर्थसमासमप्याश्रित्याख्यातेनैवान्वयात्प्रकृतस्यैकादिपरिमाणनिषेध इत्याह—**अत इति** । ततश्चैकादिपरिमाणस्य विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति भावः । अपरिमितमस्य धनमितिनिर्ज्ञातपरिमाणेऽपि प्रयोगान्न पूर्वोक्तरीत्या गौणत्वं संभवति तेन कुशलप्रवीणाश्वकर्णादिवद्रूढिरेवेत्याह—**निर्ज्ञातेति** सूत्रार्थस्तु—अपरिमाणे श्रूयमाणे शिष्टस्यैकादेर्या संख्या एकत्वादिका तत्प्रतिषेधः स्यादिति ॥

अनियमोऽविशेषात् ॥ २३ ॥ पूर्वोक्ते विशेषविचारात्सङ्गतिं सूचयति—**बहुत्वेति** । **अर्वागपीति** । विनापूर्वापेक्षया संकोचायोगादिति भावः । बहुत्वस्य स्वत आपेक्षिकत्वात्तदपेक्षानुसारादावश्यके संकोचे सन्निहितसहस्रापेधिकं बहुत्वं ग्राह्यमित्याह—**आपेक्षिको हीति** ॥

परकृतिपुराकल्पं० ॥ २६ ॥ **पचतेति** । भोजनार्थमिति शेषः । **विधिरिति** । औपवसथ्येहनि आरण्

---

१ ततो न्यूने. २ सुज्ञातपरि. ३ शब्दे प्रयोगात्तस्मादयमपि इति स्थितं.

इति संशये 'विधिरर्थवत्त्वाद्वादमात्रं ह्यनर्थकं' इत्येतदुदुम्बराधिकरणपूर्वपक्षे स्थितं तमेव पूर्वपक्षं मनुष्यधर्मः स्यादिति स्मारयित्वा कृत्वाचिन्तयाधिकारश्चिन्त्यते यदा विधिस्तदा किं वृष्णिगोत्राणामुत सर्वपुंसामिति । वार्ष्णिकर्तृकत्वसंस्तवात्तद्गोत्राणामेव स्यात् । मैवम् । स्तुत्यस्य विधिर्न स्तुत्युपायस्य । अत्र च न वार्ष्णिकर्तृको माषपाकः स्तूयते अन्यस्य स्तावकस्याभावात्, किंतु वार्ष्णिकृतत्वेन करणेन माषपाकस्य स्तुतिः । अतो माषपाकमात्रविधानात्सर्वपुंसामधिकारः स्यात् । अर्थवादो वेति कृत्वाचिन्तोद्घाटनम् ॥

सहस्रसंवत्सरशब्दस्य सहस्रदिनपरताधिकरणम् ॥ १३ ॥

सहस्रसंवत्सरं तदायुषामसंभवान्मनुष्येषु ॥ ३१ ॥ [अपि वा तदधिकारान्मनुष्यधर्मः स्यात् ॥ ३२ ॥ नासामर्थ्यात् ॥ ३३ ॥ संबन्धादर्शनात् ॥ ३४ ॥ स कुलकल्पः स्यादिति कार्ष्णाजिनिरेकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३५ ॥ अपि वा कृत्स्नसंयोगादेकस्यैव प्रयोगः स्यात् ॥ ३६ ॥ विप्रतिषेधात्तु गुण्यन्यतरः स्यादिति लावुकायनः ॥ ३७ ॥ संवत्सरो विचालित्वात् ॥ ३८ ॥ सा प्रकृतिः स्यादधिकारात् ॥ ३९ ॥ अहानि वाऽभिसंख्यत्वात् ॥ ४० ॥]

सहस्रवत्सरं सत्रं गन्धर्वादेर्नृणामुत ॥ रसायनेन सिद्धानां कुलकल्पोऽथवोक्तितः ॥ १६ ॥
तदायुर्वाऽथ सार्धद्विशतानामुत मासगा ॥ वत्सरोक्तिरुत द्वादशरात्रेषु दिनेषु वा ॥ १७ ॥
आद्यो दीर्घायुषः सत्त्वान्नृणामेवाग्निसंभवे ॥ द्वितीयोऽस्तु रसस्यायुरहेतुत्वे तृतीयकः ॥ १८ ॥
कृत्स्नकर्तुः फलित्वेऽस्तु तुर्योऽर्थासंभवे सति ॥ पञ्चमोऽस्तु चतुर्विंशत्युत्तमाः सत्रिणो यदि ॥ १९ ॥
षष्ठोऽस्तु यो मास एव संवत्सर इतीरणात् ॥ सहस्रमासा नाधानादूर्ध्वं चेदस्तु सप्तमः ॥ २० ॥
वत्सरप्रतिमा द्वादश रात्रय इति श्रुतेः ॥ न रात्रिष्वब्दशब्दोऽत्र प्रतिमाया विशेषणात् ॥ २१ ॥
स्वारस्यान्त्रिवृदाद्युक्तेरष्टमः पक्ष इष्यते ॥ त्रिवृदादिपदैः स्तोमविशिष्टमहरुच्यते ॥ २२ ॥
नाहःसंघस्ततोऽहःसु गौणी संवत्सराभिधा ॥ तस्माद्विश्वसृजां सत्रं सहस्रदिनमिष्यते ॥ २३ ॥

'पञ्चपञ्चाशतस्त्रिवृतः संवत्सराः पञ्चपञ्चाशतः पञ्चदशाः पञ्चपञ्चाशतः सप्तदशाः पञ्चपञ्चाशत एकविंशाः विश्वसृजामयनं सहस्रसंवत्सर'मिति किमस्मिन्सत्रे ये गन्धर्वादयः सहस्रायुषस्तेषामधिकार उत मनुष्याणामेव । यदा मनुष्याणां तदा किं रसायनादिसंपादितसहस्रायुषामुत कुलकल्पः, उत विश्वसृजामयनं कुर्वतां सहस्रायुष्ट्वम्, अथवार्धतृतीयानां शतानामधिकारः, उत मासेषु

जनादिना सह विकल्पितमाषभोजनस्य विधिरित्यर्थः । **ननु** सर्वेषां विधिसरूपाणामर्थवादत्वमौदुम्बराधिकरण एवोक्तमिह तद्युत्पादनं पुनरुक्तमित्याशङ्क्य नेह विधिरिति पूर्वपक्षं कृत्वाऽर्थवादो व्युत्पाद्यते किंतु विधित्वपक्षे चिन्तान्तरं क्रियत इति नोक्तदोष इत्याह—**स्थितमिति । वार्ष्णिकर्तृकत्वेति ।** तत्कर्तृकत्वसंस्तवात्कल्प्यमानो विधिस्तन्मात्रविषयो भवतीति भावः । ततश्चापरिमितशब्दवदिहापि नाविशेष इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । वृष्णिकर्तृकत्वं स्तावकत्वेनोपात्तं न स्तुत्यं भवितुमर्हतीति तेन विशिष्टपुरुषाचरितत्वेन माषपाकमात्रमेव स्तोतव्यमिति तत्कल्प्यविधेः सर्वविषयत्वमितरथा बट्कुवार्ष्णिव्यतिरिक्तवृष्णिगोत्रविषयत्वमपि न स्यादित्याह—**मैवमिति । अर्थवादो वेति ।** 'अर्थवादो वा विधिशेषत्वा'दिति त्रेणारण्याशनविधिशेषत्वादर्थवादः जर्तिलयवाग्वादिवदिति कृत्वाचिन्तोद्घाटनमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—'इतिहस्माह बट्कु'त्यायेककर्तृकमुपाख्यानं परकृतिः । 'उल्मुकैः सह पूर्वे समाजग्मुस्तानसुरा रक्षांसि निजघ्नु'रित्यादिकमनेककर्तृकोपाख्यानं पुराकल्पः । तदिदं द्वयमपि मनुष्यधर्मः मनुष्यधर्मत्वेन विधेयं स्यात् तथासति तत्कीर्तनं प्रयोजनाय भवतीति । यद्यपि पुराकल्पोदाहरणे कृत्वाचिन्ता नास्ति तथापि 'ग्रहपतेरेवाग्निषु निर्मथ्य निर्वपेरन्नि'ति विध्यन्तरशेषत्वादग्निसंसर्गस्तुत्यर्थमुल्मुकसंसर्गनिन्देति निन्दा कल्प्या । निषेधबलेन पूर्वपुरुषाचरितत्वेन वा विधिः कल्पनीय इत्येव विधित्वार्थवादत्वप्रकारमात्रसारूप्येण सूत्रभाष्ययोः सहोदाहरणम् । नच विधित्वे किं केवलमनुष्यधर्मः उत सत्रप्रकरणात्क्रतुयुक्तपुरुषधर्मः केवलक्रतुधर्मो वेति तत्रापि चिन्तान्तरं संभवतीति वाच्यम् । निवीताधिकरणेन गतार्थत्वादिति । तदुक्तं न्यायसुधायां—न तु पुराकल्पोदाहरणे कृत्वाचिन्ता काचिदस्तीति ॥

सहस्रसंवत्सरं० ॥ ३१ ॥ पूर्वत्र वृष्णिगोत्राणामेवेति नियमाभावेपि इह गन्धर्वाद्यधिकारनियमोऽस्तीति प्रत्यव-

१ सर्वेषामिति. २ कारणेन माषपाकः स्तूयते.

संवत्सरत्वमाश्रित्य सुखेनैवायं मनुष्याधिकारः, उत द्वादशरात्रिषु संवत्सरशब्दः, उत दिवसेष्वि
पक्षाः । तत्र मनुष्याणां सहस्रायुष्ट्वासंभवाच्छ्रुतिबलाद्गन्धर्वाधिकारस्तेषां त्वभ्युपसंहारासामर्थ्या
न्मनुष्याणामेव रसायनलब्धसहस्रायुषां रसायनस्यैतावदायुःसंपादनासामर्थ्यात् 'शतायुः पुरु
इति श्रुतेः कुलकल्पः 'शास्त्रफलं प्रयोक्तरी'ति न्यायात् समग्रकर्मानुष्ठायिनां फलं न विकलानुष्ठा
नाम् । अतो न कुलकल्पः । सत्रारम्भादेव तु सहस्रायुष्ट्वं कल्प्यतामितीदमप्यर्थासंभवादेवानुप
न्नम् । तस्मात्पञ्चपञ्चाशत इति यजमानाभिप्राया संख्या । एकोऽपि त्रिवृत्स्तोमकयागयुक्तः सं
सरः पञ्चपञ्चाशत्संख्याकैः प्रत्येकं कर्तव्यभूतैः संबध्यमानस्तत्संख्यो भवति, तथा पञ्चदशाद
पीति । तेन चतुःसंवत्सरमिदं सत्रमर्धतृतीयैर्यजमानशतैः क्रियमाणं सहस्रसंवत्सरमिति कथ्य
अयमपि पक्षोऽयुक्तः बुद्धावत्यन्तमनारूढः 'चतुर्विंशतिपरमाः सप्तदशावराः सत्रमासीर'न्नि
वचनविरुद्धो दुरभ्युपगमः । तस्मात्संख्याशब्दं संवत्सरशब्दं वा गौणमाश्रित्यात्र मनुष्याधिक
समाश्रयितव्यः । तत्रापि संख्याशब्दस्य मुख्यत्वादेकार्थनिश्चयसामर्थ्याच्च न स्वार्थत्यागः । संव
रपदं तु जघन्यत्वात्सौरचान्द्रमसाद्यनेकार्थसाधारणत्वेन चार्थनिश्चयासामर्थ्याद्गौणं भवति ।
यो मासः स संवत्सर इति दर्शनान्मासेषु तत्राप्यशक्तिस्तदवस्थैव । नह्याधानादूर्ध्वं सहस्रमासं
वनं संभवति तस्मात् 'संवत्सरप्रतिमा वै द्वादशरात्रय' इति प्रयोगाद्द्वादशरात्रिषु संवत्सरशब्दः।
माविशेषणं त्वत्र संवत्सरशब्दः । न तस्य द्वादशरात्रिषु प्रयोगः । तस्मात्त्रिवृदादिशब्दसामञ्जस्य
वसेषु संवत्सरशब्दः । 'त्रिवृदादिपदैः स्तोमविशिष्टमहरुच्यते ॥ नाहःसङ्घस्ततोऽहःसु गौणी सं
राभिधा ॥' इति श्रीशास्त्रदीपिकायां षष्ठाध्यायस्य सप्तमः पादः ॥ ७ ॥

स्थानात्संगतिः । **श्रुतिबलादिति** । संवत्सरशब्दस्य दिवसपरत्वे लक्षणाप्रसङ्गाच्छ्रुतिबलादेवाभ्याद्यभावेऽप्यधि
कल्प्यस्तेषां च पुराणादितोऽधिकायुष्ट्वमिति भावः । कल्पनावश्यंभावेऽभ्युपसंहारानुगुण्याद्रसायनादेस्तादृगायुःकल्प
न्याय्यमित्याह—**अभ्युपसंहारेति** । **असामर्थ्यादिति** । रसायनादेरप्यारोग्यहेतुत्वमात्रं दृष्टं न त्वायुर्वृद्धिहेतु
लोके कुत्रापि तथात्वाभावादित्यर्थः । **ननु** वैद्यके रसायनस्याधिकायुर्हेतुत्वमङ्गीक्रियत इत्याशङ्क्य श्रुतिविरोधात्तत्की
र्थवादमात्रमित्याशयेनाह—**शतायुरिति** । **कुलकल्प इति** । येनारब्धं तत्पुत्रादिभिः समापनीयमित्यर्थः ।
'शास्त्रफलं प्रयोक्तरी'ति न्यायानुगुणत्वात्सत्रानुष्ठानमात्रेण तदनुष्ठातॄणां फलं कल्प्यतामिति पक्षान्तरमाह—**सत्रार
दिति** । **असंभवादिति** । मानाभावात्सत्रविधेरन्यथाप्युपपत्तेरिति भावः । **यजमानेति** । एवंच 'पञ्चपञ्चाशतो
मानास्त्रिवृत्स्तोमकसोमयागमेकं संवत्सरं पञ्चदशस्तोमकमेकं संवत्सरं सप्तदशस्तोमकमेकं संवत्सरमेकविंशस्तोमकमेकं
त्सरमुपेयु'रिति वाक्यार्थो विवक्षितस्तथाप्येकैकसंवत्सरः पञ्चपञ्चाशत्संख्यैः यजमानैः संबन्धात्स्वयमपि तावत्संख्य
चतुर्णामपि संवत्सराणामेवं पञ्चपञ्चाशत्संख्यात्वे सहस्रवत्सरमुपपद्यते । एकस्यैव त्रिवृत्संवत्सरस्य तावत्संबन्धेन
बन्धप्राप्तबहुत्वानुवादः । त्रिवृतः संवत्सरा इति बहुवचनमिति भावः । **अर्धतृतीयैरिति** । तृतीयमर्धमेव न पूर्णं
र्धाधिकद्विशतसंख्याकैरित्यर्थः । **अयुक्त इति** । त्रिवृत्संवत्सरशब्दसमानाधिकृतस्य पञ्चपञ्चाशच्छब्दस्य यजमानसं
कत्वायोगादिति भावः । **बुद्धाविति** । यजमानस्यात्रानुपात्तत्वेन तद्गतत्वेन संख्याबुद्धिर्न संभवतीत्यर्थः । **तस्मात्सं**
संवत्सरशब्दयोः सामानाधिकरण्यमेव न्याय्यमित्याशयेनाह—**तस्मादिति** । **मासेष्विति** । विश्वसृजामयनप्र
गवामयने मासानां संख्येयत्वदर्शनाद्विकृतसंख्यायाः प्राकृतमाससगतसंख्यावदाम्नानौचित्यादिति भावः । **नहीति** । उप
नाध्ययनदानप्रतिग्रहपुत्रजननोत्तरकालत्वादाधानस्येति भावः । **आधानादूर्ध्वमिति** । सोमादूर्ध्वमित्यर्थः । इष्टप्र
ज्ञानामेव सत्राधिकारात् । **प्रयोगादिति** । तथाच प्रसिद्धिप्राचुर्यात्तत्परत्वमित्यर्थः । **ननु** द्वादशसु रात्रिषु प्रयोग
वेऽपीहैव तत्परत्वमस्तु यथान्यत्र प्रयोगाभावेऽपि दिवसपरत्वं तद्वदित्यत आह—**तस्मादिति** । तत्र त्रिवृदादिश
स्तोत्रीयासंख्यावाचकानां द्वादशरात्रिष्विव दिवसेऽपि लक्षणातौल्यात्कथं सामञ्जस्यमित्याह—**त्रिवृदादिपदैरिति**
त्रिवृदादियुक्ते दिवसे लक्षणा तत्सङ्घे तु लक्षितलक्षणेत्यस्ति विशेष इत्यर्थः । **ननु** सर्वत्र पञ्चाशच्छब्दः संख्याप्र
न तु संख्येयप्रधानस्तथा सति पञ्चाशत्संख्यावच्छिन्नानां पञ्चसंख्यासंबन्धायोगेन पञ्चशब्दानन्वयापत्तिः। संख्याप्राधा
तु तद्विशेषकत्वेन पञ्चशब्दान्वयः संभवति । एवंच संवत्सरशब्देन संख्येयवचनेन सामानाधिकरण्यमनुपपन्नम् ।
वैयधिकरण्येनान्वयः संभवति । त्रिवृदादिसंवत्सराणां पञ्चपञ्चाशत इति षष्ठ्यभावादिति चेत्सत्यम् । संख्येयवच
त्रिवृदादिसंवत्सरशब्दस्य लक्षणया सामानाधिकरण्यमिति गृहाण । सूत्रार्थस्तु—सहस्रसंवत्सरं सत्रं मनुष्येष्वसंभवात्सह
युषां गन्धर्वादीनाम् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां षष्ठाध्यायस्य सप्तमः पादः ।**

---

१ त्सरशब्दमा. २ कर्तृभूतैः. ३ रण्येनार्थनिश्चया.

षष्ठाध्यायेऽष्टमः पादः ।

चतुर्होतृहोमेऽनाहिताग्नेरेवाधिकाराधिकरणम् ॥ १ ॥

इष्टिपूर्वत्वादक्रतुशेषो होमः संस्कृतेष्वग्निषु स्यादपूर्वोऽप्याधानस्य सर्वशेषत्वात् ॥ १ ॥ [इष्टित्वेन तु संस्तवश्चतुर्होतृनसंस्कृतेषु दर्शयति ॥ २ ॥ उपदेशस्त्वपूर्वत्वात् ॥ ३ ॥ स सर्वेषामविशेषात् ॥ ४ ॥ अपि वा क्रत्वभावादनाहिताग्नेरशेषभूतनिर्देशः ॥ ५ ॥ जपो वानग्निसंयोगात् ॥ ६ ॥ इष्टित्वेन तु संस्तुते होमः स्यादनारभ्याग्निसंयोगादितरेषामवाच्यत्वात् ॥ ७ ॥ उभयोः पितृयज्ञवत् ॥ ८ ॥ निर्देशो वानाहिताग्नेरनारभ्याग्निसंयोगात् ॥ ९ ॥ पितृयज्ञे संयुक्तस्य पुनर्वचनम् ॥ १० ॥]

चतुर्होत्राख्यमन्त्रेण होमः साग्नेरुतोभयोः ॥ अनग्निके विधिर्वाद्यो होमत्वात्क्रतुहोमवत् ॥ १ ॥
उभयोः पुरुषार्थत्वात्तृतीयो वचनात्तु तत् ॥ अनाहिताग्नेरेषा वा इत्यग्नौ लौकिके हुतिः ॥ २ ॥

सन्ति चतुर्होतृसंज्ञका मन्त्रास्तैर्जपहोमाः पुरुषार्थतया विहिताः 'चतुर्होतारं प्रयुञ्जीत चतुर्होत्रा प्रजाकामो जुहुया'दिति ये होमास्ते किमाहिताग्न्यधिकारा आहवनीये कार्या उतानाहिताग्न्यधिकारा लौकिकेऽग्नौ स्युरथवोभयाधिकारा इति संशयः । तदर्थमिदं विचार्यते—'एषा वानाहिताग्नेरिष्टि'रिति वचनं जपाभिप्रायमनुवादमात्रमनाहिताग्नेर्वा होमेष्वधिकारप्रतिपादनपरमिति[1] । तत्र विध्यश्रवणादनुवादो जपविषयः । इष्टिशब्दश्च जपविषय एव स्तुत्यर्थतया प्रयुक्तः । तदत्रैषा वचनव्यक्तिः यैषानाहिताग्नेः क्रिया जपात्मिका सेष्टिरिति । सत्यम् । एषा संभवति वचनव्यक्तिरियमपि तु संभवति यैषा चतुर्होतृहोमात्मिकेष्टिः सा अनाहिताग्नेरिति[2] पूर्वस्यामाहिताग्न्यधिकारा होमा उत्तरस्यामनाहिताग्न्यधिकाराः । नचान्यतरा वचनव्यक्तिर्निर्धार्यते । तस्मादुभयाधिकारा इति प्राप्त उच्यते—'वचनस्यार्थवत्त्वायानाहिताग्नेरधिक्रिया ॥ आहत्य च तदर्थास्ते चोदिता नान्यगामिनः ॥' षष्ठीश्रुत्यानाहिताग्नेः शेषत्वेन गम्यं नार्थप्राप्तमाहिताग्निमवलम्बते[3] । तस्मादनाहिताग्न्यधिकाराः ॥

इष्टिपूर्वत्वादक्रतुशेषो होमः संस्कृतेष्वग्निषु स्यादपूर्वोऽप्याधानस्य सर्वशेषत्वात् ॥ १ ॥ चतुर्होतृहोमादिषु आहिताग्नेर्नास्त्यधिकार इत्येवमधिकारापवादोऽत्र प्राधान्येन व्युत्पाद्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च 'ग्रहान्गृहीत्वा सप्तहोतारं जुहोती'त्यादीनां क्रत्वर्थानां क्रत्वधिकाराहिताग्न्यधिकारः तेषां विषयत्वव्युदासार्थमाह—**पुरुषार्थतयेति** । स्वातन्त्र्येणेति शेषः । तेन 'यः स्वर्गकामः स्यात्स पञ्चहोतारं पुरा प्रातरनुवाकादाग्नीध्रे जुहुया'दित्येवमादीनां क्रत्वाश्रयणेन पुरुषार्थानां व्यावृत्तिरुभयाधिकारा इत्यनन्तरमुभयोरप्यग्न्योः कार्या इति शेषः । **ननु** सादृश्यादयमिष्टिशब्दो होमे युज्यते न जपे इत्यत आह—**इष्टीति** । धर्मसादृश्येनेष्टिशब्दो जपेप्युपपद्यत इति भावः । **तदत्रेति** । वचनव्यक्त्यन्तरसंभवेऽप्यनिर्धारितशास्त्रार्थायोगेनान्यतरनिर्धारणावश्यंभावे विध्यश्रवणेनार्थवादत्वे सति अनुगुणैव वचनव्यक्तिः स्वीकार्येति भावः । **नचान्यतरेति** । अप्राप्तार्थत्वाद्विधित्वं निर्धार्यत एव । तथाच वचनबलादनाहिताग्नेरधिकारः । आहिताग्निष्वग्निमत्त्वादिसामर्थ्यादर्थप्राप्तोऽधिकार इत्युभयोरधिकार इत्यत्र तात्पर्यम् । **नार्थप्राप्तमिति** । श्रुतेः प्रबलत्वाच्छ्रुतिविनियोगेन होमनैराकाङ्क्ष्याचेति भावः । सूत्रार्थस्तु—दर्वीहोमवदपूर्वोऽप्यक्रतुशेषश्चतुर्होतृहोमः संस्कृतेष्वग्निषु स्यात् । नचापूर्वत्वे कुतश्चित्प्रकृतेराहवनीयाप्राप्तेः कथं संस्कृतेष्विति वाच्यम् । आधानस्य सर्वहोमोपकारकत्वात्सर्वेषामपि होमानां पवमानेष्टिपूर्वत्वादाहवनीये जुहोतीत्यनारभ्य विधानात्सर्वहोमसाधारण्येनाहवनीयप्राप्तेरिति ॥

---

१ प्रदर्शनपरमिति. २ युक्तस्तस्यैवं वचन. ३ नार्थसामाजिकमाहि.

आहिताग्निषूपनयनहोमाधिकरणम् ॥ २ ॥

उपनयन्नादधीत होमसंयोगात् ॥ ११ ॥ [स्थपतीष्टिवल्लौकिके वा विद्याकर्मानुपूर्वत्वात् ॥ १२ ॥ आधानं च भार्यासंयुक्तम् ॥ १३ ॥ अकर्म चोर्ध्वमाधानात्तत्समवायो हि कर्मभिः ॥ १४ ॥ श्राद्धवदिति चेत् ॥ १५ ॥ न श्रुतिविप्रतिषेधात् ॥ १६ ॥ सर्वार्थत्वाच्च पुत्रार्थो न प्रयोजयेत् ॥ १७ ॥ सोमपानात्तु प्रापणं द्वितीयस्य तस्मादुपयच्छेत् ॥ १८ ॥ पितृयज्ञे तु दर्शनात्प्रागाधानात्प्रतीयेत ॥ १९ ॥]

यस्तूपनयने होमो वैदिके वा स लौकिके ॥ वह्नौ पूर्ववदग्न्योक्तेरभावाद्वैदिकेऽस्तु सः ॥ ३ ॥
आधानं विदुषो विद्याऽनुपनीतस्य नास्त्यतः ॥ असंभवो वैदिकाग्नेर्होमोऽग्नौ लौकिके ततः ॥ ४ ॥

उपनयनाङ्गभूता माणवककर्तृका आचार्यकर्तृकाश्च होमाः किमाहवनीये स्युरुत लौकिकेऽग्नावि संशये पूर्ववद्वचनाभावादाहवनीये स्युः माणवकार्थाश्चैते होमास्तदधिकारा अध्ययनाङ्गभूतोपनय थेत्वात् । अतएवच ते माणवकाग्नौ कर्तव्या इति माणवकः प्रागुपनयनादादधीत तदर्थेन च भार्यां च हेत् । यत्तु 'स्नात्वा भार्यामधिगच्छे'दिति स्नानोत्तरकाला दारक्रिया सापत्यार्था भविष्यतीति ब्रूमः—आधानस्य विद्वदधिकारित्वाद्विद्यायाश्चोपनयनाधीनत्वान्नोपनयनात्प्रागाधानाधिकारसंभव किंच कर्मार्थैरेव दारैरपत्यमपत्यार्थैश्च कर्म सिध्यतीति नार्थः पृथक्दारक्रियया । किंच य रत्यपत्यकर्मार्थिन दारसंग्रहः प्राप्तस्तस्यैवायं कालविधिः स्नात्वा भार्यामधिगच्छेदिति । तस्मान्न ग्दारसंग्रहः तदभावे चाधानासंभवाल्लौकिक एवाग्नावुपनयनहोमः ॥

अनाहितेऽग्नौ स्थपतीष्ट्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

स्थपतीष्टिः प्रयाजवदग्न्याधेयं प्रयोजयेत्तादर्थ्याच्चापवृज्येत ॥ २० ॥ [अपि वा लौकिकेऽग्नौ स्यादाधानस्यासर्वशेषत्वात् ॥ २१ ॥]

स्थपतीष्टिर्वैदिकेऽग्नौ लौकिके वाद्य आक्षिपेत् ॥ आधानमिष्टिरन्त्यः स्यादवैधेनाङ्गयसंस्कृतेः ॥ ५ ॥

'एतया निषादस्थपतिं याजये'दिति स्थपतीष्टिः किमाहितेष्वग्निषु स्यात् उत लौकिक इति संश प्रकृतेराहवनीयादिप्राप्तेराहवनीयादीनां चाधानसाध्यत्वादसत्यपि स्थपतेराधानविधावियमेवेष्टिराध

उपनयन्नादधीत होमसंयोगात् ॥ ११ ॥ माणवकार्था इति । आचार्यकर्तृकहोमानामङ्गत्वान्माणवका त्वमेव । आचार्यस्तु ऋत्विक्स्थानीय इति भावः । **ननु** 'स्नात्वा भार्यामधिगच्छे'दिति वचनान्नोपनयनात्पूर्वं दारपरि संभवति । नचोपनयनहोमस्याहवनीयरूपपदार्थसिध्यर्थं पदार्थगुणभूतक्रमबाधेन प्रागपि दारपरिग्रहः संभवतीति वाच्यम् एवंच सति 'स्नात्वा भार्यामधिगच्छे'दिति वचनमप्रमाणमेव स्यात् । तस्मात् 'आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबल मिति न्यायेनात्र क्रमबाधासंभव इत्यत आह—**यत्त्विति** । विवाहान्तरविधायकमेव तद्वाक्यमिति नोक्तदोष इति भावः **ननु** प्रागुपनयनाद्विद्याप्रयुक्तिरस्तु इत्यत आह—**विद्यायाश्चेति** । कर्मविधीनामध्ययनसिद्धविद्योपजीवित्वमेव नतु स्व विद्याप्रयोजकत्वमिति भावः । **नार्थ इति** । ततश्चाधानस्य न पृथग्दारक्रियाप्रयोजकत्वमिति भावः । **नन्वाधान** पृथग्दारक्रियाप्रयोजकत्वाभावेप्यपत्यकर्मार्थदारपरिग्रहः प्रागुपनयनादस्त्वित्यत आह—**किंच य इति** । **कालविधि रिति** । कर्मार्थदारैरेवापत्यसिद्धेरुक्तत्वेन दारक्रियान्तरा विधायकत्वात् कालविधिरेवायमित्यर्थः ॥

स्थपतीष्टिः० ॥ २० ॥ इहाधानं संभवतीति पूर्ववैषम्येण प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **ननु** वसन्तादिवाक्यैः ब्राह्मणादि तृकत्वेन श्रुतमाधानं न निषादस्थपतेः संभवति । नचेयमेवेष्टिराधानं प्रयोक्तुमीष्टे क्रतुविधीनां वसन्तादिवाक्यसिद्धाग्नु जीवित्वेनाप्रयोजकत्वादित्यत आह—**असत्यपीति** । येषामन्यतः सिद्धमाधानं त्रैवर्णिकानां तदीयक्रतूनामप्रयोजकत्वेऽ स्थपतीष्टेः प्रयोजकत्वं संभवति । नचाविहितस्याधानस्याहवनीयादिजनकत्वानुपपत्तिः । 'नक्तं गार्हपत्यमादधाति दिवाह

---

१ वचनादाहवनीये. २ तदूर्ध्वंच भार्या. ३ नाधीनत्वादस.

प्रयोजयेदिति प्राप्ते उच्यते—यदा ह्याधानस्य न साक्षाद्विधिरभविष्यत्तदा याज्ञिकलोकप्रयोगात् 'नक्तं गार्हपत्यमादधाति दिवाहवनीय'मित्यादिवेदवाक्यपर्यालोचनेनाधानक्रियानिमित्तत्वं[1] पाचकादिवदाहवनीयादिशब्दानामाश्रित्य स्थपतिराहवनीयार्थमाधानमकरिष्यत् । यदातु वसन्तादिविधानान्याधानस्य विधायकानीति द्वितीये स्थितं तदा तद्विहिताधानजन्याग्निगतसंस्कारवाचित्वादाहवनीयादिशब्दानां स्थपतिकृतेन चाधानेनाविहितेन तत्संस्कारसिध्यनवगमान्नाधानस्याक्षेपसंभवस्तस्माल्लौकिके स्यात् ॥

अनाहितेऽग्नावकीर्णिपश्वनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

अवकीर्णिपशुश्च तद्वदाधानस्याप्राप्तकालत्वात् ॥ २२ ॥

अवकीर्णिपशुः कुत्र विप्राद्याधानसंभवात् ॥ वैदिके लौकिके ब्रह्मचारिण्याधानवर्जनात् ॥ ६ ॥

'यो ब्रह्मचार्यवकिरेत्स नैर्ऋतं गर्दभं पशुमालभेते'ति किमयं याग आहवनीयादिषु लौकिके वेति संशयः । ब्रह्मचारिणस्त्रैवर्णिकत्वाद्विद्यावत्त्वाद्दार्याधिगमसंभवाच्चाधानमुपपन्नम् । अत आधायाग्निं प्रायश्चित्ते प्रवर्तेत । नैवम् । नह्यस्यावकरकृतं ब्रह्मचर्यस्य विप्लवमसमाधाय गार्हस्थ्यप्रवेशः संभवति । 'अविप्लुतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममावसे'[2]दिति विधानात् । नचापत्नीकस्याधानमस्ति । तस्माल्लौकिकेऽग्नावयं पशुर्लौकिकश्च सदाचारात्प्राप्तः ॥

दैवकर्मणामुदगयनादिकालताधिकरणम् ॥ ५ ॥

उदगयनपूर्वपक्षाहःपुण्याहेषु दैवानि स्मृतिरूपान्यार्थदर्शनात् ॥ २३ ॥
[अहनि च कर्मसाकल्यम् ॥ २४ ॥]

चौलादि सर्वदा पुण्याहादौ वात्राविशेषतः ॥ आद्योऽन्त्यपूर्वपक्षादौ दैवानां स्मृतितो विधेः ॥ ७ ॥

उपनयनचौलादीनि किं सर्वकाले स्युरुतोदगयनादिष्विति संशये विशेषाभावात्सर्वदैवाधिकारः । स्मृतेस्तूदगयनादिष्वेव स्युर्दैवानि ॥

नीय'मित्यादिव्यवहारानुसारेण सामान्यत आधानमात्रजन्यस्याहवनीयादित्वावगमेनाविहितस्यापि तत्संभवादित्यर्थः । अभ्युद्देशेनाधानविधिर्यदि नैव स्यात्तदैव सामान्यत आधानमात्रजन्यस्याहवनीयत्वाध्यवसायो भवेत् । आधाने विधिसत्वे तु यादृगाधानमभ्युद्देशेन विहितं तस्यैवाहवनीयादिजनकत्वं नान्यस्य । अन्यस्यापि जनकत्व आधानविधिवैयर्थ्यापत्तेः । नचेष्टापत्तिः । वसन्तादिवाक्यानामाधानविधित्वस्योक्तत्वात्तस्मादाक्षेपो विफल इत्याहवनीयाद्यभावाल्लौकिक एवेत्याह—**यदात्वित्यादिना** । सूत्रार्थस्तु—स्थपतीष्टिः यथा प्रयाजं प्रयोजयत्येवमग्न्याधेयमपि प्रयोजयेत् एवंसत्यग्निमत्त्वादितरेष्वपि कर्मस्वधिकारः स्यादिति कस्यचिच्छङ्का स्यादिति मत्वाह—**तादर्थ्याच्चापवृज्येतेति** । तेनाधानस्य संस्कारापवर्गादग्निमत्त्वाभावान्न कर्मान्तरेष्वधिकार इति ॥

अवकीर्णिपशुश्च० ॥ २२ ॥ अवकिरेदिति । स्त्रीगमनात्क्षतव्रतः स्यादिति भावः । अतिदेशस्य विशेषाशङ्कानिराकरणार्थत्वात्तामाह—**ब्रह्मचारिण इति** । हेतुद्वयेन निषादानुपनीतवैषम्यगीतिः । यदि ब्रह्मचर्ये विवाहाद्दार्याधिगमो न संभावितः तदा ययावकीर्णी तया वाधानमस्त्विति भावः । **नचेति** । पापान्निवृत्तस्य प्रायश्चित्तश्रवणाद्ययावकीर्णी तत्त्यागएव प्रायश्चित्ताधिकारः न तत्साहित्ये । किंच न ययाकयाचिदाधानं किंतु विवाहसंस्कृतयेति नान्ययाधानं संभवतीति भावः । **ननु** लौकिकेऽपि नायं संभवति 'तस्मिन्गृह्याणि कर्माणी'ति गौतमेन लौकिकाग्नौ गृह्यकर्मणामेव स्मरणादित्यत आह—**सदाचारादिति** । न गृह्यपदं केषुचिदेव रूढं, गृहाय हितं गृह्यमिति यौगिकमिति श्रौतस्यापि कर्मण आहवनीयाभावे आचारप्राप्ते लौकिकेऽनुष्ठानमविरुद्धमित्यर्थः ॥

उदगयनपूर्वपक्षाहःपुण्याहेषु० ॥ २३ ॥ ब्रह्मचर्यप्रसङ्गादुपनयनादिकालनिरूपणमिति सङ्गतिः । सूत्रे दैवानीति सामान्योक्त्याप्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां श्रुतिबलाद्यथायोगं दक्षिणायनादिष्वपि कर्तव्यत्वान्न त्वेषां विषयत्वमित्याशयेनाह—**उपनयनेति** । **विशेषाभावादिति** । अष्टवर्षं ब्राह्मणमिति श्रुतौ विशेषाश्रवणाच्छ्रुतेः प्रबलत्वात्स्मार्तोदगयनादिकं न ग्राह्यमित्यर्थः । उदगयनादिपरिग्रहेऽपि श्रुतेर्बाधाभावात्स्मार्तपरित्यागो न युक्त इति सिद्धान्तमाह—**स्मृतेरिति** । सूत्रार्थस्तु—उदगयने पूर्वपक्षेहनि पुण्याहे 'तत्पुण्यं तेजस्व्यह'रित्युक्तेः, 'तेषु कुर्वीत यत्कारी स्यात् पुण्याह एव कुरुते' इत्युक्तेर्वा दैवानि कार्याणि तत्कालस्मरणात् 'एतद्वै देवानां रूपं यदुदगयनं पूर्वपक्षाहरितरथा पितॄणा'मिति स्मृतिरूपदर्शनात् 'पूर्वाह्णो वै देवानां मध्यंदिनं मनुष्याणामपराह्णः पितॄणा'मित्यन्यार्थदर्शनाच्चेति ॥

---

[1] लोचनयाधान. [2] माविशेदिति.

पित्र्यकर्मणोऽपरपक्षतादिकालताधिकरणम् ॥ ६ ॥

इतरेषु तु पित्र्याणि ॥ २५ ॥

पित्र्याणि तु श्राद्धादीनि अपरपक्षादिषु स्मृतेरेव ॥

ज्योतिष्टोमाङ्गयाच्ञाक्रययोर्नित्यताधिकरणम् ॥ ७ ॥

याच्ञाक्रयणमविद्यमाने लोकवत् ॥ २६ ॥ [नियतं वार्थवत्त्वात्स्यात् ॥२७॥]

याच्ञाक्रयावभावे स्तो विद्यमानेऽपि वाग्रिमः ॥ द्रव्यार्थत्वादपूर्वार्थं कुर्यात्तौ द्रव्यवानपि ॥ ८ ॥

ज्योतिष्टोमे याच्ञाक्रयणमाम्नातं 'द्वादशरात्रीर्दीक्षितो भृतिं वन्वीते'ति याच्ञा । 'अरुणया ङ्गाक्ष्या क्रीणाती'ति क्रयः । तत्र संशयः किं यस्य दक्षिणाद्रव्यं नास्ति सोमश्च तस्येदं याच्ञाक्र णमुत विद्यमानेऽपीति । तत्र द्रव्यार्थं याच्ञाक्रयणमविद्यमानद्रव्यस्य स्यात् । द्रव्यवतस्त्वनर्थकं स्मान्न तस्य याच्ञादावधिकारः । स्यादेवं यदि द्रव्यमात्रप्रयुक्तं स्यात् । अपूर्वप्रयुक्तं त्विदम् । अतोऽ विना पूर्वमेव वैगुण्यान्नोत्पद्यते तस्मान्नित्यं याच्ञाक्रयणम् ॥

ज्योतिष्टोमादिषु पयोव्रतादीनामपि नित्यताधिकरणम् ॥ ८ ॥

तथा भक्षप्रैषाच्छादनसंज्ञप्तहोमद्वेषम् ॥ २८ ॥

अन्याभावेऽथ भावेऽपि पयोभक्षादयोऽग्रिमः ॥ निमित्ते सत्यनुष्ठानान्नियमाददृष्टतोऽन्तिमः ॥ ९ ॥

'पयोव्रतं ब्राह्मणस्ये'ति भक्षः किमविद्यमाने भक्षान्तरे उत भक्षसद्भावे च, तथा 'अग्नीदग्नी हरे'ति प्रैषः किमन्यतोऽनवबुद्धे प्रैषार्थे 'अहतं वासः परिधत्त' इति च वासोन्तराभावे, तथा त्पशुर्मायुमकृते'ति संज्ञप्तहोमो मायुकरणे, तथा 'योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः' इति मन्त्रो द्वे सद्भावे उत सर्वमिदं नित्यमिति संशये सामर्थ्यादेषां निमित्तसद्भावेऽनुष्ठानमिति निमित्ताश्रव त्सत्यपि चान्यस्मिन्नियमाददृष्टसिद्धेरनन्योपायत्वान्नित्यम् ॥

अपररात्रे व्रतस्यानित्यताधिकरणम् ॥ ९ ॥

अनर्थकं त्वनित्यं स्यात् ॥ २९ ॥

अजीर्णसंभवे कार्यं व्रतं नो वाग्रिमो विधेः ॥ रोगोत्पत्त्या प्रधानस्य विरोधान्न पयोव्रतम् ॥ १० ॥

यदा पुनर्व्रत्यमानं पयो न जीर्यतीत्याशङ्क्यते तदापि किमवश्यं व्रतयितव्यम्, नेत्याह । [१]तथा य मानस्य रोगोत्पत्त्या क्रतुविरोध एव संभाव्येत । तेन प्रधानविरोधान्न व्रतयितव्यं नेत्याह ॥

इतरेषु तु पित्र्याणि ॥ २५ ॥ पित्र्यमपि पिण्डपितृयज्ञाहरहःश्राद्धादिकं कालविशेषसंयुक्तं नोदाहरणमिति द्रष्टव्य पूर्वाधिकरणतुल्यन्यायतया गतार्थत्वेन वक्तव्याभावात्सूत्रार्थमाह—**पित्र्याणीति** ॥

याच्ञाक्रयणं० ॥ २६ ॥ इहापि सामान्यश्रुतेर्विशेषेष्यविरोधाद्विशेषविषयत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । **द्रव्या मिति** । प्रकरणाम्नानादपूर्वार्थत्वेऽपि सामर्थ्यबलान्नैमित्तिकत्वेन वचनमिति भावः । **अनर्थकमिति** । तथाचादृष्टार्थ स्यादिति भावः । निमित्ताश्रवणादवहननादिवत्संस्कारस्यापि नित्यवदङ्गत्वं नचादृष्टार्थत्वम्, इत्थमर्जितमेव द्रव्यमपूर्वं साध नान्यदिति नियममात्रस्वीकारादित्याशयेनाह—**अत इति** ॥

तथा भक्षप्रैषाच्छादन० ॥ २८ ॥ मायुं शब्दमित्यर्थः । **सामर्थ्यादिति** । पयोव्रतप्रैषाच्छादनानां पुरुषसंस्कार र्थत्वादन्येनापि तत्संस्कारसिद्धेर्यत्पशुर्योऽस्मानिति मन्त्रयोश्च किंद्वारा क्रत्वङ्गत्वमित्यपेक्षायां सामर्थ्यान्मायुकरणादिजनि दोषनिर्घातद्वारेत्यवगमादेतेषां सर्वेषामनित्यत्वमिति विशेषाशङ्केत्यर्थः । नित्यवदाम्नानात्पयोव्रतादिसंस्कृत एव पुरुषः क्र रङ्गं नान्यथेति कल्पनान्मन्त्रयोरपि नित्यविहितयोरनित्यद्वारत्वानुपपत्तेः श्रुत्यननुगुणसामर्थ्यापरित्यागादेतेषां नित्यवदेषा त्वमिति परिहारमाह—**निमित्तेति** ॥

अनर्थकं त्वनित्यं स्यात् ॥ २९ ॥ तदापि किमिति । पूर्वप्रत्युदाहरणमात्रत्वान्नात्र पूर्वपक्षे यतितव्यमित्याह सूत्रार्थस्तु—यत्तु प्रधानलोपप्रसङ्गादनर्थकं तदनित्यं स्यादिति ॥

---

१ तदाहि.

छागस्यैवाग्नीषोमीयपशुताधिकरणम्॥ १०॥

पशुचोदनायामनियमोऽविशेषात्॥ ३०॥ [छागो वा मन्त्रवर्णात्॥ ३१॥ न चोदनाविरोधात्॥ ३२॥ आर्षेयवदिति चेत्॥ ३३॥ न तत्र ह्यचोदितत्वात्॥३४॥ नियमो वैकार्थ्यं ह्यर्थभेदाद्भेदः पृथक्त्वेनाभिधानात्॥ ३५॥ अनियमो वाऽर्थान्तरत्वादन्यत्वं व्यतिरेकशब्दभेदाभ्याम्॥ ३६॥ रूपालिङ्गाच्च॥ ३७॥ छागे न कर्माख्या रूपलिङ्गाभ्याम्॥ ३८॥ रूपान्यत्वान्न जातिशब्दः स्यात्॥ ३९॥ विकारो नौत्पत्तिकत्वात्॥ ४०॥ स नैमित्तिकः पशोर्गुणस्याचोदितत्वात्॥ ४१॥ ज्ञातेर्वा तन्न्यायवचनार्थवत्त्वाभ्याम्॥ ४२॥]

अग्नीषोमीयकः कोऽपि च्छाग एवोत चोदिते॥ अविशेषेण कोऽपि स्याच्छागो मन्त्रे विशेषणात्॥ ११॥

'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'ति किं यः कश्चित्पशुरालब्धव्य उत छाग एव चोदनायां सामान्यश्रवणान्मन्त्रवर्णे च 'छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि' इति छागशब्दश्रवणात्संशयः। तत्र—'सामान्यावसिता तावच्चोदना वाक्यभेदतः॥ मन्त्रस्तदविरोधेन पाक्षिको यौगिकोऽपि वा॥' विधिस्तुत्योरेकवाक्यत्वात्प्राक्स्तुतेरपर्यवसितोऽञ्जनविधिरर्थवादगतघृतविषय एव पर्यवस्यति, मन्त्रचोदनयोस्तु वाक्यभेदादप्रतिबद्धं विधिवाक्यं पशुसामान्ये पर्यवसितं न मन्त्रानुरोधेन शक्यं विशेषं नेतुं, मन्त्रस्तु चोदितार्थप्रकाशनात्परतन्त्रवृत्तिश्चोदनावगतं गवाश्वादिजातं निगमादिवशलब्धावयवयोगेन प्रकाशयिष्यति। यदा वा छागस्तदा वा प्रयोक्ष्यते तस्मादनियमः। उच्यते—'चोदना पशुसामान्यमङ्गत्वेनावबोधयेत्॥ छागेप्यविकलं तत्तु प्रतिव्यक्तिसमाप्तितः॥ मन्त्रप्रकरणाम्नानान्नित्यमङ्गं प्रतीयते॥ क्लृप्तया रूढिशक्त्या च स छागस्यैव वाचकः॥ तेन तं तादृशं गृह्णन्विधिरात्माविरोधिनम्॥ विधत्ते छागमेवाङ्गं तस्माच्छागोपसंग्रहः॥' 'अधिकृतिरिति सिद्धा भेदशेषप्रयुक्तिक्रमनियमविचारैरेतया चाधिकृत्या। सुविदित उपदेशोऽनन्तरं चातिदेशो विकृतिषु तत ऊहो बाधतन्त्रप्रसङ्गाः॥' इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायांषष्ठाध्यायस्याष्टमः पादः॥ ८॥

इति षष्ठाध्यायः समाप्तः॥

पशुचोदनायां०॥ ३०॥ ननु 'पशुमालभेते'ति वाक्यादुभयथा प्रतीत्यभावात्कथं संशय इत्यत आह—**चोदनायामिति। सामान्यावसितेति।** चोदनामन्त्रापेक्षया भिन्नवाक्यत्वात्पशुत्वसामान्येऽवसिता पर्यवसितेत्यर्थः। **नन्वक्ता** इत्यञ्जनविधेरार्थिकघृतविषयत्ववत्पशुसामान्यविधेरपि मान्त्रवर्णिकछागविषयत्वमिति शङ्कानिराकरणार्थत्वेन व्याचष्टे—**विधिस्तुत्योरिति। निगमादीति।** छदेर्गमेश्च छागशब्द इत्याश्रयणेन छन्नगमनयोगात्प्रकाशयिष्यतीति भावः। **यदा वेति।** यथा व्रीहीणामिति मन्त्रो व्रीहिपक्षे तद्वदित्यर्थः। एवंच पूर्ववदिहाप्यनित्यत्वमिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः। उत्पत्तिविधेर्मन्त्रेण विना पर्यवसानेऽपि प्रयोगवचनान्मन्त्रस्य नित्यग्रहणादनेन मन्त्रेण प्रकाशितं पशुमालभेतेत्येवमुभयोरेकवाक्यतापर्यवसानान्मन्त्रानुरोधेऽपि विधिवाक्यविरोधाभावात्कांस्यभोजिन्यायेन विधेः छागविषयत्वमित्याह—**चोदनेति। पशुसामान्यमिति।** पशुशब्दस्य पशुत्वसामान्यार्थकत्वं तन्त्ररत्ने प्रपञ्चितमिति भावः। **नित्यमिति।** यवानां प्रातिस्विकविधिविधेयत्वात्तत्प्रकाशनासामर्थ्येन तत्र प्रकरणावगतं नित्यत्वं परित्यज्यते। इहतु पश्वन्तराणां प्रातिस्विकविध्यभावात्प्रकरणावगतं नित्यत्वं विनाकारणं न परित्याज्यमिति भावः। **तस्मादिति।** तथाच छागेनैव पशुयागेऽधिकार इति भावः। अध्यायार्थमुपसंहरन् शिष्यहितार्थं वृत्तवर्तिष्यमाणषट्कद्वयार्थं संगृह्णाति—**अधिकृतिरिति॥ इति श्रीनिट्ठलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां षष्ठाध्यायस्याष्टमः पादः॥ ८॥**

१ अप्रतिद्वन्द्वि.

सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

सप्तमाध्याये प्रथमः पादः ।

प्रयाजादिधर्माणामपूर्वप्रयुक्ताधिकरणम् ॥ १ ॥

श्रुतिप्रमाणत्वाच्छेषाणां मुख्यभेदे यथाधिकारं भावः स्यात् ॥ १ ॥ [उत्पत्त्यर्थाविभागाद्वा सत्त्ववदैकधर्म्यं स्यात् ॥ २ ॥ चोदनाशेषभावाद्वा तद्भेदाद्व्यवतिष्ठेरन् उत्पत्तेर्गुणभूतत्वात् ॥ ३ ॥ सत्त्वे लक्षणसंयोगात्सार्वत्रिकं प्रतीयेत ॥ ४ ॥ अविभागात्तु नैवं स्यात् ॥ ५ ॥ द्व्यर्थत्वं च विप्रतिषिद्धम् ॥ ६ ॥ उत्पत्तौ विध्यभावाद्वा चोदनायां प्रवृत्तिः स्यात्ततश्च कर्मभेदः स्यात् ॥ ७ ॥ यदि वाप्यभिधानवत्सामान्यात्सर्वधर्मः स्यात् ॥ ८ ॥ अर्थस्य त्वविभक्तत्वात्तथा स्यादभिधानेषु पूर्ववत्त्वात्प्रयोगस्य, कर्मणः शब्दभाव्यत्वाद्विभागाच्छेषाणामप्रवृत्तिः स्यात् ॥ ९ ॥ स्मृतिरिति चेत् ॥ १० ॥ न पूर्ववत्त्वात् ॥ ११ ॥ अर्थस्य शब्दभाव्यत्वात्प्रकरणनिबन्धनाच्छब्दादेवान्यत्र भावः स्यात् ॥ १२ ॥]

प्रमाणाद्यधिकारान्तैः षड्भिचारैर्निरूपिते ॥ उपदेशेऽतिदेशोऽथ तत्सापेक्षो निरूप्यते ॥ १ ॥
सर्वार्थं प्रकृतार्थं वा प्रयाजाद्युपदेशनम् ॥ यज्यन्वयेन सार्वार्थ्यान्नातिदेशो विचार्यताम् ॥ २ ॥
अङ्गप्रधानयोर्मुख्यापूर्वभेदसमन्वयात् ॥ प्रकृतार्थं ततः कार्यमतिदेशविचारणम् ॥ ३ ॥

उपदेशविचारे समाप्तेऽधुना तदधीनसिद्धिरतिदेशविचारः प्रस्तोष्यते । तदुपोद्घातत्वेन प्रथमं विचार्यते—ये धर्मा दर्शपूर्णमासयोर्ज्योतिष्टोमस्य च प्रकरणे समाम्नाताः प्रयाजादयो दीक्षणीयश्च ते किं सर्वयागार्थत्वेनोपदिश्यन्ते उत यथाप्रकरणं व्यवतिष्ठन्त इति । यदि सर्वार्थाः सौर्यश्येनादीनामप्युपदेशत एवाङ्गलाभान्नातिदेशविचार आरब्धव्यो भवति । व्यवस्थितेषु तु सौर्यादीनां साकाङ्क्षत्वादतिदेशेन धर्मसद्भावात्तद्विशेषतदूहतद्बाधादिविचारार्थमुत्तरोऽध्यायगण आरब्धव्यः

श्रुतिप्रमाणत्वाच्छेषाणां मुख्यभेदे यथाधिकारं भावः स्यात् ॥ १ ॥ वृत्तकथनपूर्वकं सङ्गतिं वर्तिष्यमाणं प्रतिजानीते—**उपदेशविचार इति** । पूर्वे षट्के उपदेशविचारं परिसमाप्य इदानीमुत्तरषट्केऽतिदेशविचारः हेतुहेतुमद्भावसंगत्या प्रस्तोष्यत इत्यर्थः । इत्थं कुर्यादित्युपदेशपूर्वकत्वात्तद्वत्कुर्यादित्यतिदेशस्य तद्विचारयोरपि हेतुहेतुमद्भावः । इदंच षट्कद्वयार्थकथनं प्रायिकाभिप्रायम् । तेन प्रमाणस्योपदेशातिदेशसाधारणस्य पूर्वषट्के विचारेऽपि नानुपपत्तिः तथा तन्त्रप्रसङ्गयोरुपदेशातिदेशसाधारणयोरुत्तरषट्के च विचारेपीति बोध्यम् । प्रमाणस्य तन्त्रप्रसङ्गयोश्चोपदेशातिदेशसाधारण्येऽपि प्रमाणस्य पूर्वषट्के तन्त्रप्रसङ्गयोश्चोत्तरषट्के कथने नियामकमेकादशाद्ये वक्ष्यामः । अत्र यद्यप्यध्यायान्तरारम्भे पूर्वोत्तराध्याययोरेव सङ्गतिर्वक्तुमुचिता तथापि षट्कयोः प्रत्येकमुपदेशातिदेशरूपैकैकार्थप्रतिपादकतयैकतामापन्नयोः पूर्वोत्तरषट्कत्वेन समुदायरूपेणैव संबन्धापेक्षा तदवयवयोरध्याययोस्तु पूर्वाध्यायान्त्योत्तराध्यायाद्याधिकरणयोरिव नापेक्षेति षट्कसङ्गतिरेवोक्ता । तत्राद्याधिकरणमवतारयति—**तदुपोद्घातत्वेनेति** । उपोद्घातत्वमेवोपपादयति—**यदि सर्वार्थाः सौर्यादिना** । यथाप्रकरणं दर्शपूर्णमासादिषु धर्मव्यवस्थायां साधितायां धर्माकाङ्क्षेषु सौर्यादिष्वतिदेशेन धर्मप्राप्त्यर्थं सप्तमः अस्मात्कर्मण इमे धर्मा अत्र भवन्तीति तद्विशेषसिद्ध्यर्थमष्टमः । ततोऽतिदिष्टपदार्थप्रयोगविकारात्मकोहसिद्ध्यर्थं नवमः ततोऽतिदिष्टपदार्थबाधसिद्ध्यर्थं दशमः । इत्युत्तराध्यायगण आरब्धव्य इत्युपोद्घातत्वमस्येत्यर्थः । बाधादीत्यादिशब्देन अभ्युचयो गृह्यते न तन्त्रप्रसङ्गौ । तयोरुपदेशातिदेशसाधारण्यात् । यद्वातिदिष्टपदार्थविषयतन्त्रप्रसङ्गाभिप्राय आदिशब्दः । **ननु** नास्योपोद्घातत्वं 'धर्माणां पारिप्लवत्वेऽपि समानमितरच्छ्येनेने'त्यादिषु प्रत्यक्षवचनादिसिद्धमतिदेशमादायोहबाधा...

१ लाभसंभवात्. २ सद्भावः तद्विशेष.

तदर्थमिदं विचार्यते—किं यजिप्रयुक्ता धर्मा यज्यर्थाः प्रथमं यजिभावनोद्देशेन विहिताः सन्तः पश्चात्तत्करणिकयाऽपूर्वभावनया तद्द्वारेण संभन्त्स्यन्ते उतापूर्वप्रयुक्ता अपूर्वार्थाः, अपूर्वभावनया प्रथममित्थंभावेनान्विताः पश्चात्तत्करणभूतस्य यजेरनुग्राहका भवन्तीति। किं प्राप्तम्—'धर्माणां करणाङ्गत्वे विचारो नैव विद्यते। भावनान्वयपक्षे च तादर्थ्यं नावकल्प्यते॥' अपूर्वभावनया हि संबध्यमाने करणेतिकर्तव्यते तुल्यकक्षे स्यातां न करणाङ्गत्वमितिकर्तव्यतायाः स्यात्, तस्मात्करणोद्देशेन विधातव्याः। केन पुनः करणमुद्दिश्यते। केचिदाहुः—प्रकरणाम्नानानुमितेन वाक्येनेति। ननु तेन प्रकृतस्यैव दर्शपूर्णमासादेरुद्देशात्कथं सर्वार्थत्वम्। उच्यते—प्रकृतस्याप्युद्देशकत्वेन यजिरे-

विचारसंभवेन तदर्थमुत्तराध्यायगणस्यावश्यारम्भणीयत्वादितिचेन्न। धर्माणां पारिप्लवत्वपक्षे समानमितरदित्यादेः पारिप्लवत्वप्राप्तधर्मसाधारण्यानुवादकतयातिदेशकत्वाभावात्। तस्माद्युक्तमुपोद्घातत्वम्। **तदर्थमिति**। अयमत्र चिन्ताक्रमः—उत्तरषट्कः किमारम्भणीयो नेति। तदर्थमियं चिन्ता किं सौर्यादिष्वतिदेशेन धर्मा भवन्ति उत नेति। तदर्थमन्या चिन्ता किं प्रयाजादयो धर्माः सर्वयागार्थत्वेनोपदिश्यन्ते उत यथाप्रकरणं व्यवतिष्ठन्त इति। तदर्थमपरा चिन्ता किं यजिप्रयुक्ता धर्मा उतापूर्वप्रयुक्ता इति। तदर्थमपरा चिन्ता किं यज्यर्था धर्मा उतापूर्वार्था इति। **ननु** यज्यर्था अपूर्वार्थावेति नेमे कोटी विरुद्धे। इतिकर्तव्यतायाः करणार्थत्वेनैवापूर्वभावनयापेक्षितत्वेन सिद्धान्तेऽपि करणार्थत्वस्याङ्गीकारात् यज्यर्थत्वेऽपि यजिद्वारा पूर्वसंबन्धाभ्युपगमेन पूर्वपक्षिणाप्यपूर्वार्थत्वाङ्गीकाराच्च। अतएव पूर्वपक्षेऽनुपदमेव ग्रन्थकारो वक्ष्यति 'धर्माणां करणाङ्गत्वे विवादो नैव विद्यत' इति न करणाङ्गत्वमितिकर्तव्यतायाः स्यात् इतिचेत्त्राशङ्क्य यज्यर्थत्वकोटेस्तात्पर्यमाह—**प्रथममिति**। करणत्वेन सिद्धतयावगतस्य व्यापारविशेषात्मकेतिकर्तव्यतान्वयायोग्यत्वादाह—**यजिभावनेति**। प्रथमसाधितस्य करणत्वाभावादर्थाक्षिप्तयागकर्मकभावनोद्देशेन विहितास्तद्द्वारा यागकरणकापूर्वभाव्यकभावनया संबध्यन्त इत्यर्थः। पूर्वोक्तशङ्कयैवापूर्वार्थत्वकोटेरपि तात्पर्यमाह—**अपूर्वभावनयेति**। तथाच किं यज्यर्था धर्मा उतापूर्वार्था इति चिन्ताया अयं निष्कर्षः—किं यागसंबन्धपूर्वकोऽपूर्वभावनासंबन्धः उत तत्पूर्वको यागसंबन्ध इति। अयं चार्थः तन्त्ररत्ने स्पष्टीकृतः। यदाच यागसंबन्धपूर्वकोऽपूर्वभावनासंबन्धस्तदोद्दिश्य विधानमन्तरेण प्रथमं यागसंबन्धस्यासंभवादुद्देश्यस्य च यागस्य दर्शपूर्णमासादिना विशेषयितुमशक्यत्वात्सर्वयागार्थतया पारिप्लवा भवन्ति। यदा त्वपूर्वभावनासंबन्धपूर्वको यागसंबन्धस्तदा विधीयमानैव भावना धर्मैः संबध्यते नोद्देश्या। तथाच शब्दान्तरादिभिर्भावनानां भिन्नत्वाद्यद्भावना यद्धर्मविशिष्टा विहिता तद्भावनाकरण एव तद्धर्मा भवन्ति न भावनान्तरकरण इति अपूर्वभावनासंबन्धे सिद्ध्यति व्यवस्थेति। **ननु** कथंभावाकाङ्क्षिण्या भावनयैवान्वयो युक्तो न करणेनेति कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**धर्माणामिति**। इतिकर्तव्यतायाः करणाङ्गत्वे विचारो नैव विद्यते करणानुग्राहकत्वेनेतिकर्तव्यतायाः करणाङ्गत्वमविचारितसिद्धमित्यर्थः। विवादो नैव विद्यत इति पाठः सुगमः। तथाच करणाङ्गत्वनिर्वाहाय करणान्वये सिद्धे तद्द्वारा भावनायाः कथंभावाकाङ्क्षाशान्तिरिति भावः। **ननु** अपूर्वभावनासंबद्धाया एवेतिकर्तव्यतायाः अरुणैकहायनीन्यायेन पश्चात्करणान्वये तादर्थ्यमुपपद्यत इत्यत आह—**अपूर्वभावनयेति**। नच केन कथमितिकरणत्वेनेतिकर्तव्यतात्वेन चान्वयात् कथं तुल्यकक्ष्यत्वमिति वाच्यम्। नहीदं करणमियमितिकर्तव्यतेति वैलक्षण्यं न स्यादित्युच्यते किंतु इतिकर्तव्यतात्वेन कामं भावनया संबध्यतां तथापि न करणान्वयः। प्रधानभूतभावनान्वयेन तुल्यत्वादिति। एवंच युक्त अरुणास्थले गुणस्य परिच्छेदापेक्षत्वाद्द्रव्यान्वयः। इहतु धर्माणामपूर्वभावनासंबन्धमात्रेणाकाङ्क्षाशान्तेर्न करणान्वयः स्यादिति भावः। तस्माद्भावनान्वयद्वारा करणान्वयस्यासंभवाद्यागमुद्दिश्य विधानादेव करणाङ्गत्वमित्याह—**तस्मादिति**। स्यादेतदेवं यदि वाक्यान्तरमुद्देशकं स्यात्। नच तदस्ति। दर्शपूर्णमासवाक्यस्य फलसंबन्धपरत्वात्। नच विश्वजिन्न्यायेन फलसिद्धिः संभवति। तथासति समिदादीनामपि तथैव फलसंबन्धेऽङ्गत्वमेव न स्यादिति पृच्छति—**केनेति**। दर्शपूर्णमासवाक्यस्य फलसंबन्धपरत्वेपि धर्माणां करणस्य चाकाङ्क्षाबलात्प्रकरणानुमितमेवोद्देशकमित्याह—**केचिदिति**। अत्र प्रकरणशब्देन निर्ज्ञातस्वरूपस्यापि यागस्य फलभावनाकरणत्वेनानिर्ज्ञातस्य या आकाङ्क्षा या च प्रयाजाद्याकाङ्क्षा सा विवक्षिता ननु फलभावनाया इत्थंभावापेक्षा विवक्षिता। तथासति तद्बलकल्पितवाक्येन फलभावनामेवोद्दिश्य धर्मविधानस्य वक्तुमुचितत्वेन प्रथमं यागसंबन्धासिद्धिप्रसङ्गादिति बोध्यम्। **ननु** यदि फलभावनाकरणत्वेन यागस्य कथंभावाकाङ्क्षा तदा 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति विशेषस्यैव फले चोदितत्वात्तदाकाङ्क्षया कल्प्यमुद्देशकं विशेषविषयमेव स्यान्न सामान्यविषयम्। तथाच कथं पारिप्लवत्वमिति शङ्कते—**नन्विति**। **उच्यत इति**। सत्यं प्रकृतोद्देश इति तथापि प्रकरणस्य स्वयं विनियोजकत्वाभावाच्छ्रुतार्थापत्तेः शब्दगोचरत्वाच्च प्रकृतः

१ यागद्वारेण. २ अपूर्वसाध्यका भावना. ३ पश्चात्करण. ४ तादर्थ्यं यागार्थत्वम्. ५ तुल्यकल्पे. ६ समिदादिदर्शपूर्णमासाद्युद्देशेन विधीयन्ते तत्प्रकरणाम्नानात्. ७ यजतिरेव.

वात्र कल्प्यः । सच सामर्थ्यात्सर्वयागानुपस्थापयन् सर्वार्थतां[1] कल्पयति । नचैतस्मिन्पक्षे दर्शपू मासवाक्यस्य समिदादिवाक्यानां चैकवाक्यता संभवति, येन सर्वैः संहत्य समिदादिविशिष्ट[2]द दिविधानाद्यागान्तरे धर्मा न स्युः । तथासति करणस्य फलं प्रत्युपादानादङ्गानि प्र[3]त्युद्देशाद्द्वै स्यात् । तस्मात्फलवाक्ये फलंप्रति यागं विधाय पर्यवसिते पृथग्वाक्यैः समिदादिभिरनुमितयज्यु शकशब्दयुक्तैरङ्गानि विधीयन्ते । नच प्रकरणादुद्देश्यो यजिर्विशेष्टुं शक्यते । आकाङ्क्षारूपस्य प्र रणस्याविशे[4]षत्वात्, संनिधेश्च यजिश्रुतिजनिताविशेषप्रत्ययेन बाध्यमानत्वात् । तस्मात्सर्वार्थी इ भाष्यानुसारिणस्त्वाहुः—दर्शपूर्णमासादिवाक्यमेव यजीनामुद्देशकं नहि तद्यागोत्पत्तिपरम् । अ यादिवाक्यैरेवोत्पन्नत्वात् । नच फलसंयोगार्थं 'सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ' 'सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम' च स्वर्गकामार्थत्वस्यापि सिद्धत्वात् । तस्मादनन्यार्थत्वादनेन फलवतो यागानुद्दिश्य धर्मा विधीयन् नचोद्देश्यं दर्शपूर्णमासशब्दः स्वर्गकामशब्दो वा शक्नोति विशेष्टुम् । तस्मादधिकृतमात्रोपल[5] स्वर्गकामशब्दः दर्शपूर्णमासशब्दश्च प्रायेण पर्वकालत्वाद्यागानामनुवादः । नच संनिधेराग्नेयादी मेवोद्देशः श्रुतिजनिताविशेषप्रत्ययविरोधादित्युक्तं प्राक् । तस्माद्यजिप्रयुक्ता धर्माः सर्वार्थाः ।

विषयः शब्द एव कल्पनीयः सच न दर्शपूर्णमासशब्दः । तस्य कर्तव्यत्वेन यागसमर्पकतया कर्तव्यताविशेषरूपेतिक तान्वयायोग्यत्वात् यजेतेत्याख्यातमेव कल्पनीयम् । तच्च सर्वयजिसाधारणमिति पारिप्लवत्वमित्यर्थः । **ननु** दर्शपूर्ण वाक्यस्य समिदादिवाक्यानां चैकवाक्यतामात्रं प्रकरणात्कल्प्यतां न वाक्यान्तरमुद्देशकं कल्प्यम् । तथाच तेन समि वाक्यैकवाक्यतापन्नेन दर्शपूर्णमासवाक्येन समिदादिविशिष्टस्य यागस्य विधानादपारिप्लवत्वमत आह—**नचैतस्मिन्नि** एतस्मिन्कल्पे(पक्षे) भावनान्वयंविना प्रथमत एव धर्माणां यागार्थत्वपक्षे इत्यर्थः । **तथासतीति** । कर्तव्यत्वेनोपा विना धात्वर्थस्येतिकर्तव्यतान्वयो न संभवति । तथाच सिद्धतया करणत्वेन फलंप्रत्युपादानात् साध्यतयेतिकर्तव्य उद्देशाद्द्वैरूप्यं विरूपता विरुद्धत्रिकद्वयं स्यादित्यर्थः । एकेन वाक्येन धर्मविशिष्टयागविधानासंभवात्फलवाक्यपर्यवसाना पृथक्वाक्यैरेव सद्भिः समिदादिवाक्यैः फलवाक्येन करणतया विहितं यागमनूद्य धर्मा विधेयास्तत्रापि उद्देशकं न वा न्तरं कल्प्यं किंतु यजेतेतिपदमात्रमतो नातीव गौरवमित्यभिप्रायेणाह—**तस्मादिति** । ननु कल्पितयजेः साधारण्ये प्रकरणविशेषितस्य विशेषविषयत्वमस्त्वित्याशङ्क्य निराकरोति—**नचेति । आकाङ्क्षारूपस्येति** । प्रकरणं हि आका सा चान्वयबोधे समर्थापि न विशेषणे समर्था । तथाहि सा न तावद्विशेषणान्तरमुपस्थापयति । आकाङ्क्षाया वस्त्वन्त पस्थापनेऽसामर्थ्यात् । नापि स्वयं विशेषणभावमनुभवति अयोग्यत्वादाकाङ्क्षन् यागः इत्थं कर्तव्य इत्यन्वयबोधाभा सौर्यादिसाधारण्याद्विशिष्टोद्देशदोषप्रसङ्गाच्च । अस्तु तर्हि संनिधानाद्विशेषलाभ इत्यत आह—**संनिधेश्चेति** । श्रुत्यपे संनिधेर्दुर्बलत्वान्न तेन श्रुतिसंकोचो युक्त इत्यर्थः । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति श्रुतस्यैवोद्देशकत्वे संभ अश्रुतं न कल्पनीयमित्यभिप्रायेणाह—**भाष्यानुसारिण इति** । उत्पत्तेः फलसंबन्धस्य चान्यतःसिद्धत्वादिदमेवोद्देश मित्यर्थः । **अनेनेति** । एतद्वाक्यस्थयजिना यागानुद्दिश्य समिदादिवाक्यस्थविधिभिर्धर्मा विधीयन्ते इत्यर्थः । **तेन** वि यकप्रत्ययसमभिव्याहृत धात्वर्थविधिलाभान्न धातोः पारार्थ्यदोषः फलवाक्यस्थेन विधिप्रत्ययेन यजिमुद्दिश्य तत्र समि दिसंबन्धविधानेऽविधायकप्रत्ययसमभिव्याहृतस्य धातोः पारार्थ्यं स्यात् । फलवतो यागानिति प्रायिकाभिप्रायं नोद्देश्यविशे णमतो न विशिष्टोद्देशदोषः प्रत्युत दीक्षणीयादिसाधारण्यमपि सिध्यतीति द्रष्टव्यम् । **प्रायेण पर्वकालत्वादिति** जयाद्यादीनामपर्वकालत्वात्तथाङ्गगुणविरोधाधिकरणन्यायेन दीक्षणीयादीनामप्यपर्वकालत्वात्प्रायेणेत्युक्तम् । प्रकरणाम्नाना मितवाक्यपक्ष इवात्रापि संनिधिरविशेषक इत्याह—**नच संनिधेरिति** । किंच व्रीह्यादिद्रव्याणामग्न्यादिदेवतानां प्रत्यक्षेण यागनिर्वर्तकत्वमेवावगम्यते नापूर्वनिर्वर्तकत्वम् । द्रव्यदेवतासंस्काराश्च संनिपातिनः तद्द्वारा यज्यर्था इत्यविवादम् तत्सामान्यादारादुपकारका अपि यज्यर्था एवेति सर्वेषामपि यज्यर्थत्वमेव नापूर्वार्थत्वमित्याह—**किंचेति** । तत्सामान्या दितरेषु तथात्वमित्यौदुम्बराधिकरणगुणसूत्रं त्रिपाद्यामेव व्याख्यातम् । **ननु** एतद्वाक्यपर्यालोचनया अवघातादयोऽपि त्यादिसिद्धान्तवाक्यपर्यालोचनया च संनिपातिनामप्येतदधिकरणविषयत्वान्नवमे पुनरपूर्वार्थत्वप्रतिपादनं पुनरुक्तमितिचेन्न अत्रोभयविधानमपि धर्माणामपूर्वार्थत्वसाधनेऽपि संनिपातिषु प्रबलश्रुत्याद्यवगतव्रीह्याद्यर्थत्वमेव युक्तं न प्रकरणेनापूर्वार्थ त्वमित्यधिकाशङ्कानिराकरणार्थं पुनस्तत्प्रतिपादनोपपत्तेः । **ननु** यज्युद्देशेन धर्मविधावपि न पारिप्लवत्वमनुवादस्य सति

---

१ सर्वयागार्थतां. २ दर्शादि. ३ प्रतिचोद्देशाद्द्वैरूप्यं. ४ विशेषकत्वात्. ५ लक्षणं, दर्शपूर्णमासशब्दः स्वर्गकामशब्दो वा । दर्श.

व्रीह्यादिभिर्द्रव्यैः प्रत्यक्षं यजिर्निर्वर्त्यते नापूर्वम् । अवघातादयोऽपि यजिनिर्वृत्तावेव व्रीह्यादीनामेवोपकुर्वन्ति । तस्मात्ते तावद्यज्यर्थास्तत्सामान्यादितरेषु तथात्वम् । यद्यपि यजिविशेषंप्रति धर्मविधिर्यद्यपि च भावनया संबन्धस्तथापि पारिप्लवः तद्रूपत्वाद्यागान्तराणां भावनान्तराणां च । तद्यथा लोके वाहीकोऽयमतिथिर्यवान्नेन परिवेष्टव्य इत्युक्ते यद्यपि वाहीकविशेषंप्रति यवान्नं श्रुतं तथाप्यन्येषामपि वाहीकानां यवान्नप्रियत्वं गम्यते तद्वद्यजिरूपस्य व्यक्तिविशेषस्य यजिकरणकस्य च भावनाविशेषस्योक्ता धर्मास्तद्रूपाणामन्येषामपि साधारणा इति शक्यमवगन्तुम् । तस्मात्सर्वार्था धर्मा इत्यनारभ्योऽतिदेशविचार इति प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रधानविधिवाक्यं खल्वङ्गवाक्यसमन्वितम् ॥ अङ्गप्रधानसंयुक्तां विधत्तेऽपूर्वभावनाम् ॥ भावनान्वयतः पश्चादंशयोरार्थिकोऽन्वयः ॥ ततः कर्मान्तरेऽङ्गानां[1] प्राप्तिराशङ्क्यते कुतः ॥ भावनान्वयितामात्रान्नांशयो[2]स्तुल्यकल्पना[3] ॥ अपरित्यक्तरूपत्वाद्गुणप्राधान्यसंभवात् ॥' यथा फलं भावनयाप्यन्वीयमानं[4] फलत्वापरित्यागात्प्राधान्यं प्रतिपद्यते तथा करणमपि करणात्मना संबद्धं फलंप्रति गुणत्वमितिकर्तव्यतांप्रति प्राधान्यम् । इदमेव हि करणं यत्फलोद्देशप्रवृत्तकर्तृव्यापारेण[5] फलसाधनतामापद्यते । इतिकर्तव्यता तु येन व्यापारविशेषेण कर-

भवे संनिहितगामित्वात् । नच संनिधानाच्छ्रुतिसंकोचो न युक्त इति वाच्यम् । संकोचो हि श्रुतिजनिताविशेषप्रत्ययबाधेन विशेषविषयत्वकल्पनम् । इहत्वनुवादत्वनिश्चयात्प्रथमं जायमान एव प्रत्ययो विशेषविषय एव जायते नतु सामान्यविषयः अतो यज्यर्थत्वेऽपि न पारिप्लवत्वमित्यत आह—**यजीति** । यद्यनुवादस्य संनिहितगामित्वाद्यजिविशेषं प्रति धर्मविधिः यदि वा सिद्धान्ते वक्ष्यमाणरीत्या भावनासंबन्धाद्विशेष एव धर्मविधिपर्यवसानं तथापि वाहीकयवान्नवदनुमानेन साधारण्यसिद्धिरिति भावः । **तस्मात्सर्वार्था इति** । नन्विदमयुक्तम् । यदि सर्वे धर्माः सर्वार्थाः स्युस्तदा श्रुतिविहिता यावन्तो यागास्तावत्संबन्धिनां द्रव्यदेवतादितत्संस्कारकदीक्षोपसदादीनां स्तोत्रशस्त्रादिलक्षणानां धर्माणामनन्ततया क्वापि कर्मणि केनाप्यनुष्ठातुमशक्यतयाऽप्रामाण्यप्रसङ्गात्परस्परविरोधिनां विकल्पेऽप्यविरोधिधर्माणामप्यानन्त्यादितिचेन्न्यायप्राप्तेऽर्थे किं कुर्मः । यद्वा यो यावद्धर्मयुक्तमनुष्ठातुं शक्नोति तेन तावद्धर्मयुक्तं कर्मानुष्ठेयमिति शक्त्या व्यवस्थायामप्रामाण्याभावान्न्यायप्राप्तत्वेन काम्येऽपि यथाशक्त्युपबन्धो न दोषः । अन्यथा शब्दान्तराधिकरणपूर्वपक्षादौ का गतिरिति । अत्र प्रयोजनाकाङ्क्षाणामेव धर्माणां यज्युद्देशेन विधानं उत्पत्तिशिष्टधर्माश्च स्वविशिष्टयजिनैव निराकाङ्क्षा इत्युत्पन्नशिष्टधर्मविषयं पारिप्लवत्वं बोध्यम् । **प्रधानेति** । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति वाक्यं समिदादिवाक्यसहितं करणेतिकर्तव्यताविशिष्टामपूर्वभावनां विधत्ते । एकभावनान्वितयोः करणेतिकर्तव्यतयोः पश्चादरुणैकहायनीन्यायेनार्थतोऽन्वयः । तत एकभावनान्वितधर्माणां तदीयकरण एव निवेशान्न भावनान्तरकरणसंबन्ध इति न पारिप्लवत्वमित्यर्थः । विधत्त इत्यनेन भावनान्वयोऽपि नोद्दिश्यविधानात् येन यज्युद्देश इव पारिप्लवता स्यात् किंतु विधानेनेति दर्शितम् । एतदुक्तं भवति—सर्वेभ्यः कामेभ्य इति सामान्यवचनापेक्षया शीघ्रप्रवृत्तविशेषवचनमेव फलसंबन्धं बोधयितुं प्रवृत्तं फलभावनाया इतिकर्तव्यताकाङ्क्षां प्रयाजादीनां प्रयोजनाकाङ्क्षां च पर्यालोच्योभयाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणबलेन समिदादिवाक्यैः 'येन कर्मणेर्त्सेत्तत्र जयाञ्जुहुया'दितिवद्यत्तच्छब्दभावेनाप्रत्यक्षमप्येकवाक्यभावमनुभूय करणेतिकर्तव्यताविशिष्टां फलभावनां विदधाति । एवंच दर्शपूर्णमासशब्दस्य प्रायिकानुवादत्वं तृतीयाया व्यत्ययेन सप्तम्यर्थत्वं स्वर्गकामपदस्याधिकृतमात्रोपलक्षकत्वं च न कल्पनीयं, न वा प्रथमं पूर्वपक्षरीत्या प्रकरणेनोद्देशकशब्दकल्पनाक्लेश इति । नच सिद्धान्तेऽप्येकवाक्यतार्थं यत्तच्छब्दकल्पनावश्यकीति वाच्यम् । यत्तच्छब्दौ हि आख्यातद्वयस्य स्वातन्त्र्यनिराकरणायाकाङ्क्षार्थं कल्पनीयौ । इह त्वाकाङ्क्षा स्वतःसिद्धैव । कल्पनायामपि सिद्धान्ते सकृद्यत्तच्छब्दमात्रं कल्पनीयं, पूर्वपक्षे समिदादिषु प्रतिवाक्यमुद्देशकल्पनेति महद्गौरवम् । एतद्रीत्योद्देशकवाक्यकल्पनायां स एव दोषः । यदुक्तं भावनान्वये तुल्यकक्ष्यतयेतिकर्तव्यतायाः करणार्थत्वं न स्यादिति तत्राह—**भावनान्वयितेति** । भावना ह्यपेक्षमाणा किं मे फलं किं फलस्य साधनं को वा साधनानुग्रह इति परस्परयुक्तमेवापेक्षते यथापेक्षं च संबन्ध इति गुणप्रधानरूपापरित्यागात्करणानुग्राहकत्वं युक्तम् । अन्यथा फलकरणयोरपि गुणप्रधानभावो न स्यादित्यर्थः । एवंच भावनायाः करणानुग्राहकत्वेनैवेतिकर्तव्यताकाङ्क्षाप्रतिपादनेनारुणान्यायवैषम्यं परिहृतं भवति । **प्राधान्यमिति** । प्रतिपद्यत इत्यनुषज्यते । किंच करणेतिकर्तव्यतयोस्तुल्यकक्ष्यतयान्वये करणस्य करणत्वमितिकर्तव्यताया इतिकर्तव्यतात्वं च न स्यादित्यभिप्रायेणोभयं विविनक्ति—**इदमेवेति** । परशोरुद्यमननिपातनव्यापारविषयतया करणत्वस्योद्यमननिपातनयोः परशुनिष्ठफलसाधनतापादकत्वेन व्यापारत्वस्य च दर्शनादित्यर्थः । यजेर्धर्मान्वयायोग्यत्वादपि न तदुद्देशेन धर्मविधानमि-

१ कर्मान्तराङ्गानां. २ मात्रं नांशयोः. ३ तुल्यकल्पनाः. ४ भावनायामप्यन्वीयमानं फलं चापरि. ५ फलोद्देशेन प्रवृत्तकर्तृव्यापा.

णस्य फलसाधनरूपत्वमुपजन्यते सा उच्यते । तस्मान्न तुल्यकल्पत्वम् । नच यजिः स्वयमित्थंभाव पेक्षः, नापि यागभावना निर्ज्ञातप्रकारत्वात् । अपूर्वभावनायास्त्वनिर्ज्ञातप्रकारत्वात्तद्भावना कीदृशी न ज्ञायते । यागेनापूर्वं कुर्यादित्ययमर्थः—यथा व्यापृते यागादपूर्वं भवति तथा व्याप्रियेतेति की शोऽसौ व्यापार इति भवति व्यापारविशेषाकाङ्क्षा । तद्विशेषत्वेन समिदादिव्यापारविधानमाकाङ्क्षा संनिधियोग्यत्वैरध्यवसीयते । तस्मात्प्रकृतभावनाविशेषत्वात्समिदादीनां न पारिप्लवत्वम् । व्रीह्यादि व्यमपि फलभावनांशेन संबध्यते । यया हि क्रियया यागात्स्वर्गापूर्वं भवति सा फलभावन यागस्वरूपसंपादनमपि तद्व्यापार एव । अनिष्पन्नस्य फलसाधनभावासंभवात्, अवघातादयो तत्रैव व्रीहीणां योग्यतामादधाना भावनार्था एव । नच वाहीकयवान्नवत्साधारण्यानुमानम् । त हि प्रमाणान्तरवशात्तथावगम्यते । शब्दैकप्रमाणे तु विशेषान्वये शब्देनावगम्यमाने पारिप्लवत्व साहसमात्रम् । तस्माद्यथाप्रकरणं व्यवस्थिता धर्माः, तथाचानुपदिष्टधर्मकेषु सौर्यादिष्वतिदेशेन ध सद्भावादि विचारयितव्यम् । अन्यधर्मत्वेनावगतानां तत्संबन्धादरेणान्यत्र प्रदेशे प्रापणं येन व्याप भवति सोऽतिदेशो नाम । तथाचोक्तम्—'प्राकृतात्कर्मणो यस्मात्तत्समानेषु कर्मसु ॥ धर्मप्र येन स्यात्सोऽतिदेश इति स्मृतः ॥' इति । अयमत्रान्वयः—प्राकृतात्कर्मणो धर्मप्रदेशो येन स्यात्

त्याह—**नचेति** । स्वयं भावनामनपेक्ष्य कर्तव्यताविशेषो हीतिकर्तव्यता । साच व्यापारविशेषरूपा । द्रव्यदेवता व्यापारविशेषापत्त्यैवेतिकर्तव्यतात्वं न स्वरूपेण । सामान्यस्य भेदको धर्मः प्रकारः । तथाच व्यापारसामान्यात्मकभाव एव व्यापारविशेषात्मकेतिकर्तव्यतालक्षणप्रकाराकाङ्क्षा नतु यागस्य कथं याग इत्यपेक्षाभावादिति भावः । अस्तु तर्हि भावनाद्वारैव यागस्येतिकर्तव्यतापेक्षा कथं यागः कर्तव्य इत्यपेक्षासत्वादन्यथा कथमपूर्वमित्यपेक्षाभावादपूर्वान्वयो स्यादित्याशङ्क्य वैषम्यमाह—**नापि यागभावनेति** । फलभावनाकरणत्वेनानिर्ज्ञातत्वमादायाकाङ्क्षोपपादने विवक्षि वेकेन फलभावनाया एवाकाङ्क्षा पर्यवस्यतीति भावः । **ननु** यागेनापूर्वं कुर्यादिति यागेऽनुष्ठितेऽपूर्वं भवतीत्यवगम्यते त्रान्यव्यापारापेक्षां पश्याम इत्यत आह—**यागेनापूर्वं कुर्यादित्ययमर्थ इति** । कर्तृव्यापारविषयस्यैव करणत्वा नेति करणत्वबोधकतृतीयासमभिव्याहृतप्रत्ययेन यथा व्यापृते यागात्स्वर्गो भवति तथा व्याप्रियेतेत्यर्थः इत्यर्थः । तथाच यागेनापूर्वं कुर्यादिति वाक्यसमानार्थतया यजेतेत्यस्यापि स एवार्थ इति भावः । **तद्विशेषत्वेनेति** प्रत अपूर्वभावनाप्रकारविशेषत्वेन समिदादिविधानमपेक्षादिबलाद्युक्तं न यागार्थतयानपेक्षितविधानापत्तेरित्यर्थः । **ननु** स्वर्गस्य श्रुतत्वफलत्वाभ्यां स्वर्गभावनासंबन्धद्वारा स्वर्गप्रयुक्ततया व्यवस्थायामुपपादनीयायामपूर्वभावनासंबन्धद्वारा प्र युक्ततया व्यवस्थोपपाद्यत इति चेदुच्यते । क्षणिकस्य साधनत्वानुपपत्त्यावश्यकल्प्यमपूर्वम् । तथाच श्रुतानुमितैकदेशिनि न्नेन वाक्येन यागेनापूर्वं कृत्वा स्वर्गं भावयेदिति बोधितेऽपूर्वे कृते स्वयमेव फलं भवतीति निश्चित्य सांप्रतिकं प्रयोगसम व्यपूर्वमेव चिकीर्षतीति फलभावनाऽनिर्ज्ञातस्वरूपेऽपूर्वे संक्रान्तेतिकर्तव्यतामपेक्षत इत्यपूर्वभावनासंबन्ध इतिकर्तव्यता प्रयुज्यते । भावनायाः करणापूर्वाभ्यां संबन्धे सत्यपि भावनाया भाव्यनिष्ठत्वाद्भाव्यनिष्पत्त्यर्थमेवेतिकर्तव्यतामपेक्षत इ भाव्यरूपापूर्वप्रयुक्तमेवाङ्गजातं न करणप्रयुक्तमिति बोध्यम् । **आकाङ्क्षासंनिधीति** । अनिर्ज्ञातप्रकारत्वनिबन्धन कीदृशोऽसौ व्यापार इत्याकाङ्क्षया संनिधिना व्यापारसामान्यस्य व्यापारविशेषान्वययोग्यतया चेत्यर्थः । **ननु** भावना यद्वारा करणान्वयपक्षेऽपि यजिश्रुत्या सर्वयागानां करणत्वावगमात्करणानुग्राहकाया इतिकर्तव्यतायाः सर्वयागान्व स्यादित्याशङ्क्य चतुर्थे प्रसिद्धनाम्नो दर्शपूर्णमासशब्दस्य यजिसंकोचकत्वव्यवस्थोपपादनात्तद्बलेन यजेर्विशेषविषयत्वेनामे दिकरणिकभावनायामेव संबन्धान्न पारिप्लवत्वमित्युपसंहरति—**तस्मादिति**। परितः प्लवन्त इति परिप्लवाः ते एव पारिप्ल स्तेषां भावः पारिप्लवत्वमव्यवस्थेति यावत् । द्रव्यादीनां प्रत्यक्षेण यजिनिर्वर्तकत्वेऽपि यागसंपादकस्यापि फलभावना त्वात्फलभावनान्वयः सुलभ इत्याह—**व्रीह्यादीति** । प्रमाणान्तरवशाद्याप्यादिनिश्चायकप्रत्यक्षादेरित्यर्थः । **ननु** 'नानु मानिकवचनत्वमतिदेशत्वं समानमितरच्छयेनेने'त्यादावव्याप्त्यापत्तेः लिङ्गादिकल्पितवचनेष्वतिव्याप्त्यापत्तेश्चातस्तद्विचारो युक्त इत्यत आह—**अतिदेशो नामेति** । अन्यधर्मत्वेनावगतानां तत्संबन्धादरेणान्यत्र प्रदेशे प्रापणं येन व्यापारे भवति सोऽतिदेशः । अतीत्य देश अतिदेशः । व्यापारस्यातिदेशत्वे तद्वतः शास्त्रस्य करणव्युत्पत्त्या शास्त्रेऽतिदेशत्वव्यवहा इति द्रष्टव्यम् । **ननु** प्राकृतात्कर्मणस्तत्समानेषु धर्मप्रापको व्यापारोऽतिदेश इति श्लोकोक्तं लक्षणमनुपपन्नं वचनानामनि मित्तातिदेशस्थले विकृतौ प्रकृतिसाम्येन भवितव्यमिति निर्बन्धाभावादित्याशङ्क्य अन्यधर्माणामन्यत्र प्रापकव्यापारोऽतिदे

---

१ विशेषापेक्षा. २ विधानमपेक्षा. ३ भावनाशेषत्वात्. ४ अनिष्फलस्य. ५ साधनत्वाभावात्. ६ माणकेषु. ७ वाक्यं.

ऽतिदेशः । क धर्मप्रदेश इत्यपेक्षयामाह—यस्मात्तत्समानेष्विति । यस्मात्प्राकृतादाग्नेयादेर्धर्माः प्रदिश्यन्ते तत्समानेषु सौर्यादिषु कर्मस्विति त्रिविधश्चातिदेशः प्रत्यक्षवचनान्नामधेयाचोदनालिङ्गानुमितवचनाच्चेति । तत्र प्रत्यक्षवचनात्तावच्चिन्त्यते ॥

इषौ श्येनीयविशेषधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ २ ॥

समानेऽपूर्ववत्त्वादुत्पन्नाधिकारः स्यात् ॥ १३ ॥ [श्येनस्येति चेत् ॥ १४ ॥ नासंनिधानात् ॥ १५ ॥ अपि वा यद्यपूर्वत्वादितरदधिकार्थे ज्यौतिष्टोमिकाद्विधेस्तद्वाचकं समानं स्यात् ॥ १६ ॥]

इषौ समानमितरच्छ्येनेनेत्यनुवादकम् ॥ श्येनवैशेषिकाणां वाऽतिदेशोऽत्रानुवादकः ॥ ४ ॥
ज्योतिष्टोमविकारत्वात्तद्धर्माश्चोदकात्समाः ॥ श्येनेष्वोरितरत्वोक्तिरिषुवैशेषिकं प्रति ॥ ५ ॥
इषुवैशेषिकादुक्तादितरच्छ्येनगं स्फुरेत् ॥ वैशेषिकं लोहितोष्णीषादि तेनातिदिश्यते ॥ ६ ॥

ईषावेकाहे ज्योतिष्टोमविकारे 'इषुं विष्टुतिं करोति सप्ताहं भवती'ति प्राकृतानां स्तोत्राणां विकारं विधाय श्रूयते 'समानमितरच्छ्येनेने'ति । तत्र संशयः किमयमनुवादः उत श्येनवैशेषिकाणामतिदेशविधिरिति । तत्रेतरच्छब्दस्य संनिहितवचनत्वाच्छ्येनवैशेषिकाणां चासंनिहितत्वान्न तद्वाचकः । चोदकप्राप्तास्तु ज्योतिष्टोमधर्मास्ते च श्येनेऽपि विद्यमानास्तत्सादृश्यमिषोरापादयन्तीति तदपेक्षोऽयमनुवाद इति प्राप्ते ब्रूमः—सत्यमितरच्छब्दः संनिहितमभिधत्ते नतु तन्मात्रं किंतु पूर्वनिर्दिष्टसदृशं संनिहितं च यद्द्वयं तदभिधत्ते । तदिह यत्संनिहितं ज्यौतिष्टोमिकं न तत्पूर्वोक्तसदृशम् । अप्राकृतानां सप्ताहादीनां पूर्वमुक्तत्वात् । यत्त्वप्राकृतं लोहितोष्णीषादि श्येनवैशेषिकं तद्यद्यप्यसंनिहितं तथापि सादृश्यमस्तीत्यवश्यं हातव्येऽन्यतरस्मिन्वचनार्थवत्त्वाय संनिधिं हित्वा सादृश्यपरि-

---

इत्येव लक्षणं, तत्समानेष्विति तु प्रायिकस्वरूपकथनम् । अतएव श्लोके यत्तच्छब्दयुगलद्वयमित्यभिप्रेत्य वाक्यभेदेन व्याचष्टे—**अयमत्रेति । नामधेयादिति** । नामधेयस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि वस्त्वर्थस्याप्रत्यक्षत्वेन वचनत्वस्य तिरोहितत्वात्पृथङ्निर्देशः। अर्थापत्तेरपि पश्चान्मानमनुमानमिति व्युत्पत्त्यानुमानत्वात्तद्गम्येप्यनुमितिशब्दप्रयोगः।सूत्रार्थस्तु—मुख्यानामपूर्वाणां भेदे यथाधिकारं यथाप्रकरणं धर्माणां भाव्ये व्यवस्थानं स्यात् कुतः श्रुतिप्रमाणत्वाच्छेषशेषिभावस्य श्रुत्येकगम्यत्वादिति ॥

समानेऽपूर्ववत्त्वात्० ॥ १३ ॥ संशयोपयोगितया परिष्कुर्वन्विषयं दर्शयति—**इषाविति**। 'इषुणाभिचरन्यजेते'ति विहिते एकाहत्वेन ज्योतिष्टोमविकारे इत्यर्थः । **इषुं विष्टुतिमिति** । विष्टुतिः कुशास्तरणमिष्वाकारेण कर्तव्यमित्यर्थः । इषुभिरेव कर्तव्यमित्यन्ये । **सप्ताहमिति** । सप्ताहाख्यं साम स्तोत्रसाधनं भवतीत्यर्थः । **स्तोत्राणामिति** । यद्यपि इष्वाकारत्वं विष्टुतेर्विकारः न स्तोत्राणां तथा सप्ताहमपि साम स्तोत्रसाधनं न स्तोत्रविकारस्तथापि साक्षात्परम्परया वा स्तोत्रसंबन्धित्वेन तद्द्वारात्स्तोत्रे विकारः पर्यवस्यतीत्यभिप्रायेणेदमुक्तम् । **अनुवाद इति** । ज्यौतिष्टोमिकधर्मप्रयुक्तश्येनसादृश्यानुवाद इत्यर्थः । **ननु** वचनस्यार्थवत्त्वाय विधायकत्वे वक्तव्ये कथमनुवादकतया पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । संनिहितवचनत्वात्पूर्वोक्तादन्यद्यत्संनिहितं तद्वाचित्वात्तत्रैव प्रयोगात्तथाच संनिहितवाचिना इतरशब्देनासंनिहितानां श्येनवैशेषिकाणां परामर्शासंभवेन विधायकत्वासंभवादनुवाद एवाङ्गीकर्तव्य इत्यर्थः । **चोदकेति** । इषौ श्येने च चोदकप्राप्तज्यौतिष्टोमिकधर्माः साधारणाः सन्तः इषोः श्येनसादृश्यं संपादयन्तीत्यर्थः । धर्मेषु साम्ये प्रतीयमानेऽपीषोः साम्यमापादयन्तीति इषो साम्यकथनेन सदृशोऽयमिषुरतस्तद्वदेवादरेणाभिचरता कर्तव्य इति इषुस्तुत्यर्थत्वान्न वैयर्थ्यमनुवादस्येति सूचितमनेन स्तुत्यर्थत्वकथनेन । समानमितरदित्युक्तेर्योर्थः स एव समानमितरच्छ्येनेनेत्युक्तेरपीति श्येनपदवैयर्थ्यमित्यपि शङ्का परिहृता । प्रथमं भाष्यकारोक्तरीत्या सिद्धान्तमाह—**सत्यमिति । किंत्विति** । देवदत्ताय क्षौमं यज्ञदत्ताय कौशेयमितरद्विष्णुमित्रायेत्युक्ते पूर्वोक्तसदृशं वस्त्रमेव संनिहितं प्रतीयते न हिरण्यादिकमित्यर्थः । **तदिति** । अप्राकृतं वैशेषिकधर्ममादाय सादृश्यं विवक्षितं तच्च चोदकप्राप्ते नास्तीत्यर्थः । **वचनार्थवत्त्वायेति** । संनिहितवचनत्वेऽपि मुख्यार्थत्यागसाम्यादानर्थक्यावहमनुवादकत्वमयुक्तमिति भावः । प्रदेशान्तराम्नातत्वेनेषुवाक्यैकवाक्यत्वाभावात्स्तुत्यर्थत्वमप्ययु-

---

१ इषौ यागे. २ प्रकृतौ सामपर्वाणां गणनार्थं वस्त्रे कुशकीला निधाप्यन्ते, विकृताविषवः.

ग्रहेण श्येनवैशेषिकाणां वादः। यद्वा चोदकप्राप्तानां विष्टुत्यादीनां विकार इषुं विष्टुतिमित्यादि पूर्वं विहितस्तत इतरच्चोदकप्राप्तमितरच्छब्देनोद्दिश्य तस्य लोहितोष्णीषादिविकारः श्येनादतिदिश्य एवंच संनिहितवचनत्वमर्थवत्त्वं च वचनस्य भविष्यति॥

पञ्चहविष्षु सार्थवादविध्यतिदेशाधिकरणम्॥ ३॥

पञ्चसंचरेष्वर्थवादातिदेशः संनिधानात्॥ १७॥ [सर्वस्य वैकशब्द्यात्॥ १८॥ लिङ्गदर्शनाच्च॥ १९॥ विहिताम्नानान्नेति चेत्॥ २०॥ नेतरार्थत्वात्॥ २१॥]

वैश्वदेवब्राह्मणस्यातिदेशो वादमात्रगः॥ स वादाङ्गविधिस्थो वा हविर्विध्यन्वयाद्भवेत्॥ ७॥
अर्थवादैकनिष्ठोऽसौ मैवमङ्गविधेरपि॥ समानः सोऽन्वयोऽङ्गानां विधिरप्यतिदिश्यताम्॥ ८॥

चातुर्मास्येषु चत्वारि पर्वाणि वैश्वदेवं वरुणप्रघासाः साकमेधाः शुनासीरीयमिति। तत्र वै देविकानामाद्यानां पञ्चानां हविषां यद्ब्राह्मणं तद्वारुणप्रघासिकेषु पञ्चस्वतिदिष्टं एतद्ब्राह्मणान्येव प हवींषीति। तत्र संशयः किं यस्तेषामर्थवादः 'वार्त्रघ्नानि वा एतानि हवींषी'त्यादिस्तन्मात्रस्या तिदेशः सैवैषां प्रशंसेति उतार्थवादस्याङ्गविधीनां च 'नवप्रयाजा इज्यन्त' इत्यादीनामतिदेश —'पूर्वेषां ब्राह्मणं यत्तदुत्तरेष्वतिदिश्यते॥ चोद्यन्ते येन वाक्येन तत्तेषां ब्राह्मणं मतम्॥' अ विधिभिः स्वाङ्गान्येव विधीयन्ते न हवींषि। सार्थवादकं तु वाक्यं तेषां विधायकमिति भवत्यर्थ दस्य तत्संबन्धः[1] तस्मात्तन्मात्रातिदेशः। नैवम्। यद्यप्यङ्गत्वविधिभिर्हविषां[2] न विधेयता तथाप्यर

क्तमिति ध्येयम्। **श्येनवैशेषिकाणां वाद इति।** समानमित्यादेरयमर्थः—यादृगत्र क्रियमाणं श्येनेन समानं भवति गितरदधिकं कर्तव्यमिति श्येने यद्विहितमधिकं तदिहापि कर्तव्यमिति पर्यवस्यति। तेन श्येनवैशेषिकाणां प्राकृतविका लोहितोष्णीषत्वादीनामप्राकृतकार्याणां कण्टकवितोदनादीनां प्रापकोऽयं वाद इत्यर्थः। अत्रेतरच्छब्दस्य भाष्यकारोक्त वैशेषिकधर्ममादाय सादृश्यं नार्थः मानाभावात्। **ननु** इतरद्विष्णुमित्रायेत्यत्र पूर्वोक्तसदृशं वस्त्रमेव प्रतीयते इत्युक्त दमयुक्तमिति चेन्न। अयमिहेतरशब्दार्थनिर्णयः—किंचिद्धर्मपुरस्कारेण बुद्धिस्थमध्ये एकस्मिन्नुपयुक्ते तदवशिष्टं यत्तदित ब्दवाच्यं, तस्य च यद्धर्मपुरस्कारेण प्रथमं बुद्धिस्थता तद्धर्ममादाय सादृश्यं संनिहितत्वं चास्तीतीत्थमितरशब्दस्य संनिहि दृशपरत्वं लोकसिद्धम्। भाष्यकारेणाप्यमुमेवार्थमङ्गीकृत्य सन्नाहादीन्विशेषानुक्रम्येतरदिति प्रयोगाद्वैशेषिकतया सा संनिहितेन च भवितव्यम्। तत्र चोभयासंभवादन्यतरपरिग्रहे वचनार्थवत्त्वाय सादृश्यं परिगृह्यत इत्युक्तम्। एवंच कप्राप्तत्वेन प्राकृतं धर्मजातं पुरस्कृत्य तन्मध्ये विष्टुत्यादीनां विकारं विधायेतरदित्युक्ते चोदकप्राप्ततया संनिहि विष्टुत्याद्यतिषक्तमितरच्छब्देन निर्दिश्य तत् श्येनेन समानमिति लोहितोष्णीषादिविकारविधाने न कस्यापि हानं चार्थवदिति भाष्यकारीयसिद्धान्ते स्वरसाद्वार्तिककारीयमाह—**यद्वेति।** चोदकप्राप्ताङ्गमध्ये विष्टुत्यादेर्विकारविधाना युक्तत्वेन तदितरद्यज्ज्योतिष्टोमिकं तच्छ्येनेन समानं कर्तव्यं श्येने यादृशविकारयुक्तं तादृशविकारयुक्तं कर्तव्यमिति संनि तसदृशवचनतोपपत्तेः संनिहितत्वं न परित्याज्यमित्यर्थः। अस्मिन्पक्षे प्राकृतोद्देशेन विकारमात्रोपदेशात् श्येनगतवि मात्रस्यातिदेशो नाप्राकृतकार्याणां कण्टकवितोदनादीनामिति द्रष्टव्यम्। सूत्रार्थस्तु—समाने समानमितरदिति वाक्ये ना्धिकारश्चोदकावगतनिर्देशः स्यात्, कुतः पूर्ववत्त्वाद् इषोर्ज्योतिष्टोमलक्षणप्रकृतिमत्त्वादिति॥

पञ्चसंचरेष्वर्थवादातिदेशः संनिधानात्॥ १७॥ पूर्वाधिकरणे भावनया साक्षादपेक्षितधर्मगोचरोऽतिदे निरूपितः। इदानीं ततो जघन्यः धर्मबोधकब्राह्मणातिदेशो विचार्यत इति सङ्गतिः। **तत्रेति।** वैश्वदेवे पर्वणि 'आ ष्टाकपालं निर्वपति, सौम्यं चरुं सावित्रं द्वादशकपालं सारस्वतं चरुं पौष्णं चरुं मारुतं सप्तकपालं वैश्वदेवीमामिक्षां पृथिव्यमेककपाल'मिति अष्टौ हवींष्याम्नातानि। तथा वरुणप्रघासेष्वपि। तेष्वाद्यानि पञ्च हवींष्याम्नाय तेष्वेतद्ब्राह्मणा पञ्च हवींषि यद्ब्राह्मणानीतराणीत्यनेनेतराणि वैश्वदेविकानि यद्ब्राह्मणानि एतद्ब्राह्मणान्येव वारुणप्राघासिकानि पञ्च हवी ब्राह्मणमतिदिष्टमित्यर्थः। अर्थवादस्य शब्दरूपस्यानपेक्षितस्यातिदेशे वैयर्थ्यं परिहरति—**सैवैषामिति।** शब्दभाव क्षितस्तुतेरर्थवादेन समर्पणान्न वैयर्थ्यमित्यर्थः। ब्राह्मणशब्दस्य साधारण्यात्कथमर्थवादमात्रपरतया पूर्वपक्ष इत्यत आह **पूर्वेषामिति।** नन्वर्थवादानामपि विधायकत्वाभावेन ब्राह्मणत्वाभावादतिदेशो न स्यादित्यत आह—**सार्थवाद मिति।** साक्षादविधायकानामपि विध्येकवाक्यतया विध्यन्तरगतानां विधायकत्वं युज्यत इत्यर्थः। **तथापीति।** अ

---

१ हविर्विधिः. २ यद्यपि ह्यङ्गविधिभिः.

संबन्धस्तत्संबन्ध्यङ्गचोदनात् । किंचाङ्गवाक्यैकवाक्यतामापन्नं प्रधानवाक्यं हविषां समग्राणां विधायकमिति विधायकत्वेनाप्यस्त्येवाङ्गविधीनां संबन्धः । तस्मात्सर्वेषामतिदेशः ॥

एककपालैन्द्राग्नयोः सार्थवादविध्यतिदेशाधिकरणम् ॥ ४ ॥

एककपालैन्द्राग्नौ च तद्वत् ॥ २२ ॥

श्रुतमेककपालस्य ब्राह्मणस्यातिदेशनम् ॥ तत्पूर्ववत्तथैन्द्राग्न एतद्ब्राह्मण इत्यपि ॥ ९ ॥

वैश्वदेवे तावद्द्यावापृथिव्य एककपालो वरुणप्रघासेषु काय[1] एक कपाल ऐन्द्राग्नो द्वादशकपालश्च । ततः साकमेधेषु श्रूयते—'ऐन्द्राग्न एकादशकपालो वैश्वकर्मण एककपाल' इति । तत 'एतद्ब्राह्मण ऐन्द्राग्न एतद्ब्राह्मण एककपाल' इति श्रुतं तत्पूर्ववत्सार्थवादकस्य साङ्गविधिकस्य कृत्स्नस्य काण्डस्यातिदेशकमित्युत्तरविवक्षया प्राप्यते ॥

साकमेधे वारुणप्रघासिकैककपालातिदेशाधिकरणम् ॥ ५ ॥

एककपालानां वैश्वदेविकः प्रकृतिराग्रयणे सर्वहोमापरिवृत्तिदर्शनादवभृथे च सकृद्द्व्यवदानस्य वचनात् ॥ २३ ॥

किं वैश्वदेविकादेककपालादतिदेशनम् ॥ साकमेधेषु वरुणप्रघासस्थादुताग्रिमः ॥ १० ॥
प्रकृतावर्थबाहुल्यादन्तिमः संनिधानतः ॥ ऐन्द्राग्नसाहचर्याच्च सार्थत्वमधिकत्वतः ॥ ११ ॥

'एतद्ब्राह्मण एककपाल' इति किं वैश्वदेविकस्यैककपालस्य ब्राह्मणमतिदिश्यते किंवा वारुणप्राघासिकस्येति संशये वारुणप्राघासिकेऽल्पमप्राकृतं वैश्वदेविके बहु, तस्मात्तदतिदेशोयं वचनस्य बहुफलत्वायेति प्राप्ते ब्रूमः—वारुणप्राघासिकस्याव्यवहितत्वादेतद्ब्राह्मण ऐन्द्राग्न इत्यनेन निःसंदिग्ध-

र्थवृत्तिबहुव्रीहिणा संबन्धमात्रं प्रतीयते अङ्गविधीनामपि परम्परासंबन्धोऽस्त्येवेत्यर्थः । अर्थवादानामपि न साक्षाद्विधायकत्वं किंतु विध्येकवाक्यतया । साचाङ्गविधीनामप्यविशिष्टेति भावः । **किंचेति** । सर्वविषयस्य ब्राह्मणशब्दस्य संकोचोऽपि न कल्पनीय इत्युपसंहरति—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु—आग्नेयादीनि पञ्च हवींषि सर्वेषु पर्वसु संचरन्तीति पञ्चसंचराणि तेष्वर्थवादातिदेशः हविर्विध्यन्तर्गततया हविःसंनिधानादिति ॥

एककपालैन्द्राग्नौ च तद्वत् ॥ २२ ॥ नन्वतुल्यरूपे न्यायातिदेशो युक्तः नतु तुल्यरूपे उदाहरणान्तरे न्यायप्राप्तेः स्वतःसिद्धत्वादित्याशङ्क्य नात्र सूत्रकृतोऽतिदेशे व्यापारः किंतूत्तरविवक्षया प्राप्तिमात्रे । नच एककपाल एव न्यायव्युत्पादनं क्रियताम् । तथाच सूत्रकृत उत्तरविवक्षया प्राप्त्यर्थं यत्नान्तरमपि न भवेदिति वाच्यम् । वैश्वदेवे त्रिंशत्संपद्यन्त इत्याहुतीनां त्रिंशत्त्वमुक्तं वरुणप्रघासे वाजिनो यजत्याहुतीनां संपत्त्यै त्रिंशत्त्वायेति आहुतित्रिंशत्त्वादिलिङ्गबलेन स्फुटतया पञ्चसंचरेष्वेव न्यायव्युत्पादनस्य युक्तत्वादित्यभिप्रायेण विषयप्रदर्शनपूर्वकं तात्पर्यमाह—**वैश्वदेव इत्यादिना ॥**

एककपालानां० ॥ २३ ॥ एतद्ब्राह्मण इति । साकमेधीयप्रकरण इति शेषः । यथा एतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींषीत्यत्र वचनस्य बहुविषयत्वलाभाय साङ्गविधिकस्य सार्थवादकस्य कृत्स्नस्य काण्डस्यातिदेशः तथात्रापि बहुविषयत्वलाभाय वैश्वदेविकातिदेशः इत्युत्थानात्पूर्वं सामान्यतःसिद्धस्य कृत्स्नकाण्डातिदेशस्य विशेषविचाराद्वा सङ्गतिः । **वारुणप्राघासिक इति** । शमीमय्यः स्रुचो भवन्तीत्यादि अल्पमिव वैश्वदेविके तु प्रतिष्ठितो होतव्यः बह्वानीयाविःपृष्ठं कुर्यादित्यादयो बहवो वैशेषिका इत्यर्थः । नचोत्तरविहारस्य संपन्नस्रुक्त्वेन शमीमयत्वादिकं दक्षिणविहारार्थमेवेति शमीमयत्वादेर्वारुणप्राघासिकैककपालधर्मत्वमेवासिद्धमिति याज्ञिकोक्तं युक्तम् । वरुणप्रघासावान्तरप्रकरणेऽविशेषाम्नानात् । शमीमयत्वस्य सर्वविषयत्वेन प्राकृतस्रुचां बाधस्यैव युक्तत्वात् । नच स्वरसामैककपालेतिन्यायादेव वैश्वदेविकधर्मप्राप्तिः संभवतीति वाच्यम् । न्यायाद्वचनस्य शीघ्रप्रवृत्तेरित्युपसंहरति—**तस्मादिति** । एतद्ब्राह्मण ऐन्द्राग्न इति ऐन्द्राग्नसमभिव्याहारात् एककपालस्यापि वारुणप्राघासिकविकारत्वमित्येतदर्थमेव पूर्वसूत्रे ऐन्द्राग्नेपि प्राप्तिरुक्तेति द्रष्टव्यम् । **ननु** वचनस्य बहुविषयत्वलाभाय व्यवहित-

१ कः प्रजापतिः.

वारुणप्राघासिकब्राह्मणनिर्देशेन समभिव्याहाराद्वैश्वदेविकस्य तु व्यवहितत्वात्तद्धर्माणां च स्वरसमैककपालामिक्षमिति वक्ष्यमाणादेव न्यायाल्लाभात्तद्विषयत्वे वचनानर्थक्यप्रसङ्गाद्वारुणप्राघासिकैककपालब्राह्मणस्यायमतिदेशः ॥ इति शास्त्रदीपिकायां सप्तमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

सप्तमाध्याये द्वितीयः पादः ।

रथंतरादिशब्दानां गानविशेषार्थताधिकरणम् ॥ १ ॥

साम्नोऽभिधानशब्देन प्रवृत्तिः स्याद्यथाशिष्टम् ॥ १ ॥ [शब्दैस्त्वर्थविधित्वादर्थान्तरेऽप्रवृत्तिः स्यात्पृथग्भावात्क्रियाया ह्यभिसंबन्धः ॥ २ ॥ स्वार्थे वा स्यात्प्रयोजनं क्रियायास्तदङ्गभावे- नोपदिश्येरन् ॥३॥ शब्दमात्रमिति चेत् ॥४॥ नौत्पत्तिकत्वात् ॥ ५ ॥ शास्त्रं चैवमनर्थकं स्यात् ॥ ६ ॥ स्वरस्येति चेत् ॥ ७ ॥ नार्थाभावाच्छ्रुतेरसंबन्धः ॥ ८ ॥ स्वरस्तूत्पत्तिषु स्यान्मात्रावर्णाविभक्तत्वात् ॥ ९॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १० ॥ अश्रुतेस्तु विकारस्योत्तरासु यथाश्रुति ॥ ११ ॥ शब्दानां चासामञ्जस्यम् ॥ १२ ॥ अपि तु कर्मशब्दः स्याद्भावोऽर्थः प्रसिद्धग्रहणत्वाद्विकारो ह्यविशिष्टोऽन्यैः ॥ १३ ॥ अद्रव्यं चापि दृश्यते ॥ १४ ॥ तस्य च क्रिया ग्रहणार्थानानार्थेषु विरूपित्वादर्थो ह्यासामलौकिको विधानात् ॥ १५ ॥ तस्मिन्संज्ञाविशेषाः स्युर्विकारपृथक्त्वात् ॥ १६ ॥ योनिशस्याश्च तुल्यवदितराभिर्विधीयन्ते ॥ १७ अयोनौ चापि दृश्यतेऽतथायोनि ॥१८॥ ऐकार्थ्ये नास्ति वैरूप्यमिति चेत् ॥१९ स्यादर्थान्तरेष्वनिष्पत्तेर्यथा लोके ॥ २० ॥ शब्दानां च सामञ्जस्यम् ॥ २१ ॥]

अतिदेश्यं विनिश्चेतुं कवतीषु रथंतरम् ॥ गायतीत्यृग्गानयुक्ता शब्दार्थो गानमेव वा ॥ १ ॥
इति चिन्ता गानयुक्ता त्वभि त्वेत्यृक्प्रसिद्धितः ॥ लाघवादतिदेशस्य योग्यत्वाच्चान्तिमो भवेत् ॥ २ ॥

'कवतीषु रथंतरं गायती'त्यत्रानेन रथंतरशब्देन किं कवतीष्वतिदिश्यत इति परिज्ञानार्थं ... तरादिशब्दाः किं गीतिविशिष्टानां 'अभि त्वा शूर नोनुम' इत्यादीनां वाचका उत गीतिमात्रस्य चिन्त्यते । द्वितीये तु मन्त्रलक्षणं कुर्वता गीतिः सामेत्येतावदुक्तं[2] नतूपपादितम् । इह त्वतिदेश...

विषयत्वमेव युक्तं साहचर्यं च न सार्वत्रिकमित्यभ्युच्चयेऽस्वरसान्मूलयुक्तिमाह—**तद्धर्माणामिति** । स्वरसामैककपालामिक्षं च लिङ्गदर्शनादित्यनुपदमेव वक्ष्यमाणन्यायेन विलम्बितप्रवृत्तिकेनापि वैश्वदेविकधर्मप्राप्तेर्वचनं विना संभवादन्यतया तद्विषयत्वे वचनमनर्थकं स्यादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—एककपालानां सर्वेषां वैश्वदेविकः प्रकृतिः 'यत्सर्वहुतं करोति सात्वेका परिचक्षा यद्धुतो हुतः पर्यावर्तते सा द्वितीया तस्मादाज्यस्यैव द्यावापृथिव्यौ यजेते'त्याज्याधिपरे सर्वहोमस्यापर्यावृत्तेश्च दर्शनादवभृथे चेदमेवैककपालस्य द्विरवद्यतीति द्विरवदानवचनात् अन्यत्र न द्विरवदानमिति गम्यते । ततएव चैककपालानां सर्वेषां वैश्वदेविकः प्रकृतिरिति सिद्धत्वात् । तद्विषयत्वे वचनानर्थक्यं स्यादिति वारुणप्राघासिकातिदेश इति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां सप्तमाध्यायस्य प्रथमः पादः** ॥

साम्नोऽभिधानशब्देन प्रवृत्तिः स्याद्यथाशिष्टम् ॥ १ ॥ ननु रथंतरादिशब्दस्य किं गीतिविशिष्टर्ग्वचनत्वं गीतिवचनत्वमिति विचारस्यातिदेशविचारात्मकेऽध्याये कथं सङ्गतिरित्याशङ्क्य सङ्गतिप्रदर्शनपूर्वकं संशयमाह—**कवतीष्विति** । कशब्दयुक्तासु कयानश्चित्र इत्यादिषु ऋक्षु 'रथंतरं गायती'ति द्वादशाहे अविवाक्यगतश्रुतेरर्थः । तत्र गीतिवचनत्वविचारस्यातिदेशार्थत्वेन तन्मुखेनातिदेशस्यैव विचार्यत्वादध्यायसङ्गतिः । आद्याधिकरणे पारिप्लवत्वविचारानन्तरं तत्सापेक्षश्येनादिवचनातिदेशः प्रथमपादे विचारितः । इदानीं तन्निरपेक्षो वचनातिदेशो निरूप्यत इति पादान्तरमानन्तर्यं च । **ननु** 'गीतिषु सामाख्ये'ति रथंतरादिशब्दानां गीतिवचनत्वं द्वितीय एव सिद्धमित्यत आह—**द्वितीये त्विति** । 'अहेबुध्नियमन्त्रं मे गोपाय । यमृषयस्त्रयीविदा विदुः । ऋचः सामानि यजूंषी'ति उक्तमन्त्रत्रैविध्यार्थे गी...

---

१ सिकस्यैककपाल. २ सामेत्युक्तम्.

यसिद्ध्यर्थं गीतिविषयत्वमेव न्यायेन दृढीक्रियते। तत्र गीतिविशिष्टायामृचि प्रयोगादृग्वचनत्वम्। विशिष्टवचनत्वे विशेषणभूतगीत्यभिधानस्यावश्यकत्वात्तदभिधाने च तत एव तदविनाभूतायामृचि प्रतिपत्तिसिद्धेरभिधानशक्तिकल्पनानुपपत्तेर्गीतिमात्रमेषामभिधेयम्। अतोऽभिवत्यां यो गीतिविशेषस्तस्य कवत्यादिष्वतिदेशः॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां सप्तमाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥ २॥

सप्तमाध्याये तृतीयः पादः।

अग्निहोत्रादिनाम्ना धर्मातिदेशाधिकरणम्॥ १॥

उक्तं क्रियाभिधानं तच्छ्रुतावन्यत्र विधिप्रदेशः स्यात्॥ १॥ [अपूर्वे वापि भागित्वात्॥ २॥ नाम्नस्त्वौत्पत्तिकत्वात्॥ ३॥ प्रत्यक्षाद्गुणसंयोगात्क्रियाभिधानं स्यात्, तदभावेऽप्रसिद्धं स्यात्॥ ४॥]

मासं जुहोत्यग्निहोत्रमिति नामाग्निहोत्रतः॥ नित्यान्मासाग्निहोत्रेऽस्मिन्धर्माणां नातिदेशकम्॥ १॥
उतातिदेशकं नैव द्वयोर्नाम्नः समत्वतः॥ अग्नये होत्रमित्यस्य नित्ये संपादितत्वतः॥ २॥
तत्र मुख्यं ततोऽन्यत्र गौणत्वस्य प्रसिद्धये॥ नित्याग्निहोत्रगान्धर्मांस्तन्नामातिदिशेदिह॥ ३॥

इदानीं नामातिदेशः प्रस्तूयते। कुण्डपायिनामयने श्रूयते 'मासमग्निहोत्रं जुहोती'ति तन्नैयमिकाग्निहोत्रात्कर्मान्तरमिति स्थिते संशयः किमयमग्निहोत्रशब्दो नैयमिकाग्निहोत्रधर्माणामतिदेशक उत नेति—'उभयोरविशेषेण सामानाधिकरण्यतः॥ नामधेयमिदं तस्मान्न धर्मानतिदेक्ष्यति॥

सामेत्यत्रत्यमेवोक्तं तत्र गीतिविशिष्टऋग्वचनत्वेऽपि मन्त्रत्रैविध्यसिद्धेर्नात्यन्तमाग्रहः कर्तव्य इति तत्रोपपादितं किंत्विहैवातिदेशविषयनिर्णयार्थं तत्रार्थादुक्तमेव गीतिवचनत्वं न्यायेन स्थूणानिखननवद्दृढीक्रियत इत्यर्थः। तत्र पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति**। अत्र पूर्वपक्षे रथंतरादिशब्दवाच्यानामभिवत्यादीनामृचां कवतीष्वतिदेशासंभवात्तल्लक्षितधर्मातिदेशः, तथा कवतिकार्येऽभिवतीविधिः कवतीषु वाङ्गत्वेनाभिवतीविधिरित्यादि द्रष्टव्यम्। नागृहीतविशेषणान्यायेन गीतिमात्रवचनत्वमेवेति सिद्धान्तमाह—**विशिष्टेति**। कथं तर्हि रथंतरमधीते इत्यादौ रथंतरादिशब्दैः ऋक्प्रतिपत्त्या तदध्ययने प्रवृत्तिरत आह—**तदभिधानेचेति**। ननु नागृहीतविशेषणान्यायस्याकृत्यधिकरण एव व्युत्पादनात्किमर्थमिदमधिकरणमितिचेदधिकाशङ्कानिराकरणार्थत्वात्। इयमत्राधिकाशङ्का यदि तस्यामेवर्चि सत्यां गीतौ सामप्रयोगोऽसत्यां चाप्रयोगस्तदा नागृहीतविशेषणान्यायः। इहतु गीतिवियोगे ऋगेव सा नास्ति ऋग्वर्णान्यत्वेन प्रत्यभिज्ञावियोगात्। यदि बहुतरवर्णभेदेऽपि प्रत्यभिज्ञा तदा सर्वासामृचामेकत्वं स्यात्। तस्मादृगन्यत्वान्नात्र नागृहीतविशेषणान्याय इति। निराकरणं तु ऋक्स्वरूपं पुरस्कृत्यापीभावादेः प्रयोगस्ततस्तत्प्रयोगकाले आपीभावादिप्रकृतिभूताः मन्त्रवर्णाः स्मृत्युपारूढाः। ततः सर्ववर्णप्रत्यभिज्ञाबलायुक्तमृगेकत्वम्। अन्यथा आपीभावप्रयोगकाले स्मृत्यभावे साम्नो ऋगक्षराभिव्यञ्जकत्वाभावेऽदृष्टार्थता स्यादिति, तदेतदभिसंधाय पूर्वमेवोक्तं दृढीक्रियते इति। सूत्रार्थस्तु—साम्न अभिधायकेन रथंतरादिशब्देन यथाशिष्टमध्यापकैः शिष्येभ्यः यदनुशिष्यते गीतिविशिष्टमन्त्ररूपं तदनतिक्रम्य प्रवृत्तिर्व्यवहारः स्यादिति॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां सप्तमाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥ २॥**

उक्तं क्रियाभिधानं०॥ १॥ प्रत्यक्षवचनस्य प्रथमं बुद्धावारोहात्तन्निमित्तमतिदेशं पादद्वयेन विचार्य कल्पनीयवत्यर्थतया ततो विलम्बितो नामधेयनिमित्तोऽतिदेशस्तृतीयपादे प्रस्तूयत इत्याह—**इदानीमिति**। अग्निहोत्रशब्दस्यातिदेशकत्वं कुण्डपायिनामयनगतस्य कर्मान्तरत्व एव संभवति अन्यथोभयत्राप्युपदेशादेव धर्मसंभवादित्यभिप्रायेण द्वितीयसिद्धं कर्मान्तरत्वं स्मारयति—**तदिति**। 'नाम्ना धात्वर्थमात्रं च संनिधायोत शक्तितः॥ भावना त्वनुपस्थानाद्ध्रियमाणा न वार्यत' इति वार्तिकोक्तरीत्या प्रकरणान्तराधिकरणे भावनाभेदव्युत्पादनपक्षे नैयमिकाग्निहोत्र इवात्र प्रकरणे प्रत्यक्षदेवताविध्यभावेनाग्निहोत्रनामत्वमस्फुटमित्यभिप्रायेणात्राधिकरणेऽतिदेशकत्वाभिधानमित्याहुः। **उभयोरिति**। एकत्र मुख्यत्वमन्यत्र गौणत्वमित्यत्र विशेषाभावेन जुहोतिसामानाधिकरण्यान्नामधेयमित्यर्थः। यद्वा द्वितीयान्तस्य न धातुसामानाधिकरण्यमिति शङ्कानिराकरणार्थमुक्तं—**अविशेषेणेति**। नैयमिकेऽपि द्वितीयान्ततया तृतीयार्थलक्षणया सामानाधिकरण्यस्योभयत्र वक्तव्यत्वेन सामानाधिकरण्ये विशेषाभावेन नामधेयमित्यर्थः। **तस्मादिति**। धर्मातिदेशकत्वं हि वत्यर्थ-

एकस्य त्वभिधेयत्वे गौणत्वेनापि संभवात् ॥ नान्यस्याप्यभिधेयत्वमनेकार्थत्वदोषतः ॥' नचाग्नि- माणविशेषत्वं नैयमिके अग्नये होत्रमित्येवं प्रवृत्तिनिमित्तं संभवति । इतरस्य त्वग्निदेवत्यत्वं नाव- अधर्मकश्च कौण्डपायिनस्तद्वचनत्वे सति न गौणत्वं नैयमिकस्य युज्यते । नैयमिकस्तु धर्मवान् अ- स्तन्नामेदं तत्साद्दश्यविधित्सयान्यत्र प्रयुज्यते । साद्दश्यं च धर्मनिमित्तमतो धर्मातिदेशोऽयं मा- मग्निहोत्रं जुहोतीति ॥

प्रायणीयनाम्ना धर्मानतिदेशाधिकरणम् ॥ २ ॥

अपि वा सत्रकर्मणि गुणार्थैषा श्रुतिः स्यात् ॥ ५ ॥

गवामयन आद्योऽह्नि प्रायणीयेति नाम यत् ॥ तद्द्वादशाहिकादह्नो धर्मानतिदिशेन्न वा ॥ ४ ॥
पूर्वन्यायेनातिदेशो नैवं प्रथमता द्वयोः ॥ अह्नोस्तुल्येति मुख्यत्वं समं नातिदिशेदतः ॥ ५ ॥

'द्वादशाहे प्रथममहः प्रायणीयोऽतिरात्रः गवामयनेऽपि प्रथमेऽहनि वैश्वानरो ज्योतिष्टोमः प्र- णीयमहर्भवती'ति प्रायणीयशब्दः प्रयुज्यमानः किं द्वादशाहिकधर्मानतिदिशेन्नेति संशये पूर्ववद- देशे प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रायणीयपदं येन निमित्तेन प्रवर्तते ॥ प्राथम्येन तदस्त्येव गवामयनिके- नः ॥ तस्मात्सिद्धनिमित्तेन श्रुत्या नामत्वसंभवात् ॥ न गौणत्वेन धर्माणामतिदेशोऽवकल्पते ॥'

लक्षणया नामत्वे च तदसंभवान्न धर्मातिदेश इत्यर्थः । सिद्धान्तमाह—**एकस्य त्विति** । **नचेति** । नामत्वं न स- नाधिकरण्यमात्रादग्निर्माणवक इत्यादावतिप्रसङ्गात् किंतु सति प्रवृत्तिनिमित्ते । तच्च नैयमिक एवेति भावः । **नच प्र-** होमत्वादाधारतयाहवनीयरूपाग्निसंबन्धमादायाग्नौ होत्रमस्मिन्निति प्रवृत्तिनिमित्तं भवतीति वाच्यम् । आधारतया- बन्धस्य व्यावर्तकतया विशेषणत्वासंभवात् । **अधर्मकश्चेति** । गुणयोगनिमित्ता गौणी । अस्य चाधर्मकत्वेन गुण- न सन्ति । ततश्चात्र मुख्यत्वनैयमिके गौणत्वं च न संभवति किंतु दोहनादिगुणवति नैयमिक एव मुख्यत्वं तयोग- गौणत्वमित्यर्थः । एतेनास्याधर्मकत्वकथनेन अग्निहोत्रशब्दस्यातिदेशकत्वाभावे प्रकृते धर्मा एव न प्राप्नुवन्ति उपदे- वाचोदनालिङ्गातिदेशस्य चाष्टमान्त्याधिकरणन्यायेन जुहोतिचोदितेष्वसंभवादित्यपि सूचितम् । नचाग्निहोत्रस्योक्त- प्रकृतनामत्वासंभवेऽपि गुणविधित्वसंभवाद्वैष्णववादिवदनतिदेशकत्वमिति वाच्यम् । चतुर्थीतत्पुरुषचतुर्थीगर्भबहुव्रीह- भवान्नैयमिके नामधेयत्वपक्षे तत्संभवः तत्प्रख्याधिकरणे प्रपञ्चितः । **ननु** प्रवृत्तिनिमित्तस्याक्लृप्तत्वान्नामत्वासंभव- र्माणवक इति वत्साद्दश्यस्याक्लृप्तत्वाद्गौणत्वमपि न संभवतीत्यत आह—**तत्साद्दश्येति** । सिद्धसाद्दश्याभावेऽप्यमी- पिण्डाः सिंहाः क्रियन्तामितिवत्साध्यसाद्दश्यविवक्षया प्रयुज्यते, ततश्चानेनैव साद्दश्यं विधीयत इत्यर्थः । **ननु** साद्दश्या- नेऽपि कथं धर्मलाभ इत्यत आह—**साद्दश्यमिति** । सूत्रार्थस्तु—अग्निहोत्रशब्दः कर्मनामधेयमित्युक्तं तत्प्रख्या- तस्याग्निहोत्रशब्दस्य प्रकरणान्तरे श्रवणे विधीयमानधर्माणां प्रदेशोऽतिदेशः स्यात् ॥

अपि वा सत्रकर्माणि० ॥ ५ ॥ वैश्वानर इति वैश्वानरेण दृष्टो ज्योतिष्टोमः प्रायणीयमहर्भवतीत्यर्थः । **नन्वग्निहो-** शब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्ताभावेन नामत्वाभावाद्युक्तमतिदेशकत्वमिह तु प्राथम्यलक्षणप्रवृत्तिनिमित्तसंभवेन नामत्वमेवेति पूर्वपक्ष इत्यत आह—**पूर्ववदिति** । अन्याय्यश्चानेकार्थत्वमित्येकत्रैव मुख्यत्वं नोभयत्रेति युक्तमतिदेशकत्वमिति भा- एतेनापवादिकी सङ्गतिरपि सूचितेति द्रष्टव्यम् । **प्रायणीयपदमिति** । प्रयन्ति प्रारभन्तेऽनेनेति प्रायणीयः । बा- कात्करणे अनीयर्प्रत्ययः । प्रायणमारम्भस्तत्र भव इति वा प्रायणीयः । गहादिषु वेणुकादेराकृतिगणत्वाच्छण् । त- प्राथम्यं प्रायणीयशब्दप्रवृत्तिनिमित्तम् । तच्च द्वादशाहिकगवामयनिकयोस्तुल्यमिति उभयत्रापि नामधेयमिति न गौण- धर्मातिदेशकत्वमित्यर्थः । यत्रार्थभेदेन पृथक्शक्तिकल्पनं तत्रैवान्याय्यश्चानेकार्थत्वमिति न्यायः । नैकशक्तिविषयार्थ- मात्रेणेति भावः । एवंच यत्र चतुर्थे पञ्चमे वाह्नि प्रायणीयशब्दः तत्र प्राथम्यरूपप्रवृत्तिनिमित्तासंभवाद्गौण्या वृत्त्या ध- तिदेशकत्वमित्युक्तं तन्त्ररत्ने । एतेन चतुर्विंशः प्रायणीयो भवतीति चतुर्विंशाख्ये द्वितीयेऽह्नि प्रयुक्तस्य प्रायणीयशब्द- विधास्यमानषडहावृत्तिलक्षणमासापेक्षया प्राथम्यमादाय मुख्यत्वादनतिदेशकत्वमिति वेदभाष्ये माधवोक्तं चिन्त्यम् । सर्वापेक्षया प्राथम्य एव प्रायणीयशब्दस्य मुख्यत्वं, मासादि किंचिदपेक्षया तु प्राथम्ये गौणत्वमेव । तथाचावश्यंभावि- गौणत्वे धर्मविधिलिप्सयातिदेशकत्वस्यैव युक्तत्वादिति । सूत्रार्थस्तु—यत्र कर्मणि गवामयने एषा श्रुतिः प्रायणीयश- गुणार्थः अवयवयोगार्थः स्यादिति ॥

१ अग्निहोत्रं. २ स्तोत्रेण समापनीयः.

सर्वपृष्ठशब्देन षट्पृष्ठानामतिदेशाधिकरणम् ॥ ३ ॥

विश्वजित्सर्वपृष्ठे तत्पूर्वकत्वाज्ज्यौतिष्टोमिकानि पृष्ठानि अस्ति च पृष्ठशब्दः ॥ ६ ॥ [षडहाद्वा तत्र हि चोदनाः ॥ ७ ॥ लिङ्गाच्च ॥ ८ ॥ उत्पन्नाधिकारो ज्योतिष्टोमः ॥९॥ द्वयोर्विधिरिति चेत् ॥१०॥ न व्यर्थत्वात्सर्वशब्दस्य ॥११॥]

विश्वजित्सर्वपृष्ठः किमनुवादो रथंतरम् ॥ बृहता वा समुच्चेयं यद्वा षाडहिकानि षट् ॥ ६ ॥
अतिदेश्यानि तत्राद्यो माहेन्द्रादिचतुष्टये ॥ पृष्ठशब्दाच्चोदकेन सर्वेषामिह संभवात् ॥ ७ ॥
समुच्चयो वा विषये सर्वत्वं बह्वपेक्षया ॥ न तु द्वयोरतः षण्णां पृष्ठानामतिदेशनम् ॥ ८ ॥

'विश्वजित्सर्वपृष्ठो भवती'त्यत्र संशयः किमयं सर्वपृष्ठशब्दोऽनुवाद उत बृहद्रथंतरयोर्विकल्पेन प्राप्तयोः समुच्चयविधिरथवा षाडहिकानां रथंतरबृहद्वैरूप्यवैराजशाकररैवतानामतिदेश इति । तत्र ज्योतिष्टोमे माहेन्द्रादिषु चतुर्षु स्तोत्रेषु सप्तदशानि पृष्ठानीति पृष्ठशब्दप्रयोगात्सर्वेषां पृष्ठत्वं तेषां चेह चोदकात्प्राप्तेः सर्वपृष्ठत्वं निर्ज्ञातमेव विश्वजितः तस्मादयमनुवादः । नैवम् । बृहद्रथंतरसाधनकमाहेन्द्रस्तोत्रवचन एव पृष्ठशब्दो लिङ्गसमवायाच्चतुर्षु प्रयुक्तः, तस्मान्न तेषां पृष्ठशब्दवाच्यत्वमित्यप्राप्ता सर्वपृष्ठता चोदकेनातो नानुवादः । चोदकेन तु विकल्पेन प्राप्तयोर्बृहद्रथंतरयोः पृष्ठयोः सर्वत्वं समुच्चयो विधीयते । नैवमपि युक्तम् । सर्वशब्दस्य बह्वपेक्षत्वाद्द्वयोरप्रवृत्तेः । तस्मात्षाडहिकानां पृष्ठानां

विश्वजित्सर्वपृष्ठे० ॥ ६ ॥ षाडहिकानामिति । अत्र षाडहिकानां स्तोत्राणामतिदेश इति वक्तव्ये बृहद्रथंतरादिसामकीर्तनेन सिद्धान्तेऽपि पृष्ठशब्दो बृहद्रथंतरादिसामपर एव न स्तोत्रपरः । विश्वजित्प्रकरणे 'रथंतरं पवमाने कुर्यात् आर्भवे बृहन्मध्यत इतराणि वैरूपं होतुः सामे'त्यादिना षाडहिकानां साम्नामेव व्यवस्थाविधिदर्शनात् । अतएव तन्त्ररत्ने पृष्ठशब्दश्चात्र पृष्ठसाधनभूतरथन्तरादिसामाभिधायी न स्तोत्राभिधायीति वेदितव्यमित्युक्तम् । वस्तुतस्तु पृष्ठशब्देन षाडहिकपृष्ठस्तुतीनामतिदेश इति कल्पना युक्ता नतु साम्नां पृष्ठशब्दस्य लक्षणाप्रसङ्गात् । लक्षणाङ्गीकारे च माहेन्द्रादिषु चतुर्षु सप्तदशानि पृष्ठानि, 'पृष्ठैः स्तुवत'इत्यादिषु निरूढाया एव स्वीकर्तुमुचितत्वेन लक्षणाप्रसङ्गेन प्रथमपूर्वपक्षनिराकरणमनुपपन्नं स्यात् । नच रथंतरं पवमान इति साम्नामेव व्यवस्थावचनबलात्सामपरत्वं शङ्कनीयम् । यथाप्राप्ति व्यवस्था वक्तव्येति प्राथमिकपृष्ठशब्दमुख्यत्वानुसारेण स्तुतीनामेव प्राप्तौ निश्चितायां व्यवस्थावाक्यस्थरथंतरादिशब्दानामेव स्तुतिपरत्वस्य युक्तत्वात् । किंच साम्नां स्तोत्रान्तरसाधनत्वेन व्यवस्थायामप्राकृतकार्यत्वं स्यात् स्तोत्राणां त्वदृष्टार्थतया नाप्राकृतकार्यत्वापत्तिरिति । यदपि सर्वशब्देन पृष्ठशब्दादित्यत्र दशमे तन्त्ररत्न एवोक्तं स्तुतेर्बहुत्वाभावात् तत्साधनभूतानि षाडहिकानि रथंतरादीन्पृष्ठशब्देन लक्षयित्वा विहितानीति । तदपि न सामभेदेन, स्तुतिव्यक्तिभेदे बहुत्वसंभवात् । नच सामबहुत्वेन स्तुतेर्बहुत्वमौपाधिकं न मुख्यमिति वाच्यम् । मन्त्रभेदेन वस्तुतः स्तुतिव्यक्तीनां भिन्नत्वात् प्रत्युत पृष्ठचोदनार्थत्वकृतमेकत्वमेव गौणमिति प्रतिभाति । अतएव च टुप्टीकायां षाडहिकानि सर्वाणि पृष्ठानि विधीयन्ते इत्युक्तम् । अत्रापि सिद्धान्ते तस्मात्षाडहिकानां पृष्ठानामित्येवोक्तम् । तस्मात्पृष्ठशब्दः स्तोत्रपरएव न सामपरः । **ननु** माहेन्द्रस्तोत्रमात्रस्य पृष्ठत्वेन पृष्ठबहुत्वाभावात्कथं सर्वपृष्ठशब्दोऽनुवाद इत्यत आह—**तत्रेति । सप्तदशानि पृष्ठानीति ।** माहेन्द्रादिषु चतुर्षु स्तोत्रेषु पृष्ठशब्दप्रयोगान्माहेन्द्रस्तोत्रपरत्वे बहुवचनानुपपत्तेः सर्वेषां पृष्ठत्वाद्युक्तमनुवादकत्वमित्यर्थः । **माहेन्द्रस्तोत्रवचन एवेति ।** सप्तदशानि पृष्ठानीति सप्तदशताविधानार्थं माहेन्द्रादिस्तोत्राण्यनूद्यन्ते नात्र पृष्ठता विधीयते । अनेकार्थविध्यनुपपत्तेरनुवादश्च लिङ्गसमवायेन लक्षणयाप्युपपद्यते इति सप्तदशानीति वाक्यपर्यालोचनया न चतुर्णां पृष्ठत्वम् । नच लक्षणैव दोष इति वाच्यम् । उत्पत्तिवाक्ये 'रथंतरं पृष्ठं भवति बृहत्पृष्ठं भवती'ति वैकल्पिकपृष्ठद्वयस्यैव विधानात् । नच 'पृष्ठैः स्तुवते' इत्यस्योत्पत्तिवाक्यतया चित्राधिकरणे वार्तिककारेणोदाहृतत्वात्तत्र बहुत्वमस्त्येवेति वाच्यम् । सर्वथा नोत्पत्तिवाक्यमुदाहरणं किंतु गुणवाक्यमित्यभिप्रायेणानादरेण 'पृष्ठैः स्तुवत' इत्यस्योत्पत्तिवाक्यतया उदाहृतत्वादिति भावः । द्वितीयपक्षमाह—**चोदकेनत्विति । बृहद्रथंतरयोरिति ।** बृहद्रथंतरसामसाधनकयोरित्यर्थः । नच वैकल्पिकपृष्ठद्वित्वमप्रामाणिकमेकस्मिन्नेव पृष्ठे बृहद्रथंतरयोः साम्नोर्विकल्पसंभवादिति वाच्यम् । 'रथंतरं पृष्ठं भवति', 'बृहत्पृष्ठं भवती'ति वाक्यद्वयेऽपि गुणश्रवणेन एकत्र पृष्ठस्तोत्रविधिः अन्यत्र सामरूपगुणविधिरिति नियन्तुमशक्यत्वेनोत्पत्तिशिष्टगुणावरुद्धे गुणान्तरविधानासंभवेन चोभयोरपि वाक्ययोः पृष्ठविधायकत्वेन पृष्ठद्वित्वस्य प्रामाणिकत्वात् अदृष्टार्थयोरपि पृष्ठाख्यस्तोत्रयोर्वचनबलाद्विकल्प इति विकल्पेन प्राप्तयोः समुच्चयोऽपि विधीयत इत्यर्थः । **तस्मादिति ।** अत्र 'विश्वजिता यजेते'ति

---

१ तानामिहातिदेशः. २ चोदकप्राप्तेः. ३ शब्दो न लिङ्ग.

ज्योतिष्टोमविकार एव विश्वजिति वचनादतिदेशः। कः पुनर्वचनातिदेशस्यात्र संबन्धः। नहि स पृष्ठशब्दः षडहनामधेयं सदिह गुणवृत्त्या प्रयुक्तम्। यतस्तन्निमित्तोऽतिदेश इह संगच्छेत। मेवं कर्मसमानाधिकरणपदनिमित्तोऽयमतिदेश इति नामाधिकारे चिन्तितः। परमार्थतस्तु वाचनि एवायमतिदेशः॥

अवभृथनाम्ना सौमिकधर्मातिदेशाधिकरणम्॥ ४॥

तथावभृथः सोमात्॥ १२॥ [प्रकृतेरिति चेत्॥ १३॥ न भक्तित्वात्॥ १४॥ लिङ्गदर्शनाच्च॥ १५॥]

निष्कासेन तुषैश्चावभृथं यन्तीत्यनूद्यते॥ नीरोत्सेकः कर्मणो वा विधिः सौमिकधर्मिणः॥ ९॥
यो दर्शपूर्णमासाभ्यां वारुण्यां चोदकागतः॥ व्युत्सेकोऽनूद्यतामेष मैवं कर्मणि सौमिके॥ १०॥
मुख्यावभृथशब्दो यस्तत्सादृश्यविवक्षया॥॥ धर्मानतिदिशन्कर्म विधत्ते धर्मसंयुतम्॥ ११॥

वरुणप्रघासेषु श्रूयते—'वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृथं यन्ती'ति। तत्र किमवभृथशब्दे व्युत्सेकं दार्शपौर्णमासिकं चोदकप्राप्तमनूद्य तत्र तुषनिष्कासं विधीयते, अथवा सौमिकावभृथ कर्मान्तरं विधीयत इति संशये, अपां व्युत्सेकेऽप्यवभृथशब्दप्रयोगात्तदनुवादः। ननु तत्र ग ऽवभृथशब्दः। न चेह गौणग्रहणं न्याय्यम्। तुल्यमिदं तवापि गौणत्वम्। अपिच ममा

उत्पन्ने विश्वजिति पृष्ठानां सर्वतायाश्च विधावपि न वाक्यभेदः विशेषणवैशिष्ट्यांशे विशेष्यांशे च यदि विधिव्याप वाक्यभेदः, इहतु विधिव्यापारं विनैव समासबलादेव षडहप्रसिद्धविशिष्टार्थप्रतीतेः'वषट्कर्तुः प्रथमभक्ष'इत्यत्र प्राथ शिष्टभक्षविधाविव 'विष्णवे शिपिविष्टाये'ति व्याप्तेर्विनापि समासं सामानाधिकरण्यमात्रलब्धविशिष्टविधाविव च न इति वार्तिककारीयाः। पृष्ठगतसर्वताविधौ पृष्ठानामर्थात्प्राप्तिरिति भाष्यकारीयाः। नच सर्वतामात्रस्य न पृष्ठावि इति नार्थात्पृष्ठप्राप्तिसंभवः। पृष्ठगतविशिष्टसर्वताविधौ स एव वाक्यभेद इति वाच्यम्। पृष्ठगतत्वेनाविधानेऽपि समभिव्याहारबलेन वस्तुतः पृष्ठगताया एव सर्वताया विधानादाक्षेपोपपत्तेः। अव्यक्तत्वरूपचोदनालिङ्गाज्ज्योतिष्टोम प्र एव विश्वजिति षाडहिकपृष्ठानां वचनादतिदेशो नैतावता विश्वजितः षडहविकारत्वं गुरुमत इवेत्यभिप्रायेण ज्यो विकार एवेत्युक्तम्। **वचनादतिदेश इति।** नचान्यसंबन्धपूर्वकत्वाप्रतीतेर्नातिदेश इति वाच्यम्। पृष्ठबाहुल्यस प्रसिद्धत्वेन सर्वपृष्ठशब्दप्रयोगे तत्रत्यसर्वपृष्ठप्रतीत्याऽतिदेशत्वोपपत्तेः वचनातिदेशस्य तृतीयपादेऽसङ्गतिमाशङ्कते— **पुनरिति। सत्यमिति।** प्रसङ्गात्सङ्गतिरिति भावः। सूत्रार्थस्तु—विश्वजिति सर्वपृष्ठो भवतीति ज्यौतिष्टोमिकानि न्यनूद्यन्ते विश्वजितो ज्योतिष्टोमपूर्वकत्वात्। अस्ति च माहेन्द्रादिषु चतुर्षु पृष्ठशब्दः। तथाच पृष्ठबहुत्वं ज्योतिष्टोमे पन्नमिति तदनुवाद इति॥

तथावभृथः सोमात्॥ १२॥ वारुण्या इति। वारुण्या आमिक्षायाः निष्कासेन पात्रलग्नेन शेषेण पुरोडा तुषैश्चावभृथं कुर्यादित्यर्थः। यन्तीति प्रकृत्यंशश्च प्राप्तावभृथदेशगमनानुवादः। 'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यादौ चोदकप्रा र्वापानुवादवदिति द्रष्टव्यम्। तत्रावभृथशब्दः सौमिकावभृथधर्मातिदेशको न वेति मूलचिन्तामभिप्रेत्य तदर्थचिन्त —**तत्रेति।** प्रणीतानामपां संयवने विनियुक्तानामन्तर्वेदि यो व्युत्सेकः तं चोदकप्राप्तमनूद्य किं तत्र तुषनिष्कास विधीयते उत सौमिकावभृथधर्मकं तुषनिष्कासद्रव्यकं कर्मान्तरं विधीयत इति विचार इत्यर्थः। प्राप्तकर्मानुवादेन तुषनिष्कासाख्यगुणद्वयविधिर्वाक्यभेदापत्तेरिति शङ्कां निराकर्तुं तुषनिष्कासयोर्न पृथग्भूतगुणयोर्विधानं किंतु गौश्चाश्व दिवचशब्देन समुदायीकरणादेकतामापन्नयोरेव विधानं तथाचैकार्थविधानान्न वाक्यभेद इत्यभिप्रायेण तुषनिष्कासमिति वद्भावनिर्देशः। **अपां व्युत्सेक इति।** 'एष वै दर्शपूर्णमासयोरवभृथ'इत्यत्रेति शेषः। यद्यपि लक्षणायां प्रयोगद मकिंचित्करं तथापि सिद्धान्ते सौमिकावभृथस्यैवात्राप्यपां व्युत्सेकस्यापि प्रयोगबलाज्झटिति प्रतीतिरस्तीत्यभिप्रा प्रयोगः प्रदर्शितः। **तुल्यमिति।** परत्र परशब्दप्रयोगाद्गौणत्वं तुल्यमित्यर्थः। नच विनिगमनाविरह इत्याह—अ **चेति।** ननु यत्किंचित्सोमलिप्तं तेनावभृथं यन्तीतिवदवभृथदेशे तुषनिष्कासविधिः प्रतिपत्तिविधिः किं न स्यात्। तत्र वारुणैककपालेनावभृथं यन्तीति वचनान्तरेणावभृथस्य विहितत्वाद्युक्तं तद्देशनयनविधिः सोमलिप्तप्रतिपत्तिविधिरि इहतु वाक्यान्तरेणावभृथाप्राप्तेर्न प्रतिपत्तिविधिः संभवतीति वैषम्यमिति वाच्यम्। अवभृथाख्यकर्मान्तराभावेऽप्यवभृ ब्देनापां व्युत्सेकं लक्षयित्वा तद्देशे नयनरूपप्रतिपत्तिविधानसंभवादितिचेन्न। अवभृथशब्देनापां व्युत्सेकं लक्षयित्वा त च देशलक्षणायां लक्षितलक्षणाप्रसङ्गात्। तस्मादपां व्युत्सेक एव तुषनिष्कासगुणविधिः न तुषनिष्कासयोरपां व्युत्सेके

गौणः तव तु विधौ तस्मादपां व्युत्सेके गुणविधिः—'सत्यं ममापि तुल्यत्वमस्ति तत्तु प्रमाणवत् ॥ कर्मान्तरे प्रयुक्तत्वाद्भवतस्त्वप्रमाणकम् ॥ गौणत्वं नहि शब्दस्य स्वरसादवगम्यते ॥ अर्थान्तरे प्रयोगे तु निश्चिते गौणता भवेत् ॥' नचेहापां व्युत्सेकपरत्वेऽवभृथशब्दस्य प्रमाणमस्ति । यन्तीसनेन तु प्रकरणान्तरन्यायेन कर्मान्तरं विधीयते । तत्र प्रयुज्यमानोऽवभृथशब्दो मुख्यावभृथसादृश्यं विदधत्तद्धर्मानतिदिशतीति न्याय्यम् ॥

वारुणप्रघासिकावभृथस्य तुषनिष्कासद्रव्यकत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

द्रव्यादेशे तद्द्रव्यं श्रुतिसंयोगात्पुरोडाशस्त्वनादेशे तत्प्रकृतित्वात् ॥ १६ ॥

तत्र द्रव्यं पुरोडाशस्तुषनिष्कासकावुत ॥ प्राप्तोऽवभृथशब्देन पुरोडाशोऽतिदेशतः ॥ १२ ॥
तुषनिष्कासयोरत्र साक्षाच्छ्रुत्युपदेशतः ॥ अतिदेशप्रापितस्य पुरोडाशस्य बाधनम् ॥ १३ ॥

यदिदं कर्मान्तरं तत्किं पुरोडाशद्रव्यकमुत तुषनिष्कासद्रव्यकमिति विचारः । तत्रावभृथशब्देन प्रत्यक्षेण पुरोडाशादिधर्मप्राप्तेस्तद्विशिष्टकर्मपरेण च तुषनिष्कासस्य वाक्यभेदाद्विधातुमशक्तेः पुरोडाश एव द्रव्यं स्यात्—'अपूर्वकर्मविधिनानेकेषामपि चोदनात् ॥ अन्यथा तुषनिष्कासपदानर्थक्यदोषतः ॥ तद्विशिष्टविधिस्तेन पुरोडाशस्य बाधनम् ॥ श्रुत्या हि तुषनिष्कासं विशेषेण च चोद्यते ॥' अवभृथशब्देन तु गौणेन सर्वावभृथधर्मसाधारणेन च पुरोडाशस्य प्राप्तिस्तस्मात्तस्य बाधः ॥

वैष्णवशब्दादातिथ्यधर्मानतिदेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥

गुणविधिस्तु न गृह्णीयात्समत्वात् ॥ १७ ॥

वैष्णवे त्रिकपाले वैष्णवान्नवकपालतः ॥ धर्मातिदेशः स्यान्नो वा विद्यतेऽत्राग्निहोत्रवत् ॥ १४ ॥
श्रुत्या वैष्णवशब्दोऽयं देवताया विधायकः ॥ न गौणवृत्तिमाश्रित्य धर्मानतिदिशत्यतः ॥ १५ ॥

'आतिथ्यायां वैष्णवो नवकपालो भवती'ति श्रूयते । तत्र चाश्ववालादयः केचिद्धर्मा विहिताः । राजसूये 'वैष्णवस्त्रिकपाल' इति श्रुतौ वैष्णवशब्दः किमातिथ्यादिधर्माननतिदिशेन्नेति संदेहेऽग्निहोत्र-

---

नयनरूपप्रतिपत्तिविधिरित्यभिप्रायेणोपसंहरति—**तस्मादिति** । गौणत्वाविशेषेऽपि तात्पर्याद्धि वृत्तिः न वृत्तेस्तात्पर्यमिति कर्मान्तरविधिपक्षे सामानाधिकरण्येन तत्परत्वनिश्चयात्सिद्धान्ते गौणत्वं संभवति । पूर्वपक्षे तु अपां व्युत्सेकपरत्वस्य प्रमाणान्तरेणानिश्चयाद्गौणत्वं न संभवतीति वैषम्येण सिद्धान्तमाह—**सत्यमिति । गौणत्वं नहीति** । स्वरसत एव शब्दस्य गौणप्रत्यायकत्वे गौणमुख्ययोर्बलाबलविवेको न स्यादिति भावः । यथा सर्वपृष्ठशब्दः षाडहिकातिदेशकस्तथावभृथशब्दोऽपि सौमिकावभृथधर्मानतिदिशतीति सूत्रार्थः ॥

द्रव्यादेशे तद्द्रव्यं० ॥ १६ ॥ पूर्वोक्तकर्मान्तरप्रसङ्गादिदमित्यभिप्रेत्य संशयमाह—**यदिदमिति । तत्रेति** । यद्यपि तुषनिष्कासशब्दोऽपि प्रत्यक्षस्तथाप्यवभृथशब्देन पुरोडाशादिविशिष्टकर्मान्तरपरेण स्वपदोपात्तकर्मणि द्रव्यविधिः तुषनिष्कासशब्देन तु पदान्तरोपात्त इत्यभिप्रायेणेदम् । यद्वा तुषनिष्कासयोः कर्मान्तरोपयुक्तद्रव्यसंबन्धित्वान्न द्रागवभृथद्रव्यत्वं प्रतीयते पुरोडाशस्य त्ववभृथद्रव्यत्वं झटिति प्रतीयत इत्याशयः । तुषनिष्कासद्रव्यं किं विशिष्टविधिविधेयं उत वाक्यभेदेन । नाद्यः । गौरवादित्यभिप्रेत्य द्वितीयं दूषयति—**तद्विशिष्टेति । पुरोडाश एव द्रव्यमिति** । यद्यपि यज्यश्रवणान्न द्रव्यतयान्वयस्तथाप्यवभृथशब्दादेव द्रव्यदेवतातिदेशाद्यागत्वलाभ इति पुरोडाशो द्रव्यतयैव विधीयते, तुषनिष्कासपदं तु यथाकथंचिन्नेयमिति भावः । **अपूर्वेति** । 'यदाग्नेयोऽष्टाकपाल' इत्यादिवदनेकगुणविशिष्टकर्मविधानसंभवान्न वाक्यभेदः । विशिष्टविधिगौरवं तु तुषनिष्कासपदानर्थक्याद्वरमिति भावः । अस्तुतर्हि तुषनिष्कासस्य पुरोडाशस्य च द्रव्यत्वमत आह—**तेनेति** । तुषनिष्कासशब्दस्य मुख्यत्वाद्विशेषविषयत्वेन निरवकाशत्वात् गौणेन धर्मान्तरे सावकाशेनावभृथशब्देन प्राप्तस्य पुरोडाशस्य बाधान्न तस्य द्रव्यत्वमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—द्रव्यस्य तुषनिष्कासस्यादेशे उपदेशे तदेव द्रव्यं ग्राह्यं श्रुतिसंयोगात् । द्रव्योपदेशाभावे हि सौमिकावभृथप्रकृतित्वात्ततः पुरोडाशप्राप्तिरिति ॥

गुणविधिस्तु० ॥ १७ ॥ यथावभृथशब्दस्यातिदेशकत्वं एवं वैष्णवशब्दस्येत्युत्थानात्सङ्गतिः—**आश्ववालादय इति** । 'आश्ववालः प्रस्तरो भवति ऐक्षवी विधृति'रित्यादय इत्यर्थः । **अग्निहोत्रन्यायेनेति** । नच प्रायणीयादिवद्यौगिकत्वान्नातिदेशकत्वमिति वाच्यम् । प्रायणीयशब्दस्य विधायकत्वं विनैव पाठादिप्राप्तप्राथम्यरूपयोगार्थानुवादेन नामधेय-

---

१ द्रव्यातिदेशे. २ कर्मविधिपरेण. ३ चोदना. ४ गौणत्वेन. ५ श्रुतौ. ६ नतिदिशति नेति संशये.

न्यायेनातिदेशं मन्वानस्योत्तरं—'श्रुत्या वैष्णवशब्दोऽयं देवताया विधायकः ॥ न गौणवृत्तिमा धर्माननतिदिशत्यतः ॥'

निर्मन्थ्यादिशब्दैर्धर्माननतिदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

निर्मन्थ्यादिषु चैवम् ॥ १८ ॥

निर्मन्थ्येनेष्टकापाके बर्हिषाऽवटसंस्कृतौ ॥ अतिदेशो न वाद्योऽस्तु धर्मार्थं तत्र पूर्ववत् ॥ १६ ॥

'निर्मन्थ्येनेष्टकाः पचन्ति,' 'बर्हिषा यूपावटमवस्तृणाति', 'आज्येन यूपमनक्ती'ति बर्हिराज्यनि न्थ्यशब्दाः पाशुकस्य निर्मन्थ्यस्य दार्शपूर्णमासिकयोश्च बर्हिराज्ययोर्धर्माननतिदिशेयुर्नेति संदेहे वै वशब्दस्यानतिदेशकत्वेऽपीष्टित्वेन दर्शपूर्णमासधर्मलाभाद्युक्तमनतिदेशकत्वम् । बर्हिरादिशब्दानां तिदेशकत्वेऽन्यतो धर्मालाभात्साकाङ्क्षाविधयः स्युस्तस्मादतिदेशका इति विशेषाशङ्का । लोकतो मथनादिप्रकारलाभान्न श्रुत्यर्थसंभवे गौणत्वं न्याय्यम् ॥

प्रणयनशब्देन सौमिकधर्माननतिदेशाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सौमिकं तु प्रणयनमवाच्यं हीतरत् ॥ १९ ॥ [उत्तरवेदिप्रतिषेधश्च तद्वत् ॥ २० ॥ प्राकृतं वाऽनामत्वात् ॥ २१ ॥ परिसंख्यार्थं श्रवणं गुणार्थमर्थवादो वा ॥ २२ ॥

सौमिकं प्राकृतं वा स्याद्द्वयोः प्रणयनं श्रुतम् ॥ आद्योऽप्राप्तत्वतो मैवमनामत्वेन वाद्गीः ॥ १७ ॥

चातुर्मास्येषु चत्वारि पर्वाणि । तत्र श्रूयते 'द्वयोः प्रणयन्ति तस्माद्द्वाभ्यामेवैती'ति । तत्र कारः सौमिकं तु प्रणयनमित्यादिभिः सप्तभिः सूत्रैरधिकरणद्वयं व्याचख्यौ । प्रथमं तावदिदं नि

त्वसंभवादनतिदेशकत्वेऽपि वैष्णवशब्दस्य विष्णुदेवताकत्वस्यान्यतोऽप्राप्त्यावश्यंभाविनि विधायकत्वेऽनेकार्थविधि तिदेशकत्वसंभवात् । **ननु** वैष्णवशब्दस्यातिथ्यायां न कर्मसामानाधिकरण्यम् । नवकपालरूपद्रव्यसामानाधिकरण्य त्रिकपालरूपद्रव्यसामानाधिकरण्यमेव न कर्मसामानाधिकरण्यमतः कथं कर्मधर्मातिदेशकत्वमिति चेत् सत्यम् । ' वैष्णववत्कुर्या'दिति त्रिकपाले सादृश्यप्रतिपादने तद्द्वारा त्रिकपालद्रव्यकं कर्म वैष्णवद्रव्यकवत्कुर्यादिति कर्मणि पर्यव यथा 'सप्तदशप्राजापत्यानी'ति द्रव्ये श्रूयमाणा संख्या कर्मणि । तस्माद्युक्तमातिथ्याधर्मातिदेशकत्वम् । **श्रुत्येति** कार्थविधिरपि यत्र श्रुतिविरोधो नास्ति तत्रैवेति भावः । अतएव 'एतद्ब्राह्मण एककपाल' इत्यत्र बहुधर्मलिप्सय वैश्वदेविकैककपालब्राह्मणातिदेशः किंतु वारुणप्राघासिकैककपालब्राह्मणातिदेशविधिरन्यथावचनानर्थक्यप्रसङ्गादित्युक्तम् वैष्णवशब्दस्यानतिदेशकत्वे सिद्धान्ते एकदेवताकत्वमौषधद्रव्यकत्वं चादायाग्नेयधर्मः कर्तव्य इति ग्रन्थकारस्याभि अतएवाग्निमाधिकरण इष्टित्वेन दर्शपूर्णमासधर्मलाभादिति वक्ष्यति । अन्येतु सिद्धान्तेऽपि विष्णुदेवताकत्वमवान्तर न्यमादायातिथ्याधर्मा एव कर्तव्याः तथाचास्मिन्नुदाहरणे पूर्वोत्तरपक्षयोः प्रयोजनसाम्यादुदाहरणान्तरे प्रयोजनमि सूत्रार्थस्तु—विष्ण्वादिदेवतालक्षणविधिस्तु धर्मान्न गृह्णीयादुभयत्रापि देवतासंबन्धरूपप्रवृत्तिनिमित्तस्य तुल्यत्वात् ॥

निर्मन्थ्यादिषु चैवम् ॥ १८ ॥ निर्मन्थ्येनेति । अग्नौ श्रूयत इति शेषः । **बर्हिषेति** । पशाविति शेषः । **कस्येति** । पशौ 'अग्नेर्जनित्रमसीत्यधिमन्थनशकलं निदधाती'त्यादिना निर्मन्थ्यस्य धर्मा आम्नाताः । तथा दर्शपूर्ण योराज्यस्योत्पवनादयो बर्हिषो लवनादयश्च तानित्यर्थः । पूर्वन्यायातिदेशात्सङ्गतिः । अतिदेशोऽयं विशेषाशङ्कानिराक इत्यभिप्रेत्य विशेषाशङ्का तन्निराकरणं च वदन्पूर्वन्यायेनैवात्राप्यतिदेशकत्वमाह—**वैष्णवशब्दस्येत्यादिना** । 'बर्हिषा यूपावटमवस्तृणाती'त्यत्र बर्हिर्धर्मा लवनादयः पशौ चोदकप्राप्ता अङ्गप्रधानसाधारणा अप्यप्राकृतकार्यत्वान्न न्तीत्युक्तम् । इहतु बर्हिःशब्दस्यातिदेशकत्वाभावाद्धर्मा न भवन्तीत्युच्यत इति विवेकः ॥

सौमिकं तु० ॥ १९ ॥ द्वयोरिति । द्वयोः पर्वणोरग्निं प्राचि देशे नयन्तीत्यर्थः । **तत्रेति** । 'सौमिकं तु प्रण मवाच्यं हीतरत्, उत्तरवेदिप्रतिषेधश्च तद्वत्, प्राकृतं वा नामत्वात्, परिसंख्यार्थं श्रवणं गुणार्थमर्थवादो वा, प्रथमोत्त प्रणयन उत्तरवेदिप्रतिषेधात्, मध्यमयोर्वा गत्यर्थवादात्, औत्तरवेदिकोऽनारभ्यवादप्रतिषेधः' एतैः सप्तभिः सूत्रैरधि णद्वयं भाष्यकारो व्याचख्यौ । तत्राद्यं चतुर्भिर्द्वितीयं त्रिभिरिति विवेकः । तत्राद्यमाह—**प्रथमं तावदिति** । किं सौमि धर्मकमिदं प्रणयनमुत प्राकृतमिति प्रथमं विचार्यत इत्यर्थः । निर्मन्थ्यादीनामनतिदेशकत्वेऽपि प्रणयतिशब्दस्यातिदे

---

१ अवटो गर्तः.

किं सौमिकमिदं प्रणयनमुत प्राकृतमिति । तत्र प्राकृतस्य चोदकप्राप्तत्वेन वचनानर्थक्यात्प्रणयनमात्रवचनोऽपि शब्दोऽर्थवत्त्वाय सौमिकधर्मवति प्रणयने लक्षणया वर्तते । तस्मात्तत्सौमिकमिति प्राप्ते ब्रूमः । प्राकृतं स्यान्नहि प्रणयतिशब्दः सौमिकस्य नामधेयं येन तदुपस्थापयेत्, प्रणयनमात्रं तु ब्रूते तच्च चोदकत एव प्राप्तं तस्मात्प्राकृतस्यैवायमनुवादः । स किमर्थः परिसंख्यार्थो वा, द्वयोः प्रणयन्ति न चतुर्ष्विति गुणविधानार्थो वा, परिसंख्यायास्त्रिदोषत्वात् अर्थवादार्थो वा, तस्माद्वाभ्यामेवैतीति गुणाश्रवणादर्थवादस्य प्रयोजनमुत्तराधिकरणे वक्ष्यामः ॥

मध्यमयोर्द्वयोरेव प्रणयनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

प्रथमोत्तमयोः प्रणयनमुत्तरवेदिप्रतिषेधात ॥ २३ ॥ [मध्यमयोर्वा गत्यर्थवादात् ॥ २४ ॥ औत्तरवेदिकोऽनारभ्यवादप्रतिषेधः ॥ २५ ॥]

आद्यन्तयोर्मध्ययोर्वा पर्वणोस्तत्प्रसञ्जकात् ॥ आद्यन्तयोरूरुगत्या मध्ययोः पर्वणोर्भवेत् ॥ १८ ॥
अनामत्वाच्च वैयर्थ्यात्सौमिकं प्राकृतं न वा ॥ अपूर्वं तत्प्रणयनं शाखान्तरसमोक्तितः ॥ १९ ॥

तत्रैवं चिन्त्यते कतरयोर्द्वयोरिदं प्रणयनं किमनियम उत प्रथमोत्तमयोरुत मध्यमयोरिति, विशेषाभावादनियमः । 'न वैश्वदेवउत्तरवेदिमुपवपन्ति न शुनासीरीये' इत्युत्तरवेदिप्रतिषेधस्य प्रथमोत्तमयोर्दर्शनात्तयोरेवेदं प्रणयनम् । प्रणयनाङ्गं ह्युत्तरवेदिः, तद्यदि प्रथमोत्तमयोरिदं

भविष्यतीत्युत्थानात्सङ्गतिः । **लक्षणयेति** । सौमिके संभारादिधर्मवति लक्षणया वर्तते ततो वत्यर्थे लक्षितलक्षणया सौमिकप्रणयनसदृशं प्रणयनं विधीयत इत्यर्थः । वचनानर्थक्याद्वरं पदमात्रस्य लक्षणा । यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्येतिवदिति भावः । **ननु** प्राकृतस्य पुनर्विधानं चोदकपरिलोपकमस्तु, गृहमेधीये 'आज्यभागौ यजती'तिवत्, यद्वा प्राकृततुल्यं प्रणयनान्तरं विधीयते । तच्च प्राकृतेन प्रणयनेन समुच्चीयत इति क्रियतां तथाच न वचनानर्थक्यं वा लक्षितलक्षणादोष इति चेन्न । आरादुपकारकस्यैव साक्षादुपकारसंबन्धित्वेनारादुपकारकाज्यभागविधानस्योपकारावच्छेदकतया चोदकपरिलोपकत्वेऽपि प्रणयनस्य संनिपातितया तदसंभवात् । प्रणेयासत्त्यर्थं हि प्रणयनं नादृष्टार्थं । प्रणेयासत्तिश्चैकेनैव कृतेति न प्रणयनद्वयसमुच्चयसंभवः । भवेदेवं लक्षितलक्षणाश्रयणं यदि प्राकृतपरत्वे वचनानर्थक्यं स्यात् । नच तदस्ति । वक्ष्यमाणरीत्यार्थवादाद्यर्थतया सार्थकत्वादित्यभिप्रायेण सिद्धान्तमाह—**प्राकृतमिति । नामधेयमिति ।** अभिधायकमित्यर्थः सुबन्तत्वाभावेन नामत्वासंभवादनुवाद इत्युपलक्षणं विधिर्वेत्यपि द्रष्टव्यम् । तेन परिसंख्यार्थो वेत्यग्रिमग्रन्थः संगच्छते । **परिसंख्यार्थो वेति ।** द्वयोरेव न चतुर्ष्वपीति परिसंख्यार्थः । **गुणविधानेति** । तत्संनिधौ 'उत्तरवेद्यामग्निं निदधाती'ति श्रवणादुत्तरवेदिलक्षणगुणविधानार्थमित्यर्थः । **परिसंख्याया इति** । स्वार्थत्यागः परार्थस्वीकारः प्राप्तबाधश्चेति दोषत्रयप्रसङ्गादित्यर्थः । **ननु** द्वयोरेव प्रणयनमिति परिसंख्यायामितरयोः प्रणयनाभावादाहवनीय एव न स्यात् । नच द्वयोरेव सधर्मकं प्रणयनमितरयोरधर्मकमिति धर्मपरिसंख्येति वाच्यम् । दार्शपौर्णमासिकप्रणयनस्य धर्माभावेन धर्मपरिसंख्याया अप्यसंभवात् । तथाच परिसंख्याया उन्मेष एव नास्तीति कथं परिसंख्याप्रसक्तिमङ्गीकृत्य त्रैदोष्येण निराकरणमितिचेत् सत्यम् । द्वयोरेव न चतुर्ष्वित्यस्य प्रदर्शनार्थत्वेन द्वयोः प्रणयनमेव नाङ्गान्तरमित्यपि वाचनिकपरिसंख्याया विवक्षितत्वेन तदभिप्रायेण त्रैदोष्यकथनोपपत्तेः । **अर्थवादार्थो वेति ।** यस्माद्द्वयोः प्रणयनमस्ति तस्मात्ताभ्यां गमनं संभवति, ततश्च यज्ञः समाप्तिं गच्छतीति स्तुत्यर्थ इत्यर्थः । **गुणाश्रवणादिति ।** उत्तरवेदिलक्षणगुणश्च वाक्यान्तरे श्रूयते नतु दध्ना जुहोतीत्यादिवत्स्ववाक्य इति भावः । सूत्रार्थस्तु—सौमिकं सौमिकसदृशं प्रणयनमितरत्प्राकृतं चोदकप्राप्तं त्ववक्तव्यमिति ॥

प्रथमोत्तमयोः० ॥ २३ ॥ प्रासङ्गिकीं सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**तत्रैवेति** । द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्मिन्नेव वाक्ये कतरयोर्द्वयोरिदं प्रणयनमिति चिन्त्यत इत्यर्थः । तत्रैवेत्यनेन प्रसङ्गः सूचितः । **ननु** पूर्वाधिकरणे प्राकृतमिदमित्युक्तं प्राकृतं च सर्वपर्वसु चोदकप्राप्तमिति कतरयोर्द्वयोरिति विचारोऽनुपपन्न इतिचेत्, नहि प्रणयनं कतरयोर्द्वयोः कर्तव्यमिति चिन्त्यते येनोक्तदोषः स्यात्, किंतु प्राकृतस्य पुनःश्रवणं कतरयोर्द्वयोरिति चिन्त्यते । तथाचायमिह ग्रन्थार्थः । द्वयोः प्रणयन्तीत्यनुकीर्तितं यदिदं प्रणयनं तत्कतरयोरिति द्वितीयं पक्षं गृह्णाति—**नेति** । चात्वालात्पुरीषमाहत्य वेद्यां यथोत्तरवेदिर्भवति तथा वैश्वदेवे शुनासीरीये च पर्वणि पुरीषं न निर्वपेदित्यर्थः । चात्वालान्मृदाहत्योत्तरवेदिं न कुर्यादिति यावत् । **ननूत्तरवेदिप्रतिषेधस्योत्तरवेदिप्राप्तिगमकत्वेऽपि** न प्रणयनव्यवस्थापकत्वमित्यतस्तदेवोपपादयति—**प्रणयनाङ्गमिति ।** न वैश्वदेव इति प्रतिषेधः प्रणयनाङ्गभूताया उत्तरवेदेः प्रसक्तिं सूचयन् प्रथमोत्तमयोरेवोत्तरवेदिशेषीभूतं प्रणयनं

---

१ मतीति.

प्रणयनं स्यात्ततस्तयोरुत्तरवेदिः प्राप्नोति। प्राप्तौ च सत्यां प्रतिषेधो घटते नान्यथा। तस्मात्प्रथ
त्तमयोरिति प्राप्तेऽभिधीयते—मध्यमयोः स्याद्गत्यर्थवादवाक्यशेषात्। तस्माद्वाभ्यामेतीति गतिसा
भूतयोरिदं प्रणयनमिति गम्यते। गतिसाधनत्वं च मध्यमयोः पर्वणोरूरुत्वसंस्तवादवगतम्। तत
न्मध्यमयोरिदं तदर्थवादस्य प्रयोजनम्। तद्वशेन हि मध्यमयोः प्रणयनं व्यवतिष्ठते। भवतु
वस्थानं किमर्थं तु प्राप्तस्य प्रणयनस्य मध्यमयोरनुकीर्तनम्। गुणार्थमिति ब्रूमः। अस्मिन्हि प्रण
'उत्तरवेद्यामग्निं निदधाती'ति श्रुतम्। यदा चैतदर्थवादवशान्मध्यमयोः प्रणयनं व्यवस्थापितं तदो
वेद्यामग्निं निदधातीत्येतदपि मध्यमयोरेव स्यादन्यथा चतुर्ष्वपि स्यात्। तस्मादुत्तरवेदिं मध्
योरुपसंहर्तुं सार्थवादकस्य प्रणयनस्य पुनः श्रवणम्। यत्तु 'न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपवपन्ति न शु
सीरीय' इति तत् 'उपात्र वपन्ती'ति वचनान्तरेणाविशेषविहितोत्तरवेदेः प्रथमोत्तमयोः प्रतिषेधार्थं
न किंचिदनर्थकम्। इदं तु व्याख्यानं वार्तिककारो नानुमेने। यत्तावदुक्तमर्थवादार्थो पुनः श्र
रिति तन्न। नाविधीयमानेऽर्थवादः संभवति। 'विधिनात्वेकवाक्यत्वा'दिति न्यायादविधिशेषस्या
क्यात् नचोत्तरवेद्युपसंहारः प्रयोजनं तदसंभवात्। सत्यपिहि द्वयोः पर्वणोः सार्थवादप्राकृतप्रणय
वादे वाक्यान्तरेणाग्निनिधानानुवादेन विनियुज्यमानोत्तरवेदिश्चतुर्ष्वपि चोदकप्राप्ताग्निविधानसं

व्यवस्थापयतीत्यर्थः। यद्यपि प्राकृतमिदं प्रणयनं प्रकृतौ च प्रणयनस्योत्तरवेदिर्नाङ्गं तथापि अत्र प्रकरणे उत्तरवे
निदधातीति विधानात्प्राकृतेऽप्यस्मिन्प्रणयने उत्तरवेदिरङ्गमिति भावः। तथाच प्रणयनाङ्गतया प्रथमोत्तमयोरुत्तरवेदि
नात्र वैश्वदेव इति प्रतिषेधाच्चोत्तरवेदेर्विकल्पः। **गत्यर्थवादेति**। द्वाभ्यां पर्वभ्यां चातुर्मास्यपुरुष एति गच्छति
गच्छतीति गतिसाधनत्वेन स्तुत्यर्थवाक्यशेषादित्यर्थः। **ऊरुत्वसंस्तवादिति**। 'ऊरू वा एतद्यज्ञस्य यद्वरुणप्र
साकमेधाश्चे'त्यनेनेति शेषः। यदुक्तमर्थवादस्य प्रयोजनं वक्ष्यत इति तदिदमेवेत्याह—**तदर्थवादस्येति**। द्वयोः
न्तीत्यनूदितस्य व्यवस्थायामपि इतरयोरपि पर्वणोश्चोदकप्राप्तप्रणयनसद्भावादुत्तरवेदिरपि चतुर्ष्वपि स्यादिति **पुनः**
व्यर्थमिति शङ्कते—**भवत्विति**। **गुणार्थमिति**। पूर्वाधिकरणोक्तरीत्या स्ववाक्ये गुणाश्रवणात् गुणविध्यर्थत्वासं
वाक्यान्तरविधीयमानस्य उत्तरवेदिलक्षणस्य गुणस्य मध्यमयोः पर्वणोरुपसंहारार्थमित्यर्थः। तदेवाह—**अस्मिन्हि**
'उत्तरवेद्यामग्निं निदधाती'त्यग्निनिधानानुवादेन विधीयमानोत्तरवेदिः द्वयोः प्रणयन्तीतिसंनिहिताग्निनिधानार्थैवेत्युत्त
रपि मध्यमयोरेव व्यवतिष्ठते। असति तु द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्मिन्विशिष्य संनिहितालाभे चतुर्ष्वपि चोदकप्राप्ताग्नि
संभवाच्चतुर्ष्वपि स्यात्तस्मादुत्तरवेद्युपसंहारः पुनःश्रवणप्रयोजनमित्यर्थः। यत्तु न वैश्वदेव इति प्रतिषेधवलात्प्रथमो
प्रणयनं, अन्यथा प्रणयनस्य मध्यमपर्वद्वयविषयत्वे उत्तरवेदेरपि तत्रैव व्यवस्थितत्वात्प्रथमोत्तमयोः प्रसक्त्यभावा
धानर्थक्यमिति तत्राह—**यत्त्विति**। अग्निनिधानार्थतया प्रसक्ताया उत्तरवेदेर्नायं निषेधः किंतु पर्वविशेषमन
'उपात्र वपन्ती'ति विहिता या उत्तरवेदिस्तस्याः। तथाच प्रतिषेधस्यान्यथोपपत्तेर्न तद्बलात्प्रथमोत्तमविषयत्वं द्वयोः प्र
न्तीत्यस्येति भावः। प्रतिषेधार्थमित्यत्र प्रतिषेधशब्देन पर्युदासो विवक्षितः। अन्यथा विहितप्रतिषिद्धत्वेन विकल्पापत्ते
ध्येयम्। नच 'उपात्रवपन्ती'त्यस्य श्रुत्यादिविहितवारुणप्राघासिकाङ्गसंदंशवशादवान्तरप्रकरणेन वरुणप्रघासाङ्गतया पर्व
यसाधारण्याभावात्कथं तत्प्राप्तप्रतिषेधो 'न वैश्वदेव' इत्यादिरिति वाच्यम्। प्रतिषेधानर्थक्यप्रसङ्गेनावान्तरप्रकरणं बाधित्वा
विषयत्वकल्पनात् 'उत्तरवेद्यामग्निं निदधाती'त्यस्य सार्थवादप्रणयनपुनःश्रुत्या मध्यमपर्वविषयत्वनिश्चयेन तद्बलप्राप्तोत्तरवे
षेधकत्वेन सार्थक्यासंभवात्। **नाविधीयमान इति**। क्लेशात्मके कर्मणि पुरुषं प्रवर्तयितुमुद्यते विधौ साहाय्यम
तोऽर्थवादस्य विध्यभावे आनर्थक्यादित्यर्थः। एवमर्थवादत्वमेव न संभवतीत्युक्त्वा ततो वेद्युपसंहारलक्षणं प्रयोजन
न लभ्यत इत्याह—**नचेति**। मध्यमपर्वव्यवस्थितस्य द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्य संनिधानादुत्तरवेद्यामग्निं निदधातीति
मपर्वविषयत्वमुक्तं तदयुक्तं संनिधानात्प्रकरणस्य बलवत्त्वात्। यदि च 'द्वयोः प्रणयन्ती'त्यनेनैकवाक्यताभावेनोत्तरवे
धीयते तदा प्रकरणादपि वाक्यस्य बलवत्त्वान्मध्यमपर्वविषयता स्यान्नच तदस्ति, वाक्यान्तरेण विनियुज्यमानत्वादुत्त
देस्तस्मात्सर्वेषु स्यादित्यर्थः। **ननु** 'उत्तरवेद्यामग्निं निदधाती'त्यविशेषेण प्रकरणबलाद्विनियुज्यमानाया उत्तरवेदेः संनिध
न्मध्यमविषयत्वं न ब्रूमः, किंत्वविशेषेण विनियोग एव न संभवति। अनुवादस्य सति संभवे संनिहितगामित्वात्,
चाविशेषेण विनियोगस्यैवाभावाद्युक्ता मध्यमविषयतया वेदिव्यवस्थेतिचेन्न। नूनं भवाननुवादस्य संनिहितगामित्वं न स
ग्विचारितवान्। तथाहि संनिहितशब्देन बुद्धिसंनिधानमेव विवक्षितं नतु पाठसंनिधानमपि, तथासति 'अभिक्रामं जु

---

१ धायेति.

त्सर्वेषु स्यात्। अपिच 'उपात्र वपन्ती'त्ययंमुत्पत्तिविधिरनारभ्याधीतोऽपि 'न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपवपन्ति न शुनासीरीय'इत्यनेन प्रथमोत्तमाभ्यां पर्युदस्तो मध्यमयोरेव व्यवस्थित उत्पत्त्यपेक्षश्च विनियोग इत्युत्तरवेद्यामग्निं निदधातीत्ययमपि विधिर्मध्यमयोरेव व्यवतिष्ठते इति नार्थो द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्य। यस्तु प्रणयनानन्तरमिदं प्रकृतितुल्यं विधीयत इत्यर्थवादं समर्थयते तस्यापि तुल्यमेवानर्थक्यम्। यत्तु 'न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपवपन्ती'त्ययं प्रतिषेधः पर्युदासो वा न संभवतीति प्रलप्यते तद्बालसंमोहनमात्रत्वादुपेक्षणीयम्। यदि च कथंचिद्द्वयोः प्रणयन्तीत्यनेनोत्तरवेद्युपसंहारः सिद्ध्यति तत 'उपात्र वपन्ती'त्ययमपि विनियोगापेक्षत्वाद्विनियोगव्यवस्थया मध्यमयोरेव व्यवतिष्ठते न प्रथमोत्तमयोः। ततश्च न वैश्वदेव उत्तरवेदिमिति वचनमनर्थकं स्यात्। अस्त्विति चेन्न। 'औत्तरवेदिकोऽनारभ्यवादप्रतिषेधः' इति सूत्रविरोधात्। इदं हि तत्प्रयोजनकथनार्थं सूत्रम्। तस्मात्सर्वमिदमेकमधिकरणमेवं वर्णयितव्यम्। द्वयोः प्रणयन्तीति किं प्राकृतं प्रणयनमुत सौमिकमुतापूर्वमिति त्रिधा संशयः। तत्र प्रणयनमात्रश्रवणात्तस्य चातिदेशतः प्राप्तेस्तस्यैवेयं पुनःश्रुतिः परिसंख्यार्था गुणार्था अर्थवादार्था वा। परिसंख्याद्यसंभवात्। आनर्थक्यपरिजिहीर्षया सामान्यवचनोऽपि प्रण-

---

ती'ति होमानुवादेन विधीयमानमभिक्रमणं संनिहितप्रयाजहोमविषयं वाक्येनैव सिद्धमिति तदर्थमवान्तरप्रकरणव्युत्पादनमसंगतं स्यात्। बुद्धिसंनिहितगामित्वमनुवादस्येत्युक्तौ तु प्राकरणिकसर्वहोमानुवादेन विधानात्र वाक्येन प्रयाजार्थता सिद्ध्यतीति तदर्थमवान्तरप्रकरणव्युत्पादनमावश्यकम्। तथा 'बर्हिषि हवींष्यासादयती'ति यस्यैव हविषः क्रियानपि पाठसंनिधिस्तस्यैव बर्हिष्यासादनं स्यादिति दिक्। तस्मात्सर्वपर्वस्वपि चोदकप्राप्ताग्निनिधानसद्भावाद्बुद्धिसंनिहिताग्निनिधानानुवादेन विधीयमानोत्तरवेदिः सर्वपर्वसु स्यादेवेति। **अपिचेति**। न वैश्वदेव इति प्रथमोत्तमपर्युदासबलेन 'उपात्र वपन्ती'त्युत्तरवेद्युपपत्तेर्मध्यमपर्वविषयत्वे निर्णीते यथोत्पत्तिविनियोग इति उत्तरवेद्यामग्निं निदधातीति विनियोगस्य मध्यमविषयतया व्यवस्थितत्वादन्यथासिद्धतया वेद्युपसंहारो प्रयोजनमित्यर्थः। प्राभाकरास्तु—'तस्माद्द्वाभ्यामेती'त्यर्थवादस्य विध्येकवाक्यतासिद्ध्यर्थं प्राकृतं प्रकृतितुल्यं प्रणयनान्तरं विधीयते न प्राकृतमेवानूद्यत इति सिद्धान्तयन्ति। तन्मतेऽपि विध्येकवाक्यतयार्थवादसमर्थनेऽपि न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपवपन्ति न शुनासीरीय इति वाक्यबलादुपात्र वपन्तीत्यस्य मध्यमविषयत्वव्यवस्थितौ द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्यानर्थक्यं तुल्यमित्याह—**यस्त्विति**। अत्र तैरेवोक्तं न वैश्वदेव इति न प्रतिषेधस्तथात्वे प्रतिषेधविषये पर्वद्वये विधिप्रतिषेधबलेनोत्तरवेदेः विकल्पः प्रतिषेधरहितपर्वद्वये नित्यमुत्तरवेदिरिति वक्तव्यम्। तथाचोपात्र वपन्तीत्यस्य पर्वद्वये विकल्पेनोत्तरवेदिविधायकत्वं पर्वद्वयेच नित्यतयेति वैरूप्यापत्तेः। नापि पर्युदासः अविशेषेण पर्वचतुष्टयसंबन्धबाधापत्तेः। तथाच न वैश्वदेव इति नित्यानुवाद एवेति तद्बलादुपात्र वपन्तीत्यस्य मध्यमपर्वविषयत्वासिद्ध्या द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्यैव व्यवस्थापकतया न वैयर्थ्यमिति तन्निराकरोति—**यत्त्विति**। प्रतिषेधासंभवेऽपि पर्युदासः संभवत्येव। नचाविशेषेण प्राप्तपर्वचतुष्टयसंबन्धबाधः पर्युदासबाधकः। सामान्यप्राप्तसंबन्धबलात्पर्युदासपरित्यागेनार्षेयमित्यादौ क्वापि पर्युदासो न स्यादिति बालसंमोहनमात्रमिदमित्यर्थः। एवं द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्यानर्थक्यमुक्तमिदानीं द्वयोः प्रणयन्तीत्यस्योपदेशतयोपदेशश्चोपदेशमुपोद्बलयतीतिन्यायेनोत्तरवेद्यामग्निं निदधातीत्युपदेशोपोद्बलकतया स्वविषयपर्वद्वय एवोत्तरवेदिव्यवस्थापकत्वमिति प्राभाकरोक्तरीत्या व्यवस्थासंभवेऽपि न वैश्वदेव इत्यस्यानर्थक्यमित्याह—**यदि चेति**। उपात्र वपन्तीत्युत्पन्नाया वेदेः प्रकरणबलेन सर्वपर्वविषयविनियोजकश्रुतिकल्पनापेक्षया झटिति प्रवृत्तेन पर्वद्वयविनियोगविषयेणोत्तरवेद्यामग्निमिति प्रत्यक्षवचनेन निराकाङ्क्षीकरणेन सर्वपर्वसु विनियोगप्राप्त्यभावेन न वैश्वदेव इति वचनमनर्थकं स्यादित्यर्थः। **ननु** नित्यानुवादत्वाङ्गीकारान्नेदं दूषणमिति शङ्कते—**अस्त्विति चेदिति**। **औत्तरवेदिक इति**। इदं हि सूत्रं यदि प्रणयनं मध्यमयोः स्यात्तदा तद्बलादेवोत्तरवेदेरपि मध्यमयोर्व्यवस्थितत्वेन प्रथमोत्तमयोः प्राप्त्यभावात्प्रतिषेधानर्थक्यमिति शङ्कायामुपात्र वपन्तीत्यविशेषेण विहितोत्तरवेदिप्रतिषेधार्थतया न वैश्वदेव इति वाक्यमुपपन्नमिति तत्प्रयोजनकथनार्थं तच्चानुवादत्वेऽनर्थकं स्यात्तस्मान्नित्यानुवादत्वे सूत्रविरोधः स्यादित्यर्थः। नच सूत्रमप्यनुवादत्वपरमेवास्त्विति वाच्यम्। तथा सत्युत्तरवेद्युपसंहारबललब्धार्थिकनिषेधानुवादकत्वसंभवेन न वैश्वदेव इत्यादिनिषेधार्थतया सर्वपर्वसाधारणप्रसक्तिसंपादनायोपात्र वपन्तीत्येतस्य सूत्रेऽनारभ्यवादत्वप्रतिपादनवैयर्थ्यापातात्। **सर्वमिति**। सप्तसूत्रमित्यर्थः। अत्र भाष्यकारीयसिद्धान्तः प्रथमः पक्षः। तदीयपूर्वपक्षो द्वितीयः। **परिसंख्येति**। परिसंख्यार्थत्वतदसं-

---

१ त्ययमुत्तरवेद्युत्पत्ति. २ प्रकृत्यर्थवादं समर्थयते.

यनशब्दः सधर्मकं सौमिकं प्रणयनं लक्षणया प्रतिपादयति । तथाचोत्तरवेदिप्रतिषेधोऽवकल्पते वैश्वदेव इति। नचायम् 'उपात्रवपन्ती'त्यस्य प्रतिषेधः। तस्यावान्तरप्रकरणेन केवलवरुणप्रघासविषयत्वे प्रथमोत्तमयोरप्राप्तेः प्रतिषेधानर्थक्यात् । अस्मिंश्च पक्षे प्रथमोत्तमयोरिदं सौमिकं प्रणयनमुत्तरवे प्रतिषेधस्य तद्विषयत्वात् । यदि च मध्यमयोः स्यात्ततस्तद्वशेनैव मध्यमयोरुत्तरवेदिसिद्धेः 'उपात्रव न्ती'त्ययं प्रथमोत्तमविषय एव स्यात्तयोरेव च प्रतिषेध इति व्याघातः स्यात् । तस्मात्प्रथमोत्तम सौमिकं प्रणयनं पर्युदस्तोत्तरवेदिकं विधीयत इति प्राप्तेऽभिधीयते—'नहि प्रणयतीत्येतत्सौमिकस्य भिधायकम् ॥ प्राकृतस्यानुवादे च वचनं स्यादनर्थकम् ॥ तस्मात्प्रणयतीत्येतदप्राकृतमसौमिकम् अपूर्वमग्नेर्नयनं वदत्याहवनीयतः ॥' यद्यपि प्रणयनमात्रं श्रुतं तथापि शाखान्तरे 'आहवनीयाद्वा प्रणयत' इति वचनात्तदेकार्थत्वादनेन वचनेन प्राकृतप्रणयनोत्तरकालमाहवनीयादग्न्यन्तरस्य प्रण पशुबन्धवद्विधीयते । तच्च गत्यर्थवादवशान्मध्यमयोः पर्वणोर्भवति । परिसंख्यार्थमित्यादिसूत्र त्रयाणामपि पक्षाणां यथाक्रमेण प्रयोजनकथनार्थम्। उत्तरवेदिप्रतिषेधस्तु 'उपात्रवपन्ती'त्यस्य साम विषयस्य पर्युदासार्थः। सामान्यविषयत्वं चास्य भाष्य एव समर्थितम् ॥

स्वरसामादिशब्देन धर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

स्वरसामैककपालामिक्षं च लिङ्गदर्शनात् ॥ २६ ॥ [चोदनासामान्याद्वा ॥२७॥

न विकारा विकारा वा स्वरसामादयो न हि ॥ वैष्णवन्यायतो नैवमनन्यगतिलिङ्गतः ॥ २० ॥

गवामयने 'स्वरसामान उक्थाः सप्तदश स्वरसामान' इति । अन्यत्रापि श्रूयते 'पृष्ठ्यः

भवौ पूर्वमेव प्रपंचितौ । **तथाचोत्तरवेदीति** । सौमिकप्रणयनधर्मतया प्रणीयमानानुवचनसंभारादिवदुत्तरवे सौमिकधर्मलक्षकप्रणयतिशब्दात्प्राप्तावेव न वैश्वदेव इति पर्युदासः संगच्छते नान्यथेत्यर्थः । **ननु** सौमिकप्रणयनप वैश्वदेव इत्यादि न लिङ्गं तस्योपात्र वपन्तीति वाचनिकोत्तरवेदिनिषेधकत्वेनाप्युपपत्तेरित्यत आह—**नचेति** । **ननु** कमपीदं प्रणयनं गत्यर्थवादवशान्मध्यमपर्वद्वयविषयं तदङ्गभूता चोत्तरवेदिरपि तत्रैवेति कथं न वैश्वदेव इति प्रतिषे त्तिरित्यत आह—**अस्मिन्निति** । सौमिकमिदं प्रणयनमिति पक्षे सौमिकप्रणयनाङ्गभूताया उत्तरवेदेः प्रथमोत्तमयोः दासबलादङ्गीभूतं प्रणयनमपि तद्विषयमिति निश्चीयते । तथाच प्रथमोत्तमयोः पर्युदस्तोत्तरवेदिके प्रणयने सत्युपात्र न्तीत्युत्तरवेद्यामग्निं निदधातीति च मध्यमविषयं संपद्यते। यदि च प्रणयनमेव गत्यर्थवादबलान्मध्यमयोः स्यात्तदा भूतोत्तरवेदेरपि मध्यमयोरेव प्राप्त्या उपात्र वपन्तीत्यस्य मध्यमविषयत्वे वैयर्थ्यप्रसङ्गेन प्रथमोत्तमविषयत्वं स्यात्तयोरे प्रतिषेध इति व्याघातः स्यात्। विकल्पाङ्गीकारे तु स एव दोषः गत्यर्थवादश्चोरुमात्रौ मध्यमौ न ताभ्यां गमनं संभ किंतु पादभूताभ्यां प्रथमोत्तमाभ्यामेवेति यथाकथंचिन्नेय इति भावः । विधिबलात्प्रणयनान्तरत्वनिश्चयेऽपि प्राकृतापे विशेषाश्रवणात्कथमपूर्वत्वमित्याशङ्क्य प्राकृतापेक्षया विशेषं दर्शयति—**यद्यपीति** । द्वौ अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारावित्यर्थः प्राकृतप्रणयनोत्तरकालमित्यनेन प्राकृतस्य गार्हपत्यापादानकत्वादस्य चाहवनीयापादानकत्वान्न प्राकृतबाध इति दर्शयति यद्यपि शाखान्तरीयवचनं वरुणप्रघासमात्रविषयं द्वाविति अग्नी इति च वचनात्, तथापि शाखान्तरे आहवनीयापाद कस्य वरुणप्रघासेषु दर्शने तदेकार्थत्वाय द्वयोरित्यस्य प्रणयनान्तरवचनत्वेऽविशेषात् साकमेधेऽप्याहवनीयापादानक सिद्ध्यतीति भावः । **ननु** प्राकृतप्रणयनाङ्गीकारेऽपि परिसंख्यार्थमित्यादिसूत्राणां का गतिरित्यत आह—**परिसंख्येति** परिसंख्यार्थं श्रवणं गुणार्थोऽर्थवादो वेति सूत्रं प्राकृतपक्षस्य प्रयोजनकथनपरं प्रथमोत्तमयोः प्रणयनमुत्तरवेदिप्रतिषेधा सूत्रमुत्तरवेदिवर्जं सौमिकं प्रणयनं प्रथमोत्तमयोः कर्तव्यमित्यर्थकं सन्मध्यमपक्षप्रयोजनकथनपरं 'मध्यमयोर्वा गत्यर्थ दा'दिति सूत्रं गत्यर्थवादवशादपूर्वं प्रणयनं मध्यमयोरनुष्ठेयमिति सिद्धान्तप्रयोजनकथनपरमित्यर्थः । उत्तरवेदिप्रतिषेध लात्सौमिकमिदं प्रणयनमिति युक्तं तत्राह—**उत्तरवेदीति** । ननु प्रणयनाङ्गतया प्राप्तोत्तरवेदिपर्युदासार्थः येन तद्व सौमिकमिदं प्रणयनं स्यादिति भावः । अवान्तरप्रकरणाद्वरुणप्रघासार्थत्वमुक्तं निराकरोति—**सामान्येति** । सामान्यवि षयत्वं चोपात्र वपन्तीत्यस्य पर्युदासबलात्, एवंच मध्यमविषयत्वे उत्तरवेद्यामग्निं निदधातीति साधारण्येन प्रतीयमानोऽ विनियोगस्तत्रैव व्यवतिष्ठत इत्यपि बोध्यम् ॥

स्वरसामैककपालामिक्षं० ॥ २६ ॥ चोदनालिङ्गाद्विशेषातिदेशस्याष्टमिकस्यापि नामधेयापवादप्रसङ्गादत्र सङ्गतिरि

द्वौ स्वरसामाना'विति । किमेतौ स्वरसामानौ गवामयनिकस्वरसामविकारावुत न । तथा वैश्वदेवे पर्वणि 'वैश्वदेव्यामिक्षा द्यावापृथिव्य एककपालः' । अन्यत्रापि 'मैत्रावरुण्यामिक्षा वारुण एककपाल' इत्यादावेककपालामिक्षा वैश्वदेविकैककपालामिक्षाविकार उत नेति संशये स्वरसामादिशब्दानां गुणविधित्वाद्वैषणवशब्दवदनतिदेशकत्वान्न तद्विकारत्वमिति प्राप्ते ब्रूमः । अनन्यगतिभ्यो लिङ्गेभ्यः स्वरसामत्वादिचोदनाशब्दोपबृंहितेभ्यस्तद्विकारत्वं लिङ्गानि च भाष्य एव दर्शितानि ॥

वासो ददातीत्यादौ वासआदिशब्दानामाकृतिनिमित्तताधिकरणम् ॥ ११ ॥

कर्मजे कर्म यूपवत् ॥ २८ ॥ [रूपं वाऽशेषभूतत्वात् ॥ २९ ॥]

वासोनसी वानतक्षणातिदेशकरे न वा ॥ आद्यः क्रियानिमित्तत्वाज्जातिवाचित्वतोऽन्तिमः ॥ २१ ॥

कर्मनामधेयानामग्निहोत्रा[३]दिशब्दानामुक्तमातिदेशकत्वं यौगिकानां प्रायणीयादिशब्दानां गुणवि-

---

त्यभिप्रेत्य विषयं दर्शयति—**गवामयन इति ।** स्वरसामात्मका हर्विशेषा उक्थसंस्थाः सप्तदशस्तोमकाः गवामयने विश्ववदाख्यदिवाकीर्त्यस्याह्नः पुरस्तात्परस्ताच्च त्रयस्त्रय आम्नाताः उक्थाः सप्तदशाः स्वरसामानः अभितो दिवाकीर्त्यमहस्त्रयः स्वरसामानो भवन्तीत्यनेनेत्यर्थः । **अन्यत्रापीति ।** अहर्गणान्तरेऽष्टरात्रादावपीत्यर्थः । **अन्यत्रापीति ।** अनूबन्ध्यायाः स्थाने मैत्रावरुण्यामिक्षा अवभृथे वारुणएककपालश्च श्रूयत इत्यर्थः । **स्वरसामेति ।** स्वराणि स्वराख्यानि सामानि ययोस्तौ स्वरसामानाविति स्वरसामशब्दः स्वराख्यसामलक्षणगुणविधिः एककपालामिक्षाशब्दावपि द्रव्यलक्षणगुणविधी । ततस्त्रयाणामप्यनतिदेशकत्वमित्यर्थः । गुणविधित्वात्स्वरसामादिशब्दानामतिदेशकत्वाभावेऽपि चोदनालिङ्गादतिदेशमादाय गवामयनिकादिविकारत्वं युक्तमिति सिद्धान्तमाह—**अनन्यगतिभ्य इति । स्वरसामत्वेति ।** स्वरसामत्वचोदनैककपालामिक्षाशब्दोपबृंहितेभ्य इत्यर्थः । स्वरसामत्वैककपालत्वामिक्षात्वचोदनासामान्यादिति यावत् । अत्र यद्यपि लिङ्गानामेव तद्विकारत्वनिश्चायकत्वं चोदनासामान्यमुपबृंहकमिति प्रतीयते तथाप्यन्यार्थदर्शनरूपस्य लिङ्गस्य स्वतो निश्चायकत्वं तान्त्रिकाणामसंप्रतिपन्नमिति स्वरसामत्वचोदनाशब्द उपबृंहितो यैस्तेभ्य इति बहुव्रीहिणा चोदनासामान्यमेव निश्चायकं लिङ्गानि उपबृंहकाणीति व्याख्येयम् । **लिङ्गानि चेति ।** स्वरसामस्तु तावत् 'पृष्ठ्यः षडहो द्वौ स्वरसामाना'वित्युक्त्वाह 'तत्र यत्तृतीयं सप्तदशमहस्तत्त्रयस्त्रिंशस्य स्थानमभिपर्याहरति षडुत्तराणां सोमानामव्यवायाय त्रयाणां सप्तदशानामनूचीनताया' इतीदं लिङ्गम्, अस्यार्थः त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशएकविंशत्रिणवत्रयस्त्रिंशाख्यो यः पृष्ठ्यः षडहस्तत्र यत्सप्तदशाख्यं तृतीयमहस्तत्त्रयस्त्रिंशानन्तरं कर्तव्यम् । एवंसति त्रिवृदपेक्षया पञ्चदशः षडधिकस्तदपेक्षयैकविंशः षडधिकस्तदपेक्षया त्रिणवस्तदपेक्षया त्रयस्त्रिंश इति पञ्चाप्यहानि षडुत्तरस्तोमकान्यव्यवहितानि संपद्यन्ते । तथा तृतीयस्य सप्तदशस्य त्रयस्त्रिंशानन्तरभावात्स्वरसाम्नोश्च सप्तदशत्वात्त्रयाणां सप्तदशानामनूचीनता सिद्धा भवतीति । इदंच प्रकृतयोः स्वरसाम्नोर्गावामयनिकस्वरसामविकारत्वेन सप्तदशत्वप्राप्तौ घटते नान्यथेति त्रयाणां सप्तदशानामनूचीनतादर्शनं स्वरसाम्नोर्गावामयनिकविकारत्वे लिङ्गम् । अत्र माधवीये त्रयस्त्रिंशस्य स्थानमभिपर्याहरतीति व्यत्यासविधिरित्युक्तम्, तस्यापि सप्तदशस्योत्कर्षविधावेव तात्पर्यं न विनिमय इति द्रष्टव्यम् । आग्रयणे 'द्यावापृथिव्यमेककपालं विधाय यत्सर्वहुतं करोति सात्वेका परिचक्षा यद्धुतो हुतः पर्यावर्तेते सा द्वितीया तस्मादाज्यस्यैव द्यावापृथिव्यौ यजती'ति आज्यविधिपरे वाक्ये वैश्वदेविकैककपालधर्मयोः सर्वहोमपर्यावृत्त्योरनुवाद एककपालानां वैश्वदेविकविकारत्वे लिङ्गं परिचक्षा निन्देत्यर्थः । मैत्रावरुण्यामामिक्षायां 'न वाजिनेन प्रचरन्ती'ति वैश्वदेविकामिक्षाङ्गवाजिनयागनिषेधः सर्वामिक्षाणां वैश्वदेविकविकारत्वे लिङ्गमित्येतानि लिङ्गानि भाष्ये दर्शितानीत्यर्थः । अत्र वाजिनयागस्य प्रधानतयाङ्गत्वाभावेनानतिदेशाद्वाजिनयागप्रतिषेधदर्शनरूपं लिङ्गमयुक्तमिति कृत्वाचिन्तयेदमिति केचिदाहुस्तदयुक्तम् । वाजिनयागस्य वाजिनापचारे द्रव्यप्रयोजकत्वाशक्ततयाऽनित्यस्य नित्यैरामिक्षायागादिभिः सहाधिकारविधिविषयत्वाभावेन वाजिनः प्रतिपत्त्यर्थतया स्विष्टकृदादिवदङ्गत्वस्यैव युक्तत्वात् । अतएव तन्त्ररत्नेऽष्टमे वाजिने सोमपूर्वत्वं सौत्रामण्यां च ग्रहेषु ताच्छब्द्यादित्यधिकरणे लिङ्गबलादेवाङ्गेष्वतिदेश इति, प्राभाकरमते चातुर्मास्याङ्गे वाजिनयागे दार्शपौर्णमासिकविध्यन्तद्योतकलिङ्गाभावाददतिदेशो न स्यादिति दूषणमुक्तम् । तत्रैवाधिकरणे वाजिने दार्शपौर्णमासिकविध्यन्तातिदेशेऽपि प्रधानामिक्षायागार्थानुष्ठिताङ्गैरेव तदङ्गभूतवाजिनयागेऽपि पश्वर्थानुष्ठितैः पुरोडाश इव प्रसङ्गादुपकारसिद्धेर्न पृथगनुष्ठेयानीति वाजिनस्याङ्गतामङ्गीकृत्यैव प्रसङ्ग उक्तः । यदाह—सत्यपि चातिदेशे न पृथगङ्गानि कर्तव्यानि पशुपुरोडाशस्येव प्रधानार्थैरङ्गैरुपकारसिद्धेरिति । तस्मात्तन्त्ररत्नविरोधादपीदमयुक्तमिति । सूत्रार्थस्तु—स्वरसामैककपालामिक्षं च प्रागुक्तलिङ्गदर्शनात् गावामयनिकवैश्वदेविकधर्मग्राहकमिति ॥

कर्मजे कर्म यूपवत् ॥ २८ ॥ अस्याधिकरणस्य प्रासङ्गिकीं संगतिमभिप्रेत्य वृत्तं कीर्तयति—**कर्मनामधेयाना-**

---

१ विकारा उत. २ सामादिचोदना. ३ होत्रादीनामुक्त.

धीनांच वैष्णवादिशब्दानां गुणविधित्वात् लिङ्गविशेषशून्यानां नास्त्यतिदेशनिमित्तत्वमित्युक्तम्। ... नामवदेव संस्कारनाम्नां यूपादीनां सिद्धमेवातिदेशनिमित्तत्वम् । इदानीं वासःप्रभृतीनां संस्कार... मित्तत्वमेवास्ति नास्तीति चिन्त्यते—'वासो ददाति अनो ददाती'ति किं वानं तक्षणं च कृत्वा ... सोऽनश्च निष्पाद्यैव दातव्यमुत यथासिद्धमेव दातव्यमिति संशयः । तत्र वानतक्षणक्रियायां स... शब्दप्रयोगात्क्रियानिमित्तो वासःशब्दोऽनःशब्दश्च क्रियामेव दानाङ्गतया विधत्ते । तस्मात्सानु... दानं कुर्वता । एवं प्राप्ते ब्रूमः—जातिशब्दावेतौ जात्यन्वयव्यतिरेकानुविधानात् । जाति... क्रियाभिव्यङ्ग्येति तदुत्तरकाले शब्दप्रयोगो नतु शब्दः क्रियावाची, तस्मान्न क्रियातिदेशक... शब्दयोः ॥

गर्गत्रिरात्रे लौकिकेऽग्नावुपनिधानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

विशये लौकिकः स्यात्सर्वार्थत्वात् ॥ ३० ॥ [न वैदिकमर्थनिर्देशात् ॥ ३१ ॥ तथोत्पत्तिरितरेषां समत्वात् ॥ ३२ ॥]

वैदिको लौकिको वाग्निर्निधेयः संस्कृतेर्वशात् ॥ आद्यो होमाय संस्कारो जात्यर्थत्वेन लौकिकः ॥ २२ ॥

'अग्निमुपनिधाय स्तुवीते'ति किमाधानसंस्कृतोऽग्निराहवनीयादिरुपनिधेय उत लौकिक इति ... शये संस्कृतस्य प्रयोजनापेक्षत्वात्सामान्यवचनोऽप्यग्निशब्दस्तद्विषयत्वेन गम्यमानः संस्कारमुपनि... नाङ्गत्वेनातिदिशतीति प्राप्ते ब्रूमः—'वह्निमात्राभिधायित्वान्न संस्कारातिदेशनम् ॥ होमादिभिः ...

मिति । खरसामाद्यभिप्रायेणाह—**लिङ्गविशेषेति** । इदमपि खरसामादिशब्दानामनतिदेशकत्वेऽपि तद्विषयेऽतिदे... ऽस्तीत्येतावता बोध्यम् । **संस्कारेति** । यद्यपि यूपादिशब्देन संस्कारवाचिना स्फ्यो यूपो भवतीत्यादिना संस्काराः ... विधीयन्ते नतु स्फ्योऽग्नीषोमीययूपवत्कार्य इति वत्यर्थलक्षणयाऽतिदिश्यन्ते, तथाप्यग्नीषोमीये यूपधर्माणामुपदेशाद्यूप... श्रुतमात्र एव तत्रत्यधर्मानेव श्रुत्यापि विधत्त इत्यतिदेशकत्वम् । यद्वाऽदृष्टसंस्कारवाचकेन यूपशब्देन तज्जनकक्रियाणाम... पाभिप्रायातिदेशकत्वोक्तिः । **ननु** 'स्फ्यो यूपो भवती'ति यूपकार्ये स्फ्यस्य विधानेन कार्यप्रयुक्ता धर्माः परिधाविव ... शब्दं विनापि सिध्यन्तीति न तदतिदेशको यूपशब्द इतिचेत् स्फ्यो यूपः कार्य इति सामानाधिकरण्येन श्रुत्या विधान... लक्षणया कार्ये विधानायोगात् शरमयमित्यादौ तु सामानाधिकरण्यासंभवाल्लक्षणया बर्हिःकार्ये शरविधानमेवेति ध्येयम... **सिद्धमेवेति** । अतएव यूपवदिति सूत्रे दृष्टान्तीकृतमिति भावः । **वासःप्रभृतीनामिति** । इह संस्कारशब्देन लौकि... वानादिक्रिया विवक्षिता । संस्कारनिमित्तत्वमेवास्ति नास्तीति चिन्त्यत इत्यनेनैवाधिकरणाङ्गचिन्ता उक्तप्रायेति मत्वा प... चिन्तामाह—**वासो ददातीति** । इदमुपलक्षणं पुरुषव्यापारसाध्यानामेवार्थानां वैदिके कर्मणि विनियोगात्तद्वाचकाः ... एव रूढशब्दा उदाहरणं पूर्वोत्तरपक्षन्यायसाम्यात् । अतएव सूत्रेऽपि कर्मजे कर्मेति सामान्येनैवोक्तम् । अतएव पूर्वं वासःप्र... तीनामित्युक्तम् । एवंच बर्हिराज्यादीनामत्र लौकिकक्रियानिमित्तत्वाभावसाधनेऽपि लवनादिवैदिकसंस्कारपरत्वनिराकर... जात्यर्थत्वं बर्हिराज्यनयादिव्युत्पाद्यमिति बोध्यम् । **तत्रेति** । क्रियान्वयव्यतिरेकानुविधानात् पाचकादिवत्क्रियानिमित्तत्व... तथाच वानादिक्रियायाः शब्देन दानाङ्गतया विधानात्प्रयोगमध्येऽनुष्ठानं सिद्ध्यतीत्यर्थः । क्रियान्वयव्यतिरेकयोर्जातिव्य... कतयान्यथासिद्धत्वादनन्यथासिद्धजात्यन्वयव्यतिरेकानुविधानेन जातिशब्दत्वमिति सिद्धान्तमाह—**जातिशब्दाविति** । सूत्रार्थस्तु—कर्मजे क्रियाजन्ये कर्मक्रिया ग्राह्या यूपवदिति ॥

विशये लौकिकः० ॥ ३० ॥ वासःप्रभृतिषु संस्कृतवचनत्वनिराकरणप्रसङ्गादग्निशब्दस्यापि संस्कृतवचनतानिराक... णात्सङ्गतिः । **अग्निमिति** । गर्गत्रिरात्रे आज्यदोहाख्यसामानि प्रकृत्य श्रूयत इति शेषः । तत्र किमाधानसंस्कृताहव... यादिपरोऽग्निशब्दः ततश्च स एवोपधेयः किंवा लौकिकाग्निपर इति स एवोपधेय इति संशय इत्यर्थः । **नन्वग्निशब्द...** सामान्यवचनस्य कथं संस्कृतवचनतया पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**संस्कृतस्येति** । अग्नीनादधीतेति प्रयोजनविशेषासं...

---

१ विधत्तः.

क्षा संस्कृतानां निवर्तिता ॥' 'यदाहवनीये जुहोति गार्हपत्ये हवींषि श्रपयती'त्यादिभिराहत्य प्रयोजननिर्देशान्न प्रयोजनान्तरमाहवनीयादयोऽपेक्षन्ते । अग्निशब्दोऽपि जातिमात्रवचनत्वात्तज्जातीयं त्किंचिदाक्षिपल्लोकसिद्धमेवोपादाय कृतार्थो न संस्कृतमपेक्षते । तस्माल्लौकिक उपनिधेयः ॥

यूपशब्दस्य संस्कारप्रयोजकताधिकरणम् ॥ १३ ॥

संस्कृतं स्यात्तच्छब्दत्वात् ॥ ३३ ॥ [भक्त्या वाऽयज्ञशेषत्वाद्गुणानामभिधानत्वात् ॥ ३४ ॥]

संस्कारः स्यादुपशये न वा यूपोक्तितोऽग्रिमः ॥ न स्यान्नियोजनाभवात्तूर्ष्णींछेदेन यूपता ॥ २३ ॥

'उपशयो यूपो भवती'त्यत्र संशयः किमुपशये यूपसंस्काराः परिव्याणादयः कार्या नेति । तत्र यूपशब्द उपशये प्रयुज्यमानस्तानतिदिशेत् । सत्यम् । यदि यूपत्वं विधीयते विधायकाभावाद्वर्तमानापदेशोऽयं यूपो भवतीति । तस्मादनुवादोऽयमुपशयस्तुत्यर्थो न संस्कृतिमपेक्षते तस्माल्लौकिका यूपधर्माश्च केचिच्छेदनादय उपशये वचनादनुष्ठीयन्ते तेन निमित्तेन गौणोऽयं वादः ॥

गेनोत्पन्नानां संस्कृतानामग्नीनां प्रयोजनापेक्षाबलात्सामान्यवचनोऽप्यग्निशब्दस्तद्विषयो व्यवतिष्ठते । ततश्चाग्निशब्दः संस्कृतवचनः सन् संस्कारमुपधानाङ्गत्वेन प्रापयतीत्यर्थः । एतेनाहवनीयादेर्वाक्यैनैवोपधानाङ्गत्वप्रतिपादनेन विहाराधिकरणाविरोधः सूचितः । तत्रहि संस्कृतानां प्रयोजनापेक्षायां लिङ्गाल्लौकिकवैदिकं वा यदग्निसाध्यं तत्र सर्वत्र विनियोग इत्याशङ्क्याहवनीये जुहोतीत्यादिभिर्निराकाङ्क्षत्वान्न लिङ्गाद्विनियोगः संभवतीत्युक्तं, इहतु लिङ्गमनपेक्ष्याहवनीये जुहोतीत्यादिभिर्होमादिष्विवानेन वाक्येनोपधानेऽपि विनियोग इति पूर्वपक्षे प्रतिपाद्यत इति न तद्विरोधः । **नन्वत्र** किमग्निशब्दस्य संस्कृतवचनत्वमग्निशब्दाकाङ्क्षाबलादुताहवनीयादीनां प्रयोजनापेक्षाबलात् । नाद्यः । जातिमात्राभिधानेनापि निराकाङ्क्षत्वात् । न द्वितीयः । होमादिभिराहत्य विहितैः प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्तेरिति सिद्धान्तमाह—**वह्निमात्रेति** । ननु सामान्यवचनत्वेऽप्यग्निशब्दस्याहवनीयादिपरत्वमपि स्यादविशेषात्तथाच न लौकिकमात्रपरत्वमिति शङ्कां निराकुर्वन्पूर्वार्धं व्याचष्टे—**अग्निशब्दोऽपीति** । यत्किंचिदुपादानेऽप्यग्निशब्दस्य कृतार्थत्वादाहवनीयादेर्देशान्तरे नयने 'विवा एष इन्द्रियेण वीर्येणर्ध्यते यस्याहिताग्नेरग्निरपक्षापयती'ति दोषश्रवणाच्च न तत्परत्वं किंतु लौकिकमात्रपरत्वमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—लौकिकं वैदिकं वा इति विशये लौकिकं स्यात् कुतः सर्वार्थत्वान्नतु वैदिकमर्थनिर्देशात् । होमादिप्रयोजननिर्देशेन निराकाङ्क्षत्वादत्र न वैदिकमर्थनिर्देशादिति गुणसूत्रमप्येकीकृत्य लिखितम् ॥

संस्कृतं स्यात्तच्छब्दत्वात् ॥ ३३ ॥ उपशय इति । यूपैकादशिन्यां श्रूयते इति शेषः । सर्वेषां यूपानां दक्षिणत उपशेत इत्युपशयः काष्ठविशेषः स यूप इत्यर्थः । **अत्रेति** । अयं फलसंशयः । अधिकरणाङ्गसंशयस्तु यूपशब्दः धर्मातिदेशको न वेति द्रष्टव्यः । संस्कारनाम्नोऽतिदेशकत्वमुक्तं क्वचिदपोद्यत इति सङ्गतिः । **उपशये प्रयुज्यमान इति** । ननु न परत्र प्रयोगमात्रेणातिदेशकत्वं 'एष वै दर्शपूर्णमासयोरवभृथ' इत्यादावभावात् किंतु विधेयार्थकतया । नचात्र यूपशब्दो विधेयार्थकः वर्तमानापदेशेन विध्यश्रवणादिति चेदित्थं मन्यते पूर्वपक्षी । अर्थवादमात्रस्यानर्थक्याद्वर्तमानापदेशेपि 'आग्नेयोऽष्टाकपालो भवती'तिवद्विधिपरत्वमेव वाक्यस्य । तथाच यूपशब्दः संस्कारातिदेशक इति । नैतद्युक्तम् । 'आरण्यं पशुमाखुं वे'त्यादिविध्येकवाक्यताभङ्गप्रसङ्गात् पुरुषव्यापाराश्रवणाद्वर्तमानापदेशाच्च । तस्मान्न वाक्यभेदेन विधायकत्वं किंत्ववगतैकवाक्यतार्थं स्तुत्यर्थत्वमेव । एवंच वर्तमानापदेशोऽप्युपपद्यते तस्मान्न धर्मातिदेशकत्वं यूपशब्दस्येति सिद्धान्तमाह—**सत्यमिति** । ननु यूपधर्माभावे सादृश्याभावात्स्तुत्यर्थतापि न निर्वहेदित्यत आह—**यूपधर्माश्चेति** । सर्वेषां यूपशब्दवाच्यानां धर्माणामभावेऽपि कतिपयधर्मसद्भावमात्रेण गौण्या स्तुत्यर्थत्वं युक्तमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—उपशयद्रव्यं संस्कृतं यूपशब्दाभिधेयसंस्कारयुक्तं स्यात् संस्कारवाचकयूपशब्दश्रवणादिति ॥

---

१ जुह्वति. २ बलात्.

पृष्ठशब्दस्यगर्दैववाचित्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

कर्मणः पृष्ठशब्दः स्यात्तथाभूतोपदेशात् ॥ ३५ ॥ [अभिधानोपदेशाद्वा विप्रतिषेधाद्द्रव्येषु पृष्ठशब्दः स्यात् ॥ ३६ ॥

पृष्ठैरुपस्तुतौ स्तोत्रधर्माः सन्ति न वाग्निमः ॥ अग्निहोत्रनयान्मैवं मन्त्रोक्तेरात्मनेपदात् ॥ २४ ॥

अग्नौ श्रूयते 'पृष्ठैरुपतिष्ठते' इति किं पृष्ठशब्दो ज्यौतिष्टोमिकपृष्ठधर्मातिदेशकः [1]पृष्ठधर्मका कर्माणि कुर्यादिति । तानिच पृष्ठसादृश्यादेव स्तुत्यात्मकानि भवन्ति उत पृष्ठसाधनेषु रथन्तरा पृष्ठशब्दस्तैरग्नेरभिधानं चोद्यते इति । तत्र—'उपतिष्ठतिना तावदपूर्वं कर्म चोद्यते ॥ पृष्ठशब्दो तस्यैव विधत्ते पृष्ठतुल्यताम् ॥' उपतिष्ठतिधातुः समीपस्थितिवचनः । प्रत्ययो भावनावा[2]ची । त मर्थः—अग्निसमीपे तिष्ठन् पृष्ठसदृशैः कर्मभिः कुर्यादिति । यदि त्वभिधानं विधीयते उपतिष्ठतिः समीपस्थितिवचनः सन्नभिधानं लक्षयेत्, पृष्ठशब्दोऽपि तत्साधनमित्युभयोर्लक्षणा स्या अस्मत्पक्षे पुनः पृष्ठशब्द एव धर्मलक्षणेति ज्यायानयं पक्षः । उच्यते—'जघन्यवृत्तिता पृष्ठशब्द ह्योभयोः समा ॥ उपतिष्ठतिधातुश्च समीपस्थितिवाचकः ॥' न वयं धातुनाभिधानं लक्षयामः समीपस्थितिरेव धातुनाभिधीयते । सा तु समीपस्थितिरभिधानार्थेति ब्रूमहे । कथम् । मन्त्रकरणे वर्तमानादुपपूर्वात्तिष्ठतेरात्मनेपदं भवति । समीपस्थितिश्चानेनाभिधीयते । तेन यथा समीपस्थितौ म करणं तथा यतितव्यम् । नचाभिधानादन्यत्र साक्षान्मन्त्रः करणम् । तद्यदि इयं समीपस्थितिरभि

कर्मणः पृष्ठशब्दः० ॥ ३५ ॥ **ज्यौतिष्टोमिकेति** । इह पूर्वपक्षे पृष्ठशब्दस्य सदृशपरतया पृष्ठगतबहुत्वानपे ऽसर्वत्र प्रकृतिभूतज्योतिष्टोमगतपृष्ठसादृश्यमेव युक्तं न षडहगतपृष्ठसादृश्यमित्यभिप्रायेणेदम् । अतिदेशस्य पर्यवसान **पृष्ठसदृशानि कर्माणीति** । अत्र यद्यपि पूर्वपक्षेऽपि पृष्ठसदृशकर्मणामभ्युपकारे करणत्वमेव विवक्षितं न कर्म अत एवाग्रे वक्ष्यति पृष्ठसदृशकर्मभिः कुर्यादिति, तथापि पृष्ठसदृशैः कर्मभिः कुर्यादित्युक्तेः पृष्ठसादृश्यं सिद्धमुपादीयते भ्रमः स्यात्तथासति पृष्ठशब्दस्यातिदेशकत्वं न स्यात्तद्वारणार्थं पृष्ठसादृश्यमपि साध्यं विवक्षितमिति प्रदर्शनायेत्थं वचनव्यक्ति र्शिता । **ननु** विधिविषयकर्मविशेषापरिज्ञानान्न सदृशकर्मविधिरिति शङ्कामिहैव परिहरति—**तानिचेति** । **रथंतरा ष्विति** । तदाश्रयेषु 'अभि त्वा शूरे'त्यादिमन्त्रेष्वित्यर्थः । अर्थवादगतयूपशब्दस्यानतिदेशकत्वेऽपि विध्युद्देशगतपृष्ठ स्यातिदेशकत्वमस्त्वित्युत्थानात्सङ्गतिः । **ननु** प्रसिद्धपृष्ठशब्दाभिधेयस्तुतिविधानमेवास्तु किमिति लक्षणया सदृशकर्मवि रित्याशङ्क्य प्रकरणान्तरन्यायात्कर्मान्तरविधिरेवेत्याह—**उपतिष्ठतिनेति** । ननु कर्मान्तरविधिपरत्वे उपतिष्ठतेः क न्वय इत्याशङ्क्य प्रकृतिप्रत्ययार्थकथनपुरःसरं पर्यवसितमाह—**उपतिष्ठतिधातुरिति** । अत्र वाक्यस्य कर्मान्तरप निश्चिते तद्बललब्धं कर्मान्तरमेव करणं तत्र तु पृष्ठपदं सदृशपरं विशेषसमर्पकमात्रं नतु पृष्ठपदमेव करणसमर्पकमि कर्मभिः कुर्यादिति वदतो भावः । **ननु** पृष्ठशब्दः सदृशपरत्वे गौणः तद्वरं लक्षणया मन्त्रपर इत्याशङ्क्य शब्दद्वयलक्ष पेक्षया एकस्य गौण्येव ज्यायसीत्याशयेनाह—**यदित्विति** । भवेदेवं यदि शब्दद्वयलक्षणा स्यात् किंत्वेकस्यैव । सा गौण्या ज्यायसीत्यभिप्रायेण सिद्धान्तमाह—**उच्यत इति** । समीपस्थितेः पृष्ठशब्दलक्षितमन्त्रकरणकत्वानुपपत्तिमा ङ्क्याह—**सा त्विति** । इह समीपस्थितेरभिधानार्थत्वे 'उपान्मन्त्रकरणे' इति व्याकरणसूत्रं प्रमाणयति—**मन्त्रकर इति** । ननु यत्राभिधानं साक्षान्निर्दिश्यते तत्र सावकाशं व्याकरणमित्याशङ्क्य न क्वाप्यभिधानमुपतिष्ठतेरर्थः किंतु सर्वत्र समीपस्थितिरेव । तथाचास्याभिधानार्थतामादायैव व्याकरणस्मृतेर्निर्वाह इत्युपपादयति—**समीपस्थितिश्चेत्यादिना** नन्वेवमप्यभिधान एव मन्त्रः करणं न समीपस्थितौ । तथाच मन्त्रकरणार्थे विद्यमानाद्धातोरात्मनेपदविधानं न समी मित्यत आह—**प्रधानेति** । प्रधानप्रयोजनसिध्यर्थत्वादङ्गानुष्ठानस्य प्रधानभूतसमीपस्थितिकार्यं साधयन्मन्त्रः समी स्थितौ करणं तस्मादभिधानार्थसमीपस्थितेर्मन्त्रकरणकत्वाद्युक्तमात्मनेपदमिति भावः । **नन्वेवमभिधानवाचकशब्दाभावा** न्नाभिधानविधिरित्यत आह—**तेनेति** । काममनुमीयतां तथापि कथं विधेयमित्याशङ्क्य द्रव्यदेवतासंबन्धानुमितया दनुमिताभिधानं विधेयमित्याह—**तदयमिति** । **समीपे स्थित्वेति** । अत्र समीपस्थितिर्न विधेया विशिष्टविधिगौरवा किंतु अभित्वा शूरेति संबोधनेन त्वेति द्वितीयान्तयुष्मच्छब्दनिर्देशेन च क्रियमाणमग्नेरिन्द्रत्वेनाभिधानं समीपस्थिता संगच्छते नान्यथेति अर्थप्राप्तानुवाद इति ध्येयम् । अत्र भाष्यादौ 'उपान्मन्त्रकरणे' इति मन्त्रकरणार्थे वर्तमानादुपपू

---

१ पृष्ठसदृशानि. २ वाचकः. ३ तदोपतिष्ठतिः. ४ अत्रबहुव्रीहिः. ५ प्रयोजनमभिधानम्.

नार्थो स्यात्ततोऽस्याः करणं मन्त्रः संपद्यते प्रधानाधीनं हि तदङ्गानुष्ठानं भवति । अतोऽभिधानार्थत्वे समीपस्थानस्याभिधानं कुर्वन्मन्त्रः समीपस्थितेः करणमिति शक्यं वक्तुम् । अतोऽभिधानाय समीपस्थितिं वदन्नुपतिष्ठतिर्मन्त्रकरणार्थो भवन्नात्मनेपदं लभते । तेनात्मनेपददर्शनादुपस्थानप्रयोजनभूतमभिधानमनुमीयते । तदयमर्थः—पृष्ठसाधने रथन्तरादिभिः समीपे स्थित्वाग्निमभिदध्यादिति, तस्मादभिधानचोदनेति सिद्धम् ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां सप्तमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

सप्तमाध्याये चतुर्थः पादः ।

सौर्ये चराविति कर्तव्यताधिकरणम् ॥ १ ॥

इतिकर्तव्यताविधेर्यजतेः पूर्वत्वम् ॥ १ ॥ [स लौकिकः स्याद्दृष्टप्रवृत्तित्वात् ॥ २ ॥ वचनात्तु ततोऽन्यत्वम् ॥ ३ ॥ लिङ्गेन वा नियम्येत लिङ्गस्य तद्गुणत्वात् ॥ ४ ॥ अपि वाऽन्यायपूर्वत्वाद्यत्र नित्यानुवादवचनानि स्युः ॥ ५ ॥ मिथो विप्रतिषेधाच्च गुणानां यथार्थकल्पना स्यात् ॥ ६ ॥ भागित्वात्तु नियम्येत गुणानामभिधानत्वात्संबन्धादभिधानवत्, यथा धेनुः किशोरेण ॥ ७ ॥ उत्पत्तीनां समत्वाद्वा यथाधिकारं भावः स्यात् ॥ ८ ॥ उत्पत्तिशेषवचनं च विप्रतिषिद्धमेकस्मिन् ॥ ९ ॥ विध्यन्तो वा प्रकृतिवच्चोदनायां प्रवर्तेत तथा हि लिङ्गदर्शनम् ॥ १० ॥ लिङ्गहेतुत्वादलिङ्गे लौकिकं स्यात् ॥ ११ ॥ लिङ्गस्य पूर्ववत्त्वाच्चोदनाशब्दसामान्यादेकेनापि निरूप्येत यथा स्थालीपुलाकेन ॥ १२ ॥]

सौर्ये चरौ न धर्माः स्युः स्युर्वा मानविवर्जनात् ॥ न स्युः स्युः करणं यागोऽपेक्ष्यते ह्युपकारिणः ॥ १ ॥
विध्यन्तोऽपेक्षितस्तत्र लौकिको वाथ वैदिकः ॥ आद्यो निबन्धराहित्यादन्त्यो धीसंनिकर्षतः ॥ २ ॥

गतो नामातिदेशः, इदानीमानुमानिकेन वचनेनातिदेश उच्यते—'सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम' इत्याद्युदाहरणम् । तत्र प्रथमं तावदिदं चिन्त्यते किमत्र कुतश्चिद्धर्माः[३]प्रतिदिश्यन्ते नेति ।

त्तिष्ठतेरात्मनेपदविधानादुपतिष्ठते इत्यात्मनेपदं पृष्ठसदृशकर्मविधिरिति पूर्वपक्षो नोपपद्यते । तथाच तत्र 'व्यत्ययो बहुल'मिति व्यत्ययोऽङ्गीकार्यः स चान्याय्यः । नचाकर्मकादित्यात्मनेपदं संभवतीति वाच्यम् । बृहद्रथंतराभ्यां पक्षाव्रतुस्था यज्ञायज्ञियेन पुच्छमित्यादावस्यैवोपतिष्ठते इति पदस्यानुषञ्जनीयत्वेनाकर्मकत्वाभावादित्यात्मनेपदस्य सर्वथा पूर्वपक्षेऽनुपपत्त्या तद्बलादेव पृष्ठसाधनमन्त्रकरणकाभिधानविधिरिति सिद्धान्तितं तदनुपपन्नम् । पूर्वपक्षेऽपि पृष्ठसदृशकर्माणि स्तुतिरूपाण्येवाङ्गीकर्तव्यानि अन्येषां पृष्ठसादृश्यासंभवात्, तथाच स्तुतीनां गुणिनिष्ठगुणाभिधानरूपतया तासां मन्त्रकरणत्वनियमेन तदर्थसमीपस्थितिप्रतिपादकस्योपतिष्ठतेः सिद्धान्त इव मन्त्रकरणार्थे वृत्तिसंभवेनात्मनेपदानुपपत्त्यभावात्, तस्मादात्मनेपदानुपपत्तिर्न पूर्वपक्षे दोष इति मत्वा ग्रन्थकारेणात्मनेपदमस्पृष्ट्वैव पूर्वपक्षे जघन्यगौणीप्रसङ्ग इत्यभिप्रायेण सिद्धान्तमुक्त्वोपतिष्ठतेरभिधानलक्षणां परिहर्तुमुपतिष्ठतिनाभिधानमनुमीयत इति प्रतिपादयितुमात्मनेपदमुपयोजितं नत्वात्मनेपदानुपपत्तिः सिद्धान्तयुक्तितयेति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—पृष्ठशब्दः कर्मणि स्यात् स्तोत्रकर्मवाचकः पृष्ठशब्दः स्यात्तथाभूतस्य रथंतरं पृष्ठं भवतीत्यादौ स्तोत्रवाचकस्याप्यत्राप्युपदेशादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां सप्तमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

इतिकर्तव्यताविधेर्यजतेः पूर्वत्वम् ॥ १ ॥ प्रत्यक्षवचननिमित्तातिदेशविचारानन्तरं कल्प्यश्रुतिकतया ततो विलम्बितनामधेयनिमित्तातिदेशं विचार्यानन्तरं कृत्स्नस्य वचनस्यैव कल्प्यतया नामापेक्ष्यापि विलम्बितेन चोदनालिङ्गानुमितशब्देनातिदेशो विचार्यते इति पादभेदमानन्तर्यं चाभिप्रेत्याह—**गत इति** । सामान्यतः कुतश्चित्कर्मणोऽतिदेशेनेतिकर्तव्यतायां सिद्धायां लौकिकी वैदिकी वेति करिष्यमाणविचारस्यावसरः नान्यथेत्याशयेनाह—**प्रथमं तावदिति** । प्रति-

---

१ नार्थत्वं समीपस्थानं कुर्वन्. २ लभतेत्यात्मने. ३ प्रदिश्यन्ते.

प्रमाणाभावान्नातिदेशः। उच्यते—'यागेन भावयेद्ब्रह्मवर्चस'मिति भावनामितिकर्तव्यतापेक्षामुपदि श्रुत्याद्युपदेशेन तस्या इतिकर्तव्यताया असमर्पणान्नूनमन्यतः सिद्धेतिकर्तव्यतात्र शास्त्रेणाङ्गीकृते निश्चीयते। अस्तिचान्यत्र लौकिके पार्वणस्थालीपाकादौ वैदिके दर्शपूर्णमासादौ तयोरन्यतरादि प्रतिदिश्यते इति स्थिते इह चिन्त्यते लौकिकी वैदिकी वेति—'वैदिकी हि निबद्धत्वान्नेतुं नान्य शक्यते॥ लौकिकी त्वनिबद्धत्वात्सर्वत्रैवानुषज्यते॥' वैदिकीतिकर्तव्यता प्रत्यक्षेण शास्त्रेण दर्शपूर्णमा सादिषु निबद्धा नान्येन संबन्द्धुं शक्यते। नहि सकृच्छ्रुतमितिकर्तव्यताब्राह्मणं दर्शपूर्णमासयोरिति कर्तव्यतां विधाय पुनः सौर्यादावपि विदधातीति संभवति। नच साधारण्येन विधानं, प्रकरणे व्यवस्थितत्वाद्विधानस्य। नच शास्त्रमन्तरेणेतिकर्तव्यतान्वयः संभवति, तस्मान्न वैदिकी। लौकिकी तु पार्वणाष्टकादिषु बहुषु प्रवृत्ता साधारणं शास्त्रमनुमापयति। तेन सैव सौर्यादिषु स्यात्। प्रयाजा दिदर्शनं तु यत्र नित्यानुवादवचनानीत्येवं परिहृतम्। तस्माल्लौकिकीति प्राप्ते उच्यते—'वैदि वैदिकत्वेन सामान्येनोपतिष्ठते॥ लौकिकी त्वसमानत्वान्नोपस्थास्यत्यपेक्षिता॥' वैदिकस्य तु कर्म

दिश्यन्ते अतिदिश्यन्त इत्यर्थः। **प्रमाणाभावादिति**। अन्यदीयाया इतिकर्तव्यताया अन्यसंबन्धे समानमितरदि दिवत्प्रत्यक्षवचनाद्यभावादित्यर्थः। **यागेनेति**। द्रव्यदेवतासंबन्धानुमितयागस्यैव विधानाद्यागेन भावयेदित्युक्तं करण त्वविशिष्टायां भावनायां विहितायां तस्या इतिकर्तव्यताकाङ्क्षायामितिकर्तव्यताया उपदेशाभावान्नूनमन्यतः सिद्धेतिकर्त सौर्यादिशास्त्रेणाङ्गीकृता अन्यथा फलकरणवत्साप्युपदिश्येतेति निश्चीयत इत्यर्थः। **लौकिक इति**। स्मार्त इत्यर्थ सूत्रार्थस्तु—इतिकर्तव्यताया उपदेशेनाविधानाद्यागस्य सौर्यादेः पूर्ववत्त्वं प्रकृतिमत्त्वमस्ति काचित्प्रकृतिरिति प्रकृतिमत्त्वमित्यर्थः। पूर्वस्मिन्नेव विषये विशेषविचाररूपत्वादुत्तरविचारस्य लौकिकः स्याद्दृष्टप्रवृत्तित्वादिति सामान खित्वैवाधिकरणान्तरमारभते—**इति स्थित इति**। नन्वश्वप्रतिग्रहेष्ट्यधिकरणोक्तरीत्या वैदिक्या एव शीघ्रोपस्थि त्वाद्ग्रहणं युक्तं न लौकिक्या इति कथं पूर्वपक्ष इत्याशङ्क्य युक्तमश्वप्रतिग्रहेष्टिस्थले वैदिकत्वसादृश्येन शीघ्रोपस्थिति ग्रहणं योग्यत्वादिहतु निबद्धत्वाद्वैदिक्या ग्रहणयोग्यतैव नास्तीति वैषम्यमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**वैदिकी हीति**। प्र णादिना नियमितत्वाद्वैदिकीतिकर्तव्यता प्रकरणान्तरे नेतुं न शक्यते। लौकिकी तु तथा नियमाभावात्सर्वत्र संब इत्यर्थः। आनुमानिकस्य साधारण्यं संभवतीति द्योतयितुं प्रत्यक्षेणेत्युक्तम्। **ननु** प्रकरणविशेषे पठितस्यैवेतिकर्तव्यता स्त्रस्य सौर्यादावपि स्वार्थसमर्पकतास्त्वित्याशङ्क्य किमितिकर्तव्यताशास्त्रं दर्शपूर्णमासयोः सौर्यादौ च क्रमेणेतिकर्तव्य विधत्ते उत साधारण्येन। नाद्य इत्याह—**नहि सकृदिति**। विरम्य व्यापारायोगादिति भावः। न द्वितीय इत्याह **नचेति**। व्यवस्थाया अध्यायादौ प्रतिपादनादिति भावः। **ननु** शास्त्रेण व्यवस्थयैव चोद्यतां तथाप्याकाङ्क्षाबलादितिक व्यता कल्प्यतामित्यत आह—**नचेति**। शास्त्रैकसमधिगम्येऽर्थे कल्पना न प्रवर्तत इति भावः। **ननु** लौकिक्या अ गृह्यादौ निबद्धत्वान्न साधारण्यमित्याशङ्क्योत्तरार्धं व्याचष्टे—**लौकिकी त्विति**। गृह्यादेः स्वतःप्रामाण्याभावाद्वेदानुम पकत्वं वक्तव्यं तत्र गृह्यादावेव लौकिक्या बहुकर्मान्वयदर्शनेन प्रतिकर्मवचनकल्पनायां गौरवप्रसङ्गात्साधारणं वचनं कल नीयं तदेवाविशेषात्सौर्यादिष्वितिकर्तव्यतासमर्पकमिति भावः। **ननु** यदि वैदिकीतिकर्तव्यता न स्यात्कथं तर्हि 'प्रयाजे प्रय कृष्णलं जुहोती'ति प्रयाजादिदर्शनमित्यत आह—**प्रयाजादीति**। 'अपिवाऽन्यायपूर्वत्वाद्यत्र नित्यानुवादयोग्यताव नानि स्यु'रितिसूत्रेणैव परिहृतमित्यर्थः। अस्यायमर्थः—प्रयाजादिदर्शनं न वैदिकीतिकर्तव्यताया लिङ्गमन्यायपूर्वकत्वा न्यायपूर्वकं हि लिङ्गं, नचेदं न्यायपूर्वकं वैदिक्या निबद्धतया न्यायाभावात् किंतु यत्र प्रयाजा दर्शपूर्णमासयोस्तत्रोत्कर्षः 'नार्षेयं वृणीते'त्यादि नित्यानुवादः। 'पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'ति पृषदाज्यविशिष्टानूयाजविधिरित्येवं यथासंभवं यादौ प्रयाजादिदर्शनमुपपादनीयमिति। **वैदिकीति**। विकृतिभावनापेक्षिता इतिकर्तव्यता उपस्थिता ग्राह्या। उपस्थि तिश्च नानुमानेन नचानुमानेनेति निराकरिष्यमाणत्वात्किंतूपमानेन संभवति चेतिकर्तव्यताया उपमानगम्यत्वं परिशिष् स्याभिर्वाच्यवाचकभावस्योपमानगम्यत्वानङ्गीकारात्। उक्तंच प्रथमपादे भाष्ये 'उपमानमपि सादृश्यविज्ञानमसन्निकृष्टे बुद्धिमुत्पादयती'ति। उपमानं च सादृश्यमूलकम्। तथाच वैदिकीतिकर्तव्यता वैदिकत्वसामान्येनोपस्थितेति सैव ग्राह्या लौकिकी त्वसमानत्वादुपमानादनुपस्थितेति न ग्राह्येत्यर्थः। लौकिक्या अपि यथाकथंचित्सादृश्यमस्तीत्यत आह—वैदि **कस्येति**। वैदिकत्वसादृश्यमुद्भूतमिति तद्बलात् झटित्युपस्थितं वैदिकमङ्गकलापं विहाय यथाकथंचित्सादृश्यमादाय वि

---

१ प्रदिश्यते. २ नहि श्रुतमिति. ३ बहुष्वनुवृत्ता.

कथंभावापेक्षाया वैदिक एवेत्थंभावः शीघ्रमुपतिष्ठते । तदतिक्रमेणानुपस्थितलौकिकग्रहणमयुक्तम् । 'यद्यप्यनुमिताद्वेदाल्लौकिकोऽपितु वैदिकः ॥ प्रत्यक्षवेदविरहान्नैवासौ सदृशो मतः ॥' ननु सोऽपि वेदः केषांचित्प्रत्यक्ष एव नित्यानुमेयमूलत्वनिराकरणात् । सत्यम् । तथाप्यसदृश एव । कथम् । वैतानिककर्माधिकारे हि त्रयी प्रवर्तते तत्प्रसङ्गादवैतानिकं किंचिदुच्यते । तेन दर्शपूर्णमासादीनां सौर्यादीनां च तदधिकारेण त्रयीप्रवृत्तिर्नामावान्तरसादृश्यमस्तीति वैदिकस्योपस्थानम् । किंच सौर्यादीनि वैतानिकेऽग्नौ प्रवर्तन्ते लौकिकी त्वितिकर्तव्यताचारादौपासने कर्तव्या । तत्र प्रधानवैदेश्यमङ्गानामापद्येत तस्मादपि वैदिकी । नच निबद्धत्वादसौ नान्यत्र नेतुं शक्येति मन्तव्यम् । समानविधानत्वे ह्ययं दोषः स्यात् । अतिदेशेन त्वन्यत्र गतौ निबद्धत्वं गुण एव । नहि क्वचिदनिबद्धा अन्यत्रातिदेष्टुं शक्यन्ते । नचानुमानेन लौकिकी शक्या कल्पयितुम् । गणयागादिषु तदभावेनानैकान्तिकत्वात् । तस्माद्वैदिक इत्थंभावः सौर्यादिष्वतिदिश्यते । स चावघातप्रयाजादिपदार्थजन्यदृष्टादृष्टात्मकोपकारवर्गरूषितस्तेषामुपकाराणां पदार्थानां च प्रापको भवति तद्विधायि च शास्त्रमर्थात्सौर्यादिवाक्यस्य शेषभावमुपागतं भवतीत्यनेनाभिप्रायेण विध्यन्तो वा प्रकृतिवच्चोदनायामित्युक्तम् । अस्तुवा विध्यन्तस्यैवात्रातिदेशस्तथापि प्रकृतिसंबन्धितया निरूपितरूपस्यातिदेशो नतु यथापाठमेव

म्बितोपस्थितिकलौकिकग्रहणमयुक्तमिति भावः । **ननु** वैदिकत्वं लौकिकस्याप्यविशिष्टं स्मृत्यादीनां वेदमूलतयैव प्रामाण्यादित्याह—**यद्यपीति । प्रत्यक्षेति ।** प्रत्यक्षवेदविहितस्य सौर्यादेः प्रत्यक्षवेदविहित एव सदृशो नान्य इत्यर्थः । **ननु** प्राभाकरैरिवास्माभिरनुमितवेदमूलकत्वानङ्गीकारात्प्रत्यक्षवेदविहितत्वमपि लौकिकसाधारणमिति शङ्कते—**नन्विति** । अत्र यद्यपि केषांचित्प्रत्यक्षत्वेप्यन्येषामनुमेयतया विलम्बितत्वमस्त्येव तथाप्यभ्युपेत्याह—**सत्यमिति । वैतानिकेति ।** वितानो यज्ञः वितान एव वैतानिकं विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । तदेवाधिकृत्य त्रयी प्रवर्तते । दर्शपूर्णमासावारभ्य विश्वसृजामयनपर्यन्तानां यज्ञानामेव प्रतिपादनादिति भावः । कथं तर्हि मलवद्वासोव्रतकलापादिविधानमित्यत आह—**तत्प्रसङ्गादिति । तेनेति ।** स्वाधिकारप्रवृत्तत्रयीकत्वमवान्तरसामान्यमित्यर्थः । **ननु** सामान्येनादृष्टार्थकर्ममात्राधिकारेण त्रयीप्रवृत्तिः न वैतानिककर्ममात्राधिकारेणान्यथाऽवैतानिकस्य प्रासङ्गिकत्वे वेदस्य तत्र तात्पर्याभावशङ्कया वेदमूलत्वानुमानं प्रशिथिलमूलं स्यादित्यस्वरसादाह—**किंचेति ।** वैतानिकेऽग्नौ वितानप्रयोजनेऽग्नौ । 'तदस्य प्रयोजन'मिति ठक् । आहवनीयादावित्यर्थः । **आचारादिति ।** अत्र गृह्यादिति नोक्तं गृह्यस्याप्याचारमूलत्वात् । अतएव 'आचाराद्यानि गृह्यन्ते' इत्यापस्तम्बेरुक्तम् । अश्वप्रतिग्रहेष्ट्यधिकरणवैषम्यमुद्धरति—**नच निबद्धत्वादिति ।** एकत्र प्रकरणे निबन्धनं हि उपदेशस्य साधारण्यं निवर्तयदुपदेशं व्यवस्थापयति नत्वतिदेशं निवर्तयति । तत्र तस्यानुगुणत्वादित्यर्थः । तदनुगुणत्वमेवाह—**नहीति ।** ननूपमानाभावेऽपि सौर्यादिकं कर्म पार्वणस्थालीपाकेतिकर्तव्यतायोगि इतिकर्तव्यतोपदेशशून्यादृष्टार्थकर्मत्वात् अष्टकावदित्यनुमानाल्लौकिक्यस्त्वित्याशङ्क्याह—**नचेति । गणेति ।** स्मार्तगणयागादीनां स्थालीपाकेतिकर्तव्यताशून्यानां बहुलमुपलम्भाद्व्यभिचारान्नानुमानमित्यर्थः । **इत्थंभाव इति ।** यागगतो व्यापारः प्रकाराख्य इत्यर्थः । अत्र प्राभाकराः पदार्थानामपि पृथगतिदेशमिच्छन्ति तन्मतनिराकरणमभिप्रेत्याह—**सचेति ।** दर्शपूर्णमासवत्कुर्यादिति संनिपात्याराදुपकारकलक्षणनिखिलपदार्थजनितदृष्टादृष्टरूपावान्तरोपकारवर्गविशिष्टतयातिदिश्यमानः प्रकारात्मक इत्थंभाव एव स्वविशेषणभूतोपकारतज्जनकपदार्थप्रापकोऽर्थाद्भवति विशिष्टविधिरिव विशेषणानां नतूपकाराणां पदार्थानां वा पृथगतिदेश इत्यर्थः । **ननू**क्तरीत्या पदार्थानामेवातिदेशाङ्गीकारे विध्यन्तो वेति सिद्धान्तसूत्रविरोधः स्यादित्यत आह—**तद्विधायीति ।** पदार्थानामतिदेशः प्रकृतौ पदार्थक्लृप्त्यनन्तरं भवति पदार्थक्लृप्तिश्च शास्त्रेण । तथाच शास्त्रं प्रकृतौ पदार्थप्रापकं सत् अतिदेशे उपकरोतीत्यभिप्रायेण 'विध्यन्तो वा प्रकृतिवच्चोदनायां प्रवर्तेत तथाहि लिङ्गदर्शन'मिति सूत्रं नतु शास्त्रस्यैवातिदेश इत्यभिप्रायेणेत्यर्थः । सूत्रस्य चायमर्थो विध्यन्तः प्रधानविधिव्यतिरिक्तं कृत्स्नं पौरोडाशिकं काण्डं सौर्यादिचोदनायां दर्शपूर्णमासादिवदतिदिश्येत, तथासति प्रयाजादिलिङ्गमुपपद्यते प्रयाजादेरुत्कर्षादिकं न कल्पनीयमित्यभ्युपगमवादेनाह—**अस्तुवेति ।** विध्यन्तपदस्वारस्यादस्तु शास्त्रातिदेशस्तथापि नानिष्टं किंचिदित्यर्थः । **ननु** यदि शास्त्रातिदेशस्तर्हि कृष्णलादिष्वप्यवहननादीनां शास्त्रचोदितत्वाद्दृष्टासंभवेऽपि सर्वौषधानवहन्ति इतिवददृष्टं कल्पयित्वानुष्ठेयं स्यात्ततश्च सौर्यादावप्यग्नये जुष्टमित्यविकृत एव मन्त्रः प्रयोज्यः स्यादभिपदयुक्तस्यैव मन्त्रस्य शास्त्रेण चोदितत्वात् तथाचोहबाधौ न स्यातामित्यत आह—**तथापीति ।** भवेदेवं यदि शास्त्रं यथापाठं प्रकृतिसंबन्धानादरेणातिदिश्येत, नत्वेवं किंतु प्रकृतौ यच्छास्त्रं यत्प-

१ मूलनिरा. २ तन्मध्ये तु प्रसङ्गा. ३ रूषितो विशिष्टः. ४ वाक्यशेषत्वमुपगतं. ५ अङ्गशास्त्रस्य.

शास्त्रं प्रकृतिवद्विकृतेरपि संभवति यत ऊहबाधौ न स्यातामिति चोद्येत । यत्रापि ब्राह्मणे साक्षादतिदिष्टं 'एतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींषी'ति तत्राप्यन्यसंबन्धिनः सतस्तेनैव रूपेणातिदेशादूहादिसिद्धिः । यदि हि 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'त्यनेन रूपेण सौर्ये प्राप्यते ततोऽग्निपदस्य देवतापदत्वासंप्रतिपन्नरूपत्वाद्देवतापदविवक्षयैव तत्पठितमग्निपदं रूपं त्वविवक्षितमिति न शक्यमाश्रयितुम्, अन्यथाग्निपदरूपमेव विवक्षितमित्यापद्येत । ततो न सूर्यपदं प्रक्षिप्येत । नाग्निपदं बाध्येत । तनोहः सिद्ध्येन्न बाधः । यदि तु प्रकृतौ निरूपितरूपस्य शास्त्रस्य विकृतिसंबन्धस्तदा प्रकृतावग्निपदस्य देवतापदरूपसंप्रतिपत्तेर्देवतापदरूपमात्रं विवक्षितं दृष्टार्थत्वान्नाग्निपदरूपम् । अदृष्टार्थत्वाद्देवतापदोजिगीषया नान्तरीयकत्वादग्निपदमधीतमिति निश्चीयते, तत्र सौर्ये तादृग्रूपयुक्तमन्त्रातिदेशादग्निपदस्य चातद्रूपत्वात्स्वरूपस्य चाविवक्षितत्वात्तन्निवृत्तौ सत्यां देवतावाचिनः सूर्यपदस्य प्रक्षेपादूहबाधौ सिद्धौ भवतः, तस्माद्वैदिकातिदेशः ॥

गवामयन ऐकाहिकेतिकर्तव्यतानुष्ठानाधिकरणम् ॥ २ ॥

द्वादशाहिकमहर्गणे तत्प्रकृतित्वादैकाहिकमधिकागमात्तदाख्यं स्यादेकाहवत् ॥ १३ ॥ लिङ्गाच्च ॥ १४ ॥ न वा क्रत्वभिधानादधिकानामशब्दत्वम् ॥ १५ ॥ लिङ्गं संघातधर्मः स्यात्तदर्थापत्तेर्द्रव्यवत् ॥ १६ ॥ न वाऽर्थधर्मत्वात्संघातस्य गुणत्वात् ॥ १७ ॥ अर्थापत्तेर्द्रव्येषु धर्मलाभः स्यात् ॥ १८ ॥ प्रवृत्त्या नियतस्य लिङ्गदर्शनम् ॥ १९ ॥ विहारदर्शनं विशिष्टस्यानारभ्यवादानां प्रकृत्यर्थत्वात् ॥ २० ॥

गावामयनिके ज्योतिरादौ किं द्वादशाहिकी ॥ ऐकाहिकी वाऽनुमानाद्यो्ऽन्त्यो नामबाधनात् ॥ ३ ॥

इदानीमानुमानिकवचननामधेययोर्बलाबलं चिन्त्यते । गवामयने ज्योतिर्गौरायुरित्यादिसंज्ञा

दार्थे यदुपकारबोधकं तत्पदार्थे तदुपकारबोधकरूपविशेषेणैव तच्छास्त्रमतिदिश्यते प्रकृतिवच्छब्देन तथैव चोदकेन तथाच रूपविशेषस्य विवक्षितत्वात्तदनुसारेणोहबाधौ सिध्यत इत्यर्थः । प्रत्यक्षवचनातिदिष्टब्राह्मणविषये यद्यवश्यमुक्तरीत्या रेणैवोहबाधौ उपपादनीयौ तदा किमु वक्तव्यमनुमितवचनातिदिष्टब्राह्मणविषय इति कैमुतिकन्यायमभिप्रेत्याह—**यत्रापीति** । प्रकृतिसंबन्धत्वेन निरूपितरूपस्यातिदेशे ऊहबाधसिद्धिं स्वरूपेणातिदेशे तदसिध्या द्रढयति—**यदीति** । प्रकृतिसंबन्धिरूपमनादृत्य 'यदग्नये जुष्टं निर्वपामी'त्यनेनैव पठितरूपमात्रेणातिदेशः स्यात्तदा सौर्ये अग्नेर्दैवतात्वाभावेन देवतापदस्याग्निपदस्य च परस्परवैमत्यात् देवतापदरूपविवक्षया पठितत्वादग्निपदमविवक्षितमिति निश्चेतुं न शक्यते प्रत्युत पठितत्वादग्निपदरूपमेव विवक्षितमिति विपरीतं स्यात्ततश्च सूर्यपदप्रक्षेपलक्षण ऊहः अग्निपदबाधश्च न स्यादित्यर्थः । अग्निपदरूपमेव विवक्षितमित्यन्यथा आपद्येतेत्यन्वयः । अन्यथापद्येत विपरीतमापद्येतेत्यर्थः । **संप्रतिपत्तेरिति** । एकविमत्यभावादित्यर्थः । **दृष्टेति** । देवतात्वादग्निप्रकाशनं चेद्दृष्टार्थमग्नित्वादग्निप्रकाशनं चेद्यागेऽग्नित्वस्यानुपयोगाददृष्टार्थं स्यादिति भावः । कथं तर्हि अग्निपदपाठोऽतआह—**देवतेति । तादृग्रूपेति** । देवताप्रकाशकरूपेत्यर्थः । **स्वरूपस्येति** । अग्नित्वस्येत्यर्थः । **ननु** यदि शास्त्रातिदेशः स्यात्तर्हि यथार्थभावनाकाङ्क्षानुसारादितिकर्तव्यताविधायकशास्त्रस्यातिदेशस्तथा शब्दभावनाकाङ्क्षानुसारादर्थवादानामप्यतिदेशः स्यात्तथाच विश्वजिदादावपि रात्रिसत्रन्यायादर्थवादिकमेव फलं स्यात्ततश्च विश्वजिन्न्यायः प्रत्युद्धृतः स्यादिति चेन्नैवम् । विधिर्हि त्र्यंशपरिपूर्णां भावनां प्राप्य पश्चात्पुरुषं प्रवर्तयितुं प्राशस्त्यमपेक्षमाणोऽतिदेशेनार्थवादैः संबध्यते । ततश्च शब्दभावनाया भाव्यरूपांशत्रययुक्तार्थभावनासंबन्धस्य प्राथमिकत्वात्तदशामेवार्थभावनाभाव्यमपेक्षते तदानीमुपदेशेनातिदेशेन वार्थवादसंबन्धाभावान्न विश्वजिन्न्यायप्रत्युद्धारः । किंच शास्त्रातिदेशपक्षेऽप्यर्थवादभागस्य न सर्वत्रातिदेशः किंत्वेतद्ब्राह्मणानीत्यादौ यत्रार्थवादवाचकब्राह्मणपदयुक्तं प्रत्यक्षवचनं तत्रैव । अन्यत्र तु विधेरेव द्वे शक्ती कल्पयिष्याम इत्यङ्गीकारात्प्राशस्त्यज्ञानं विधित एव । तस्माद्विश्वजिन्न्याये नानुपपत्तिः । परमप्रकृतमुपसंहरति—**तस्मादिति** ॥

द्वादशाहिकमहर्गणे०॥ १३ ॥ चोदकनामधेययोरतिदेशप्रामाण्यनिरूपणानन्तरं प्राप्तावसरतया तयोर्बलाबलं चिन्त्यत इति सङ्गतिमभिप्रेत्याह—**इदानीमिति** । यद्यप्यानुमानिकवचनप्रामाण्यं विशेषातिदेशनिरूपणं विना न पर्यवस्यतीति तदनन्तरमेव बलाबलचिन्ता युक्ता तथाप्यनागतावेक्षणन्यायेन भाविपर्यवसानमाश्रित्येह क्रियते बलाबलचिन्तामुभयोरेकविषयप्राप्तिं विषयप्रदर्शनपूर्विकामाह—**गवामयन इति** । गवामयनेऽभिप्लवषडहे ज्योतिर्गौरायुरिति

१ भिन्नार्थत्वात्. २ देवताप्रकाशकपदस्य. ३ अग्निपदरूपमेव. ४ पदादिजिज्ञासया. ५ रूपमन्त्राति.

यागा उत्पन्नास्तेषां गणान्तःपातित्वाद्गणेषु द्वादशाहस्येति द्वादशाहविध्यन्तः प्राप्तः, नामधेयाज्ज्योतिरादैकाहविध्यन्तः तत्राविरुद्धाः द्वयेऽपि क्रियन्ते । विरुद्धेषु किं द्वादशाहिकाः कर्तव्याः चोदको बलवान् उत नामबलीयस्त्वादैकाहिका इति संशये विशेषाभावादनियमः । अथवा चोदको बलवान् फलसंबन्धोत्तरकाला चेतिकर्तव्यताकाङ्क्षा । प्रयोगवाक्ये च फलसंबन्धो नच नामानि तत्र श्रूयन्ते यान्यपेक्षितं विध्यन्तमतिदिशेयुः । गणसामान्याच्चु द्वादशाहिकधर्मातिदेश एव तत्रावगम्यते । यासु तूत्पत्तिचोदनासु नामानि श्रुतानि तत्रालब्धफलत्वादसत्यामित्थंभावापेक्षायां नातिदेशः । फलसंबन्धं तु प्रतीक्ष्य पश्चादतिदिशदपि नामधेयं पूर्वावगतगणधर्माविरोधेन प्रवर्तते । तस्माच्चोदको बलीयानिति प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रत्यक्षं श्रूयते नाम चोदकस्त्वानुमानिकः ॥ न प्रत्यक्षविरुद्धार्थमनुमानं प्रवर्तते ॥' यद्यपि फलसंबन्धाधीनेतिकर्तव्यताकाङ्क्षा प्रयोगवाक्ये प्रस्तूयते तथापि प्रयोगवाक्यमुत्पत्तिचोदनावगतरूपाणि कर्माण्यालोच्य फले विनियुङ्क्ते तानि चालोच्यमानानि संज्ञाविशिष्टान्येवालोच्यन्त इति तन्निमित्तोऽतिदेशः प्रत्यक्षनिमित्तत्वाच्छीघ्रं गम्यते । किंचोत्पत्तिवाक्येष्वपि भावनास्वाभाव्याज्जायत एवापेक्षा । तस्मान्न बलीयः । 'वचनादभिधानतस्तथा विदितं कृत्स्नमिहातिदेशनम् । अनुमावचसापि सत्तया भविता तस्य विशेषचिन्तनम् ॥' इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां सप्तमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

भवन्तीत्यादिना ज्योतिरादिसंज्ञका यागा उत्पन्नास्तेषां गवामयनाख्याहर्गणान्तःपातित्वात् 'गणेषु द्वादशाहस्ये'त्यष्टमिकन्यायेन द्वादशाहविध्यन्तः ज्योतिरादिनामधेयाच्चैकाहविध्यन्त इत्युभयोरेकत्रास्ति प्राप्तिरित्यर्थः । तत्र चोदकनामधेययोर्बलाबलनिर्णयेऽपि नान्यतरस्य सर्वथा बाधः किंतु व्यवस्थितविषय एवेत्याशयेनाह—**तत्रेति** । **विरुद्धेष्विति** । अत्र किं द्वादशाहिकाः कर्तव्या उतैकाहिका इति फलसंशयः । किं चोदको बलवानुत नामधेयमित्यधिकरणाङ्गसंशयश्च द्रष्टव्यः । **विशेषाभावादिति** । एतद्बलात्संशयेऽनियमपक्षोऽपि द्रष्टव्यः । अविरुद्धांशे उभयोः प्रापकत्वावश्यंभावादन्यतरस्यैव प्रापकत्वमिति विशेषानवगमादनियम इत्यर्थः । **ननु** प्रत्यक्षत्वान्नामधेयमेव बलवन्न चोदकः आनुमानिकत्वादित्याशङ्क्य प्रत्यक्षानुमानयोः शीघ्रमन्थरगामित्वकृतो बलाबलभावः तच्च प्रकृते विपरीतमानुमानिकस्यापि चोदकस्येतिकर्तव्यताकाङ्क्षासमये प्रयोगवाक्ये झटित्युपस्थितेरित्याशयेनाह—**फलेति** । इतिकर्तव्यतायाः फलसिद्ध्यर्थमेव भावनापेक्षितत्वादिति भावः । **प्रयोगेति** । 'प्रजाकामा गवामयनमुपेयु'रिति वाक्य इत्यर्थः । ततः किमित्यत आह—**नचेति** । इतिकर्तव्यतापेक्षे प्रयोगवाक्ये गम्यमानमहर्गणत्वसामान्यं आकाङ्क्षाप्रत्यासन्नं प्रबलमिति तन्निमित्तो द्वादशाहविध्यन्त एव, नामधेयं तूत्पत्तिवाक्येषु श्रूयमाणमाकाङ्क्षाप्रत्यासत्तिविरहाद्दुर्बलमिति न तन्निमित्तैकाहिकविध्यन्त इत्यर्थः । **ननु** विलम्बितमपि नामधेयमवश्यं धर्मानतिदिशत्येवान्यथा नैरर्थक्यादित्यत आह—**फलसंबन्धमिति** । सत्यमानर्थक्यापत्त्या धर्मातिदेशकं तथापि प्रथमप्रवृत्तचोदकानुसारेणाविरुद्धधर्मानेवातिदिशति न विरुद्धानित्यर्थः । **ननु** न नामधेयमाकाङ्क्षानुसारेणातिदिशति येनोत्पत्तावाकाङ्क्षाविरहादनतिदेशकं स्यात् किंतूत्पत्तावेव परत्र परशब्दप्रयोगबलाद्धर्मविशिष्टमेव कर्मोत्पद्यते, तथाच करणेतिकर्तव्यताविशिष्टा भावनोत्पत्तावेवगता पश्चात्फलेन संबध्यत इति चोदकस्यैव दौर्बल्यमिति चेन्मैवम् । उत्पत्तौ श्रूयमाणमपि नामधेयमाकाङ्क्षानुसारेणैव धर्मातिदेशकं वाच्यम् । अन्यथा सिद्धसादृश्यमादायापि नामप्रवृत्तिः संभाव्येत । तस्मात्साध्यसादृश्यपरत्वमादाय धर्मातिदेशकत्वमाकाङ्क्षानुसारेणैव वाच्यमिति युक्तं चोदकस्य प्राबल्यं तदेतदभिसंधायाह—**तस्मादिति** । यदुक्तमानुमानिकस्यैव शीघ्रप्रवृत्तिकत्वादातिदेशकत्वमिति तत्राह—**यद्यपीति** । तथाच फलवाक्य एवाकाङ्क्षास्वीकारेऽपि फलवाक्यमुत्पत्तिवाक्यगतनामविशिष्टकर्मालोच्यैव फले विनियुङ्क्त इति फलवाक्येऽप्युपस्थितमेव नाम तच्च प्रत्यक्षतया शीघ्रप्रवृत्तिकमिति नामधेयस्य प्रबलत्वात्तदेवातिदेशकमित्यर्थः । **किंचेति** । उत्पत्तिवाक्येऽपि प्रवर्तनासंबन्धबलाद्भावनायाः समीहितभाव्यकत्वमवगम्यत एव तद्बलाच्चेतिकर्तव्यताकाङ्क्षास्तीति तत्र श्रूयमाणनामधेयमेवातिदेशकमित्यर्थः । इदं चापाततः सामान्येन समीहितभाव्यकत्वावगतावपि भाव्यविशेषापरिज्ञाने इतिकर्तव्यताकाङ्क्षाभावात् । नहीत्थमाकाङ्क्षास्ति किंचित्समीहितं कथं कर्तव्यमिति किंत्विदं समीहितं कथं कर्तव्यमिति । साच भाव्यविशेषज्ञानानन्तरमेवेति फलवाक्य एवेतिकर्तव्यताकाङ्क्षा युक्तेति । **तस्मादिति** । अत्रोक्तरीत्या नामधेययुक्तेष्वहस्स्वाकाङ्क्षापूरणेऽपि सर्वाहःसाधारणेतिकर्तव्यताकाङ्क्षापूर्तये चोदकप्रवृत्तिरपि वाच्या । तत्रायं विशेषः—नामधेययुक्तेष्वहस्स्वविरुद्धा

---

१ बहुवचनम्. २ संबन्धान्नतु तत्र नामानि.

द्वयेऽपि कर्तव्याः विरुद्धास्तु नामप्रापिताः विरुद्धा अपि असुल्याकाला ये सर्वेषामह्नां तन्त्रेणानुष्ठेया धर्मास्ते भूयोऽनुग्र न्यायेन चोदकप्रापिता एव कर्तव्याः न नामप्रापिता इति । सूत्रार्थस्तु—अहर्गणे गवामयने द्वादशाहिकमेव धर्मज प्राप्यते अहर्गणस्य द्वादशाहप्रकृतिकत्वात् एकाहिकज्योतिरादिनाम तु ज्योतिष्टोमादधिकानां धर्माणां सद्भावान्मुख्ये ज्यो रादौ प्रवृत्तमिहापि द्वादशाहिका अधिकाः सन्तीत्येकाहवदधिकागमसामान्यादनुवादो नातिदेशकमिति बुद्धिसौकर्य वृत्तवर्तिष्यमाणाध्यायद्वयार्थं संगृह्णाति वचनादिति ॥ **इति श्रीनिट्टलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभव वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयू मालिकायां सप्तमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

इति सप्तमाध्यायः समाप्तः ॥

अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अष्टमाध्याये प्रथमः पादः ।

विशेषचिन्ताधिकरणम् ॥ १ ॥

अथ विशेषलक्षणम् ॥ १ ॥

सामान्येनातिदेशो योऽनुमानात्स निरूपितः ॥ विशेषेणातिदेशो यः सोऽष्टमेऽथ निरूप्यते ॥ १ ॥
कस्माच्चिदतिदिश्यन्ते नियतात्कर्मणोऽथ वा ॥ अविशेषादादिमोऽन्यः शास्त्रार्थस्य व्यवस्थितेः ॥ २ ॥

विध्यन्ताधिकरणे सौर्यादिष्वानुमानिकवचनेन वैदिकीतिकर्तव्यतास्तीत्युक्तं तस्येदानीं विशेष उच्यते कस्य विध्यन्तः क्व प्रवर्तेत इति । प्रथमं तावदिदं चिन्त्यते किमेकस्मिन्कर्मणि सर्वधर्मातिदेश उत नेति । ननु विध्यन्ताधिकरण एव लौकिकवैदिकविध्यन्तसमुच्चयमाशङ्क्य 'मिथो विप्रतिषेधात्' इत्यनेन सूत्रेण कथंभावापेक्षायामेकेनैवेत्थंभावपूरणान्न द्वयोः सह प्रवृत्तिरित्युक्तं तेन गतमेतत् । सत्यम् । समुच्चयस्तत्र निराकृतः । इह तु सर्वविध्यन्तानामेकत्र विकल्पेन प्राप्तिरिति पूर्वः पक्षः । उत्तरस्तु नियत एकस्मिन्नेकः प्रवर्तते अन्यथा ह्यव्यवस्थितः शास्त्रार्थः स्यात् । तस्मान्नियमेनैकस्यैव दर्शपूर्णमासादेर्विध्यन्त एकस्मिन्सौर्यादौ प्रवर्तते । सत्यमेवं युक्तं, कथं त्विदमवगम्यतेऽस्य विध्यन्तोऽत्र प्रवर्ततेऽस्य नेति तदभिधीयते ॥

विशेषकर्मणो धर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ २ ॥

यस्य लिङ्गमर्थसंयोगादभिधानवत् ॥ २ ॥

तद्धितोक्त्यादिलिङ्गं किं न विशेषनियामकम् ॥ भवेद्वा न ह्यशब्दत्वाच्च वेच्छब्दे प्रवेशतः ॥ ३ ॥

यस्य कर्मणो लिङ्गं चिह्नमुपस्थापकं शब्दगतमर्थगतं वा यस्यां विकृतौ दृश्यते तस्य विध्यन्त-

---

अथ विशेषलक्षणम् ॥ १ ॥ सङ्गतिमाह—**विध्यन्तेति** । सामान्यतोऽतिदेशनिरूपणानन्तरं तद्धेतुको विशेषातिदेशो निरूप्यत इत्यर्थः । हेतुहेतुमद्भाव एवानन्तर्याभिधायिनाथशब्देन सूत्रेऽपि स्पष्टीकृतः । कस्य विध्यन्तः क्व वर्तेत इति करिष्यमाणविचारोपोद्घातत्वेनाद्यं प्रवर्तयन् किं विशेषलक्षणमारभ्यं उतानारभ्यमिति प्रधानसंशयं मनसि निधाय तदर्थसंशयमाह—**प्रथममिति** । ननु विध्यन्ताधिकरणे लौकिकवैदिकेतिकर्तव्यताद्वयं प्रवर्ततामित्याशङ्क्य मिथो विप्रतिषेधाद्यथार्थकल्पना स्यादिति सूत्रेणोभयोरपि निरपेक्षतया इतिकर्तव्यताकाङ्क्षापूरणसमर्थतया एकप्रवृत्तौ विप्रतिषेधादितराप्रवृत्तिः । ततश्चाकाङ्क्षापूरणरूपप्रयोजनमनतिक्रम्यैकैवेतिकर्तव्यता प्रवर्तेत इत्युक्तम् । तेनैव न्यायेन वैदिकेतिकर्तव्यताप्येककर्मगतैव ग्राह्या न सर्वकर्मगतेति सिद्धे व्यर्थमिदमधिकरणमिति शङ्कते—**नन्विति** । **समुच्चय इति** । आकाङ्क्षापूरणे निरपेक्षसाधनतामूलविप्रतिषेधोक्तिबलात्समुच्चय एव तत्र निराकृत इत्यर्थः । **इह त्विति** । नच वक्ष्यमाणरीत्या नियतप्रकृतिविशेषनिश्चायकानां लिङ्गानां विद्यमानत्वात्कथं विकल्प इति वाच्यम् । लिङ्गानामनुमानविधया निश्चायकत्वं नान्यथा । तच्च न संभवति । वैदिकेऽर्थे व्याप्त्यादिनिश्चायकप्रमाणाभावात् अप्रयोजकत्वाच्च । ततश्चाकाङ्क्षाबलादनियतग्रहणं युक्तमिति भावः । **अव्यवस्थित इति** । वक्ष्यमाणरीत्या व्यवस्थायां संभवन्त्यामव्यवस्थास्वीकारो न युक्तः । लिङ्गानां च नानुमानविधया निश्चायकत्वं किंतु विध्यन्ताधिकरणोक्तरीत्या उपमानविधया । तत्र च व्याप्त्याद्यनपेक्षेति भावः । अधिकरणार्थमुपसंहरति—**तस्मादिति** । 'सामान्यातिदेशलक्षणानन्तरं विशेषलक्षणं वक्ष्याम' इति भाष्ये सूत्रं व्याख्यातम् । वार्तिके तु विशेषशब्दस्यासाधारणार्थतामङ्गीकृत्यैकैवेतिकर्तव्यता प्रवर्तेत इत्यर्थे व्याख्यातमुत्तरसूत्रे । अस्य विध्यन्तोऽत्र प्रवर्तते इत्यत्र चिह्नमात्रमुच्यते, न तत्र संशयादिना कार्यमित्यभिप्रेत्य तत्सूत्रमवतारयति—**सत्यमिति** । **तदभिधीयत इति** । अस्य विध्यन्तोऽत्रेत्यत्र नियामकमभिधीयत इत्यर्थः ॥

यस्य लिङ्गं० ॥ २ ॥ **शब्दगतमिति** । निर्वपतिस्तद्धितेन देवतानिर्देश इत्यादिकमित्यर्थः । **अर्थगतमिति** ।

---

१ तस्यैवेदानीं. २ नियत एव एक.

स्तस्यां प्रवर्तते । यथाग्नेयस्य सौर्ये । तथाहि निर्वपतिस्तद्धितेन देवतानिर्देश एकदेवतात्वमौषधद्रव्य-कत्वमित्यादीन्याग्नेयचोदनया दृष्टसंबन्धानि सौर्यवाक्ये विध्यन्तापेक्षे दृश्यमानानि तामुपस्थापयन्ति सा च स्वार्थम् । त्र्यंशा च भावना तस्याः स्वार्थः । ततः साध्यसाधनांशाविहानपेक्षितत्वादनाह तृतीयोंऽश इत्थंभावरूपोऽपेक्षासंनिधियोग्यत्वैर्वाक्यशेषत्वेनात्र संबध्यते । तदयमर्थः—यथाग्नेयेन स्वर्गः कृतस्तथा सौर्येण ब्रह्मवर्चसमिति । एवमनेकदैवतेष्वग्नीषोमीयैन्द्राग्नविध्यन्त आज्यद्रव्यकेषूपांशुयाज्यस्य, पयोदध्यामिक्षादिषु दैक्षपशौ च सांनाय्यस्य, पश्वन्तरेषु दैक्षस्य, एकादशिनेषु सवनीय-पशुगणान्तरेष्वैकादशिनस्य, अव्यक्तेषु सोमस्य, अहर्गणेषु सत्रेष्वहीनेषु च द्वादशाहस्य, संवत्सरादि-गावामयनिकस्येत्यादि द्रष्टव्यम् । एवमिह विशेषातिदेशः । उत्तरस्तस्यैव प्रपञ्चः ॥

सोम ऐषिकधर्मानतिदेशाधिकरणम् ॥ ३ ॥

प्रवृत्तित्वादिष्टेः सोमे प्रवृत्तिः स्यात् ॥ ३ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४ ॥ कृत्स्नवि-धानाद्वाऽपूर्वत्वम् ॥ ५ ॥ स्रुगभिघारणाभावस्य च नित्यानुवादात् ॥ ६ ॥ विधि-रिति चेत् ॥ ७ ॥ न वाक्यशेषत्वात् ॥ ८ ॥ शङ्कते चानुपोषणात् ॥ ९ ॥ दर्शन-मैष्टिकानां स्यात् ॥ १० ॥]

विध्यन्त ऐष्टिकः सोमे स्यान्नो वा स्यात्प्रवृत्तितः ॥ उपदिष्टैर्नैरपेक्ष्याद्विध्यन्तो नैष्टिकोऽत्र हि ॥ ४ ॥
इष्ट्यग्निहोत्रसोमानां मूलप्रकृतिता न हि ॥ अस्ति वा नालौकिकत्वादियत्तानवधारणात् ॥ ५ ॥
लोकवत्संनिपत्यारादुपकारिद्वयश्रुतेः ॥ इयत्ताया निश्चितत्वान्मूलप्रकृतिता त्रिषु ॥ ६ ॥

अग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासयोर्ज्योतिष्टोमे च दोहनावघाताभिषवादिदृष्टार्थान्यङ्गानि निराकाङ्क्षीक-समर्थानि, तैश्च निराकाङ्क्षत्वादतिदेशो नास्ति तथापि सोमे दार्शपौर्णमासिकधर्मातिदेशं केनचिद्धेतुना शङ्कमानं निराकर्तुमिदमधिकरणम् । कः पुनरसौ हेतुः दीक्षणीयादिष्ववभृथपर्यन्तास्विष्टिषु पशुषु

एकदेवताकत्वादिकमित्यर्थः । **निर्वपतिरिति** । निर्वपेदिति शब्द एव लिङ्गं नतु तदर्थः । अर्थस्य चोदकप्राप्यत्वा-भावः । आदिपदेन व्यक्तचोदनात्वादिपरिग्रहः । आग्नेयचोदनाशब्देन प्रयोगविधिर्विवक्षितः 'यदाग्नेऽयोऽष्टाकपाल' इत्युत्प-त्तिचोदनायां निर्वपतिशब्दाभावात् । अतएव त्र्यंशा च भावना तस्याः स्वार्थ इत्यनुपदमेवाह—**उपस्थापयन्तीति** । उपमानविधयेति शेषः । ततः किमित्यत आह—**सा चेति** । ननु साध्यसाधनांशवदुपस्थितोऽपीतिकर्तव्यतांशो न संब-ध्यत इत्यत आह—**तत इति** । नन्वाग्नेयान्वितताया इतिकर्तव्यताया नान्यान्वय इत्याशङ्क्य तत्संबन्धादरेणान्वयान्न इत्यभिप्रायेणाह—**तदयमिति । एवमिति** । तत्रापि द्व्यक्षरत्र्यक्षरेष्वैन्द्राग्नविध्यन्तः, चतुरक्षरादिष्वग्नीषोमीयविध्यन्त इति याज्ञिकाः । उत्तरग्रन्थवैयर्थ्यमाशङ्क्याह—**उत्तर इति** । सूत्रार्थस्तु—यस्याग्नेयादेर्लिङ्गं चिह्नं सदृशधर्म इति यावत् यस्यां विकृतौ दृश्यते तस्यां तदीयविध्यन्तः स्यादर्थस्य लिङ्गस्य तेन विध्यन्तेन संयोगादभिधानवदग्निहोत्रादिनामवत् । नाम यथान्यत्र दृश्यमानमितिकर्तव्यतामुपस्थापयति तद्वदित्यर्थः ॥

प्रवृत्तित्वात्० ॥ ३ ॥ अत्र प्राभाकरैरग्निहोत्रदर्शपूर्णमाससोमानुदाहृत्य तेषूपदेशेनोपकारसमाप्तिलक्षणं मूलप्रकृतित्वं चिन्त्यत इत्युक्तं तदयुक्तं, संनिपातिवर्गपौष्कल्येन निराकाङ्क्षतयातिदेशाप्रसङ्गेनोपदेशेनोपकारसमाप्तिलक्षणमूलप्रकृतित्वस्य विचारितसिद्धतयाधिकरणवैयर्थ्यात् । नच न संनिपातिवर्गमात्रादुपकाराकाङ्क्षाशान्तिः किंत्वारादुपकारकवर्गादपि । तस्य इयत्तानिश्चायकाभावादतिदेशप्रसङ्गे तन्निराकरणेन मूलप्रकृतित्वसाधनायाधिकरणमावश्यकमिति वाच्यम् । तथासत्यारादुप-कारकरहितस्याग्निहोत्रस्य सिद्धान्तेऽपि निराकाङ्क्षत्वाभावप्रसङ्गात् । तस्मात्तद्रीत्याधिकरणं व्यर्थमित्यभिप्रायेणाह—**अग्नि-होत्र इति । नास्तीति** । तथाच तन्निराकरणार्थं नेदमधिकरणमित्यर्थः । किमर्थं तर्हीदमित्यत आह—**तथापीति** । सोममात्र एव दार्शपौर्णमासिकविध्यन्तातिदेशनिराकरणार्थमित्यर्थः । व्यक्ताव्यक्तचोदनयोर्विसदृशतया चोदनालिङ्गाभावं पृच्छति—**कः पुनरिति** । चोदनालिङ्गस्यापि कर्मविशेषगतविध्यन्तोपस्थापकतयातिदेशहेतुत्वमुपस्थितिश्चात्र दीक्षणी-यादिष्वतिदेशतः प्रवृत्तिबलादेव तत्संवलिते सोमेऽस्तीति चोदनालिङ्गाभावेऽपि तद्विकारत्वं युक्तमित्याह—**दीक्षणीयेति** । एतेन पूर्वत्र लिङ्गादतिदेश इत्युक्तं, इहतु लिङ्गाभावेऽपि प्रवृत्त्यातिदेशमाशङ्क्य निराक्रियत इति सङ्गतिरपि सूचिता ।

---

१ मित्याग्नेय. २ वादीनि दृष्टा.

दर्शपूर्णमासविध्यन्तोऽतिदेशेन प्राप्यमाणो मनसि विपरिवर्तते । तन्मध्यवर्तित्वाच्च सोमस्य तत्रापि तदन्वयं शङ्कते । 'तस्यैकशतं प्रयाजानुयाजा' इति च दर्शनमवकल्प्यते । तस्मादिष्टिः सोमे प्रवर्ततेति । सेयं निराक्रियते । नानपेक्षे प्रवृत्तिर्युक्ता । प्रयाजादिकं तु दीक्षणीयाद्यङ्गवर्तिवाजपेययूपन्यायेनैकशतसङ्ख्यं प्राप्तमनूद्यत इति नास्ति सोमेऽतिदेशः ॥

ऐन्द्राग्नादावैष्टिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ४ ॥

इष्टिषु दर्शपूर्णमासयोः प्रवृत्तिः स्यात् ॥ ११ ॥

ऐन्द्राग्नादौ सौमिकः स्यादैष्टिको वा द्वयोरिह ॥ संभवादैच्छिकोऽन्त्योऽत्र स्यात्कपालादिलिङ्गतः ॥ ७ ॥

'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यादिषु इष्टिषु निर्वपत्यादिसामान्येन दर्शपूर्णमासविध्यन्तोपस्थानात्तस्यातिदेशः । इदंच यस्य लिङ्गमित्यस्य प्रपञ्च इति नातीव पूर्वपक्षे यतितव्यम् । एवमुत्तरत्रापि सर्वत्र ॥

अग्नीषोमीयपशौ दार्शपूर्णमासिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ५ ॥

पशौ च लिङ्गदर्शनात् ॥ १२ ॥

न पशावैष्टिकः स्याद्वा न कपालाद्यभावतः ॥ स्याद्व्यक्तद्रव्यदेवत्वप्रयाजस्रुच्यसाम्यतः ॥ ८ ॥

पशावप्यग्नीषोमीये तद्धितेन देवतानिर्देश आलभतिश्च दर्शपूर्णमाससादृश्यं इष्टावप्यालभतिर्विद्यते 'ईषामालभेते'ति । इष्यतेच पशोरालम्भनादिदृष्टार्थाङ्गसिद्धयेऽतिदेशापेक्षा । तस्मात्तत्रैष्टिको विध्यन्तः ॥

उक्तार्थे लिङ्गदर्शनमप्याह—**तस्येति** । इष्टिविकारत्वे हि प्रयाजादिप्राप्तिर्नान्यथेति भावः । प्रवृत्त्या नियमोऽपि सत्यामितिकर्तव्यताकाङ्क्षायामिह तु संनिपातिपौष्कल्यान्नाकाङ्क्षेत्यभिप्रायेण सिद्धान्तमाह—**सेयमिति** । लिङ्गदर्शनमन्यथयति—**प्रयाजेति** । वाजपेयस्य यूप इति वाजपेयाङ्गपशुयागगतयूपवद्दीक्षणीयादिगतं प्रयाजादिकं परम्परासंबन्धमाश्रित्य तस्यैकशतमित्यनूद्यत इत्यन्यथोपपन्नं लिङ्गमित्यर्थः । साक्षात्संबन्धसंभवे परम्पराश्रयणमयुक्तमिति शङ्कानिराकरणार्थमनूद्यत इति यथाप्राप्त्यनुवाद इति परम्पराश्रयणं न दोषः । विधायकत्वे लिङ्गत्वमेव न स्यादिति भावः । ऐष्टिकविध्यन्तस्य दीक्षणीयादिषु प्रवृत्तत्वात्सोमेऽपि प्रवृत्तिः स्यादिति सूत्रार्थः ॥

इष्टिषु दर्शपूर्ण० ॥ ११ ॥ सौर्यं चरुं निर्वपेदित्यादिष्विष्टिषु चिन्त्यते किं दार्शपूर्णमासिकः सौमिको वा विध्यन्त इत्यनियमः उत दार्शपूर्णमासिक एवेति विशेषाभावादनियम इति । पूर्वपक्षस्य मन्दत्वात्तमुपेक्ष्य सिद्धान्तमाह—**सौर्यमित्यादि** । निर्वपत्यादिसामान्यस्य नियामकस्य विद्यमानत्वान्नानियम इत्यर्थः । **ननू**क्तनियामके जाग्रति कथमनियमपूर्वपक्ष इत्यत आह—**इदमिति** । यस्य लिङ्गमित्येतत्प्रपञ्चत्वादेव सौर्यादिषु दर्शपूर्णमासयोर्विध्यन्तः स्यादित्येव सूत्रे उक्तं नतु हेतुरुपन्यस्तः । प्रपञ्चत्वादेव सङ्गतिः । एवमुत्तरत्र यथासंभवं संशयसंगतिपूर्वपक्षा उन्नेयाः । विशेषमात्रं तु कथ्यत इत्यभिप्रायेणाह—**एवमिति** ॥

पशौ च लिङ्गदर्शनात् ॥ १२ ॥ ननु युक्तमिष्टिषु दर्शपूर्णमासयोः प्रवृत्तिरिति लिङ्गसद्भावात्, पशौ तु लिङ्गासद्भावान्नैष्टिकविध्यन्तप्राप्तिः । नच तद्धितेन देवतानिर्देश इष्टिलिङ्गं, उपांशुयाजेऽसतस्तस्येष्टिलिङ्गत्वायोगात् । नाप्यालभतिर्दर्शपूर्णमासयोस्तददर्शनादिति शङ्कानिराकरणार्थं लिङ्गमुपपादयति—**पशाविति** । उक्तशङ्कयोत्थानात्संगतिः स्पष्टा । उपांशुयाजे तस्यासत्वेऽप्याग्नेयादिषु बहुषु दर्शनात्तद्धितेन देवतानिर्देशस्य लिङ्गत्वम् । आलभतिसत्तामाह—**इष्टावपीति** । ईषां लाङ्गलाधारभूतं शकटदण्डमित्यर्थः । **ननू**पाकरणनियोजनादिसंनिपातिवर्गाम्नानान्नैराकाङ्क्ष्यमित्यत आह—**इष्यते चेति** । कतिपयसंनिपात्याम्नानेऽप्यावाहनादिलक्षणसंनिपात्यर्थमस्त्याकाङ्क्षेत्यर्थः । यद्वा परैरङ्गत्वादग्नीषोमीयस्य न स्वत आकाङ्क्षा किंतु लिङ्गदर्शनोत्थाप्येत्युक्तं तदयुक्तम् । अङ्गत्वेऽप्यावाहनादिसंनिपात्यर्थं स्वत एवाकाङ्क्षासंभवादित्याह—**इष्यते चेति** । किंच यत्रायं पशुरुत्पन्नः क्रयसंनिधौ न तत्र धर्मा आम्नाताः किंतु औपवसथ्येहनि । तत्रोत्पत्ताविति कर्तव्यताकाङ्क्षायाः प्रदेशान्तराम्नातैर्धर्मैरशान्तेस्तदर्थमैष्टिकविध्यन्तप्रवृत्तिरप्रत्यूहेति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—'स्रुच्यमाघार्य जुह्वा पशुं समनक्ति, एकादशप्रयाजान्यजति, पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'त्यादिलिङ्गदर्शनोपोद्बलिताचोदनालिङ्गादैष्टिकविध्यन्त इति ॥

सवनीयपशावग्नीषोमीयधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥

दैक्षस्य चेतरेषु ॥ १३ ॥

सवनीयादिके दार्शो दैक्षो वा प्रकृतित्वतः ॥ आद्योऽन्त्यो लिङ्गतोऽन्यत्र विकृतिः प्रकृतिर्भवेत् ॥ ९ ॥

इतरेषु सवनीयनिरूढादिषु पशुषु प्राणिद्रव्यकत्व[1]साद्दश्यस्य विशेषाद्विशसनादिद्रव्यसंस्कारलाभ दैक्षस्याग्नीषोमीयस्य विध्यन्तः ॥

ऐकादशिनपशौ समानधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

ऐकादशिनेषु सौत्यस्य द्वैरशन्यस्य दर्शनात् ॥ १४ ॥

स्यादैकादशिने दैक्षात्सौत्याद्वाद्योऽस्तु पूर्ववत् ॥ रशनाद्वयसौत्यत्वविशेषाल्लिङ्गतोऽन्तिमः ॥ १० ॥

ऐकादशिनेषु तु सुत्याकालत्वसामान्यातिरेकाद्द्वैरशन्यदर्शनाच्च द्वे द्वे रशने यूपमृच्छत इति ... नीयस्य विध्यन्तः ॥

पशुगणेष्वैकादशिनधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ८ ॥

तत्प्रवृत्तिर्गणेषु स्यात्प्रतिपशु[2] यूपदर्शनात् ॥ १५ ॥

ललामादिगणे दैक्षादैकादशिनतोऽथ वा ॥ आद्यो विशेषराहित्यान्न गणत्वाविशेषतः ॥ ११ ॥

सौत्रामण्यादिषु पशुगणेषु गणत्वसा[3]मान्यातिरेकादैकादशिनविध्यन्तः ॥

अव्यक्तपशौ सौमिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ९ ॥

अव्यक्तासु तु सोमस्य ॥ १६ ॥

इष्टेः सोमस्य वा धर्मा विश्वजित्प्रमुखेष्विह ॥ अविशेषादैच्छिकाः स्युः सोमस्य व्यक्तिसाम्यतः ॥ १२

'विश्वजिता यजेते'त्यादिष्वेकाहेषु द्वादशाहे च किं दार्शपौर्णमासिको विध्यन्त उत सौमिक

दैक्षस्य चेतरेषु ॥ १३ ॥ पूर्वेण न्यायेन सवनीयादिष्वैष्टिकविध्यन्तप्राप्तेः संगतिपूर्वपक्षौ । सिद्धान्तं सूत्रव्या... **—इतरेष्विति ।** 'यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत' इति दीक्षासंबन्धाद्दैक्षपदेन सूत्रेऽग्नीषोमीयो विवक्षित... शयेनाह**—अग्नीषोमीयस्येति ॥**

ऐकादशिनेषु० ॥ १४ ॥ नन्वैकादशिनेषु दैक्षस्यैव विध्यन्तो न सवनीयस्य तस्य स्वयमधर्मकत्वात् । नह्या... न्येऽवतिष्ठमाने क्षुत्क्षामो भिक्षुको भिक्षुकान्तरं याचितुमर्हतीति न्यायात् । नच सवनीयेऽप्यनेनैव न्यायेनैष्टिकवि... प्राप्तिः स्यान्न दैक्षस्येति वाच्यम् । अपेक्षितानां पशुधर्माणामिष्टावसत्वादित्यभिप्रायेणाह**—ऐकादशिनेष्विति ।** ... शङ्कयोत्थानात्सङ्गतिः । ऐकादशिनेषु 'प्रैवाग्नेयेन वापयति मिथुनं सारस्वत्या करोती'त्यादिना विहितेषु 'आग्नेयः कृष्ण... सारस्वती मेषी'त्यादिना विहितेषु वा सुत्याकालत्वसामान्याधिक्यात्सवनीयविकारत्वमित्यर्थः । सुत्याकालत्वं च क्रतुप... ऐकादशिनाश्च विकल्प्यन्त इति विकल्पविधानादवगम्यत इति ध्येयम् । अर्थगतं चोदनासामान्यमुक्त्वा सौत्रं लिङ्ग... व्याचष्टे**—द्वैरशन्येति ।** सवनीये 'त्रिवृता यूपं परिवीये'त्येका रशना दैक्षविकारत्वाच्चापरेति द्वैरशन्यमिहापि 'द्वे द्वे र... यूपमृच्छतः' इति द्वैरशन्यदर्शनात्सवनीयविध्यन्तः। ततश्चाग्नीध्रीये 'सवनीयस्याज्यानि गृह्णाती'त्यादिधर्मप्राप्तिरित्यर्थः ॥

तत्प्रवृत्तिर्गणेषु स्यात्प्रतिपशु यूपदर्शनात् ॥ १५ ॥ ननु सौत्रामण्यादिपशुगणेष्वग्नीषोमीयविध्यन्त एव यु... नच गणत्वसामान्यादैकादशिनप्राप्तिरिति वाच्यम् । प्रत्येकमेव पशूनामितिकर्तव्यताकाङ्क्षत्वात् प्रत्येकं गणत्वाभावा... मूलप्रकृतितया अग्नीषोमीयविध्यन्त एवेत्युत्थितेः सङ्गतिपूर्वपक्षौ । सिद्धान्तमाह**—सौत्रामणीति ।** अत्र भाष्योद... ललामादिगणं विहाय सौत्रामण्युपादानं सूत्रोक्तप्रतिपशुयूपदर्शनाख्यलिङ्गदर्शनाभिप्रायेण । आदिपदात् 'आग्नेयं कृष्ण... वमालभेत सौम्यं बभ्रु'मित्यादिगणानां ग्रहणम् । यद्यपि प्रत्येकमेव पशूनामाकाङ्क्षा तथापि गणान्तर्गतानामेवेति भ... गणत्वं सामान्यम् । ततश्च ऐकादशिनगतानां दक्षिणत ऐकादशिनानीत्यादीनां धर्माणां प्राप्तिरिति भावः । सूत्रार्थस्तु... पशुगणेष्वैकादशिनविध्यन्तप्रवृत्तिः स्यात्सौत्रामण्यां त्रिपशुकायां 'यत्त्रिषु यूपेष्वालभेत बहिर्धास्मादिन्द्रियं वीर्यं दध्या...' यूपत्रयनिषेधबलेन प्रतिपशु यूपप्राप्त्यवगमात् ऐकादशिनेषु पशुभेदेन यूपभेदसद्भावादिति ॥

अव्यक्तासु तु सोमस्य ॥ १६ ॥ इष्टिषु प्रकृतिचिन्तानन्तरं स्वाङ्गदीक्षणीयादिषु तदपेक्षया जघन्यस्य सो...

---

१ द्रव्यकत्वसाम्याद्विशसनादि. २ पशु दर्शनात्. ३ सामान्याधिक्यादैका.

संशये विशेषाभावादनियमे प्राप्ते उच्यते—सौमिकः स्यादव्यक्तत्वसामान्यात् । केयमव्यक्तता स्वार्थतया विनियुक्तदेवताविरहः । यत्र तद्धितचतुर्थीमन्त्रवर्णैर्यागार्थतयैव देवता विनियुक्ता तद्व्यक्तम् इतरत्त्वव्यक्तम् । तथाच विश्वजिदादयः सोमश्च । ननु—'ऐन्द्रवायवं गृह्णाती'ति तद्धितेनैव देवतापि सोमे विहिता । न यागे देवतानेन विधीयते किंतु ग्रहणे । तद्गतायास्तु पश्चादार्थिको यागसंबन्धो नतु प्रथममेव यागान्वय इत्यव्यक्तत्वम् । अतः सोमस्य विध्यन्तो विश्वजिदादिषु ॥

अहर्गणेषु द्वादशाहिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

गणेषु द्वादशाहस्य ॥ १७ ॥

अहर्गणेषु सौमस्य द्वादशाहस्य वाग्रिमः ॥ पूर्ववद्दिनसंघादिविशेषैरन्तिमो भवेत् ॥ १३ ॥

द्विरात्रादिष्वहर्गणेष्वव्यक्तत्वं गणत्वं चाधिकं विद्यते तस्माद्द्वादशाहविध्यन्तः । एवंच पत्नीसंयाजान्तान्यहानि संतिष्ठन्ते इत्यादयो गणधर्मा लभ्यन्ते ॥

संवत्सरसत्रेषु गवामयनिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥

गव्यस्य च तदादिषु ॥ १८ ॥

द्वादशाहस्य गव्यस्य वादित्याद्यङ्कितायने । पुरेवाद्यो गव्यधर्मा वत्सरत्वादिलिङ्गतः ॥ १४ ॥

संवत्सरसत्रेष्वादित्यानामयनप्रभृतिषु संवत्सरसत्रत्वसामान्यात्संवत्सरनियमलिप्सया च गवामयनविध्यन्तः ॥

विकृतिपरम्परा चिन्त्यत इति पेठिकासंगतिः । पूर्ववद्विशेषनियामकाभावादनियम इत्युत्थितेरवान्तरसंगतिरित्याहुः । **विशेषाभावादिति ।** नच विशेषनियामकाभावे दर्विहोमवदपूर्वत्वं किं न स्यादिति वाच्यम् । दर्विहोमानामपूर्वत्वेऽपि वाचनिकद्रव्यदेवतासद्भावेन संभवति शास्त्रपर्यवसानम्, इहतु यजेतेत्येतावन्मात्रं श्रूयते, यागश्च द्रव्यदेवतानिर्वाह्यः । तथाच कुतश्चित्प्रकृतेर्द्रव्यदेवतयोरलाभे यागनिर्वाहाभावाच्छास्त्रमपर्यवसितं स्यादिति तत्पर्यवसानायानियमस्यैव युक्तत्वादिति भावः । **ननु** व्यक्तत्वं यागस्य द्रव्यदेवताभ्यां भवति ततश्चाव्यक्तत्वं द्रव्यदेवताभावलक्षणं वाच्यं तच्च सोमयागे सिद्धमिन्द्रवाय्वादिदेवतानां सोमरूपद्रव्यस्य च सत्वात् । नचोत्पत्तिवाक्ये देवताविरहो व्यक्तत्वं तच्च सोमयागेऽप्यस्तीति वाच्यम् । उपांशुयाजेऽपि तत्सत्वात् । किंच विनिगमकाभावादुत्पत्तौ द्रव्याभावो व्यक्तत्वं स्यात् । उपांशुयाजविध्यन्त एव प्राप्नोतीति शङ्कते—**केयमिति । स्वार्थतयेति ।** सोमयागे च न स्वार्थतया विनियुक्ता देवता 'ऐन्द्रवायवं गृह्णाती'ति ग्रहणार्थतयैव विनियोगादिति भावः । **नन्विदमयुक्तम्** । ग्रहणार्थाया अपि देवताया यागापेक्षा वर्तते यागादन्यत्र देवताया असंभवात्, सोमेन यजेतेति यागस्यापि देवतापेक्षा विद्यते तयोश्च नष्टाश्वदग्धरथवत्परस्परसंबन्धावश्यंभावादित्यत आह **—यत्रेति ।** अत्रैवकारेण प्राथम्यं लभ्यते । तथाच तद्धितचतुर्थीमन्त्रवर्णैर्यागार्थतया प्रथमं देवताविनियोगराहित्यमव्यक्तत्वं विवक्षितं तच्च सोमयागेऽप्यस्त्येवेति भावः । एवकारमदृष्ट्वा शङ्कते—**नन्विति । नेति ।** प्रथममेव यागे देवतानेन न विधीयते किंतु ग्रहण एव । पश्चात्तु देवताविशिष्टं ग्रहणमात्मीयतया स्वीकुर्वन् यागः परस्परापेक्षाबलाद्देवतयापि संबध्यत इति प्राथम्यघटिता व्यक्तत्वस्य न हानिरित्यर्थः । उपांशुयाजे च मन्त्रवर्णेन स्वार्थतयैव देवताविनियोगान्नातिप्रसङ्ग इति भावः । केचित्तु ग्रहणार्थाया देवतायाः प्रसङ्गाद्यागे उपकारकत्वं न तादर्थ्यमित्याहुः । तन्न । तथासति गोदोहनादिवद्विकृतिष्वतिदेशाभावप्रसङ्गात् सूत्रे चोदनाभिप्रायेणाव्यक्तास्विति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः ॥

गणेषु द्वादशाहस्य ॥ १७ ॥ ननु द्विरात्रादिष्वव्यक्तत्वात्सौमिक एव विध्यन्तः । नच गणत्वाद्द्वादशाहविध्यन्तप्राप्तिः । तथात्वे गणत्वाविशेषात् पशुगणलक्षणैकादशिनीविध्यन्तस्यापि प्रसङ्गादित्युत्थितेः सङ्गतिपूर्वपक्षौ । सिद्धान्तमाह **—द्विरात्रेति । गणत्वं चाधिकमिति ।** अव्यक्तत्वेसति गणत्वं लिङ्गं तच्च न सोमेनैकादशिन्यामित्याशयः । नचाहरुपहितोऽन्यथागणो द्वादशाहः । रात्र्युपहितोऽन्यथागणो द्विरात्रादिरिति वैसादृश्यात्कथं तद्विकारत्वमिति वाच्यम् । अहःशब्दस्य रात्रिशब्दस्य चाहोरात्रपरत्वेनोभयोरप्यहोरात्रनिमित्तगणत्वेन वैसादृश्याभावात् । अतएव द्वादशाहे 'यः कामयेत प्रजायेयेति स द्वादशरात्रेण यजेते'ति द्वादशरात्रशब्दः द्विरात्रादिष्वहीनशब्दश्च प्रयुज्यते । द्वादशाहविध्यन्तप्राप्तेः फलमाह **—एवंचेति ॥**

गव्यस्य च तदादिषु ॥ १८ ॥ नन्वादित्यानामयनादिष्वपि गणत्वसामान्याद्द्वादशाहविध्यन्त एव युक्तः । नचायनत्वाद्गवामयनविध्यन्त इति वाच्यम् । दाक्षायणयज्ञविध्यन्तस्यापि प्रसङ्गादिति सङ्गतिपूर्वपक्षौ । सिद्धान्तमाह—**संवत्सरेति ।** इदमुपलक्षणम् । अयनशब्दो लक्षणया अयनद्वयाख्ये अब्दे वर्तते । तथाचाब्दपरायनशब्दसामान्याच्चेति द्रष्टव्यम् । **संवत्सरनियमेति ।** 'चतुरहे पुरस्तात्पौर्णमास्यै दीक्षेर'न्नित्यादिलिप्सयेत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—गव्यस्य गवामयनस्य

१ यागार्थतया.

निकायिनामुत्तरेषु पूर्वनिकायिधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

निकायिनां च पूर्वस्योत्तरेषु प्रवृत्तिः स्यात् ॥ १९ ॥

साद्यस्क्रे सौमिकः पूर्वधर्मो वाऽव्यक्तभावतः ॥ सौमिकः स्यादेकनामैकसंघस्थत्वतोऽन्तिमः ॥ १५ ॥

साहस्राः साद्यस्का इत्येकसंज्ञया युगपत्प्रस्तुत्य पश्चात्क्रमेण विहिता यागा निकायिन इत्युच्यन्ते तेषां प्रथमो धर्मवान्। उत्तरेषु किं ततो धर्माः प्रवर्तन्ते उत सौमिका इति संशये अव्यक्तत्वात्सौमिका इति प्राप्ते एकनिकायवर्तित्वमेकनामकत्वं चावान्तरसामान्यमधिकमस्तीति पूर्वविध्यन्त उत्तरेषु तथा यावदस्य साहस्रस्येत्यादिसाहस्रादिधर्मदर्शनं पूर्वधर्मप्राप्तिं दर्शयति ॥

फलादीनामनतिदेशाधिकरणम् ॥ १३ ॥

कर्मणस्त्वप्रवृत्तत्वात्फलनियमकर्तृसमुदायस्यानन्वयस्तद्बन्धनत्वात्॥ २० ॥
[प्रवृत्तौ चापि तादर्थ्यात् ॥ २१ ॥ अश्रुतित्वाच्च ॥ २२ ॥]

फलं च नियमः कर्ता संघः सौर्ये न वाग्निमः ॥ प्रयाजवन्न विध्यादिविध्यन्तत्वविभेदतः ॥ १६ ॥

फलं स्वर्गः, नियमो यावज्जीवकता, कर्ता स्वर्गकामः, समुदाय आग्नेयादीनां षण्णां मिथः साहित्यम्। किमेते विकृतिषु सौर्यादिषु मिथः प्रदिश्यन्ते नेति संशयः—'तत्र प्रकृतिसंबन्धाद्विकृतिष्वतिदेशनम् ॥ प्रयाजादिवदेतेषामिति प्राप्तेऽभिधीयते ॥ प्रकृत्यैव निबद्धत्वाद्विकृत्या सह नान्वयः । नचातिदेशतः प्राप्तिरित्थंभावान्वयादृते ॥' कथंभावापेक्षा हि विकृतिभावना यदेव प्रकृतावित्थंभावेन गृहीतं तदेवापेक्षते। नच फलादीनामित्थंभावनान्वयः। फलनियमयोः पुरुषार्थत्वात्। स्वर्गकामोऽपि न कर्मार्थः कर्मैव तदर्थमित्युक्तं स्वर्गकामाधिकरणे। तथाग्नेयादीनि षडपि तुल्यवत्...

विध्यन्तस्तदादिषु संवत्सरादिषु सत्रेषु स्यादिति। गव्यशब्दो यद्यपि 'गोपयसोर्य'दिति गोः पयोव्यतिरिक्तविकारावयवेऽनुत्पन्नस्तथापि 'गावो वा एतत्सत्रमासते'त्यर्थवादावगतगोसंबन्धमात्रेणोपचारात्सूत्रे गवामयने प्रयुक्त इति द्रष्टव्यम् ॥

निकायिनां तु पूर्वस्योत्तरेषु प्रवृत्तिः स्यात् ॥ १९ ॥ सूत्रस्थनिकायशब्दार्थं वदन्विषयमाह—**साहस्रा इति।** साहस्रा इत्येकसंज्ञया युगपत्प्रस्तुत्य तथा साद्यस्का इत्येकसंज्ञया प्रस्तुत्येत्यन्वयः। **ननु** साहस्रादिसंज्ञया युगपद्विधाने क्रमनियामकाभावेन नियमेन कस्यचित्प्राथम्याभावात्प्रथमधर्मा इतरेष्विति सिद्धान्तकोटेरनुन्मेष इत्यत उक्तम्—**क्रमेणेति।** एकसंज्ञयोपक्रममात्रं पश्चात्क्रमेण विहिता इत्यर्थः। क्रमेण विधानाभावेऽपि याज्यापुरोनुवाक्याक्रमादपि क्रमः संभवतीति ध्येयम्। **निकायिन इत्युच्यन्त इति।** निकायः सङ्घः स एषामस्तीति यागेनेति शेषः। पूर्वो धर्मवानितीदमपि सिद्धान्तकोटिसंभवार्थमुक्तं पूर्ववद्विशेषनियामकाभावादव्यक्तत्वेन सौमिकविध्यन्त एवेत्युत्थितेः संगतिः। **अव्यक्तत्वादिति।** नच निकायित्वलिङ्गादाद्यधर्मप्राप्तिरिति वाच्यम्। तथात्वे साद्यस्क्रे निकायवर्तिनि साहस्रनिकायवद्धर्मलिङ्गादिति भावः। **एकेति।** न निकायवर्तित्वमात्रं लिङ्गं येनोक्तातिप्रसङ्गः स्यात् किंत्वेकनिकायवर्तित्वमिति भावः। **नामेति।** ननु नाम्नो न लिङ्गत्वं तथासत्यग्निहोत्रादिनाम्नोऽपि चोदनालिङ्गत्वं स्यादिति चेन्मैवम्। साद्यस्कादिनाम्नो ... पत्सर्वत्र प्रवृत्त्या एकत्र मुख्यत्वमन्यत्र गौणत्वमिति विशेषानवगमाद्धर्मलक्षणयातिदेशकत्वाभावे चोदनालिङ्गत्व... त्वात्। अग्निहोत्रादिनाम्नस्तु युगपदुभयप्रवृत्त्यभावेन नैयमिके मुख्यस्यान्यत्र धर्मातिदेशकत्वसंभवान्न लिङ्गत्वमिति शेषः। लिङ्गदर्शनमाह—**तथेति।** प्रथमे साहस्रे सहस्रदक्षिणां विधायोत्तरस्मिन्यावदस्य सहस्रस्योत्तराधरा गौर्ग... हिता भवतीति तावदस्माल्लोकादसौ लोक इति साहस्रादिधर्मदर्शनं पूर्वनिकायिधर्मप्राप्तिं दर्शयतीत्यर्थः ॥

कर्मणस्त्वप्रवृत्तत्वात्० ॥ २० ॥ सूत्रोक्तफलादिलक्षणविषयविवेचनपूर्वकं संशयमाह—**फलमित्यादिना।** अङ्गवत्फलादीनामप्यतिदेश इत्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति।** प्रकृतिसंबन्धित्वमेव ह्यतिदेशनियामकं नाङ्गत्वमपि, प्रमाणाभावात्। प्रकृतिसंबन्धित्वं च फलादीनामप्यविशिष्टमिति तेषामप्यतिदेश इत्यर्थः। उत्तरार्धं प्रथमतो व्याचष्टे—**कथंभावेति।** प्रयाजादीनां न प्रकृतौ सद्भावमात्रेणातिदेशः किंत्वाकाङ्क्षाबलात्। तथाच श्रुतेन ब्रह्मवर्चसादिना सौर्यादेश्च फलकरणाकाङ्क्षाशान्तेरितिकर्तव्यतामात्रमपेक्षमाणा विकृतिभावना प्रकृतौ यदितिकर्तव्यतात्वेनान्वितं तेनैवापेक्षाबलात्संबध्यत इति तस्यैवातिदेशो नान्यस्येत्यर्थः। **फलनियमयोरिति।** यावज्जीविको नियमः सन् पुरुषार्थः न त्वभ्यासः सन् क्रत्वर्थ इति यावज्जीवाधिकरणे स्थितमिति भावः। **स्वर्गकामोऽपीति।** नच स्वर्गकामस्य कामार्थत्वाभावेऽपि ...

---

१ उच्यन्ते.

प्रति करणत्वेनोपदिष्टानि नान्योन्यस्याङ्गम् । तेन नैकस्योपकारेऽन्यानि प्रवर्तन्ते । नचाप्रवर्तमानेषु तत्साहित्यं संभवति तस्मान्न फलादीनामतिदेशः । माभूदित्थंभावांशेनातिदेशः । फलापेक्षयैव विश्वजिदादिष्वश्रुतफलेषु फलमतिदेश्यमिति चेन्नैवम् । तद्धि फलं विकृतावतिदेशेन विधीयमानमङ्गमेव स्यान्न फलम् । न फलं प्रकृतिं प्रति विधीयते । फलमेव प्राकृतं यथावस्थितमुद्दिश्य विकृतिर्विधीयतामितिचेत् । न । तस्य विकृतिः साधनं भवितुमर्हति प्रकृत्यैव स्ववाक्यावगतयावरुद्धत्वात् । तस्मान्न विकृतेः प्राकृतफलसंबन्धः ॥

गुणकामानां गोदोहनादीनामनतिदेशाधिकरणम् ॥ १४ ॥

गुणकामेष्वाश्रितत्वात्प्रवृत्तिः स्यात् ॥२३॥ [निवृत्तिर्वा कर्मभेदात् ॥ २४ ॥ अपि वाऽतद्विकारत्वात्क्रत्वर्थत्वात्प्रवृत्तिः स्यात् ॥ २५ ॥]

गोदोहनाद्यस्ति नो वा भवेत्प्रणयनाश्रयात् ॥ अनङ्गत्वादपेक्षाया अभावान्नातिदिश्यते ॥ १७ ॥

इह गुणफलानि 'गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणये' दित्येवमादीनि, तत्साधनभूताश्च गोदोहनादयः किं विकृतिषु प्रवर्तन्ते नेति संशयः । तत्र प्रधानफलं प्रधाननिबन्धनत्वात्तस्य च विकृतिष्वप्रवृत्तेर्मा नाम प्रवर्तिष्ट, गुणफलं तु गुणप्रवृत्त्या प्रवर्तितुमर्हति । तथाहि प्रणयनं तावदतिदिश्यते, तत्साधनभूतं च गोदोहनमनङ्गमपि साधनत्वाच्चमसवत्प्रवर्तते । तत्प्रवृत्त्या च तत्साध्यं फलमपि प्रवर्तते । यथा प्रधानाश्रितदध्यादिसाध्यमिन्द्रियादि दध्यादेर्होमसाधनत्वेन विकृतिषु प्रवृत्तेः प्रवर्तते । उच्यते —'नहि गोदोहनादीनामित्थंभावेन संग्रहः ॥ इत्थंभावातिदेशेन तेषां नातोऽतिदेशधीः ॥' नहि

ख्यातोपात्तस्य कर्तुः कर्माङ्गतयातिदेशः किं न स्यादिति वाच्यम् । बहुकर्तृकेषु 'ऋद्धिकामाः सत्रमासीर'न्नित्यादिषु विरोधात् । एककर्तृकेषूपदेशादेवैकस्य लाभेऽतिदेशवैयर्थ्यात् । अनेनैवाभिप्रायेण पूर्वमुक्तं कर्ता स्वर्गकाम इति । **ननु** समुदायस्य कर्मपरिच्छेदकतया गुणत्वादस्त्वतिदेश इत्यत आह—**तथेति** । समुदायः साहित्यम् । तच्च सर्वप्रवृत्तिं विना न भवति । नचैकविकारे इतरप्रवृत्तौ प्रमाणम् । नच साहित्यं स्वयं प्रवर्तमानमितराण्यपि प्रवर्तयितुं शक्नोति । गुणानुरोधेन प्रधानप्रवृत्त्यसंभवात् । अतो न समुदायस्याप्यतिदेश इत्यर्थः । **ननु** मास्तु श्रुतफले सौर्यादौ फलस्यातिदेशः अश्रुतफले तु विश्वजिति भविष्यतीति शङ्कते—**माभूदिति । तद्धीति** । फलं यद्यतिदेशेन विकृतिभावनां नीयते तदा तत्फलमङ्गमेव स्यात् प्रधानत्वाद्गुणभूतकर्मापेक्षानुसारेणान्यत्र नयनासंभवादिति भावः । एवमुत्तरार्धं व्याख्याय पूर्वार्धं व्याख्यातुं शङ्कामुपस्थापयति—**न फलमिति** । फलापेक्षावलाचोदनासामान्योपस्थितप्रकृतिगतफलोद्देशेन विकृतिकर्मैव विधीयतां, तथाच न प्राधान्यहानिरित्यर्थः । दर्शपूर्णमासगतफलोद्देशेन विकृतिविधानेऽपि न फलस्यातिदेशः अन्यदीयस्यान्यत्र नयनरूपत्वादतिदेशस्य, तस्यचात्राभावात्, तथाप्यन्यत्र श्रुतेन संबन्धमात्रमतिदेश इत्यभ्युपेत्यान्यत्र श्रुतफलंप्रति कर्मविधानमेव न संभवतीत्याह—**तस्येति** । स्ववाक्यगतदर्शपूर्णमासावरुद्धे फले वाक्यान्तरगतविश्वजितो विषमशिष्टतया विकल्पोऽप्यनुपपन्न इत्यभिप्रायेण स्ववाक्यगतयेत्युक्तम् । तथाच प्रकृत्यैव संबद्धत्वाद्विकृत्यन्वयो न संभवतीति भावः । सूत्रार्थस्तु—कर्मणः करणस्य विकृतावप्रवृत्तेः फलादीनां तन्नियतसंबन्धादप्रवृत्तिरिति ॥

गुणकामेषु० ॥ २३ ॥ तदर्थसंशयगर्भमधिकरणाङ्गसंशयमाह—**इहेति** । इहेत्यस्य संशय इत्यनेनान्वयः । अत्र गोदोहनेन पशुकामस्येत्यादीनि गुणफलानि किं विकृतिषु प्रवर्तन्ते उत नेत्यधिकरणाङ्गसंशयः । तदर्थं च किं तत्साधनभूता गोदोहनादयः प्रवर्तन्ते नेति संशय इति विवेकः । पूर्वाधिकरणवैषम्यकथनेन सङ्गतिं सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । ननु गुणप्रवृत्त्या तत्फलप्रवृत्तिरित्ययुक्तं अनङ्गतया गुणस्यैव प्रवृत्त्यसंभवादित्यत आह—**तथाहीति** । उपकारकत्वमेवातिदेशे प्रयोजकं नाङ्गत्वं, तथाच चमसवत्प्रणयनोपकारकत्वाविशेषाद्गोदोहनप्रवृत्तौ तत्फलमपि प्रवर्तते इत्यर्थः । केवलपुरुषार्थगोदोहनादेः क्रतूपकारकतयातिदेशं प्रसाध्य तन्मुखेन फलप्रवृत्तिरुपपादिता । इदानीं तु क्रत्वर्थपुरुषार्थोभयरूपदध्याद्यतिदेशे विरोधाभावात्तत्फलप्रवृत्तिरयत्नसिद्धेत्याशयेनाह—**तथेति** । अत्र प्रधानाश्रितत्वमविवक्षितम् । यूपादिलक्षणाङ्गाश्रितखदिरत्वादिफलस्यापि न्यायसाम्यात्प्रवृत्त्यविरोधादिति ध्येयम् । साधनत्वेन अङ्गत्वेनेत्यर्थः । कथंभावापेक्षया विकृतिभावनायामङ्गस्यैवान्वयो नोपकारिमात्रस्य । तथाच प्रणयनप्रवृत्त्या तदङ्गस्य चमसस्यातिदेशो न गोदोहनस्येत्यभिप्रायेणाह—**उच्यत इति । नहि गोदोहनादीति** । यद्यपि दध्नोऽप्यङ्गत्वमस्ति नोपकारकत्वमात्रं तथापीन्द्रियका-

१ विकृतिं प्रति. २ वाक्यगत. ३ प्रकृतिफल. ४ सगुणफलानि. ५ तथा.

यत्किंचिद्यथाकथंचिदपि प्रकृतेः साधनं तत्सर्वमतिदिश्यते। कथंभावापेक्षा हि विकृतिचोदनासा- दृश्योपस्थापितां प्रकृतिचोदनामालोच्य तस्यारूयंशायाः साध्यसाधनांशावनाकाङ्क्षितत्वादनादृत्य तृती- यमित्थंभावांशं वाक्यशेषत्वेन गृह्णाति तत्र यत्प्राकृत्यां चोदनायामित्थंभावरूपेणागृहीतं प्रमाणान्त- रेण कथंचित्साधनभावमुपनीतं दधिगोदोहनादि तस्य कः प्रसङ्गो विकृतौ माभूदतिदेशः प्रणयनस्य त्वाश्रयभूतस्य विकृतावपि सद्भावात्तदाश्रितं गोदोहनमपि पुरुषकामनावशात्प्रयुक्तमितिचेन्न वैगु- ण्यात्। अतिदिष्टस्याङ्गभूतस्य चमसस्य विनाशास्त्रेण न पुरुषेच्छामात्रेण युक्तो बाधः, तद्बाधे हि वैगुण्यं स्यात्। अवैगुण्ये तु भवतु कामस्यापि प्रवृत्तिः। तथाह भाष्यकारः 'तस्मिंश्च प्रवर्तमाने कामोपि प्रवर्तत' इति। किंच यद्दर्शपूर्णमासापूर्वसाधनभूतं प्रणयनं तदेवाश्रयस्तादृशस्यैव प्रकृतत्वात् नच विकृतौ तादृगस्ति तस्मादाश्रयाभावादपि न गोदोहनतत्फलयोः प्रवृत्तिः॥

सौर्ये चरावभिमर्शनद्वयस्य विकल्पाधिकरणम्॥ १५॥

एककर्मणि विकल्पोऽविभागो हि चोदनैकत्वात्॥ २६॥

स्पर्शद्वयं व्यवस्थाप्यं विकल्प्यं वा व्यवस्थितिः॥ प्रकृताविव नो तत्र तस्याः शाब्दत्ववर्जनात्॥ १८॥

सौर्ये आग्नेयविकार इति वक्ष्यते आग्नेयश्च पौर्णमास्यमावास्ययोरुत्पन्न उभयसंज्ञः तेन चतुर्होत्रा पञ्चहोत्रा च तस्य कालद्वयेऽभिमर्शनं तत्र सौर्ये मन्त्रद्वयं किं पौर्णमास्यमावास्याकालयोर्व्यवस्था प्रयोक्तव्यमुताव्यवस्थयेति—'व्यवस्था प्रकृतौ दृष्टा प्राप्यते विकृतावपि॥ प्रकृतावार्थिकी त्वे विकृतौ नातिदिश्यते'॥ चतुर्होत्रा पौर्णमासीं पञ्चहोत्रामावास्यामिति समुदायद्वारेण मन्त्रयोरुपदे प्रकृतत्वान्न कालद्वारेण तस्याप्रकृतत्वात्। अतः समुदायद्वयवर्तिन आग्नेयस्यैव मन्त्रावङ्गं एकार्थत्व

मप्रयोगे तदर्थस्य दध्नो होमे उपकारकत्वमेव नाङ्गत्वमपीत्यभिप्रायेणैतदुक्तम्। एतेन यत्पूर्वपक्षे अयत्नसिद्धा दध्यादि- त्वप्रवृत्तिरित्युक्तं तन्निरस्तम्। क्रत्वर्थपुरुषार्थोभयरूपस्यापि दध्नः क्रत्वर्थांशेनेहातिदेशः नतु पुरुषार्थांशेनेति फलप्रवृत्त्य- भवात्। **ननु** माभूदतिदेशः प्रणयनमात्रमाश्रित्य फलाय विधीयमानं गोदोहनं विकृतावतिदिष्टप्रणयनसद्भावात्तदाश्रित- पदेशत एव प्रवर्तते इति कामनाबलात्तत्प्रयुक्तिर्युक्तेति शङ्कते—**माभूदिति**। अतिदिष्टप्रणयनं नाश्रयं तथासत्यतिदि- चमसबाधप्रसङ्गात् तथाच शास्त्रस्यातिदिष्टप्रणयनाश्रयत्वे तात्पर्याभावात्पुरुषेच्छामात्रादेव प्रवृत्तिर्वक्तव्या साचातिदिष्ट- सबाधप्रयुक्तवैगुण्यप्रसङ्गादयुक्तेति परिहरति—**नेति**। यत्र तु दध्यादौ क्रत्वर्थपुरुषार्थे चमसादिवत्क्रत्वर्थबाधाभावान्न वैगु- तत्र भवतु गुणकामप्रवृत्तिरित्यभ्युपगमवादेनाह—**अवैगुण्येत्विति**। अस्मिन् खादिरे प्रवर्तमाने कामोऽपि तदाश्रि- प्रवर्तत इति भाष्यार्थः। प्रागुक्तरीत्या पुरुषार्थांशेनातिदेशाभावाद्भाष्यमप्यभ्युपगमवादेनेति ध्येयम्। **ननु** प्रणयतिशब्द- विशेषेणोपदिष्टातिदिष्टप्रणयनमात्रस्यैवाश्रयत्वावगमाच्छास्त्रबलादेवातिदिष्टचमसबाधो न पुरुषेच्छामात्रात्, अन्यथा चमस- बाधप्रसङ्गाविशेषात् उपदिष्टप्रणयनस्याप्याश्रयत्वं न स्यादित्यत आह—**किंचेति**। संनिधिप्राप्ताश्रयानुवादकत्वात्प्रण- तिशब्दस्य न तद्बलादुपदिष्टातिदिष्टप्रणयनमात्रस्याश्रयत्वं संनिधिश्च दार्शपौर्णमासिकस्यैवेति तस्यैवाश्रयत्वेन विकृतौ तद्रूप- भावेनाश्रयाभावान्न गोदोहनतत्फलयोः प्रवृत्तिरित्यर्थः। अत्रेदमवधेयम्—फलस्यातिदेशेन प्रवृत्तिरिति न पूर्वः पक्षः पूर्वपक्षिणाप्यनुपकारकस्यातिदेशानङ्गीकारात्, किंतु फलसाधनभूते गोदोहनेऽतिदेशेन प्रवर्तमाने साधनसद्भावात्फलं भवि- तुमर्हतीति। एवंचातिदेशचिन्तारूपत्वाभावादध्याये प्रसङ्गात्संगतिर्द्रष्टव्येति। केचित्तु अध्यायसंगत्यर्थं फलसाधनीभूत- गोदोहनादीनां प्रवृत्तिरस्ति नवेति चिन्ताया एवाधिकरणाङ्गत्वं फलप्रवृत्तिचिन्ता तु तत्प्रयोजनचिन्तेत्याहुः। अत्राधिक- रणे उपकारकतामात्रेण नातिदेशः किंत्वङ्गस्यैवेति स्थिते तृतीये पवमानेष्ट्यधिकरणे उपकारकस्यापि यथा उपदेशस्तथाति- देशोऽपि किं न स्यादित्याशङ्क्योपदेशवैषम्येण सिद्धान्तितमित्यपुनरुक्तिः। सूत्रार्थस्तु—गुणकामानां प्रणयनाश्रितगोदोह- नाश्रितत्वात्तत्प्रवृत्त्या विकृतौ प्रवृत्तिः स्यादिति॥

एककर्मणि०॥ २६॥ व्यवस्थाविचाराय मन्त्रद्वयप्रसक्तिं संपादयति—**सौर्य इत्यादिना**। सौर्यस्याग्नेयविकार- त्वादाग्नेयस्य च कालद्वये संभवात्तत्र 'चतुर्होत्रा पौर्णमासीमभिमृशेत् पञ्चहोत्रामावास्या'मित्यभिमर्शने मन्त्रद्वयाम्नानादत्र सौर्येऽपि मन्त्रद्वयप्रसक्तिरित्यर्थः। गोदोहनादीनामनतिदेशेऽपि व्यवस्थाया अतिदेशादित्युत्थानात्संगतिः। व्यवस्थाया आर्थिकत्वेन शास्त्रगम्यत्वाभावान्नातिदेश इति सिद्धान्तमाह—**प्रकृताविति**। आर्थिकत्वमेवोपपादयति—**चतुर्होत्रे- त्यादिना**। पृथिवीहोतेत्यादिश्चतुर्होता अग्निर्होतेत्यादिः पञ्चहोतेत्यादि बोध्यम्। **न कालेति**। कालपरत्वे द्वितीयाया

१ नीतं गोदो. २ पुरुषः कामनावशात्प्रयुक्ताम्.

विकल्प्येते । तत्र पौर्णमासीकाले पौर्णमासिकैर्हविरन्तरैः सहाभिमृश्यमानमाग्नेयमविरोधाच्चतुर्होत्राभिमृष्टम् । एवममावास्याकाले पञ्चहोत्रा नतु कालकृता व्यवस्था तत्र शास्त्रार्थः तस्माद्विकृतावव्यवस्था ॥

सौर्यचरावाग्नेयधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १६ ॥

लिङ्गसाधारण्याद्विकल्पः स्यात् ॥ २७ ॥ [ऐकार्थ्याद्वा नियम्येत पूर्ववत्त्वाद्विकारो हि ॥ २८ ॥ अश्रुतित्वान्नेति चेत् ॥ २९ ॥ स्याल्लिङ्गभावात् ॥ ३० ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३१ ॥]

षट्सु कस्याप्युताग्नेयस्यैव सौर्येऽग्रिमो यतः ॥ अविशेषो, न दैवैक्यादौषधद्वव्यकत्वतः ॥ १९ ॥

इष्टिषु दर्शपूर्णमासयोः प्रवृत्तिरित्युक्तं तत्र षण्णामाग्नेयादीनां कस्य क प्रवृत्तिः विशेषाभावादनियमः सादृश्यविशेषात्त्वेकदेवत्ये सौर्यादावेकदेवत्यस्याग्नेयस्य प्रवृत्तिः, अनेकदेवतेष्वग्नीषोमीयैन्द्रा-

---

सप्तम्यर्थलक्षणाप्रसङ्गाच्चेति भावः । इदंच हविषः प्रकृतत्वात्समुदायद्वारेण तत्परत्वमेव पौर्णमास्यमावास्याशब्दयोः न कालपरत्वमिति वस्तुकथनमात्रं, व्यवस्थाया आर्थिकत्वं तु कालपरत्वेऽपि संभवत्येव । नच कालपरत्वे 'वार्त्रघ्नी पौर्णमासेऽनूच्येते वृधन्वती अमावास्याया'मितिवद्व्यवस्था वाचनिकी स्यादिति वाच्यम् । युक्तं तत्र मन्त्रयोराज्यभागक्रमाम्नानबलाद्व्यवस्थया प्राप्तौ व्यवस्थापरत्वं वचनस्य । इहतु हवींषि आसन्नान्यभिमृशेदिति प्राप्ताभिमर्शनानुवादेन मन्त्रयोर्व्यवस्थायाश्च विधाने वाक्यभेदापत्तेः । तस्मात्कालपरत्वेऽपि व्यवस्थाया आर्थिकत्वमेव कालपरत्वे द्वितीयाया लक्षणा इतरथा प्रकृतेरिति लक्षणापि तुल्यैवेति बोध्यम् । **ननु** समुदायपरत्वे तत्प्रयुक्तत्वात्पार्वणहोमवद्विकृतावतिदेश एव न स्यादिति शङ्कानिराकरणार्थं द्वारेणेत्युक्तम् । तथाच समुदायस्याभिमर्शनायोग्यत्वात्तद्वारेण समुदायिनां आग्नेयादिहविषामेव धर्मो न समुदायस्य । पार्वणहोमस्तु समुदायस्यैव संस्कारो न समुदायिनामिति वैषम्यमिति भावः । **ननु** आग्नेयाभिमर्शने मन्त्रयोर्विकल्पे अमावास्यायां चतुर्होता पौर्णमास्यामपि पञ्चहोता स्यादित्यत आह—**तत्रेति** । आग्नेयस्योभयथा विरोधाभावेऽपि अग्नीषोमीयसांनाय्यलक्षणहविरन्तरानुग्रहाय व्यवस्थयाभिमर्शनं कृतं नत्वेतावता व्यवस्थायाः शास्त्रार्थत्वमित्यर्थः । तत्र केचित् पौर्णमास्याममावास्यायां चाग्नेयो भिद्यते असंभवद्विकल्पसमुच्चयन्यायात् । तथाहि 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्युतो भवती'त्याग्नेयोत्पत्तिवाक्येऽमावास्यापौर्णमासीरूपकालद्वयस्य न समुच्चयः असंभवात्, नापि विकल्पः चशब्दविरोधात् । तस्माद्विकल्पसमुच्चयायोग्यगुणद्वयश्रवणात्कर्मभेदः । तथाच पौर्णमास्यामुत्पन्नस्याग्नेयस्य चतुर्होताङ्गममावास्यायामुत्पन्नस्य पञ्चहोतेति व्यवस्था कालभेदेन कर्मभेदाच्छास्त्रीयैव नतु हविरन्तराविरोधप्रसक्तत्वादार्थिकी । एवंच सौर्यस्य भाष्यकारीयक एव रथंतराधिकरणन्यायेनाग्नेयद्वयविकारत्वान्मन्त्रद्वयप्राप्त्याभिमर्शने निरपेक्षसाधनयोः समुच्चयासंभवेन विकल्पादव्यवस्था सिद्ध्यतीति इदमधिकरणं प्रपञ्चार्थमित्याहुः । अन्ये त्वेकस्मिन्नेव कर्मणि कालद्वयसंबन्धमात्रेण चशब्दोपपत्तेरेक एवाग्नेयस्तत्र मन्त्रद्वयस्य कालभेदेन व्यवस्थायाः शास्त्रीयत्वे सौर्येऽपि व्यवस्थैव प्राप्नोति अतोऽत्राधिकरणे व्यवस्थाया आर्थिकत्वं प्रतिपादनीयम् । आग्नेयश्च पौर्णमास्यमावास्ययोरुत्पन्न उभयसंज्ञकस्तेन चतुर्होत्रा पञ्चहोत्रा च तस्य कालद्वयेऽभिमर्शनमित्यादिग्रन्थस्वरसादपि एकत्वमेव प्रतीयते । तन्त्ररत्नेऽप्येकस्यैवाग्नेयस्य मन्त्रद्वयेनाभिमर्शनद्वयं विहितमदृष्टार्थत्वात्समुच्चीयते, तत्कथं विकल्प इत्याशङ्क्य 'आसन्नानि हवींष्यभिमृशती'ति वाक्यान्तरेणाभिमर्शने विहिते तत्र मन्त्रस्य करणत्वादृष्टार्थत्वादैकार्थ्याच्च विकल्प इत्युक्तं तद्बलादप्याग्नेयस्यैकत्वमवगम्यते । अन्यथा कर्मभेदे समुच्चयशङ्कैवानुपपन्नेत्याहुः । सूत्रार्थस्तु—एककर्मणि सौर्ये चोदनैकत्वादविभागः । आग्नेयवद्व्यवस्थाहेतुकर्मभेदाभाव इति ॥

लिङ्गसाधारण्यात्० ॥ २७ ॥ सौर्यस्याग्नेयविकारत्वं सिद्धं कृत्वा पूर्वं विचारः प्रवर्तितः तदेवेदानीं चिन्त्यत इति संगतिः । **प्रवृत्तिरिति** । अनन्तरमिति चिन्त्यत इति शेषः । **विशेषाभावादिति** । आग्नेयं सौर्यमिति तद्धितान्तस्य द्वित्वबहुत्वसाधारण्येनैकदेवताकत्वरूपसादृश्यविशेषानवगमादित्यर्थः । नच तद्धितादिवृत्तौ स्वरसत एकत्वं प्रतीयते द्वित्वबहुत्वादि तु प्रमाणान्तरगम्यमिति विशेष इति वाच्यम् । संख्याविशेषमात्रस्यैव वृत्तौ प्रतीत्यभावात् । अतएवाभेदैकत्वसंख्यावगम इति वदद्भिः शाब्दिकैरप्यभेदैकत्वसंख्यानाम एकत्वादीनां भेदतिरोधानमेकत्वादिसंख्यासाधारणसंख्यान्तरं वा प्रतीयते इत्येवोक्तं, नत्वेकत्वस्य प्रतीतिरिति । अतएव कैय्यटेन शौर्पिक इत्यादौ परिमाणार्थतद्धितबलादेवैकत्वप्रतीतिः । तावक इत्यादावादेशबलादेकत्वप्रतीतिरित्येकत्वप्रतीतावपि यत्न एवाश्रित इति भावः । सिद्धान्तमाह—**सादृश्येति** । वृत्तौ संख्याविशेषानवगमेऽपि संख्यापेक्षायां प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्कपिञ्जलाधिकरणन्यायेनैकत्वं प्रतीयते । ततश्चैकदेवताकेष्वाग्नेयस्य अनेकदेवतेष्वग्नीषोमीयैन्द्राग्नयोस्तत्राप्यवान्तरनियमस्तु यस्य लिङ्गमित्यत्रैवोक्तः । **ननु** तत्र

ग्नयोः आज्यादिद्रव्यकेषु उपांशुयाजादेः कथं पुनरेकदेवत्यत्वमाग्नेयसौर्ययोः वाक्यशेषादिति दर्शि भाष्ये ॥

हविर्देवतयोः संनिपाते हविःसामान्यस्य बलीयस्त्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

विप्रतिपत्तौ हविषा नियम्येत कर्मणस्तदुपाख्यत्वात् ॥ ३२ ॥ [तेन च कर्मसंयोगात् ॥ ३३ ॥ गुणत्वेन देवताश्रुतिः ॥ ३४ ॥]

देवो बली हविर्वैन्द्रे पुरोडाशेऽग्निमो यतः ॥ देवो मुख्योऽन्तरङ्गं तद्धविः कर्मण्यतो बलि ॥ २० ॥

ऐन्द्रे पुरोडाशे किं देवतासामान्यात्सांनाय्यविध्यन्त उत हविःसामान्यादौषधविध्यन्त[1] इति संशयः तथाग्नेये पयसि देवतासामान्यादौषधस्य हविःसामान्याद्वा सांनाय्यस्येति देवतासामान्यहविःसामान्ययोः किं बलीय इति चिन्त्यते । विशेषाभावादनियमः । मुख्यत्वप्राधान्याभ्यां वा देवताप्राबल्यं मन्वानस्योत्तरम्—'हविषस्त्यज्यमानत्वात्प्रत्यासत्तिर्हि कर्मणि ॥ उद्देश्यमात्ररूपत्वाद्देवता दुपस्थिता ॥' यच्च प्रत्यासन्नं तेनैवोपस्थितं विध्यन्तमासाद्य निराकाङ्क्षं कर्म न बहिरङ्गभूतं[2] तद्देवतोपस्थापितमपेक्षते । यद्यपि प्रैतिपादितार्थकत्वा[3]द्देवता मुख्या तथापि तत्स्वरूपवेलायामाकाङ्क्षाभावादनतिदेशः, कर्मविध्युत्तरकालं तु प्रत्यासत्तेर्हविःसामान्यं बलीयः, प्राधान्यं तु देवताया नवमे निकरिष्यते । किंचौषधे सांनाय्यधर्मास्तत्र चौषधधर्माः सर्वे बाध्येरन् असंभवात् । यथायथं तु प्रा न कस्यचिद्बाधः तस्माद्धविः सामान्यं बलीयः ॥

कपिञ्जलनयः यत्रैकमनुपादाय द्विबहूपादानाशक्तिः, इहत्वेकानुपादानेऽपि द्विबहूपादानं संभवति । देवताया उपादानं शब्देनोद्देशः । ततश्चैकवचनान्तशब्दानुपादानेऽपि द्विबहुवचनान्तशब्दोपादानसंभवान्न कपिञ्जलाधिकरणन्याय इति श —**कथमिति । वाक्यशेषादिति ।** 'अग्नये ध्रियस्वेति सोऽग्नये ध्रियत' इति वाक्यशेषादग्नेरेकत्वं तथा 'असुमे दित्यं स्वेन भागधेयेनोपधावती'तिवाक्यशेषादादित्यस्यैकत्वमिति भाष्ये उक्तमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—लिङ्गस्य प्रयाजादेर याादिसाधारण्यात्सौर्यादिष्वाग्नेयविध्यन्तविकल्पः स्यादिति ॥

विप्रतिपत्तौ० ॥ ३२ ॥ ऐन्द्र इति । 'ऐन्द्रमेकादशकपालं निर्वपे'दित्यैन्द्रपुरोडाशे आग्नेये पयसि च किमौष सांनाय्यविध्यन्तयोरनियम उतैन्द्रे सान्नाय्यस्याग्नेये चौषधस्याथवा विपरीतमिति संशयः । तदर्थंच किं देवतासामान्य विःसामान्ययोः समबलत्वमुत देवतासामान्यं बलीयः अथवा हविःसामान्यमिति संशयनिष्कर्षः । यदि सौर्यादौ देव सामान्यादाग्नेयविध्यन्तस्तदैन्द्रपुरोडाशादावपीत्युत्थितेः संगतिः । **विशेषेति ।** द्रव्यदेवतयोर्यागनिर्वर्तकत्वेन विशेषा वादित्यर्थः । **मुख्यत्वेति ।** प्रथमोपस्थितप्रातिपदिकार्थत्वेन देवताया मुख्यत्वं 'तृप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तर्पयती' कर्मणो देवतातृप्तिहेतुत्वश्रवणाद्देवतायाः दातृत्वश्रवणाच्च प्राधान्यं ततो देवतायाः प्रबलत्वात्तत्साहश्यमेव प्रबलमित्यर्थः **हविष इति ।** देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मके यागे त्याग एव प्रधानं उद्देशस्तु गुणभूतः । तथाच प्रधानभूतत्यागान्वया व्यस्य कर्मणा प्रत्यासत्तिः देवतायास्तु गुणभूतोद्देशान्वयात्कर्मविप्रकर्ष इत्यर्थः । **उद्देशेति ।** उद्देशमात्रेण रूप्यते निरूप्य इत्युद्देशमात्ररूपं तत्वाद्देवता आराद्दूरे उपस्थितेत्यर्थः । उद्देशमात्रेण देवता उपकरोति हविस्तु स्वरूपेणैव यागशरीरं निर्व यतीत्यपि प्राबल्यमनेन सूचितम् । अस्तु प्रत्यासत्तिरतः किमित्यत आह—**यच्चेति । तथापीति ।** पदार्थप्रतीतिस प्रातिपदिकार्थत्वाद्यद्यपि देवतायाः प्रथमप्रतीतिरिति मुख्यत्वं तथापि तद्दशायामितिकर्तव्यताकाङ्क्षाभावान्न तत्सामान्यप्र क्तविध्यन्तातिदेशः । यदा चेतिकर्तव्यताकाङ्क्षाकर्मविध्युत्तरकाले तदा प्रत्यासत्त्या हविष एव प्रथमोपस्थितिरिति तत्सामा बलीय इत्यर्थः । **किंचेति ।** पुरोडाशे सर्वेषां सांनाय्यधर्माणां दोहनादीनां पयसि च सर्वेषामौषधधर्माणामवहननादी नामाकाङ्क्षितत्वेन द्वारासंभवाद्बाधः स्यात् पुरोडाशे औषधधर्माणां पयसि सांनाय्यधर्माणां च प्राप्तौ सर्वेषामपेक्षितत्वेन कस्यापि बाध इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—देवतासामान्यहविःसामान्यबलाबलविप्रतिपत्तौ हविषः सामान्येन विध्यन्तो नियम्ये कर्मणो हविस्त्यागस्य त्यज्यमानहविर्निरूप्यत्वादिति ॥

---

१ दौषधस्येति संशयः तदर्थं च. २ भूतदेवतोप. ३ प्रातिपदिकार्थत्वात्.

शतकृष्णलाख्यहिरण्य औषधधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १८ ॥

हिरण्यमाज्यधर्मस्तेजस्त्वात् ॥ ३५ ॥ [धर्मानुग्रहाच्च ॥ ३६ ॥ औषधं वा विशदत्वात् ॥ ३७ ॥ चरुशब्दाच्च ॥ ३८ ॥ तस्मिंश्च श्रपणश्रुतेः ॥ ३९ ॥]

कृष्णलेषु घृतस्योत व्रीहेस्तेजोयुतेर्भवेत् ॥ घृतस्य मैवं वैशद्याच्चरुशब्दयुतेस्तथा ॥ २१ ॥

कृष्णलचरावाज्यौषधयोः कस्य विध्यन्तः स्यादुज्ज्वलत्वसामान्यादाज्यस्य विशदत्वादौषधवाचिचरुशब्द[१]प्रयोगाच्चौषधधर्माः ॥

मधूदक उपांशुयाज्यधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १९ ॥

मधूदके द्रवसामान्यात्पयोविकारः स्यात् ॥ ४० ॥ [आज्यं वा वर्णसामान्यात् ॥ ४१ ॥ धर्मानुग्रहाच्च ॥ ४२ ॥ पूर्वस्य चाविशिष्टत्वात् ॥ ४३ ॥]

क्षीरस्याज्यस्य वा नीरे मधुन्यप्यग्रिमो यतः ॥ द्रवत्वं न घृतेऽप्यस्य सत्वाद्वर्णाच्च संभवात् ॥ २२ ॥

'दधि मधु घृतमापो धानास्तण्डुला उदक'मित्यत्र मधूदकयोः पयः प्रवर्तेतोताज्यं वेति संदेहे स्वाभा[२]विकद्रवत्वसामान्यात्पयः । नैवम् । असत्यपि च स्वाभाविकद्रवत्वेऽग्निसंयोगादाज्येऽपि द्रवत्वसद्भावाद्वर्णसामान्याधिक्यात्पयोधर्माणां च दोहनादीनामसंभवादुत्पवनादीनां च संभवादाज्यविध्यन्तः— 'वर्णसाम्यस्य चाधिक्याद्द्रवत्वस्याविशेषतः ॥ अनुग्रहाच्च धर्माणामाज्यधर्म मधूदकम् ॥' इति श्रीशास्त्रदीपिकायामष्टमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

हिरण्यमाज्यधर्मस्तेजस्त्वात् ॥ ३५ ॥ कृष्णलेति । 'प्राजापत्यं घृते चरुं निर्वपेच्छतकृष्णलमायुष्कामः' इति कृष्णलचरौ उज्ज्वलत्वविशदत्वरूपस्याज्यौषधोभयसाम्यस्य विद्यमानत्वात्कस्य विध्यन्तः स्यादिति विचार्यत इत्यर्थः । यदि धर्मबाधप्रसङ्गान्नैन्द्रपुरोडाशे सांनाय्यविध्यन्तस्तर्हि कृष्णलचरावपि ततएव नौषधविध्यन्त इत्युत्थितेः संगतिः । **उज्ज्वलत्वेति** । औषधविध्यन्तप्राप्तौ अवहननादिधर्मबाधः स्यादिति धर्मबाधोपोद्बलितत्वादुज्ज्वलत्वं विशदत्वापेक्षया प्रबलमित्युपांशुयाजधर्म इति भावः । उज्ज्वलत्वं च 'तेजो वा आज्य'मिति तेजस्त्वसंस्तवात्स्निग्धत्वाच्चावगम्यत इति द्रष्टव्यम् । विशदत्वस्योपोद्बलकमाह—**औषधेति** । चरुशब्दस्य चौदनगतत्वेन प्रथमोपस्थिततत्वात्तदुपोद्बलितेन विशदत्वेन प्रथममौषधविध्यन्ते निश्चिते पश्चाद्भाविधर्मबाधो न्यायप्राप्तत्वाददोष इत्यर्थः । विशदं विभक्तावयवमिति 'भक्ष्येण मिश्रीकरण'मित्यत्र हरदत्तः । सूत्रार्थस्तु—हिरण्यमाज्यधर्मः स्यात्तेजस्त्वात् हिरण्यमश्वानां तेजः, आज्यमपि गवां तेजः सारभूतमिति तेजस्त्वं भवति साधारणम् ॥

मधूदके० ॥ ४० ॥ दधीति । चित्रायामिष्टौ श्रूयमाणे 'दधि मधु घृतमापो धानास्तण्डुला उदकं तत्सृष्टं प्राजापत्य'मित्यत्र मधूदकयोः किं सांनाय्यविध्यन्तः उतोपांशुयाजविध्यन्त इति संशयः । हिरण्यवन्मधूदकयोरपि नाज्यधर्मप्रवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । **स्वाभाविकेति** । द्रवत्ववद्वर्णतो नातिसाम्यमिति भावः । नच यो गुण उत्पत्तौ दृश्यते स तस्य स्वाभाविकः यथा घटस्य श्यामता तथाज्यस्यापि द्रवत्वं स्वाभाविकमेवेति वाच्यम् । करकाकाठिन्यादौ व्यभिचारान्नैवमिति । हविरवस्थायां हि साम्यमपेक्षितम् । विलीनावस्थापन्नमेव हविरिति तद्दशायां द्रवत्वस्य सद्भावात्स्वाभाविकत्वकृतो विशेषोऽकिंचित्कर इति भावः । एवं द्रवत्वतौल्ये वर्णसाम्यमधिकमित्याह—**वर्णेति** । उक्तमर्थं संगृह्णाति—**वर्णसाम्यस्येति** ॥
इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायामष्टमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

---

१ चरुशब्दसंयोगाच्च तद्धर्माः. २ प्रवर्तेतामाज्यं वेति स्वाभा.

अष्टमाध्याये द्वितीयः पादः।

ऐष्टिकसौत्रामण्योरैष्टिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १ ॥

वाजिनेषु सोमपूर्वत्वं सौत्रामण्यां च ग्रहेषु ताच्छब्द्यात् ॥ १ ॥ [अनुवषट्काराच्च ॥ २ ॥ समुपहूय भक्षणाच्च ॥ ३ ॥ क्रयणश्रपणपुरोरुगुपयामग्रहणासादनवासोपनहनं च तद्वत् ॥ ४ ॥ हविषा वा नियम्येत तद्विकारत्वात् ॥ ५ ॥ प्रशंसा सोमशब्दः ॥ ६ ॥ वचनानीतराणि ॥ ७ ॥ व्यपदेशश्च तद्वत् ॥ ८ ॥ पशुपुरोडाशस्य च लिङ्गदर्शनम् ॥ ९ ॥]

सुरावाजिनयोः सोमस्येष्टेर्वा सोमशब्दतः ॥ आद्यो मैवं हविःसाम्यात्सोमशब्दः प्रशस्तये ॥ १ ॥

वाजिनयागे सौत्रामण्यङ्गभूतेषु चाश्विनग्रहादिषु किं सौमिको विध्यन्त उतैष्टिक इति संश 'सोमो वै वाजिनं सुरासोम' इत्यसोमे सोमशब्दस्तद्धर्मातिदेशार्थोऽग्निहोत्रशब्दवत् । तस्मात्सौमिकः । प्रशंसार्थस्त्वयं सोमशब्दो न विधानार्थो विध्यश्रवणात्तद्धविःसामान्यादैष्टिके वाजिने पयो विध्यन्तः सुराग्रहेषु चौषधः ॥

पशौ सांनाय्यधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ २ ॥

पशुः पुरोडाशविकारः स्याद्देवतासामान्यात् ॥ १० ॥ [प्रोक्षणाच्च ॥ ११ ॥ पर्यग्निकरणाच्च ॥ १२ ॥ सांनाय्यं वा तत्प्रभवत्वात् ॥ १३ ॥ तस्य च पात्रदर्शनात् ॥ १४ ॥]

पुरोडाशस्य सांनाय्यस्य वा धर्मः पशौ यतः ॥ देवैक्यमाद्यस्तस्मान्नो हविर्जन्मादिसाम्यतः ॥ २ ॥

पशावग्नीषोमीये दर्शपूर्णमासयोः प्रवृत्तिरित्युक्तं तत्र देवतासामान्यादग्नीषोमीये पुरोडाशः प्रवर्तते हविःसामान्यमपि पुरोडाशेनैव विद्यते द्वयोरपि घनत्वात् सांनाय्यं वा प्रवर्तते हविःसाम

वाजिनेषु सोमपूर्वत्वं० ॥ १ ॥ पूर्वपादे स्पष्टलिङ्गातिदेश उक्तः । तद्धितेन देवतानिर्देशैकदेवताकत्वनिर्वपत्यादी स्पष्टत्वादिह त्वस्पष्टलिङ्गातिदेश इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । वाजिनादौ वक्ष्यमाणलिङ्गानां यथाकथंचिदुपपादनीयत्व ज्झटिलप्रतीतेश्चास्पष्टता । **वाजिनेति** । चातुर्मास्येषु 'वाजिभ्यो वाजिन'मिति विहिते वाजिनयागे सौत्रामण्यङ्गभूते 'आश्विनं गृह्णाति' 'सारस्वतं गृह्णाति' 'ऐन्द्राग्नं गृह्णाती'ति श्रुतेषु ग्रहेषु चेत्यर्थः । सोमो वा इति नामधेयस्य प्रबलत्वा द्विरोधे चोदनालिङ्गातिदेशो न प्रवर्तेत इति भावः । अर्थवादगतस्य सोमशब्दस्य वाचनिककतिपयधर्मनिबन्धनं वा प्र क्षाद्यवगतं वा सिद्धमेव सादृश्यमादाय स्तुत्यर्थतयोपपत्तेः विध्युद्देशगताग्निहोत्रशब्दवत्साध्यसादृश्यपरत्वे प्रमाणाभावा तिदेशकत्वमिति सिद्धान्तमाह—**प्रशंसेति । हविरिति** । वाजिनस्य पयोजन्यत्वात्सुरायाश्च व्रीहिजन्यत्वादित्यर्थः यद्यपि पयोजन्यत्वं पयस्येवासत्वान्न सामान्यधर्मस्तथाप्युत्तराधिकरणे वक्ष्यमाणरीत्या संबन्धित्वेन स्मारकं भवतीति द्र व्यम् । तदेतदभिप्रेत्य सूत्रकारेणोक्तं 'हविषा वा नियम्येत तद्विकारत्वा'दिति । अत्र सोमशब्दस्यार्थवादगतत्वादनति शकत्वमिति स्थितेऽपि सप्तमे 'उपशयो यूपो भवती'त्यत्र पृथगाख्यातश्रवणाद्विधायकतयैव यूपशब्दस्यातिदेशकत्वमाश पृथगाख्यातश्रवणेऽपि पुरुषव्यापाराद्यश्रवणाद्विध्यन्तरैकवाक्यत्वाच्च विधायकत्वाभावादनतिदेशकत्वमित्यपुनरुक्तिः । सू र्थस्तु—वाजिने सौत्रामणिग्रहेषु च सोमप्रकृतिकत्वं सोमशब्दवत्त्वात् ॥

पशुः पुरोडाशविकारः स्यात्० ॥ १० ॥ सामान्यत इष्टिविकारत्वे सिद्धे तद्विशेषचिन्तावसर इत्यभिप्रेत्येष्टिविका रत्वमुक्तं स्मारयति—**पशाविति** । वाजिनस्य सांनाय्यविकारत्वेऽपि पशोर्न तद्विकारत्वं किंतु सुराग्रहवदौषधविकारत मित्युत्थानात्संगतिः । **तत्रेति** । नच देवतासामान्याद्धविःसामान्यस्य बलवत्त्वात्पयोविकारत्वं शङ्कनीयम् । पयःसदृ पशुरिति कस्यापि प्रतीत्यभावेन पयःसाम्यस्यैवासिद्धेरिति भावः । **ननु** देवतासामान्यादप्युपांशुयाजविध्यन्तः कि स्यादित्यत आह—**हविरिति** । हविःसामान्याधिक्यात्पुरोडाशविध्यन्त एवेत्यर्थः । नहि प्रत्यक्षमेव सादृश्यं ग्राह्यमि

---

१ चाश्विनादिग्रहेषु.

न्यात्। सांनाय्यं हि पशुतः प्रभवति पशुरपि पशुप्रभवः संबन्धित्वाच्च पशुसांनाय्ययोः पशुः प्रतीतः सांनाय्यमुपस्थापयति। सांनाय्यपात्रं चोखा पशौ दृश्यमाना तत्प्रकृतित्वं सूचयति॥

पशौ पयोधर्मातिदेशाधिकरणम्॥ ३॥

दध्नः स्यान्मूर्तिसामान्यात्॥ १५॥ [पयो वा कालसामान्यात्॥ १६॥ पश्वानन्तर्यात्॥ १७॥ द्रवत्वं चाविशिष्टम्॥ १८॥]

दध्नोऽत्र पयसो वाद्यो घनत्वस्य समत्वतः॥ द्रवत्वासत्तिकालेभ्यो धर्मः स्यात्पयसः पशौ॥ ३॥

तत्रापि दध्नो विकारः स्याद्घनत्वसामान्यात्पयसो वा। तद्धि साक्षात्पशुप्रभवं दधि तु तद्व्यपेतम्। पशुर्हि साक्षात्पशुप्रभवः। गतिमत्त्वं च पशुपयसोस्तुल्यं तदधिकं दधितः पयसः॥

आमिक्षायां पयोधर्मातिदेशाधिकरणम्॥ ४॥

आमिक्षोभयभाव्यत्वादुभयविकारः स्यात्॥ १९॥ [एकं वा चोदनैकत्वात्॥ २०॥ दधिसंघातसामान्यात्॥ २१॥ पयो वा तत्प्रधानत्वाल्लोकवत्, दध्नस्तदर्थत्वात्॥ २२॥ धर्मानुग्रहाच्च॥ २३॥]

द्वयोर्दध्नोऽथ पयस आमिक्षायां द्विजत्वतः॥ द्वयोर्दध्नो घनत्वेन प्राधान्यात्पयसो भवेत्॥ ४॥

आमिक्षायागः सांनाय्यविकार इत्यसंदिग्धं दध्नः पयसो वेति चिन्त्यते—'दधि क्षीरं च संसृष्टमामिक्षेत्यभिधीयते॥ उभयोश्च रसस्तस्यां दृश्यतेऽतो द्वयात्मिका॥ विशेषाग्रहणात्तस्मादुभयोर्विकृतिर्भवेत्॥ तप्ते पयसिवाक्ये तु सप्तम्या गुणतः पयः॥ दधि द्वितीयानिर्देशात्प्रधानं तेन सा पदम्॥ दध्येव प्रतिनिर्दिश्य तेन बध्नाति देवताम्॥ दध्येवातो हविस्तस्मात्सायंदोहविकारता॥ पयसस्तु प्रधानत्वं तत्र कर्मसमाप्तितः॥ दध्ना हि नीयमानेन तदेव व्याप्यते पयः॥ कर्मतोऽपि प्रधा-

---

नियमः किंतु सादृश्यमात्रमित्यभिप्रेत्याह—**सांनाय्यं हीति**। ननु अस्तु हविःसामान्यस्य तुल्यत्वं तथापि देवतासामान्याधिक्यात्पुरोडाशविध्यन्त एव युक्त इत्यत आह—**संबन्धित्वाच्चेति**। जन्यजनकभावेनेति शेषः। तथाच हविःसामान्यं तुल्यं देवतासामान्यं च दुर्बलं हविर्गतसंबन्धित्वं चाधिकम्। यद्यपि जन्यजनकत्वाभावेन संबन्धित्वं सादृश्यरूपत्वाभावान्न लिङ्गं तथापि प्रकृतिविशेषस्मारकतया विध्यन्तनियामकमिति भावः। लिङ्गदर्शनमप्याह—**सांनाय्यपात्रं चेति**। यदि पशूखाश्रयेदित्युखा श्रूयमाणा सांनाय्यप्रकृतित्वं सूचयतीत्यर्थः॥

दध्नः स्यात्०॥ १५॥ पूर्वोक्तसांनाय्यविकारत्व एव विशेषचिन्तनात्संगतिः। **घनत्वेति**। पशुप्रभवत्वस्य तुल्यत्वाद्घनत्वस्य चाधिक्याद्दधिविध्यन्त इत्यर्थः। पशुप्रभवत्वमात्रं न लिङ्गं किंतु साक्षात्पशुप्रभवत्वमित्यभिप्रायेणाह—**पयसो वेति**। **तदधिकमिति**। दध्नो घनत्वमात्रं पयसस्तु साक्षात्पशुप्रभवत्वं गतिमत्त्वं चोभयमित्यर्थः॥

आमिक्षोभयभाव्यत्वात्०॥ १९॥ पशोर्दधिविकारत्वाभावेऽप्यामिक्षाया दधिविकारत्वं स्यादित्युत्थितेः संगतिः। नन्वनेकदेवताकत्वेनामिक्षाया अग्नीषोमीयादिविकारत्वादियं चिन्तानुपपन्नेत्यत आह—**आमिक्षेति**। 'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षे'त्यामिक्षायागे द्रव्यसामान्यात्सांनाय्यविकारत्वेन संदेह इत्यर्थः। **दध्न इति**। किमुभयविकार उत दध्नोऽथवा पयस इति चिन्त्यत इत्यर्थः। **ननु** विध्यन्तद्वयसमुच्चयस्य विध्यन्ताधिकरणे विकल्पस्याध्यायाद्ये च निराकरणादुभयविकारत्वपक्षोऽनुपपन्न इत्याशङ्क्य यत्र हविष एकत्वं तत्र माभूद्विध्यन्तद्वयमिह तु हविष एव द्विरूपत्वाद्युक्तं विध्यन्तद्वयमित्यभिप्रेत्याह—**दधीति**। मधुराम्लोभयरूपदर्शनादामिक्षा दधिपयोरूपद्रव्यद्वयात्मिका, तस्मादुभयाकाङ्क्षाबलाद्विशेषाभावादुभयविकारत्वमित्यर्थः। अविशेषे हि उभयरूपत्वादुभयविकारत्वं स्यात्। अस्ति तु विशेष इति द्वितीयपक्षं गृह्णाति—**तप्ते पयसीति**। अस्मिन्वाक्ये सप्तम्या पयोगुणतः सार्वविभक्तिकस्तसिर्गुण इत्यर्थः। दधि तु द्वितीयया प्रधानं प्रधानपरामर्शि च सर्वनाम तेन सा वैश्वदेवीत्यत्र तत्पदं दध्ना देवतां संबध्नाति संयोजयति तस्माद्देवतासंयोगाद्दध्येव हविरिति दधिविकारत्वमेवेत्यर्थः। सिद्धान्तमाह—**पयसस्त्विति**। भवेदेवं यदि दधि प्रधानं स्यात् न त्वेतदस्ति कर्मभूतस्यापि दध्नः पयस्येव पर्यवसानादित्यर्थः। तदेवाह—**दध्नाहीति**। 'मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छती'त्यत्र दण्डेनाभिप्रीयमाणमैत्रावरुणवत्पयसश्च दधितोऽपि प्राधान्यं तस्यैव सर्वनामनिर्देश इत्यर्थः। सप्तमी चागारे गावो वास्यन्तामितिव-

नत्वं तस्य स्यात्संप्रदानवत् ॥ सर्वनाम्ना परामर्शस्तस्यैवातोऽवकल्पते ॥ तदेव दधिसंयोगाद्घनीभूत मतो हविः ॥ तस्यैव देवतायोग आमिक्षापि तदेव नः ॥ प्रातर्दोहविकारत्वमामिक्षायास्ततः स्थितम् ॥

द्वादशाहे सत्राहीनयोर्व्यवस्थया धर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सत्रमहीनश्च द्वादशाहः, तस्योभयथा प्रवृत्तिरैककर्म्यात् ॥ २४ ॥ [अपि वा यजतिश्रुतेरहीनभूतप्रवृत्तिः स्यात्, प्रकृत्या तुल्यशब्दत्वात् ॥ २५ ॥ द्विरात्रादीनामैकादशरात्रादहीनत्वं यजतिचोदनात् ॥ २६ ॥ त्रयोदशरात्रादिषु सत्रभूतस्तेष्वासनोपायिचोदनात् ॥ २७ ॥ लिङ्गाच्च ॥ २८ ॥]

अहीनसत्रयोर्द्वादशाहान्तावव्यवस्थितौ ॥ व्यवस्थितौ वाविशेषादाद्योऽन्त्यः स्वस्वलिङ्गतः ॥ ५ ॥

गणेषु द्वादशाहस्येत्युक्तं, द्विविधाश्च गणाः सत्राण्याहीनाश्च । द्वादशाहोऽप्युभयात्मा । तस्यो भयविधस्याप्यनियतात्मना सर्वत्र प्रवृत्तिर्विशेषाभावात् । 'सत्रस्यैव तु सत्रेषु प्रवृत्तिः सत्रसाम्यतः तथाऽहीनेष्वहीनस्य सुसदृक्त्वादिति स्थितम्' ॥

पञ्चदशरात्रादिषु सत्रधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अन्यतरतोऽतिरात्रत्वात्पञ्चदशरात्रस्याहीनत्वं कुण्डपायिनामयनस्य च तद्भूतेष्वहीनत्वस्य दर्शनात् ॥ २९ ॥ [अहीनवचनाच्च ॥ ३० ॥ सत्रे वोपायिचोदनात् ॥ ३१ ॥ सत्रलिङ्गं च दर्शयति ॥ ३२ ॥]

किं पञ्चदशरात्रस्य कुण्डपाय्ययनस्य च ॥ अहीनत्वं सत्रता वाऽतिरात्रैकत्वतोऽग्रिमः ॥ ६ ॥
उपायिलिङ्गतः सत्रे प्रबलं विधिवाक्यगम् ॥ सत्रान्तरेभ्योऽहीनत्वलिङ्गेनैतत्प्रशस्यते ॥ ७ ॥

पञ्चदशरात्रस्य कुण्डपायिनामयनस्य च किं सत्रविकारत्वमुताहीनविकारत्वमिति चिन्त्यते तदर्थं च किमनयोरहीनत्वमुत सत्रत्वमिति विचार्यते । 'तत्रोपर्यतिरात्रत्वाद्द्विरात्रादिवदेतयोः

द्वार्ष्टिकाधारत्वमादाय प्रधानेऽप्यविरुद्धेति ध्येयम् । पयस एवामिक्षात्वे काठिन्यं न स्यादित्यत आह—**दधिसंयोगादिति** । पयस एव दधिसंयोगाद्घनीभूतामिक्षाभावः । नैतावता दध्न आमिक्षात्वम् । तथाच तस्यैव घनीभूतस्यामिक्षा शब्दवाच्यस्य तच्छब्देन तद्देवतासंयोगात्पयोविकारत्वमित्यर्थः । प्रातर्दोहविकारत्वमित्यनेनामिक्षायागस्य सद्यस्कालत्वम् उपपन्नमिति दर्शयति । चतुर्थे दध्नः प्राधान्येऽपि आमिक्षैव दध्यानयनप्रयोजिका न वाजिनमिति सिद्धे पयःप्राधान्यमत्र वस्तुगतिमनुसृत्य व्यवहृतमिहैव विशेषातिदेशसिद्ध्यर्थं पयःप्राधान्यं साधनीयमित्यपुनरुक्तिः । सूत्रार्थस्तु—आमिक्षा दधि पयोजन्यत्वादुभयविकार इति ॥

सत्रमहीनश्च० ॥ २४ ॥ द्विविधाश्चेति । सत्राहीनविवेकश्चानुपदमेव वक्ष्यमाणो ज्ञेयः । आमिक्षाया विशेषद्व णादुभयविकारत्वाभावेऽपि अहर्गणेषूभयविकारत्वमव्यवस्थयेत्युत्थितेः संगतिः । **विशेषाभावादिति** । द्वादशाहवदि कल्प्यमानस्य प्रकृतिवच्छब्दस्य सत्राहीनोभयसाधारण्यादुभयधर्माणामव्यवस्थया सौर्यादावभिमर्शनद्वयवत्प्राप्तिरित्यर्थः । **सत्रस्यैवेति** । सदृशत्वात्प्रकृतिवच्छब्दः कल्प्यमानः सत्रात्मकाहर्गणेषु सत्रद्वादशाहवदिति अहीनात्मकेष्वहीनद्वादश हवदिति च भेदेनैव सादृश्यात्कल्प्यते अभिमर्शने तु नैवं व्यवस्थापकमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—सत्राहीनोभयरूपस्य द्वादशाहस्य गणेष्वव्यवस्थया प्रवृत्तिः स्याद्द्वादशाहरूपकर्मण एकत्वादिति ॥

अन्यतरतोऽतिरात्रत्वात्० ॥ २९ ॥ अहीनत्वात्कुण्डपायिनामयने पञ्चदशरात्रे च पूर्वाधिकरणन्यायेनाहीनधर्मप्राप्ति रित्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । पञ्चदशरात्रे इदमाम्नायते 'त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोमस्त्रिरात्रो दशरात्र उदयनीयोऽतिरात्र' इति कुण्डपायिनामयनेऽपि 'मासमग्निहोत्र'मित्यारभ्यान्ते 'दशरात्रो महाव्रतं उदयनीयोऽतिरात्र' इत्येवमाम्नायते । तयोरुभयो रप्यन्त एवातिरात्र आम्नायते नादौ । उपर्यतिरात्रत्वं पञ्चद्विरात्रादौ अहीने दृष्टमित्यनयोरप्यहीनत्वमेव । नच सत्रे यज्ञे कामामिच्छन्ति ते पञ्चदशरात्रमुपेयुरिति पञ्चदशरात्रे कुण्डपायिनामयनेऽपि 'भूतिकामा उपेयु'रित्युपेयचोदनाचोदितत्वात्स त्रत्वमिति वाच्यम् । यदन्यतरतोऽतिरात्रः तेनाहीन इति श्रुत्यैवाहीनत्वचोदनेनाहीनत्वलिङ्गस्य प्रबलत्वादिति भावः । य न्यतरतोऽतिरात्रस्तेनाहीन इत्यस्यार्थवादगतस्य पञ्चदशरात्रे स्वयं सत्रात्मकेऽन्यतरतोऽतिरात्रत्वेनाहीनत्वादुभयरूपत्वादि

अहीनत्वं भवेन्नैवमासनोपायचोदनात् ॥ सत्रसंज्ञान्तकाण्डे च समाम्नातमिदं द्वयम् ॥ तस्मात्सत्रमतः सत्रविध्यन्तोऽत्र प्रवर्तते ॥' इति श्रीशास्त्रदीपिकायामष्टमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

अष्टमाध्याये तृतीयः पादः ।

शुचिदेवक आग्नेयस्य आग्नावैष्णवे चाग्नीषोमीयस्य धर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ १ ॥

हविर्गणे परमुत्तरस्य देशसामान्यात् ॥ १ ॥ [देवतया वा नियम्येत शब्दवत्त्वादितरस्याश्रुतित्वात् ॥ २ ॥]

आग्नावैष्णव आग्नेयविकृतिः शुचिदेवकः ॥ अग्नीषोमीयविकृतिरथवा व्यत्ययो द्वयोः ॥ १ ॥
प्रथमत्वद्वितीयत्वसाम्यादाद्योऽन्तिमो भवेत् ॥ द्विदेवत्वैकदेवत्वसाम्यस्य श्रुतिमत्त्वतः ॥ २ ॥

'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेदभिचरन् सारस्वतं चरुं बार्हस्पत्यं चरु'मिति । तत्र संशयः किं प्रथमस्याग्नेयविध्यन्तस्तृतीयस्याग्नीषोमीयविध्यन्त उत विपरीतमिति । स्थानसामान्यात्प्रथमतृतीययोः प्रथमतृतीयविध्यन्तप्राप्तावुच्यते—प्रथमस्य द्विदेवत्यत्वादाग्नीषोमीयविध्यन्तः, तृतीयस्य चैकदेवत्यत्वादाग्नेयविध्यन्तः, देवतासामान्यमुत्पत्तिवेलायामेव शीघ्रं गम्यते, स्थानसामान्यं तु अन्यापेक्षितत्वाद्विलम्बितत्वाद्दुर्बलं, तस्माद्देवतासामान्यात्प्रथमतृतीययोस्तृतीयस्य प्रथमविध्यन्तः ॥

जनकसप्तरात्रे त्रिवृत्त्वहःसु द्वादशाहधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ २ ॥

गणचोदनायां यस्य लिङ्गं तदावृत्तिः प्रतीयेताग्नेयवत् ॥ ३ ॥ [नानाहानि वा संघातत्वात्प्रवृत्तिलिङ्गेन चोदनात् ॥ ४ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ५ ॥]

त्रिवृत्त्वहःस्वादिमस्य द्वादशाहस्य वाग्रिमः ॥ शाब्दत्रिवृत्त्वतोऽन्त्यः स्यादहःसंघानुसारतः ॥ ३ ॥

जनकसप्तरात्रे श्रूयते 'चत्वारि त्रिवृन्त्यहान्यग्निष्टोममुखानी'ति, तत्र किमेषु पार्ष्ठिकः स्याद्यस्याह्नस्त्रिवृतो विध्यन्तश्चतुर्ष्वप्यावर्तनीय उत त्रिवृदादीनां चतुर्णामपि क्रमेण चतुर्ष्वपि प्रवृत्तिरिति संशये पूर्ववत्संघातसामान्यस्य दुर्बलत्वात्त्रिवृत्त्वसामान्येनाद्यस्यैव प्रवृत्तिः । नैवम् । इह सहचोदितानां

रेभ्यः प्रशस्त इति प्रशंसार्थतयोपपत्तेर्न ततो लिङ्गस्य प्राबल्यमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**नैवमिति** । यद्यप्युभयत्राप्युपेयिचोदने प्रागुदाहृतश्रुतौ दृश्येते । भाष्येऽपि तथैव । सूत्रेऽपि 'सत्रं वा उपेयिचोदना'दित्येवोक्तम्, तथापि शाखान्तरे 'पञ्चदशरात्रमासत'इत्यासिचोदनाप्यस्तीत्यभिप्रायेणासनोपायिचोदनादित्युक्तम् । नन्वन्यतरतोऽतिरात्रत्वादहीनत्वं किं न स्याद्विनिगमनाविरहादित्याशङ्क्योपोद्बलकमाह—**सत्रेति** । समाख्याबलादपि सत्रत्वमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पञ्चदशरात्रस्य कुण्डपायिनामयनस्य चान्यतरतोऽतिरात्रत्वादहीनत्वमन्यतरतोऽतिरात्रभूतेष्वहीनत्वदर्शनादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायामष्टमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

हविर्गणे० ॥ १ ॥ पूर्वत्रास्फुटलिङ्गादनिर्देशो निरूपितः, इहतु प्रबलादतिदेश इति पादभेदः । स्फुटास्फुटलिङ्गज्ञानानन्तरमेतत्प्राबल्यज्ञानमित्यानन्तर्यं च, गणविशेषविषयत्वात्पादान्तरत्वमित्यप्याहुः । चरुमित्यनन्तरमध्वरकल्पायां श्रूयत इति शेषः । **स्थानेति** । क्रमस्य हविःसमवेततया देवतासामान्यात्प्राबल्यमिति भावः । **देवतेति** । प्रथमद्वितीयभावस्येतरनिरूप्यत्वेन विलम्बितत्वान्निरपेक्षतयोत्पत्तिवेलायामेव प्रथमप्रतीतदेवतासामान्यं प्रबलमिति देवतासामान्यात्प्रथमस्थानेऽप्याग्नावैष्णवे तृतीयस्थानाग्नीषोमीयविध्यन्तः तृतीयस्थानेऽपि बार्हस्पत्ये प्रथमस्थानाग्नेयविध्यन्त इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—हविर्गणे परं हविः उत्तरस्य हविषो विकारः स्याद्देशसामान्यादिति ॥

गणचोदनायां० ॥ ३ ॥ **जनकसप्तरात्र इति** । कुसुरुविन्दादयोऽष्टौ सप्तरात्रास्तेष्वयमष्टमो जनकसप्तरात्रस्तत्रेत्यर्थः । **किमेष्विति** । द्वादशाहे पृष्ठ्यः षडहस्त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदश एकविंशत्रिणवत्रयस्त्रिंशस्तोमकस्तत्र किं त्रिवृद्विकारत्वमेषां सप्तरात्रगतानां चतुर्णामह्नां उत त्रिवृदाद्यहश्चतुष्टयविकारत्वमिति संशय इत्यर्थः । **पूर्ववदिति** । यद्यपि पूर्वाधिकरणे ग्रन्थकारेण स्थानसामान्यस्य दौर्बल्यमुक्तं न संघातसामान्यस्य तथापि प्रथमादिलक्षणस्थानसामान्यस्यापि संघातवर्तितानिबन्धनत्वादेवमुक्तमित्यविरोधः, यद्वा मूलग्रन्थेषु संघातसामान्यस्यापि पूर्वत्र दौर्बल्यमुक्तमिति तदभिप्रायमिदम् । अनेनैव पूर्ववदुत्थितेः संगतिरपि सूचिता । पूर्वत्रापि संघातस्य न संघातत्वेन दौर्बल्यं किंत्वशाब्दतया प्रचयगम्यत्वादिह तु न प्रचयगम्यः संघातः किंतु चत्वारीति शब्दगम्यस्ततो न दुर्बल इति सिद्धान्तमाह—**नैवमिति** । ननु संघातत्रिवृत्त्वयोरुभयो-

संघातोऽपि शाब्दः त्रिवृत्त्वमपि । तत्र संघातसामान्यं प्रधानगतं तदङ्गभूतस्तोत्रीयागतात्त्रिवृत्त्वाद् लीय इति तद्वशेन चतुर्णामपि पृष्ठ्याद्यानां चतुर्षु प्रवृत्तिः । एवंचाग्निष्टोममुखानीत्येष वादो युज्य आद्यस्याग्निष्टोमत्वात् । अन्यथा सर्वेषामग्निष्टोमत्वं स्यात् । तत्राग्निष्टोममुखानीति न घटते ॥

षट्त्रिंशद्रात्रे षडहधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ३ ॥

कालाभ्यासे च बादरिः कर्मभेदात् ॥ ६ ॥ [तदावृत्तिं तु जैमिनिरह्नामप्रत्यक्ष-संख्यत्वात् ॥ ७ ॥]

चत्वारः षडहा द्वादशाहस्य षडहस्य वा ॥ चतुर्विंशतिसंख्यार्थमाद्योऽन्त्यः षडहश्रुतेः ॥ ४ ॥

षट्त्रिंशद्रात्रे श्रूयते 'षडहा भवन्ति चत्वारो भवन्ती'ति । तत्र विचार्यते—किमेतेषु चतुर्विं त्यामहःसु द्वादशाहिकस्य दशरात्रस्य विध्यन्तस्य प्रवृत्तिरुत षडहस्यैव चतुरावृत्तिरिति । तत्र— 'चतुर्विंशतिरेतानि चत्वारः षडहा इति ॥ चोद्यन्तेऽहानि तेनैषु द्वादशाहः प्रवर्तते ॥' उच्यते— 'चतुर्विंशतिसंख्योऽत्र गणः साक्षान्न चोद्यते ॥ चतुःसंख्यैस्तु षडहैरनुमानेन गम्यते ॥ चतुःसंख्या षडहाः प्रत्यक्षेणैव चोदिताः ॥ तस्मात्षडहविध्यन्तः शीघ्रमत्रावगम्यते ॥'

संस्थाशब्देषु द्वादशाहिकधर्मातिदेशाधिकरणम् ॥ ४ ॥

संस्थागणेषु तदभ्यासः प्रतीयेत कृतलक्षणग्रहणात् ॥ ८ ॥ [अधिकाराद्वा प्रकृतिस्तद्विशिष्टा स्यादभिधानस्य तन्निमित्तत्वात् ॥ ९ ॥]

शतोक्थ्ये ज्योतिषो यद्वा द्वादशाहस्य नामतः ॥ आद्यः समासिनामैतत्संघत्वादन्तिमो भवेत् ॥ ५ ॥

'शतोक्थ्यं भवति शतातिरात्रं भवती'ति श्रुतं तत्र संशयः—किं ज्योतिष्टोमस्य शतकृत्वोऽभ्य

रपि शाब्दत्वाद्विनिगमनाभाव इत्यत आह—**तत्रेति । अङ्गभूतेति** । त्रिवृत्त्वस्य स्तोत्रीयासंख्यारूपत्वादिति **अन्यथेति** । षडहे आद्यस्याग्निष्टोमत्वात्तस्यैव चतुर्षु प्रवृत्तौ चतुर्णामप्यग्निष्टोमत्वादग्निष्टोममुखानीति वादो न स्याच्च प्रवृत्तावाद्यस्यैवाग्निष्टोमत्वमित्यग्निष्टोममुखानीति वाद इत्यर्थः । अत्र चतुर्णां प्रवृत्तावपि वाचनिकत्रिवृत्त्वविरोधात्पञ्च त्वादयो न प्रवर्तन्ते किंतु तद्व्यतिरिक्तो विध्यन्त इति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—चत्वारि त्रिवृन्तीत्यादिगणचोदनायां यस्य त्रि दादेर्लिङ्गं तस्यैवावृत्तिः प्रतीयते आग्नेयवत् यथा पूर्वत्र बार्हस्पत्य आग्नेयविध्यन्तस्तद्वदिति ॥

कालाभ्यासे च ॥ ६ ॥ पूर्वत्र यथा चतुर्णां द्वादशाहिकानामह्नां प्रवृत्तिस्तथात्रापि द्वादशाहिकदशरात्रस्येत्युत्था तसंगतिः । **तत्रेति** । तत्राह्नां चतुर्विंशतिसंख्यां स्वाभाविकीं सिद्धां कृत्वा किं तेषु चतुर्विंशतिसंख्याकेष्वहःसु द्वादशाहि दशरात्रविध्यन्तप्रवृत्तिरुत षाडहिकविध्यन्तप्रवृत्तिरिति न विचारः । सिद्धान्ते प्रसिद्धषडहाभ्यासेन संख्यापूरणमित्यङ्गीक रात् । नच सिद्धान्तेऽपि प्रकरणान्तरन्यायेन प्रसिद्धषडहापेक्षया कर्मान्तरत्वान्न षडहावृत्तिः किंतु कर्मान्तरेष्विव षडहविध्यन्तमात्रस्यैवावृत्तिः । एवंच चतुर्विंशतिसंख्यापि मुख्यैव नाभ्यासनिबन्धनेति वाच्यम् । एवंजातीयकेषु कर्म दाभावात् । उक्तंहि—'भिद्यते भावनामात्रं धात्वर्थो नायजिश्रुतेः । नाम्ना हि तदुपादानमासनोपायिचोदने' इति । तत कर्मभेदाभावात्षडहस्यैव चतुर्वारमावृत्तिर्न विध्यन्तमात्रस्य । तस्मादयमत्र विचारनिष्कर्षः—किमत्र चतुर्विंशतिसंख्याक न्यहानि विधीयन्ते, ततश्च तेषु द्वादशाहिकदशरात्रविध्यन्तप्रवृत्तिरिति, उत नात्राहानि विधीयन्ते किंतु प्रसिद्धषडहस्यै चतुर्वारमावृत्तिमात्रमिति । चतुर्विंशत्यामहःस्विति न धर्मिनिर्देशः किंत्विदमपि पूर्वपक्षकोट्यन्तर्गतं बोध्यम् । **चतुर्विंश तिरिति** । षडहावयवभूतषट्शब्दात्षट्संख्या प्रतीयते, तेषां च षट्संख्यायुक्तानां चत्वार इति पुनश्चतुष्ट्वबलात्प्रतीता चतुर्विंशतिसंख्याकान्यहान्येवात्र चोद्यन्ते तेषु द्वादशाहविध्यन्तः प्रवर्तते, तत्रापि दाशमिकन्यायेन प्रायणीयोदयनीयौ वर्जयित्वा मध्यमो दशरात्रः प्रवर्तेत इत्यर्थः । **उच्यत इति** । साक्षाच्चतुर्विंशतिवाचकशब्दाभावाच्चतुःसंख्यैः षडहैश्चतु विंशतिसंख्योऽहर्गणोऽनुमानेन विधेयः । अनुमानं च प्रत्यक्षश्रुतेन षडहशब्देन तत्प्रवृत्तौ निश्चितायां न प्रवर्तेते । तत चत्वारो भवन्तीत्यपि प्रथमप्रतीतषडहानामेवावृत्तिपरमिति चतुःसंख्याः प्रसिद्धषडहा एव विधीयन्ते न चतुर्विंशतिसंख्यो गण इत्यर्थः । **तस्मादिति** । षडहानामेवावृत्तिविधौ स्वयमेव षडहविध्यन्तो गम्यते इत्यर्थः । **नत्वेत**द्वाक्यपर्यालोचनया षडहविकारत्वभ्रमः कर्तव्यः कर्मभेदाभावस्य प्रागुपपादितत्वादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—कालाभ्यासे कालशब्देन षडहा दिभिरहोभिः संमतानि कर्माण्युच्यन्ते तेषामभ्यासेऽपि बादरिराचार्यः कर्मभेदाद्द्वादशाहिकानां प्रवृत्तिरिति मन्यत इति ॥

संस्थागणेषु० ॥ ८ ॥ **तत्रेति** । शतोक्थ्यमित्यादौ किं ज्योतिष्टोमानुवादेन कृत्वर्थतया शतकृत्वोऽभ्यासो विधीयते

उत द्वादशाहप्रवृत्तिरिति । तत्रोक्थ्यादिशब्दानां ज्योतिष्टोमनामत्वं मन्वानस्तमेव दूरस्थमप्यनूद्य शताभ्यास उपादेयो गुणो विधीयत इति मन्वानस्तस्यैवाभ्यासमाह—'संस्थानिमित्तास्त्वेते न क्रतोः कस्यापि वाचकाः ॥ संनिध्यभावतः संस्थाविशिष्टगणचोदना ॥' तस्माद्द्वादशाहविध्यन्तः ॥

शतोक्थ्यादौ ज्योतिष्टोमात्स्तोत्रोपचयाधिकरणम् ॥ ५ ॥

गणादुपचयस्तत्प्रकृतित्वात् ॥ १० ॥ [एकाहाद्वा तेषां समत्वात्स्यात् ॥११॥]

शतोक्थ्यादौ स्तोत्रवृद्धिर्गणादेकाहतोऽथ वा ॥ आद्यो गणविकारत्वादन्त्योऽत्र स्तोत्रजन्मतः ॥ ६ ॥

शतोक्थ्यं भवतीत्यत्र द्वादशाहिको दशरात्रो दशकृत्वः प्रवर्तते इत्युक्तं तस्मिंश्च दशरात्रेऽभितो द्वावग्निष्टोमौ तत्र शतोक्थ्ये प्रतिदशकं द्वौ द्वावग्निष्टोमावुक्थ्यसंस्थया वर्धयितव्यौ तत्रागम्यमाने-षूक्थ्यस्तोत्रेषु संशयः किं द्वादशाहिकोक्थ्यस्तोत्रविकारास्तेषु हि केचिद्विशेषाः प्राकृतेभ्यः स्तो-त्रेभ्यो विद्यन्ते उत ज्योतिष्टोमोक्थ्यविकारा इति । तत्र द्वादशाहविकारत्वादस्य गणस्य तदीयेषू-क्थ्याहःसु यान्युक्थ्यस्तोत्राणि तद्विकारत्वमेवास्मिन्नागन्तूनामुक्थ्यस्तोत्राणां युक्तम् । नैतद्युक्तम् । ज्योतिष्टोमे ह्युक्थ्यस्तोत्राणामुत्पत्तिः, द्वादशाहे तु अतिदेशप्राप्तानां तेषामेव विशेषा विहिताः यत्र चोत्पत्तिस्तत एवागमनं युक्तं न यत्रातिदिष्टाः । नहि भिक्षुको भिक्षुकान्तरं याचितुमर्हति सत्यन्य-स्मिन्नभिक्षुके । तस्माज्ज्योतिष्टोमिकानामेवोक्थ्यादीनां प्रवृत्तिः ॥

उत तत्संख्याककर्मान्तरं गणो विधीयते । तत्र गणसामान्याद्द्वादशाहप्रवृत्तिरिति संशय इत्यर्थः । पूर्ववदिहावृत्तिः । इयांस्तु विशेषः—पूर्वत्र षडहावृत्तिः न प्रसिद्धषडहार्था इह तु प्रसिद्धज्योतिष्टोमार्थेत्युत्थितेः संगतिः । **उपादेय इति ।** अनुपादेयत्वे 'फलं चाकर्मसंनिधा'विति न्यायेन कर्मान्तरविधिरेव स्यान्नाभ्यासविधिरिति भावः । **संस्थेति ।** ज्योतिष्टो-मस्यासंनिहितत्वान्न तत्राभ्यासविधिः । नचोक्थ्यादिशब्दैस्तदनुवादसंभवस्तेषां ज्योतिष्टोमनामत्वाभावादित्यर्थः । सूत्रा-र्थस्तु—शतोक्थ्यादिषु संस्थागणेषु ज्योतिष्टोमाभ्यासः प्रतीयेतोक्थ्यादिभिः कृतलक्षणस्य कृततत्संज्ञस्य ज्योतिष्टोमस्य ग्रहणादनुवाद इति ॥

गणादुपचयः० ॥ १० ॥ यदि शतोक्थ्यादौ गणे द्वादशाहविध्यन्तस्तर्ह्युक्थ्यस्तोत्राण्यपि तदीयोक्थ्यस्तोत्रविकारा इत्युत्थितेः संगतिः । **उक्तमिति ।** यद्यपि पूर्वत्र द्वादशाहविध्यन्त इत्येतावन्मात्रमुक्तं तथापि दाशमिकन्यायेन तदीयो दशरात्र एव प्रवर्तते । स च संख्यापूरणार्थं दशकृत्व आवर्तनीय इत्युक्तप्रायमित्यर्थः । **तस्मिन्निति ।** दशरात्रे अभितो द्वावग्निष्टोमौ मध्येऽष्टौ उक्थ्याः केषांचित्सप्तोक्थ्याः तृतीयः षोडशी तत्र प्रतिदशकं द्वावग्निष्टोमौ । तथाच विंशतिरग्निष्टोमाः ते उक्थ्यसंस्थया वर्धयितव्याः । अग्निष्टोमस्तोत्ररूपयज्ञायज्ञीयानन्तरमुक्थ्याख्यस्तोत्रत्रययुक्ताः कार्या इतियावत् । तेष्वा-गम्यमानेषूक्थ्यस्तोत्रेषु किं द्वादशाहिकविकारत्वमुत ज्योतिष्टोमविकारत्वमिति संशय इत्यर्थः । 'सप्तोक्थ्या एकःषोडशी'ति पक्षे च षोडशिन उक्थ्यसंस्थयोपचये कर्तव्येऽपि द्वादशाहस्यैव षोडशिस्तोत्ररहितस्य प्रवृत्तिर्नतु ज्यौतिष्टोमिकस्येति न तत्र विचार इत्यभिप्रेत्याग्निष्टोमेष्वेव संशय उपन्यस्त इति द्रष्टव्यम् । **तत्रेति ।** गणेषु द्वादशाहविध्यन्तस्य संनिहितत्वात्तदी-योक्थ्यविकारत्वमेव युक्तमित्यर्थः । **नैतदिति ।** उक्थ्यशब्दश्रवणमात्रेण प्रकृत्यनपेक्षज्योतिष्टोमगतानामेव प्रथमप्रतीति-रिति तद्विकारत्वमेव न तत्सापेक्षद्वादशाहगतोक्थ्यविकारत्वम् । नहि भिक्षुक इति न्यायादित्यर्थः । नचैवमतिदिष्टविध्यन्तग्रहणं क्वापि न स्यादिति वाच्यम् । आकाङ्क्षाबलाल्लिङ्गविशेषाच्च तदुपपत्तेः । इहतु गणत्वं प्रधानानामह्नामेव लिङ्गं नतु तदङ्गभू-तस्तोत्राणामिति भावः । **उक्थ्यादीनामिति ।** आदिशब्दः शतातिरात्रं भवतीत्यतिरात्राद्यभिप्रायः । सूत्रार्थस्तु—गणाद्द्वादशाहादुपचय उक्थ्यस्तोत्रादीनाम् । कुतः । द्वादशाहविकृतित्वात्सर्वेषामहर्गणानाम् । ततः संनिधानादुक्थ्यस्तोत्रोपच-योऽपि ततएव ग्राह्य इति ॥

गायत्रीषूत्पत्तिगायत्रीणामतिदेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥

गायत्रीषु प्राकृतीनामवच्छेदः प्रकृत्यधिकारात्, संख्यात्वादग्निष्टोमवद्व्यतिरेकात्तदाख्यत्वम् ॥ १२ ॥ [तन्नित्यवच्च पृथक्सतीषु तद्वचनम् ॥ १३ ॥ न विंशतौ दशेति चेत् ॥ १४ ॥ ऐकसंख्यमेव स्यात् ॥ १५ ॥ गुणाद्वा द्रव्यशब्दः स्यादसर्वविषयत्वात् ॥ १६ ॥ गोत्ववच्च समन्वयः ॥ १७ ॥ संख्यायाश्च शब्दवत्त्वात् ॥ १८ ॥ इतरस्याश्रुतित्वाच्च ॥ १९ ॥ द्रव्यान्तरे निवेशादुक्थ्यलोपैर्विशिष्टं स्यात् ॥ २० ॥ अशास्त्रलक्षणत्वाच्च ॥ २१ ॥ उत्पत्तिनामधेयत्वाद्भक्त्या पृथक्सतीषु स्यात् ॥ २२ ॥ वचनमिति चेत् ॥ २३ ॥ यावदुक्तम् ॥ २४ ॥ अपूर्वे च विकल्पः स्याद्यदि संख्याविधानम् ॥ २५ ॥ ऋग्गुणत्वान्नेति चेत् ॥ २६ ॥ तथापूर्ववति स्यात् ॥ २७ ॥ गुणावेशश्च सर्वत्र ॥ २८ ॥ निष्पन्नग्रहणान्नेति ॥ २९ ॥ तथेहापि स्यात् ॥ ३० ॥ यदि वाऽविशये नियमः प्रकृत्युपबन्धाच्छब्देष्वपि प्रसिद्धः स्यात् ॥ ३१ ॥ दृष्टः प्रयोग इति चेत् ॥ ३२ ॥ तथा शरेष्वपि ॥ ३३ ॥ भक्त्येति चेत् ॥ ३४ ॥ तथेतरस्मिन् ॥ ३५ ॥ अर्थस्य चासमाप्तत्वान्न तासामेकदेशे स्यात् ॥ ३६ ॥

अहर्गायत्रमित्यत्र वर्णलोप ऋचोऽथवा ॥ आद्यः संख्योक्तितो मैवं घटादौ तत्प्रसङ्गतः ॥ ७ ॥

बृहस्पतिसवे प्रकृतितो[1] गायत्रत्रैष्टुभादिषु नानाछन्दःसु प्राप्तेषु छन्दोन्तराणि व्युदस्य गायत्रियता गायत्रमेतदहर्भवतीति । तत्र संशयः किं त्रिष्टुभादिष्वेव चोदकप्राप्तेष्वक्षरलोपं कृत्वा गायत्र्यः संपादयितव्या उत दाशतयीभ्य[2] उत्पत्तिगायत्र्य आनेतव्या इति । तत्र संख्यामात्रवाचकत्वाद्गायत्रीशब्दस्य प्राकृतीष्वेव चोदकप्राप्तास्वक्षरलोपो न विरुध्यते । तस्मात्तास्वेवाक्षरलोपः । तथाच तिस्रोऽनुष्टुभः चतस्रो गायत्र्य इत्याद्युपपद्यते । अत्रोच्यते—'संख्यामात्राभिधायित्वे सर्वत्रैव प्रसज्यते मन्त्रान्तरे घटादौ च तस्मात्संख्यान्वितामृचम् ॥ अष्टाक्षरैस्त्रिभिः पादैर्युक्तामभिदधात्यसौ ॥ तिस्रोऽनुष्टुभ इत्यत्र गौणः शब्दो न मुख्यतः ॥' तस्मादुत्पत्तिगायत्र्य आनेयाः । पूर्वाधिकरणे उपचयचिन्तितस्तत्प्रसङ्गादपचयोऽयं चिन्तितः ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायामष्टमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३

गायत्रीषु० ॥ १२ ॥ **संख्येति** । संख्यायां सत्यामेव ऋक्षु प्रयोगो नान्यथेत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां चतुर्विंशतिसंख्या गायत्रीशब्दवाच्येत्यर्थः । **चोदकेति** । अन्यथा चोदकबाधः स्यादिति भावः । यद्यप्यक्षरलोपेऽपि चोदकबाधस्तुल्यस्तथापि नात्यन्तबाध इति ध्येयम् । अत्रार्थे लिङ्गदर्शनमाह—**तिस्र इति** । अनुष्टुप् द्वात्रिंशदक्षरा । तथाच तिस्रोऽनुष्टुभः षण्णवत्यक्षराः एवंच तिसृणामनुष्टुभां गायत्रीचतुष्टयात्मकत्वं गायत्रीशब्दस्य संख्यावाचकत्व एव संभवति ऋग्वाचकत्वे तु ऋचामृगन्तरात्मकत्वासंभवादनुपपन्नं स्यादिति भावः । आदिशब्देन ये हि द्वे गायत्र्यौ सैका जगतीत्यादिकं गृह्यते **घटेति** । चतुर्विंशतिसंख्यायुक्त इति शेषः । **तस्मादिति** । ऋचमित्यनेन घटादिव्यावृत्तिः । अष्टाक्षरैरित्यादिना मन्त्रान्तरव्यावृत्तिः । **गौण इति** । अनुष्टुप्छन्दःसमभिव्याहारात् गायत्रीशब्दः संख्यामात्रे गौण इत्यर्थः । उपदेशेनातिदेशबाधे न दोष इति भावः । विशेषातिदेशविचारत्वाभावादध्यायसंगतिमवान्तरसंगतिं चाह—**पूर्वेति** । सूत्रार्थस्तु—गायत्रं भवतीति गायत्रीषु श्रुतासु प्राकृतीनां त्रिष्टुभादीनामवच्छेदः अक्षरावलोपः चोदकेन प्राकृतीनामधिकारात्संनिधानात् । न प्रत्यक्षाभिस्ताभिः प्राकृतीनां बाधनं शङ्कनीयम् । संख्यात्वाद्गायत्रीशब्दार्थस्य संख्यामात्ररूपत्वे तद्विरोधाभावात् । यथा शताग्निष्टोमं भवतीत्यत्र द्वादशाहिकानामह्नामुक्थ्यावलोपस्तथात्राप्यक्षरावलोप इति । गायत्रीशब्दस्य संख्यावाचित्वं संख्याया अव्यभिचारात् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायामष्टमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

---

१ प्रकृतितो ज्योतिष्टोमात्. २ दाशतयी ऋग्वेदसंहिता.

अष्टमाध्याये चतुर्थः पादः ।

दर्विहोमस्य कर्मनामधेयताधिकरणम् ॥ १ ॥

दर्विहोमो यज्ञाभिधानं होमसंयोगात् ॥ १ ॥ [स लौकिकानां स्यात्कर्तुस्तदाख्यत्वात् ॥ २ ॥ सर्वेषां वा दर्शनाद्वास्तुहोमे ॥ ३ ॥ जुहोतिचोदनायां वा तत्संयोगात् ॥ ४ ॥ द्रव्योपदेशाद्वा गुणाभिधानं स्यात् ॥ ५ ॥ न लौकिकानामाचारग्रहणत्वाच्छब्दवतां चान्यार्थविधानात् ॥ ६ ॥ दर्शनाच्चान्यपात्रस्य ॥ ७ ॥ तथाऽग्निहविषोः ॥ ८ ॥ उक्तश्चार्थसंबन्धः ॥ ९ ॥]

दर्विहोमो गुणो नाम वा गुणो दधिहोमवत् ॥ गुणासंभवतो लोकवेदयोर्नाम तद्भवेत् ॥ १ ॥
लौकिकस्योत सर्वस्य नामाद्योऽम्बष्ठवाक्यतः ॥ निमित्तसाम्याद्वेदेऽपि तदुक्तेः सर्वनाम तत् ॥ २ ॥
यजतेरपि नाम स्याज्जुहोतेरेव वाऽग्रिमः ॥ अविशेषेण मुख्यत्वाज्जुहोतेर्लक्षणान्यथा ॥ ३ ॥

प्रपञ्चितेऽतिदेशेऽपवादविवक्षया दर्विहोमा हृदयमागतास्तत्प्रसङ्गेन च 'यदेकया जुहुयाद्दर्विहोमं कुर्या'दित्यर्थवादगतो दर्विहोमशब्दो बुद्धिमागतः किं गुणविधिर्नामधेयं वा । नामापि किं लौकिकानामेवोत वैदिकानामपि । वैदिकानामपि किं यज्युत्पत्तीनामपि किंवा जुहोत्युत्पत्तीनामेवेति प्रसङ्गाच्चिन्त्यते । तत्र होमशब्दसंयोगात्तस्य च कर्मवचनत्वात्तत्प्रधानत्वादस्य समासस्य कर्मनामत्वम् । तत्र लौकिकानां स्थालीपाकादीनां कर्तरि दार्विहौमिकशब्दप्रयोगात्तेषामेव स्यात् वैदिकेऽपि वास्तुहोमे प्रयोगाद्धोमत्वाविशेषाद्वैदिकानामपि । तत्र यज्युत्पत्तीनामपि 'चतुरवत्तं जुहोती'त्यादिना होमत्वापत्तेस्तेषामपि न यागस्य होमत्वापत्तिः यागात्कर्मान्तरं प्रोक्षणादिवत्संस्कारखूपं विधीयते । अतो

दर्विहोमो यज्ञाभिधानं० ॥ १ ॥ अतिदेशापवादविचारात्मकतया पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । अत्र प्राभाकरैः करिष्यमाणातिदेशापवादार्थतया गुणविध्यादिविचार इत्युक्तं तदयुक्तम् । अर्थवादगतस्य दर्विहोमशब्दस्यातिदेशकत्वाप्रसङ्गेनापवादार्थत्वाभावात् । तस्मात्प्रसङ्ग एवात्र संगतिरित्यभिप्रेत्य संगतिं दर्शयन्संशयमाह—**प्रपञ्चित इति** । गुणविधित्वपक्षस्य दुर्बलत्वान्नामत्वमेवोपपादयति—**तत्रेति** । दर्व्या होमो दर्विहोम इति तत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्रधानत्वादुत्तरस्य च होमशब्दस्य कर्मवचनत्वाद्दर्विहोमशब्दस्य कर्मनामत्वमेवेत्यर्थः । एवं नामत्वे सिद्धे लौकिकानामिति पक्षमुत्थापयति—**तत्र लौकिकानामिति** । 'शिबीनां दार्विहोमिको ब्राह्मणोऽवशिष्टानां दार्विहोमिको ब्राह्मण' इति स्मृत्यादिषु स्थालीपाकाष्टकादिकर्तरि दार्विहोमिकप्रयोगः स्थालीपाकादीनां दर्विहोमत्वमवगमयतीति तेषामेव नामधेयमित्यर्थः । यथा लौकिके प्रयोगान्नाम एवं वैदिके वास्तुहोमेऽपि प्रयोगबलादुभयनाम न केवललौकिकानां नामेति सिद्धान्तयति—**वैदिकेऽपीति** । एकयर्चा यदि जुहुयादिमं वास्तुहोमं दर्विहोममेव कुर्यादतः 'पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोती'ति पुरोनुवाक्यायाज्योभयविषयेऽर्थवादे वास्तुहोमे दर्विहोमत्वापादनार्थं प्रयुक्तो दर्विहोमशब्दो वैदिकानामपि दर्विहोमत्वप्रसक्तावेवावकल्पते नान्यथेत्यस्मादेव प्रयोगाद्वैदिकानामपि नामेत्यर्थः । **तत्रेति** । यज्युत्पत्तिकयोरपि दर्शपूर्णमासयोः 'चतुरवत्तं जुहोती'ति यज्युत्पत्तिकस्यापि सोमस्य 'यद्ग्रहाञ्जुहोती'ति च जुहोतिशब्दप्रयोगाद्धोमत्वावगतेर्यज्युत्पत्तीनामपि नामधेयमित्यर्थः । यद्यपि यदेकयेत्यादिपर्यालोचनया याज्ञिकप्रसिद्धिपर्यालोचनया चावषट्कारहोमानां स्वाहाकारप्रधानानामेव दर्विहोमत्वम् । दर्शादयश्च वषट्कारप्रधानास्तथाच तेषां सत्यपि होमत्वे न तत्साधारण्यसंभवस्तथापि यज्युत्पत्तिकेषु होमत्वसाधनार्थमितमुक्तम् । एवंचानेनैव प्रकारेण यज्युत्पत्तिकानां सवषट्काराणामपि होमत्वसंभवात्तेषामपि नामधेयं न जुहोत्युत्पत्तिकानामेवेति भावः । 'चतुरवत्तं जुहोती'ति यज्युत्पत्तिकं जुहोतिनानूद्य न चतुरवत्तं विधीयते येन तेषामपि होमत्वं स्यात्, किंतु कर्मान्तरमेव चतुरवत्तस्य संस्कारकं होमरूपं विधीयते इत्युक्तं तृतीये । ततश्च यज्युत्पत्तिनामत्वे दर्विहोमपदगतहोमशब्दासामञ्जस्यं स्यादित्याशयेन सिद्धान्तयति—**नेति** । **यत्त्विति** । 'गुणाभिधानं स्याद्द्रव्यापदेशा'दिति सूत्रकारेण दर्व्याख्यद्रव्यविधिरिति यदाशङ्कितं तद्योगमात्रं सूत्रमात्रं न युक्तिसहमित्यर्थः । चोद्यमात्रमिति बहुशः पाठः । अयुक्तिसहत्वमेव

---

१ हृदयमागतः.

जुहोत्युत्पत्तीनामेवाग्निहोत्रादीनां नाम स्यात् । यत्तु गुणविधित्वमाशङ्कितं तद्योग[1]मात्रं तत्र तत्प्रख्यन्यायसिद्धमेवोत्तरमुपसंहृतम् ॥

दर्विहोमशब्दस्यापूर्वताधिकरणम् ॥ २ ॥

तस्मिन्सोमः प्रवर्तेताव्यक्तत्वात् ॥ १० ॥ [न वा स्वाहाकारेण संयोगात्, वषट्कारस्य च निर्देशात्, तन्त्रे तेन विप्रतिषेधात् ॥ ११ ॥ शब्दान्तरत्वात् ॥ १२ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १३ ॥ उत्तरार्थस्तु स्वाहाकारो यथा साप्तदश्यं तत्राविप्रतिषिद्धा पुनःप्रवृत्तिर्लिङ्गदर्शनात्पशुवत् ॥ १४ ॥ अनुत्तरार्थो वाऽर्थवत्त्वात्, आनर्थक्याद्धि प्राथम्यस्योपरोधः स्यात् ॥ १५ ॥ न प्रकृतावपीति चेत् ॥ १६ ॥ उक्तं समवाये पारदौर्बल्यम् ॥ १७ ॥ तच्चोदना वेष्टेः प्रवृत्तित्वात्तद्विधिः स्यात् ॥ १८ ॥ शब्दसामर्थ्याच्च ॥ १९ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २० ॥ तत्राभावस्य हेतुत्वाद्गुणार्थे स्याददर्शनम् ॥ २१ ॥ विधिरिति चेत् ॥ २२ ॥ न वाक्यशेषत्वाद्गुणार्थे च समाधानं नानात्वेनोपपद्यते ॥ २३ ॥ येषां वाऽपरयोर्होमः, तेषां स्यादविरोधात् ॥ २४ ॥ तत्रौषधानि चोद्यन्ते, तानि स्थानेन गम्येरन् ॥ २५ ॥ लिङ्गाद्वा शेषहोमयोः ॥ २६ ॥ प्रतिपत्ती तु ते भवतः, तस्मादतद्विकारत्वम् ॥ २७ ॥ संनिपाते विरोधिनामप्रवृत्तिः प्रतीयेत विध्युत्पत्तिव्यवस्थानादर्थस्यापरिणेयत्वाद्वचनादतिदेशः स्यात् ॥ २८ ॥]

दर्विहोमे सोमधर्मा अपूर्वत्वमुताग्निमः ॥ अव्यक्तेर्यज्यभावाच्च स्वाहोक्त्यादेरपूर्वता ॥ ४ ॥

प्रासङ्गिकं परिसमाप्य किं दर्विहोमाः पूर्ववन्त उतापूर्वा इति विचार्यते । तत्राश्रुतेतिकर्तव्यताकत्वादव्यक्तत्वाच्च सौमिको विध्यन्तः प्रवर्तेत न यागहोमत्वेन । अत्यन्तविसदृशत्वात् । होमानामेवाग्निहोत्रनारिष्टादीनां धर्मवतां सद्भावान्न तदतिक्रमेण सोमयागाश्रयणं युक्तम् । अतस्तत्प्रकृतिकत्वमेव । नैवं दर्विहोमानां नारिष्टाङ्गभूतानामिध्मादीनां [2]त्र्यम्बकहोमेष्वभावहेतुदर्शनाल्लिङ्गान्तराणि च दर्शितानि

सूचयन्नुत्तरतात्पर्यमाह—**तत्प्रख्येति** । लौकिके आधारगृहीता दर्वी प्राप्ता न्यग्बिलया मूलदण्डया दर्व्या जुहोतीति । तथा वैदिकेऽपि क्वचिद्दर्व्या ब्रह्मौदनादुद्धृत्य 'प्रवेधसे कवये मेध्यायेति जुहोती'ति दर्वी प्राप्ता । अतस्तत्प्रख्यन्यायेन नामत्वंसिद्धं तदेव 'न लौकिकानामाचारग्रहणत्वा'दिति सूत्रेणोपसंहृतमित्यर्थः । इदमुपलक्षणं वैदिकेऽपि स्रुवेण जुहोतीत्यादौ पात्रान्तरस्य प्राप्तत्वेन दर्व्या विधानासंभवान्नामत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । 'दर्विहोमो यज्ञाभिधान'मिति प्रथमसूत्र एवोक्तत्वादुपसंहृतत्वोक्तिः । नामत्वस्य तत्प्रख्यन्यायसिद्धत्वादेव गुणविधित्वमयुक्तिसहमिति सूचितम् । सूत्रार्थस्तु—दर्विहोमशब्दो यज्ञाभिधानं कर्मनामधेयं होमसंयोगादिति ॥

तस्मिन्सोमः प्रवर्तेत० ॥ १० ॥ इदानीमपवादविचारः प्रस्तूयते इत्याह—**प्रासङ्गिकमिति** । किं 'भिन्ने जुहोति स्कन्ने जुहोती'त्यादयो दर्विहोमाः प्रकृतिमन्त उत तद्रहिता इति चिन्तार्थः । **तत्रेति** । अश्रुतेतिकर्तव्यताकत्वादितिकर्तव्यताकाङ्क्षायामव्यक्तत्वात्सौमिकविध्यन्तः प्रवर्तेत इत्यर्थः । **नेति** । अव्यक्तत्वं सति सादृश्ये विशेषनियामकमिति भावः । नन्वाकाङ्क्षाबलादगत्याऽव्यक्तत्वमेव सादृश्यमस्त्वित्यत आह—**होमानामेवेति** । आदिशब्देन पत्नीसंयाजपिष्टलेपफलीकरणहोमादीनां ग्रहणम् । अग्निहोत्रस्य न दर्विहोमप्रकृतित्वं विशेषनियामकाभावात्, होमत्वस्य नारिष्टादिसाधारण्यान्नारिष्टानां तु वेद्यादिदर्शनबलात्प्रकृतित्वं संभवति । तथाहि अग्निहोत्रे 'यदि कीटोऽवपद्येतान्तःपरिधि निनये'दिति परिधिर्नारिष्टलिङ्गं दृश्यते तथाग्नौ सावित्रहोमे 'अन्तर्वेदि तिष्ठन्सावित्राणि जुहोती'ति वेदिर्दृश्यते । दार्शपौर्णमासिकपरिधिवेद्योरङ्गप्रधानार्थतया नारिष्टलिङ्गत्वं युज्यते तस्मादग्निहोत्रप्रकृतिकत्वमुपेक्ष्य नारिष्टप्रकृतिकत्वं निराकरोति—**नैवमिति** । 'अप्रतिष्ठिता वै त्र्यम्बका इत्याहुर्नेध्माबर्हिः संनह्यते न प्रयाजानूयाजा इज्यन्ते न सामिधेनीरन्वाहे'ति त्र्यम्बकहोमेष्वप्रतिष्ठितत्वदोषोत्कीर्तनपूर्वकं 'आदित्यं चरुं निर्वपेत्पुनरेत्य ग्रहेष्वियं वा अदितिरियं प्रतिष्ठा यदादित्योऽस्यामेव प्रतितिष्ठती'त्यादित्यचरु-

---

१ तद्योगमात्रं. २ त्र्यम्बकहोमा दर्विहोमाः.

सपूर्वत्वं सूचयन्ति । तस्मादपूर्वाः । 'ससंक्षेपविस्तारकः सापवादः सदृक्त्वानुमानात्तथा नामधेयात् ॥ अधीताच वाक्यात्प्रसिद्धोऽतिदेशः करिष्यामहेऽतःपरं तूहचिन्ताम् ॥' इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायामष्टमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

विधिपरे वाक्ये त्र्यम्बकहोमेष्विध्मादीनामङ्गप्रधानार्थतया नारिष्ठाङ्गभूतानामभावदर्शनं नारिष्टप्रकृतिकत्वेनोपपद्यते, तथात्वे इध्मादीनामेव प्राप्तेरन्यविधिपरे वाक्ये तदभावतात्पर्याभावेन बाधायोगादित्यर्थवादगतेध्माद्यभावदर्शनबलान्नारिष्टप्रकृतिकत्वाभावे निश्चिते 'अन्तःपरिधि निनयेदन्तर्वेदि तिष्ठन्ति'ति परिधिदेशं वेदिदेशं च लक्षयतीति द्रष्टव्यम् । पत्नीसंयाजानामाज्यहविष्कत्वादौषधहविष्कत्र्यंबकादिषु प्रकृतित्वासंभवात्पिष्टलेपफलीकरणहोमयोश्च प्रतिपत्तितया धर्माप्रयोजकतया प्रकृतित्वासंभवाच्च न कस्यापि होमस्य दर्विहोमप्रकृतित्वम् । एवं तर्हि सुसदृशालाभान्मन्दसदृशः सोम एव प्रकृतिरस्त्विति चेद्दर्विहोमेषु मन्त्रवर्णतो देवतालाभेन तद्धितचतुर्थीमन्त्रवर्णैः स्वार्थतया विनियुक्तदेवताराहित्यलक्षणाव्यक्तत्वाभावात् । किंच यदि सोमः प्रकृतिः 'घृतेन द्यावापृथिवी आपृणेथामित्यौदुंबर्यां जुहोति भूमिगते स्वाहाकारं करोती'त्यादिषु 'पृथिव्यै स्वाहान्तरिक्षाय स्वाहे'-त्यादिषु च स्वाहाकारदर्शनं न स्यात् सोमप्रकृतिकत्वे वषट्कारस्यैव प्राप्तेरित्येतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**लिङ्गान्तराणीति ॥ इति श्रीनिट्टलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेंकटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां अष्टमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

इति अष्टमाध्यायः समाप्तः ॥

नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

नवमाध्याये प्रथमः पादः ।

अग्निहोत्रादिषूक्तानां धर्माणामपूर्वप्रयुक्तत्वाधिकरणम् ॥ १ ॥

यज्ञकर्म प्रधानम्, तद्धि चोदनाभूतम्, तस्य द्रव्येषु संस्कारस्तत्प्रयुक्तस्तदर्थत्वात् ॥ १ ॥

अतिदेशोऽष्टमेऽध्याये समाप्तो नवमे पुनः ॥ अतिदिष्टपदार्थानामूहानूहविचारणा ॥ १ ॥
इष्ट्यग्निहोत्रसोमानां धर्माः किं यजयेऽथवा ॥ अपूर्वायात्र निर्णीतिः स्मार्यते सप्तमोदिता ॥ २ ॥
अवघाते व्रीहिरूपं विवक्ष्येत न वा श्रुतेः ॥ आद्यः साधनतामात्रमवर्ज्यत्वाद्विवक्ष्यते ॥ ३ ॥
नापूर्वस्य निमित्तत्वमस्ति वा न प्रयोक्तृतः ॥ अस्ति शाब्दप्रयोक्तृत्वमार्थिकी तु निमित्तता ॥ ४ ॥

सिद्धेऽतिदेशेऽधुनातिदिष्टानां पदार्थानां मन्त्रसामसंस्काराणां द्वारान्तरसंबन्धनिमित्तोऽन्यथाभावात्मक ऊहश्चिन्त्यते । तस्य चातिदिष्टविषयत्वादतिदेशोत्तरकालमारम्भः । अतिदेशाधीनत्वमेव दर्शयितुं सप्तमाद्यसिद्धमपूर्वप्रयुक्तत्वं धर्माणामनेन सूत्रेण स्मारयति । यजिप्रयुक्तत्वे हि पारिप्लवाः

यज्ञकर्म प्रधानं, तद्धि चोदनाभूतं, तस्य द्रव्येषु संस्कारस्तत्प्रयुक्तस्तदर्थत्वात् ॥ १ ॥ वृत्तकथनपूर्वकं सङ्गतिं दर्शयन् वर्तिष्यमाणं प्रतिजानीते—**सिद्ध इति ।** अतिदेशसिद्ध्यनन्तरं अतिदिष्टपदार्थविषयतया तत्सापेक्ष ऊहो हेतुहेतुमद्भावसंगत्या चिन्त्यत इत्यर्थः । 'यद्योन्यां तदुत्तरयोर्गायती'त्यादौ वक्ष्यमाणस्य सामोहस्याष्टमिकचोदनालिङ्गविशेषातिदेशानपेक्षत्वेऽपि सप्तमद्वितीयपादोक्तातिदेशाधीनत्वेन कृत्स्नस्याप्यूहस्यातिदेशाधीनत्वमस्तीत्यभिप्रायेण सिद्धेऽतिदेश इत्यतिदेशमात्रस्य सिद्धत्वमुक्तम् । **ननु** 'ऊह वितर्के' इति धातुनिष्पन्नस्योहशब्दस्य तर्कज्ञानार्थकत्वात्तस्य चाचोदनालक्षणत्वेन धर्मत्वाभावाच्छास्त्रे व्युत्पाद्यत्वमयुक्तम् । नचोह्यत इति व्युत्पत्त्योह्यमानपदार्थपरत्वेन तस्य शास्त्रव्युत्पाद्यत्वमस्तीति वाच्यम् । कृत्स्नशास्त्रार्थस्याप्यूह्यमानत्वेन नवमासाधारणार्थत्वानुपपत्तेरित्याशङ्क्योहस्वरूपं विवेचयति—**द्वारान्तरेति ।** नन्विदमनुपपन्नम् । नीवारादाववहननादेर्यथाप्रकृत्येवानुष्ठानेनान्यथाभावाभावेन संस्कारोहेऽव्याप्तिः । नच नीवाराणां प्राकृतद्रव्यविलक्षणतया कठिनत्वमृदुत्वकृततीव्रमन्दाघातलक्षणान्यथाभावोऽस्तीति वाच्यम् । तथापि व्रीहितुल्यकठिनत्वादिमद्यत्र वैकृतं द्रव्यं तत्रोहो न स्यात् । एवमपि नीवारादौ नखेषु प्रोक्षणाद्यूहेऽव्याप्त्यपरिहाराच्चेति चेन्नैवम् । कारकभेदेन क्रियावैलक्षण्यावश्यंभावेन नीवारलक्षणकारकभेदादन्यथाभावसत्वेनाव्याप्त्यनवकाशात् । प्रयाजादेस्तु सौर्यादिलक्षणद्वारान्तरसंबन्धेऽप्यनुग्राह्यत्वमेव सौर्यादेर्नतु प्रयाजादौ कारकत्वमिति न तेषामूहप्रसङ्गः । नच कारकभेदात्क्रियान्यथाभावे वैकृतद्रव्यभेदात्प्रयाजादेरपि विकारः स्यादिति वाच्यम् । क्रियायाः कर्मावसायित्वेन कर्मकारकनिरूपणीयतया तद्भेद एवान्यथाभावो न कारकान्तरभेद इति दिक् । सामोहे द्वारान्तरमभिव्यञ्ज्यान्तरं विवक्षितम् । यथाश्रुते 'रथन्तरमुत्तरयो'रित्यादौ प्राकृतद्वारात् द्वारान्तराभावेनाव्याप्त्यापत्तिरिति ध्येयम् । विषयभेदादूहस्य त्रैविध्यमभिप्रेत्योहविषयमाह—**मन्त्रेति ।** साम्नां मन्त्रत्वे संस्कारत्वे च सत्यपि वक्ष्यमाणसामोहप्रविकारस्योभयविलक्षणत्वात्पृथक्ग्रहणम् । **नन्व**'ग्नयेजुष्टं निर्वपामी'ति मन्त्रः सौर्ये सूर्यायेति प्रयोक्तव्य इत्येवं प्रयोगविकारात्मक ऊहः । उक्तंच भाष्ये 'कथं प्रयोक्तव्या इति नवमे चिन्त्यत' इति । तथाच प्रयोगविधिविषयविकारात्मकचतुर्थपञ्चमसंनिधावेव तद्विचारः किमिति न कृत इत्यत आह—**तस्येति ।** प्रयोगविकारात्मकत्वेऽपि अतिदिष्टपदार्थविषयत्वान्न ततः प्राक् निरूपणं संभवतीत्यर्थः । **नन्वनेन** सूत्रेणापूर्वप्रयुक्तत्वं धर्माणामुच्यते, तच्च सप्तमाद्य एव सिद्धम्, पुनः स्मरणस्य प्रयोजनं न पश्याम इत्यत आह—**अतिदेशेति ।** अतिदेशाधीनत्वार्थमेवोपपादयति—**यजीति ।** यजिप्रयुक्तत्वे यज्युद्देशेन विधीयमानाः सौर्यादावग्न्यादिपदयुक्ता एव मन्त्रा उपदिष्टाः । ततश्च तथैव प्रयोज्या इत्यूहो न स्यादित्यर्थः । वस्तुतस्तु यजिप्रयुक्तत्वपक्षे सर्वसाधारण्येनोपदेशादत्राग्नेयादावग्न्यादिपदयुक्तानां समवेतार्थत्वं तत्रैव प्रवृत्तिः । सौर्यादौ त्वसमवेतार्थतया पशुसामान्यविध्यपेक्षस्य मेष्याम-

---

१ अतिदेशाधीनत्वं ऊहस्य. २ यथाप्रकृति प्रकृतिमनतिक्रम्य. ३ प्रकृतौ व्रीहिप्रोक्षणं, विकृतौ नीवारेषु। प्रकृतावुलूखलमुसलयोः प्रोक्षणं, विकृतौ नखेषु.

धर्माः सर्वत्रोपदिष्टा नान्यथाकर्तुं शक्यन्ते। अपूर्वप्रयुक्तत्वे तु प्रतिप्रकरणं व्यवस्थिता धर्माः दशमाद्यन्यायेन कार्यमुखेनातिदिष्टाः युक्तं यदूहं भजन्ते, तस्मादूहविवक्षयाऽपूर्वप्रयुक्तिः स्मारिता। तदीयौ पूर्वोत्तरपक्षौ तत्रैव प्रदर्शिताविति नेह प्रदर्श्येते। तथान्यदिह चिन्त्यते—किमवघातमन्त्राद्यो विवक्षितव्रीह्यग्न्यादिद्वाराऽपूर्वस्योपकुर्वन्ति उताविवक्षिततत्स्वरूपसाधनविशेषमात्रद्वारेति। स्वरूपविवक्षायां हि तदभावान्नीवारादिपूहो न स्यात्। अविवक्षितत्वे तु नीवारादावपि साधनविशेषसद्भावात्सिद्ध्यत्यूहः। ननु साधनस्यापि दार्शपौर्णमासिकस्य द्वारत्वाद्विकृतौ च तदभावात्कथमूहः। यस्यापूर्वस्यावघातोऽङ्गं तदीयं साधनं द्वारमितिचेत्तथासत्याज्यौषधसांनाय्यानां धर्मसंकरः स्यात्। त्रयाणामपि प्रदेयसाधनत्वात्। अथाग्नेयादिद्वारभेदेन साधनत्वभेदाद्व्यवस्था ततो विकृतौ द्वाराभावादवघातादेरप्रवृत्तिः। उच्यते—अवहतैरपूर्वं कुर्यादिति शास्त्रार्थः। साधनप्रयुक्तिपक्षे तद्वत्कुर्यादित्यतिदेशे अवहतैः कुर्यादित्यर्थो भवति तस्मात्सिद्ध्यति विकृतावघातः। तेन यस्यापूर्वस्यावघातोऽङ्गमित्यादिकुशकाशावलम्बनमनर्थकं यत्परं धर्मसांकर्याय स्यादित्यास्तां तावत्। एवं प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामित्यत्र 'अगन्म सुवः सुवरगन्मे'त्यत्र चावहन्तिस्वरूपं स्वर्गस्वरूपं च संस्कारम-

---

धिगुप्रैषस्येव निवृत्तिः स्यादिति बोध्यम्। **अपूर्वेति**। अपूर्वप्रयुक्तत्वपक्षे धर्माणां व्यवस्थितत्वाद्विकृत्याकाङ्क्षयातिदेशे प्रकृतौ समवेतार्थत्वादूहः सिध्यतीत्यर्थः। **ननु** अपूर्वप्रयुक्तत्वेऽतिदेशसिद्धावपि स्वरूपेणातिदिष्टानां पदार्थानां यथासंभवं दृष्टादृष्टप्रयोजनकल्पनयानुष्ठानस्य वक्तव्यत्वान्नोहः सिध्येदित्यत आह—**दशमेति**। भवेदेवं यदि स्वरूपेणातिदेशः स्यान्नत्वेवं किंतु दशमाद्यन्यायेनोपकारमुखेनैवातिदेशः। एवंचाग्नय इति मन्त्रोऽपूर्वसंबन्धिदेवताप्रकाशनमुखेनैवातिदिश्यत इति अग्निपदयुक्तमन्त्रस्य विकृत्यपूर्वसंबन्धिसूर्यप्रकाशनाशक्ततया सिध्यत्यूह इत्यर्थः। एवंच दशमाद्युभयार्थत्वान्मध्ये कृतमिति बोध्यम्। **तदीयाविति**। अपूर्वार्थत्वे इतिकर्तव्यतायाः करणानुग्राहकत्वानुपपत्त्या तत्सिद्ध्यर्थं यज्युद्देशेनैव विधेया। उद्दिश्यमानस्य च यजेर्दर्शपूर्णमासादिना विशेषणासंभवात्सर्वयज्यर्थतया सर्वत्रोपदेशेनैव प्राप्तिरिति पूर्वः पक्षः। करणेतिकर्तव्यताविशिष्टापूर्वभावनाविधानेऽपि अरुणान्यायेन करणानुग्राहकत्वसिद्धेरुद्दिश्यविधानानपेक्षणात् यदितिकर्तव्यताविशिष्टा यद्भावना विहिता तद्भावनाकरण एव तदितिकर्तव्यतानिवेशाद्यज्यन्तरेऽतिदेश इति सिद्धान्तश्च तत्रैव प्रदर्शिताविल्यर्थः। 'यज्ञकर्म प्रधान'मित्यनेन सूत्रेण सप्तमाद्यसिद्धमपूर्वप्रयुक्तत्वं स्मार्यत इत्युक्त्वा भाष्यकारेणाथवेति वर्णकान्तरं कृतं तस्य तात्पर्यं विवक्षन्नाह—**तथेति**। सत्यप्यपूर्वप्रयुक्तत्वेऽपूर्वार्थत्वमवघातादेर्मन्त्राणां च न प्रयाजादिवददृष्टद्वारा 'तानि द्वैविध्य'मिति मन्त्राधिकरणादौ निरस्तत्वात्, किंतु व्रीह्यग्न्यादिद्वारा। तत्र किं व्रीह्यग्न्यादिस्वरूपं विवक्षितमुतापूर्वसाधनविशेषमात्रमेव विवक्षितमिति चिन्त्यत इत्यर्थः। अवघातादीनामसांकर्यार्थं विशेषेत्युक्तम्। तण्डुलनिष्पत्तिद्वारापूर्वसाधनेत्यर्थः। व्रीह्यादिस्वरूपविवक्षाविचारस्य फलमाह—**स्वरूपेति**। नन्वेवमपि प्रकृतत्वाद्दार्शपौर्णमासिकापूर्वसाधनविशेषस्यैव द्वारत्वं स्यात्तथाच कथमूह इति शङ्कते—**नन्विति**। अत्र प्राभाकररीत्या समाधानं शङ्कते—**यस्येति**। धर्माणां ग्राहकार्थत्वादवघातो यद्ग्राहकाङ्गं तदीयसाधनं द्वारमिति ग्राहकीयत्वेनैव साधनरूपद्वारत्वं नतु नान्तरीयकेण दार्शपौर्णमासिकत्वेनापि। तथाच वैकृतस्यापि तादृशत्वादूहः सिध्यतीति भावः। **तथासतीति**। आज्यादीनां त्रयाणामपि प्रदेयतया ग्राहकापूर्वसाधनत्वाविशेषाद्धर्मसंकरः स्यादित्यर्थः। **नन्वौ**षधादीनां ग्राहकीयत्वं न साक्षात्किंतु करणीभूताग्नेयादिनिर्वृत्तिद्वारा। ततश्च तत्तत्करणद्वारा ग्राहकापूर्वसाधनं द्रव्यं धर्माणां द्वारमिति न संकर इति शङ्कते—**अथेति**। तर्हि विकृतावाग्नेयद्वारा परमापूर्वसाधनद्रव्यलक्षणद्वाराभावादूहो न स्यादित्याह—**तत इति। उच्यत इति**। 'व्रीहीनवहन्ती'ति श्रुतव्रीह्यर्थत्वे वक्ष्यमाणरीत्यानर्थक्याद्व्रीहिपदेनापूर्वसाधनं लक्षयित्वा तदर्थतया धर्मा विधीयन्ते। तत्र यद्यपि दर्शपूर्णमासापूर्वं प्रकृतं तथापि न प्रकृतापूर्वसाधनत्वेन व्रीहिपदं लक्षयति किंत्वपूर्वसाधनत्वमात्रेण। तावतैवाकाङ्क्षाशान्तेः। नचापूर्वसाधनमात्रोद्देशेन धर्मविधाने नीवारादावप्युपदेशत एव धर्मप्राप्तिः स्यादिति वाच्यम्। प्रकृतौ धर्मविधिसमये नीवारादीनामपूर्वसाधनत्वानवगमादवगमेऽप्यनुवादस्य सतिसंभवे संनिहितगामित्वेन प्रकृतानामेव तेन रूपेणोद्देशात्तथाचावघातादीनां साधनरूपार्थत्वेऽवहतैरपूर्वं कुर्यादिति शास्त्रार्थः पर्यवसन्नः। एवंच 'व्रीहिभिर्यजेते'ति शास्त्रावगतं यद्धविःप्रकृतितयाऽपूर्वसाधनं तत्रावघातपर्यवसानेनासांकर्यं तेषामर्थाधिकरणोक्तरीत्या प्रत्यासत्तिबलेनावान्तरापूर्वप्रयुक्तत्वाद्वा न सांकर्यम्। तथाच तद्वत्कुर्यादित्यतिदेशेऽपि अवहतैरपूर्वं कुर्यादित्येवार्थलाभात्सिध्यत्यूह इत्यर्थः। **तेनेति**। उक्तरीत्यैवोहसिद्धेस्तदर्थं धर्मसांकर्यावहं यस्यापूर्वस्येत्यादिप्राभाकरोक्तमनर्थकमित्यर्थः। श्रुतिसंयुक्तेष्वुक्तं न्यायं वाक्यलिङ्गसंयुक्तेष्वप्यतिदिशति—**एव-**

---

१ व्रीहित्वादिद्वारा. २ नीवारमिति. ३ सत्यौषधाज्यसांनाय्यानां. ४ तदीयसाधन. ५ तद्वाराभावात्. ६ यदि परं.

त्रयोरपूर्वार्थयोर्द्वारमुतापूर्वसंबन्धिविशेष इति तुल्यो विचारः । तत्र व्रीह्यादीनां श्रुतानामविवक्षाकारणाभावात्तद्वारेणैवापूर्वार्थत्वं साधनरूपस्यावर्जनीयत्वादन्यथावघातादेरानर्थक्यात्तन्मात्रमेव विवक्षितमिति सिद्धान्तः । तदेतदिह संक्षिप्तमुपरितनैस्त्रिभिरधिकरणैः प्रपञ्चयिष्यते । सेयं द्वितीयस्य वर्णकस्यैका व्याख्या । तथान्यापि । सप्तमाद्ये हि यज्यर्थत्वेऽपि धर्माणामपूर्वविशेषनिमित्ततामात्रेण व्यवस्थासिद्धेर्नैकान्ततोऽपूर्वार्थत्वं व्युत्पादनीयम् । इह त्वपूर्वार्थत्वमन्तरेणोहासिद्धेरपूर्वार्थत्वं प्रतिपाद्यते । यजिस्वरूपार्थत्वे हि तुल्यन्यायत्वादवघातादीनां व्रीह्यादिस्वरूपार्थत्वं स्यात्तदभावाच्च नीवारादावूहो न स्यादिति । तस्यैवापरा व्याख्या । सप्तमाद्ये साधारण्येनापूर्वार्थत्वमिह त्वारादुपकारकाणामपूर्वार्थत्वं प्रकरणात्संनिपातिनां तु श्रुत्यादिसंयुक्तव्रीह्याद्यर्थत्वावगमान्न तत्प्रयुक्तत्वमित्याशङ्क्य तेषामपि व्रीह्यादिस्वरूपपर्यवसायिनामानर्थक्यात्तद्वारेणापूर्वार्थतेति प्रतिपाद्यते । तदेतेषु त्रिष्वपि पक्षेषु अथवेत्यादिभाष्यमस्माभिस्तन्त्ररत्न एव व्याख्यातम् । अथवान्यामित्यादिना भाष्येण पुनर्वर्णकान्तरमारब्धम् । तदुच्यते—सप्तमाद्येऽपूर्वार्थत्वं सिद्धमिह तु किमपूर्वार्थानां धर्माणां यजिर्निमित्तमुत निमित्तमप्यपूर्वमेवेति चिन्त्यते । नचानिमित्तावृत्तिः कादाचित्कत्वात् । येन विचार एव न स्यात् तत्रापूर्वस्य साध्यत्वान्निमित्तता न युक्ता । तस्माद्यजिरेव निमित्तं तत्तुल्यन्यायत्वाच्चावघातादीनामपि व्रीह्यादिस्वरूपमेव निमित्तमिति तदभावान्नीवारादिषु न स्यादिति प्राप्ते ब्रूमः—'यजेस्तावन्निमित्तत्वं न केनचिदिहोच्यते ॥ अपूर्वस्यापि तन्नोक्तमर्थात्तस्य निमित्तता ॥' साध्यं हि साधनानुष्ठाने निमित्तमनि-

---

मिति । एवं चिन्तायाः फलमुपपाद्य पूर्वपक्षं गृह्णाति—**तत्रेति** । श्रुतव्रीह्याद्यर्थत्वे सौर्यादौ तत्स्वरूपाभावादूहो न स्यादिति भावः । एवंच सप्तमाद्येऽवघातादीनामपूर्वार्थतामात्र एव यत्न एतावतैव व्यवस्थासिद्धेः । ननु व्रीह्यादिस्वरूपाविवक्षया साधनार्थत्वेऽपीति न पुनरुक्तिरिति ध्येयम् । **ननु** अत्रैव साधनविशेषार्थत्वसिद्धौ 'संस्कारे युज्यमानाना'मित्याद्यधिकरणत्रयानर्थक्यमित्यत आह—**तदेतदिति** । एवं धर्माणां साधनविशेषार्थत्वविचारप्रतिपादकतयाथवेति भाष्यं व्याख्यातम् । इदानीं तदेव भाष्यं प्रकारान्तरेण व्याचष्टे—**तथेति** । सप्तमाद्ये व्यवस्थामात्रं व्युत्पाद्यम् । व्यवस्था चापूर्वार्थत्वाभावेऽपि भिन्ने जुहोतीतिवदपूर्वे सति धर्माः कर्तव्या इति निमित्ततामात्रेणापि सिद्ध्यति । सत्यां च व्यवस्थायां विकृत्याकाङ्क्ष्यातिदेशोऽपि सिद्ध्यतीत्यपूर्वार्थत्वं तत्र न व्युत्पाद्यं किंत्विहैवोहसिद्ध्यर्थं व्युत्पाद्यत इत्यर्थः । **ननु** यजिस्वरूपप्रयुक्तत्वेऽपि नीवारादिलक्षणद्वारान्तरसंबन्धानपायादूहसिद्धिः किं न स्यादित्यत आह—**यजिस्वरूपेति** । यजिस्वरूपप्रयुक्तत्वे नीवारादिसंबन्ध एव दुर्लभ इति भावः । एवमपूर्वार्थत्वं धर्माणामत्रैव व्युत्पाद्यमित्येवंपरतया व्याख्याय सर्वेषां धर्माणामपूर्वार्थत्वस्य सप्तमाद्ये व्युत्पादनेऽपि संनिपातिष्वधिकाशङ्कानिराकरणार्थं पुनरपूर्वार्थत्वं व्युत्पाद्यत इत्येवंपरतया तदेव भाष्यं व्याचष्टे—**तस्यैवेति** । भवत्वारादुपकारकाणां प्रकरणादपूर्वार्थत्वं, संनिपातिनां तु श्रुत्यादिसंयुक्तानां प्रकरणादपूर्वार्थत्वं न संभवति 'असंयुक्तं प्रकरणा'दिति श्रुत्याद्यसंयुक्तस्यैव प्रकरणविनियोज्यत्वादिति शङ्कायां श्रुत्यादिबलेन व्रीह्यादिस्वरूपमात्रार्थत्वे विनाप्यवघातादीन् तत्स्वरूपसंपत्त्यानर्थक्यात् श्रुत्यादिभिर्व्रीह्याद्यर्थत्वावगमेऽपि न तन्मात्रेण पर्यवसानं किंतु तद्वाराऽपूर्वार्थत्वमप्यस्तीत्येवंप्रकरणेन श्रुत्याद्यवगतव्रीह्याद्यर्थतानिर्वाहायैवापूर्वार्थताबोधनेनानुगुणतया प्रकरणादपूर्वार्थत्वं संगच्छत इति प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । ऊहस्य संनिपातिमात्रविषयतया तदुपयोगितयेहैव तत्प्रतिपादनं, सप्तमे त्वविकृतव्रीह्याद्यर्थत्वेऽपि व्यवस्थासिद्धेर्न प्रतिपादनं संगच्छत इति ध्येयम् । श्रुत्यादिसंयुक्तानामपि प्रकरणविनियोज्यत्वं प्रकरणाधिकरण एवोक्तं तत एवावगन्तव्यम् । एवं भाष्यतात्पर्यार्थमुक्त्वा अक्षरार्थस्तन्त्ररत्न एवोक्त इत्याह—**तदेतेष्विति** । एवमथवेत्यादिभाष्यं व्याख्याय भाष्यान्तरव्याख्यामुखेन विचारान्तरं प्रस्तौति—**अथवान्यामित्यादिनेति** । ननु यच्छब्दाद्यभावान्निमित्तस्यैवाप्रतीतेस्तद्विशेषविचारो न युक्त इत्यत आह—**नचेति** । कादाचित्कप्रवृत्तिप्रयोजकमेव निमित्तमिति भावः । **तत्रेति** । अपूर्वस्य साध्यतया प्रतीयमानस्य निमित्तत्वं न संभवति सिद्धतयावगम्यमानस्यैव भेदनादेर्भिन्ने जुहोतीत्यादौ निमित्तत्वात्, यागस्य तु वस्तुतः साध्यस्यापि करणतया सिद्धत्वेनावगम्यमानत्वाद्युक्तं निमित्तत्वमित्यर्थः । **ननु** यजेर्निमित्तत्वेऽप्यूहे किमायातमित्यत आह—**तुल्येति** । **यजेरिति** । इह यच्छब्दाद्यभावाद्यजेरपूर्वस्य वा निमित्तत्वं न केनापि शब्देनोच्यते किंतु धर्मप्रवृत्तेः कादाचित्कतयाऽऽर्थिकं निमित्तत्वम् । तदपि अपूर्वस्यैव तस्य साध्यतया साधनानुष्ठाने निमित्तत्वौचित्यात्, यजेस्तु सिद्धतयावगम्यमानस्य तदयोगादपूर्वस्य चानिष्पन्नस्यापि बुद्धौ विपरिवृत्तिमात्रेण

---

१ विशेषनिष्ठता,

प्पन्नमपि मनसि साध्यतया विपरिवर्तमानम् । तस्मादपूर्वार्थाः धर्मास्तन्निमित्ताश्च । विकृत्यपूर्वमपि तेषां धर्माणामतिदेशेन साध्यमवगतं तत्साधनभूतनीवाराद्यङ्गत्वेनावघातादीननुष्ठापयतीति सिद्ध्यत्यूहः ॥

प्रोक्षणस्यापूर्वप्रयुक्तत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

संस्कारे युज्यमानानां तादर्थ्यात्तत्प्रयुक्तं स्यात् ॥ २ ॥ [तेन त्वर्थेन यज्ञस्य संयोगाद्धर्मसंबन्धस्तस्माद्यज्ञप्रयुक्तं स्यात्संस्कारस्य तदर्थत्वात् ॥ ३ ॥]

मुसलाद्युक्षणं हन्त्यै स्यादपूर्वाय वोक्तितः ॥ आद्यप्रकरणादन्त्यो व्यर्थं तत्स्यादिहान्यथा ॥ ५ ॥
मन्द्रादिकमपूर्वाय परायावान्तराय वा ॥ फलादाद्यो नो समं तल्लक्षणा तु विशिष्यते ॥ ६ ॥

पूर्वाधिकरणे धर्माणामपूर्वार्थत्वं सप्तमाद्यसिद्धं स्मारितम् । ततएव च द्रव्यसंस्कारोऽपि तत्प्रयुक्त इति संक्षेपतः प्रतिज्ञामात्रेणोक्तम् । इदानीं तु तदेव श्रुत्यादिविरोधान्न संभवतीत्याशङ्क्योपपाद्यते । तत्रेह वाक्यसंयुक्तानां फलदेवतयोश्चेत्यत्र लिङ्गसंयुक्तानां द्रव्यसंख्याहेतुसमुदायमित्यत्र श्रुतिसंयुक्तानामपूर्वार्थत्वं प्रतिपाद्यते । दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ति, प्रोक्षिताभ्यां दृषदुपलाभ्यां पिनष्टी'ति । तत्र प्रोक्षितशब्देन विशेषणप्रधानेन तृतीयान्तेनान्यसाधनभूतयोरुलूखलमुसलयोर्दृषदुपलयोश्च संस्कारकं गम्यमानं प्रोक्षणं यत्तयोः साध्यं तदर्थमित्यविवादम् । इदंतु चिन्त्यते यत्तयोर्हन्तिपिषिसाधनत्वं तदर्थं सत् प्रोक्षणं हन्तिपिष्यर्थमुत यदपूर्वसाधनत्वं तदर्थत्वादपूर्वार्थमिति । तत्र—'अवहन्तिश्रुतेस्तावदवघातः प्रतीयते ॥ तत्साधनत्वमेवातस्तृतीयातोऽवग-

---

'चर्मणि द्वीपिनं हन्ती'तिवन्निमित्तत्वं संभवतीत्यर्थः । अपूर्वनिमित्तत्वसाधनस्य फलमाह—**विकृतीति** । प्रकृतावपूर्वस्य निमित्ततायाः साध्यत्वावगमनिबन्धनत्वाद्विकृत्यपूर्वस्याप्यतिदेशेन धर्मसाध्यत्वावगमात्तदेव विकृतावघाताद्यनुष्ठापकं नतु व्रीह्यादिस्वरूपमिति सिद्ध्यत्यूह इत्यर्थः। यद्यपि प्रकृतौ यजेरुपादीयमानस्योद्देशासंभवेन निमित्तत्वाभावेऽपि व्रीह्यादीनामवघातादिषूद्दिश्यमानानां निमित्तत्वं नानुपपन्नं तथापि व्रीह्यादिस्वरूपस्य निमित्तत्वे आनर्थक्यापत्तेः प्रयाजादिषु क्लृप्तनिमित्तभावस्यापूर्वस्यैव निमित्तत्वमिति भावः। सूत्रार्थस्तु—यज्ञकर्मयजतिकार्यमपूर्वमित्यर्थः। तत्प्रधानं सर्वे धर्मास्तदर्था इत्यर्थः । हि यस्मात्तदेव चोद्यते तस्यापूर्वस्य द्रव्येषु संस्कारः अवघातादिस्तत्प्रयुक्तोऽपूर्वप्रयुक्तः अपूर्वार्थत्वादित्यपूर्वप्रयुक्तत्वं स्मार्यत इति पक्षे द्रव्यसंस्कारग्रहणं सर्वधर्मोपलक्षणार्थम् । एवं द्वितीयवर्णकद्वितीयव्याख्यानेऽपि प्रथमव्याख्याने तत्प्रयुक्तः अपूर्वसाधनत्वप्रयुक्तः तदर्थत्वादित्यर्थः । तृतीयव्याख्याने तु यथाश्रुतमेव । अथवान्यामित्याद्यन्तिमपक्षे तत्प्रयुक्तस्तन्निमित्त इति बोध्यम् ॥

संस्कारे प्रयुज्यमानानां० ॥ २ ॥ पुनरुक्तिं परिहरति—**पूर्वेति** । **तत इति** । तत्रैवेत्यर्थः । यद्यपि पूर्वाधिकरण एव सप्तमाद्यसिद्धमपूर्वार्थत्वं स्मारितं यद्यपि च तत्रैव संनिपातिनां प्रोक्षणादीनामप्यपूर्वार्थत्वं विशिष्याप्युक्तं तथापि तत्र संक्षेपेण प्रतिज्ञामात्रेण सिद्धं इहाशङ्कानिराकरणेन दृढीक्रियत इत्यर्थः । एवं सामान्येनाधिकरणत्रयस्यापुनरुक्तिमुक्त्वा परस्परमप्याह—**तत्रेति** । यद्यपि पूर्वाधिकरणे व्रीह्यादिस्वरूपं न विवक्षितं किंतु साधनविशेषमात्रमिति द्वितीयवर्णकप्रथमव्याख्यानोक्तमेवाधिकरणत्रये प्रपञ्च्यते इत्युक्तं, इह तु तृतीयव्याख्यानोक्तमपूर्वार्थत्वं प्रपञ्च्यत इति विरोधस्तथापि अपूर्वार्थत्वस्य साधनविशेषविवक्षापर्यन्तस्यैव प्रपञ्चनादुभयाविरोधः । **ननु** किं प्रोक्षणं हन्तिपिष्यर्थमुतापूर्वार्थमिति विचारो न युक्तः । प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामित्युलूखलमुसलविशेषणेन प्रोक्षितशब्देन तदर्थत्वस्यैव प्रतीतेर्हन्तिपिष्यर्थत्वकोटेरुन्मेषादित्यतः संशयोपपादकत्वेनाह—**तत्रेति** । उलूखलमुसलयोर्दृषदुपलयोश्च वाक्यान्तरेणार्थाद्वा प्राप्तत्वात्तदुपार्जनप्रोक्षणपरोयं शब्दः । तत्र यद्यपि उलूखलाद्यर्थं प्रोक्षणं प्रतीयते तथापि न तत्स्वरूपार्थं किंतु तृतीयान्तेन निर्देशादन्यसाधनभूतोलूखलाद्यर्थम् । तथाच तन्मुखेनोलूखलादिसाध्यं यत्तदर्थत्वे विवादाभावाद्धन्त्यादेरपूर्वस्य च साध्यत्वाविशेषाद्युक्तो विचार इत्यर्थः । अत्र किं प्रोक्षणं हन्तिपिष्यर्थमुतापूर्वार्थं, तदर्थं च किं तयोर्हन्तिपिषिसाधनत्वप्रयुक्तं प्रोक्षणं उतापूर्वसाधनत्वप्रयुक्तमिति चिन्ताद्वयमभिप्रेत्याह—**इदं त्विति** । पूर्वाधिकरणोक्तापूर्वार्थत्वाक्षेपात्संगतिः । **ननु** हन्त्यर्थत्वेऽपि प्रोक्षणस्यापूर्वार्थत्वं न विरुद्धं हन्तिशब्दस्यापूर्वसाधनत्वेनावघातसमर्पकत्वादित्याशङ्क्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**तत्रेति** । अपूर्वसाधनपरत्वे लक्षणा स्यात्ततश्च तृतीयाबलेनावगम्यमानं साधनत्वमवघातत्वेनावघातविषयं निश्चीयते तेनैव रूपेणावघातस्य श्रुतत्वात्, एवंच तत्साधनीभूतोलूखलादिसंस्कारकत्वेन विधीयमानं प्रोक्षणं वाक्येन तदर्थमेव भवति । अपूर्वार्थत्वं तूक्तरीत्या वाक्येनालाभात्प्रकरणात्स्यात् तच्च दुर्बलमिति हन्तिपिष्यर्थमेवेत्यर्थः । **ननु** प्रकरणस्य दुर्बलत्वेऽपि विरोधाभावान्न बाधः हन्तिपिष्यर्थत्वेऽपि तद्द्वारापूर्वार्थत्वसंभवादिति शङ्कते—**हन्तीति** । **उभयेति** । हन्तिपदेनैवापूर्वप-

म्यते ॥ सामानाधिकरण्याच्च प्रोक्षणं तद्विशेषणम् ॥ एवं हन्त्यर्थतापूर्वशेषत्वं प्रक्रियावशात् ॥' नच वाक्यसंयुक्तस्य प्रकरणमीष्टे । हन्तिपिषिद्वारेणापूर्वार्थत्वादुभयमविरुद्धमिति चेदुभयान्वयासंभवात् नहि प्रकरणाधीनत्वमात्रेण प्रकृतार्थता संभवति किं तर्हि प्रकृतेनैकवाक्यतां कल्पयित्वा । नच हन्तिपदेन प्रधानवाक्येन च युगपदेकवाक्यता संभवति । तत्रान्यतरे च हातव्ये प्रकरणं बाधित्वा हन्तिनैवान्वयमध्यवस्यामः । नच प्रोक्षणस्यानर्थक्यं हन्तेरपूर्वार्थत्वात्तदर्थमपि प्रोक्षणमपूर्वस्योपकरोत्येव । यथाधानमग्निद्वारेण क्रतूनामुपकारकमपि क्रतुविधिभिर्न गृह्यते तथा प्रोक्षणमपूर्वार्थस्य हन्तेरङ्गमपि तत्स्वरूपपर्यवसायित्वेन विधीयमानं न क्रतुविध्येकवाक्यतां गच्छति । यच्च प्रधानवाक्यशेषभूतं तदेव विकृतावतिदिश्यते ततश्चावघातः क्रत्वङ्गत्वादतिदिश्यते न प्रोक्षणमतच्छेषत्वात् अवघातस्तु गच्छन् स्वाङ्गं प्रोक्षणमाकर्षतीतिकृत्वा विकृतिषु प्रोक्षणमनुष्ठीयते । नखनिर्भिन्नेषु[1] चरांववघातस्याभावान्न प्रोक्षणस्याकर्षणमस्तीति न नखेषु प्रोक्षणमूहितव्यम् । अथाप्यवघातद्वारेण क्रत्वङ्गप्रोक्षणं तथापि तत्स्वरूपमेव द्वारमिति तदभावान्नखेषु नास्ति प्रोक्षणमिति प्राप्तेऽभिधीयते —'अवघातावसायं सत्प्रोक्षणं स्यादनर्थकम् ॥ विनापि प्रोक्षणं हन्ति रूपनिष्पत्तिदर्शनात् ॥ तद्द्वारेण त्वपूर्वार्थं भवन्नानर्थकं भवेत् ॥ नहि तेन विना तस्य निष्पत्तिरवगम्यते ॥' तेनावघातमात्रेण प्रयोजनानवाप्तेर्वाक्यसंयुक्तमप्यवघातमतिक्रम्यापूर्वार्थतां प्रकरणादर्थयते । नच तदेकवाक्यतामन्तरेण तादर्थ्यं संभवति । नच हन्तिनापूर्वेण च पृथक्पृथगेकवाक्यता संभवति । प्रोक्षिताभ्यां हन्ति प्रोक्षिताभ्यामपूर्वं भावयेदिति वाक्यं हि तथा भिद्यते । तस्मादेवं द्रष्टव्यम् । हन्तेर्द्वे रूपे हन्तिरूपं तण्डुलनिर्वृतिप्रणाड्या चापूर्वजननव्यापारविशेषता । तत्र वाक्यात्प्रोक्षणं प्रति प्राधान्यमापद्यमानोऽवघातः श्रौतस्य स्वरूपस्यान्यथापि संभवात्तेनात्मनाप्राधान्यासंभवादपूर्वजननव्यापारात्मना प्राधान्यं प्रतिपद्यते । तद्रूपस्य विनाप्रोक्षणेन निष्पत्त्यनवगमात्तत्स्वरूपप्रतिपत्तिपरश्च हन्तिशब्दः । एवमुलूखलमुसलयोरपि द्रष्टव्यम् । स्वरूपं हन्तिसाधनरूपं च विनापि प्रोक्षणं संभवतीति यत्तयोर्हन्तिश-

देनापि प्रोक्षणस्यैकवाक्यत्वाभावान्नोभयार्थत्वमित्यर्थः । **ननु** विनाप्येकवाक्यतां प्रकरणादेवापूर्वार्थतास्त्वित्यत आह— **नहीति** । तथासति गोदोहनादेरपि क्रत्वर्थत्वप्रसङ्गादिति भावः । अस्तु तर्ह्युभाभ्यामेकवाक्यतयोभयार्थत्वमत आह— **नचेति** । सिद्धान्ते वक्ष्यमाणरीत्या वाक्यभेदप्रसङ्गात्सकृच्छ्रुतस्योभयार्थत्वायोगाच्च युगपदुभयान्वयाभावादवश्यं हातव्येऽन्यतरस्मिन्विलम्बितं प्रकरणं हित्वा झटिति प्रवर्तमानं वाक्यमेव स्वीकृत्य हन्तिनैवान्वय इत्यध्यवसीयत इत्यर्थः । प्रकरणं बाधित्वेत्यनेनैतद्दर्शयति क्रमेणापि नोभयान्वयः झटिति प्रवृत्तवाक्येन निराकाङ्क्षीकरणेन प्रकरणस्यैवानुन्मेषादिति । **नचेति** । येन दुर्बलमपि प्रकरणमनुरोध्यं स्यादिति भावः । **नन्वेव**मपूर्वार्थत्वं स्यादित्यत आह—**यथेति** । उपकारकत्वं शेषत्वं न भवतीति तृतीयसिद्धमित्यर्थः । **ननू**पकारकतामात्रेणाप्यूहसिद्धिः किं न स्यादित्यत आह—**यच्चेति** । अतिदेशाधीनो ह्यूहः अतिदेशश्चाङ्गभूतस्यैव नोपकारकमात्रस्येति गुणकामेष्वाश्रितत्वात्प्रवृत्तिः स्यादित्यष्टमे प्रतिपादितत्वान्नास्योहः संभवतीत्यर्थः । **नन्वेवं** विकृतिषु क्वापि प्रोक्षणं न स्यादित्यत आह—**अवघातस्त्विति** । विकृतावपि यत्रावघातोऽस्ति तत्र प्रोक्षणानुष्ठानं नानुपपन्नमित्यर्थः । एवं प्रोक्षणस्यावघातार्थत्वसाधनफलमाह—**नखेति**। 'कृष्णानां व्रीहीणां नखनिर्भिन्नाना'मिति विहिते राजसूयान्तर्गत इति शेषः । अभ्युपगमवादेनाह—**अथापीति** । **स्वरूपमेवेति** । नत्वपूर्वसाधनरूपमिति शेषः । **तद्द्वारेणेति** । अत्रावघातस्य न स्वरूपेण द्वारत्वं विवक्षितं, तथासति द्वारभूतस्यावघातस्य विनापि प्रोक्षणं निष्पत्तिसंभवेन तत एवापूर्वस्यापि निष्पत्तेः । नहि तेन विना तस्य निष्पत्तिरवगम्यत इति हेत्वनन्वयप्रसङ्गात् किंतु वक्ष्यमाणेनापूर्वजनकव्यापारविशेषरूपेणेति ध्येयम् । अत्र न प्रयाजादिवत्प्रोक्षणस्य प्रधानवाक्येनैकवाक्यतयापूर्वार्थत्वं किंतु प्रोक्षिताभ्यामवहन्तीति । इदमेव वाक्यं प्रकरणसनाथमपूर्वार्थतां प्रतिपादयतीति वक्तुं पूर्वपक्षोक्तमनुमन्यते—**नचेति** । **तद्रूपस्येति** । तस्यालौकिकत्वादिति भावः । **तत्स्वरूपेति** । अपूर्वजननव्यापारविशेषस्वरूपेत्यर्थः । **ननु** हन्तिशब्दस्यापूर्वजननव्यापारविशेषपरत्वेऽपि प्रोक्षणस्य साक्षाद्धन्त्यर्थत्वेनाविधानादुलूखलमुसलसंस्कारकस्य तस्य कथमपूर्वार्थत्वमित्यत आह—**एवमिति** । अत्र उलूखलमुसलरूपप्रातिपदिकार्थो न विवक्षितः । तथा सति साधनविशेषविशिष्टोलूखलादेरुद्देश्यत्वे विशिष्टोद्देशदोषापत्तेः, साधनविशेषमात्रेणैवोद्देश्यप्रतीतिपर्यवसानाच्च, किंतु तृतीयार्थसाधनत्वमा-

१ विकृतिष्वति.

द्दावगतापूर्वव्यापारविशेषंप्रति साधनत्वं तेनात्मना प्रोक्षणसंस्कार्यत्वं गम्यते । तदेष वाक्यार्थः— येन व्यापारेण तण्डुलनिर्वृत्तिप्रणाड्याऽपूर्वं क्रियते तं व्यापारं प्रोक्षितेन साधनेन कुर्यादिति । तत्र नखनिर्भिन्ने चरौ विदलनस्यावघातवत्तण्डुलनिष्पत्तिप्रणाड्याऽपूर्वजननव्यापारत्वान्नखानां च तत्साधनत्वात्प्रोक्षणं सिद्ध्यति । नन्वेवमवहन्तिशब्दे उलूखलमुसलशब्दौ च लक्षणावृत्तयः स्युः । सत्यम् । आनर्थक्याद्वरं लक्षणा । तस्मादपूर्वप्रयुक्तं प्रोक्षणम् ॥ एवं वा ॥ 'यावत्या वाचा कामयेत तावत्या दीक्षणीयायामनुब्रूया'दिति श्रुतः स्वरविशेषः किं ज्योतिष्टोमापूर्वप्रयुक्त उत दीक्षणीयापूर्वप्रयुक्त इति विचारः । तत्र—'फलवत्परमापूर्वं तच्छेषत्वं ततो भवेत् ॥ स्वापूर्वं क्रतुशेषत्वान्न स्वयं फलवद्यतः ॥ फलवच्छेषता युक्ता नतु निष्फलशेषता ॥ तस्मात्तत्साधने रूपे स्वरभेदो विधीयते ॥' उच्यते—'एवमाश्रीयमाणे हि भवेल्लक्षितलक्षणा ॥ स्वापूर्वे लक्षणामात्रं तस्मात्तच्छेषता वरम् ॥ तच्छेषत्वेऽपि धर्मस्य नानर्थक्यं प्रसज्यते ॥ तस्याप्यदृष्टरूपत्वात्फलापूर्वोपयोगतः ॥' फलवत्परमापूर्वोपयोगित्वाद्यजमानसंस्काररूपं दीक्षणीयापूर्वं फलवदेव न तादर्थ्येऽप्यानर्थक्यम् । अदृष्टत्वाच्च तद्रूपस्य विनाधर्मैरवघातादिवत्सिद्ध्यनवगमात्संभवति प्रयोजकत्वमिति तादर्थ्यमेव युक्तम् । दीक्षणीया हि केनात्मना धर्मं गृह्णातीत्यपेक्षायां स्वापूर्वसाधनत्वं शीघ्रं गम्यते । तद्वारं तु परमापूर्वसाधनत्वं विलम्बितं, तस्मादवान्तरापूर्वप्रयुक्ता एवंजातीयकाः । एतेन प्रोक्षणाद्यङ्गानामुत्पवनादीनां तज्ज-

---

न्त्रम्, अतो विकृतावुलूखलमुसलस्वरूपाभावेऽपि सिद्ध्यति प्रोक्षणमित्याशयेन वाक्यार्थं विशदयति—**तदेष इति** । प्रोक्षणस्यापूर्वार्थत्वसाधनफलमाह—**तत्रेति** । विदलनस्य तुषभेदनस्येत्यर्थः । **उलूखलेति** । नच हन्तिसमभिव्याहृततृतीयावगतसाधनोद्देशेन प्रोक्षणविधौ उलूखलमुसलशब्दयोरविवक्षैव न लक्षणेति वाच्यम् । तृतीयाया निष्कृष्य कारकशक्तिमात्राभिधायकत्वाच्छक्तेश्च संस्कार्यत्वायोगेनोलूखलमुसलशब्दयोस्तदाश्रयद्रव्यलक्षकत्वावश्यंभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—संस्कारे हन्त्यादौ युज्यमानानां साधनत्वेन संबध्यमानानां प्रोक्षणादीनां हन्त्यादिप्रयुक्तता स्यात्तदर्थत्वादिति ॥ **एवं वा** ॥ वर्णकान्तरमाह—**यावत्येति** । पूर्वत्र हन्तिपिष्यर्थत्वे आनर्थक्यात्प्रोक्षणस्यापूर्वार्थत्ववदिहापि निष्फलदीक्षणीयापूर्वार्थत्वे आनर्थक्यात्फलवज्ज्योतिष्टोमापूर्वार्थत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **फलवदिति** । दीक्षणीयार्थत्वे आनर्थक्यप्रसङ्गाद्दीक्षणीयाशब्देनावश्यमपूर्वं लक्षणीयं, तच्च परमापूर्वमेव नत्ववान्तरापूर्वमानर्थक्यतादवस्थ्यादिति भावः । आनर्थक्यं किं तेन विनापि सिद्ध्यवगमादुत निष्फलत्वात् । नाद्य इत्याह—**तस्यापीति** । न द्वितीय इत्याह—**फलापूर्वेति** । यजमानसंस्काररूपेत्यनेनापूर्वपदेन संस्कार एव विवक्षित इति सूचयन् दीक्षणीयायाः क्रत्वङ्गभूतनियमपरिपालनविषयकात्मनः संकल्पात्मकदीक्षाकर्तृभूतयजमानसंस्कारार्थतयापूर्वार्थत्वाभावाद्दीक्षणीयापूर्वप्रयुक्त इति सिद्धान्तः सर्वथा न युक्त इति शङ्कां परिहरति । वस्तुतस्तु संस्कारार्थत्वेऽपि दीक्षणीयाया अङ्गसाहित्यसिद्ध्यर्थमुत्पत्त्यपूर्वमवश्यं वाच्यमिति तदभिप्रायेणापि सिद्धान्तः संभवतीति ध्येयम् । **नन्व**पूर्वार्थत्वाभावात्संस्कारस्य कथं तदर्थत्वे आनर्थक्याभाव इत्याशङ्क्यापूर्ववत्संस्कारस्यालौकिकत्वाविशेषात्तदर्थत्वेऽपि नानर्थक्यमित्याह—**अदृष्टत्वादिति** । प्रागुक्तं लक्षितलक्षणमुपपादयति—**दीक्षणीयाहीति । केनेति** । स्वरूपेण धर्मग्राहकत्वे आनर्थक्यप्रसङ्गादस्ति केनेत्यपेक्षेति भावः । अत्र भाष्यकारेण पूर्वपक्षे त्रैधातवीया दीक्षणीये'त्यश्वमेधे आग्नावैष्णवलक्षणप्राकृतदीक्षणीयास्थानापन्नायामयं वाङ्नियमः प्रवर्तते । सिद्धान्ते तु त्रैधातवीयाया आग्नावैष्णवापूर्वसाधनत्वाभावात्तत्प्रयुक्तोऽयं न प्रवर्तते इति प्रयोजनमुक्तं, तत्तु आश्वमेधिकत्रैधातवीयायां नामधेयेन काम्यत्रैधातवीयाधर्मस्योपांशुत्वस्यैव प्राप्त्या दुर्बलेन चोदकेन स्वरविशेषप्राप्त्यसंभवादयुक्तम् । नच दुर्बलप्रमाणकस्यापि स्वरविशेषस्य प्रधानाङ्गतया प्रबलत्वान्नामधेयप्राप्तमुपांशुत्वं बाधित्वा स एव पूर्वपक्षे प्रवर्तते । सिद्धान्ते तु उभयोरपि दीक्षणीयार्थतया तुल्यत्वे नामधेयप्राबल्यमादायोपांशुत्वमेव प्रवर्तत इति युक्तमेव प्रयोजनमिति वाच्यम् । वस्तुत आश्वमेधिकत्रैधातवीयायाः काम्यत्रैधातवीयापेक्षया प्रकरणान्तराम्नाने सत्यपि 'भिद्यते भावनामात्रं धात्वर्थो नाय- भिद्यते'रिति न्यायेन कर्मान्तरत्वाभावेन यथासिद्धकाम्यत्रैधातवीयाया एव दीक्षणीयायाः कार्ये यजमानसंस्कारे विधानेन पूर्वपक्षेऽपि त्रैधातवीयायामुपांशुत्वस्यैव प्राप्तेः स्वरविशेषप्राप्त्यसंभवादिति वार्तिककारेण दूषितम् । तस्मादत्रोदाहरणे प्रयोजनाभावादुदाहरणान्तरे प्रयोजनं द्रष्टव्यमित्यभिप्रायेणोक्तम् । **एवंजातीयका इति । एतेनेति** । प्रत्यासन्नत्वेनेत्यर्थः ।

---

१ लक्षणावृत्त्या स्युः. २ अदृष्टरूपत्वाच्च.

न्यव्रीह्यादिसमवेतापूर्वप्रयुक्तत्वं व्याख्यातम् । आरादुपकारकप्रयाजाद्यङ्गानां तदपूर्वप्रयुक्तत्वम् । संस्कारोऽपि ह्यदृष्टत्वादपूर्वमिति गीयते ॥ प्रयाजापूर्ववत्तस्मादुभयं स्यात्प्रयोजकम् ॥

फलदेवतासंबद्धधर्माणामप्यपूर्वप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ ३ ॥

फलदेवतयोश्च ॥ ४ ॥ [न चोदनातो हि ताद्गुण्यम् ॥ ५ ॥]

अगन्मादेः स्वर्गदेवौ हेतू यद्वात्र चोदितम् ॥ आद्यो लिङ्गान्नैवमङ्गस्यापूर्वाकाङ्क्षितत्वतः ॥ ७ ॥

'अगन्म सुवः सुवरगन्म, अग्नेरहमुज्जितिमनूज्जेष'मिति दर्शपूर्णमासप्रकरणपठितौ मन्त्रौ किं स्वर्गस्वरूपाग्निस्वरूपप्रयुक्तौ उत यद्दर्शपूर्णमासापूर्वसाध्यं स्वरूपं फलस्याग्नेश्च तदीयदेवतास्वरूपं तच्छेषौ सन्तावेतौ मन्त्रावपूर्वप्रयुक्ताविति—'तत्र स्वर्गादिशेषत्वं भवेल्लिङ्गेन मन्त्रयोः ॥ फलस्यादृष्टरूपत्वात्प्रधानत्वाच्च सर्वतः ॥ अग्न्यादेर्याच्यमानस्य फलदायित्वसंभवात् ॥ तादर्थ्यमेव मन्त्रस्य युक्तं नापूर्वशेषता ॥ सत्यं फलस्य सर्वस्मात्प्राधान्यं नतु तावता ॥ मन्त्रस्तद्रूपशेषः स्यादानर्थक्यप्रसङ्गतः ॥' नहि मन्त्रेण प्रकाशितमात्रं फलं सिद्ध्यतीति प्रमाणमस्ति । तेन क्रतुमतिलङ्घ्य स्वार्थत्वं[1] तावन्मन्त्रस्यानाशङ्क्यम् । प्रकरणाम्नानात्तु प्रकृतक्रतुशेषः संस्तद्द्वारेण फलार्थः स्यात्ततश्च क्रत्वपूर्वप्रयुक्ततामेवापद्यते । नहि क्रत्वङ्गं तदपूर्वातिलङ्घनेन फलं यावन्नेतुं युक्तम् । एवमग्न्यादेरपि फलदायित्वे सत्यपि मन्त्रेण प्रकाशितमात्रात्फललाभो निष्प्रमाणक एवेति क्रत्वन्वयित्वेनैव प्रकाश्यत्वमङ्गीकर्त-

---

प्रयाजेति। प्रयाजादेस्तदङ्गानां चेत्यर्थः । **ननु** व्रीह्यादिसमवेतस्य संस्कारस्य कथमपूर्वत्वं तदभावे वा कथं प्रयोजकत्वमित्याशङ्क्याह—**संस्कारोऽपीति।** अलौकिकत्वादपूर्वोक्तिः गौणी अलौकिकत्वादेव च प्रयोजकत्वमपीत्यर्थः । अत्र वर्णके सूत्रे संस्कारशब्देन दीक्षारूपो यजमानसंस्कारो विवक्षितः तच्छब्देन च परमापूर्वं विवक्षितमिति बोध्यम् ॥

फलदेवतयोश्च ॥ ४ ॥ पूर्वत्र यथा परमापूर्वार्थदीक्षणीयापूर्वार्थत्वं वाङ्नियमस्य न परमापूर्वार्थत्वं एवं मन्त्रस्याप्यग्न्याद्यर्थत्वं न तद्द्वारा दर्शपूर्णमासापूर्वार्थत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **किमिति।** किं स्वर्गत्वादग्नित्वाच्च मन्त्रप्रकाश्यत्वं ततश्च तत्स्वरूपार्थौ सन्तौ तत्प्रयुक्तौ उत दर्शपूर्णमासापूर्वसाध्यत्वात्तदीयदेवतात्वाच्च स्वर्गाग्न्योर्मन्त्रप्रकाश्यत्वमित्यपूर्वार्थौ सन्तावपूर्वप्रयुक्ताविति संशय इत्यर्थः । **ननु** स्वर्गादिस्वरूपमात्रशेषत्वे आनर्थक्यादुर्बलेनापि प्रकरणेनापूर्वशेषत्वं वाच्यमत आह—**फलस्येति।** लोकेऽदृष्टस्वरूपेण स्वर्गार्थत्वेऽप्यानर्थक्याभावादपूर्वापेक्षयापि प्रधानस्यापूर्वसंबन्धानादरेण स्वयमेव मन्त्रान्वयसंभवाच्च तदर्थत्वेऽपि नानर्थक्यमित्यर्थः । **अग्न्यादेरिति।** यद्यपि 'अग्नेरुज्जितिमूर्ध्वलोकविषयं जयमहमनूज्जेषमनुसृत्योर्ध्वं जयेयं यादृशमैश्वर्यमग्नेरूर्ध्वलोके तादृशं ममात्र भूयादिति स्वजय एव प्रार्थ्यते नाग्निः तथापि स्वजयोऽप्यनेनाग्नियागेन प्रार्थ्यत इति अग्नेर्याच्यमानत्वं, ततश्च क्रत्वपूर्वासंबन्धिनोऽप्यग्नेः स्वयं फलदातृत्वसंभवान्नानर्थक्यमित्यर्थः । **सत्यमिति।** फलस्य प्राधान्यात्क्रतुसंबन्धानादरेण साक्षात्फलार्थत्वे मन्त्रेण प्रकाशनमात्रेण फलसिद्धिः स्यान्नच सास्तीत्यानर्थक्यात्फलार्थत्वमिच्छतापि प्रकरणबलात्क्रत्वपूर्वं द्वारमेष्टव्यम् । ततश्चावश्यकतच्छेषत्वसंभवान्न तदुल्लङ्घनेन फलशेषत्वमिति न तत्प्रयुक्तत्वमित्यर्थः । **एवमिति।** अग्न्यादेरप्युत्तराधिकरणरीत्या फलदातृत्वमेव नास्ति । अस्तु वा फलदातृत्वं तथापि मन्त्रेणाशासनमात्रेण फलं ददातीत्यत्र प्रमाणाभावादग्निस्वरूपार्थत्वे आनर्थक्यं स्यादेव । ततश्च क्रत्वपूर्वान्वयित्वेनैव प्रकाश्यत्वमङ्गीकार्यमिति तच्छेषत्वमेवेत्यर्थः । **ननु** क्रत्वन्वयित्वेन स्वरूपेण मन्त्रप्रकाश्यत्वे स्वर्गाग्न्यादिस्वरूपमात्रप्रकाशकस्य मन्त्रस्य लक्षणा स्यात्ततश्च मन्त्राणां मुख्य एवार्थे विनियोग इति तृतीयन्यायो निर्विषयः स्यादित्याशङ्क्य न वयं क्रत्वपूर्वीयत्वेन रूपेण मन्त्रो बोधयतीति वदामः येन लक्षणा स्यात् किंत्वग्नित्वादिनैव । इदं तु परं वदामः अग्नित्वेनाग्निप्रकाशनमपि न तत्स्वरूपप्रयुक्तं आनर्थक्यप्रसङ्गात् किंत्वपूर्वीयदेवतात्वप्रयुक्तमिति । तेनानेन मन्त्रेण फलदेवताप्र-

---

१ स्वर्गस्यादृष्टरूप. २ भवतीति. ३ स्वर्गार्थत्वं.

व्यम्। तस्मादेवं द्रष्टव्यम्। मन्त्रप्रकाशितफलदेवतः क्रतुः स्वापूर्वं साधयतीति। ततश्च विकृतौ फलान्तरदेवतान्तरवत्सां 'अगन्मह्यवर्चसं सूर्यस्याह मुज्जितिमनूज्जेष'मित्यूहनीयम्। तथाहि प्रकृतिवत्कृतं भवतीति॥

धर्माणामदेवताप्रयुक्तत्वाधिकरणम्॥ ४॥

देवता वा प्रयोजयेदतिथिवद्भोजनस्य तदर्थत्वात्॥ ६॥ [आर्थापत्त्यात्॥ ७॥ ततश्च तेन संबन्धः॥ ८॥ अपि वा शब्दपूर्वत्वाद्यज्ञकर्म प्रधानं स्याद्गुणत्वे देवताश्रुतिः॥ ९॥ अतिथौ तत्प्रधानत्वमभावः कर्मणि स्यात्तस्य प्रीतिप्रधानत्वात्॥ १०॥]

देवः प्रयोजकोऽपूर्वं वाद्योऽस्य फलदत्वतः॥ न विधेये गुणो ह्येषोऽपूर्वस्य फलितोचिता॥ ८॥

एवं तावत्फलदायित्वेऽपि न देवतायाः प्रयोजकत्वं स्वरूपेणेत्युक्तम्। इदानीं तु नास्याः फलदायित्वं नापि प्राधान्यमिति प्रतिपाद्यते। सर्वपूर्वोक्ताक्षेपेणेदमारभ्यते पूर्वापहवात्तदिहैतद्विचार्यते— किं यागो देवताराधनार्थः, अस्याश्चाराधितायाः फलं उतापूर्वद्वारं यागस्य साधनत्वमिति। तत्र— 'इन्द्रादेः संप्रदानत्वात्कर्मणोऽपि प्रधानता॥ यागः पूजा तदङ्गः स्यादतिथेर्भोजनं यथा॥' कर्मकारकं हि क्रिययेप्सिततमं प्रधानम्। तेनापि व्याप्यमानं संप्रदानम्। ततोऽपि प्रधानं संप्रदानं च देवता। तस्मात्प्रधानं यागश्च देवतापूजा। साच लोके पूज्यमानार्था अतिथिभोजनादिवत्। अतो देवताराधनार्थो यागः, सा चाराधिता फलमाराधयित्रे ददातीति युक्तम्। एवंच लौकिकप्रसिद्धपदार्थस्वभावो नातिक्रान्तो भवति। अवश्यं च यागस्यापि फलसाधनत्वं केनचिद्द्वारेणाश्रयितव्यं स्वरूपस्य भङ्गुरत्वात्, तत्र रात्रिसत्रन्यायेन वाक्यशेषमन्त्रवर्णाद्यवगता देवतातृप्तिरेव द्वारमिति कल्पयितुं युक्तं नत्वत्यन्ताप्रतीतापूर्वकल्पनम्। श्रूयते हि 'तृप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तर्पयेति' इति 'दधत्पोषं

काशनद्वारापूर्वं कुर्यादिति मन्त्रविनियोगः पर्यवस्यतीत्याशयेनाह—**तस्मादिति**। एवंच ग्रन्थेषु क्वचिल्लक्षणोक्तिरपूर्वपर्यवसानाभिप्रायेति बोध्यम्। केचित्तु अपूर्वसाधनत्वेन रूपेण लक्षणया मन्त्रप्रकाश्यत्वमग्न्यादीनामित्याहुः। तन्न। तथासति सूर्यादिशब्दस्यापि विकृतावपूर्वीयत्वेन सूर्यादिलक्षकत्वं स्यात्तश्च लक्षणावश्यंभावे प्रकृतिकृप्ताग्न्यादिपदस्यैवापूर्वीयत्वेन लक्षणया सूर्यादिप्रतिपादकत्वसंभवादविकृत एव प्रयोगः स्यात्। किंच सत्यप्यूहे तरसमयेषु मांसशब्दस्येव शक्त्याऽपूर्वीयत्वेन रूपेण वैकृतदेवताप्रतिपादकशब्दस्यैव प्रयोगात्मक ऊहः स्यात्सर्वथा सूर्यादिपदप्रक्षेपात्मक ऊहो न स्यात्। किंच 'व्रीहीणां मेध सुमनस्यमानः' इति मन्त्रस्य यवेषु निवृत्तिर्न स्यात्। उक्तंच तन्त्ररत्ने 'मुख्ययैव वृत्त्या प्रकाशयतीति। विचारस्य फलमाह—**ततश्चेति**। फलदेवतयोश्च प्रयोजकत्वमिति सूत्रार्थः॥

देवता वा प्रयोजयेत्०॥ ६॥ अवान्तरसंगतिमाह—**एवमिति**। फलदायित्वेपि देवतायाः स्वरूपेण प्रयोजकत्वं नेत्युक्तमित्यन्वयः। **प्राधान्यमिति**। प्राधान्येऽपि प्रयोजकता न स्यादिति पूर्वोक्तापूर्वप्रयोजकत्वमाक्षिप्य समर्थ्यत इति संगतिः। प्रकारान्तरमाह—**सर्वेति**। एवंच यद्यपि सर्वोपयुक्तत्वादादावेवायं विचारो युक्तस्तथाप्युक्तावान्तरसंगतिवशादिह कृत इति भावः। **तदिहेति**। किं देवताराधनार्थो याग उत फलार्थः। यदा फलार्थः तदा किं देवताप्रसादो द्वारमुतापूर्वमिति चिन्त्यत इत्यर्थः। **इन्द्रादेरिति**। यत्र चतुर्थी तत्र तद्बलादेव संप्रदानत्वं यत्रापि तद्धितस्तत्रापि तस्य देवतार्थकत्वाद्देवतात्वस्य त्यज्यमानहविःप्रत्युद्देश्यत्वरूपत्वादस्तीन्द्रादेः संप्रदानत्वम्। एवं मन्त्रवर्णेऽपि द्रष्टव्यम्। तथाचेन्द्रादेः संप्रदानत्वेन क्रियाप्रधानभूतकर्मकारकापेक्षयापि प्रधानत्वाद्यागस्य पूजारूपत्वाच्च देवताङ्गत्वमित्यर्थः। **यागश्चेति**। 'यज देवपूजासंगतिकरणदाने'ष्विति शाब्दस्मरणात्तत्रापि प्रसिद्धिप्राचुर्यात्पूजार्थत्वं यजेरित्यर्थः। **अत इति**। पूजा याग इत्युक्तं पूजा चाराधना। ततश्च देवताराधनात्मको यागो नाराधनार्थः, तथापीहाराधनाशब्देन पूजाजन्य आराध्यगतप्रीतिरूपव्यापारविशेषो विवक्षित इति न दोषः। कथं तर्हि फलसिद्धिरित्यत आह—**सेति**। आराधितायाः देवतायाः फलदातृत्वे प्रमाणमाह—**एवंचेति**। पूजितस्य फलदातृत्वं गुर्वादौ दृष्टमिति तद्वदेव प्रकृतेऽपीति भावः। एवं यागस्य देवताराधनार्थत्वमेव, अस्तु वा फलार्थत्वं तथापि देवताप्रसाद एव द्वारं अर्थवादावगतप्रसादस्यैव द्वारत्वौचित्यात्, नतु सर्वथानवगतापूर्वस्य। अतएव रात्रिसत्रे अर्थवादावगतप्रतिष्ठाया एव फलत्वमङ्गीकृतं नत्वत्यन्तानवगतस्वर्गस्येत्याह—**अवश्यं चेति**। नच देवताप्रसादार्थत्वे धर्माणामानर्थक्यं येनापूर्वकल्पना स्यादित्याशयेनाह—**शब्देति**। अलौ-

१ वक्तव्यम्. २ स्तर्पयति, दधन्.

रयिम'पीतिशब्दैकगम्यत्वाच्च देवताप्रसादस्य स एवापूर्ववद्धर्माणां प्रयोजकः फलसाधनं चेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—'यागस्यैव पदश्रुत्या फलसाधनतोच्यते ॥ देवतायाश्च तादर्थ्यं तन्निर्वृत्त्युपयोगतः ॥ यागश्च साध्यरूपत्वात्साधनत्वेन देवताम् ॥ गृह्णाति सिद्धरूपा च देवता तस्य साधनम् ॥' प्रत्ययाभिहिता हि भावना पुरुषार्थं भाव्यमपेक्षमाणा पदगतमपि यागमयोग्यत्वादुपेक्ष्य वाक्यादुपनीतं स्वर्गादि गृहीत्वा तस्य साधनमाकाङ्क्षन्ती समानपदश्रुत्युपनीतं यागमविरोधात्करणं गृहीत्वेत्थंभावापेक्षायां द्रव्यं देवतभूतं भव्ययागनिर्वर्तनसमर्थं तादर्थ्येन गृह्णन्ती देवतां यागार्थां करोति। नच प्रागवगतदेवतायाः फलार्थत्वं येन तदाराधनाय यागविधिः स्यादेवंच शब्देन तावद्यागात्फलं गम्यते। यत्त्वतिथिवदित्युक्तं युक्तं तत्र प्रमाणान्तराद्भोजनस्य तादर्थ्यावगमात्। अपिच तत्रापि नातिथिर्भोजयितुः फलं ददाति प्रीयमाणोऽपि। नह्यसौ स्वर्गादिप्रदानायेष्टे। [2]तस्माद्यागवद्भोजनादेव फलम्। एवं विशिष्टसंप्रदानकदानेऽपि तथा यागेऽपि। यद्यपि देवता विग्रहवती परिगृह्य भुक्त्वा तृप्यति प्रसीदति च तथापि यागादेव फलं विग्रहवती चानित्या स्यात्। [3]तथाच नित्यवेदविषयत्वं न स्यात्। सत्यपि विग्रहे प्रवृत्तस्य हविषो देवतया भोगः प्रत्यक्षविरुद्धोऽशक्योऽभ्युपगन्तुम्। नचाभुञ्जाना प्रसीदतीति युक्तम्। अतएवाप्रतिपन्नापूर्वत्यागेन देवताप्रसादादेव फलमित्येतदपि निरस्तम्। नहि तस्याः प्रसादः संभवतीत्युक्तम्। यत्त्वस्या यागसाधनद्वारा फलनिर्वृत्त्युपयोगित्वं तदभिप्रायादेव देवतायाः फलदायित्ववादः सेनापतिना ग्रामो दत्त इत्यादिवत्। तत्तन्मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणेष्वपि देवतानामपि तपश्चरणक्रत्वनुष्ठानब्रह्मास्त्रादिमन्त्रतश्च समीहितसिद्ध्यनुकीर्तनात्कर्मण एव फलं गम्यते मन्दधियस्तु श्रद्धालवस्तात्पर्यमजानाना भ्राम्यन्तु नाम। किंच [4]स्तोकमण्डूकादीनां तिरश्चामचेतनानां चौषधिवनस्पतीनामश्वानां गवां च हनुदन्तानामश्वरूपाणां च कृष्णश्वेतादीनामश्वचरितानां चैकारशकृत्करणादीनां देवतात्वेन होमेषु श्रूयमाणानां को नाम फलदायित्वं श्रद्दधीत। किंच '[5]सैवाग्निहोत्रदेवता दध्ना पूज्यमानेन्द्रियं ददाति पयसा पशु'मिति को हेतुरन्यदतो वस्तुस्वभावात्। यावकभोजनानशनादिभिश्च किमिति देवतास्तृप्यन्ति किमिति वा सुरापानादिभिः [6]क्रुध्यन्ति येनाभ्युदयं

किकत्वस्योभयत्र तुल्यत्वात्स एव प्रयोजक इत्यर्थः। **फलसाधनमिति**। तथाच स एव द्वारमिति भावः। **यागस्यैवेति**। ननु देवताया इत्यर्थः। यागस्य फलसाधनत्वेन देवतायाः प्राधान्यासंभवाद्यागार्थत्वमेवेत्याह—**देवताया इति**। ननु देवतासंप्रदानत्वात्प्रधानमित्युक्तमित्यत आह—**यागश्चेति**। पदश्रुत्या फलसाधनत्वेनावगतस्य यागस्यानिष्पन्नस्य साधनत्वायोगान्निष्पत्त्यपेक्षायां सिद्धतया देवताया निष्पादकत्वेनैवान्वय इति गुणभाव एव प्राधान्यं तु कारकभावापत्त्यार्थिकं न चोदनागम्यं पदश्रुतिगम्ययागकरणत्वविरोधादिति भावः। यागस्य पूजात्वात्पूज्यमानदेवताराधनार्थत्वमुक्तं निरस्यति—**नचेति**। तथाच तदर्थत्वे आनर्थक्यप्रसङ्ग इति भावः। शाब्दस्मृतिश्चोद्देश्यत्वमात्रनिबन्धनेति द्रष्टव्यम्। **प्रमाणान्तरादिति**। प्रत्यक्षादेर्भोजनेन तृप्त्यनवगमादित्यर्थः। विग्रहादिमत्त्वेऽपि न प्राधान्यमित्युक्तम्। संप्रतीन्द्रादिशब्दानां वज्रहस्ताद्युपलक्षितविग्रहविशिष्टात्मविशेषवाचित्वेऽपि विग्रहस्य कृतकत्वेनानित्यतया तद्विशिष्टदेवताप्यनित्येति न नित्यवेदविषयः स्यादित्याह—**विग्रहवतीति**। ननु 'बबरः प्रावाहणि'रित्यादिवद्वेदविषयत्वमनित्यत्वेऽपि स्यादित्यत आह—**सत्यपीति**। प्रत्यक्षेणाग्नौ भस्मीभावावगमान्मधुकरन्यायेन रसमात्रग्रहणे प्रमाणाभावाच्चेति भावः। **नहीति**। तथाचाप्रतिपन्नत्वेऽपि प्रमाणान्तराविरोधादपूर्वस्यैव द्वारत्वमिति भावः। कथं तर्हि मन्त्रार्थवादादौ दातृत्ववादोऽत आह—**यत्त्विति**। यागनिर्वृत्तिद्वारा फलौपयिकत्वमात्रेण गौणोऽयं वादः। एवं विग्रहवत्त्वादिवादोऽप्यौपचारिक इति वेद्यम्। **तत्तन्मन्त्रार्थवादेति**। देवतानां देवतान्तराभावात्कर्मणएव फलमित्यर्थः। कथं तर्हि लोके देवतायाः फलदातृत्वप्रसिद्धिरित्यत आह—**मन्देति**। **श्रूयमाणानामिति**। अश्वमेधे इति शेषः। **ननु** तदभिमानिदेवतामादाय तन्निर्वाह इत्यस्वरसादाह—**किंचेति**। **अन्यदत इति**। स्वपक्षे च दध्यादिद्रव्यभेदेन फलभेदस्य चोदनाप्रमाणकत्वान्न स्वभावमूलकत्वमिति भावः। तस्माद्देवतायाः विग्रहहविःस्वीकारतद्भोजनतृप्तिप्रसादलक्षणविग्रहादिपञ्चकाभावाद्देवताप्रयुक्तत्वाभावा-

---

१ रयिं धनम्. २ तस्माद्भोजनादेव. ३ ततश्च. ४ तथाच स्तेगमण्डू. ५ किंचासौ चाग्नि. ६ कुप्यन्ति.

प्रत्यवायं च कुर्वन्ति कर्तुः । अप्येवमादिषु कर्मण एवापूर्वद्वारं फलं तथा सर्वत्रास्तु । तस्मादपूर्वप्रयुक्ता धर्माः ॥

प्रोक्षणादीनामपूर्वप्रयुक्तताधिकरणम् ॥ ५ ॥

द्रव्यसंख्याहेतुसमुदायं वा श्रुतिसंयोगात् ॥ ११ ॥ [अर्थकारिते च द्रव्येण न व्यवस्था स्यात् ॥ १२ ॥ अर्थो वा स्यात्प्रयोजनमितरेषामचोदनात्तस्य च गुणभूतत्वात् ॥ १३ ॥ अपूर्वत्वाद्व्यवस्था स्यात् ॥ १४ ॥ तत्प्रयुक्तत्वे च धर्मस्य सर्वविषयत्वम् ॥ १५ ॥ तद्युक्तस्येति चेत् ॥ १६ ॥ नाश्रुतित्वात् ॥ १७ ॥ अधिकारादिति चेत् ॥ १८ ॥ तुल्येषु नाधिकारः स्यादचोदितश्च संबन्धः । पृथक्सतां यज्ञार्थेनाभिसंबन्धस्तस्माद्यज्ञप्रयोजनम् ॥ १९ ॥]

व्रीह्यादयः प्रयोक्तारोऽपूर्वं वा प्रोक्षणादिषु ॥ वाक्यश्रुतिभ्यामाद्यः स्याचोदिताकाङ्क्षयान्तिमः ॥ ९ ॥

वाक्यसंयुक्तानां लिङ्गसंयुक्तानां चापूर्वप्रयुक्तिर्व्याख्याता । यस्त्वत्यन्तबलीयस्या श्रुत्या संयुक्तं तस्य प्रकरणादपूर्वार्थत्वमत्यन्तान्याय्यमिति मन्यमानान्प्रति श्रुतिसंयुक्तानामप्यपूर्वार्थता प्रतिपाद्यते । अथवा स्वरूपातिक्रमेण साधनसंबन्धे स्रुवादिष्वतिप्रसङ्गमाशङ्क्य निराक्रियते । दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'व्रीहीन्प्रोक्षती'ति । तत्र संशयः किं व्रीहिद्रव्यप्रयुक्तं प्रोक्षणमुतापूर्वप्रयुक्तमिति । यद्व्रीहिपदाभिधेयं स्वरूपं तन्मात्रपर्यवसितं प्रोक्षणं विधीयते, तन्मात्रं च क्रत्वङ्गमुत यत्तेषां साधनरूपं व्रीहिभिर्यजेतेत्यनेनावगतं तेन प्रोक्षणं संबध्यते । प्रोक्षितैर्यजेतेति स्वरूपपरत्वे प्रधानविधिविशेषणत्वाभावादतद्विशेषणस्य च तद्विकारेष्वतिदेशाभावान्न प्रोक्षणस्य विकृतिष्वतिदेशः । व्रीहिमात्रं त्वतिदिश्यते तदतिदिष्टं स्वाङ्गभूतं प्रोक्षणमनुष्ठापयतीति विकृतिष्वपि सत्सु व्रीहिषु प्रोक्षणं स्यादेव । नीवारादिभिस्तु विनिवर्तितेषु व्रीहिषु प्रोक्षणमुपदेशातिदेशयोरभावान्नीवारादिष्वननुष्ठेयं भवति । यदा तु साधनविशेषद्वारेण प्रधानविधेरेव विशेषणं प्रोक्षणं तदायमर्थः प्रोक्षितैर्व्रीहिभिः साध्यमानेन यागेनापूर्वं कुर्यादिति । ततश्च नीवारहविष्कायां विकृतिभावनायां तद्वच्छब्देन प्राकृतभावनेत्थंभावे सकलेऽतिदिश्यमाने नीवारैर्व्रीहिमात्रे निवर्तितेऽन्यस्य तद्रूपस्यैवावस्थानान्नीवाराणां च व्रीहिस्थाने निवेशादेषोऽर्थो भवति प्रोक्षितैर्नीवारैर्यजेतेति । ततश्च नीवारेषु प्रोक्षणं सिद्धं भवति ।

दपूर्वप्रयुक्तत्वमित्युपसंहरति—**तस्मादिति** । प्रयोजनं देवतायाः प्राधान्ये तत्सामान्यमेव बलवदितीन्द्रपुरोडाशे सांनाय्यविध्यन्तः । सिद्धान्ते तु हविःसामान्यादाग्नेयविध्यन्तः । तथा पूर्वपक्षे मन्त्राणां देवतास्वरूपप्रयुक्तत्वादनूहः । सिद्धान्ते त्वपूर्वप्रयुक्तत्वादूहः । किंचास्याधिकरणस्यापूर्वद्वारतासाधकत्वादपूर्वाधीनं सर्वं प्रयोजनमिति । सूत्रार्थस्तु—देवतैव सर्वान्धर्मान्प्रयोजयेत् भोजनस्य यागस्य इदं हविः देवता भोक्ष्यत इति क्रियमाणत्वाद्यागस्य भोजनशब्देन निर्देशः । देवतार्थत्वाद्भोजनस्य भोक्त्रर्थत्वे दृष्टान्तोऽतिथिवदिति ॥

द्रव्यसंख्याहेतुसमुदायं० ॥ ११ ॥ पदश्रुतिबलाद्यागस्य साधनत्ववद्द्वितीयाश्रुतिबलाद्व्रीहिस्वरूपार्थत्वमित्युत्थितेः संगतिः । हन्तिविष्यधिकरणेन फलदेवताधिकरणेन चगतार्थतामाह—**वाक्येति** । ननु प्रकरणापेक्षया वाक्यलिङ्गयोरपि बलवत्त्वमस्त्येवात्यन्तविशेषणकृतः श्रुतेर्न कश्चिद्विशेष इत्यस्वरसादाह—**अथवेति** । अस्मिन्पक्षे तदप्यत्रोदाहरणमिति ध्येयम् । अत्र स्रुवादिष्वित्यनेनाज्यौषधिसांनाय्यधर्माणामुत्पत्त्यपूर्वप्रयुक्ततया यथासंयोगं व्यवस्थां तृतीयसिद्धामङ्गीकृत्योत्पत्त्यपूर्वसाधनत्वस्य स्रुवादिष्वपि सत्त्वादतिप्रसङ्गमाशङ्क्य निराक्रियत इति तेषामर्थाधिकरणेनाप्यगतार्थत्वं सूचितम् । **ननु** व्रीहिद्वारैवापूर्वार्थत्वाङ्गीकारेण सिद्धान्तेऽपि व्रीह्यर्थत्वानपायादयं संशयोऽनुपपन्न इत्याशङ्क्य संशयस्य तात्पर्यमाह—**यदिति । तन्मात्रेति** । नत्वपूर्वपर्यवसितमित्यर्थः । **तन्मात्रं चेति** । व्रीहिस्वरूपमात्रं क्रत्वङ्गं न प्रोक्षणमित्यर्थः । साधनान्वयपक्षे तु प्रोक्षणस्यापि क्रत्वङ्गमित्याशयेनाह—**प्रोक्षितैरिति** । चिन्तायाः प्रयोजनमाह—**स्वरूपेति** । स्वरूपमात्रपर्यवसितप्रोक्षणस्य क्रतुभावनेत्थंभावसंबन्धाभावेन तद्विशेषणत्वाभावादतिदेशो न स्यादित्यर्थः । **नन्वेवं** क्वापि विकृतौ प्रोक्षणं न स्यादित्यत आह—**तदिति । यदात्विति** । साधनप्रयुक्तत्वपक्षे प्रधानभावनेत्थंभावगृहीतत्वान्नीवारादिभिः प्रत्याम्नातैः व्रीहिषु निवर्तितेष्वपि प्रोक्षणस्य व्रीह्यर्थत्वाभावेन तन्निवृत्त्या निवृत्त्ययोगात्क्रत्वर्थतया प्रवृत्तिरप्रत्यूहेति

१ तत्र नैवारहविष्कायां भावनायां.

तथा 'त्रीन्परिधी'निति मन्त्रः किं त्रित्वसंख्याप्रयुक्त उतापूर्वीयपरिधीयत्ताप्रकाशनार्थः सन्नपूर्वप्रयु इति । इदं तु लिङ्गविनियोगत्वादिहानुदाहरणम् । अतिप्रसङ्गनिराकरणपक्षे तु भवत्येवोदाहरणम् तथा 'चतुर्होत्रा[1] पौर्णमासीमभिमृशेत्पञ्चहोत्रा[2]मावास्या'मित्यभिमर्शनं किं पौर्णमास्यमावास्यास दायप्रयुक्तं उतापूर्वप्रयुक्तमिति । तथा चातुर्मास्ये[3] श्रूयते 'शूर्पेण जुहोति तेन ह्यन्नं क्रियते' इति कि न्नकरणप्रयुक्तो होमोऽन्नकरणानां शूर्पदार्विपिठरादीनामङ्गं उतारादुपकारकोऽपूर्वार्थ इति विचार ननु तृतीयानिर्देशादिह द्रव्यस्य न तत्संस्कारार्थता होमस्य शङ्कितव्या । उच्यते 'तेन ह्यन्नं क्रिय इति हेतुनिर्देशोऽयं हिशब्दश्रुत्या गम्यते । व्याप्यश्च हेतुर्भवति प्रधानं चाङ्गेन व्याप्यते नाङ्गं प्रध नेन । यत्र प्रधानं तत्राङ्गं न यत्राङ्गं तत्र प्रधानम् । तस्माद्धेतुश्रुत्या व्याप्यत्वेन धूमवदवगम्यमा मन्नकरणं प्राधान्येनावसीयत इति होमस्तदर्थ इत्याशङ्का । 'तत्र श्रुतिबलीयस्त्वाद्व्रीह्यादिद्रव्य षता ॥ प्रक्रियावगता पूर्वशेषत्वस्यौवबाधिनी[4] ॥ व्रीह्यादिरूपशेषत्वे सत्यानर्थक्यमापतेत् ॥ प्रोक्षण विनाप्यस्मात्तत्स्वरूपस्य सिद्धितः ॥ तस्मात्साधनरूपं यद्व्रीहीणां शास्त्रचोदितम् ॥ तेन रूपेण संबन प्रोक्षणादेर्विधीयते ॥' शक्नुवन्ति हि व्रीहयः शास्त्रान्तरा[5]वगतमात्मीयमपूर्वसाधनत्वं हवीरूपत्वं लक्षणयावगमयितुम् तेनात्मना प्रोक्षणं गृह्णन्ति । हवीरूपस्य च विवक्षितत्वान्नातिप्रसङ्गः । यदि पुन

सिध्यत्यूह इति भावः । सूत्रोपात्तद्रव्यप्रयोजकत्वमुदाहृत्य संख्यादिप्रयोजकत्वं क्रमेणोदाहरति—**तथेति** । **त्रीनिति** 'त्रीन्परिधीन्, तिस्रः समिध' इत्यादि मन्त्र इत्यर्थः । **अपूर्वप्रयुक्त इति** । तथाच परिधिद्वययुक्ते महापितृयज्ञादा इति भावः । **इदं त्विति** । त्रीनिति मन्त्रस्य त्रित्वविशिष्टपरिधिप्रकाशनसामर्थ्येन तत्र विनियोगः न तत्र विनियोजि श्रुतिरस्ति । त्रीनिति मन्त्रगताया द्वितीयायाः श्रुतेः स्वात्मनि क्रियाविरोधेन मन्त्रविनियोजकत्वाभावादिति भावः **अतिप्रसङ्गेति** । अत्र केचिदपूर्वीयमात्रनिवेशेऽप्यस्य मन्त्रस्यान्यत्र सामर्थ्याभावेनातिप्रसङ्गाभावात्तन्निराकरणपक्षेऽप्यु हरणत्वं न युक्तम् । नचात्रैन्द्रीन्यायः वाचनिकविनियोगाभावात्तस्मादिदं चिन्त्यमित्याहुः । तत्र मास्तु वाचनिकविनि गस्तथापि लिङ्गबलाच्छ्रुतिः कल्पनीया । साचास्मिन्पूर्वपक्षे त्रीन्परिधीनित्यनेन मन्त्रेणापूर्वीयं प्रकाशयेदिति वाऽपूर्वीयसं प्रकाशयेदिति वा कल्पनीया । तत्त्वपूर्वीयपरिधित्रित्वसंख्यां प्रकाशयेदिति विशिष्टानुवाददोषप्रसङ्गात् । यत्रापि व्रीहीन्प्रो तीत्यादौ श्रौतो विनियोगस्तत्राप्यपूर्वीयमात्रमेवोद्देश्यं नतु तण्डुलनिष्पत्तिप्रनाडिकयापूर्वीयं विशिष्टानुवाददोषप्रसङ्गात तथाच स्रुवादिष्वतिप्रसङ्ग इति पूर्वःपक्षो वर्णनीयः । अयं च प्रकारो लैङ्गिकविनियोगेऽपि तुल्यस्तथाचैन्द्रीन्यायेनापूर्वी मात्रे गौणो विनियोगः स्यादेवेत्यतिप्रसङ्गनिराकरणपक्षे युक्तमुदाहरणत्वमिति । **तथेति** । समुदायप्रयुक्तत्वे पार्वणहोम दनतिदेश इतरथा त्वतिदेश इति प्रयोजनं द्रष्टव्यम् । **नन्विति** । प्रत्युत शूर्पस्य गुणत्वमेवावगम्यत इति भावः । **न** धूमाग्न्यादिवदिह व्याप्तिर्न प्रमाणसिद्धेत्याशङ्क्य हिशब्दश्रुतिबलादेव यद्यदन्नकरणं तत्तद्धोमेन संबद्धयितव्यमिति व्याप्तिव कल्प्यमित्याशयेनाह—**तस्मादिति** । सिद्धान्तमाह—**व्रीह्यादीति** । ननु साधनरूपवाचकशब्दाभावान्न तादर्थ्यमित्यत आह—**शक्नुवन्तीति** । नन्वपूर्वसाधनशेषत्वे स्रुवादिष्वतिप्रसङ्गः । नच व्रीहिस्वरूपमपि शक्यं विवक्षितुं, सकृदुच्चरित- व्रीहिशब्दस्योभयपरत्वासंभवात् यवसाधारण्याभावप्रसङ्गाच्च । नच तण्डुलपिष्टादिप्रणाडिकया यदपूर्वसाधनत्वं तच्छेषत्व- मिति न दोष इति वाच्यम् । तथासति चरौ पेषणाभावेन प्रोक्षणं न स्यात् । नच तण्डुलनिष्पत्तिद्वारकत्वमेव विवक्षितम्, एवमपि लाजेषु प्रोक्षणं न स्यात् सर्वेष्वपि पक्षेषु विशिष्टानुवाददोषप्रसङ्गाच्चेति । तस्मात्स्रुवादिष्वतिप्रसङ्ग इति द्वितीयपूर्व- पक्षं निराकरोति—**हवीरूपस्येति** । हविःप्रकृतित्वस्येत्यर्थः । तेन यवसाधारण्यसिद्धिः । नापि स्रुवादावतिप्रसङ्गः । नचैवमपि विशिष्टानुवाददोषः । गङ्गापदाद्वस्तुतो गङ्गातीरस्य तीरत्वेनेव स्रुवादिव्यावृत्तस्यापूर्वसाधनविशेषस्यापूर्वसाधनत्वे- नैव प्रतीत्यभ्युपगमात् । किंच यत्र शब्दद्वयोपस्थापितयोर्विशेषणविशेष्यभावमादाय विशिष्टस्योद्देश्यभावः 'ग्रहं संमार्ष्टि' 'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छती'त्यादौ तत्रैव वाक्यभेदप्रसङ्गाद्विशिष्टोद्देशदोषः । यत्रत्वेकेनैव शब्देन युगपदेव विशिष्टतयाव- गतस्योद्देश्यत्वं न तत्र विशिष्टोद्देशो दोषः । अतएव 'यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशुचरन्ती'त्यत्रैकेन तच्छब्देनाग्नीषो- मीयप्राचीनपदार्थत्वेनावगतस्य विशिष्टस्योद्देशेपि न दोषः । एवमेकेन व्रीहिशब्देनैव विशिष्टस्यावगमान्न दोषः । किंच 'भिन्ने जुहोती'त्यादौ यथा भेदनमात्रस्योद्देश्यत्वप्रतीतावपि फलकल्पनाभिया प्राकृतभेदन एव पर्यवसानं तथावहननादौ अपूर्वीयमात्रस्योद्देश्यत्वे स्रुवादिसाधारण्यापत्तौ तत्रादृष्टं कल्पनीयं स्यादिति तद्भीत्या स्रुवादिव्यावृत्त एवापूर्वीयत्वे पर्यवसानं भविष्यतीति । 'त्रीन्परिधी'नित्यादौ त्वयमतिप्रसङ्गपरिहारो यद्यपि तत्रापि अपूर्वसाधनपरिधीयत्तां प्रकाशयेदिति विधौ

---

१ होत्रां पौर्णमासीं. २ होत्राममावास्यां. ३ मास्येषु. ४ स्यापबाधनी. ५ शास्त्रान्तरावगमात.

केनैव वाक्येन संस्कारो द्रव्यं च विधीयते 'प्रोक्षितैर्व्रीहिभिर्यजेते'ति तदापि किं सिद्ध्यति। साधनरूपान्वयः प्रोक्षणस्य सुतरां सिद्ध्यतीति ब्रूमः। नहि तत्र व्रीहिसंबन्धः प्रोक्षणस्य साधनत्वेनैवोपदिश्यमानं द्रव्यं संस्कारेण व्रीहित्वेन च विशेष्यत इति व्यक्तः साधनसंबन्धः। अयं हि तत्रार्थः—व्रीहिजातीयं प्रोक्षणसंस्कृतं च यत्तेन यजेतेति। ततश्च यवनीवारादिषु विरोधाद्व्रीहिसाधनत्वे निवर्तितेऽपि प्रोक्षितसाधनताऽनिवर्तितेति सिद्धं तत्रापि प्रोक्षणम्। यत्र तर्हि संस्कारवाक्ये द्रव्यं निर्दिश्य सर्वनाम्ना च तद्द्रव्यं परामृश्य यागे विनियुज्यते 'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षे'ति तत्र कथम्। तत्रापि यद्यपि न प्राक् पयसः साधनत्वं विदितं नापि संस्कारवेलायां गम्यते, तथापि भाविविनियोगावगम्यसाधनत्वापेक्ष एवायं संस्कारविधिः। अन्यथानर्थक्यात्। **ननु** साधनत्वं पूर्वानवगतं कथं पयसा लक्षयितुं शक्यते। न पदं प्रवृत्तिवेलायामेव स्वार्थं हित्वा साधनविशेषं लक्षयित्वा संस्कारान्वयं प्रतिपादयतीति ब्रूमः, किं तर्हि प्रथमं पयःशब्दः स्वार्थस्य संस्कारान्वयितारूपं वाक्यार्थं प्रतिपादयति। तद्रूपस्य च कार्यान्तरौपयिकतामन्तरेणानुपपत्तेस्तदाकाङ्क्षायामुपरितनेन वाक्येन संस्कारविशिष्टस्यैव पयसस्तच्छब्दपरामृष्टस्य कार्ये विनियोगः क्रियते। तदर्थं च पूर्वं विहितः संस्कार इति पश्चादवगम्यते। तदयमर्थः—दध्यानयनसंस्कृतं पयो वैश्वदेवमिति।

विशिष्टोद्देशस्तथापि स न दोषः। विधेयमन्त्रगतपरिधीयत्ताप्रकाशनसामर्थ्यानुसारेणोद्देश्यविशेषणविवक्षाया न्याय्यत्वात्। अतएव 'यस्योभावग्नी अनुगतावभिनिम्लोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्ति'रित्यादौ विधेयपुनराधेयस्याग्निद्वयजननसामर्थ्येन तदनुसारेणाग्न्युभयत्वं विवक्षितमित्युक्तं षष्ठ इति। एतेन 'व्रीहीणां मेध सुमनस्यमान'इत्यस्य मन्त्रस्य यवेषु निवृत्तिर्व्याख्याता। विधेयमन्त्रसामर्थ्यानुसारेण यवव्यावृत्तस्यापूर्वविशेषसाधनत्वस्य विवक्षितत्वाद्यवेषु तत्प्रवृत्त्यसंभवादिति। नच व्रीहिषु यवव्यावृत्तापूर्वविशेषसाधनत्वासंभवः। तथासति व्रीहियवयोर्भिन्नापूर्वसाधनत्वेन विकल्प एव न स्यादिति वाच्यम्। वस्तुगत्या व्रीहियवप्रयोगयोरवान्तरापूर्वव्यक्तिभेदे सत्यपि 'व्रीहिभिर्यजे'दित्यादिशास्त्रेण तदसंस्पर्शेन शास्त्रार्थीभूतापूर्वैकतामात्रेण विकल्पोपपत्त्या तत्तद्द्रव्यप्रयोगभेदनिबन्धनापूर्वभेदस्यापरिहार्यत्वात्। अवहननादौ तु शास्त्रार्थीभूतापूर्वसाधनत्वमेव विवक्षितं नतूक्तापूर्वभेदोऽपि। तावतापि 'व्रीहीनवहन्ती'त्यादिश्रुत्युपपत्तेरिति तेषां यवसाधारण्यं 'व्रीहीणां मेधे'त्यस्य चोक्तापूर्वभेदविवक्षां विना न लिङ्गनिर्वाह इति न तस्य यवसाधारण्यमिति। **ननु** भवतु प्रोक्षणादीनामपूर्वसाधनान्वयः, व्रीहिपदेन शास्त्रान्तरावगतापूर्वसाधनविशेषस्य लक्षयितुं शक्यत्वात्। यत्र तु द्रव्यं संस्कारश्चैकेन वाक्येन विधीयते तत्र द्रव्यस्य शास्त्रान्तरेणापूर्वसाधनत्वानवगमेन संस्कारस्य तादर्थ्यं न स्यादित्यभिप्रायेण पृच्छति—**यदि पुनरिति**। तत्रापि तृतीयासमभिव्याहृतस्य प्रोक्षणस्य न व्रीहिद्रव्येणान्वयः, किंतु क्रियैव कारकत्वेनान्वयः। पश्चात्त्वरुणैकहायनीन्यायेन भवेद्व्रीहिद्रव्यान्वयस्तत्क्रियासाधनरूप एवेत्ययत्नसिद्धस्तत्र साधनान्वय इत्याह—**सुतरामिति**। नन्वेकस्मिन्व्रीहिद्रव्ये साधनत्वं संस्कारश्चेति द्वयं प्रतीयते नत्वेतावता साधनसंबन्धः संस्कारस्येत्याशङ्क्य पर्यवसितमर्थमाह—**अयंहीति**। तथाच प्रोक्षितत्वविशेषेणैव साधनत्वान्वयात्प्रोक्षणस्यापि साधनरूपान्वय इति भावः। **यवेति**। अत्र 'प्रोक्षितैर्व्रीहिभिर्यजेते'ति प्राप्तयागानुवादेन द्रव्यसंस्कारोभयविधानानुपपत्त्या विशिष्टविधौ निश्चिते उत्पत्तिशिष्टव्रीह्यवरुद्धे च यागे यवानां साधनत्वानुपपत्त्या तेषां यागान्तरसाधनत्वेन प्रोक्षणस्य तत्साधारण्यानुपपत्त्या यवग्रहणं चिन्त्यम्। विकृत्युपदिष्टयवाभिप्रायं तदिति केचित्। **नन्वेवमपि** 'तप्ते पयसि दध्यानयती'त्यत्र पयसस्तस्मिन्वाक्ये साधनत्वेनाविधीयमानत्वाद्वाक्यान्तरेण प्राक्साधनत्वाप्राप्तेश्च संस्कारार्थता न स्यादिति शङ्कते—**यत्रेति**। परिहरति—**तत्रापीति**। अत्रापि 'सा वैश्वदेव्यामिक्षे'ति वाक्यान्तरे द्रव्यस्य साधनत्वेन यो विनियोगो भावी तदपेक्षस्तदर्थः संस्कारः न पयोरूपमात्रार्थः। आनर्थक्यादित्यर्थः। **ननु** तादर्थ्ये पयःशब्देन लक्षणया तदुद्दिश्य विधानाद्वाच्यम्। नच तत्संभवति। तस्य पूर्वानवगतत्वादिति शङ्कते—**नन्विति**। उद्दिश्याविधानेऽपि तादर्थ्यं संभवतीति परिहरति—**न पदमिति**। **तच्छब्देति**। नयतेर्द्विकर्मकत्वेऽपि आनीयमानेन दध्ना व्याप्यमानत्वाद्द्वितीयस्य कर्मणः पयस एव प्राधान्यात्तदेव तच्छब्देन निर्दिश्यत इति भावः। वाक्यद्वयलब्धमर्थमाह—**तदयमिति**। अपूर्वार्थत्वस्यैव वक्तव्यात्तस्य च लक्षणया विनापि सिद्धेर्ले-

---

१ संस्कारत्वेन।

नन्ववश्यं पूर्वलक्षित एव साधनरूपे संस्कारा विधातव्याः साधनरूपार्थाः संस्कारा इत्येतावद
प्रतिपाद्यम् । तच्चैवंविधेष्वयत्नेनैव सिद्ध्यति । श्रुत्यैव संस्कारस्य साधनरूपान्वयात् । व्रीहीनित्यादि
तु लाक्षणिकं रूपम् । नन्वेवं श्रुत्यर्थस्यैव पयसः संस्कारात्कथं लक्षणावाचोयुक्तिः । सत्यम् । व्रीहि-
पयःप्रभृतीनां द्रव्याणामेव संस्कारः सतु साधनरूपसिद्ध्यर्थो न स्वरूपसिद्ध्यर्थः । तत्तु रूपमशा-
ब्दमित्येतावता लक्षणावाचोयुक्तिः । व्रीहीनित्यादि तु लाक्षणिकं रूपं तच्च रूपं व्रीह्यादिष्विव यवेषु
नीवारादिषु चाविशिष्टमिति तत्रापि प्रोक्षणादयः सिद्धा भवन्ति । तस्मात्सर्वेषामेव भूतभवद्भा-
विविनियोगानां द्रव्यादीनां संस्कारा अपूर्वभावनाशेषभूतास्तद्विकृतिषु प्राकृतार्थकरेषु द्रव्यान्तरेषु[1]
संस्कारेषूहितव्याः । शूर्पहोमस्तु तृतीयानिर्दिष्टद्रव्यकरणकत्वादाराडुपकारक इति दूरापास्तम् । तस्य
द्रव्यप्रयुक्तत्वमन्नकरणत्वं त्वर्थवादो न हेतुरित्युक्तम् ॥

क्षणाभावो न दोष इत्याह—**नहीति । लक्षणावाच इति ।** ग्रन्थेष्विति शेषः । **अशाब्दमिति ।** न पयःशब्दगम्य-
मित्यर्थः । **नन्वेवं** प्रोक्षणावहननादेरपि दध्यानयनवद्व्रीहिस्वरूपमात्रान्वयोपपत्तेः किमर्थं लक्षणास्वीकारः । तत्र सा वैश्वदे-
वीति संस्कारस्यापूर्वार्थत्वबोधकतच्छब्दश्रुतिवदिह श्रुत्यभावेऽपि अधिकारवाक्यस्य प्रकाराकाङ्क्षया प्रोक्षणादिवाक्यस्य फला-
काङ्क्षया चाधिकारवाक्येन समिदादिवाक्यवदेकवाक्यताकल्पनावश्यंभावेन तेन च प्रोक्षणादिना व्रीहिद्वारेण दर्शपूर्णमासापूर्वं
प्रति व्याप्रियेतेति बोधनादर्थादपूर्वसाधनव्रीहिविषयत्वसिद्धिरित्यत आह—**व्रीहीनिति ।** अयं भावः—न तावदवहननस्य
साक्षात्प्रयाजादिवत्प्रकरणविनियोज्यत्वं संभवति, तथासति आराडुपकारकत्वप्रसङ्गेन श्रुतव्रीह्यर्थत्वबाधापत्तेः **किंतु** व्रीहि-
द्वारा । उक्तंच त्वयापि व्रीहिद्वारा दर्शपूर्णमासयागापूर्वं प्रति व्याप्रियेतेति बोधनादिति । तत्र च 'व्रीहीनवहन्ती'ति श्रुति-
सिद्धमवहननशेषित्वमादाय व्रीहीणां द्वारत्वं वक्तव्यम् । एवंच सति व्रीहीणां तुषविमोकरूपलौकिकफलविशिष्टतया द्वारत्वं
न संभवति । तथासति नियमांशवैयर्थ्यापत्तेः । अतः साधनविशेषरूपेण द्वारत्वं वाच्यम् । तच्च तेन रूपेण व्रीहीणां शेषित्वे
सति भवतीति तदर्थमवश्यं लक्षणा स्वीकार्या । **ननु** तुषविमोकविशिष्टत्वाकारेण शेषित्वेऽपि द्वारत्वमपूर्वसाधनत्वेन भव-
तदप्युक्तैकवाक्यताबलादार्थिकमिति चेत् भवेदेवं यदि अवहननस्यैकवाक्यता व्रीहिलक्षणद्वारमनपेक्ष्य सिध्येत्, नत्वेवम-
दस्ति । आराडुपकारकत्वाभावस्योक्तत्वात् तस्मादन्यतः सिद्धसाधनरूपेण शेषित्वमुपजीव्यैव द्वारत्वं वक्तव्यम् । तच्च
लक्षणां विना न सिध्यतीति युक्ता लक्षणा । किंच त्वत्पक्षेऽवहननं तुषविमोकविशिष्टतण्डुलनिष्पत्त्यैव निराकाङ्क्षं न प्रकर-
णेनैकवाक्यतां भजेत, किंतु तुषविमोकविशिष्टानां व्रीहीणामेव प्रकरणग्राह्यता स्यात् । यथाधानमग्निमात्रनिष्पत्त्यर्थं न
प्रकरणेन गृह्यते किंतु तत्साध्यानामग्नीनामेव एवमिहापि । तस्मात्तुषविमोकविशिष्टत्वाकारेण साध्यत्वेऽधिकारवाक्येनैक-
वाक्यत्वासिद्ध्या कथं तद्बलादपूर्वीयाणां द्वारत्वं कथं वावहननस्यापूर्वार्थत्वं स्यात् । तस्मात्तत्सिद्ध्यर्थमपूर्वसाधनत्वेनैव
व्रीहीणां साध्यत्वमङ्गीकरणीयमिति । दध्यानयनस्य तु सा वैश्वदेवीति संस्कारविशिष्टपरामर्शकतच्छब्देनापूर्वार्थत्वावगमब-
लादार्थिकद्वारलाभे न काप्युपपत्तिरिति वैषम्यमिति । केचित्तु एकवाक्यतायां तन्निर्वाहकतया प्रयाजादिष्विव प्रोक्षणादि-
ष्वप्यश्रुतशब्दकल्पनावश्यकतया तदपेक्षया श्रुतशब्दस्यैव लक्षणाकल्पना ज्यायसीत्याहुः । तन्न । प्रयाजादिष्वपि शब्द-
कल्पनाभावात् किं तर्हि परस्पराकाङ्क्षाबलादेकवाक्यतामात्रं कल्प्यते । नच 'येन कर्मणेर्त्सेत्तत्र जयाञ्जुहुया'दितिवदाख्या-
तद्वयस्य यत्तच्छब्दाभावे कथमेकवाक्यतासिद्धिरिति वाच्यम् । यत्तच्छब्दौ हि परस्परनिरपेक्षार्थकत्वशङ्कानिराकरणमुखे-
नाकाङ्क्षासिद्ध्यर्थमेव कल्पनीयौ । प्रकृते चाकाङ्क्षा स्वतएवास्तीति किं तत्कल्पनेन । नचार्थयोराकाङ्क्षासत्वेऽप्यभिधानतोऽन्यतर-
स्यान्यतरविशेषणत्वयोग्यत्वरूपेणाख्यातद्वयस्योपस्थापकत्वाभावाद्यः शब्दस्तथोपस्थापनसमर्थः स शब्दोऽवश्यं कल्पनीय
इति वाच्यम् । 'मृगो धावति पश्य पचति भवति अस्ति भवती'त्यादौ लोके 'तीर्थे स्नाति तीर्थमेव समानानां भवति
अपोऽश्नाति अन्तरत एव मेध्यो भवती'त्यादौ वेदे च बहुलमाख्यातद्वयस्यापि तथोपस्थापकत्वदर्शनात् । अपूर्वीयत्वेन
धर्मविधानेऽपि यथा सोमधर्माणां फलचमससाधारण्यं न भवति तथा तृतीय एव व्युत्पादितं तत्तत एवावगन्तव्यम् ।
अपूर्वार्थत्वसाधनफलमाह—**तस्मादिति ।** व्रीहीन्प्रोक्षतीत्यादौ द्रव्यस्य भूतोपयोगित्वं, 'प्रोक्षितैर्व्रीहिभिर्यजेते'त्यत्र भव-
दुपयोगित्वं 'तप्ते पयसी'त्यत्र भाव्युपयोगित्वमिति विवेकः । अत्र भूतत्वादिकं वाक्यान्तरावगतत्वादिरूपं बोध्यम् । हेतु-
निर्देशबलाद्द्रव्यार्थत्वं होमस्योक्तं निरस्यति—**अन्नेति । उक्तमिति ।** हेत्वधिकरण इति शेषः । इह द्रव्यस्य तृतीयानि-
र्देशबलाद्धोमस्यापूर्वार्थत्वे स्थिते हेत्वधिकरणे शूर्पशब्दमवयुत्यानुवादं स्वीकृत्यान्नकरणमात्रं होमसाधनत्वेन न विधीयते,
किंत्वन्नकरणत्वं शूर्पविधेरेव स्तुतिरित्युक्तमिति अपुनरुक्तिरिति ध्येयम् । संख्यासमुदाययोरपि द्रव्यन्यायेनैवाप्रयोजकत्वं
द्रष्टव्यम् । सूत्रार्थस्तु—द्रव्यादिप्रयोजकं द्वितीयाश्रुतेर्हिशब्दश्रुतेश्च संयोगाद्वाशब्दो वाक्यलिङ्गसंयुक्तापेक्षया श्रुतेर्विशेष-
द्योतनार्थः ॥

---

१ द्रव्यान्तरेषूहितव्याः ।

अग्निष्टोम उपांशुत्वस्य प्राचीनपदार्थप्रयुक्तत्वाधिकरणम् ॥ ६ ॥

देशबद्धमुपांशुत्वं तेषां स्याच्छ्रुतिनिर्देशात्तस्य च तत्र भावात् ॥ २० ॥ [यज्ञस्य वा तत्संयोगात् ॥ २१ ॥ अनुवादश्च तदर्थवत् ॥ २२ ॥ प्रणीतादि तथेति चेत् ॥ २३ ॥ न यज्ञस्याश्रुतित्वात् ॥ २४ ॥ तद्देशानां वा संघातस्याचोदितत्वात् ॥ २५ ॥]

प्राचीनोपांशुताऽपूर्वे परमेऽवान्तरेऽपि वा ॥ यज्ञायोगादादिमोऽन्त्यो देशबन्धश्रुतत्वतः ॥ १० ॥
प्रणीतावाग्यमे पक्षौ योजनीयौ पुरेव तौ ॥ पुरा हविष्कृदाह्वानाद्ये तत्रापूर्वकारिता ॥ ११ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'त्सरा वा एष यज्ञस्य तस्माद्यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशुचरन्ती'ति । तत्र संशयः किमिदमुपांशुत्वं सोमयागस्य यः प्राग्भागस्तद्धर्मः सन्परमापूर्वप्रयुक्तम् । ततश्च विकृतिषु तद्भागारम्भकेऽप्राकृतेऽपि पदार्थे ऊहितव्यमुताग्नीषोमीयात्पशोर्ये प्राचीनाः पदार्था दीक्षणीयादयस्तेषां धर्मस्तदवान्तरापूर्वप्रयुक्तम् । ततश्चाप्राकृते पदार्थे यूपावटस्तरणबर्हिर्धर्मवन्नोहितव्यमिति । तत्र वाग्यमवदवान्तरापूर्वप्रयुक्तत्वे प्राप्ते पूर्वपक्षोऽभिधीयते । यज्ञस्येतिशब्दः प्राचीनशब्दस्य विशेषणं व्यवहितोऽपि प्रवृत्तिविशेषकरत्वं विधिविशेषणशेषत्वे स्यात् । त्सराशब्दविशेषणत्वे ह्यप्रवृत्तिविशेषकरः स्यात्तस्माद्यज्ञस्य यत्प्राचीनं तदुपांश्विति संबन्धः ततश्च यज्ञभागधर्मता । प्राचीनशब्दोऽपि देशं निमित्तीकृत्य पदार्थेषु वर्तते[1] तथाच सति प्रथमं देशे वर्तितुमर्हति तदतिक्रमे कारणाभावात्तद्धर्म एवोपांशुत्वम् । वाग्यमनं तु यज्ञसंयोगाभावदवान्तरापूर्वप्रयुक्तं तदिदमुक्तम्—'प्रणीतादि तथेतिचेत्, न यज्ञस्याश्रुतत्वा'दिति । अथवानेन सूत्रद्वयेनाधिकरणान्तरं प्रस्तुताधिकरणसिद्धान्तस्य[2] दृष्टान्तसिद्ध्यर्थम् । तदीयपूर्वपक्षन्यायेन च पूर्वपक्षं वक्तुमन्तरागर्भिणीन्यायेन विचार्यते ।

देशबद्धमुपांशुत्वं० ॥ २० ॥ संनिपातिनामपूर्वप्रयुक्तत्वे व्यवस्थापिते तत्प्रसङ्गात्संनिपातिविशेषे अवान्तरापूर्वलक्षणापूर्वविशेषप्रयुक्तत्वं व्यवस्थाप्यत इति संगतिः । **त्सरेति** । या उपांश्वनुष्ठितिः सैषा छद्मगतिरित्यर्थः । यथा छद्मगत्या शकुनिर्गृह्यते तथानेन यज्ञो वशीक्रियत इति यावत् । अत्र किमुपांशुत्वं परमापूर्वप्रयुक्तं उत दीक्षणीयाद्यवान्तरापूर्वप्रयुक्तम्, तदर्थं च किं यज्ञस्य प्राग्भागस्तद्धर्म उपांशुत्वं उताग्नीषोमीयात्पशोर्ये प्राचीनाः पदार्थास्तेषां धर्म इति संशयं फलं च दर्शयति—**किमिति । ततश्चेति** । प्राग्भागधर्मत्वे राजसूयादौ तद्भागारम्भका ये अप्राकृताः पदार्थाः 'पुरस्तादुपसदां सौमेन प्रचरन्ती'त्यादयस्तेष्वप्यूहितव्यमित्यर्थः । अत्राप्राकृतशब्देन प्राकृतावान्तरपदार्थस्थानापत्त्यभावो विवक्षितः । **यूपावटेति** । 'बर्हिषा यूपावटमवस्तृणाती'त्यत्र हविरासादनार्थदार्शपौर्णमासिकबर्हिःस्थानापत्त्यभावेन यथा बर्हिर्धर्मा लवनादयो न भवन्ति एवमित्यर्थः । सूत्रभाष्ययोरिदमधिकरणं सिद्धान्तेनोपक्रान्तमिति सूचयितुं सिद्धान्तेनोपक्रमते—**तत्र वाग्यमवदिति** । यथा 'प्रणीताः प्रणेष्यन् वाचं यच्छती'ति वाग्यमः प्रणीताप्रणयनानन्तरभाविप्रोक्षणाद्यर्थः सन् तदपूर्वप्रयुक्तः न दर्शपूर्णमासापूर्वप्रयुक्तः । प्रोक्षणाद्यवान्तरापूर्वसंबन्धे लक्षणामात्रं, परमापूर्वसंबन्धे तु पदार्थैः स्वापूर्वाणि लक्षणीयानि तैश्च परमापूर्वमिति लक्षितलक्षणाप्रसङ्गादेवमिहापीत्यर्थः । **नन्वत्र** यज्ञस्य यः प्राग्भागस्तद्धर्म उपांशुत्वमिति पूर्वपक्षोऽनुपपन्नः । यज्ञशब्दस्याव्यवहितत्सराशब्दविशेषणत्वेन व्यवहितप्राचीनशब्दविशेषणत्वाभावेन यज्ञस्य यत्प्राचीनं तेनोपांश्वित्यन्वयाभावात्तथा प्राचीनशब्दस्य प्राग्भागवर्तिपदार्थवाचकतया प्राग्भागमात्रपरत्वासंभवाच्चेत्याशङ्क्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**यज्ञस्येति । व्यवहितोऽपीति** । यद्यपि त्सराशब्दविशेषणत्वेऽपि व्यवधानं तुल्यं तथापि स न दोषः एकवाक्यत्वात् । तस्मादित्यनेन तु वाक्यान्तरत्वाद्व्यवधानं दोष इत्यभिप्रायेणेदमुक्तम् । **प्रवृत्तीति** । विकृतिषूहप्रयोजकत्वेति शेषः । **प्राचीनशब्दोऽपीति** । ततश्च नागृहीतविशेषणान्यायाद् भागवाच्येव प्राचीनशब्दो न तद्भागवर्तिपदार्थवाचीति भावः । **वाग्यमनमिति** । यज्ञसंयोगाभावश्च वक्ष्यमाणरीत्या द्रष्टव्यः । **प्रणीतादीति** । 'प्रणीताः प्रणेष्यन्वाचं यच्छती'ति विहितो वाग्यमो यथावान्तरापूर्वप्रयुक्तः, एवमुपांशुत्वमपि स्यादिति चेदित्याद्यसूत्रार्थः । उत्तरसूत्रार्थः स्पष्टः । एवं सूत्रद्वयं प्रस्तुताधिकरणशेषत्वेन व्याख्यायाधिकरणान्तरत्वेनापि व्याचष्टे—**अथवेति** । नन्वधिकरणान्तरं प्रस्तुताधिकरणसमाप्त्यनन्तरं कर्तुमुचितं ननु तन्मध्य इत्याशङ्क्याह—**प्रस्तुतेति** । नासिद्धो दृष्टान्तो भवतीति तत्सिद्ध्यर्थत्वादन्तरा चिन्ता युक्तेत्यर्थः । **नन्वेवमपि** सिद्धान्ते दृष्टान्तसिद्ध्यर्थस्य विचारस्य न पूर्वपक्षे संगतिरित्यत आह—**तदीयेति** ।

---

[1] वर्तमानो वर्तते. [2] प्रकृताधि.

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'यज्ञं तन्विष्यन्तावध्वर्युयजमानौ वाचं यच्छतः यदध्वर्युयजमानौ वाचं यच्छतस्तत्प्रजापतिभूयंगतौ यज्ञं तन्वाते तस्मात्प्रणीताः प्रणेष्यन्वाचं यच्छती'ति । तत्रायं वाग्यमः किं परमापूर्वप्रयुक्त उतावान्तरापूर्वप्रयुक्त इति संशयः । किं यज्ञभागधर्मोऽयं परमापूर्वप्रयुक्त उत प्रणीताप्रणयनादूर्ध्वं हविष्कृदाह्वानात्प्राग्ये पदार्थाः प्रोक्षणादयस्तदपूर्वप्रयुक्त इति । यज्ञसंयोगाद्य- ज्ञार्थत्वे प्राप्ते ब्रूमः—यज्ञस्यात्र विस्तारेण संबन्धो न वाग्यमविषयविशेषणत्वं यज्ञस्य यो भागस्त- वाग्यम इति किं तर्हि यज्ञं तनितुं वाचं यच्छेदिति । वाग्यमश्च प्रणिधानेनाविकलानुष्ठानार्थोऽङ्ग- तदङ्गैरपि चाविकलैर्यज्ञस्य विस्तारो भवत्युपपन्नोऽङ्गार्थत्वेऽपि यज्ञसंयोगः । अतस्तद्देशानां पदार्थानां साक्षाद्वैकल्यकरणेनोपकुर्वन्वाग्यमस्तदङ्गमेव स्यात् । भाष्येऽपि प्रथमं यदुक्तमित्यादिना नात्र यज्ञशब्दः श्रूयत इत्यन्तेन प्रत्यनुभाषणत्वेन तत्परिहारत्वेन सूत्रद्वयं व्याख्याय नन्वित्यादिनान्तराग- र्भिणीत्वेन व्याख्यातम् । एवंहि स्थितादुत्तरमित्यादिभाष्यमुपपद्यते नान्यथा । तत्र नन्वित्यादिन पूर्वव्याख्योक्तयज्ञसंयोगाभावाक्षेपेणान्तरागार्भिणीत्वेन पूर्वपक्षमाह—यज्ञसंयोगोऽत्राप्यस्तीति उच्यत इत्यादिना सिद्धान्तं दर्शितवान् । स्थितादुत्तरमुच्यते—यज्ञशब्दोऽत्र त्सराशब्दविशेषणम् अव्यवधानान्न प्राचीनशब्दस्य विशेषणं व्यवधानात् । अपिच भागस्यैकत्वाद्यत्किंचिदित्यनेकापेक्ष शब्दो नावकल्पते । तस्मादग्नीषोमीयात्प्राचीनानामङ्गानामुपांशुत्वम् ॥

प्रस्तुताधिकरणपूर्वपक्षन्यायेनेत्यर्थः । **उतेति** । यद्यपि प्रणीताः प्रणेष्यन्निति प्रणीताप्रणयनमात्रार्थत्वमेव वाग्यमस्या- गम्यते न तदुत्तरभाविनो हविष्कृदाह्वानात्पूर्वभाविनश्चये तादर्थ्यं तथापि प्रणेष्यन्निति शत्रभिहितकर्तृसंस्कारतयाभिहित वाग्यमस्य 'तां सह हविष्कृता वाचं विसृजत' इति वचनेन तावत्कालानुवृत्त्यवगमात्स्वसंस्कार्यपुरुषकर्तृकप्रणीताप्रणयनह- ष्कृदाह्वानमध्यवर्तिसर्वपदार्थार्थत्वावश्यंभावादेवमुक्तम् । **ननु** यज्ञविस्तारार्थत्वमपि वाग्यमस्य यज्ञप्रयुक्तत्वंविना न निर्व- तीत्यत आह—**वाग्यम इति** । एवंच यज्ञसंयोगाभावात्प्रत्यासन्नत्वाभावाच्चावान्तरापूर्वप्रयुक्तत्वमेवेत्याह—**अत इति** ननु भाष्ये इदं सूत्रद्वयं द्वेधा न व्याख्यातमित्याशङ्क्योक्तव्याख्यानद्वयपरतां भाष्यस्य दर्शयति—**भाष्येऽपीति** । प्रथम- मित्येतद्व्याख्यायेत्यनेन संबध्यते । **ननु** न यज्ञस्याश्रुतत्वादिति यज्ञसंयोगाभावे उक्ते नन्वित्यादिना यज्ञसंयोगाशङ्कां कृत्व- उच्यत इत्यादिना तत्परिहार उक्तः, कथमेतावताधिकरणान्तरपरत्वं भाष्यस्येत्याशङ्क्याह—**एवमिति** । अधिकरणान्त- रत्व एवोच्यत इत्यादिग्रन्थानन्तरं स्थितादुत्तरमित्युक्तिः संगच्छते नान्यथेत्यर्थः । एवंच भाष्यस्याधिकरणान्तरपरत्वे स्थि- नन्वित्यादेरधिकरणान्तरपूर्वपक्षपरत्वमुच्यत इत्यादेः सिद्धान्तपरत्वमेव युक्तमित्याशयेनोपपादयति—**तत्रेति** । प्रस्तुता- धिकरणसिद्धान्तमाह—**स्थितादिति** । ननु प्रवृत्तिविशेषकरत्वाय व्यवधानमाश्रयणीयमित्युक्तमित्यस्वरसादाह—**अपि- चेति** । **अनेकेति** । यत्किंचिच्छब्दस्य वीप्सार्थपर्यवसायित्वादिति भावः । एवंच प्राथमिकयत्किंचिच्छब्दमुख्यत्वानुसा- रेण जघन्यप्राचीनशब्दस्य भागवाचकस्य तद्वर्तिपदार्थेषु लक्षणापि न दोष इति भावः । अत्रायं स्वरनिवेशक्रमः—प्रथमं तावद्दीक्षणीयाया याजुर्वेदिकत्वात्साङ्गाया उपांशुत्वं प्राप्तं, तच्च चोदकप्राप्तेन प्राक्स्विष्टकृतः प्रथमस्थानेन मध्यमेनेडायाः शेषं तृतीयस्थानेनेत्यनेन बाध्यते । प्रयोगवचनाश्रितयजुर्वेदस्वरापेक्षया चोदकाश्रितस्य बलवत्त्वात्तदपि यत्किंचित्प्राचीन- मिति वाचनिकोपांशुत्वेन बाध्यते । तदपि यावत्या वाचा कामयेदित्यनेन बाध्यते । यद्यप्युभयोरपि वाचनिकत्वं विशेषवि- षयत्वं च तुल्यं यत्किंचिच्छब्दस्य प्रातिस्विकरूपेणैवाशेषपदार्थवाचित्वात्तथापि यत्किंचिदित्यस्य सावकाशत्वान्निरवकाशेन यावत्येत्यादिस्वरेणैव बाधो युक्तः । तथाच दीक्षणीयादिशब्दानां प्रधानमात्रवाचकतया तन्मात्र एव यावत्येति स्वरः, अङ्गेषु तु यत्किंचिच्छब्दप्रापितोपांशुत्वमेव भवति । उच्चैः प्रवर्ग्येणेति स्वरस्तु तृतीयानिर्देशात्प्रवर्ग्यकरणकभावनान्वयि- तया साङ्गप्रवर्ग्यार्थः । ननु दीक्षणीयावाङ्नियमवत्प्रधानमात्रार्थः । एवंच यत्किंचिदित्यनेनैवोपांशुत्वप्राप्ते उपांशूपसत्स्विति— दीक्षणीयास्वरस्तुल्यार्थो नित्यानुवाद इति । सूत्रार्थस्तु—प्राग्भागरूपदेशसंबद्धमुपांशुत्वं तद्भागवर्तिपदार्थानां धर्मः स्यात् श्रुतिनिर्देशात् । अयमर्थः प्राचीनशब्दः साकाङ्क्षत्वादवश्यं निराकाङ्क्षीकर्तव्यः । तत्र यज्ञशब्देन श्रुतेन निराकाङ्क्षीकरणं न संभवति त्सराशब्दसंबन्धित्वात्तस्य । ततश्चाश्रुतोऽन्यो यज्ञशब्दः कल्पनीयः । तस्माच्छ्रुतेनाग्नीषोमीयशब्देन निराकाङ्क्षीकि- यते । ततश्चाग्नीषोमीयस्यानवयवित्वेन प्राचीनशब्दस्यावयवलक्षणभागपरत्वासंभवाद्भागवर्तिपदार्थपरत्वावश्यंभावात्तद्धर्म उपांशुत्वं तदपूर्वप्रयुक्तं तस्यापूर्वस्य तेषु भागसंबन्धिपदार्थेषु भावादिति ॥

---

१ यच्छेदिति वाग्यम इति. २ भाष्येपि हविष्कृता वाचं विसृजति प्रथमं इति. ३ तत्प्रत्यनु.

इष्टकासु सकृद्विकर्षणाद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अग्निधर्मः प्रतीष्टकं संघातात्पौर्णमासीवत् ॥ २६ ॥ [अग्नेर्वा स्याद्द्रव्यैकत्वादितरासां तदर्थत्वात् ॥ २७ ॥ चोदनासमुदायात्तु पौर्णमास्यां तथा स्यात् ॥२८॥]

विकर्षप्रोक्षणे कार्ये प्रतीष्टकमुतैकधा ॥ आद्योऽवयव्यसत्त्वेन मैवं भूदेशसत्त्वतः ॥ १२ ॥

अग्नौ श्रूयते 'हिरण्यशकलैरग्निं प्रोक्षती'ति किं प्रोक्षणं सकृदेव स्यादुत प्रतीष्टकं भेदेनेति। यदीष्टकाव्यतिरिक्तोऽवयव्यग्निशब्दाभिधेयस्ततः सकृत्। अथेष्टका एव संहता अग्निधारणार्थेन स्थापिता अग्निशब्देनाभिधीयन्ते। ततस्तदर्थं प्रोक्षणं प्रतीष्टकं कर्तव्यम्। यत्रैकावयवाकर्षणेऽवयवान्तरमाकृष्यते संधिश्च न दृश्यते तत्रैव देवदत्तघटादावयव्यभ्युपगम्यते। नचेहैकेष्टकाकर्षणेऽन्यासामाकर्षणम्। संधिश्चात्र पुरीषच्छन्नानामपीष्टकानामनुमानेन दृश्यते। तस्मान्नास्त्यवयवी 'पक्वामसंयोगे च न द्रव्यान्तरारम्भ' इति काश्यपीयाः। तस्मादिष्टकार्थं प्रोक्षणं प्रत्येकं स्यात्। नैवम्। एकबुद्धिरेव हि देशकालादिभेदेऽप्यबाधितावयविद्रव्यसाधनी। साचेहापि विद्यते। वृक्षादिषु चावयविसद्भावेऽप्याकर्षणं न दृष्टमित्यतन्त्रं[2] तदवयविसद्भावेऽपि संधिदर्शनं च पटादावनैकान्तिकम्। तस्मात्प्रत्यक्षबलात्पक्वामसंयोगेऽप्यस्त्यग्न्यवयवीति तस्येदं प्रोक्षणं सकृदेव कर्तव्यम्। पूर्वाधिकरणे ग्रहयज्ञभ्याससमुदायात्मकज्योतिष्टोमप्रयुक्तिर्विचारिता, समुदायप्रसङ्गात्प्रोक्षणं विचार्यत इति प्रासङ्गिकी संगतिः ॥

अग्निधर्मः प्रतीष्टकं० ॥ २६ ॥ प्रोक्षणमिति। इदमुपलक्षणं मण्डूकेनाग्निं विकर्षतीति विकर्षणं चेति द्रष्टव्यम्। अत्र किमिष्टकाव्यतिरिक्तोऽवयवी अग्निशब्दाभिधेयः उतेष्टका एव संहता अग्निशब्दाभिधेया इति तदर्थसंशयमभिप्रेत्य फलफलिभावमुपपादयति—**यदीति। अथेति**। यद्यपि वनादिवदिष्टकासङ्घ एवाग्निशब्दवाच्य इति पूर्वपक्षेऽपि वक्तुं युक्तं ननु संहता इष्टका इति तथापि सङ्घस्यामूर्तस्य प्रोक्षणानर्हत्वात्संहतानामिष्टकानामग्निशब्दवाच्यत्वमुक्तम्। **नन्वग्नि**शब्देन ज्वलनवाचिना कथमिष्टकानामभिधानमत आह—**अग्निधारणेति। प्रतीष्टकमिति**। प्रतिप्रधानं गुणावृत्तिन्यायादिति भावः। **नन्ववयवा**तिरिक्तोऽवयव्यवश्यमङ्गीकर्तव्यः। अन्यथा इष्टकानामप्यपलापः स्यात्तथा तदवयवतदवयवानामिति परमाणुषु प्रोक्षणं पर्यवस्येत्। नच प्रतिपरमाणु शक्यं प्रोक्षणं कर्तुमित्यनर्थकं प्रोक्षणविधानमापद्येत। तस्मादवयवेभ्य इष्टकाभ्योऽतिरिक्तोऽप्यवयवी अकामेनाप्यङ्गीकर्तव्यः। तथाच कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**यत्रेति**। नहि सर्वत्रावयव्यपलापः क्रियते किंतु यत्रावयव्याकर्षणाभावः संधिदर्शनं च तत्रैव। ततश्चेष्टकादीनामपलापाभावान्नोक्तदोष इति भावः। **नन्विह** संधिर्नोपलभ्यत इत्यत आह—**संधिश्चेति**। पुरीषच्छन्नत्वात्प्रत्यक्षेणानुपलभ्यमानोऽपि संधिरनुमानगम्य इत्यर्थः। अत्र संप्रत्यप्रत्यक्षस्यापि प्रत्यक्षयोग्यस्यैव संधेर्विवक्षितत्वाद्घटादौ केवलमानुमानिकमेव संधिमादाय नातिप्रसङ्गः। अत्र चेत्थमनुमानं सूचितम्—इमाः संहता इष्टका न स्वारब्धद्रव्यवत्यः एकाकर्षणेप्यनाकृष्यमाणापरवत्समुदायवृत्तित्वात् प्रत्यक्षयोग्यसंधिमत्त्वाद्वा व्यतिरेकेण करादिवत्कपालादिवच्चेति। **पक्वामेति**। इष्टकानां पक्वत्वं पुरीषस्य चामत्वं बोध्यम्। अत्यन्तसंश्लेषाभावात्संधिदर्शनप्रसङ्गादेव पक्वामयोरपि नावयव्यारम्भकत्वमिति भावः। **प्रत्येकमिति**। ननु यथा व्रीहिषु न प्रत्येकं प्रोक्षणं एवमिष्टकानामग्निशब्दवाच्यत्वेऽपि न प्रत्येकं प्रोक्षणं, तस्मादिदमनुपपन्नमिति चेन्नैवम्। शास्त्रार्थो हि प्रोक्षणान्वयी। शास्त्रार्थता च व्रीहीणां हविःप्रकृतितया एकसाधनतावच्छिन्नानां चतुर्मुष्टिपरिमितानामेव न प्रत्येकं तेन तत्र न प्रत्येकं प्रोक्षणमिष्टकानां तु 'वज्रिणीरुपदधाती'त्यादिषु भेदेनैव शास्त्रार्थत्वात्प्रत्युद्देश्यं भेदेनैव प्रोक्षणं ग्रहेषु संमार्ग इव। तथाच 'व्रीहिभिर्यजेते'ति शास्त्राद्बहूनां साधनत्वमिह तु साधनानां बहुत्वमिति वैषम्यम्। किंच 'उक्ष सेचने' इति यद्यप्यविशेषेण शाब्दिकाः स्मरन्ति तथापि एकदेशस्य जलसंयोग एव लोके प्रयोगः। नच प्रत्येकं व्रीहिष्वेकदेशस्य जलसंयोगः शक्यानुष्ठान इति विधेयानुरोधात्सहितव्रीह्यन्वयः। यथैकादशत्वस्य सहितप्रयाजान्वयः। किंच प्रत्येकं व्रीहिषु प्रोक्षणे जलसंबन्धाधिक्यादवहननायोग्यता स्यादिति प्रधानकार्यविरोधः, नैवमिष्टकासु प्रत्युतेष्टकासु संयोगदार्ढ्योपादकत्वादनुकूलमेव प्रोक्षणमिति प्रतिप्रधानं प्रोक्षणस्यावृत्तिरेव युक्तेति दिक्। **एकेति**। एकमिदं द्रव्यमिति बुद्धिरतिरिक्तावयविनमवगाहते। अवयवानां बहुत्वेनैकबुद्धिविषयत्वाभावादित्यर्थः। **ननु** सकृदसकृत्त्वविचारस्य कथमत्र संगतिरित्यत आह—**पूर्वेति। ज्योतिष्टोमेति**। परमापूर्वप्रयुक्तिर्ज्योतिष्टोमप्रयुक्तौ पर्यवस्यतीति भावः। **प्रासङ्गिकीति**। अध्यायेऽनन्तरं चेति शेषः। सूत्रार्थस्तु—अग्निधर्मः प्रोक्षणादिः प्रतीष्टकं स्यात् संघातस्यैवाग्निशब्दवाच्यत्वात् चतुर्होत्रा पौर्णमासीमभिमृशेदितिवदिति ॥

---

१ कर्षणेनावयवा. २ तन्त्रम् अवयवि.

उत्तमान्यानामह्नां पत्नीसंयाजसंस्थाधिकरणम् ॥ ८ ॥

पत्नीसंयाजान्तत्वं सर्वेषामविशेषात् ॥ २९ ॥ [लिङ्गाद्वा प्रागुत्तमात् ॥ ३० ॥ अनुवादो वा दीक्षा यथा नक्तंसंस्थापनस्य ॥ ३१ ॥ स्याद्वाऽनारभ्यविधानादन्ते लिङ्गविरोधात् ॥ ३२ ॥]

पत्नीसंयाजसंस्था किं सर्वेष्वन्त्येतरेषु वा ॥ अविशेषादादिमोऽन्त्योऽसंस्थितत्वोक्तिलिङ्गतः ॥ १३ ॥

द्वादशाहे श्रूयते पत्नीसंयाजान्तान्यहानि संतिष्ठन्ते न बर्हिरनुप्रहरति असंस्थितो हि तर्हि यज्ञ इति। तत्र संशयः किं सर्वेषामप्यह्नां पत्नीसंयाजान्तत्वमुतोत्तमवर्जमिति । 'तत्राविशेषात्सर्वेषां पत्नीसंयाजसंस्थितिः ॥ असंस्थावचनं गौणं यज्ञस्य चिरसंस्थितेः ॥' स्यादेतत् । 'असंस्थितो हि तर्हि यज्ञ' इति यज्ञस्यासंस्था पत्नीसंयाजान्तत्वे हेतुः । साच नोत्तमेऽहनि । तस्माद्धेतुवशात्पूर्वेषामेव स्यात् । अथाप्ययमर्थवादः तथापि वाक्यशेषवशादेवान्त्यवर्जं पत्नीसंयाजान्तता व्यवस्थाप्यते अञ्जन इव घृत इति। नैवम्। असंस्थितशब्दस्य चिरसंस्थाभिप्रायत्वेनोपपत्तेर्नाविशेषप्रवृत्तो विधिः संकोचमर्हति । यथा लोके यश्चिरेण भुङ्क्ते तत्र वक्तारो भवन्ति नास्य भोजनं परिसमाप्यत इति तथेहापि दीर्घकालोसौ यज्ञो न संतिष्ठत इति यावत्। अतो लाघवार्थं पत्नीसंयाजात्परं शेषमशेषं लुप्यताम्। समग्रानुष्ठाने ह्यतिविलम्बः स्यादित्येतावानभिप्रायः । तस्मात्सर्वेषां पत्नीसंयाजान्ततेति प्राप्ते ब्रूमः—'अपेक्षितविधानाय प्रागुत्तममयं विधिः ॥ मुख्यत्वसंभवाद्वाक्यशेषस्य नच गौणता ॥' द्वादश यागाः सह कर्तव्यास्तत्र पूर्वमहः कस्मिंश्चित्पदार्थे व्यवस्थाप्य परमुपक्रमितव्यं, तत्र कस्मिन्पदार्थेऽवस्थानमित्यपेक्षायां पत्नीसंयाजान्तानि पूर्वपूर्वाण्यहानि कृत्वोत्तरमुत्तरमारभेतेत्येवं विधीयमानेऽपेक्षितविधिर्भवति। चोदकश्च न बाध्येत। शेषलोपे तु चोदको बाध्येत अनपेक्षितश्च विधीयेत तस्मादयमर्थः । पत्नीसंयाजान्तानि सर्वाण्यहानि कृत्वा हारियोजनाद्यहःशेषं तन्त्रेण सर्वेषामुपरि

पत्नीसंयाजान्तत्वं० ॥ २९ ॥ समुदायप्रसङ्गादहःसमुदायात्मकद्वादशाहगतपत्नीसंयाजान्तत्वं चिन्त्यत इति संगतिः। **तर्हीति**। तदेत्यर्थः। **उत्तमेति**। अन्त्यं वर्जयित्वेत्यर्थः। 'द्वितीयायां चे'ति णमुल् । तत्र परीप्साग्रहणस्य प्रायिकाभिप्रायत्वादिति 'अनुदात्तं पदमेकवर्ज'मित्यत्र हरदत्तः । **अविशेषादिति**। 'अहस्त्वाविशेषादुत्तमवर्ज'मित्यत्र विशेषनियामकाभावाच्चेत्यर्थः। उत्तरार्धं शङ्कोत्तरत्वेन व्याचष्टे—**स्यादेतदित्यादिना**। **साचेति** । उत्तमेऽहनि यज्ञस्य समाप्तिसद्भावादिति भावः। **ननु** 'तेन ह्यन्नं क्रियत'इतिवदयमर्थवादो न हेतुरित्यत आह—**अथापीति**। 'असंस्थितो हि तर्हि यज्ञ' इत्यस्य स्तुत्यर्थत्वेऽपि निरालम्बनस्तुतेरभावात्स्तुत्यालम्बनभूतसंस्थाभावो येष्वहःसु संभवति तेष्वेव पत्नीसंयाजान्तत्वं स्तुत्यर्थवाक्यशेषबलाद्व्यवतिष्ठते नोत्तम इत्यर्थः। **अञ्जन इति** । 'अक्ताः शर्करा उपदध्या'दित्यत्राञ्जने 'तेजो वै घृत'मित्यादिवाक्यशेषे स्तूयमानं घृतं यथा साधनत्वेन व्यवतिष्ठते एवमित्यर्थः। भवेदेवं व्यवस्था यद्युत्तमेऽहनि स्तुत्यालम्बनं न स्यात्। नत्वेतदस्ति। असंस्थितशब्दस्य चिरसंस्थाभिप्रायत्वे तत्राप्यालम्बनसंभवात् । नचैवमसंस्थितशब्दस्य गौणत्वं स्यादिति वाच्यम् । अविशेषप्रवृत्तविधिसंकोचापेक्षयार्थवादगतासंस्थितशब्दगौणताया एव न्याय्यत्वादित्याशयेन परिहरति—**नैवमिति**। लक्षणापि निरूढत्वान्नात्यन्तदोष इत्यभिप्रायेणाह—**यथेति**। **शेषमिति**। पत्नीसंयाजानन्तरभाविहारियोजनादि यदहःशेषं तल्लुप्यतामित्यर्थः। **अशेषमिति**। इदमेवाहःशेषमशेषं लुप्यतामित्यर्थः। एवंच पूर्वपक्षे उत्तमेऽहनि हारियोजनादिकमहःशेषं वर्जयित्वाऽवभृथादिकमेव कर्तव्यं सिद्धान्ते त्वहःशेषोऽपि कर्तव्य इति भेदः। अपेक्षितविधित्वमेवोपपादयति—**द्वादशेति**। 'द्वादशाहेन प्रजाकामं याजये'दिति द्वादशाहयागाः सहचोदितत्वात्सह कर्तव्या इत्यर्थः। **तत्रेति**। साङ्गानां प्रधानानां सहानुष्ठानं चोदितं तत्राग्नीषोमीयान्तानि पूर्वाण्यङ्गानि, अवभृथादीन्युत्तराङ्गानि च तन्त्रेणानुष्ठेयानि । अग्नीषोमीयान्तपूर्वाङ्गावभृथाद्युत्तराङ्गयुक्ततया पृथक्पृथगेकैकस्याह्नोऽनुष्ठाने सहत्वविरोधान्मध्यवर्तिनस्त्वावर्तनीयाः । तत्र पूर्वोत्तराङ्गतन्त्रतामात्रेण न सहत्वं किंतु मध्यवर्तिष्वप्याग्नेयाग्नीषोमीयादिवदेकैकस्य प्रधानस्यैकैकमङ्गमनुष्ठायापरस्याप्येकैकानुष्ठानमित्येवं व्यतिषङ्गेण यद्यनुष्ठीयेत तदानीमेव सहत्वं निर्वहति । इह चाहर्भेदेनानुष्ठेयानां प्रधानानां व्यतिषङ्गेणानुष्ठानासंभवान्मध्यवर्तिपदार्थे कस्मिंश्चित्पूर्वपूर्वमहरवस्थाप्योत्तरमुत्तरमहरुपक्रम्यानुष्ठितं चेदेवं सहत्वनिर्वाहः। तत्र च कस्मिन्पदार्थेऽवस्थाप्यमित्यपेक्षायां पत्नीसंयाजान्तवाक्यं प्रवर्तत इत्यर्थः। एवं सति चोदकानुग्रहश्चेत्याह—**चोदक इति** । नन्वस्मिन्नपि पक्षे पूर्वेषामह्नां पत्नीसंयाजानन्तरभाविपदार्थानुष्ठानाभावात्

१ शेषं लुप्यते. २ शेषलोपस्तु चोदकबाधेनानपेक्षितश्च.

ष्ठादनुष्ठेयमिति । तस्मात्प्रागुत्तमात्पत्नीसंयाजान्तता । तथाचासंस्थितशब्दोऽपि मुख्यो भवति । अविशेषप्रवृत्तोऽपि हि विधिर्वाक्यशेषस्य मुख्यत्वाय विशेषे स्थाप्यते किमुत यदा तस्यापि न्यायादेव विशेषविषयत्वम् । कः पुनरूहोपयोगश्चिन्तायाः । पूर्वपक्षे विकृतिषु नोहः । सिद्धान्ते द्विरात्रादिषु द्वादशाहविकारेषु यदन्त्यमहर्द्वितीयं तृतीयं वा तत्प्रकृतौ पत्नीसंयाजान्तमप्यनुष्ठितमूहित्वा सकलमनुष्ठीयते ॥

सामिधेनीनामभ्यासस्य स्थानधर्मताधिकरणम् ॥ ९ ॥

अभ्यासः सामिधेनीनां प्राथम्यात्स्थानधर्मः स्यात् ॥ ३३ ॥

त्रिरनूक्तिर्ऋचो धर्मः स्थानधर्मोऽथवाग्रिमः ॥ स्त्रीलिङ्गत्वान्न तत्प्रातिपदिकप्रबलत्वतः ॥ १४ ॥

दर्शपूर्णमासयोः सामिधेनीः पञ्चदश विधाय एकादशर्चः पठित्वा 'त्रिःप्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमां ताः पञ्चदश संपद्यन्त' इति श्रुतम् । तत्र संशयः किमयं त्रिरभ्यासः प्राथम्यलक्षिताया ऋचः प्रवोवाजीयाया धर्मस्तत्कार्यार्थस्ततश्च यत्र तत्रस्था प्रवोवाजीया त्रिरभ्यसितव्या उत प्रथमस्थानधर्मस्तत्स्थानगतकार्यप्रयुक्तः । ततश्च प्रवोवाजीयाया अन्यापि या विकृतिषु प्रथममुच्यते साप्यूहेन त्रिरभ्यसितव्येति । 'तत्र स्त्रीलिङ्गनिर्देशादृगनेनाभिधीयते ॥ तस्या एव त्रिरभ्याससंबन्धोऽत्र विधीयते ॥' उच्यते—'श्रुत्या प्रथमशब्देन प्राथम्यमभिधीयते ॥ ऋक्तु लक्षणयोच्येत तस्मात्प्राथम्यधर्मता ॥' प्राथम्यैकार्थसमवेतस्त्रिरभ्यासो विधीयते यत्प्रथममुच्यते तत्त्रिरिति । तच्च प्राथम्यमृगाश्रयत्वेनैव प्राप्तं 'गुणवचनानां च शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ती'ति नित्यानुवादः स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । नच प्राथम्यसंबद्धस्य पदमात्रस्य पादमात्रस्य वा त्रिरभ्याससंबन्धसंभवान्न नित्यानु-

---

दकलोपस्तुल्य इत्याशङ्क्याह—**तस्मादिति** । नह्यत्र पक्षे लोपः किंतूत्तमेहनि सर्वाहःसाधारण्येनाहःशेषोऽनुष्ठीयत इति चोदकानुग्रह इत्यर्थः । **अविशेषेति** । यदि 'अक्ताः शर्करा' इत्यादौ अविशेषप्रवृत्तो विधिः 'तेजो वै घृत'मिति वाक्यशेषस्य द्रवद्रव्यमात्रोपलक्षकत्वे गौणत्वं स्यादिति तन्मुख्यत्वाय वाक्यशेषावगते विशेषे स्थाप्यते तदा किं वक्तव्यं न्यायादेव विशेषविषयस्य वाक्यशेषमुख्यत्वाय विशेषविषयत्वमित्यर्थः । **कः पुनरिति** । हारियोजनाहःशेषलोपविचारस्य बाधलक्षणे संगतत्वादिति भावः । **पूर्वेति** । द्विरात्रादिविकृतिषु द्वादशाहिकदशरात्रगतानां द्वितीयादीनामन्त्यत्वेऽपि यथा प्रकृतिपत्नीसंयाजान्ततयैवानुष्ठानमिति पूर्वपक्षे नोहः, सिद्धान्ते तु प्रकृतौ द्वितीयतया पत्नीसंयाजान्तस्यापीहान्त्यतया सकलानुष्ठानमिति प्रयोगविकारादूह इत्यर्थः ॥

अभ्यासः सामिधेनीनां० ॥ ३३ ॥ **विधायेति** । 'पञ्चदशसामिधेनीरन्वाहे'त्यनेनेति शेषः । **ननु** प्रथमाशब्दस्य प्रवोवाजीयावाचकत्वाभावात्कथं प्रवोवाजीयाधर्मत्वकोटेरुन्मेष इत्यत आह—**प्राथम्येति** । ननु स्वरूपेण प्रवोवाजीयाधर्मत्वे आनर्थक्यं स्यादित्यत आह—**तत्कार्येति** । पूर्वपक्षकोटेः फलमाह—**यत्रतत्रेति** । **तत्स्थानेति** । प्रथमस्थानगतस्य यत्कार्यं तत्प्रयुक्त इत्यर्थः । सिद्धान्तकोटेः फलमाह—**ततश्चेति** । यद्यपि प्रकृतौ प्रथमस्थानगतकार्यं प्रवोवाजीयाकार्यमप्येकं तथापि प्रवोवाजीयाकार्यत्वेन न प्रयोजकता किंतु प्रथमस्थानगतकार्यत्वेनेति विकृतौ तत्स्थानगतऋगन्तरे त्रिरभ्यासलक्षणसंस्कारा ऊहितव्या इत्यर्थः । **ननु** श्रुत्या प्रथमस्थानमात्रवाचकस्य ऋक्परत्वे लक्षणाप्रसङ्गादृग्धर्मतया कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । स्त्रीलिङ्गनिर्देशादृक्परत्वमवश्यं वाच्यम् । अन्यथा प्राथम्यस्य पदवर्णादिसाधारण्येन प्रथमशब्दार्थस्य स्त्रीत्वं नियमेन न प्राप्तमित्यनुवादासंभवात्तदपि विधेयम् । तथाच त्रिरभ्यासं स्त्रीत्वं चेत्यनेकार्थविधानाद्वाक्यं भिद्येत तस्मात्स्त्रीलिङ्गनिर्देशादृक्परत्वं ऋचश्च स्त्रीत्वात्स्त्रीलिङ्गमनुवाद इति भावः । **ननूक्तं** स्त्रीलिङ्गनिर्देशबलाल्लक्षणाश्रीयत इति तत्राह—**प्राथम्येति** । प्राथम्यस्याभ्यासायोग्यत्वात्तदेकार्थसमवाय्यभ्यासो विधीयत इत्यर्थः । **तच्चेति** । तथाच प्राथम्याश्रय ऋग्गतस्त्रीत्वानुवादः स्त्रीलिङ्गमिति भावः । **नन्वेवमपि** प्रातिपदिकार्थरूपप्राथम्यगतस्त्रीत्वाप्राप्तेर्न लिङ्गमनुवाद इत्यत आह—**गुणेति** । महाभाष्ये 'विशेषणानां चाजाते'रिति सूत्रं यथाश्रुतं प्रत्याख्याय विशेषणशब्दस्य गुणवाचित्वाभिप्रायेण 'गुणवचनानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ती'त्येतदर्थकतया व्याख्यातत्वादाश्रयतो लिङ्गमुपपन्नमिति भावः । यद्यपि शाब्दिकैर्गुणविशिष्टाभिधानदशायामेवाश्रयतो लिङ्गवचनप्राप्तिर्व्यवह्रियते ननु केवलगुणाभिधानदशायां तथापि गुणशब्दानां विशेषणशब्दत्वाद्गुणविशिष्टद्रव्याभिधाने वचनेन विनापि विशेष्यभूताश्रयवाचकशब्दान्तरसामानाधिकरण्येन लिङ्गवचनप्राप्तिसंभवादिदं सूत्रं वाक्यसंस्कारपक्षेऽनुवादकं स्यात् । तस्मादस्य सूत्रस्य विधा-

---

१ प्रथमं पठ्यते.

वादत्वं स्त्रीलिङ्गस्येति मन्तव्यम् । ऋच एव कार्यसमर्थाया वचनस्य प्राप्तत्वात्ताः पञ्चदश संपद्यन्ते इति च वादात्तस्मात्स्थानधर्मः ॥

आरम्भणीयेष्ट्यधिकरणम् ॥ १० ॥

इष्ट्यावृत्तौ प्रयाजवदावर्तेतारम्भणीया ॥ ३४ ॥ [सकृद्वारम्भसंयोगादेकः पुनरारम्भो यावज्जीवप्रयोगात् ॥ ३५ ॥]

प्रतिप्रयोगमारम्भयजिरस्ति न वास्त्यसौ ॥ अङ्गत्वेन न तत्सर्वधर्मे आधानवद्भवेत् ॥ १५ ॥
अन्वाधानाङ्गमारम्भो यद्वा पुरुषसंस्कृतिः ॥ फलवत्त्वादादिमोऽन्त्यः पुंयोगाच्च पृथक्फलम् ॥ १६ ॥

दर्शपूर्णमासप्रकरणेऽन्वारम्भणीयाम्नाता 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दर्शपूर्णमासावारप्स्यमानः सरस्वत्यै चरुं सरस्वते चरु'मिति । सा किं दर्शपूर्णमासावृत्तावावर्तेत उत सकृदेवादौ स्यादिति संशयः—'आवृत्तौ हि प्रधानानामङ्गावृत्तिरसंशया ॥ दर्शाद्यङ्गमियं तस्मादावर्तेत प्रयाजवत् ॥' उच्यते—'आरम्भद्वारकं त्वेतदङ्गं साधारणश्च सः ॥ तस्य साधारणत्वेन सापि साधारणी भवेत् ॥' आरप्स्यमानसंयोगादारम्भाङ्गमिष्टिर्न साक्षाद्दर्शपूर्णमासाङ्गम् । आरम्भश्चेदं मया कर्तव्यमित्यध्यवसायः सच सर्वप्रयोगाणां साधारणः । सर्वो ह्यग्नीनाधायैवमध्यवस्यति यावज्जीवं मया दर्शपूर्णमासौ पर्वणि पर्वणि कर्तव्याविति । तस्मादारम्भसाधारण्यात्तदङ्गभूतान्वारम्भणीयापि साधारणी न प्रतिप्रयोगमावर्तनीया । एवं वृत्तिकारमतेनाधिकरणं व्याख्याय तत्रापरितोषाद्व्याख्यान्तरं भाष्यकारेण कृतम् । कस्य हेतोरपरितोषः । नाध्यवसायवचनोऽयमारम्भशब्दः । प्रथमप्रवृत्तिवाची हि लोके प्रसिद्धः । यद्यपि चाध्यवसायवाची स्यात्तथापि यद्यदा कार्यमुपस्थितं तस्यैव तदाध्यवसायो नच यावज्जीविकाः प्रयोगा युगपदुपस्थिताः । नह्ययमेकः प्रयोगोऽभ्यस्तरूपः पर्वकालीनं तु जीवनं दर्शानुष्ठाननिमित्तम् । तस्मिन्नागते नैमित्तिकं समाप्तं कृत्वा चरितार्थे पुरुषे पुनस्तादृश-

---

यकत्वसिद्ध्यर्थं केवलगुणाभिधानदशायामपि विशेष्यभूतादाश्रयतो लिङ्गवचने भवत इत्यत्रापि सूत्रस्य तात्पर्यं वक्तव्यम् । अतएवारुणयेत्यादावाकृत्यधिकरणन्यायेन गुणमात्रवाचकत्वेऽपि स्त्रीलिङ्गमिति द्रष्टव्यम् । **ऋच एवेति** । अर्थप्रतिपत्तिलक्षणकार्यार्थमनुवचनं त्रिरभ्यासोऽपि तदर्थः । अर्थप्रतिपत्तिलक्षणकार्यार्थत्वं च वाक्यभूताया ऋच एव न प्रथमपदवर्णमात्रस्येति नित्यप्राप्तं स्त्रीलिङ्गमित्यर्थः । **ता इति** । ताः पञ्चदश संपद्यन्त इत्यनेन प्रथमोत्तमयोस्त्रिरभ्यासे सामिधेनीनां पाञ्चदश्यं भवतीत्युच्यते तच्च पदवर्णाभ्यासे न संभवतीति ऋगेवाभ्यसितव्या । एवंचापेक्षितपाञ्चदश्यसिद्ध्यर्थं ऋच एवाभ्यासविधिरिति स्त्रीलिङ्गं नित्यानुवादः । एतेन पूर्वत्र यथापेक्षितविधिलोभेन पत्नीसंयाजान्तत्वमुत्तमवर्जमित्युक्तम् । एवं पाञ्चदश्यसिद्ध्यर्थमपेक्षितऋगभ्यास एव विधीयत इति प्रतिपादनात्संगतिरपि सूचिता । सूत्रार्थस्तु—सामिधेनीनां मध्ये प्रथमोत्तमाभ्यासः प्राथम्यसंबन्धात्प्रथमशब्देनोपस्थितत्वाद्वा स्थानधर्म इति ॥

इष्ट्यावृत्तौ प्रयाजवत्॰ ॥ ३४ ॥ अभ्यासप्रसङ्गाच्चिन्तेति संगतिः । **उतेति** । प्रथमप्रयोग एवेत्यर्थः । **आवृत्तौ हीति** । यद्यप्यङ्गानि दर्शपूर्णमासकर्मार्थतया विनियुक्तानि तथापि यदा कार्यमपूर्वं प्रति कर्मणा व्याप्रियते तदाङ्गैरुपकर्तव्यं व्यापृतिश्च प्रयोग इति प्रयोगाङ्गीभूतान्येव प्रयाजादीन्यङ्गानीति प्रतिप्रयोगमावृत्तिरसंशयेत्यर्थः । **दर्शादीति** । 'दर्शपूर्णमासावारप्स्यमान' इति वचनात्प्रकरणाच्च दर्शपूर्णमासाङ्गं नतु स्वतन्त्रेत्यर्थः । **आरम्भेति** । सत्यं दर्शपूर्णमासाङ्गमिष्टिः तथापि न साक्षात् किंतु आरम्भद्वारा । आरम्भश्च सर्वप्रयोगसाधारण इति तद्द्वारिकेष्टिरपि साधारणीत्यर्थः । **ननु** प्रतिप्रयोगमारम्भभेदात्कथमारम्भस्य साधारण्यमित्याशङ्क्योपपादयति—**आरम्भश्चेति** । यद्यपि प्रतिप्रयोगं तत्तत्प्रयोगारम्भो भिद्यते तथापि यावज्जीवमिमौ कर्तव्यावित्यध्यवसायात्मक आरम्भः सर्वसाधारण इत्यर्थः । **प्रथमेति** । यद्यपि प्रथमप्रवृत्तिवाचित्वेऽपि सकृत्प्रयोगः सिद्ध्यति तथापि वृत्तिकारोक्ताध्यवसायवाचित्वनिराकरणे तात्पर्यमिति न दोषः । **ननु** 'यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'त्येकशास्त्रचोदितत्वाद्यावज्जीविकानामपि प्रयोगाणां युगपदुपस्थितिर्भविष्यतीत्यत आह—**नहीति** । यावज्जीववाक्ये कर्मार्थोऽभ्यासविधिर्न भवतीति द्वितीये व्युत्पादनादिति भावः । **पर्वकालीनं त्विति** । यावज्जीववाक्यस्याभ्यासविधायकत्वाभावेन निमित्तपरत्वात्पौर्णमास्यादिवाक्येन चैकवाक्यतायां पर्वकालीनजीवनं निमित्तमवगम्यत इत्यर्थः । **नन्वभ्यासस्याविधाने कथं प्रतिपर्वानुष्ठानमित्यत आह—तस्मिन्निति** । तथाच प्रयोगाणां क्रमेणैवोपस्थितिरिति न सर्वप्रयोगगोचरमेकमध्यवसानमित्यर्थः । एवंचाधानानन्तरं मया नित्यानि नैमित्तिकानि काम्यानि च यथासंभवं कर्तव्यानीति बुद्धिमात्रं कस्यचिज्जायमानमपि न कस्यचित्कर्मणोऽङ्गमिति भावः । एतेन सर्वप्रयो-

निमित्तवशान्नैमित्तिकमापतितमिति पुनः क्रियते । यथैकस्मिन्पुत्रे जाते वैश्वानरीं निरूप्य पुत्रान्तरजन्मन्यपि पुनर्निर्वपति तादृगेतत् । तस्मात्प्रतिप्रयोगमध्यवसायभेदात्तदङ्गमारम्भणीयाप्यावर्ततेति तत्सिद्धान्तसिद्धिः । तस्मादेवं व्याख्यायते—किं प्रथमस्याग्न्यन्वाधानात्मकस्य पदार्थस्याङ्गमियमुत दर्शपूर्णमासावारभमाणस्य प्रथमं प्रवर्तमानस्य पुरुषस्याङ्गमिति । तत्र—'पुरुषार्थत्वपक्षेऽपि फलक्लृप्तिः प्रसज्यते ॥ तेनान्वाधानशेषः स्यात्स ह्यारम्भोऽनयोर्यतः ॥ तस्यावृत्तौ तदङ्गत्वादेषाप्यावृत्तिमश्नुते ॥ प्रधानवशवर्तित्वादेवं प्राप्तेऽभिधीयते ॥ नखल्वारम्भशब्देन पदार्थः कश्चिदुच्यते ॥ यदेव ह्यप्रवृत्तस्य कर्तुराद्यप्रवर्तनम् ॥ तत्रायं वर्तते शब्दस्तद्योगात्तु पदार्थधीः ॥ आरप्स्यमाणशब्दस्तत्कर्तुः श्रुत्यैत्र वाचकः ॥ ल्टप्रत्ययोऽपि श्रुत्यैव तादर्थ्यस्याभिधायकः ॥ आद्या प्रवृत्तिरेकैव बह्व्यो नैकस्य कर्मणः ॥' प्रथमप्रवृत्तिविषयतया ह्यन्वाधानमनेन प्रतिपाद्यते न श्रुत्या । नच श्रुतिसंभवे लक्षणा युक्ता । तस्मान्नाग्न्यन्वाधानसंबन्धः । दर्शादिकर्तुः पुरुषस्य शानचाभिहितस्य संस्कारिकेयमारम्भार्थतया ल्टप्रत्ययेन क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे विहितेन प्रतिपाद्यते । अतो न पुरुषार्थत्वेऽपि फलकल्पना । नचैकस्यैव कर्मणो बह्व्यः प्रथमप्रवृत्तयः संभवन्ति किंत्वेकैव । ननु द्वितीयादीनपि प्रयोगानसावारभत एव । सत्यम् । प्रयोगानारभते नतु दर्शपूर्णमासावारभते । दर्शपूर्णमासारम्भाङ्गं चेयं प्रथमप्रवृत्तिश्चारम्भः । नच द्वितीयादि प्रयुञ्जानः प्रथमं प्रयुङ्क्त इति शक्यते वक्तुम्, तस्मात्तदारम्भाङ्गत्वात्तस्य चावृत्त्यभावादारम्भणीया नावर्तते ॥

निर्वापादिमन्त्रे सावित्रादिपदानामनूहाधिकरणम् ॥ ११ ॥

अर्थाभिधानसंयोगान्मन्त्रेषु शेषभावः स्यात्तत्राचोदितमप्रासं चोदिताभिधानात् ॥ ३६ ॥ [ततश्चावचनं तेषामितरार्थं प्रयुज्यते ॥ ३७ ॥]

सवित्रश्व्याद्यूहनीयं न वाऽर्थः संगतस्ततः ॥ ऊहो नाविकृतस्यैव निर्वापान्वयसंभवात् ॥ १७ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्निर्वापमन्त्रः 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्नये जुष्टं निर्वपामी'ति । तत्र सवित्रश्विपूषशब्दाः किं समवेतदेवताप्रकाशनार्थास्ततश्च विकृतावूहितव्याः उतासमवेतवचना निर्वापविशेषणमात्रार्था नोहितव्या इति ।—'तत्र दृष्टार्थतालाभाद्देवतावाचिता

गाणां युगपत्कर्तव्यताध्यवसायाभावप्रतिपादनेन दर्शपूर्णमासावारप्स्ये ताभ्यां यावज्जीवं यक्ष्य इति याज्ञिकोक्तः संकल्पोऽपि न न्यायमूलक इत्युक्तं भवति । भाष्यकारमते किमारम्भशब्दो दर्शपूर्णमासाद्यं पदार्थमग्न्यन्वाधानाख्यमभिधत्ते ततस्तदर्थान्वारम्भणीया उत यदप्रवृत्तस्य पुरुषस्याद्यप्रवर्तनं तदभिधत्ते । ततश्च तत्कर्तुः शानचाभिहितस्य संस्कारिकेति तदर्थसंशयमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**प्रथमस्येति** । आरम्भशब्दस्य प्रथमपदार्थपरत्वादिति भावः । **नन्वप्रवृत्तप्रवृत्तिवाचक**स्यारम्भशब्दस्य तद्विषयतयाऽऽद्यपदार्थपरत्वं वाच्यम् । तथासति लक्षणा स्यात् । अत आरम्भशब्दस्याद्यप्रवृत्तिपरत्वमेवाङ्गीकृत्य तत्कर्तृतया शानजभिहितपुरुषार्थत्वमेव युक्तमित्यत आह—**दर्शेति** । आरभमाणस्येत्यस्य विवरणं—**प्रथममिति** । फलकल्पनापेक्षया लक्षणैव ज्यायसीति भावः । **स ह्यारम्भ इति** । अग्न्यन्वाधानमारभ्यत इत्यारम्भः प्रथमपदार्थ इति यावत् । **तद्योगादिति** । लक्षणयेति शेषः । **तत्कर्तुः** आरम्भकर्तुरित्यर्थः । शानचः कृत्त्वेन कर्तृवाचकत्वादिति भावः । **ल्टप्रत्यय इति** । यद्यपि क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे विहितल्टप्रत्ययबलादारम्भार्थत्वमेव प्रतीयते तथापि कृदन्ततयाऽऽरभमाणपुरुषसंस्कारकत्वमेवावगम्यत इति ल्टप्रत्ययः श्रुत्या पुरुषसंस्कारकत्वमवगमयतीत्युक्तम् । तंचारम्भार्थायास्तस्या आरम्भभेदे आवृत्तिः स्यान्नचात्र सोऽस्तीत्याशयेनाह—**आद्येति** । श्लोकतात्पर्यमाह—**प्रथमेति** । **अत इति** । पुरुषार्थत्वेऽपि क्रतुप्रकरणादारम्भयोगाच्च स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वाभावेनारम्भयुक्तपुरुषसंस्कारकतया दीक्षणीयादिवत्क्रत्वङ्गतया न फलकल्पनाप्रसङ्ग इति भावः । **तस्मादिति** । आरम्भार्थतया सर्वप्रयोगबहिर्भूताया अगृह्यमाणविशेषत्वेन सर्वार्थत्वान्न प्रतिप्रयोगमावृत्तिरिति भावः ॥

अर्थाभिधानसंयोगात्० ॥ ३६ ॥ उपोद्घातप्रसक्तानुप्रसक्तं समाप्येदानीमध्यायार्थं ऊहश्चिन्त्यत इति संगतिः । तदर्थसंशयगर्भमधिकरणाङ्गसंशयमाह—**तत्रेति** । ननु प्रशंसाद्वारा निर्वापप्रकाशकत्वात्कथमसमवेतवचना इति सिद्धान्तकोटिरित्यतस्तात्पर्यमाह—**निर्वापेति** । प्रशंसाद्वारा निर्वापविशेषणत्वेऽपि न स्वार्थस्य सवित्रादेः समवेतत्वमिति भावः । **अदृष्टार्थतामिति** । प्रशंसाया दृष्टप्रयोजनाभावात्तथाच मन्त्राणां दृष्टार्थत्वमिति मन्त्राधिकरणोक्तं विरुध्येतेति भावः ।

१ सिद्धान्त. २ पक्षे हि. ३ अनयोः दर्शपूर्णमासयोः. ४ तदर्थस्या. ५ धानेन संबन्धः. ६ विहितेनेयं.

भवेत् ॥ निर्वापस्य प्रशंसार्थाः सन्तोऽदृष्टार्थतामियुः ॥ सवित्रादिपदैस्तस्मादग्न्यादिरभिधीयते ॥ अग्निना वा विकल्पेत सविता मान्त्रवर्णिकः ॥ उत्पत्तौ तद्धितोक्तेन न मन्त्रोक्तो विकल्पते ॥ वैषम्यान्न सवित्रादिपदमग्नेश्च वाचकम् ॥ मन्त्रवाक्यानि चैतानि भिद्येरन्प्रतिदेवतम् ॥ जुष्टनिर्वापशब्दौ च भजेतामनुषङ्गिताम् ॥ सर्वश्च निर्वपाम्यन्त एकमन्त्रः प्रतीयते ॥ जुष्टादिः सकृदाम्नातो न सहेतानुषञ्जनम् ॥' तस्मान्निर्वापमेवैते प्ररोचयितुमनुष्ठानकाले प्रशंसितुं प्रकाशयन्तीति नोहितव्याः ॥

वर्णकद्वयसहिताधिकरणम् ॥ १२ ॥

गुणशब्दस्तथेति चेत् ॥ ३८ ॥ [न समवायात् ॥ ३९ ॥]

तत्राग्निशब्दो नोह्यः स्यादूह्यो वा स्तावकत्वतः ॥ सवित्रादिवदाद्यो नो समवेतार्थवर्णनात् ॥ १८ ॥
नोह्य ऊह्योऽथवा धान्यशब्दो नासंगतोक्तितः ॥ ऊह्यो लक्षणयार्थस्य गोपानस्येव संगतेः ॥ १९ ॥

तस्मिन्नेव मन्त्रे 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'त्यग्निशब्दोऽपि किमसमवेतवचनो नोहितव्य उत समवेतवचन ऊहितव्य इति । 'तत्रायं समवेतोऽग्निरस्मिन्कर्मणि यद्यपि ॥ मन्त्रे त्वत्राग्निशब्दो न समवेताभिधायकः ॥' जुष्टमिति भूतकालनिर्देशादग्निना यत्सेवितं तदुच्यते । नच निर्वापवेलायामग्निना सेवितं द्रव्यम् । तस्माज्जुष्टशब्दस्तावदसमवेतवचनस्तद्विशेषणं चाग्निपदमतोऽसमवेतवचनं सवित्रा-

ननु सवित्रादिशब्दानामग्न्यभिधायकत्वं लक्षणया वाच्यम् । तथासति विकृतावपि लक्षणया सूर्यादिप्रकाशकत्वसंभवादस्मिन्पक्षे कथमूहसिद्धिरितिचेन्न । प्रकृतौ लक्षणाया आर्थिकत्वेन विकृतौ लक्षकशब्दोपादानस्यायुक्तत्वात् । एतच्च धान्यशब्दोहनिरूपणावसरे निपुणतरमुपपादयिष्यामः । तथापि लिङ्गवचनोहावश्यंभावाच्चेति भावः । **अग्निना वेति** । यद्यपि विषमशिष्टतया विकल्पायोगात्सवित्रादिमन्त्रवर्णैः पृथग्भूतैः सवित्रादिदैवत्यकर्मान्तरकल्पनैवेति परोक्तपूर्वपक्ष एव युक्तस्तथापि वाक्यान्तरपक्षे तेषां प्रयाजादितुल्ययोगक्षेमत्वात् अविकृतस्वमन्त्रदेवतायुक्तानामेव विकृतावनुष्ठेयतया ऊहासिद्धिप्रसङ्गाद्विषमशिष्टविकल्पमप्यङ्गीकृत्य पूर्वपक्षः कृत इति द्रष्टव्यम् । सिद्धान्तमाह—**उत्पत्ताविति** । यदाग्नेय इति उत्पत्तिशिष्टेन तद्धितोक्तेन चाग्निना उत्पन्नशिष्टत्वान्मन्त्रवर्णप्राप्तत्वात्सवित्रादयो न विकल्प्यन्ते उत्पत्तिशिष्टादुत्पन्नशिष्टस्य तद्धितोक्तान्मन्त्रवर्णोक्तस्य दुर्बलत्वेन विषमशिष्टत्वादित्यर्थः । एतद्दोषपरिहारार्थं सवित्रादीनामुत्कर्षकल्पने तु स एव दोष इति भावः । **वाचकम्** । प्रतिपादकमित्यर्थः । लक्षणाप्रसङ्गादिति भावः । **मन्त्रेति** । सवित्रादिशब्दानामग्निपरत्वपक्षेऽपि स्वशब्देनाभिहितस्याग्नेः पुनर्लक्षणया सवित्रादिशब्दैरभिधानानपेक्षणान्मन्त्रभेदानुषङ्गयोः पक्षद्वयसाधारण्येनोपन्यासः नच 'स्योनं ते सदनं करोमी'त्यादिवल्लिङ्गबलान्मन्त्रवाक्यभेदो न दोष इति वाच्यम् । युक्तं तत्र सदनकरणप्रतिष्ठापनयोर्वचनादर्थाद्वा प्राप्तत्वाल्लिङ्गान्मन्त्रविभाग इति । इह तु मन्त्रभेदे सिद्ध एव तद्बलाद्देवताप्राप्तिर्वाच्या । ततश्च देवताप्राप्तिपूर्वप्रतीतैकवाक्यताभञ्जकं न किंचिदपीति भावः । इष्टापत्तिमाशङ्क्याह—**सर्वश्चेति** । **सकृदिति** । यद्यपि सकृदाम्नातस्थल एवानुषङ्गस्तथापि सकृदाम्नातस्यैकान्वयमात्रेण निराकाङ्क्षत्वान्नानुषङ्गो युक्त इति भावः । प्रशंसायामदृष्टार्थत्वमुक्तं परिहरन्नुपसंहरति—**तस्मादिति** । **अनुष्ठानेति** । अनुष्ठानकाले च प्रशंसोत्साहजननार्थेति नादृष्टार्थेति भावः । **नोहितव्या इति** । विकृतावपि प्रकृतिवदेव स्वार्थाभिधायकस्यैव प्रशंसार्थत्वसंभवादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—मन्त्राणामर्थाभिधानद्वारा कर्मणि शेषभावात्सवित्रादीनामपि स्वार्थाभिधानेन शेषभावे समवेतार्थत्वादूह इति अर्थाभिधानसंयोगान्मन्त्रेषु शेषभावः स्यादित्यनेन पूर्वपक्षः प्रतिपाद्यते । तत्रोत्तरमचोदितमचोदितार्थकं सवित्रादि ऊहमप्राप्तं मन्त्रस्य चोदिताभिधायकत्वात् ॥

गुणशब्दस्तथेति चेत् ॥ ३८ ॥ तस्मिन्नेवेत्यनेन तत्रैव मन्त्रेऽग्निशब्दस्य विचारात्संगतिरपि सूचिता । सवित्रादिशब्दवदग्निशब्दस्यापि नोह इत्युत्थानाद्वा संगतिः । **ऊहितव्य इति** । विचार्यत इति शेषः । **नन्वत्र** कर्मण्यग्नेर्दैवतात्वात्तत्प्रकाशकस्याग्निशब्दस्य कथमसमवेतार्थकत्वमित्याशङ्क्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**तत्रेति** । **मन्त्रेत्विति** । अस्मिन्मन्त्रे जुष्टविशेषणतयाग्निशब्दस्य श्रवणाद्विशेष्यभूतजुष्टशब्दस्यैवासमवेतवचनत्वात्तद्विशेषणस्य सुतरामसमवेतवचनत्वमित्याशयेनाह—**जुष्टमिति** । **भूतेति** । निष्ठाया भूते विधानादिति भावः । यद्यपि चतुर्थीनिर्देशादग्नेर्न कर्तृतयान्वयस्तथाप्यग्निना यत्सेवितमित्ययुक्तं, तथापि जुष्टमित्यस्य कर्त्रपेक्षायां संनिधानादग्नेरेव कर्तृत्वमित्यभिप्रायेणाग्निना सेवितमित्युक्तम् । यद्यपि जुषिधातुः प्रीतिसेवालक्षणार्थद्वयवाचकस्तथापि प्रीत्यर्थत्वेऽकर्मकत्वेन प्रकृते कर्मणि निष्ठानुपपत्त्या सेवार्थकतया व्याख्यातः । **नचेति** । पुरोडाशावस्थायां तत्सेवनादिति भावः । **तद्विशेषणमिति** । नच निर्वापक्रिययैवाग्नेरन्वयोऽ-

द्विपदवत्प्रशंसार्थं कीर्तितमित्यनूहः। उच्यते—'नात्र जुष्टस्य निर्वापो मन्त्रेणानेन कथ्यते ॥ निर्वापकरणात्त्वत्र कीर्त्यते जुष्टभावना ॥' नायमर्थः यज्जुष्टं तस्य निर्वापं करोमीति किं तर्हि निर्वापेणाग्नये जुष्टं करोमीति। यथा जुष्टं भवति तथा करोमीत्यर्थः। तस्मात्समवेतवचनत्वादग्निशब्दस्योहः॥ एवं वा॥ यस्तु मुख्यवृत्त्या समवेतं न वदति यथा 'धान्यमसि धिनुहि देवा'निति तण्डुलेषु धान्यशब्दः सतुषद्रव्यवचनः स किमसमवेतवचनत्वादनूह्य उतोह्य इति संशये समवेतप्रकाशनासामर्थ्याददृष्टार्थोऽयं तस्मादनूहः। लक्षणया तु प्रकृतिवदुपचाराद्विकृतिं प्रकाशयन्नादृष्टार्थः कल्पयितुं न्याय्यः। तस्मात्तण्डुलानेव प्रकृतिशब्देन शालयो भुज्यन्त इतिवत्प्रकाशयतीति तरसमये हविषि शाक्यानामयने मांसमसीत्यूहितव्यम्। आर्थिकी च प्रकृतौ धान्यशब्दाम्नानाल्लक्षणा नतु सैव विवक्षिता। विकृतौ तु लक्षणाकारणाभावान्मुख्य एव मांसशब्दः प्रयोक्तव्यो न मृगशब्दः॥

इडोपह्वानमन्त्रे यज्ञपतिशब्दस्यानूहाधिकरणम्॥ १३॥

चोदिते तु परार्थत्वाद्विधिवदविकारः स्यात्॥४०॥ [विकारस्तत्प्रधाने स्यात्॥४१॥

ऊह्यो यज्ञपतिर्नो वा वृद्ध्यर्थोत्साहतोऽग्रिमः॥ प्रत्यक्षोक्त्या कृत्स्नमत्र इडार्थो नोहनं ततः॥ २०॥
यजमानो नोहितव्य ऊह्यो वा नहि पूर्ववत्॥ मन्त्रः फलप्रधानोत ऊह्यः सर्वफलित्वतः॥ २१॥

दर्शपूर्णमासयोरिडानिगदे श्रुतं 'उपहूता मनुष्या ये यज्ञपतिं वर्धा'निति। किमेतद्यज्ञपतिवृद्धि-

स्त्विति वाच्यम्। अकारकत्वात् 'कर्मणा यमभिप्रैती'त्यत्र ददातिकर्मणेति व्याख्यानेन दानक्रियायामेव संप्रदानान्वयो न निर्वापक्रियायामिति संप्रदानत्वाभावात्। तस्मादग्नय इति तादर्थ्यचतुर्थ्येवेति जुष्टशब्दविशेषणमेवाग्निशब्दः। तथाचायमर्थः—अग्निना सेवितं यदग्न्यर्थं तन्निर्वपामीति। एवंच निर्वापवेलायामग्निसेवितत्वाभावात्तद्विशेषणमग्निशब्दोऽप्यसमवेतवचन इति भावः। **निर्वापकरणेति**। जुष्टसाध्यकक्रुतिर्निर्वापकरणिका कीर्त्यत इति भावः। तदेव विशदयति—**निर्वापेणेति**। निर्वपामीत्यत्र निर्वापः कृतिश्च प्रतीयते। तत्र नायमर्थः निर्वापं करोमीति। तथासति निर्वापे जुष्टस्य साधनत्वं स्यात्तच्चानुपपन्नम्, निर्वापात्पूर्वं जुष्टत्वाभावात् किंतर्हि निर्वापेण करोमीति, तत्र च जुष्टस्य कर्मत्वमिति निर्वापेण जुष्टं करोमीति मन्त्रार्थः। **नन्वेवमपि** निष्ठया भूतत्वप्रतीतेरसमवेतवचनत्वं तदवस्थमित्यत आह—**यथेति**। 'धातुसंबन्धे प्रत्यया' इति निष्ठापि वर्तमानार्थैवाग्न्युद्देशेन निरूप्यमाणत्वमेवाग्निजुष्टत्वमिति जोषणस्य वर्तमानत्वोपपत्तिः। यद्वा 'आशंसायां भूतवच्चे'ति भविष्यति निष्ठेति भावः। सूत्रार्थस्तु—जुष्टविशेषणीभूतोऽग्निशब्दोऽपि सवित्रादिवन्नोह्य इति॥ **एवंवा॥** सूत्रस्थगुणशब्दपदस्य गौणार्थशब्दपरतया वर्णकान्तरमभिप्रेत्य गुणशब्दार्थं सूचयन्नेव विषयं दर्शयति—**यस्त्विति**। **सतुषेति**। अनेन च तण्डुलेष्वपि धान्यशब्दस्य मुख्यत्वमिति शङ्का निरस्ता सतुषद्रव्यनिरूढत्वादिति। **उतेति**। समवेतवचनत्वादिति शेषः। **समवेतेति**। नच लक्षणया धान्यशब्दस्य तण्डुलप्रकाशनसमर्थत्वादिदमयुक्तमिति वाच्यम्। लक्षणायाः पदतात्पर्याधीनत्वात् तण्डुले धान्यशब्दतात्पर्यानवगमात्, किंतु 'धान्यमसि धिनुहि देवानिति दृषदि तण्डुलानधिवपती'ति कृत्स्नस्य मन्त्रस्याधिवापशेषत्वमवगतम्। तच्चादृष्टद्वाराप्युपपन्नमिति न लक्षणाया मूलमिति भावः। सिद्धान्तमाह—**लक्षणयेति**। लक्षणयेत्यस्य विवरणं **प्रकृतिवदुपचारादिति**। लक्षणयापि दृष्टार्थत्वसंभवेऽदृष्टार्थत्वं न कल्पनीयमित्यदृष्टार्थत्वप्रसङ्गरहितो विनियोग एव धान्यशब्दस्य तण्डुले तात्पर्यग्राहक इति भावः। **तरसमय इति**। शाक्यानामयने 'गृहपतिर्मृगयां याति स यान्मृगान् हन्ति तेषां तरसमयाः पुरोडाशा भवन्ती'ति विहित इति शेषः। **नन्वस्तूहस्तथापि** न मांससमसीत्यूहः किंतु मृगोऽसीत्येव युक्तः, प्रकृतिवाचकेन धान्यशब्देन विकृतिभूततण्डुलप्रकाशनवदिहापि प्रकृतिवाचकमृगशब्देनैव विकृतिभूतमांसप्रकाशनस्य युक्तत्वात् प्रकृतिवाचकधान्यशब्दाम्नानबलेन लक्षणया विकृतिप्रकाशनस्यैव शास्त्रार्थत्वावगमादित्यत आह—**आर्थिकी चेति**। प्रकृतौ धान्यशब्दाम्नानबलादार्थिकी लक्षणा। मांसे तु प्रकृतिक्लृप्तलक्षणया वैकृततण्डुलेष्विव धान्यशब्दस्य प्रवृत्त्यसंभवात्तन्निवृत्तौ मांसप्रकाशनाय शब्दान्तरेऽवश्यमुपादेये वाचको मांसशब्द एवोपादेयो नतु लाक्षणिको मृगशब्दः। नहि धान्यशब्दाम्नानस्य प्रकृतिवाचकेन विकृतिप्रकाशनं कर्तव्यमिति नियमकल्पने सामर्थ्यं किंतु धान्यपदयुक्तमन्त्रस्याङ्गतामात्रे। तथाच न लक्षणायाः शास्त्रार्थत्वमिति भावः। इदंच मांसस्याप्यधिवापोऽस्तीति कृत्वाचिन्तयोक्तम्। वस्तुतस्तु पेषणार्थत्वादधिवापस्य मांसे च पेषणाभावात्तदर्थाधिवापस्तन्मन्त्रश्च निवर्तेत इति द्रष्टव्यम्॥

चोदिते तु परार्थत्वाद्विधिवद्विकारः स्यात्॥ ४०॥ उपहूता इति। यद्यपि 'दैव्या अध्वर्यव उपहूता

१ किमेते यज्ञ.

प्रकाशनेन प्रोत्साहकरणेन तत्संस्कारार्थं सदनेकयजमानकेषु कर्मसूहितव्यमुतेडास्तुत्यर्थो यज्ञपतिशब्दो नोहितव्य इति—'इडामन्त्रैकवाक्यत्वादिडास्तुत्यर्थता भवेत् ॥ स्वामिवृद्ध्यर्थता त्वस्य सामर्थ्येनावगम्यते ॥ वाक्याच्च बलवल्लिङ्गं दृष्टं चेह प्रयोजनम् ॥ उत्साहकरणात्स्तुत्यामदृष्टार्थत्वमापतेत् ॥ यजमानेषु बहुषु सर्वसंस्कारसिद्धये ॥ ऊहो यज्ञपतिं वर्धानित्येवं प्राप्त उच्यते ॥ प्रत्यक्षादेव वचनादिडोपाह्वानशेषता ॥ कृत्स्नस्य निगदस्योक्ता तन्मध्यपतितं ततः ॥ न पृथग्भवितुं शक्तमतः स्तुत्यर्थता वरम् ॥ वृद्धिप्रकाशने कल्प्यं लिङ्गेन विनियोजकम् ॥ यच्छब्देन च पारार्थ्यं वृद्धेः श्रुत्या विधीयते ॥ लिङ्गादपि ततो वृद्धेर्न स्वार्थेन प्रकाशनम् ॥' सत्रेषु चैकयजमानवृद्धिप्रकाशनेनेडास्तुतिसिद्धेर्नोहः। यत्र पुनर्यजमानस्य प्राधान्यं न पारार्थ्यं, यथा सूक्तवाके 'अयं यजमान आयुराशास्ते' इति तत्र भवत्येवोहः। तदिदमुक्तं 'विकारस्तत्प्रधाने स्यादि'ति। तदिदं पूर्वस्य परार्थग्रहणस्य प्रत्युदाहरणार्थं सूत्रम्। अथवाधिकरणान्तरम्। सूक्तवाकेऽयं यजमान आयुराशास्ते इति यजमानशब्दः किं सत्रे-षूहितव्यो नेति। प्रहरणाङ्गत्वात्सूक्तवाकस्य तद्गतमायुरादिकीर्तनं यज्ञपतिवृद्धिवत्स्तुत्यर्थमतो नोहः।

उपहूता मनुष्या य इमं यज्ञमवान् ये यज्ञपतिं वर्धान्'इत्येवमिदं पठ्यते। भाष्ये च तथैवोदाहृतं तथापि दैव्या अध्वर्यव उपहूता इत्यस्य य इमं यज्ञमवानित्यनेनान्वयः। उपहूता मनुष्या इत्यस्य ये यज्ञपतिं वर्धानित्यनेनान्वयः, ननु कृत्स्नस्याप्येकार्थत्वमित्यभिप्रायेणेत्थमुदाहृतम्। **किमेतदिति**। किमेतदनेकयजमानकेषूहितव्यमुत नेति। तदर्थं च किं यज्ञपतिशब्दाभिधेययजमानसंस्कारार्थमिदमुतेडास्तुत्यर्थमिति संशयनिष्कर्षः। सामान्यापेक्षया एतदिति नपुंसकनिर्देशः। ननु न प्रकाशनमात्रात्संस्कार इत्यत आह—**प्रोत्साहेति**। ये मनुष्या यज्ञपतिं वर्धयन्तीति यजमानवृद्धिप्रकाशनेन यजमानः प्रोत्साह्यत इति प्रोत्साहजनकत्वेन युक्तं संस्कारत्वमित्यर्थः। प्रकृतौ लाक्षणिकस्यापि धान्यशब्दस्य यद्यूहस्तदा किमु वक्तव्यं प्रकृतौ मुख्यस्य यज्ञपतिशब्दस्येत्युत्थानात्संगतिः। **ननु** 'इडोपहूतेतीडामुपह्वयत' इति श्रुत्या इडोपाह्वाने विनियोगात्कथं लिङ्गेन वृद्ध्यर्थत्वमिति पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**इडामन्त्रेति**। इह हि उपहूता मनुष्या इत्यादिकं साक्षादुपादाय श्रुतिर्न विनियुङ्क्ते किंतु प्रतीकेन। प्रतीकेन विनियोगश्च परिमाणज्ञानाधीनः। परिमाणं च प्रश्लिष्टपठितानां यजुषाम् 'अर्थैकत्वादेकं वाक्य'मित्यनेन न्यायेन ज्ञेयम्। वृद्धिप्रकाशनसमर्थस्यास्य तु स्वरसत इडोपहूतेत्यादेर्ब्रह्मदेवकृतमुपहूतमित्यन्तादिडोपाह्वानार्थाद्भेद एव प्रतीयते इति श्रौतो विनियोग एतद्व्यतिरिक्तविषय एव स्यात्, ततश्च श्रुतिविनियोगाभावे इडामन्त्रैकवाक्यत्वबलादेवेडास्तुत्यर्थं वाच्यम्। तच्च लिङ्गाद्दुर्बलमिति लिङ्गेन विभज्यैव स्योनादिमन्त्रवद्यज्ञपतिवृद्धौ विनियोग इति युक्तः पूर्वपक्ष इति भावः। **स्तुत्यामिति**। नच स्तुतेरपि इडाप्रचारार्थतया सवित्रादिपदसाध्यस्तुतिवन्नादृष्टार्थतेति वाच्यम्। मानवीघृतपदीत्यादिभिरेवात्र स्तुतेः सिद्धतया उपहूता मनुष्या इत्यादिस्तुतेरदृष्टार्थत्वावश्यंभवादिति भावः। **सर्वेति**। विशेषनियामकाभावेऽप्येकवचनान्तेन नियमेनाप्येकस्यैव प्रकाश्यतयाऽन्येषां संस्कारो माविलोपीत्येतदर्थं बहुवचनान्ततयोहः कर्तव्य इत्यर्थः। **प्रत्यक्षादिति**। प्रत्यक्षवचनकृतविनियोगस्य यज्ञपतिमन्त्रानन्तरपठितोपहूते द्यावापृथिवी इत्यादिमन्त्रविषयकत्वमवश्यं वाच्यम्। अन्यथा तस्य लिङ्गेनान्यत्रापि विनियोगाभावेनानर्थक्यापत्तेरत इदं मे देवा हविर्जुषतामिति तस्मिन्नुपहूत इत्यन्तस्य कृत्स्नस्य निगदस्यैकवाक्यतामङ्गीकृत्य प्रतीकेन कृत्स्नविनियोग इत्यङ्गीकार्यम्। ततश्च तन्मध्यपतितस्य यज्ञपतिमन्त्रस्यापि श्रुत्या इडोपाह्वान एव विनियोगादिडास्तुत्यर्थत्वमित्यर्थः। **कल्प्यमिति**। लिङ्गस्य श्रुतिकल्पनयैव विनियोजकत्वादिति भावः। इदमुपलक्षणमिडोपाह्वानं विहितं वृद्धिस्तु न विहित इति लिङ्गबलादेव तत्रापि विधिः कल्पनीयः स्यादित्यपि बोध्यम्। **यच्छब्देनेति**। वर्धानित्याख्यातस्य यच्छब्दोपबन्धबलेन ये यज्ञपतिं वर्धयितुं समर्थास्ते मनुष्या ऋत्विज उपहूता इति मनुष्यविशेषणतयैव वृद्धिप्रकाशकत्वेन लिङ्गबलादपि स्वार्थतया न वृद्धेः प्रकाश्यता। तद्विशेषणं च यज्ञपतिशब्दः सुतरां परार्थ इति भावः। एतेन स्योनं ते मन्त्रे यच्छब्दाभावेन स्वार्थतयैव सदनकरणप्रतिष्ठापनयोः प्रकाश्यतया युक्तो लिङ्गबलाद्विभज्य विनियोग इति वैषम्यमिति द्रष्टव्यम्। **एकेति**। एकयजमानवृद्धिप्रकाशनमात्रेणापीत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—चोदितेऽपि यज्ञपतिशब्दे परार्थत्वादिडास्तुत्यर्थत्वादविकारो नोहः स्याद्विधिवत्, यत्र परार्थतया यजमानो विधीयते 'शुक्रं यजमानोऽन्वारभत' इत्यादौ तत्र यथैकेनापि तत्सिद्धिरेवमिहाप्येकयजमानवृद्धिप्रकाशनेनापि स्तुतिसिद्धिरिति 'विकारस्तत्प्रधाने स्या'दित्युत्तरसूत्रं प्रत्युदाहरणार्थतया व्याख्यातुमाह—**यत्रेति**। **यथेति**। अत्र यच्छब्दाद्यभावान्न पारार्थ्यमिति भावः। प्रत्युदाहरणेपि पूर्वपक्षस्य मन्दतयाऽधिकरणान्तरत्वासंभवादिति भावः। **विकारस्तत्प्रधाने स्यात्**। एवं प्रत्युदाहरणतया व्याख्याय यथाभाष्यमधिकरणान्तरत्वेन व्याचष्टे—**अधिकरणेति**। **प्रहरणेति**। 'सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरती'ति कृत्स्नस्य सूक्तस्य प्रहरणे विनियोगात्प्रमाणान्तरेणायुरादीनां

१ तन्मध्यापतितं.

उच्यते—सर्वाण्येतान्यायुरादीनि श्रुतिविनियुक्तसकलसूक्तवाककरणत्वान्यथानुपपत्त्या प्रस्तरप्रहरणस्य फलानि कल्प्यन्ते क्रियां तत्संबन्धि वा प्रकाशयतो मन्त्रस्य करणतावकल्प्यते। तस्मात्प्रहरणसाध्य-यजमानफलप्रकाशनमस्य कार्यम्। सत्रेषु तु यस्यैव यजमानस्य फलं नोच्यते तस्यैव न सूक्तवाकः करणं स्यात् नच फलं प्राप्नुयात्तस्मादूहः॥

सुब्रह्मण्याह्वाननिगदे हरिवच्छब्दस्यानूहाधिकरणम्॥ १४॥

असंयोगात्तदर्थेषु तद्विशिष्टं प्रतीयेत॥४२॥ [कर्माभावादेवमिति चेत्॥४३॥ न परार्थत्वात्॥ ४४॥]

हरिवच्छब्द ऊह्यः स्यान्नो वेन्द्रे समवायतः॥ ऊह्यो मैवं स्तावकत्वादसता स्तुतिसंभवात्॥ २२॥
ऊह्यं तस्मै श्रुतं नो वा भाविवृत्त्या समन्वयात्॥ एकाब्दायां साण्ड ऊहो नोहः साम्यात्स्तुतिर्द्वयोः॥ २३॥

ज्योतिष्टोमे देवताप्रकाशनार्थः सुब्रह्मण्यानिगदः 'इन्द्रा आगच्छ हरिव आगच्छे'त्यादिः सोऽग्नि-ष्टुतिदिष्टस्तत्राग्नेयी सुब्रह्मण्येति वचनादिन्द्रपदस्थानेऽग्निपदं निक्षिप्यते। हरिवदादिशब्दा अपि किमूहितव्या नेति संशयः। तदर्थं च किं समवेतवचना नेति। तत्र 'पूर्वपक्षापरपक्षौ वा इन्द्रस्य हरी' इत्यादिभिरेते गुणा इन्द्रे सन्तीति गम्यते। सन्तिचेत्स्वगुणद्वारेणेन्द्रमेव प्रकाशयितुममीषामु-च्चारणं दृष्टार्थं भवति। तेनाग्निरपि स्वगुणद्वारेण प्रकाश्यत इति हरिवदादिशब्दानपोद्धृत्य रोहित-

---

प्रहरणफलत्वानवगमेन यज्ञपतिवृद्धिवदविवक्षिततयाऽऽयुराद्याशिषा विशिष्टयजमानप्रकाशनमदृष्टद्वारा प्रहरणार्थमित्यवग-मादेकयजमानप्रकाशनेऽप्यदृष्टसिद्धेर्न बहुषूह इत्यर्थः। अनया च विशेषाशङ्कयोत्थानादधिकरणान्तरत्वसंभवः। न केवलं प्रत्युदाहरणत्वं तथा पूर्ववदनूह इत्युत्थितेः संगतिश्चेति ध्येयम्। **सर्वाणीति**। प्रहरणाङ्गत्वं सूक्तवाकस्य तृतीयानि-र्देशात्करणतयैव वाच्यम्। करणत्वं च तत्प्रकाश्यानामायुरादीनां फलत्व एव संभवति नान्यथा इति प्रमाणान्तरानवगत-मपि फलत्वं करणत्वान्यथानुपपत्त्यैव कल्प्यत इत्यर्थः। नचैवं पूर्वत्रापि करणत्वान्यथानुपपत्त्यैव वृद्धेः फलत्वं स्यादिति वाच्यम्। यच्छब्दोपबन्धेन परार्थतया प्रकाश्यमानवृद्धेः फलत्वासंभवेन स्तुतिद्वारा क्रियाप्रकाशनेनैव करणत्वस्य निर्वाह्य-त्वेन वैषम्यात्। अदृष्टद्वारकत्वे तु जपमन्त्रादिवत्करणत्वमेव न स्यादित्याशयेनाह—**क्रियामिति**। तथाच तत्प्रकाश्याना-मग्न्यादीनां देवतात्वेन साधनतया संबन्धित्ववदायुरादीनामपि साध्यतया संबन्धित्वमिति भावः। अत्रत्यमेवायुरादीनां फलत्वमन्यार्थतया तृतीयेऽनूदितमिति न पुनरुक्तिरित्युक्तं तन्त्ररत्ने। **नन्वस्त्वायुरादिफलं** तथापि यजमान आयुराशासने कर्तृत्वेन गुणतयैव मन्त्रात्प्रतीयते न प्राधान्येन। ततश्चैककर्तृकतया प्रकाशितमपि फलं प्रहरणेनाविशेषात्सर्वेषूत्पद्यत इति सर्वेषां प्रकाशनानपेक्षणात्कथमूह इत्यत आह—**सत्रेष्विति**। अयं भावः—आयुरादीनां फलत्वस्य प्रमाणान्तरासिद्धतया मन्त्रप्रकाश्यत्वादेव फलत्वं कल्पनीयं तच्च फलितया प्राधान्येन यजमानप्रकाशन एव संभवति न कर्तृत्वेन। ततश्च य एव फलितया न प्रकाशितस्तस्य प्रहरणं प्रति सूक्तवाको न करणमिति तेन प्रस्तरो न प्रहृतः स्यात्ततश्च न फलमाप्नुयादिति सर्वप्रकाशनाय सिध्यत्यूह इति। एवंच तृतीय एव फलत्वसिद्धावप्युक्तरीत्योहासिद्धिशङ्कायां तत्सिद्ध्यर्थतयाप्यपुनरुक्तिः संभवतीति ध्येयम्। यजमानप्रधाने ऊहः स्यादिति सूत्रार्थः॥

असंयोगात्तदर्थेषु॰॥ ४२॥ देवतेति। इदं चेन्द्रपदस्योहोपयोगित्वेनोक्तम्। **ननु** सुब्रह्मण्यानिगदस्य न देवता-प्रकाशनार्थत्वं ज्योतिष्टोमे महेन्द्रस्यैव देवतात्वेनेन्द्रस्य देवतात्वाभावात्। अतएव स्तुतशस्त्राधिकरणे स्तुतशस्त्रयोर्देवताप्रकाश-कत्वपक्षे ऐन्द्रस्तुतिहत्कृष्येतेत्युक्तं संगच्छत इति चेन्नैवम्। ज्योतिष्टोम इन्द्रस्यापि देवतात्वावश्यंभावात्कथमन्यथाभक्षपे-टिकायामनैन्द्रेषु इन्द्रपीतशब्दस्य निवृत्तिपक्षस्योहपक्षस्य चोत्थितिः, कथंवा इन्द्रस्य देवतात्वाङ्गीकारेणैव सिद्धान्ते इन्द्राय त्तः सोमो यस्मिन्सवने इति सवनविशेषणतामादायाविकारेण प्रवृत्तिसमर्थनं माहेन्द्रग्रहयजिसंनिध्याम्नाताया इन्द्रस्तुते-त्कमोल्लङ्घनेनेन्द्रयागशेषता स्यादित्यभिप्रायेणोत्कर्षोक्तिरित्याहुः। **आग्नेयीति**। वस्तुतस्तु देवताप्रकाशनार्थसुब्रह्मण्यानिगदे प्रकृतिगतेन्द्रलक्षणदेवतापेक्षयाऽग्निरूपदेवतान्तरवत्यग्निष्टुतीन्द्रपदस्थानेऽग्निपदप्रक्षेपस्य न्यायादेव सिद्धेर्न्यायप्राप्तानुवादो वचनमिति ध्येयम्। इदंच तद्विशेषणानामूहोपयोगितयोक्तम्। यजमानपदवदिहाप्यूह इत्युत्थितेः संगतिः। **पूर्वेति**। 'पूर्वपक्षापरपक्षौ वा इन्द्रस्य हरी ताभ्यां ह्येष सर्वं हरति मेधातिथिर्मेषेति मेधातिथिं हि काण्वायनं मेषो भूत्वा जहार वृषणश्वस्य मेन इति वृषणश्वस्य मेनका नाम दुहिता बभूव तामिन्द्रश्चकम' इत्यादिभिरित्यर्थः। **इन्द्रमेवेति**। ननु गुण-मात्रं प्रकाशयितुममीषामुच्चारणमदृष्टार्थत्वप्रसङ्गादित्येवकाराशयः। **रोहितेति**। 'अग्न आगच्छ रोहितव बृहद्भानो' इत्या-

१ योगादर्थेषु.

वदादिशब्दा ऊहितव्या इति प्राप्ते ब्रूमः—'सत्स्वेतेषु गुणेष्वेवं तत्सद्भावे तु न प्रमा ॥ वाक्यशेषास्त्वदुक्ता ये स्तुतिमात्रपरा हि ते ॥' इति । तस्माददृष्टार्थमेवाविद्यमानैरेव गुणैः संबध्येन्द्रः प्रकाश्यत इत्यग्निरपि तैरेव गुणैः संबद्धव्य इत्यनूहः ॥ **एवंवा** ॥ अथेदमन्यदुदाह्रियते । ज्योतिष्टोमे एकहायन्या मन्त्रः'तस्यै शृतं तस्यै दधी'त्यादिः स साद्यस्क्रे त्रिवत्सेऽतिदिष्टः किमूहितव्यो नेति संशये यद्यप्येकहायन्यवस्थायां न विद्यन्ते शृतादयः तथापि भावित्वेनापि तावत्संभवद्भिः स्वगुणैरेकहायन्येव प्रकाश्यते दृष्टार्थत्वात् । त्रिवत्से त्वभावादूहः । नैतदेवं कर्माङ्गभूतायामेकहायन्यवस्थायां तावन्न सन्त्येव भावित्वमपि नैकान्तिकं मरणसंभवात् । अतो यथाकथंचित्प्ररोचनार्थं कीर्त्यन्ते । तावच्च साण्डेपि संभवति साण्डादपि या गौर्निष्पद्यते तस्या एते ऽवाप्यमानाः साण्डादेवाप्ता भवन्तीति । तस्मादनूहः ॥

सारस्वत्यां मेष्यामग्निगुवचनानूहाधिकरणम् ॥ १५ ॥

लिङ्गविशेषनिर्देशात्समानविधानेष्वप्राप्ता सारस्वती स्त्रीत्वात् ॥ ४५ ॥ [पश्वभिधानाद्वा तद्धि चोदनाभूतं पुंविषयं पुनः पशुत्वम् ॥ ४६ ॥ विशेषो वा तदर्थनिर्देशात् ॥ ४७ ॥ पशुत्वं चैकशब्द्यात् ॥ ४८ ॥ यथोक्तं वा संनिधानात् ॥ ४९ ॥]

दैव्या इत्यस्ति मेष्यां नो वाऽस्मा इति पशूक्तितः ॥ अस्ति मैवं पश्वनुक्तेः पुंव्यक्तित्वविवक्षया ॥ २४ ॥

ज्योतिष्टोमे सवनीयाः पशवः 'आग्नेयमग्निष्टोम आलभते ऐन्द्राग्नमुक्थ्ये द्वितीयमैन्द्रं वृष्णिं षोडशिनि तृतीयं सारस्वतीं मेषीं चतुर्थीमतिरात्र' इति । तत्र पशुधर्मा यदा सर्वेषां साधारणास्तदा

द्वयोऽग्निगतगुणप्रकाशनसमर्थाः शब्दा ऊहितव्या इत्यर्थः । **न प्रमेति** । न प्रमाणमस्तीत्यर्थः । **स्तुतिमात्रेति** । पूर्वपक्षापरपक्षौ वा इन्द्रस्येति वैशब्दाद्युपबन्धान्निगदविधिशेषत्वात्पूर्वपक्षापरपक्षाविन्द्रस्य तौ च हरी इत्यादिविधिस्वीकारे वाक्यभेदप्रसङ्गाच्चेति भावः । **तैरेवेति** । अविद्यमानैरेव हरिवदादिभिरित्यर्थः । अत्र तन्त्ररत्ने न्यायेनानूहेऽप्यमिष्टहरिवदादिपदयुक्तनिगदान्तरपाठबलात्तस्यैवानुष्ठानं न प्राकृतस्याविकृतस्येतीदमधिकरणं न्यायव्युत्पादनपरमित्युक्तम् । सूत्रार्थस्तु—हरिवदादिशब्दानां तदर्थेषु हरिवदादिष्वसंयोगात्तेषामसमवेतार्थत्वादिति यावत् । तद्विशिष्टं हरिवदादिविशिष्टमेव प्रतीयेत नतूहितव्यमिति ॥ **एवंवा** ॥ एवंवेत्यादिभाष्ये वर्णकान्तरमुक्तं तदाह—**अथेति** । **त्रिवत्स इति** । 'त्रिवत्सः साण्डः सोमक्रयण' इति चोदित इति शेषः । त्रिवत्सस्त्रिवर्षं इति याज्ञिकैर्व्याख्यातम् । **किमूहितव्य इति** । अत्र यद्यपि सिद्धान्तेऽपि 'तस्यै शृतं तस्यै दधि' इत्येवंरूपो लिङ्गोहोऽस्त्येव तथापि किं लिङ्गवच्छृतादीनामप्यूह उत न शृतादीनामूहः, किंतु लिङ्गमात्रस्येति संशय इत्यर्थो बोध्यः । अतएव भाष्ये किं गोशब्दस्य स्थाने ऊहं कृत्वावशिष्टानां पदार्थानामविकार उत सर्वेषामूह इति संशय उक्तः । गोशब्दस्य स्थाने इत्यस्य गोवाचकतच्छब्दस्य स्थान इत्यर्थः । तच्छब्दमात्रविशिष्टे उहः स्यादित्यर्थः । इत्यस्मदुक्तरीत्यैव क्षीरसागरवासिनापि भाष्यं व्याख्यातम् । **यद्यपीति** । तथाचासमवेतवचनत्वादनूह इति भावः । **तथापीति** । अनेन शृतादीनां सद्भावप्रतिपादनेन हरिवदादिवैषम्यलाभात्संगतिरपि सूचिता । **दृष्टार्थत्वादिति** । विकेतृप्ररोचना नातीव दृष्टप्रयोजनं, अभिधानमेव तु दृष्टं प्रयोजनमित्यभिप्रायः । **ऊह इति** । शृतदध्यादिशब्दानपोह्य त्रिवत्सगतगुणप्रतिपादकाः शब्दाः प्रक्षेप्तव्या इत्यर्थः । **नैतदिति** । यद्यपि भावित्वं तथापि यस्यामवस्थायां शृतादिसंभवः न सावस्था कर्माङ्गं, या चैकहायन्यवस्था कर्माङ्गे न तस्यां शृतादिसंभव इति समवेताभिधानलक्षणप्रयोजनाभावात्प्ररोचनार्थमेवेत्यर्थः । अभ्युपगम्यभावित्वमुक्तं तदेव त्वनिश्चितं मरणसंभवात्तथा च संभावितम्।त्राह्मणान्नाभिधानं गुणिनः संभवति किंतु निश्चितादेव । स्तुतिस्तु यथाकथंचित्संभवतीत्याशयेनाह—**भावित्वमिति** । ननु प्ररोचनापि त्रिवत्से निरालम्बना न संभवतीत्यत आलम्बनसद्भावमाह—**तावच्चेति** । तावन्मात्रं यथाकथंचिच्छृतादिसंभावनामात्रमित्यर्थः । **साण्ड इति** । अनुत्कालितपौंस्न इत्यर्थः । सूत्रं तु हरिवदादिष्विव शृतादिषु योजनीयम् ॥

लिङ्गविशेषनिर्देशात्०॥४५॥ननु पशुधर्माणामग्नीषोमीयार्थत्वस्य तृतीये व्यवस्थापनादतिदेशेन मेष्यां प्रवृत्तेरयं विचारोऽनुपपन्न इत्यत आह—**तत्रेति** । 'अस्य तुल्यः सर्वेषां पशुविधि'रित्यधिकरणपूर्वपक्षस्य प्रयोजनविचाररूपत्वान्नानुपपत्तिरिति

---

१ जंनिष्यते.

किमध्रिगुवचनं मेष्यां भवति उत नेति संशये प्रकरणाविशेषात्‘प्राऽस्मा अग्निं भरते’ति च पुंलिङ्गस्यास्मैशब्दस्य नियतलिङ्गपशुशब्दाभिधेयपशुत्वाभिप्रायेण प्रास्मै पशव इत्येवं स्त्रियामप्युपपत्तेर्लिङ्गविरोधाभावात्तस्यामपि स्यादध्रिगुवचनमिति प्राप्तेऽभिधीयते—‘पशुशब्दश्रुतावेवं भवेन्न त्विह स श्रुतः ॥ तस्मात्प्रयोगकाले यदपरोक्षतया स्थितम् ॥ द्रव्यं तत्र प्रयुक्तोऽयं पुंलिङ्गं वदितुं क्षमः ॥ न स्त्री द्रव्यमतो मेष्यामशक्तेर्न प्रवर्तते ॥’ तेन सामानविध्यपूर्वपक्षेऽध्रिगोर्मेष्यामप्रवृत्तिः । सिद्धान्ते त्वग्नीषोमीयार्थत्वाद्धर्माणामतिदेशेन पश्वन्तरगमनादूहेन प्रवृत्तिः ॥

यज्ञायज्ञीये गिराशब्दस्य स्थान इराशब्दस्यैव कर्तव्यताधिकरणम् ॥ १६ ॥

आम्नातादन्यदधिकारे वचनाद्विकारः स्यात् ॥ ५० ॥ [द्वैधं वा तुल्यहेतुत्वात्सामान्यविकल्पः स्यात् ॥ ५१ ॥ उपदेशाच्च साम्नः ॥ ५२ ॥ नियमो वा श्रुतिविशेषादितरत्साप्तदश्यवत् ॥ ५३ ॥]

इरागिराविकल्पः स्यादुक्तेरैवाविशेषतः ॥ आद्यो मैवं बाधपूर्वमिराया विहितत्वतः ॥ २५ ॥

साम्नामिदानीमूहमारिप्स्यमानस्तदुपोद्घातं चिन्तयति । तानिद्व्यक्षरान्तरेषु समाम्नातानि अक्षरा-

---

भावः। संस्थानामपि समानविध्यं कृत्वाचिन्त्यत इत्यपीति बोध्यम् । **अध्रिगुवचनमिति ।** अध्रिगुर्देवशमिता ‘अध्रिगुश्चापापश्च उभौ देवानां शमितारा’विति वचनात्तत्संबोधनेन प्रवृत्तो ‘दैव्याः शमितार’ इति निगदोऽध्रिगुवचनं बोध्यम् । **प्रकरणेति ।** प्रकरणाविशेषेण सर्वपश्वर्थत्वादध्रिगुवचनस्य मेष्यामपि प्रवृत्तिरित्यर्थः । **ननु** प्रकरणाविशेषेऽपि लिङ्गासमवायान्न प्रवृत्तिरत आह—**प्रास्मा इति ।** इदंशब्देन पशुत्वमेवोच्यते नतु व्यक्तिः । पशुत्वं च पशुशब्दाभिधेयं पुंलिङ्गं दृष्टमितीदंशब्दाभिधेयमपि तल्लिङ्गं भविष्यतीति नानुपपत्तिर्लिङ्गस्येत्यर्थः । **ननु** नियतलिङ्गत्वात्पशुशब्दस्य तेन पशुत्वगतपुंलिङ्गाभिव्यक्तिस्तु नतु तत्समानार्थकतामात्रेणेदंशब्दस्यापि तल्लिङ्गाभिव्यञ्जकत्वमित्याशङ्क्येदंशब्दस्य पशुशब्दविशेषणतया युक्तं तल्लिङ्गाभिव्यञ्जकत्वमित्याशयेन विशेषणविशेष्यभावमभिनीय दर्शयति—**प्रास्मै पशव इति ।** तथाच पशुत्वाभिधायकत्वेऽपि आकृत्यधिकरणोक्तदिशा व्यक्तिलाभात्स्त्रियामपि पुंलिङ्गप्रवृत्तेरप्रत्यूहत्वान्मेष्यामपि निगदः स्यादित्यर्थः । **पशुशब्देति ।** पशुशब्दश्रुतौ तद्विशेषणमिदंशब्दः स्यान्नचात्र पशुशब्दः श्रुत अध्याहारे च स एव दोष इत्यर्थः । यद्वा यत्र पशुशब्दः श्रूयेत तदा संनिहितवाचिन इदंशब्दस्य समभिव्याहृतशब्दसंनिहिते स्वतःप्रवृत्त्या पशुत्वाभिधायकत्वं स्यान्नतु श्रूयत इत्यर्थः । **ननु** पशुत्वस्यात्र संनिधानाभावेऽपि ‘अग्नीषोमीयं पशुमालभेते’त्यादिविधिवाक्यादुपस्थिततत्वमादाय तदभिधायक इदंशब्दः स्वीक्रियते इत्यत आह—**तस्मादिति ।** यथाकथंचित्संनिध्यङ्गीकरणे प्रयोगकालीनसंनिधिमङ्गीकृत्य साक्षात्प्रयोगसमवायिव्यक्तेरेवाभिधानं युक्तं नतु तदसमवायिपशुत्वसामान्याभिधानमित्यर्थः । **यदिति ।** यदपरोक्षतया अस्मै शब्दापरोक्षतया संनिहितत्वेनेदंशब्दाभिधेयत्वयोग्यतयेति यावत् । **द्रव्यमिति ।** द्रव्यव्यक्तिरित्यर्थः। **ननु** मेष्या अपि प्रयोगकाले संनिधानाविशेषात्तदभिधायित्वमपि स्यादित्यत आह—**पुंलिङ्गमिति ।** न संनिहितमात्रं सर्वनामार्थः किंतु यत्र शक्तिः । न च पुंलिङ्गस्य मेष्यां शक्तिरित्यर्थः । **न प्रवर्तत इति ।** नच पाशानिति बहुत्ववद्विभक्तिवाच्यलिङ्गस्याविवक्षया प्रवृत्तिः स्यादिति वाच्यम् । त्रिकं प्रातिपदिकार्थ इति लिङ्गस्यापि प्रातिपदिकार्थत्वाद्विभक्तिविकाराणां स्मै इत्यादीनां टावादीनां च वाच्यं लिङ्गमिति पक्षेऽपि मेषीव्यतिरिक्तपशुषु लिङ्गस्य समवायेन विवक्षायां संभवत्यामविवक्षाकल्पनस्यायुक्तत्वादिति भावः । इदमत्रावधेयम्—अतिरात्रे आग्नेयैन्द्राग्नैन्द्रसारस्वतीलक्षणाश्चत्वारः पशव इत्येकः पक्षः । सारस्वतमेवीलक्षण एक एव पशुरित्यपरः । तत्रैकपशुपक्षे मेष्यामध्रिगुवचनस्य निवृत्तिरेव । चतुःपशुपक्षे तु तेषां समुचितानां सहालम्भ्यतयाऽध्रिगुवचनस्य प्रतिपश्वावृत्त्यभावेन चेतरपश्वर्थतया वचनमनादृत्य प्रवृत्त्यवश्यंभावादप्रवृत्तिशब्देन ध्यनभिधानमेव विवक्षितं नतु सर्वात्मना प्रवृत्त्यभाव इति । **ननु** निवृत्तिविचारस्य दशमे संगतस्य कथमत्र संगतिरित्यत आह—**सिद्धान्त इति ।** अग्नीषोमीयार्थत्वमिति सिद्धान्त इत्यर्थः । तथाच पुंलिङ्गस्य पशुत्वाभिप्रायत्वे पूर्वपक्षे यथा मेष्यां प्रवृत्तिस्तथा सिद्धान्तेऽपि तदभिप्रायेणैव पुंलिङ्गोपपत्तेरविकारेणैव प्रयोगः स्यादिति सिद्धान्ते ऊहस्याप्येतदधिकरणव्युत्पाद्यपुंलिङ्गासमवायाधीनत्वेनात्रैवास्य संगतिरिति भावः । एवंच पूर्वाधिकरणस्य लिङ्गोहोपगमेन प्रवृत्त्या इहापि लिङ्गोहव्युत्पादनादवान्तरसंगतिरपि द्रष्टव्या । सूत्रार्थस्तु—समानविधानेषु पशुषु सारस्वतीमेषी अध्रिगुवचनमप्राप्ता तस्मिन् पुंलिङ्गनिर्देशादस्याश्च स्त्रीत्वादिति ॥

आम्नातादन्यत्० ॥ ५० ॥ सामप्रदेशे विकार इत्येतत्पर्यन्तं करिष्यमाणविचारस्य संगतिमाह—**साम्नामिति ।** उत्तरपादे सामप्रदेश इत्यारभ्य सामोहं प्रतिपिपादयिषुरिदानीं तदुपोद्घातं चिन्तयतीत्यर्थः । **ननु** न साम्नामूहः संभवति

न्तरेपूह्यन्ते । तत्रेह गिरापदगीतेरिरापदे स्थानापत्त्या प्राप्तिं वक्तुं स्थानापत्तिमेव चिन्तयति ज्योतिष्टोमे यज्ञायज्ञीये श्रूयते 'न गिरा गिरेति ब्रूयादैरं कृत्वोद्गेय'मिति । किमिरापदस्य गिरापदस्थानापत्तिः पाक्षिकी, गिरापदमिरापदं वा प्रयोक्तव्यं उत नियता स्थानापत्तिरिरापदमेव प्रयोक्तव्यमिति । तत्रेरापदमात्रं वचनेन विधीयते नोद्गानसंबन्धः स्तोत्रसंबन्धो वा । प्रकरणात्तु स्तोत्राङ्गता भवति, तदङ्गभूतस्य च तत्साधनभूतयज्ञायज्ञीयगानमात्रसंबन्धः[1] प्राप्त एवानूद्यते । ततश्च काल्पनिकमेव स्तोत्राङ्गत्वम् । गानसंबन्धश्च गिरापदस्यापि चास्त्येव काल्पनिकाङ्गत्वमित्यविशेषादुभयोर्विकल्पः । नैतदेवम् । इरापदस्य हि प्रकरणसनाथया श्रुत्याऽग्निष्टोमस्तोत्रसाधनभूतोद्गानसंबन्धित्वेन विधीयमानस्य श्रुत्या गानसंबन्धः प्रकरणाच्च स्तोत्राङ्गत्वम् । गिरापदस्य तु प्रगाथैकवाक्यतया गानसंबन्धः स्यात् क्रमाच्च स्तोत्राङ्गत्वम् । स्तोत्रक्रमेण हि ज्योतिष्टोमप्रकरणे पठ्यमानास्वृक्षु यज्ञायज्ञीयप्रगाथोऽग्निष्टोमस्तोत्रक्रमे पठ्यते इति तदेकदेशस्य गिरापदस्यापि क्रमात्स्तोत्राङ्गत्वं प्रकरणाच्चेरापदस्य । क्रमाच्च प्रकरणं बलीयः श्रुतिश्च वाक्यात्[2] । अपिच गिरापदस्याम्नानमात्रं न विधिः इरापदं तु प्रत्यक्षविहितमतोऽपि बलवत् । ननु च 'यज्ञायज्ञीयेन स्तुवीते'ति प्रत्यक्षमेव यज्ञायज्ञीयं स्तोत्राङ्गत्वेन विधीयते[3] । सत्यम् । साम्नां[4] प्रत्यक्षमृचस्त्वनुपपत्त्या कथं एतदेव हि साम्नां स्तुतिसा

प्राकृतद्वारा तद्वारान्तरसंबन्धाभावादित्यत आह—**तानीति** । द्वारान्तरपदेनाभिव्यङ्ग्यान्तरस्यैव सामोहे विवक्षितत्वाभानुपपत्तिरिति भावः । अस्याधिकरणस्य संगतिमाह—**तत्रेति** । यथाध्रिगुवचनस्य मेध्यामप्राप्तिरेवमिरापदे गिरापदगीतेरप्राप्तौ गिरापदस्थानापत्त्या तत्प्राप्तिमुत्तराधिकरणे प्रतिपादयितुमिह तदुपयोगितया स्थानापत्तिर्विचार्यत इत्यर्थः । उक्तसंगतिलोभात्सामोहोपोद्घातस्याप्यत्र करणमिति ध्येयम् । **यज्ञायज्ञीय इति** । 'यज्ञायज्ञा वो अग्नये'इत्यस्यां यज्ञशब्दयुक्तायामुत्पन्नमग्निष्टोमसाम यज्ञायज्ञीयं तत्सांनिध्यादग्निष्टोमस्तोत्रप्रकरण इत्यर्थः । **ननु** 'ऐरं कृत्वोद्गेय'मिति इरापदस्य वाचनिको गानसंबन्धो गिरापदस्य तु काल्पनिक इत्यतुल्यबलत्वात्कथं विकल्प इति पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । तथाच वचनस्येरापदोत्पत्तिमात्रपरतया गानसंबन्धस्य वाचनिकत्वाभावात्तुल्यबलत्वमिति भावः । **स्तोत्रसंबन्धो वेति** । यद्यप्यत्र वचने स्तोत्रशब्दो न श्रूयते तथाप्युद्गेयमित्यनेन प्रकरणात्स्तोत्रापूर्वसाधनगानं लक्षयित्वेरापदविधिरिति सिद्धान्तिनाङ्गीकारात्तन्निराकरणाभिप्रायेणेदमुक्तं, गानसंबन्धस्यैवाविधानाद्दूरापेतं स्तोत्रसंबन्धविधानमित्याशयः । कथं तर्हि स्तोत्राङ्गत्वं तत्राह—**प्रकरणादिति** । एवमपि कथं गानसंबन्धः कथं वा उद्गेयमित्यस्योपपत्तिरित्यत आह—**तदङ्गेति** । प्रकरणात्स्तोत्राङ्गस्यैवेरापदस्य 'यज्ञायज्ञीयेन स्तुवीते'ति स्तोत्राङ्गतया विहितगानसंबन्धोऽर्थप्राप्तः, अप्रगीतस्य गानसाध्यस्तुतिसाधनत्वानुपपत्तेरतस्तदनुवाद उद्गेयमिति शब्द इत्यर्थः । **काल्पनिकमेवेति** न वाचनिकमित्यर्थः । **गिरापदस्यापीति** । यद्यपि सिद्धान्ते वक्ष्यमाणरीत्या क्रमाद्गिरापदस्य स्तोत्राङ्गत्वं कल्प्यमितुल्यबलत्वं तथापि 'यज्ञायज्ञीयेन स्तुवीते'ति वचनसामर्थ्यबलादेव गिरापदस्य स्तोत्राङ्गत्वं कल्प्यं न क्रमादित्याशयः । **श्रुत्येति** । यद्यपि 'ऐरं कृत्वोद्गेय'मिति पदद्वयसमभिव्याहारलक्षणवाक्येनैव गानसंबन्धो नतु श्रौतो गानसंबन्धस्तृतीयादेरभावात्तथापि यथा गिरापदस्य विशिष्य स्ववाचकशब्दाभावात्प्रगाथैकवाक्यतया गानसंबन्धो नैवमिरापदस्य किंतु तस्य विशेषतः स्वाभिधायकेराश्रुत्यैव गानसंबन्ध इत्यभिप्रायेणेदम् । अनेनैवाशयेनाग्रिमवाक्ये वक्ष्यति 'गिरापदस्य तु प्रगाथैकवाक्यतये'ति । नच वचनस्येरापदोत्पत्तिमात्रपरत्वमित्युक्तमिति वाच्यम् । इरापदस्य दध्यादिवल्लोकप्रसिद्धस्वभावस्योत्पत्तिविध्यनपेक्षतया गानविनियोगपरत्वस्यैव युक्तत्वात् । अस्तुवा उत्पत्त्यपेक्षा तथापि शृङ्गग्राहिकया विनियोगबलादेवोत्पत्तेरपि सिद्धेरुत्पत्तिमात्रपरत्वे चैरं भवतीति स्यान्नत्वैरं कृत्वोद्गेयमिति । तथाच विधायकत्वे संभवत्यनुवादकत्वमन्याय्यमिति भावः । **प्रगाथेति** । प्रगाथस्य गानसंबन्धे तदेकवाक्यतापन्नत्वाद्गिरापदस्यापि गानसंबन्धो नतु स्वशब्दोपादानेनेत्यर्थः । यत्र द्वयोरेव ऋचोः पादं पुनराददीतेति प्रकारेण प्रग्रथनेन तृचत्वसंपत्तिः स प्रगाथशब्दार्थः । **प्रकरणादिति** । उद्गेयमित्यस्य स्तोत्रसाधनीभूतगानलक्षकत्वस्य प्रकरणलभ्यत्वादिति भावः । **क्रमादिति** । यथासंख्याम्नानलक्षणादित्यर्थः । यज्ञायज्ञीयसाम्नः स्तोत्रसाधनत्वं यत्किंचिदृगक्षराणां व्यञ्जकत्वेनाप्युपपन्नमिति न तद्बलाद्गिरापदस्य स्तोत्राङ्गत्वसिद्धिरिति क्रमादेव स्तोत्राङ्गत्वमवश्यं वाच्यमिति भावः । **नन्वेवं** न प्रप्रेति ब्रूयात् पप्रीति ब्रूयादिति पप्रीशब्दस्य गानसंबन्धाभावात् प्रप्रशब्दस्य पप्रीशब्दस्य च विकल्पः स्यादित्यस्वरसादाह—**अपिचेति** । **न विधिरिति** । न प्रत्यक्षविधिराम्नानेन कल्पनीयत्वादित्यर्थः । तथाचासत्यपि गानसंबन्धे प्रत्यक्षविधानात्प्रप्रीशब्दस्य नियमसिद्धिरिति भावः । **नन्विति** । यज्ञायज्ञीयशब्दस्य लक्षणया सामविशिष्टप्रगाथपरत्वाश्रयणेन ऋचोऽप्यनेनैव विधानमिति भावः । **एतदेवेति** । अभि-

१ गानसंबन्धः. २ वाक्याद्बलीयसी. ३ विहितम्. ४ साम्नः.

धनत्वं यद्गुणाभिधानपराणामृगक्षराणां व्यक्तिः । अतो 'यज्ञायज्ञीयेन स्तुवीते'त्येतस्यायमर्थः यज्ञायज्ञीयाभिव्यक्तैर्ऋगक्षरैः स्तुवीतेति । तत्रापि समाम्नातसिद्ध्यक्षरव्यक्तिरेव सति संभवेऽङ्गीकरणीया नान्यकल्पनं युक्तमिति यज्ञायज्ञीयप्रगाथस्यैवायं स्तुतौ विनियोग इति प्रकल्प्यते । तत्रापि सर्वपदानां साधारण्येन विनियोगो न विशेषतो गिरापदस्यैवेरापदस्य तु साक्षाद्विशेषरूपेण विनियोग इति बलवत्ता ॥

इरापदस्य प्रतीतताधिकरणम् ॥ १७ ॥

अप्रगाणाच्छब्दान्यत्वे तथाभूतोपदेशः स्यात् ॥ ५४ ॥ [यत्स्थाने वा तद्गीतिः स्यात्, पदान्यत्वप्रधानत्वात् ॥ ५५ ॥ गानसंयोगाच्च ॥ ५६ ॥ वचनमिति चेत् ॥ ५७ ॥ न तत्प्रधानत्वात् ॥ ५८ ॥]

इरापदं न गेयं स्याद्गेयं वा गीत्यनुक्तितः ॥ न गेयं गीयमानस्य स्थाने पातात्प्रगीयते ॥ २६ ॥

नियतमिरापदमिति स्थिते किं तदप्रगीतं प्रयोक्तव्यमुत प्रगीतमिति संशयः । तत्र—'न प्रगाणं भवेत्कस्मादप्रगीतस्य चोदनात् ॥ प्रगीतात्तद्धितोत्पत्तावायीरीयं प्रसज्यते ॥' यदि तावदैरमिति स्वार्थे तद्धितस्तत इरां कृत्वोद्गेयमित्येतावानेवार्थः स्यात् । अप्रगीतात्खल्विरापदादयं तद्धितः प्रगीतात्तदुत्पत्तौ वृद्धं तालव्यप्रथमस्वरं चेत्येवमिकारस्यायीभावे सति 'वृद्धाच्छ' इति प्रत्ययोत्पत्तेरायीरीयमिति रूपं स्यादैरमिति रूपमप्रगीतादुत्पत्तौ सिद्ध्यति तस्मादप्रगीतस्योपदेशा[1]दप्रगाणम् । अथापि विकारार्थोऽयं तद्धितस्तथापि प्रगाणाप्रगाणयोरुभयोरप्यक्षरविकारत्वादन्यतरावधारणे प्रमाणमन्यन्मृग्यम् । ततश्चेरापदे विहिते यत्प्राप्तं प्रगाणमप्रगाणं वा तस्यैवायमनुवाद इत्यापद्यते । तद्विधिना

नरूपस्तुतेः शब्दसाध्यत्वेन गानक्रियायाः साक्षात्तत्साधनत्वानुपपत्तेरिति भावः । **नन्वेवमपि** ऋगन्तराभिव्यञ्जकत्वेनापि साम्नः स्तोत्रसाधनत्वोपपत्तेर्न प्रकृतप्रगाथग्रहणं स्यादित्यत आह—**तत्रेति** । **प्रगाथस्येति** । तथाचान्यत एव प्रकृतप्रगाथस्य स्तुत्यङ्गत्वसिद्धेर्न लक्षणा स्वीकार्येति भावः । अभ्युपेत्याह—**तत्रापीति** । लक्षणया विनियोगेऽपीत्यर्थः । यद्वा कल्पिते विनियोगेऽपीत्यर्थः । **साक्षादिति** । नतु लक्षणया न वार्थादित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—ज्योतिष्टोमाधिकारे आम्नाताद्गिरापदादन्यदिरापदं प्रत्यक्षवचनविहितत्वान्नित्यं गिरापदविकारस्तद्बाधक इति ॥

अप्रगाणात्० ॥ ५४ ॥ **नियतमिति** । तथाच प्राप्तावसरोऽयं विचार इति भावः । **कस्मादिति** । अप्रगीतात्तद्धितोत्पत्तावप्यप्रगीतत्वस्य शब्दार्थत्वाभावेनेरापदमात्रस्यैव विधेयतया तस्य च प्रगाणाप्रगाणसाधारण्यात्कथमप्रगीतत्वनियम इति भावः । **अप्रगीतस्येति** । अप्रगीतत्वस्य शब्दार्थत्वाभावेऽपि प्रगाणग्रहणे विशेषनियामकाभावेन शब्दोच्चारणमात्रादुपस्थितमप्रगाणमेव गृह्यत इत्याशयः । भवेदेवमप्रगीतात्तद्धितोत्पत्तौ, तदेव कुत इत्यत आह—**प्रगीतादिति** । **स्वार्थे इति** । प्रज्ञादेराकृतिगणत्वादिति भावः । **वृद्धमिति** । छन्दोगानां क्रुष्टप्रथमद्वितीयतृतीयचतुर्थमन्द्रातिस्वार्यलक्षणाः सप्त स्वराः । तत्र क्रुष्टप्रथमद्वितीया उत्क्षेपिण आयामदारुण्यादिभिरुत्क्षेपकारणैरुत्क्षिप्यमाणत्वात् । चतुर्थमन्द्रातिस्वार्यास्तावत्स्वरा अवक्षेपिणः अन्ववसर्गमार्दवादिभिरवक्षिप्यमाणत्वात् । तृतीयस्तूत्क्षेपावक्षेपावधित्वेन स्थितो मध्यमस्वरस्तथाच तृतीयनामकान्मध्यमस्वराद्द्वितीय उत्क्षिप्तः द्वितीयात्प्रथम उत्क्षिप्ततरः क्रुष्ट उत्क्षिप्ततमः एवमपक्षेपिष्वपि तारतम्यं द्रष्टव्यम् । अतश्चोत्क्षिप्तस्य द्वितीयनामकस्योदात्तत्वादुत्क्षिप्ततरस्योदात्ततरत्वं पर्यवस्यति । तथा वृद्धं वृद्धो वृद्धिः प्लुत इति त्रिमात्रभूतानां वर्णानां पर्यायसंज्ञा इति फुल्लसूत्रव्याख्यातृभिरुक्तम्, तथाच तालव्यमुक्तलक्षणप्रथमस्वरं च वृद्धं भवति प्लुतं प्राप्नोतीति इरापदे इकारस्य तालव्यत्वादूहगाने 'योनिवत्स्वरा'इति सूत्रेणातिदेशाद्गिरापदगतप्रथमस्वरप्राप्त्या प्रथमस्वरत्वाच्च प्लुतलक्षणवृद्धौ सत्यां वृद्धं तालव्यमायी भवतीति वचनान्तरेणायीभावे आयीराशब्दस्य 'वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्ध'मिति वृद्धत्वात् 'वृद्धाच्छ' इति छप्रत्यये सति आयीरीयमिति प्रसज्येतेत्यर्थः । यद्यपि वृद्धाच्छोऽयं शैषिकः न स्वार्थिकः नापि वक्ष्यमाणविकारार्थकः, 'तस्य विकार'इत्यतः प्रागेव शेषाधिकारस्य निवृत्तेः । प्रगीतात्तद्धितोत्पत्तिपक्षे प्रगीतस्यैव प्रकृतित्वेन तद्धितार्थविकारान्तरासंभवाच्च, तथापि स्वार्थस्यैव भेदं परिकल्प्य 'तस्येद'मित्यर्थे वृद्धाच्छः प्राप्नोतीत्येवं कथंचिद्योजनीयम् । वस्तुतस्तु प्रगीतात्तद्धितोत्पत्तिपक्षे स्वार्थिकेऽणि आयीरं प्रसज्येतेत्येवात्रापादनं युक्तम् । **ननु** स्वार्थकत्वे आनर्थक्यमित्यस्वरसादाह—**अथापीति** । यद्यप्यप्रगाणं प्रगाणाभावो न विकारस्तथा-

[1] देशात्स्यात्.

चाप्रगाणमेव प्राप्तं तथाभूतस्योपदेशात्तस्मादप्रगाणम् । उच्यते—'गिरापदस्य यत्स्थानं तत्र ही विधीयते ॥ इरापदमतस्तस्य या गीतिस्तां लभेत तत् ॥' सत्यमप्रगीतात्तद्धितो न त्वप्रगाणं विधीयते । पदान्तरविधिपरं हीदं वाक्यं नाप्रगाणं प्रगाणं वा स्पृशति । तत्तु पदान्तरं गिरापदस्थाने विहि स्थानापत्त्या तद्गीतिं लभ्यमानं न केनचिद्वार्यते । यज्ञायज्ञीयसाध्या हि स्तुतिः । समस्तं च सा यज्ञायज्ञीयं नैकदेशविकलम् । तत्र गिरापदे पदान्तरोपदेशान्निवृत्ते यस्तद्गतो गीत्यंशः स गेयमपेक्षते इरापदमपि सामसाध्ये स्तवे सामसंस्कार्यतामन्तरेण साधनीभवितुमशक्तं संस्कारकं सामांशमपेक्षते तयोर्नष्टाश्वदग्धरथवत्संबन्धः । तस्मात्प्रगीतं प्रयोक्तव्यम् ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां नवमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

नवमाध्याये द्वितीयः पादः ।

गीतीनां सामनामताधिकरणम् ॥ १ ॥

सामानि मन्त्रमेके स्मृत्युपदेशाभ्याम् ॥ १ ॥ [तदुक्तदोषम् ॥ २ ॥]

सामोक्तिर्बृहदाद्युक्ती गीतायामृचि केवले ॥ गाने वा गान एवेति स्मार्यते सप्तमोदितम् ॥ १ ॥
ऊहग्रन्थोऽपौरुषेयः पौरुषेयोऽथ वाग्रिमः ॥ वेदसामसमानत्वाद्विधिसार्थत्वतोऽन्तिमः ॥ २ ॥

सामशब्दस्तद्विशेषवचनाश्च रथन्तरादिशब्दा न प्रगीतस्य मन्त्रस्य वाचकाः किंतु गीतिमात्रस्यैवेति सप्तमे यदुक्तं तदेवेदमुत्तरविवक्षया स्मार्यते ॥ **एवंवा** ॥ योयमूहो नाम ग्रन्थविशेषः पठ्यते 'कथ

प्यत्राप्रगाणशब्देन तत्सहचरितचातुःस्वर्यादिविवक्षितमिति न दोषः । **अयमिति** । तद्धित इत्यर्थः । **गिरापदस्येति** 'न गिरा गिरेति ब्रूयाद्यदि गिरागिरेति ब्रूयादात्मानमेव तद्गिरेदैरं कृत्वोद्गेय'मिति गिरापदनिषेधानुवादबलाद्गिरापदस्थाने इरापदं विधीयते । गिरापदस्थाने विध्यभावे हि गिरापदनिषेधोऽपि विधेयः स्यादनुवादासंभवात् । **नचैवमनुवादब**लाद्गिरापदस्थाने विधिः । तत्स्थाने विधौ च गिरापदनिषेधस्य प्राप्तत्वादनुवाद इति परस्पराश्रय इति वाच्यम् **स्थानविशेष**संयोगेन श्रूयमाणस्यैरापदस्य यत्र स्थाने विधौ सति गिरापदनिषेधस्यानुवादत्वं संभवति तत्परत्वं विधेरिति **भाव्यनुवा**दत्वतर्कबलादेव तत्स्थाने विधिरिति स्वीकारान्नतु प्रथमत एवानुवादत्वे सति पश्चात्तत्स्थाने विधिर्येनान्योन्याश्रयः स्यादिति भावः । **नन्व**प्रगीतोपदेशादप्रगाणरूपविकारस्यैव तद्धितार्थत्वादप्रगीतस्यैव विधिनिश्चये कथं स्थानापत्त्यापि तद्गीतिप्राप्तिरित्यतः श्लोकं व्याचष्टे—**सत्यमिति** । प्रकृत्यर्थभूतेरापदलक्षणपदान्तरविधिपरमेवेदं नतु तद्धितार्थप्रगाणाप्रगाणलक्षणविकारविधिः वाक्यभेदप्रसङ्गाद्विशिष्टविधिगौरवाच्चेत्यर्थः । प्रगाणविधिरिति दृष्टान्तार्थमुक्तम् । तथाचेरापदमात्रविधौ स्थानापत्तिरप्रत्यूहेत्याशयेनाह—**तत्त्विति** । युक्त्यन्तरमाह—**यज्ञायज्ञीयेति** । यस्य रथिनो रथोऽस्ति अश्वा नष्टाः यस्य चाश्वाः सन्ति रथो दग्धः तयोरुभयोरपि यथा परस्परापेक्षया संबन्ध एवमिरापदस्य गिरापदगीतेश्च संबन्धः सिद्ध इत्यर्थः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां नवमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥**

सामानि मन्त्रमेके स्मृत्युपदेशाभ्याम् ॥ १ ॥ अस्मिन्पादे सामोहश्चिन्त्यते इति पादान्तरत्वं सामोहोपोद्घातस्यावान्तरसंगतिलोभेन पूर्वपादे एव प्रक्रान्ततया आनन्तर्यं च । अत्र चाधिकरणे सामशब्दस्तद्विशेषवाचका रथन्तरादिशब्दाश्च किं प्रगीतमन्त्रवाचका उत गीतिमात्रवाचका इति विचार्यते । **ननु** सप्तमे एवायमर्थो विचारित इत्यत आह—**सामेति । उत्तरेति** । गीतिवचनत्वे सत्येव किं सामानि ऋचः प्रतिप्रधानानि उत गुणभूतानीति विचारो घटते नतु प्रगीतमन्त्रवचनत्वे । तथासत्युभयोरभेदेन गुणत्वप्रधानत्वविचारानुपपत्तेरिति भावः । नच स्मारणे गीतिः सामेति सिद्धान्त एव स्मार्यो नतु मन्त्रः सामेति पूर्वपक्षोऽपीति वाच्यम् । स्मृतिदार्ढ्यार्थं पूर्वपक्षपूर्वकं सिद्धान्तस्मारणोपपत्तेः । सूत्रार्थस्तु—प्रगीतमन्त्रः सामेत्याध्यायकस्मरणात् 'अहे बुध्न्यं मन्त्र मे गोपाय ऋचः सामानी'ति मन्त्रे सामशब्दोपदेशाच्च प्रगीतमन्त्रमेव सामान्येके मन्यन्ते इति ॥ **एवंवा** ॥ **ननु** सुधियां स्मारणं व्यर्थमित्यस्वरसाद्भाष्ये वर्णकान्तरमुक्तं तदाह—**एवंवेति । योयमिति** । यस्मिन्ग्रन्थे सामगा एकैकं साम तृचे तृचेऽधीयते स ग्रन्थविशेष इत्यर्थः । अनित्य इत्यस्य

---

१ साध्यस्तुतौ, २ प्रगीतमन्त्रस्य,

नश्चित्रआभवो वा' इत्यादि स किं नित्योऽनित्यो वा । पौरुषेय इति कर्तृस्मरणाभावादध्यायानध्यायाचाराच्छुश्रूषाराधितगुरुमुखाच प्रतिपत्तेर्वेदत्वाप्राप्त उच्यते—ऊहसमाख्यानादनित्यत्वम् । नह्यध्ययनसिद्धस्योहत्वं घटते । किंच 'यद्योन्यां तदुत्तरयोर्गायती'त्यतिदेशवचनाद्योनावध्ययनसिद्धस्योत्तरयोरनुष्ठानावगमात्पौरुषेयत्वं विस्पष्टम् । नहि तिसृष्वप्यधीतस्य यद्योन्यां तदुत्तरयोरिति वादो घटते, कर्तुस्तु अस्मरणमनादरादुपपद्यते । नह्यत्र पुरुषप्रत्ययाधीनमनुष्ठानम् । वचनादेवोत्तरयोर्गानसिद्धेः । ऋक्सामानां च पृथक्पृथग्वेदत्वात् । सत्यपि संसर्गस्य पौरुषेयत्वेऽध्यायाद्यादरः । तस्मात्पौरुषेयत्वान्न्याय्यं संगृह्यान्याय्यं त्यक्तव्यमिति न्यायतः कीदृशमनुष्ठानं भवतीति चिन्तनीयम् ॥

साम्न ऋक्संस्कारकर्मताधिकरणम् ॥ २ ॥

कर्म वा विधिलक्षणम् ॥ ३ ॥ [तद्दग्द्रव्यं वचनात्याकयज्ञवत् ॥ ४ ॥ तत्राविप्रतिषिद्धो द्रव्यान्तरे व्यतिरेकः प्रदेशश्च ॥ ५ ॥ शब्दार्थत्वात्तु नैवं स्यात् ॥ ६ ॥ परार्थत्वाच्च शब्दानाम् ॥ ७ ॥ असंबन्धश्च कर्मणा शब्दयोः पृथगर्थत्वात् ॥ ८ ॥ संस्कारश्चाप्रकरणेऽग्निवत्स्यात्प्रयुक्तत्वात् ॥ ९ ॥ अकार्यत्वाच्च शब्दानामप्रयोगः प्रतीयेत ॥ १० ॥ आश्रितत्वाच्च ॥ ११ ॥ प्रयुज्यत इति चेत् ॥ १२ ॥ ग्रहणार्थं प्रयुज्येत ॥ १३ ॥]

सामर्चंप्रति मुख्यं स्याद्गुणो वा बाह्यपाठतः ॥ मुख्यमभ्यसितुं पाठो गुणो गीताक्षरैः स्तुतेः ॥ ३ ॥

सामानि किमृचंप्रति प्रधानभूतानि उत तत्संस्कारार्थानि गुणभूतानीति विचारः । तत्राकर्मकालप्रयोगात्प्राधान्यं संस्कारार्थत्वे ह्यक्षराभिव्यक्तिरेषां कार्यं स्यात् सा च कर्मकाल एवोपयुज्यत इत्यकर्मकाले प्रयोगो न स्यात् । ननु वचनादकर्मकाले गानं भविष्यति 'गर्भाष्टमे वर्षे उपनीयत', 'श्रा-

---

विवरणं **पौरुषेय इति** । तथाच 'कया नश्चित्र आभवो वा'इति ग्रन्थः किं वेद उत पौरुषेय इति संशयनिष्कर्षो बोध्यः । **नहीति** । गानस्य योनिवदुत्तरयोरध्ययनसिद्धत्वे अनाम्नातऋक्संचाराभावेनोहत्वं न स्यादन्यथा योनिगानस्याप्यूहत्वं स्यादिति भावः । **किंचेति** । यद्योन्यामिति वचनेन योनावाम्नानसिद्धस्य साम्न उत्तरयोः पुरुषेण स्वयमनुष्ठेयत्वमवगम्यते । ततश्च विस्पष्टं पौरुषेयत्वमन्यथा यद्योन्यामिति वाक्यमनुवादकं स्यादिति भावः । अनुवादकाभ्युपगमेऽप्याह—**नहीति** । तिसृष्वप्यधीतत्वे तिसृणामपि सामोत्पत्तिस्थानत्वेन योनित्वापत्त्या इयं योनिरिमे उत्तरे इति विभागस्यैवाभावाद्यद्योन्यां तदुत्तरयोरिति निर्देशस्यैवानुपपन्नतयानुवादोऽप्ययुक्त इति भावः । **ननु** पुरुषस्याप्तत्वनिश्चयोऽनुष्ठानेऽपेक्षितस्तत्श्चानादरात्पुरुषास्मरणमित्ययुक्तमित्यत आह—**नहीति** । पुरुषे प्रत्ययः आश्वासः । आप्तत्वनिश्चय इतियावत् । तदधीनमित्यर्थः । वचनादेवानुष्ठानसिद्धेर्न पुरुषादरावश्यंभाव इत्यर्थः । तथाचापौरुषेयत्वाभावादाम्नानसिद्धमखिलं न ग्राह्यं किंतु न्यायादनपेतमेवेतरत्तु परित्याज्यमिति । प्रयोजनमाह—**तस्मादिति** । अस्याधिकरणस्य सामोहोपोद्घाततयाऽत्र संगतिरित्याशयेनाह —**इति न्यायत इति** । सूत्रार्थस्तु—सामानि ऊहसामानि मन्त्रभूतान्यार्षाणीत्येके मन्यन्ते । अध्येतॄणां नित्यत्वस्मरणादृहश्चिकीर्षित इति ब्राह्मणेन यज्ञे कर्तुमिष्टत्वोपदेशाद्वेदत्वं पौरुषेयत्वेऽन्यथाभावशङ्कया इष्टत्वासंभवादिति कर्तुमिष्टत्वप्रतिपादकं तु ब्राह्मणं प्रत्युतानित्यत्वमेव ज्ञापयतीति सिद्धान्त्याशयः ॥

कर्म वा विधिलक्षणम् ॥ ३ ॥ यदर्थं गीतिः सामेति विचारितं तदिदानीं विचार्यत इत्यवसरलक्षणा संगतिः । **अक्षराभिव्यक्तिरिति** । तस्या एव दृष्टतया कार्यत्वौचित्यादिति भावः । **नन्विति** । अकर्मकाले कृतैवाभिव्यक्तिः कथंचित्स्मृत्यादिद्वारा कर्मकाले उपयोक्ष्यत इति वचनबलात्कल्प्यत इत्याशयः । 'औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गाये'दित्यादिवाक्यपर्यालोचनया गानस्य कर्मकालप्रयोगावश्यंभावे ततएव कर्मौपयिकाभिव्यक्तिसिद्धेरकर्मकालप्रयोगस्यादृष्टार्थत्वमेव बलादाप-

---

१ प्रगीतमन्त्रस्य.

वण्यां पौर्णमास्यामुपक्रत्य स्वाध्यायमधीयीते'ति । एवं तर्हि अदृष्टार्थतैव बलादापद्यते । नह्यकाले प्रयुक्तं साम कर्मोपयिकीमभिव्यक्तिमलं भवति कर्तुम्। अथादृष्टरूपः संस्कारस्ततोऽकर्मकाले संस्कृतानां कर्मकाले पुनः संस्कारोऽनर्थक इति क्रतुमध्ये सामानि न प्रयुज्येरन् । अथाकाले प्राधान्यं कर्मकाले तु संस्कारस्तदाऽर्धवैशसं तस्मात्प्रधानकर्म साम। बहिःप्रयोगः फलार्थः। क्रतुमध्ये तु क्रतोराराडुपकारक इति प्राप्ते उच्यते—'अक्षराणामभिव्यक्तिः साम्नां दृष्टं प्रयोजनम् ॥ अक्षरैश्चाप्यभिव्यक्तैः स्तुतिः क्रत्वङ्गचोदिता ॥ एवं दृष्टे फले लब्धे नादृष्टफलकल्पना ॥ ननु चाविनियुक्तत्वादक्षराणां न संस्क्रिया ॥ सक्तूनामिव होमेन नैवं दृष्टफलत्वतः ॥ प्रयोजनं न सक्तूनां दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ॥' यथोक्तं भाष्यकारेण—न होमसंस्कृतानां सक्तूनां प्रयोजनं श्रूयते नापि दृश्यते इति, दृश्यतेत्वक्षराणां प्रयोजनमिति वैषम्यम् । प्रयोजनवत्त्वं संस्कार्यत्वे हेतुर्न विनियोगः। तथाच ग्रहणावेक्षणसम्यग्जरणानामविनियुक्तानामपि मन्त्रप्रकाशनसंस्कार्यत्वमिष्टम् । अपिचोत्तराग्रन्थे क्रत्वर्थेन स्तोत्रक्रमेणर्चां[2] पाठादस्यैव विनियोगः । तस्मात्संस्कारकर्माणि सामानीति । यत्त्वकर्मकाले गानं वाचनिकं तच्छिक्षार्थतया रथहस्त्यादियोग्[3]वत् ॥

तितमित्याशयेन परिहरति—**एवमिति**। **अथेति** । तथाचाधानवदकर्मकाले प्रयोग उपपन्न इति भावः । तर्हि तद्वदेव क्रतुमध्ये प्रयोगो न स्यादित्याह—**तत इति**। **प्रधानकर्मेति**। असंस्कारकर्मेत्यर्थः। **बहिःप्रयोग इति** । विश्वजिन्न्यायात्फलार्थ इत्यर्थः। तथाचोहसाम्नामप्यकर्मकालप्रयोगस्यादृष्टार्थत्वं बोध्यम्। तच्च वेदत्वं विना न निर्वहतीति पूर्वाधिकरणद्वितीयवर्णकार्थाक्षेपात्तेनापि संगतिर्द्रष्टव्या। **अक्षराणामिति** । कर्मकालेऽक्षराभिव्यक्तिर्दृष्टं प्रयोजनं अकर्मकालेऽप्यभ्यासद्वारा तदेव प्रयोजनमिति कर्मकालेऽकर्मकाले च दृष्टेनैवोपपत्तेर्न क्वाप्यदृष्टं कल्पनीयमित्यर्थः । **ननु** संस्कारवाक्यमेव संस्कार्यस्यापि विनियोजकमस्त्वितिचेत्तर्हि 'सक्तूञ्जुहोती'त्यादावपि संस्कारबलादेव सक्तूनां विनियोगकल्पनापत्त्या तत्रापि संस्कारकर्मत्वं स्यादित्यभिप्रायेण दृष्टान्तमाह—**सक्तूनामिवेति** । नहि संस्कारवाक्यं सर्वत्र संस्कार्यविनियोजकमिति ब्रूमो येनातिप्रसङ्गः स्यात्, किंतु यत्र संस्कारमात्रपर्यवसितं वाक्यं न तत्र संस्कार्यस्य विनियोगकल्पना। यत्र तु संस्कारविधिः प्रयोजनान्तरपर्यवसितः संस्कार्यस्य च तत्प्रयोजने सामर्थ्यं तत्र संस्कार्यस्यापि तत्प्रयोजने विनियोगं स एव संस्कारविधिः कल्पयति। यथा स्वाध्यायसंस्काररूपाध्ययनविधिरर्थज्ञानपर्यवसितः संस्कारप्रयोजनेऽर्थज्ञाने स्वाध्यायमपि विनियुङ्क्ते अध्ययनसंस्कृतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञानं भावयेदिति, एवमिहापि 'रथंतरं पृष्ठं भवती'त्यादिभिः स्तुतिपर्यन्तः सामविधिः, स्तुतिश्च साम्नामृगक्षराभिव्यक्तिद्वारा कर्तुं शक्या नान्यथेति सामविधेरयमर्थो भवति ऋगक्षराभिव्यक्तिद्वारा रथंतरादिभिः स्तुतिं कुर्यादिति। ततश्च सामाभिव्यक्तैरक्षरैः स्तुतिं कुर्यादित्युक्तं भवतीति संस्कार्याणामृचामप्यनेनैव विनियोगो लभ्यते नैवं होमस्य प्रयोजनपर्यन्ततया विधिः येन तत्सामर्थ्यबलात्संस्कार्याणां सक्तूनां विनियोगः स्यादित्याशयेन परिहरति—**नैवमिति**। **सक्तूनामिति** । होमसंस्कृतानामिति शेषः । **अक्षराणामिति** । सामाभिव्यक्तानामिति शेषः। **प्रयोजनवत्त्वमिति**। संस्कारसाध्यप्रयोजनजननसामर्थ्यं संस्कार्यत्वे हेतुः नतु वचनान्तरेण विनियोगोऽपीत्यर्थः। **ग्रहणेति**। सोमस्येति शेषः। **मन्त्रेति**। 'अश्विनोस्त्वा बाहुभ्या'मित्यादिमन्त्रेत्यर्थः। **अपिचेति** । तथाच क्रमादिनास्यैव विनियोगः। नचोत्तराग्रन्थे योनिपाठस्यावध्यर्थत्वमिति वाच्यम्। प्रकरणे पाठविशेषान्त्रित्वविधिना तृचस्यापेक्षितत्वाच्च योनेरपि क्रत्वर्थः पाठ इति भावः। **रथेति** । यथा शिल्पी शिक्षार्थं रथहस्त्यादिकं भूमौ लिखति तद्वदित्यर्थः। एतेन 'दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वा'दिति न्यायस्य तानि द्वैधादौ व्युत्पादनेऽप्यकर्मकाले प्रयोगबलादवश्यमदृष्टार्थत्वमिति शङ्कानिराकरणार्थत्वेनास्या वैयर्थ्यमिति सूचितम् । एतेनैवाध्ययनविधेर्दृष्टार्थत्वं प्रथमसूत्रे साधितमपि सामांशे उक्ताशङ्कानिराकरणेन दृढीकृतमित्युक्तप्रायमिति ध्येयम्। अत्र पूर्वपक्षे साम्नः प्राधान्ये प्रधानभूतगीत्यन्यथाभावपरिहाराय योनिवर्णवशेन गानं, सिद्धान्ते तु ऋगक्षराणां प्राधान्यादुत्तरावर्णवशेन गानमन्यथाक्षरसंस्कारायोगादिति प्रयोजनं ऊहोपोह्यतत्वं च द्रष्टव्यम्। सूत्रार्थस्तु—साम प्रधानकर्म यतः प्रधानविधिलक्षणं द्वितीयारथंतरादिषु विद्यत इति ॥

---

१ नह्यकर्मकाले. १ क्रमेण वा पाठात्. ३ योग्यावत्.

तृचे प्रत्यृचं कृत्स्नसाम्नः समापनाधिकरणम् ॥ ३ ॥

तृचे स्याच्छ्रुतिनिर्देशात् ॥१४॥ [शब्दार्थत्वाद्विकारस्य ॥१५॥ दर्शयति च ॥१६॥ वाक्यानां तु विभक्तत्वात्प्रतिशब्दं समाप्तिः स्यात्संस्कारस्य तदर्थत्वात् ॥ १७ ॥ तथाचान्यार्थदर्शनम् ॥ १८ ॥ अनवानोपदेशश्च तद्वत् ॥ १९ ॥ अभ्यासेनेतरा श्रुतिः ॥ २० ॥]

अंशैः सामर्क्षु कृत्स्नं वा प्रत्यृचं तिसृभिः श्रुतेः ॥ अंशैमैवं स्तुतेरंशैरसिद्धेः प्रत्यृचं भवेत् ॥ ४ ॥

'एकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीय'मिति श्रूयते, तत्र संशयः किं व्यासज्य तिसृषु गानमुत प्रत्यृचं परिसमाप्तमिति । तदर्थं च विचार्यते किमिदं त्रित्वं सामनिर्वृत्त्यङ्गमुत स्तोत्राङ्गमिति । तत्र 'साम-क्रियत इत्येवं सामनिर्वृतिरुच्यते ॥ तामुद्दिश्य ऋचां त्रित्वमङ्गत्वेन विधीयते ॥' प्रधानभूतानामप्यृचामार्थिकं सामसाधनत्वमस्त्येवेति तद्गतस्य त्रित्वस्य युक्तमेव सामाङ्गत्वं, वचनबलाच्च प्रतिप्रधानावृत्तिं बाधित्वा व्यासज्य गेयम् । नहि प्रत्यृचं गीयमानस्य त्रित्वमङ्गभूतं[1] संपादितं स्यात् । क्रियत इत्यनेनाभ्यासलक्षणा च स्यात्प्रत्यृचं गाने । तस्माद्व्यासज्येति प्राप्ते उच्यते—'स्तोत्रीयस्य हि साम्नोऽत्र तृचसंबन्ध उच्यते ॥ स्तोत्रसाधनभूतं च स्तोत्रीयमिति भण्यते ॥ साम्नस्तोत्राङ्गभावश्च स्तोत्रसाधनसंस्कृतेः ॥ स्तोत्रसाधनता चर्चां प्रत्येकं न तु सङ्घशः ॥' यदि त्रित्वसंपादनाय व्यासज्य गीयेत ततो 'रथंतरं पृष्ठं भवति' 'यज्ञायज्ञीयेन स्तुवीते'त्यादिभिर्यत्साम्नां स्तोत्रसाधनत्वं विहितं तन्न घटते । स्तोत्रसाधनीभूतशब्दाभिव्यक्त्या च साम्नां स्तोत्राङ्गत्वम्, वाक्यं च स्तुतिबुद्धेः साधनं न वाक्यसमुदायः । तस्मात् प्रत्यृचं गेयम् । एवंच त्रित्वं सामाङ्गत्वेनाघटमानं स्तोत्रसाधनपरिच्छेदेन

तृचे स्याच्छ्रुतिनिर्देशात् ॥ १४ ॥ एकमिति । स्तोत्रसाधनीभूतमेकं साम तिसृषु ऋक्षु कर्तव्यमित्यर्थः । **व्यासज्येति** । एकैकस्यामृचि सामांशो गेयो न कृत्स्नं सामेत्यर्थः । **तदर्थमिति** । यदि सामनिर्वृत्त्यङ्गं त्रित्वं तदा तिसृभिरप्येकं साम निर्वर्त्यमित्यवयवशो गानम् । यदि च स्तोत्राङ्गं तदा तिसृभिः स्तुवीतेत्यर्थपर्यवसानेन तिसृणामप्यभिव्यक्त्यपेक्षायां प्रधानानुसारेण परिसमाप्य गानमिति फलफलिभावः । **तामुद्दिश्येति** । तिसृभिः सामनिर्वृत्तिं कुर्यादित्येवमित्यर्थः । **ननु** इयं वचनव्यक्तिरेवानुपपन्ना ऋचां प्राधान्यात्तथाच तद्गतत्रित्वस्य न सामाङ्गत्वमित्यत आह—**प्रधानेति** । आर्थिकसामसाधनत्वाभिप्रायेण युक्ता वचनव्यक्तिरिति भावः । **प्रतिप्रधानावृत्तिमिति** । प्रतिप्रधानं गुणावृत्तिमित्यर्थः । **ननु** प्रत्यृचं परिसमाप्य गानेपि तिसृषु गानात्रित्वं गानाङ्गं संपत्स्यत एवेत्यत आह—**नहीति** । प्रत्यृचं गानसमाप्तौ गानानां भिन्नत्वान्नैकस्मिन्गाने त्रित्वमङ्गं संपद्यत इत्यर्थः । **क्रियत इति** । यदि सिद्धान्तरीत्या त्रित्वस्य स्तोत्राङ्गत्वेन विधीयमानत्वात्प्रत्यृचं गानमित्युच्येत तदैकस्यैव पुनःपुनः प्रादुर्भावात्प्रत्यृचमपूर्वतया साम्नः प्रादुर्भावाभावेनापूर्वप्रादुर्भावार्थककरोतेस्तृचे सामाभ्यसेदित्येवमभ्यासलक्षणा स्यादित्यर्थः । **स्तोत्रीयस्येति** । स्तोत्रीयमितिवचनादिति शेषः । यदि त्रित्वं सामाङ्गं तदनुसारेण व्यासज्य गेयं तदा साम्नः स्तोत्रसाधनत्वं न स्यात्, तद्धि स्तोत्रसाधनीभूतर्गभिव्यञ्जकतया न साक्षात्, स्तोत्रसाधनत्वं चर्चां प्रत्येकमेव न समुदायरूपेण । नच व्यासज्य गाने प्रत्येकं स्तोत्रसाधनीभूतानामृचामभिव्यक्तौ साम्नः सामर्थ्यमित्यर्थः । **ननु** स्तोत्रीयसामोद्देशेन तृचसंबन्धविधाने विशिष्टोद्देशप्रयुक्तो वाक्यभेदः स्यादित्याशङ्क्य मास्तु स्तोत्रीयत्वेन सामोद्देशः । साममात्रोद्देशेन तृचविधानेऽपि यज्ञायज्ञीयेनेत्यादिवचनान्तरावगतं स्तोत्रसाधनत्वं साम्नां न स्यादतो न सामाङ्गं त्रित्वमित्याह—**ततो रथंतरमिति** । रथंतराख्यसामसाधनकं पृष्ठस्तोत्रं कुर्यादित्यर्थः । **शब्दाभिव्यक्त्या चेति** । अनेन पूर्वाधिकरणोक्तं साम्नामृगभिव्यञ्जकत्वमुपजीव्य प्रत्यृचं परिसमाप्य गेयमित्येतत्सिद्धान्तप्रवृत्तेः संगतिरपि सूचिता । **न वाक्येति** । अन्यथा तिसृणामेकस्तुतिबुद्धिजनकत्वे एकार्थकत्वान्मन्त्रभेद एव न स्यादिति भावः । **तस्मादिति** । कृत्स्नस्यैव साम्नः कार्त्स्न्येनैकर्गभिव्यञ्जकत्वादित्यर्थः । **ननु** यद्युक्तरीत्या न सामोद्देशेन त्रित्वविधिस्तर्हि किमुद्देशेन तद्विधानम् । नच ऋगुद्देशेन तद्विधानं संभवति । एकस्मिन्पदे ऋगनुवादेन त्रित्वविधानासंभवात् एकस्य पदस्यैकप्रसरतया उद्देशोपादानलक्षणव्यापारद्वयासंभवादित्यत आह—**एवंचेति** । प्रकरणोपस्थितं स्तोत्रीयशब्दोपस्थितं वा स्तोत्रमेवानूद्य तिसृभिः स्तुवीतेति त्रित्वमङ्गत्वेन विधीयते । तत्र क्रमप्रकरणाभ्यां स्तोत्राङ्गत्वे-

---

१ त्रित्वमङ्गं भवति.

विधीयमानं स्तोत्रस्यैवाङ्गत्वेन विधीयते । तद्विधानेन प्राप्तं तिसृषु गानं तृचे क्रियते इत्यनेनानूद्यते अनुवादत्वाच्च करोतेरभ्यासलक्षणा न दोषः ॥

समास्वेव तिसृष्वृक्षु गानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

तदभ्यासः समासु स्यात् ॥ २१ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २२ ॥]

तिसृष्वृक्षूदितं साम विषमासु समासु वा ॥ यथेच्छानियमादन्त्यः शरलेशापनुत्तये ॥ ५ ॥

तिसृषु प्रत्येकं गीयमानं किमनियमेन समासु विषमासु वा गेयमुत समच्छन्दस्कास्वेवेति संशये विशेषाश्रवणादनियमः । संशरविलेशपरिहाराय तु समास्वेव स्यात् ॥

उत्तरयोर्गायतीत्यत्रोत्तराग्रन्थस्थयोर्ऋचोर्ग्रहणाधिकरणम् ॥ ५ ॥

नैमित्तिकं तूत्तरात्वमानन्तर्यात्प्रतीयते ॥२३॥ [ऐकार्थ्याच्च तदभ्यासः॥२४॥]

छन्दःस्थयोरुत्तरास्थयोर्वा गीतेरिहोहनम् ॥ अविशेषाद्विकल्पः स्यादन्त्यः संज्ञाबलित्वतः ॥ ६ ॥

त्रैशोकेति जगत्यौ द्वे आनेये गीतयेऽथ वा ॥ बृहत्यावादिमः साम्यान्नोत्तरात्वश्रुतेर्बलात् ॥ ७ ॥

'यद्योन्यां तदुत्तरयोर्गायती'त्यत्र संशयः किं योन्युत्तरयोरुत्तराग्रन्थाधीतयोर्वा गेयमुतोत्तराग्रन्थाधीतयोरेवेति । तत्रोत्तराशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वाद्यैव योनेः परतः पठिता सैवोत्तरा । ततश्च योनिपाठापेक्षया रथंतरयोनेः परतो बृहद्योनेः पठितत्वात्तस्यां गानं, उत्तराग्रन्थेतु रथंतरस्य योनेः परतो 'न त्वावाँ अन्यो दिव्य'इत्यस्याः पाठात्तस्यां गानमतो विकल्पः । द्वयोरपि रथंतरयोन्यपेक्षयोत्तरत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यप्ययं संबन्धिशब्दो लोके तथाप्युत्तराग्रन्थे संज्ञारूपेण प्रसिद्धः

नावगता ऋचस्त्रित्वसंख्यायाः परिच्छेद्यत्वेनान्वीयन्ते तदनुवादश्च तृचशब्दावयव ऋक्शब्द इति न काप्यनुपपत्तिरिति भावः । स्तोत्राङ्गत्वेन त्रित्वविधाने साम क्रियत इत्यस्य कथमन्वय इत्यत आह—**तद्विधानेनेति** । प्रागुक्तकरोतेर्लक्षणाप्रसङ्गदोषं परिहरति—**अनुवादत्वादिति** । सूत्रार्थस्तु—तृचे व्यासज्य गानं स्यात्साम क्रियत'इति सामनिर्वृत्तेः श्रुतत्वात्तत्रैव त्रित्वान्वयात्, यदा तृचे क्रियत इत्यनेन त्रिशब्दऋक्शब्दार्थयोः संबन्धविधाने परपदसंबन्धविधानाद्वाक्यं स्यात् । क्रियत इति धात्वर्थसामकरणे त्रित्वविधाने तु श्रुत्यनुग्रह इति ॥

तदभ्यासः समासु स्यात् ॥ २१ ॥ समास्विति । योनिसमच्छन्दस्कासु तद्विषमच्छन्दस्कासु वेत्यर्थः । **विशेषेति** । तृचे क्रियत इति त्रित्वमात्रस्यैव श्रवणादित्यर्थः । नचैवं साम्नः संशरविलेशदोषप्रसङ्गः । ऋगपेक्षया साम्नो गुणत्वेन गुणानुसारेण प्रधानभूतऋग्विषयकतृचशास्त्रसंकोचानुपपत्तेः । एवंच यदि त्रित्वं न सामाङ्गं किंतु स्तोत्रसाधनीभूतऋक्परिच्छेदद्वारा स्तोत्राङ्गं तर्हि तस्य प्रधानगततया प्राबल्यात्संशरविलेशकृतं वैगुण्यं गुणभूतसामगतत्वेन दुर्बलमुक्ता समासु विषमासु वा गानमित्युत्थितेः संगतिर्द्रष्टव्या । **संशरेति** । संशरः साम्नो हिंसा 'शॄ हिंसाया'मिति धातोः 'ऋदोरबि'त्यपि निष्पत्तेः । विलेशोऽल्पत्वं 'लिश अल्पीभाव'इति धातोर्घञि निष्पत्तेः । यद्यधिकच्छन्दस्कायां योनौ उत्पन्नं साम न्यूनच्छन्दस्कयोरितरयोर्गीयते तदा सामैकदेशेनैव तदगक्षराभिव्यक्तिपूर्तेरवशिष्टः सामभाग आश्रयाभावाद्धिंस्येत । यदि च योनेरप्यधिकच्छन्दस्कयोर्गीयते तदा साम्नोऽल्पत्वादवशिष्ट ऋग्भागः सामरहितत्वादनभिव्यक्त एव स्यादित्येतद्दोषद्वयपरिहारार्थं समास्वेव गानमित्यर्थः । साम्नो गुणत्वेऽपि तदनुसरणेऽपि तृचशास्त्रस्योपपत्तेरत्यन्तानुपपद्यमानगुणानुसारेण कांस्यभोजिन्यायेन तृचशास्त्रवर्णनमेव युक्तमिति संशरविलेशदोषपरिहारार्थं समास्वेव गानमिति भावः । अयंच विचारो यत्र सामनि उत्तराग्रन्थे योनेरुत्तरे ऋचौ न पठिते तद्विषयो बोध्यः । अन्यथा यद्योन्यां तदुत्तरयोरिति वचनेन विषमच्छन्दस्कयोरप्युत्तरयोरेव गानावश्यंभावेन विचारानवकाशादिति ध्येयम् ॥

नैमित्तिकं तु० ॥ २३ ॥ योन्युत्तरयोरिति । सामगानां रथंतरादिसामयोनीनामेव पाठात्मक एको ग्रन्थश्छन्दोनामकस्तथा एकस्य साम्नो योनिपाठानन्तरमप्ययोनिभूतऋग्द्वयपाठः क्वचिदेकऋक्पाठोऽपि । ततः सामान्तरयोनिपाठ इत्येवं योनितदुत्तरऋक्पाठात्मकोऽपरो ग्रन्थो यः स एवोत्तराग्रन्थ इत्युच्यते । एवं स्थिते यद्योन्यां तदुत्तरयोरित्यत्र किं योनिग्रन्थपठितयोरुत्तरयोरुत्तराग्रन्थपठितयोर्वेत्यनियमः उतोत्तराग्रन्थपठितयोरेवेति नियम इति संशय इत्यर्थः । अस्तु पूर्वत्र संशरविलेशदोषप्रसङ्गलक्षणविशेषनियामकसद्भावात्समास्वेवेति नियमः इह तु विशेषनियामकाभावादनियम इत्युत्थितेः संगतिः । **संबन्धीति** । उत्तराग्रन्थेऽपि संबन्धिशब्दत्वैव प्रयोगोपपत्तेः पृथक्शक्तिकल्पने मानाभावादिति भावः । **संज्ञारूपेणेति** । 'उत्तरा अध्यापयाम' इत्यादौ प्रतिसंबन्ध्यनुपादानेनानन्यथासिद्धप्रयोगबलात्संज्ञारूपेण पृथक्शक्तिरवश्यं

तत्र संज्ञाशब्दस्यानन्यापेक्षवृत्तित्वात्सापेक्षवृत्तेः संबन्धिशब्दाद्बलीयस्त्वं प्रकरणपाठाच्चोत्तराग्रन्थः क्रत्वङ्गं तस्मादुत्तराग्रन्थाधीतास्वेव गेयम् ॥ **एवंवा** ॥ द्वादशाहे 'पार्ष्ठिकं चतुर्थमहः एकविंशः षोडशी वैराजसामे'ति श्रुतम् । तत्र च 'त्रैशोकं नाम ब्रह्मसामातिजगतीषु स्तुवत' इति श्रूयते । तच्चातिजगत्यामुत्पन्नं 'विश्वाः पृतना' इति । उत्तरे द्वे बृहत्यौ 'नेमिनमन्ति चक्षसे' इत्याद्ये । तत्र तृचे गाने क्रियमाणे संशयः किमतिजगत्यौ द्वे आनीय समासु गानमुत बृहत्यावेवादाय विषमासु गानमिति । संशरविलेशपरिहारायातिजगतीषु स्तुवत इति चातिजगतीबहुत्वानुग्रहाय समासु गानं, बृहत्योस्तूत्तराग्रन्थपठितयोः क्रत्वर्थत्वात्तत्परित्यागे तयोरानर्थक्यादेकविंशसंपत्तये चैकैकस्यामृचि सप्तकृत्वोऽभ्यस्यमानायामभ्यासापेक्षयातिजगतीबहुत्वादनुवादस्वरूपस्य वर्तमाननिर्देशस्योपपत्तेर्विषमासु गानम् ॥

बृहतीपङ्क्त्योरेव प्रग्रथनेन रथंतरस्य गानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

प्रागाथिकं तु ॥ २५ ॥ [स्वे च ॥ २६ ॥ प्रगाथे च ॥ २७ ॥ लिङ्गदर्शनाव्यतिरेकाच्च ॥ २८ ॥]

रथंतरे ककुब्ग्राह्या ग्रथ्या वाद्योऽर्थवत्त्वतः ॥ पुनःपदाप्रसिद्ध्यादेरन्त्योऽर्थोऽन्यत्र वीक्ष्यताम् ॥ ८ ॥
यौधाजये रौरवे च बृहत्योरागमोऽथ वा ॥ ग्रथनं पूर्ववत्पक्षौ षष्टिलिङ्गमिहोच्यते ॥ ९ ॥
श्यावाश्वान्धीगवेऽनुष्टुबानेया ग्रथ्यतेऽथ वा ॥ पुरेव लिङ्गं जगतीचतुर्विंशतिकीर्तनम् ॥ १० ॥
चतुःशते प्रग्रथनमृचः पादस्य वाग्रिमः ॥ तृचे मुख्यत्वतो मैवमृगन्यत्वस्य वर्णनात् ॥ ११ ॥

ज्योतिष्टोमे बृहद्रथन्तरे बृहत्योरुत्पन्ने 'अभि त्वा शूर नोनुमः' 'त्वामिद्धि हवामहे' इति । तयोः पङ्क्ती उत्तरे 'नत्वावाँ अन्यो दिव्यो न पार्थिवः' 'स त्वं नश्चित्रे'ति । तत्र श्रूयते [1]'नैवं बृहद्रथंतरमेकछन्दो यत्तयोः पूर्वा बृहती ककुभावुत्तरे' इति तत्र किं पङ्क्ती परित्यज्य द्वेद्वे ककुभावानेतव्ये उत

कल्पनीयेति भावः । **ननु** रूढत्वाविशेषात्संबन्धिशब्दात्संज्ञाशब्दस्य को विशेष इत्यत आह—**तत्रेति** । **प्रकरणेति** । अनियमपक्षे प्रकरणानुग्रहः पाक्षिकः स्यादिति भावः । **ननु** रूढत्वे उत्तराग्रन्थे यत्र क्वापि पठितयोरप्यृचोर्ग्रहणं स्यात्तत्योन्युत्तरपठितयोरेव ग्रहणमित्यत्र नियामकाभावादिति चेन्मैवम् । उत्तराग्रन्थे योनिपाठो न योनिस्वरूपज्ञानार्थः, छन्दोनामग्रन्थपाठादेव तत्स्वरूपावगतेः, किंतु योन्युत्तरयोरेवोत्तराग्रन्थपठितयोर्ग्रहणं यथा स्यादित्येवमर्थमेव ऋगन्तरसंवलिततया योनिपाठ इति तस्यैव नियामकत्वात् । सूत्रार्थस्तु—नैमित्तिकं संज्ञानिमित्तमेवोत्तरात्वमानन्तर्यात्प्रतिसंबन्ध्यपेक्षाकृतव्यवधानाभावात्प्रतीयत इति ॥ **एवंवा** ॥ **पार्ष्ठिकमिति** । पृष्ठ्यषडहे चतुर्थमित्यर्थः । **एकेति** । एकविंशस्तोमकः षोडशिसंस्थः वैराजाख्यपृष्ठसामा चेत्यर्थः । समासु गानमित्यस्यापवादात्संगतिः । **संशरेति** । विलेशग्रहणं संपातायातं बृहत्योरतिजगत्यपेक्षया न्यूनत्वेन विलेशस्यासंभवादिति ध्येयम् । **ननु** बृहत्योरुत्तराग्रन्थे पाठबलात्संशरोऽप्यङ्गीकार्यः । नचातिजगतीष्विति श्रुतबहुत्वानुपपत्तिरभ्यासेनाप्युपपत्तेरित्यत आह—**अतिजगतीष्विति** । अभ्यासे न मुख्यं बहुत्वं तथाच वचनस्य प्राबल्यात्पठितयोर्वाचस्तोमादौ विनियोग इति भावः । **ननु** वचनबलात्पाठो बाध्यतामत आह—**एकेति** । ब्रह्मसाम्नः त्रैशोकस्य पवमानातिरिक्ततया दशमे वक्ष्यमाणरीत्याभ्यासेनैवैकविंशत्वस्य संपादनीयत्वेनैकस्या अप्यतिजगत्या अभ्यासकृतबहुत्वानुवादतया वचनस्योपपत्तेर्न पाठबाधकत्वमनुवादकत्वाच्च गौणबहुत्वेऽपि न दोष इति भावः ॥

प्रागाथिकं तु ॥ २५ ॥ अभि त्वेति । 'अभि त्वा शूरे'त्यस्यां रथंतरं, 'त्वामिद्धि हवामह'इत्यस्यां बृहदित्यर्थः । **तयोरिति** । **'नत्वावाँ अन्यो दिव्य'इति** । इयं पङ्क्तिः रथंतरस्योत्तरा 'स त्वं नश्चित्रे'तीयं बृहत इति विवेकः । **न वा इति** । वामदेव्यादिवद्बृहद्रथंतराख्यं सामद्वयमेकच्छन्दस्कासु गेयं न भवति यतस्तयोः पूर्वा बृहती ककुभावुत्तरे एवंरूपा असमाक्षिप्त ऋच इत्यर्थः । **तत्रेति** । किं पठितामेकैकामपि पङ्क्तिं परित्यज्य द्वेद्वे उत्पत्तिककुभावानेये उत बृहतीं योनिमुत्तरां च पङ्क्तिं प्रग्रथ्य ककुभावुत्तरे संपादनीये इति संशय इत्यर्थः । अत्र 'अभि त्वा शूर नोनुमोऽदुग्धा इव धेनवः । ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशमीशानमिन्द्र तस्थुषः' इति पठितायां बृहत्यां प्रथमतो रथंतरं गेयं सैका स्तोत्रीया । ततः

[1] न वै बृह.

योनिमुत्तरां च प्रग्रथ्य ककुभावुत्तरे संपादनीये इति संशयः । तत्प्रग्रथनेन मुख्यककुप्संपत्त्य- भावादक्षरसामान्यमात्रेण गौणत्वापत्तेः तृचगानस्य च त्रयमन्तरेणासामञ्जस्यादन्यासां ककुभामा- नयनम् । उच्यते—प्रगाथस्मरणात्प्रगाथसमाख्यानात्पङ्क्तेश्चोत्तरात्वेन पाठस्यात्यन्तानर्थक्यापाता- त्पादात्पादं पुनरारभत इति च दर्शनात्तृचगानस्य च सामान्येन विहितस्यात्र प्रगाथेऽप्यत्यन्तदो- षाभावात्प्रग्रथनम् ॥ **एवं वा** ॥ रौरवे यौधाजये बार्हते तृचे भवतः तयोश्च पूर्वा बृहती उत्तरा विष्टारपङ्क्तिरिति । तत्रापि पूर्ववदुत्पत्तिबृहत्यावानीय तृचसंपादनमुत पठितयोरेव प्रग्रथनमिति संशये तत्रैव विशेषतो बार्हते तृचे भवत इति तृचश्रवणादन्यागमनं प्रगाथस्मरणसमाख्योत्तरापाठलिङ्गदर्शनैस्तु प्रग्रथनम् ॥ **एवंवा** ॥ 'श्यावाश्वान्धीगवे आनुष्टुभे तृचे भवत' इति तयोः पूर्वानुष्टुबुत्तरे द्वे गायत्र्यौ

ककुबुत्तराकारं प्रग्रथ्य गानं तत्प्रकारस्तु 'ईशानमिन्द्र तस्थुष'इति पादं पुनरादाय 'नत्वावाँ अन्यो दिव्यो न पार्थिवो न जातो न जनिष्यत'इत्युत्तरस्या अर्धेन सह गातव्यं सैका त्रिपदाष्टाविंशत्यक्षरा ककुप्, द्वितीया स्तोत्रीया। 'न जातो न जनिष्यत'इति पादं पुनरादाय 'अश्वा यन्तो मघवन्निन्द्रवाजिनो गव्यन्तस्त्वा हवामह'इति उत्तरस्या अवशिष्टार्धेन सह गाने अपरा ककुप् संपद्यते सा तृतीया स्तोत्रीया । एवं बृहत्यपि योज्यम् । पूर्वत्र गौणस्यातिजगतीबहुत्वस्य ग्रहणेऽपीह न गौणं ककुब्द्वयं ग्राह्यमित्युत्थितेः संगतिः । **अक्षरेति** । गायत्र्यादिशब्दानां चतुर्विंशत्यादिसंख्यामात्रवाचित्वस्याष्टमे निराकरणादिति भावः । **स्मरणादिति** । याज्ञिकानामिति शेषः । प्रकृष्टं गानं यस्मिन् स प्रगाथः । प्रकर्षश्च पादस्य पुनरादानेनावृत्त्या गाने संभवति नान्यथेति भावः । **पादात्पादमिति** । पादात्प्रथमात्तृतीयाद्वा उत्तरं पादं द्वितीयं चतुर्थं वा पुनराददीतेत्यर्थः । यद्वा पादादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी । पादमपेक्ष्येति ऋक्परिपूरणाय पादान्तरस्यापेक्षितत्वात्पादं पुनरारभेतेत्यर्थः । यद्यपि भाष्योदाहृतश्रुतौ पादादिति नास्ति तथापि श्रुत्यन्तरमिदमिति द्रष्टव्यम् । अर्थतो वानुभाषणं बोध्यम् । केचित्तु पादं पुनरारभते इत्येव पाठः । **तृचेति** । 'एकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीय'मिति सामान्यवचनस्य प्रग्रथनलब्धसंख्याश्रयणेऽप्युपपत्तेर्न तद्बलात्पठितायाः पङ्क्तेर्वाचस्तोमादौ विनियोगकल्पनं युक्तमित्याशयः । प्रग्रथननिमित्तं गानं स्यादिति सूत्रार्थः ॥ **एवं वा** ॥ **रौरवेति** । माध्यंदिने पवमाने रौरवाख्यं यौधाजयाख्यं च साम बृहतीछन्दस्के तृचे गेयमित्यर्थः । **तयोरिति** । उतराग्रन्थे रौरवयौधाजययोराश्रयभूत एकः प्रगाथः ऋग्द्वयात्मक आम्नातः, तत्र 'पुनानः सोमे'त्येषा पूर्वा बृहती 'दुहा न ऊधर्दिव्य'मित्येषा द्वितीया विष्टारपङ्क्तिरित्यर्थः । **उत्पत्तीति** । विष्टारपङ्क्तिमपनीय तस्याः स्थाने उत्पत्तिबृहत्यावानीये इत्यर्थः । **प्रग्रथनमिति** । 'पुनानः सोमे'त्यस्यां बृहत्यां यथापाठं गानं कृत्वा तस्या एव चतुर्थं पादं पुनरुपादाय द्विरभ्यस्य 'दुहान ऊधर्दिव्य'मित्येतस्या विष्टारपङ्क्तेः पूर्वार्धेन संयोज्य गेयम्। एवं सति सा बृहती द्वितीया संपद्यते । 'तथा दुहान ऊधर्दिव्य'मित्यस्या द्वितीयपादलक्षणप्रग्रथनेन संपादिताया बृहत्याश्चतुर्थपादं पुनरुपादाय द्विरभ्यस्योत्तरार्धेन सह संयोज्य गाने तृतीया बृहती संपद्यते इत्येवं पठितयोरेव बृहतीविष्टारपङ्क्त्योः प्रग्रथनेन बार्हतस्तृचः संपाद्य इत्यर्थः । **तृचेति** । पूर्वत्र 'एकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीय'मिति सामान्यवचनस्य प्रग्रथनेन समर्थनेऽपीह बार्हते तृचे भवत इति विशेषेण तृचशब्दश्रवणादन्ययोरुत्पत्तिबृहत्योरागमनेनैव तृचः संपादनीयः, प्रग्रथने पृथक्त्वनिवेशिन्यास्त्रित्वसंख्याया असामञ्जस्येन विशेषवचनास्वारस्यादित्यर्थः । अनया विशेषाशङ्कयोत्थानात्संगतिरपि बोध्या । **लिङ्गेति** । षष्टिस्त्रिष्टुभो माध्यंदिनं सवनमित्येतदिह लिङ्गम् । तस्य चायमर्थः—माध्यंदिनसवने पवमानस्तोत्रमेकं चत्वारि पृष्ठानीत्येवं पञ्च स्तोत्राणि । तत्र पवमानः पञ्चदशस्तोमः पृष्ठानि सप्तदशस्तोमकानि । तथाच त्र्यशीतिस्तोत्रीयाः तासां काश्चित्पठिताः काश्चित्प्रग्रथनलब्धाः काश्चिदभ्यासलब्धाः । तत्र द्वादश ककुभः अष्टाविंशत्यक्षरास्त्रयोविंशतिर्गायत्र्यश्चतुर्विंशत्यक्षराः पञ्चचत्वारिंशद्बृहत्यः षट्त्रिंशदक्षरास्तिस्रस्त्रिष्टुभश्चत्वारिंशदक्षराः । तत्र द्वादशापि ककुभः द्वादशभिर्गायत्र्यर्धैः संयोजिताः सत्यो द्वादश त्रिष्टुभः संपद्यन्ते । एवंच त्रिपदाऽष्टौ गायत्र्यो व्यतीताः अवशिष्टाः पञ्चदश गायत्र्यस्तासां पञ्चचत्वारिंशत्पादाः तावद्भिः पादैः पञ्चचत्वारिंशद्बृहत्यः संयोजिताः पञ्चचत्वारिंशत्त्रिष्टुभः संपद्यन्ते । आम्नाताश्च तिस्र इत्येवं षष्टिस्त्रिष्टुभः संपन्नाः । इयं च षष्टिसंख्या माध्यंदिनसवनप्रकरणे पठिताया विष्टारपङ्क्तेर्बृहत्याकारप्रग्रथन एवोपपद्यते । उत्पत्तिबृहत्योरानयने तु पठितानां न्यूनत्वान्माध्यंदिनसवने पठितानामृचां श्रूयमाणा त्रिष्टुप् षष्टिसंख्यानुपपन्ना स्यादित्यस्माल्लिङ्गात्प्रग्रथनमित्यर्थः ॥ **एवंवा** ॥ **श्यावाश्वेति** । आर्भवे पवमाने श्यावाश्वमान्धीगवं च साम आनुष्टुभे तृचे गेयमित्यर्थः । **तयोरिति** । उत्तराग्रन्थे तयोः साम्नोराश्रयभूते तृचे पूर्वा 'पुरोजिती वो अन्धसे' इत्येषानुष्टुप् 'यो धारया पावकये'ति 'तं दुरोष'मिति च द्वे उत्तरे गायत्र्यावित्यर्थः। **प्रग्रथनेनेति**। 'पुरोजिती वो अन्धसे'- इत्यस्यां यथापाठं गानं कृत्वा चतुर्थं पादं पुनरुपादाय 'यो धारया पावकये'त्यनया संयुज्य गेयं तस्याश्चान्तिमं पादं पुनरु-

त्राप्यन्ययोरनुष्टुभोरागमनं पठितानामेव वा प्रग्रथनेनानुष्टुप्त्रयं संपाद्यमिति विचारः। लिङ्गान्तरप्रदर्शनार्थं तु इदं व्याख्यानान्तरं नात्र काचिदधिकाशङ्कास्ति ॥ **एवंवा** ॥ गवामयने श्रूयते 'चतुःशतमैन्द्रा बार्हताः प्रगाथा' इति । तत्र किं तिसृषु ऋक्षु गानमुत द्वयोर्द्वयोः प्रग्रथनेनेति संशये तृचप्रापिचोदकानुग्रहाय तिसृषु स्यात्। प्रग्रथने हि न समञ्जसं तृचत्वम् । असति प्रग्रथने कथं गाथवचनम् 'ऐन्द्राबार्हताः प्रगाथा' इति ऋक्प्रग्रथनाभिप्रायमिति ब्रूमः। प्रथमे तृचे गीत्वा तस्मात्तृचादेकामृचमुपादायापरे द्वे ऋचौ गृहीत्वा गीयते पुनरप्येवं तथा सति तृचगानं प्रगाथशब्दश्चोभयमनुगृहीतं भवति । नैतदेवम्। 'अन्या अन्या ऋचो भवन्ती'ति वचनान्नैकस्यामृचि द्विर्गानं संभवति तस्माद्द्वयोः प्रग्रथनम् ॥

गीतिसंपादकाक्षरविकारादीनां विकल्पाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अर्थैकत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥ २९ ॥

समुच्चेया विकल्प्या वा विभिन्ना गीतिहेतवः ॥ आद्यः प्रयोगग्रहणादर्थैकत्वाद्विकल्पनम् ॥ १२ ॥

छान्दोग्ये तलवकारादिसहस्रसामशाखागतानां गीतिप्रकाराणामेकार्थत्वाद्युगपत्प्रयोगासंभवात्तदनुरोधेन च सामवृत्तेरन्याय्यत्वात्सिद्ध एव विकल्पः सामप्रसङ्गाद्विस्पष्टीकाराय दर्शितः ॥

साम्नैव स्तवनविधानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अर्थैकत्वाद्विकल्पः स्यादृक्सामयोस्तदर्थत्वात् ॥ ३० ॥ [वचनाद्विनियोगः स्यात् ॥ ३१ ॥]

ऋक्सामाभ्यां विकल्पेन स्तुतिः साम्नैव वाग्रिमः ॥ पुरेव मैवगृङ्ङनिन्दासामप्राशस्त्यदर्शनात् ॥ १३ ॥
गानस्य नियमो नोत विद्यते वह्न्युपस्थितौ ॥ नाम्नानद्वयतोऽस्त्येव प्रकृतत्वाच्छ्रुतेरपि ॥ १४ ॥
ऐस्वर्यादि समुच्चेयं विकल्प्यं तान एव वा ॥ प्रयोगादर्थतो द्वौ नो वचनात्स्मृतिकल्पितात् ॥ १५ ॥

क्वचिद्विकृतिविशेषे कानिचिदप्राकृतानि स्तोत्राणि विहितानि तेषां च न प्रकृतितः किंचित्सा-

---

पादाय 'तं दुरोष' मित्यनया संयुज्य गेयमित्येवं प्रग्रथनेनानुष्टुप्त्रयं संपाद्यमित्यर्थः । **लिङ्गान्तरेति** । चतुर्विंशतिर्जगत्यस्तृतीयसवन एका च ककुबितीदं जगतीककुबियत्तारूपं लिङ्गं पूर्ववत्प्रग्रथन एवोपपद्यते । अपूर्वयोरनुष्टुभोरानयने उत्तराग्रन्थपठिताभिरेव ऋग्भिः संख्यासंपत्त्यभावात् पूर्ववदेव लिङ्गमिदमनुपपन्नं स्यादित्येतत्प्रदर्शनार्थमित्यर्थः । तृतीयसवने 'आर्भवपवमानस्तोत्रं सप्तदशं यज्ञायज्ञीयमेकविंश'मिति । एवं स्तोत्रद्वयस्याश्रयभूता ऋचोऽष्टत्रिंशत्तत्र षड् गायत्र्यः षडनुष्टुभस्तिस्रो जगत्यः एका उष्णिक् पञ्चदश ककुभः सप्त बृहत्यः ताश्चाक्षरगणनया चतुर्विंशतिः जगत्य एका ककुप् च संपद्यत इति द्रष्टव्यम् । लिङ्गान्तरप्रदर्शनार्थत्वादेव न पृथक्संगतिः । अत्र प्राभाकरैः पठितयानुष्टुभा पठिताभ्यां च गायत्रीभ्यां तृचगानसंपत्तेर्नात्र प्रग्रथनेन कार्यमित्येवं विशेषाशङ्कानिराकरणार्थमिदमधिकरणम् । निराकरणं त्वानुष्टुभे तृचे भवतश्त्यानुष्टुभत्वस्य पठितयोर्गायत्र्योर्गानेऽनुपपत्तेर्योन्यनुष्टुप्संबन्धमात्रेण तृचे आनुष्टुभत्वस्यैकदेशसंबन्धद्वारकत्वेन लाक्षणिकत्वात् । तस्मात्प्रग्रथनमेव कर्तव्यमित्येवमुक्तं तन्निराकरणाभिप्रायेणाह—**नात्रेति** । भाष्यकारेणान्यागमनस्यैव पूर्वपक्षितत्वेन पठितयोर्गानमिति पूर्वपक्षशङ्काया भाष्यविरुद्धत्वादिति भावः ॥ **एवंवा** ॥ **गवामयन इति** । अभिवर्ताख्यं ब्रह्मसाम प्रकृत्येति शेषः । **चतुरिति** । चतुरुत्तरशतसंख्याका इन्द्रदेवताका बृहतीछन्दस्काः प्रगाथाः द्व्यृचा इत्यर्थः । इह तिसृषु गानेपि प्रगाथसमाख्यानादिकमुपपद्यते इत्युत्थानात्संगतिः । **किमिति** । किं पठितेष्वेव प्रगाथेषु ऋक्प्रग्रथनेन तिसृषु गानमुत पादं पुनरारभत इत्यनेन पादप्रग्रथनेन द्वयोरेवेत्यर्थः । **प्रग्रथन इति** । पादप्रग्रथन इत्यर्थः । अत्र तिसृषु गानेऽपि प्रगाथसमाख्या उपपद्यत इति विशेषाशङ्कानिराकरणार्थमिदं वर्णकमित्याशयेन तच्छङ्कामवतारयितुं पृच्छति—**असतीति** । विशेषाशङ्कामाविष्कुर्वन्नुत्तरमाह—**ऋगिति** । **अन्या इति** । पादप्रग्रथने तु पादमात्र एव द्विर्गानं नतु कृत्स्नायामृचीति ऋगन्यत्वमुपपन्नमिति भावः । अत्र वर्णके सूत्रं पादप्रग्रथनपरं योज्यम् ॥

अर्थैकत्वात्० ॥ २९ ॥ **गीतिप्रकाराणामिति** । तेचाक्षरविकारो विकर्षणं अभ्यासो विरामः स्तोभ इत्येवमादयो भाष्ये उक्ताः । **तदिति** । गुणानुसारेण प्रधानावृत्तेरयुक्तत्वादित्यर्थः । **सिद्ध इति** । 'एकार्थास्तु विकल्पेरन्नि'ति द्वादशन्यायादिति भावः ॥

अर्थैकत्वाद्विकल्पः स्यात्० ॥ ३० ॥ पूर्ववदिहापि विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः । **स्तोत्राणीति** । अत्र स्तोत्रश-

धनं प्राप्नोति । प्राकृतानां गायत्ररथंतरादिसाम्नां प्राकृतीषु बहिष्पवमानादिस्तुतिषु निबद्धानामप्राकृतेषु प्राप्त्यभावात्तेन तानि साकाङ्क्षाणि । तत्रेदं श्रूयते—'यदृचा स्तुवते तदसुरा अन्ववायन् यत्साम्ना स्तुवते दसुरा नान्ववायन् य एवं विद्वान्साम्ना स्तुवीते'ति । तत्र ऋग्ग्रहणमप्रगीतऋक्परम् । प्रगीतायाः सामोपदेशेनैव सिद्धत्वात् । साम्ना ह्यक्षराभिव्यक्तिद्वारैव स्तुतिः क्रियते न साक्षात् । तेन साम्ना स्तुवीतेति सामाभिव्यक्तैर्ऋगक्षरैः स्तुवीतेत्यर्थः । एवंचेदप्रगीतपर[1]मृग्वचनं तत्र संशयः किमृचा साम्ना वा स्तोतव्यमुत साम्नैवेति । द्वयोर्वचनाद्विकल्पप्राप्तावुच्यते—साम्ने[2] उपसंहारे विस्पष्टप्रशंसावचनेन विधेयत्वावगमादृक्कीर्तनमसुरागमनिन्दया सामप्रशंसार्थं, तस्मात्साम्नास्तोतव्यम् ॥ **एवंवा** ॥ सामवेदे किंचित्प्रकृत्य 'अयं सहस्रमानवः' इतीयं प्रगीतापि पठिता अप्रगीतापि । तत्र श्रूयते 'अयं सहस्रमानव इत्येतयाहवनीयमुपतिष्ठते' इति । तत्र प्रगीतयाऽप्रगीतया वोपस्थातव्यमुत प्रगीतयैवेति विचारे विशेषाभावादनियमः । अप्रगीतायाः प्रगाणा[3]र्थः पाठः । नह्यनवधारितस्वरूपायां सुखं गानं संभवति प्रगीता त्वनन्यार्था तेन सा प्रयोजनमपेक्षमाणा क्रतुना गृह्यते उपस्थाने च विनियुज्यते एतयेति च सर्वनाम्ना परामृश्यते तस्मात्प्रगीतैव ग्राह्या ॥ **एवंवा** ॥ सामप्रसङ्गान्मन्त्राणां स्वरश्चिन्त्यते । मन्त्रा हि कचित्त्रैस्वर्येणाधीताः कचिच्चातुःस्वर्येण । तत्र कर्मसु किं त्रैस्वर्यचातुःस्वर्ययोः समुच्चयो विकल्पो वा अथोभयहानेनैकश्रुत्या प्रयोग इति संशयः ।

ब्देन गुणाभिधानमात्रं विवक्षितं यथाश्रुते प्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानस्यैव स्तोत्रशब्दाभिधेयतया तत्राप्रगीताया ऋचः साधनत्वासंभवेन पूर्वपक्षानुत्थितेरिति ध्येयम् । **तेषांचेति** । यद्यपि प्राकृतसाधनप्राप्तावपि तद्बाधनेन वैकृतऋक्सामविधिसंभवात्प्राकृतसाधनप्राप्त्यभावप्रतिपादनमनुपयुक्तं तथापीह प्रत्यक्षविध्यश्रवणादर्थवादाद्विधिः कल्पनीयः । तत्कल्पनं च स्तोत्राकाङ्क्षामुपजीव्यैवेति स्तोत्राणां प्राकृतैर्नैराकाङ्क्षाभावप्रदर्शनाय प्राकृतसाधनाभावप्रतिपादनमुपपद्यत इति ध्येयम् । **अप्राकृतेष्विति** । यूपावटास्तरणबर्हिषि बर्हिर्धर्माणामिवेति भावः । अन्ववायन् आगच्छन्नित्यर्थः । **ननु** साम्न ऋगनपेक्षस्य स्तुतिसाधनत्वाभावादृक्साम्नोर्विकल्प इति पूर्वःपक्षः । साम्नैव स्तुतिरिति सिद्धान्तश्चानुपपन्न इत्यत आह—**तत्रेति** । तथाचाप्रगीतयर्चा साम्नः विकल्पादिविचारः संभवतीति भावः । अप्रगीतपरत्वमुपपादयति—**प्रगीताया इत्यादिना । द्वयोरिति** । ननु प्रत्यक्षविध्यश्रवणात्कल्पनायामेकवाक्यतानिर्वाहार्थमेक एव विधिः कल्पयितव्य इति कथमुभयोर्वचनाद्विकल्प इतिचेत्, नैवमित्थम्, इयमृक् प्रशस्ता यदसुरा अप्यत्र वशीकृताः सन्त आगच्छन्ति । साम त्वनीदृक्त्वादप्रशस्तमित्येवं सामनिन्दासहितऋक्स्तुत्या ऋग्विधिः कल्पनीयः प्रतीयते । तथा ऋगप्रशस्ता यद्विघातका असुरा आगच्छन्ति साम त्वनीदृक्त्वात्प्रशस्तमित्येवं ऋङ्निन्दापूर्वकसामस्तुत्या सामविधिःप्रकल्पनीयः प्रतीयते । तत्र विनिगमकाभावादुभयोरपि विधिः कल्पनीयो वाक्यभेदाङ्गीकारेणेत्याशयात्, 'य एवं विद्वान्साम्ना स्तुवीते'ति तु यच्छन्दोपबन्धाद्विध्यक्षममिति विधिरवश्यं कल्पनीय इति भावः । **विस्पष्टेति** । असुराणां घातकत्वेनैव प्रसिद्धेः ऋचि निन्दा साम्नः प्रशंसा च विस्पष्टं प्रतीयत इत्यर्थः । तथाचोपसंहारे श्रवणं विस्पष्टप्रशंसा च विनिगमकमिति तस्यैव विधिः कल्प्य इति भावः । सूत्रार्थस्तु—ऋक्सामयोस्तत्परत्वात्स्तुत्यर्थत्वात् एकार्थकत्वे विकल्पः स्यादिति । यद्वा तत्परत्वात् यदृचेत्यादिवाक्यस्य स्तुत्यर्थतयोभयविधिपरत्वादिति ॥ **एवंवा** ॥ पूर्वत्र विकल्पाभावेऽपीह विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः । **विशेषाभावादिति** । प्रतीकेन प्रगीताप्रगीतयोरुभयोरपि ग्रहणाविशेषादित्यर्थः । **प्रगाणार्थ इति** । अप्रगीतायाः संहिताग्रन्थे पठितत्वेन प्रगाणार्थ एव पाठः संहिताग्रन्थस्य ऋक्स्वरूपावधारणद्वारा प्रगाणार्थत्वादन्यथाऽदृष्टार्थत्वापातादिति भावः । तदेवोपपादयति—**नहीति । उपस्थान इति** । अनन्यप्रयोजनाप्रगीतैव प्रतीकेन प्रयुज्यत इत्यर्थः । **सर्वनाम्नेति** । अप्रगीतायाः पाठः प्रगाणार्थ इत्यनन्यार्थसंनिधानमादाय प्रगीतैव संनिहितार्थकसर्वनाम्ना परामृश्यत इत्यर्थः । इदंचापाततः । 'अयं सहस्रमानव'इत्येतयेति निर्देशस्य पाठसंनिधानानपेक्षणात्, किंतु प्रतीकोपादानकृतसंनिधानमपेक्ष्यम् । तच्च प्रगीताप्रगीतयोः साधारणमिति तस्या अपि सर्वनामनिर्देशार्हत्वादिति ध्येयम् ॥ **एवंवा** ॥ **क्वचिदिति** । उदात्तानुदात्तस्वरितलक्षणैस्त्रिभिः स्वरैः क्वचिच्छाखायां मन्त्राः पठ्यन्ते । क्वचित्तु प्रचयेन सह चतुर्भिरित्यर्थः । **समुच्चय इति**।

---

१ मृक्पदं. २ साम्नां. ३ र्थ एव पाठः.

तत्र समुच्चय इत्युपक्रममात्रं गीत्युपायवन्निरस्तत्वात्तद्वदेवतु विकल्प इति पूर्वः पक्षः । 'तानो यज्ञकर्मणी'ति स्मृत्यनुमिताद्वचनादैकश्रुत्यम् । अर्थाववगमार्थं तु स्वराध्ययनम् । स्वरविशेषाधीनत्वादर्थविशेषाणां'बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपद'मित्यादिवचनात्तस्मात्तानेन प्रयोगः ॥

उत्तरावर्णवशेन गानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

सामप्रदेशे विकारस्तदपेक्षः स्याच्छास्त्रकृतत्वात् ॥ ३२ ॥ [वर्णे तु बादरिर्यथाद्रव्यं द्रव्यव्यतिरेकात् ॥ ३३ ॥]

आयीभावो योनिवशादुत्तरावशतोऽथ वा ॥ गीत्यर्थत्वादादिमोऽन्त्यो वर्णाभिव्यञ्जकत्वतः ॥ १६ ॥

उपोद्घातं समाप्य प्रकृतमिदानीं साम्नामूहं चिन्तयति 'रथंतरमुत्तरयोर्गायती'त्यादिभिः । ऋगन्तरे गीयमानानि सामानि किमूहितव्यानि नेति । यदि योनिवर्णवशेन गानं यस्मिन् प्रदेशे योनावायीभावस्तस्मिन्नेवासत्यपि संध्यक्षरे उत्तरयोरायीभावस्ततो नोहः । अथ तूत्तरावर्णवशेन गाने यस्मिन्प्रदेशे संध्यक्षरवशेनायीभावो योनौ ततः प्रदेशान्तरे यत्र संध्यक्षरं तत्रायीभावस्तत ऊहः । किं प्राप्तम् । योनिवर्णवशेन । कुतः । योनावेकारं निवर्त्याकार ईकारश्चोच्चारितः तत उत्तरयोरपि तद्भागपतितं वर्णं निवर्त्याकारेकारावुच्चार्यौ । किंच नात्र कार्यमुखेन साम्नः प्राप्तिः रथंतरादिस्वरू-

सर्वशाखाप्रत्ययन्यायेन समुच्चय इत्युपक्रममात्रमित्यर्थः । **गीत्युपायवदिति** । यथा गीत्युपायानां दृष्टार्थतया सर्वशाखाप्रत्ययन्यायं बाधित्वा विकल्पः एवमिहापि त्रैस्वर्यादीनामक्षराभिव्यक्त्यर्थत्वादेकेनैव तत्सिद्धेर्विकल्प एवेत्यर्थः । **तान इति** । एकश्रुतस्येयं पूर्वाचार्यसंज्ञा । स्मृत्यनुमितादित्यनेन स्वाध्यायविधिना स्वरोपेतमध्ययनं विधीयते स्वराध्ययनस्य तत्स्वरविशिष्टानामेव मन्त्राणां कर्माङ्गत्वसिद्धिः प्रयोजनम् । अन्यथा स्वराध्ययनस्यानर्थक्यापत्तेस्ततः श्रुतिबलेन 'तानो यज्ञकर्मणी'ति स्मृतेर्बाधितत्वात्तस्याः श्रुत्यनुमानासमर्थतया न प्रामाण्यमिति शङ्कां निराकरोति । अयंभावः—न साक्षात्स्वरविशिष्टतया मन्त्राणां कर्माङ्गत्वबोधिका श्रुतिरस्ति येन तद्विरोधे स्मृतिर्बाधिता भवेत् किंतु स्वराध्ययनविधिमुपजीव्य न्यायबलात्स्वरविशिष्टानां कर्माङ्गत्वम् । न्यायश्च स्मृतितो दुर्बल इति निष्प्रत्यूहं वेदानुमानमिति । किमर्थं तर्हि स्वराध्ययनं तत्राह—**अर्थेति** । ब्राह्मणभागस्य कर्माङ्गत्वाभावेन तदंशे स्वराध्ययनस्यार्थज्ञानार्थत्वस्यावश्यवक्तव्यतया तद्वदेव मन्त्रांशेऽप्यर्थज्ञानार्थत्वमित्यर्थः । **बहुव्रीहाविति** । बहुव्रीहौ समासे पूर्वपदं प्रकृतिस्वरं भवति पूर्वपदे यः स्वरः स एवावशिष्यते नतु समासान्तोदात्तत्वमित्यर्थः । यथा स्थूलपृषतीमित्यादौ पूर्वपदस्य स्थूलशब्दस्यान्तोदात्तत्वलक्षणं प्रकृतिस्वरं दृष्ट्वा बहुव्रीहिनिश्चयः । अयं चैकश्रुतिविधिर्जपमन्त्रादिव्यतिरिक्तविषयः । 'यज्ञकर्मण्यजपन्यूङ्खसाम'स्विति पाणिनिस्मृतेः । जपादौ तु चातुःस्वर्येण त्रैस्वर्येण वा प्रयोगः । एवंच जपमन्त्रादिव्यतिरिक्तेषु करणमन्त्रादिरूपेषु 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'त्यादिष्वाध्वर्ययाजमानेष्वप्याधुनिकानां याज्ञिकानां चातुःस्वर्येण प्रयोगे मूलं मृग्यम् । अस्मिन्वर्णके सूत्रे ऋक्सामशब्दः चातुःस्वर्यादौ कथंचिन्नेयः ॥

सामप्रदेशे विकारः० ॥ ३२ ॥ संगतिमाह—**उपोद्घातमिति** । आम्नातादन्यदित्यारभ्य प्रकान्तमिति शेषः । **इदानीमिति** । प्राप्तावसरत्वादिति भावः । **इत्यादिभिरिति** । अतिदेशवचनैरिति शेषः । अत्र किं योनिवर्णवशेन गानमुतोत्तरावर्णवशेनेति तदर्थसंशयं मनसि निधाय फलफलिभावमाह—**यदीति** । योनिवर्णवशेन गानमित्यस्य विवरणं **यस्मिन्निति** । यत्संख्याक्षरप्रदेश इत्यर्थः । **नोह इति** । योनौ यथा साम गीतं तथैवोत्तरयोरपि गानेन विकाराभावादिति भावः । उत्तरावर्णवशेन गानमित्यस्य विवरणं **यस्मिन्निति** । योनौ यत्र चतुर्थं संध्यक्षरं उत्तरायां च द्वादशं तत्र संध्यक्षरवशेन द्वादश एवायीभावो नतु चतुर्थ इत्यर्थः । **ऊह इति** । प्रदेशान्तरे आयीभावकरणेन योनिगानापेक्षया विकारसद्भावादिति भावः । **निवर्त्येति** । तथाच योनौ विद्यमानस्यैकारस्याभिव्यक्त्यर्थमायीभावो न कृतः किं त्वेकारं निवर्त्यापूर्वं आयीभावः सामाङ्गतयोपात्त इत्युत्तरयोरपि योनौ यत्क्रमपठित एकारस्तत्क्रमपठितमक्षरमेकारव्यतिरिक्तमपि निवर्त्यायीभावः कर्तव्यस्तस्मान्नोह इत्यर्थः । **ननु** योनावेकारं निवर्त्यापूर्वं आयीभावः सामार्थतया कृत इत्ययुक्तं, कर्मं वा विधिलक्षणमित्यत्र साम्नामृगक्षराभिव्यञ्जकत्वस्योक्तत्वेन योनिगतस्यैवैकारस्यायीभावेनाभिव्यक्तिरिति वक्तव्यत्वात् । तथाचोत्तरयोरपि यत्रैकारस्तत्रैवायीभावः कर्तव्योऽन्यथैकाराभिव्यक्त्यसंभवात् तथाच सिद्ध्यत्यूह इत्यस्वरसादाह—**किंचेति** । अस्तु योनौ साम्न उक्तरीत्याऽक्षराभिव्यञ्जकत्वं तथाप्युत्तरयोर्योनिवद्गातव्यमित्यतिदेशाभावेन सौर्ये आग्नेयोपकारवदिह ऋगक्षराभिव्यक्तिरूपस्योपकारस्य नातिदेशो येन संध्यक्षरवशेन गानं स्यात् किंतु यद्योन्यां तदुत्तरयोरिति स्वरू-

१ विचारयति रथंतरयोर्गायतीत्यादिभिः. २ योनावायीभावो.

पस्यैवातिदेशात्तेन दशमाद्यपूर्वपक्षन्यायेन सामस्वरूपमुत्तरयोः प्रापितमविकृतस्वरूपमेव सत्प्राकृतमप्राकृतं दृष्टमदृष्टं वा कार्यं कुर्यात्तस्मान्नोहः साम्नामिति प्राप्ते ब्रूमः—यदि ह्येकारं लुप्त्वाऽवर्णेवर्णावुच्चारितौ ततो भवेत् यथात्र भवानाह। न त्वेतत्। किं तर्हि एकारो नाम न वर्णान्तरं, अवर्णेवर्णौ संहतावेकभावमापन्नावायीभावेन विश्लेषितौ दर्शितौ प्रत्यक्षं ह्यवर्णेवर्णावेकारे प्रत्यभिज्ञाप्येते, तस्मादुत्तरयोरप्येकार एव यत्र तत्रस्थोप्यायीभावेन विश्लेषणीयः। एवमृगक्षराभिव्यक्त्या स्तोत्रं साम्ना संपाद्यते नान्यथा। यद्यपिच सामस्वरूपस्यातिदेशस्तथापि स्तोत्रसाधनतयाऽतिदिश्यते। 'एकं साम त्रिचे क्रियते स्तोत्रीया'मिति वचनात्। स्तोत्रसाधनता चाक्षराभिव्यक्तिद्वारा। नच संध्यक्षरादन्यस्यायीभावः क्रियमाणोऽक्षराभिव्यक्तिं करोति एवं सर्वत्र। तस्माद्योनिवर्णवशेन गानादस्त्यूहः साम्नाम्॥

उत्तरयोः स्तोभातिदेशाधिकरणम्॥ १०॥

स्तोभस्यैके द्रव्यान्तरे निवृत्तिमृग्वत्॥ ३४॥ [सर्वातिदेशस्तु सामान्याल्लोकवद्विकारः स्यात्॥३५॥ अन्वयं चापि दर्शयति॥३६॥ निवृत्तिर्वाऽर्थलोपात्॥३७॥ अन्वयो वाऽर्थवादः स्यात्॥ ३८॥]

स्तोभा नोत प्रदिश्यन्ते नागीतित्वेन वर्णवत्॥ स्वरादिवत्प्रदिश्यन्ते गीतिकालोपयोगतः॥ १७॥

सामातिदेशे किं स्तोभानामतिदेशोऽस्ति नेति संशये सामभ्योऽभिन्नत्वात्स्तोभानामृगक्षराणामिव नातिदेशः। भिन्नानामपि गीतिकालपरिच्छेदेन[1] सामाङ्गत्वात्तदतिदेशादेवातिदेशः। सामानि

पमात्रस्यैवातिदेशस्तस्य च स्वरूपस्याविकृतस्यानुष्ठाने यदि क्वचिदक्षराभिव्यक्तिर्न लभ्यते तदा तदंशेऽदृष्टमेव द्वारं स्यात्तश्च नोह इत्यर्थः। कर्म वा विधिलक्षणमित्यधिकरणोक्तं संस्कारकर्मत्वमपि वर्णलोपस्थले स्तोभादौ चाक्षराभिव्यक्तिरूपसंस्कारासंभवेन तदितरविषय इव योनिविषयतयापि संकोच्यमिति न तद्विरोधोपीति भावः। **दशमाद्येति**। सौर्यादौ कथंभावाकाङ्क्षाबलादुपकारातिदेश इति दशमाद्यसिद्धान्तन्यायस्यात्राप्रसरात्स्वरूपेण पदार्थानामतिदेश इति तदीयपूर्वपक्षन्याय एव प्रवर्तत इत्याशयः। **किं तर्हीति**। यद्येकारोनाम वर्णान्तरं भवेत्तदा तस्य लोपशङ्का स्यात्, नत्वेतदस्ति अवर्णेवर्णयोरेव प्रत्यभिज्ञायमानत्वेनावर्णेवर्णसमाहाररूपत्वात्तस्य। तथाच गानवशात्तयोर्विश्लेष एवायीभावो नापूर्ववर्णागम इत्युत्तरयोरपि यत्रैकारस्तत्रैवायीभावो नान्यत्रेत्यर्थः। नच महाभाष्ये संध्यक्षराणां वर्णान्तरत्वं साधितमित्ययुक्तमिदमिति वाच्यम्। वर्णान्तरत्वेऽपि अवर्णेवर्णसदृशावयवत्वाभ्युपगमादायीभावेनैकारे प्रत्यभिज्ञायमानयोरवर्णेवर्णसदृशावयवयोरभिव्यक्तिद्वारा एकाराभिव्यक्तिपरत्वेनास्य ग्रन्थस्योपपत्तेरविरोधात्। एवंच न वर्णान्तरं न निरवयववर्णान्तरमित्येवं योज्यम्। **एवमिति**। उत्तरयोर्यदि यत्रतत्रस्थेऽप्येकारे आयीभावस्तदाक्षराभिव्यञ्जकत्वेन साम्नः स्तुतिसाधनतोपपद्यते। अन्यथाऽदृष्टार्थत्वापातात्। तथाच दृष्टार्थत्वाय यद्योन्यामिति शास्त्रस्य यथा योनिः साम्नाऽभिव्यक्ता तथोत्तरे अप्यभिव्यञ्जनीये इत्युपकारातिदेशकत्वमेव वक्तव्यमित्यर्थः। अभ्युपगमवादेनाह—**यद्यपीति**। अस्य वचनस्य स्वरूपेणातिदेशकत्वेऽपि न ऋक्स्वरूपमात्रे साम्नः पर्यवसानं किंतु तद्द्वारा स्तोत्रे स्तोत्रीयमिति वचनात्। स्तोत्रसाधनता चाक्षराभिव्यक्तिद्वारैवेत्यस्मिन्नपि पक्षे सिद्ध्यत्यूह इत्यर्थः। संध्यक्षरवशेन गाने योनौ क्लृप्तक्रमात्कर्मान्तरापत्त्या प्रसक्तः क्रमभेदोऽपि न दोषः प्रधानभूतऋगक्षरसंस्कारानुरोधेनाङ्गभूतक्रमबाधस्य न्याय्यत्वादित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति**। सूत्रार्थस्तु—सामातिदेश आयीभावादिलक्षणो विकारो योन्यपेक्षः स्यात्तस्य यद्योन्यामित्याद्यतिदेशशास्त्रकृतत्वादिति॥

स्तोभस्यैके द्रव्यान्तरे०॥ ३४॥ यदि ऋगक्षरादिव्यक्तिरूपोपकारमुखेन सामातिदेशस्तर्हि स्तोभानामृगक्षराभिव्यक्तावनुपयोगात्तेषामनतिदेश इत्युत्थितेः संगतिः। **नेति**। चिन्त्यत इति शेषः। **सामभ्य इति**। 'रथंतरमुत्तरयो'रित्यादौ रथंतरादिशब्दवाच्यस्य गीतिमात्रस्यातिदेशो नतु तदवाच्यतया ततो भिन्नानां स्तोभानामृगक्षराणामिवेत्यर्थः। भिन्नत्वेन रथंतरादिशब्दवाच्यत्वबलादतिदेशाभावेऽपि रथंतरादिशब्दवाच्यगीत्यङ्गतया प्रधानभूतगीत्यतिदेशादेव तदतिदेश इति सिद्धान्तमाह—**भिन्नानामपीति**। **गीतीति**। गीतेरधिकतया ऋगक्षराण्यभिव्यज्यावशिष्टो यो गीत्यंशस्तत्कालपरिच्छेदकतया ऋगक्षरानभिव्याप्तगीतेराश्रयतया तन्निर्वर्तकतयेति यावत्। **नन्वेवं** स्तोभानामृगक्षरानभिव्यञ्जकसा-

[1] परिच्छेदकत्वेन.

हि योनौ येनांशेनाक्षराण्यभिव्यञ्जन्ति तेन दृष्टमेव स्तुतेरुपकारं कुर्वन्ति । स्तोभाक्षराभिव्यक्तिनिर्वर्त्येन त्वंशेन स्तुत्यौपयिकमेवादृष्टं कुर्वन्ति । तद्यदि स्तोभा नातिदिश्येरन् तन्निर्वर्त्यस्य गीत्यंशस्य लोपात्तत्कृतोपकारस्य हान्या वैगुण्यं स्यात्तस्मादतिदिश्येरन् । ऋगक्षराणां तु प्रधानत्वान्न सामवशादतिदेशः ॥

स्तोभलक्षणाधिकरणम् ॥ ११ ॥

अधिकं च विवर्णं च जैमिनिः स्तोभशब्दत्वात् ॥ ३९ ॥

स्तोभस्य लक्षणं नास्ति किंवास्ति न विवर्णता ॥ आधिक्यमप्यतिव्याप्तं विशिष्टं लक्षणं भवेत् ॥ १८ ॥

प्रसंगात्स्तोभलक्षणमुच्यते यदृगक्षरेभ्योऽधिकं विवर्णं च तत्स्तोभशब्देनोच्यते ॥

नीवारादिषु प्रोक्षणावघातानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

धर्मस्यार्थकृतत्वाद् द्रव्यगुणविकारव्यतिक्रमप्रतिषेधे चोदनानुबन्धः समवायात् ॥ ४० ॥

न स्युः स्युर्वात्र नीवारा व्रीहिस्थानेऽमितेर्नहि ॥ विकारतद्धिताते स्युः प्रोक्षणादिरतो भवेत् ॥ १९ ॥
मध्वाशनखपूतत्वपरिधीरापदेष्वपि ॥ ये धर्माः षडहादीनां ते कार्याः स्थानपाततः ॥ २० ॥

प्रकृतौ[2] व्रीह्यादिषु श्रुताः प्रोक्षणावघातादयो न तत्स्वरूपप्रयुक्तास्तन्मात्रपर्यवसायिनः किंतु 'व्रीहिभिर्यजेते' त्यादिविहितसाधनविशेषद्वारेणापूर्वभावनार्थाः । तथाहि 'आग्नेयोऽष्टाकपाल'इति पुरोडाशद्रव्यकोऽग्निदेवत्यो यागो विहितः, तदनुवादेन व्रीहयो विहिताः पुरोडाशप्रकृतित्वं प्रति-

---

मभागनिर्वर्तकतया उपकारकत्वेऽपि ऋगक्षराभिव्यञ्जकांशे उपकारकत्वाभावेन कथमतिदेशः ऋगक्षरानभिव्यञ्जकसामभागस्यैवार्थलोपेनानतिदेशादित्यत आह—**सामानीति** । स्तोभनिर्वर्त्यसामभागस्य ऋगक्षरानभिव्यञ्जकतया दृष्टद्वारा स्तुत्युपकारकत्वाभावेप्यदृष्टद्वारा स्तुत्युपकारकत्वं योनौ क्लृप्तमुत्तरयोरपि स्तोभनिर्वर्त्यसामभागानतिदेशे तत्साध्यादृष्टवैकल्येन स्तुतेर्वैगुण्यं स्यादत ऋगक्षरानभिव्यञ्जकस्यापि स्तोभगीत्यंशस्यादृष्टरूपस्तुत्युपकारार्थमतिदेशे सिद्धे तन्निर्वर्तकतया स्तोभानामप्यतिदेश आवश्यक इत्यर्थः । ऋगक्षराणां तु सामापेक्षया प्राधान्यान्न सामातिदेशेनातिदेश इति दृष्टान्तवैषम्यमाह—**ऋगिति** । सूत्रार्थस्तु—स्तोभानामृगन्तरे निवृत्तिमृगक्षरवदेक आचार्या ब्रुवत इति ॥

अधिकं च विवर्णं च० ॥ ३९ ॥ **विवर्णमिति** । विपरीतवर्णं ऋक्पाठदशायामविद्यमानवर्णमित्यर्थः । विवर्णत्वमात्रे कृते 'अग्नआयाही'त्यादौ अकारस्थाने निवेश्यौग्नायीति गीयमाने ओकारादौ विकारेऽतिव्याप्तिरत उक्तं **ऋगक्षरेभ्योऽधिकमिति** । तावत्युक्तेर्हर्यश्वाद्रिरित्यत्र श्वाद्रिः श्वाद्रिरित्यभ्यासेऽतिव्याप्तिरत उक्तं **विवर्णमिति** । नचाभ्यासस्यापि ऋगक्षरतया ततोऽधिकत्वाभावाद्विवर्णपदं व्यर्थमिति वाच्यम् । अर्थाभिधानौपयिकेभ्योऽधिकस्यैव ऋगक्षराधिकपदेन विवक्षितत्वात् । ऋक्त्वस्य तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्थेत्यर्थाभिधानघटितत्वेन प्रथमोपस्थित्यर्थाभिधायकत्वस्यैव लाघवेन ऋक्पदेन विवक्षितत्वात्तावतैवातिप्रसङ्गपरिहारे पादव्यवस्थाघटितऋक्त्वस्यानुपयोगाद्वस्तुगत्या प्रकृतेऽर्थाभिधायकत्वमृगक्षराणामेवेत्याशयेन ग्रन्थे ऋगक्षरेभ्य इत्युक्तम् । अतएव सूत्रेऽधिकमित्येवोक्तमिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—अधिकं च विवर्णं च यत्स स्तोभ इति जैमिनिर्मन्यते लोके देवदत्तेन वाक्यं विप्लावयता बहुस्तोभं कथितमित्यादावर्थाभिधानानुपयुक्ते च विपरीतशब्दभूते स्तोभव्यवहारादिति ॥

धर्मस्यार्थकृतत्वात्० ॥ ४० ॥ अत्र भाष्ये नीवारेषु व्रीहिधर्मा भवन्ति न भवन्तीति विचारः कृतः स तु फलाभिप्रायेण । अधिकरणं तु नीवारादेः व्रीह्यादिस्थानापत्तिविचारात्मकम् । सिद्धायां स्थानापत्तौ धर्माः न व्रीह्यादिस्वरूपप्रयुक्ताः किंत्वपूर्वसाधनविशेषप्रयुक्ता नीवारादिष्वपि व्रीह्यादिस्थानापन्नेषु तत्साधनरूपसद्भावात्कर्तव्या एव धर्मा इत्यविचारितसिद्धत्वात् धर्मप्राप्तिपरत्वेऽधिकरणानर्थक्यप्रसङ्गादित्याशयेनाविचारितसिद्धत्वमेवोपपादयति—**प्रकृताविव्यादि** । नन्वस्त्वाग्नेयवाक्ये यागविधिस्तथापि न तत्र यागे व्रीहिविधिः संभवति उत्पत्तिशिष्टपुरोडाशावरोधात्, किंतु व्रीहिवाक्ये विशिष्टविधिरेव युक्तस्तथाच कथमाग्नेयधर्मत्वं व्रीहितद्धर्माणामित्यत आह—**तदनुवादेनेति** । उत्पत्तिशिष्टपुरोडाशाव-

---

१ च किंचित्तत्स्तोभ. २ प्रकृतिषु.

पद्यन्ते। तदयमर्थः—व्रीहिभिः पुरोडाशं कृत्वा तेन यजेतेति। ततः पुनराह यैर्यजेत तान्व्रीहीन्प्रोक्षति अवहन्तीति। ततश्च सर्वैरुपसंह्रियमाणैरयमर्थः संपद्यते—प्रोक्षणसंस्कृतैरवघातवितुषीकृतैश्च व्रीहिभिः पुरोडाशं कृत्वा तेन यजेतेति। अयमेव वाक्यार्थः पारमार्थिकः। व्रीह्यादिवाक्यार्थो अस्यैवोपायभूताः पदार्थस्थानीयाः। एवंचेदाग्नेयादिभावनायाः शेषभूतः प्रोक्षणादीत्थंभावस्तद्विकारेष्वतिदेशेन नीयते। तत्र नैवारे चरौ पुरोडाशस्थाने चरोर्निवेशाद्व्रीहिस्थाने च नीवारनिवेशादितरस्य समस्तस्य यथातिदेशमवस्थानान्नैवारं चरुं निर्वपेदाग्नेयवदित्यस्य श्रुतानुमितैकदेशनिष्पन्नस्य नैवारचरुविधेरयमर्थो भवति—प्रोक्षितैरवघातवितुषीकृतैर्नीवारैश्चरुं कृत्वा तेन यजेतेति। तेन व्रीह्यादिस्थानापन्नेषु नीवारादिषु सिद्ध ऊहः स्थानापत्तिस्तु कथमवगम्यते इदमस्य प्राकृतस्य कार्ये वर्तते इदमस्येति। तत्प्रदर्शनार्थमिदमधिकरणम्। तत्र पूर्वपक्षवादी नीवारमध्वशननखपरिधीरापदानां व्रीहिषडहोलूखलमुसलयूपगिरापदस्थानापत्तौ प्रमाणमपश्यन् न तेषु तद्धर्मा भवन्तीति मन्यते। सिद्धान्तस्तु नीवाराणां तावत्प्रत्यक्षमेव व्रीहिकार्ये तण्डुलनिर्वृत्तौ सामर्थ्ये सामर्थ्यानुसारी च शब्द इति नैवार इति तद्धितो विकारार्थ इति निश्चीयते चरुश्च देवतासंयोगात्पुरोडाशस्थानापन्न इति तत्प्रकृतिभूता नीवारा व्रीहिस्थानापन्ना भवन्ति तथा मध्वशनं षडहाभावे तत्कार्यस्य साधनापेक्षायां विधीयमानं कार्यापेक्षं सत्षडहकार्यमेवावलम्बते। इदं च षडहाभावे मध्वशनं विधीयते इति कृत्वाचिन्तितम्। तेनाभावे विधिरपि कार्यापत्तौ प्रमाणम्। तथा नैर्ऋत-

---

रुद्धेपि प्रकृतिद्रव्यविधिसंभवात् व्रीहिमात्रविधिसंभवे विशिष्टविधिगौरवमन्याय्यमिति भावः। **नन्वेवं** पुरोडाश एव साधनत्वं स्यान्न यागेऽत आह—**तदयमिति**। यजेतेति यागानुवादेनैव विधानान्न पुरोडाशमात्रे पर्यवसानं किंतु तद्द्वारा याग एवेत्यर्थः। संस्कारस्य साधनविशेषप्रयुक्तत्वाय तद्वाक्यार्थमभिनयन्नाह—**ततः पुनरिति**। ननु संस्काराणां साधनरूपार्थत्वे एकेनैव व्रीहिषु तद्रूपसिद्धेरितरवैयर्थ्यमत आह—**ततश्च सर्वैरिति**। संहितानामेव साधनरूपापत्तिप्रयोजकत्वान्नैकस्यापि वैयर्थ्यमित्यर्थः। **ननु** प्रोक्षणादिसंस्कृतैर्व्रीहिभिर्यजेतेत्ययुक्तं, व्रीहिभिर्यजेतेति तन्मात्रस्यैव साधनत्वावगमात्तथासंस्कारवाक्येष्वपि एकस्यैव साधनरूपे निरपेक्षप्रयोजकत्वावगमात् संहतानां साधनरूपापत्तिप्रयोजकत्वमित्यप्ययुक्तमित्यत आह—**अयमेवेति**। प्रकरणबलेन संस्कारवाक्यानां व्रीहिवाक्येनैकवाक्यतायामयमेव वाक्यार्थः। **पारमार्थिक इति**। उभयमुपपन्नमिति भावः। फलफलिभावमाह—**एवंचेदिति**। निवेशादित्यनन्तरं व्रीहीणां नीवारैः पुरोडाशस्य चरुणा च निवृत्तिरिति शेषः। **सिद्ध इति**। ततश्चाविचारितसिद्धत्वान्न तदर्थमिदमधिकरणमिति भावः। तत्स्थानापत्तिसिद्ध्यर्थमेवेदमित्याह—**स्थानेति**। **पूर्वेति**। 'नैवारश्चरु'रिति वाक्ये व्रीहिकार्यस्थानापत्तिबोधकशब्दाभावान्न नीवाराणां तत्स्थानापत्तिस्तद्धितस्य संबन्धसामान्येऽप्युपपत्तेः। षडहे संस्थिते मध्वाशयेद्घृतंवेति द्वादशाहगतवाक्येऽपि मध्वशनं षडहस्थानापन्नमित्यत्र न किंचित्प्रमाणं, तथा राजसूयगते नैर्ऋतं चरुं नखावपूतानामित्यत्रापि सौमिकचातुर्मास्यगते परिधौ पशुं नियुञ्जीतेत्यत्रापि दार्ढ्यातिशयार्थमप्राकृतनियोजनस्य परिधिविशिष्टस्य विधानोपपत्तेर्न परिधेर्यूपस्थानापत्तिः। इरापदस्यापि गिरापदस्थानापत्तिं विनापि स्वातन्त्र्येण पृथग्गानार्थत्वसंभवान्न तत्स्थानापत्तिरित्यर्थः। **विकारार्थ इति**। संबन्धसामान्यसाधारणस्य तद्धितस्य विकारार्थकत्वनिश्चयः प्रत्यक्षाधीन इति प्रत्यक्षमेव नीवाराणां व्रीहिस्थानापत्तौ प्रमाणमित्यर्थः। **ननु** नीवाराणां चरुप्रकृतित्वेऽपि न व्रीहिस्थानापत्तिश्चरोः व्रीहिकार्यत्वाभावेन नीवाराणां व्रीहिकार्यकरत्वाभावादित्यत आह—**चरुरिति**। देवतासंयोगेन चरोर्यागीयहविष्ट्वावगमात्तत्प्रकृतिभूतानां नीवाराणां हविःप्रकृतिव्रीहिकार्यापन्नत्वं युक्तमित्यर्थः। अत्र चरोः पुरोडाशस्थानापत्तौ प्रत्यक्षवचनं प्रमाणं, चरोर्हविष्ट्वेन विधानान्नीवाराणां व्रीहिस्थानापत्तौ तु प्रत्यक्षमेव प्रमाणमिति विवेकः। **तथेति**। मध्वशनस्य कार्यापेक्षत्वात्षडहकार्यस्य साधनापेक्षत्वाच्च परस्परसंबन्ध इत्यर्थः। **ननु** मध्वशनस्य षडहकार्ये विधाने तस्यापि फलार्थत्वापत्त्या द्वादशाहेन प्रजाकाममिति वाक्यविरोधः स्यात्, द्वादशाहशब्देन द्वादशसोमयागानामेव फलार्थत्वावगमात्। तथाच षडहे संस्थिते तत्कर्तृसंस्कारतया षडहाङ्गत्वेनैव मध्वशनविधानान्न तत्स्थानापत्तिरित्यत आह—**इदं चेति**। षडहाभावे विधानेऽपि नात्र प्रत्यक्षवचनं स्थानापत्तौ प्रमाणं, साक्षात्तत्कार्योद्देशेन विधानाभावात् किंत्वभावविधिबलात्कल्पितवचनेनेत्याशयेन पृथङ्निर्दिशति—**तेनेति**। **किमिति**।

श्रुतेर्नखावपूतानामिति किं नखैरवदलनमन्यत्तुषविमोचनादतो नखानामुलूखलमुसलकार्यापत्तिः । परिधौ पशुं नियुंजीतेति तु विस्पष्टमेव यूपकार्ये नियोजने परिधिर्विधीयते तथा यत्प्रतिषिध्य यद्विधीयते 'न गिरा गिरेति ब्रूयादैरं कृत्वोद्गेयमि'ति तस्यापि तत्कार्यापत्तिः । गिरापदेपि हि निवृत्ते तत्कार्यसाधनमपेक्षते इरापदमपि विधीयमानं कार्यापेक्षं गिरापदकार्येण साधनापेक्षेण संबध्यते इति गिरापदस्थानापन्नमिरापदं तत्संस्कारिकां गीतिं लभते ॥

परिधौ यूपधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १३ ॥

तदुत्पत्तेस्तु निवृत्तिस्तत्कृतत्वात्स्यात् ॥ ४१ ॥ [आवेश्येरन्वार्थवत्त्वात्संस्कारस्य तदर्थत्वात् ॥ ४२ ॥ आख्या चैवं तदावेशाद्विकृतौ स्यादपूर्वत्वात् ॥ ४३ ॥]

न यूपधर्माः परिधौ सन्ति वान्यार्थजत्वतः ॥ नाविरोधादङ्गनाद्याः स्युर्नियोजनसाधने ॥ २१ ॥

परिधौ पुनराक्षेपः—नीवारादयो हि कार्यार्थतया विधीयमाना युक्तं यत्कार्यार्थान्व्रीहिधर्मान् लभन्ते, परिधिः पुनरग्निपरिधानार्थेनोत्पन्नो न नियोजनार्थेन, परिधानार्थ एव तु तस्मिन्वचनात्पशुर्नियुज्यते । प्रकृतौ च कार्यार्था धर्मास्तच्छेषभूते साधनेऽनुष्ठिता नाशेषभूते परिधौ भवितुमर्हन्ति । यूपोत्पत्त्यर्थाश्च परिव्याणादयो न चेह यूपोऽस्ति । अयूप एव हि परिधौ पशुर्बध्यते तेनार्थलोपादपि न परिधौ खलेवाल्यामिव यूपधर्माः कर्तव्या इति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि परिधानार्थेन परिधिरुत्पादितस्तथापि नियोजने विनियोगात्पुरोडाशकपालस्येव तुषोपवापशेषत्वमस्येव । यद्यपि तादर्थ्यं नास्ति तथापि नियोजनसाधनत्वात्साधननिवेशिनो धर्मान् लभेतैव । नहि तादर्थ्यप्रयुक्ता

तुषविमोचनादन्यन्नखावदलनं किंतु तुषविमोचनार्थव्यापार एव नखावदलनमित्यर्थः । **अत इति** । यद्यपि नखावदलनस्योलूखलमुसलकार्यरूपावहननार्थत्वं न प्रत्यक्षेणावगम्यते प्रत्यक्षेण नखनिर्भेदनावहननयोर्भेदस्यैवावगमात्तथाप्यवहननातुषविमोकं दृष्ट्वाऽवहननत्वेन नावहननार्थतोऽलूखलमुसलयोः किंतु यया क्रियया तुषविमोको भवति तदङ्गमुलूखलमुसलमिति नखावदलनस्यापि तुषविमोकार्थत्वान्नूनमुलूखलमुसलकार्ये वर्तन्ते नखा इत्यनुमानमेव तत्स्थानापत्तौ प्रमाणमिति भावः । **परिधाविति** । विशिष्टविधिगौरवादिति भावः । **विस्पष्टमिति** । तथाच प्रत्यक्षमेवात्र वचनं स्थानापत्तौ प्रमाणमित्यर्थः । **तथेति** । अत्र साक्षात् गिरापदकार्ये विधानाभावात् गिरापदं निषिध्येरापदविधाने गिरापदकार्यस्यापेक्षामवलम्ब्य तत्कार्यापत्तिरिरापदस्येति प्रत्यक्षवचनावगतनिवृत्त्यनुमितशब्द एवात्र प्रमाणमित्यर्थः । गिरापदनिषेधानुवादबलात्तत्स्थान एवेरापदविधिः । तथाच यथा नान्योन्याश्रयदोषस्तथा पूर्वपादे प्रतिपादितमस्माभिः । अत्र प्रत्यक्षमनुमानं प्रत्यक्षवचनं प्रत्यक्षवचनावगतनिवृत्त्यनुमितशब्द अभावविधिश्चेति पञ्च स्थानापत्तौ प्रमाणान्यवगम्यन्ते । तन्त्ररत्ने तु षडहे संस्थित इत्यत्र संस्थया प्रतिषेधो लक्ष्यते प्रतिषेधेन च षडहकार्यं लक्ष्यते तत्र च लक्षिते मध्वशनविधिरित्युक्तं तत्र लक्ष्यत इत्यस्यानुमीयत इत्यर्थकत्वमाश्रित्याप्पयदीक्षितैः प्रत्यक्षवचनावगतलिङ्गोन्नीतनिवृत्त्यवगतशब्दात्मकं पञ्चमं प्रमाणमुपन्यस्तम् । वस्तुतस्तु तेनैव ग्रन्थकारेणात्र कण्ठत अभावविधिरपि कार्यापत्तौ प्रमाणमित्युक्तत्वेन तन्त्ररत्नस्याप्यभावविधिलक्षणप्रमाणपरत्वमेवेति बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—द्रव्ये नीवारादौ गुणे मध्वशनादौ विकारे च नखावपवनादौ व्यतिक्रमे यूपं व्यतिक्रम्य नियोजनसाधनतया श्रुते परिध्यादौ प्रतिषेधे गिरापदं प्रतिषिध्य विहितेरापदादौ च चोदनानुबन्धः चोद्यमानप्रोक्षणादिधर्मसंबन्धः धर्मस्यार्थकृतत्वात् प्रोक्षणादेः कार्यार्थत्वात् तत्कार्यस्य च नीवारादौ समवायादिति ॥

तदुत्पत्तेस्तु निवृत्तिः० ॥ ४१ ॥ आक्षेपिकीं संगतिमाह—**परिधाविति** । न नियोजनार्थेनोत्पन्न इत्यनुषङ्गः । तथाच न नियोजनार्थत्वमिति भावः । **ननु** परिधानार्थेनोत्पन्नस्यापि वचनान्नियोजनार्थत्वं किं न स्यादित्यत आह—**परिधानेति** । परार्थत्वेनावगतस्य नियोजनार्थत्वानुपपत्तेः । 'परिधौ पशुं नियुञ्जीते'ति वचनमुपकारकत्वपरं न तादर्थ्यपरमित्यर्थः । **ननु** कार्यार्था धर्मास्तत्साधनतामात्रेण परिधौ निविश्यन्तीत्यत आह—**प्रकृताविति** । **यूपेति** । परिव्याणादिधर्मविधिषु द्वितीयया यूपस्यालौकिकस्य साध्यत्वावगमादित्यर्थः । यथा 'पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपती'त्यत्र परार्थत्वेनावगतस्यापि तत्स्वरूपतिरोधानेनाधिष्ठानमात्रपरत्वमाश्रित्य तुषोपवापे विनियोगस्तृतीयाबलादेवं परिधेरपि सप्तम्या नियोजने विनियोग इत्याशयेन दृष्टान्तमाह—**तुषेति** । अभ्युपगमवादेनाह—**यद्यपीति** । **अशाब्दमिति** । साधनत्वं

१ मन्यतस्तुष. २ आहवनीये पश्चिमोत्तरदक्षिणदिक्त्रये तिस्रः समिधः स्थाप्य पुरोडाशहोमादिक्रियते तास्वेकैका परिधिरित्युच्यते.

धर्माः किंतु साधनत्वप्रयुक्ताः 'व्रीहिभिर्यजेत' 'यूपे पशुं बध्नाती'त्यादिभिर्हि साधनत्वेन विधीयमान व्रीह्यादयो धर्मैः प्रोक्षणपरिव्याणादिभिः संबध्यन्ते, तादर्थ्यं तु सदप्यशाब्दं न धर्मान्वयं भजते नचोपयुज्यते तादर्थ्यं धर्माणां कार्यं गच्छतां तत्साधनमेव द्वारमपेक्षितमस्ति च परिधेरपि साधनत्वं ननु यूपाख्यमेकं किंचिदस्ति यदुत्पत्त्युपयोगिनः परिव्याणादयः परिधौ लुप्तार्थाः स्युः। छेदनादिविधयो हि सर्वे परस्परानपेक्षाः काष्ठगतं दृष्टमदृष्टं वा यथायथं कार्यं गमयन्ति। सर्वाणि च तानि कार्याणि नियोजनस्याङ्गं, तत्र परिधावसंभवतां छेदनादीनां लोपेऽपि संभवन्तः परिव्याणादयो न लोपनीयाः खलेवाल्यामप्यञ्जनपरिव्याणादयो भवन्त्येवेति वक्ष्यते। तस्मात्परिधौ यूपधर्माः कर्तव्याः॥

शृतादौ प्रणीताधर्मानुष्ठानाधिकरणम्॥ १४॥

परार्थे त्वर्थसामान्यं संस्कारस्य तदर्थत्वात्॥ ४४॥ [क्रियेरन्वार्थनिवृत्तेः॥ ४५॥]

शृतदध्नोः प्रणीतानां न धर्माः सन्ति वा नहि॥ अपाकार्थत्वतः सन्ति पाकहेतुत्वसाम्यतः॥ २२॥

अभ्युदयेष्ट्यां दधिशृतयोः किं प्रणीताधर्माः कर्तव्याः नेति चिन्तायां प्रणीताकार्ये श्रपणे तयोः परिधेरिव नियोजने विनियोगाभावादकरणमुत्पवनादीनामसत्यपि विनियोगेऽर्थादपि तावत्साधनत्वमस्तीति साधननिवेशिनो धर्माः कर्तव्याः॥

बृहद्रथंतरयोर्धर्मव्यवस्थाधिकरणम्॥ १५॥

एकार्थत्वादविभागः स्यात्॥ ४६॥ [निर्देशाद्वा व्यवतिष्ठेरन्॥ ४७॥]

बृहद्रथंतरे धर्मैः संकीर्णे वा व्यवस्थिते॥ पृष्ठैक्यात्संकरो धर्मे निर्देशादेर्व्यवस्थितिः॥ २३॥

ज्योतिष्टोमे बृहद्रथंतरे पृष्ठसाधनत्वेन विहिते तयोर्धर्माः 'रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलयेद्बृहति प्रस्तूयमाने समुद्रं मनसा ध्याये'दित्यादयः किमुभयेऽपि धर्मा उभयोः कर्तव्या उत यथाश्रुति

यथा तृतीयया सप्तम्या च प्रतिपाद्यते नैवं तादर्थ्यवाचकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति, समीहितसाधनताबोधकविधिसमभिव्याहारलभ्यत्वात्तादर्थ्यस्येत्यर्थः। कार्ये द्वारमपेक्षमाणेषु धर्मेषु साधनतामात्रेणैव द्रव्यस्य द्वारत्वसंभवादनपेक्षितं तादर्थ्यमित्याह— **नचेति। गमयन्तीति।** तथाच छेदनादिजन्यदृष्टादृष्टसमुदाय एव यूपशब्दार्थ इत्यर्थः। **छेदनादीनामिति** सत्वचः शयानस्यैव परिधित्वेन तक्षणादेस्तद्विरोधित्वात्प्रागेव छिन्नतया छेदनादेर्लुप्तार्थत्वाच्चेत्यर्थः। **परिव्याणादय इति** तत्तददृष्टस्यैव द्वारतया न लुप्तार्थाः परिव्याणादय इति भावः। यदुक्तं खलेवाल्यामिव यूपधर्मा इति तत्रापि लुप्तार्थानामेव निवृत्तिर्नेतरेषामिति दशमे वक्ष्याम इत्याह—**खलेवाल्यामिति।** एवंच परिव्याणादिकतिपयधर्मसद्भावेन सकलयूपशब्दार्थस्याभावेऽपि विकलं यूपशब्दार्थमादाय 'यूपायाज्यमानायानुब्रूही'त्यविकारेण संप्रैषः प्रयोज्यः नतु परिधयेज्यमानायेति विकारेण, यथाप्रतिनिधौ विकलावयवसद्भावमात्रेणानूहस्तद्वदिति बोध्यम्। सूत्रार्थस्तु—तदुत्पत्तेः परिधेराहवनीयपरिधानार्थतयोत्पत्तेः यूपधर्मनिवृत्तिः स्यात् यूपधर्माणां नियोजनाङ्गत्वकृतत्वात्॥

परार्थे त्वर्थसामान्यं॰॥ ४४॥ प्रणीताकार्य इति। युक्तं परिधेर्यूपकार्ये नियोजने वचनेन विनियोगाद्यूपधर्मकरणम्। इह तु 'शृते चरुं दधनि चरु'मिति सप्तमीश्रवणेऽपि न प्रणीताकार्ये विधानं शृतदध्नोः प्रदेयत्वात् सप्तमी च सहश्रपयतीति विहितसहश्रपणलब्धार्थिकाधारत्वानुवाद इत्युक्तं षष्ठे। तस्मादिह न प्रणीताधर्माः। न च शेषत्वाभावेऽपि साधनत्वमादाय पूर्वाधिकरणोक्तरीत्या साधननिवेशिनो धर्मा भवेयुरिति वाच्यम्। पूर्ववदत्र साधनत्वबोधकवचनाभावादिति भावः। उक्तशङ्कयोत्थानात्संगतिः। साधनत्वमात्रं धर्मप्राप्तौ तन्त्रं नतु वाचनिकमित्याशयेन सिद्धान्तमाह— **असत्यपीति।** सूत्रार्थस्तु—परार्थे प्रधानार्थे दध्नि शृते च प्रणीताभिः सहार्थसामान्याभावात्प्रणीताकार्यकरत्वाभावात्प्रणीतासंस्कारस्योत्पवनादेस्तदर्थत्वात्कार्यार्थत्वादिति॥

एकार्थत्वात्॰॥ ४६॥ यदि कार्यसाधनत्वप्रयुक्ता धर्मास्तदा रथंतरबृहतोरेककार्यत्वात्तद्धर्मसंकरः स्यादित्युत्थितेः संगतिः। **एकेति।** पृष्ठाख्यस्तुतिलक्षणैककार्यजनकत्वादित्यर्थः। **नन्विति।** साम्नः ऋगभिव्यञ्जकतयैव स्तोत्रसाधनत्वे

---

१ परार्थेन त्वर्थसामान्यं.

व्यवस्थेति संशये—'उभयोरेककार्यत्वात्कार्यसाधनगोचराः ॥ धर्माद्वयोर्द्वयेऽपि स्युर्व्रीहिधर्मा यवेष्विव ॥' **ननु** चान्यथा रथन्तरेण स्तुतिः साध्यते शूरादिप्रकारेणान्यथा च बृहता चित्रादिप्रकारेण तेन साधनभावप्रकारभेदात्साधननिवेशिनो धर्माः न संकीर्यन्ते यथा व्रीहिधर्माः स्रुवादिष्वेककार्येष्वपि न संभवन्ति कारकभेदादेवमिहापि । नैतदेवम् । यदेव हि 'रथंतरं पृष्ठं भवती'तिशाविहितं साम्नोऽक्षराभिव्यञ्जकत्वेन साधनत्वं तेनांशेन संमीलनादिधर्माः संबध्यन्ते । साधनविधिना हि संबध्यमाना धर्मविधयो यदेव विधौ विवक्षितं साधनरूपं तेनैव संबध्यन्ते, शूरादिप्रकारभेदस्त्वविवक्षितो वस्तुस्वभावकृतो न धर्मव्यवस्थायां हेतुर्भवितुमर्हति । किंचायमभिव्यज्यमानानामृचामेव भेदो यच्छूरादिरूपता । साम्नोस्त्वक्षराभिव्यक्तयात्मकमेकरूपमेव साधनत्वं तस्मात्संकर एवात्र युक्तो व्रीहियवादिधर्माणामिव संमीलनादीनामिति प्राप्ते ब्रूमः—'साम्नोर्व्यवस्थया यस्मान्निर्देशो मीलनादिषु ॥ तस्मान्न संकरो युक्तो नत्वेवं प्रोक्षणादिषु ॥' व्रीहिग्रहणं कारकविशेषोपलक्षणमिति कृत्वा यवेष्वपि प्रोक्षणादयः क्रियन्ते तदिहापि यदि रथंतरग्रहणं साधनमात्रोपलक्षणं स्यात्तत एकमेव रथंतरं बृहद्वा सर्वधर्मविधिषु गृह्येत, यतस्तु कचिद्रथंतरं कचिद्बृहद्गृह्यते तन्नूनमिह रथंतरादिस्वरूपमपि विवक्षितमिति गम्यते तस्माद्व्यवस्था । किंच 'नानयोरेककार्यत्वं अन्यद्धि पृष्ठं रथंतरेण साध्यते अन्यच्च बृहता । **ननु** 'पृष्ठैः स्तुवते'इति वाक्योत्पन्नपृष्ठानुवादेन बृहद्रथंतरयोर्विधानादेककार्यत्वमनयोः । नैवम् । यदि 'पृष्ठैः स्तुवत'इत्युत्पत्तिः स्यात्तत उत्पत्तिगतया बहुत्वसंख्यया बहूनि पृष्ठानि स्युः । तत्र सप्तमे यत्सूत्रभाष्यकाराभ्यां ज्योतिष्टोमे पृष्ठबहुत्वं नास्तीत्युक्तं तद्विरुध्येत । तस्माद्रथंतरं पृष्ठं भवतीति रथंतरविशिष्टं पृष्ठं विधीयते । पृष्ठशब्दस्य स्तुतिवाचित्वं वाक्यशेषाद्गुणवाक्यैश्चावगम्यते तस्माद्भिन्नस्तोत्रसाधनत्वात्साम्नोस्तन्निबन्धनानां धर्माणामाज्यौषधा-

---

शूरत्वाद्यभिधायकऋगभिव्यञ्जकस्य रथंतरस्य शूरत्वादिना स्तोत्रसाधनत्वं चित्रत्वाद्यभिधायकऋगभिव्यञ्जकस्य च बृहतश्चित्रत्वादिना स्तोत्रजनकत्वमिति स्तुतिसाधनताप्रकारभेदान्न धर्मसंकरः । शूरत्वादिप्रकारकस्तुतिसाधनत्वेनैव रथंतरस्य संमीलनादिधर्मसंबन्धाद्बृहतश्चित्रत्वादिप्रकारकस्तुतिसाधनत्वेनैव समुद्रमनोध्यानादिधर्मसंबन्धाच्चेत्यर्थः । **यथेति** । व्रीहीणां स्रुवादीनां चाग्नेयाद्यपूर्वसाधनत्वेऽपि हविःप्रकृतितयाऽपूर्वसाधनत्वरूपेण व्रीह्यन्वितानामवहननादीनां तद्रूपरहितेषु स्रुवादिषु यथा न प्रवृत्तिस्तथेत्यर्थः । रथंतरादीनां शास्त्रतात्पर्यावगतं यत्साधनत्वं तदेव धर्मविधिषूपजीव्यं 'रथंतरं पृष्ठ'मित्यादिशास्त्रस्य ऋगक्षराभिव्यञ्जकमात्रे तात्पर्यं नतु शूरत्वादिप्रकारभेदेपि तस्यार्थिकत्वात् 'व्रीहिभिर्यजेते'त्यादौ तु हविःप्रकृतित्वे तात्पर्यात्तेनैव रूपेण धर्मान्वयावश्यंभावान्न स्रुवसाधारण्यमिति वैषम्यमभिप्रेत्य परिहरति—**नैतदिति** । **ऋचामेवेति** । ऋचामेव शूरत्वाद्यभिधायकत्वात्साम्नः गीतिक्रियारूपस्याक्षराभिव्यक्तिमात्रसमर्थत्वादित्यर्थः । **व्रीहीति** । यथा व्रीहियवयोः कठिनमसृणतण्डुलद्वारा पुरोडाशसाधनत्वेन साधनताप्रकारभेदे सत्यपि तस्यार्थिकतया शास्त्रीयहविःप्रकृतित्वमात्रसाधारण्यमादाय संकरस्तथेत्यर्थः । **स्वरूपमपी**त्यपिशब्देन न स्वरूपमात्रमेव धर्मान्वयि किंतु साधनत्वविशिष्टमिति सूचयता मीलनादिधर्मैर्विनापि रथंतरादिस्वरूपसिद्धेस्तद्वैयर्थ्यमिति शङ्का निराकृता । **ननु** स्वरूपविवक्षायां कण्वरथंतरादौ तत्स्वरूपाभावान्न मीलनादयः स्युरित्यस्वरसादाह—**किंचेति** । **नन्विति** । नच पृष्ठानुवादेन बृहद्रथंतरविधानेऽपि नैककार्यकत्वं पृष्ठैरित्युत्पत्तिगतबहुत्वसंख्यया पृष्ठभेदे सत्येकत्र रथंतरस्य साधनत्वमन्यत्र बृहत इत्युपपत्तेरिति वाच्यम् । पृष्ठभेदेऽपि माहेन्द्रस्तोत्रव्यतिरिक्तानां नौधसादिसामान्तरावरुद्धत्वेन तदनवरुद्धे महेन्द्रस्तोत्र एव बृहद्रथंतरविधेर्वक्तव्यत्वेनैककार्यकरत्वानपायात् । **बहुत्वेति** । पृथक्त्वनिवेशित्वादितिन्यायेनेति भावः । **तस्मादिति** । स्तोत्रानुवादेन सामविधिसंभवाद्विशिष्टविधिः स्वीकार्य इत्यर्थः । **ननु** रथंतरं पृष्ठमिति सामानाधिकरण्यात्पृष्ठशब्दस्य रथंतराद्यर्थत्वमेव न्याय्यं, ततश्चान्यद्धि पृष्ठं रथंतरेण साध्यते अन्यच्च बृहतेत्ययुक्तमित्यत आह—**पृष्ठशब्दस्येति** । वाक्यशेषे माहेन्द्रादिस्तुतेः कीर्तनात्सप्तदशानि पृष्ठानीति सप्तदशत्वरूपगुणविधानाच्च स्तुतिपरत्वमेव पृष्ठशब्दस्येत्यर्थः । [1]सप्तदशत्वसंख्यायाः स्तोत्रीयापरिच्छेदद्वारा स्तोत्राङ्गत्वस्यैव वक्तव्यत्वादिति भावः । **गुणवाक्यैरिति** । बहुवचननिर्देशेन पृष्ठैः स्तुवत इत्यादीन्यनुवादवाक्यान्यपि संगृहीतानि, तेषु च स्तुतिसामानाधिकरण्याद्विस्पष्टमेव स्तोत्रनामकत्वं पृष्ठशब्दस्येति बोध्यम् । **तस्मादिति** । एवंच धर्मविधिषु बृहद्रथंतरनिर्देशभेदोऽपि भिन्नस्तुतिसाधनत्वनिबन्धन इत्युपपत्तेर्न तत्तत्स्वरूपविवक्षाप्रसङ्ग इति बोध्यम् ।

---

१ पञ्चदशत्व.

दिधर्माणामिव व्यवस्थासिद्धिः । स्तोत्रयोश्चादृष्टार्थत्वात्प्रयाजादेरिव नैकार्थ्ये नानाकार्ययोश्च स्तो-
योर्वचनवलाद्विकल्पः । तस्मान्न धर्मसंकरः ॥

कण्वरथंतरे बृहद्रथंतरधर्मसमुच्चयाधिकरणम् ॥ १६ ॥

अप्राकृते तद्विकाराद्विरोधाद्व्यवतिष्ठेरन् ॥ ४८ ॥

तयोर्धर्माः समुच्चेया न वा कण्वरथंतरे ॥ द्विस्थानत्वाद्धाष्य आद्यो विरोधाद्वार्तिकेऽन्तिमः ॥ २४ ॥

वैश्यस्तोमे श्रूयते 'कण्वरथंतरं पृष्ठं भवती'ति । तत्र संशयः किं कण्वरथंतरं बृहद्रथंतर-स्थानापन्नं कार्यप्रयुक्तान् रथंतरधर्मान्बृहद्धर्मांश्च गृह्णद्विकल्पेन गृह्णाति उत समुच्चयेनेति—'विकल्प एव तेषां स्यात्प्रकृतावसमुच्चयात् ॥ मिथोऽनपेक्षैस्तैर्धर्मैः प्रकृतौ साधिता स्तुतिः ॥' उच्यते—'पृष-ङ्निर्देशसामर्थ्याद्व्यवस्था प्रकृतौ कृता ॥ इदं त्वप्राकृतं साम द्वयोः कार्ये विधीयते ॥' तच्च द्वयो-रपि कार्यं कुर्वत् धर्मानपि द्वयोः समुच्चयेन गृह्णातीति भाष्यकारः । वार्तिककारस्तु विकल्पमे-मन्यते । तथाहि यद्यपि तावत्प्रकृतावेकैव पृष्ठस्तुतिर्धर्माणां प्रयोजिका तथापि तेषां सामद्वारत्वा-त्साम्नोश्च वैकल्पिकत्वाद्धर्माणां च पृथङ्निर्देशेन व्यवस्थितत्वात्केचिद्धर्मा रथंतररूपसाधनद्वारे-स्तुत्यपूर्वं साधितवन्तः केचिद्बृहद्द्वारेण, एवमेव विकृतावप्यतिदेशेन कदाचिद्रथंतरं स्वधर्मयुक्तपृ-साधनं कदाचिच्च बृहदेवं प्राप्ते कण्वरथंतरयोः कार्ये विहितमपि यथा प्राप्तयोः कार्ये विधाना-त्कदाचिद्रथंतरकार्ये कदाचिच्चबृहत्कार्ये विहितं भवति न सर्वदा द्वयोः कार्ये । ततश्च कदाचित्क-स्यचिद्धर्मान्गृह्णाति न सर्वदा सर्वान् । स्तुतिरपि प्रकृतावन्योन्यनिरपेक्षैर्धर्मैः साधिता विकृतावपि न समुच्चयमपेक्षते किमुत यदा द्वे स्तुती प्रकृतौ वचनादनुष्ठिते विकृतावपि तथैव प्राप्ते तयोर्व-वचनाद्विकल्पेनानुष्ठीयमानयोः साधनत्वेन विधीयमानं कण्वरथंतरमन्यतरधर्मानेव गृह्णातीति व्यक्त-मेतत्तस्माद्विकल्पः ॥

नैकार्थ्यमिति । येन सत्यपि स्तोत्रभेदे साधनताप्रयुक्ता धर्माः संकीर्णा भवेयुरिति भावः । **ननु** तर्हि प्रयाजादिवदे-समुच्चयः स्यादित्यत आह—**नानेति** । वचनं चात्र रथंतरं बृहद्वा पृष्ठं कार्यमित्येवंरूपमिति मीमांसकप्रवादः । सूत्रार्थस्तु—रथंतरबृहतोरेकार्थत्वाद्धर्माणामविभागः संकरः स्यादिति ॥

अप्राकृते० ॥ ४८ ॥ **कण्वेति** । कण्वरथंतराख्यसामसाधनकं पृष्ठं भवतीति प्रकृतितः प्राप्तपृष्ठस्तुतौ कण्वरथंतरा-ख्यसामविधिः श्रूयते इत्यर्थः । विकल्पसमुच्चयचिन्ताधर्मप्राप्तौ घटते नान्यथेत्याशयेन धर्मप्राप्तिमुपपादयन् संशयमाह—**तत्रेति** । **स्थानेति** । कण्वरथंतरं स्तुतिसाधनत्वेनावगततया तादृशबृहद्रथंतरस्थानापन्नमित्यर्थः । **विकल्प इति** । रथं-तरबृहद्धर्माणां प्रकृतौ व्यवस्थितत्वेनैकत्र स्तुतौ समुच्चयाभावादिहापि तद्वदेवासति समुच्चये विकल्प इत्यर्थः । **ननु** प्रकृतौ समुच्चयाभावेऽपीह चोदकेन धर्मद्वयग्रहणात्समुच्चयोऽस्त्वित्यत आह—**मिथ इति** । प्रकृतौ निरपेक्षतया स्तुतिसाधन-तार्थान्धर्मान्विकल्पेनैव चोदको गृह्णातीति भावः । अनेनैव प्रकृताविव न समुच्चय इत्युत्थानात्संगतिरपि सूचिता । **तच्चेति** । प्रकृताविव व्यवस्थाहेतुनिर्देशाभावादिति भावः । अनेनैव न्यायेन वैकृतनीवारादेः व्रीहियवोभयस्थानापत्त्या नित्यमेव व्रीहिमन्त्रप्रवृत्तिः । नच कदाचिद्व्यवस्थानापत्त्या मन्त्राभावोऽपि स्यादिति वाच्यम् । तन्मन्त्राभावस्य यवप्रयोगा-ङ्गत्वाभावेन कदापि मन्त्राभावप्रसङ्गादिति ध्येयम् । प्रकृतौ पृष्ठस्तुतेरेकत्वाभ्युपगमेऽपि कण्वरथंतरे धर्मविकल्पसिद्धौ किमु वक्तव्यं प्रकृतौ स्तुतिभेदे कण्वरथंतरे बृहद्रथंतरधर्मविकल्पसिद्धिरिति कैमुतिकन्यायमभिप्रेत्य प्रथमं स्तुत्यैक्येऽपि विकल्प-मुपपादयति—**यद्यपीति** । ननु प्रकृतौ स्तुत्यैक्ये धर्माणां समुच्चय एव स्यादिति कथं विकृतौ विकल्प इत्याशङ्क्य प्रकृतौ स्तुत्यैक्येऽपि धर्माणां न साक्षात्स्तुत्यन्वयः किंतु सामद्वारा । तेच सामनी विकल्पिते इति द्वारविकल्पान्न समुच्चय इत्याह—**तेषामिति** । द्वारविकल्पे व्रीहिधर्माणां यवसाधारण्यमिव स्यादित्यत आह—**धर्माणां चेति** । नन्वस्तु प्रकृतौ व्य-वस्था, विकृतौ तु उभयस्थानापन्नत्वात्कण्वरथंतरस्य स्थानापत्त्या धर्मा उभयेपि प्राप्नुयुरित्यत आह—**विकृताविति** । स्थानापत्तिरपि यथाप्राप्तिविकल्पेनैवेति युक्तो धर्मविकल्प इत्यर्थः । एवमपि यदि प्रधानभूतस्तुतेर्धर्मसमुच्चयापेक्षा स्यात्तद्-बलात्समुच्चयः स्यान्न च सास्तीत्याह—**स्तुतिरपीति** । **तयोश्चेति** । तथाच कण्वरथंतरमेकस्मिन्प्रयोगे एकस्तुत्यपूर्व-

---

१ वचनवशात्. २ वचनाद्विकल्पेनानुष्ठिते.

द्विसामके बृहद्रथंतरयोर्व्यवस्थाधिकरणम् ॥ १७ ॥

उभयसाम्नि चैवमेकार्थापत्तेः ॥ ४९ ॥ [स्वार्थत्वाद्वा व्यवस्था स्यात्प्रकृतिवत् ॥ ५० ॥]

द्विसामके द्वयोर्धर्मसांकर्यं वा व्यवस्थितिः ॥ पृष्ठैक्यात्संकरो नैवं धर्माणां सामगत्वतः ॥ २५ ॥

यत्र बृहद्रथंतरयोः प्रकृतितो विकल्पे प्राप्ते समुच्चयो विधीयते 'संसव उभे कुर्या'दित्यादौ तत्र किमुभयो रथंतरधर्मा उभयोश्च बृहद्धर्माः कर्तव्या उत रथंतरे रथंतरधर्माः बृहति बृहद्धर्मा एवेति संशये द्वाभ्यामपि संहत्यैकैकस्य कार्यं साध्यते इति द्वयोरपि द्वयधर्मप्राप्तावुच्यते। यद्येकैकस्य कार्ये द्वयं विधीयते ततः स्यादेवम्—'चोदकेन विकल्पेन प्राप्तयोः पृष्ठयोरिह ॥ स्वधर्मयुक्तयोरेव समुच्चयविधिस्त्वयम् ॥' एवं हि समुच्चयमात्रविधानाल्लाघवमप्राकृतकार्यता च साम्नोर्न कल्पिता भविष्यति तस्मात्प्रकृतिवदिहापि धर्मा व्यवस्थिताः ॥

सौर्यादिषु पार्वणहोमाद्यननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १८ ॥

पार्वणहोमयोस्त्वप्रवृत्तिः समुदायार्थसंयोगात्तदभीज्या हि ॥ ५१ ॥ [कालस्येति चेत् ॥ ५२ ॥ नाप्रकरणत्वात् ॥ ५३ ॥ मन्त्रवर्णाच्च ॥ ५४ ॥ तदभावेऽग्निवदिति चेत् ॥ ५५ ॥ नाधिकारिकत्वात् ॥ ५६ ॥]

सौर्यादौ पार्वणौ होमौ स्तो न वा कालदेवकौ ॥ स्तः संघदेवकौ संघाविकारत्वान्न तत्र तौ ॥ २६ ॥

'स्रुवेण पार्वणहोमौ जुहोती'ति तद्धितश्रुत्या पर्वदेवत्यौ होमौ किं विकृतिष्वतिदिश्येते नेति संशयः। तदर्थमिदं विचार्यते किं पर्वशब्दः कालवचनः कालोऽस्य देवता तस्य चासंस्कार्यत्वादारादुपकारकौ

साधयत् परस्मिन् अपरस्तुत्यपूर्वमिति तत्साधनताप्रयुक्तान्धर्मान्विकल्पेनैव गृह्णाति न समुच्चयेनेत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—अप्राकृते कण्वरथंतरे तद्विकारत्वाद्बृहद्रथंतरोभयविकारत्वादुभयस्थानापन्नत्वादुभयधर्माः स्युः विरुद्धास्तु ये धर्मास्ते विरोधात्समुच्चयासंभवेन व्यवतिष्ठेरन् वार्तिककारपक्षे वैश्यस्तोमस्य ज्योतिष्टोमविकारत्वाद्यथाप्रकृति स्तुतिद्वयविकल्पे तद्धर्मा अपि विकल्पेरन् 'बृहत्युच्चैर्गेयं रथंतरे नोच्चै'रित्यादिधर्माणां विरोधाच्चेति ॥

उभयसाम्नि० ॥ ४९ ॥ **संसव इति**। संसवो नामैकस्यां जनितायामेकस्मिन्काले द्वयोर्यजमानयोः सुत्यायां प्रायश्चित्तरूपः सोमयागस्तत्रेत्यर्थः। यथा कण्वरथंतरे उभयधर्मास्तद्वदिहाप्युभयत्रोभयधर्मा इति कण्वरथंतरे विकल्पेऽपि इह समुच्चय इति चोत्थानात्संगतिः। **द्वाभ्यामिति**। उभे कुर्यादित्यनेन प्रकृतितः प्राप्ते पृष्ठस्तोत्रे उभयोः साम्नोः समुच्चित्य विधानेन सहितयोरेकैककार्यभूतपृष्ठस्तोत्रजनकत्वात्कार्यप्रयुक्ता धर्मा उभयत्र कर्तव्या इत्यर्थः। भवेदेवं यदि पृष्ठस्तोत्रे सामद्वयविधिः स्यान्नत्वेवं कण्वरथंतरं पृष्ठंभवतीतिवत्पृष्ठानुवादकशब्दाभावादित्याह—**यदीति**। किंतर्ह्यनेन विधीयते पृष्ठवाचकशब्दाभावेन पृष्ठसमुच्चयविधेरप्यसंभवादित्यत आह—**चोदकेनेति**। यद्यपि 'उभे बृहद्रथंतरे भवत' इति सामवाचकशब्द एव श्रूयते तथापि साममुखेन तत्साध्यपृष्ठयोरेव समुच्चयो विधीयत इत्यर्थः। **स्वधर्मेति**। यथाप्राप्ति व्यवस्थितस्वस्वधर्मयुक्तयोरित्यर्थः। अनेन विशेषणेन स्तुत्योः समुच्चयविधिपक्षे स्तुत्यपूर्वभेदाद्धर्माणां व्यवस्थेति दर्शयति। ननु सामवाचकशब्दानुसारात्साम्नोरेव स्तोत्रे समुच्चयविधिर्युक्तो ननु तन्मुखेन स्तोत्रयोः क्रतौ समुच्चयविधिरित्यत आह—**एवमिति**। स्तोत्रयोः समुच्चयमात्रविधानाल्लाघवं साम्नोस्तु परस्परकार्ये परस्परस्याप्राप्तस्यापि विधानाद्गौरवं स्यादित्यर्थः। **अप्राकृतेति**। साम्नोः समुच्चयपक्षे रथंतरस्य बृहत्कार्यकरत्वापत्तेः बृहतश्च रथंतरकार्यकरत्वापत्तेश्चाप्राकृतकार्यत्वं स्यादित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—उभयसाम्नि संसवादावपि। एवं कण्वरथंतरादिवदुभयस्यैव एकार्थापत्तेरुभयधर्माः स्युरिति ॥

पार्वणहोमयोः० ॥ ५१ ॥ संगतिमग्रिमाधिकरणे ग्रन्थकार एव वक्ष्यति। ननु पर्वणो देवतात्वे सति कालस्य संस्कार्यत्वाभावादारादुपकारकत्वमिति पूर्वः पक्षः। कर्मणः संस्कार्यत्वसंभवात्संनिपातित्वमिति सिद्धान्तश्च युज्यते। देवतात्वमेवासिद्धं संबन्धमात्रेऽपि पार्वणाविति तद्धितोपपत्तेरित्याशङ्क्य प्रतिपदविधानेन देवतातद्धितस्य प्रबलत्वाद्देवतात्वं पर्वण उपपादयन्संशयमाह—**तद्धितेति**। **तदर्थमिति**। तदर्थं च किमारादुपकारकौ होमावुत संस्कारार्थाविति, तदर्थं च किं पर्वशब्दः कालवचन उताग्नेयादिसमुदायपर इति चिन्तानिष्कर्षः। आरादुपकारकत्वे प्रयाजादिवद्विकृतिषु प्रवृत्तिरितरथा द्वाराभावादप्रवृत्तिरिति फलफलिभावः। कालदेवताकत्वेऽपि संस्कारकत्वं किं न स्यादत आह—**तस्येति**।

होमौ उताग्नेयादिसमुदायवचनः समुदायदेवत्यौ होमौ तत्संस्कारार्थाविति । तत्र 'काले शब्दस्य मुख्यत्वात्कालाभीज्येह मन्यते ॥ पृणातेर्दानकर्मत्वात्कर्मण्यपि च मुख्यता ॥' पृणातेर्दानकर्मणः पर्वशब्दः । सच दीयतेऽस्मिन्नित्यधिकरणव्युत्पत्त्या कालेऽपि मुख्यः, भावव्युत्पत्त्या कर्मण्यपि । तत्र प्रकरणात्सामवायिकत्वलाभाच्च कर्मवचनमङ्गीकृत्य तत्संस्कारार्थतां होमयोरध्यवस्यामः । तेषां च कर्मणां तन्त्रेणाभिहितानामग्नीषोमयोरिव व्यासक्तं देवतात्वं नैकैकशः । तेन समुदायस्य देवतात्वात्तस्य च विकृतिष्वभावादतद्विकारत्वाच्च सौर्यादेस्तत्र होमयोरप्रवृत्तिः । समुदायिविकारा हि सौर्यादयो न समुदायविकाराः ॥

दर्शपूर्णमासयोर्होमद्वयस्य व्यवस्थाधिकरणम् ॥ १९ ॥

उभयोरविशेषात् ॥ ५७ ॥ [यदभीज्या वा तद्विषयौ ॥ ५८ ॥]

संकीर्णौ संधयोर्होमौ न वा प्रकरणादुभौ ॥ संकीर्णावुपकार्यस्य भेदादेतौ व्यवस्थितौ ॥ २७ ॥

किमेतौ होमावुभावप्युभयोः पौर्णमास्यमावास्ययोः कर्तव्यौ उत विभज्य पौर्णमास्यां पौर्णमासीदेवत्योऽमावास्यायाममावास्यादेवत्य इति । तत्र प्रकरणाविशेषादुभावप्युभयत्रेत्याशङ्क्य संस्कार्यवशत्वात्संस्कारस्य सूक्तवाकन्यायेन निष्कर्षस्तेनैव च न्यायेन गतत्वान्नेदमधिकरणान्तरम्, पूर्वस्यैव तु प्रयो-

---

कालस्य मन्त्रस्यार्थत्वेन संस्कार्यत्वं वक्तव्यं पशुपुरोडाशदेवतावत्तच्च प्रकृते न संभवति पार्वणहोमयोः प्रयोगमध्यवर्तित्वात्कालस्य चोपक्रम एव प्रतीक्षणीयस्य मध्ये स्मरणवैयर्थ्यादित्यर्थः । **काल इति** । कालएव प्रयोगप्राचुर्येण मुख्यत्वादित्यर्थः । पर्वेष्टिरिय प्रवर्तत इत्यभियुक्तप्रयोगः कर्मण्यप्यस्तीति सूचयति—**मन्यत इति** । यदि च प्रयोगतुल्यत्वेऽपि योगबलात्कालपरत्वं सोऽपि कर्मण्यप्यविशिष्ट इति सिद्धान्तमाह—**पृणातेरिति** । पृणातेः 'अन्येभ्योऽपि दृश्यत' इति वनिप्प्रत्यये पर्वशब्दनिष्पत्तेरित्यर्थः । **भावेति** । यागदानयोः शाब्दिकैरेकतया व्यवहारायागरूपाणामपि कर्मणां भावव्युत्पत्त्या पर्वशब्दवाच्यत्वं संभवतीति भावः । **ननु** पर्वशब्दस्य साधारण्येऽपि 'ऋषभं वाजिनं वयं पूर्णमासं यजामहे अमावास्या सुभगे'ति मन्त्रवर्णबलात् 'छागो वा मन्त्रवर्णा'दिति न्यायेन कालपरत्वमेवावसीयत इत्यत आह—**तत्रेति** । **सामवायिकत्वेति** । आरादुपकारकत्वापेक्षया सामवायिकत्वस्य प्रबलत्वादिति भावः । एवंच प्रकरणादिना प्रधानवाक्यगतपर्वशब्दार्थनिर्णये तदनुगुणतयैव मन्त्रवर्णस्य गुणभूतस्य नयनं युक्तं, छागस्थले तु पशुशब्दस्य विशेषपरत्वे निर्णायकापेक्षतया मन्त्रवर्णानुगुणार्थपरत्वमिति वैषम्यं बोध्यम् । **ननु** कर्मणः संस्कार्यत्वेऽपि विकृतिकर्मणः संस्कारो माविलोपीत्येतदर्थं विकृतावपि होमप्रवृत्तिः किं न स्यात् । नच पर्वत्वं व्यासज्यवृत्ति येन समुदायरूपेण संस्कार्यत्वाद्विकृतौ तदभावादप्रवृत्तिः स्यात् । प्रत्येकमेव त्यागरूपाणां कर्मणां प्रत्येकमेव दानार्थकपर्वशब्दवाच्यत्वादित्यत आह—**तेषामिति** । प्रत्येकं पर्वत्वेऽपि तन्त्राभिधानबलात्सहितरूपेणैव तद्धितेन देवतात्वं प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । **अग्नीषोमयोरिति** व्यासक्तत्वमात्रे दृष्टान्तः । तत्र व्यासक्तत्वस्य समासबललब्धत्वेन तन्त्राभिधानलभ्यत्वाभावादिति बोध्यम् । **अभावादिति** । समुदायो विकृतौ न प्रवर्तत इत्यष्टमे प्रतिपादनादिति भावः । **ननु** मास्तु समुदायाप्रवृत्त्या तदर्थसंस्कारप्रवृत्तिस्तथापि स्वातन्त्र्येणातिदेशात्प्रवृत्तिः किं न स्यादत आह—**अतदिति** । समुदायिसामान्यस्यैवैकदेवताकत्वादेर्विकृतिषूपलम्भादिति भावः । **ननु** समुदायस्य पृथक्फलसाधनत्वाभावेन तत्संस्कारोऽप्याग्नेयादीनामेवोपकरोतीत्याग्नेयादिविकारे सौर्यादौ कुतो न प्रवृत्तिरिति चेत् सत्यम् । तथापि संनिपातिनोऽप्यस्यावहननादिवन्नाग्नेयाद्युत्पत्त्यपूर्वोपयोगित्वं किंतु समुदायार्थतया समुदायापूर्वोपयोगित्वं, विकृतौ च तादृशद्वाराभावान्निवृत्तिः । अतएव वैमृधस्य संनिपातित्वाभावेऽपि समुदायापूर्वप्रयुक्तत्वाद्विकृतिषु निवृत्तिरिति दिक् । सूत्रार्थस्तु—पार्वणहोमयोर्विकृतिष्वप्रवृत्तिः पर्वशब्दस्य कर्मसमुदायार्थपरत्वेन तस्मात्तदभीज्येति ॥

उभयोरविशेषात् ॥ ५७ ॥ पूर्वोक्तार्थ एव विशेषविचारात्संगतिः । **तत्रेति** । प्रकरणबलादुभयोरुभयत्राङ्गत्वे निश्चिते पूर्णमासलिङ्गकमन्त्रकरणकस्यामावास्यायामदृष्टार्थत्वममावास्यालिङ्गकमन्त्रकरणकस्य च पौर्णमास्यामदृष्टार्थत्वमिति पूर्वपक्षिणो भावः । **संस्कार्येति** । यत्र संस्कार्यं पूर्णमासत्रिकं तत्र पूर्णमासमन्त्रकस्य, यत्र च दर्शत्रिकं तत्रेतरस्य न संस्कार्यवशेन व्यवस्थया प्रयोगेण क्वाप्यदृष्टं कल्पनीयं, लिङ्गादिबलाच्च प्रकरणबाधः । यद्वोभयत्राप्येकैकहोमसद्भावान्नात्यन्तबाधः । **पूर्वस्येति** । कालाभीज्यापक्ष उभयोः पर्वणोरुभावपि होमौ स्यातां आरादुपकारकत्वेन लिङ्गेन विशेषासिद्धेरित्यु-

१ संस्काराणां.

जनसूत्रद्वयमिदमुभयोरविशेषाद्यदभीज्या वा तद्विषयाविति ऊहसिद्ध्यर्थमवान्तरकार्यनिरूपणं प्रस्तुतमिति तत्प्रसङ्गात्पार्वणयोरवान्तरकार्यं निरूपितम् ॥

समिदादीनां यागनामधेयताधिकरणम् ॥ २० ॥

प्रयाजेऽपीति चेत् ॥ ५९ ॥ [नाचोदितत्वात् ॥ ६० ॥]

देवता यजयो वा स्युः प्रयाजे समिदादयः ॥ विष्ण्वादिवद्देवतात्वं न चतुर्थ्याद्यभावतः ॥ २८ ॥

'समिधो यजति', 'तनूनपातं यजती'त्यत्रापि किं कर्मसंबन्धिनः समिदादीन्देवतात्वेनोद्दिश्य तत्संस्कारार्थं यागविधानमुताराद्दुपकारकयागविधानमिति संशये पूर्ववत्सामवायिकत्वलिप्सया संस्कारविधिः, द्वितीया च देवताभिधाने समर्थैव विष्णुं यजतीत्यादिषु दर्शनादिति प्राप्ते ब्रूमः— 'उद्देशपूर्वकस्त्यागो यजिना ह्यभिधीयते ॥ त्यागे च नास्ति कर्मत्वं देवतायाः कथंचन ॥' उद्देशांशगतं तु कर्मत्वं त्यागेऽप्युपचर्यं विष्णुं यजतीत्यादिनिर्देशः । नचेह विधावुपचारो युक्तः यागास्त्विह केवला विधीयन्ते तेषां च श्रुत्यादिभिः कार्यविशेषानवगमात्प्रकरणेनाराद्दुपकारकत्वम्, समिदादिशब्दास्तु मन्त्रवर्णप्राप्तदेवतां निमित्तीकृत्य नामधेयानि देवता एव वानुवदन्ति । नचानुवाद उपचारो दोषस्तस्मादाराद्दुपकारकाः प्रयाजाः ॥ इति शास्त्रदीपिकायां नवमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

भयोरविशेषादिति सूत्रं पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षप्रयोजनकथनपरम् । यदभीज्या वा तद्विषयाविति सूत्रं च यस्य समुदायस्य यत्र संस्कार्यत्वसंभवस्तद्विषयो होमस्तत्रेति संस्कार्यवशाद्व्यवस्थेति सिद्धान्तप्रयोजनकथनपरमित्यर्थः । **ननू**होपयोगाभावात्पार्वणहोमविचारस्य नात्र संगतिरत आह—**ऊहेति** । कण्वरथंतरादाविति शेषः । **अवान्तरेति** । अदृष्टरूपं संस्काररूपं वेति विचारितमित्यर्थः ॥

प्रयाजेऽपीति चेत् ॥ ५९ ॥ देवतात्वेनेति । यद्यपि व्रीह्यादिवद्देवतात्वाभावेऽपि द्वितीयान्तत्वेनोद्दिश्य विधानमात्रादेव संस्कार्यत्वसंभवाद्देवतात्वेनेति व्यर्थं तथापि प्रकृते 'समिधो यजती'ति यागस्य द्रव्यदेवतासंबन्धित्वेन स्विष्टकृदादिवद्द्रव्यसंस्कारत्वं पशुपुरोडाशादिवद्देवतासंस्कारत्वं वा वक्तव्यं नत्ववहननादिवदुभयव्यतिरिक्तसंस्कारत्वम् । तत्र च 'समिधो अग्न आज्यस्य वियन्त्वि'त्यादिमन्त्रप्रकाश्यानां समिदादीनां देवतात्वमेवोचितमिति देवतात्वेनोद्दिश्येत्युक्तमिति बोध्यम् । **पूर्ववदिति** । एतेनैव पूर्ववदुत्थानात्संगतिरपि सूचिता । **ननु** समिदादीनां देवतात्वे चतुर्थ्या भवितव्यमत आह— **द्वितीयेति** । देवताया यागे कर्मत्वाभावाद्द्वितीया सर्वथानुपपन्नैव । नचोद्देशकर्मत्वाद्द्वितीयोपपत्तिः । त्यागस्यैव प्रधानस्य यागशब्दार्थत्वात् उद्देशस्य च त्यागे गुणत्वेनोद्देशकर्मत्वेऽपि यागे कर्मत्वाभावादिति सिद्धान्तमाह—**उद्देशेति** । 'विष्णुं यजती'त्यादौ तु वाक्यान्तरप्राप्तत्वानुवादत्वादौपचारिको द्वितीयानिर्देश इत्याह—**उद्देशांशगतमिति** । देवताविधौ द्वितीयाया असमर्थत्वेन द्वितीयाबलेन देवतासंस्कारकत्वानवगमात्केवलमाराद्दुपकारकयागविधिरित्याह—**यागास्त्विवस्यादिना** । केवलाः देवतासंयोगरहिता इत्यर्थः । समिदादिशब्दास्तु तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयानि 'अग्निहोत्रं जुहोती'तिवच्च द्वितीयोपपत्तिरित्याशयेनाह—**समिदादीति** । नन्वत्यन्ताप्रसिद्धत्वान्न नामत्वमित्यस्वरसादाह—**देवता एव वेति** । नन्वेवं तवाप्युपचारस्तुल्य इत्यत आह—**नचेति** । तव तु उद्देश्यसमर्पकतया विधिसंबन्धित्वात्समिदादिशब्दानां विधावेवोपचारः स्यादित्यर्थः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां नवमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

नवमाध्याये तृतीयः पादः ।

विकृतौ मन्त्रगतव्रीह्यादिशब्दानामूहाधिकरणम् ॥ १ ॥

प्रकृतौ यथोत्पत्तिवचनमर्थानां तथोत्तरस्यां ततौ तत्प्रकृतित्वादर्थे चाकार्यत्वात् ॥ १ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २ ॥]

अग्निव्रीह्यादयो नोह्या ऊह्या वा न हि चोदनात् ॥ विवक्षा देवहविषोर्दृष्टत्वादूह्यते ततः ॥ १ ॥

मन्त्राणामपीदानीमूहश्चिन्त्यते 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'ति 'व्रीहीणां मेध सुमनस्यमान' इत्येतौ मन्त्रौ किं सौर्यादिषु नीवारादिषु चोहितव्यावुत नेति संशये—'प्रकृतौ यादृशो मन्त्रश्चोदकेन हि तादृशः। प्राप्यते विकृतौ तस्मान्नोहस्तत्रावकल्पते' ॥ ननु कार्यद्वारेण मन्त्राः प्राप्यन्ते कार्यं चापूर्वीयदेवताप्रकाशनं नाग्निस्वरूपप्रकाशनमित्युक्तं 'फलदेवतयोश्चे'त्यत्र, तस्मादिहापि सूर्य एव प्रकाशयितव्यः । नचाग्निपदं तत्प्रकाशने समर्थमिति सूर्यपदं प्रक्षेप्तव्यम् । उच्यते—सत्यं सूर्य एव प्रकाश्यः । स तु चोदकप्राप्तेनाग्निपदेनैव गुणवृत्त्या प्रकाश्यते । तद्यथा 'ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत' इति वचनादिन्द्रपदेनेव गुणवृत्त्या गार्हपत्य उपस्थीयते तथेहापि प्राकृतस्यैवाग्निपदयुक्तस्य मन्त्रस्य सूर्यप्रकाशनाय चोदकेन विनियुक्तत्वात्तेनैव सूर्यं प्रकाशयिष्यामः । अन्यथार्थवशेन मन्त्राणामन्यथाभावकरणे गार्हपत्यवशादैन्द्रोऽपि मन्त्र ऊहितव्यः स्यात् । तस्मादेतावानेव मन्त्राणामन्यथाभावो यत्प्रकृतावग्निः प्रकाशितो विकृतौ सूर्य इति । ननु पठितपदोद्धारः पदान्तरप्रक्षेपश्च युक्त इति प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रकृतौ यादृशं रूपं मन्त्राणां हि विवक्षितम् । तादृगेवातिदेष्टव्यं विकृतौ नाविवक्षितम् ॥' प्रकृतावग्निपदं न स्वरूपविवक्षया पठितं अग्निपदयुक्तो मन्त्रः कथं नाम स्यादिति । यदि ह्येवं भवेत्ततस्तेनैव यथाकथंचित्प्रकाश्येत सूर्यः । देवतावाचिपदविवक्षया त्विदं पठितं देवतावाचिपदयुक्तो मन्त्रः कथं नाम स्यादित्येवमभिसंधायाग्निपदं पठितं तस्यैव प्रकृतौ देवतावाचित्वात् । अवश्यं हि

प्रकृतौ यथोत्पत्तिवचनमर्थानां० ॥ १ ॥ प्रथमपादे मन्त्रोहमध्य एवावान्तरसंगतिलोभेन सामोहोपोद्घातप्रसक्त्या सोपोद्घातं सामोहविचारं तत्संगतसंस्कारोहविचारं च परिसमाप्येदानीं स एव मन्त्रोहः प्रस्तूयते इत्यानन्तर्यमभिप्रेत्याह—**मन्त्राणामिति ।** प्राक्प्रस्तुतावशिष्टो मन्त्रोह एवेदानीं चिन्त्यत इत्यर्थः । नचैवं प्रथमपादसंबन्धिनो मन्त्रोहस्यैवात्र विचारे कथं पादभेद इति वाच्यम् । मन्त्रोहावान्तरभेदमादाय पादभेदोपपत्तेः । तथाहि मन्त्रोहोऽष्टविधः—प्रकृत्यूहः, वचनोहः, लिङ्गोहः, प्रकृतिवचनोहः, लिङ्गवचनोहः, प्रकृतिलिङ्गोहः, प्रकृतिवचनलिङ्गात्मकत्रितयोहः, एकधेत्यादौ कृत्स्नपदाभ्यासलक्षणश्चेति । तत्र प्रायेण प्रथमपादे प्रकृत्यूहो विचारितः । अत्रपादे तु प्रायेण वचनोहश्चिन्त्यते । प्रकृत्यूहस्त्वल्प इति प्रायेणप्रकृतिवचनोहविचारात्मकत्वात्प्रथमतृतीययोर्भेदः । अयं चार्थस्तन्त्ररत्ने स्पष्टः । **व्रीहीणामिति ।** चरोः पात्र्यां प्रतिष्ठापनाभावेन तदर्थस्य व्रीहीणां मेधेत्यस्य नीवारेषु प्रसक्त्यभावादुदाहरणदिगियमुक्तेति ध्येयम् । **यादृश इति ।** अग्न्यादिपदयुक्त इत्यर्थः । **सत्यमिति ।** चोदकानुग्रहायेति भावः । **ननु** युक्तमैन्द्र्याः स्वरूपेण गार्हपत्योपस्थाने विनियोगाद्गौणीवृत्तिरिति । इह न स्वरूपेण शृङ्गग्राहिकया मन्त्रस्यातिदेशः किंतूपकारातिदेशाधीनः । तथाच सूर्यप्रकाशनरूपोपकारासमर्थस्याग्निपदस्य बाध एव युक्तो नोह इत्यत आह—**तथेहेति ।** उपकारातिदेशानन्तरमुपकारस्य जनकाकाङ्क्षायां पदार्थानामपि पृथगतिदेशं मन्यते पूर्वपक्षवादी । तथाचैन्द्रीवदेवाग्निपदयुक्तस्यैव मन्त्रस्य शृङ्गग्राहिकया स्वरूपेणातिदेशाद्गौणमपि सामर्थ्यमाश्रित्य सूर्यः प्रकाश्यो नतु बाध इति भावः । **ननु** प्रत्यक्षवचनविहित ऐन्द्रो मन्त्रो निर्वापमन्त्रस्त्वातिदेशिकवचनप्रापितत्वादग्निपदोद्धारेण सूर्यपदप्रक्षेपमेवार्हतीत्यत आह—**अन्यथेति ।** वाचनिकत्वाविशेषे प्रत्यक्षत्वातिदेशकत्वकृतो विशेषोऽकिंचित्कर इति भावः । **नन्वेवमपि** सूर्यप्रकाशनकृतान्यथाभावस्य विद्यमानत्वात्स एवोहोऽस्त्वित्यत आह—**तस्मादिति ।** सूर्यप्रकाशनं द्वारान्तरमात्रं न द्वारान्तरसंबन्धमात्रमूहः किंतु तत्कृतोन्यथाभावः । स च मन्त्रे पठितपदोद्धारेण पदान्तरप्रक्षेपरूप एव वाच्यः । स च न प्रकृत इत्यर्थः । एवंचैतावानेवान्यथाभाव इत्येतन्नान्यथाभावत्वाभिप्रायेण किंतु सर्वथान्यथाभावान्तरं नास्तीत्यभिप्रायेणेति ध्येयम् । भवेदेवं यदि पदार्थानामपि पृथगतिदेशः स्यान्नत्वेवं, तथासति विकृतौ लुप्तोपकाराणामप्यतिदेशबलेनादृष्टकल्पनयानुष्ठानप्रसङ्गस्तस्मादुपकारातिदेशादार्थिक एव तन्मुखेन पदार्थानामतिदेशो वक्तव्यस्तथासत्युपकारजननाय यद्रूपविवक्षया प्रकृतौ मन्त्रपाठस्तद्रूपेणैवातिदेश उपकारजनने च प्रकृतौ देवतावाचकपदयुक्तत्वमेव तन्त्रं नाग्निपदयुक्तत्वमित्यग्निपदरूपस्याविवक्षितत्वाद्गौणीमपि वृत्तिमाश्रित्याग्निपदेनैव सूर्यः प्रकाश्य इत्यत्र न किंचित्प्रमाणमस्तीत्याशयेन सिद्धान्तमाह—**प्रकृताविति । तादृगेवेति ।** ननु यादृशं पठितं

देवतापदयुक्तं मन्त्रमधिजिगांसमानैरग्निपदमेवाध्येतव्यम्। अतस्तद्रूपविवक्षयाऽग्निपदं पठितम्। तथाच दृष्टार्थं भवति स्वरूपविवक्षायां त्वदृष्टार्थतैव स्यात्। एवंच विकृतावपि देवतावाचिपदयुक्त एव मन्त्रः प्रयोक्तव्यः। नचाग्निपदस्य तद्रूपमस्तीत्यतः सूर्यपदप्रक्षेपः। एवं व्रीहिपदमपि हविःप्रकृतिद्रव्यवाचिपदाभिप्रायं न स्वरूपाभिप्रायमिति नीवारादिषूहसिद्धिः। बहुषु तद्वाचिषु सत्सु व्रीह्यादिपदमेव पठितं ततो नियमादृष्टमात्रं कल्प्यते अवघातादिवत्। स्वरूपं त्वपूर्वीयसाधनविशेषवाचिपदविवक्षाप्रयुक्तं दृष्टार्थत्वात्तस्मादूहः। ऐन्द्री तु स्वरूपेणैव गार्हपत्ये विनियुज्यते इति वैषम्यम्॥

पौण्डरीकेषु बर्हिःषु स्तरणमन्त्रस्योहाधिकरणम्॥ २॥

जातिनैमित्तिकं यथास्थानम्॥ ३॥ [अविकारमेकेऽनार्षत्वात्॥ ४॥ लिङ्गदर्शनाच्च॥ ५॥ विकारो वा तदुक्तहेतुः॥ ६॥ लिङ्गं मन्त्रचिकीर्षार्थम्॥ ७॥ नियमो वोभयभागित्वात्॥ ८॥]

हरितोक्तिः पौण्डरीके न त्याज्या त्यज्यतेऽथवा॥ नादृष्टार्थत्वतो मैवं गुणिद्रव्यस्य भासनात्॥ २॥

क्वचिच्छ्रूयते 'पौण्डरीकाणि[1] बर्हींषि भवन्ती'ति प्रकृतावस्ति बर्हिषि मन्त्रः 'दर्भैस्तृणीते हरितै'रिति, तत्र दर्भशब्दस्थाने पुण्डरीकपदमूहितव्यं पूर्वेणैव न्यायेन हरितपदस्थानेऽपि किं रक्तपदमूहितव्यं नेति संशयः। दर्भशब्देनैव सिद्धे प्रकाशने हरिताभिधानमदृष्टार्थं प्रकृतौ, तस्माद्विकृतावपि हरितपदमेवादृष्टार्थमभिधातव्यमित्यनूहः। स्यादेवं यद्यदृष्टार्थं स्यादनेनापि तु गुणद्वारेण स्तरणद्रव्यमेव प्रकाश्यते अर्थाभिधानपरत्वान्मन्त्राणाम्। अतः पुण्डरीकाण्यपि स्वगुणद्वारेण प्रकाशयितुं रक्तपदं प्रयोक्तव्यम्॥

तादृशं तस्याविवक्षिततत्वादित्यर्थः। **ननु** देवतावाचित्वमात्रस्यैव विवक्षितत्वे वह्न्यादिपदयुक्ततयाप्यध्ययनं किं न स्यादित आह—**अवश्यमिति**। आग्नेयमिति चोदनायामग्निपदस्यैव श्रुतत्वादिति भावः। **स्वरूपेति**। तद्विवक्षायां दृष्टांशे त्वपयोगाभावादिति भावः। **बहुष्विति**। अयंच प्रकारोऽग्निपदेऽपि द्रष्टव्यः। **स्वरूपेणेति**। इन्द्रपदयुक्तरूपेणैवेत्यर्थः। इह तु नाग्निपदयुक्तरूपेणातिदेश इति प्रागेवोपपादितमिति भावः। सूत्रार्थस्तु—प्रकृतौ यथोत्पत्तिमत्पदयुक्ततया मन्त्रा उत्पन्नास्तत्पदयुक्तैरेव मन्त्रैरर्थानामभिधानं कृतं तद्विकारत्वादुत्तरस्यामपि, ततो विकृतावपि तथैवाग्निपदयुक्तैरेवाभिधानं कर्तव्यमिति प्रापितं पक्षं चशब्देन निराचष्टे। नैतदेवम्। अर्थे अकार्यत्वात् वैकृतेऽर्थे यथाम्नातमन्त्रप्रकाश्यत्वासंभवादिति॥

जातिनैमित्तिकं०॥ ३॥ क्वचिदिति। 'मौद्गं चरुं निर्वपेत् श्रियै श्रीकाम' इत्यत्रेत्यर्थः। अत्र दर्भपदेनैवाभिधानसिद्धे हरितपदेनोह इति पूर्वपक्षो गुणद्वारेणापि द्रव्यप्रकाशकत्वादूह इति। सिद्धान्तश्च विशेष्यभूतद्रव्यवाचकदर्भशब्दस्योहे सत्येव नान्यथेत्याशयेन पूर्वन्यायसिद्धं द्रव्यवाचकशब्दस्योहं स्मारयति—**तत्रेति**। अनेन द्रव्यवाचकशब्दोहमुपजीव्य तद्विशेषणगुणवाचकशब्दोहविचारात्संगतिरित्यपि सूचितम्। **दर्भेति**। हरितादिशब्दानां गुणमात्राभिधायितया गुणस्य च कर्मानङ्गतया तदभिधानमदृष्टार्थम्। नच गुणद्वारा द्रव्याभिधानार्थत्वं वाच्यम्। तस्य स्वशब्देनैवाभिहितत्वादित्यर्थः। यदि कथंचिदपि दृष्टं न लभ्येत तदाऽदृष्टं कल्पनीयम्। संभवति तु गुणद्वारा द्रव्याभिधानेन दृढतरस्मृत्यर्थतया दृष्टार्थता नतु सुब्रह्मण्यागतहरितपदादिवदसत्त्वं गुणस्य येन स्तुत्यर्थतयाऽदृष्टार्थत्वं स्यादित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**स्यादेवमिति**। **अर्थेति**। मन्त्राधिकरणन्यायेनेति शेषः। सूत्रार्थस्तु—जातिशब्दो दर्भशब्दो द्रव्ये नैमित्तिको गुणशब्दो गुणे च यथास्थानमूहितव्याविति॥

---

१ ताद्रूप्यमस्ति. २ तृणविशेषः,

अग्नीषोमीयपशौ लौकिकयूपस्पर्शप्रायश्चित्ताधिकरणम् ॥ ३ ॥

लौकिके दोषसंयोगादपवृक्ते हि चोद्यते निमित्तेन प्रकृतौ स्यादभागित्वात् ॥ ९ ॥

यूपस्पर्शे वैदिके वा लौकिके मन्त्रकीर्तनम् ॥ आद्यः प्रकरणान्मैवं लौकिके प्रतिषेधतः ॥ ३ ॥

प्रासङ्गिकमिदमधिकरणं 'यद्येकं यूपमुपस्पृशेदेष ते वायो इति ब्रूयाद्यदि द्वौ एतौ ते वायू इति यदि बहून् एते ते वायव' इत्यादि वाक्यं लिङ्गदर्शनत्वेन पूर्वाधिकरणे प्रस्तुतं तत्रेदं विचार्यते, किं वैदिक यूपोच्छ्रयणादिविषये स्पर्शे प्रायश्चित्तमुत लौकिके उतोभयत्रेति विशेषाश्रवणादनियमः प्रकरणात् लकल्पनापरिहाराच्च वैदिक एवेति प्राप्ते उच्यते—'दोषनिर्हरणायेदं प्रायश्चित्तं विधीयते ॥ दोषश्च प्रतिषिद्धे स्यात्प्रतिषेधश्च लौकिके ॥' 'यूपो वै यज्ञस्य दुरिष्टमामुञ्चते तस्माद्यूपो नोपस्पृश्यत' इति प्रतिषिध्य पश्चादिदमुच्यते यद्येकमुपस्पृशेदित्यादि, प्रतिषेधश्च रागप्राप्ते लौकिके, वैदिकस्य विहितत्वेन प्रतिषेधानर्हत्वात् प्रतिषिद्धानुष्ठाने प्रत्यवायोत्पत्तेः प्रतीकारापेक्षायां प्रायश्चित्तविधिरपेक्षितार्थो भवति तस्माल्लौकिके प्रायश्चित्तम् ॥

द्विपशुयागे पाशमन्त्रयोरेकवचनान्तबहुवचनान्तयोर्द्विवचनान्तेनोहाधिकरणम् ॥ ४ ॥

अन्यायस्त्वविकारेणादृष्टप्रतिघातित्वादविशेषाच्च तेनास्य ॥ १० ॥ [विकारो वा तदर्थत्वात् ॥११॥ अपि त्वन्यायसंबन्धात्प्रकृतिवत्परेष्वपि यथार्थं स्यात् ॥१२॥ यथार्थं त्वन्यायस्याचोदितत्वात् ॥ १३ ॥ छन्दसि तु यथादृष्टम् ॥ १४ ॥]

पाशं पाशान्द्वयोः पश्वोरेको मन्त्रोऽथवा द्वयम् ॥ एकैकत्वे द्वयत्वे किमेकस्योहोऽथवा द्वयोः ॥ ४ ॥
एकेनैव कृतार्थत्वादेको मन्त्रस्तदापि च ॥ अविकारेण बह्वर्थ एकार्थः समवायतः ॥ ५ ॥
प्राकृतत्वादुभावूह्य एकार्थोऽत्र विवक्षया ॥ बह्वर्थोऽप्यूहनीयोऽत्र द्वयोः शक्तेरकुत्सितः ॥ ६ ॥

अग्नीषोमीयपशावेकवचनान्तः पाशमन्त्रः 'अदितिः पाशं प्रमुमोक्त्वेत'मिति तथा बहुवचना-

---

लौकिके दोषसंयोगादपवृक्ते हि चोद्यते० ॥ ९ ॥ ऊहविचारात्मकत्वाभावादाह—**प्रासङ्गिकमिति** । प्रासङ्गिकत्वमेवाह—**यद्येकमिति** । यदि मन्त्राणामूहः स्यात्तदा 'यद्येकं यूपमुपस्पृशेदेष ते वायो इति ब्रूयाद्यदिद्वौ एतौ ते वायू इति यदि बहून् एते ते वायव'इत्यत्र यदि द्वौ यदि बहूनित्येतद्विधिवैयर्थ्यं द्वयोर्बहुषु च स्वत एव प्राप्तत्वादिति पूर्वपक्षलिङ्गदर्शनत्वेन पूर्वाधिकरणे यद्येकमित्यादिवाक्यं प्रस्तुतं तत्प्रसङ्गादिदमधिकरणमित्यर्थः । 'जातिनैमित्तक'मिति पूर्वाधिकरणस्यान्तरागर्भिणीत्वेन प्रवृत्त्या ततः पूर्वाधिकरणमेव पूर्वाधिकरण इत्यनेनोक्तम् । इदं च लिङ्गदर्शनं यद्यत्र यदि द्वौ इत्यादिविध्यभावेऽपि 'एतौ ते वायू एते ते वायव'इत्यनयोर्विकृतिनिवेश ऊहबलादेव सिद्धः स्यात्तदा विधिवैयर्थ्यं स्यान्नत्वेवं प्रकृतावग्नीषोमीयपशावेकयूपेऽप्याम्नानबलात्पाशन्यायेन मन्त्रत्रयनिवेशोपपत्तेः । तस्माद्द्विबह्वर्थकमन्त्रद्वयं मा प्रकृतौ भूदिति नियमार्थं वचनमिति तत्रैव सिद्धान्ते 'नियमो वा तथाविधित्वा'दित्यनेन सूत्रेण परिहृतमिति वेदितव्यम् । **ननु** लौकिके पुरुषार्थत्वं वैदिके क्रतुशेषता नचैकस्योभयार्थत्वं वैरूप्यादुपपद्यत इत्यनियमपक्षो दुष्ट इत्यतः पक्षान्तरं गृह्णाति—**प्रकरणादिति** । यद्यपि द्विबह्वर्थकमन्त्रयोर्न प्रकरणे निवेशसंभवोऽसमवेतार्थत्वात्तथापि प्रकरणादेकार्थस्य वैदिकोपस्पर्शननिमित्तकत्वनिश्चये तद्वैरूप्यायेतरयोरपि विकृतिनिवेशमाश्रित्य वैदिकनिमित्तकत्वमेव वक्तुं युक्तमित्याशयेन प्रकरणादित्युक्तम् । **फलेति** । वैदिकनिवेशे क्रत्वङ्गतया फलानपेक्षत्वादिति भावः । **ननु** यद्येकमित्यादिवाक्ये दोषनिबर्हणस्याश्रवणात्कथं तादर्थ्यमत आह—**यूपो वा इति** । दुरिष्टं पापमामुञ्चते स्थापयतीत्यर्थः । तथाच प्रतिषिध्याम्नानबलाद्दोषनिर्घातार्थमेव नियम इत्यर्थः । **वैदिकस्येति** । नचात्र ग्रहणाग्रहणवद्विकल्पः संभवति, स्पर्शनंविना तक्षणाञ्जनोच्छ्रयणादीनामसंभवेनास्पर्शनकप्रयोगस्यैवासंभवात्तस्मान्निषेधः पुरुषार्थ एवेति भावः । पुरुषार्थश्चायं निषेधः सामान्येन प्रवर्तमानोऽपि न क्रत्वर्थस्पर्शनविषयः । न हिंस्यादितिवद्रागप्राप्तविषयत्वात् । अतएव पूर्ववाक्ये प्रतिषेधश्च रागप्राप्तलौकिक इत्युक्तम् । **ननु** प्रतिषिध्य पश्चादाम्नानमात्रात्कथं दोषनिबर्हणार्थत्वमित्यतस्तदुपपादयति—**प्रतिषिद्धेति** । अपेक्षितार्थत्वात् दोषनिबर्हणार्थत्वमेव युक्तमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—लौकिके उपस्पर्शने अयं विधिः स्याद्दोषसंयोगात् । कथं । दोषसंयोगः । हि यस्मादपवृत्ते प्रतिषिद्धे स्पर्शने तेन निमित्तेन विधीयते मन्त्रः प्रकृते क्रतौ प्रतिषेधस्याभागित्वात्तस्माद्दोषनिर्घातार्थत्वाल्लौकिक एव स्यादिति ॥

अन्यायस्त्वविकारेण० ॥ १० ॥ प्रधानभूतप्रकृत्यूहचिन्तानन्तरं गुणभूतवचनोहचिन्तनात्संगतिः । **ननू**भयोरपि

नोऽपि 'अदितिः पाशान्प्रमुमोक्त्वेता'निति । तयोरग्नीषोमीये निवेशमुपरितनेऽधिकरणे वक्ष्यति द्वयोर्द्विपशुकेषु 'मैत्रं श्वेतमालभेत वारुणं कृष्ण'मित्यादिषु चोदकेन प्राप्तयोर्भवति संदेहः किमेकवचनान्तस्याप्रवृत्तिः बहुवचनान्तस्यानूहेन प्रवृत्तिरुत बहुवचनान्तस्याप्रवृत्तिरेकवचनान्तस्योहेन प्रवृत्तिरथवोभावपि यथायथमूहेनानूहेन च प्रवर्तेते किंवोभयोरपि द्विवचनेनोहितयोः प्रवृत्तिरिति । तत्रैकवचनस्य समवेताभिधायित्वेन विकृतावपि द्विसंख्यां वक्तुं विकारः स्यात् बहुवचनस्य त्वेकस्मिन्नसमवेताभिधायित्वेन निर्देशमात्रार्थत्वाद्विकृतावपि तथैव संभवादनूहः । नचाविकारसंभवे विकारो युक्तस्तस्मादेकवचनान्तस्याप्रवृत्तिरितरस्य त्वविकारेण प्रयोग इति प्रथमः पक्षः । सकलाभिधानसंभवे विकलाभिधानमन्याय्यम् । तस्मात्संख्याविशिष्टपाशप्रकाशनार्थमेकवचनान्तस्योहितस्य प्रयोगः बहुवचनान्तस्य त्वविवक्षितसंख्याकपाशमात्रप्रकाशनेनासमभिधानत्वादप्रवृत्तिरिति द्वितीयः पक्षः । द्वयोरपि चोदकेन प्राप्तयोर्यथायथमूहेनानूहेन च विकल्पेन प्रयोग इति तृतीयः । गृह्णीम एतद्द्वयोः प्रवृत्तिरिति ननु बहुवचनस्यानूहस्तदपि द्वयोरसाधुत्वादूहितव्यम् । प्रकृतावेकस्मिन्पाशे छन्दसि बहुवचनस्य प्रयुक्तत्वात्तथैवाङ्गीकृतं नत्वेवं द्वयोः प्रयोगश्छन्दसि दृष्टः । तस्मात्स्वायत्ते प्रयोगे सत्यसाधुप्रयोगासंभवाद्द्विवचनं प्रक्षेप्तव्यं तस्मादुभयोरूह इति सिद्धान्तः ॥

प्रकृतौ निवेशे सत्ययं विचार उपपद्यते स एव त्वसिद्धः प्रकृते अग्नीषोमीयस्यैकपाशकत्वेन बहुवचनान्तस्य तत्र निवेशासंभवादित्यत आह—**तयोरिति** । **उभाविति** । तत्रैकवचनान्त ऊहेन बहुवचनान्तोऽनूहेनेति विवेकः । **निर्देशेति** । न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्येति वचनं विना प्रकृतिनिर्देशासंभवेन बहुवचनस्य प्रकृतिप्रयोगमात्रार्थत्वादित्यर्थः । **नचेति** । विकारस्यानार्षत्वादार्षेण बहुवचनान्तेनाभिधानसंभवेनार्षैकवचनान्तस्य विकारो न युक्त इत्यर्थः । **सकलेति** । संख्याविशिष्टपाशाभिधानसंभवे पाशमात्राभिधानं न न्याय्यमित्यर्थः । **द्वयोरपीति** । प्रकृतौ बहुवचनान्तस्याप्यवयवबहुत्वमभ्युपगम्योपचर्य प्रयोगः विकृतावपि तथैव प्रयोगसंभवेन चोदकाबाधाय बहुवचनान्तस्याप्यनूहेन प्रवृत्तिरेकवचनान्तस्योहेनेति यथाप्रकृत्युभयोरपि विकल्पेन प्रवृत्तिरित्यर्थः । **ननु** एकस्मिन्बहुवचनस्य निर्देशमात्रार्थतया विवक्षितार्थत्वाभावात्कथमूहः अन्यथैकपाशकविकृतावप्यूहः स्यादित्यत आह—**तदपीति** । विवक्षितार्थत्वाभावेऽपि साधुत्वाय द्विवचनान्ततयोहः कर्तव्यः । एकपाशकविकृतौ तु प्रकृतिवदेकस्मिन्बहुवचनस्य साधुत्वोपपत्तेर्नोह इत्यर्थः । **नन्वेकस्मिन्निव** द्वयोरपि बहुवचनस्य साधुत्वं किं न स्यादित्यत आह—**प्रकृताविति** । प्रकृतौ छन्दस्येकस्मिन्बहुवचनस्य प्रयोगबलात् 'दृष्टानुविधिश्छन्दसी'ति सुव्यत्ययाश्रयणेन संभवति साधुत्वम् । तमेव प्राकृतं प्रयोगमादायैकपाशकविकृतावपि संभवति साधुत्वम् । द्वयोस्तु बहुवचनस्य प्रयोगादर्शनान्न व्यत्ययाश्रयणे किंचित्प्रमाणमस्तीत्यसाधुत्वमेवेत्यर्थः । **ननु** चोदकबलाद्द्वयोरपि बहुवचनस्य प्राप्त्या प्रत्यक्षप्रयोगाभावेऽपि चोदकापादितः प्रयोग एव व्यत्यये प्रमाणमित्यत आह—**तस्मादिति** । चोदको हि न मन्त्रं स्वरूपेण प्रापयति येन द्वयोरपि बहुवचनप्रयोगः शास्त्रीयः स्यात् किंत्वपूर्वीयप्रकाशकरूपेण । तत्र च यदि प्राकृतो मन्त्रस्तथाविधवैकृतपाशप्रकाशने समर्थस्तदा तद्रूपएव विकृतौ उपादेय इतरथा तत्समर्थरूपान्तरेणोपादेय इति स्वायत्ते वैकृतशब्दप्रयोगे सति बहुवचनान्तस्य द्वयोरसाधुत्वात् प्रत्युतापूर्वीयपाशप्रकाशकमन्त्रप्रापकचोदकस्य द्विवचनस्य प्रयोग एव तात्पर्याच्चोह एव युक्त इत्यर्थः । अत्रेदं चिन्त्यम्—पाशमन्त्रस्य पाशोन्मोचनकरणत्वेन द्वयोरपि पाशयोर्युगपन्मोचयितुमशक्यत्वेन याज्ञिकैरपि पर्यायेण प्रयोगस्योक्तत्वेन च पर्यायेण प्रयोज्यतया युगपत्पाशद्वयाभिधानस्यानपेक्षितत्वेन अमूहोदाहरणत्वम् । नच क्रियमाणानुवादित्वमेवास्य न करणमन्त्रत्वमतस्तन्त्राभिधानसंभवादूहोदाहरणत्वं युक्तमिति वाच्यम् । तथासति द्वादशे क्रियमाणानुवादिनां समुच्चयप्रतिपादनेन प्रकृतौ द्वयोरपि समुच्चयप्रसङ्गान्नचेष्टापत्तिः । अतएव भाष्ये तयोः समुच्चयं वक्ष्यतीत्युक्तमिति वाच्यम् । प्रकृतौ उभयोर्निवेशोऽस्तीत्येतदभिप्रायं भाष्यं नत्वेकस्मिन्प्रयोगे उभयोः समुच्चय इत्यभिप्रायमिति टुप्टीकातन्त्ररत्नयोर्व्याख्यातत्वेन सूत्रकाराप्रतिपत्तेः यथायथमूहेनानूहेन च विकल्पेन प्रयोग इति मूलग्रन्थानुसारेण ग्रन्थकारस्यापि विकल्पस्यैव संमतत्वाच्च । उत्तराधिकरणे सूत्रकारश्चाप्याह— विप्रतिपत्तौ विकल्पः स्या'दिति । अतएव च तन्त्ररत्ने द्वितीयचतुर्थपक्षयोरनुष्ठाने विशेषाभावेऽपि न्याय्यत्वाच्चतुर्थपक्ष एव स्वीकृत इत्युक्तं संगच्छते । अन्यथा द्वितीयपक्षे बहुवचनान्तस्याप्रवृत्त्या एकस्यैव मन्त्रस्य प्रयोगः । चतुर्थपक्षे तु द्वयोः समुच्चयेन प्रयोग इत्यनुष्ठानविशेषसंभवादयुक्तमिदं तन्त्ररत्नवाक्यं स्यात् । एतेन जपमन्त्रत्वाश्रयणेनाप्यूहोदाहरणत्वं निरस्तं, तथापि समु-

---

१ प्रवृत्तिः.

अग्नीषोमीयपशौ पाशैकत्वपाशबहुत्वाभिधायिमन्त्रयोर्विकल्पाधिकरणम् ॥ ५ ॥

विप्रतिपत्तौ विकल्पः स्यात्समत्वाद्गुणे त्वन्यायकल्पनैकदेशत्वात् ॥ १५ ॥ [प्रकरणविशेषाच्च ॥ १६ ॥ अर्थाभावात्तु नैवं स्यात्, गुणमात्रमितरत् ॥ १७ ॥ द्यावोस्तथेति चेत् ॥ १८ ॥ नोत्पत्तिशब्दत्वात् ॥ १९ ॥]

उत्कृष्टव्यो न वा मन्त्रो बह्वर्थोऽसंगतत्वतः ॥ उत्कर्षो न विकल्पोऽसौ गुणे त्वन्यायकल्पना ॥ ७ ॥

पशावग्नीषोमीये पाशमन्त्रावेकवचनबहुवचनान्तौ तत्र बहुवचनान्ते संदेहः किं प्रकृतावेवाग्नीषोमीये निविशते उत बहुपाशकेषु पशुगणेषूत्कृष्यते इति । एकस्मिन्बहुवचनस्यासमवेतार्थत्वादुत्कर्षे प्राप्तेऽभिधीयते—'प्रकृत्यर्थस्य पाशस्य विभक्त्यर्थस्य कर्मणः ॥ उभयोः प्रकृतौ भावान्नोत्कर्षोऽस्यावकल्प्यते ॥' पाशप्रातिपदिकार्थान्वितं विभक्त्यभिहितं कर्म कारकं प्रकृतावपि पाशकर्मकोन्मोचनाभिधानेन संभवान्नोत्कर्षं सहते । संख्यामात्रं त्वसंभवदपि गुणत्वान्न प्रातिपदिकं प्रधानभूतं कारकं वालमुत्क्रष्टुम् । अविवक्षिता चेह संख्या पाशकर्मकाभिधानमात्रेण व्यवहारसिद्धेरतो निर्देशमात्रार्थं बहुवचनं कर्ममात्रं त्वत्र विवक्षितमतोपि न संख्यावशेन मन्त्रोत्कर्षः । बहुवचनस्य त्वेकस्मिन्प्रयोगोऽवयवबहुत्वाभिप्रायेण छान्दसः ॥

चयापरिहाराज्जपमन्त्रत्वे दृष्टार्थत्वेनाविवक्षितार्थतया सर्वथोहाप्रसङ्गाच्चेति । तस्मादुदाहरणान्तरमन्वेष्टव्यमिति । सूत्रार्थस्तु—अन्याय अन्यायनिगदो बहुवचनान्त अविकारेण प्रयोज्यः एकस्मिन्बहुवचनस्य प्रतिघातदर्शनाद्द्वयोश्चैकस्माद्विशेषाभावादिति ॥

विप्रतिपत्तौ० ॥ १५ ॥ बहुवचनान्तमन्त्रस्यापि प्रकृतिनिवेशस्य पूर्वोक्तोहनिर्वाहकस्य चिन्तनात्संगतिः । **एकस्मिन्निति** । तथाच लिङ्गात्प्रकरणं बाधित्वा पूषानुमन्त्रणमन्त्रादिवदुत्कर्षः पाशमन्त्र इति समाख्याबलाद्दृष्टार्थत्वोपबृंहिताध्ययनविधेर्वा मन्त्रस्य बहुपाशकविकृतिषु सामान्यसंबन्ध इति भावः । **प्रकृतीति** । पाशानित्यनेन पदेन पाशकर्मत्वं बहुत्वं च प्रतीयते तत्र पाशकर्मत्वयोः समवायाल्लिङ्गानामेव परस्परविसंवादेऽनेकानुग्रहायानुत्कर्ष एव न्याय्य इत्यर्थः । स्यादेतदेवं यद्यत्र त्रयमपि परस्परासंबद्धं प्रतिपाद्येत । इहतु पाशानिति पदे बहुत्वसंख्याविशिष्टपाशरूपार्थस्य कर्मत्वं प्रतिपाद्यते । नच प्रकृतौ बहुत्वसंख्याविशिष्टः पाशोऽस्ति यस्य कर्मत्वं स्यात् । तस्मात्कथं समवेतार्थत्वमित्यत आह—**पाशेति** । नहि कर्मविभक्तिस्थले संख्याविशिष्टस्य कर्मत्वं किंतु संख्याप्रातिपदिकार्थश्च मिथोऽनन्वितौ कारकेणान्वीयेते । अतएव पश्वेकत्वाधिकरणे संख्यायाः समानप्रत्ययश्रुत्या समर्पितं कारकान्वयमादायैव क्रियाङ्गतोक्ता । तथाच पाशप्रातिपदिकार्थान्वितविभक्त्यर्थस्य कर्मत्वस्य समवायान्नोत्कर्ष इत्यर्थः । **संख्यामात्रं त्विति** । अत्र प्रधानभूतमित्येतत्कारकविशेषणं न प्रतिपादकविशेषणम् । एवंच गुणत्वादिति हेतुः कर्मानुत्कर्षकत्वे बोध्यः । प्रातिपदिकानुत्कर्षकत्वे तु प्रातिपदिकस्य मुख्यतया जघन्यत्वादिति हेतुरध्याहार्यः । यद्वा कारकापेक्षया प्रातिपदिकार्थस्य गुणत्वेऽपि संख्यापेक्षयाश्रयत्वादिकृतं प्राधान्यमस्तीत्येवं प्रातिपदिकस्यापि विशेषणं बोध्यम् । एवं बहुत्वसंख्याया विवक्षितत्वेऽपि न तद्बलादुत्कर्षस्तस्याः दुर्बलत्वादित्युक्तम् । इदानीमविवक्षितत्वादपि न तद्बलेन मन्त्रोत्कर्ष इत्याह—**अविवक्षिता चेति** । ननु प्रकृतावपि एकस्य पाशस्योन्मोचनीयैकत्वस्मृत्यभावेऽनुष्ठानासिद्धेः एकत्वे बहुवचनस्य लक्षणैवास्तु कथमविवक्षेत्यत आह—**पाशकर्मकेति** । प्रातिपदिकार्थस्मृतौ द्वित्वादिवदन्यापेक्षत्वाभावेन स्वारसिकत्वादेवैकत्वस्मृत्युपपत्तौ क्लेशेन साधनीयाया वचनलक्षणाया अयुक्तत्वादित्यर्थः । अविवक्षायामपि यथा विकृतावप्यूहस्तथा पूर्वाधिकरण एवोक्तम् । **नन्व**विवक्षायामपि श्रूयमाणस्य कथंचिदुपपत्तिर्वक्तव्येत्यत आह—**बहुवचनस्येति । अवयवेति** । अवयवावयविनोरत्यन्तभेदाभावेनावयवगतबहुत्वमेवावयविन्यारोप्यावयविगतमेव प्रतिपादयतीति छान्दसप्रयोगात्कल्प्यत इत्यर्थः । नचैतद्वाक्यबलेन पाशशब्दस्यावयवपरत्वमिति भ्रमः कर्तव्यः । बन्धनसाधनस्यैव मोचनीयतया स्मर्तव्यत्वेनावयवानां बन्धनसाधनत्वाभावेन मन्त्रेण स्मरणानपेक्षणात् । अतएव प्रोद्गातॄणामित्यत्र बहुवचनानुसारेण प्रोद्गातृशब्दस्य प्रोद्गातृतदितरपरत्ववत्पाशशब्दस्यैव पाशतदितरपरत्वमस्त्विति निरस्तम् । उद्गातृतदितराणामेव चमसान्वयसंभवाल्लक्षणायामप्यजहल्लक्षणास्वीकारेण प्रकृत्यर्थस्यात्यन्तपरित्यागाभावाच्च कांस्यभोजिन्यायेन गुणभूतमपि बहुवचनमाश्रित्य प्रकृतेर्लक्षणायामपीह पाशतदितरयोर्बन्धनसाधनत्वाभावेनैकोन्मोचनसंबन्धाभावात्प्रकृते पाशतदितरलक्षणाऽसंभवेन कांस्यभोजिन्यायानवतारान्मुख्यप्रातिपदिकानुसारेण जघन्यबहुवचनमेव कथंचिन्नेयमिति वैषम्यात् । सूत्रार्थस्तु—अनुष्ठेयपाशस्यैकत्वान्मन्त्रस्य बहुत्वाभिधायित्वाच्च विप्रतिपत्तौ विरोधेसति न मन्त्र उत्क्रष्टव्यः किंत्वेकवचनान्तेन सहास्य विकल्पः स्यादुभयोरपि पाशविशिष्टकर्मप्रतिपादकत्वेन समत्वात् । गुणे तु बहुवचनेऽन्याय्यकत्वकल्पना । ततश्चैकदेशबहुवचनाश्रयेण नोत्कर्ष इति ॥

दर्शपूर्णमासयोर्द्विपत्नीके प्रयोगे पत्नीं संनह्येति मन्त्रस्यानूहाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अपूर्वे त्वविकारोऽप्रदेशात्प्रतीयेत ॥ २० ॥

पत्नीमिति द्विपत्न्यादावूह्यं नो वोह्यतेऽर्थतः ॥ नोपदेशस्य सामान्यादतिदेशाप्रवृत्तितः ॥ ८ ॥

दर्शपूर्णमासयोः 'पत्नीं संनह्ये'ति मन्त्रः किमेकद्विबहुपत्नीकेषु प्रयोगेषु सर्वेष्वविकारेण प्रयोज्य उत द्विबहुपत्नीकप्रयोगयोर्द्विवचनबहुवचनाभ्यामूहितव्य इति संशयः। तत्रैकपत्नीके समवेताभिधायित्वसंभवान्नैकवचनमन्याय्यनिगदं तस्माद्द्विबहुत्वयोरूहः। नैतदेवम्। यद्येकपत्नीकप्रयोगाभिप्रायमाम्नानं स्यात्तत एकवचनस्य समवेतसंख्याभिधानरूपस्य संप्रतिपन्नरूपत्वात्समवेतसंख्याभिधानमिह विवक्षितमेकवचनरूपं त्वविवक्षितमिति कृत्वा द्विपत्नीके बहुपत्नीके च प्रयोगे समवेतसंख्याभिधानार्थमूह्येत। सर्वप्रयोगाणां तु समानविधानत्वात्सर्वाभिप्रायेणेदमाम्नातं द्वयोर्बह्वीषु चैकवचनस्य संप्रतिपत्त्यभावान्न समवेतसंख्याभिधानरूपेण प्रयुक्तमिति शक्यमध्यवसातुम्। निर्देशमात्रार्थे त्वेकवचनमदृष्टार्थे चैकत्वमभिधातुं प्रयुक्तमित्यापद्यते। ततश्च द्विबहुपत्नीके प्रयोग एकवचनमेव प्रयोक्तव्यमित्यविकारः। नचैकवचनानुरोधेनैकपत्नीप्रयोगे मन्त्रो नान्यत्रेति वक्तव्यं पाशवत्प्रातिपदिकवलेन सर्वत्र प्रवृत्तेः संख्यायाश्चाविवक्षितत्वेनानेकपत्नीकात्प्रयोगान्मन्त्रं व्यावर्तयितुमसमर्थत्वात्। तस्मात्सर्वत्राविकारेण प्रयोगः ॥

अपूर्वे त्वविकारो० ॥२०॥ ननु वचनप्राधान्यं एकद्विबहुपत्नीकप्रयोगाणां मिथः प्रकृतिविकारभावं चाश्रित्य पूर्वपक्षो वक्तव्यः अन्यथा द्विबहुपत्नीकप्रयोगयोरूहासिद्धेः। सचातिमन्दः। प्रातिपदिकप्राधान्यस्य पाशाधिकरणे स्थितत्वात्प्रयोगाणां च व्रीहियवप्रयोगवत्समानविध्यस्यैव न्याय्यत्वादित्याशङ्क्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**तत्रेति**। नह्यत्रैकवचनस्य प्राधान्यमाश्रीयते न वा प्रयोगाणां प्रकृतिविकृतिभावः किंतु एकद्विबहुपत्नीकप्रयोगेषु सर्वेष्वपि पत्नीप्रातिपदिकं समवेतार्थत्वात्प्रवर्तते। वचनं त्वेकपत्नीकप्रयोगमात्र इत्याश्रीयते। तत्र च प्रातिपदिकस्य द्विबहुपत्नीकप्रयोगयोरपि समवेतत्वान्न यवप्रयोगे सर्वथा असमवेतार्थकस्य 'व्रीहीणां मेध सुमनस्यमान' इति मन्त्रस्येव निवृत्तिः। न वा प्रातिपदिकस्य समवेतार्थकत्वमाश्रित्य पाशबहुवचनमविवक्षितं कृत्वा एकवचनान्तस्यैव प्रयोगसंभवः। एकपत्नीकप्रयोगे वचनस्य समवेतत्वेन पाशबहुत्ववत्सर्वथाऽसमवेतत्वाभावात्। अनेनैव वैषम्येणोत्थानात्संगतिरपि। तत्र यद्यपि प्रयोगाणां सामानविध्यान्नोहसंभवस्तथापि वचनानुसारेण प्रातिपदिकनिवृत्त्ययोगादेकपत्नीकप्रयोगेऽर्थसाधोरेकवचनस्येतरत्र शब्दसाधुत्वार्थत्वासंभवाच्च पठितस्यैकवचनस्य निवृत्तौ समवेतार्थस्यापि प्रातिपदिकस्य केवलस्य प्रयोगासंभवात्तदर्थे द्विवचनबहुवचने आक्षिप्य प्रयोक्तव्यो मन्त्र इति द्विवचनबहुवचनाक्षेप एवोहो विवक्षित इत्यर्थः। अत्र प्रातिपदिकं त्रिष्वपि प्रवर्तते वचनं त्वेकपत्नीकप्रयोग इत्यर्धजरतीयाश्रयणमयुक्तम्। प्रकृतिप्रत्यययोः सह प्रवृत्तिनियमात्। तस्मादिह द्विवचनबहुवचनप्रयोगमिच्छता प्रातिपदिकं वचनं चोभयमप्येकपत्नीकप्रयोगाभिप्रायेणाम्नातमिति तस्य प्रकृतित्वमितरयोस्तद्विकृतित्वं चाश्रित्य मुख्य एवोहो वक्तव्यः। सच न संभवति प्रयोगाणां सामानविध्यादिति सिद्धान्तमाह—**यदीति**। एकपत्नीकप्रयोग एवायं मन्त्रः शेषो यथास्यादित्यभिप्रायेण यद्याम्नातं स्यात्तदा तस्यैव धर्मग्राहित्वात्तत्र चैकवचनरूपाविवक्षया एकवचनस्य यत्समवेतसंख्याभिधानरूपं तस्यैव विवक्षितत्वाद्द्वित्वबहुत्वयोरपि प्रकाशनायोहः स्याद्यथालिङ्गविशेषनिर्देशादित्यत्र पूर्वपक्षे ऐन्द्रप्रदानानामेव धर्मग्राहित्वेनानैन्द्रेषु इन्द्रपीतादेरूहस्तद्वदित्यर्थः। **सर्वेति**। तथाचैकपत्नीकप्रयोगमात्राभिप्रायेणाम्नानाभावात्तस्य प्रकृतित्वाभावे वार्थतयाम्नातस्य यत्र सामर्थ्यं तत्र प्रयोग इतरत्र निवृत्तिरिति लिङ्गविशेषनिर्देशात्समानविधानेष्वप्राप्ता सारस्वती स्त्रीत्वादित्यत्र निर्णीतत्वेन सामानविध्यपक्षे मेध्यामध्रिगुप्रैषस्येव द्विबहुपत्नीकप्रयोगे निवृत्तिरेव स्यान्नतूह इत्यर्थः। **ननु** तर्हि निवृत्तिरेव युक्तत्वात्कथमविकारेण प्रयोग इत्यत आह—**द्वयोरिति**। भवेन्निवृत्तिरपि यद्येकवचनं समवेतसंख्याभिधानार्थं विवक्षितं स्यात्तत्तु न विवक्षितं, द्वयोर्बहुषु चैकवचनस्यासमवायादित्यर्थः। किमर्थं तर्ह्येकवचनप्रयोगोऽत आह—**निर्देशेति**। प्रयोगसाधुत्वार्थमित्यर्थः। **ननु** साधुत्वार्थत्वे वचनान्तरं किं न स्यादित्यत आह—**अदृष्टेति**। **एकत्वमिति**। जात्यभिप्रायेणेति शेषः। **नन्वे**कवचनं विवक्षितं प्रातिपदिकमेव त्वविवक्षितमिति वैपरीत्यमाश्रित्य निवृत्तिरेव किं न स्यादित्याशङ्क्य निराकरोति—**नचेति**। **पाशवदिति**। तत्रैव प्रातिपदिकप्राबल्यं प्रतिपादितमिति भावः। संख्याया असमर्थत्वादित्यन्वयः। तत्र हेतुः **अविवक्षितत्वेनेति**। अविवक्षा च पाशबहुत्ववदेवेति बोध्यम्। सूत्रार्थस्तु—अपूर्वे प्रकृतौ पत्नीमित्यस्याविकारः अप्रदेशात्समानविध्येनानतिदेशात्प्रतीयेतेति ॥

द्विपत्नीकविकृतियागेपि पत्नीं संनह्येति मन्त्रस्यानूहाधिकरणम्॥ ७॥

विकृतौ चापि तद्वचनात्॥ २१॥

ऊह्यो नो वैष विकृतावूह्योऽपाठेन पाशवत्॥ नादृष्टच्छान्दसत्वाभ्यां पाशे छान्दसता न हि॥ ९॥

विकृतौ पत्नीशब्दः किं द्विपत्नीकबहुपत्नीकप्रयोगयोरूहितव्यो नेति संशये प्रकृतौ द्वयोर्बहुषु च पत्नीष्वेकवचनाम्नानसामर्थ्यात्तत्प्रयुक्तं विकृतौ त्वाम्नानाभावात्। द्विबहुत्वयोरेकवचनमसाधुत्वान्न प्रयोक्तव्यं तस्मादूहः। नैवम्। निर्देशमात्रार्थमदृष्टार्थं चैकवचनं न समवेतसंख्याभिधानार्थमित्युक्तं, अतो विकृतावपि तथैव कर्तव्यमित्यनूहः। नचासाधुत्वं द्वित्वबहुत्वयोरेकवचनस्य छान्दसत्वात् पाशे तु द्वयोर्बहुवचनप्रयोगस्य छान्दसत्वाभावादसाधुत्वं स्यादिति विशेषः॥

सवनीयपशूनामग्नीषोमीयसमानविधानत्वे प्रास्मा अग्निमितिमन्त्रेऽनूहाधिकरणम्॥ ८॥

अध्रिगुः सवनीयेषु तद्वत्समानविधानाश्चेत्॥ २२॥

अग्नीषोमीयसवनस्थास्तुल्यविधयो यदि॥ प्रास्मा इति तदा मन्त्रे पत्नीन्यायेन नोहनम्॥ १०॥

तृतीयेऽध्याये संस्थापशवः समानविधाना इति पूर्वपक्षे समानविधानत्वं यदुक्तं तस्येदं प्रयोजनं पूर्वाधिकरणसिद्धमनेन सूत्रेण कथ्यते। यदा समानविधानास्तदोक्थ्यषोडश्यादिद्विबहुपशुकेपि सवनीयगणे प्रवर्तमानः प्रास्मा इत्यध्रिगुप्रैषगतैकवचनान्तः शब्दः पत्नीशब्दवदेव नोहितव्यः विकारपक्षे तूहितव्यः। ननु समानविधानत्वे यथा प्रास्मा इति पुंलिङ्गनिर्देशात्सारस्वत्यामप्रवृत्तिस्तथैकवचननिर्देशाद्द्विबहुष्वप्रवृत्तिः स्यात्। नैवम्। पुंलिङ्गस्य मेष्यामत्यन्तासंभवात् युक्ता निवृत्तिरेकवचनं तु प्रतिव्यक्तिगतैकत्वाभिप्रायेण गणेऽपि संभवात् नात्यन्तानुपपन्नं पाशानिति बहुवचनमिवावयवाभिप्रायेणैवोपपन्नमिति नेतव्यम्। अपिच 'जात्याख्यायामेकस्मिन्बहुवचनं'बहुषु चैकवचनं स्मर्यते अतोऽपि न वचनयोरनुपपत्तिः लिङ्गं त्वन्यलिङ्गेऽत्यन्तानुपपन्नमिति वैषम्यम्॥

विकृतौ चापि तद्वचनात्॥ २१॥ प्रयुक्तमिति। तथाच प्रयोगबलात्प्रकृतावेव साधुत्वं नतु विकृतावित्यर्थः। अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरपि सूचिता। **निर्देशेति।** यद्यपि समवेतसंख्याभिधायकत्वाभावेपि एकवचनस्य साधुत्वार्थमेव द्वयोर्बहुषु चोहः, यथा पाशानिति बहुवचनस्य द्वयोः पाशयोः साधुत्वार्थमूहस्तद्वदित्येव पूर्वपक्षिणोऽभिमतं तत्र च निर्देशमात्रार्थमित्यादिकं न दूषणं किंतु नचासाधुत्वं द्वित्वबहुत्वयोरेकवचनस्य छान्दसत्वादिति वक्ष्यमाणमेव दूषणं, तथाप्यूहाभावे द्वित्वबहुत्वयोरेकवचनस्य कथमुपपत्तिरित्याशङ्क्य प्रकृतिवदित्युपपादनार्थोऽयं ग्रन्थ इति द्रष्टव्यम्। **छान्दसत्वादिति।** एकवचनस्य द्वयोर्बहुषु चाम्नानबलात्कल्प्यमानं छान्दसत्वेन साधुत्वमविशेषात्प्रकृतिविकृतिसाधारण्येन कल्प्यते न प्रकृतिमात्रविषयमिति विकृतावप्येकवचनस्य साधुत्वोपपत्तेर्न तदर्थमूह इत्यर्थः। पाशे तर्हि कथं साधुत्वार्थमूह इत्यत आह—**पाशे त्विति।** बहुवचनस्यैकस्मिन्प्रयोगबलात्प्रकृताविव विकृतावप्येकपाशे साधुत्वेनैकवचनान्ततयोहाभावेऽपि द्वयोर्बहुवचनस्य छान्दसप्रयोगादर्शनेनासाधुत्वात्साधुत्वार्थं द्विवचनान्ततयोह एवेति पत्नीवैषम्यं पाशस्येत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—विकृतावप्यविकारस्तद्वचनात्पत्नीमात्रवचनेनैकवचनस्याविवक्षितत्वादिति॥

अध्रिगुः सवनीयेषु०॥ २२॥ 'आग्नेयमग्निष्टोम आलभेत ऐन्द्राग्नमुक्थ्ये द्वितीयं ऐन्द्रं वृष्णिं षोडशिनि तृतीयं सारस्वतीं मेषीं चतुर्थीमतिरात्र'इति श्रुतेषु सवनीयपशुषु संस्थानां पशूनां च सामानविध्यपक्षे प्रास्मा इति अध्रिगुप्रैषगत एकवचनान्त ऊहितव्यो नेति संदेहः पूर्वपक्षः सिद्धान्तश्च पत्नीशब्दवदेव द्रष्टव्यौ। **ननु** तर्हि विशेषाभावात्किमर्थमिदमधिकरणमित्यत आह—**तृतीय इति। पूर्वपक्ष इति।** अधिकरणद्वय इति शेषः। एवंचेदमधिकरणद्वयपूर्वपक्षयोः समुच्चित्य प्रयोजनकथनमिति ध्येयम्। **उक्थ्येति।** अनेकपशुकेषु उक्थ्यादिषु यः सवनीयपशुगणस्तत्रेत्यर्थः। **नोहितव्य इति।** किंत्वविकारेण योज्य इत्यर्थः। **विकारेति।** उक्थ्यादिसंस्थानामग्निष्टोमविकारत्वं सवनीयानां चाग्नीषोमीयविकारत्वमिति पक्ष इत्यर्थः। **ननु** मेष्यामिव निवृत्तेर्युक्तत्वात्कथमविकारेण प्रवृत्तिरिति शङ्कते—**नन्विति।** अत्र लिङ्गं प्रातिपदिकार्थः संख्या तु विभक्त्यर्थ इति वैषम्ये वक्तुं शक्ये विभक्तिविकाराणामाबादीनां च वाच्यं लिङ्गमिति पक्षमभ्युपेत्यापि परिहारमाह—**नैवमिति। अपिचेति।** जातिव्यक्त्योस्तादात्म्येनैकस्मिन् जात्याश्रयव्यक्तिगतं बहुत्वं जातिद्वारा व्यक्तावारोप्य बहुवचनं बहुषु चैकवचनं जात्यभिप्रायेणेत्याशयः। सूत्रे तद्वत्पत्नीमितिवत्॥

नीवाराणां व्रीहिप्रतिनिधित्वे मन्त्रे व्रीहिशब्दस्यानूहाधिकरणम् ॥ ९ ॥

प्रतिनिधौ चाविकारात् ॥ २३ ॥ [अनाम्नानादशब्दत्वमभावाच्चेतरस्य ॥ २४ ॥ तादर्थ्याद्वा तदाख्यं स्यात्संस्कारैरविशिष्टत्वात् ॥ २५ ॥ उक्तं च तत्त्वमस्य ॥२६॥]

व्रीहिप्रतिनिधावूहो व्रीहीणामिति नास्ति वा ॥ अर्थादूहो न सादृश्यादंशानां साधनत्वतः ॥ ११ ॥

श्रुतस्य द्रव्यस्यापचारे नीवारादिषु प्रतिनिहितेषु 'व्रीहीणां मेध सुमनस्यमान' इति व्रीहिशब्दः किमूहितव्यो नेति संशये नीवारादिषु व्रीहिपदस्यासामर्थ्यादूहप्राप्तावुच्यते । यदि नीवारा व्रीहिवत्साधनं भवेयुस्ततस्तत्प्रकाशनार्थं नीवारपदं प्रक्षिप्येत नत्वेवं किं तर्हि नीवारादिगता ये व्रीह्यंशास्तेऽत्र साधनमित्युक्तम् । तेच व्रीहिगता इव नीवारगता अपि व्रीहिशब्देनैव शक्यन्ते प्रकाशयितुमित्यविकारेण प्रयोगः ॥

द्विपशुयागे सूर्यं चक्षुर्गमयतादिति मन्त्राणामनूहाधिकरणम् ॥ १० ॥

संसर्गिषु चार्थस्यास्थितपरिमाणत्वात् ॥ २७ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २८ ॥]

द्विपश्वोश्चक्षुरायूहो न वोहः पशुभेदतः ॥ तेजोमात्रस्य सूर्यादावेकीभावादनूहनम् ॥ १२ ॥

ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीये पशावध्रिगुः प्रैषः तत्र संसर्गिणोऽर्थाश्चक्षुरादयः 'सूर्यं चक्षुर्गमयता'-दित्यादयस्ते द्विबहुपश्वादिषु पशुगणेषु किं द्विवचनबहुवचनाभ्यामूहितव्या नेति संशये संसर्गिणां तेजः प्रभृतीनां स्वतः संख्याव्यवहाराभावादौपाधिको भेदव्यवहारः । तदिह चक्षुःशब्दस्य तेजोवचनत्वादसति स्वतःसंख्यावत्त्वेऽधिष्ठानापेक्षत्वे च तयोर्द्वित्वेन द्विवचनप्रसङ्गात्पशूपाधिकमेकवचनं अस्यशब्देन च पशोरुपात्तत्वात्तदुपाधिकमेव विज्ञायते अतः पशुभेदेन पशुसंख्यावशे नोह इति

प्रतिनिधौ च० ॥ २३ ॥ प्राप्ता इत्येकवचनस्याविवक्षितत्वादनूहेऽपि व्रीहिशब्दस्य विवक्षितार्थत्वादूह इत्युत्थितेः संगतिः । **नीवारादिष्विति ।** व्रीह्यपचारे प्रक्रान्तप्रयोगस्य साधनापेक्षायां नीवारादयः सदृशतया साधनत्वेनोपादीयन्ते, ततो नीवाराणां व्रीहिकार्यापन्नत्वाद्व्रीहिमन्त्रः प्राप्नुवन्व्रीहिपदयुक्ततया नीवारप्रकाशनासामर्थ्यादूह्य इति पूर्वपक्षवादी मन्यत इत्यर्थः । एवंचात्र मन्त्रग्रहणमुपलक्षणमवहननादिसंस्काराणामप्युक्तप्रकारेणोहसंभवादिति ध्येयम् । **उक्तमिति ।** षष्ठे इति शेषः । ततश्च व्रीह्यवयवेषु नीवारगतेषूपादीयमानेषु नीवारोपादानस्य नान्तरीयकतयोपपन्नत्वान्न नीवाराणां व्रीहिकार्यापन्नत्वं येनोहः स्यादिति मन्दोऽयं पूर्वपक्ष इत्यर्थः । **नन्वे**वमप्यव्रीहिषु नीवारगतावयवेषु व्रीहिशब्दस्य कथं प्रयोग इत्यत आह—**तेचेति ।** यद्यपि 'व्रीहिभिर्यजेते'ति व्रीहित्वजातिरेव साधनत्वेन चोद्यते तथापि तस्याः साक्षात्साधनत्वाभावात्तत्परिच्छेद्यद्रव्यतदवयवद्वारा साधनत्वं वाच्यमित्यवयवानां साधनत्वे प्रयोगसमये मन्त्रेण प्रयोगसमवाय्यर्थस्यैव स्मर्तव्यतया व्रीहीणां मेधेत्यत्र व्रीहिपदेन व्रीहित्वजात्यवच्छेदनसमर्थद्रव्यावयवा एव स्मर्तव्या इति नीवारगतानामपि तादृशत्वान्नास्त्यूह इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—प्रतिनिधौ चाविकारमाश्रित्यैव मन्त्रः प्रयोक्तव्य इति ॥

संसर्गिषु चार्थस्य० ॥ २७ ॥ नीवारगतावयवेषु व्रीहिशब्दस्यैवैकवचनान्तचक्षुःशब्दस्यानेकपशुषु सामर्थ्याभावादूह इत्युत्थितेः संगतिः । **संसर्गिण इति ।** ये संयुक्ता एकीभवन्ति न घटादिवत्संयुक्ता अपि पृथगवतिष्ठन्ते ते संसर्गिणः यथाऽऽज्यतैलजलतेजःप्रभृतय इति बोध्यम् । **ननु** संसर्गिणां स्वतः संख्याव्यवहारायोग्यतया संख्यायाः प्रकृतावेवाविवक्षिततया कथमूह इत्याशङ्क्य संसर्गिणां स्वतः संख्याव्यवहाराभावेऽप्यौपाधिकत्वं वाच्यम् । तथाच तादृशसंख्यादायापि विवक्षितत्वसंभवे सर्वथाऽविवक्षितत्वस्याभावाद्युक्त ऊह इत्याशयेनौपाधिकसंख्यामेवोपपादयन् ऊहं दर्शयति—**संसर्गिणामिति । भेदेति ।** एकद्व्यादिव्यवहार इत्यर्थः । **नन्वौ**पाधिकत्वेऽप्युपाध्यन्तराभावाच्चक्षुःशब्दवाच्यतेजोधिष्ठानरूपगोलकोपाधिकत्वं वाच्यम् । तथाच गोलकयोर्द्वित्वादेकवचनमविवक्षितमिति कथमूहः । नच तथाप्येकवचनस्य द्वयोः प्रयोगवशात्साधुत्वेऽप्यधिष्ठानबहुत्वे साधुत्वाभावात्तदर्थमूह आवश्यक इति वाच्यम् । तर्हि द्वयोरपि पश्वोर्गोलकानां चतुष्टयेन बहुवचनान्ततयोहापत्त्या पूर्वपक्ष्यभिमतस्य द्वयोः पश्वोर्द्विवचनान्ततयोहस्यासिद्धत्वादित्यत आह—**अधिष्ठानेति ।** यत अधिष्ठानापेक्षत्वे द्विवचनप्रसङ्गादेकवचनस्याविवक्षितत्वप्रसङ्गः अतो गोलकाधीनत्वं परित्यज्य पशूपाधिकमेवैकत्वं स्वीक्रियत इत्यर्थः । किंच 'उदीचीनामस्य पदो निधत्ता'दिति संनिहितत्वात्पशोस्तदुपाधिकमेवैकत्वं युक्तमित्याशयेनाह—**अस्यशब्देनेति । अधिष्ठानादिति ।** अधिष्ठानान्निर्गते तेजसि स्वारसिकैकत्वसंभवे औपाधिकं न ग्राह्यमित्यर्थः । यद्यपि निर्गमननिमित्तकमप्येकत्वं देशाद्युपाधिकमेव तथापि निर्गमननिमित्तस्य भेदतिरोधायकत्वात्स्वारसिकत्वं,

प्राप्तेऽभिधीयते । अधिष्ठानान्निर्गतं तेजः प्रदीपप्रभावदेकीभवतीति तदभिप्रायादेकवचनं न त्वौपाधिकम् । नचाधिष्ठानाभिप्रायश्चक्षुःशब्दस्तयोः सूर्यगमनासंभवाद्वित्वाच्च तयोरेकवचनानुपपत्तेः तस्मान्निर्गततेजोभिप्रायम् । बहूनामपि पशूनां सन्निहितानि निर्गतानि चाक्षुषाणि तेजांस्यनेकप्रदीपप्रभावदेकीभवन्तीति तस्मादनूहः ॥

द्विपशुयागेऽध्रिगुप्रैषे एकधेत्यस्य शब्दस्याभ्यासाधिकरणम् ॥ ११ ॥

एकधेत्येकसंयोगादभ्यासेनाभिधानं स्यादसर्वविषयत्वात् ॥२९॥ [अविकारो वा बहूनामेककर्मवत् ॥ ३० ॥ सकृत्त्वं त्वैकध्यं स्यादेकत्वात्त्वचोऽनभिप्रेतं तत्प्रकृतित्वात्परेष्वभ्यासेन विवृद्धावभिधानं स्यात् ॥ ३१ ॥]

एकधेत्यविकारः स्यादभ्यासो वा सहत्वतः ॥ आद्यो मैवं प्राकृतस्य सकृत्त्वस्योचितत्वतः ॥ १३ ॥

'तत्रैवैकधास्य त्वचमाच्छथतादि'तिश्रुतं तत्रैकधाशब्दः पशुगणेषु किमविकारेण प्रयोक्तव्य उताभ्यासेनापि विकर्तव्य इति संशयः । तदर्थं विचार्यते किं प्रकृतौ येन प्रकारेणाभिधानं कृतं तेनैव प्रकारेण विकृतावपि कर्तव्यमुतान्यथापि संभवतीति । तत्र यद्यपि प्रकृतावेकत्वात्त्वचः साहित्याभिधानं न संभवतीत्येकप्रयत्नसाध्यत्वमेकधाशब्देनोक्तं नावयवश आच्छयतात्किंतु एकधा एवैव प्रयत्नेनेति, तथापि विकृतावार्षचोदकानुग्रहाय बह्वीनां त्वचां देशतः कालतो वा साहित्यमेकधा गाः पालयतीतिवदभिदधदविकारेणैव त्वगाच्छेदनं प्रकाशयिष्यतीति प्राप्ते ब्रूमः—'प्रकृतौ यस्य शब्दस्य यादृशोऽर्थो निरूपितः ॥ तादृगेवातिदेशेऽपि स हि कार्यपरो यतः ॥' कार्यप्रधानो ह्यतिदेशो न शब्दस्वरूपपरः तेन प्राकृतमेकप्रयत्नसाध्यत्वं प्रत्येकं त्वचामभिधातुमेकधैकधेत्येवमभ्यसितव्यम् ॥

पशूपाधिकं तु भेदव्यवहारतिरोधायकं न भवतीत्यौपाधिकमिति भावः । **ननु** यदि चक्षुःशब्दस्य तेजःपरत्वं स्यात् तदा निर्गतस्य तस्य स्वारसिकमेकत्वं स्यात् तदेव त्वसिद्धं, लोके चक्षुःशब्दस्य गोलकपरत्वेनैव व्यवहारादित्यत आह—**नचेति** । औपचारिको लोके व्यवहार इति भावः । **सूर्येति** । चक्षूरूपस्य तेजसः सूर्यप्रकृतिकत्वात्तद्गमनं संभवतीति भावः । **ननु** प्रकृतौ गोलकयोः संनिहितत्वेन संनिहितप्रदीपद्वयप्रभावन्निर्गतयोश्चाक्षुषयोस्तेजसोरेकीभवनसंभवेऽपि विकृतौ बहूनां पशूनां चाक्षुषाणि तेजांसि कथमेकीभवेयुः । नच संज्ञपनोत्तरकालं तत्संभवः । अध्रिगुप्रैषस्य ततः पूर्वकालत्वादित्यत आह—**बहूनामिति** । संज्ञपनदेशंप्रति नयनसमये प्रयुज्यमानत्वादध्रिगुवचनस्य तद्दशायां पशूनां संनिहितत्वेन तच्चाक्षुषतेजसामपि संनिधानान्निर्गतानामेकीभवनं संभवतीत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—संसर्गिषु चानूहः अर्थस्य तेजःप्रभृतेरस्थितपरिमाणत्वात् नियतपरिमाणत्वाभावादत्र परिमाणशब्दः संख्यापरस्तथाच संख्यानियमः संसर्गिषु नास्तीति निर्गतानां बहूनामप्येकत्वसंभवादनूह इति ॥

एकधेत्येकसंयोगात्० ॥ २९ ॥ संसर्गिष्विवाविकार इत्युत्थितेः संगतिः । **किमिति** । प्रकृतौ येन शब्देन योऽर्थः प्रतिपादितस्तेन शब्देन स एवार्थो विकृतावभिधेय उतार्थान्तरमप्यभिधातुं शक्यत इत्यर्थः । **ननु** अर्थान्तराभिधानमाश्रित्य किमित्यविकारः प्रतिपाद्यते प्रकृतिविकृत्योरुभयोरपि साहित्यरूपार्थाभिधानमेवाश्रित्याविकारः किमिति न प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्यार्थभेदस्यावश्यकत्वं दर्शयन्पूर्वपक्षमुपपादयति— **तत्रेति** । **आर्षेति** । आर्षपठितशब्दस्य प्रापको यश्चोदकस्तदनुग्रहायेत्यर्थः । **साहित्यमिति** । नन्वेकधाशब्दस्यैकप्रयत्नसाध्यत्वे साहित्ये च शक्तिभेदाद्वैकृतशब्दस्य वृत्त्यन्तरेणार्थप्रतिपादकत्वाभाववच्छक्त्यन्तरेणाप्यर्थप्रतिपादकत्वाभावादिदमयुक्तमितिचेन्नैवम् । शक्तिभेदानङ्गीकारात्, किंतु ऐकध्यमेवैकप्रकारत्वलक्षणमेकधाशब्दार्थः । तदेव तु प्रकृतावेकप्रयत्नसाध्यत्वरूपं विकृतौ तु साहित्यरूपमित्यङ्गीक्रियत इति न दोषः । **प्राकृतमेकेति** । नहि प्रकृतावैकध्यमात्रे तात्पर्यं येन विकृतौ साहित्यरूपं तद्गृह्येत किंत्वेकप्रयत्नसाध्यत्वरूप ऐकध्यविशेष इति तत्प्रतिपादनार्थमूह आवश्यकः । अन्यथाऽप्राकृतकार्यत्वापत्तिरिति भावः । **ननूहे**ऽपि द्विधा त्रिधेत्येवं प्रकृतिमात्रोहसंभवात्कुतस्तत्पदाभ्यासरूप ऊहः किमर्थं स्वीक्रियत इत्यत आह—**प्रत्येकमिति** । द्विधा त्रिधेत्यादिरूपेणोहे सति प्रतिपशु एकप्रयत्नसाध्यत्वं न लभ्यत इति तदर्थमभ्यास एव स्वीकर्तव्य इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—एकधेत्यभ्यासेनाभिधानं स्यादेकसंयोगादभ्यासं विना सर्वविषयत्वासंभवादिति ॥

द्विपश्वादिपशुविकृतौ मेधपतिशब्दस्य देवतानुसारेणोहाधिकरणम् ॥ १२ ॥

मेधपतित्वं स्वामिदेवतस्य समवायात्सर्वत्र च प्रयुक्तत्वात्, तस्य चान्यायनिगदत्वात्, सर्वत्रैवाविकारः स्यात् ॥ ३२ ॥ [अपि वा द्विसमवायोऽर्थान्यत्वे यथासंख्यं प्रयोगः स्यात् ॥ ३३ ॥ स्वामिनो वैकशब्द्यादुत्कर्षो देवतायां स्यात्पत्न्यां द्वितीयशब्दः स्यात् ॥ ३४ ॥ देवता तु तदाशीष्ट्वात्संप्राप्तत्वात्स्वामिन्यनर्थिका स्यात् ॥ ३५ ॥ उत्सर्गाच्च भक्त्या तस्मिन्पतित्वं स्यात् ॥ ३६ ॥ उत्कृष्येतैकसंयुक्तो द्विदेवते संभवात् ॥ ३७ ॥ एकस्तु समवायात्तस्य तल्लक्षणत्वात् ॥ ३८ ॥ ससंर्गित्वाच्च तस्मात्तेन विकल्पः स्यात् ॥ ३९ ॥ एकत्वेऽपि गुणानपायात् ॥ ४० ॥]

अविकारो विकारो वा स्यान्मेधपतिशब्दयोः ॥ विकारे स्वामिदेवार्थ एकार्थो वान्तिमेऽपि किम् ॥ १४ ॥
स्वाम्यर्थो देवतार्थो वा स्यादन्याय्यत्वतोऽग्रिमः ॥ अर्थभेदाद्विकारोऽत्र द्वावर्थौ शब्दयोर्द्वयोः ॥ १५ ॥
मन्त्रैक्यादर्थ एकोऽत्र स्वाम्यस्मिञ्जायया द्विता ॥ देवार्थाशीर्देव एकोऽधिष्ठाने द्वे द्विधेरणम् ॥ १६ ॥

तत्रैव श्रुतम् 'उपनयत मेध्या दुर आशासाना मेधपतिभ्यां मेध'मिति। केषांचित्तु मेधपतये मेधमिति तत्र चतुर्धा संदेहः किमुभयोर्विकृतिष्वविकारः उत द्विवचनस्य देवतापर ऊहः एकवचनस्य यजमानपर अथवोभयोर्यजमानपर एव अथवोभयोर्देवतापर ऊह इति। तत्र मेधपतिशब्देन मेधस्य पशोः स्वामी यजमानो देवताभूतौ चाग्नीषोमौ उभयेऽप्यभिधीयन्ते तेन द्विवचनमेकवचनं च उभयमप्यन्याय्यनिगदं तस्मादनूह इति प्रथमः पक्षः। संभवत्यर्थवत्त्वे नान्याय्यनिगदता युक्ता तस्माद्द्विवचनान्तो देवतावचनस्तेनासौ देवताविवृद्धावूहितव्यः। एकवचनान्तस्तु स्वामिवचनः स्वामिविवृद्धाविति द्वितीयः। एकोयं मन्त्रः शाखाभेदेन किंचिद्भिन्नः समाम्नातस्तत्र यजमानपरत्वे मेधपतये यो मेधस्तमाशासाना इति संबन्धः। देवतापरत्वे मेधपतिभ्यामाशासाना इति। नेदमेकस्य वाक्यस्य वचनव्यक्तिद्वयं संभवति तस्मादुभाभ्यामपि यजमानस्य देवताया वा नियमेनाभिधानं तत्र देवतापरत्वे सत्यग्नीषोमयोर्द्वित्वादेकवचनमनुपपन्नं स्यात्। यजमानपरत्वे तु द्विवचनं पत्न्यभिधानपरत्वेनावकल्प्यते तस्मात्स्वामिपरावुभावपि स्वामिवशादूहितव्याविति तृतीयः। सिद्धान्तस्तु मेधमाशासाना इत्युक्ते किमर्थमाशासाना इत्यपेक्षा भवति तत्र मेधपतिभ्यामाशासाना इत्यपेक्षितार्थपूरणाय संबध्यते। नच यजमानायासावाशास्यते तस्यैव हि सः देवताभ्यां त्वाशास्यते तस्माद्देवतावचनः। तर्हि कथमग्नीषोमयोरुभयोर्व्यासक्तं देवतात्वं तेन देवतात्मना तयोरेकत्वात्तदभिप्रायमग्नी-

मेधपतित्वं० ॥ ३२ ॥ एकधेत्यादिवत्समवेतार्थत्वाभावादनूह इत्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति**। पशुर्यजमानस्य स्वमिति मेधशब्दार्थस्य पशोर्यजमानः पतिस्तेन च देवतायै संकल्प्यमानत्वाद्देवतापि तस्य पतिरिति एकेन मेधपतित्वरूपेण सकृदुच्चरितस्यापि मेधपतिशब्दस्य त्रितयपरत्वसंभवात्त्रिष्वेकवचनं द्विवचनं च प्रयोगसाधुत्वार्थमेवेति विकृतावपि यत्रैकदेवत्यत्वं तत्र यजमानेन सह द्वित्वे द्वयोरेकवचनस्य प्रयोगादर्शनेन साधुत्वार्थमेकवचनस्योहेऽपि यत्र द्विदेवत्यत्वं बहुदेवत्यत्वं वा तत्र सर्वत्रापि मेधपतिशब्दार्थबहुत्वात्प्रकृतिवदेव साधुत्वोपपत्तेरेकवचनद्विवचनयोरुभयोरप्यनूह इत्यर्थः। **एकेति**। प्रत्यभिज्ञादेरिति भावः। **यजमानेति**। यजमानपरत्वे पशोर्यजमानार्थतया सिद्धस्य तादर्थ्येनाशासनासंभवान्मेधपतये यो मेधः सिद्धस्तमाशासाना मेध्या ऋत्विजो दुरो यज्ञस्य द्वारं चात्वालोत्कर[2]मध्यदेशमुपनयतेति संबन्धः स्यात्, देवतापरत्वे तु तादर्थ्येनाशासनं संभवति मेधं मेधपतिभ्यामाशासाना उपनयतेति संबन्ध इति वचनव्यक्तिभेद इत्यर्थः। नच विनिगमकाभाव इत्याह—**तत्रेति**। **पत्नीति**। इदं चापाततः द्विबहुपत्नीकप्रयोगे पत्न्यभिप्रायेणापि द्विवचनानुपपत्तेरिति बोध्यम्। **अपेक्षितेति**। तथाच देवतापरत्व एव वाक्यं परिपूर्णार्थं स्यादित्यर्थः। यजमानपरत्वे तु यजमानार्थतया सिद्धस्य पशोस्तदर्थतया आशासनासंभवान्मेधपतये यो मेधस्तदन्यार्थमाशासाना इत्येवार्थो वाच्यस्तत्र च किमर्थमाशासाना इति साकाङ्क्षत्वाद्वाक्यमपरिपूर्णं स्यादित्याशयेनाह—**नचेति**। ननु मेधपतिभ्यामाशासाना इत्यन्वयेऽपि कस्य मेधमिति साकाङ्क्षत्वादपरिपूर्णत्वं तुल्यमित्यत आह—**तस्यैवेति**। यजमानार्थकर्मणि परकीयस्य देवतार्थमाशासनानुपपत्तेस्त-

१ यज्ञसंबन्धिपदार्थानानयत. २ निष्कासितरससोमपातस्थानमुत्करम्.

षोमौ देवते इति द्विवचनं त्वधिष्ठानापेक्षं तेन द्विवचनमधिष्ठानसंख्यावशादेकवचनं च देवतासंख्यावशाद्विकृतिषूहितव्यमिति ॥

बहुदेवत्ये पशावप्येकवचनान्तमेधपतिशब्दस्य विकल्पाधिकरणम् ॥ १३ ॥

नियमो वा बहुदेवते विकारः स्यात् ॥ ४१ ॥ [विकल्पो वा प्रकृतिवत् ॥ ४२ ॥]

आदित्येष्वेकवाच्येष ऊह्यो नो वोह्यतेऽन्यवत् ॥ गणार्थत्वादनूहोऽतो विकल्पः प्रकृताविव ॥ १७ ॥

वैश्वदेवादिषु बहुदेवत्येषु पशुषु द्विवन्निगदस्य मेधपतिशब्दस्योहोऽसंदिग्धः एकवन्निगदोऽपि तद्वदेवोह्यः एकवचनान्तता तु निवर्तते उताविकारेण प्रयोक्तव्य इति चिन्तायामेकवचनस्य बहुत्वसामर्थ्यादूहो देवतारूपैकत्वात्तु प्रकृतिवदनूह इति पूर्वाधिकरणप्रयोजनमात्रमिदमधिकरणं नतु किंचित्प्रतिपाद्यमस्ति यद्वोत्तराधिकरणोपोद्घातत्वेन पूर्वाधिकरणसिद्धमेवानुकीर्तितम् ॥

एकादशिन्यामेकवचनान्तमेधपतिशब्दस्योहाधिकरणम् ॥ १४ ॥

अर्थान्तरे विकारः स्याद्देवतापृथक्त्वादेकाभिसमवायात्स्यात् ॥ ४३ ॥

कृष्णग्रीवादिके नोह ऊहो वास्य न पूर्ववत् ॥ देवत्वं न गणस्यात ऊहो बह्वभिधित्सया ॥ १८ ॥

'आग्नेयः कृष्णग्रीवः सारस्वती मेषी बभ्रुः सौम्य'इत्यादिषु पशुगणेषु किमेकवन्निगदस्याविकार उत विकारेण प्रयोग इति संशये गणाभिप्रायेण पूर्ववदनूहं मन्वानस्योत्तरं—'देवतात्मन एकत्वादविकारः पुरोदितः ॥ तद्रूपस्य तु भिन्नत्वे को नामोहं निवारयेत् ॥' इति श्रीशास्त्रदीपिकायां नवमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

स्यैव मेधो देवताभ्यामाशास्यत इति गम्यमानत्वान्न साकाङ्क्षत्वमित्यर्थः । **द्विवचनं त्विति** । नचाधिष्ठानस्मृतेरनपेक्षितत्वादधिष्ठितदेवताकारकस्मृतेरेवापेक्षितत्वादानर्थक्यम् अधिष्ठानस्मृतिद्वारा तदधिष्ठितदेवताकारकस्मृत्युपयोगादित्याहुः । अत्र 'पशुर्वै मेधो यजमानो मेधपतिर्यजमानमेव तत्स्वेन मेधेन समर्पयती'ति पूर्वपक्षप्रतिपादनपूर्वकं 'अथो खल्वाहुः यस्यै वाव कस्यै च देवतायै पशुरालभ्यते सैव मेधपतिरिति स यद्येकदेवत्यः पशुः स्यान्मेधपतय इति ब्रूयात्, यदि द्विदेवत्यो मेधपतिभ्यामिति, यदि बहुदेवत्यो मेधपतिभ्य' इति ऐतरेयाम्नानं नास्तीति कृत्वाचिन्तेयमित्युक्तं तन्त्ररत्ने । सूत्रार्थस्तु—मेधपतित्वं स्वामिनो देवतायाश्च त्रयाणामपि मेधसमवायात्सर्वत्र चाधिपत्ये पतिशब्दप्रयोगात्त्रिषु चैकवचनस्य चान्याय्यनिगदत्वात्सर्वासु विकृतिष्वविकार इति ॥

नियमो वा बहुत्वादेव० ॥ ४१ ॥ द्विवदिति । अधिष्ठानाभिप्रायत्वाद्द्विवचनस्याधिष्ठानबहुत्वे द्विवन्निगदोहस्य पूर्वोत्तरपक्षयोः सिद्धत्वान्न तस्य विचार्यत्वमित्यर्थः । दृष्टान्तार्थमेव तु भाष्ये द्विवन्निगदोपादानमिति तद्वदेवेत्यनेन सूचयति । **ननु** यद्येकवचनस्योहस्तर्ह्येकवचनान्तो निवर्तेत इति कथं भाष्यमत आह—**एकेति** । नतु स्वरूपेण निवृत्त्यभिप्रायं भाष्यमित्यर्थः । **एकवचनस्येति** । द्विवन्निगदवदेकवन्निगदोऽप्यधिष्ठानापेक्ष एव नतु कारकाभिप्राय एकरूपत्वाय । अत एव पूर्वोक्तकारकरूपार्थत्वाक्षेपात्संगतिरपि । तथाच द्वयोरधिष्ठानयोरेकवचनस्य प्रकृतौ प्रयोगात्साधुत्वेऽपि विकृतौ बहुषु प्रयोगाभावात्साधुत्वार्थं पाशानितिवदूह इत्यर्थः । सिद्धान्तमाह—**देवतेति** । विवक्षितार्थत्वायैतादृशवैरूप्यमङ्गीक्रियत इति भावः । पूर्वपक्षाशङ्काया मन्दत्वान्नेदमधिकरणान्तरमित्याशयेनाह—**पूर्वेति** । कारकरूपाभिप्रायत्वे वैश्वदेवादिष्वधिष्ठानबहुत्वेऽपि कारकरूपभेदाभावादनूह इत्येवं प्रयोजनपरमिदमित्यर्थः । **नन्वे**कवचनं च देवतासंख्यावशादूहितव्यमिति प्रयोजनमपि पूर्वत्रैवोक्तमित्यस्वरसादाह—**यद्वेति** । सिद्धेह्यत्राविकारे उत्तराधिकरणेऽनेनैव न्यायेन पूर्वपक्षमाशङ्क्य प्रत्युदाहरणरूपेण सिद्धान्तः प्रदर्शयितुं शक्यत इति भावः । सूत्रार्थस्तु—एकवन्निगदस्य बहुदेवताधिष्ठानके नियमो निवृत्ति[1]रेकवचनान्ततया निवृत्तिरिति यावत् । तस्माद्विकारः स्यादिति ॥

अर्थान्तरे विकारः० ॥ ४३ ॥ गणेष्विति । बहूनां देवतात्वाद्देवताकारकस्यैक्यात्पूर्ववदनूह इत्यर्थः । पूर्ववदित्यनेन संगतिरपि सूचिता । पूर्वत्र बहूनां देवतात्वमिह तु देवतानां बहुत्वमिति वैषम्यमभिप्रेत्याह—**देवतात्मन इति** । देवताकारकस्येत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—अर्थान्तरे एकादशिनादौ देवताकारकभेदाद्विकारः स्यात्प्रत्येकमेव तद्धितादिसमवायात्प्रत्येकमेव देवता स्यादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां नवमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

---

१ प्रवर्तत इति.

नवमाध्याये चतुर्थः पादः ।

षड्विंशतिरस्य वंक्रय इत्यादौ समस्तोहाधिकरणम् ॥ १ ॥

षड्विंशतिरभ्यासेन पशुगणे तत्प्रकृतित्वाद्गुणस्य प्रविभक्तत्वादविकारोहि तासामकार्त्स्न्येनाभिसंबन्धो विकारान्न समासः स्यादसंयोगाच्च सर्वाभिः ॥ १ ॥ [अभ्यासेऽपि तथेति चेत् ॥ २ ॥ न गुणादर्थकृतत्वाच्च ॥ ३ ॥ समासेऽपि तथेति चेत् ॥ ४ ॥ नासंभवात् ॥ ५ ॥ स्वाभिश्च वचनं प्रकृतौ तथेह स्यात् ॥ ६ ॥ वंक्रीणां तु प्रधानत्वात्समासेनाभिधानं स्यात्प्राधान्यमध्रिगोस्तदर्थत्वात् ॥ ७ ॥ तासां च कृत्स्नवचनात् ॥ ८ ॥ अपि त्वसंनिपातित्वात्पत्नीवदाम्नातेनाभिधानं स्यात् ॥ ९ ॥ विकारस्तु प्रदेशत्वाद्यजमानवत् ॥ १० ॥ अपूर्वत्वात्तथा पत्न्याम् ॥ ११ ॥ आम्नातस्त्वविकारात्संख्यासु सर्वगामित्वात् ॥ १२ ॥ संख्या त्वेवं प्रधानं स्याद्वङ्क्रयः पुनः प्रधानम् ॥ १३ ॥ अनाम्नातवचनमवचनेन हि वङ्क्रीणां स्यान्निर्देशः ॥ १४ ॥ अभ्यासो वाऽविकारात्स्यात् ॥ १५ ॥ पशुस्त्वेवं प्रधानं स्यादभ्यासस्य तन्निमित्तत्वात्तस्मात्समासशब्दः स्यात् ॥ १६ ॥]

षड्विंशतिर्वङ्क्रयोऽस्येत्यनूहः स्यादुतोह्यते ॥ ऊहोऽपि वचनान्यत्वमस्येत्यावर्त्यतेऽथ वा ॥ १ ॥
षड्विंशतेरुताभ्यासः समस्तोक्तिर्भवेदुत ॥ अनूहोऽकरणत्वेन दृष्टलाभात्तदूहनम् ॥ २ ॥
संख्यायाश्च पशौ युक्तेर्वंक्रीणां मुख्यतावशात् ॥ अमी पक्षा युज्यतेऽन्त्यस्ता अनुष्ठ्येति शेषतः ॥ ३ ॥

तत्रैव षड्विंशतिरस्य वंक्रय इति श्रुतं तद्धि अश्वादिषु पशुगणेषु चोदकप्राप्तं पञ्चधा संदिह्यते किं षड्विंशतिरस्येत्युभयपदाभ्यासः उताविकारेण प्रयोग उत षड्विंशतिपदगतमेकवचनं द्विवचनबहुवचनाभ्यामूहितव्यमथवास्येत्येतत्पदमभ्यसितव्यमाहोस्वित् सर्वपशुगता वंक्रीः समस्य तासामियत्ता वक्तव्येति । तत्र षड्विंशतिसंख्याया अस्यशब्दाभिधेयस्य[1] च पशोर्यः संबन्धस्तत्प्रधानमिदं वाक्यम् । ततः प्रतिपशु तत्संबन्धं प्रकाशयितुं षड्विंशतिपदमस्य पदं चाभ्यसनीयम् । अयमेवात्र प्रधानतः पूर्वः पक्षः इतरे तु संभवमात्रेणोपन्यस्य दूष्यन्ते । तत्र द्वितीयपक्षः अकरणभूतोऽयमदृष्टार्थो मन्त्रस्तस्मादविकारः । तृतीयस्तु यद्यप्यकरणस्तथापि शमितॄणामन्यूनावदानोद्धरणाय पार्श्वयोः साकल्यं स्मारयन्दृष्टार्थ एव तत्र षड्विंशतिसंख्या प्राधान्येन प्रकाश्यते तेन द्वयोः षड्विं-

षड्विंशतिरभ्यासेन० ॥ १ ॥ येषामवान्तरकार्यं संदिग्धं तेषां मन्त्राणामूहोऽस्मिन्पादे विचार्यत इति पादभेदः । तादृशमन्त्रोहश्च मन्त्रगतपदावान्तरकार्यनिरूपणपूर्वकनिरूपणीयत्वेन विलम्बोपस्थितिक इत्यानन्तर्यं च । ज्योतिष्मत्यादिविचारस्तु प्रासङ्गिक इति बोध्यम् । **तत्रैवेति** । अध्रिगुप्रैष एवेत्यर्थः । वंक्रयः पार्श्वास्थीनि । **उत षड्विंशतीति** । अस्येति पदगतमेकवचनं चेत्यपि द्रष्टव्यम् । अतएव वक्ष्यति षड्विंशती अनयोर्वंक्रय इति । **अथवेति** । प्रथमपक्षे षड्विंशतिपदास्यपदयोरुभयोरभ्यासः, चतुर्थपक्षे त्वस्यपदमात्रस्येति विवेकः । **तत्प्रधानमिति** । वंक्रिप्राधान्यमिति सिद्धान्ते समस्यवचने सति कृत्स्नस्यैव षड्विंशतिशब्दस्य निवृत्त्यापत्त्या प्राकृतस्यैव प्रयोगार्थं संबन्धप्राधान्यं स्वीक्रियते तद्बलाच्चापन्नभ्यासलक्षणः किंचिद्विकारो न दोष इति स एव स्वीक्रियत इत्यर्थः । **तत इति** । यद्यत्र संबन्धः पृथक् स्वपदोपात्तः स्यात्तदा तत्पदमात्रस्याभ्यासो द्विवचनादिना वा प्रयोगः स्यान्न त्विह स्वपदोपात्तः संबन्धस्तस्मात्संबन्धिपदद्वयाभ्यासः प्रतिपशु संबन्धप्रतिपादनायावश्यक इत्यर्थः । **अयमेवेति** । द्वितीयपक्षेऽदृष्टार्थत्वात्संख्याप्राधान्यमिति तृतीयपक्षे एकवचनस्य विकृतौ निवृत्तिप्रसङ्गात्पशुप्राधान्यमिति चतुर्थपक्षे च षष्ठीविरोधादिति भावः । **अकरणेति** । संज्ञपनात्पूर्वकालीनस्याध्रिगुवचनस्य विशसनकालीनवंक्र्युद्धरणकरणत्वासंभवादिति भावः । **शमितॄणामिति** । अस्य पशोर्वंक्रयः । षड्विंशतिरेकैकस्य पार्श्वस्य त्रयोदश वंक्रिकत्वात् अनुष्ठ्यप्रयत्नेनानुपूर्वस्य तिष्ठतेर्यत्नार्थत्वादुच्चावयतादुद्धरेत्येवं पार्श्वयोः साकल्यस्मरणद्वाराऽवदानयोरवदेययोः पार्श्वयोरन्यूनोद्धरणार्थतयादृष्टार्थ इत्यर्थः । **संख्येति** । संख्याप्राधान्य एव साकल्यप्रतिपादनं

[1] पदाभिधेयस्य,

शतिसंख्ये प्रकाशयितुं षड्विंशती अनयोर्वंक्रय इति। **ननु** षड्विंशतिशब्दे संख्याप्राधान्ये संख्येयेषु वंक्रि षष्ठी स्यात्। सत्यम्। यथा सिद्धान्ते वंक्रीणां प्राधान्ये संख्याशब्दस्य लक्षणया सामानाधिकरण्यं तथा संख्याप्राधान्ये वंक्रिशब्दो लक्षणया संख्यासामानाधिकरण्यं प्रतिपत्स्यते। चतुर्थस्तु पशुप्रधानमिदं स हि चोदितः संख्यात्वचोदिता तस्मात्षष्ठ्यन्ताभिधेयः पशुरेवात्र प्रधानं तद्विशेषणं संख्या वंक्रयश्च षड्विंशतिवंक्रिकोयं पशुरिति। ततश्चैकैकं पशुं भेदेन प्रकाशयितुमस्य पदमभ्यसितव्यम्। सिद्धान्तस्तु—'वंक्रीयत्ता प्रकाश्येह पार्श्वसाकल्यसिद्धये॥ ता इति प्रतिनिर्देशादरि तासां प्रधानता॥' वंक्रयोऽत्र प्रधानं ता एव षड्विंशतिशब्देनेयत्तया प्रकाश्यन्ते। अन्यूनयोः पार्श्वयोरवद्यतीति वचनात्। यद्यपि पशुश्चोदितस्तथाप्यसौ हृदयादिद्वारेणैव साधनं न साक्षादिति वक्ष्यामः तस्माद्वंक्रयः प्रधानम्। तथाच ता अनुष्ठ्योच्च्यावयतादिति तासामेवोत्तरत्र प्रतिनिर्देश उद्धरणं चोच्यते। पशुप्राधान्ये हितमिति स्यात् संख्याप्राधान्ये तामिति। तस्माद्वंक्रीयत्तापरत्वात्समस्याभिधानम्। **ननु** यद्यपि वंक्रीयत्तापरमिदं तथापि प्रतिपशुभेदेन वंक्रीणामुद्धरणाद्भेदेनैव पशोर्वंक्रय इयत्तया च वक्तव्या इति षड्विंशतिपदाभ्यास एव न्याय्यः। तथाचाश्वलायनादयो यज्ञ-

---

संभवति नान्यथेति भावः। **नन्विति**। संख्याप्राधान्ये संख्यासंख्येययोः सामानाधिकरण्यासंभवात्। संख्येयवंक्रिषु षष्ठ्या भवितव्यमित्यर्थः। **यथेति**। नच 'आदशतः संख्याः संख्येये' इति 'विंशत्यादयः संख्याने संख्येये चे'ति स्मरणात्संख्येयपरत्वमादाय मुख्यवृत्त्यैव सिद्धान्ते सामानाधिकरण्यसंभवादिदमयुक्तमिति वाच्यम्। विंशत्यादीनां संख्यायां तद्विशिष्टसंख्येये च शक्तिरिति न, उक्तवचनार्थं आकृत्यधिकरणन्यायेन सर्वदा संख्यामात्रवाचित्वस्यैव न्याय्यत्वात्, किंतु कदाचित्संख्यामात्रे पर्यवसानं कदाचित्तद्वारा संख्येये पर्यवसानमित्येवोक्तवचनार्थस्तथाच वंक्रीणां प्राधान्यमिति सिद्धान्तपक्षे संख्यामात्राभिधायकस्य षड्विंशतिशब्दस्य लक्षणया संख्येयवंक्रिसामानाधिकरण्यं वाच्यम्, यथारुणयेत्यादौ गुणमात्राभिधायकस्यापि लक्षणया एकहायनीलक्षणगुणिना सामानाधिकरण्यं तद्वदिति भावः। **तथेति**। यथा देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्राः परिषदित्यत्र परिषदः प्राधान्येऽपि देवदत्तादयः षष्ठींविना सामानाधिकरण्यमनुभवन्ति तद्वदित्यर्थः। एवंच गवां विंशतिरित्यादौ यत्र षष्ठी तत्र गवामिति षष्ठ्याः संबन्धिपरतया श्रुत्यैव यथा सामानाधिकरण्यं तथा श्रुत्यसंभवेऽपि लक्षणया सामानाधिकरण्यसंभवान्न षष्ठ्या आवश्यकत्वमिति भावः। पशुप्राधान्ये हेतुमाह—**सहीति**। पशोश्चोदितत्वात्तत्प्रकाशनमनुष्ठानोपयोगित्वाद्दृष्टार्थं संख्यायास्त्वचोदिततया तत्प्रकाशनमदृष्टार्थं स्यात्तस्मात्पशोरेव प्राधान्यमित्यर्थः। **ननु** पशोः षष्ठ्या परार्थत्वप्रतीतेः कथं प्राधान्यं, नच चित्रगुरित्यादौ चित्रा गावो यस्येति विग्रहे षष्ठीनिर्दिष्टस्यापि प्राधान्यं दृष्टमिति वाच्यम्। चित्रा गावो यस्य स इति तच्छब्देन तत्र प्राधान्योपपत्तेः। अयं चार्थः सर्वादिसूत्रे कैयटेन सम्यक्प्रतिपादितस्तस्मात्कथं पशोः प्राधान्यमित्यत आह—**तस्मादिति**। षष्ठ्यन्ताभिधेयोऽपि चोदितत्वेनार्थगत्या पशुरेव प्रधानमित्यर्थः। एवंच शब्दतः प्रधानतया प्रतीयमानत्वेऽपि संख्यायाः वंक्रीणां च तद्विशेषणतयैव प्रतिपादनं न स्वातन्त्र्येणेत्याह—**तदिति**। अस्य पदमिति षड्विंशतिरस्यास्य वंक्रय इत्येवमस्यपदाभ्यासे तेन सकलपशूपस्थाने प्रत्येकं सर्वेषां पशूनां षड्विंशतिसंख्यवंक्रिसंबन्धात्तद्विशिष्टवेषेणाभिधानसिद्धिरिति तदर्थमस्यपदमभ्यसितव्यमित्यर्थः। **वंक्रीति**। अस्यपदेन षड्विंशतिपदेन च वंक्रीणामेवेयत्तात्र प्रतिपाद्यते। तथाचास्यपदेन षष्ठ्यन्तेन वंक्र्यर्थतयैव पशोः प्रतिपादनात्षड्विंशतिपदेन च संख्यायाः संख्येयोपसर्जनत्वेनैव प्रतिपादनाद्वंक्रीणामेव प्राधान्यमित्यर्थः। **नन्वि**यत्ताप्रकाशनमात्रेण न वंक्रीणां प्रधानता संख्याप्राधान्येऽपि तत्प्रकाशनोपपत्तेरित्याशङ्क्य संख्याप्राधान्ये संख्याया अननुष्ठेयतया तत्प्रकाशनमदृष्टार्थं स्याद्वंक्र्यर्थतयेयत्ताप्रकाशने तु साकल्यसिद्धेर्दृष्टप्रयोजनं लभ्यते इत्याशयेन पार्श्वसाकल्यसिद्धये इत्येतद्व्याचष्टे—**अन्यूनयोरिति**। अर्थतः पशोः प्राधान्यमुक्तं निरस्यति—**यद्यपीति**। **वक्ष्याम इति**। दशम इति शेषः। तथाच वंक्रीणामेवार्थतोऽपि प्राधान्यं हविष्ट्वादिति भावः। संबन्धस्याप्यननुष्ठेयतया तत्प्रकाशनेऽप्यदृष्टार्थतापत्तेरेव न तस्यापि प्राधान्यमित्याशयेनाह—**तस्मादिति**। **पश्विति**। इदमुपलक्षणं संबन्धप्राधान्येऽपि सर्वनाम्नः प्रधानप्रत्यवमर्शकतया तमिति स्यादिति बोध्यम्। अदृष्टार्थत्वादेव द्वितीयपक्षो दुष्ट इति सिद्धान्ते तद्दूषणमुपेक्षितम्। **समस्येति**। प्रकारान्तरेण पशुगणगतवंक्रीयत्ताप्रतिपादनासंभवादिति भावः। भवेदेवं यदि गणगतेयत्ता प्रकाशनीया स्यात् प्रतिपशुभेदेनैव सा प्रतिपाद्या प्रतिपशुभेदेनोद्धरणादिति शङ्कते—**नन्विति**। **आश्वलायनेति**। एकधा षड्विंशतिरिति द्विर्द्विर्बहूनामित्याश्वलायनोक्ते-

सूत्रकारा मन्यन्ते। नेति भगवान् जैमिनिः। स हि मन्यते यथैव हि प्रकृतौ द्वयोः पार्श्वयोस्त्रयोदशसु वंक्रिषु पृथक्पृथगुद्ध्रियमाणास्वपि समस्तानामेवेयत्तोक्ता षड्विंशतिरस्य वंक्रय इति, तथा विकृतिष्वप्युद्धारभेदमतन्त्रीकृत्य प्रयोगसमवेतसमस्तवंक्रीयत्ता मन्त्रेण प्रकाशयितव्या। तस्माद्विपञ्चाशदनयोर्वंक्रयोऽष्टसप्ततिरेषां वंक्रय इत्येवं समस्ताभिधानमेव न्याय्यम्॥

आश्वमेधिकसवनीयाश्वस्य चतुस्त्रिंशद्वंक्रिरूपविशेषवचनविकल्पाधिकरणम्॥ २॥

अश्वस्य चतुस्त्रिंशत्तस्य वचनाद्वैशेषिकम्॥ १७॥

न चतुस्त्रिंशदित्येष निषेधो नियतो न वा॥ गिरापदवदाद्यः स्यान्नैवकाराहतत्वतः॥ ४॥
निषेधः प्राप्तिपूर्वोऽतः प्रापकोऽत्रानुमीयते॥ निषेधकप्रापकाभ्यां चतुस्त्रिंशद्विकल्प्यते॥ ५॥

अश्वमेधे श्रूयते 'अश्वस्तूपरो गोमृगस्ते प्राजापत्या' इति तस्याश्वस्य चतुस्त्रिंशद्वंक्रयस्तत्र वैशेषिको मन्त्रः पठितः 'चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धोर्वंक्रीरश्वस्य स्वधितिः समेती'ति तत्रेदं वचनमामनन्ति 'न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूयात्षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दिति। तत्र भाष्यकारोऽश्वस्य चतुस्त्रिंशतिरित्येवमादिसूत्रपञ्चकमेकाधिकरणत्वेन व्याख्यातवान्। वार्तिककारस्त्विदं सूत्रं पृथक्कृत्य प्राप्तिसूत्रत्वेनाधिकरणान्तरत्वेन व्याख्यातवान्। तत्राधिकरणान्तरमेवं द्रष्टव्यम्। वैशेषिक्या ऋचः प्रतिषेधोऽयं न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूयादित्युपरितनेऽधिकरणे वक्ष्यति। इदं त्वत्र चिन्त्यते, किं निषिद्धमपि वैशेषिकं पक्षे स्यादुत सर्वदा प्राकृतमेवेति। तत्र पाठप्राप्तं वैशेषिकं गिरापदवत्प्रत्यक्षवचनबलान्नित्यवद्बाधित्वा प्राकृतमेवाध्रिगुवचनमिरापदवत्सर्वदा वक्तव्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—इरापदं हि प्रत्यक्षेण वचनेन गिरापदस्थाने विहितं युक्तं, यत्पाठप्राप्तं वैशेषिकं गिरापदं बाधते तस्मिन्बाधितेऽनुवाद एव

रिति भावः। उद्धरणभेदस्य प्रकृतावेवातन्त्रीकरणात्समस्तवचनमेव न्याय्यमित्याह—**नेति। भगवानिति**। नन्वियमधिकरणप्रवृत्तिरेवानुपपन्ना यत्र मन्त्रो विनियुक्तस्तस्यैव प्राधान्येन प्रतिपाद्यतया बहुप्रधाननिबन्धनपक्षभेदानामनुन्मेषादितिचेत् स्यादेवं, यदि श्रुत्यादिविनियोज्यः स्यान्नत्वेवं किंतु लिङ्गप्रकरणविनियोज्यस्तयोश्च साधारण्यादनेकपक्षोन्मेषसंभवात्। सूत्रार्थस्तु—पशुगणे षड्विंशतिशब्दोऽभ्यासेन प्रयुज्येत प्रकृतावेकस्य पशोः षड्विंशतिसंख्यवंक्र्यभिधानादिह च षड्विंशतिसंख्यारूपगुणस्य प्रतिपशुविभक्तत्वात्तत्र यदि यथाप्रकृत्येवाविकारेण प्रयोगस्तदा गणे वंक्रीणां कात्स्न्येनाभिधानं न स्यात्। न च समस्तवचनं संभवति, प्राकृतस्य सर्वथा बाधेनात्यन्तविकारापत्तेः। समासेऽप्येकस्य पशोः सर्वाभिः वंक्रिभिः संयोगाभावाच्चेति॥

अश्वस्य चतुस्त्रिंशत्०॥ १७॥ प्राप्तीति। वैशेषिकमेव नियमेन कर्तव्यमुत प्राकृतमपि कर्तव्यमिति करिष्यमाणविचारो वैशेषिकप्राप्तौ घटते नान्यथेति वैशेषिकवचनप्राप्तिसूत्रत्वेनेत्यर्थः। **अधिकरणान्तरत्वेनेति**। अत्र वाशब्दोऽनास्थायामानुमानिकविधेः प्रत्यक्षनिषेधस्य च तुल्यबलत्वस्य दशमे व्युत्पादनेनात्र विकल्पस्यैव न्याय्यत्वात्षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादित्यस्यैवकारापहतविधिशक्तिकतया विधायकत्वाभावस्याग्रिमाधिकरणे व्युत्पादनेन गिरापदवैषम्यस्यापि सिद्धत्वाच्च पूर्वपक्षस्य मन्दत्वादिति ध्येयम्। षड्विंशतिरित्यस्य पशुगणान्तरे समस्तवचनेऽपि अश्वमेधे न समास इत्यग्रिमाधिकरणद्वितीयपूर्वपक्षस्य पूर्वाधिकरणसंगत्योत्थानात्तस्य पाक्षिकप्राकृताध्रिगुवचनविषयत्वात्तत्पाक्षिकत्वविचाररूपस्यास्य वार्तिककारीयाधिकरणान्तरस्य तदुपोद्घाततया संगतिर्द्रष्टव्या। **ननु** 'न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूया'दिति यदि पदप्रतिषेधस्तदा वैशेषिकर्चः प्रतिषेधान्नित्यवद्बाध इति पूर्वपक्षस्य विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति, सिद्धान्तस्य चानुपपन्नत्वात्कथमयं विचार इत्यत आह—**वैशेषिकया इति**। न पदप्रतिषेधः किंतु ऋच एव इत्युपरितनेऽधिकरणे वक्ष्यमाणत्वादयुक्तो विचार इत्यर्थः। **वैशेषिकमिति**। 'चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धो'रिति मन्त्र इत्यर्थः। **तत्रेति**। वैशेषिकवचनस्य पाठमात्रं न विधिः पाठात्तु विधिः कल्पनीयः। प्राकृतस्य तु 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्येवं प्रत्यक्षो विधिस्तद्विरोधाच्च पाठमात्राद्वैशेषिकविधिकल्पना न प्रवर्तेत इति प्रत्यक्षवचनविहितेन प्राकृतेन पाठप्राप्तस्य वैशेषिकस्य प्रत्यक्षवचनविहितेरापदेन पाठप्राप्तगिरापदस्येव नित्यं बाधात्प्राकृतमेव सर्वथा प्रयोज्यमित्यर्थः। भवेदेवं यदि प्राकृतं प्रत्यक्षवचनविहितं स्यान्नत्वेवं 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्येतस्य विधायकत्वाभावादिरापदं तु प्रत्यक्षवचनविहितमिति वैषम्यमित्याह—**इरापदमिति**। प्रत्यक्षवचनविहितस्यापि गिरापदकार्यापत्तिं विना न तद्बाधकत्वमित्याशयेन गिरापदस्थाने इत्युक्तम्। **ननु** तत्रापीरापदं न

१ शृङ्गरहितो मृगः. २ व्याख्यातमित्युक्तवान्. ३ बाधितत्वात्प्राकृत.

गिरापदप्रतिषेधः । नत्वेवमिह षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादित्येतदेवकारापहतविधिशक्तित्वान्न प्राकृतस्य विधौ समर्थमतोऽत्र न चतुस्त्रिंशदित्येवं प्रतिषेधं विधत्ते । तस्मिंश्च प्रतिषिद्धे षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादिति चोदकप्राप्तानुवाद एव । नत्वेवं गिरापदप्रतिषेधादिरापदं प्राप्नोति । येनानूद्येत तस्या विधौ वाक्यभेदः तेन तत्रेरापदविधिरेव वाक्यार्थः । इहतु प्रतिषेध एव विधेयः सच प्राप्तिपूर्वकः प्राप्तिश्च न शास्त्रमन्तरेण संभवतीत्यतोऽवश्यं वैशेषिकवचनस्य प्रापकं प्रकरणपाठानुमितं वाक्यं लाघवीयकाममङ्गीकर्तव्यम् अङ्गीकृते चास्मिन्नुभयोर्विधिप्रतिषेधयोः शास्त्रत्वाविशेषाद्विकल्पस्तस्माद्वैशेषिकवचनमपि कर्तव्यम् ॥

आश्वमेधिकसवनीयाश्वस्य चतुस्त्रिंशद्वंक्रिरूपविशेषवचनाधिकरणम् ॥ ३ ॥

तत्प्रतिषिध्य प्रकृतिर्नियुज्यते सा चतुस्त्रिंशद्वाच्यत्वात् ॥ १८ ॥ [ऋग्वा स्यादाम्नातत्वादविकल्पश्च न्याय्यः ॥ १९ ॥ तस्यां तु वचनादैरवत्पदविकारः स्यात् ॥ २० ॥ सर्वप्रतिषेधो वाऽसंयोगात्पदेन स्यात् ॥ २१ ॥]

पृथग्वचनमश्वस्य स्यादन्याभ्यां समस्य वा ॥ आद्यः पदे निषिद्धेऽत्र विशेषो नियतो यतः ॥ ६ ॥
वंक्रीयत्तानुक्तिदोषाद्गवात्र निषिध्यते ॥ पक्षे प्राप्तः प्राकृतोऽस्मिन्समस्योक्तः पुरा यथा ॥ ७ ॥

तत्रैव संशयः किमश्वस्य पठितमेव चतुस्त्रिंशद्वाजिन इति वैशेषिकं कर्तव्यमुत प्राकृतमपि । यदापि प्राकृतं तदापि किंतूपरगोमृगयोरश्वस्य च समस्यवचनं षडशीतिरेषां वंक्रय इति उत तूपरगोमृगयोः सामासिकं वचनं कृत्वाऽश्वस्य षड्विंशतिरस्य वंक्रय इत्येवमयथार्थमध्रिगुवचनं कर्तव्यमिति । तत्र 'न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूयात्षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्यनेन पठितायामेवार्चि गिरापदवच्चतुस्त्रिंशत्पदं प्रतिषिध्य षड्विंशतिपदमिरापदवन्निक्षिप्यते । नत्वयं समाम्नाताया ऋचः प्रतिषेधः । तस्मात्सैव षड्विंशतिपदयुक्ता वक्तव्येति चोदकप्राप्ताध्रिगुवचनस्य निवृत्तिरिति प्राप्ते उच्यते । 'एवकारोपबद्धत्वान्न षड्विंशतिचोदना ॥ चतुस्त्रिंशन्निषेधे च नानुवादोऽस्य संभवी ॥ ऋच एव निषेधोऽत-

प्रत्यक्षवचनेन विधीयते किंतु गिरापदनिषेधविधेरेवेति साम्यमित्यत आह—**तस्मिन्निति । एवकारेति** । 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्यत्र षड्विंशतिरित्येतदेवकारस्य विशेषणं, ततश्चैवकारः स्वयं प्रधानभूतः सन् षड्विंशतिपदमात्मसात्कुर्वंस्तस्य विधिसंबन्धं विहन्तीत्यर्थः । **नन्व**प्राप्तार्थत्वात्तिरस्कृत्याप्येवकारंविध्यन्वय एव किं न स्यादित्यत आह—**तस्मिंश्चेति** । वैशेषिकप्रतिषेधे निरपवादं चोदकेन प्राकृतस्य प्राप्तत्वान्न प्राप्तार्थकमिदं विधिक्षममित्यर्थः । **नन्वेवं** न गिरेत्यत्रापि गिरापदप्रतिषेधविधिरेवास्तु ऐरं कृत्वेत्यनुवाद एवास्त्वित्यत आह—**नत्विति** । नन्वस्तु प्रतिषेधविधिस्तथापि वैशेषिकस्य प्रतिषेधात्प्राकृतमेव सर्वदा कर्तव्यं प्राप्नोतीत्यत आह—**सचेति** । नन्वेवमपि प्रत्यक्षानुमानिकयोस्तुल्यबलत्वाभावात्कथं विकल्प इत्यत आह—**अङ्गीकृत इति । शास्त्रत्वाविशेषादिति** । अबाधितार्थकस्यैव शास्त्रत्वादित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—अश्वस्य चतुस्त्रिंशद्वंकयः सन्ति तस्मात्तत्प्रकाशनसमर्थं वैशेषिकमेव कर्तव्यं वचनात् प्रकरणे वैशेषिकाम्नानादिति ॥

तत्प्रतिषिध्य प्रकृतिः० ॥ १८ ॥ **षडशीतिरिति** । तूपरगोमृगयोर्द्विपञ्चाशदश्वस्य चतुस्त्रिंशदित्येवं षडशीतित्वादिति भावः । **अयथार्थमिति** । अश्वसंबन्धिचतुस्त्रिंशद्वंक्रिप्रतिपादनाशक्तत्वादित्यर्थः । वैशेषिकप्राकृतयोर्विकल्प इत्युक्तं वैशेषिकस्यैव नियतत्वादित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** वैशेषिकस्य पाठानुमितविधिविहितत्वान्न चतुस्त्रिंशदिति प्रतिषिद्धत्वाच्च विकल्पस्यैव न्याय्यत्वात्कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तत्रेति । पठितायामिति** । यथा पठितायामेव 'यज्ञायज्ञा वो अग्नय' इत्यस्यामृचि गिरापदं प्रतिषिध्येरापदं प्रक्षिप्यते तथा पठितायामेव 'चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धो'रित्यस्यां चतुस्त्रिंशत्पदं प्रतिषिध्य षड्विंशतिपदं निक्षिप्यते । ततश्च कृत्स्नाया ऋचः प्रतिषेधाभावान्नित्यवत्पाठलब्धो विधिरिति चोदकबाधेन 'षड्विंशतिर्वाजिनो देवबन्धो'रित्येवंरूपेण पठितैव नित्यं प्रयोक्तव्येत्यर्थः । एवंचैन्द्रीन्यायेन वाचकेनैव षड्विंशतिपदेन चतुस्त्रिंशतोऽपि लक्षणयाभिधानमिति भावः । **एवकारेति** । चतुस्त्रिंशत्पदमात्रनिषेधे षड्विंशतिपदस्यानुवादो न संभवति अप्राप्तत्वात् षड्विंशतिपदविधाने तु चतुस्त्रिंशन्निषेधानुवादो युज्यते । नच तद्विधिरपि संभवति एवकारोपबद्धत्वा-

१ समस्ताया.

तथासति च चोदकात् ॥ प्राप्तं षड्विंशतिरिति ब्रूयादित्यनुकीर्त्यते ॥' 'न चतुस्त्रिंशदितिब्रूयात्षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्येकं वाक्यम् । तेनैकोऽत्र विधिरितरोऽनुवादः । तत्र यदीरापदवत्षड्विंशतिर्विधीयेत ततश्चतुस्त्रिंशत्प्रतिषेधो गिरापदप्रतिषेधवदनूद्येत नत्वत्र षड्विंशतिपदमिरापदवच्छक्यं विधातुम् । एवकारोपबन्धादेवकारार्थविशेषणं हि ब्रूयादिति न स्वयं विधिक्षमं एवकारार्थश्च निवृत्तिस्तस्मात्षड्विंशतिपदव्यतिरिक्तस्य निवृत्तिरिह विधीयते 'ऐरं कृत्वोद्गेय'मिति तु शक्नोति विधातुमिति विशेषः। तेन चतुस्त्रिंशत्प्रतिषेधोऽत्र विधीयते । तद्यदि पदमात्रं प्रतिषिध्येत न षड्विंशतिपदमनुवदितुं शक्यते प्राप्त्यभावात् । नहि पठितायामृचि चतुस्त्रिंशत्पदे प्रतिषिद्धे षड्विंशतिपदस्य प्राप्तौ प्रमाणमस्ति । तस्मात्समस्ताया ऋचः प्रतिषेधः । तथासति हि 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दिति चोदकप्राप्तत्वात्संभवत्यनुवादः । शक्नोति च चतुस्त्रिंशदिति प्रतीकग्रहणेनर्चं प्रतिषेद्धुम् । गिरापदेन त्वनाद्यत्वाद्ग्रहणं न शक्यमिति वैषम्यम् । द्वितीयपूर्वपक्षवादी त्वाह—प्राकृतेऽपि वचने क्रियमाणे 'षड्विंशतिरिति ब्रूया'दिति वचनादेव वक्तव्यमश्वे न समस्यवचनमिति । तदिदं मन्दम् । नह्यनेन षड्विंशतिपदं विधीयते चतुस्त्रिंशन्निषेधपरत्वाद्वाक्यस्य तद्विधौ वाक्यभेदादेव शब्दोपबन्धाच्चाशक्यमिदं विधातुमित्युक्तं तस्मादेषोत्र वाक्यार्थः—न चतुस्त्रिंशदिति पठितं ब्रूयात्किंतु यथाप्राप्तमध्रिगुवचनमेवेति । तस्मात्समस्यवचनम्, पक्षे च वैशेषिकमृग्वचनम् ॥

अग्नीषोमीयपशावुरूकशब्देन वपाभिधानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

वनिष्ठुसंनिधानादुरूकेण वपाभिधानम् ॥ २२ ॥

पक्षी वपाऽथवोरूको रलयोरविशेषतः ॥ पक्षी वपा संनिधानाद्भ्रान्तिच्छेदनिषेधतः ॥ ८ ॥

'वनिष्ठुमस्य मा राविष्टोरूकं मन्यमाना' इति किमुरूकशब्देनोलूकस्याभिधानं तत्सादृश्यबुद्ध्या वनिष्ठोर्लवनं प्रतिषिध्यते उत वपाभिधानं उलूकशब्दः वपोद्धरणकाले वपां मन्यमाना वनिष्ठुं मा रा-

दतो न पदविषयाविमौ शब्दौ किंतु ऋग्विषयावेवेत्यर्थः । **चोदकादिति** । चोदकप्राप्तमध्रिगुवचनमेव षड्विंशतिरिति ब्रूयादित्यनेनानूद्यत इत्यर्थः । **ननु** चतुस्त्रिंशन्निषेधचोदनायां यदि षड्विंशतिपदस्याप्राप्त्यानुवादासंभवस्तर्हि तदपि विधीयतामित्यत आह—**न चतुरिति** । एकवाक्यत्वान्नोभयविधिः संभवतीत्यर्थः । **एवकारार्थश्चेति** । अत्र एवकारार्थश्च निवृत्तिस्तस्मात्षड्विंशतिपदव्यतिरिक्तस्य निवृत्तिरिह विधीयत इति ग्रन्थस्वरसादेवकारार्थो विधीयत इति न भ्रमः कर्तव्यः किंतु न चतुस्त्रिंशदित्यत्रैव निवृत्तिविधिः । तस्यैव प्रथमोच्चरितत्वेन विधायकत्वौचित्यात् । अतएव पूर्वाधिकरणेन चतुस्त्रिंशदित्येव प्रतिषेधं विधत्त इत्युक्तं, तस्मादयमत्र वाक्यार्थः । एवकारार्थश्च निवृत्तिः सा च न चतुस्त्रिंशदिति निषेधेन प्राप्तत्वादिह षड्विंशतिपदेनानूद्यते इति शेषः । तस्मात्षड्विंशतिपदव्यतिरिक्तस्य निवृत्तिर्न चतुस्त्रिंशदित्यनेन विधीयत इति । **ऐरमिति** । एवकाराद्युपबन्धाभावादिति भावः । **ननु** न चतुस्त्रिंशदिति पदमात्रस्य श्रवणात्कथमृक्प्रतिषेधोऽन्यथा न गिरेत्यत्रापि ऋक्प्रतिषेधः स्यादित्यत आह—**शक्नोतीति** । यत्राद्यं पदं प्रतीकेन गृह्यते तत्राद्यत्वात्तत्पदमुत्तराण्येकार्थतया स्वसंबद्धानि पदानि लक्षयितुं शक्तं यथा'ऽयं सहस्रमानव इत्याहवनीयमुपतिष्ठत'इत्यादौ, तद्वदिहापि चतुस्त्रिंशत्पदस्याद्यत्वाद्युक्तः कृत्स्नाया ऋचः प्रतिषेधः । तथेतिकरणस्याद्यार्थकत्वाङ्गीकारेणाप्याद्यपदोपादाने कृत्स्नप्रतिषेधसंभवः । गिरापदस्य त्वाद्यत्वाभावान्न कृत्स्नर्गुपस्थापने शक्तिः । नच कृत्स्नर्गुपस्थापनासामर्थ्येऽपि यावत्पदापेक्षया स्वस्यादित्वं तावदुपस्थापकत्वं किं न स्यादिति वाच्यम् । पदं हि स्वसंबद्धानि पदान्युपस्थापयति नासंबद्धानि पदानि । पदानां च संबन्ध एकार्थप्रतिपादकत्वकृतस्तथा च यावत्पदापेक्षयाऽऽद्यत्वं तावन्मात्रस्यैकार्थप्रतिपादकत्वाभावान्न तावदुपस्थापकत्वमपीति भावः । **प्राकृतेपीति** । यदा प्राकृतं तदापि तूपरगोमृगयोर्द्विपञ्चाशदनयोर्वंक्रय इति सामासिकं वचनं कर्तव्यम् । अश्वे तु षड्विंशतिरस्य वंक्रय इत्येव वक्तव्यं न षडशीतिरेषामिति त्रयाणामपि समस्यवचनमित्यर्थः । **ननु** यदि षड्विंशतिर्न विधीयते कथं तर्हि तदुपपत्तिरित्यत आह—**तस्मादिति । किंत्विति** । षड्विंशतिपदेनैकदेशेन तत्पदयुक्तमध्रिगुवचनमेव वक्ष्यत इति भावः । सूत्रार्थस्तु—वैशेषिकं वचनं प्रतिषिध्य प्रकृतिः प्राकृतमध्रिगुवचनमपि नियुज्यते सा च प्रकृतिर्नियुज्यमाना स्वपक्षे चतुस्त्रिंशद्वाच्यत्वाद्वारयतीति पक्षएव वैशेषिकं न नित्यमिति ॥

वनिष्ठुसंनिधानात्० ॥ २२ ॥ षड्विंशतिशब्दे समस्यवचनात्मकोहेऽप्युरूकशब्देनोह इत्युत्थितेः संगतिः । **वनिष्ठुमिति** । वनिष्ठुर्नाम वपासंनिहितो वपासदृशोऽवयवविशेषस्तन्मा राविष्ट तल्लवनं मा कुरुत तत्रोरूकबुद्धिं कुर्वाणा इत्यर्थः । **प्रतिषिध्यत इति** । प्रतिषेधो मन्त्रेण प्रकाश्यत इत्यर्थः । मन्त्रवर्णादेव प्रतिषेधकविधिकल्पनात्तस्य मन्त्रप्रकाश्यत्वसंभव

विष्टेति । तत्र रलयोरेकवृत्तित्वादुलूकाभिधाने प्राप्ते ब्रूमः—नतावद्वनिष्टोर्लवितव्यस्य लवनं शक्यं निषेद्धुम् । सादृश्यबुद्धिनिषेधस्यादृष्टार्थत्वात् । तस्मादवयवव्युत्पत्त्या वपाभिधानम् । दर्शिता चाव यवव्युत्पत्तिर्भाष्ये वपोद्धरणकाले संनिधानाद्भ्रान्त्या वनिष्टोर्लवनं प्रसक्तमाशङ्क्य तन्निवारणार्थं वचनं दृष्टार्थं भवति तस्माद्वपाभिधानमिति वपाविवृद्धावूहः ॥

अग्निगौ प्रशसाशब्दस्य प्रशंसापरत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

प्रशसाऽस्यभिधानम् ॥ २३ ॥ [बाहुप्रशंसा वा ॥ २४ ॥]

प्रशसेत्यसिरर्थः स्यात्स्तुतिर्वा छेदनादसिः ॥ स्तुतिः कात्स्न्र्याय बाह्वोः स्यात्स्वधितिश्छेदसाधनम् ॥ ९ ॥

'प्रशसा बाहू कृणुतादि'ति किं प्रशसेति तृतीयान्तमस्यभिधानं असिना बाहू छेत्तव्याविति उत द्वितीयाद्विवचनस्याकारादेशे छान्दसे चौकारलोपे कृते प्रशंसावचनोयमिति । तत्र प्रशास्शब्दस्याऽसौ प्रसिद्धत्वात्तद्वचनं मन्यते नतु स्वधितिसाधने छेदने शक्यमसेः करणत्वं प्रकाशयितुम् । मान्त्रवर्णिकद्रव्यकल्पनायां चातिगौरवम् तस्मात्प्रशंसावचनत्वम् । प्रशस्तौ बाहू कृणुतादविकलावित्यर्थः । एवं दृष्टार्थता भवति । तस्माद्बाहुविवृद्धावूहः ॥

इति भावः । **वपामिति** । वपां भ्राम्यन्त इत्यर्थः । रलयोरिति पर्यङ्कः पल्यङ्क इत्यादिप्रयोगदर्शनादिति भावः । किमत्र वनिष्टोर्लवननिषेधः प्रकाश्यते किंवा सादृश्यबुद्धिनिषेधः । नाद्य इत्याह—**नतावदिति** । 'वनिष्टुमद्धुद्धिं मेदो जाघनी-मित्युद्धरती'ति वनिष्टुलवनविधायकप्रत्यक्षवचनविरोधेन मन्त्रवर्णेन लवननिषेधविधेः कल्पयितुमशक्यत्वान्न तत्परत्वं मन्त्र-स्येत्यर्थः । **सादृश्येति** । मन्त्रस्य सादृश्यबुद्धिनिषेधप्रकाशनार्थत्वेऽदृष्टार्थत्वं स्यात्तद्बलात्सादृश्यबुद्धिनिषेधस्याङ्गत्वकल्पने तस्याप्यदृष्टार्थत्वापत्तिरित्यर्थः । **दर्शितेति** । उरुशब्दो विस्तीर्णवचनः कशब्दो मेदोवाचककासशब्दैकदेशतया कासश-ब्दलक्षणाद्वारा मेदःप्रतिपादक इत्येवमुरूकशब्दस्य विस्तीर्णमेदोभिधायकतया वपायामवयवव्युत्पत्तिर्भाष्ये दर्शितेत्यर्थः । वपाभिधाने च नादृष्टार्थत्वमित्याह—**वपोद्धरणेति** । ननूरूकशब्दार्थविचारस्य कथमध्याये संगतिरत आह—**वपेति** । उरूकमित्यस्य पदद्वयत्वपक्षे वपाद्वित्वे उरुणी के इत्यूहः । एकपदत्वपक्षे उरूके इति । एवं बहुत्वेऽप्यूह्यम् । सूत्रार्थस्तु—उरूकशब्देन वपाभिधानं स्यात् वनिष्टुसंनिधानात् वनिष्टुसंनिधानकृतव्यामोहनिवर्तनेन दृष्टार्थत्वादिति ॥

प्रशसाऽस्यभिधानम् ॥ २३ ॥ यथा उरूकशब्दस्य पक्ष्यभिधाने निष्प्रयोजनतया प्रयोजनवत्त्वाय वपाभिधायकत्वं तथा प्रशसाशब्दस्यापि प्रशस्तवाचकत्वे प्रयोजनाभावादस्यभिधायकत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **बाहू कृणुतादिति** । 'श्येनमस्य वक्षः कृणुता'दिति तत्रत्यं कृणुतादितिपदं वक्ष्यमाणार्थकथनोपयोगितयाऽनुषज्य पठितमिति बोध्यम् । 'शसु हिंसाया'मित्यस्मात्प्रपूर्वाद्[2]क्विप्रत्यये प्रशस्शब्दस्य तृतीयान्तस्येदं रूपमित्यर्थः । **छेत्तव्याविति** । कृणुतादित्यस्य हिंसार्थकत्वमित्याशयः । **उतेति** । अत्र कृणुतादित्यस्य कुरुतादित्यर्थो बोध्यः । **द्वितीयेति** । प्रशस्तशब्दादुत्पन्नस्येति शेषः । अत्र प्रशसाशब्दः किमसिपरः उत प्रशंसापरः, तदर्थं च किमयं तृतीयान्त उत द्वितीयान्त इति संशयनिष्कर्षः । **प्रसिद्धत्वादिति** । 'असिं वै शासमाचक्षत'इति ब्राह्मणे लोके च प्रयोगादिति भावः । तथाच शास्शब्दस्यास्यर्थकत्वे तत्स-मानार्थकतया शस्शब्दस्याप्यस्यर्थकत्वमित्यभिमानः । नत्विदं युक्तं शास्शब्दस्येव शस्शब्दस्यासौ प्रसिध्यभावेन समा-नार्थकत्वस्यैवासिद्धेरित्याशयेन मन्यत इत्युक्तं सिद्धान्तमाह—**नत्विति** । स्वधितिना पशुं विशस्तीति स्वधितिसाधनके छेदनेऽसिकरणत्वासंभवादस्यभिधानमदृष्टार्थं स्यादित्यर्थः । **नन्व**सिप्रकाशकमन्त्रवर्णबलादसेः बाहुच्छेदने करणत्वं कल्प्यते स्वधितेस्तु तद्व्यतिरिक्तविषयत्वं भविष्यतीत्यत आह—**मान्त्रवर्णिकेति** । अक्लृप्तस्यासिकरणत्वस्य तत्र मन्त्रविनियोगस्य च कल्पनीयत्वादतिगौरवमित्यर्थः । **ननु** प्रशंसावचनेन दृष्टालाभात्तवाप्यदृष्टार्थत्वं तुल्यमित्यत आह—**अविकलाविति** । प्रशंसाया वैकल्याभावनिबन्धनत्वादविकलबाहूद्धरणार्थतया मत्पक्षे दृष्टार्थत्वमेवेत्यर्थः । प्रयोजनमाह—**तस्मादिति** । बाहु-विवृद्धौ प्रशसाशब्दः द्वितीयाबहुवचनान्ततयोह्य इत्युक्तं भाष्ये । सूत्रे प्रशसा प्रशसाशब्देनेत्यर्थः ॥

---

१ असिः खड्गः. २ क्विप्प्रत्यये.

अग्निगुप्रैषे श्येनादिशब्दानां कात्स्न्र्यवचनाधिकरणम् ॥ ६ ॥

श्येन-शला-कश्यप-कवषोरुस्रेकपर्णेष्वाकृतिवचनं प्रसिद्धसंनिधानात् ॥ २५ ॥ [कात्स्न्र्यं वा स्यात्तथाभावात् ॥ २६ ॥ अध्रिगोश्च तदर्थत्वात् ॥ २७ ॥]

सादृश्यमुत साकल्यं श्येनाद्युक्त्या विवक्षितम् ॥ प्रसिद्धसंनिधेराद्यस्तत्सत्त्वादखिलोद्धृतिः ॥ १० ॥

'श्येनमस्य वक्षः कृणुता'दिति । श्येनसदृशमित्यर्थः । तत्र संशयः किं सादृश्यमेवात्र विवक्षितमुत साकल्यमिति । तत्र सादृश्यमेव 'अमी पिष्टपिण्डाः सिंहाः क्रियन्ता'मितिवद्विधीयते । तेन वक्षउद्धृत्य कर्तनाद्युपायेन पक्षचरणचञ्च्वादिसंपादनेन श्येनसंस्थानं कर्तव्यम् । नैतद्युक्तम् । अदृष्टार्थप्रसङ्गात् कर्तने च वक्षसो वैकल्याद्धविर्विनाशः स्यात् । तस्मात्साकल्यमत्र विधीयते । अविकलं हि वक्षः श्येनसदृशं भवति तदनेन प्रकारेणावैकल्यमेवोच्यते दृष्टार्थत्वात् । एवं शलादोषणीकश्यपावंसौ कवषोरुस्रेकपर्णाष्ठीवन्तेत्यपि साकल्यमेव ॥

दर्शार्थोद्धृताग्निलोपे प्रायश्चित्तरूपज्योतिष्मत्या अननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

प्रासङ्गिके प्रायश्चित्तं न विद्यते परार्थत्वात्तदर्थे हि विधीयते ॥ २८ ॥

ज्योतिष्मती भवेन्नो वा दर्शार्थोद्धृतलोपने ॥ निमित्तसत्त्वात्स्यान्नाग्निहोत्रार्थोद्धृतिवर्जनात् ॥ ११ ॥

अग्निहोत्रे श्रूयते—'अग्नये ज्योतिष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्निरुद्धृतोऽहुतेऽग्निहोत्र उद्वाये'दिति । तत्र संशयः यदा दर्शार्थेनोद्धृतोऽग्निरग्निहोत्रकाले उद्वाति किं तदा ज्योतिष्मतीष्टिः कर्तव्या नेति । तदर्थमिदं विचार्यते किमग्निविशिष्टोद्वाननिमित्तमिदं कर्माग्निहोत्रस्यारादुपकारकमुतोद्वानपरीताग्निनिमित्तं तस्यैवाग्नेरुत्पादकं सामवायिकमिति । किं प्राप्तम् । 'उद्वायेदिति लिङ्श्रुत्या धात्वर्थस्य निमित्तताम् ॥ वदत्यग्नेस्तु वाक्येन तस्मादारादुपक्रिया ॥' यदा हि वाक्यगम्याग्निनिमित्तत्वतिरस्कारेण पदश्रुत्योद्वानस्य निमित्तता तदोद्वानस्य क्रत्वनङ्गत्वेनासंस्कार्यत्वादग्नेस्तु विशेष-

श्येनशलाकश्यपकवषोरुस्रेकपर्णेषु॰ ॥ २५ ॥ प्रशसाशब्दस्य प्रशंसामात्रपरत्वे आनर्थक्यात्तन्मुखेन साकल्यपरत्वेऽपि श्येनादिशब्दानां सादृश्यमात्रपरत्वोपपत्तेर्न तन्मुखेन साकल्यपरत्वमित्युत्थितेः संगतिः । श्येनशब्दस्य मुख्यार्थत्वे विचारानुपपत्तेराह—**श्येनेति** । मुख्यार्थस्य पक्षिणोऽत्रासमवायात्तत्सदृशपरः श्येनशब्द इत्यर्थः । **ननु** विकलोद्धरणेनापि सादृश्यं कृतं भविष्यतीत्याशङ्क्य न स्वतःसिद्धवर्तुलत्वादिसादृश्यमात्रं विवक्षितं किंतु कर्तनादिसाध्यं चञ्चुचरणाद्यवयवकृतमसौ सादृश्यमेव विवक्षितमित्याशयेनाह—**तेनेति । अदृष्टेति** । पक्षादिसंपादनस्य दृष्टेऽनुपयोगादिति भावः । **हविर्विनाश इति** । 'हृदयस्याग्रेऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षस'इति वक्षस एवावदानसंबन्धश्रवणाद्धविष्ट्वं न तदेकदेशस्येति भावः । **ननु** सदृशपरस्य श्येनशब्दस्य कथमविकलपरत्वमत आह—**अविकलमिति । एवमिति** । शलादोषणीत्यत्र 'दोषणी भुजौ शला शल्यकलोमसदृशौ'श्वावित्तु शल्यस्तल्लोम्नि शललो शललं शल'मित्यमरकोशाच्छलाकाकाराविति भट्टभास्करः । 'अंसौ कश्यपे कच्छपावि'वेति माधवः । 'ऊरू कवषा कवाटसदृशाविति' भट्टभास्करः । खड्गसदृशावित्यन्ये । अष्ठीवन्तौ ऊर्वोः पूर्वभागौ । 'ऊरुपर्वाष्ठीव'दित्यभिधानकोशात् । ऋग्ब्राह्मणभाष्ये माधवोऽप्येवमाह—'स्रेकपर्णा करवीरपत्रसदृशौ, शुकपत्रसदृशावित्येके'इति भट्टभास्करः । एवमेतेष्वपि सादृश्यमुखेनावैकल्यमेव सर्वत्र प्रतिपिपादयिषितमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—श्येनादिषु आकृतिवचनं चञ्चुचरणावयवसंस्थानाभिधानं स्यात्प्रसिद्धस्य श्येनादेः संनिधाने तदाकृतेरेव झटिति प्रतीतेरिति ॥

प्रासङ्गिके प्रायश्चित्तं॰ ॥ २८ ॥ ऊहसिद्ध्यर्थमध्रिगुप्रैषगतपदानामवान्तरकार्यं प्रस्तुतमिति तत्प्रसङ्गादिष्टेः किमपूर्वमुताग्निसंस्कार इति निरूपणात्संगतिरिति तन्त्ररत्ने । **उद्धृत इति** । गार्हपत्यादुद्धृत्य प्रणीत इत्यर्थः । **उद्वायेदिति** । नश्येदित्यर्थः । **तदर्थमिति** । तदर्थं च किमारादुपकारकमिदमुत सामवायिकमिति, तदर्थं च किमग्निविशिष्टोद्वाननिमित्तकमुतोद्वानव्याप्ताग्निनिमित्तकमिति संशय इत्यर्थः । उद्वानपरीतस्याग्नेर्निमित्तत्वे सामवायिकत्वोपपादनार्थं तस्यैवाग्नेरुत्पादकमित्युक्तं—**उद्वायेदिति** । लिङ्पदश्रुत्या धात्वर्थस्य निमित्ततां वदति । अग्नेस्तु पदान्तरोपात्तत्वादेकवाक्यतया निमित्ततां प्रतिपादयतीत्यर्थः । लिङ्प्रतिपाद्यं निमित्तत्वमुद्वानस्य श्रुतिगम्यमग्नेस्तु वाक्यगम्यमिति यावत् । उद्वानस्य निमित्तत्वे आरादुपकारकत्वमुपपादयति—**यदाहीति** । ननु उद्वानस्याग्निहोत्रानङ्गतयाऽसंस्कार्यत्वेऽपि तद्विशेषणस्याग्नेरङ्गत्वात्संस्कार्यत्वं किं न स्यादित्यत आह—**अग्नेरिति** । उद्वानविशेषणत्वादग्नेर्न संस्कारान्वययोग्यतेति संस्कारत्वासंभवादारादुपकारकत्वमेवेत्यर्थः । **नन्वेवमपि** भिन्ने जुहोतीत्यादौ प्रकरणबलात्प्रकृतस्यैव भेदनादेर्निमित्तत्ववदिहापि प्रकर-

१ कवणस्रेकपर्णे. २ उद्वानव्याप्त.

णत्वेन कार्यान्वयाभावादारादुपकारकत्वमेवेति निमित्तस्य च प्रकरणेन विशेषणासंभवाद्दर्शार्थस्य प्युद्धृतस्याग्नेरुद्वाने संजातं निमित्तमितिकर्तव्येष्टिरिति प्राप्ते ब्रूमः—'उद्वानस्याग्नियुक्तस्य नित्यता निमित्तता ॥ नच तस्याग्निना व्याप्तिः कदाचिदपि विद्यते ॥' अग्निसंबन्धस्तावदुद्वानपर्यायस्य विन शस्यावयवशः सर्वदा विद्यमानो न निमित्तं भवति । नच विनाशस्य चिन्तितनिमिषितादिषु सर्वे विद्यमानस्याग्निना वा व्याप्तिः संभवति यो निमित्तं स्यात्, उद्वानपरीतस्य त्वग्नेर्निमित्तता युक्ता। कादा-चित्की हि तेनाग्नेर्व्याप्तिर्नतु सदातनी । यद्यप्यग्नेरप्युद्वानसंबन्धो नित्यस्तथापि व्याप्तिरनित्या तेनाग्निरेवात्रोद्वानव्याप्तो निमित्तं तस्योद्वानपरीतस्य कार्यायोग्यस्योत्पत्त्यर्थेयमिष्टिरग्निहोत्राङ्गमग्नि त्रार्थस्य चाग्नेरुद्धृतस्योत्पादनं कुर्वती अग्निहोत्राङ्गं स्यान्नान्यार्थस्य । तस्माद्दर्शार्थेनाग्नावुद्धृत उद्वा नैतत्प्रायश्चित्तम् ॥

धार्योद्वाने प्रायश्चित्तरूपज्योतिष्मत्यननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

धारणे च परार्थत्वात् ॥ २९ ॥ [क्रियार्थत्वादितरेषु कर्म स्यात् ॥ ३० ॥]

धार्योद्वाने सास्ति नो वा सर्वार्थत्वेन विद्यते ॥ गतश्रीत्वनिमित्तं तत्परार्थत्वान्न विद्यते ॥ १२ ॥

इदमाम्नायते 'धार्यो गतश्रिय आहवनीय'इति । तत्र यदा ध्रियमाणोऽग्निरग्निहोत्रकाल उद्वाति तदा किमिष्टिः कार्या नेति संदेहे 'अग्निहोत्रार्थ उद्वाते प्रायश्चितमिदं श्रुतम् ॥ धार्यस्य चाग्नि तादर्थ्यं सर्वार्थं धार्यते ह्यसौ ॥' सर्वकर्मणां धार्यमाणोऽग्निः प्रत्येकमङ्गमतोऽग्निहोत्रार्थताप्यस्तीति तदुद्वाने कर्तव्येष्टिः । नैवम्—'अन्यार्थमुद्धृतो ह्येष गतश्रीत्वेन धार्यते ॥ धारणस्य निमित्तं तन्नो द्वारस्याश्रुतत्वतः ॥' नहि गतश्रीत्वेन पुरुषस्याग्न्युद्धरणं श्रुतं येनोद्धरणमुद्धृतो वाग्निः सर्वार्थः स्यात्

णबलादग्निहोत्रार्थमुद्धृताग्न्युद्वानस्यैव निमित्तत्वाद्दर्शार्थमुद्धृताग्न्युद्वाने कथमिष्टिरित्यत आह—**निमित्तस्येति** । भि जुहोतीत्यादौ होमस्य फलकल्पनाभीत्या प्रकरणादिनिवेशेनार्थात्प्रकृतस्य भेदनस्य निमित्तत्वपर्यवसानं नतु प्रथमनिमित्त ताप्रतीतिदशायामेव प्रकृतत्वेन विशेषणम् । इह तु दर्शार्थमुद्धृताग्न्युद्वानेऽपि क्रियमाणाया इष्टेरग्निहोत्रे आरादुपकारक त्वाङ्गीकारान्न फलकल्पनाप्रसङ्ग इति निमित्ततादशायामेव प्रकरणबलादग्निहोत्रार्थत्वेन विशेषणं वाच्यम् । नच तत्संभवति निमित्तस्योद्देश्यतया वाक्यभेदप्रसङ्गेन तद्विशेषणविवक्षायोगादिति भावः । **सर्वदेति** । काष्ठादिष्वग्निसंयुक्तेषु अग्न्यवयव नाशस्य सर्वदा विद्यमानत्वान्न निमित्तत्वमित्यर्थः । **ननूक्तरीत्याग्निसंबद्धस्य** विनाशस्य निमित्तत्वाभावेऽप्यग्निव्याप्तस्य तस्य निमित्तत्वं भविष्यतीत्यत आह—**नचेति** । **व्याप्तिरिति** । विनाशेनाग्नेर्व्याप्तिर्नाम कात्स्न्येन संबन्धः सच कादाचित्क इत्यर्थः । **तेनेति** । श्रौतस्योद्वानस्य निमित्तत्वासंभवाद्वाक्यगम्यमेवाग्निर्निमित्तं स्वीकार्यमित्यर्थः । अग्नेर्निमित्तत्वे तस्या ग्निहोत्राङ्गत्वेन संस्कार्यत्वयोग्यत्वात्सामवायिकत्वसंभवे तस्यारादुपकारकत्वापेक्षया प्राबल्यात्तदेव युक्तमित्याशयेनाह—**तस्येति** । नन्वेवमपि उद्वानपरीताग्नित्वेनैव निमित्तत्वं नतु तत्राग्निहोत्रार्थत्वमपि विशेषणं शक्यं स्वीकर्तुं वाक्यभेद प्रसङ्गात्, तस्माद्दर्शार्थस्याप्यग्नेस्तादृक्त्वात्कथं न निमित्तत्वमित्यत आह—**अग्निहोत्रेति** । उक्तरीत्या सामवायिकत्वसिद्धा र्थमभ्युत्पत्तिलक्षणसंस्कारद्वाराऽग्निहोत्रार्थत्वनिश्चये दर्शार्थाभ्युत्पत्तिद्वाराऽग्निहोत्रार्थत्वासंभवेनाग्निहोत्रार्थाभ्युत्पादनसामर्थ्य स्यैव निश्चितत्वाद्विधेयसामर्थ्यानुसारेण 'यस्योभावग्नी अनुगतावभिनिम्लोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्ति'रिति त्राभ्युभयत्ववदग्निहोत्रार्थत्वं विवक्षितमिति न दर्शार्थमभ्युद्वाने प्रायश्चित्तमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—प्रसङ्गादग्निहोत्रोपकारके दार्शिके प्रायश्चित्तं न विद्यते परार्थत्वादग्निहोत्रार्थ एव प्रायश्चित्तं यस्माद्विधीयत इति ॥

धारणे च परार्थत्वात् ॥ २९ ॥ धार्य इति । गता प्राप्ता श्रीर्येन स गतश्रीस्तस्याहवनीयो धार्यः । 'त्रयो वै गतश्रियः शुश्रुवान् ग्रामणी राजन्य' इति श्रुतौ गतश्रीः प्रसिद्धः । **अग्निहोत्रेति** । अनेनैव पूर्वत्र तादर्थ्याभावाद्दर्शा र्थाभ्युद्वाने प्रायश्चित्ताभावेऽपीह तादर्थ्यस्य सत्वाद्युक्तं प्रायश्चित्तमित्युत्थानात्संगतिरित्यपि सूचितम् । सर्वकर्मार्थत्वेऽपि यदि समुदायार्थस्तदा समुदाय्यग्निहोत्रार्थत्वाभावान्न प्रायश्चित्तमिति शङ्कां निराकरोति—**प्रत्येकमिति** । समुदायस्याफ लत्वान्न तदङ्गं किंतु फलवतां समुदायिनामेव प्रत्येकं तदङ्गमित्यर्थः । **अन्यार्थमिति** । सत्यमग्निहोत्रार्थत्वमग्नेरस्त्यपि न तन्मात्ररूपेणोद्वानस्य निमित्तत्वं किंतु 'यस्याग्निरुद्धृत' इति श्रुतेस्तदर्थोद्धृतस्योद्वानस्य । नच गतश्रीस्थल उद्धरणमग्नि होत्रार्थं येनोद्धृतोऽग्निरपि तदर्थः स्यात्, किंत्वन्यार्थमेवोद्धृतोऽग्निर्गतश्रीकेन धार्यत इति गतश्रीत्वस्य धारण एव निमि-

तु धारणमात्रम् । तेन यदा यत्किंचित्कर्मविशेषमधिकृत्याग्निमुद्धरति तदा तस्य धारणमात्रं गतत्वेन करोति । यस्मिंश्च कर्मण्युपसंप्राप्तेरग्निरुद्धृतस्तदर्थमेवोद्धरणं उद्धृतश्चाग्निस्तदर्थ एव निमित्ताद्धार्यमाणः प्रसङ्गादग्निहोत्रस्योपकरोतीति न तदुद्वाने प्रायश्चित्तम् ॥

दर्शार्थस्योद्धरणस्यामन्त्रकत्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥

नतूत्पन्ने यस्य चोदनाऽप्राप्तकालत्वात् ॥ ३१ ॥

दर्शार्थोद्धरणे वाचेत्यादिर्नो वा समन्त्रकम् ॥ कर्तुं स्यान्न निमित्तस्य कालस्यात्र विवर्जनात् ॥ १३ ॥

दर्शोपक्रमेऽभ्युद्धरणे क्रियमाणे किमग्निहोत्राङ्गभूत उद्धरणमन्त्रो 'वाचा त्वा होत्रे'त्यादिः प्रयोक्त्यो नेति संशयः । तत्र—'दर्शार्थेऽप्युद्धृते वह्नावग्निहोत्रं प्रवर्तते ॥ साधनत्वप्रयुक्तश्च धर्मो नाङ्गमपेक्षते ॥' तेनाग्निहोत्रानङ्गभूतेऽप्युद्धरणे तदुपकारकत्वमात्रेण यागार्थयोर्दधिपयसोः प्रणीताधर्मा इव कर्तव्य एव मन्त्रः कालमनादृत्य, कालस्य गुणत्वेनासंभवेऽपि मन्त्रस्य लोपोऽन्याय्यः । अथवोद्धरणमप्येतदग्निहोत्रस्याप्यङ्गमकालेऽपि क्रियमाणमन्यथाऽग्निहोत्रस्य प्रणयनलोपाद्वैगुण्यं स्यादिति प्राप्तेऽभिधीयते—'काले खल्वनुपादेये प्राप्ते कर्म विधीयते ॥ साङ्गं तस्मात्तु कालात्प्राङ् नाधिकारोऽस्ति कर्मणि ॥' अनधिकारिणा च क्रियमाणं निष्फलं स्यात्तस्मान्नाप्राप्ते कालेऽग्निहोत्राङ्गमुद्धरणं तन्मन्त्रो वा कर्तव्यः ॥

त्वं नोद्धरण इत्युद्धृतस्याग्नेर्न तादर्थ्यमित्यर्थः । ननूद्धरणं विना धारणस्यासंभवादर्थादुद्धरणस्यापि गतश्रीत्वं निमित्तमेव गतश्रीरुद्धृत्याहवनीयं धारयेदिति । तच्चोद्धरणपूर्वकं धारणं फलकल्पनाभीत्या गतश्रिया पुरुषेण यानि कर्माणि क्रियन्ते तदर्थमिति उद्धरणस्याप्यग्निहोत्रार्थत्वमिति शङ्कां निराकर्तुमन्यार्थमित्युक्तं धारणमन्यार्थमुद्धृतेऽपि संभवतीति न तद्बलादुद्धरणस्यापि सर्वकर्मार्थत्वं येनोद्धरणमग्निहोत्रार्थं स्यादित्यर्थः । इदंच धारणस्य सर्वकर्मार्थत्वमभ्युपेत्योक्तम् । वस्तुतस्तु गतश्रिय इति षष्ठीश्रुत्या पुरुषार्थत्वमेव तद्बलाच्च फलकल्पना न दोष इति ध्येयम् । **निमित्तेति** । उद्धृतोऽग्निरन्यार्थ एव निमित्तवशाधीनधारणद्वारा प्रसङ्गादग्निहोत्रस्योपकरोतीति नैतावता तादर्थ्यमुपकारकत्वलक्षणशेषत्वस्य निराकरणादित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—धारणविषयेऽपि न प्रायश्चित्तमुद्धरणस्य परार्थत्वादिति ॥

नतूत्पन्ने यस्य चोदना० ॥ ३१ ॥ अन्यार्थोद्धृताग्निनाशे प्रायश्चित्ताभावेऽप्यन्यार्थोद्धरणे मन्त्रः स्यादित्युत्थितेः संगतिः । **नाङ्गमिति** । नाङ्गत्वमित्यर्थः । **यागार्थयोरिति** । अभ्युदयेष्ट्यां 'शृते चरुं दधंश्चरु'मिति श्रुतयोरिति शेषः । तत्त्वग्निहोत्रार्थोद्धरणमन्त्रस्य सायमधिवृक्षसूर्यः कालः प्रातश्चाविःसूर्यः । तथाच प्रातरग्निहोत्रानन्तरं क्रियमाणे दर्शार्थोद्धरणे कालाभावात्कथं मन्त्रप्रसक्तिः । नचोद्धरणस्यैव कालोऽङ्गं न मन्त्रस्येति वाच्यम् । कालस्याङ्गप्रधानार्थतया मन्त्रेऽपि तस्याङ्गत्वादित्यत आह—**कालमिति** । गुणभूतकालानुसारेण प्रधानभूतमन्त्रलोपो न न्याय्य इत्यर्थः । एवमुद्धरणस्यानङ्गत्वेऽप्युपकारकतामात्रेण मन्त्रप्राप्तिरित्युक्तमिदानीमङ्गमेवोद्धरणमिति स्वीकार्यम् । तथाच सुतरां मन्त्रः प्रयोज्य इति पक्षान्तरमाह—**अथवेति** । **काल इति** । कालस्य यद्यप्यङ्गत्वं तथापि नाङ्गान्तरवद्विधिबलादुपादेयत्वम् । ततश्च काले सति तत्संयोगिनं पुरुषमधिकृत्य कर्म चोद्यते, कर्मचोदनया चाङ्गानि प्रयुज्यन्त इति कालात्प्रागधिकाराभावादनधिकारिणा क्रियमाणमनर्थकमित्यप्राप्ते काले क्रियमाणस्याङ्गत्वाभावादुद्धरणस्याङ्गत्वमादाय मन्त्रप्राप्त्युपपादको द्वितीयपूर्वपक्षप्रकारोऽनुपपन्नस्तथाचाङ्गत्वाभावेनोपकारकतामात्रेण साधननिवेशिमन्त्रः प्राप्यत इति प्रथमपक्षोऽप्यनुपपन्नः । उद्धरणस्याङ्गत्वाभावेऽपि मन्त्र उद्धरणाङ्गत्वादेव प्रयोज्यः । कालाभावे चोद्धरण इव तदङ्गभूतमन्त्रेऽप्यधिकाराभावादधिकारिणं प्रति तदङ्गभूतमन्त्रानुष्ठापकस्योद्धरणविधेरधिकाराभावदशायां मन्त्रानुष्ठापकत्वासंभवेनाकाले मन्त्रप्रयोगाप्रसक्तेरित्यर्थः । एवंप्रकारेण पक्षद्वयनिराकरणमभिप्रेत्यैवोद्धरणं तदङ्गमन्त्रो वा न कर्तव्य इत्युक्तम् । एवंच दर्शार्थोद्धरणादेव प्रसङ्गादग्निहोत्रसिद्धेः प्रणयनलोपोऽपि न दोष इति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—परार्थमुत्पन्ने यस्याग्निहोत्रस्य चोदना तत्र मन्त्रो न स्यादप्राप्तकालत्वादिति ॥

प्रायणीयचरौ प्रदानधर्माणामननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

प्रदानदर्शनं श्रपणे तद्धर्मभोजनार्थत्वात्संसर्गाच्च मधूदकवत् ॥ ३२ ॥ [संस्कारप्रतिषेधश्च तद्वत् ॥ ३३ ॥ तत्प्रतिषेधे च तथाभूतस्य वर्जनात् ॥ ३४ ॥ अधर्मत्वमप्रदानात्प्रणीतार्थे विधानादतुल्यत्वादसंसर्गः ॥ ३५ ॥ परो नित्यानुवादः स्यात् ॥ ३६ ॥ विहितप्रतिषेधो वा ॥ ३७ ॥ वर्जने गुणभावित्वात्तदुक्तप्रतिषेधात्स्यात्कारणात्केवलाशनम् ॥ ३८ ॥ व्रतधर्माच्च लेपवत् ॥ ३९ ॥ रसप्रतिषेधो वा पुरुषधर्मत्वात् ॥ ४० ॥]

प्रदेयधर्माः स्युर्नो वा पयसि प्रायणीयगे ॥ चरुवत्स्युः पाकहेतुः सप्तम्या स्युर्न ते ततः ॥ १४ ॥

'आदित्यः प्रायणीयः पयसि चरु'रित्यत्र संशयः किमेतत्पयश्चरुणा तुल्यं तद्देवतासंबन्धित्वेन विधीयते। ततश्च प्रदेयधर्मैर्वत्सापाकरणादिभिः संबध्यते उत चरोरेव श्रपणार्थं प्रणीतावद्विधीयते। ततश्च न प्रदेयधर्माँल्लभेत इति। तत्र—'चरोर्देवतया योगं पयसश्चरुसंगतिम् ॥ विदधद्भिद्यते वाक्यमर्थद्वयविधानतः ॥' द्रव्यद्वयविशिष्टदेवतासंबन्धविधौ त्वेकार्थविधानं तस्मात्पयःप्रातिपदिकार्थोऽपि देवतासंबन्धी, सप्तम्यर्थस्तु सहश्रपणादर्थसिद्धोऽनूद्यते, अभ्युदयेष्टिवदिति प्राप्ते ब्रूमः—'चरुणाधारभूतेन पयसा च विशेषतः ॥ द्रव्यदैवतसंबन्ध एकोऽर्थोऽत्र विधीयते ॥' पयस्यादित्यश्चरुरित्युभयविशिष्टद्रव्यदेवतासंबन्धविधानान्नास्ति वाक्यभेदः। तत्र चरुः प्रथमानिर्देशाद्विशिष्टः, पयस्तु सप्तमीनिर्देशादाधारत्वेन संबध्यते। एवमवाक्यभेदे सति सप्तमीनिर्देशस्याविवक्षितत्वमङ्गीकृत्य तुल्यकल्पफलत्वमयुक्तमभ्युपगन्तुम्। तस्मान्न पयसि प्रदेयधर्माः ॥

अभ्युदयेष्टौ दधिश्रृतयोः प्रदेयधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥

अभ्युदये दोहापनयः सधर्मः स्यात्प्रवृत्तत्वात् ॥४१॥ [शृतोपदेशाच्च ॥४२॥]

पयोदध्नोरभ्युदये न ते स्युर्वा पुरेव नो ॥ प्रवृत्तत्वाद्देवयोगमात्रोक्तेः सन्ति तेऽन्यवत् ॥ १५ ॥

अभ्युदयेष्टावपि 'ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरुं येऽणिष्ठास्तान्विष्णवे शिपिविष्टाय शृते चरु'मिति दधिश्रृतयोः सप्तमीनिर्देशात्पूर्ववत्प्रदेयधर्मा न कर्तव्या इति प्राप्तम्। तत्रोच्यते—नापूर्वकर्मविधानादृतेऽनेकार्थविधिः संभवति। नचेहापूर्वकर्मविधिः किंतु पूर्वप्रवृत्तदर्शकर्मणि निमित्ते

प्रदानदर्शनं० ॥ ३२ ॥ आदित्यः। अदितिदेवताक इत्यर्थः। **किमिति**। किं पयः प्रदेयधर्माँल्लभते उत प्रणीतार्थान्धर्मान्, तदर्थं किं प्रदेयत्वेन विधीयते उत प्रणीताकार्ये विधीयत इति संशयनिष्कर्षः। तुल्यकल्पतया देवतासंबन्धित्वं प्रदेयत्वेन विधाने हेतुः। चरुश्रपणार्थत्वं प्रणीताकार्यविधाने हेतुः। प्रणीतानां संयवनद्वारा पुरोडाशश्रपणार्थत्वादिति बोध्यम्। दर्शार्थोद्धरणस्याग्निहोत्रार्थत्वाभावेन तदुद्धरणधर्मप्राप्त्यभावेऽपि पयसः प्रधानार्थतया प्रदेयधर्मप्राप्तिरिति स्थितेः संगतिः। **चरोरिति**। प्रणीताकार्ये पयोविधानमिति पक्षे पयसश्चरुणा संबन्धश्चरोश्च देवतया संबन्धो वक्तव्यः। तत्र यः पयसि चरुः स आदित्यः कार्य इत्येवं पयोविशिष्टे चरावदितिदेवतासंबन्धमात्रविधानं न संभवति, पयसि कर्तव्यत्वेन चरोरन्यतोऽप्राप्तेः। तस्मात्पयसश्चरुसंबन्धः चरोर्देवतासंबन्धश्चेत्युभयविधानायोगादुभयविशिष्टदेवतासंबन्ध एव विधेय इत्यर्थः। **सहेति**। चरुपयसोरेकस्मिन्वाक्ये देवताविधानमहिम्ना साहित्यावगमात्सहश्रपणं लभ्यते इत्यभिमानः। **अभ्युदयेति**। तत्र यथा सहश्रपयतीति वाक्यबलात्सहश्रपणे आर्थिकमाधारत्वं सप्तम्याऽनूद्यते तद्वदित्यर्थः। **पयसेति**। पयसश्च विशेषणत्वं चरुद्वारा बोध्यम्। तथा चाधारत्वेन पयोविशेषितचरुविशिष्टदेवतासंबन्धविधानादवाक्यभेदः। यद्यपि चरुः पयसि कर्तव्यत्वेनाप्राप्तस्तथापि विधिव्यापारंविनैव 'विष्णवे शिपिविष्टाये'त्यादिसमभिव्याहारबलादेव विशेषणविशेष्यभावावगमे पयोविशिष्टचरुविशिष्टदेवतासंबन्धविधिसंभवाद्विध्यावृत्तिंविनैव पयश्चरुसंबन्धस्य चरुदेवतासंबन्धस्य च विधेयत्वलाभान्न वाक्यभेददोष इति न तद्रीत्या सप्तम्या अविवक्षितत्वेन प्रदेयत्वमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—सह श्रपणे प्रदानमपि सह दृश्यते चरोः पयसा सह त्यज्यमानत्वानुभवाद्दधिमधुघृतमापोधाना इत्यादिवत्संसृष्टत्वाच्च पयसोऽपि यागार्थद्रव्यत्वात्प्रदेयधर्माः स्युरिति ॥

अभ्युदये० ॥ ४१ ॥ **पूर्ववदिति**। अनेन संगतिरपि सूचिता। पूर्वप्रवृत्तदर्शकर्मणीत्यस्य विधीयत इत्यनेनान्वयः।

---

१ पयसा चरु. २ अभ्युदितेष्टिवत्.

देवतापनीतानां हविषां देवतान्तरसंबन्धमात्रं विधीयते इति स्थितं षष्ठे । तद्यदि तण्डुलानां वतान्तरसंबन्धे दधिश्रृतयोश्च प्रणीतार्थे विधिः स्यात्ततः प्राप्ते कर्मण्यनेकार्थविधानाद्वाक्यं भिद्येत । स्मात्प्रदेयत्वेनैव प्रवृत्तयोर्दधिश्रृतयोर्देवतान्तरसंयोगमात्रं तण्डुलवद्विधीयते इति कर्तव्याः प्रदे-धर्माः ॥

पशुकामेष्टौ दधिश्रृतयोः प्रदेयधर्माननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

अपनयो वाऽर्थान्तरे विधानाच्चरुपयोवत् ॥४३॥ [लक्षणार्था शृतश्रुतिः ॥४४॥]

स न्यायः पशुकामेष्टौ प्रायणीयनयोऽथ वा ॥ तुल्यश्रुतित्वात्स्यादाद्योऽपूर्वकर्मत्वतोऽन्तिमः ॥ १६ ॥

'यः पशुकामः स्यात् सोऽमावास्यायामिष्ट्वा वत्सानपाकुर्यात् ये मध्यमास्तान्विष्णवे शिपिविष्टाय शृते रुं ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरु'मिति श्रुतं तत्राभ्युदयेष्टितुल्यश्रुतत्वात्तद्वदेव दधिपयसोः देयत्वं मन्यमानः प्रदेयधर्मान्मन्यते । कर्मान्तरविधानादप्राप्तप्रदानयोर्दधिपयसोः सप्तम्या श्रपणा-मादित्यचरुपयोवद्विधानमित्यकर्तव्याः प्रदेयधर्माः ॥

ज्योतिष्टोमे श्रपणानां प्रदेयधर्माननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १३ ॥

श्रपणानां त्वपूर्वत्वात्प्रदानार्थे विधानं स्यात् ॥ ४५ ॥ [गुणो वा श्रपणार्थ-त्वात् ॥ ४६ ॥ अनिर्देशाच्च ॥ ४७ ॥ श्रुतेश्च तत्प्रधानत्वात् ॥ ४८ ॥ अर्थवादश्च तदर्थवत् ॥ ४९ ॥ संस्कारं प्रति भावाच्च तस्मादप्य प्रधानं स्यात् ॥ ५० ॥]

मिश्रणे पयआदीनां सोमधर्मा न वाग्रिमः ॥ प्रदातुं मेलनान्मैवं संस्कारार्थत्वतः श्रुतेः ॥ १७ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'पयसा मैत्रावरुणं श्रीणाति सक्तुभिर्मन्थिन'मित्यादि । तत्र संशयः किं पयः-भृतयः प्रदेयत्वेन सोमवद्विधीयन्ते ततश्च प्रदेयधर्माः क्रयादयः कर्तव्या उत सोमसंस्कारार्थत्वेन विधानादकर्तव्या इति । तत्र पयसा सोमस्य मिश्रणं श्रूयते । किमर्थम् । कथंनु नाम सोमे प्रदी-यमाने पयोऽपि प्रदीयेतेति । एवं हि यागनिर्वृत्तिर्दृष्टमेव प्रयोजनं सोमसंस्कारार्थत्वे त्वदृष्टार्थता

निमित्त इति । अभ्युदयलक्षण इत्यर्थः । **पूर्ववदेवेति ।** 'त्रेधा तण्डुलान्विभजे'दिति न मध्यमादिभावेन विभाग-विधिः ये मध्यमा इत्याद्यनुवादबलादेव तत्सिद्धेः किंतु पूर्वदेवताभ्योऽपनयो विधीयते स चापनयो दधिश्रृतयोरपि पूर्व-देवताभ्यो विभजेदित्यनेनैव पूर्वदेवतासंबद्धं हविरिति निश्चये तस्य पुनस्तण्डुलपदेन विशेषणायोगेन तस्य प्रकृतकर्मसंब-न्धिहविर्मात्रोपलक्षणार्थत्वादित्याशयेन हविषामित्युक्तम् । ततश्च पूर्वदेवतापनयेऽपेक्षितत्वाद्देवतान्तरसंबन्धमात्रमेव ये स्थविष्ठा इत्यादिना विधीयत इत्युक्तमित्यर्थः । **तद्यदीति ।** दधिश्रृतयोः प्रणीतार्थमपेक्षितयोः पूर्वदेवतासंबन्धस्यापनी-तत्वाद्देवतान्तरसंबन्धविध्यभावाच्चोपांशुयाजवद्दधिपयोयागो लुप्यते इति ध्येयम् । प्रदेयत्वेनैव प्रवृत्तयोरित्यनेन देवतान्तर-संबन्धविधिरपेक्षितविधिरिति सूचयति । नचास्यार्थस्य षष्ठ एव व्युत्पादनेनास्याधिकरणस्य वैयर्थ्यमिति वाच्यम् । तथापि पूर्वाधिकरणरीत्या सप्तमीश्रवणात्प्रणीतार्थत्वमिति कस्यचिद्व्यामोहः स्यादिति तन्निराकरणार्थत्वेनावैयर्थ्यादयं चार्थः पूर्वपक्षे पूर्ववदित्यनेनैव सूचित इति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—अभ्युदये दोहापनयः अपनीतदेवताको दोहः प्रदेयधर्मः स्यात्प्रदेयत्वेन दोहप्रवृत्तेरिति ॥

अपनयो वार्थान्तरे० ॥ ४३ ॥ पूर्वापवादात्संगतिः । **नन्व**पूर्वकर्मविधावादित्यः प्रायणीयः पयसि चरुरितिवत्प्रणी-तत्वस्यास्थितत्वात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति । कर्मान्तरेति ।** कर्मान्तरविधिपरत्वेन प्रकृतकर्मसंबन्धिहविषो देवतान्तरसंबन्धविधावभ्युदयेष्टाविव प्रमाणाभावात्प्रदेयत्वात्प्राप्तिरिति भावः । **चर्विति ।** आदित्यः प्रायणीयः पयसि चरुरित्यत्र चर्वर्थं यत्पयस्तद्वदित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—प्रदेयत्वापनयो वा चरुपयोवत्प्रणीताकार्ये विधानादिति ॥

श्रपणानां० ॥ ४५ ॥ पशुकामस्थले पयसि प्रदेयधर्माभावेऽपि श्रपणेषु तद्धर्मप्राप्तिरित्युत्थितेः संगतिः । 'हिरण्येन शुक्रं धानाभिर्हारि योजन'मित्यादिरादिशब्दार्थः । **तत्रेति ।** किं पयःप्रभृतिषु प्रदेयधर्माः कर्तव्याः उत न, तदर्थं च किं प्रदेयत्वेनैषां विधिरुत सोमसंस्कारत्वेनेति संशयनिष्कर्षः । **प्रदेयत्वेनेति ।** प्रदेयत्वेन निमित्तेन प्रदानार्थमिति यावत् । संसर्गेण विहितानामपि प्रदेयत्वे पर्यवसानादित्यर्थः । **ननु** पयसा मैत्रावरुणमिति श्रुत्या संस्कारकत्वावगतेः कथं पूर्वपक्षोऽत

---

१ अपूर्वकर्मविधाना०

स्यादिति—एतावताप्रदेयत्वं मन्यते। 'द्वितीयया प्रधानत्वं सोमस्यात्रावगम्यते ॥ तृतीयया तादर्थ्यं पयसः प्रतिपाद्यते। श्रुतेचादृष्टसंस्कारकल्पना नैव दुष्यति ॥ तस्मात्प्रदेयधर्माणां न पय:प्रभृतौ क्रिया ॥'

ईशानाय परस्वत इत्यत्र यागान्तरविधानाधिकरणम् ॥ १४ ॥

पर्यग्निकृतानामुत्सर्गे तादर्थ्यमुपधानवत् ॥ ५१ ॥ [शेषप्रतिषेधो वाऽर्थाभावादिडान्तवत् ॥५२॥ पूर्ववत्त्वाच्च शब्दस्य संस्थापयतीति चाप्रवृत्ते नोपपद्यते ॥५३॥ प्रवृत्तेर्यज्ञहेतुत्वात्प्रतिषेधे संस्काराणामकर्म स्यात्तत्कारितत्वाद्यथा प्रयाजप्रतिषेधे ग्रहणमाज्यस्य ॥ ५४ ॥ क्रिया वा स्यादवच्छेदादकर्म सर्वहानं स्यात् ॥ ५५ ॥]

स्पर्शः परस्वदालम्भो यागो वोत्सर्गतोऽग्रिमः ॥ द्रव्यदेवान्वयाद्यागोऽङ्गरीतिविधिरुत्तमः ॥ १८ ॥

अश्वमेधे 'ईशानाय परस्वत आलभते' इति प्रकृत्य श्रूयते 'पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजती'ति तत्र संदेहः किमीशानायालभत इत्यालम्भमात्रं विधीयते तेषां चालब्धानां पर्यग्निकरणविशिष्ट उत्सर्गस्त्यागः पर्यग्निकरणवाक्येन विधीयते उतेशानायेति यागविधिः पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजतीति तत्रैव गुणविधिरिति। तत्र सत्यपि देवतासंयोगे न यागविधिरालम्भमात्रं तु विधीयते। यागविधित्वेसति पर्यग्निकरणवाक्ये न किंचिद्विधेयं लभ्येत। न तावदुत्सर्गः। यागविधिनैव प्राप्तत्वान्नपर्यग्निकरणं चोदकेनप्राप्तत्वान्नपर्यग्निकरणोत्तरकाल उत्सर्गः तस्यापि प्राप्तत्वान्नपर्यग्निकरणानन्तर्यं आनन्तर्यशब्दाभावात् नच कृप्तोपकारपर्यग्निकरणविधानादपूर्वत्वम्। नह्यत्र पर्यग्निकरणत्वं विधीयते। सिद्धवदुपसर्जनीभूतपर्यग्निकरणनिर्देशात्। नच पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधिः प्राप्तत्वादेव। नच ततः परेषां पदार्थानां प्रतिषेधः प्रतिषेधकस्य शब्दस्याभावात्। नच पर्यग्निकरणकाल उत्सृजतीति विधिः कालस्याशाब्दत्वात्। कालविधौ तु कालान्तरं निवर्तेत नाङ्गान्तराणि तत्र चोदकप्राप्तसमस्ताङ्गयुक्त उत्सर्गः पर्यग्निकरणकाले कथमनुष्ठातुं शक्येत तस्मादालम्भमात्रं देवतोद्देशेन पूर्ववाक्ये विधीयते परस्वतां उत्तरवाक्ये तेषामुत्सर्गः। पर्यग्निकरणविशिष्टश्चोद्यते—उच्यते 'विना यागेन न द्रव्यं

आह—**तत्रेति**। दृष्टार्थत्वलोभेन द्वितीयाश्रुतिं तृतीयाश्रुतिं चाविवक्षितां कृत्वा मिश्रणमात्रे तात्पर्यकल्पनात्प्रदेयत्वमुपपद्यत इत्यर्थः। **द्वितीययेति**। प्रमाणानुसारेण प्रयोजनं कल्पनीयं न प्रयोजनानुसारेण प्रमाणप्रवृत्तिरिति दृष्टप्रयोजनलिप्सया श्रुत्यविवक्षा न युक्तेत्याशयः। सूत्रार्थस्तु—श्रपणानां पयःप्रभृतीनां प्रदानार्थं विधानं स्यात् नचात्र प्रकृतितः प्राप्तं श्रपणमनूद्य पयःप्रभृतेर्द्रव्यस्य विधानमित्युपपत्तिरस्ति सोमयागस्यापूर्वत्वादिति ॥

पर्यग्निकृतानां० ॥ ५१ ॥ पयःप्रभृतीनामिव परस्वतामपि न हविष्ट्वं यागविधेरेवाभावादित्युत्थितेः संगतिः। **परस्वत इति**। आरण्यमृगविशेषवाचकः परस्वच्छब्द इति माधवः। पर्यग्निकरणविशिष्ट इति पूर्वपक्षे द्रव्योत्सर्गस्य यागरूपत्वाभावेन चोदकतः प्राप्त्यभावात्पर्यग्निकरणमपि विधेयमित्याशयः। **नन्वी**शानायेति देवतासंयोगेन यागविधेरेवावश्यवक्तव्यत्वात्कथमालम्भमात्रविधिरिति पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति**। ईशानवाक्यस्य यागविधिपरत्वे पर्यग्निकृतवाक्यस्य विधेयाभावेनानर्थक्यापत्त्या ईशानवाक्यस्यालम्भमात्रविधिपरत्वनिश्चयाद्देवतासंबन्धः कथंचिन्नेय इति भावः। **यागेति**। यागविधिना त्यागरूपस्योत्सर्गस्य प्राप्तत्वादित्यर्थः। **तस्यापीति**। बाल्यादुत्तरं वृद्धत्वमितिवद्व्यवहितेऽप्युत्तरत्वं संभवतीति भावः। **आनन्तर्यमिति**। अव्यवहितोत्तरत्वमित्यर्थः। **ननु** पर्यग्निकरणस्य चोदकप्राप्तत्वेऽपि न तद्विधेरानर्थक्यं कृप्तोपकारकप्राकृताङ्गविधेश्चोदकपरिलोपकत्वेन गृहमेधीये आज्यभागश्रवणवदपूर्वार्थत्वादित्याशङ्क्य निषेधति—**नचेति**। **सिद्धवदिति**। निष्ठयोपसर्जनत्वप्रतीतेरिति भावः। **नचेति**। पर्यग्निकृतमिति कृतपर्यग्निकरणनिर्देशात्पर्यग्निकरणान्तानि यान्याङ्गानि तेषु कृतेष्वेव कृतपर्यग्निकरणत्वमिति पर्यग्निकृतशब्दः शक्नोति तदन्तभङ्गरीतिमुपस्थापयितुमिति भावः। **नचेति**। कृतपर्यग्निकरणावस्थायामेवोत्सर्ग इत्युत्तरपदार्थप्रतिषेधविधिरित्यर्थः। **कालेति**। पर्यग्निकरणकालस्योत्सर्गविधेर्नियमविधित्वेन कालान्तरमेव निवर्तते नाङ्गान्तरमित्यर्थः। ततः किमित्यत आह—**तत्रेति**। ततश्च कृत्स्नाङ्गयुक्तस्योत्सर्गस्य पर्यग्निकरणकाले कर्तुमशक्यतयाऽप्रामाण्यापातान्न कालविधिः संभवतीत्यर्थः। **विनेति**। यागेन विना देव

वतान्वयमृच्छति ॥ द्रव्यदेवतसंयोगादतो यागो विधीयते ॥' ईशानायेति देवतात्वं गम्यमानम-क्यमपह्नोतुम् । तच्च न कदाचिद्यागमन्तरेणालम्भमात्रादुपपद्यतेऽतो यागविधिः । विहितेच स्मिन्यदि पर्यग्निकरणवाक्यस्य विधेयं न लभ्येत ततोऽनुवादो भवतु । नचैतावता देवतासंबन्ध-ानमप्रमाणीकर्तुं शक्यम् । नच नास्ति विधेयं अपूर्वतापरत्वात् कृतोपकारप्राकृतपर्यग्निकरणान्ता-ङ्गरीतिर्विधीयते तया प्रत्यक्षविहितया निराकाङ्क्ष ईशानप्रयोगवचनो न चोदकमपेक्षते तस्माद्याग-विधिः उत्तरं तु तत्रैव गुणविधिरिति ॥

आज्येन शेषं संस्थापयतीत्यनेन कर्मान्तरविधानाधिकरणम् ॥ १५ ॥

आज्यसंस्थाने प्रतिनिधिः स्याद्द्रव्योत्सर्गात् ॥ ५६ ॥ [समाप्तिवचनात् ॥ ५७ ॥ चोदना वा कर्मोत्सर्गादन्यैः स्यादविशिष्टत्वात् ॥ ५८ ॥ अनिज्यां च वनस्पतेः प्रसिद्धां तेन दर्शयति ॥ ५९ ॥ संख्या तद्देवतत्वात्स्यात् ॥ ६० ॥]

आज्येन शेषमित्युक्तौ द्रव्यप्रतिनिधिर्भवेत् ॥ कर्मान्यद्वाऽग्निमस्त्यागशेषसंस्थापनोक्तिभिः ॥ १९ ॥
अङ्गरीत्या समाप्तत्वाद्देवतोक्त्यनुकर्तनात् ॥ साम्याच्छेषः संस्थितिस्तु याग आलम्भनादिवत् ॥ २० ॥

'त्वाष्ट्रं पात्नीवतमालभेते'ति प्रकृत्य 'पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजती'तिश्रुतं तत्र पुनः श्रूयते 'आ-ज्येन शेषं संस्थापयती'ति । तत्र संशयः किं पूर्वस्मिन्नेव कर्मणि पशोरुत्सृष्टस्य स्थाने प्रतिनिधित्वेनाज्यं विधीयते किंवा कर्मान्तरविधिरिति । तत्र शेषशब्दात्संस्थापयतिशब्दाच्च तत्रैव प्रतिनिधिविधिः न कर्मान्तरं देवतान्तराभावात् । **ननु** पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधानमित्युक्तं पूर्वाधिकरणे ततश्च तथैव निराकाङ्क्षस्य न शेषमस्ति । उच्यते—पूर्वाधिकरणे यागविधिरालभतिरित्युक्तं तदिह मृष्यामः पर्य-ग्निकरणान्ताङ्गरीतिनैराकाङ्क्ष्यं तु न मृष्यामहे । शेषसंस्थापयतिशब्दानुपपत्तेः किंतु यागस्यैव पशु-नोपक्रान्तस्य चोदकप्राप्तेऽग्नीषोमीयविध्यन्तेऽनुष्ठीयमाने पर्यग्निकृतावस्थायामुत्सर्गः परित्यागः पशो-र्विधीयते तस्मिन्नुत्सृष्टे साकाङ्क्षस्य कर्मशेषस्याज्येन संस्थापनं विधीयते कर्मान्तरस्य ह्यनुपक्रान्तस्य

तासंबन्धस्योपपादयितुमशक्यतयाऽन्यथासिद्धदेवतान्वयबलाद्यागविधिरेवेशानवाक्येनालम्भमात्रविधिरित्यर्थः । **ननु** याग-विधिपरत्वे वाक्यान्तरवैयर्थ्यमुक्तमत आह—**विहित इति** । अपूर्वताविधिपरत्वं न पर्यग्निकरणविधानेन येन तस्य सिद्धवदुपसर्जनीभूततया निर्देशेन विध्यनर्हता स्यात्किंतु पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधानेन । तस्याश्चोदकतः प्राप्तत्वेऽपि गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन चोदकलोपेसति चोदकतोऽङ्गान्तराणामप्राप्त्या फलतोऽङ्गान्तरप्रतिषेधार्थत्वादित्याशयेनाह—**कृतेति**। सूत्रार्थस्तु—पर्यग्निकरणवाक्येन पर्यग्निकृतानामुत्सर्गे ईशानवाक्यविहितस्यालम्भस्य तादर्थ्ये यथा चरुमुपदधातीति विहि-तोपधानार्थं चरूपादानं तद्वन्नतु यागविधिरिति ॥

आज्यसंस्थाने० ॥ ५६ ॥ पूर्वाधिकरणे 'आज्येन शेषं स्थापयती'तीदं लिङ्गदर्शनत्वेन प्रसक्तं तत्र च यागान्तरवि-धित्व एव तस्य लिङ्गत्वमुपपद्यत इति तस्य यागान्तरविधित्वसमर्थनात्संगतिः । लिङ्गत्वं चाधिकरणान्त उपपादयिष्यामः । **किमिति** । 'पर्यग्निकृतमुत्सृजती'ति पर्यग्निकरणानन्तरं तूष्णीं परित्यागो विधीयते । परित्यक्ते च तद्यागस्य द्रव्यापेक्षायां पशुस्थाने आज्यं प्रतिनिधित्वेन विधीयते उताज्यद्रव्यकयागान्तरविधिरित्यर्थः । **शेषेति** । पूर्वस्मिन्कर्मणि यत्कृतं तदितर-परत्वाच्छेषशब्दस्य संस्थापयतिशब्दस्य च प्रकान्तसमाप्तिपरत्वाच्च पशुना प्रक्रान्तस्य कर्मणः पर्यग्निकरणपर्यन्तं कृत्वा पशौ परित्यक्ते तस्यैव कर्मणः शेषमाज्येन समापयेदिति विधिपर्यवसानादाज्यं पशुप्रतिनिधिरित्यर्थः । **ननु** सति शेषे तस्य प्रतिनि-धिना समाप्तिः स एव नास्तीति शङ्कते—**नन्विति** । तुल्यन्यायतया पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजतीतिवत्पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृ-जतीत्यत्रापि तदन्ताङ्गरीतिविधानं सिद्धमित्यर्थः । **उच्यत इति** । पूर्वाधिकरणे ईशानवाक्ये आलम्भमात्रविधिरिति पूर्वपक्षं कृत्वा यागविधिरिति सिद्धान्तितं तर्हि पर्यग्निकृतानुत्सृजतीत्यस्य वैयर्थ्यमिति शङ्कायां तदन्ताङ्गरीतिविधानपर-त्वान्न वैयर्थ्यमित्येव नतु सर्वस्यापि पर्यग्निकृतोत्सर्गवाक्यस्य तदन्ताङ्गरीतिविधानपरत्वव्युत्पादनपरत्वं पूर्वाधिकरणस्य । ततश्च पूर्वाधिकरणबलात्पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजतीत्यत्र तदन्ताङ्गरीतिनैराकाङ्क्ष्यं न मृष्यामह इत्यर्थः । **शेषेति** । शेष-संस्थापनशब्दबलादिह तदन्ताङ्गरीतिविधानासंभवान्न तुल्यन्यायत्वमित्यर्थः । संस्थापयतिशब्दानुपपत्तिं विशदयति—**कर्मान्तरस्य हीति** । त्यागमात्रमिति मात्रशब्देन यागरूपत्वं व्यावर्त्यते । **तत इति** । देवतासंबन्धस्य यागैकसाध्यत्वा-

स्वरूपमेव वक्तव्यं न समापनं । शेषशब्दस्य चानुपपत्तिः तस्मात्पूर्वत्रैव प्रतिनिधिराज्येनेति ब्रूमः । न प्रतिनिधिः संभवति । तथाहि यदि पशोस्त्यागमात्रं क्रियेत तत उत्पत्तिवाक्यविहि वतासंबन्धो नानुष्ठितः स्यात्तत्रैव देवतासंबन्धविधिरप्रमाणं स्यात् । असति च देवतासंबन्धे विधिर्लं न स्यात् प्रत्यक्षयज्यश्रवणादसति च यागेऽग्नीषोमीयविध्यन्तस्याप्राप्तेः पर्यग्निकृतोत्स शेषसंस्थापनं चोभयमप्यनुपपन्नम् । अथ देवतामुद्दिश्योत्सृजेत ततः पशुसाधनके यागे पशुने मुख्येन साधिते किमर्थः प्रतिनिधिः देवतोद्देशेन चोत्सर्ग उत्पत्तिवाक्यसिद्धत्वान्न पर्यग्निकरण क्येन विधातव्यः । तस्मात्पूर्वाधिकरणोक्तन्यायेन पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधानात्तयैव निराकाङ्क्ष पूर्वस्य कर्मणः समाप्तत्वान्न शेषमस्ति यस्याज्येन संस्थापनमुच्येत । तस्मात्कर्मान्तरविधिरेवायमिति नच देवताभावः प्राकृतपात्नीवतपदानुषङ्गादिह संस्थापयतीति प्रत्ययार्थेन भावनयाऽऽज्यप्रातिप कार्थोऽनुषक्तदेवतापदयुक्तः संबध्यते । तदयमर्थः पात्नीवतमाज्यं कुर्यादिति शेषसंस्थाशब्दौ सादृश्यात्पूर्वो हि यागः पात्नीवद्दैवत्यः पर्यग्निकरणमात्रे संस्थापितः सशेष इव तदनन्तरं चाज्यं पात्नीवद्देवत्य एव क्रियमाणस्तत्रैव शेषसमापनमिव भवति । यापि आज्यप्रातिपदिके तृतीया सा संस्थासंबन्धानुवाद एव प्रातिपदिकार्थमात्रं तु देवतासंबन्धित्वेन विधीयते इति सिद्धं कर्मान्त त्वम् । प्राकृतार्थपतितान्यकार्यतो मन्त्रसामविषये च संस्कृतौ ॥ एवमूहविधिरत्र चिन्तितो बा चिन्तनमतः करिष्यते ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां नवमा ध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

इति नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥

दिति भावः । **असतीति** । देवतासंबन्धकल्प्यत्वात्तस्येति भावः । तदेवाह—**प्रत्यक्षेति** । तस्माद्देवतोद्देशेन द्रव्योत्स कर्तव्यः इति स्वपक्षमेव पर्यवसाययति—**अथेति** । **किमर्थ इति** । नच तथापि शेषकार्यार्थः प्रतिनिधिः किं न स्यादि वाच्यम् । शेषकार्याणां प्रतिनिधिप्रयोजकत्वाभावादिति भावः । अत्रच पक्षे उत्सर्गविध्यसंभवात्तदन्ताङ्गरीतिरेव विधे त्याह—**देवतेति** । आज्येन शेषमित्यस्य वाक्यस्य यागान्तरविधिपरत्वमुपपादयति—**इहेति** । शेषाभावेन शेषशब्द संस्थापयतिधातोश्चानुपपन्नत्वाच्छेषसंस्थाभावादेव तृतीयाया अप्यनुपपन्नत्वादवशिष्टस्याज्यप्रातिपदिकस्यानुषक्तपात्नीवत दयुक्तस्य प्रत्ययस्य च परस्परसंबन्ध इत्यर्थः । तथासति फलितमाह—**तदयमिति** । शेषशब्दसंस्थापयतिधातुतृतीया का गतिरित्यत आह—**शेषेति** । सादृश्यं च पात्नीवद्देवत्यत्वनिबन्धनमित्याशयेनाह—**पूर्व इति** । **सशेष इति** । शे सहित इवेत्यर्थः । **संबन्धेति** । उक्तरीत्या लब्धसादृश्यशेषसंस्थासंबन्धानुवादस्तृतीयेत्यर्थः । सादृश्योपपादनेनैव पूर्वा धिकरणलिङ्गत्वमप्युक्तप्रायम् । तथाहि 'यदि त्वाष्ट्रं पात्नीवत'मिति यागविधिः स्यात्तदैव पात्नीवतयागस्य पात्नीवतयागा न्तरसादृश्यमादाय तस्यैवेयं शेषसमाप्तिरिति वादो घटते द्रव्योत्सर्गमात्रविधाने तु देवतानिबन्धनसादृश्याभावाच्छेषसंस्था वादो न घटत इति त्वाष्ट्रवाक्ये यागविधिः पर्यग्निकरणवाक्यं तु तत्रैव तदन्ताङ्गरीतिविधायकमिति निश्चयवदारण्येष्व ईशानवाक्ये यागविधिः पर्यग्निकरणवाक्ये तदन्ताङ्गरीतिविधानमिति समानन्यायत्वात्सिध्यतीति युक्तं लिङ्गत्वम् । सूत्रा र्थस्तु—आज्येन शेषं स्थापयतीत्यत्राज्यं प्रतिनिधिः स्यात् पशुद्रव्यस्योत्सृष्टत्वेन कर्मणो द्रव्यापेक्षत्वादिति ॥ इति श्री **निट्टलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेंकटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतो मुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां नवमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

---

१ यस्मिन्नाज्येन.

दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

दशमाध्याये प्रथमः पादः ।

विकृतौ लुप्तार्थानां प्राकृतानां बाधाधिकरणम् ॥ १ ॥

विधेः प्रकरणान्तरेऽतिदेशात्सर्वकर्म स्यात् ॥ १ ॥ [अपि वाऽभिधानसंस्कारद्रव्यमर्थे क्रियेत तादर्थ्यात् ॥ २ ॥ तेषामप्रत्यक्षविशिष्टत्वात् ॥ ३ ॥]

रूपान्तरत्वादासन्नं नवमे स्थितमूहनम् ॥ निवृत्तित्वाद्विप्रकृष्टो दशमे बाध उच्यते ॥ १ ॥
वेदिः स्वयंकृतेत्यादौ प्राकृतं सर्वमाचरेत् ॥ लुप्तार्थं बाध्यतां वाद्यश्चोदकप्रापितत्वतः ॥ २ ॥
अपेक्षासत्तियोग्यत्वहानेरुद्धननादिकम् ॥ बाध्यतेऽपेक्षितं सर्वं चोदकेनातिदिश्यते ॥ ३ ॥
अवघातः कृष्णलानामस्ति नो वाऽस्ति पाकवत् ॥ प्रत्यक्षोक्त्या चरेत्पाकमवघाते तु नास्ति सा ॥ ४ ॥
वैश्वदेवस्य तन्त्रे यः पक्षे विष्णुः स किं पुरा ॥ आवाह्यो वा न वावाह्य आग्नेयाङ्गातिदेशनात् ॥ ५ ॥
वैश्वदेवावाहनस्य काले स्फ्याश्लेषवर्जनात् ॥ विष्णुयागस्य संदेहाद्विष्णोरावाहनं न हि ॥ ६ ॥

ऊहे सिद्धेऽतिदिष्टानां बाधाभ्युच्चयचिन्तया । इयत्ता दशमेङ्गानां विकृतिष्वभिधीयते ॥ अतिदिष्टपदार्थविषयत्वाद्बाधस्याप्यूहवदतिदेशोत्तरकालमारम्भः । **ननु** ऊहबाधयोर्न मिथो हेतुहेतुमत्ता । ऊहो नाम प्राकृतस्य प्रयोगस्यान्यथाभावः । नच तदधीनो बाधः कृष्णलेषु ह्यवघातस्य बाधः । नच तत्रोहोऽस्ति अननुष्ठानात् । नह्यननुष्ठीयमानस्य प्रयोगविकारोऽस्ति, यत्र चोहो नीवारादौ न तत्र बाध इति विषयभेदात्[1] । नानयोरन्योन्यहेतुहेतुमत्ता[2] । यत्र हि द्रव्यान्तरे देवतान्तरे वा प्राकृतं

विधेः प्रकरणान्तरेऽतिदेशात्सर्वकर्म स्यात् ॥ १ ॥ शिष्यावधानार्थं वृत्तकथनपूर्वकं वर्तिष्यमाणं प्रतिजानीते—**ऊह इति** । विकृतिष्वतिदिष्टानामङ्गानामियत्तेत्यन्वयः । अभ्युच्चयो वैकृतैः प्राकृतानां समुच्चयः । अत्र बाधाभ्युच्चयोर्नाध्यायार्थत्वमध्यायभेदापत्तेरित्याशयेनोक्तमियत्तेति । तथाचाङ्गपरिमाणमेकमेवाध्यायार्थं इति न भेदप्रसक्तिरित्याहुः । वस्तुतस्तु बाध एवाध्यायार्थः । तस्य चैकत्वान्नाध्यायभेदप्रसङ्गः । अतएवानुपदमूहबाधयोरेव संगतिं वक्ष्यति । नच नक्षत्रेष्टुपहोमाद्यैर्नारिष्टादीनामभ्युच्चयस्यापि चिन्तनात्कथं बाधस्यैवाध्यायार्थत्वमिति वाच्यम् । बाधापवादतया बाधस्यैव स्थिरीकरणार्थमभ्युच्चयचिन्तनोपपत्तेर्नत्वेतावतास्याध्यायार्थत्वप्रसक्तिः । अन्यथा द्वितीयादावभेदादेरपि प्रतिपादनेन तस्याप्यध्यायार्थत्वप्रसङ्गात् । तस्मादियत्ताभिधीयत इति प्रयोजननिर्देशो नाध्यायार्थनिर्देशः । यथा तन्त्रप्रसङ्गयोरेवैकादशद्वादशाध्यायार्थत्वं प्रयोगपरिमाणं तु फलं, तद्वदिहापि बाध एवाध्यायार्थस्तस्य विकृतिगतपदार्थेयत्ताफलम् । अन्यथा तत्रापि प्रयोगेयत्ताया एवैकादशद्वादशाध्यायार्थत्वं तन्त्रप्रसङ्गयोस्तूपायत्वमिति वक्तुं शक्यत्वेनैकादशद्वादशयोरप्येकाध्यायत्वं स्यादिति ध्येयम् । इदमत्रावधेयम्—अबाधो द्विविधः । अभ्युच्चयपर्यन्तः केवलश्च । यत्र वैकृतेन प्राकृतस्य बाधप्रसक्तावबाधः प्रतिपाद्यते सोऽभ्युच्चयपर्यन्तः । तत्र प्राकृतवैकृतयोरुभयोरप्यनुष्ठेयत्वात् । यत्र तु न वैकृतं किंचित्, किंतु प्राकृतस्यैव लुप्तद्वारत्वादिशङ्कया बाधप्रसक्तावबाधो व्युत्पाद्यते स केवलः । तत्र प्राकृतमात्रस्यैवानुष्ठेयत्वेनाभ्युच्चयाभावात् यथा खलेवाल्यादौ पर्यूहणादेः । एवंचाभ्युच्चयग्रहणं केवलाबाधस्याप्युपलक्षणमित्यूहनिरूपणानन्तरं बाधनिरूपणस्यावसरलक्षणा संगतिः । अवसरश्च प्रतिबन्धकजिज्ञासाविच्छेदः । स चोहजिज्ञासाया बाधनिरूपणप्रतिबन्धकत्वमादाय वाच्यः । तच्च प्रतिबन्धकत्वमुभयोर्युगपन्निरूपणप्रसक्तौ घटते नान्यथेत्यभिप्रेत्योभयोर्युगपन्निरूपणप्रसक्तिं संपादयन्नस्याध्यायस्योत्तरषट्कान्तर्भावं दर्शयति—**अतिदिष्टेति** । अवसरलक्षणामेव संगतिं स्पष्टयितुमतिदेशहेतुकत्वाविशेषादूहापेक्षया बाधस्यैव प्रथमनिरूपणं किं न स्यात् परस्परहेतुहेतुमद्भावाभावादिति शङ्कामवतारयति—**नन्विति** । यद्वा प्राभाकरोक्तरीत्या न हेतुहेतुमद्भावः संगतिः किंत्ववसर एवेत्याशयेन हेतुहेतुमद्भावानुपपत्तिशङ्कामवतारयति—**नन्विति** । प्राभाकरा एवमाहुः—अवघाता-

---

१ विषयभेदाच्च. २ तातयोरन्योन्य.

प्रयोजनमस्ति तद्विषय ऊहः। यत्र तु नास्ति तत्र बाधः। सत्यमेवं तथाप्यूहस्य पदार्थगतरूपान्तरात्मकत्वेन पदार्थप्रत्यासत्तेस्तत्प्राप्तिचिन्तानन्तरं चिन्ता कृता। बाधस्तु तन्निवृत्त्यात्मकः पश्चाच्चिन्त्यते। तत्र प्रथमं तावदिदं चिन्त्यते—किं सर्वं प्राकृतं विकृतौ कर्तव्यमुत लुप्तप्राकृतप्रयोजनं न कर्तव्यमिति। तदर्थमिदं विचार्यते—किं प्राकृतमङ्गजातमङ्गशास्त्रं वा स्वरूपेणैवानादृत्य[1] प्रयोजनं विकृतावतिदिश्यते। सौर्येण भावयेत्। कथम्। आग्नेयस्य यान्यङ्गानि तानिकृत्वेति उत पदार्थकार्याणि यानि दृष्टादृष्टरूपाणि तद्वत्तासंपादनाय य आग्नेयादिगतो व्यापारः सोऽतिदिश्यते सौर्येण भावयेत्, कथं, यथाग्नेयेन तथेति। तत्र पूर्वस्मिन्पक्षेऽतिदेशावगताङ्गभावानां पदार्थानां प्राकृतप्रयोजनानादरेण विकृतावेव यथासंभवं दृष्टादृष्टप्रयोजनकल्पनात्स्वयं दितेऽपि बर्हिषि लवनमदृष्टार्थतया कर्तव्यमिति नास्ति बाधः। उत्तरत्र तु प्राकृतस्य लवनकार्यस्य दृष्टस्य स्वयं दिते बर्हिष्यभावेनानतिदेशाल्लवनस्वरूपस्य चानतिदेशान्न कर्तव्यं लवनमिति सिद्ध्यति बाधः। तत्रोपदेशवदतिदेशोऽपि पदार्थपूर्वक एव युक्तः। उपदेशानुरूपत्वात्तस्येति मन्वानः सर्वं कर्तव्यं नतु किंचिद्बाधितव्यमित्याह। सिद्धान्तस्तु—'अपेक्षासत्तियोग्यत्वैरुपकारातिदेशनम्॥ तदभावात्पदार्थानामतिदेशो न कल्प्यते॥' यागेन भावयेदिति हि यथा यागः फलसाधनं भवति तथा व्याप्रियेतेत्यर्थः। कथमिति केन व्यापारेण यागः फलसाधनतामापद्यत इत्येवं यागस्य फल[2]सामर्थ्यजनने व्यापरविशेषोऽपेक्षितो नतु व्यापारमात्रं येनावघातादिव्यापारः स्वरूपेणातिदिश्येत। अवघातप्रयाजादिज-

---

देर्विकृत्यपूर्वतादर्थ्ये सति प्राकृतस्थानपतितकृष्णलादौ तच्चिकीर्षायां द्रव्यान्तरेऽनुष्ठेयत्वेन प्रयोगविकारात्मके ऊहे निश्चिते पश्चाद्द्वारचिन्तायां द्वारलोपावतारस्ततो बाधः। एवं चोहस्य साक्षाद्बाधहेतुत्वाभावेऽपि बाधहेतुभूतद्वारलोपद्वारा हेतुत्वमिति तदयुक्तम्। ऊहबाधयोर्विषयभेदेन परस्परवार्तानभिज्ञतया हेतुहेतुमत्त्वस्याभावात्। अवघातादेर्लुप्तार्थस्य विकृत्यपूर्वशेषत्वे च बाधस्यैवासंभवात्। असति तादर्थ्ये तादर्थ्यनिर्वाहाय कृष्णलादाववघातादिचिकीर्षाभावान्न तत्र प्रयोगविकारप्रसक्तिरिति तदुक्तरीत्याप्यूहस्य न बाधहेतुत्वमिति भावः। विषयभेदमेव स्पष्टयति—**यत्रेति**। यद्यपि प्राकृतप्रयोजनलोपाभावेऽपि 'नार्षेयं वृणीते न तौ पशौ करोती'त्यादिप्रतिषेधस्थले 'शरमयं बर्हिर्भवती'त्यादिप्रत्याम्नानस्थलेपि बाधोस्ति तथापि परैरर्थलोपस्थल एवोहस्य हेतुत्वकथनात्तद्विषय एव बाध उदाहृत इति ध्येयम्। **सत्यमिति**। सत्यमूहबाधयोर्न मिथो हेतुहेतुमद्भावस्तथापि उभयोरतिदेशहेतुत्वाविशेषेऽप्यूहस्य प्रत्यासन्नतयान्तरङ्गत्वेन प्रथमं जिज्ञासितत्वात्पदार्थप्राप्तिचिन्तारूपातिदेशविचारानन्तरं तन्निरूप्य संप्रति प्राप्तावसरतया बाधश्चिन्त्यत इत्यर्थः। उपोद्घातत्वेनाद्याधिकरणमवतारयति—**तत्रेति**। अस्य चोपोद्घातत्वमर्थलोपस्थलीयबाधं प्रत्येव प्रतिषेधादौ तदसंभवादिति ध्येयम्। विध्यन्तराधिकरणे शास्त्रातिदेशपक्षस्याप्युक्तेराह—**अङ्गशास्त्रं वेति**। स्वरूपेणेत्यस्य विवरणं **अनादृत्येति**। व्यापारातिदेशमभिनीय दर्शयति—**सौर्येणेति**। यथेत्यनेन प्राकृतप्रकारनिर्देशाद्दृष्टादृष्टप्रयोजनवत्तासंपादनस्यैव प्रकृतौ प्रकारत्वात्तथेत्यनेन स एव निर्दिश्यत इत्यर्थः। फलफलिभावमुपपादयति—**तत्रेति**। **स्वयं दितेपीति**। राजसूये मैत्राबार्हस्पत्येष्टौ 'स्वयं दितं बर्हिर्भवती'ति विहिते स्वयं दिते स्वयं लून इत्यर्थः। **प्राकृतस्येति**। मूलाद्विश्लेषलक्षणस्येति शेषः। तस्य कार्यस्य स्वतःसिद्धत्वादिति भावः। **लवनस्वरूपस्येति**। स्वरूपेण लवनस्यानतिदेशादित्यर्थः। **उपदेशवदिति**। तत्रोपकारवाचकशब्दाभावेन पदार्थोपदेशबलादेव तस्य कल्पनीयतया पदार्थपूर्वकत्वमेवमेवातिदेशस्यापि तत्सारूप्यात्पदार्थपूर्वकत्वेतिदेशावगताङ्गभावनिर्वाहाय दृष्टप्रयोजनालाभेऽदृष्टार्थमप्यनुष्ठेयमिति न कस्यापि बाध इत्यर्थः। **ननु** 'यागेन स्वर्गं कुर्यादि'ति बोधिते कथं केन व्यापारेणेति व्यापारविशेषरूपाणामवघातादीनामेवाकाङ्क्षा ज्ञायते नोपकारस्येत्यत आह—**यागेनेति**। 'यागेन स्वर्गं भावयेदि'ति यागस्य स्वर्गसाधनत्वेनोपदेशे सति अर्थाद्यथा यागस्य स्वर्गसाधनत्वं भवति तथा कुर्यादित्यर्थोऽवगम्यते। ततश्च कथमित्यपेक्षा केन व्यापारेण यागं फलसाधनं कुर्यादिति यागगतफलसाधनतापादकव्यापारविशेषापेक्षा पर्यवसन्ना। नतु यागगतफलसाधनतापादकत्वरूपं विनास्वरूपेण व्यापारापेक्षामात्रं यागगतफलसाधनतारूपसंपादकत्वं च तत्पदार्थजन्यदृष्टादृष्टोपकारसंपादनस्यैव साक्षात्संभवति पदार्थानां तु तादृगुपकारव्यवधानेनेति साक्षात्संबन्धिन उपकारस्यैवापेक्षा नतु व्यवहितानां पदार्थानामित्यर्थः। उपकारो द्विविधः परमोपकारः अवान्तरोपकारश्चेति करणस्य फलसाधनसामर्थ्याचरणात्मक उपकारः परमोपकारः, इत्थं दृष्टादृष्टरूपोपकारसंपादनेन यागं फलसाधनं कुर्यादिति

---

१ नादृतप्रयोजनं. २ फलसाधने.

न्यदृष्टादृष्टोपकारसंपादनं तु भवति यागस्य फलसाधनसामर्थ्यजनने व्यापारः। तस्मादपेक्षावशादुपकारसंपादनस्यैवातिदेशो न पदार्थानाम्। तथा संनिधिरपि तस्यैव वैकृतं वाक्यं चोदनासामान्येन प्राकृतं प्रधानवाक्यमुपस्थापयति, तच्च वाक्यं स्वार्थमुपस्थापयति, तस्य च स्वार्थोंऽशत्रययुक्ता भावना, तत्र साध्यसाधनांशावनपेक्षितत्वादनादृत्य तृतीयोंऽशो गृह्यते, सचांगजन्योपकारसंपादनात्मा नाङ्गस्वरूपाणि तथा कथमाकाङ्क्षापूरणयोग्यतापि यागगतव्यापारस्यैव नाङ्गानाम्। तस्मादपेक्षासंनिधियोग्यत्वैः कार्याणामेवात्र पदार्थविशिष्टानामतिदेशो न पदार्थस्वरूपाणाम्। अपेक्षाद्यभावात्। एवं शास्त्रस्वरूपाणां एवं च विशिष्टकार्यातिदेशादार्थिको विशेषणानां पदार्थानामतिदेशः। ततश्च यस्यां विकृतौ यत्प्राकृतं कार्यं न संभवति तस्यां तस्यासंभवादेवानतिदेशान्न तद्वशेन पदार्थप्राप्तिः स्वरूपस्य नास्त्येवातिदेशः। तदिदमुक्तं लुप्तप्राकृतप्रयोजनं न चोदकश्चोदयतीति। यस्तु पदार्थाननुरक्तं तदुपलक्षितमुपकारस्य स्वरूपमतिदिश्य तस्य जनकापेक्षायां पदार्थानामपि पुनर्विकल्पपूर्वेण तादर्थ्यादन्वयमिच्छति तन्मते लुप्तप्राकृतद्वाराणामपि तादर्थ्यावगमात्तदुपपत्तये द्वारान्तरं परिकल्प्यानुष्ठानं स्यात्। पदार्थापोहेनच स्वरूपमतिदिशता किं तत्स्वरूपमतिदेष्टव्यम्। न तावत्प्रकृत्युपकारव्यक्तिर्विकृतौ शक्या कर्तुं तादृशस्तूपकारोऽतिदिश्यते तादृक्त्वं च न दर्शपूर्णमाससंबन्धितया। नहि विकृतौ तत्संबन्धिता संभवति तेन प्रयाजादिमत्त्वयैव तादृक्त्वमिति तादृग्रूपातिदेशेऽर्थसिद्ध एव पदार्थानामतिदेशोऽपि विशिष्टविधिनेव विशेषणानां विधिरिति व्यर्थः पृथक्पदार्थातिदेशः।

फलसाधनसामर्थ्याचरणरूपः। परमोपकारसाधनत्वेन विधीयमानो दृष्टादृष्टसंपादनलक्षणो व्यापारः अवान्तरोपकारः। तत्र साधनोपदेशबलादेव तत्सामर्थ्याचरणलक्षणोपकारस्यार्थप्राप्तत्वेनाप्राप्तस्तदुपायविशेषभूतोऽवान्तरव्यापार एवातिदिश्यते इति दृष्टादृष्टोपकारसंपादनस्यैवाकाङ्क्षाप्रतिपादनेन सूचितम्। तथाच कारिकायामप्युपकारशब्देनावान्तरोपकारो विवक्षित इति ध्येयम्। **नाङ्गेति**। नचाङ्गस्वरूपाणां तृतीयांशत्वाभावेऽप्यङ्गजन्योपकारलक्षणतृतीयांशोपस्थितौ विशेषणभूताङ्गानामप्युपस्थितत्वादस्ति संनिधिरिति वाच्यम्। एवमपि स्वातन्त्र्येणाङ्गोपस्थित्यभावादिति भावः। **तथेति**। उक्तरीत्या कथमाकाङ्क्षाया उपकारविषयत्वादिति भावः। **एवमिति**। शास्त्राणामपि न स्वरूपेणातिदेशः किंतूपकारान्वितपदार्थपृष्ठभावेनेत्यर्थः। **ननु** पदार्थातिदेशाभावे पदार्थानां कथं विकृत्यङ्गत्वं तादर्थ्येन विधानाभावादित्यत आह—**एवं चेति**। **तस्यामिति**। तस्यां विकृतौ तस्य प्राकृतकार्यस्येत्यर्थः। **स्वरूपस्येति**। येन दृष्टालाभेऽप्यदृष्टं परिकल्प्यानुष्ठानं स्यादिति शेषः। तथाच तद्वर्ज्यमेवातिदेश इत्यर्थः। **तदिदमिति**। इदं च भाष्यं स्वमत एवानुगुणं परमते तु पृथक्पदार्थातिदेशाङ्गीकाराद्भाष्यमनुपपन्नमित्याशयः। प्राभाकरास्तु—परमोपकार एवातिदिश्यते तस्यैव फलजननसामर्थ्योद्बोधरूपतया प्रथममपेक्षितत्वात्तस्य च जनकापेक्षायां पदार्था अपि पृथगतिदिश्यन्ते नत्ववान्तरोपकारमुखेन पदार्थातिदेशस्तेनावघातादेस्तुषविमोकलक्षणावान्तरोपकाराभावेऽपि परमोपकारसद्भावात्पृथक्पदार्थातिदेशेनावहननादेस्तदर्थतया बोधनादस्त्येव कृष्णलचरावङ्गत्वं द्वारलोपात्त्वनुष्ठानं परं बाध्यते नतु तद्वर्ज्यमतिदेश इति वदन्ति। तन्मतमनूद्य दूषयति—**यस्त्वित्यादिना**। परमोपकारस्यापि पदार्थविशिष्टस्यातिदेशे पृथक्पदार्थातिदेशो न स्यादित्याशयेनोक्तम्। **पदार्थाननुरक्तमिति**। इष्टिषु सौमिकाङ्गजन्योपकारं व्यावर्तयति—**तदुपलक्षितमिति**। **तन्मत इति**। यदि पृथक्पदार्थातिदेशबलेन बाधितस्याप्यङ्गत्वमङ्गीक्रियते तर्हि तद्बलात्कृष्णलं श्रपयतीति उपदेशावगताङ्गभावस्य श्रपणस्येवातिदेशावगताङ्गभावानामवहननादीनामपि दृष्टद्वारा संभवेऽदृष्टं परिकल्प्यानुष्ठानप्रसङ्गात्तदभिमतोऽनुष्ठानबाधोऽपि न स्यादित्यर्थः। किंच पदार्थाननुरक्तोपकारातिदेशे सौमिकोपकारादिव्यावृत्तोपलक्ष्याभावादतिप्रसङ्गः स्यात्तत्परिहारायास्मदुक्तरीत्या पदार्थविशिष्टस्यैवोपकारस्यातिदेशो वक्तव्य इत्याशयेन पदार्थाननुरक्तोपकारमात्रातिदेशं दूषयति—**पदार्थेति**। **किंतत्स्वरूपमिति**। अतिप्रसङ्गपरिहाराय किंचिद्रूपस्य वक्तव्यत्वादिति भावः। तत्र प्राकृतोपकारव्यक्तिविशेषस्य स्वतो व्यावृत्तत्वेऽपि नातिदेशसंभवः तस्य प्रकृतिमात्रनिष्ठत्वेन विकृतौ कर्तुमशक्यत्वादित्याह—**न तावदिति**। शङ्कते—**तादृश इति**। प्राकृतोपकारसदृश इत्यर्थः। तस्य विकृतिसंबन्धयोग्यत्वादतिदेशयोग्यतास्तीति भावः। तादृशत्वं विविच्यमानमस्मत्पक्ष एव पर्यवस्यतीत्याशयेन परिहरति—**तादृशत्वमिति**। ननु न प्रयाजादिविशिष्टत्वेन तादृशत्वं किंतु प्रयाजादिप्रयुक्तवैजात्यविशिष्ट-

---

१ फलसामर्थ्य. २ संभवानतिदेशा. ३ तादृशत्वं च.

स्यान्मतं कारणभेदे कार्यभेदस्यावश्यंभावाद्यत्प्रयाजाद्यधीनमुपकारान्तराद्व्यावृत्तं सर्वदर्शपूर्णमासोपकारेष्वनुवृत्तमुपकाररूपं तदतिदिश्यत इति तथापि ततएव प्रयाजादिप्राप्तिः सिध्येत् । नहि तस्य तस्मादन्यत उत्पत्तिसंभवः कारणभेदे कार्यभेदादिति त्वयैवोक्तत्वात् । तस्मादनर्थकोयं पदार्थातिदेशः केवलमूहबाधविघाताय स्यादित्यास्तां तावत् । **ननु** सप्तमे विध्यन्तातिदेश इत्युक्तं, विध्यन्तश्च ब्राह्मणम्, अतः कथमिह शास्त्रातिदेशो निराक्रियते । उच्यते—कार्यातिदेशादार्थिको यः शास्त्रातिदेशस्तदभिप्रायं तत् । अपिच विध्यन्तशब्देन प्राकृतस्य प्रधानविधेर्योऽन्तिमोंऽशः स उच्यते । नच 'समिधो यजति व्रीहीनवहन्ती'ति प्रत्यक्षश्रुतमात्रं प्रधानवाक्यस्य शेषः । किं तर्हि कल्पितकार्यवाचिशब्दसहितमीदृशमङ्गशास्त्रम् 'अवघातेन वितुषीकुर्याद्धवि'रिति । ततश्चेदृशस्यैवातिदेशः ईदृशस्य च कृष्णलचरावतिदेशासंभावात्सिद्धो बाधः । तस्माल्लुप्तार्थानां प्रकृतिवत्कुर्यादित्येतावन्मात्रालोचनया झटिति प्राप्तिमवगतामपि भ्रान्तीकृत्य तद्व्यतिरिक्ताङ्गविषयमतिदेशशास्त्रमुपसंह्रियते । तेन 'स्वयं दितं बर्हिर्भवती'त्यादौ लवनादयस्तन्मन्त्रास्तत्साधनभूताश्च परश्वादयो न प्रवर्तन्ते ॥ **एवंवा** ॥ 'प्राजापत्यं घृते चरुं निर्वपेच्छतकृष्णलमायुष्काम' इति श्रूयते । तत्रावघातः कर्तव्यो नवेति संशये चरुशब्दोऽचरौ चरुधर्मविधानार्थः । तेन लुप्तार्थोऽप्यवघातो वचनाच्छ्रपणवत्कर्तव्य इति विशेषाशङ्कां विनाप्यवघातेनालुप्तार्थैरेव धर्मैः वैशद्येन चोपपन्नश्चरुशब्दो नावघातं प्रापयितुमलं,

---

त्वेन । एवंच प्रयाजादीनां विशेषणत्वाभावान्नार्थात्प्राप्तिरिति शङ्कते—**स्यान्मतमिति** । एवं विशेषणतयार्थाक्षेपाभावेऽपि कारणतयैवाक्षेपसंभवान्न पदार्थेषु पृथगतिदेशशास्त्रप्रवृत्तिरिति परिहरति—**तथापीति** । प्रत्युत प्रतिकूलोपीत्याह—**केवलमिति** । स्वरूपेण पृथक्पदार्थातिदेशेऽग्नये जुष्टमिति मन्त्रस्याप्यग्निपदयुक्ततयैव सौर्यादौ प्राप्तेरग्निपदबाधेन सूर्यपदप्रक्षेपरूप ऊहः प्रागुक्तरीत्या कृष्णलादाववघातादेर्बाधश्च न स्यादिति प्रतिकूल एव पृथक्पदार्थातिदेश इत्यर्थः । **ननु** सप्तमे 'विध्यन्तो वा प्रकृतिवच्चोदनायां प्रवर्तेते'ति विध्यन्तशब्दस्वारस्यबलाच्छास्त्रातिदेशो व्यवस्थापितः प्रकृते चोपकार एव साक्षादतिदिश्यते न शास्त्रं पदार्थो वेत्युच्यते तदेतत्परस्परव्याहतम् । अथैतद्दोषपरिहाराय पदार्थानामेवोपकारमुखेनातिदेशः शास्त्रस्य च साक्षादेवातिदेश इत्युच्यते । तथासति शास्त्रबलात्कृष्णलादौ दृष्टाभावेऽप्यदृष्टार्थोऽवघातः स्यात्सवौषधावघातवदिति बाधोपि न स्यादिति शङ्कते—**नन्विति** । सप्तमेऽपि न साक्षाच्छास्त्रातिदेशो व्युत्पाद्यते येन विरोधः स्यात् किंतूपकारमुखेनैवातो न विरोध इति परिहरति—**उच्यत इति** । विध्यन्तशब्दस्वारस्यादप्युपकारमुखातिदेश एवेत्याह—**अपिचेति** । **नचेति** । प्रधानविधिना स्वरूपेण पदार्थानामनपेक्षितत्वादुपकारस्यैवापेक्षितत्वादिति भावः । **ईदृशमिति** । नत्ववघातं कुर्यादित्येतादृशमित्यर्थः । एवं चोपकारमुखेनैव शास्त्रातिदेशाङ्गीकारान्न बाधानुपपत्तिरित्याह—**ईदृशस्य चेति** । ननु तद्वर्ज्यातिदेशे कथं प्राप्तबाध इत्यत आह—**तस्मादिति** । नत्वतिदेशशास्त्रं प्रथमतः प्रवर्तमानं तद्वर्ज्यमेव प्रवर्तेत इति वदामः येनावघातादिप्रापकशास्त्रस्याभावाच्छ्रुतिलिङ्गादिष्विवाप्राप्तबाधः स्यात् किंतु प्रापकंशास्त्रं सामान्यतः सर्वपदार्थविषयं प्रवर्तते तस्य तु तात्पर्यं तद्वर्ज्यमिति कल्प्यत इत्युच्यते तस्मात्प्रापकशास्त्रसद्भावेन तस्य तात्पर्यानालोचनदशायां जायते या भ्रमरूपा प्रसक्तिस्तामादाय प्राप्तबाधत्वसंभवः । श्रुतिलिङ्गादौ तु प्रबलप्रमाणेन विनियोगे सत्याकाङ्क्षारूपस्य शास्त्रकल्पकस्याभावात्प्रापकशास्त्रमेव नास्तीत्यप्राप्तबाध इति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रकरणान्तरे विकृतिलक्षणे विधेः विधीयमानपदार्थानां विधायकशास्त्रस्य चातिदेशात्सर्वेषामनुष्ठानं स्यान्न कस्यचिद्बाध इति ॥ **एवंवा** ॥ एवं सामान्यविषयतया व्याख्याय वक्ष्यमाणविशेषाशङ्कानिराकरणार्थमुदाहरणे विशेषविषयतया वर्णिकान्तरमाह—**एवंवेति** । **शतेति** । शतं स्वर्णानि कृष्णलानि कृष्णलतुलितानि यस्य तमित्यर्थ इति भट्टभास्करः । **तत्रेति** । नचावघातस्य हविःप्रकृतिद्रव्यं संस्कार्यमित्युक्तं नवमे कृष्णलानां च हविष्ट्वमेव न प्रकृतित्वमित्यवघातप्रसक्तेरेवाभावादयं विचारोऽनुपपन्न इति वाच्यम् । सप्रकृतिकहविःकार्ये कृष्णलविधानेनहविषस्तत्प्रकृतेश्च निवृत्त्या कृष्णलानां हविःस्थानापन्नत्ववद्धविःप्रकृतिस्थानापन्नत्वमप्यस्तीत्यवघातप्राप्त्यविरोधात् । **चरुशब्द इति** । ओदनवचनस्य चरुशब्दस्य कृष्णलेषु मुख्यत्वाभावाद्गौण्या वृत्त्या धर्मविधानार्थः स इत्यर्थः । **श्रपणवदिति** । सिद्धान्ताभिप्रायेणायं दृष्टान्तः । पूर्वपक्षे तु चरुशब्दस्य चरुधर्मविधायकत्वेनावघातादिवच्छ्रपणस्यापि ततएव प्राप्त्या घृते श्रपयतीत्यस्यानुवादकतयावघातादितुल्ययोगक्षेमस्य श्रपणस्य वचनबलात्कर्तव्यतया दृष्टान्तत्वासंभवादिति ध्येयम् । **अलुप्तेति** । प्रोक्षणादिभिरिति शेषः । लोकसिद्धं धर्ममाह—**वैशद्येनेति** । विभक्तावयवत्वेनेत्यर्थः । **उपपन्न इति** । तथाचोक्तधर्मनिबन्धनसिद्धसादृश्यानुवादकश्चरुशब्दो

---

१ वाक्यशेषः. २ विशेषशङ्कां विना. ३ धर्मैः वैशद्येन.

श्रपणं तु घृते श्रपयतीत्याहत्य विधानात्क्रियत इति वैषम्यम् ॥ **एवंवा** ॥ 'वैश्वदेवं चरुं निर्वपेद्भ्रा-तृव्यवान् तंबर्हिषदं कृत्वा शम्यया स्फ्येन च व्यूहेदिदमहममुं चामुं च व्यूहामीति यं द्विष्यात्तं ध्यायेत् । यदधोवमृज्येत यच्च स्फ्य आश्लिष्येत तद्विष्णव उरुक्रमायावद्यती'तिश्रूयते, तत्र संशयः, किं वैश्वदेविकदेवतावाहनकाले विष्णोरावाहनं कर्तव्यं नेति । तत्र चोदकप्राप्तेः कर्तव्यम् । **ननु** कथं पुनश्चोदकप्राप्तिः । नहीयं देवता प्राकृत्याः कस्याश्चिद्देवतायाः कार्ये वर्तते किंत्वप्राकृतकार्ये-ष्वम् । अतोऽस्याः यूपावटस्तरणबर्हिषीव बर्हिर्धर्मो नावाहनं प्राप्नोति । सत्यम् । वैश्वदेविकचोदकेन न प्राप्नोति स्वयमेव त्वयं वैष्णवयाग औषधद्रव्यकत्वादेकदेवतात्वाच्चाग्नेयविकारः । तत्र वैश्वदेवि-कतन्त्रमध्यपातात्सर्वाण्यङ्गानि प्रसङ्गेनोपकुर्वन्तीति न पृथक्क्रियन्ते । आवाहनं त्वकृतार्थत्वात्कर्तव्य-मिति प्राप्ते ब्रूमः—नैमित्तिकविधेर्निमित्तापेक्षत्वान्निमित्तस्य च स्फ्यश्लेषादेरवश्यंभावाभावेन देव-तावाहनकाले निश्चयासंभवादनिश्चितसद्भावमुरुक्रमयागविधानं नावाहनं प्रयोक्तुं क्षममविहितं चावा-हनं कृतमपि निष्फलमेव तस्मान्न कर्तव्यम् ॥

दीक्षणीयादिषु आरम्भणीयाबाधाधिकरणम् ॥ २ ॥

इष्टिरारम्भसंयोगादङ्गभूतान्निवर्तेतारम्भस्य प्रधानसंयोगात् ॥ ४ ॥

आरम्भणीया सोमाङ्गदीक्षणीयादिगा न वा ॥ अलोपादादिमोऽन्त्यः स्यादारम्भद्वारलोपनात् ॥ ७ ॥

दर्शपूर्णमासयोरारम्भणीया श्रुता सा विकृतिष्वपि कर्तव्येति द्वादशे वक्ष्यते सा किं सोमाङ्गभू-तासु दीक्षणीयादिषु कर्तव्या नेति विचारः—'कर्तव्या चोदकप्राप्तेरिति प्राप्तेऽभिधीयते ॥ अङ्गभू-

---

न साध्यसादृश्येनाप्राप्तधर्मविध्यर्थो विधौ गौणत्वायोगादिति भावः ॥ **एवंवा** ॥ यत्रार्थलोपो निश्चितस्तत्परतया व्याख्याय संप्रति यत्रार्थलोपसंदेहस्तदुदाहरणविषयतया वर्णकान्तरमाह—**एवंवेति** । **वैश्वदेवमिति** । शत्रुवधकामो विश्वेदेवदे-वताकं चरुद्रव्यकं यागं कुर्यात्तत्रेडाभक्षणानन्तरं चरुं बर्हिषि स्थापयित्वा प्रकृतिवद्धस्तेन ऋत्विग्भ्यश्चतुर्धा न विभजेत् किंतु इदमहं चरुव्यूहनं कुर्वन्नमुं चामुं च शत्रुं व्यूहामीत्येतदर्थकमिदमहमिति मन्त्रमुच्चारयन्स्वशत्रुं च मनसा ध्यायन् शम्यया स्फ्येन च विभजेत् । तत्र व्यूहनसमये बर्हिषोधस्ताद्भूम्यां यदवमृज्यते पतति यच्च स्फ्ये संश्लिष्टं तदुभयमुरुक्र-माय विष्णवेऽवयेत् । उरुक्रमगुणकविष्णुदेवताकयागेन तत्प्रतिपादयेदित्यर्थः । **वैश्वदेविकेति** । स च सामिधेनीप्रया-जमध्यकालः । **चोदकेति** । वैष्णवयागे चोदकप्राप्तेरित्यर्थः । चोदकशब्दस्य वैश्वदेविकचोदकपरत्वं मत्वा शङ्कते—**नन्विति** । प्रकृतावाज्यभागप्रधानयागप्रयाजानुयाजस्विष्टकृद्देवतानामावाहनं । विष्णोश्च वैश्वदेविकयागे आज्यभागादिदेव-तात्वाभावादाज्यभागादिदेवताकार्यतत्तद्यागनिर्वाहकत्वाभावेनाप्राकृतकार्यत्वादावाहनं न भजते । वेदिस्तरणहविरासादना-दिलक्षणप्राकृतबर्हिःकार्यकरत्वाभावेन यूपावटास्तरणार्थबर्हिरिव बर्हिर्धर्मोल्लवनादीनित्यर्थः । न वैश्वदेवचोदकश्चो-दकशब्दार्थः किंतु वैष्णवचोदक इत्याशयमाविष्करोति—**स्वयमिति** । ननु यदि वैष्णवयागे पृथक्चोदकप्रवृत्तिस्तर्हि प्रयाजादीन्यपि पृथगनुष्ठेयानि स्युरित्यत आह—**तत्रेति** । **नैमित्तिकेति** । विष्ण्वावाहनस्य प्रयोजको वैष्णवयागविधिः स च निमित्तनिश्चयदशायामेव प्रधानं प्रयोजयन्नङ्गानुष्ठापको नच वैश्वदेविकावाहनकाले भाविस्फ्यश्लेषादिलक्षणनिमित्तनि-श्चयोऽस्तीति नावाहनं कार्यमित्यर्थः । **ननु** निमित्तसंदेहेऽप्यावाहनं क्रियतां तत्र यदि दैवान्निमित्तं भविष्यति तदोपक-रिष्यतीत्यत आह—**अविहितंचेति** । अधिकारिणं प्रत्यङ्गविधिः निमित्तसंदेहदशायां चाधिकाराभावेनाविहितत्वादनधि-कारकृतत्वाच्च कृतमपि निष्फलं स्यादित्यर्थः । **तस्मादिति** । वैश्वदेविकावाहनकाल इति शेषः । यदा तु निमित्तनिश्चयश्चतु-र्धाकरणकाले तदा देवतावाहनं वैश्वदेविकयागेऽसत्वेन प्रसङ्गासंभवात्पौरोडाशिकाज्यभागन्यायेन कर्तव्यमित्युक्तं तन्त्ररत्ने ॥

इष्टिरारम्भसंयोगादङ्गभूतान्निवर्तेतारम्भस्य प्रधानसंयोगात् ॥ ४ ॥ नन्वारम्भणीया पुरुषसंस्कारद्वारा दर्शपूर्णमासाङ्गम् । स च संस्कारः सकृत्कृत एव सर्वप्राकृतप्रयोगेष्विव विकृतिष्वप्युपकरिष्यतीति विकृतौ पृथगनुष्ठानाप्र-सक्तेरयं विचारोऽनुपपन्न इत्यत आह—**सेति** । पुरुषसंस्कारत्वमपि न साक्षात् किंत्वाग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दर्श-पूर्णमासावारप्स्यमान इत्यारम्भसंयोगादारम्भद्वारेत्युक्तं नवमे । आरम्भश्च सर्वप्रयोगसाधारण इति प्रकृतौ प्रतिप्रयोगमार-म्भणीयाभावेऽपि प्रकृतिविकृत्योरारम्भभेदाद्विकृतिष्वारम्भणीया कर्तव्येति द्वादशे वक्ष्यत इत्यर्थः । इदंच वस्तुकथनमात्रं

तास्वियं लुप्तद्वारत्वान्न प्रवर्तते ॥ आरप्स्यमानपुरुषसंस्कारार्थेयमिष्यते ॥ नारम्भो दीक्षणीयादे प्रधानारम्भसिद्धितः ॥' आरम्भद्वारेणारम्भणीया प्रकृतावङ्गमासीत् अतो विकृतिष्वपि तद्वारे प्राप्तिः । नचाङ्गभूतासु दीक्षणीयादिष्विष्टिष्वासीयारम्भोऽस्ति । ज्योतिष्टोमे तावन्न कर्तव्या । तस्या पूर्वत्वाद्दीक्षणीयादेश्च तस्यामवस्थायामप्राप्तावसरत्वात् ज्योतिष्टोमे च प्रवृत्तोर्थाऽदङ्गेष्वपि प्रवृत्ति भवति प्रथमं च प्रवर्तनमारम्भः तेन प्रधानार्थेनैवारम्भेणाङ्गानामारब्धत्वान्न तेषां पृथगारम्भोऽस्ति तदभावाच तद्वारारम्भणीया लुप्तार्थत्वान्न कर्तव्या ॥

अनुयज्ञादिष्वारम्भणीयाबाधाधिकरणम् ॥ ३ ॥

प्रधानाचान्यसंयुक्तात्सर्वारम्भान्निवर्तेतानङ्गत्वात् ॥ ५ ॥

सा किमस्त्यनुमत्यादौ न वाङ्गिन्यस्त्युपक्रमात् ॥ संबस्योपक्रमो नेष्टेर्द्वारलोपान्न सा भवेत् ॥ ८ ॥

अथ यत्रैष्टिकान्यन्यानि च कर्माणि समप्रधानान्येकफलसाधनत्वेन चोदितानि यथा राजसूये, तत्र किमैष्टिकेष्वारम्भणीया स्यान्नवेति पूर्वाधिकरणे प्रधानविषयारम्भो नाङ्गानामित्युक्तं स इह सर्वेषां प्रधानत्वादिष्टीनामप्यस्त्यारम्भः तेनालुप्तार्थत्वादारम्भणीया कर्तव्येति प्राप्ते ब्रूमः—प्रकृतौ हि यदङ्गमारम्भणीया तद्विषय आरम्भो द्वारं 'दर्शपूर्णमासावारप्स्यमान' इति वचनात् । इह त्विष्टिपशुसोमानामेकप्रयोगभाजामेकः सर्वेषु [१]व्यक्त आरम्भो नेष्टिभिर्व्यपदेष्टुं शक्यते अग्नीषोमीयहविरिवाग्निना । तेनात्रापीष्टीनामारम्भाभावाल्लुप्तार्थैवारम्भणीया ॥

प्रकृत्यर्थतयानुष्ठितारम्भणीयाया विकृत्युपकारकत्वाभ्युपगमेऽपि सोमपूर्वत्वपक्षे दीक्षणीयाद्यनुष्ठानात्पूर्वं प्रकृत्यर्थतया तस्या नुष्ठानाभावेन विचारप्रवृत्त्यविरोधादिति ध्येयम् । द्वारनिश्चयाभावाद्देवतावाहनस्य बाधेऽपि दीक्षणीयादीनामप्यनुष्ठेयतया पृथगारम्भसद्भावेनेह द्वारनिश्चयादारम्भणीयाया न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **नन्व**नारब्धस्य कर्तुमशक्यत्वादस्त्येव दीक्षणीयादेरारम्भ इत्यत आह—**नारम्भ इति** । आरम्भो नामौदासीन्यप्रच्युतिः । ज्योतिष्टोमं च कर्तुं पुरुष औदासीन्यात्प्रच्युतो न दीक्षणीयादीन्कर्तुं, किंतु तयैव प्रच्युत्याङ्गान्यप्यनुतिष्ठति प्रसङ्गादिति दीक्षणीयादीनां प्रधानारम्भेणैवानुष्ठानसिद्धेर्न स्वार्थ आरम्भोऽस्तीत्यर्थः । **ननु** न ज्योतिष्टोममात्रं कर्तुमसावौदासीन्यात्प्रच्यवते किंतु साङ्गम् । ततश्चास्त्यङ्गानामप्यारम्भ इत्यत आह—**ज्योतिष्टोम इति** । सत्यम् । साङ्गप्रधानचिकीर्षयारम्भस्तथाप्यसावङ्गेषु प्रधानेषु च नहि भिन्नः किंत्वेकस्तथाच यदा प्रधानमारभ्यते तदानीं प्रधानार्थतयारम्भणीया कर्तव्येति न चोद्यस्यावकाशोऽस्ति । प्रधानस्य ज्योतिष्टोमस्याविकृतित्वात्, किंतु तमेवारम्भमादाय दीक्षणीयाद्यर्थतयारम्भणीया कर्तव्येति चोदनीयम् । नच तत्संभवति तत्समये दीक्षणीयादीनां प्राप्तावसरत्वाभावात्प्रधानारम्भसमये प्राप्तावसरत्वाभावेऽपि यद्यङ्गार्थतया पृथगारम्भस्तदाङ्गानुष्ठानसमये प्रसज्येतारम्भणीया प्राप्तावसरत्वात् । नच पृथगारम्भोऽस्ति । प्रसङ्गादेव तत्सिद्धेरित्यर्थः । **प्रथमं चेति** । औदासीन्यप्रच्युतिलक्षणं प्रवर्तनमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—आरम्भणीयेष्टिर्दीक्षणीयादिकान्निवर्तेतारम्भद्वारकत्वादारम्भस्य च प्रधानसंयोगादङ्गेषु पृथगारम्भाभावादिति ॥

प्रधानाच्च० ॥ ५ ॥ **ऐष्टिकानीति** । अनुमत्यादीनि इष्टिपशुरूपाणीत्यर्थः । **अन्यानीति** । सोमयागरूपाणीत्यर्थः । नवेति संशये इति शेषः । संगतिं सूचयन्नेव पूर्वपक्षमाह—**पूर्वेति** । नन्वेकविषयोप्यारम्भः एकेनापि व्यपदेष्टुं शक्यते यथा डित्थडपित्थयोर्माता डित्थमातेत्याशङ्क्य यत्र प्रत्येकं परिसमाप्तिस्तत्रैकेनापि व्यवहारः यत्र न समाप्तिस्तत्र नैकेन व्यवहार इति वैषम्यमभिप्रेत्याह—**इह त्विति** । भाष्यकारेण राजसूयप्रकरणेऽग्निष्टोममग्रे आहरतीत्यारम्भणीयाकार्येऽग्निष्टोमविधानात्[२]प्रत्याम्नाताद्बाध इति सिद्धान्तितं तदयुक्तम् । उक्तवाक्यस्य क्रमविधिपरतयोपपन्नत्वेन प्रत्याम्नानाभावात्, तस्माद्द्वारलोपादेव बाध इति वार्तिककारेण सिद्धान्तितं, तदेव ग्रन्थकारेणाप्युक्तमिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—सौमिकसंयुक्तादैष्टिकात्प्रधानादप्यारम्भणीया निवर्तेत सर्वारम्भार्थतयाग्निष्टोमस्य विधानेनारम्भणीयाया अनङ्गत्वादिति भाष्यकारपक्षे, वार्तिककारपक्षे तु सर्वेषामारम्भस्य साधारण्येनैष्टिकासाधारणाङ्गत्वाभावादिति ॥

---

१ व्यासक्त आरम्भो. २ प्रतिकूलाम्नानाभावात्.

आरम्भणीयायामारम्भणीयाबाधाधिकरणम् ॥ ४ ॥

तस्यां तु स्यात्प्रयाजवत् ॥६॥ [न वाङ्गभूतत्वात् ॥७॥ एकवाक्यत्वाच्च ॥८॥]

तस्यां सास्ति न वाङ्गत्वेऽप्यस्याः पृथगुपक्रमात् ॥ अस्ति मैवं वचोऽशक्तेर्विधाने चातिदेशने ॥ ९ ॥

किमारम्भणीयायामारम्भणीया कर्तव्या नेति संशयः । नन्वङ्गभूतेयं दर्शपूर्णमासयोः । अतो दीक्षणीयादिवदस्यां न कर्तव्या । तस्माद्गतार्थमेतत् । उच्यते—सत्यमङ्गभूता तथापि पृथगारम्भा भवति न प्रधानारम्भेण सिध्यति । नह्यस्यां वेलायामारब्धौ दर्शपूर्णमासौ तयोरारप्स्यमानयोरेषा विहिता । यदि चारब्धौ भवेतां तत आरम्भणीयैव न कर्तव्या । साहि कर्तारमारम्भयोग्यं कर्तुं क्रियते । तौ चेदारब्धौ किमर्था सा । तस्मादारप्स्यमानयोर्दर्शपूर्णमासयोः क्रियमाणेयं पृथगारम्भा भवतीत्यलुप्तार्थत्वादस्यामारम्भणीया कर्तव्या । नैवम् । अशक्यासावतिदेष्टुं सा हीदानीं विधीयते । दूरतरं च तस्याः दर्शपूर्णमासाङ्गत्वम् । यच्च प्रकृतावज्ञातं न तद्विकृतावतिदेष्टुं शक्यम् । तदेतदेकमेव वाक्यमविहितवद्दर्शपूर्णमासयोरेतां विदधाति विहितवच्चातिदिशतीति न कथंचिदवकल्पते । तस्मात्तद्व्यतिरिक्तेतिकर्तव्यतातिदिश्यते ॥

खलेवाल्यां यूपाहुतिबाधाधिकरणम् ॥ ५ ॥

कर्म च द्रव्यसंयोगार्थमर्थाभावान्निवर्तेत तादर्थ्यं श्रुतिसंयोगात् ॥ ९ ॥

यूपाहुतिः खलेवाल्यां कार्या नो वातिदेशतः ॥ कार्या होमच्छेदनार्थो नाच्छेद्यायां स युज्यते ॥ १० ॥

साद्यस्के श्रूयते 'खलेवाली यूपो भवती'ति । प्रकृतौ चास्ति यूपाहुतिः 'यूँपमाच्छेष्यता होत-

---

तस्यां तु स्यात्प्रयाजवत् ॥ ६ ॥ इह स्वार्थतया पृथगारम्भसंभवात्कर्तव्येत्युत्थितेः संगतिः । पूर्वतराधिकरणेन गतार्थतां शङ्कते—**नन्विति** । **नह्यस्यामिति** । आरम्भणीयाचिकीर्षावेलायां न दर्शपूर्णमासावारब्धौ । आरप्स्यमान इति लटा भविष्यदारम्भकर्तृपुरुषसंस्कारकत्वावगमादित्यर्थः । तदेवोपपादयति—**साहीति** । तथाच प्रयोगविषय आरम्भो दीक्षणीयादेश्च प्रधानेन सह प्रयोगः न पृथगिति पृथगारम्भाभावेऽपि आरम्भणीयायाः प्रयोगभेदादारम्भभेदोऽप्यस्तीति कर्तव्यैव तस्यां सेत्युपसंहरति—**तस्मादिति** । नचैवं तस्यामन्येत्येवमनवस्था स्यादिति वाच्यम् । 'यावतीः शक्नुयात्कर्तुं यस्मिन्नहनि तावतीः ॥ कुर्वीतो नानवस्था स्यादि'ति पवमानेष्ट्यधिकरणपूर्वपक्षोक्तप्रकारेणानवस्थाभावात् । नचैवं तेनैवाधिकरणेन गतार्थत्वम् । पवमानहविषामग्न्यर्थत्वमेव न दर्शाद्यङ्गत्वमिह त्वङ्गत्वमिति वैषम्येणोत्थानादिति भावः । **दूरतरमिति** । अनिश्चितमिति यावत् । **नन्व**निश्चयेऽप्यङ्गत्वस्य सद्भावमात्रेणातिदेशः किं न स्यादत आह—**यच्चेति** । कथंभावापेक्षा विकृतिभावनासादृश्येनोपस्थितं प्राकृतमित्थंभावं गृह्णाति । सादृश्येनोपस्थितिश्च प्रकृतौ निर्ज्ञातस्यैव न विद्यमानमात्रस्येत्यर्थः । तस्मात्प्रकृतौ निर्ज्ञातस्यैवातिदेश्यत्वादतिदेशसिध्यर्थं पूर्वमेव प्रकृतौ विधानमपेक्षितम् । संप्रति विधीयमानत्वसिध्यर्थं च पूर्वविहितत्वाभावोऽपेक्षितः तदुभयमपि युगपद्विप्रतिषेधादेकत्र न संभवतीत्याह—**तदिति** । तत्तस्मादेकमेवारम्भणीयावाक्यमेतामिष्टिमविहितवत् । स्वार्थे वतिः । अविहितां विदधाति विहितां चातिदिशतीत्ययुक्तम् । ज्ञातत्वाज्ञातत्वयोर्विरोधादित्यर्थः । अन्यश्च वतिनिर्वाहप्रकारो मन्त्राधिकरण एवोक्तः । वैकृतविधिरेव चोदनालिङ्गकल्पितप्रकृतिवच्छब्दसहितः सन् प्रयोगविधिर्भूत्वाङ्गान्यपि विधत्त इत्याशयेन तदेव विहितवच्चातिदिशतीत्युक्तम् । **तस्मादिति** । नचारम्भणीयाविधिसमये दर्शपूर्णमासविधेः कृत्स्नाङ्गोपदेशाभावेनालब्धात्मकत्वात्कथं प्रयाजादेरप्यतिदेश इति वाच्यम् । आरम्भणीयाया न साक्षाद्दर्शपूर्णमासाङ्गत्वं किंतु क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे लृट्प्रत्ययबलात्तदङ्गारम्भाङ्गत्वम् । तथाचाङ्गाङ्गोपदेशदशायामपि स्वाङ्गोपदेशमात्रेण तद्विधेर्लब्धात्मकत्वसंभवान्न प्रयाजाद्यतिदेशानुपपत्तिः । सूत्रार्थस्तु—तस्यामारम्भणीयायां सा स्यात् प्रयाजादिवत् ॥

कर्म च द्रव्यसंयोगार्थं॰ ॥ ९ ॥ **खल इति** । साद्यस्काख्यक्रतोर्यवक्षेत्रे वेदिः तदीयखल उत्तरवेदिः तत्र खलेवारयति बलीवर्दानितस्ततः संचारादिति खलेवाली रलयोरभेदात् । खले बलीवर्दबन्धनार्थं निखाता स्थूणेति यावत् । सैव यूप इत्यर्थः । **यूपमिति** । आच्छेत्त्येतदाप्तुमित्यर्थे वर्तते एतिस्तु गमने । यूपमाप्तुं गमिष्यता होतव्यमित्यर्थः । आरम्भणीयायां स्वविधिसमये प्रकृत्यङ्गत्वेनाक्लृप्तत्वादकर्तव्यत्वेऽपि यूपाहुतेः क्लृप्तत्वादिह कर्तव्यत्वमित्युत्थितेः संगतिः । यूपमाप्तुमिच्छता क्रियमाणाया यूपाहुतेः गमनार्थत्वाद्गमनस्य च छेदनार्थत्वात्खलेवाल्यां च छेदनाभावेनाहुतिबाधस्यैव न्याय्य-

---

१ पृथगारम्भवती. २ नतस्याः. ३ यूपमच्छेष्यता.

व्य'मिति । सा किं खलेवाल्यां कर्तव्या नेति संशये अतिदेशप्राप्तेः कर्तव्येति प्राप्ते लुप्तार्थत्वाद तर्व्येत्याह । कथं यूपमाच्छेष्यता होतव्यमिति छेदनार्थो होमः । नच खलेवाल्यां छेदनमस्ति खं शावस्थितायामेव तस्यां पशुर्बध्यते अतस्तत्र न यूपाहुतिः कर्तव्या ॥

खलेवाल्यां स्थाण्वाहुतिबाधाधिकरणम् ॥ ६ ॥

स्थाणौ तु देशमात्रत्वादनिवृत्तिः प्रतीयेत ॥ १० ॥ [अपि वा शेषभूतत्वात्तत्संस्कारः प्रतीयेत ॥११॥ समाख्यानं च तद्वत् ॥१२॥ मन्त्रवर्णश्च तद्वत् ॥१३॥]

तस्यां स्थाण्वाहुतिः कार्या न वा स्थाणौ विधानतः ॥ कर्तव्योपकरोत्यारात्पशौ सा प्रकृताविव ॥ ११ ॥
यूपीयाव्रश्चनस्थाणुद्वाराऽसौ यूपसंस्कृतिः ॥ स्रग्वत्तत्संभवात्सेयमयूपाद्विनिवर्तते ॥ १२ ॥

तत्रैव स्थाण्वाहुतिं जुहोतीति सा किं यस्मिन्कस्मिंश्चित्स्थाणावारादुपकारकत्वेन कर्तव्या स खलेवाल्यामपि स्यात् किंवा यूपाव्रश्चनस्थाणौ कर्तव्या, तद्वारेण यूपस्यैव संस्कारिका सती खलेवा ल्यामाव्रश्चनस्थाण्वभावेन लुप्तार्थत्वादकर्तव्येति विचारे यूपवियोजिते स्थाणौ क्रियमाणा तद्वारेण शक्नोति यूपस्योपकर्तुम् । तस्मादारादुपकारिका खलेवाल्यां कर्तव्येति प्राप्ते ब्रूमः—आव्रश्चनस्थाणो संनिधानात्तद्वारेण च संस्कारत्वे संभवत्यारादुपकारकत्वानुपपत्तेः यूपसंस्कारार्थेयं वियोजिते स्थाणौ यूपीयोसावित्येवं क्रियमाणा शक्नोत्येव यूपस्योपकर्तुं देवदत्तधारिताया इव स्रजः शुचिदेशनि धानं देवदत्तस्य, यद्यपि चादृष्ट एव संस्कारस्तथापि संस्कारत्वमेव संबद्धोपकारित्वलाभादसंबद्धो पकारिण आरादुपकाराज्ज्यायः । तस्मात्खलेवाल्यां न कर्तव्या ॥

त्वात् कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**अतिदेशेति** । भवेदेवं यदि गमनार्थो होमः स्यान्नत्वेवं 'यूपस्यान्तिके निर्मथित यूपाहुतिं जुहोती'ति यूपान्तिकदेशे होमविधिवलात्प्राप्तगमनानुवादकत्वेन यूपमाच्छेष्यतेत्यस्योपपन्नतया गमनार्थत्वे प्रमाणा भावात्तथाचादृष्टार्थतयैव यूपाहुतिः साचाञ्जनादिवत्संभवति न बाधितव्येत्यर्थः । उक्तरीत्याऽदृष्टार्थत्वादेव कथं लुप्तार्थत्व मिति शङ्कते—**कथमिति । यूपमिति** । आहवनीयेपि यूपाहुतिविधानेन नित्यमन्तिकदेशगमनप्राप्त्यभावाद्यूपमाच्छेष्य तेत्यस्य विधायकत्वावश्यंभावे लृट्प्रत्ययेन गमनार्थतया विधीयमानस्य तद्वारा छेदनार्थत्वमेव नत्वदृष्टार्थत्वमित्यर्थः । **नचेति** । प्रागेव छित्त्वा बलीवर्दबन्धनार्थं निखाताया एव तस्या नियोजनार्थत्वादिति भावः । **स्वदेशावस्थितायामेवेति** । अनेन छेदनार्थगमनाभावेप्याप्तुं गमनं किं न स्यादिति शङ्कापि निरस्ता । खलस्यैवोत्तरवेदित्वेन खलेवाल्या देवयजन एव स्थितत्वेनाप्तुं गमनस्याप्यभावादिति । सूत्रार्थस्तु—कर्म चेदं यूपाहुतिलक्षणं यूपसंस्कारार्थम् । तादर्थ्यं च यूपमाच्छेष्यतेति श्रुतिसंयोगाच्छेदनार्थगमनद्वारेति लुप्तार्थत्वान्न कर्तव्यमिति ॥

स्थाणौ तु देशमात्रत्वात्० ॥ १० ॥ **तत्रैवेति** । प्रकृतएव पशुयाग इत्यर्थः । स्थाण्वाहुतिः खलेवाल्यां कर्तव्या न वा, तदर्थं च किमियमारादुपकारिका उत यूपसंस्कारिका, तदर्थं च किं यस्मिन्कस्मिंश्चित्स्थाणौ कर्तव्योत यूपो यस्माच्छिन्नो तस्मिन्यूपाव्रश्चनस्थाणाविति संशयं फलफलिभावं दर्शयन्नेव दर्शयति—**सेति** । यूपाहुतेर्दृष्टार्थत्वेन निवृत्तावपि स्थाण्वाहुते रदृष्टार्थत्वात्कर्तव्येत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** स्थाणौ जुहोतीति सामान्यश्रवणेऽपि संविधानाद्यूपाव्रश्चनस्यैव ग्राह्यत्वात् खलेवाल्यां च तदसंभवात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**यूपेति** । यदि यूपाव्रश्चनस्थाणौ क्रियमाणा यूपसंस्कारिका स्यात् तदा व्रश्चनश्रुतेः संनिधानाद्यूपाव्रश्चने संकोचो भवेत् । नच तत्संभवति । यूपासंयुक्ते क्रियमाणाहुतेर्यूपगतसंस्कारजनकत्वायो गादसंबन्धात् । तस्मादाव्रश्चनश्रुतिसंकोचकाभावात्खलेवाल्यामपि यस्मिन्कस्मिन्स्थाणावारादुपकारकत्वेनाहुतिः कर्तव्ये त्यर्थः । पूर्वपक्षसारं खण्डयति—**वियोजितेपीति** । संप्रति यूपसंबन्धाभावेऽपि ततो यूपो वृक्ण इत्येतावता यूपसंस्कारकत्वं भवत्येव । लोके देवदत्तधृतायाः स्रजः शुद्धदेशे निधानमात्रेण देवदत्तस्योपचरितोहमित्यभिमानदर्शनेन पूर्वसं बन्धमात्रादेव संस्कारकत्वसंभवादित्यर्थः । **ननु** यत्र दृष्टातिशयजनकत्वं तत्रैव संनिपातिनो बलवत्त्वमिह होमान्न किंचि दृष्टमिति कथं संनिपातित्वलाभाय प्रकृतग्रहणमत आह—**यद्यपीति । संबद्धेति** । संनिपातित्वे ह्युपकार्योपकारकयो र्लोकतः सिद्ध एव परम्परासंबन्धो लभ्यते । तमुपजीव्यादृष्टसंस्कारमात्रं कल्पनीयमारादुपकारकत्वे तूपकार्योपकारकयोः संबन्धोऽपि कल्प्योऽदृष्टमपि कल्प्यमिति गौरवं, ततश्च कल्प्यसंबन्धादारादुपकारकात्क्लृप्तसंबन्धं सामवायिकमदृष्टसंस्कार द्वारकमपि प्रबलमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—देशमात्रत्वात्स्थाणोः सप्तम्या आधारमात्रत्वाद् होमार्थतया होमसंस्कार्यत्वाभावाद निवृत्तिः । स्थाण्वाहुतेः खलेवाल्यामिति ॥

---

१ संस्कारार्था सती.

उत्तमप्रयाजस्य संस्कारकर्मताधिकरणम् ॥ ७ ॥

प्रयाजे च तन्न्यायात् ॥ १४ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १५ ॥]

अन्त्यः प्रयाज आरात्किमुपकार्युत संस्कृतिः ॥ स्वाहाकारेतिदेवोक्तेर्माञवन्मन्त्रवर्णनात् ॥ १३ ॥
आद्यो मैवं चतुर्थ्यादेरभावाद्यागमात्रके ॥ विधिस्तायाऽत्र सौर्यादावर्थोऽग्न्यादिनिवर्तनम् ॥ १४ ॥

अस्ति दर्शपूर्णमासयोरुत्तमः प्रयाजः 'स्वाहाकारं यजती'ति स किमारादुपकारक उताज्यभागादिषु यक्ष्यमाणानामग्न्यादिदेवतानां संस्कार इति । तदर्थमिदं विचार्यते किं स्वाहाकारं यजतीति देवताविधिरुत नामधेयम् 'स्वाहाग्निं स्वाहा सोम'मित्यादिमन्त्रवर्णात् देवताविधिरिति । तत्र—'वचनाद्देवतालाभे न मन्त्रात्कल्पनं क्षमम् ॥ तस्याश्चानुपयोगित्वाद्भवेदारादुपक्रिया ॥' नहि वचनविहितदेवतासंभवे स्वाहाग्निं स्वाहासोममित्यादिना तत्कल्पना युक्ता । नचायं मन्त्रः करणत्वेन श्रुत्या विधीयते यतस्तद्गतानामग्न्यादीनां देवतात्वं कल्प्येत । क्रमप्रकरणविनियोज्यो ह्यसौ । नचाविज्ञातसामर्थ्यस्ताभ्यां विनियोक्तुं शक्यते । नचाग्न्यादिप्रतिपादकस्य मन्त्रस्याविज्ञातदैवत्ये यागे सामर्थ्यमवगम्यते, तेन वाचनिकं देवताविधानमाश्रित्य तत्रैवाग्न्यादिशब्दानां मातृशब्दवद्रूढ्या कथंचिद्वृत्तिरङ्गीकर्तव्या । अतो न मान्त्रवर्णिकी देवतेत्यारादुपकारकः । किंच नचायं स्वाहाकारो मन्त्रवर्णाच्छक्यते कल्पयितुं, तेन स्वाहाकारदेवताकयागविधानमिदम् । नच स्वाहाकाराख्या देवतान्यत्रोपयोगिनी या संस्क्रियेत तस्मादारादुपकारकमिदं कर्मेति प्राप्ते उच्यते—'न देवताविधौ शक्तिर्द्वितीयान्तस्य विद्यते ॥ नच यागविधौ क्षीणो विधत्ते देवतां विधिः ॥' नह्येकार्थविधिसंभवेऽनेकार्थ-

---

प्रयाजे च तन्न्यायात् ॥ १४ ॥ उत्तम इति । अन्त्य इत्यर्थः । **तदर्थमिति** । यदि स्वाहाकारमिति देवताविधिस्तदास्याः करिष्यमाणकर्मसमवायाभावादारादुपकारकत्वं, यदि तु नामधेयं तदा मन्त्रवर्णादेव देवताविधिरिति वक्तव्यम् । ततश्चाज्यभागादौ यक्ष्यमाणानामेवाग्न्यादीनां देवतात्वात्तत्संस्कारकत्वमिति फलफलिभावः । **ननु** स्वाहाकारमित्यस्य नामधेयत्वे देवताविध्यभावात्कथं यजतिनिर्वाह इत्यत आह—**स्वाहेति** । स्थाण्वाहुतेरस्तु संस्कारकत्वं स्थाणोः पूर्वं यूपसंबन्धित्वात् । इह तु कथंचिदपि स्वाहाकारस्य समवायाभावान्न संस्कारकत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **वचनादिति**। वचनस्य झटिति प्रवृत्तेरिति भावः । किंच मन्त्रस्य विनियोगे सति मन्त्रवर्णतो देवतालाभः । अयं च मन्त्रः क्रमप्रकरणाभ्यां विनियुज्यते । नच तयोरसति मन्त्रसामर्थ्ये विनियोजकत्वं, ततश्च कर्मणो मन्त्रप्रकाश्याग्न्यादिदेवताकत्वनिश्चये मन्त्रसामर्थ्यं पर्यालोच्य क्रमप्रकरणाभ्यां मन्त्रस्य तत्र विनियोगो मन्त्रविनियोगाच्च मन्त्रप्रकाश्याग्न्यादिदेवताकत्वनिश्चय इति परस्पराश्रय इति दूषणं क्रमप्रकरणविनियोज्यो ह्यसावित्यादिनाग्रिमग्रन्थेन वक्ष्यति । तत्र मन्त्रस्य श्रुतिविनियोज्यत्वे कर्मणि देवतानिश्चयाभावेपि सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीतिवन्मन्त्रविनियोगबलादेव देवताविधिसिद्धेरन्योन्याश्रयानवकाशः स्यादित्यभिप्रेत्य वक्ष्यमाणदूषणोपयोगितया प्रथमं श्रुतिविनियोगं निषेधति—**नचेति** । तस्माच्छ्रुतिविनियोगाभावात्क्रमप्रकरणविनियोज्य एव मन्त्रस्तत्रान्योन्याश्रयः स्यादित्याह—**क्रमेति । नचेति** । क्रमप्रकरणयोर्लिङ्गकल्पनामुखेनैव विनियोजकत्वादिति भावः । **नचाग्न्यादीति** । ततश्चाग्न्यादिदेवताकत्वे कर्मणि निश्चित एव मन्त्रविनियोगसंभव इति परस्पराश्रयः स्यादेवेत्यर्थः । तस्माद्वाचनिकमेव देवताविधानमाश्रयणीयम् । नच तत्र पक्षे स्वाहाकारलक्षणदेवताकत्वात्कर्मणस्तत्र कथमग्न्यादिपदयुक्तस्य सामर्थ्यम् । स्वाहाकारदेवताया अग्न्यादेश्चात्यन्तविलक्षणत्वेन गौणसामर्थ्यस्याप्यभावादिति वाच्यम् । रूढिकल्पनया समर्थत्वोपपत्तेरित्याशयेनाह—**तेनेति । मातृशब्दवदिति** । यथा मातृशब्दो जनन्यां धातृमातरि च रूढस्तद्वदित्यर्थः । कथंचिदित्यनेन लोके रूढेरक्लृप्तत्वेऽपि इह विनियोगबलादेव रूढिः कल्पनीयेति सूचयति । किंच स्वाहाकारमित्यस्य देवताविधायकत्वाभावे कथं वाक्येऽन्वयः । नच नामतयान्वयः शङ्कनीयः । स हि तत्प्रख्यन्यायेन विधित्सितस्वाहाकारलक्षणदेवतायाः प्राप्तौ भवति । नचात्र तत्प्राप्तिरस्ति । नच मन्त्रवर्णात्स्वाहाकारलक्षणविधिः कल्पयितुं शक्यते तत्र स्वाहाकारवाचकशब्दाभावात् । अतः स्वाहाकारमित्येव देवताविधिः । नच कर्मविधिपरत्वाद्वाक्यस्य न देवताविधिसंभव इति वाच्यम् । विशिष्टविधिस्वीकारादित्याशयेनाह—**किंचेति । अन्यत्रेति** । नारिष्टादौ सत्यपि मन्त्रे स्वाहाशब्दे तस्यार्थपरतया स्वाहाकारशब्दवाच्यस्वाहाशब्दपरत्वाभावान्न स्वाहाकारदेवताया अन्यत्रोपयोग इत्यर्थः । **न देवतेति** । यदि वचनस्य स्वरसतो देवताविधौ शक्तिः स्यात्तदा वाचनिकदेवताविधिसंभवे मन्त्रवर्णात्तद्विधिरयुक्तः स्यात् । नचात्र द्वितीयान्तस्य स्वाहाकारमित्यस्य देवताविधौ सामर्थ्यम् । देवतायाः संप्रदानतया कर्मकारकत्वाभावेन द्वितीयानुपपत्तेरित्यर्थः । किंच देवताविधिपक्षे विशिष्टविधिर्वाच्यः । स च न संभवतीत्याह—**नचेति** । नचैवं क्वापि विशिष्टविधिर्न

विधिर्युक्तः । संभवति चात्र यागमात्रविधानं स्वाहाकारशब्दस्य, स्वाहाग्निमित्यादिमन्त्रसंबन्धेन ना- धेयत्वसंभवात्, करणत्वंच क्रमसहितात्प्रकरणाल्लभ्यते मन्त्रस्य । नचासामर्थ्यं निश्चितं येन विनियो- न स्यात् । संभवति च यागे देवताप्रतिपादकस्य मन्त्रस्य प्रकाशनसामर्थ्यम् । यदि यागोऽयं न स्यात् यागोऽपि वा देवतान्तरयुक्तः स्यात्ततोऽग्न्यादिवचनस्य मन्त्रस्यासामर्थ्यं निश्चीयेत । नत्वेतद- तस्माद्योग्यतास्तीत्यविहितो विनियोगः । नच द्वितीयान्तस्य देवताविधौ सामर्थ्यं लभ्यते मन्त्रवर्ण- देवताविधिरिति । न वचनादगत्या देवताविध्याश्रयणम् । मन्त्रे चाज्यभागादिषु यक्ष्यमाणा देवता य- क्रमेण संकीर्त्यमानाः प्रत्यभिज्ञायन्त इति तासां स्मरणं दृष्टमेव प्रयोजनमिति नादृष्टार्थकल्पना तस्माद्विकृतिषु सौर्यादिष्वग्न्यादिपदानि लुप्तार्थत्वान्निवर्तन्ते ॥

अग्नियागस्यारादुपकारकत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

तथाज्यभागाग्निरपीति चेत् ॥ १६ ॥ व्यपदेशाद्देवतान्तरम् ॥ १७ ॥ [समत्वाच्च ॥ १८ ॥]

आज्यभागो य आग्नेयः किं मुख्याग्नेः स संस्कृतिः ॥ आरादुतोपकारी स्यात्पूर्वन्यायेन संस्कृतिः ॥ १५ ॥
निगदेऽग्नेर्द्विरुक्तत्वाद्विधावेकपदोक्तितः ॥ उपकारी ततः सोऽग्निः सौर्यादौ न निवर्तते ॥ १६ ॥

दर्शपूर्णमासयोराज्यभागौ प्रकृत्य श्रूयते 'आज्यभागावग्नीषोमाभ्यां यजती'ति योऽयमाग्नेय आज्यभागः स किं प्रधानदेवताया अग्नेः संस्कार उतारादुपकारक इति । पूर्वेण न्यायेन संस्कारत्वे प्राप्ते उच्यते—निगदेष्वावाहनादिषु 'अग्निमावह सोममावह अग्निमावह' इत्येवमग्निशब्दस्य द्विःपा- ठाद्देवतान्तरं गम्यते । सोमाच्च पूर्वं पठ्यमानोऽग्निस्ततःपरभाविनः प्रधानाग्नेरन्य इति गम्यते । विधिवाक्ये चाग्नीषोमाभ्यां यजतीत्येकेन पदेनाग्निः सोमश्च विधीयते तत्र स्पष्टमेव यागंप्रति गुणत्वं सोमस्य । अन्यत्र देवतात्वाभावात् । तद्यदि अग्निः प्रधानं स्यात्ततो वैरूप्यं स्यात्, सोमापेक्षया आ- ज्यभागावित्युद्दिश्याग्नीषोमाभ्यामित्युपादेयम् । अग्न्यपेक्षया तद्विपरीतमिति वचनव्यक्तिभेदात् । तस्मा- दग्निरपि यागाङ्गत्वेन विधीयते यागस्तु प्रधानकर्माऽऽरादुपकारकः तेन सौर्यादिषु नाग्निर्निवर्तते । अग्नीषोमीयादिविकारेष्वप्याग्नेयाज्यभागोऽतिदिश्यते ॥

स्यादिति वाच्यम् । विशेष्यमात्रविध्यसंभवस्थले तदङ्गीकारादित्याशयेनाह—**नहीति** । स्वाहाकारशब्दस्य देवताविध्यभावे उक्तमन्वयमुद्धरति—**स्वाहेति** । देवतात्वेन प्राप्त्यभावेऽपि स्वाहाकारसंबन्धमात्रेण वैश्वदेवादिशब्दवत्स्वाहेति कृतिः कर्म यस्मिन्निति व्युत्पत्त्या नामत्वसंभवान्नानन्वय इत्यर्थः । **ननु** मन्त्रविनियोगस्यैवाभावादिदमयुक्तमित्यत आह—**करणत्वं चेति** । अन्योन्याश्रयमुद्धरति—**नचेति** । यदि कर्मण्यग्न्यादिदेवतानिश्चयं विना मन्त्रविनियोगो न स्यात्तदान्योन्याश्रयः स्यान्नत्वेवं किंतु कर्मण्यग्न्यादिदेवताकत्वाभावरूपबाधस्याभावमात्रं विनियोगेऽपेक्षितं तस्मिंश्च सति कर्मणोऽग्न्यादिप्रकाश- कमन्त्रान्वययोग्यतां मन्त्रस्य तत्प्रकाशनयोग्यतां च पर्यालोच्य क्रमप्रकरणाभ्यां कल्प्यमानो विनियोग एव कर्मणि देवता- कल्पनपर्यन्तः कल्प्यत इति नान्योन्याश्रय इत्यर्थः । अन्यथा तवाप्यग्न्यादिपदानां स्वाहाकारे रूढिकल्पनस्यापि विनियोगा- धीनत्वेन दोषतादवस्थ्यादिति भावः । **स्मरणमिति** । स्विष्टकृदादौ स्मरणलक्षणसंस्कारसंभवेपि स्मरणाविच्छेदार्थं विनि- गमनाविरहादस्यापि स्मरणलक्षणसंस्कारार्थत्वमित्यर्थः । विचारमध्याये संगमयति—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु—दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पना न युक्तेति स्थाण्वाहुतिन्यायसाम्यादुत्तमप्रयाजस्यापि संस्कारकत्वमिति ॥

तथाज्यभागाग्निरपीति चेत् ॥ १६ ॥ पूर्वेणेति । प्रत्यभिज्ञाबलाद्दृष्टार्थत्वाच्चेत्यर्थः । अनेन पूर्ववदुत्थानात्सं- गतिः । **आवाहनादिष्विति** । आवाहनाद्यर्थेष्वित्यर्थः । यद्वा निगदेष्वावाहनादिष्विति व्यधिकरणसप्तम्यौ । अग्निश- ब्दस्यैकत्वेऽपि पाठबलादन्यत्वं यथा ब्राह्मण आयातो वृषल आयातोऽब्राह्मण आयात इत्यत्रेत्यर्थः । अन्यत्वमेव द्रढयति —**सोमाच्चेति** । **तद्यदीति** । एकस्मिन्वाक्ये अग्नेः संस्कार्यतया प्राधान्योद्देश्यत्वानुवाद्यत्वानि सोमस्य यागनिर्वर्तक- तया गुणत्वोपादेयत्वविधेयत्वानीति विरुद्धत्रिकद्वयापत्त्या वाक्यभेदः स्यादित्यर्थः । **विपरीतमिति** । अग्नीषोमाभ्यामि- त्युद्दिश्याज्यभागावित्युपादेयमित्यर्थः । फलमध्यायसंगतिं चाह—**अग्नीषोमीयेति** । अग्निसंस्कारकत्वे एकदेवताकेष्वेवा- तिदेशः स्यान्नानेकदेवताकेष्वित्यर्थः । आज्यभागगताग्निरपि संस्कार्य इतिचेदिति सूत्रार्थः ॥

पशुपुरोडाशयागस्य देवतासंस्कारकत्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥

पशावपीति चेत् ॥ १९ ॥ [न तद्भूतवचनात् ॥ २० ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २१ ॥ गुणो वा स्यात्कपालवद्गुणभूतविकाराच्च ॥ २२ ॥ अपि वा शेषभूतत्वात्तत्संस्कारः प्रतीयेत स्वाहाकारवदङ्गानामर्थसंयोगात् ॥ २३ ॥ व्यृद्धवचनं च विप्रतिपत्तौ तदर्थत्वात् ॥ २४ ॥ गुणेऽपीति चेत् ॥ २५ ॥ नासंहानात्कपालवत् ॥ २६ ॥ ग्रहाणां च संप्रतिपत्तौ तद्वचनं तदर्थत्वात् ॥ २७ ॥ ग्रहाभावे च तद्वचनम् ॥ २८ ॥ देवतायाश्च हेतुत्वं प्रसिद्धं तेन दर्शयति ॥ २९ ॥ अविरुद्धोपपत्तिरर्थापत्तेः शृतवद्गुणभूतविकारः स्यात् ॥ ३० ॥ स द्व्यर्थः स्यादुभयोः श्रुतिभूतत्वाद्विप्रतिपत्तौ तादर्थ्याद्विकारत्वमुक्तं तस्यार्थवादत्वम् ॥३१॥ विप्रतिपत्तौ तासामाख्याविकारः स्यात् ॥ ३२ ॥ अभ्यासो वा प्रयाजवदेकदेशोऽन्यदेवत्यः ॥ ३३ ॥]

उपकारी संस्कृतिर्वा पुरोडाशः पशूदितः ॥ तद्धितोक्त्या द्वयोर्देवभेदादुपकृतिर्मता ॥ १७ ॥
संदंशान्निश्चितेऽङ्गत्वे दृष्टोऽर्थः स्मृतिसंस्कृतिः ॥ देवान्तरं चेद्विकृतावग्नीषोमनिवर्तनम् ॥ १८ ॥

अग्नीषोमीये पशौ पशुपुरोडाशः । 'अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमनुनिर्वपती'ति स किं पशोराराडुपकारक उत पशुदेवतासंस्कार इति संदेहे पशौ पशुपुरोडाशे चोभयत्रापि तद्धितनिर्देशाद्विशेषणीभूता[1] देवता गुणत्वेनावगम्यते[2] । नच गृह्यते विशेषः पशोर्देवताङ्गं पुरोडाशे विपरीतमिति। उभयत्राप्यपूर्वैव देवतोपादीयत इति न संस्कारत्वम् । 'आसोमं वहन्त्यग्निना प्रतितिष्ठन्ती'ति वाक्यशेषाल्लता सोमः प्रणीयमानोऽग्निश्च पशौ देवता, पुरोडाशे तु न नियोगतस्तावेवेति प्रमाणमस्ति । तस्मादाराडुपकारकः पशुपुरोडाशः । नैवम् । 'दृष्टे स्मरणसंस्कारे सति नादृष्टकल्पना ॥ पशुधर्मैश्च संदंशात्तदङ्गत्वं[3] सुनिश्चितम् ॥' ज्योतिष्टोमाङ्गं हि पशुर्न पुरोडाशदेवतासंस्कारार्थत्वेन[4] शक्यः शङ्कितुं, पुरोडाशस्तु पशुधर्ममध्ये विधीयमानस्तदङ्गं सत्तद्गतदेवतासंस्कारेण[5] दृष्टेनोपकुर्वन्नादृष्टार्थतामवलम्बते । अतो नागृह्यमाणविशेषत्वम् । तेन यैव पशोर्देवता लता वान्या वा सैव पुरोडाशेन संस्कर्तव्येति विकृतिषु देवतान्तरवतीष्वग्नीषोमौ निवर्तेते ॥

पशावपीति चेत् ॥१९॥ पूर्ववदिहापि देवतान्तरत्वादसंस्कारकत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **पशाविति** । तद्धितेन देवताविशिष्टद्रव्यस्य प्राधान्येन प्रतिपादनेन देवताया उभयत्र गुणत्वेनाभिधानादित्यर्थः । **विपरीतमिति** । प्रधानमित्यर्थः । **आसोममिति ।** अग्नीषोमीयप्रणयनसमये 'सोममावहन्ति हविर्धानमानयन्ति अग्निनाग्नीध्रीयार्थं प्रणीयमानेनाग्निना प्रतितिष्ठन्ती'ति पशुवाक्यशेषे लतायाः प्रणीयमानाग्नेश्च कीर्तनात्तयोरेव देवतात्वं पुरोडाशे तु तादृशवाक्यशेषाभावात्प्रसिद्ध्योरेवाग्नीषोमयोर्देवतात्वमिति न संस्कारत्वमित्यर्थः । विनिगमनाभावमुक्तमुद्धरति—**पशुधर्मैरिति** । पुरोडाशस्य ज्योतिष्टोमप्रकरणगतस्यापि पश्वङ्गसंदष्टस्यावान्तरप्रकरणेन पश्वङ्गत्वात्संभवति पशुदेवतासंस्कारकत्वं, पशुयागस्य तु प्रकरणेन ज्योतिष्टोमाङ्गत्वान्न पुरोडाशदेवतासंस्कारकत्वसंभव इत्यर्थः । अन्या वेत्यनास्थावादः प्रागुक्तवाक्यशेषेण लताया एव देवतात्वात् । यद्वा यत्र विध्युद्देशे सामान्यश्रवणे सत्यनुष्ठानाय विशेषापेक्षा अक्ता इत्यादौ तत्रैव वाक्यशेषावगतविशेषपरत्वं विध्युद्देशगतसामान्यशब्दस्य । यत्र तु सामान्येनैवानुष्ठानसिद्धेर्न विशेषापेक्षा तत्र न संकोच इत्यभिप्रायेणेदमित्याहुः । एवंच सौत्रामण्यां पशुदेवतापेक्षया पुरोडाशदेवताया भिन्नत्वात्पुरोडाशानां देवतासंस्कारकत्वासंभवादाराडुपकारकत्वमेवास्था । नचैवं संस्कारलोपो माभूदित्येवमर्थं पशुषु या देवतास्तद्देवताकपुरोडाशान्तरानुष्ठानमपि स्यादिति वाच्यम् । तद्देवताकग्रहैरेव संस्कारसिद्धेः । अतएव 'न तेषां पशूनां पुरोडाशा भवन्ति ग्रहपुरोडाशा ह्येते पुरोडाशवानेष पशुर्भवति नह्येतस्य गृहं गृह्णाती'त्यर्थवादः संगच्छते । शेषं तन्त्ररत्ने स्पष्टम् । सूत्रार्थस्तु पुरोडाशयाग आराडुपकारक इति ॥

---

१ विशेषणभूता. २ गुणत्वेन गम्यते. ३ संदेशात्. ४ पुरोडाशे संस्कारा. ५ सत्तद्गत.

चरुशब्दस्यौदनवाचिताधिकरणम् ॥ १० ॥

चरुर्हविर्विकारः स्यादिज्यासंयोगात् ॥ ३४ ॥ [प्रसिद्धग्रहणत्वाच्च ॥ ३५ ॥ ओदनो वाऽन्नसंयोगात् ॥ ३६ ॥ न ह्यर्थत्वात् ॥ ३७ ॥ कपालविकारो वा विशये‌ऽर्थोपपत्तिभ्याम् ॥३८॥ गुणमुख्यविशेषाच्च ॥३९॥ तच्छ्रुतौ चान्यहविष्ट्वात् ॥४०॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४१ ॥ ओदनो वा प्रयुक्तत्वात् ॥ ४२ ॥ अपूर्वव्यपदेशाच्च ॥४३॥ तथा च लिङ्गदर्शनम् ॥ ४४ ॥]

सौर्ये चरौ चरुः स्थाली किं वान्नं लौकिकोक्तितः ॥ स्थाल्यस्यां श्रपणं योग्यं कपालविकृतिस्त्वतः ॥ १९ ॥
विद्वच्छ्रुतिप्रसिद्ध्याऽन्नं देवता तद्धितोक्तितः ॥ योग्यत्वेन प्रदेयं तत्पुरोडाशहविर्यथा ॥ २० ॥

'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यत्र संशयः किं स्थालीवचनश्चरुशब्द उतौदनवचन इति। यदापि स्थालीवचनस्तदा किं स्थाली कपालविकारो हविःश्रपणार्था उत पुरोडाशस्य हविषो विकारः प्रदेयेति । तत्र स्थाल्यां लोकप्रसिद्धेस्तद्वचनत्वम् । यस्तु याज्ञिकानामोदने प्रयोगः स स्थालीसंबन्धाल्लाक्षणिकः नच विपरीतं संभवति, ओदनमात्रे प्रयोगाभावादेव[1] । येऽपि तस्यौदनवचनत्वं मन्यन्ते तेऽपि तन्मात्रं वाच्यमाहुः । कपाले कटाहे वा श्रपितस्यौदनस्य तद्वाच्यत्वानभ्युपगमात् । तथाचोपरितनेऽधिकरणे वक्ष्यामः । तेन स्थालीसंबन्धनिमित्त एवौदनेऽपि चरुशब्द इति विशेषणत्वात्स्थाल्येवाभिधेया । साचानदनीया हविष्ट्वायोग्या । श्रपणयोग्यता तु प्रसिद्धैव तस्मात्स्थालीचरुः कपालविकारश्च सौर्यमिति स्थाल्यां श्रपितस्य हविषः सूर्यसंबन्धात्स्थाल्येवाभिधीयते 'तस्येदमि'ति तद्धितो भविष्यतीत्येकः पक्षः । गृह्णीम एतत्स्थालीचरुरिति, स तु हविर्विकारः सौर्यमिति देवतासंयोगाद्देवतातद्धितो ह्ययम् । अन्यथा याग एवायं न स्यात् वचनाच्चानदनीयेनापि कृष्णलादिनेव यागः क्रियते तस्माद्धविर्विकार इति द्वितीयः । सत्यं चरुर्हविर्विकारः नतु स्थाल्यां चरुशब्दः किंत्वोदने, चरुशब्दस्य वेदे याज्ञिकप्रयोगे चौदनवचनत्वावधारणात् । वेदे तावत् 'आदित्यः प्रायणीयश्चरु'रित्युक्त्वा अदितिमोदनेनेति पश्चादनुवादादोदनवचनत्वं तत्र तावद्वाक्येऽवगम्यत इत्युक्तं 'शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वा[2]'दित्यत्र । ततश्चानेकार्थत्वमन्याय्यमिति सर्वत्रैवोदनवचनत्वं याज्ञिकाश्चानवस्थाविता-

चरुर्हविर्विकारः स्यादिज्यासंयोगात् ॥ ३४ ॥ कपालविकारत्वं कपालकार्यकरत्वमित्याशयेनाह—**हविरिति । नच विपरीतमिति ।** स्थाल्यां प्रयोगस्य सार्वलौकिकतया मुख्यत्वे याज्ञिकमात्रप्रयोगस्य क्काचित्कतया लाक्षणिकत्वमित्यर्थः । युक्त्यन्तरमाह—**ओदनमात्र इति ।** पिठरादौ श्रपिते प्रयोगाभावादित्यर्थः । नागृहीतविशेषणान्यायेनापि स्थाल्येवौदनशब्दार्थ इत्याशयेनौदनस्य वाच्यत्ववादिभिरपि स्थाल्या विशेषणत्वमङ्गीकार्यमित्याह—**येऽपीति ।** एवमोदनवचनत्वमिति सिद्धान्तं दूषयित्वा हविर्विकारत्वमिति द्वितीयपूर्वपक्षं दूषयति—**साचेति ।** लोके अदनीय एव हविष्ट्वव्यवहारादित्यर्थः । **ननु** हविष्ट्वाभावे कथं देवतासंबन्ध इत्यत आह—**सौर्यमिति ।** नायं देवतायां तद्धितः किंतु संबन्धसामान्ये । ततश्च स्थाल्या हविष्ट्वाभावेऽपि तत्र श्रपितस्य हविष्ट्वमात्रेण परम्परासंबन्धमादाय स्थाल्याः सौर्यमिति निर्देश उपपन्न इत्यर्थः । नच देवतातद्धितत्वाभावे कथं प्रकृते यागकल्पना कथं वा यागाभावे स्थाल्यां श्रपितस्य हविष्ट्वं तथैडिकविध्यन्तप्रापकाभावात्कथं स्थाल्याः कपालविकारत्वमिति वाच्यम् । स्थाल्याः सौर्यमिति संबन्धसामान्ये बोधितेऽदृष्टद्वारा सूर्यसंबन्धनिर्वाहार्थमेव तत्र श्रपितस्य हविष्ट्वकल्पनावश्यंभावेन तद्बलाद्यागस्यापि सिद्धेरुक्तदोषाभावात् । एवंच पूर्वत्र दृष्टार्थत्वाय संनिपातित्ववदिह दृष्टद्वारा सूर्यसंबन्धनिर्वाहाय हविराधारतया कपालविकारत्वमेव वक्तव्यमित्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । **अन्यथेति ।** इह हि प्रत्यक्षयज्यश्रवणाद्देवतासंबन्धबलादेव यागः कल्पनीयः, संबन्धसामान्यतद्धितपक्षे च यागकल्पकाभावाद्याग एव न स्यात् । नच प्रागुक्तरीत्या दृष्टद्वारासंबन्धनिर्वाहार्थं तत्र श्रपितस्य हविष्ट्वकल्पनाद्यागसिद्धिः । श्रपितस्य विशेषरूपेणालाभेन दृष्टद्वारा तदनिर्वाहात् । नच चोदकतः पुरोडाशप्राप्त्या स एव श्रपितविशेष इति वाच्यम् । यागत्वासिद्धौ चोदकाप्राप्तेरिति भावः । **नन्वस्तु** वाक्यशेषादादित्यः प्रायणीयः पयसि चरुरित्यादौ तत्र चरुशब्दस्यौदनार्थत्वं, सौर्ये चरुमित्यादौ वाक्यशेषाभावात्कथमोदनवचनत्वमत आह—**ततश्चेति । सर्वत्रेति ।** वाक्यशेषस्थले तद-

१ भावात्. २ निमित्तादित्यत्र.

नरुष्मपक्वौदने चरुशब्दमुपचरन्ति । तेषां च शब्दैकगम्यधर्माधर्मव्यवहारिणां शब्दार्थाविप्लवे तात्पर्यातिशयात्पृथग्जनेभ्यः प्रत्ययिततरत्वात्स एव शब्दार्थः । पाकविशेषनिमित्तश्चौदने चरुशब्दः । नच स्थालीमन्तरेण स पाको निर्वर्तत इति कृत्वा स्थाल्यादरः नतु तावता स्थालीवचनत्वं, तस्मादोदनेन हविर्विक्रियते ॥

सौर्यचरोः स्थाल्यामेव पाकाधिकरणम् ॥ ११ ॥

स कपाले प्रकृत्या स्यादन्यस्य चाश्रुतित्वात् ॥ ४५ ॥ [एकस्मिन्वा विप्रतिषेधात् ॥ ४६ ॥ न वार्थान्तरसंयोगादपूपे पाकसंयुक्तं धारणार्थं चरौ भवति तत्रार्थात्पात्रलाभः स्यादनियमोऽविशेषात् ॥ ४७ ॥ चरौ वा लिङ्गदर्शनात् ॥ ४८ ॥

चरुः कपाले पक्तव्यः क्वापि वा उचितेऽथवा ॥ कपाले चोदकप्राप्तेरनपूपत्वतः क्वचित् ॥ २१ ॥
स्थाल्यां चरुत्वयोग्यत्वात्कटाहे योग्यता नहि ॥ चिन्ताद्वयफलं त्वत्र पेषणादिनिवर्तनम् ॥ २२ ॥
पेषणं यवनं वापस्तापश्चापोहतिः प्रथा ॥ मार्जनाध्यूहनज्वालास्तथा व्युद्धृत्य सादनम् ॥ २३ ॥
एतानि मन्दप्रज्ञस्य कर्तव्यानीति विभ्रमः ॥ अपूपस्यैव योग्यानीत्येतत्सूत्रैर्निरूपितम् ॥ २४ ॥

स एष चरुः किं कपाले पक्तव्य उत यत्र क्वचिदुत स्थाल्यामिति संशयः । चोदकप्राप्तेः कपाले स्यात् । नन्वष्टत्वपरिच्छिन्नं कपालं चोदकेन प्राप्नोति । नच चरुरष्टसु कपालेषु शक्यः पक्तुम् । सत्यमष्टत्वं प्राप्यते, तत्त्वसंभवान्निवर्तते नतु तन्निवृत्त्या कपालमपि निवर्तितुमर्हति । तस्मात्कपाले स्यात् । नैवम् । अप्राकृतकार्यत्वात् । प्रकृतौ हि कपालगतोष्मणा हविःपाको निर्वर्तते, चरुस्तूदकगतोष्मणा पक्तव्यः, तत्र कपालमुदकधारणार्थमुपादीयमानमप्राकृतकार्यं स्यादिति न चोदकानुग्रहः । तस्माद्यत्र क्वचित्पक्तव्य इति प्राप्ते ब्रूमः—स्थाल्यामेव स्यात्तस्यां हि चरुत्वनिमित्तः पाको निर्वर्तते नान्यत्र तस्मात्स्थाल्यां स्यात् । यद्योदनवचनेऽपि चरुशब्दे स्थाल्यामेव पाकस्ततः पूर्वाधिकरणे स्थालीकपालविकार इति पक्षस्यौदनेन हविर्विक्रियत इति पक्षस्य च कोऽनुष्ठाने विशेषः । उभयथापि स्थाल्यां पक्वस्य हविष्ट्वादित्याशङ्क्य—

न्यत्र चेत्यर्थः । याज्ञिकप्रयोगस्य लाक्षणिकत्वमुक्तं निरस्यति—**तेषां चेति** । ततश्च लौकिकप्रयोगस्यैव लाक्षणिकत्वमिति वैपरीत्यमेव युक्तमित्यर्थः । नागृहीतविशेषणान्यायासिद्धिमाह—**पाकेति** । एवंच पिठरादौ श्रपिते ओदनव्यवहाराभावस्य पाकविशेषाभावेनान्यथासिद्धत्वान्न तदनुसारेण स्थाल्या विशेषणत्वं वक्तव्यमिति नागृहीतविशेषणान्यायस्य न प्रवृत्तिरिति न स्थालीवचनत्वमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—देवतासंबन्धावगतयागसंबन्धाच्चरुर्हविर्विकार इति ॥

स कपाले प्रकृत्या० ॥ ४५ ॥ पुरोडाशकार्ये चरोरिव कपालकार्येऽन्यस्याविधानान्न तन्निवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । नु प्रकृतौ संख्याकपालयोरेकपदोपादानेनान्यतरस्य पदार्थैकदेशत्वेनाशास्त्रार्थत्वादष्टत्वसंख्यायाश्चरावनुग्रहासंभवात्तद्बाधे कपालबाधोऽपि न्याय्यस्तस्माद्यत्र क्वचिदेव पक्तव्य इति शङ्कते—**नन्विति** । **सत्यमिति** । समासान्तवर्तिकपालपदमादाय पदार्थत्वात्कपालमात्रस्य शास्त्रार्थत्वमुपपन्नमिति भावः । **तत्रेति** । उदकगतोष्मणा चरोः पाके च कपालमुदकधारणार्थमेव स्यादित्यप्राकृतकार्यत्वान्न कार्यमुखेन प्रवर्तमानचोदकानुग्रह इत्यर्थः । **तस्यामिति** । पिठरादौ पक्वे याज्ञिकानां चरुव्यवहाराभावान्न यत्र क्वचन पाकः स्थाल्यां पक्व एव तद्व्यवहाराच्चरुविधिबलादेव स्थाली प्राप्यत इति कपालबाधश्चेत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—स पाकः प्रकृतिप्राप्त्या कपाल एव स्यादिति भाष्यकारेण 'तस्मिन्पेषण'मित्यादिसूत्राणि पूर्वाधिकरणप्रयोजनपरत्वेन व्याख्याय पुनरधिकरणान्तरत्वेन व्याख्यातानि । तत्र प्रयोजनपरत्वेन व्याख्यानस्य तात्पर्यं दर्शयिष्यन् शङ्कामवतारयति—**यदीति** । अनुष्ठाने विशेषाभावशङ्काया ओदनशब्दस्य चर्वर्थकत्वेन स्थाल्यामेव पाक इत्येतदधिकरणानन्तरमुन्मेषादेतदधिकरणानन्तरं पूर्वाधिकरणप्रयोजनकथनं संगच्छत इति ध्येयम् ॥

सौर्यचरौ पेषणाभावाधिकरणम् ॥ १२ ॥

[तस्मिन्पेषणमनर्थलोपात्स्यात् ॥ ४९ ॥ अकर्म वा अपूपहेतुत्वात् ॥ ५० ॥ पिण्डार्थत्वाच्च संयवनम् ॥ ५१ ॥ संवपनं च तादर्थ्यात् ॥ ५२ ॥ संतापनमधःश्रपणार्थत्वात् ॥ ५३ ॥ उपधानं च तादर्थ्यात् ॥ ५४ ॥ पृथुश्लक्ष्णौ चापूपार्थत्वात् ॥ ५५ ॥ अध्यूहनं चोपरिपाकार्थत्वात् ॥ ५६ ॥ तथावज्वलनम् ॥ ५७ ॥ व्युद्धृत्यासादनं च प्रकृतावश्रुतत्वात् ॥ ५८ ॥]

इत्यादिभिः सूत्रैः प्रयोजनमुच्यते । स्थाल्या हि कपाले निर्वर्तितेऽपि चोदकप्राप्तः पुरोडाश एव स्थाल्यां श्रपितो हविः स्यात् । ततश्च पेषणसंयवनोपधानादीनि कर्तव्यानि स्युः । सिद्धान्ते चौ तेषामर्थलोपादकरणम् । एवं प्रयोजनसूत्राणि व्याख्याय पुनरधिकरणान्तरत्वेन व्याख्यातवान् यो नाम चरावपि संभवादवघातवत्पेषणादीनि कर्तव्यानीति मन्यते तस्य बुद्धिर्मन्दविषन्यायेन व्या र्त्यते प्रयोजनप्रयुक्तत्वात्तेषां चरौ च तदभावादकरणं पेषणसंयवनोपधानादीनाम् । उपधानं तु या ज्ञिकाः कपालोपधानकाले तेनैव मन्त्रेण स्थाल्यां कुर्वते । नच स्थाली कपालकार्ये वर्तते उदकधार र्थत्वात् । अत उपधानस्य व्यावृत्त्या आसादनमप्यप्राकृतत्वान्न चोदकेन प्राप्यते ॥ इति श्रीशास्त्रदी पिकायां दशमस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

स्थालीहविर्विकार इति पक्षे स्थाल्याः प्रदेयत्वेनानुष्ठानविशेषस्य स्पष्टत्वात्तदितरपक्षद्वयेऽनुष्ठानाविशेषः शङ्कितः। यद्यपि पक्ष येऽपि स्थाल्यां पक्वस्य हविष्ट्वं तथापि स्थालीकपालविकार इति पक्षे चोदकप्राप्तपुरोडाशस्य निवर्तकाभावात्स एव हविरिति पेष दीनि कर्तव्यानि, ओदनेन हविर्विकार इति पक्षे तु पुरोडाशस्य चरुणा निवर्तितत्वात्पेषणादीनामकरणमित्येवंरूपोऽनुष्ठानविशे सूत्रेष्वेव स्फुट इत्याह—**तस्मिन्निति**। '**तस्मिन्पेषणमनर्थलोपात्स्यात् ॥ ४९ ॥ अकर्म वा अपूपहेतुत्वात् ॥ ५० ॥ पिण्डार्थत्वाच्च संयवनम् ॥ ५१ ॥ संवपनं च तादर्थ्यात् ॥ ५२ ॥ संतापनमधःश्रपणार्थत्वात् ॥ ५३ ॥ उपधानं च तादर्थ्यात् ॥ ५४ ॥ पृथुश्लक्ष्णौ चापूपार्थत्वात् ॥ ५५ ॥ अध्यूहनं चोपरिपाकार्थत्वात् ॥ ५६ ॥ तथावज्वलनम् ॥ ५७ ॥ व्युद्धृत्यासादनं च प्रकृतावश्रुतत्वात् ॥ ५८ ॥**' इत्येतैः सूत्रैरित्यर्थः । स्थाल्या कपालानि विक्रियन्ते इति पक्षे पुरोडाशस्यैव हविष्ट्वात्तत्र पेषणं तण्डुलानामर्थलोपाभावा त्कर्तव्यमित्यनुष्ठाने विशेषः प्रथमसूत्रे प्रतिपादितः । ओदनेन हविर्विकार इति सिद्धान्ते तु द्वितीयादिषु सूत्रेषु अक्रिया पेषणस्य तस्यापूपार्थत्वात् । तथा प्रणीताभिः संयौतीति संयवनं प्रणीताभिः संयोजनं न कर्तव्यं पिण्डोत्पत्त्यर्थत्वात् । पिण्डाश्चापूप एवोपयुज्यन्ते नत्वोदने । एवं पवित्रवत्यां पात्र्यां पिष्टानि संवपतीति पात्र्यां यत्संवपनं तदपि न कर्तव्यं संवपनस्य संयवनार्थत्वात् तस्यैवाभावात् । तथा 'भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्व'मित्यनेन मन्त्रेण कपालानामङ्गारैः संताप नमपि न कर्तव्यं, तस्याधःश्रपणार्थत्वेन पुरोडाश एव तदुपयोगात् । ओदनेऽधःश्रपणाभावात् उपधानमङ्गारस्य 'उपरि वमासी'दित्यादिमन्त्रैः कपालस्थापनं न कर्तव्यं तस्याधःपाकार्थत्वात् । प्रथनं सर्वेषु कपालेषु अभिव्याप्य स्थापनरूपं श्लक्ष्णी करणं त्वचं गृह्णीष्वेति अद्भिः श्लक्ष्णीकरणरूपं न कर्तव्यं उभयोरप्यपूपार्थत्वात् अध्यूहनं पुरोडाशस्योपर्यङ्गाराणां स्थापनरू पमुपरिपाकार्थत्वात् । व्युद्धृत्यासादनं कपालेषु श्रपितस्य पुरोडाशस्य तेभ्य उद्धृत्य बर्हिषि यदासादनं तन्न कर्तव्यं प्रकृता वश्रुतत्वात् । यद्यपि व्युद्धरणं न कर्तव्यमासादनं च न कर्तव्यमिति सूत्रे प्रतीयते तथाप्यश्रुतत्वादिति हेतुपर्यालोचनया व्युद्धरणमेव न कर्तव्यं तस्यार्थिकत्वेन प्रकृतौ श्रुतत्वाभावात् । आसादनं त्वन्तर्वेद्यामासादयतीति श्रुतत्वात्कर्तव्यमेवेति ध्येयम् । एवमुक्तप्रकारेण सूत्रैरेवानुष्ठानविशेषः प्रतिपादित इत्यर्थः । प्रयोजनपरतया व्याख्यानस्य तात्पर्यमुक्त्वाऽधिकर णान्तरत्वेन व्याख्यानस्याप्याह—**एवम्...अधिकरणान्तरत्वेनेति** । आद्यसूत्रद्वयमेकमधिकरणम् । इतराण्येकैकमेक सूत्रमधिकरणमिति द्रष्टव्यम् । **ननु** प्रयोजनाभावादेव पेषणादिनिवृत्तेः सिद्धतया पूर्वपक्षस्य मन्दत्वादिदमधिकरणान्तरमयु क्तमित्यत आह—**यो नामेति । मन्देति** । यथा मन्दमपि विषं परिहरणीयं नतूपेक्षणीयं एवं मन्दोऽपि पूर्वपक्षो निर सनीय इत्यर्थः । कथं तर्हि याज्ञिकानामुपधानानुष्ठानमत आह—**उपधानमिति** । याज्ञिकानुष्ठानममूलकमित्यर्थः । **नचेति** । पाकहेतूष्णाधारत्वाभावादित्यर्थः । अप्राकृतत्वात् प्रकृतावश्रुतत्वादित्यर्थः । अत्रासादनशब्देनासादनार्थं व्युद्ध रणमेव विवक्षितं आसादनस्य प्रकृतौ श्रुतत्वेनावश्यानुष्ठेयत्वात् । उपधानस्य व्यावृत्त्या इति तृतीया प्रकृत्यादित्वात्कथंचि दुपपादनीया व्युद्धृत्यासादननिवृत्तेरुपधानव्यावृत्तिनिबन्धनकत्वाभावात् प्रकृतावश्रवणनिबन्धनत्वात् तथा प्रकृतावश्रुतत्वमपि न सम्यग्घेतुः व्युद्धृत्यासादनायावृत्तेः प्रयोजनाभावहेतुकत्वात् । अन्यथासति प्रयोजने प्रकृताविवार्थादप्यनुष्ठानप्रसङ्गादिति ध्येयम् ॥ इति **श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥**

दशमाध्याये द्वितीयः पादः।

कृष्णले चरौ पाकानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥

कृष्णलेष्वर्थलोपादपाकः स्यात् ॥१॥ [स्याद्वा प्रत्यक्षशिष्टत्वात्प्रदानवत् ॥ २ ॥]

नास्त्यस्ति वा कृष्णलेषु पाकः श्रौतोऽप्यसंभवी ॥ अदृष्टार्थतया स स्यादौष्ण्ये तु सुतरां भवेत् ॥ १ ॥

'प्राजापत्यं घृते चरुं निर्वपेच्छतकृष्णलमायुष्काम' इत्यत्र संशयः किं कृष्णलेषु पाकः कर्तव्यः नेति। लुप्तार्थत्वादकर्तव्यः। ननु 'घृते श्रपयती'ति वचनात्कर्तव्यः। न। अशक्यत्वात्। रूपरसादीनां पूर्वेषां तिरोभावोऽपूर्वाणां च प्रादुर्भावः पाकः। असौ न कृष्णलेषु संभवति तस्मान्न कर्तव्य इति प्राप्ते ब्रूमः। यद्यपि मुख्यः पाको न संभवति तथापि लक्षणया तावन्मात्रं वचनेन विधीयते, अतस्तावन्मात्रं कर्तव्यं अन्यथा वचनानर्थक्यं स्यात्। यदि त्वयमेव मुख्यः पाको यदनुष्णस्पर्शवद्द्रव्यस्योष्णीकरणं तदा सुतरां वचनबलादसत्यपि प्राकृते कार्ये कर्तव्यः॥

कृष्णलेष्वर्थलोपादपाकः स्यात् ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे द्वारलोपनिबन्धनबाधो व्युत्पादितः। अस्मिन्पादे तदपवादः प्राधान्येन प्रतिपाद्यते इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः। **लुप्तेति**। प्रकृतौ पुरोडाशलक्षणहविर्निष्पत्त्यर्थः पाकः, इह च पाकंविनापि कृष्णलरूपहविषः सिद्धत्वेन प्रयोजनलोपान्न पाकः कर्तव्य इत्यर्थः। प्राकृतप्रयोजनाभावेऽपि वचनबलाददृष्टरूपाप्राकृतकार्यार्थं कर्तव्य इति शङ्कते—**नन्विति**। विक्लित्तेः पाकशब्दार्थतया तस्याः कृष्णलेषु संपादयितुमशक्यत्वात्। नच वचनबलादपि कर्तुं शक्य इति परिहरति—**अशक्यत्वादिति**। एवंचाशक्यार्थविध्यसंभवादन्यपरं वचनम्। अतएव भवनाथः व्यत्ययेन द्वितीयार्थे सप्तमीमाश्रित्य घृतं श्रपयतीति विधिपरं वचनमित्युक्तवानिति ध्येयम्। **ननु** न विक्लित्तिः पाकशब्दार्थः किंतु तद्धेतुभूतमग्निसंयोजनमेव। अन्यथा धातूपात्तस्य विक्लित्तिलक्षणव्यापारस्य तण्डुलनिष्ठत्वेन देवदत्तः पचतीति देवदत्तस्य कर्तृत्वं न स्यात् तेजःसंयोजनस्य च न कृष्णलेष्वशक्यत्वमित्यत आह—**रूपेति**। अग्निसंयोजनमात्रस्य पाकत्वे आकाशादेरपि पाकप्रसङ्गाद्विक्लित्तिहेतुभूतोऽग्निसंयोग इति वक्तव्यम्। तथाचावश्यवक्तव्यत्वान्नागृहीतविशेषणान्यायेन रूपपरावृत्तिलक्षणविक्लित्तिरेव पच्यर्थः। नचैवं देवदत्तस्य कर्तृत्वानुपपत्तिः। नहि धातूपात्तव्यापारवत्त्वेन कर्तृत्वम्। तथासति देवदत्ताय रोचन्ते मोदका इत्यत्र मोदकानां कर्तृत्वं न स्यात्। रुचधातोरिच्छार्थकत्वेन मोदकानां तद्वत्त्वाभावात् किंतु धातूपात्तव्यापारंप्रति प्रयोजकीभूतो यः प्रत्ययोक्तो व्यापारस्तद्वत्त्वेन कर्तृत्वम्। तथाच विक्लित्तेस्तण्डुलनिष्ठत्वेऽपि तदनुकूलव्यापारस्य देवदत्तसमवायाद्युक्तं देवदत्तस्य कर्तृत्वमिति भावः। **मुख्य इति**। विक्लित्तिलक्षणरूपपरावृत्तिरित्यर्थः। **तावन्मात्रमिति**। वक्ष्यमाणमुष्णीकरणमित्यर्थः। **ननु** लक्षणया तावन्मात्रविधानेऽपि प्रकृतितः प्राप्तः पाकः प्रयोजनाभावान्निवर्तमानो वचनेन प्रतिप्रसूयत इति सिद्धान्तो न साधितः स्यात् तावन्मात्रस्य पाकत्वाभावेन तस्य प्रकृतावचोदितत्वादित्यस्वरसादाह—**यदि त्विति**। न विक्लित्तिः पाकशब्दार्थः किंतु अनुष्णस्पर्शवद्द्रव्यस्योष्णीकरणम्। किमत्र प्रमाणमिति चेत् विक्लित्त्यसंभवेऽपि कृष्णलेषु पाकप्रतिपादनं कृष्णलं श्रपयतीतिवचनमेव। लक्षणायां व्यत्यये वा मानाभावात्। विक्लित्तिस्तु फलम्। एवंच 'पचेर्हि विक्लित्तिः प्रधानार्थः' इति महाभाष्यमपि फलाभिप्रायम्। यद्वा भवत्वेतद्भाष्यानुसाराद्विक्लित्तिरेव पच्यर्थः तथापि न रूपरसाद्यन्यथाभावो विक्लित्तिः किंतूष्णीकरणमेव विक्लित्तिः कृष्णलेषु पाकवचनादेवेत्यर्थः। **प्राकृत इति**। प्रयोजन इति शेषः॥

---

१ दकर्तव्य इति. २ ततः सुतरां.

कृष्णल उपस्तरणाभिघारणयोर्बाधाधिकरणम् ॥ २ ॥

उपस्तरणाभिघारणयोरमृतार्थत्वादकर्म स्यात् ॥ ३ ॥ [क्रियेत वार्थवादत्वात्तयोः संसर्गहेतुत्वात् ॥ ४ ॥ अकर्म वा चतुर्भिराप्तिवचनात्सह पूर्णं पुनश्चतुरवत्तम् ॥ ५ ॥ क्रिया वा मुख्यावदानपरिमाणात्सामान्यात्तद्गुणत्वम् ॥ ६ ॥ तेषां चैकावदानत्वात् ॥ ७ ॥ आप्तिः संख्यासमानत्वात् ॥ ८ ॥ सतोस्त्वाप्तिवचनं व्यर्थम् ॥ ९ ॥ विकल्पस्त्वेकावदानत्वात् ॥ १० ॥ सर्वविकारे त्वभ्यासानर्थक्यं हविषो हीतरस्य स्यात् अपि वा स्विष्टकृतः स्यात् इतरस्यान्याय्यत्वात् ॥ ११ ॥ अकर्म वा संसर्गार्थनिवृत्तित्वात् तस्मादाप्तिसमर्थत्वम् ॥ १२ ॥]

उपस्तराभिघारौ स्तस्तेषु नो वा द्वयं भवेत् ॥ अदृष्टार्थमसंसक्तिर्दृष्टार्थो नेति लुप्यते ॥ २ ॥

कृष्णलचरावेव संशयः किमुपस्तरणाभिघारणे कर्तव्ये नेति । चोदकप्राप्तेः कर्तव्ये । **ननु** 'उपस्तृणात्यभिघारयति अमृताहुतिमेवैनां करोती'ति वचनात्स्वादिमाध्येत । नच कृष्णलेषु स्वादिमा संभवति अतो लुप्तार्थत्वादकर्तव्य इति चेत् । न । अर्थवादत्वादमृताहुतिवचनस्य । एवं तर्हि तत्र चतुरवत्तसंपत्त्यर्थमुपस्तरणाभिघारणम् । ननु 'चत्वारि चत्वारि कृष्णलान्यवद्यति चतुरवत्तस्याप्त्यै' इति कृष्णलचतुष्टेनैव चतुरवत्तावाप्तिवचनादकर्तव्यम् । नैवम् । नहि कृष्णलचतुष्टेनावदानचतुष्टमाप्तुं शक्यं विषयभेदात् । आप्तिवचनं त्वर्थवादमात्रम् । यदि कृष्णलचतुष्टेनैव चतुरवत्तमाप्येत तदा सकृदवत्तैरेव तदवाप्तेर्न द्व्यवदानमपि स्यात् । तत्र चत्वारि चत्वारीति वीप्सा नावकल्प्येत । अथ वीप्सार्थो विधीयते ततः प्राप्तावदानानुवादेन चतुःसंख्याया वीप्सायाश्च विधानाद्वाक्यं भिद्येत । ननु 'द्विर्हविषोऽवद्यती'त्यस्य प्रकृतितः प्राप्तेर्द्व्यवदानं स्यात् । न । चतुरवत्तसंपत्त्यर्थं हि प्रकृतौ द्व्यवदानमुपस्तरणाभिघारणवत् तच्चेदन्यतः संपन्नं ततो द्व्यवदानमप्युपस्तरणाभिघारणवदेव निर्वर्तितुमर्हति[1] । तस्मादर्थवादमात्रमाप्तिवचनमिति कर्तव्यमुपस्तरणाभिघारणमिति प्राप्त उच्यते—**सूक्ष्माणां** पुरोडाशावयवानां स्रुच्यसंसक्तानामाहवनीयपातः कथं स्यादित्येवमुपस्तरणाभिघारणं दृष्टार्थम् । नच कृष्णलानां संसक्तिः संभवति यत्परिहारायोपस्तरणादि भवेत् । **ननु** चतुरवत्तसंपत्तिरपि दृष्टैव

उपस्तरणाभिघारणयोः० ॥ ३ ॥ लुप्तार्थं श्रपणमपि यदा कर्तव्यं तदा किं वक्तव्यमलुप्तार्थयोरुपस्तरणाभिघारणयोरित्युत्थानात्संगतिः । अस्त्यत्राप्यर्थलोप इति शङ्कते—**नन्विति** । 'अमृताहुतिमेवैनां करोती'त्यमृतत्वारोपः सादृश्यनिबन्धनस्तच्च सादृश्यं स्वादुत्वपर्यवसितमित्याशयेनाह—**स्वादिमेति** । किमर्थं तर्ह्युपस्तरणादिकं तत्राह—**तत्र चतुरवत्तेति** । चतुरवत्तासंपादनमपि प्रकृतेऽन्यथासिद्धमपि शङ्कते—**नन्विति** । **नहीति** । अनदेयकृष्णलगतचतुष्ट्वसंख्यायावदानक्रियागतचतुष्ट्वसंख्यानिर्वृत्तिर्न संभवति विषयभेदादित्यर्थः । **आप्तीति** । 'चतुरवत्तस्याप्त्या' इति वचनमित्यर्थः । **वीप्सेति** । नच प्रधानार्थतया सकृदवदानेऽपि स्विष्टकृदर्थावदानाभिप्रायेण वीप्सानुवादसंभवः 'प्रकरणात्प्रधानस्ये'ति न्यायेन प्रधानार्थावदानाभिप्रायकत्वस्यैव युक्तत्वात् । एवं 'चतुर्थे चतुर्थेहन्यहीनस्य गृह्यत' इतिवत्प्रयोगभेदाभिप्रायेण वीप्सोपपादनमपि न स्वरसमिति भावः । अस्तु तर्हि वीप्साविधिरिति शङ्कते—**अथेति** । **द्व्यवदानं स्यादिति** । तथाच न वीप्सानुपपत्तिरिति भावः । **तच्चेदिति** । चतुरवत्ततासंपादनमित्यर्थः । **तस्मादिति** । आप्तिवचनस्यार्थवादत्वाच्चतुरवत्ततासंपादनार्थमुपस्तरणाभिघारणं कर्तव्यमित्यर्थः । **सूक्ष्माणामिति** । उपस्तरणं स्रुचि स्निग्धतासंपादनार्थं सदसंश्लेषणार्थमभिघारणमपि पुरोडाशावयवानामेकतापादकं सदसंश्लेषार्थमिति विवेकः । असंश्लेषस्य च कृत्स्नस्याग्निपातः प्रयोजनमित्येव दृष्टार्थम् । **अनङ्गत्वादिति** । तथाच तद्द्वारोपस्तरणाभिघारणयोर्दृष्टार्थत्वानिर्वाहाददृष्टार्थता स्यादित्यर्थः । **ननु** 'चतुरवत्तं जुहोती'त्यस्य चतुरवदानविशिष्टहोमविधानार्थत्वात्तेन विधिना विधीयमानचतुरवदानसंपत्तेः कथं

१ निवर्तितुम् ।

प्रयोजनम् । अनङ्गत्वात् । चतुरवत्तं जुहोतीत्यत्रावत्तं जुहोतीत्येतावद्विधीयते चतुःशब्दस्तूपस्तरणाभिघारणव्यवदानवचनप्राप्तचतुःसंख्यानुवादमात्रं न विधानार्थम् । अवत्तहोमविधिपरत्वाद्वाक्यस्य । तस्मादकर्तव्यमुपस्तरणाभिघारणम् ॥

कृष्णलचरौ भक्षसद्भावाधिकरणम् ॥ ३ ॥

भक्षाणां तु प्रीत्यर्थत्वादकर्म स्यात् ॥ १३ ॥ [स्याद्वा निर्धानदर्शनात् ॥ १४ ॥ वचनं वाज्यभक्षस्य प्रकृतौ स्यादभागित्वात् ॥ १५ ॥ वचनं वा हिरण्यस्य प्रदानवदाज्यस्य गुणभूतत्वात् ॥ १६ ॥]

भक्षो नास्त्यस्ति वा तेषु नास्ति प्रीतेरभावतः ॥ चुश्चुषाकारनिर्धानवचनात्स्यात्प्रदानवत् ॥ ३ ॥

कृत्वाचिन्तेयम् । यदा प्रकृतौ भक्षाः पुरुषप्रीत्यर्थास्तदा कृष्णलानामस्ति भक्षो नेति । तत्र कृष्णलैर्भक्ष्यमाणैर्न प्रीतिर्भवति तेन प्राकृतास्तावद्भक्षा लुप्तार्थत्वादकर्तव्याः । यत्तु वचनं चुश्चुषाकारं[1] भक्षयतीति तदाज्यस्य भक्षणं विधत्ते तस्यादनीयत्वात् । चुश्चुषाकारस्यानुवादसंभवान्न कृष्णलानाम् । तस्मान्न तेषां भक्षणमिति प्राप्ते ब्रूमः—पूर्ववाक्ये कृष्णलानां प्राधान्यादाज्यस्य च तदङ्गत्वात्तेषामेव भक्षणवाक्येऽन्वयः । तेषां चानदनीयानामपि प्रदानवद्भक्षणमपि वचनाद्भविष्यतीति । तेषामेव चुश्चुषाकरणविशिष्टं भक्षणं विधीयते ॥

कृष्णलचरौ सपरिहारविधानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

एकधोपहारे सहत्वं ब्रह्मभक्षाणां प्रकृतौ विहितत्वात्[2] ॥ १७ ॥

सकृत्त्वसहत्वयोरेकमेकधेत्यन्त्यमेव वा ॥ एकं नियामकाभावादबाधादन्त्यमेव हि ॥ ४ ॥

तत्रैव श्रूयते 'एकधा ब्रह्मण उपहरती'ति । किमत्र सकृत्त्वं सहत्वं वा विधीयते उत सहत्वमिति । कश्चात्र विशेषः । यदि सकृत्त्वं विधीयते ततश्चोदकप्राप्तानामिडाप्राशित्रचतुर्धाकरणशंयुवा-

---

मनङ्गत्वमित्यत आह—**चतुरवत्तमिति** । वाक्यस्य होममात्रविधायकत्वेनोपस्तरणाभिघारणादिवाक्यपर्यालोचनाबललब्धसंख्यानुवादकतयोपपन्नस्य चतुःशब्दस्य न विधायकमित्यनङ्गत्वमेव चतुरवदानस्येत्यर्थः । तस्माद्धविषो द्विरवदायोपस्तरणाभिघारणाभ्यां स्रुच्यसंसर्गं संपाद्य होतव्यमित्येतावांच्छास्त्रार्थः । कृष्णलेषु चासंसर्गस्य स्वतःसिद्धत्वादुपस्तरणाभिघारणं न कर्तव्यमित्युपसंहरति—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु—उपस्तरणाभिघारणयोः स्वादिमार्थत्वादनुष्ठानं स्यादिति ॥

भक्षाणां तु प्रीत्यर्थत्वात्० ॥ १३ ॥ यथोपस्तरणाभिघारणायोर्द्वारलोपादननुष्ठानं तथा भक्षाणामपि तृप्तिरूपद्वारलोपादननुष्ठानमित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** भक्षणस्य द्रव्यप्रतिपत्त्यर्थतया तृप्त्यर्थत्वाभावादियं चिन्तैवानुपपन्नेत्यत आह—**कृत्वेति** । ननु प्रायणवद्वचनबलात्कर्तव्यत्वमत आह—**यत्त्विति** । यद्वा **ननु** वचनबलादप्राकृतं द्रव्यप्रतिपत्त्यर्थं भक्षणमस्त्वित्यत आह—**यत्त्विति** । इक्ष्वादिभक्षणे यः शब्दो रसानुभवकालीन उत्पद्यते स चुश्चुषेत्युच्यते । तं कृत्वा भक्षयतीति श्रुत्यर्थः । **तदाज्यस्येति** । तद्भक्षणमाज्यस्यैव विधीयते । आज्यस्य द्रवद्रव्यतया तद्भक्षणे चुश्चुषाकरणस्य नित्यप्राप्ततया चुश्चुषाकारमित्यनुवादसंभवेन भक्षणमात्रविधौ लाघवात् नतु कृष्णलानां भक्षणं विधीयते । तद्भक्षणे नियमेन चुश्चुषाशब्दस्याप्राप्त्या तस्यापि विधेयत्वेन गौरवप्रसङ्गादित्यर्थः । **पूर्वेति** । 'प्राजापत्यं घृते चरुं निर्वपेच्छतकृष्णल'मित्यत्रेत्यर्थः । **नन्वदनीयानां** कृष्णलानां भक्षणं संभवति रसवत्पार्थिवद्रव्यविषयस्य तृप्तिफलकव्यापारस्यैव भक्षयत्यर्थत्वादित्यत आह—**अनदनीयानामिति** । हनुचलनभेद एव भक्षयत्यर्थः । नतु प्रागुक्ततृप्तिफलको व्यापारः । कृष्णलेषु भक्षणप्रतिपादकवचनविरोधात्तस्य घृतविषयकत्वानुपपत्तेरुक्तत्वादित्यर्थः । एवंच विशिष्टविधिगौरवमपि प्रामाणिकत्वादङ्गीकार्यमित्याशयेनाह—**तेषामिति** । इदं चाभ्युपेत्योक्तं वस्तुतस्तु कृष्णलानामपि भक्षणमात्रमेव विधीयते आधारभूताज्यसंसर्गबलेन चुश्चुषाकरणस्य तेष्वपि नित्यप्राप्ततया अनुवादसंभवादिति ध्येयम् ॥

एकधोपहारे० ॥ १७ ॥ **तत्रैवेति** । कृष्णलचरावेवेत्यर्थः । उपहरति उप समीपे हरति ददातीति यावत् । **किमत्रेति** । किमत्र सकृत्त्वं सहत्वं वा विधीयते इत्यनियम उत सहत्वमेवेति संशय इत्यर्थः । **ननू**भयथाप्येकस्मिन्काले उपहरणमनुष्ठेयमिति सकृत्त्वसहत्वयोः को विशेष इति पृच्छति—**कश्चात्रेति** । **शंयुवाकेति** । तच्छंयोरिति मन्त्रका-

---

१ चुचूषाकारं, चुचूर्षाकारं. २ विहतत्वात्.

क्काकालभक्षाणां कालभेदेन चतुर्हरणे प्राप्ते सकृद्धरति नाधिकमिति विधानादेक एवास्य भक्ष उपहर्तव्यः, भक्षान्तराणि निवर्तेरन् । सहत्वविधौ पुनरनिवर्तिता भक्षाः कालभेदेनोपहर्तव्याः प्राप्ताः सन्त एकस्मिन्काले उपह्रियन्ते। तत्र सकृत्त्वे सहत्वे चैकधाशब्दस्य लोके प्रयोगादनियमः। अत एवायं साधारणः अतएव चोदकप्राप्तभक्षान्तराबाधाय सहत्वमेव विधीयते, प्राशित्रमिडामिति द्वितीयया क्रियांप्रति भक्षस्य प्राधान्यावगमाद्दृष्टार्थत्वाच्च तत्प्रतिपत्त्यर्थाः प्राकृता भक्षाः कृष्णलेष्वपि चोदकेन प्राप्नुवन्तीति तेषां सहत्वविधानमुपयुज्यते ॥

कृष्णलचरौ ब्रह्मणे सर्वभक्षभागार्पणाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सर्वत्वं च तेषामधिकारात्स्यात् ॥१८॥ [पुरुषापनयो वा तेषामवाच्यत्वात् ॥१९॥]

सर्वं ब्रह्मण इत्यत्र ब्रह्मभागस्य सर्वता ॥ अन्यभागस्यापि बाधो भागान्तरमबाधितुम् ॥ ५ ॥

सर्वत्वमन्यभागीयं ब्रह्मणोऽत्र विधीयते ॥ स्वभागीयं चोदकाप्तं बाध्यतामन्यभक्षणम् ॥ ६ ॥

तत्रैव सर्वं ब्रह्मणे परिहरतीति श्रुतं, तत्र संशयः किं ब्रह्मभागस्य सर्वस्य परिहारो विधीयते यद्ब्रह्मणे सर्वं तत्परिहरतीति, यद्ब्रह्मणे परिहरति तत्सर्वमिति वा, उत परिहरणीयस्य सर्वस्य ब्रह्मसंबन्धो विधीयते यत्परिहरति तत्सर्वं ब्रह्मणे नाध्वर्य्वादिभ्य इति पुरुषान्तरेभ्यो भक्षोऽपनीयते इति। तत्र चोदकप्राप्तपुरुषान्तरसंबन्धो माबाधीति ब्रह्मभागस्य परिहर्तव्यस्य सर्वता सर्वस्य ब्रह्मसंबन्धिनो वा परिहारो विधीयत इति मन्यते। वचनं त्वेवमनर्थकं स्यात्, प्रकृतित एव हि कृत्स्नस्य ब्रह्मभागस्य भक्षणाय परिहरणं प्राप्तमेव। कृत्स्नो हि भागस्तेन भक्षयितव्यः। अन्यथा ह्यभक्षितस्यांशस्य संस्कारहानिः स्यात्तस्मात्प्राप्तत्वाद्ब्रह्मभागस्य कृत्स्नता न विधातव्या, तेन यत्प्रकृतौ नानापुरुषेभ्यो भक्षार्थं हरेति तत्सर्वं ब्रह्मणे परिहरति नान्येभ्य इति प्राकृता भक्षाः पुरुषान्तरेभ्योऽपनीयन्ते ॥

त्यर्थः। **भक्षाणामिति। चतुर्हरण इति।** सर्वेषां भक्षाणां युगपदप्राप्तत्वेन एकैकस्य भक्षस्यैकवारमित्येवं चतुर्वारं हरणे प्राप्त इत्यर्थः। **लोक इति।** एकधा गाः पाययतीत्यादावित्यर्थः । अत्र सकृत्त्वे सहत्वे चैकधाशब्दस्य पृथक्प्रसक्तिस्ततश्चायं शब्दः कदाचित्सकृत्त्वं प्रतिपादयति कदाचित्सहत्वमित्येवंरूपो नानियमः । तथासति शास्त्रस्यानध्यवसितार्थकत्वापत्तेः, किंत्वेकधाशब्द एकप्रकारकत्वमेव प्रतिपादयतीत्यध्यवसितार्थ एव । तत्त्वेकप्रकारकत्वमुभयसाधारणमिति द्वयोरनियमो बोध्यः। एवंच पूर्वत्र यथा वचनबलाद्भक्षणमेवमिहापि वचनस्य साधारण्यात्तद्बलादनियम इत्युत्थितेः संगतिर्बोध्या। साधारणस्यापि वचनस्य चोदकानुग्रहाय कांस्यभोजिन्यायेन सहत्वमात्रे संकोच इति सिद्धान्तमाह—**यत इति।** ननु तृप्त्यर्थानां प्राकृतानां भक्षाणां कृष्णलेष्वप्राप्तेः कथं चोदकानुग्रह इत्यत आह—**प्राशित्रमिति।** अतएव पूर्वाधिकरणे क्त्वाचिन्तेत्युक्तम्। **दृष्टेति।** नच तृप्तिद्वारा सामर्थ्यजननेन तत्रापि दृष्टार्थत्वं संभवतीति वाच्यम्। स्वल्पभक्षणमात्रेण तृप्तेः सामर्थ्यस्य चासंभवेन तत्रावश्यमदृष्टार्थत्वं वाच्यमित्याशयात् । सूत्रार्थस्तु—ब्रह्मभक्षाणां प्रकृतौ विहितत्वाद्भिन्नकालत्वात्तेषामेकधेत्यनेनेह सहोपहारो विधीयत इति ॥

सर्वत्वं च तेषां० ॥ १८ ॥ पूर्वत्र यथावचनं चोदकाविरोधेन नीतमेवेहापीत्युत्थितेः संगतिः। परिहरति प्रयच्छतीत्यर्थः। **ब्रह्मभागस्य सर्वस्येति।** नैकदेशस्य किंतु सर्वस्येत्यर्थः। तत्र वचनव्यक्तिद्वयाश्रयणेन सर्वब्रह्मभागपरिहारविधायकत्वं दर्शयति—**तदिति।** यद्ब्रह्मणे सर्वमित्यनूद्य तत्परिहरतीति विधौ ब्रह्मसंबन्धी यावान्भागस्तावत एव सर्वस्य परिहारो लभ्यते तथा यद्ब्राह्मणे परिहरतीत्यनूद्य तत्सर्वमिति तत्र सर्वताविधावपि सर्वस्य ब्रह्मभागस्यैव परिहारो लभ्यत इत्यर्थः। अत्रच पक्षद्वयेऽप्येकैकेन पदेन साकाङ्क्षतयोद्देश्यप्रतीत्यपर्यवसानान्न विशिष्टोद्देशदोषः । **उतेति ।** सर्वेभ्य ऋत्विग्भ्यो यत्परिहर्तव्यं तस्य सर्वस्य ब्रह्मसंबन्धो विधीयत इत्यर्थः। अत्र यत्परिहरति तद्ब्रह्मण इति परिहर्तव्योद्देशेन ब्रह्मसंबन्धविधौ परिहर्तव्ये सर्वस्मिन्ब्रह्मसंबन्धसिद्धेः सर्वशब्दोऽनुवादः । **अपनीयते इति ।** नाध्वर्य्वादिभ्य इत्यनेन भक्षान्तराणां न स्वरूपेण बाधः क्रियते किंतु तत्र पुरुषान्तरसंबन्धबाध इत्यर्थः । **ननु** ब्रह्मभागभक्षणमात्रं प्रकृतितः प्राप्यते न कृत्स्नब्रह्मभागभक्षणमतः कथं सर्वस्य परिहरणं प्राप्तमित्यत आह—**कृत्स्नो हीति । अन्यथेति ।** भक्षणस्य संस्कारत्वादेकदेशभक्षणे एकदेशान्तरस्य प्रतिपत्तिलोपः स्यादिति कृत्स्नभक्षणमावश्यकमित्यर्थः । ततश्च वचनानर्थक्याचोदकबाधोऽप्यङ्गीकार्य इत्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति।** सूत्रार्थस्तु—तेषां ब्रह्मभक्षाणां सर्वत्वं विधेयं स्यात्। अधिकारात् स्वरूपेण तेषां चोदकतः प्राप्तत्वात्ततश्च सर्वत्वं विध्यर्हमिति ॥

१ भक्षणीयः. २ परिहरति.

भक्षभागानां स्वस्वकाले ब्रह्मणा भक्षणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

पुरुषापनयात्स्वकालत्वम् ॥ २० ॥

युगपत्स्वस्वकाले वा तत्सर्वं भक्षयेदयम् ॥ अविलम्बाददिमोऽन्त्यस्तं तं कालमबाधितुम् ॥ ७ ॥

सर्वे भक्षा ब्रह्मण उपहर्तव्यास्ते चैकधा ब्रह्मण उपहरतीति सहत्वविधानादेकस्मिन्नेव काल उपहर्तव्या इति स्थिते संशयः किं युगपदुपहृतानां युगपद्भक्षणं उत प्रकृतिवन्नानाकालं भक्षणम्। तत्र—'भक्षार्थो ह्युपहारोऽतो भक्षोऽपि युगपद्भवेत् ॥ सहाप्युपहृतौ शक्यं यथाकालं तु भक्षणम् ॥' तस्माच्चोदकाबाधाय सहोपहृतानामपि प्रकृतिवन्नानाकालं भक्षणम् ॥

ब्रह्मभक्षे चतुर्धाकरणादीनामभावाधिकरणम् ॥ ७ ॥

एकार्थत्वादविभागः स्यात् ॥ २१ ॥

चतुर्धाकृतिनिर्देशौ तद्भक्षे स्तो न वाग्रिमः ॥ चोदकात्तौ तु बह्वर्थव्यवस्थार्थत्वतोऽत्र न ॥ ८ ॥

प्रकृतौ चतुर्धाकरणं विधायेदं ब्रह्मण इदं होतुरित्यादिव्यादेशो विहितः स किं कृष्णलेषु कर्तव्यः नेति। चोदकप्राप्तेः कर्तव्यः। नैवम्। चतुर्धाकरणं तावच्चतुर्णां भक्षणार्थं प्रकृतौ। इह तु ब्रह्मणैव सर्वं भक्षयितव्यमिति लुप्तार्थत्वादकर्तव्यम्। व्यादेशोऽपि चतुर्णां व्यवस्थार्थः। इह तु सर्वस्य ब्रह्मसंबन्धित्वेन निश्चितत्वादिदं ब्रह्मण इत्यपि निर्देशो न कर्तव्यः नतरामिदं होतुरित्यादि होत्रादिभ्योऽपनीतत्वात् ॥

पुरुषापनयात्स्वकालत्वम् ॥ २० ॥ नन्वत्र किं ब्रह्मभक्ष एव विषय उत सर्वे प्राकृता भक्षाः। नाद्यः। 'पुरुषापनयात्स्वकालत्व'मिति सूत्रात् 'पुरुषापनयं कृत्वा कृतार्थः शब्दः स्वकालत्वं भक्षाणां न निवारयती'ति भाष्याच्च सर्वविषयताप्रतीतेः। न द्वितीयः। 'एकधा ब्रह्मण उपहरती'त्यनेन ब्रह्मणे यत्प्राकृतं तदेकधा उपहरतीति ब्रह्मभक्षेष्वेव सहत्वविधानेन भक्षान्तरेषु च सहत्वाप्राप्त्या तेषु विचारस्यैवाप्रवृत्तेरित्याशङ्क्य सर्वेऽपि प्राकृता भक्षा विषयाः। नच तेषु सहत्वाप्राप्तिः एकधेत्यनेनैव प्राप्तेः। नहि तस्य ब्रह्मणे यत्प्राकृतमुपहरति तदेकधेत्यर्थः, प्राकृतपदाश्रवणात्, किंतु यद्ब्रह्मणे उपहरति तदेकधेति ब्रह्मणे उपहर्तव्यमात्रे एककालत्वं विधीयते। सर्वं ब्रह्मणे परिहरतीत्यनेन सर्वेषामेव प्राकृतानां भक्षाणां ब्रह्मण उपहर्तव्यत्वमवगन्तव्यम्। तस्मात्सर्वेषामपि भक्षाणां सहत्वावगमाद्युक्तं विषयत्वमित्याशयेन सर्वेषां ब्रह्मण उपहर्तव्यत्वं तेषां च सहत्वं गतनयद्वयसिद्धमनुवदति—**सर्व इति**। अनेनैव गतनयद्वयोपजीवनात्संगतिरपि सूचिता। **नन्वे**ककालमपि भक्षयितुं शक्यमिति किं विनिगमकमित्यत आह—**तस्मादिति**। सूत्रार्थस्तु—प्रागुदाहृतभाष्येणैव व्यक्तः ॥

एकार्थत्वादविभागः स्यात् ॥ २१ ॥ यद्यपनयमात्रं विधाय वचनस्य चरितार्थत्वान्न कालबाधस्तर्हि व्यादेशोऽपि न बाध्य इत्युत्थितेः संगतिः। **व्यादेश इति**। निर्देश इत्यर्थः। **चोदकेति**। नचेदं ब्रह्मण इदं होतुरित्यादिव्यादेशस्य तृतीये भक्षणार्थत्वप्रतिपादनादिह च होत्रादिभ्यो भक्षापनयाद्व्यादेशाप्रसक्तिरिति वाच्यम्। होत्रादिभ्यो भक्षापनयेनेदं होतुरिदमध्वर्योरिदमग्नीध इति व्यपदेशाभावेऽपि ब्रह्मणो भक्षसद्भावेनेदं ब्रह्मण इति व्यादेशावश्यंभावादिति पूर्वपक्षिणोऽभिमानः। सति चतुर्धाकरणे व्यवस्थार्थं व्यादेशः कर्तव्यः स्यात्। इह चतुर्धाकरणस्यैवाभावाद्व्यादेशो नैव कर्तव्य इत्याशयेन चतुर्धाकरणस्याकर्तव्यत्वमुपपादयति—**चतुर्धेति । व्यादेशोऽपीति**। तथाचासौ न कर्तव्य इति भावः। **ननु** चतुर्णामव्यवस्थाप्रसक्त्यभावादिदं होतुरित्यादिनिर्देशाभावेऽपि इदं ब्रह्मण इति व्यादेशः किं न स्यादित्यत आह—**इहत्विति**। इदं ब्रह्मणे इत्यपि निर्देशो ब्रह्मभागस्य पुरुषान्तरसंबन्धव्यावर्तनेनैव भक्षार्थः, इहतु भक्षान्तरसंबन्धप्रसक्त्यभावात्सोऽपि न कर्तव्य इत्यर्थः। एवं पूर्वपक्ष्यभिमानविषयं इदं ब्रह्मण इत्येतावान्व्यादेशः कर्तव्य इत्येतदर्थं दूषयित्वा इदानीं यथाश्रुतं पूर्वपक्षं दूषयति—**नतरामिति**। सूत्रार्थस्तु—एकार्थत्वादिदमस्मा इत्येवंरूपो विभागो न कर्तव्य इति ॥

ऋत्विग्दानस्यानत्यर्थताधिकरणम् ॥ ८ ॥

ऋत्विग्दानं धर्ममात्रं[1] स्याद्ददातिसामर्थ्यात् ॥ २२ ॥ [परिक्रयार्थं वा कर्मसंयोगाल्लोकवत् ॥ २३ ॥ दक्षिणायुक्तवचनाच्च ॥ २४ ॥ न चान्येनानम्येत परिक्रयात्कर्मणः परार्थत्वात् ॥ २५ ॥ परिक्रीतवचनाच्च ॥ २६ ॥ सनिवन्येव भृतिवचनात् ॥ २७ ॥ नैष्कर्तृकेण संस्तवाच्च ॥ २८ ॥]

ऋत्विग्दानमदृष्टार्थमानत्यै वाग्रिमः श्रुतेः ॥ वैरूप्यान्नियमान्नैवं दृष्टत्वादानतेः श्रुतिः ॥ ९ ॥
भृतौ च नियमादेतददृष्टं स्याद्विरूपता ॥ वचनात्तेन सत्रेषु स्वामिनां न भृतिः क्वचित् ॥ १० ॥

'ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दद्या'दित्यादि यदृत्विग्दानं तददृष्टार्थमानत्यर्थं वेति संदेहे अदृष्टार्थमिति ब्रूमः । दानकर्तव्यताश्रुत्या दानेनानतिकर्तव्यतावाक्यात् । तच्च दुर्बलम् । तस्माद्दानमात्रं कर्तव्यम् । किंच द्वादशशतादिपरिमाणनियमो मन्त्रादीतिकर्तव्यताश्रुत्या, कर्माननुरूपद्रव्यता च दानस्यादृष्टार्थत्वेऽवकल्पते नान्यथा । उच्यते—कर्मकरेभ्यस्तु दीयमानमपेक्षितानतिद्वारेण दृष्टप्रयोजनवत्त्वान्न शक्यमदृष्टार्थं कल्पयितुम् । परिमाणादिनियमस्तु कामं भवत्वदृष्टार्थः नतु तावता दानस्याप्यदृष्टार्थता, तस्मात्सत्रेषु न कर्तव्यं दानम् ॥

ज्योतिष्टोमे भक्षस्य प्रतिपत्त्यर्थताधिकरणम् ॥ ९ ॥

शेषभक्षाश्च तद्वत् ॥ २९ ॥ [संस्कारो वा द्रव्यस्य परार्थत्वात् ॥ ३० ॥ शेषे च समत्वात् ॥ ३१ ॥ स्वामिनि च दर्शनात्तत्सामान्यादितरेषां तथात्वम् ॥ ३२ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३३ ॥]

क्रयाय प्रतिपत्त्यै वा चमसेडादिभक्षणम् ॥ क्रयाय पूर्ववन्नैवं यागीये स्वत्ववर्जनात् ॥ ११ ॥
अक्रीतयजमानस्य भक्षसत्त्वाच्च तेन सा ॥ प्रतिपत्तिः संस्कृतिस्त्वात्सत्रेषु न निवर्तते ॥ १२ ॥

शेषभक्षा इडादिविषयाः सोमविषयाश्च[2] सोमे समाम्नाताः किं परिक्रयार्था उत प्रतिपत्त्यर्था इति विचारः । तत्र भक्षणात्प्रीतिः प्रीत्या चानतिः प्रत्यक्षा तस्मात्तदर्थाः । नैवम् । यागे कृतेऽवशिष्टं

ऋत्विग्दानं धर्ममात्रं० ॥ २२ ॥ व्यादेशस्य बाधेऽपि ऋत्विग्दानस्य सत्रे न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **दानेति** । दद्यादिति प्रत्ययोपात्तभावनायां समानपदश्रुत्या धात्वर्थस्य कर्मत्वेनान्वयः ऋत्विक्पदलभ्यानतेस्तु वाक्यादित्यर्थः । **नन्विदमनुपपन्नं,** यद्यत्रान्यतः प्राप्तं दानमुद्दिश्य किंचिदन्यद्विधीयेत तदा दध्ना जुहोतीत्यादिवद्धात्वर्थस्य कर्मत्वं स्यात् । इहतु दानमेव विधीयते। तस्य च विधीयमानस्य करणत्वमेव न कर्मत्वम् । तथाचादृष्टार्थत्वपक्षेऽपि दानेनादृष्टं कुर्यादित्येव विधिर्वाच्यः । तद्वरं समभिव्याहृतऋत्विक्पदलभ्यानतेः कर्मत्वमाश्रित्य दानेनानतिं कुर्यादिति विधिस्वीकार इत्यस्वरसादाह—**किंचेति । द्वादशेति** । कश्चिदल्पेनानमति कश्चिदधिकेनेत्यानतेरनियतद्रव्यसाध्यतयाऽऽनत्यर्थत्वे परिमाणनियमोऽनुपपन्नः स्यादित्यर्थः । **कर्मेति** । स्वल्पेऽपि कर्मण्याधानादौ सहस्रदक्षिणादर्शनान्महत्यपि ऋतपेयादौ सोमचमसादेर्दक्षिणात्वदर्शनाच्च कर्माननुरूपत्वमित्यर्थः । **कर्मकरेभ्य इति** । ऋत्विक्शब्दस्य ऋतुयजननिमित्तकत्वेन यागकर्तृवचनतया कर्मकर्तृत्वपुरस्कारेण दानं दृष्टानत्यर्थमेव युक्तं नादृष्टार्थमित्यर्थः । **परिमाणादीति** । दृष्टार्थत्वेऽपि दानस्यावहननादिमन्त्रनियमस्येव नियतपरिमाणादिनैवानतिः संपादनीयेत्येवंरूपपरिमाणमन्त्रकर्माननुरूपद्रव्यनियमस्यादृष्टार्थत्वसंभवान्न तद्बलाद्दानस्यैवादृष्टार्थत्वमित्यर्थः । दृष्टादृष्टार्थविचारमध्याये संगमयति—**तस्मादिति** । सत्रे सर्वेषां यजमानत्वेन स्वत एवानतत्वादानत्यर्थत्वे दक्षिणादानस्य निवृत्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—ऋत्विग्भ्यो दानं धर्ममात्रमदृष्टार्थमेव स्याद्ददातिसामर्थ्यात्, ददातीति समानपदलक्षणश्रुतिसामर्थ्येन दानस्यैव कर्तव्यत्वावगमादिति ॥

शेषभक्षाश्च तद्वत् ॥ २९ ॥ यद्यानत्यर्थत्वाद्दक्षिणादानस्य सत्रे बाधस्तर्हि तद्वदेव शेषभक्षाणामपि बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **इडादीति** । दर्शपूर्णमासयोरिति शेषः । **सोम इति** । होतृचमसादिसमाख्यावषट्कारादिनिमित्तका इत्यर्थः । **प्रत्यक्षेति** । द्रव्यप्रतिपत्त्यर्थत्वेऽपि दृष्टार्थत्वात्पूर्वपक्षो मन्द इति ध्येयम् । **अपेक्षमाणमिति** । तथाच प्रतिपत्त्यर्थ-

---

१ धर्ममात्रार्थं, २ दर्शपूर्णमासयोः सोमविषयाश्च,

द्रव्यं प्रतिपत्तिमपेक्षमाणं भक्षणेन प्रतिपाद्यते तत्तु दृष्टमेव प्रयोजनम्, अनीशानश्च यजमानो देवतायै संकल्पितस्य अतो न शक्नोत्यसौ तेन परिक्रेतुम् । तस्मात्प्रतिपत्त्यर्था भक्षाः । स्थिते चास्मिन्भक्षाणां प्रतिपत्त्यर्थत्वे चतुर्धाकरणे भक्षणाश्रवणात्परिक्रयमाशङ्क्य भक्षणार्थताव्यादेशस्य[1] तृतीये साधिता तस्मात्सत्रेष्वप्यबाध्या भक्षाः ॥

सत्रे ऋत्विग्वरणाभावाधिकरणम् ॥ १० ॥

वरणमृत्विजामानमनार्थत्वात्सत्रे न स्यात्स्वकर्मत्वात् ॥ ३४ ॥

ऋत्विजां वरणं सत्रे कार्यं नो वाऽत्र सोमवत् ॥ कार्यं मैवं स्वकर्मत्वात्क्रयार्था प्रकृतौ वृतिः ॥ १३ ॥

ज्योतिष्टोमे वरणमृत्विजामाम्नातं, 'अग्निर्होता स मे होते'त्यादि तत्सत्रेषु कर्तव्यं नेति संशये चोदकानुग्रहाय कर्तव्यं ऋत्विक्त्वार्थं चेदं प्रकृतौ, तच्च सत्रेऽपि यजमानेष्वाधातव्यं 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति वचनात् । अतो लुप्तार्थत्वात्कर्तव्यं वरणम् । नैवम् । आनत्यर्थं तत्प्रकृतौ कृतम् । नचात्र यजमानैर्वरणेनानमितव्यम्, अतोऽर्थलोपादकर्तव्यं, ऋत्विक्त्वमपि यागकर्तृत्वं, तच्च प्रकृतौ वरणविधानात्तद्द्वारेणानतानामेव । सत्रेषु तु वरणस्यार्थलोपान्निवृत्तवरणानामेव न विगुणमृत्विक्त्वं अध्वर्य्वादित्वं च भविष्यति । यदि तु कर्मकरवचनोऽयमृत्विक्शब्दस्ततो वरणेनापि यजमानेष्वश[2]क्यमाधातुम् । ते हि स्वार्थं कुर्वाणा न कर्मकरा भवन्ति तेनानृत्विग्भिरेव[3] सत्रं कर्तव्यमिति वरणनिवृत्तिः ॥

त्वेऽपेक्षितविधिलाभो विनिगमक इति भावः । **अनीशान इति ।** अस्वामीति यावत् । देवतायै संकल्पमात्रेण द्रव्ये स्वामित्वप्रच्युतेरिति भावः । **ननु** तृतीये इदं ब्रह्मण इति व्यादेशस्य प्रतिपत्त्यर्थत्वं यजमानस्यानीशत्वादपेक्षितविधिसंभवाच्च समर्थितं तेन पुनरुक्तमिदम् । नच तत्र व्यादेशस्य प्रतिपत्त्यर्थत्वमुक्तमिह तु भक्षाणामित्यपुनरुक्तिः । उदाहरणभेदमात्रस्याकिंचित्करत्वादित्यत आह—**स्थित इति ।** अत्र व्यादेशस्य प्रतिपत्त्यर्थत्वं भक्षणद्वारैव वाच्यम् । अन्यथाऽदृष्टार्थत्वापत्तेः । नच व्यादेशे भक्षः श्रूयते तस्मान्न प्रतिपत्त्यर्थत्वं किंतु परिक्रयार्थत्वमिति शङ्कानिराकरणार्थं तदधिकरणमित्यर्थः । तद्वत् दक्षिणादानवत् । आनत्यर्थाः शेषभक्षा इति सूत्रार्थः ॥

वरणमृत्विजां० ॥ ३४ ॥ इत्यादीति । इत्यादिमन्त्रकरणकत्वेन विहितमित्यर्थः । यथा शेषभक्षणमलुप्तार्थत्वात्कर्तव्यं तथा वरणमपीत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** प्रकृतावानत्यर्थं वरणं सत्रे च स्वत आनतत्वाद्द्वारलोपादकर्तव्यमित्यत आह —**ऋत्विक्त्वार्थं चेति ।** 'ऋत्विजो वृणीत' इति वरणेन ऋत्विजः संपादयेदिति ऋत्विक्त्वार्थमेव वरणं नत्वानत्यर्थम् । आनतेर्दक्षिणादिदानादेव सिद्धेः । तथाच ऋत्विक्त्वलक्षणद्वारस्य सत्रेपि सत्वेन वरणं कर्तव्यमित्यर्थः । **तच्चेति ।** सत्रेपि तददृष्टसंस्कारलक्षणमृत्विक्त्वं यजमानेषु संपादनीयं 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति वचनेन यजमानानामृत्विक्त्वविधानादित्यर्थः । यद्यपि षष्ठे ये यजमाना इत्यनेन ऋत्विक्कार्ये यजमानविधिरित्युक्तं, तथापीह ऋत्विक्शब्दस्य न कर्मलक्षकत्वं अदृष्टरूपसंस्कारलक्षणमुख्यार्थे बाधकाभावाद्वरणसाध्यत्वबलादेव ऋत्विक्शब्दस्य यूपादिशब्दवददृष्टवाचकत्वावगमात् तदेव तु ऋत्विक्त्वं यजमानानां विधीयते इति पूर्वपक्षी मन्यत इति न काप्यनुपपत्तिरिति ध्येयम् । **नैवमिति ।** यद्यपि दक्षिणादानादानतिसिद्धिः तथापि वरणस्य प्रार्थनात्मकतया सत्कारपर्यवसानात्सत्कारपूर्वकदाने आनतिविशेषसिद्धिरित्यानत्यर्थमेव वरणमित्यर्थः । ऋत्विक्त्वमपि नादृष्टरूपं येन तदर्थत्वादलोपः स्यादित्याह—**ऋत्विक्त्वमपीति ।** क्रियन्तस्य ऋत्विक्शब्दस्य तत्रैव मुख्यत्वौचित्यात् दृष्टमपि यागकर्तृत्वरूपमृत्विक्त्वं वरणेनैव संपाद्यमिति नियमविध्युपपत्तेः न वरणसाध्यत्वबलादप्यदृष्टवाचकत्वं तस्येति भावः । **नन्वेवं** यागकर्तृत्वसिद्ध्यर्थमेव वरणं किं न स्यादन्यथा यागकर्तृत्वस्यैव वैगुण्यापत्तेरित्यत आह—**तच्चेति** । नहि वरणं साक्षाद्यागकर्तृत्वे उपयुज्यते किंत्वानतिद्वारा । सा चात्र स्वतेति तद्द्वारकवरणाभावेऽपि यागकर्तृत्वेन किंचिद्वैगुण्यमित्यर्थः । **नन्वेवमप्याध्वर्यवादिसिद्ध्यर्थं** वरणमवश्यमङ्गीकार्यं वरणनिमित्तकत्वात्तस्येत्यत आह—**अध्वर्य्वादित्वं चेति** । अध्वर्युर्भवानीत्यध्यवसायनिमित्तमेवाध्वर्य्वादित्वं न वरणनिमित्तमिति भावः । **यदीति ।** कर्मकरेषु लोके ऋत्विक्शब्दप्रयोगात्कर्मकरवचनत्वमपि संभाव्यत इति भावः । **ते हीति ।** परार्थकर्मकुर्वाणानामेव कर्मकरत्वादिति भावः । **तेनेति ।** कर्मकरत्वरूपर्त्विक्त्वाभावेनेत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—सत्रे वरणं न स्यात्तस्य ऋत्विगानत्यर्थत्वात् स्वार्थकर्मत्वात्सत्रस्य तत्र यजमानानां स्वयमेवानतत्वादिति ॥

---

१ भक्षणार्थत्वव्यादेशस्य. २ यजमानेषु शक्य. ३ तेन ऋत्विग्भिरेव.

सत्रे परिक्रयाभावाधिकरणम् ॥ ११ ॥

परिक्रयश्च तादर्थ्यात् ॥ ३५ ॥ [प्रतिषेधश्च कर्मवत् ॥ ३६ ॥ स्याद्वा प्रासर्पिकस्य धर्ममात्रत्वात्॥३७॥ न दक्षिणाशब्दात्, तस्मान्नित्यानुवादः स्यात् ॥ ३८ ॥]

क्रयः कार्यो न वा सत्रे निषेधात्क्रतिकल्पनम् ॥ नित्यानुवादेनाक्लृप्तेर्न क्रयो वरणं यथा ॥ १४ ॥

दक्षिणादानं परिक्रयार्थं नादृष्टार्थमित्युक्तं, इदानीं परिक्रय एव सत्रे किं कर्तव्यो नेति संज्ञे पूर्वाधिकरणवत्पूर्वोत्तरपक्षौ, नात्र गौर्दीयत इत्यादिप्रतिषेधो नासत्यां दानप्राप्तौ घटते । तस्माददिवृत्तं दानमिति विशेषाशङ्काविध्यन्तरशेषस्त्वयमनुवादो न प्राप्तिं सूचयति । तस्मादानमनार्थत्वाद्वरणवत्परिक्रयो निवर्तते ॥

उदवसानीये दानस्य परिक्रयार्थताधिकरणम् ॥ १२ ॥

उदवसानीयः सत्रधर्मा स्यात् तदङ्गत्वात्तत्र दानं धर्ममात्रं स्यात् ॥ ३९ ॥ [न त्वेतत्प्रकृतित्वाद्विभक्तचोदितत्वाच्च ॥ ४० ॥]

सत्राङ्गं स्यान्न वा पृष्ठशमनीयो ह्यपाङ्गता ॥ सौत्रामण्यादिवन्मैवं त्यागादूर्ध्वं विधानतः ॥ १५ ॥
श्रूयमाणा दक्षिणेयं पूर्वपक्षेऽत्र धर्मकृत् ॥ परिक्रयार्था सिद्धान्ते निमित्तं स्यात्समापनम् ॥ १६ ॥

'सत्रादुदवसाय पृष्ठशमनीयेन ज्योतिष्टोमेन सहस्रदक्षिणेन यजेरन्नि'ति श्रूयते । तत्र संशयः किं पृष्ठशमनीयः सत्राङ्गं तत्र च सत्रवद्यजमानैरेवार्त्विज्यं कर्तव्यमिति दक्षिणादानमदृष्टार्थं उत नाङ्गमृत्विग्भिः कर्तव्यं परिक्रयार्थं च दानमिति । तत्र फलवत्सत्रसमभिव्याहारात्तदुत्तरकालेऽपि श्रूयमाणः पृष्ठशमनीयो वाजपेयस्येव बृहस्पतिसवः सत्रस्याङ्गम् । इतरथाहि सत्रसंयोगः काललक्षणार्थः स्यात् फलं च कल्प्येत तस्मादङ्गम् । नैवम् । उदवसानं हि त्यागः स च निःशेषसमाप्ताववकल्प्यते । नच निःशेषसमाप्तस्याङ्गं संभवति । 'वाजपेयेनेष्ट्वे'ति तु प्रयोगसमाप्तिर्गम्यते । समाप्तेऽपि च

परिक्रयश्च० ॥ ३५ ॥ **ननु** 'ऋत्विग्दानं धर्ममात्र'मित्यधिकरणे दक्षिणादानमानत्यर्थत्वात्सत्रे न कर्तव्यमित्युक्तं इहापि तदेवोच्यत इति पुनरुक्तिरित्यत आह—**दक्षिणेति** । यद्यपि तत्राधिकरणे आनत्यर्थमित्युक्तं ग्रन्थकारेण तथापि दक्षिणादानस्य परिक्रयद्वारैवानत्यर्थत्वात्, 'परिक्रयार्थं वा कर्मसंयोगाल्लोकवदि'ति तदधिकरणसिद्धान्तसूत्राच्च परिक्रयार्थमित्युक्तमित्यदोषः । परिक्रयो नाम दक्षिणापूर्वकं परेषां स्वकीयतापादनम् । एवंच तत्राधिकरणे परिक्रयहेतुभूतं दानं विचारितमिह तु परिक्रय एव चिन्त्यत इत्यपुनरुक्तिरित्यर्थः । द्वादशशतदक्षिणेनाहं यक्ष्ये तत्र त्वमुद्गाता भवेत्येवमिच्छाभिधानेन प्रवर्तनं परिक्रय इत्यप्याहुः । प्रकृतौ दक्षिणादानमानत्यर्थमिति पूर्वविचारस्यायं फलविचार इति ध्येयम् । **पूर्ववेति** । चोदकानुग्रहात्कर्तव्यमिति पूर्वः पक्षः, आनत्यर्थत्वेनार्थलोपान्न कर्तव्यमिति सिद्धान्तश्च पूर्ववदेव द्रष्टव्यावित्यर्थः । किमर्थं तर्हीदमित्यत आह—**नात्रेति** । 'अदक्षिणानि सत्राणीत्याहु'रित्युपक्रमानुसारेण गवादिदाननिषेधो दक्षिणात्वेन गवादिदाननिषेधः सन् दक्षिणादानप्राप्तिं सूचयति । तस्मात्कर्तव्यं दानमित्येतादृशशङ्कानिराकरणार्थमिदमित्यर्थः । **विध्यन्तरेति** । सत्रविधिशेषत्वादित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—परिक्रयश्च सत्रे न कर्तव्यः सत्रस्यात्मार्थत्वादिति ॥

उदवसानीयः० ॥ ३९ ॥ तदर्थसंशयप्रदर्शनपूर्वकमधिकरणाङ्गसंशयमाह—**तत्रेति** । यदि सत्रे न परिक्रयस्तर्हि तदङ्गे पृष्ठशमनीयेऽपि परिक्रयाभावाद्दानमदृष्टार्थमित्युत्थितेः संगतिः । अस्य विचारस्य प्राकृतर्त्विक्बाधाबाधविचारपर्यवसानादध्यायसंगतिः । **ननु** 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते'तिवदत्र न क्त्वाप्रत्ययबलादङ्गाङ्गिभावसंभवः । क्त्वाप्रत्ययो हि समानकर्तृत्वं बोधयति, कर्त्रैक्यं च प्रयोगैक्य एव भवत्येकप्रयोगत्वावगतिबलादङ्गाङ्गित्वबोधः । तच्च समानकर्तृकत्वं प्रकृते उदवसानरूपत्यागस्यैव प्रतीयते न सत्रस्य, तस्मादङ्गत्वासंभवात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । **ननु** सत्रप्रयोगपरिसमाप्त्यनन्तरं श्रूयमाणस्य कथं सत्राङ्गत्वमत आह—**तदुत्तरेति** । सत्रप्रयोगसमाप्त्युत्तरेत्यर्थः । **वाजपेयस्येवेति** । तत्रापि वाजपेयेनेति तृतीयया वाजपेयकरणकभावनाप्रतीत्या साङ्गप्रयोगानन्तर्यप्रतीतेरिति भावः । **इतरथेति** । इतरथा सत्रे कस्यचिदविधानात्सत्रस्यापि क्वचिदविधानाच्च सत्रश्रुतिः स्वार्थत्वाभावात् । केवलं पृष्ठशमनीयकालोपलक्षणार्थैव स्यादित्यर्थः । **वाजपेयेनेति** । यद्यपि तृतीयाबलात्साङ्गप्रयोगसमाप्तिर्गम्यते तथापि यथोक्ताङ्गसहितप्रयोगसमाप्तिमात्रेणापि तदुपपत्तेरङ्गान्तरविधिर्नानुपपन्न इह तु निःशेषसमाप्त्यवगमान्नाङ्गान्तरविधिसंभव इत्यर्थः ।

थोक्ते प्रयोगे संभवत्यङ्गान्तरं त्यक्तस्य तु पुनरङ्गं न संभवति, संभवे वा त्यागो न स्यात् । तस्मादुदवसायेति त्यागस्य शाब्दत्वादनङ्गत्वम् । नच लक्षणा श्रौतमेव सत्रावसानं निमित्तीकृत्य पृष्ठशमनीयविधानात् ॥

उदवसानीयस्यर्त्विजां सत्रिभ्यो भिन्नताधिकरणम् ॥ १३ ॥

तेषां तु वचनाद्द्वियज्ञवत्सहप्रयोगः स्यात् ॥ ४१ ॥

तत्रर्त्विजः सत्रिणः किमन्ये वा स्युर्लर्यवुक्तितः ॥ त एव यष्टृभेदेऽपि क्रीतत्वादृत्विजः परे ॥ १७ ॥

पृष्ठशमनीय एव संशयः किमुदवसायिभिः संहत्य प्रयोक्तव्य उतैकैकश्येन यजेरन्निति । तत्राख्यातोपात्तस्य बहुत्वस्योपादेयकर्तृगामित्वेन विवक्षितत्वात्संहत्य कुर्युरिति स्थितं तावदपर्यवसितम् । अन्तराचिन्तान्तरं प्रक्रियते ॥

उदवसानीये सत्रिभ्योऽन्येषामृत्विक्त्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

तत्रान्यानृत्विजो वृणीरन् ॥ ४२ ॥ [एकैकशस्त्वविप्रतिषेधात्प्रकृतेश्चैकसंयोगात् ॥ ४३ ॥]

संभूयैकैकशो वाऽत्र यष्टृताद्यो बहूक्तितः ॥ द्वियागवद्बहुत्वस्य प्राप्तेरन्त्योऽस्तु सोमवत् ॥ १८ ॥

यदा संहत्य कर्तव्यं तदा किं यजमानैरेव सर्वं कर्तव्यं उतर्त्विग्भिरिति विचारः । तत्रोदवसाने यजमानानामेव कर्तृत्वात् क्त्वाप्रत्ययेन च पृष्ठशमनीयस्य तत्समानकर्तृकत्वात्तत्रापि यजमाना एव कर्तारो नान्य इति प्राप्ते ब्रूमः—यजेरन्नित्यनेन यो व्यापारो विधीयते तस्यैवोदवसानसमानकर्तृकता क्त्वाप्रत्ययादवगम्यते नार्त्विज्यस्य । तत्तु पुरुषान्तरैः प्रकृतिवत्क्रियमाणं न केनचिद्विरुध्यते ।

संभवे वेति । तथाचोदवसायेति श्रुतिर्बाध्येतेति भावः । शाब्दत्वादित्यनेन वाजपेयस्थले इष्ट्वेति क्रियासमाप्तिमात्रं प्रतीयते । तेन तु त्यागोऽनुमेयो न शाब्दस्ततश्च तत्र क्रियानिवृत्तिमात्रश्रवणाद्यथोक्तवाजपेयक्रियां परिसमाप्य न तावता कृतिर्भवेत्, किंचिदमपरमङ्गं कर्तव्यमित्यङ्गान्तरविधानेऽपि न कस्यचिच्छब्दस्य हानिः । इहतु न यथोक्तप्रयोगसमाप्तिमात्रं प्रतीयते । किंतु शब्दस्वरसान्निःशेषत्यागएव प्रतीयते । अङ्गान्तरविधाने उदवसानश्रुतिबाधः स्यादिति सूचयति—**श्रौतमिति ।** तथाच निमित्तकोटिनिक्षेपान्नात्यन्तपारार्थ्यं सत्रश्रुतेरिति भावः । श्रुतिबलाच्च फलकल्पनापि न दोष इति ध्येयम् । सूत्रे सत्रधर्मा सत्रवद्यजमानकर्तृक इत्यर्थः ॥

तेषां तु वचनात्० ॥ ४१ ॥ ऋत्विगबाधवदेककर्तृकत्वस्याप्यबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **नन्वि**तरेतरनिरपेक्षाणामेवोदवसाने कर्तृत्वात्तत्समानकर्तृकतया पृष्ठशमनीयेऽपि परस्परनिरपेक्षकर्तृकत्वावगमात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति ।** यद्यप्युदवसाने निरपेक्षास्तथापि यागे सापेक्षा एव कर्तारः आख्यातोपात्तसंख्याया विवक्षितत्वस्य षष्ठे व्युत्पादनात्पदान्तरनिरपेक्षया यजेरन्निति पदश्रुत्यैव साहित्यावगमेनोदवसानपदसमभिव्याहारेण निरपेक्षकर्तृत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् । **अन्तरेति ।** निरपेक्षस्यैकैकस्य कर्तृत्वमित्येतदधिकरणसिद्धान्ते स्थिते एकेन यजमानेन सर्वस्य कर्तुमशक्यतया ऋत्विजामावश्यकतयाऽग्रिमचिन्तानुपपत्तेरन्तराचिन्तात्वमेव युक्तमिति भावः ॥

तत्रान्यानृत्विजः० ॥ ४२ ॥ ननु पृष्ठशमनीयस्य सत्रानङ्गतयान्यकर्तृकस्येदानीमेवोक्तत्वात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति ।** सत्रादुदवसानं सत्रकर्तॄणां सत्रकर्तृत्वं च यजमानानामिति क्त्वाप्रत्ययेन तत्समानकर्तृकतयावगम्यमानस्यास्य पृष्ठशमनीयस्यापि सत्राङ्गत्वे यजमानकर्तृकत्वं युज्यत इत्यर्थः । **यो व्यापार इति ।** प्रधानभूतो यागात्मकव्यापार इत्यर्थः । **आर्त्विज्यस्येति ।** ऋत्विक्कर्मभूतानामङ्गानामित्यर्थः । तेषां सत्रादुदवसायेतिवाक्यस्थयजिशब्दार्थत्वाभावात् । नच नात्र प्रधानयागमात्रे उदवसानसमानकर्तृत्वं किंतु तत्करणकभावनायां तस्याश्च त्र्यंशतया प्रधाने इवाङ्गेष्वपि तत्समानकर्तृकत्वमनिवार्यमिति वाच्यम् । यजेतेतिधातुसंबन्धाधिकारविहितप्रत्ययेन धात्वर्थस्यैवोदवसानसमानकर्तृकत्वबोधनेन भावनायां तदसंभवादिति भावः । **नन्वत्र** यजेः साङ्गप्रधानपरत्वमाश्रित्य समानकर्तृकत्वं सकलप्रयोगा-

---

१ त्याग एव न स्यात्. २ सह संहत्य.

किंच दक्षिणाशब्दः परिक्रयार्थे वर्तते । नचात्र परिक्रयः संभवति, अतो दक्षिणाश्रुतिबलादन्ये भवेयुः । यद्येवमङ्गत्वेऽपि दक्षिणाश्रुतेरेवान्ये सिध्येयुः 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति साधारं वचनं पृष्ठशमनीयवर्जं भविष्यति तत्राहत्य परिक्रयवचनात् । भवतुनामैवं को दोषः, किमर्थं तत्तु ङ्गत्वनिराकरणम् । उच्यते—अङ्गत्वाभ्युपगमेनापि शक्यत एव परिक्रयार्थता वक्तुं, तथापि तत्त्व उत्तरं विवक्षित्वाऽङ्गत्वमेव नास्तीत्युक्तम् । अपिचाङ्गत्वे सति संहत्य प्रयोगः स्यात्प्रधानवत् । एकैकशस्तु प्रयोगं वक्तुकामोऽङ्गत्वं निराकृतवान् । तस्मादन्ये वरीतव्याः । स्थितादुत्तरं नैतदस्ति संहत्यप्रयोग इति । यदि बहुत्वं विधीयेत तत एवं स्यात् । उदवसायेतितु क्त्वाप्रत्ययादुदवसानसमानकर्तृकत्वावगमात् उदवसाने च बहूनां कर्तृत्वात्प्राप्तमेव बहुत्वं न विधीयते । नचाविहितमङ्गं भवति । उदवसाने च गम्यमानमपि बहुत्वं निमित्तवदुद्देश्यगतत्वादविवक्षितम्, यागे चानुवादत्वादनङ्गम् । किंचोदवसाने निरपेक्षाः कर्तारस्तद्यदि यागेऽपि निरपेक्षास्ततः समानकर्तृकत्वं संभवेन्नान्यथा तस्मादेकैकशयेन प्रयुञ्जीरन् ॥

कामेष्टौ दानस्यादृष्टार्थताधिकरणम् ॥ १५ ॥

कामेष्टौ च दानशब्दात् ॥ ४४ ॥ [वचनं वा सत्रत्वात् ॥ ४५ ॥]

अश्वां पुरुषीं वानत्यै धर्मार्थं वानतिर्यतः ॥ इष्टिर्न सत्रं धर्मार्थं सत्रादङ्गं बहिर्नहि ॥ १९ ॥

सारस्वते सत्रे श्रूयते 'प्लाक्षं प्रस्तरणं प्राप्याग्नये कामायाष्टाकपालं निर्वपन्ति तस्यामश्वां च पुरुषीं च धेनुके दद्यु'रिति । किमिदं दानमदृष्टार्थमुत परिक्रयार्थमिति । तदर्थं चिन्त्यते किमेतस्यामृत्विजः सन्ति उत यजमानैरेवेयमिष्टिः कर्तव्येति । तत्र द्वादशाहे 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति यजमानानामार्त्विज्यमिहातिदेशेन प्राप्यमाणं प्राकृतेष्वेवाङ्गेषु प्राप्यते नापूर्वाङ्गेषु यूपावटास्तरणबर्हिःष्विव बर्हि-

---

न्वितमेवावश्यं वाच्यम् । अन्यथोदवसायेत्यत्र विहितमानन्तर्यमप्यङ्गेषु न स्यादित्यस्वरसादाह—**किंचेति** । दक्षिणाशब्दस्य देयमात्रार्थत्वे गौणत्वं स्यादिति श्रुतिशब्देन सूचयति । दक्षिणाश्रुतिबलादन्यकर्तृकत्वस्वीकारे पूर्वाधिकरणवैयर्थ्यं शङ्कते—**यद्येवमिति** । नन्वङ्गत्वे ये यजमाना इत्यनेन यजमानकर्तृकत्वं स्यादिति तन्निराकरणं युक्तमित्यत आह—**य इति** । **तत्त्वत इति** । तात्त्विकमुत्तरं वक्तुमित्यर्थः । यद्यप्यङ्गत्वेऽप्यन्यकर्तृकत्वसिद्धेर्न तदर्थमङ्गत्वं निराकार्यं तथाप्यन्यार्थमङ्गत्वं निराकार्यमित्याह—**अपिचेति** । अन्तराचिन्तां समाप्य पूर्वचिन्तासिद्धान्तमाह—**स्थितादिति** । **यदीति** । यद्यप्याख्यातोपात्तसंख्या विवक्षार्हा तथापि प्रकृते प्राप्तत्वान्न विवक्षिता तेन बहुत्वस्यैवाविधेयत्वेन न तद्बलात्साहित्यावगम इति निरपेक्षाणां प्रत्येकमेव कर्तृत्वमित्यर्थः । प्राप्तिमेवोपपादयति—**उदवसायेति** । यद्यप्युदवसानं भावरूपं तत्र च प्रत्येकमेव कर्तृत्वं तथापि प्रत्येकमपि बहूनामेव कर्तृत्वमिति वस्तुतो बहुकर्तृकत्वात्तत्समानकर्तृकतया पृष्ठशमनीयेऽपि बहुकर्तृकत्वं प्राप्तत्वान्न विधेयमित्यर्थः । **नन्व**विधेयमपि बहुवचनेन प्रतीयमानतामात्रेणाङ्गमस्त्वत आह—**नचेति** । तदर्थतया विधौ सत्येव तदङ्गत्वं तस्यालौकिकत्वेन विध्येकसमभिगम्यत्वात् । अतएव लिङ्गादिनापि श्रुतिकल्पनेत्यर्थः । **ननु** मास्तु आख्यातोपात्तबहुत्वविवक्षया साहित्यप्राप्तिस्तथाप्युदवसाने सत्रसमभिव्याहारात्प्रतीयमानस्य बहुत्वस्याविवक्षाकारणाभावाद्विवक्षितत्वे तद्बलादेव तत्समानकर्तृके पृष्ठशमनीयेऽपि बहुत्वविवक्षा भविष्यतीत्यत आह—**उदवसानेचेति । यागेचेति** । उपादेयगतत्वेपीति शेषः । किंच उदवसाने संख्याविवक्षायामपि न साहित्यविवक्षा संभवति, निरपेक्षाणामेव बहूनां कर्तृत्वादित्याशयेनाह—**किंचेति** । यद्वा प्रत्युतोदवसानसमानकर्तृकत्वं प्रत्येककर्तृकत्व एवानुकूलमित्याह—**किंचेति** । सूत्रार्थस्तु—तेषां सत्रिणां सह प्रयोगः स्याद्यजेरन्निति बहुत्ववचनात् यथा राजपुरोहितौ यजेयातामिति द्वित्ववचनाद्धियज्ञे सहप्रयोगस्तद्वदिति ॥

कामेष्टौ च दानशब्दात् ॥ ४४ ॥ प्लाक्षमिति । सारस्वतं सत्रं सरस्वत्या नद्यास्तीरे कर्तव्यम् । साच नदी यस्मात्प्लक्षात् वेताद्दारभ्य प्रवहति तत्र प्लक्षमूलोत्पन्नं जलप्रस्रवणमस्ति तद्देशं प्राप्य तत्र देशे इयमिष्टिः कर्तव्येत्यर्थः । पूर्वत्रान्तराचिन्तायां दानं यथापरिक्रयार्थमेवमिहापीत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** युक्तं पूर्वत्र दानस्य परिक्रयार्थत्वं सत्रानङ्गतया पृष्ठशमनीयस्य यजमानकर्तृकत्वाभावात्, इहतु कामेष्टेः सत्राङ्गतया यजमानकर्तृकत्वात्कथं परिक्रयार्थतया पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । तथापि प्रधाने सारस्वतसत्रे यजमानकर्तृकत्वप्रापकचोदकादस्यामिष्टौ न तत्प्राप्तिः । अप्राकृतकार्यत्वेन

र्मा: । तेनापूर्वाङ्गे कामेष्टौ असति यजमानार्त्विज्ये चोदकप्राप्तैर्ऋत्विग्भिर्भवितव्यम् । सत्सुच तेषु दानमसत्यपि दक्षिणाशब्दे दृष्टार्थत्वात्परिक्रियार्थमेवेति प्राप्ते ब्रूमः—प्रकृतौ बर्हिर्धर्माः प्रदिष्टानां पदार्थानामङ्गत्वाद्युक्तं यदपूर्वेषु न भवन्ति, यजमानास्तु कर्तारः प्रयोगाङ्गत्वाद्विकृतावपि प्रयोगद्वारेण प्राप्नुवन्ति । तस्मिंश्च प्रयोगे यदपूर्वमप्यङ्गं निपतति तत्रैव प्रसङ्गसिद्धत्वान्न कर्त्रन्तरमाकाङ्क्षति तस्माददृष्टार्थमेवैतद्दानम् ॥

दर्शपूर्णमासयोर्द्वेष्याय दानस्यादृष्टार्थताधिकरणम् ॥ १६ ॥

द्वेष्ये चाचोदनाद्दक्षिणापनयः स्यात् ॥ ४६ ॥

क्रीत्यै धर्माय वा द्वेष्ये दानं स्याद्दक्षिणोक्तितः ॥ क्रयाय मैवं द्वेष्यत्वं नर्त्विजो धर्मकृत्ततः ॥ २० ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'यदि पत्नीः संयाजयन्कपालमभिजुहुयाद्वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्तस्यैकहायनी गौर्दक्षिणा तां स द्वेष्याय दद्या'दिति । किमिदं दानं परिक्रयार्थमुतादृष्टार्थमिति । दक्षिणाशब्दात्परिक्रयार्थमिति । यद्यपिच दर्शपूर्णमासयोरेव नैमित्तिकमङ्गं वैश्वानरेष्टिस्तत्रमध्य[1] एव क्रियते तथापि वचनाद्दक्षिणान्तरं नानुपपन्नम् । उच्यते—द्वेष्याय तद्दानम् । नचार्त्विक् द्वेष्यः संभवति । 'ऋत्विगाचार्यौ नातिचरितव्या'विति श्रवणात् । तस्मादनृत्विजे दानमिदमदृष्टार्थं दक्षिणाशब्दश्च दानमात्रेऽगत्या वर्तते ॥

कार्यमुख्यप्रवृत्तातिदेशाप्रवृत्तेः प्राकृतहविरासादनादिलक्षणबर्हिःकार्यकरत्वरहिते च यूपावटास्तरणबर्हिषि बर्हिर्धर्मैलवनाद्यतिदेशाप्रवृत्तिवदित्यर्थः । प्राकृतेष्वित्यनेन प्राकृतकार्यकरत्वं लक्षणीयं, तथा अपूर्वाङ्गेष्वित्यनेनाप्राकृतकार्यकरत्वं लक्षणीयं, यथाश्रुते स्वरूपेणापूर्वेष्वपि नीवारादिषु व्रीहिधर्मप्राप्त्यापत्तेरिति ध्येयम् । **कामेष्टाविति** । कामगुणकाम्निदेवत्येष्टावित्यर्थः । **चोदकेति** । एकदेवताकत्वादिनिबन्धनैष्टिकचोदकेत्यर्थः । **नन्वे**वमपि दक्षिणाशब्दाभावाद्दानस्य कथं परिक्रयार्थत्वमित्यत आह—**सत्स्विति** । कर्मकरेभ्यो दानं परिक्रयायैव भवतीति भावः । **प्रकृताविति** । लवनादयो हि बर्हिरादितत्तत्पदार्थानां प्रातिस्विकरूपेणाङ्गत्वात् । यत्पदार्थकार्यापन्नं यद्वैकृतमङ्गं तत्रैव भवन्ति नापूर्वे अङ्गे इति युक्तम् । कर्ता तु नैवं प्रातिस्विकपदार्थाङ्गं किंतर्हि प्रयोगाङ्गत्वात्तद्द्वारेण सर्वपदार्थसाधारणः स च विकृतावपि प्रयोगद्वारेणैव प्राप्नोति प्रयोगश्चापूर्वाङ्गमपि व्याप्नोतीति तत्रापि प्राकृतयजमानकर्तृकत्वमेवेत्यर्थः । **ननु** प्रयोगद्वारापि प्राकृतेष्वेव प्राप्तिर्नापूर्वाङ्गे । तथाच तत्र कर्त्रन्तरमेवापेक्षितमिति ऐष्टिककर्तृप्राप्तिरेव तत्रेत्यत आह—**प्रसङ्गादिति** । तथाच तत्र कर्त्रन्तराकाङ्क्षाविरहान्नैष्टिकचोदकप्रवृत्तिरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—कामेष्टौ च दानं परिक्रय एव पृष्ठशमनीय इव कुतो दानशब्दात्कर्मकरेषु सत्सु दानशब्दस्य परिक्रयार्थदानप्रतिपादकत्वादिति ॥

द्वेष्ये चाचोदनात्० ॥ ४६ ॥ **यदीति** । गार्हपत्ये पुरोडाशश्रपणार्थमुपहितेषु कपालेषु यदि पत्नीसंयाजाहुतिः पतेत्तदेयमिष्टिरित्यर्थः । पूर्वत्र दक्षिणाशब्दाभावात्परिक्रयार्थत्वाभावेऽपि इह दक्षिणाशब्दात्परिक्रयार्थत्वमिति संगतिं सूचयन्नेव पूर्वपक्षमाह—**दक्षिणेति** । **अङ्गमिति** । प्रधानदक्षिणयैव प्रसङ्गादङ्गानुष्ठानसिद्धेरङ्गभूतायामस्यां पृथक्दक्षिणानुपपत्तेरित्यर्थः । अङ्गत्वेपि यदि पृथक्तन्त्रा स्यात्तदा प्रयोगभेदात्पृथग्दक्षिणापि स्यात् । नचास्याः पृथक्तन्त्रमित्याह—**तत्रेति** । **श्रवणादिति** । स्मरणादित्यर्थः । **ननु** निषेधस्य पुरुषार्थत्वात्तदतिक्रमेपि क्रतुवैगुण्याभावादृत्विज एव द्वेष्यस्य भवः । नचैवमपि नित्यवच्छ्रुतस्य दानस्यानित्यद्वेष्यभूतऋत्विक्संबन्धो न संभवतीति वाच्यम् । यस्य ऋत्विगन्योऽपि न द्वेष्यः तत्रानित्यद्वारस्यावश्याङ्गीकार्यत्वादितिचेन्न । अत्र द्वेष्याय दद्यादिति द्वेष्यावस्थायां दानं विधीयते । तथाच वरणकाले द्वेष्ये ऋत्विक्त्वानुपपत्तिः प्रयोगमध्ये ऋत्विक्त्वनाश इति पुरुषार्थनिषेधेनाप्यर्थात् क्रतौ नियमसिद्धेः । यथा पुरुषार्थेनापि धनार्जने याजननियमेन क्रतौ ब्राह्मणानामार्त्विज्यनियमस्तद्वत्कत्वव्यभिचरितर्त्विक्संबन्धेन निषेधस्य क्रत्वर्थत्वसंभवाच्चेत्याहुः । तस्मादकर्मकराय द्वेष्याय दानमदृष्टफलमेवेत्याह—**तस्मादिति** । ननु दक्षिणाशब्दस्य रूढ्या दक्षकरणयोगेन वा परिक्रयार्थदान एव प्रसिद्धेरदृष्टार्थत्वे तदनुपपत्तिरित्यत आह—**दक्षिणेति** । सूत्रार्थस्तु—द्वेष्ये च यद्दानं तस्य दक्षिणात्वादपनयः स्याददृष्टार्थता स्यादिति यावत् । द्वेष्यस्य ऋत्विजोऽचोदितत्वादिति ॥

---

[1] तन्मध्यएव.

जीवतामस्थियज्ञाधिकरणम् ॥ १७ ॥

अस्थियज्ञोऽविप्रतिषेधादितरेषां स्याद्विप्रतिषेधादस्थ्नाम् ॥ ४७ ॥ [यावदुक्तमुपयोगः स्यात् ॥ ४८ ॥]

अस्थियागः किमस्थ्नां स्याज्जीवतां वाऽस्थिशब्दतः ॥ अस्थ्नां नैवमनर्हत्वाल्लक्ष्यन्ते जीविनोऽस्थितः ॥ २१

इदं श्रूयते 'यदि सत्राय संदीक्षितानां प्रमीयेत तं दग्ध्वा कृष्णाजिनेऽस्थीन्युपनह्य योऽस्य नेदि स्यात्तं तस्य स्थाने दीक्षयित्वा तेन सह यजेरन् ततः संवत्सरेऽस्थीनि याजयेयु'रिति योयं संवत्स ऽस्थियागः स विचार्यते किमस्थिशब्देन शरीरिणोरभेदोपचारेण मृतं लक्षयित्वा तस्यायं ब उच्यते । तदधिकारे च यागे सत्रिणामितरेषामृत्विक्स्थानीयानां कर्तृत्वमात्रं उतास्थिशब्देन जी एव सत्रिणोऽस्थि सहायाल्लक्षयित्वा तेषामेव यागविधिरिति । तत्रास्थिशब्दस्य तच्छरीरे पुंसि प्र त्तेरितरेषां च ण्यन्तपरस्मैपदनिर्देशात्परार्थे कर्मणि याजयितृत्वावगमान्मृताधिकारमिदं कर्म स मध्यमरणनिमित्तं तस्यैव फलमिति प्राप्ते ब्रूमः—न कथंचिदपि मृतस्य साक्षाद्वा संविधानाद्वा कर्तृ संभवति । नचा कर्तुरधिकारः । तस्माज्जीवतामेवायं यागः । याजयतिश्च ये तेषां याजयितारस्त भिप्रायेण भविष्यति ॥

अस्थियागेऽस्थ्नां जपाद्यननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १८ ॥

यदि तु वचनात्तेषां जपसंस्कारमर्थलुप्तं सेष्टितदर्थत्वात् ॥ ४९ ॥

अस्थिकर्तृमते चिन्तापञ्चकं स्याज्जपादिकम् ॥ न वा, तच्चोदकात्कुर्युर्न कुर्वीरन्नसंभवात् ॥ २२ ॥

जीवदधिकारपक्षे चोदकप्राप्तं न किंचिद्बाधितव्यं, मृताधिकारे तु भवति केषांचिद्बाधः । तदि क्त्वाचिन्तया किं बाध्यं किं नेति चिन्त्यते । ये यजमानजपा वपनादयश्च संस्कारा दीक्षणीयेष्टिश्च

अस्थियज्ञः० ॥ ४७ ॥ **किमिति** । तस्मिन्यागे मृतस्याधिकारः उत मृतव्यतिरिक्तानां जीवतां सत्रिणामेवाधिकार इति संशयनिष्कर्षः । **ननु** मृतस्य जीवतां चानुपात्ततया कथमयं विचार इत्याशङ्क्य लक्षणयाऽस्थिशब्देनैवोपादानं कोटि द्वयेप्युक्तं मृताधिकारे चेतरेषामृत्विक्त्वमेव याजयेयुरित्यनेनोच्यते नतु यजमानत्वमित्याह—**तदधिकार इति** । पूर्व द्वैष्यशब्दबलाददृष्टार्थवदिहास्थिशब्दबलान्मृतस्याधिकार इत्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । यद्यप्यस्थिशब्दस्य लक्षणैव तच्छरीरे पुंसि प्रवृत्तिस्तथाप्यस्थिसहचरितपुरुषेषु लक्षणा विप्रकृष्टा, मृतपुरुषे लक्षणा तु संनिकृष्टेति सैव ज्यायसीति भावः । **इतरेषां चेति** । तथाच तेषां नात्र कर्मण्यधिकारः संभवतीति भावः । इतरेषां याजयितृत्वं तेषामधिकारनिराकरणा भिप्रायेणोक्तं नतु तेषामेव याजयितृत्वमित्याशयेन तत्र नियमे प्रमाणाभावादित्याहुः । **फलमिति** । वचनबलात्कल्पनी यमिति शेषः । भाष्ये तु अस्थिशब्दस्य मुख्यार्थत्वमङ्गीकृत्यास्थ्नामेवाधिकार इति पूर्वपक्ष उपपादितः । **न कथंचि दिति** । व्यापारसामान्यासंभवान्मृतस्येति भावः । सर्वस्वारवैषम्याभिप्रायेणोक्तम् । **संविधानादिति** । तत्रार्भवपर्यन्तय जमाने साक्षात्कर्तृत्वात्, इतरेषु 'समापयत मे यज्ञमि'ति प्रैषमुखेन संविधातृत्वाच्चाधिकारसंभव इति भावः । **नचेति** । 'शास्त्रफलं प्रयोक्तरी'ति न्यायादिति भावः । ण्यन्तपरस्मैपदबलात्परार्थकर्मणि कर्तृत्वं न स्वार्थ इति यदुक्तं तत्राह— **याजयतिश्चेति** । सह परस्मैपदेनेति शेषः । 'अतिरात्रेण प्रजाकामं याजये'दित्यादाविवेति भावः । एवंच सत्राङ्गत्व त्फलं सिद्धान्ते न कल्पनीयमित्युक्तं तन्त्ररत्ने । सूत्रार्थस्तु—अस्थीनि याजयेयुरित्ययं यज्ञो जीवतामितरेषां स्यादविरो धादस्थ्नामस्थिमतो मृतस्य विप्रतिषेधादधिकारासंभवादिति । भाष्यकारपक्षे तु अस्थिशब्दो यथाश्रुतः ॥

यदि तु वचनात्० ॥ ४९ ॥ इदमधिकरणं पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षप्रयोजनविशेषविचारात्मकमित्याशयेन तदीयसिद्धा न्तपूर्वपक्षयोः प्रयोजनभेदं दर्शयति—**जीवदिति** । **कृत्वेति** । मृतस्यैवाधिकार इति कृत्वाचिन्तयेत्यर्थः । तथाच पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षे बाध्यविशेषश्चिन्त्यत इत्यर्थः । प्रयोजनचिन्तारूपत्वाच्च संगतिः । **यजमानेति** । यजमानो जपतीति जपः केशश्मश्रुवापादयश्च संस्काराः । 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण'इतीष्टिश्चेत्यर्थः । **अस्थीति** । तत्पक्षे

---

१ फलदमिति.

कमस्थ्यधिकारपक्षे कर्तव्या नेति चोदकानुग्रहाय कर्तव्याः । मैवम् । दीक्षार्था हीष्टिःयमनियमसंकल्पश्च दीक्षा । नचासौ मृतस्य संभवति । तस्माल्लुप्तार्था । वपनं तु दूरापास्तम् । केशश्मश्रुणोरभावात् । जपश्चाशक्यत्वात् ॥

अस्थियज्ञे शाखामानशुक्रस्पर्शानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १९ ॥

क्रत्वर्थं तु क्रियेत गुणभूतत्वात् ॥ ५० ॥

औदुम्बरीमानशुक्रस्पर्शौ नोतास्ति तद्द्वयम् ॥ पूर्ववन्नेति चेन्मैवमचैतन्येऽपि संभवात् ॥ २३ ॥

अथ यत्र यजमानो गुणभूतः यथा 'शुक्रं यजमानोऽन्वारभते'इत्यादौ तत्कर्तव्यं नेति । अचेतनानामस्थ्नां स्वातन्त्र्यलक्षणकर्तृत्वासंभवादकर्तव्यम् । ननु चैतन्यापेक्षं कर्तृत्वम्, काष्ठादीनामपि ज्वलनादौ कर्तृत्वसंभवात् यस्यैवान्यानपेक्षस्याख्यातोपात्तव्यापारसमवायसंभवः स एव कर्ता तस्माच्छुक्रान्वारम्भणादिकर्मास्थिभिः कर्तव्यम् ॥

अस्थियज्ञेऽस्थ्नां काम्यकर्माद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ २० ॥

काम्यानि तु न विद्यन्ते कामाज्ञानाद्यथेतरस्यानुच्यमानानि ॥ ५१ ॥

वृष्टिकामः सदो नीचैरिति कामोऽस्ति वा न वा ॥ विद्यते स्पर्शवत्कामश्चेतनस्यस्ततो न हि ॥ २४ ॥

गुणकामानां विकृतौ प्रवृत्तिं कृत्वा चिन्त्यते 'यदि कामयेत वर्षुकः पर्जन्यः स्यान्नीचैः सदो मिनुया'दित्यादयो गुणकामा मृताधिकारपक्षे प्रवर्तन्ते नेति चोदकप्राप्तेः प्रवर्तन्ते । नैवम् । कुतः । कामाज्ञानात् । नहीदं ज्ञायते किं मृतस्येष्टं न वेति । तस्मादप्रवृत्तिर्गुणकामानाम् ॥

अस्थियज्ञेऽस्थ्नां सूक्तवाकगताशासनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ २१ ॥

ईहार्थाश्चाभावात्सूक्तवाकवत् ॥ ५२ ॥ [स्युर्वाऽर्थवादत्वात् ॥ ५३ ॥ नेच्छाभिधानात्तदभावादितरस्मिन् ॥ ५४ ॥]

सूक्तवाकाशासनं स्यान्न वा नित्यप्रवृत्तितः ॥ स्यान्मैवं फलनिर्देशात्फलेच्छास्थ्नां न युज्यते ॥ २५ ॥

सूक्तवाकगतानि 'आयुराशास्त'इत्यादीनि फलपदानि प्रवर्तन्ते नेति संशये सूक्तवाकस्य प्रहरणा-

---

अस्थिशब्देन मृतो विवक्षितः । **चोदकेति** । इदमिदं न कर्तव्यमिति विवेचनाय प्रसक्तिमात्रसंपादनपरत्वात्पूर्वपक्षे नातीव यत्नः कर्तव्यः । **यमनियमेति** । 'यमनियमव्रतविषयसंकल्पो दीक्षे'ति तन्त्ररत्ने व्रतशब्देन ब्रह्मचर्यादिर्विवक्षितः । पयोव्रतादिरित्यन्येन चेति यमनियमादेश्चेतनसाध्यत्वान्मनःप्रभृतिकरणसाध्यत्वाच्चेत्यर्थः । लुप्तार्थत्वाद्दीक्षार्थजपनिवृत्तावपि जपान्तरसाधारण्येनाह—**जपश्चेति** । सूत्रार्थस्तु—यदि वचनात्तेषां मृतानामस्थ्नां वा यागस्तदा जपसंस्कारमिष्टिसहितं लुप्तार्थं दीक्षार्थत्वादिति ॥

क्रत्वर्थं तु० ॥ ४९ ॥ शुक्रमिति । शुक्राख्यग्रहं होमकाले यजमानोऽन्वारभत इत्यर्थः । **अचेतनानामिति** । एवंच यथा पूर्वत्राचेतनत्वादिना यमनियमाद्यसंभवस्तथात्राप्यचेतनत्वादेव कर्तृत्वासंभव इत्युत्थितेः संगतिर्द्रष्टव्या । **स्वातन्त्र्येति** । स्वातन्त्र्यं कारकान्तराप्रयुक्तस्य स्वयमेव प्रवृत्तिलक्षणं नचाचेतनस्य स्वयं प्रवृत्तिः संभवतीत्यर्थः । सिद्धान्तमाह—**नन्विति । काष्ठादीनामिति**। काष्ठानि ज्वलन्तीत्यस्य प्रयोगस्य गौणत्वे मानाभावादिति भावः । **अन्येति** । यद्यपि कर्तुरपि कारकान्तरापेक्षस्यैव क्रियासमवाय इतरथा एककारकपरिशेषापत्तेः, तथाप्यनपेक्षस्येत्यनेन प्राधान्यं विवक्षितं, तथाच यस्य व्यापारो धातुना प्राधान्येनोपादीयते स कर्तेति पर्यवसितोऽर्थः । एवंच धातुना सकलकारकानुयायिव्यापारोपादानेऽपि कारकान्तरव्यापारस्य राजसंनिधानेऽमात्यानामिव न्यग्भावानातिव्याप्तिरिति भावः । **अस्थिभिरिति** । मृताधिकारपक्षेऽप्यस्थ्यन्वारम्भ एव मृतान्वारम्भ इति भावः । सूत्रार्थस्तु—क्रत्वर्थं शुक्रान्वारम्भणादिकं क्रियेत तत्र कर्तुर्गुणत्वेन संस्कार्यत्वाभावादिति ॥

काम्यानि तु० ॥ ५१ ॥ गुणकामानामिति । अन्यथा तेषां विकृतावनतिदेश इत्यष्टमे उक्तत्वादयं विचार एवानुपपन्नः स्यादिति भावः । वस्तुतस्तु येषु गुणकामेषु प्रकृतिविकृतिसाधारण्यप्रापकमस्ति प्रमाणं तमुक्थ्येन तमतिरात्रेणेत्यन्याश्रितगुणकामेष्विव तदभिप्रायेणायं विचारः संभवतीति ध्येयम् । **चोदकेति** । 'अस्थीनि याजयेयु'रित्यत्र प्रकरणान्तरन्यायेन कर्मान्तरत्वे निश्चिते व्यक्तत्वात्सौमिकविध्यन्तप्राप्तौ तत्र श्रुतगुणकामा अपि प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—काम्यानि गुणकामा न विद्यन्ते कामाज्ञानात् यथा इतरस्य जीवतः अनुक्तानि काम्यानि न ज्ञायन्ते तद्वदिति ॥

ईहार्थाश्चार्थाभावात्० ॥ ५२ ॥ काम्यत्वाद्गुणकामानामप्रवृत्तावपि नित्यत्वात्सूक्तवाकप्रवृत्तौ तदेकवाक्यतापन्नान्यायुरादीनि पदान्यपि प्रवर्तेरन्नित्युत्थितेः संगतिं सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**सूक्तेति** । नन्वायुरादिकामानां 'आयुरादिकामः

ङ्गतया नित्यवत्प्रवृत्तेस्तन्निबन्धनानामायुरादिपदानामपि प्रवृत्तिः। नैवम्। फलनिर्देशा ह्येते मान्त्रवर्णिकफलकल्पनात्। नच मृतस्य फलाशंसनं गम्यत इत्युक्तमतो लुप्तार्थत्वादेषां निवृत्तिः॥

अस्थियज्ञे होतृकामाभावाधिकरणम्॥ २२॥

स्युर्वा होतृकामाः॥ ५५॥ [न तदाशीष्ट्वात्॥ ५६॥]

होतृकामो भवेन्नो वा होतुर्जीवनतो भवेत्॥ यजमानेष्टमेवासौ कामयेत्तेन नास्त्यसौ॥ २६॥

प्रकृतौ सन्ति होतृकामाः 'यं कामयेत पापीयान्स्यादिति नीचैस्तरां तस्य याज्यया वषट्कुर्यात् यं कामयेत वसीयान्स्यादिति उच्चैस्तरां तस्य याज्यया वषट्कुर्या'दित्यादयः। ते मृताधिकारेऽपि कर्मणि होतुः कामनासंभवान्न निवर्तेरन्। निवृत्तिर्वा यजमानफलमेव ह्यत्रापि निर्दिश्यते। नच निर्दिष्टं फलं भवति। नच मृतस्येच्छा विज्ञायते तस्मादेवमादीनामपि निवृत्तिः॥

यजमानस्य मरणेऽपि सर्वस्वारस्य समापनाधिकरणम्॥ २३॥

सर्वस्वारस्य दिष्टगतौ समापनं न विद्यते कर्मणो जीवसंयोगात्॥ ५७॥ [स्याद्वोभयोः प्रत्यक्षशिष्टत्वात्॥ ५८॥]

सर्वस्वारो मृतेरूर्ध्वं त्यज्यतां वा समाप्यताम्॥ त्यज्यतां स्वाम्यभावेन प्रैषादन्यैः समाप्यताम्॥ २७॥

सर्वस्वारो नामैकाहः स्वर्गकामस्य विहितः। तत्रार्भवस्तोत्रकाले 'ब्राह्मणाः समापयत मे यज्ञमिति प्रैषमृत्विग्भ्यः प्रदाय यजमानो म्रियते। तस्मिन्मृते शेषं कर्म समापनीयं नेति संशये न समाप्यं, मृतस्य कर्तृत्वासंभवात् यजमानस्य तावन्न समाप्तिः कर्तव्या। यच्च यजमानस्य कार्यं तदृत्विजः कुर्वन्ति नान्यत्। तस्मादृत्विजोऽपि न समापयेयुः। उच्यते—'यद्यसंभवि कर्तृत्वं तत एवं भवेदिदम्॥ जीवन्नेव तु संप्रैषाच्छिष्टे कर्तृत्वमृच्छति॥' वरणभरणादिसमाचरणमेव

सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरेदि'ति कामसंयोगाभावादसति फलत्वे कथं तन्निर्देशार्थत्वमित्यत आह—**मान्त्रवर्णिकेति**। क्रियां तत्संबन्धिनं वा प्रकाशयतो मन्त्रस्य करणत्वं वाच्यमिति कृत्स्नसूक्तवाककरणत्वान्यथानुपपत्त्याऽऽयुरादीनां फलत्वकल्पनादित्यर्थः। **नन्वस्त्वायुरादीनां** फलत्वं कथं तत्पदनिवृत्तिः। नच मृतस्यायुराद्यसंभवात्तन्निवृत्तिर्जन्मान्तरे तत्संभवादित्यत आह—**नचेति**। मान्त्रवर्णिकफलकल्पनायां मन्त्रो यथा ब्रवीति तथा कल्पनीयम्। मन्त्रश्चायमाशास्त इत्याशासनविशिष्टस्यायुरादिकं फलमाहेत्यैहिकत्वाद्यजमानाशास्यस्यैवायुरादेः फलत्वेन मृतयजमानाशास्यत्वासंभवाच्चायुरादेर्नेह फलत्वमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—सूक्तवाकवदिति 'तदर्ह'मित्यर्हार्थे वतिः। तथाच सूक्तवाकार्हा ईहार्था ये शब्दा आयुराशास्त इत्यादयस्ते लुप्तार्थत्वान्निवर्तेरन्निति॥

स्युर्वा होतृकामाः॥ ५५॥ मृतेति। मृतस्य फलसाधके कर्मणि होतुः कामनासंभवात् होतृकामनाया एव श्रुतत्वेन तामादायैव यजमानस्य फलसंभवादिति पर्यवसितोऽर्थः। तथाच पूर्ववैषम्यात्संगतिः। **यजमानेति**। प्रधानवाक्यगतात्मनेपदात् 'यां वै कांचन यज्ञर्त्विगाशिषमाशास्ते यजमानस्यैव से'ति वचनाच्च तदपि यजमानफलमेव न होतृफलमित्यर्थः। **ननूक्तफलस्य** याजमानत्वेऽपि कामना होतुर्भविष्यतीत्यत आह—**नचेति**। अनिष्टमिच्छयाऽविषयीकृतमित्यर्थः। एवंच यजमानेच्छाविषयस्यैव यजमानफलतया यजमानकामनानुसारिहोतृकामनानुवादोऽयं **यं कामयेतेति**। तथाचायमस्य वाक्यार्थः—यो यजमानो वसीयान्स्यामिति कामयेत तस्य यजमानस्य होता याज्यावषट्कारं उच्चैः कुर्यादिति। मृतस्य चेच्छाभावान्निवृत्तिरेवंजातीयानामित्यर्थः॥

सर्वस्वारस्य०॥ ५७॥ कामनाभावान्नीचैस्तरत्वादिनिवृत्तौ किमु वक्तव्यं कामयितुरभाव इत्युत्थितेः संगतिः। **विहित इति**। 'शुनःकरणस्तोमोऽग्निष्टोमो मरणकामो ह्येतेन यजेत यः कामयेतानामयं स्वर्गमिया'मित्यनेनेति शेषः। **आर्भवेति**। तृतीयसवनादौ कर्तव्यस्तोत्रकाल इत्यर्थः। **ननु** यजमानस्य मृतत्वेन कर्तृत्वासंभवेऽपि ऋत्विजः समापयेयुः, जीवत्यपि तैरेव समापनीयत्वादित्यत आह—**यच्चेति**। सत्यं जीवत्यपि ऋत्विग्भिरेव समापनीयं तथापि स्वकार्यकरणार्थमेव यजमानेनर्त्विजां परिक्रयाद्यत्र यजमानस्य कर्तृत्वं तदेवर्त्विग्भिः कार्यमिह च यजमानस्य कर्तृत्वासंभवान्न ऋत्विग्भिरपि समापनीयमित्यर्थः। **संप्रैषादिति**। संप्रैषेण समापने परेषां प्रवृत्त्या संविधानात्कर्तृत्वं जीवदवस्थायामेव

१ कर्तव्यं ततः।

जीवदवस्थायामपि यजमानस्य कर्तृत्वं, तच्च मरणोत्तरकालभाविन्यपि कर्मशेषे जीवदवस्थायामिव संविधानेन संभवति। प्रत्यक्षमेवच समापयतेति प्रैषेण समाप्तिश्चोद्यमाना न शक्यापह्नोतुम्। नहि ब्राह्मणभागगताद्विधेः प्रैषस्य कश्चिद्विशेषः। नहि प्रैषे प्रैषकपुरुषस्य स्वातन्त्र्यं येन पौरुषेयत्वाद्दोषः स्यात्। प्रयोक्तृत्वमात्रं तु ब्राह्मणगतेष्विव विधिषु प्रैषेष्वपि पुरुषाणाम्। अतः प्रत्यक्षमेव विहितं समापनं स्वर्ग एव। अत्र मरणेनार्थिनः फलं न मरणम्। मरणकाम इत्यङ्गीकृतमरण इत्यर्थः। तेन य एवं ज्ञात्वा स्वर्गं प्राप्नवानीति कामयते तस्यायं क्रतुः। तथाच हरिनिरुक्ते 'प्रधानस्य मरणेनार्थिन इज्यां प्रवर्तयन्ती'ति। तेन संजातेऽपि मरणे स्वर्गार्थमेव समापनीयम्॥

सर्वस्वारे कार्यबाध्यव्यवस्थाधिकरणम्॥ २४॥

गते कर्मास्थियज्ञवत्॥ ५९॥

किं कार्यमत्र किं बाध्यमिति प्रश्ने तदुत्तरम्॥ क्रत्वर्थमस्थिवत्कार्यं बाध्यते मृतकर्तृकम्॥ २८॥

अथ मृते यजमाने कर्मशेषे क्रियमाणे किं बाध्यं किं नेति[2] प्रश्नेनैवोपक्रमः। अत्रोत्तरं—अस्थियज्ञेऽस्थ्नामधिकारपक्षे यथोक्तं तथेहापि द्रष्टव्यम्॥

सर्वस्वारे यजमानस्य दिष्टगतावप्यायुराशंसनाधिकरणम्॥ २५॥

जीवत्यवचनमायुराशिषस्तदर्थत्वात्॥ ६०॥ [वचनं वा भागित्वात्प्राग्यथोक्तात्॥ ६१॥]

मृतेः प्रागायुराशीर्नो स्याद्वा नो मृतिकामनात्॥ प्रागार्भवाज्जीवनार्थमायुराशासनं भवेत्॥ २९॥

सर्वस्वार एव 'मरणात्प्राग्जीवदवस्थायामायुराशास्त'इत्यायुराशीर्वक्तव्या नेति संशयः। तत्र मरणाभ्युपगमेन प्रवृत्तस्य नाशासितव्यमायुः। प्रागपि त्वार्भवकालान्मरणसंभवात्[3]तथासति क्रतोर्वैगुण्याद्यावदार्भवकालमाशासितव्यमायुः तस्मादायुराशीर्वक्तव्या॥

संभवतीत्यर्थः। तथाच यजमानकर्तव्यत्वादृत्विग्भिरवश्यं समापनीयमिति भावः। **जीवदवस्थायामपीति**। जीवदवस्थाकालीनपदार्थेष्वपीत्यर्थः। किंच समापनस्य प्रत्यक्षवचनविहितत्वादवश्यकर्तव्यत्वमित्याह—**प्रत्यक्षमिति**। **ननु** ब्राह्मणभागगतविधेरेव विधायकत्वं न मन्त्रभागगतप्रैषस्येत्यत आह—**नहीति**। उभयोरपि प्रवर्तकत्वाविशेषादिति भावः। **ननु** प्रैषस्थले प्रैषकर्तुः पुरुषस्यैव प्रवर्तकत्वं न प्रैषस्य। तस्य पुरुषप्रयुक्ततया पौरुषेयत्वेन स्वातन्त्र्याभावाद्विधौ तु नैवमित्यत आह—**नहीति**। **प्रयोक्तृत्वमात्रमिति**। तथाच न पुरुषप्रयुक्तत्वमात्रेण पौरुषेयत्वं ब्राह्मणभागातिप्रसक्तेः प्रयोगमध्ये पुरुषप्रयुक्तत्वस्य मन्त्रत्वनिबन्धनत्वेनाकिंचित्करत्वात्, किंतु स्वतन्त्रपुरुषप्रयुक्तत्वेन, तच्च प्रैषेऽपि नास्तीत्यर्थः। एवंच यत्र प्रैषार्थोऽन्यतः प्राप्तस्तत्र न प्रैषस्य विधायकत्वं स एव च विधिर्मन्त्राधिकरणविषयः। यत्र त्वन्यतो न प्राप्तस्तत्र विधायकत्वं यथा यच्छब्दोपबन्धेऽपि यदाग्नेय इत्यादेर्विधायकत्वं तद्वदिति भावः। वस्तुतस्त्विहापि न साक्षात्प्रैषस्य विधायकत्वं किंतु समापनप्रकाशनद्वारास्य क्रतुशेषतासमाप्तिविधौ सत्येवावकल्पते नान्यथेति स्वविनियोगनिर्वाहाय समाप्तिविधिकल्पकत्वमेव विवक्षितमिति ध्येयम्। **ननु** मरणकाम इति श्रवणान्मरणार्थमिदं कर्म, तथाच मरणलक्षणफलसिद्धौ किं समापनेनेत्यत आह—**स्वर्ग एवेति**। इदंच वस्तुगतिमनुरुध्योक्तम्, अन्तरा फललाभेऽपि कर्मसमाप्तेः षष्ठे उक्तत्वादिति ध्येयम्। **प्रधानस्येति**। मरणेन हेतुना प्रधानफलभूतस्वर्गार्थिन इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—दिष्टगतौ यजमानस्य मरणे सर्वस्वारस्य समापनं न विद्यते सर्वस्यापि कर्मणो जीवदधिकारकत्वेन मृतस्याधिकारासंभवादिति॥

गते कर्मास्थियज्ञवत्॥ ५९॥ पूर्वोक्तसमापनोपजीवनेन बाध्यविशेषनिरूपणात्संगतिः। अस्थ्नामधिकार इति कृत्वाचिन्तया शुक्रान्वारम्भणादिकं क्रत्वर्थं कर्तव्यं यजमानसंस्कारादिकं तु न कर्तव्यमिति व्युत्पादनस्यानुष्ठानोपयोगप्रदर्शनाय विषयान्तरे तस्यातिदेशमात्रपरत्वादस्य नात्र पूर्वपक्षेण कार्यमित्याशयेनाह—**प्रश्नेनेति**। सूत्रे गत इत्यस्य दिष्टगतिं गते यजमान इत्यर्थः॥

जीवत्यवचनम्०॥ ६०॥ यथा मरणानन्तरमस्थियज्ञवदायुराशास्ते इत्यस्य निवृत्तिस्तथा मरणात्पूर्वमपीत्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति**। मरणविरोधित्वादायुराशासनं न कर्तव्यमित्यर्थः। आर्भवकाले मरणं विहितं ततः पूर्वं मरणं माभूदित्येतदर्थमायुराशासनं तावत्पर्यन्तमपेक्षितमेवेति सिद्धान्तमाह—**प्रागपीति**। सूत्रार्थस्तु—आयुराशिषो जीवत्यपि यजमाने अवचनं स्यादायुरर्थत्वात्तस्य, प्रकृते च यजमानस्य मरणार्थतयायुषोऽनपेक्षितत्वादिति॥

---

१ शक्यतेऽपह्नोतुं. २ किंवा नेति. ३ मरणं संभवति.

द्वादशाहे क्रतुयाज्याद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ २६ ॥

क्रिया स्याद्धर्ममात्राणाम् ॥ ६२ ॥

आत्रेयदानर्तुयाज्यावृती सत्रेषु नाचरेत् ॥ कुर्याद्दानतिलोपाद्यो धर्मार्थे क्रियतां द्वयम् ॥ ३० ॥

यत्प्रकृतावानत्यर्थमृत्विग्वरणं दक्षिणादानं च तत्सत्रे न स्यादित्युक्तम् । यत्त्वदृष्टार्थमृतुयाज्यावरणं आत्रेयाय हिरण्यदानं च तत्सत्रेऽपि कर्तव्यमिति प्रत्युदाहरणमात्रमेतत् ॥

पवमानेष्टौ निर्वापानुष्ठानाधिकरणम् ॥ २७ ॥

गुणलोपे च मुख्यस्य ॥ ६३ ॥

लुप्यते पवमानेष्टौ निर्वापः क्रियतेऽथवा ॥ लुप्यते साधनाभावात्तेन मुख्यो न लुप्यते ॥ ३१ ॥

दर्शपूर्णमासयोः 'अग्निहोत्रहवण्यां हवींषि निर्वपती'ति श्रुतो निर्वापः पवमानेष्टिषु चोदकप्राप्तः कर्तव्यो नेति संशये । न कर्तव्यः । कस्मात् । अग्निहोत्रहवण्यभावात् । ययाग्निहोत्रं हुतं साह्यग्निहोत्रहवणी । नच पवमानेष्टिवेलायामग्निहोत्रं हुतं संभवति । विना चाग्निहोत्रहवण्या निर्वापो विगुणत्वादकर्तव्य इति प्राप्ते ब्रूमः—अतिदेशेन हि कार्यमुखेन पदार्थेषु प्राप्यमाणेषु हविःसंस्कारार्थतया निर्वापः प्राप्यते तदङ्गभूताग्निहोत्रहवण्यसंभवान्न प्राप्यते । नचाप्राप्तायां गुणत्वम् अतस्तदभावेऽप्यविगुणत्वात्कर्तव्य एव निर्वापः ॥

वाजपेये मुष्टिलोपाधिकरणम् ॥ २८ ॥

मुष्टिलोपात्तु संख्यालोपस्तद्गुणत्वात्स्यात् ॥ ६४ ॥ [न निर्वापशेषत्वात् ॥ ६५ ॥ संख्या तु चोदनां प्रति सामान्यात्तद्विकारः संयोगाच्च परं मुष्टेः ॥ ६६ ॥ न चोदनाभिसंबन्धात्प्रकृतौ संस्कारयोगात् ॥ ६७ ॥]

शरावैः सप्तदशभिर्यश्चरुस्तत्र मुष्टयः ॥ चत्वारः सन्ति नो वोत स्यादेकं मुष्टिसंख्ययोः ॥ ३२ ॥

तत्किमाद्यश्चोदितत्वाच्छरावापूरणान्न सः ॥ द्वितीयोऽस्त्विति चेन्मैवं द्विलोपे बाधगौरवात् ॥ ३३ ॥

तृतीयोऽस्त्वेकलोपोऽत्र धर्मः संख्यैव लुप्यताम् ॥ क्रियायोगान्न तद्धर्मः प्राथम्यात्सानुगृह्यताम् ॥ ३४ ॥

वाजपेये श्रूयते 'बार्हस्पत्यो नैवारः सप्तदशशरावः क्षीरे चरुर्भवती'ति । अस्ति तु प्रकृतौ 'चतुरो

क्रिया स्याद्धर्ममात्राणाम् ॥ ६२ ॥ 'ऋतुयाज्यावयवैरिन्द्रं होत्रात्सजूर्दिव आ पृथिव्या'इत्यादिभिर्यद्धोत्रादिवरणं यच्चात्रेयादिहिरण्यदानं तत्सत्रे कर्तव्यं नेति संशयः । यथा क्रतूपक्रमकाले वरणं न कर्तव्यं तथा ऋतुयाज्यावरणमपि न कर्तव्यं दक्षिणादानवदात्रेयदानमपि न कर्तव्यमिति पूर्वः पक्षः । आनत्यर्थवरणदक्षिणादानयोरकर्तव्यत्वेऽप्यदृष्टार्थतया ऋतुयाज्यावरणमात्रेयदानं च कर्तव्यमिति सिद्धान्तः । **नन्वदृ**ष्टार्थत्वादेव चोदकानुग्रहाय कर्तव्यत्वस्य सिद्धतया पूर्वपक्षस्य मन्दत्वात्किमर्थमिदमित्यत आह—**यदिति** । सूत्रे धर्ममात्राणामदृष्टार्थानामित्यर्थः ॥

गुणलोपे च मुख्यस्य ॥६३॥ पवमानेष्टिष्विति । आधाने कर्तव्यास्वग्नये पवमानायेत्यादीष्टिष्वित्यर्थः । पूर्वत्र ऋतुयाज्यावरणादेर्वैगुण्याभावादनिवृत्तावपीह वैगुण्यान्निर्वापस्याकरणमित्युत्थानात्संगतिः । **ननु** ल्युटः कालत्रयौदासीन्येन विधानाद्भूतस्य वर्तमानस्य चाग्निहोत्रसंबन्धस्याभावेऽपि भाविनमादायाग्निहोत्रहवणीसद्भावः किं न स्यादित्यत आह—**ययेति** । पवमानेष्टिषु येन पात्रेण निर्वापः कृतस्तस्याग्निहोत्रात्पूर्वमेव नाशापहारादिसंभवेन भाविनोऽग्निहोत्रसंबन्धस्यानियतत्वाद्भूतसंबन्ध एव नियतत्वाच्छास्त्रतात्पर्यविषय इति भावः । 'पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपती'त्यत्र तु पुरोडाशार्थतया उपादानमेवाश्रित्य भूतसंबन्धोपपत्तिरिति ध्येयम् । **नन्वा**धानाङ्गभूततूष्णीमग्निहोत्रमादाय भूतसंबन्धोऽपि संभवत्येव । नचैवमप्यग्निहोत्रहवण्यसंभवः तूष्णींहोमस्य जुह्वा क्रियमाणत्वादिति वाच्यम् । सति तस्या एवाग्निहोत्रहवणीत्वाद्भूताग्निहोत्रसंबन्धस्य तत्र सत्वादित्यत आह—**नचेति** । तूष्णींहोमस्तु न मुख्याग्निहोत्रं किंत्वपूर्वकर्मान्तरमिति भावः । जुह्वा अग्निहोत्रहवणीत्वाभ्युपगमेऽपि वैगुण्यमेव तस्याविकङ्कतप्रकृतिकत्वाभावादिति ध्येयम् । **ननु** अग्निहोत्रहवण्यभावेऽपि संभवान्निर्वापः किं न स्यादित्यत आह—**विनेति** । अग्निहोत्रहवणीकरणकनिर्वापस्यैव शास्त्रार्थत्वेन केवलनिर्वापः क्रियमाणोऽप्यकिंचित्कर इति भावः । सत्यम् । प्रकृतावग्निहोत्रहवणीकरणकनिर्वापस्यैव शास्त्रार्थत्वं तथोपदेशाद्विकृतौ तु नोपदेशः किंत्वतिदेशः, सचासंभवन्त्यामग्निहोत्रहवण्यां नास्ति किंतु संभवतो निर्वापमात्रस्यैवेति केवलस्यैव शास्त्रार्थत्वं न सगुणस्य गुणप्रापकाभावादित्याशयेनाह—**अतिदेशेनेति** । स्वरूपेणातिदेश इहापि सगुण एव शास्त्रार्थः स्यात् । नत्वेवमित्याशयेनोक्तं **कार्यमुखेनेति** ॥

मुष्टिलोपात्तु० ॥ ६४ ॥ इहापि पूर्ववदेव गुणभूतायाः संख्याया बाधेऽपि प्रधानभूतमुष्टीनां न बाध इत्युत्थितेः

---

१ एतत्संज्ञकेपात्रे.

मुष्टीन्निर्वपती'ति चतुःसंख्या मुष्टिद्रव्यं च तदुभयमिह चोदकेन प्राप्तम् । नच चतुर्भिर्मुष्टिभिः सप्तदशशरावपरिमाणश्चरुः संपादयितुं शक्यते। अतोऽवश्यं बाधितव्येसति किमुभयं बाधितव्यं शरावद्रव्येण मुष्टिद्रव्यं सप्तदशसंख्यया च चतुःसंख्या किंवान्यतरत् । तत्रापि किमनियमः, अथवा संख्यानुग्रहः संख्यालोपः, विपरीतं वेति । तत्राविशेषादुभयोर्बाधः । तत्रापि समानकार्यत्वात् द्रव्यं द्रव्येण, संख्या संख्ययेत्येकः पक्षः । सप्तदशसंख्याशरावपरिमाणं च यागद्रव्याङ्गं, चतुःसंख्या मुष्टिश्च निर्वापाङ्गमतो न तावत्साक्षादेकविषयत्वं येनोभयमुभयेन बाध्येत । चतुर्भिर्मुष्टिभिः सप्तदशशरावश्चरुर्न संपादयितुं शक्यत इत्यर्थाद्बाधः । तत्रैकबाधेनोपपत्तौ नोभयबाधनं युक्तम् । तस्मादन्यतरबाधः । तत्राविशेषादनियम इति द्वितीयः । संख्याया द्रव्याङ्गत्वात्प्रधानस्य मुष्टिद्रव्यस्यानुग्रहः, संख्यायास्तु बाध इति तृतीयः । न संख्याया मुष्ट्यङ्गत्वं वाक्यलक्षणसमानाधिकरणद्रव्यसंबन्धबाधेन द्वितीयाश्रुत्या निर्वापाङ्गत्वावगमादुभयोरपि क्रियाङ्गत्वावगमात्तुल्यत्वम् । तत्र मुख्यत्वात्संख्यानुग्रहो जघन्यत्वाच मुष्टिलोप इति सिद्धान्तः ॥

धेन्वादिशब्दानां गोवाचिताधिकरणम् ॥ २९ ॥

औत्पत्तिके तु द्रव्यतो विकारः स्यादकार्यत्वात् ॥ ६८ ॥

धेनुवत्सर्षभाश्छागे गवि वा गुणकीर्तनात् ॥ अजेऽतिदिष्टे स्युर्मैवं गोजात्येकगुणोक्तितः ॥ ३५ ॥

'द्यावापृथिव्यां धेनुमालभेत वायव्यं वत्समैन्द्रमृषभमि'ति गोद्रव्यासाधारणगुणवचनेषु धेन्वादिशब्देषु श्रुतेषु किं चोदकप्राप्तमजद्रव्यं प्रवर्तते नेति संशयः । तत्र यद्यपि गोरसाधारणं गुणमेते वदन्ति तथापि न गोर्वाचकाः । तेनात्र गोर्नोपदेशेन नातिदेशेन प्राप्तिः । अजस्त्वतिदेशेन प्राप्यते

संगतिः । **ननु** सति बाधावश्यंभावे चिन्तावसरः, प्रकृते च शरावद्रव्यसप्तदशसंख्ययोः प्रधानविषयतया मुष्टिचतुःसंख्ययोर्निर्वापविषयतया च भिन्नविषयत्वाद्बाध एव नास्तीति कथमयं विचार इत्यत आह—**नच चतुर्भिरिति** । निर्वापस्य यागीयप्रकृतिद्रव्यसंस्कारतयार्थात्तुल्यविषयतामादायावश्यंभाविबाध इत्यर्थः । **तत्रेति** । अन्यतरबाधेपीत्यर्थः । **विपरीतमिति** । संख्यानुग्रहो मुष्टिलोप इत्यर्थः । **समानेति** । मानलक्षणकार्यैक्यात् शरावद्रव्येण मुष्टिद्रव्यं, द्रव्यपरिच्छेदलक्षणकार्यैक्याच्च सप्तदशसंख्यया चतुःसंख्या बाध्येतेत्यर्थः । यदि प्रकृते द्रव्यसंख्ययोः प्राकृतद्रव्यसंख्यास्थानापत्तिः श्रूयेत तदोभयबाधः स्यान्नत्वेवमित्याह—**सप्तदशेति** । शरावपरिमाणमिति कर्मधारयः । **एकबाधेनेति** । आर्थिकबाधस्य तावताप्युपपत्तेरिति भावः । **द्रव्येति** । चतुरो मुष्टीनिति मुष्टिविशेषणत्वात्संख्याया इति भावः । **द्वितीयेति** । चतुरो मुष्टीनिति चतुःसंख्यानुवादेन वा मुष्ट्यनुवादेन वा निर्वापो न विधीयते । संख्याया मुष्टीनां चान्यतोऽप्राप्तेः संख्यामुष्ट्योः प्रत्येकमुद्देशे संख्याविशिष्टमुष्ट्युद्देशे च वाक्यभेदप्रसङ्गाच्च, किंतु चतुर्मुष्टिकरणकनिर्वाप एव विशिष्टो विधीयते । एवंच सक्तुन्यायेन चतुर्भिर्मुष्टिभिर्निर्वापं कुर्यादिति वाक्यार्थस्य वक्तव्यत्वात् इह द्वितीयाशब्देन तृतीया विवक्षिता । अतएव निर्वापाङ्गत्वावगमादित्युक्तमुपपद्यत इति ध्येयम् । **नन्वेवमपि** द्रव्यस्य साक्षात्क्रियानिर्वर्तकत्वादन्तरङ्गत्वं संख्यायास्तु तत्परिच्छेदद्वारतया बहिरङ्गत्वमित्यत आह—**उभयोरिति** । क्रियाङ्गत्वाविशेषात् । वस्तुस्वभावकृतमुक्तवैषम्यमकिंचित्करमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—मुष्टिलोपे संख्यालोप आवश्यकः मुष्टिगुणत्वात्संख्यायास्तस्मादावश्यकत्वात्संख्यामात्रलोपो नतु मुष्टिलोप इति ॥

औत्पत्तिके तु० ॥ ६८ ॥ पूर्वत्र चोदकप्राप्तसंख्याद्रव्यपरिग्रहे सप्तदशशरावपरिमितचरुसंपादनाशक्त्यावश्यंभाविनि बाधे जघन्यत्वान्मुष्टेर्बाधः । इह तु चोदकप्राप्ताजद्रव्यपरिग्रहेऽपि धानादिगुणोपपत्तेर्नावश्यंभाविबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **गोद्रव्येति** । धेनुशब्दो धानक्रियावचनः । वत्सऋषभशब्दौ तु वयोविशेषवचनाविति विवेकः । **ननु** नियतप्रयोगबलेन गोगतधानादिवाचकतया गोद्रव्येणाजबाधावश्यंभावात्कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । **तथापीति** । गोत्वस्य धानाकर्मोपलक्षकत्वमात्रेणावस्थानान्नाभिधेयत्वमित्यर्थः । **तेनेति** । धेनुशब्दस्य गुणमात्रमेवार्थः गोद्रव्यं त्वर्थात्प्रतीयते, इह तु चोदकबलादानुमानिके द्रव्ये सत्यर्थापत्तिक्षयान्न गोद्रव्याक्षेप इत्यर्थः । **लक्षणयेति** । वस्तुतो गोगतधानादिवाच-

तत्रैव धेन्वादिशब्दा लक्षणया वर्तन्ते तथाजमृषभमित्यादिष्विति प्राप्ते ब्रूमः—नानुमानिके कानुरोधेन श्रुतानां शब्दानां लक्षणावृत्तिर्न्याय्या। तेन यद्यपि गोद्रव्यं न शाब्दं तथापि श्रुत विशेषसंपादनाय गौरेवालब्धव्यः। चोदकप्राप्तं त्वजद्रव्यं प्रत्यक्षश्रुतगुणविशेषविरोधान्न प्राप्यते॥

वायव्यं श्वेतमित्यत्राजस्यैवालम्भनाधिकरणम् ॥ ३० ॥

नैमित्तिके तु कार्यत्वात्प्रकृतेः स्यात्तदापत्तेः ॥ ६९ ॥

वायव्यं श्वेतमित्यत्र यः कोऽपि च्छाग एव वा ॥ विशेषानुक्तितः कोऽपि च्छाग एवास्त्वबाधनात् ॥ ३

यस्तु साधारणगुणवचनः श्वेतादिशब्दः 'वायव्यं श्वेतमालभेते'ति स चोदकप्राप्तेऽप्यजे संभ तीति न तत्राजस्य बाधनमिति प्रत्युदाहरणमेतत् ॥

खलेवालीतण्डुलयोः खादिरत्रैहत्वानियमाधिकरणम् ॥ ३१ ॥

विप्रतिषेधे तद्वचनात्प्राकृतगुणलोपः स्यात्तेन च कर्मसंयोगात् ॥ ७० ॥

खलेवालीतण्डुलयोः खादिरत्रैहता न वा ॥ यूपोक्तेर्मुख्यवृत्त्यर्थमुद्देशात्खादिरी हि सा ॥ ३७ ॥
अवघाताद्यबाधार्थं त्रैहता तण्डुलेष्वपि ॥ प्रत्यक्षवचनत्वार्थं कार्यं यूपेन लक्ष्यताम् ॥ ३८ ॥
अन्तरेण हविर्देवयोगान्नात्रातिदेशनम् ॥ न नियन्तुं शक्यतेऽतः खादिरत्रैहतानयोः ॥ ३९ ॥

साद्यस्के श्रूयते 'खलेवाली यूपो भवती'ति। तत्र संशयः किं चोदकप्राप्तं खदिरादिकं छेदनादिभिः कृत्वा स खलेवाली कर्तव्यः यूपः खलेवाली भवतीति वचनव्यक्तिः, उत यैवो दिभूते खले पूर्वावस्थिता खादिर्यखादिरी वा खलेवाली तस्यामेव पशुनियोजनं कर्तव्यं या खले वाली स यूपो भवति यूपकार्यकारी भवतीति वचनव्यक्तिरिति। तथा चित्रायामिष्टौ श्रूयते 'द मधु घृतं धाना उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्य'मिति तत्रापि चोदकप्राप्ता व्रीहयोऽवघातादिभिस्त ण्डुलीकर्तव्या उत त्रैहा अत्रैहा वा लोकसिद्धास्तण्डुला ग्रहीतव्या इति। तत्र चोदकानुग्रहाय यूपस खलेवालीत्वं व्रीहीणां च तण्डुलत्वम्, यथासिद्धोपादाने हि चोदकप्राप्ताः खदिरादयो व्रीहयस्तत्सं स्काराश्च छेदनावघातादयो बाध्येरन्। किंच खलेवाली यूपकार्ये भवतीति विधौ यूपशब्दस्यापू तत्कार्यकरे यजमानशब्दस्येव प्रस्तरे गौणी वृत्तिः स्यात्, यूपस्य खलेवालीत्वविधौ न गौण

कस्याजगतधानादिपरत्वं लक्षणां विना न निर्वहतीति भावः। **अजमिति**। अजसंबन्धबोधकस्याजपदस्य प्रत्यक्षसंनिधाने ऋषभपदस्याजगतवयोविशेषपरत्ववचोदकादजपदसंनिधौ तत्परत्वमेवेत्यर्थः। **नानुमानिकेति**। चोदकानुग्रहे वस्तुतो गोगतधानादिलक्षणगुणस्य श्रुतस्यासंपादनेन गुणोपदेशबलादेवातिदिष्टाजबाधः। गोद्रव्यपर्यन्तत्वाद्गुणोपदेशस्येत्यर्थः। अजमृषभमित्यादौ तु प्रत्यक्षश्रुतत्वादजशब्दस्य लक्षणा न दुष्यतीति। सूत्रार्थस्तु—औत्पत्तिके स्वभावत एव द्रव्यविशे षगतगुणाभिधायके धेन्वादौ द्रव्यस्य विकारः स्यात् गवादिद्रव्यविशेषगतस्य धानादिगुणस्याजादिद्रव्ये कर्तुमशक्यत्वादिति॥ **नैमित्तिके तु०** ॥ ६९ ॥ श्वेतादिशब्दानामपि न गुणमात्रपरत्वम्। तथासति द्रव्यदेवतासंबन्धाभावेन यागस्वैवा लाभापत्तेः। अतो द्रव्यपर्यन्तत्वावश्यंभावे श्वेतगुणकद्रव्यमात्रस्यैवोपदेशतोऽवगमादतिदिष्टाजद्रव्यनियमबाध इति पूर्वपक्षे सिद्धान्तमाह—**चोदकेति**। उपदेशस्य द्रव्यपर्यन्तत्वेऽपि पूर्ववद्द्रव्ये जातिविशेषाक्षेपाशक्तेः प्राकृताजद्रव्यग्रहणेऽपि उप देशाविरोधात्तत्रैव पर्यवसानमिति न बाध इत्यर्थः। **ननु** जातिविशेषानाक्षेपकेषु जातिबाधशङ्काया मन्दत्वात्किमर्थमिदमि त्यत आह—**प्रत्युदाहरणमिति**। सूत्रार्थस्तु—नैमित्तिके गुणमात्रनिमित्तके श्वेतादिशब्दे तु प्रकृतेः स्यात्प्राकृतद्रव्यस्यैव ग्रहणं स्यात्तत्रैव श्वेतगुणस्य संपादयितुं शक्यत्वेन तदापत्तेस्तस्यैव श्वेतगुणेन परिच्छेदोपपत्तेरिति नैमित्तिक इत्यनेन पूर्वे वदुत्पत्त्यैव जातिविशेषाविनाभावो नास्ति किंतु गुणमात्रमेवात्र निमित्तं, तच्च चोदकग्रहेऽप्युपपन्नमिति दर्शयति॥

विप्रतिषेधे० ॥ ७० ॥ किमत्र प्राकृतं खदिरादिकं प्रवर्तते उत नेति अधिकरणाङ्गसंशयमनुष्ठानभेदमुखेन सूचयन् तदर्थं च किं यो यूपः स खलेवाली कर्तव्य इति वचनव्यक्तिरुत या खलेवाली सा यूप इति तदर्थसंशयमाह—**तत्रेति**। **तत्रापीति**। चोदकप्राप्तान्व्रीहीन्यवान्वा उपादाय तण्डुलाः कर्तव्या उत व्रीहिनियमं सतुषावस्थां चानादृत्य लोकसिद्धा यत्किंचित्प्रकृतिकास्तण्डुला एव ग्राह्या इत्यर्थः। पूर्ववदिहापि चोदकाबाध इत्युत्थितेः संगतिः। **तण्डुलत्वमिति**। संपादनीयमिति शेषः। **ननु** खलेवाल्या यूपकार्ये विधिबलाच्चोदकबाधोऽपि युक्त इत्यत आह—**किंचेति**। **यूपस्येति**।

१ चैवा०नर्तेदि.

तस्मात्खदिरादयः खलेवालीकर्तव्याः, व्रीहयश्च तण्डुलीकर्तव्या इति प्राप्ते ब्रूमः—यूपस्य खलेवालीत्वमदृष्टार्थं विधीयते। खलेवाल्यास्तु यूपत्वं दृष्टार्थं पश्वनपक्रमणात्। तस्माद्यथासिद्धैव खादिरी खादिरी वा खलेवाली यूपकार्यं कुर्यात्, तण्डुलाश्च यथासिद्धा एवोपादेयाः। प्रकृतौ हि श्रपणस्य विधानात् प्रकृतिद्रव्यमुपादाय स्वयमेव हविः कर्तव्यं, विकृतावपि यत्र श्रपणं चर्वादौ तत्रापि प्रकृतिद्रव्यं गृहीत्वा स्वयमेव हविः कर्तव्यम्। तण्डुलेषु श्रपणस्यार्थाभावान्निवृत्तौ न श्रपणकर्तव्यताबलेन प्रकृतिद्रव्यप्राप्तिः। प्राप्ते च प्रकृतिद्रव्योपादाने व्रीहियवनियमस्तस्माल्लोकसिद्धा एव तण्डुलाः व्रैहा अव्रैहा वा ग्रहीतव्याः॥

खलेवाल्यां तक्षणाद्यनुष्ठानाधिकरणम्॥ ३२॥

परेषां प्रतिषेधः स्यात्॥ ७१॥ [प्रतिषेधाच्च॥ ७२॥]

खलेवाल्यां जोषणं च च्छेदनं तक्षणोच्छ्रयौ॥ स्युर्वा नो चोदकात्स्युर्नो वैयर्थ्याच्च विरोधतः॥ ४०॥

यथासिद्धे खलेवाल्युपादानात् खदिरादिकाष्ठं बाध्यमिति स्थितं, अथ छेदनतक्षणादयः संस्काराः कर्तव्या नेति संदेहे चोदकानुग्रहाच्छक्यत्वाच्च कर्तव्याः प्रयोजनाभावात्तु न कर्तव्याः। छिन्ना हि खलेवाली श्लक्ष्णीभूता निखातोच्छ्रिता, तस्याश्छेदनं तक्षणं निखननमुच्छ्रयणं च लुप्तार्थमकर्तव्यम्॥

खलेवालीशब्दः खले वारयति बलीवर्दानिति व्युत्पत्त्या रलयोरभेदेन खले वारणक्रियाविशिष्टे काष्ठे वर्तते। तत्र काष्ठस्य विशेष्यस्य प्राप्त्या विशेषणभूता खलेवारणक्रिया यूपस्येति श्रुत्यैव विधीयत इत्यर्थः। **अदृष्टार्थमिति**। खलेवारणक्रियाया दृष्टे कुत्राप्यनुपयोगादिति भावः। **ननु** भवतु खलेवाल्यां खदिरादिप्रकृतिद्रव्यनिवृत्तिः, स्वतःसिद्धखलेवाल्या एव यूपकार्ये विधानात् चित्रेष्टिगततण्डुलेषु कथं चोदकप्राप्तव्रीहिनिवृत्तिः, प्रमाणाभावात्। अन्यथा चर्वादावपि व्रीहिनिवृत्तिः स्यादित्यत आह—**प्रकृतौ हीति**। प्रयोजकाभावादत्र न व्रीहियवनियमप्रवृत्तिः। श्रपणविधिर्हि नियमप्रयोजकः। तथाहि प्रकृतौ पुरोडाशद्रव्यस्यापूपविशेषरूपस्य श्रपणं विना निष्पत्त्यसंभवेनार्थसिद्धेऽपि श्रपणे 'कपालेषु श्रपयती'ति विधिः श्रपणस्य प्रयोगमध्येऽनुष्ठेयत्वार्थः, नान्येन श्रपितं क्रयादिना संपादयेत्किंतु स्वयं प्रयोगमध्ये श्रपयेदिति। तच्च श्रपणं न पुरोडाशावस्थायां कर्तव्यं, श्रपणं विना पुरोडाशस्यैवानिष्पत्तेः। किंतु पुरोडाशप्रकृतिद्रव्ये कर्तव्यमिति श्रपणविधिबलात्प्रकृतिद्रव्योपादाने सिद्धे लाघवात्पिष्टानां तण्डुलानां वा प्रकृतितयोपादानप्रसक्तौ व्रीहिशास्त्रं प्रवर्तते। श्रपणविधिबलेन प्रकृतिमुपाददीतेति यत् व्रीहिरूपं सतुषावस्थं द्रव्यविशेषमिति व्रीहिशब्दस्य सतुषावस्थद्रव्यविशेषवचनत्वात्, तेन द्रव्यान्तराणां नीवारादीनां पिष्टतण्डुलाद्यवस्थान्तराणां च व्यावृत्तिः, एवंच प्रकृत्युपादानस्य श्रपणविधिलभ्यत्वेन व्रीहिशास्त्रं प्रकृत्युपादानेन व्याप्रियते। तथाच श्रपणविधेरेव प्रकृत्युपादानाक्षेपद्वारेण व्रीहिनियमप्रयोजकतया व्रीहिनियमानुष्ठापकत्वात् व्रीहिशास्त्रं नियमस्य प्रापकमपि नानुष्ठापकम्। तथाचोक्तरीत्या सतुषावस्थप्रयोजकस्य श्रपणस्य तण्डुलेषु निवृत्त्या तत्प्रयोज्यायाः सतुषावस्थाया व्रीहिनियमस्य च निवृत्तिः। यथा चरौ सत्यपि तुषोपवापरूपप्रयोजने पुरोडाशकपालस्याप्रयोजकस्याभावान्निवृत्तिस्तद्वदित्यर्थः। **स्वयमिति**। स्वयमेव यजमानेनैव प्रयोगमध्ये प्रकृतिद्रव्यं संपाद्य, श्रपणं कृत्वा पुरोडाशरूपं हविः कर्तव्यं नान्यतःसिद्धं हविरुपादेयमित्यर्थः। **अर्थेति**। तण्डुलानामेव हविष्ट्वेन हविर्निष्पत्तिप्रयोजनाभावादित्यर्थः। श्रपणाभावाद्व्रीहिनिवृत्तिरिति वस्तुगतिमनुरुध्योक्तम्। व्रीहिशास्त्रस्यैव प्रकृत्युपादानव्रीहिनियमप्रयोजकत्वेऽपि प्रकृतौ हविःप्रकृतिभूततण्डुलानामेव द्वारतया चित्रेष्टौ तण्डुलानां हविष्ट्वेन हविःप्रकृतित्वाभावेन द्वारलोपाद्व्रीहिनियमनिवृत्तिसंभवादिति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—विप्रतिषेधे संशये सति प्राकृतगुणस्य खदिरव्रीह्यादेर्निवृत्तिः स्यात् तद्वचनात्खलेवाल्या यूपत्ववचनात्तण्डुलानां यागीयत्ववचनात्तेन खलेवाल्यादिद्रव्येण नियोजनादिकर्मसंयोगादिति॥

परेषां प्रतिषेधः स्यात्॥ ७१॥ ननु खदिरादिवदेव तक्षणादीनामपि निवृत्तेः सिद्धत्वात्किमर्थमिदमित्याशङ्क्य पूर्वन्यायाविषयत्वं वक्तुं तन्न्यायमनुवदति—**यथासिद्धेति**। यथासिद्धखलेवाल्युपादानेऽपि तक्षणादीनां कर्तुं शक्यत्वान्न पूर्वन्यायेन गतत्वमिति भावः। तत एव च संगतिः। **शक्यत्वादिति**। तक्षणादावपि खलेवालीस्वरूपहान्यभावात्तक्षणेनैकदेशविगमेऽपि प्रत्यभिज्ञानेन तत्त्वाध्यवसायादिति भावः। **श्लक्ष्णीभूतेति**। तक्षणस्य श्लक्ष्णीकरणार्थस्य लुप्तार्थत्वमनेन सूचितम्। सूत्रार्थस्तु—परेषां छेदनादीनां प्रतिषेध इति॥

खलेवाल्यां पर्यूहणादिसंस्काराणामनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ३३ ॥

अर्थाभावे संस्कारत्वं स्यात् ॥ ७३ ॥

पर्यूहणाद्यञ्जनादि न स्यात्स्याद्वात्र पूर्ववत् ॥ न स्याद्दृष्टादृष्टभावादविरोधाच्च तद्भवेत् ॥ ४१ ॥

अथ पर्यूहणपरिबृंहणपरिषेचनादि खलेवाल्यां संभवत्प्रयोजनं यच्चादृष्टार्थं अञ्जनप्रोक्षणादि तत्खलेवाल्यां भवति नेति संशये नेति ब्रूमः। कुतः । यूपार्थत्वात्तेषाम् । इह चायूपे खलेवाल्यां यूपकार्यकरणाल्लुप्तार्थं पर्यूहणादि न कर्तव्यम् । उच्यते—न यूपो नामैकः कश्चिदर्थोऽस्ति यदर्थाः संस्काराः, किंतु छेदनप्रोक्षणादिजन्यदृष्टादृष्टरूपाः संस्काराः काष्ठे वर्तमाना यूपशब्दाभिधेया नियोजनस्याङ्गभूताः । तत्र केषांचिल्लुप्तार्थानां लोपेऽप्यन्येषामलुप्तार्थानां निवृत्तौ नास्ति प्रमाणं, तस्मात्पर्यूहणाञ्जनादयः कर्तव्याः ॥

मतद्वयसहितमधिकरणम् ॥ ३४ ॥

अर्थेन च विपर्यासे तादर्थ्यात्तत्त्वमेव स्यात् ॥ ७४ ॥

नावघातोऽवघातो वा धानानां नाविनष्टये ॥ न नाशः क्रमबाधेऽतोऽवघातो नात्र बाध्यते ॥ ४२ ॥
पेषणं नूतनं मन्थे प्राकृतं वा क्रमान्तरात् ॥ नूतनं प्राकृतं धर्मसात्रबाधस्य लाघवात् ॥ ४३ ॥

महापितृयज्ञे श्रूयते 'सोमाय पितृमते पुरोडाशं षट्कपालं निर्वपति पितृभ्यो बर्हिषद्भ्यो धानाः पितृभ्योऽग्निष्वात्तेभ्योऽभिवान्यायै[१] दुग्धे मन्थम्'मिति । तत्र धानासु हन्तिः कर्तव्यो नेति संशये विघातादकर्तव्यः। क्रियमाणे हि हन्तौ धानात्वं विहन्येत सक्तवो भवेयुः, तस्मादकर्तव्योऽवघातः। सत्यम् । श्रपणोत्तरकालं क्रियमाणे विघातः स्यात्, पूर्वं तु हन्तिं कृत्वा पश्चात्पाकः क्रियते क्रममात्रं बाधित्वा । तथाच न विहन्यते । नहि क्रमबाधे पदार्थोऽपि बाधितव्यः । तदुक्तं—'गुणलोपे च

अर्थाभावे०॥ ७३ ॥ यूपं परितः पांसूनां समूहीकरणं पर्यूहणं, तेषां पांसूनां मैत्रावरुणदण्डेन भूमिसमतया घट्टनं परिबृंहणं, घट्टितदेशेऽपां व्युत्सेकः परिषेचनमित्यर्थः। **संभवदिति** । खलेवाल्या बलीवर्दविमर्दनेन चालितायाः पुनर्दार्ढ्यार्थतया पर्यूहणादीनां प्रयोजनं संभवतीत्यर्थः । अनेन पूर्वन्यायाविषयत्वं सूचितम् । तक्षणादिवत्पर्यूहणादिकमपि नेत्युत्थितेः संगतिः। **यूपेति**। संस्कारविधिषु द्वितीयाश्रवणेन तेषां यूपार्थत्वमित्यर्थः । **न यूप इति**। यो यूपस्तं छेदनेन कुर्यादित्येवं न वाक्यार्थसंभवः। तथासति वाक्येन निरपेक्षतया यूपार्थतया विधीयमानानां छेदनादीनां विकल्पापत्तेः। तथाच न यूपार्थत्वं संस्काराणां येनायूपे खलेवाल्यां न भवेयुरित्यर्थः । **नन्वेवं** संस्कारवैयर्थ्यमित्यत आह—**किंत्विति**। उक्तरीत्या एकस्य यूपशब्दार्थस्याभावेन यूपे पशुं नियुञ्जीतेति वाक्येन छेदनादिजन्यदृष्टादृष्टसंस्काराणामेव यूपशब्देन नियोजने विनियोग इति तेषां नियोजनार्थत्वान्न वैयर्थ्यमित्यर्थः। **तत्रेति** । एकशब्दोपात्तानां मध्ये कतिपयाभावे इतरनिवृत्तिरित्यत्र प्रमाणाभावादित्यर्थः । **अन्येषामिति** । दृष्टार्थेषु संभवत्प्रयोजनानामदृष्टार्थानां चेत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—अर्थाभावे हि यूपत्वरूपादृष्टसंस्कारार्थतामादाय खलेवाल्यां निवृत्तिः स्यान्न त्वत्रार्थाभाव इति ॥

अर्थेन च०॥ ७४ ॥ धाना इति। भ्रष्टतण्डुला इत्यर्थः । **अभिवान्याया इति**। मृतवत्साया धेन्वा इत्यर्थः। द्रवद्रव्ये क्षिप्त्वा मथिताः सक्तवो मन्थशब्दार्थः। **विघातादिति** । अनेनैव पर्यूहणादिवैषम्यप्रतिपादनात्संगतिरपि सूचिता। **ननु** प्रकृतौ व्रीह्यवस्थायामवघातो न पुरोडाशावस्थायाम् । तथाच यथाप्रकृति व्रीह्यवस्थायामवघाते क्रियमाणे धानात्वविघाताभावात्पूर्वपक्षोऽनुपपन्नः। तथा व्रीह्यवस्थायामवघाते पूर्वमवघातः पश्चात्पाक इति प्राकृतक्रमबाधाभावेन क्रमबाधेऽपि पदार्थो न बाधितव्य इति सिद्धान्तोप्ययुक्त इति चेदेवं मन्यते भाष्यकारः—धानाशब्दश्रवणाद्धानानामेवापूर्वीयत्वं नत्वत्र व्रीहीणामपूर्वार्थतया चोदकप्राप्तिरिति । तथाच व्रीह्यवस्थायामवघाताप्राप्तेः धानावस्थायां च विघातादकर्तव्य इति पूर्वपक्षो युज्यत एव। तथा धानावस्थायां प्राप्तोऽपि यतस्तदवस्थायां क्रियमाणो धानात्वं निहन्ति ततस्तत्पूर्वावस्थायां क्रियते। एवंच यदवस्था यागसंबन्धिनी ततः पूर्वावस्थायामेवावघातः । प्रकृतौ तु यागसंबन्धिव्रीह्यवस्थायामेवेति प्राकृतक्रमबाधात्सिद्धान्तोऽपि युक्त इति । **ननु** क्रमलोपे विगुणत्वात्पदार्थो नानुष्ठेय इत्यत आह—**नहीति**। क्रमस्य बाधितस्य चोदकेनाप्राप्तेस्तस्य गुणत्वाभावेन केवलपदार्थानुष्ठानेऽपि न वैगुण्यं, यथा पवमानेष्टिष्वग्निहोत्रहवण्यभावेऽपि निर्वापस्य न वैगुण्यं तद्वदिति 'गुणलोपेऽपि मुख्यस्ये'ति न्यायसिद्धमित्यर्थः । अत्र धानाशब्दश्रवणेऽपि धानानां न

१ भिवासायै.

मुख्यस्य क्रिया स्या'दिति । तस्मात्कर्तव्योऽवघात इत्येवं भाष्यकारेणाधिकरणं व्याख्यातम् तदिद-मनुपपन्नम् । प्रकृतावपि पूर्वमवघातः ततः पाकः तेन नास्ति क्रमविपर्यासः पुनरुक्तं च 'गुणलोपे च मुख्यस्ये'त्यनेन न्यायेन । ये त्वाहुः न क्रमो नाम कश्चिद्गुणः पदार्थव्यतिरिक्तोऽस्ति यस्य पृथक् बाधं व्यवस्थापयामः, पदार्था एव हि वितताः प्रतीयन्ते तेन केवलस्य क्रमस्य बाधासंभवात्तद्बाधे पदार्थोऽपि बाधित इत्यवघातो न कर्तव्य इत्येतन्निराकरणार्थमिदमधिकरणम् । यत्तु विपर्यासो नास्तीति तत्राप्याहुः—धानासु श्रपणं कृत्वाऽवघातः प्रकृतौ च विपरीतमित्यस्ति विपर्यास इति यदि विपर्यासः कथं तर्ह्यवघातानुष्ठानम् । नहि क्रमस्य पृथग्बाधः संभवति । सत्यम् । नत्वत्र परमार्थतः क्रमबाधः । प्रकृतौ हि श्रुतेष्वेव व्रीहिष्ववघातः कृतः अत्रापि श्रुतास्वेव धानास्ववघात इति नास्ति क्रमविपर्यासः । प्रकृतावघातात्परं श्रपणं इह तु विपरीतमित्येतावता विपर्यासवाचोयुक्तिः । **ननु** धानावस्थायां हन्तिः क्रियमाणो विघातं कुर्यात्, यथा न विघातो भवति तथा कुर्महे, सकृदेवानभ्यस्तमवहननं क्रियते नच भविष्यति विघात इति, तदयुक्तम् । संभवति हि पृथक्क्रमस्य बाधः । त एव हि पदार्था अन्येनान्येन च क्रमेणानुष्ठातुं शक्यन्ते, तेन क्रमस्य प्राकृतस्याभावेऽपि पदार्था न निवर्तन्ते । यत्तु श्रपणं कृत्वावघात इति तत्पूर्वं हन्ति कृत्वा पश्चात्पाकः कार्य इति भाष्यविरुद्धम् । यदपि श्रपणोत्तरकालेऽप्यवघाते विपर्यासो नास्ति श्रुते द्रव्येऽवघातकरणादिति, तदप्यसारम् । प्रकृतौ हि द्वे द्रव्यश्रवणे पुरोडाशश्रवणं व्रीहिश्रवणं च । तत्र धाना देवतासंबन्धात्पुरोडाशकार्ये वर्तन्ते न व्रीहकार्ये । प्रकृतौ च व्रीहिविषयोऽवघातो न पुरोडाशविषयः । तेन धानास्वपि चोदक-

---

चित्रेष्टिगततण्डुलानामिव यथासिद्धानां ग्रहणं येन व्रीहीणां चोदकात्प्राप्तिर्न स्यात्, किंतु व्रीहिलक्षणप्रकृतिद्रव्यप्रापकश्रपणस्य चर्वादिष्विव धानास्वपि सद्भावेन व्रीहीनेवोपादाय धानाः कर्तव्याः । एवंच व्रीहीणामपूर्वार्थतया चोदकात्प्राप्तिस्तेष्ववघातस्ततः पाक इति यथाप्रकृत्यैवानुष्ठानं न क्रमबाध इत्याशयेन वार्तिककारोक्तं भाष्यदूषणं दर्शयति—**तदिदमिति** । प्राभाकरोक्तं भाष्यसमर्थनप्रकारमाह—**येत्विति** । **वितता इति** । धारारूपेणाविच्छेदेन वर्तमाना इत्यर्थः । तथाच यथा निर्वापव्यतिरेकेणाग्निहोत्रहवणीरूपगुणः पृथगस्ति नैवं पदार्थव्यतिरिक्तः कश्चित्क्रमशब्दार्थोऽस्ति । विततानां पदार्थानामेव क्रमबुद्धिविषयत्वात्, यथा वृक्षाणामेव वनबुद्धिविषयत्वाद्वृक्षव्यतिरिक्तवनशब्दार्थाभावस्तद्वत्, तथाचाग्निहोत्रहवण्यभावेऽपि निर्वापस्यानुष्ठातुं शक्यत्वान्निर्वापाबाधेऽपि प्रकृते क्रमस्य पदार्थात्मकत्वेन तद्बाधे पदार्थबाधस्याप्यावश्यकत्वादपृथक्पदार्थानुष्ठानसंभव इत्येतादृशपूर्वपक्षनिराकरणार्थत्वादस्याधिकरणस्य न गुणलोपाधिकरणेन पुनरुक्तिरित्यर्थः । निराकरणं तु प्रकृतौ श्रुतेषु व्रीहिष्विवात्रापि श्रुतासु धानास्वेवावघातानुष्ठानेन क्रमबाधाभावान्न पदार्थबाध इति परिहरति —**तत्रापीति** । त एवेति शेषः । **नन्वेवं** त्वन्मते पृथक् क्रमबाधानङ्गीकारादवघातबाधः स्यादिति शङ्कते—**यदीति** । **श्रुतास्वेवेति** । तथाच यदवस्थायामवघातः शास्त्रेण गम्यते तदवस्थायामेव तस्यानुष्ठानान्न शास्त्रावगतक्रमबाध इत्यर्थः । यद्यप्येवं सत्यवघातपाकयोः पौर्वापर्यस्य धानासु शास्त्रतात्पर्यविषयत्वाभावेन तद्विपर्यासेऽपि न शास्त्रावगतक्रमबाधस्तथापि प्राकृतपौर्वापर्यान्यथाभावमात्रेण क्रमविपर्यासोक्तिरित्याह—**प्रकृताविति** । **विघातमिति** । धानास्वेति शेषः । सकृदेवेत्यस्य विवरणमनभ्यस्तमिति । **संभवतीति** । पदार्थपौर्वापर्यभेदे विततेरप्यन्यत्वात्सत्यपि क्रमभेदे पदार्थानां प्रत्यभिज्ञयैकत्वावगमेन पदार्थभेदाभावात्क्रमबाधेऽपि न पदार्थबाध इत्यर्थः । तथाच गुणलोपन्यायेन गतार्थत्वं दृढमेवेति भावः । **भाष्यविरुद्धमिति** । तथाच धानासु श्रपणं कृत्वावघातः प्रकृतौ च विपरीतमित्येवं क्रमविपर्याससमर्थनासंभवात्क्रमविपर्यासो नास्तीति दूषणमपि स्थिरमिति भावः । सत्यमित्यादिनोक्तं दूषयति—**यदपीति** । **प्रकृताविति** । प्रकृतौ द्रव्यं पुरोडाशलक्षणं हविः तत्प्रकृतिभूतं व्रीहिलक्षणं चेत्येवं द्विः श्रूयते, तत्र धानानां न श्रूयमाणत्वमात्रेण व्रीहिस्थानापन्नत्वं येन प्रकृतौ श्रुतेषु व्रीहिष्विव इह श्रुतासु धानास्वेवावघातानुष्ठानेन परमार्थतः क्रमबाधो न भवेत् किंतु देवतासंबन्धित्वेन श्रुतत्वात्पुरोडाशस्थानापत्तिरेव । ततश्चेह चोदकाद्व्रीहिप्राप्तौ तत्रैवावघातो न धानावस्था-

प्राप्तेषु व्रीहिष्वेवावघातो न धानावस्थायाम् । तत्र तु क्रियमाणे हन्तौ क्रमविपर्यासः स्यादेव धानासु चावधातकरणे धानात्वं विहन्येत । यत्तु सकृदेवावहनिष्याम इति । तथासत्यप्राकृतकार्येऽ मदृष्टार्थमवहननं स्यात् । प्रकृतिवत्तु तुषविमोकार्थोऽवघातः क्रियमाणो धानात्वं विहन्यात्, तस्मा न्नैवमधिकरणं युक्तमिति यथावार्तिकं व्याख्यास्यामः । न धाना उदाहरणं तत्रैव मन्थ उदाहरणम् तत्र पेषणं श्रपणोत्तरकालमर्थाद्भवति तत्प्राकृतमुताप्राकृतमिति संशयः । प्रकृतौ पाकात्पूर्वं पेषणं पाकार्थं भवति । नह्यसति पेषणे पुरोडाशनिर्वर्तकः पाकः कर्तुं शक्यते । तेन पाकार्थं पेषणम् मन्थेतु विनैव पेषणेन भर्जनरूपः पाकस्तण्डुलावस्थायामेव कृत इति लुप्तार्थं प्राकृतं पेषणं निवृत्तं भर्जितेषु तण्डुलेषु सक्तुभावापादनाय लौकिकं पेषणमधर्मकं कर्तव्यमितिप्राप्ते ब्रूमः—न प्रकृतौ पाकार्थं पेषणं द्वितीयाश्रुत्या पेषणं श्रपणं चोभयमपि हविरर्थं अर्थात्तु तयोः पूर्वं पेषणं इह त्वर्था देव पश्चात्क्रियते इति क्रममात्रमन्यत् । नच तदन्यत्वे पदार्थान्यत्वं तस्मात्प्राकृतमेव पेषणमिति कर्तव्याः पेषणधर्माः ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

यामित्यर्थः । एवंच व्रीह्यवस्थायामेवावघातस्य प्रकृतावपि शास्त्रतात्पर्यविषयत्वाद्धानावस्थायां तत्करणे क्रमविपर्यासः स्या देवेत्याह—**तत्र त्विति** । धानावस्थायामित्यर्थः । **तथासतीति** । प्रकृतौ दृष्टार्थस्य विकृतावदृष्टार्थत्वाश्रयणेन बाधा भावे कृष्णलादिष्वप्यवहननबाधो न स्यादिति भावः । तस्माद्यथाप्रकृत्यभ्यस्तमेवावहननमनुष्ठेयं, तथासति विघातः स्यादे वेत्याह—**प्रकृतिवदिति । तत्रैवेति** । पितृयज्ञ एवेत्यर्थः । अत्र तु क्रमविपर्यासे न विवाद इत्याह—**तत्रेति** द्रवद्रव्यसंयुक्ताः सक्तवो हि मन्थशब्दार्थः । सक्तवश्च भर्जिततण्डुलानां पेषणेन भवन्तीति सक्तुभावरूपप्रयोजनवशात्पूर्वं भर्जनरूपः पाकः पश्चात्पेषणमित्यर्थः । अत्र पेषणधर्माः कर्तव्या नवेति अधिकरणाङ्गसंशयं मनसि निधाय तदर्थसंशय माह—**तदिति** । वार्तिककारोक्ताधिकरणप्रकारे तु न गुणलोपन्यायेन पुनरुक्तिरित्याशयेन पूर्वपक्षमाह—**प्रकृताविति** भवत्वग्निहोत्रहवण्याख्यगुणाभावेऽपि निर्वापस्यानिवृत्तिः प्राकृतकार्यसद्भावादिह तु पेषणात्पूर्वमेव पाकस्य सिद्धत्वेन पाक लक्षणप्राकृतप्रयोजनाभावान्नैव कर्तव्यं प्राकृतं पेषणं, सक्तुभावाक्षिप्तं तु लौकिकमेव पेषणान्तरमनुष्ठेयमिति पूर्वपक्षकरणान्न पुनरुक्तिरिति भावः । **नहीति** । भर्जितैः पिष्टैरेव पुरोडाशस्योत्पत्तेरिति भावः । प्राकृतवल्लौकिकस्याप्यनुष्ठानमाशङ्क्याह—**भर्जितेष्विति । अधर्मकमिति** । कृष्णाजिनादानादिधर्मैरहितमित्यर्थः । **द्वितीयेति** । 'तण्डुलान्पिनष्टी'ति द्विती याश्रुत्या पेषणं हविरर्थं, 'हवींषि श्रपयती'ति द्वितीयाश्रुत्या श्रपणं हविरर्थमित्यर्थः । **ननु** पेषणं विना पुरोडाशानुकूलपाका निष्पत्तेर्द्वितीयाश्रुत्यवगतहविरर्थत्वमपि पाकद्वारैवेति मन्थे द्वारलोपात्प्राकृतपेषणनिवृत्तिः किं न स्यादित्यत आह—**अर्था त्त्विति** । सत्यम् । पेषणं पाकानुकूलं तथापि तण्डुलान्पिनष्टीति शास्त्रेण पाकस्य व्रीहीनवहन्तीत्यनेन वैतुष्यस्येव द्वार त्वेनास्वीकारादार्थिक एव पेषणस्य पूर्वभावो न पाकद्वारत्वकृत इत्यर्थः । तन्त्ररत्ने तु कृष्णलचरौ घृते श्रपयतीति विहितं श्रपणमपि प्राकृतमेव नत्वपूर्वम् । अत्यन्ताप्राप्तविध्यपेक्षया प्रतिप्रसवविधेर्लघुत्वात् । एवंच प्राकृतमेव श्रपणं प्रयोजनाभावा न्निवर्तमानं प्रतिप्रसूयत इति तत्रापि प्राकृतश्रपणधर्माः कर्तव्या इति तदप्युदाहरणमित्युक्तम् । सूत्रार्थस्तु—अर्थात्क्रम विपर्यासे हन्तेर्धानार्थत्वात्तत्त्वमविहतं धानात्वमेव स्यात् इति भाष्यकारपक्षे । वार्तिककारपक्षे तु तत्त्वं पेषणस्य प्राकृत त्वमेव स्याद्धविरर्थत्वादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमाध्यायस्य द्वितीयः पादः** ॥ २ ॥

दशमाध्याये तृतीयः पादः ।

पश्चादौ सामिधेन्यादिप्राकृतेतिकर्तव्यतानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥

विकृतौ शब्दवत्त्वात्प्रधानस्य गुणानामधिकोत्पत्तिः संनिधानात् ॥ १ ॥ [प्रकृतिवत्तस्य चानुपरोधः ॥ २ ॥ चोदनाप्रभुत्वाच्च ॥ ३ ॥ प्रधानं त्वङ्गसंयुक्तं तथाभूतमपूर्वं स्यात्तस्य विध्युपलक्षणात्सर्वो हि पूर्ववान्विधिरविशेषात्प्रवर्तितः ॥४॥ न चाङ्गविधिरनङ्गे स्यात् ॥ ५ ॥ कर्मणश्चैकशब्द्यात्संनिधाने विधेराख्यासंयोगो गुणेन तद्विकारः स्याच्छब्दस्य विधिगामित्वाद्गुणस्य चोपदेश्यत्वात् ॥ ६ ॥ अकार्यत्वाच्च नाम्नः ॥ ७ ॥ तुल्या च प्रभुता गुणे ॥ ८ ॥ सर्वमेवं प्रधानमिति चेत् ॥ ९ ॥ तथाभूतेन संयोगाद्यथार्थविधयः स्युः ॥ १० ॥ विधित्वं चाविशिष्टमेवं प्राकृतानां वैकृतैः कर्मणा योगात्तस्मात्सर्वं प्रधानार्थम् ॥ ११ ॥ समत्वाच्च तदुत्पत्तेः संस्कारैरधिकारः स्यात् ॥ १२ ॥]

प्रयाजैकादशत्वादिविशेषविधिभिर्युते ॥ पश्चादौ सामिधेन्यादिविध्यन्तो नास्त्युतास्त्यसौ ॥ १ ॥
विशिष्टाङ्गविधौ नासौ चोदकस्याप्रवृत्तितः ॥ लाघवाद्गुणमात्रस्य विधेः सोऽस्त्यतिदेशतः ॥ २ ॥

अग्नीषोमीये पशौ श्रूयते 'एकादश प्रयाजान्यजती'ति । तथा 'चातुर्मास्येषु नव प्रयाजान्यजति नवानूयाजानि'ति । तथा वायव्ये पशौ 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्र इत्याघारमाघारयती'ति । एवमन्यत्रापि यत्र प्राकृतमङ्गमप्राकृतगुणयुक्तं श्रूयते तदुदाहृत्य विचार्यते किं तत्र चोदकेन प्राकृतीतिकर्तव्यता प्राप्यते नवेति । तदर्थमिदं विचार्यते, किमेतैर्गुणविशिष्टप्रयाजादिविधिरुत प्रयाजाद्यनुवादेन गुणमात्रविधिरिति । तत्रातिदेशेन पदार्थानां न स्वरूपतः पर्युपस्थापनमस्ति प्रकारमात्रातिदेशात् । अतो नातिदेशप्राप्त्यङ्गीकरणेन गुणविधिः संभवति । तस्मात्संख्यादिविशिष्टाः प्रयाजादय एवात्र विधीयन्ते । एवंच धात्वर्थविधानाच्छ्रुत्यनुग्रहो भवति । तेच प्रयाजादयः प्रकृतौ क्लृप्तोपकारा विकृतौ श्रूयमाणा गृहमेधीयाज्यभागवदतिदेशं निरुन्धन्ति । तस्मान्न प्राकृतीतिकर्तव्यतादिश्यते इति प्राप्ते ब्रूमः—'प्रकारद्वारतः प्राप्तेरतिदेशेन कर्मणाम् ॥ तान्यनूद्य गुणः शक्यो विधातुमिति

विकृतौ शब्दवत्त्वात्प्रधानस्य गुणानामधिकोत्पत्तिः संनिधानात् ॥ १ ॥ पूर्वत्र पादद्वये बाधः प्राधान्येन व्युत्पादितः । इह तु विकृतौ श्रुतेन प्राकृतस्याबाधः प्राधान्येन व्युत्पाद्यते इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः । **एवमिति ।** यदप्राकृतगुणयुक्तं प्राकृतं श्रूयते तदेवोदाहरणं नतु प्राभाकरीयौपदेशिकाङ्गवद्वैकृतमात्रमित्याशयः । **तदर्थमिति ।** यदि विशिष्टविधिस्तदा विशेष्यभूतप्रयाजादेरपि विधिरावश्यकः प्रयाजादिश्च प्रकृतौ क्लृप्तोपकार इति चोदकलोपात्प्राकृतेतिकर्तव्यताया न प्राप्तिः । गुणमात्रविधौ तु चोदकलोपाभावात्प्राप्तिरिति फलफलिभावः । **तत्रेति ।** नचोपकारद्वारा पदार्थप्राप्तिमङ्गीकृत्य तदनुवादेन गुणविध्युपपादनं संभवतीति वाच्यम् । उपकारविशेषणत्वेनापि पदार्थानां प्रयाजत्वादिना प्रातिस्विकरूपेण न प्राप्तिः येन तेन रूपेणानुवादः स्यात्, किंतु 'यथाग्नेयेन स्वर्गः कृतस्तथा सौर्येण ब्रह्मवर्चसं कुर्या'दित्युक्ते प्राकृताङ्गजातस्य सामान्येनैवोपस्थितिरिति नानुवादसंभव इति भावः । एवंच स्वरूपत इत्यस्य प्रातिस्विकरूपेणेत्यर्थो बोध्यः । तथा प्रकारमात्रातिदेशादिति मात्रशब्देन प्रयाजादिरूपप्रातिस्विकरूपेणातिदेशो निवार्यते नतु सामान्यरूपेणेति ध्येयम् । **श्रुतीति ।** पदश्रुतीत्यर्थः । **ननु** धात्वर्थविधानेऽपि प्रकरणान्तरत्वात्कर्मान्तराण्येव भवेयुस्तथाच चोदकलोपाभावात्प्राकृतेतिकर्तव्यता स्यादेवेत्यत आह—**तेचेति ।** उपकाराकाङ्क्षिण्या विकृतिभावनायाः संनिधौ श्रूयमाणाः प्रयाजादिशब्दाः प्राकृतानेवोपकारजनकत्वेन क्लृप्तान्पदार्थानुपस्थापयन्तीत्येवंभूतस्थले प्रधानाकाङ्क्षानुसारेण धातोर्नामवशवर्तित्वं नतु धातुवशवर्तित्वं नाम्न इति नामानुसारेण प्राकृता एव प्रयाजादयो विधीयन्ते नतु कर्मान्तराणि तैरेव निराकाङ्क्षा विकृतिभावनेति नातिदेशप्रसक्तिः । अन्यथा गृहमेधीयाज्यभागादावपि कर्मान्तरत्वापत्तौ चोदकपरिलोपकत्वं न स्यादिति भावः । **प्रकारेति ।** प्रकारद्वारेण सामान्यतः प्राप्तावपि प्रातिस्विकरूपेणानुवादके प्रयाजादिशब्दे श्रुते प्राकृतस्यैवायमनुवाद इति प्रत्यभिज्ञानसंभवात्प्राकृताङ्गजातं प्रयाजादिकमेव संख्यादिगुणकं कुर्यादिति संभवति प्रयाजाद्यनुवादेन गुणविधिरित्यर्थः । यद्वा उपकारप्राप्तौ अर्थात्पदार्थानामपि प्रातिस्विकरूपेण प्राप्तिरस्तु ततश्च गुणविधिसंभवे

तद्विधिः ॥ नच सत्यां गतौ न्याय्यं विशिष्टविधिगौरवम् ॥ वाक्यार्थविधिदोषश्च समानः पक्षयोर्द्वयोः। योऽपि हि श्रुत्यर्थविधिलिप्सया धात्वर्थे विधित्सति तेनापि गुणवादस्याप्रमादपाठायावश्यं वाक्यार्थविधिरङ्गीकर्तव्यः । तथासति तत्र संक्रान्ते विधौ धात्वर्थानुवादेनानेकविधिपरिजिहीर्षया प्रकारद्वाराप्राप्तिमालोच्य तदनुवादेन विधिर्गुणमात्रं विधत्ते । तस्मादेवंजातीयकेषु गृहमेधीयन्यायाभावादस्त्यतिदेशः ॥

हिरण्यगर्भमन्त्रस्योत्तराघारगुणताधिकरणम् ॥ २ ॥

हिरण्यगर्भे पूर्वस्य मन्त्रलिङ्गात् ॥ १३ ॥ [प्रकृत्यनुपरोधाच्च ॥ १४ ॥ उत्तरस्य वा मन्त्रार्थित्वात् ॥ १५ ॥ विध्यतिदेशात्तच्छ्रुतौ विकारः स्याद्गुणानामुपदेश्यत्वात् ॥ १६ ॥ पूर्वस्मिंश्चामन्त्रत्वदर्शनात् ॥ १७ ॥]

हिरण्यगर्भ आघारे पूर्वस्मिन्नुत्तरेऽथवा ॥ लिङ्गादाद्ये समं लिङ्गं क्लृप्तकार्यत्वतोऽन्तिमे ॥ ३ ॥

वायव्ये पशौ श्रूयते 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्र इत्याघारमाघारयती'ति तत्प्राकृताघारानुवादेन मन्त्रविधिरिति स्थितम् । प्रकृतौ च द्वावाघारौ पूर्वः प्राजापत्योऽमन्त्रक उत्तरस्त्वैन्द्रः समन्त्रकः तदिह किं पूर्वस्याघारस्य मन्त्रविधिः उतोत्तरस्येति संशये मन्त्रस्य प्रजापतिलिङ्गत्वात् 'प्रजापतिर्वै हिरण्यगर्भः प्रजापतेरनुरूपत्वाये'ति च वाक्यशेषात्पूर्वस्येति प्राप्ते ब्रूमः—पूर्वस्मिन्मन्त्राभावान्न मन्त्रकार्यमस्ति । तत्र मन्त्रविधौ मन्त्रकार्यमप्राकृतं कल्प्यं स्यात् । उत्तरत्र तु प्रकृतावेव मन्त्रविधानादस्ति मन्त्रनियमजन्यमदृष्टं तत्र मन्त्रविधानं सुकरं मन्त्रलिङ्गं त्विन्द्रेऽप्यवशिष्टमिति दर्शितं भाष्ये । वाक्य-

इत्यर्थः । **वाक्यार्थेति** । पूर्वपक्षेऽपि न केवलधात्वर्थविधानं किंतु गुणविशिष्टधात्वर्थविधानम् । गुणवैशिष्ट्यं च समभिव्याहारगम्यमिति वाक्यार्थविधिदोषः समान इत्यर्थः । **ननु** सत्यं वाक्यार्थविधिदोषः समानस्तथापि पूर्वपक्षे धात्वर्थस्यापि विधानाच्छ्रुत्यनुग्रहोऽस्ति, सिद्धान्ते तु केवलगुणविधानान्न श्रुत्यनुग्रह इत्यस्ति विशेष इत्यत आह—**तथासतीति**। **धात्वर्थेति**। धात्वर्थानुवादसंभवेनेत्यर्थः। अनुवादत्वेनापि धातोरुपपन्नत्वेनेति यावत्। **एवमिति**। यत्र वैशेषिकगुणरहितं प्राकृतं श्रूयते तत्रैव गृहमेधीयन्यायस्तत्र धात्वर्थविध्यवश्यंभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—विकृतौ प्रधानमात्रस्य शब्दवत्त्वात् श्रवणाद्गुणानां प्रयाजादीनामधिकोत्पत्तिः संख्यान्तरादिविशिष्टतयोत्पत्तिः । न केवलगुणविधिः संनिधानात् । संनिहितैस्तैरेव विकृत्याकाङ्क्षाशान्तेर्नातिदेश इति ॥

हिरण्यगर्भे० ॥ १३ ॥ **तदिति** । एवं च पूर्वसिद्धं प्राकृतानुवादेन गुणमात्रविधिमुपजीव्य प्रवृत्तेः संगतिरिति भावः । **मन्त्रस्येति** । प्रजास्रष्टरि प्रजापतावेव सृष्टिपूर्वकाले आविर्भाव एकत्वं भूतपतित्वं चोपपद्यत इति मन्त्रस्य प्रजापतिप्रतिपादकत्वमिति भावः । युक्त्यन्तरमाह—**प्रजापतिर्वाइति** । प्रजापतिरेव हि हिरण्यगर्भः । अतः प्रजापत्यर्थकहिरण्यगर्भपदयुक्तमन्त्रेणाघारणं प्रजापतेरनुरूपं भवतीति वाक्यशेषे प्रजापतेरनुरूपत्वप्रतिपादनं प्रजापतिदेवताकप्रथमाघार एव मन्त्रविधौ घटते नान्यथेत्यर्थः । **पूर्वस्मिन्निति** । प्रकृतौ पूर्वाघारे मन्त्रविध्यभावेन मन्त्रजन्यनियमादृष्टमक्लृप्तमुत्तराघारे तु 'इन्द्र ऊर्ध्वोध्वर' इति मन्त्रस्य विहितत्वेन तन्नियमादृष्टं क्लृप्तम्, एवंसति यद्यत्र पूर्वाघारे मन्त्रविधिः स्यात्तदा प्रकृतावक्लृप्तमन्त्रजन्यनियमादृष्टलक्षणं कार्यं कल्प्यमिति गौरवं स्यात् । उत्तराघारे तु मन्त्रविधौ न तत्कल्पनेति लाघवादत्रैव मन्त्रविधिरित्यर्थः । नच नियमादृष्टाक्लृप्तावपि मन्त्रकार्यमनुष्ठेयार्थस्मरणलक्षणं क्लृप्तमेव । उपद्रष्ट्रादिवचनतुल्ययोगक्षेमतया मन्त्रप्राप्तेरनिवार्यत्वात् । तथाच पक्षप्राप्तो यो मन्त्रः स एवंरूप इत्यस्त्येव मन्त्रविधेरवकाश इति वाच्यम् । एवं सति मन्त्रविधेः पाक्षिकत्वापत्तेरेव दोषत्वादिति भावः । **ननु** लिङ्गबलात्पाक्षिकत्वमपि न्याय्यमत आह—**लिङ्गमिति** । यथा प्रजापतेः प्रजास्रष्टृत्वेन सृष्टेः पूर्वमवस्थानमेकत्वं स्वसृष्टभूतपतित्वं तथा इन्द्रस्याप्यैश्वर्यार्थकेन्द्रशब्दबलेन सकलैश्वर्यसंपन्नस्य प्रजासृष्टावपि सामर्थ्यसद्भावात्तदादाय मन्त्रलिङ्गमिन्द्रेऽप्युपपन्नमिति भाष्ये प्रदर्शितमित्यर्थः । हिरण्यगर्भशब्दश्च योगेनेन्द्रेऽपि समर्थः । सूक्तस्यैन्द्रत्वाद्योगाश्रयणमपि न दोष इति भावः । **प्रजानामिति** । उक्तरीत्या प्रजासृष्टौ सामर्थ्येन योगेनेन्द्र एव प्रजापतिशब्देन वाक्यशेषेऽभिधीयत इत्यर्थः । किंच वैदिकप्रसिद्धिबलादिन्द्रे प्रजापतिशब्दो रूढ एवेत्याह—

१ पाठादवश्यं. २ प्रकारद्वारा प्राप्ति.

न्योऽपि प्रजानां पतिः प्रजापतिरित्येवमिन्द्र एवोपपन्नः । 'यो हि खलु वाव प्रजापतिः स एवेन्द्र' इतिचैकत्वादुपपत्तिर्वाक्यशेषस्य पूर्वाघारस्य चाहत्यैवामन्त्रत्वं दृश्यते । 'न स्वाहाकारो न मन्त्रं वाहे' ति तस्मादुत्तरस्य मन्त्रः ॥

चातुर्मास्येषु सोमेष्वासादननियोजनयोः प्राकृतगुणविधित्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

संस्कारे तु क्रियान्तरं तस्य विधायकत्वात् ॥ १८ ॥ [प्रकृत्यनुपरोधाच्च ॥१९॥ विधेस्तु तत्र भावात्संदेहे यस्य शब्दस्तदर्थः स्यात् ॥ २० ॥ संस्कारसामर्थ्याद्गुणसंयोगाच्च ॥ २१ ॥ विप्रतिषेधात्क्रियाप्रकरणे स्यात् ॥ २२ ॥]

किमुत्करासादनं च परिधौ च नियोजनम् ॥ कर्मान्तरे प्राकृतयोर्गुणो वाद्योऽस्त्वसंभवात् ॥ ४ ॥
पृथुतामुत्कराग्रस्य परिधेश्च स्थविष्ठताम् ॥ आश्रित्य संभवात्कर्तुं गुणौ तौ लाघवान्मतौ ॥ ५ ॥

'उत्करे वाजिनमासादयति, परिधौ पशुं नियुञ्जीते'त्यत्र संशयः किमप्राकृतमासादनान्तरं नियोजनान्तरं चादृष्टार्थमुत्करपरिधिविधिशिष्टं विधीयते उत प्राकृतयोरेवासत्तिभावानपक्रमणरूपदृष्टप्रयोजनयोरुत्करपरिधिविधिरिति । तत्र तीक्ष्णाग्रत्वात्तुङ्गत्वाच्चोत्करस्य परिधेश्चाणीयस्त्वान्न दृष्टकार्यमासादनं नियोजनं च शक्यं कर्तुम् । अतोऽप्राकृतकार्यमन्यद्विधीयते । एवंच धात्वर्थविधानाच्छ्रुत्यनुग्रहः । अन्यथा वाक्यार्थविधिः स्यादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः—न संभवति गुणमात्रविधौ विशिष्टविधिर्युक्तः, साधारणश्च वाक्यार्थविधिः गुणस्यावर्जनीयत्वात् । अतः प्राकृतयोर्गुणविधिः । नचाशक्यता पृथ्वग्रतामुत्करस्य[२] स्थविमानं च परिधेराश्रित्य प्राकृतकार्यसंपादनात् ॥

यो हि खल्विति । ननूत्तरस्मिन्विधाने प्राकृतमन्त्रस्य चोदकप्राप्तस्य बाधः स्यात्तद्वरं पूर्वस्मिन्नेव विधानमत आह—**पूर्वेति । दृश्यत इति ।** इति प्रकृताविति शेषः । पूर्वस्मिन्विधानेऽप्यमन्त्रत्वं बाध्येतेति तुल्यमित्यर्थः । यद्यपि प्रकृतावप्यमन्त्रत्वं नाङ्गं किंतु स्तुत्यर्थमेव तथापि पदार्थपृष्ठभावेन शास्त्रातिदेशे सति चोदकप्राप्तं स्तुतिवचनं बाध्येतेति भावः । आहत्यामन्त्रत्ववचनस्य वायव्यपशुगतत्वे पूर्वपक्षानुत्थानात्प्रकृतिगतत्वेन व्याख्यातम् । सूत्रार्थस्तु—'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्र'इत्याघारमाघारयतीत्यत्र पूर्वस्मिन्नेव मन्त्रविधिः स्याल्लिङ्गबलादिति ॥

संस्कारे तु क्रियान्तरं० ॥ १८ ॥ किमिति । किमिदमासादनं नियोजनं चादृष्टार्थमुत प्राकृतकार्यार्थं । तदर्थं च किमुत्करपरिधिविशिष्टा[१] प्राकृतासादननियोजनान्तरविधिरुत प्राकृतयोरेवासादननियोजनयोरुत्करपरिधिलक्षणगुणमात्रविधिरिति संशयनिष्कर्षः । **आसत्तीति ।** प्रकृतौ वेद्यां हवींष्यासादयतीति विहतस्यासादनस्य होमार्थतयोत्करदेशप्राप्तिः दृष्टमेव प्रयोजनम् । 'यूपे पशुं नियुञ्जीते'त्यस्यापि पश्वनपक्रमणं तदर्थयोरित्यर्थः । पूर्वत्र क्लृप्तप्राकृतकार्ये उत्तराघारे मन्त्रविधावपीह न प्राकृतकार्ये कर्मणि गुणविधिरित्युत्थितेः संगतिः । **तीक्ष्णेति ।** वेदिं खात्वा तत्पांसूनां बहिर्देशे क्षिप्तानां राशिरुत्करः । सचैकत्र विद्यमानानां पांसूनामन्यत्र राशिरूपेण क्षेपे तीक्ष्णाग्रत्वस्य लोके दर्शनात्पांसुमञ्जलिनाभिगृह्णातीत्यभिग्रहणवशाद्याज्ञिकाचाराद्वा तीक्ष्णाग्र इत्यर्थः । **साधारण इति ।** वाक्यार्थविधिशेषः पक्षद्वयसाधारणः । गुणपदस्याप्रमादपाठत्वाय गुणविधेरवर्जनीयत्वादित्यर्थः । **अत इति ।** पूर्ववाक्यप्रस्तुतस्य वाजिनस्य सामर्थ्यप्राप्तस्य पशोश्चानुवादत्वेन वाजिनपशुशब्दयोरुपपत्तेर्गुणविधावपि न विशिष्टोद्देशदोष इति भावः । **संपादनादिति ।** तथाच प्राकृतयोर्वेदियूपयोर्निवृत्तिरिति भावः । यत्र तु पृथ्वग्रतासंपादनं न शक्यं तत्रादृष्टार्थमासादनान्तरमेव विधेयं, यथा सौत्रामण्यां 'ब्राह्मणस्य मूर्धन्यासादयती'त्यत्रेत्युक्तं भाष्ये । सूत्रार्थस्तु—आसादनादिसंस्कारश्रवणे क्रियान्तरमेव विधेयं स्यात् न गुणमात्रं श्रुत्या तद्विधायकत्वावगमादिति ॥

---

१ परिधिविशिष्टं. २ मुत्करणस्य.

अग्निचयने प्राकृतवैकृतोभयदीक्षाहुतीनामनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

षड्भिर्दीक्षयतीति तासां मन्त्रविकारः श्रुतिसंयोगात् ॥ २३ ॥ [अभ्यासात्तु प्रधानस्य ॥ २४ ॥ आवृत्त्या मन्त्रकर्म स्यात् ॥ २५ ॥ अपि वा प्रतिमन्त्रत्वात्प्राकृतानामहानिः स्यादन्यायश्च कृतेऽभ्यासः ॥ २६ ॥ पौर्वापर्यं चाभ्यासे नोपपद्यते नैमित्तिकत्वात् ॥ २७ ॥ तत्पृथक्त्वं च दर्शयति ॥ २८ ॥ न चाविशेषाद्व्यपदेशः स्यात् ॥ २९ ॥]

षड्भिर्दीक्षयतीत्यग्निगतं प्राकृतबाधकम् ॥ समुच्चितं वा बाधः स्यात्कार्यैक्यात्तच्च वाक्यतः ॥ ६ ॥
अग्नौ होमाङ्गताक्लृप्तेरतिदिष्टेन तुल्यता ॥ विनावृत्तिं द्वादशत्वसिद्धये स्यात्समुच्चयः ॥ ७ ॥

अग्नौ प्रकृतितो दीक्षाहुतयः षट् प्राप्तास्तासां च षण्मन्त्राः प्रकृतित एव प्राप्ताः 'आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहे'त्यादयः । अग्नावपरे षण्मन्त्राः 'आकूतिमग्निं प्रयुजं स्वाहे'त्यादयः । तेच दीक्षार्थतया विनियुक्ताः 'षड्भिर्दीक्षयती'ति । दीक्षाहुतीनां चाभ्यासः श्रूयते 'द्वादश जुहोती'ति । तत्र संशयः किं वैकृतैर्मन्त्रैः प्राकृता बाध्यन्ते समुच्चीयन्ते वेति । 'तत्र प्रत्यक्षपाठेन प्रत्यक्षवचनेन च ॥ वैकृताः प्राकृतान्मन्त्रान्बाधेरन्नेककार्यतः ॥' यद्यपि 'द्वादश जुहोती'ति वचनाद्धोमानामभ्यासस्तथापि वैकृतानामेव प्रत्यक्षवचनविहितानां चोदकेन प्राप्तप्राकृतमन्त्रबाधेन होमाङ्गत्वात्तैरेवाभ्यस्तैर्द्वादशापि होतव्या इति प्राप्ते ब्रूमः—'नं प्रत्यक्षेण वाक्येन होमार्थं वैकृताः श्रुताः ॥ दीक्षार्थताबलात्तेषां होमाङ्गत्वं प्रकल्प्यते ॥ सकृत्प्रयोगमात्राच्च तादर्थ्यमुपपद्यते ॥ वैकृतैः प्राकृतास्तस्मात्समुच्चेया न बाधनम् ॥' 'षड्भिर्दीक्षयती'ति दीक्षार्थता श्रुता । सा च स्वाहाकारलिङ्गानां होमद्वारेणेति दीक्षार्थत्वसिद्धये होमाङ्गता कल्प्यते । सकृत्प्रयुक्तैरेव च षट्सु होमेषु दीक्षार्थतासिद्धेर्नाभ्यासे प्राकृतबाधे वा प्रमाणमस्ति तेनाभ्यासवशेन होमानां द्वादशत्वान्मन्त्राणामपि प्राकृतवैकृतानां समुच्चयः ॥

पुनराधानेऽग्न्याधानदक्षिणानां निवृत्त्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

आग्न्याधेयस्य नैमित्तिके गुणविकारे दक्षिणादानमधिकं स्याद्वाक्यसंयोगात् ॥ ३० ॥ [शिष्टत्वाच्चेतरासां यथास्थानम् ॥ ३१ ॥ विकारस्त्वप्रकरणे हि काम्यानि ॥ ३२ ॥ शङ्कते च निवृत्तेरुभयत्वं हि श्रूयते ॥ ३३ ॥]

एकादिना समुच्चेयं पुनर्निष्कृत इत्यदः ॥ बाधकं वा समुच्चेयमुभयीरित्युदीरणात् ॥ ८ ॥
आधानदक्षिणोपेतमुभयीरित्यनूद्यते ॥ ददातीत्यविधायित्वात्कार्यैक्याद्बाधकं भवेत् ॥ ९ ॥

अस्ति पुनराधेयं तच्चाग्न्याधेयधर्मकं नैमित्तिकं वा । तत्र श्रूयते 'पुनर्निष्कृतो रथो दक्षिणा पुनरु-

---

षड्भिर्दीक्षयतीति० ॥२३॥ **प्रकृतित इति** । ज्योतिष्टोमादित्यर्थः । यद्यप्यग्निज्योतिष्टोमयागयोर्न प्रकृतिविकारभावस्तथाप्याग्निकदीक्षणीयेष्टेः सौमिकदीक्षणीयेष्टिविकारत्वं दीक्षाहुतयश्चोभयदीक्षणीयेष्टेरेवाङ्गमित्यधिकरणप्रवृत्तिमुपपादयन्ति । पूर्वोत्तरपक्षयोरुपयोगितया मन्त्राणां दीक्षार्थत्वमाहुत्यभ्यासं चाह—**तेचेति** । वैकृता इत्यर्थः । **श्रूयते इति** । विकृताविति शेषः । पूर्ववदिहापि प्राकृतबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । वैकृतानां मन्त्राणां विकृतौ प्रत्यक्षपाठस्यानर्थक्यपरिहारार्थं दीक्षाहुतिषु विनियोगे तथा 'षड्भिर्दीक्षयती'ति स्वाहाशिरस्कमन्त्राणां साक्षाद्दीक्षार्थत्वानुपपत्त्या दीक्षयतीत्यनेन दीक्षाङ्गभूताहुतिलक्षणमन्त्रकार्यं लक्षयित्वा तत्राहत्य मन्त्रान्तरविधाने च सति एककार्यत्वाद्वैकृतैः प्राकृतबाध इत्यर्थः । **यद्यपीति** । सति होमाभ्यासे अबाधेनैव वैकृतानां होमार्थत्वं संभवतीति भावः । आहत्यविधिबलेन मन्त्रबाधावश्यंभावे होमाभ्यासोऽपि वैकृतमन्त्राभ्यासेनैव संपादनीयः, नतु तद्बलात्प्राकृतमन्त्रसमुच्चय इत्याह—**तथापीति** । भवेदेवं यदि प्रत्यक्षवचनेनाहत्य प्राकृतमन्त्रकार्ये मन्त्रान्तरविधानं स्यात् । नत्वेतदस्ति । वचनेन दीक्षार्थत्वस्यैव बोधनात् । नच स्वाहान्तमन्त्राणां साक्षाद्दीक्षार्थत्वानुपपत्त्या दीक्षयतीत्यस्य प्राकृतमन्त्रकार्यलक्षकत्वमुक्तमिति वाच्यम् । आहुतिद्वारापि दीक्षार्थत्वस्य श्रुतस्योपपत्तौ दीक्षयतीत्यस्य कार्यलक्षकत्वायोगात् । एवंचाहत्य वचनाभावे आर्थिकमेवाहुत्यर्थत्वं वाच्यम् । तच्चाहुतिषु मन्त्रान्वयमात्रेणोपपन्नमिति मन्त्राभ्यासे प्रमाणाभावादाहुत्यभ्यासबलेन समुच्चय एव न्याय्य इति सिद्धान्तमाह—**प्रत्यक्षेणेति** । पाठोऽपि प्रकरणे निवेशमात्रेणोपपन्नः न बाधायालमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—षड्भिर्दीक्षयतीति तासां प्रकृतीनामाहुतीनां मन्त्रविकारः स्यात् श्रुत्या मन्त्रान्तरविधानादिति ॥

आग्न्याधेयस्य० ॥ ३० ॥ ननु पुनरनुष्ठीयमानमाधानं पुनराधानमिति नानयोः प्रकृतिविकारभावप्रसक्तिरिति भ्रमं

१ नच प्रत्यक्षवाक्येन.

स्यूतं वास'इत्यादि सेयं दक्षिणा किमाग्याधेयस्य दक्षिणानामेका देयेत्येवमादीनां निवर्तिका न वेति चिन्तायां सत्यप्येककार्यत्वे वचनादुभयोर्ददातीतिसमुच्चयप्राप्तावुच्यते । विध्यश्रवणाद्विध्यन्तरशेषत्वाच्चास्य समुच्चयविधावसामर्थ्याद्दक्षिणयोश्चानत्यर्थत्वमनेककार्यत्वेनैककार्यत्वाद्वैकृतीभिः प्राकृतीनां बाधः । कथं पुनरुभयोर्ददातीति निर्देशः । उच्यते—कृत्वा ह्यग्न्याधेयं पश्चात्पुनराधेयं क्रियते । तेन पूर्वदत्तसंप्रतिदीयमानापेक्षयोभयदाननिर्देशः ॥

आग्रयणे वासोवत्साभ्यामन्वाहार्यस्य निवृत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

वासो वत्सं च सामान्यात् ॥ ३४ ॥

वासो वत्सं समुच्चेयमन्वाहार्येण वा न वा ॥ अविरोधात्समुच्चेयं न कार्यैक्याद्विरोधतः ॥ १० ॥

आग्रयणे 'वासो दक्षिणा वत्सः प्रथमजो दक्षिणे'ति श्रुतं वासो वत्सं समानकार्यत्वात्प्राकृतस्यान्वाहार्यस्य निवर्तकमिति सिद्धमेवोत्तरविवक्षायै प्राप्यते ॥

आग्रयणे वासोवत्सयोरन्वाहार्यधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अर्थापत्तेस्तद्धर्मा स्यान्निमित्ताख्याभिसंयोगात् ॥ ३५ ॥

अन्वाहार्यस्य धर्मोऽत्र न कार्यः क्रियतेऽथ वा ॥ न तद्धर्मत्वतो मैवं साधनत्वप्रयुक्तितः ॥ ११ ॥

अन्वाहार्यकार्यापत्तेर्वासो वत्सं तद्धर्माल्लभत इत्येतदपि प्राप्तिसूत्रमेव ॥

आग्रयणे वत्से पाकाभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥

दाने पाकोऽर्थलक्षणः ॥ ३६ ॥

पाकोऽस्ति नो वा वत्से स्यादन्वाहार्यस्य दर्शनात् ॥ न वत्सनाशादश्रौती दक्षिणा मांसदानतः ॥ १२ ॥

अन्वाहार्यपाको वत्से कर्तव्यो नेति संशये चोदकानुग्रहाय पक्त्वा वत्सं तदीयं मांसं दक्षिणात्वेन देयमिति मन्यते । श्रुतं तु वत्सद्रव्यं पाकेन नश्येत्, अश्रुतं च मांसं दीयेत, वत्सशब्दो वा मांसलक्षणार्थः स्यात् । नचैतन्न्याय्यं तस्मान्न वत्सस्य पाकः ॥

व्युदस्यति—**तच्चेति** । वाशब्दश्चार्थे । पुत्रहत्यादौ निमित्ते विधानात् श्रीकामायर्थेन च विधानान्नैमित्तिकः काम्यश्चोभयथाप्याग्न्याधेयविकार इत्यर्थः । शीर्णः पुनः संस्कृतः पुनर्निष्कृतः जीर्णं पुनरपि तन्तुभिः स्यूतं पुनरुत्स्यूतं पुनरुत्सृष्टोऽनड्वानित्यादिशब्दार्थः । पूर्वत्र यथा द्वादश जुहोतीति वचनानुसारेण समुच्चयः एवमिहापि वचनादेव समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः । **उभयोरिति** । अग्न्याधेयिकी पुनराधेयिकी चेत्यर्थः । **विधीति** । वर्तमानापदेशतया विधिप्रत्ययाश्रवणादित्यर्थः । **ननु** द्वादश जुहोतीतिवद्वर्तमानापदेशेऽपि विधिः किं न स्यादत आह—**विध्यन्तरेति** । पुनर्निष्कृतादिविधिस्तुत्यर्थत्वादित्यर्थः । **ननु** आलम्बनाभावे कथं स्तुत्यर्थत्वनिर्वाह इति शङ्कते—**कथमिति** । अनेन प्रथमयज्ञेऽप्यग्निचयनसंभवेन द्वादश जुहोतीत्यादौ नैवं निर्देशोपपत्तिरिति वैषम्यान्तरमिति सूचितम् । **निर्देश इति** । तथाच पूर्वमग्न्याधेयदक्षिणानां दत्तत्वात्संप्रति पुनर्निष्कृतादिदाने उभयोरपि दत्तवान्भवतीत्येवं स्तुतिरुपपद्यत इति भावः । सूत्रार्थस्तु—अग्न्याधेयस्य नैमित्तिके गुणविकारे पुनराधेयदक्षिणादानं उभयोर्ददातीति वाक्यसंयोगात्प्राकृतीभ्योऽधिकं नतु निवर्तकमिति॥

वासो वत्सं च सामान्यात् ॥ ३४ ॥ वासो वत्समिति । अनेनैव सूत्रमपि व्याख्यातम् ॥

अर्थापत्तेस्तद्धर्मा स्यात् ॥ ३५ ॥ एतदपीति । नवम एव स्थानापत्त्या धर्मलाभस्य सिद्धत्वादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—वासो वत्समन्वाहार्यधर्मकं स्यात् अन्वाहार्यकार्यपरिक्रयनिमित्तकदक्षिणाशब्दसंयोगादिति ॥

दाने पाकोऽर्थलक्षणः ॥ ३६ ॥ यदर्थं पूर्वं प्राप्तिरुक्ता तन्निरूप्यत इति संगतिः । **चोदकेति** । प्रकृतौ पक्वस्यैव दक्षिणात्वादिहापि चोदकानुग्रहाय पक्वमेव देयं, वत्सश्रुतिश्च देयद्रव्यप्रकृतितयाप्युपपन्नेति भावः । **श्रुतमिति** । यद्द्रव्यमृत्विग्भ्यो भृतित्वेनानत्यर्थं तद्वाचकदक्षिणाशब्दसंयोगाद्वत्स एव देयत्वेन श्रुतः पाके च मांसस्याश्रुतस्यैव दक्षिणात्वं स्यादथवा मांसस्य दक्षिणात्वेन श्रुतत्वसिद्ध्यर्थं वत्सशब्दो मांसलक्षकः स्यात् तदुभयमप्ययुक्तमित्यर्थः । एवंच विकृतिद्रव्यस्य मांसस्याश्रुतत्वाद्वत्सशब्दस्य न देयप्रकृतिपरत्वं साक्षाद्दक्षिणात्वे बाधकाभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रकृतौ दाने अन्वाहार्यसिद्ध्यर्थं पाकोऽर्थसिद्ध इह तु न तथेति नासौ कर्तव्य इति ॥

आग्रयणे वाससि पाकाभावाधिकरणम् ॥ ९ ॥

पाकस्य चान्नकारितत्वात् ॥ ३७ ॥

वासस्यस्ति न वा पाको विनाशाभावतोऽस्त्यसौ ॥ वैयर्थ्यादप्यशक्यत्वात्पाको वाससि नोचितः ॥ १३ ॥

अथ वाससि पाकः स्यान्नेति संशये विरोधाभावात्पच्येत प्रयोजनाभावात्त्वपाकः[1] । प्रकृतौ दक्षिणाभूतान्नसंपत्त्यर्थकः पाको नादृष्टार्थस्तस्मान्न वाससः पाकः ॥

आग्रयणे वासोवत्सयोरभिघारणाभावाधिकरणम् ॥ १० ॥

तथाऽभिघारणस्य ॥ ३८ ॥

अभिघारोऽस्ति नो वात्र शक्यत्वाद्वत्सवाससोः ॥ अस्त्यन्वाहार्यवन्मैवं स्वादुताया असंभवात् ॥ १४ ॥

अभिघारणमन्वाहार्यधर्मः किं वासोवत्से कर्तव्यं न वेति प्रकृतावदृष्टार्थत्वादिह विरोधात्कर्तव्यम् । नैवम् । स्वादिमार्थं हि तत् दृष्टेनैवान्नानामुपकरोति[2] । नच वासोवत्सयोः स्वादिम्ना प्रयोजनमस्ति । अतोऽभिघारणनिवृत्तिः ॥

ज्योतिष्टोमे गवामेव द्वादशशतस्य दक्षिणात्वाधिकरणम् ॥ ११ ॥

द्रव्यविधिसंनिधौ संख्या तेषां गुणत्वात्स्यात् ॥ ३९ ॥ [समत्वात्तु गुणानामेकस्य श्रुतिसंयोगात् ॥ ४० ॥ यस्य वा संनिधाने स्याद्वाक्यतो ह्यभिसंबन्धः॥४१॥ असंयुक्ता तु तुल्यवदितराभिर्विधीयन्ते तस्मात्सर्वाधिकारः स्यात् ॥ ४२ ॥ असंयोगाद्विधिश्रुतावेकजाताधिकारः स्याच्छ्रुत्याकोपात्क्रतोः ॥ ४३ ॥ शब्दार्थश्चापि लोकवत् ॥ ४४ ॥ सा पशूनामुत्पत्तितो विभागात् ॥ ४५ ॥ अनियमोऽविशेषात् ॥ ४६ ॥ भागित्वाद्वा गवां स्यात् ॥ ४७ ॥ प्रत्ययात् ॥४८॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥४९॥]

दक्षिणा द्वादशशतं तस्येत्येतद्गवादिषु ॥ सर्वेषु केषुचिद्वाद्ये प्रत्येकं मिलितेषु वा ॥ १५ ॥
संख्यागुणस्य प्रत्येकं गवाद्यन्वयतोऽग्रिमः ॥ वाक्यभेदान्न तत्किंतु मिलितेषु समुच्चयात् ॥ १६ ॥
संख्यानौचित्यतो धान्ये सर्वेषां न समुच्चयः ॥ असर्वेष्विति पक्षेऽपि पशवो वैकमेव वा ॥ १७ ॥
संख्यौचित्येन पशवो नैतत्तस्येत्यनन्वयात् ॥ एकत्वेऽप्यत्र यत्किंचिन्माषा वा गाव एव वा ॥ १८ ॥
यत्किंचिन्नियमाभावान्माषाः सन्ति हि तत्त्वतः ॥ माषा निराकृता गावः प्राथम्याच्चोपकारतः ॥ १९ ॥
तस्येति वाक्याद्दोद्रव्यं न युक्तः प्रकृतः क्रतुः ॥ संख्यान्तरं चेद्विकृतौ स्याद्गवां बाध्यतामियम् ॥ २० ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'गौश्चाश्वश्चाश्वतरश्च गर्दभाश्चाजाश्चावयश्च व्रीहयश्च यवाश्च तिलाश्च माषाश्च तस्य द्वादशशतं दक्षिणे'ति । तत्र संशयः किमेकैकस्य गवादेर्द्रव्यस्य द्वादशशतसंख्या, उतैकस्य

पाकस्य चान्नकारितत्वात् ॥ ३७ ॥ विरोधेति । पूर्ववच्छ्रुतद्रव्यस्य पाकेन नाशाभावादित्यर्थः । अनेनैव संगतिरपि सूचिता । **ननु** कथं प्रयोजनाभावः पाकगतविकारलक्षणस्य प्राकृतप्रयोजनस्य सद्भावात् । भवति हि वाससापि पाकेन शुक्लरूपोत्पत्तिलक्षणो विकार इत्यत आह—**प्रकृताविति** । प्रकृतौ न विकारमात्रं पाकस्य प्रयोजनं किं त्वदनीयद्रव्यसिद्ध्यर्थतया लोकसिद्धत्वात्पाकस्यान्नलक्षणदक्षिणाद्रव्यसिद्धिः प्रयोजनमिह च वासोरूपद्रव्यस्य पाकंविनापि सिद्धेः प्रयोजनाभाव इत्यर्थः । सूत्रे निवृत्तिरिति शेषः ॥

तथाऽभिघारणस्य ॥ ३८ ॥ इहत्वदृष्टार्थत्वान्न प्रयोजनलोप इत्युत्थितेः संगतिः । **प्रकृताविति** । नच स्वादिमार्थतया दृष्टार्थत्वमेवेति वाच्यम् । स्वादिमा हि तृप्तावुपयुज्यते । नचान्वाहार्यदानं तृप्त्यर्थं किंत्वानत्यर्थम् । नचानतौ स्वादिम्न उपयोग इति भावः । **स्वादिमेति** । अन्वाहार्यदानस्य तृप्त्यर्थत्वाभावेऽपि वस्तुतस्तृप्त्यर्थमेवान्नस्याभिलषणीयत्वेन तृप्त्यर्थेनापि स्वादिम्नानतौ विशेषसंभवेन दृष्टे संभवति नादृष्टं परिकल्प्यमिति भावः । **स्वादिम्नेति** । इत्थंभावे तृतीया । स्वादिमात्मकं प्रयोजनं नास्तीत्यर्थः ॥

द्रव्यविधिसंनिधौ० ॥ ३९ ॥ श्रूयत इति । आध्वर्यवकाण्ड इति शेषः । छान्दोग्यवाक्यस्योदाहरणत्वसंभवासंभवप्रकारस्तु तन्त्ररत्ने द्रष्टव्यः । प्रथमपक्षाद्विशेषमाह—**संहतैरिति** । द्वितीयपक्षाद्विशेषमाह—**एकजातीयस्येति** ।

---

१ भावान्न पाकः. २ नैव प्रकृतावन्नानामुप.

यस्यकस्यचित्, अथवा माषाणामाहोस्वित्सर्वैः संहतैः संपाद्या किंवैकजातीयस्यैवानियमेन यद्वा पशूनां तत्रापि किमनियमोऽथवा गवामिति 'तत्रतस्ये'ति षष्ठ्यन्तेन गवादीनि प्रधानत्वेनोद्दिश्य तद्गुणभूता संख्या विधीयमाना प्रतिप्रधानं संबध्यते । अतः प्रत्येकं द्वादशशतमिति प्रथमः पक्षः । नात्र गवाद्युद्देशेन संख्या विधीयते । नह्येकेन वाक्येन गवादीनां दक्षिणात्वेन विधानं तदङ्गत्वेन च संख्याविधानं संभवति । तस्माद्गवादीनि द्रव्याणि संख्या च दक्षिणया संबध्यते सोभयविशिष्टा विधीयते । तत्रैकस्मिन्द्रव्ये निविष्टायां संख्यायां तद्विशिष्टा दक्षिणानुष्ठिता भवति । तस्मादेकस्य संख्या । तत्राप्यनियमः विशेषाभावात् । अथवा माषाणां स्यादानन्तर्यात् । नैतदपि युक्तं, चशब्दश्रुत्या ह्यन्यसहिता माषा निर्दिष्टाः । तेनान्यसहितानां माषाणां संख्या तेषां च बहुत्वात्तस्येति प्रतिनिर्देशासंभवात् । तस्येति तु क्रतुनिर्देशोऽङ्गीकर्तव्यः । यद्वा गवादिसमाहाराभिप्रायं तस्येत्येकवचनम् । यदा च क्रतुनिर्देशः तदा यद्यपि चशब्दो न स्यात्तथापि गवादिद्रव्यविशिष्टा द्वादशशतसंख्याविशिष्टा च दक्षिणा श्रुता, सहितानि च गवादीनि दक्षिणा नैकैकमतो दक्षिणापरिच्छेदिका संख्या सर्वेषु सहितेषु निवेष्टुमर्हति । तस्मात्सर्वसंपाद्या संख्या । नैवम् । नहि तस्येतिशब्दो वाक्यगतेन द्रव्येण संबन्धं

गवादयः षट् पशुजातीया व्रीह्यादयश्चत्वारो धान्यजातीयास्तत्रानियमेन पशुजातीयस्य वा धान्यजातीयस्य वेत्यर्थः । द्वितीयपक्षस्तु दशद्रव्यमध्ये यस्यकस्यचिद्द्रव्यस्येत्येवंरूपो नतु धान्यादिजातीयस्येत्येवंरूप इति भावः । **यद्वेति** । पशुजातीयस्यैवेत्यर्थः । यद्यानतौ आधिक्याभावाद्वासोवत्सेऽभिघारणनिवृत्तिस्तर्हि तदाधिक्यबलात्प्रतिद्रव्यं द्वादशसंख्यान्वय इत्युत्थितेः संगतिरित्याहुः । अध्यायसंगतिस्त्वाकर एव तस्य धेनुरित्यत्र स्पष्टा । **तत्रेति** । संख्यायाः स्वतो दक्षिणान्वयायोग्यतया गवादीनां दक्षिणात्वविधिपरेपि वाक्ये वाक्यभेदाश्रयणेन गवाद्युद्देशेन संख्या विधेयेति भावः । **ननु** षष्ठ्या उपसर्जनत्वेन प्रतीयमानस्य कथमुद्देश्यत्वमत आह—**प्रधानत्वेनेति** । दध्नेन्द्रियकामस्येतिवत्प्राधान्ये षष्ठीत्यर्थः । उद्देश्यगतसंख्याया अविवक्षितत्वात्तस्येत्येकवचनस्य प्रत्येकाभिप्रायेण कथंचिदुपपत्तिर्बोध्या । **नहीति** । द्रव्यपरिच्छेदद्वारा संख्याया अपि दक्षिणान्वययोग्यत्वान्नैकवाक्यता भञ्जनीया, एकवाक्यताबलादेव षष्ठीश्रुत्यवगतमपि द्रव्यसंबन्धं विहाय सामानाधिकरण्यावगतो दक्षिणासंबन्ध एव संख्यायाः स्वीक्रियत इति भावः । **ननू**भयोर्दक्षिणासंबन्धपक्षेऽपि दक्षिणोद्देशेन संख्याया द्रव्याणां च विधानाद्वाक्यभेदस्तुल्य इत्यत आह—**सेति** । उभयविशिष्टदक्षिणाविध्यङ्गीकारान्न दोष इत्यर्थः । एवं प्रथमपक्षं निरस्य द्वितीयमवतारयति—**तत्रेति** । **आनन्तर्यादिति** । माषाणामव्यवहितत्वेन बुद्धिविपरिवृत्तेस्तत्रैव संख्यान्वय इत्यर्थः । **नैतदपीति** । माषाणामानन्तर्येऽपि न केवलानां तेषां विपरिवृत्तिः किंतु चशब्दबलादन्यसहितानामिति तादृशानामेव दक्षिणान्वयात्सर्वसंपाद्या संख्येत्यर्थः । भवेदेवं यदि माषाणां प्रथमं चशब्दार्थान्वयः पश्चात्संख्यान्वय इत्यत्र किंचिन्नियामकं स्यात् । उभयोरपि पदार्थान्तरार्थत्वाविशेषात्ततश्च केवलमाषैरेव संख्यान्वयोऽस्त्वित्यत उक्तम्—**श्रुत्येति** । इह हि संख्या तच्छब्दनिर्दिष्टेन संबध्यते न गवादिशब्दनिर्दिष्टेन । तच्छब्दश्च सर्वनामत्वान्निर्दिष्टप्रतिनिर्देशकत्वेन प्रथमनिर्देशसापेक्ष इति संख्यान्वयो विलम्बितः । चशब्दस्तु प्रथमनिर्देश एव वर्तत इति तदन्वयः प्राथमिक इत्यर्थः । झटित्यवगमाभिप्राया श्रुतित्वोक्तिः । तन्त्ररत्ने तु यथा प्रकृतेः परस्तादुच्चार्यमाणः प्रत्ययः स्वार्थं प्रकृत्यर्थान्वितमेवाभिधत्ते तद्वच्चशब्दो यस्मात्पर उच्चार्यते तदर्थमर्थान्तरान्वितमन्यनिरपेक्षे उच्चारितमात्र एवाभिधत्ते इति प्रकृतिप्रत्ययवच्चशब्दस्थलेऽपि मुख्यमेव श्रुतित्वम् । अन्यथा पुरस्तादप्युच्चार्यमाणः स्वार्थं कुर्यादित्युक्तं तच्चिन्त्यम् । लोके योश्चशब्दस्य व्यवहिततयापि प्रयोगदर्शनेन पुरस्तात्प्रयोगेऽपि तदर्थप्रतीतेरिष्टत्वात् । तथासति सर्वेषामपि निपातानां श्रुतित्वापत्तिः, ससंबन्धिकशब्दमात्रस्य श्रुतित्वापत्तिश्चेति दिक् । क्रतुनिर्देशपक्षे चशब्दाभावेऽपि सर्वसंपादनीया संख्येति सिध्यतीत्याह—**यदेति** । समुदायनिर्देशपक्षे तु चशब्दं विना समुदाय एव न स्यादिति भावः । **सहितानीति** । सहितानां दक्षिणात्वस्यानुपदमेव वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । प्रथमं तस्येत्यनेन क्रतुनिर्देश इत्युक्तं तद्दूषयति—**नहीति** । वाक्यसंनिहितगवादिनिर्देशकत्वे संभवति प्रकरणसंनिहितक्रतुनिर्देशकत्वमयुक्तं प्रकरणोपस्थितेर्विलम्बितत्वात् तथा द्रव्यनिर्देशे यस्यैव द्रव्यस्य निर्देशस्तद्गता संख्योपादेयेति प्रवृत्तिविशेषकरत्वं, क्रतुनिर्देशे तु संख्यायाः क्रतुसंबन्ध एव फलं नान्यत्, क्रतुसंबन्धश्चासत्यपि क्रतुनिर्देशे प्रकरणादेव सिध्यतीत्यप्रवृत्तिविशेषकरत्वादानर्थक्यं चेत्यर्थः । यदुक्तं समुदाया-

---

१ नोपदिश्य.

लभमानः प्रकृतिविशेषं च कुर्वन्नप्रकृतेन क्रतुना संबन्धमानर्थक्यं चावलम्बते । तस्मात्तस्येति ग दीनां निर्देशः । तत्र चैकवचनान्तत्वान्न संनिहितानां सर्वेषां निर्देशः नापि समाहारस्य । तस्मा ब्दत्वात् । किंत्वेकजातीयकस्य । तत्राप्यनियमो विशेषाभावात् । अथवा पशूनामेव न माषादीना तेषामाढकादिपरिमाणान्तरापेक्षया संख्याव्यवहारो लोके न स्वरूपतः भृतित्वाभावादिति भाष्ये । अतएव माषैरप्यनन्तरैर्न संबध्यते । अतः पशूनामेव तत्राप्यनियमोऽविशेषात् । एकव नान्तत्वाच्च तस्येति न बहुवचननिर्दिष्टानां माषादीनां निर्देशः । अतएवाजाविनामपि निर्देशः । गवादीनि चत्वारि परिशिष्टानि । तत्र महोपकारित्वादप्रतिषिद्धत्वान्मुख्यत्वाच्च निर्देशः । तेनायमर्थः—गवादिद्रव्याणि तस्य गोर्द्वादशशतं दक्षिणेति तस्माद्गवामेषा संख्या ॥

विभज्य गोदक्षिणाया दानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

तस्य दानं विभागेन प्रदानानां पृथक्त्वात् ॥ ५० ॥ [परिक्रयाच्च लोकवत् ॥ ५१ ॥ विभागं चापि दर्शयति ॥ ५२ ॥]

गोदाने विहिते स्वेच्छा नियतिर्वान्तिमेऽपि किम् ॥ अविभागो विभागो वा नियमानुक्तितोऽग्रिमः ॥ २१
अविभागो बहुत्वोक्तेर्बहुत्वं न विवक्षितम् ॥ विभागे स्वामिभिः स्वत्वसिद्धेर्लिङ्गं च दृश्यते ॥ २२ ॥

किमेषा दक्षिणा ऋत्विग्भ्योविभज्याविभज्य वा देया किमविभज्यैव उत विभज्यैवेति सं विशेषाश्रवणादनियमः । अथवा 'ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददाती'ति दानाङ्गत्वेन ऋत्विग्बहुत्वस्य वि क्षितत्वादविभज्यैव सहितेभ्यो देया न विभज्यैकैकस्मै बहुवचनविरोधादिति प्राप्तेऽभिधीयते— त्विक्परिक्रयार्थेन दानमेतदिति स्थितम् । तेन तेषां प्रधानत्वाद्बहुत्वं न विवक्षितम् ॥' अतः प्रति

भिप्रायमेकवचनमिति तत्र वक्तव्यं किं संहतानां द्रव्याणामेतच्छब्दनिर्देशः एकत्वं तु समुदायान्वयि उत तच्छब्दे समुदायो निर्दिश्यते इति । नाद्य इत्याह—**तत्रचेति ।** तच्छब्दप्रातिपदिकस्य गवादिनिर्देशकत्वे एकवचनस्यापि द्रव्यग तसंख्यापरत्वमेव युक्तं नतु समुदायगतसंख्यापरत्वं समुदायस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावादिति भावः । न द्वितीय इत्याह—**ना पीति । अशाब्देति ।** गौश्चेत्यादिवाक्ये शब्देनानिर्दिष्टतया वाक्यसंनिहितपरतच्छब्दार्थत्वाभावादित्यर्थः । नच गौ त्यादिवाक्ये चशब्देन साहित्यनिर्देशादिदमयुक्तमिति वाच्यम् । चशब्देनापि गवाद्युपसर्जनत्वेनैव निर्दिष्टस्य तच्छब्दनि श्यत्वायोगादिति भावः । एवं चतुर्थपक्षं दूषयित्वा पञ्चममवतारयति—**किंत्विति ।** पशुजातीयस्य धान्यजातीयस्य वै जातीयस्यानियमेन तच्छब्दनिर्देशः संख्यान्वयश्चेत्यर्थः । यद्यप्यत्राप्येकजातीयत्वस्याशब्दत्वात्पूर्वोक्तदूषणानिवृत्तिस्तथा संख्याया एव भेदमाश्रित्य प्रवृत्तेरौचित्यमाश्रित्यायं पक्ष उद्भावितस्ततः पशूनामेव पशुजातीयस्यैव न माषादीनां न धान्य जातीयस्येत्यर्थः । **तेषामिति ।** धान्यानां मेयत्वेन परिमाणत एव लोके संख्याव्यवहारो न स्वरूपतः । किंचास्मिन्वा संख्या भृत्यर्थं श्रूयते । भृतित्वं च न धान्यानां स्वरूपतः । अतिस्वल्पत्वाल्लोके पञ्चभिरश्वैः परिक्रीत इतिवत्पञ्चभिर्व्रीहिभि परिक्रीत इत्यव्यवहाराच्च । तस्मादाढकादिपरिमाणद्वारैव संख्यान्वयो न स्वरूपत इति भाष्ये प्रपञ्चितमित्यर्थः । इदं तृतीयपक्षेऽपि तुल्यमित्याह—**अतएवेति ।** पशुजातीयस्याश्रुतत्वात्तेन रूपेणैव संख्यान्वयासंभवाच्चतुर्थपक्षदूषणेनैव पक्षो दूषित इत्यभिप्रेत्य पशुजातीयान्वयपक्षेपि वस्तुतः पशुजातीयस्य गोत्वादिना प्रातिस्विकरूपेणैव संख्यान्वयो वक्तव्य तत्रच विशेषनियामकाभावादनियम इति पक्षान्तरमाह—**तत्रापीति ।** एतत्पक्षदूषणपुरःसरं सिद्धान्तं परिशेषयति— **एकेति ।** माषादीनामिति दृष्टान्तार्थम् । **महोपकारित्वादिति ।** दधिपयःप्रभृतिभिरिहोपकुर्वन्ति दानपूजादिना प त्रेति गवां महोपकारित्वमश्वतरगर्दभयोर्न महोपकारित्वम्, अश्वानां क्रयादिना बहुधनलाभान्महोपकारित्वेऽपि 'नाश्वं क्रीणीते न केसरिणो ददाति नोभयतोदन्तं प्रतिगृह्णाती'त्यादिना निषेधान्नाश्वनिर्देश इत्यर्थः । संख्याविधेरनिषिद्धविषयत्वोपपत्तौ न तद्बलादश्वादिनिषेधसंकोचः कल्पनीय इति भावः । **मुख्यत्वादिति ।** प्रथमातिक्रमे कारणाभाव इति भावः । सूत्रा **र्थस्तु**—गवादिद्रव्यविधिसंनिधौ श्रूयमाणा संख्या तेषां प्रत्येकं स्यात्संख्याया गुणत्वादिति ॥

तत्र दानम्० ॥ ५० ॥ पूर्वत्रैव विशेषचिन्तनात्संगतिः । **विशेषेति ।** विभागाविभागयोरुभयोरप्यश्रुतत्वादित्यर्थः । **अथवेति ।** ऋत्विजां कारकार्थया चतुर्थ्या दानं प्रति गुणत्वावगमेन ऋत्विगुद्देशेन दानविधानासंभवात्तद्विशिष्टमेव दा विधेयम् । तत्र विशेषणभूतानामृत्विजां बहुत्वसंख्याया विवक्षितत्वादविभज्य परिषद एव देयं न प्रत्येकमित्यर्थः । परि **क्रयार्थेनेति ।** परिक्रयलक्षणप्रयोजनेन निमित्तेन परिक्रयार्थत्वेनेति यावत् । **स्थितमिति ।** पूर्वपाद इति शेषः । **तेनेति ।** तथाच ऋत्विजां प्राधान्येनोद्देश्यत्वसंभवात्तदुद्देशेन दानमात्रं विधीयते नतु विशिष्टं, तत्र चोद्देश्यगतस्य ऋत्वि

प्रधानावृत्तेरेकैकस्यैव तद्दानम् । नचानियमः । आनमनार्थं हि तद्दानम् । यदि च दीयमानं द्रव्यमात्मोपयोगक्षमं भवति तेन तेषामानतिर्नान्यथा । तेनात्मीयं द्रव्यमृत्विजामुपयोगक्षमं कुर्यादिति दानविधेरर्थः । विभज्य च ददता संपूर्णं तदनुष्ठितं भवति । परिषदे तु ददता न तत्संपूर्णमनुष्ठितं स्यात् । पुनर्विभागापेक्षत्वात्तेषामुपयोगस्य 'तुथो वो विश्ववेदा विभजत्वि'ति च मन्त्रवर्णश्रापाक्षिकत्वाच्छागन्यायेनापि सिद्ध्यति विभागः । यत्र त्वेकमेव द्रव्यं दक्षिणा यथा 'धेनुर्दक्षिणान्वाहार्यो दक्षिणे'ति, तत्र विभागासंभवादविभज्यैव दानम् ॥

ज्योतिष्टोमे समाख्यानुसारेण दक्षिणाविभाभाधिकरणम् ॥ १३ ॥

समं स्यादश्रुतत्वात् ॥ ५३ ॥ [अपि वा कर्मवैषम्यात् ॥ ५४ ॥ अतुल्याः स्युः परिक्रये विषमाख्या विधिश्रुतौ परिक्रयान्न कर्मण्युपपद्यते दर्शनाद्विशेषस्य तथाभ्युदये ॥ ५५ ॥]

स विभागः समो नो वा विशेषाश्रवणात्समः ॥ वैषम्यं स्याद्यथायासमेवं तत्स्यात्समाख्यया ॥ २३ ॥

स्थिते विभागे चिन्त्यते किं समो विभागः स्यादुत प्रयासानुरूपोऽथवा समाख्यानुरूप इति । विशेषाश्रवणात्साम्ये लोकवद्वा प्रयासानुरूप्ये प्राप्ते द्वादशाहे दीक्षाक्रमवाक्यगताध्यादिसमाख्यानाद्ब्राह्मणाच्छंसिप्रभृतीनां तदनुरूपो विभागः प्रकृतावध्यवसीयते ॥

त्ववहुत्वस्याविवक्षितत्वात्प्रतिप्रधानं गुणावृत्तेर्न्याय्यत्वाच्च प्रत्येकमेव दानम् । चतुर्थी च प्राधान्य एवानुकूला प्रधानीभूतकर्मकारकापेक्षयापि संप्रदानस्य प्रधानत्वादिति भावः । **नचेति** । यद्यपि पूर्वदूषणेनैवानियमपक्षोऽपि निरस्तस्तथापि दूषणान्तरार्थं भेदोपन्यासः कृतः । **परिषद इति** । अनियमपक्षे यदा परिषदे दीयते तदा संपूर्णशास्त्रानुष्ठानं न स्यादित्यर्थः । यद्वा नचानियम इत्यस्यानियमश्च न भवति उक्तयुक्तेरित्यर्थः । अत्र परिषद उद्देशेन क्रियमाणस्य दानत्वं मुख्यमेवाङ्गीकृत्य तस्यानत्यर्थत्वमृत्विगुपयोगक्षमत्वं विना न निर्वहतीति तन्निर्वाहाय प्रत्येकं दानमुपपादितम् । प्राभाकरैस्तु परोपयोगक्षमत्वाभावेन परस्वत्वापत्तिपर्यन्तत्वाभावात्परिषदि दानं त्यागमात्रं न तु मुख्यं दानमित्युक्तम् । एवं न्यायेन विभागं प्रतिपाद्याभ्युच्चयमप्याह—**तुथ इति** । हे गावः, विश्वस्य विभागावेदिता तुथो नाम देवः दक्षिणाविभाजकः वः युष्मान्विभजत्विति मन्त्रार्थः । यदिच विभज्यैव दानं न स्यात्तदा विभागस्यैव पाक्षिकत्वेन विभागप्रतिपादकमन्त्रस्यापि पाक्षिकत्वं स्यात्, 'तस्माद्यथा 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'ति विधिवाक्यस्य यत्किंचित्पशूपादानेऽप्युपपत्तावपि 'छागस्य वपाया मेदस' इति मन्त्रवर्णात्पाक्षिकत्वपरिहाराय छाग एव पशुरिति नियमः स्वीक्रियते तथात्रापि विभागनियम इत्यर्थः । नचैवं तन्न्यायेनैव विभागनियमसिद्धेरेतदधिकरणवैयर्थ्यमिति वाच्यम् । परिषदे दानेऽपि ऋत्विजां परस्परं यो दक्षिणाविभागो भावी तदभिप्रायेणापि मन्त्रवर्णोपपत्तेर्मन्त्रवर्णमात्रान्नियमासिद्ध्याधिकरणावश्यंभावादिति भावः । **असंभवादिति** । धेनोर्विभागे मांसमेव दक्षिणा स्यान्न धेनुः हिंसादोषश्च स्यादिति भावः । अत्र समुदायरूपस्यान्वाहार्यस्यैकत्वं न मुख्यं किंत्वेकस्थाल्यां पाकेन संश्लेषनिमित्तम् । ततश्चैकस्थाल्यां पक्वस्यान्नराशेश्चतुर्धा विभज्य चतुर्भ्यो दाने धेन्वादिवत्कस्यापि विरोधाभावात्प्रागुक्तप्रधानावृत्त्या नमनार्थत्वादिना विभज्यैव दानं द्वादशशतादिवन्न्याय्यमित्यन्वाहार्येऽप्यविभागप्रतिवचनं चिन्त्यम् । सूत्रार्थस्तु—तत्र गवादिषु दानं विभागेन स्यात् । प्रदानानां तदृत्विग्भ्यो देयानां विभागानां भिन्नत्वाद्विभज्य दानं विना तेन तेनर्त्विजा तस्य तस्य भागस्य संबन्धयितुमशक्यत्वादिति ॥

समं स्यादश्रुतत्वात् ॥ ५३ ॥ स्थित इति । पूर्वाधिकरणे विभागे प्रतिपादिते तन्निर्वाहकत्वेनेदं चिन्त्यत इत्यर्थः । अतएव संगतिः । **लोकवदिति** । समाख्यायाः विकृतौ श्रुताया न प्रकृतौ लोकन्यायप्राप्तप्रयासानुरूप्यबाधकत्वमिति भावः । **द्वादशाहे इति** । अध्वयुर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयतीत्यादिवाक्ये 'अर्धिनो दीक्षयति तृतीयिनो दीक्षयति पादिनो दीक्षयती'त्यर्धिसमाख्यया ब्राह्मणाच्छंस्यादीनां, तृतीयिसमाख्यया आग्नीध्रादीनां, पादिसमाख्यया पोत्रादीनां च व्यवहारदर्शनादर्धादिसंबन्धं विनार्ध्यादिव्यवहारायोगात्प्रधानेभ्यो ब्रह्मादिभ्यो यद्दीयते तस्यार्धं ब्राह्मणाच्छंस्यादिभ्यः तृतीयांश आग्नीध्रादिभ्यः चतुर्थांशः पोत्रादिभ्यो देय इति नियमः कल्प्यत इत्यर्थः । यद्यपि विकृतिगता समाख्या तथापि सत्रद्वादशाहगतत्वात्सत्रे दक्षिणाभावात्तत्रत्यदक्षिणादानाभिप्रायेण समाख्याया उपपादयितुमशक्यतया द्वादशाहप्रकृतिभूतज्योतिष्टोम एव लोकन्यायेन प्राप्तप्रयासानुरूप्यबाधेनेत्थं नियमः कल्प्यः । अन्यथा वैदिकसमाख्याया असंगतत्वापत्तेः । नचार्ध्यादिसमाख्याया बलाद्विकृतावेव फलार्धाद्यंशकल्पनं किं न स्यादिति वाच्यम् । 'ऋद्धिकामाः सत्रमासीर'न्नित्यादिफलं न परिषद्गामि किंतु प्रत्येकगामीति षष्ठे व्यवस्थापनादिति भावः ॥

भूनाम्नि धेनुदानेन निखिलदक्षिणाबाधाधिकरणम् ॥ १४ ॥

तस्य धेनुरिति गवां प्रकृतौ विभक्तचोदितत्वात्सामान्यात्तद्विकारः स्याद्यथेष्टिर्गुणशब्देन ॥ ५६ ॥ [सर्वस्य वा क्रतुसंयोगादेकत्वं दक्षिणार्थस्य गुणानां कार्यैकत्वादर्थे विकृतौ श्रुतिभूतं स्यात्तस्मात्समवायाद्धि कर्मभिः ॥ ५७ ॥ चोदनानामनाश्रयाल्लिङ्गेन नियमः स्यात् ॥ ५८ ॥]

भूनाम्नि धेनुर्बाधेत गाः किंवा कृत्स्नदक्षिणाम् ॥ धेन्वा विशेषितत्वाद्गा दक्षिणैकत्वतोऽखिलाम् ॥ २१ ॥

एवं प्रकृतौ दक्षिणास्थितिर्निरूपिता । तस्यां हि निरूपितायां विकृतिषु बाधाबाधविचारः सुखेन वर्तिष्यत । इदानीं बाधाबाधौ विचार्येते । अस्ति भूर्नामैकाहः 'अथैष भूर्वैश्वदेवस्तस्य धेनुर्दक्षिणे'ति । तत्र संशयः किं धेनुर्गवामेव विकार उत सर्वस्य गवाश्वादेरिति । तदर्थमिदं विचार्यते, किं गवादीनां प्रत्येकं दक्षिणात्वमुत सहितानामिति । तत्र प्रत्येकं दक्षिणात्वं न्याय्यम् । कथम् । गवादिशब्दा जातिवचनाः दक्षिणाशब्दो गुणवचनः स हि भृतित्वेन गुणेन वर्तते । जातिगुणयोश्च जातिर्विशेष्यत्वेन । गुणस्तु विशेषणत्वेन । नीलमुत्पलं शुक्ला गौरित्यादिषु सार्वजनीनमेतत् । यच्च विशेष्यं तत्प्रधानमेव । अतो गवादीनां प्राधान्यं प्राधान्यात्तेषां गुणभूता दक्षिणा प्रत्येकमेतैः संबध्यते गवादयो दक्षिणारूपाः कार्या इति एवं बह्वीषु दक्षिणासु यस्याः कस्याश्चित्स्थाने निवेशमानाया धेन्वाः दक्षिणात्वमुपपन्नम् । तत्र गोलिङ्गेन धेनुत्वेन गवां निवृत्तिर्गम्यते । तस्माद्गवामेव निवर्तिका धेनुर्नाश्वादीनामिति प्राप्तेऽभिधीयते—'गवादीनां प्रधानत्वे दृष्टं नास्ति प्रयोजनम् ॥ ऋत्विगानमनार्था तु दक्षिणा सप्रयोजना ॥' यदि च द्रव्योपसर्जनत्वेन दक्षिणोच्येत ततो गुणवचनत्वादाश्रयभूतगवादिद्रव्यगतवचनप्राप्तेर्गवादीनां बहुत्वाद्दक्षिणाशब्दो बहुवचनान्तः स्यात् । गुणवचनशब्दस्य व्याकरणे परोपसर्जनार्थत्वात् स्वप्राधान्ये तु नैष दोषो भवति । तथाहि यदानतिकरं तद्दक्षिणेत्युच्यते एकाचानतिरिति तदुपाधिको दक्षिणाशब्द एकवचनं लभते । गवादीनि तु तत्र विशेषणानि । नच विशेषणवशेन विशेष्ये संख्या

तस्य धेनुरिति० ॥ ५६ ॥ वृत्ताधिकरणत्रयस्य करिष्यमाणबाधोपोद्धाततत्वादध्यायसंगतिं करिष्यमाणविचारस्यावान्तरलक्षणां च संगतिमभिप्रेत्याह—**एवमिति । वैश्वदेव इति ।** विश्वदेवदेवताक इत्यर्थः । अतएव विश्ववत्याः स्तोत्रीया अस्मिन्क्रतौ विहिताः । **ननु** प्रत्येकं दक्षिणात्वं गवाद्युद्देशेन दक्षिणात्वविधौ स्यात्, नचात्र तत्संभवः । तथासति गवादीनां प्रत्येकशब्दोपात्तानामुद्देश्यत्वे प्रत्येकं दक्षिणाशब्दस्यावृत्त्या समर्थनीयत्वेन विध्यावृत्तेर्वाक्यभेदप्रसङ्गादिति शङ्कते—**कथमिति । गवादिशब्दा इति ।** अयं भावः—गवादीनामुद्देश्यत्वेऽपि न वाक्यभेदः । चशब्देन सहितानां प्रतीतेः । ननूद्देश्येषु साहित्यस्याविवक्षितत्वादिदमयुक्तमितिचेत् । नहि वयं साहित्यस्य विवक्षां ब्रूमः किंतु साहित्यस्याविवक्षितत्वेऽपि दक्षिणान्वयदशायां संहततयोपस्थितत्वमात्रेण युगपदेव दक्षिणात्वान्वयेनावृत्त्यभावात् तेन यथैकशब्दोपात्तानां बहूनामुद्देश्यत्वेऽपि 'ऋद्धिकामाः सत्रमासीरन्नि'त्यादौ न वाक्यभेदः । बहूनामप्येकशब्दोपादानमहिम्ना युगपदेव विधेयसंबन्धादेवमिहापि । पश्चात्तु परमुद्देश्यगतत्वात्साहित्यमविवक्षितं ऋद्धिकामगतबहुत्ववदिति । अयमेव प्रकारो ग्रन्थकारस्य संमतः । अन्यथा सिद्धान्ते कथं दक्षिणाशब्दस्य बहुवचनान्तत्वमापादयेत् । प्रत्येकं दक्षिणाशब्दस्य संबन्धे तदापादनासङ्गात् । **भृतित्वेनेति ।** उत्साहकर्मणो दक्षतेर्निष्पन्नस्य दक्षिणाशब्दस्योत्साहकरभृत्यर्थकत्वादिति भावः । विशेष्यत्वेन प्रतीयत इति शेषः । एवमग्रेऽपि । **अत इति ।** गवादीनां प्राधान्ये तदुद्देशेन दक्षिणाविधिर्नतु गवादिविशिष्टदक्षिणाविधिरिति भावः । **ननु** प्रत्येकं दक्षिणात्वेऽपि धेनुः सर्वदक्षिणास्थाने निविशमाना सर्वनिवर्तिका स्यादत आह—**एवमिति । गवादीनामिति ।** गवाद्युद्देशेन दक्षिणात्वविधौ गवादीनामन्यत्र विनियोगाभावाददृष्टार्थत्वं स्यात् । गवादिविशिष्टदक्षिणाविधौ तु तस्य 'ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददाती'ति वचनेन ऋत्विगानमनार्थत्वान्नादृष्टार्थत्वप्रसक्तिरित्यर्थः । ननु गवाद्युद्देशेन दक्षिणात्वविधावपि गवादीनां दक्षिणात्वविध्यवगतभृतित्वबलादेवानत्यर्थत्वं कल्प्यते ततो नादृष्टार्थत्वम् । यद्वा 'ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददाती'ति वाक्यमेव दक्षिणाशब्देन भृतित्वविशिष्टगवादींल्लक्षयित्वा तेषां विनियोजकमस्तु, तस्य वाक्यस्य विधेयान्तराभावादित्याशङ्क्य मूलयुक्तिमाह—**यदीति** । ननु रूपाद्यर्थत्वाभावात्कथं गुणवचनत्वमत आह—**गुणेति ।** ननु प्राधान्येऽपि वस्तुतो गवादिष्वेव पर्यवसानाद्बहुवचनं किं न स्यादित्यत आह—**स्वप्राधान्येति ।** वस्तुतो बहुषु पर्यवसानेऽप्येकगुणार्थकत्वान्नैकवचनानुपपत्तिरित्यर्थः । अनुषङ्गेणैकवचनोपपादने वाक्यभेदः स्यादित्याशयेनोपसंहरति

भवति यथाग्नीषोमौ देवतेति । तेनानेकगवाद्यात्मिकैका दक्षिणा विधीयते । गवादिरूपया च भूया दृष्टं प्रयोजनमृत्विगानमनं भृतिरूपसंस्कृतैर्गवादिभिर्नास्ति दृष्टम् । तस्मादेका दक्षिणा गवाद्यात्मिका प्रकृतौ विकृतौ धेन्वात्मिका जातेति समस्तगवादिनिवृत्तिः ॥

एकां गामित्यनेन गोगतसंख्याबाधाधिकरणम् ॥ १५ ॥

एकां पञ्चेति धेनुवत् ॥ ५९ ॥

एकां पञ्चेति कृत्स्नां वा गोसंख्यां वा निवर्तयेत् ॥ स्यादाद्यो दक्षिणायोगान्मैवं व्यवहितत्वतः ॥ २५ ॥

'यदि सोममपहरेयुरेकां गां दक्षिणां दद्यादभिदग्धे सोमे पञ्च गा दद्या'दिति श्रुतम् । तत्र संशयः किमेका पञ्च गवां निवर्तिका किंवा सर्वस्य दाक्षिण्यस्येति । तदर्थमिदं विचार्यते किं गामेकां दद्यादिति संबन्ध उतैकां गामिति । तत्र—'द्वितीयाश्रुतिसामर्थ्याद्ददातिक्रिययान्वयः । एकया पञ्चभिश्चातः सर्वं देयं निवर्तते ॥' उच्यते—'ददातिसंगतौ सत्यां गोशब्दे लक्षणा भवेत् ॥ पाक्षिको वानुवादः स्याद्विधौ वाक्यं तु भिद्यते ॥' बहुषु गवादिषु चोदकप्राप्तेषु एकां दद्यादिति विहिते किं तदेकमित्यनिर्देशाच्चोदकप्राप्तेषु यत्किंचिदिति गम्यते, तत्र गामित्यश्वादीनामप्युपलक्षणार्थं स्यात्, गोरपि वा पक्षे प्राप्तेः पाक्षिकोऽनुवादः स्यात् । नचैतदुभयमपि न्याय्यम् । अथ त्वेकां दद्यात्तां च गामिति विधीयते । ततः प्राप्तक्रियानुवादेनानेकार्थविधानाद्वाक्यं भिद्येत । यदि तु गां दद्यादिति गौरेव दक्षिणादाने विधीयते ततस्तस्याश्चोदकप्राप्तैव द्वादशशतसंख्यापरिच्छेदिका प्राप्तेति पञ्चैकशब्दावनर्थकौ स्याताम् । विधाने वाक्यभेदः । अथ धेनुवद्विवक्षितैकसंख्यगोविधानादेकशब्दोऽनुवादस्तथाप्यानर्थक्यं पञ्चशब्दस्त्वननुवाद एव । तस्माच्छब्दानर्थक्यपरिजिहीर्षया श्रुतिलक्षणमपि क्रियासंबन्धमविधाय वाक्यलक्षणो गोसंख्यासंबन्ध एव विधीयते । यद्वा भवतु संख्ययोर्दानेनैवान्वयस्तथापि ते प्रातिपदिकाभिहितसंख्यात्वसामान्याद्द्वादशशतसंख्यास्थाने निविशेते, सा च प्रकृतौ गोपरिच्छेदेनैवोपकृतवतीति तत्स्थानपतिते एकपञ्चसंख्ये गामेव परिच्छिद्यातामित्यश्वादीनामनिवृत्तिः ॥

—तेनेति । एवं मूलयुक्तिमुक्त्वा गवादीनामिति श्लोकोक्तमदृष्टार्थत्वमभ्युच्चयत्वात्संप्रति व्याचष्टे—**गवादिरूपया चेति** । अत्र 'गवाद्यात्मिकैका दक्षिणा विधीयते' इति वचनाद्दक्षिणाधिकरणे 'सोभयविशिष्टा विधीयते' इतिवचनाच्च विशिष्टदक्षिणाविधिरेव ग्रन्थकारस्य संमतः । अन्ये तु दक्षिणोद्देशेन गवादीनां विधानेऽपि न वाक्यभेदः । चशब्दबलात्सहिततयोपस्थितेर्विधिव्यापारंविनैव संभवेन विध्यावृत्त्यभावात् । तस्माद्गवादीनां दक्षिणोद्देशेन विधानमपि संभवतीत्याहुः । सूत्रार्थस्तु—तस्य धेनुरिति श्रुतधेनुर्गवां निवर्तिका स्यात् प्रकृतौ गवाश्वादीनां प्रत्येकमेव दक्षिणात्वस्य चोदितत्वात्तत्रापि गोभिरेव सामान्यायथागुणशब्देन निर्वपत्यादिना सामान्यादिष्टिः सौर्यादिराग्नेयविकारस्तद्वदिति ॥

एका पञ्चेति धेनुवत् ॥ ५९ ॥ **यदि सोममिति** । सोमापहारे निमित्ते नैमित्तिकः कश्चिदग्निष्टोमसंस्थो रथंतरसामा सोमयागविशेषो विहितः, तत्रैकां गां दक्षिणां दद्यादिति श्रुतम् । तथा सोमदाहनिमित्तिकक्रतौ 'पञ्च गाः दद्या'दिति श्रुतमित्यर्थः । पूर्ववदिहापि कृत्स्नदक्षिणानिवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । **गवामिति** । द्वादशशतसंख्याकानामिति शेषः । **तदर्थमिति** । यद्येकां दद्यादिति संबन्धस्तदा संख्याविशिष्टद्रव्यस्य प्रकृतदक्षिणादाने विधानात्कृत्स्नदक्षिणानिवृत्तिः । एकां गामिति संबन्धे तु गोगतसंख्यामात्रनिवृत्तिर्नाश्वादीनामिति फलफलिभावः । **उपलक्षणार्थमिति** । गवादिरूपं यत्किंचिदेकमित्येवमित्यर्थः । **गोरपीति** । किं तदेकं द्रव्यमित्यपेक्षायां गोरपि प्राकृतत्वात्कदाचिदेकत्वाश्रयत्वेन प्राप्तेरित्यर्थः । **यदिचेति** । अभ्युपगमवादः । वस्तुतो मुख्यत्वेनैकामित्यस्यैव विध्यर्हत्वादिति ध्येयम् । **अथेति** । गामित्यनेन संख्याजातिद्रव्यविशिष्टकारकविधानादित्यर्थः । पञ्च दद्यादित्यत्र त्वयमपि प्रकारो न संभवतीत्याह—**पञ्चेति** । अनुवादस्याप्यसंभवादिति भावः । भवतु वा एकामित्यस्य श्रौतसंबन्धलिप्सया ददातिनान्वयस्तथापि नानेन संख्याविशिष्टं द्रव्यं विधीयते येन प्राकृताश्वादेर्द्रव्यस्य निवृत्तिः स्यात्, किंतु लाघवात्संख्यामात्रं विधीयते । ततश्च प्राकृतद्वादशशतसंख्याया एव निवृत्तिर्नाश्वादेर्द्रव्यस्येति पक्षान्तरमाह—**यद्वेति** । ननु संख्यामात्रविधाने एकत्वसंख्याया द्वादशशतसंख्यानिवर्तकत्वं भवतु, अश्वादीनां प्रकृतावप्येकत्वेनैव चोदितानां विकृतौ पुनरेकत्वविधिवैयर्थ्येन गोद्रव्य एव निवेशात् पञ्चसंख्यायास्त्वश्वादिसाधारण्यस्यापि संभवात्कथं गोसंख्याविकारत्वमत उक्तम्—**प्रातिपदिकेति** । अश्वादीनां प्रकृतौ वचनेन संख्याप्रतिपादनान्न तत्र निवेश इत्यर्थः । नचैवमंशौ 'द्वादश प्रथमगर्भाः पृष्ठौहीर्ददाति एवमदाभ्य'इत्यत्रापि प्रातिपदि-

सायस्के त्रिवत्सेन सोमक्रयसाधनमात्रबाधाधिकरणम् ॥ १६ ॥

त्रिवत्सश्च ॥ ६० ॥ [तथा च लिङ्गदर्शनम् ॥ ६१॥ एके तु श्रुतिभूतत्वात्संख्यया गवां लिङ्गविशेषेण ॥ ६२ ॥]

त्रिवत्सेनर्षभो बाध्यः कृत्स्नं वा क्रयसाधनम् ॥ ऋषभः पुंगवत्वान्न क्रयोद्देशविधानतः ॥ २६ ॥

'त्रिवत्सः साण्डः सोमक्रयण' इत्यत्र तु साण्डानुवादेन त्रिवत्सविधौ सत्यग्नीषोमीयादि प्रसङ्गात्सोमक्रयण एव त्रिवत्सो विधीयत इति सर्वाणि क्रयद्रव्याणि निवर्तन्त इति विशेषः ॥

अश्वमेधे प्राकाशेनाध्वर्युभागबाधाधिकरणम् ॥ १७ ॥

प्राकाशौ तथेति चेत् ॥ ६३ ॥ [अपि त्ववयवार्थत्वाद्विभक्तप्रकृतित्वाद्गुणेदन्ताविकारः स्यात् ॥ ६४ ॥]

किं प्राकाशौ बाधकौ स्तः कृत्स्नस्याध्वर्यवस्य वा ॥ ददातियोगात्कृत्स्नस्य न विशिष्टेन योगतः ॥ २७ ॥

अश्वमेधे श्रूयते 'प्राकाशावध्वर्यवे ददाती'ति तत्र संशयः किं प्राकाशौ कृत्स्नस्य क्रतुदाक्षिण्यस्य निवर्तकौ उताध्वर्युभागस्य निवर्तकाविति । यदि प्राकाशौ ददातीति संबन्धस्ततः कृत्स्नस्य । अथ प्राकाशा अध्वर्यव इति ततस्तद्भागस्यैव । तत्र—'तदानन्तर्यसंप्राप्तं बाधित्वाध्वर्युसंगमम् ॥ द्वितीयाश्रुतिसामर्थ्याद्ददातीति क्रियान्वयः ॥' दानं च चोदकप्राप्तमुद्दिश्यते । नचोद्देशमध्वर्युणा शक्यं विशेष्टुम् । तस्माद्ध्वरं युङ्क्त इत्येवमध्वर्युशब्दं कथंचिद्दत्विङ्मात्रे व्याख्याय दानमात्रे प्राकाशविधिरिति कृत्स्ननिवृत्तिः—'उच्यतेऽध्वर्युसंबन्ध एव प्राकाशयोरिह ॥ विधीयतेऽथवा पूर्वं दानं द्वाभ्यां

कोक्तसंख्यात्वाविशेषान्निवेशः स्यादिति वाच्यम् । तयोः पाक्षिकत्वेन नित्यवच्छ्रुतैकत्वपञ्चत्वसंख्ययोस्तत्र निवेशासंभवात् । अतएवापस्तम्बाचार्यैः 'तौ न सर्वत्र गृहीतव्यौ वाजपेये राजसूये सत्रे सहस्रे सर्ववेदसे वा यो यस्य प्रियः सुविचितद्रव्यः स्यात्तस्य गृहीतव्या'वित्युक्तमिति भावः । एका पञ्चेत्यत्रापि धेनुवत्कृत्स्नदक्षिणानिवृत्तिरिति सूत्रार्थः ॥

त्रिवत्सश्च ॥ ६० ॥ सायस्के श्रूयते 'त्रिवत्सः साण्डः सोमक्रयण' इति । त्रिवत्सः त्रिवत्सर इत्यर्थः । साण्डः अनुत्कालितपौंस्न इत्यर्थः । तत्र संशयः किं प्राकृतस्य ऋषभमात्रस्य निवर्तक उतैकहायन्यादीनां सर्वेषां क्रयद्रव्याणां निवर्तक । इति साण्डानुवादेन त्रिवत्सरत्वरूपवयोविधाने पुंगवस्य ऋषभस्यैव निवृत्तिः नतु सर्वद्रव्यनिवृत्तिः । पूर्ववत्संगतिपूर्वपक्षौ । सिद्धान्तं पूर्ववैषम्यप्रतिपादनमुखेनाह—**त्रिवत्स इति** । साण्डशब्दस्य पुंपशुमात्रसाधारण्यादग्नीषोमीयेऽपि प्रसङ्गात्सोमक्रयणशब्दस्यानुवादासंभवादानर्थक्यं स्यात्, सोमक्रयणविशिष्टसाण्डानुवादेन त्रिवत्सविधाने तु विशिष्टोद्देशाद्वाक्यभेद इति भावः । **सोमक्रयण इति** । यः सोमक्रयणः स त्रिवत्सः कार्य इत्येवं सोमक्रयणशब्दप्रकृत्यर्थक्रयानुवादेन त्रिवत्स इति पदेन प्रतिपादितं लिङ्गविशिष्टं त्रिवत्सद्रव्यं विधीयते । तत्र च साण्डशब्दस्यानुवादसंभवान्नैकां गामित्यत्र गोशब्दवत्पाक्षिकानुवादत्वलाक्षणिकत्वादिप्रसङ्ग इति धात्वर्थे क्रये द्रव्यान्तरविधानात्प्राकृतानां सर्वेषां निवृत्तिरित्यर्थः । अस्याधिकरणस्य भाष्येऽन्तरागर्भिणीत्वेन वर्णनात्तत्सूचनाय संशयपूर्वपक्षावनुपन्यस्य पूर्वाधिकरणवैषम्यप्रतिपादनमुखेन तत्संबन्धं दर्शयन्नेव सिद्धान्तमात्रमुक्तवानिति ध्येयम् । त्रिवत्सश्च कृत्स्नस्य निवर्तक इति सूत्रार्थः ॥

प्राकाशौ च तथेतिचेत् ॥ ६३ ॥ प्राकाशाविति । प्रकाशन्ते रूपाण्यत्रेत्यधिकरणे घञ् । 'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्य'इति दीर्घः छान्दसो वा । ततश्च सौवर्णदर्पणद्वयं प्राकाशावित्याह भट्टभास्करः । एकामित्यस्य ददात्यन्वयाभावात्कृत्स्नदाक्षिण्यानिवृत्तावपीह तदन्वयसंभवात्कृत्स्ननिवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । नचानन्तर्यात्प्राकाशावध्वर्यव इति संबन्धस्यैव युक्तत्वात्कथं पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । यथारुणयेत्यस्यानन्तर्येऽपि वाक्यगम्यैकहायनीसंबन्धं परित्यज्य तृतीयाश्रुत्या क्रीणातिनान्वयस्तथा इहापि द्वितीयाश्रुतिबलात्प्राकाशाध्वर्युसंबन्धविधाने धात्वर्थस्य धात्वर्थे वा कस्यचिदविधानादत्यन्तानर्थक्यप्रसङ्गाच्च ददातिनैवान्वय इत्यर्थः । **नन्वेवमध्वर्युशब्दानर्थक्यमतं आह—तस्मादिति । कथंचिदिति** । अनुवादत्वात्कथंचिद्व्याख्यानं न दोष इति भावः । **दानमात्र इति** । सर्वदक्षिणादान इत्यर्थः । **अत इति** । शब्दानर्थक्यापेक्षया वाक्यार्थविधिरेव ज्यायानिति भावः । **ननु** त्वत्पक्षेऽपि ददातेरानर्थक्यं तुल्यमित्यत उक्तं । **क्रियेति** । चतुर्थीबलादध्वर्युविशिष्टं संप्रदानकारकमुद्दिश्य द्वितीयाबलात्प्राकाशविशिष्टं कर्म कारकं विधीयते। कारकस्य सापेक्षत्वादुद्देश्याध्वर्युणार्तेरिव हविषा विशेषणेपि न वाक्यभेदः । प्रदेयसंप्रदानसंबन्धश्च दानक्रियाधीन इति ददात्यन्वितयोः पार्ष्ठिकोयः संबन्धस्तत्र विधिपर्यवसानात्तदुभयसंबन्धघटकत्वेनापेक्षितदानक्रियोपस्थापकत्वाद्ददातेर्नात्यन्तानर्थक्यमित्यर्थः । केचित्तु प्राकाशाध्वर्युशब्दार्थयोरेव स्वस्वामिभावसंबन्धो विधीयते । सच प्राकाशयोरध्वर्यवे दानाद्भवतीत्यध्वर्युसंप्रदानतास्य

विशेषितम् ॥' अध्वर्युशब्दस्यानर्थक्यभयान्न दानमात्रे विधानम् । अतः क्रियान्वयनिमित्तो यः पश्चात्तनः संप्रदानस्याध्वर्योः संप्रदेयभूतयोश्च प्राकाशयोर्मिथः संबन्धः स एव विधीयते । अथवा-ध्वर्युशब्दस्यानर्थक्यपरिजिहीर्षयैव दानान्तरमेवापूर्वमध्वर्युप्राकाशविशिष्टं विधीयते । तेनच दृष्टार्थ-त्वादध्वर्य्वानतिसिद्धेस्तद्भागः प्राकृतो निवर्तेत इति न कृत्स्ननिवृत्तिः ॥

उपहव्ये श्यावाश्वेनाखिलदक्षिणाबाधाधिकरणम् ॥ १८ ॥

धेनुवच्चाश्वदक्षिणा स ब्रह्मण इति पुरुषापनयो यथा हिरण्यस्य ॥ ६५ ॥ एके तु कर्तृसंयोगात्स्रग्वत्तस्य लिङ्गविशेषेण ॥ ६६ ॥ अपि वा तदधिकाराद्धिरण्य-वद्विकारः स्यात् ॥ ६७ ॥]

श्यावाश्वो ब्रह्मभागस्य बाधको निखिलस्य वा ॥ आद्यः प्राकाशवन्मैवं धेनुवत्सोऽपि नान्यगः ॥ २८ ॥

उपहव्योऽनिरुक्त इत्युपहव्यसंज्ञकमेकाहं विधाय श्रूयते 'अश्वः श्यावो दक्षिणा सह्यनिरुक्तः स ब्रह्मणे देय'इति । किमयमश्वो ब्रह्मभागस्य निवर्तकः किंवा कृत्स्नस्य क्रतुदाक्षिण्यस्येति । तत्र ब्रह्मणे देय इति वचनाद्ब्रह्मणे दीयमानस्तस्यैवानतिं कुर्वंस्तद्भागमेव निवर्तयति । प्राकाशाविवाध्वर्युभागं पुरुषान्तराणां चानत्यर्थं चोदकप्राप्तं दाक्षिण्यं दातव्यमेवेति प्राप्ते ब्रूमः । द्वे ह्येते वाक्ये क्रतुसंयु-क्तमेकं अश्वः श्यावो दक्षिणेति, पुरुषसंयुक्तमपरं स ब्रह्मणे देय इति । तत्र पूर्वेण वाक्येनास्मिन्क्रता-वश्वो दक्षिणेत्यश्वेनानतिः कार्येति विहिते यदन्यदस्मिन्क्रतौ चोदकेनानत्यर्थतया प्राप्तं तत्सर्वं धेनु-न्यायेन निवर्तते, सचाश्वः क्रतौ भृतित्वेन विहितः सर्वर्त्विजां दातव्यः प्राप्तः सन्नुत्तरेण वाक्येन पुरुषान्तरेभ्योऽपनीय ब्रह्मणे दीयते, तेन पुरुषान्तराणां विनैव दक्षिणया प्रकारान्तरेणानतिः कर्त-व्येति कृत्स्ननिवृत्तिः ॥

प्राकाशकर्मत्वस्य दानत्वस्य च प्राप्तेर्द्वितीयाचतुर्थीभ्यां सह ददातिरनुवाद इत्याहुः । तत्र क्रयादिसाधारणस्य स्वस्वामिभा-वसंबन्धस्य नियमेन दानाक्षेपकत्वासंभवात्तदपि विधेयं स्यादित्यपरितुष्यता ग्रन्थकारेण कारकसंबन्ध एवोपपादित इति ध्येयम् । **अथवेति** । प्रौढवादः विशिष्टविधेः केवलविध्यसंभवनिबन्धनत्वादिति बोध्यम् । **ननु** दानान्तरविधौ अध्वर्यु-भागस्यापि निवृत्तिर्न स्यात् प्राकृताध्वर्युकार्ये विधानाभावादित्यत आह—**तेनेति** । 'धेनुवत्सर्वनिवर्तका'विति सूत्रे तथाशब्दार्थः ॥

धेनुवच्चाश्वदक्षिणा० ॥ ६५ ॥ श्याव इति । कपिशवर्णः 'श्यावः स्यात्कपिश'इत्यमरकोशात् । **सहीति** । स श्याववर्णोऽश्वोऽनिरुक्तः श्यावस्य वर्णसमाहाररूपत्वेन विशिष्य नीलादिशब्दैर्निर्वक्तुमशक्यत्वात् उपहव्यस्यास्पष्टमन्त्रगा-नयुक्तत्वेनानिरुक्तत्वादौचित्येन श्यावस्य दक्षिणात्वं युक्तमिति श्रुत्यर्थः । **तत्रेति** । ब्रह्मशब्दानुसारेण दक्षिणाशब्दो ब्रह्म-भागमात्रपरतया नेय इति भावः । **प्राकाशाविवेति** । अनेनैव संगतिरपि सूचिता । **द्वे इति** । यद्येकं वाक्यं स्यात्तदा ऋत्विग्विशेषवाचकब्रह्मशब्दबलेन सर्वभागसाधारणदक्षिणाशब्दस्य तद्भागपरत्वं स्यात् । सोमचमसवाक्यगतदक्षिणाश-ब्दस्यैवैकवाक्यतापक्षे । अन्यथा परस्परविरुद्धार्थकत्वेनैकवाक्यताया एवानिर्वाहात् । इहतु भिन्नवाक्यत्वान्नैकस्यापि अन्य-तरानुसारेण नयनं । प्राकाशावित्यत्रापि एकवाक्यत्वाद्दक्षिणाशब्दाभावाच्चाध्वर्युभागमात्रनिवृत्तिरिति भावः । **क्रतुसंयुक्त-मिति** । दक्षिणायाः प्रकरणात्क्रतौ निवेशादिति भावः । **नन्वानत्यर्थमात्रस्य** निवृत्तौ लौकिकोपायस्यापि निवृत्तिः स्यादि-त्यत उक्तं । **चोदकेनेति** । दक्षिणाशब्देनास्य भृतित्वावगमात् । तन्नियमेन भृतिरूपस्यैवानतिसाधनस्य निवृत्तिरिति भावः । **धेन्विति** । प्रकृतौ दक्षिणाया एकत्वाद्विकृतिदक्षिणया सर्वनिवृत्तिरित्यर्थः । **प्रकारान्तरेणेति** । लौकिकेन प्रार्थनादिनेत्यर्थः । चोदकादध्वर्य्वादिकर्तृकत्वेन पदार्थानां प्रापकादध्वर्य्वादिप्राप्तेरवर्जनीयतया लौकिकोपायेन तदानति-रवश्यं संपाद्येति भावः । नचैकां गामित्यत्र प्राकृतगोद्रव्यानुवादेनैकत्वविधिवदिहापि प्राकृताश्वानुवादेन श्यावत्वविध्युप-पत्तेर्न कृत्स्ननिवृत्तिरिति वाच्यम् । 'अश्वः श्यावो रुक्मललाटो दक्षिणे'ति श्यावरुक्मललाटरूपगुणद्वयश्रवणेन विशिष्टवि-ध्यवश्यंभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—अश्वदक्षिणा धेनुवत्सर्वदाक्षिण्यनिवर्तिका स्यात्स ब्रह्मण इति वाक्येन तु तस्य पुरु-षान्तरेभ्योऽपनयः । यथा हिरण्यस्य कृष्णलाख्यस्य सर्वं ब्रह्मणे परिहरतीति तद्वदिति ॥

---

१ शवदध्वर्यु.

सोमचमसेन कृत्स्नदक्षिणापुरुषान्तरयोर्बाधाधिकरणम् ॥ १९ ॥

तथा च सोमचमसः ॥ ६८ ॥ [सर्वविकारो वा क्रत्वर्थे प्रतिषेधात्पशूनाम् ॥६९॥ ब्रह्मदानेऽविशिष्टमिति चेत् ॥ ७० ॥ उत्सर्गस्य क्रत्वर्थत्वात्प्रतिषिद्धस्य कर्म स्यान्न च गौणः प्रयोजनमर्थः स दक्षिणानां स्यात् ॥ ७१ ॥

किं सोमचमसो ब्रह्मभागहार्युत कृत्स्नहृत् ॥ पशूनां निन्दया सर्वप्रसक्तेर्ब्रह्मभागहृत् ॥ २९ ॥
निन्देयं न निषेधाय चमसस्तुतये त्वसौ ॥ श्यावाश्ववत्सर्वदेयपुरुषान्तरबाधकः ॥ ३० ॥

ऋतपेये श्रूयते 'औदुम्बरः सोमचमसो दक्षिणा सप्रियाय सगोत्राय ब्रह्मणे देय' इति । तत्र पूर्ववत्संशयपूर्वोत्तरपक्षाः । का पुनर्विशेषाशङ्का, पूर्वत्र द्वे एव वाक्ये इह त्वेकमिदं वाक्यं, अतः प्रथमं क्रतुसंयोगाभावाद्ब्रह्मभागस्यैव निवृत्तिरिति विशेषाशङ्का । यद्यप्येकं वाक्यं तथापि दक्षिणासंयोगात्सर्वनिवृत्तिरितिकेचिदेवं वर्णयन्ति नत्वेतद्युक्तम् । अत्रापि द्वे एव वाक्ये सोमचमसो दक्षिणेत्येकं स ब्रह्मणे देय इत्यपरं स्पष्टमेवातो नायं विशेषः । सिद्धान्तोऽप्ययुक्तः । सति ह्येकवाक्यत्वे ब्रह्मभागस्यैव निवृत्तिः स्यादिति वक्ष्यामः । तस्मादेवं वक्तव्यम् । अत्र हि केषांचिद्दक्षिणाद्रव्याणां प्रतिषेधः श्रूयते, असौ सत्यां प्राप्तौ घटते तस्मान्न सोमचमसः सर्वस्य निवर्तक इति विशेषाशङ्का । सोमचमसस्तुत्यर्थोऽयमर्थवादो 'यत्पशून्दद्यात्सोऽनृतं कुर्या'दित्यादिर्न प्रतिषेधस्तस्मात्पूर्ववत्सर्वनिवृत्तिः ॥

सोमचमसेन कृत्स्नदक्षिणापुरुषान्तरयोर्बाधाधिकरणम् ॥ २० ॥

यदि तु ब्रह्मणस्तदूनं तद्विकारः स्यात् ॥ ७२ ॥ [सर्वं वा पुरुषापनयात्तासां क्रतुप्रधानत्वात् ॥ ७३ ॥]

पूर्वोक्तं निर्णयं पूर्वपक्षयित्वैकवाक्यताम् ॥ भ्रान्त्या कृत्वा दक्षिणांशं ब्रह्मभागं निवर्तयेत् ॥ ३१ ॥
दक्षिणोक्तिः क्रतौ दृष्टा सर्वत्रासौ न पुंसि सा ॥ वाक्यभेदश्च दुर्वारो युक्तोऽतः पूर्णनिर्णयः ॥ ३२ ॥

सूत्रद्वयं इदं पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजनकथनार्थत्वेन व्याख्याय पुनरन्यथा व्याख्यातं 'सोमचमसो ब्रह्मणे दक्षिणा देय' इत्येकमिदं वाक्यमिति कृत्वाचिन्त्यते । यदैकं वाक्यं तदापि किं कृत्स्नक्रतुदाक्षिण्यस्य निवृत्तिः उत ब्रह्मभागस्यैवेति, दक्षिणासंयोगाद्दक्षिणायाश्च चोदकेनैकस्याः प्राप्तत्वात्तत्संयुक्तश्चमसः सत्यपि ब्रह्मसंयोगे कृत्स्नां दक्षिणां निवर्तयेत्, इतरथा हि ब्रह्मभागे दक्षिणावयवे

तथा च सोमचमसः ॥६८॥ प्रथमं प्राभाकरोक्तविशेषाशङ्कामाह—**पूर्वत्रेति** । नच 'सोमचमसो दक्षिणा स ब्रह्मणे देय' इति तच्छब्दबलाद्वाक्यभेदस्य स्पष्टत्वादिदमयुक्तमिति वाच्यम् । तच्छब्दस्य पूर्वसापेक्षतया प्रत्युत वाक्यैकवाक्यतापादकत्वेनानुकूलत्वादन्यथा 'स्योनं ते' मन्त्रादेः कथं वाक्यलिङ्गविरोधोदाहरणत्वं स्यादिति भावः । अस्यां विशेषाशङ्कायां तदुक्तमेव परिहारमाह—**यद्यपीति । दक्षिणेति** । प्रकृतौ सर्वेभ्यो देया या भृतिः तद्वाचकत्वाद्दक्षिणाशब्दस्येह ब्रह्मभागमात्रपरत्वे लक्षणाप्रसङ्गाद्दक्षिणाशब्दबलात्कृत्स्ननिवृत्तिरित्यर्थः । **अत्रापीति** । एकवाक्यतापक्षे तच्छब्देन विनापि यदैकवाक्यतोपपत्तौ तच्छब्दस्यानर्थक्यापत्त्या वाक्यभेद आवश्यकः । **सति हीति** । एकवाक्यताया लक्षणां विनानुपपत्तेः सा न दोष इति भावः । **प्रतिषेध इति** । 'ऋतं वै सोमोऽनृतं पशवः यत्पशुं दद्यात्सोऽनृतं कुर्या'दिति निन्दया पशुदाननिषेधावगमादिति भावः । **सोमेति** । सोमचमसस्तुत्यर्थतया एकवाक्यतोपपत्तौ न निन्दायाः पृथक् निषेधकल्पकत्वमिति भावः ॥

यदि तु ब्रह्मणस्तन्न्यूनं तद्विकारः स्यात् ॥ ७२ ॥ सर्वं वा पुरुषापनयात्तासां क्रतुप्रधानवत् ॥७३॥ इदमिति । यदि ब्रह्मणे सोमचमसो देयस्तदा ब्रह्मभागन्यूनमितरत् क्रतुदाक्षिण्यं देयं तद्विकारः ब्रह्मभागन्यूनतैव विकारः स्यादिति प्रथमसूत्रं पूर्वपक्षप्रयोजनपरत्वेन दक्षिणानां क्रतुसंबन्धात्सर्वं दाक्षिण्यं निवर्तयेच्चमसः सब्रह्मण इति पुरुषान्तरेभ्योऽपनयमात्रविधिः । नत्वेतावता तद्भागमात्रनिवृत्तिरिति द्वितीयं सिद्धान्तप्रयोजनपरत्वेन व्याख्यायेत्यर्थः । पूर्ववदिहापि सर्वनिवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । **नन्वेकवाक्यतापक्षे** ब्रह्मसंयोगात्तद्भागस्यैव निवृत्तिर्न कृत्स्नदाक्षिण्यस्येति कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**दक्षिणेति** । दक्षिणासंयोगादित्येतदेव विवृणोति—**दक्षिणायाश्चेति** । प्रकृतौ सर्वभागसाधारणसमु-

दक्षिणाशब्दे लक्षणा स्यात् तस्माद्दक्षिणासंयोगात्कृत्स्ननिवृत्तिः । ब्रह्मसंयोगाच्च पुरुषान्तरापनय इत्येवमुत्सूत्रं पूर्वपक्षं कृत्वा यदि तु ब्रह्मण इति सिद्धान्ते वर्णयितव्यम् । एकवाक्यत्वे ब्रह्मभागस्यैव निवृत्तिः ब्रह्मणे दक्षिणात्वेन सोमचमसो देय इति । न खल्वेकं वाक्यं सोमचमसः क्रतोर्दक्षिणा नान्यत्, सोपि तु ब्रह्मणे देयो नान्येभ्य इत्यर्थद्वयं शक्नोति विधातुम्। भिद्येत हि तथा वाक्यं तस्माद्दक्षिणावयवे ब्रह्मभागे दक्षिणाशब्दमङ्गीकृत्य तत्रैव सोमचमसो विधातव्यः। किंच दक्षिणाशब्दो भृतिवचनः स च कर्मापेक्षयापि प्रवर्तते अस्मिन्कर्मणीयं भृतिरिति । कर्त्रपेक्षयापि प्रवर्तते अस्य पुरुषस्य कुर्वाणस्येयं भृतिरिति । तदिह यदि द्वे वाक्ये ततो यत्पुरुषविशेषासंयुक्तं तत्प्रकरणात् क्रतुना संबध्यमानं क्रत्वपेक्षयैव दक्षिणात्वं चमसस्य विदधत् क्रतुगतं कृत्स्नं दाक्षिण्यं निवर्तयेत् । यदा तु पुरुषविशेषसंयुक्तमेकं वाक्यं तदा तदपेक्षयैव दक्षिणात्वं चमसस्य विदधत्तद्भागमेव निवर्तयति । तद्भागश्च यद्यपि क्रत्वपेक्षया दक्षिणावयवस्तथापि ब्रह्मापेक्षया भृतित्वान्मुख्यैव दक्षिणेति न लक्षणाप्रसङ्गः तस्मादेकवाक्यत्वे ब्रह्मभागस्यैव निवृत्तिः सर्वं वा पुरुषापनयादिति कृत्वाचिन्तोद्घाटनम् ॥

वाजपेये रथस्य भागनियामकताधिकरणम् ॥ २१ ॥

यजुर्युक्ते त्वध्वर्योर्दक्षिणा विकारः स्यात् ॥ ७४ ॥ [अपि वा श्रुतिभूतत्वात्सर्वासां तस्य भागो नियम्यते ॥ ७५ ॥]

यजुर्युक्तोऽध्वर्युभागं बाधते यमयत्युत ॥ बाधः प्राकाशवन्मैवं पक्षे प्राप्तेर्नियम्यते ॥ ३३ ॥

वाजपेये 'सप्तदशरथाः सप्तदशदास्य' इति दक्षिणां विधाय श्रूयते 'यजुर्युक्तं रथमध्वर्यवे ददाती'ति । तत्र संशयः किं यजुर्युक्तो रथोऽध्वर्युभागं निवर्तयेन्नेति । तत्र 'प्राकाशवद्यजुर्युक्तः स्यात्तद्भागस्य बाधकः ॥ नत्वयं बाधकस्तस्य प्राप्तस्य नियमो ह्यसौ ॥' प्राकाशौ ह्यपूर्वावध्वर्य्वानतिकरत्वेन विधीयमानौ युक्तं तत्र यत्तद्भागं प्राकृतं बाधेते इति । इहतु सप्तदशरथा द्रव्यान्तराणि च वा-

---

दायवाचकत्वेन प्रसिद्धो दक्षिणाशब्द इह श्रूयमाणः कृत्स्नदक्षिणामेवोपस्थापयति नैकदेशमिति तथाभूतस्य ब्रह्मसंबन्धादेकस्यापि पदस्य लक्षणां विना कृत्स्ननिवृत्तिः पुरुषान्तरेभ्योऽपनयश्च लभ्यत इति भावः। **यदीति** । सूत्रे यदिशब्दोऽसंदिग्धे संदिग्धार्थत्वेन वा यद्येकं वाक्यमित्यध्याहारेण वा कथंचिद्योज्यः । यदीह दक्षिणाशब्दो यथाप्रकृति कृत्स्नोपस्थापकस्तदा सोमचमसस्य कृत्स्नदक्षिणात्वेन ब्रह्मसंबन्धित्वेन च विधानाद्वाक्यभेदः स्यादतो ब्रह्मभागमात्रपर एव सन्ननुवादो वाच्यः। अनुवादत्वाच्च लक्षणा न दोष इत्याशयेनाह—**एकेति** । **दक्षिणात्वेनेति** । ब्रह्मणे दक्षिणात्वेन यो देयः स सोमचमस इत्येव विधानात्तद्भागस्यैव निवृत्तिरित्यर्थः। अत्र ब्रह्मणे सोमचमस इत्येव विधिरितरत्सर्वमनुवाद इति ध्येयम्। **ननु** तवापि पक्षे ब्रह्मणे सोमचमसो देयः स चौदुम्बर इति विधेयभेदाद्वाक्यभेदः समानः, अतोऽत्र विशिष्टविधिरेव वाच्यस्तथासति दक्षिणापदमुख्यार्थत्वाय ब्रह्मसंबन्ध्यौदुम्बरचमसात्मककृत्स्नक्रतुदक्षिणाविधिरेव युक्त इति कृत्स्ननिवृत्तिः। प्राकाशावित्यत्र दक्षिणाशब्दाभावाद्विशिष्टविधावपि तद्भागमात्रनिवृत्तिरित्याशङ्क्य विशिष्टविधावपि ब्रह्मशब्दसमभिव्याहारात्तदंशदक्षिणाया एव विधानं नतु कृत्स्नक्रतुदक्षिणायाः । दक्षिणाशब्दस्य प्रतिसंबन्ध्यपेक्षायाः श्रुतब्रह्मशब्देनैव शान्तेः प्रकरणात्क्रतुशब्दकल्पनानौचित्याद्दक्षिणाशब्दमुख्यत्वं तु ममापि सुवचमित्याशयेनाह—**किंचेति** । **प्रकरणादिति** । भिन्नवाक्यतापक्षे 'औदुम्बरः सोमचमसो दक्षिणे'ति वाक्ये क्रतुसंबन्धिवाचकशब्दाभावात्प्रकरणात्तत्कल्पनमावश्यकमिति भावः। **नन्वेवं** सर्वं वेत्यस्य सूत्रस्य का गतिरित्यत आह—**सर्वमिति** ॥

यजुर्युक्ते त्वध्वर्यो:० ॥ ७४ ॥ **यजुर्युक्तमिति** । 'इन्द्रस्य वज्रोऽसी'ति यजुर्मन्त्रैः सज्जीकृतमित्यर्थः । यदि दक्षिणाशब्दे सत्यप्येकवाक्यतायां भागबाधस्तदा तदभावे किं वक्तव्यमित्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति** । सप्तदशरथा इत्यादिवाक्यान्तरपूर्वकत्वे प्रमाणाभावाद्यजुर्युक्तवाक्यं न तत्प्राप्तनियमार्थं किंत्वप्राप्तविधानार्थमिति प्राकाशवदध्वर्युभागव्यावृत्तिरित्यर्थः। अप्राप्तविध्यपेक्षया नियमविधेर्लघुत्वाद्विधिलाघवाय यजुर्युक्तवाक्यस्य सप्तदशवाक्यपूर्वकत्वं स्वीकार्यमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**नत्विति** । **प्राकाशाविति** । तत्र न प्रापकमस्तीति भावः । भवनाथस्तु तत्रापि क्रतुसंबन्धबोधक-

जपेयस्य दक्षिणात्वेन विहितानि इति तत्र यजुर्युक्तस्यापि रथस्य प्राप्तमेव दानं सत्वध्वर्यवेऽन्यस्मै वा कस्मैचिद्दातव्यः सन्नध्वर्यौ नियम्यते । ततश्च नायमर्थः यदध्वर्यवे ददाति तद्यजुर्युक्तं रथमिति किं तर्हि यजुर्युक्तं यद्ददाति तदध्वर्यवे इति । तस्य च द्रव्यान्तरसहितस्यैव दानं प्राप्तमिति तादृशस्यैव नियमान्न देयान्तरनिवृत्तिः । अध्वर्युभागे तु यथाप्राप्ते यजुर्युक्तो नियम्यते ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

दशमाध्याये चतुर्थः पादः ।

नारिष्टहोमादिभिर्नक्षत्रेष्ट्यादीनां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥

प्रकृतिलिङ्गासंयोगात्कर्मसंस्कारं विकृतावधिकं स्यात् ॥ १ ॥ [चोदनालिङ्गसंयोगे तद्विकारः प्रतीयेत प्रकृतिसंनिधानात् ॥ २ ॥

नक्षत्रेष्ट्युपहोमादिर्नारिष्टादेर्निवर्तकः ॥ समुचितो वा कार्यैक्यादाद्योऽन्त्योऽपूर्वभेदतः ॥ १ ॥
समुच्चेयं शरमयं कौशेनोतास्य बाधकम् ॥ प्राचुर्यस्य विधेराद्यो मैवं प्रतिपदोक्तितः ॥ २ ॥
रथदुन्दुभितद्घोषौ किं बर्हिर्मैत्रयोः क्रमात् ॥ बाधकावुत तद्घोष एक एव हि बाधकः ॥ ३ ॥
रथघोषेत्ययं द्वंद्वस्तेनैतौ बाधकौ न तत् ॥ घोषाभ्यामिति वा घोषे लक्षणा वा प्रसज्यते ॥ ४ ॥
पूर्वपक्षेऽन्यदीयोऽपि शब्दोऽत्रास्तु रथे सति ॥ राद्धान्ते रथदुन्दुभ्योरेव घोषः प्रयोजकः ॥ ५ ॥

नक्षत्रेष्टौ श्रूयते 'सोऽत्र[1] जुहोती'ति तत्र मन्त्रा आम्नाताः 'अग्नये स्वाहा कृत्तिकाभ्यः स्वाहा'इत्येवमादयः । सन्ति च प्रकृतौ नारिष्टहोमाः । तत्र संशयः किं वैकृतैरुपहोमैः प्राकृतानारिष्टहोमा बाध्यन्ते किंवा समुच्चय इति । तदर्थं च किं वैकृताः प्राकृतानां कार्ये वर्तन्ते नेति । तत्रोपहोमाः कार्यमपेक्षमाणा होमत्वसामान्यात्प्राकृतहोमकार्ये उपस्थिते तत्रैव विधीयन्ते, तस्मिंश्च कार्ये प्रत्यक्षश्रुतैरुपहोमैर्निर्वर्तिते तत्कार्यकराः प्राकृता निवर्तन्ते शरैरिव कुशा इति प्राप्ते ब्रूमः—'सति प्राकृ-

---

वाक्यान्तरस्य सत्वात्क्रत्वाचिन्तया प्राकाशाधिकरणप्रवृत्तिरित्युक्तवान् । **किं तर्हीति** । नचाध्वर्योरपि सप्तदशरथादिमध्ये किंचिद्देयत्वेन प्राप्तं यजुर्युक्तोऽपि कस्मैचिद्देयत्वेन प्राप्तस्तत्र नियमविधिपरत्वे यदध्वर्यवे ददाति तद्यजुर्युक्तमित्येवं नियमाश्रयणेनाध्वर्युभागस्यापि निवृत्तिः शक्यशङ्केति वाच्यम् । तथासति अध्वर्युभागप्रापकचोदकबाधापत्त्या यद्यजुर्युक्तं ददाति तदध्वर्यव इत्येव नियमवर्णनस्य युक्तत्वादिति भावः । **तादृशस्यैवेति** । यथाप्राप्तनियमस्य वर्णनीयत्वादिति भावः ॥ इति **श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

प्रकृतिलिङ्गासंयोगात्० ॥ १ ॥ पूर्वपादे बाधापवादत्वेनाबाधो व्युत्पादितः इहत्वभ्युच्चयो व्युत्पाद्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः । **स इति** । इष्टिकर्तात्र कर्मणि जुहोतीत्यर्थः । अयंच प्रकरणान्तरत्वाद्धोमान्तरविधिरिति भावः । **ननु** 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्र इत्याघारमाघारयती'तिवन्मन्त्रान्तरविधानार्थं प्रकृतिनारिष्टहोमानुवाद एव किं न स्यादिति शङ्कां 'आम्नाता'इत्यनेन निवर्तयति । अत्र मन्त्राः केवलमाम्नाताः नतु हिरण्यगर्भमन्त्रवद्विहिताः । 'अग्नयेस्वाहेति जुहोती'त्येवमितिकरणयुक्तत्वाभावात्तथाच 'सोऽत्र जुहोती'त्यस्य मन्त्रविधानार्थमनुवादत्वासंभवाद्धोमान्तरविधानार्थत्वमेव । तत्र च होमे 'अग्नये स्वाहे'त्यादीनां संनिधानादेव शेषत्वं न वाक्येनेति भावः । **तत्रेति** । यथा 'परिधौ पशुं नियुञ्जीते'ति वाक्येन पशुनियोजनलक्षणयूपकार्ये परिधेर्विधानेन तत्कार्यापत्तिस्तथा नारिष्टहोमकार्ये उपहोमानां विधानात्तेषामपि तत्कार्यापत्तिरिति भावः । एवं तत्कार्यकरत्वमुक्त्वा ततो बाधमुपपादयति—**तस्मिंश्चेति । साधारणमिति ।** यथानियोजनं स्वशब्दोपात्तमेवं नारिष्टहोमकार्यं न स्वपदोपात्तं तद्वाचकशब्दाभावात्तथाचात्र तद्वाचकशब्दं परिकल्प्य तत्र विनियोगो वक्तव्यः । न चात्र तत्कल्पना संभवति । होमत्वस्याग्निहोत्रादिसाधारणस्य नारिष्टहोमोपस्थापनाक्षमत्वेन तत्कार्यवाचकशब्दकल्पनाक्षमत्वादतो नात्र कार्यापत्तिरित्यर्थः । **ननु** होमत्वसामान्यस्यातिप्रसङ्गादनुपस्थापकत्वेऽपि विधीयमा-

---

[1] सोऽनुजुहोतीति.

कार्यत्वे भवेद्वाधो न चास्ति तत् ॥ साधारणं न होमत्वं तस्योपस्थापनक्षमम् ॥' सर्वसाधारणं हि होमत्वं न नारिष्टकार्यमुपस्थापयितुमर्हति, विधीयमानस्य तु होमविशेषस्य दूरापास्तमेव तदुपस्थापकत्वम्, अदृष्टार्थत्वाच्च होमानां प्रमाणान्तरमपि तत्कार्यकरत्वेनास्ति। नच प्रत्यक्षश्रुतैरुपहोमैर्निराकाङ्क्षा विकृतिः प्राकृतमित्थंभावं नापेक्षत इति वाच्यम्। संनिपातिनां द्रव्यदेवतासंस्काराणामभावे कथंभावस्यापरिपूर्णत्वात्। तस्मादुभयेषामभ्युच्चयः स्यादतिदेशोपदेशाभ्यामवगतत्वात्। यदुक्तमाद्येऽभ्युच्चयं वक्ष्याम इति तदिदम्, शरास्तु बर्हिःशब्दलक्षिते कुशकार्ये विहिता युक्तं यत्कुशान्बाधन्ते। तदिदमुक्तम्—'चोदनालिङ्गसंयोगे तद्विकारः प्रतीयेत प्रकृतिसंनिधाना'दिति। यद्वा-धिकरणान्तरमिदमुभयोः कुशशरयोः प्रमाणावगतत्वात्समुच्चयः प्राकृतकार्यत्वाच्च निवृत्तिः ॥ एवंवा ॥ वाजपेये श्रूयते 'रथघोषेण माहेन्द्रस्तोत्रमुपकरोती'ति प्रकृतौ 'उपावर्तध्वमि'ति मन्त्रेण

नानां होमविशेषाणामेवोपस्थापकत्वमस्तु। नच संबन्धाभावादनुपस्थापकत्वं शङ्कनीयम्। प्रधानानन्तरभाविभिर्नारिष्टहोमैस्तथाविधानामुपहोमानां स्थानसामान्यस्यैव संबन्धत्वादित्यत आह—**विधीयमानस्येति**। स्थानसामान्यस्यापि पार्वणहोमादिसाधारण्यान्न संबन्धत्वमिति भावः। अनेन प्रत्यक्षवचनेन कार्यापत्तिर्निराकृता। एतेनैवाभावे विधिलक्षणं कार्यापत्तिप्रमाणं निरस्तम्। 'षडहे संस्थिते मध्वाशये'दित्यत्र षडहाभावे मध्वशनं विधीयत इति कृत्वाचिन्तायां षडहाभावद्योतकशब्दवदिह नारिष्टाभावद्योतकशब्दाभावात्। अतएव प्रतिषिध्यविधानलक्षणमपि प्रमाणं प्रत्युक्तम्। 'न गिरा गिरेति ब्रूयादैरंकृत्वोद्गाये'दितिवदिह नारिष्टहोमान्प्रतिषिध्योपहोमविधानादिति ध्येयम्। इदानीं प्रत्यक्षानुमानलक्षणमवशिष्टप्रमाणद्वयं निराकरोति—**अदृष्टार्थत्वादिति**। इष्टार्थत्वे हि नीवाराणां हविर्निर्वृत्तिलक्षणव्रीहिकार्यापत्तिवत्प्रत्यक्षेण नखनिर्भिन्नचरौ नखानां तुषविमोचनलक्षणोलूखलमुसलकार्यापत्तिवदनुमानेन वा कार्यापत्तिः स्यात्। उपहोमानां चादृष्टार्थत्वान्नोक्तप्रमाणद्वयसंभव इत्यर्थः। तथाच कार्यापत्तिप्रमाणानां पञ्चानामप्यत्राप्रवृत्तेर्न तत्कार्यापत्तिरिति भावः। **नचेति**। इतिकर्तव्यताकाङ्क्षाया उपहोमैरेव शान्त्याकाङ्क्षाभावेन प्राकृतेतिकर्तव्यतासंबन्धाभावादेवमपि न समुच्चयः सिद्ध्येदित्यर्थः। **संनिपातिनामिति**। भवेदेवं यदि श्रुतानामुपहोमानां निराकाङ्क्षीकरणसामर्थ्यं स्यान्न त्वेतदस्ति। तेषां हि न गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन निराकाङ्क्षीकरणशक्तिस्तद्विधिदशायामेवोपकारकत्वेन क्लृप्तत्वाभावात्। नापि सोमयागादौ दीक्षणीयाभिषवादीनामिव संप्रत्ययेवोपकारकत्वकल्पनया निराकाङ्क्षीकरणशक्तिस्तद्वत्संनिपातिनां पौष्कल्याभावेनोपकाराकाङ्क्षायाः श्रुतमात्रादशान्तेर्नक्षत्रेष्टौ द्रव्यदेवतयोराम्नानेऽपि संस्काराणामनाम्नानात्। तस्मादुपकाराकाङ्क्षिणी विकृतिभावना संनिहितानामप्युपहोमानां संस्कारजनकत्वेनाक्लृप्ततया तान्विहाय प्राकृतोपकारेण तद्द्वारा प्राकृतपदार्थैश्च प्रथमं संबध्यते। पश्चात्तु विकृतेर्निराकाङ्क्षत्वेऽपि संनिध्याम्नातानां प्रयोजनाकाङ्क्षामवलम्ब्य संनिधिलक्षणप्रमाणेन तेषां विकृत्यङ्गत्वम्। यत्र त्वामहोमादौ प्राकृताङ्गसंदंशस्तत्राकाङ्क्षाग्राह्यप्राकृताङ्गसंदंशबलादाकाङ्क्षयैवान्वयो न संनिधानात्। तथाचोभयत्रापि प्राकृतासंबन्धपूर्वक एव वैकृताङ्गसंबन्ध इति न तेषां निराकाङ्क्षीकरणशक्तिरिति भावः। **नन्वेवं** तर्हि वैकृतानामन्वय एव न स्यात्, नहि तेषां साक्षाद्भावनान्वयः संभवति, उपकारस्यैव साक्षादन्वयित्वात्। तस्मादुपकारजनकतया तेषामन्वयो वाच्यः। उपकारश्चात्र प्राकृत एवाङ्गीकृतः। नच प्राकृत उपकारे वैकृतानां जनकत्वसंभवः। तथासत्युपकारस्याधिकपदार्थजन्यत्वेऽनन्यत्वापत्तेः तथाच कथं समुच्चय इति शङ्कां परिहर्तुमुपसंहरति—**तस्मादिति**। यथा कृष्णलादौ पदार्थन्यूनत्वेऽपि नोपकारान्यत्वं तथा तदाधिक्येपीति भावः। अयंचार्थस्तन्त्ररत्ने स्पष्टः। बाधापवादत्वेनाभ्युच्चयचिन्तनादध्यायसंगतिमभिप्रेत्याह—**यदिति**। शरमयमित्यत्र तु परिध्यादिवत्कार्यवाचकशब्दाभावेऽपि तल्लक्षकस्य बर्हिःशब्दस्य विद्यमानत्वायुक्ता कार्यापत्तिरित्याशयेनाह—**शरास्त्विति**। शरमयमित्यत्र मयटो विकारार्थत्वात्तदन्वयसिद्ध्यर्थं जातिवाचिना बर्हिःशब्देन स्तरणरूपकार्यसाधनावस्थं बर्हिर्लक्षयित्वा तत्र शरविकारत्वविधानात्कुशबाधः स्तरणसाधनावस्थद्रव्यस्य केवलावस्थाविकारत्वात्तद्धितोत्पत्तिः। यद्वा बर्हिःशब्देन कार्यमेव लक्षयित्वा तत्रैव शरविकारत्वविधिः स्वसाधनावस्थद्रव्यद्वारा स्तरणरूपकार्यस्य तद्विकारत्वसंभव इति भावः। प्राकृतचोदनागतबर्हिःकार्योपस्थापकेन बर्हिःशब्देन संयोगे तत्र शरविधेर्बर्हिर्बाध इति सूत्रार्थः। प्रधानसूत्रार्थस्तु प्राकृतकार्योपस्थापकशब्दसंयोगाभावादुपहोमादिलक्षणं कर्म संस्कारमदृष्टार्थमितियावत्। प्राकृतादधिकं स्यान्नतु बाध इति। यद्वा **इदमिति**। चोदनालिङ्गसूत्रमित्यर्थः। पूर्वाधिकरणोक्तशरवैषम्यसाधनार्थत्वादस्य व्याख्यानस्य संगतिः। **शरमयमिति**। मयटः प्राचुर्यार्थकत्वस्यापि संभवाच्छरप्रचुरत्वस्य शरसंयोगमात्रेण कुशाबाधेनैवोपपत्तेरुभयोश्चोदकोपदेशलक्षणप्रमाणावगतत्वात्समुच्चय इत्यर्थः। **प्राकृतेति**। 'नित्यं वृद्धशरादिभ्य'इति विकारार्थे शरशब्दे मयटः प्रतिपदोक्तत्वेन प्राबल्याद्विकारार्थ एवायं, ततश्च बर्हिषो द्रव्यस्य कुशविकारत्वासंभवात्तेन तत्कार्यं स्तरणं लक्षयित्वा तत्र विधानात्प्रत्यक्षवचनेन कार्यापत्त्या युक्तो बाध इत्यर्थः ॥ **एवंवा** ॥ अस्यैव सूत्रस्य

दर्भाभ्यां स्तोत्रोपाकरणम्। तदिह किं रथो दर्भयोर्निवर्तकः घोषश्च मन्त्रस्य उत रथस्य घोष उभयोर्निवर्तक इति संशयः । तदर्थं च किमयं समाहारद्वन्द्वो रथेन घोषेण चेति किंवा षष्ठीतत्पुरुषः तत्र षष्ठीसमासपक्षे पूर्वपदस्य लक्षणा स्यात् । अतः समाहारद्वन्द्वः । तेन रथो घोषश्च द्वयमुपाकरणसाधनम् । तत्र रथो द्रव्यत्वसामान्याद्दर्भयोर्निवर्तकः घोषस्तु मन्त्रस्य शब्दत्वसामान्यात् । एवं नावश्यं रथस्यैव घोष आदर्तव्यः । घोषस्याविशेषणात्, येनकेनचिदपि घोषेण कार्यसिद्धेरिति प्राप्ते ब्रूमः—इतरेतरयोगद्वन्द्वे पदद्वयमपि श्रुतिवृत्तं स्यात्तथा तु रथघोषाभ्यामिति द्विवचनं स्यात् समाहाराश्रयणे तु द्वे अपि पदे लक्षणार्थे स्याताम्, तत्पूर्वपदमात्रे लक्षणावृत्तिमङ्गीकृत्य षष्ठीसमासाश्रयणम्, तस्माद्रथस्य घोष उपाकरणस्य साधनं स च प्राकृतं साधनं मन्त्रदर्भौ निवर्तयति ॥

बार्हस्पत्यग्रहादिभिः प्राकृतेन्द्रवाय्वादिग्रहाणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ २ ॥

सर्वत्र तु ग्रहाम्नानमधिकं स्यात्प्रकृतिवत् ॥ ३ ॥ [अधिकैश्चैकवाक्यत्वात् ॥४॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ५ ॥]

बार्हस्पत्यादयः किं स्युः प्राकृतग्रहबाधकाः ॥ समुच्चिता उताद्योऽस्तु कार्यैक्याद्ग्रहलिङ्गतः ॥ ६ ॥
समुच्चयः प्रमाणाभ्यां ग्रहाणां प्रकृतौ यथा ॥ विधेयोक्तेर्न लिङ्गं तच्चोक्तं लिङ्गं सुराग्रहे ॥ ७ ॥

बृहस्पतिसवे श्रूयते 'बार्हस्पत्यं ग्रहं गृह्णातीति, विषुवत्यर्कं गृह्णातीति, महाव्रते शुक्रं गृह्णातीति, अश्वमेधे सौवर्णराजताभ्यां महिमानौ गृह्णातीति, एवंजातीयकाः वैकृता ग्रहाः प्राकृतानामैन्द्रवायवादिग्रहाणां निवर्तका न वेति संशये ग्रहाणां यागनिर्वृत्त्यर्थत्वेनैककार्यत्वात्प्रत्यक्षश्रुतैर्वैकृतैर्ग्रहैर्निर्वृत्ते यागे चोदकप्राप्ता निवर्तन्त इति प्राप्ते ब्रूमः—'येषां मिथोऽनपेक्षाणां कार्येणैकेन संगतिः ॥ तेषां बाधो विकल्पो वा नैवमस्ति ग्रहे पुनः ॥' नहि यागनिर्वृत्तौ ग्रहाः वाक्येन[1] विधीयन्ते बार्हस्पत्येन

वर्णकान्तरमाह—**एवंवेति। उपाकरोतीति।** स्तोत्रं प्रवर्तयतीति यावत्। यदि कार्ये विधानाच्छरैः कुशबाधस्तर्हि रथस्यापि दर्भकार्ये विधानात्तद्बाधकत्वं स्यादित्युत्थितेः संगतिः। **लक्षणेति**। षष्ठ्यर्थ इति शेषः। **अत इति** । यद्यपि समाहारे पदद्वयलक्षणास्ति तथापि पदद्वयार्थस्य कार्यान्वयात्स्वार्थमुच्चारणं, षष्ठीसमासे तु पूर्वपदार्थस्योत्तरपदार्थे लक्षणामात्रार्थत्वेन कार्यान्वयाभावान्न स्वार्थत्वं स्यादिति भावः । समाहारद्वन्द्वबलेन मिलितयोरेव द्वयोरुपाकरणसाधनत्वं न प्रत्येकम्। ततश्चैकैकेन दर्भमन्त्रयोरुभयोर्निवृत्त्ययोगादुभाभ्यामुभयोर्निवृत्तिरित्याशयेनाह—**तेनेति** । ननु पूर्वोत्तरपक्षयोः कथमनुष्ठाने विशेषः उभयनिवृत्तेरुभयत्राप्यविशेषादित्याशङ्क्य पूर्वपक्षे प्रयोजनं दर्शयति—**एवंचेति** । **घोषस्येति** । रथस्यापि स्वातन्त्र्येणोपाकरणान्वयेन रथेन घोषस्य विशेष्टुमशक्यत्वादित्यर्थः । **ननू**भयोरुपाकरणसाधनत्वेनान्वयादरुणान्यायेनैककर्मप्रयुक्तो रथान्वयनियमः किं न स्यादत आह—**येनकेनचिदिति** । एकहायनीसंबन्धं विनारुण्यस्यामूर्तस्य क्रयसाधनत्वाभावात्परिच्छेद्यद्रव्यापेक्षाबलादेकहायनीनियमेऽपि प्रकृतौ घोषस्य रथासंबद्धस्यापि साधनत्वसंभवेनापेक्षाविरहान्न तथान्वयनियम इत्यर्थः । **इतरेतरेति** । यद्यपि समाहारद्वन्द्व एव पूर्वपक्षे ग्रन्थकारेणाभिहितस्तथापि भाष्यादौ साधारण्येन पूर्वपक्षकरणात्सोपि दूषित इति ध्येयम् । **श्रुतिवृत्तमिति** । परेषामिव युगपदधिकरणवचनत्वाभावेन पदान्तरार्थयुक्तस्वार्थपरत्वाभावात्पदद्वयमपि श्रुतिवृत्तमित्यर्थः । **समाहारेति** । कार्यान्वयस्य प्रागसिद्धतया संप्रत्येव शब्दबलात्स कल्पनीयः । शब्दश्च प्रथमं पर्यालोच्यमानः पदद्वयलक्षणापेक्षया पूर्वपदमात्रलक्षणाया ज्यायस्त्वात्षष्ठीसमासाश्रयणेन रथोपलक्षितघोषस्यैव कार्यान्वयं प्रतिपादयतीति स एव युक्त इत्यर्थः । **सचेति** । रथोपलक्षितघोषस्यैवोपाकरणसाधनत्वेन विधानादविशेषेण दर्भमन्त्रोभयकार्यापत्त्यै केनाप्युभयनिवृत्तिरित्यर्थः ॥

सर्वत्र तु ग्रहाम्नानं० ॥ ३ ॥ पूर्ववदिहापि प्राकृतबाध इत्युत्थितेः संगतिः । सत्यं ग्रहाणां यागनिर्वर्तकत्वं तथापि न प्राकृतनिरपेक्षाणां यागनिर्वर्तकत्वं प्रमाणाभावात्, किंतु तत्सापेक्षाणामेव । तथाच न बाधः, किंतु समुच्चय एवेत्याशयेनाह—**येषामिति । विकल्पो वेति** । पूर्वपक्षिणोऽपि यद्यपि विकल्पो नाभिमतः चोदकोपदेशरूपदुर्बलप्रबलप्रमाणप्रापितयोः प्राकृतवैकृतग्रहयोर्विषमशिष्टत्वेन विकल्पासंभवात्तथापि विकल्पस्यापि पाक्षिकबाधरूपत्वाद्दृष्टान्तार्थं विकल्पो वेत्युक्तम् । **ननु** कथं नैरपेक्ष्ये प्रमाणाभाव इत्याशङ्क्य ग्रहाणां यागनिर्वर्तकत्वे प्रयोगवचन एव प्रमाणं नान्यत् । सच समुच्चयमेव बोधयति न नैरपेक्ष्यमित्याशयेन प्रातिस्विकवाक्यं निषेधति—**नहीति** । वाक्येन प्रयोगवचनव्यतिरिक्तेन

१ वाक्यैर्विधीयन्ते.

तेति, येन निरपेक्षा यागं निर्वर्तयेयुः । प्रयोगवचनस्तु चोदकप्राप्तानुपदिष्टांश्च ग्रहान्यौगपद्येन त्सहितानामेव यागान्वयं गमयति । नच दृष्टार्थानि ग्रहणानि । विनापि ग्रहणेन यागनिर्वृत्ति-द्धेः । यश्च ग्रहेषु देवतोद्देशः सोऽत्यन्तादृष्टार्थ एव । नहि ग्रहणस्य देवतया किंचिद्दृष्टमस्ति । नचै-न ग्रहणेन देवतोद्देशेन वा यददृष्टं तदन्येन क्रियत इति प्रमाणमस्ति । अतो यथा प्रकृतावैन्द्रवा-यवादिग्रहाणां समुच्चयस्तथा प्राकृतवैकृतानामपि भवितुमर्हति । आह । भवत्वेवं ग्रहान्तरविधावर्कं गृह्णातीत्यादौ, बार्हस्पत्ये तु प्राकृतेष्वेव देवतामात्रं विधीयते न ग्रहान्तरमित्यनुदाहरणम् । ग्रहण-विधाने श्रुतिः देवताविधाने वाक्यं अतो ग्रहणविधिरेव न्याय्य इति चेत् । न । वाक्यार्थविधेरव-र्जनीयत्वात्, देवतापदस्याप्रमाणपाठात्, तेनोभयविधानाद्वरं देवतामात्रविधानम् । नचाविपर्यरि-वृत्तिः, ग्रहाणां चोदकप्राप्त्या विपरिवृत्तेः । यद्यपि च चोदकः कार्यप्रधानत्वान्न स्वरूपेण पदार्था-नतिदिशति तथापि कार्यमुखेन तेषां परिवृत्तेः शक्यं तदनुवादेन गुणविधानं, येषां च कार्यप्राप्त्यु-त्तरकालं पदार्थानामपि पृथगतिदेश इष्टस्तन्मते सुतरामस्ति विपरिवृत्तिः । यस्त्वेवं नेच्छति तस्यैकां गां दक्षिणां दद्यादिति दानान्तरमेव विधीयेत । तेन समस्तं प्राकृतं दाक्षिण्यं धेनुन्यायेन निवर्तेत । यथा 'अध्यूध्नीं होत्रे हरती'ति हरणान्तरमप्राकृतं विधीयेताध्यूघ्निप्रतिपत्त्यर्थम् । तच्चाप्राकृतकार्यत्वा-

---

प्रातिस्विकवाक्येनेत्यर्थः । यदि 'बार्हस्पत्येन यजेते'ति विधिः स्यात्तदा यजेतेति यागमनूद्य तत्र निरपेक्षतया बार्हस्पत्य-ग्रहणस्य परिधेर्नियोजन इव विधानाद्बाधः स्यान्नत्वत्र तादृशो विधिरस्तीत्यर्थः । गृह्णातीत्यनेन प्राकृतकार्यं लक्षयित्वा तत्र वैकृतग्रहविधौ लक्षणैव दोषः द्वितीयानुपपत्तिश्चेति भावः । तस्मात्प्रयोगविधिरेव परिशिष्यते, स च समुच्चयमेव बोधयती-त्याह—**प्रयोगेति** । वैकृतो हि प्रयोगवचनश्चोदकोपदेशानन्तरं प्रवर्तमानस्तदुभयप्रापितान्ग्रहान्युगपदेव गृह्णन्प्राकृतैर्वैकृ-तैश्च ग्रहैर्यजेतेति समुच्चयमेव बोधयतीत्यर्थः । **ननु** प्रागेव प्रयोगवचनादुपदिष्टमात्रा एव ग्रहाः प्रत्यक्षेण यागनिर्वर्तकत-यावगम्यमाना निरपेक्षाः किं न स्युरित्यत आह—**नचेति** । ग्रहाणां दृष्टार्थत्वाभावान्न प्रत्यक्षेण यागनिर्वर्तकत्वमिति भावः । ग्रहणं नाम देवतोद्देशेनोर्ध्वपात्रादौ पृथक्करणम् । पृथक्करणंविनापि यत्र क्वचिदवस्थितेऽपि सोमरसे देवतोद्देशेन यागलक्षणयागसंभवात्पृथक्करणमदृष्टार्थम् । तथाचोक्तम् 'शक्यते चागृहीतेपि यत्र क्वचिदवस्थिते।द्रव्येऽस्मिन्देवतोद्दिष्टमित्यदृष्टा-र्थताविधे'रिति । देवतानिर्देशांशस्तु सुतरामदृष्टार्थः, ग्रहणस्य यागरूपत्वाभावेन तत्र देवतानिर्देशस्योपयोगाभावात् । तथाच स्वावयवभूतदेवतानिर्देशमुखेनापि ग्रहणस्य न दृष्टार्थत्वमित्यर्थः । नच 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'ति निर्वाप इव ग्रहणेपि देवतानिर्देशस्य यक्ष्यमाणदेवतास्मरणार्थतया दृष्टार्थत्वं किं न स्यादिति वाच्यम् । निर्वापसंबन्धात्पूर्वमेव यागदेवताया आग्नेयोऽष्टाकपाल इत्यादिवचनान्तरावगतत्वेन निर्वापविधिदशायां देवतानिर्देशस्य प्रयोजनजिज्ञासायां यूपमेव यागसंब-न्धित्वेनावगताग्न्यादिदेवतास्मरणस्य प्रयोजनत्वस्वीकारेण दृष्टार्थत्वसंभवेऽपि 'सोमेन यजेते'तिविहिते यागे ऐन्द्रवायवा-दिग्रहणसंबन्धात्पूर्वमिन्द्रवाय्वादिदेवतासंबन्धस्यानवगतत्वेन ग्रहणे ऐन्द्रवायवादिदेवतानिर्देशांशस्य प्रयोजनजिज्ञासायां निर्वापवद्यक्ष्यमाणदेवतास्मरणार्थत्वासंभवेनादृष्टार्थत्वस्यावर्जनीयत्वात् । पश्चात्तु ग्रहणसंबन्धादापतन्नपि यागे देवतासंबन्धो न प्रागवगतं ग्रहणे देवतानिर्देशस्यादृष्टार्थत्वं विहन्तीति भावः । **अत इति** । यथा प्रकृतौ सोमवाक्ये संनिधानात्सर्वेषा-मैन्द्रवायवादिग्रहाणां संबन्धात्समुच्चयस्तथेहापि संनिधानाविशेषाच्चोदकावगतानां वैशेषिकाणां च समुच्चय इत्यर्थः । **अर्क-मिति** । तत्रार्कादिशब्दानां संज्ञात्वेन गुणविधित्वासंभवादवश्यं कर्मान्तरविधित्वमेव वाच्यमिति तेषामुदाहरणत्वसंभव इति भावः । शङ्कते—**ग्रहणेति** । **वाक्यार्थेति** । ग्रहणविधानेऽपि देवताविधेरावश्यकत्वात्तन्मात्रविधिरेवास्त्वित्यर्थः । ...च वक्ष्यमाणमतदूषणसौकर्यदृष्ट्योक्तं **कार्येति** । उपकारप्रापणपरत्वादित्यर्थः । **कार्यमुखेनेति** । विशिष्टोपकारप्राप-णार्थाद्विशेषणीभूतपदार्थानामपि प्राप्तेरित्यर्थः । **येषां चेति** । प्राभाकराणामित्यर्थः । अत्र प्राभाकरैर्धात्वर्थविधिबला-द्द्रव्यान्तरविधिः स्वीकृतस्तन्मतं दूषयति—**यस्त्विति** । यद्युक्तरीत्या विपरिवृत्तिमाश्रित्य केवलगुणविधिसंभवेऽपि धात्व-र्थविधिलिप्सया विशिष्टविधिः स्वीक्रियते तदातिप्रसङ्ग इत्याह—**तस्येति** । **धेनुन्यायेनेति** । धेनुर्दक्षिणेत्यत्र कृत्स्न-प्राकृतदक्षिणाकार्ये दक्षिणान्तरविधानाद्यथा कृत्स्ननिवृत्तिस्तद्वदित्यर्थः । अप्राकृतत्वमेवाह—**अध्यूध्निप्रतिपत्त्यर्थ-मिति** । **तच्चेति** । हरणान्तरविधिपक्षे 'यद्धोत्रे हरति अध्युध्निमिति वचनव्यक्त्यभावाद्धौत्रभक्षणनिवृत्तिर्न स्यादित्यर्थः । **तथापीति** । 'ग्रहं संमार्ष्टी'त्यत्र ग्रहसाधनकसंमार्गविधौ द्वितीयाश्रुतिबाधप्रसङ्गादेकवचनं जात्याख्यायां कथंचिन्नेयम् ।

---

१ बुद्धौ ग्रहाणामपरिवर्तमानत्वम्.

त्प्राकृतं होतुरिडाभक्षणं न निवर्तयेत्। तस्माच्चोदकप्राप्तेषु ग्रहेषु बृहस्पतिमात्रविधानादनुदाहरणम् उच्यते—प्राकृतग्रहानुवादेन देवताविधौ तेषां बहुत्वादाग्नेया ग्रहा भवन्तीतिवद्बहुवचनं स्यात् यद्यपि चानुवाद्यगता संख्या न विवक्षिता तथापि बहुषु बहुवचनेनैव भवितव्यं सोऽयमभिधान बाधः, विशिष्टविधौ तु गौरवमात्रम्। तस्माद्देवताविशिष्टग्रहान्तरविधिरेव न्याय्य इति सूक्तमुदाहरणम्

वाजपेये प्राजापत्यपशुभिः क्रतुपशूनां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ३ ॥

प्राजापत्येषु चाम्नानात् ॥ ६ ॥

प्राजापत्यैः पशूनां किं बाधो यद्वा समुच्चयः ॥ अक्रियार्था पशूक्तिः स्याल्लिङ्गं तत्रास्ति बाधनम् ॥ ८ ॥
पशूनुद्दिश्य संख्याया देवस्य च विधौ भिदा ॥ कर्मान्यत्वे ग्रहन्यायाद्बोधनाच्च समुच्चयः ॥ ९ ॥

वाजपेये श्रूयते 'सप्तदश प्राजापत्यान्पशूनालभते' इति। सन्ति तु चोदकप्राप्ता आग्नेयादयः क्रतुपशवस्ते किं प्राजापत्यैर्निवर्त्यन्ते किंवा समुच्चीयन्त इति। पशुत्वेन प्रकृतिलिङ्गेन संयोगान्निवृत्ति मन्वानस्योत्तरं—न पशुत्वं सवनीयादिकार्यमलमुपस्थापयितुमनेकसाधारणम्। नच प्राकृतपश्वनुवादेन गुणविधिः संभवति, देवतान्तरस्य संख्यान्तरस्य च विधौ वाक्यभेदात्। तस्मात्कर्मान्तराणि, तानि चादृष्टार्थत्वात्प्राकृतैः समुच्चीयन्ते ॥

सांग्रहणीष्टौ आमनहोमैरनुयाजानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

आमने लिङ्गदर्शनात् ॥ ७ ॥

आमनाहुतिभिर्बाध्या अनुयाजा न वाग्रिमः ॥ त्रित्वलिङ्गाद्विशिष्टोक्तेर्भेदो मध्योक्तितोऽन्तिमः ॥ १० ॥

सांग्रहण्यां श्रूयते 'आमनमस्यामनमस्य देवा इति तिस्र आहुतीर्जुहोती'ति। सन्ति तु प्रकृतौ

इह तु प्राकृतग्रहानुवादे वा ग्रहान्तरविधाने वा द्वितीयाया न बाधः। उभयथापि संस्कार्यत्वात्। एवंच द्वितीयाया अबाधे वचनानुग्रह एव न्याय्य इति भावः। **गौरवमात्रमिति**। नतु कस्यापि बाध इति मात्रशब्दार्थः। एवमपि 'शुक्रं गृह्णाती'त्यस्य महाव्रतगतस्यानुदाहरणत्वं गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन चोदकपरिलोपकतया बाधसमुच्चयचिन्तायास्तत्रासंभवादितिचेन्न। ग्रहस्य संनिपातित्वेन साक्षादुपकारासंबन्धेन द्वयोः प्रणयन्तीत्यादेरिव चोदकपरिलोपकत्वासंभवात्। तस्माच्छुक्रं गृह्णातीत्यस्य प्राकृतशुक्रग्रहपरत्वे चोदकपरिलोपार्थतया विध्यसंभवादनुवादस्यानर्थकत्वाच्च ग्रहान्तरविधेरेव वक्तव्यत्वाद्युक्तमुदाहरणत्वमित्याहुः। सूत्रार्थस्तु—सर्वत्र विकृतौ ग्रहान्तराम्नानं प्राकृतादधिकं समुच्चयं स्यात् प्रकृतावनेकग्रहाम्नानवदिति ॥

प्राजापत्येषु० ॥ ६ ॥ पूर्वत्र प्रयोगवचनविधेयत्वात्तस्य चाविशेषात्समुच्चयेऽपीह प्रातिस्विकविधिना प्राकृतकार्यविधानात्तद्बाध इत्युत्थितेः संगतिः। **संतीति**। 'आग्नेयमग्निष्टोम आलभत ऐन्द्राग्नमुक्थे द्वितीयमैन्द्रं षोडशिनि तृतीयं सारस्वतीं चतुर्थीमतिरात्रे'इति क्रतुव्यवस्थया विहिता आग्नेयादयः क्रतुपशवस्तत्र वाजपेयस्य षोडशित्वात्त्रयः प्राप्ता इत्यर्थः। **पशुत्वेनेति**। पशुत्वेन प्राकृतसवनीयपशुकार्ये पशुयागलक्षणे उपस्थिते तत्र वैकृतप्राजापत्यपशुविधानात्तत एव तत्कार्यसिद्धेः प्राकृतपशुनिवृत्तिरित्यर्थः। यद्वा पशुत्वेनेत्यत्र पशुयागत्वेनेत्यर्थः। तथाच प्राजापत्यवाक्ये संख्याद्रव्यदेवताविशिष्टयागा एव विधीयन्ते। ते च पशुयागत्वेन लिङ्गेन सवनीयपशुयागकार्ये विधीयमानतया प्राकृतान्सवनीययागान्निवर्तयन्तीत्यर्थः। **ननु** पशुत्वस्य पशुयागत्वस्य निरूढपशुत्वयागादिसाधारण्येन सवनीयोपस्थापनाशक्ततया तत्र वैकृतपशोस्तद्यागस्य वा विध्यसंभवेऽपि प्राकृतपश्वनुवादेन गुणमात्रविधिरस्तु। एवंच न त्वदभिमतसमुच्चयसिद्धिरित्यत आह—**नचेति**। इह सप्तदशत्वसंख्यायाः प्रजापतिदेवतायाश्च श्रवणेन गुणविधिपक्षे विनिगमनाविरहादुभयोरपि विधेयत्वावश्यंभावाद्वाक्यभेद इत्यर्थः। तस्माद्गुणविध्यसंभवात्प्राकृतैः समुच्चय एवेत्युपसंहरति—**तस्मादिति**। सूत्रार्थस्तु—'आग्नेयं पशुमालभते अग्निष्टोममेव तेनावरुन्धे ऐन्द्राग्नेनोक्थ ऐन्द्रेण षोडशिनः स्तोत्र'मिति वाजपेये क्रतुपशूनामाम्नानात्प्राजापत्यैः समुच्चयो न बाध इति। अत्र सूत्रे आम्नानादित्युक्त्या तदनुसारेण सवनीया एवोदाहरणत्वेन प्रदर्शिताः। वस्तुतस्तु प्राकृतत्वाविशेषादग्नीषोमीयानुबन्ध्ययोरप्युदाहरणत्वम्। एवंचाम्नानादेव समुच्चयसिद्धेरधिकरणानर्थक्यमिति शङ्काया अप्यनवकाश इति ध्येयम् ॥

आमने लिङ्गदर्शनात् ॥ ७ ॥ पूर्वत्र सप्तदशत्वसंख्यायाः प्रकृतावविद्यमानतया प्रकृतिलिङ्गत्वाभावेऽपि इह त्रित्वसं-

त्रयोऽनूयाजास्ते किमामनहोमैर्बाध्यन्ते उत समुच्चीयन्ते। प्रत्यक्षश्रुतत्वात्त्रित्वस्य च प्रकृतिलिङ्गत्वान्निवृत्तिः। अथवा 'यस्त्रिस्रो जुहोति तदामनमसीत्यादिभिर्मन्त्रै'रित्यनुयाजेष्वेव मन्त्रविधिः, त्रित्वविशिष्टहोमानुवादे विशिष्टानुवादाद्वाक्यभेदः तस्मात्कर्मान्तराणि। नच त्रित्वमात्रमनेकसाधारणमनुयाजकार्यं शक्नोत्युपस्थापयितुमिति समुच्चयः॥

महाव्रते पत्न्युपगानेनर्त्विगुपगानस्य समुच्चयाधिकरणम्॥ ५॥

उपगेषु शरवत्स्यात्प्रकृतिलिङ्गसंयोगात्॥८॥ [आनर्थक्यात्त्वधिकं स्यात्॥९॥]

पत्न्य उपगायन्तीत्यृत्विजां विनिवर्तिकाः॥ न वाद्यः सामगानोपचयः काण्डादिजस्ततः॥ ११॥

नदनं दुन्दुभीनां हि चित्ते विपरिवर्तते॥ उपगानं भवेत्तेन योग्यं वीणादिजं ततः॥ १२॥

गवामयने महाव्रतं नामैकाहः, तत्र 'दिक्षु दुन्दुभयो नदन्ती'त्यादि विधाय श्रूयते 'पत्न्य उपगायन्ती'ति। प्राकृतं च सामगानमृत्विजश्चोपगातारः प्राप्ताः तत्र पत्न्य उपगायन्त्यः किं सामगानस्योपगातॄणामृत्विजां च निवर्तकाः, किंवा दुन्दुभ्यादिवादित्रनादानुपगायन्त्यो भिन्नविषयत्वादृत्विजामनिवर्तकाः। तत इदमपरं संदिह्यते किं गानस्योपचय उपगानमुतोपचयात्मकं गानमुपगानमिति। तत्र गानस्योपचय उपगानम्। गानशब्दश्च शारीर्यां गीतौ प्रसिद्धः तस्माद्गानस्योपचयं काण्डवीणादिभिः कुर्वन्त्य ऋत्विजां निवर्तकाः। भवतु वोपचयात्मकं गानमुपगानं तथापि गायतेः शारीरगीतिवचनत्वाच्छारीरमेवेदमुपगानं तच्छारीरस्योपचयो भवति समानजातीयत्वात्। अतः सामगानस्यैवोपगाने पत्न्यो वर्तन्ते इत्यृत्विजां निवृत्तिः। उच्यते—नायमेकान्तो यच्छरीर एव गायतिरिति। तन्त्रीगानेऽपि प्रयोगात्। ततश्च यद्यपि गानस्येदमुपगानं तथापि दुन्दुभ्यादीनां गानानाम-

---

ख्याया लिङ्गत्वं संभवतीत्युत्थितेः संगतिः। **प्रत्यक्षेति**। त्रित्वस्य प्रकृतिलिङ्गत्वेन तदुपस्थितानुयाजकार्ये विहितैरामनहोमैः प्रत्यक्षश्रुतत्वाच्चोदकप्राप्तानामनुयाजानां निवृत्तिरित्यर्थः। **ननु** यद्यनुयाजोपस्थापकमस्ति तर्हि तत्र लाघवान्मन्त्रमात्रविधिरेवास्त्वित्यस्वरसादाह—**अथवेति**। प्रथमपूर्वपक्षं निराकरोति—**नचेति**। **अनेकेति**। परिध्यादिसाधारणमित्यर्थः। त्रित्वस्य परिध्यादिसाधारणत्वादेव तन्मात्रस्योद्देश्यत्वायोगाभिप्रायेणैव पूर्वं विशिष्टानुवादाद्वाक्यभेद इत्युक्तमिति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—आमनहोमेऽपि समुच्चयः 'यत्प्रयाजानां पुरस्तादुपरिष्टाद्वा जुहुयाद्बहिरात्मन्सजातं दधीताथ यन्मध्यतो जुहोति मध्यत एव सजातं धत्त' इत्यनूयाजानिवृत्तिलिङ्गादिति॥

उपगेषु शरवत्०॥ ८॥ पूर्वत्रानुयाजकार्ये विधानाभावात्तदनिवृत्तावपीह उपगायन्तीत्यनेन प्राकृतोपगानमनूद्य तत्र पत्नीनां विधानात्प्राकृतानामुपगातॄणामृत्विजां निवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति**। किं पत्न्य ऋत्विजां निवर्तका उतानिवर्तकास्तदर्थं च किं पत्नीनां सामगानापेक्षया उपगातृत्वं उत दुन्दुभ्यादिवादनापेक्षयेति संशयनिष्कर्षः। **तत इदमपरमिति**। यदि गानस्योपचय उपगानं तदा समनन्तरविहितदुन्दुभिनादादीनां गानत्वाभावेन पत्नीभिः क्रियमाणस्य तदीयोपचयत्वासंभवात्प्राकृतसामगानापेक्षयैवोपचयस्य वक्तव्यत्वेन प्राकृतानां सामगानोपचयकर्तॄणामृत्विजां निवृत्तिः। यदि चोपचयात्मकं गानमुपगानं तदा समनन्तरविहितानां गानत्वाभावेऽपि पत्नीभिः क्रियमाणस्य गानत्वमात्रेणोपचयात्मकगानत्वसंभवेन संनिहितदुन्दुभिनादाद्यपेक्षयैवोपचयत्वोपपत्तेर्भिन्नविषयत्वान्न सामगानविषयप्राकृतोपगातृनिवृत्तिरिति फलफलिभावः। **गानस्येति**। प्राथमिकत्वादुपसर्गार्थः प्रधानं धात्वर्थस्तु तद्विशेषणमित्यभिमानः। अस्तु ततः किमित्यत आह—**गानशब्दश्चेति**। लौकिकव्यवहारादिति भावः। ततश्च दुन्दुभिनादादीनां गानत्वाभावान्न तेषामसावुपचय इति भावः। तस्मात्सामगानस्यैवासावुपचय इति वक्तव्यमित्याशयेनाह—**तस्मादिति**। **काण्डवीणादिभिरिति**। शरकाण्डादिनिर्मितवीणादिभिरित्यर्थः। अभ्युपगमवादेनाह—**भवतु वेति**। पूर्वस्मिन्पक्षे पत्नीभिः केवलं काण्डवीणावादनमेव कर्तव्यमत एव तत्र गायनस्योपचयं काण्डवीणादिभिः कुर्वन्त्य इत्युक्तम्, इह तु न केवलं काण्डवीणावादनं कर्तव्यं किंतु कण्ठेनापि गानं कर्तव्यम्। अतएवात्र शारीरमेवेदमुपगानमित्युक्तमिति बोध्यम्। **तन्त्रीगानेपीति**। 'दारवी गात्रवीणा च द्वे वीणे गानजातिषु' इति तन्त्रीगाने गानतत्त्वाभियुक्तप्रयोगस्यान्यथयितुमयोग्यत्वान्न लोकव्यवहारावष्टम्भेन शारीरगीतिमात्रवचनत्वमिति भावः। **ननु** दुन्दुभिनादादौ अभियुक्तप्रयोगस्याप्यभावान्न तस्य गानशब्दार्थ-

---

१ मन्त्रविधिं मन्यते. २ उपगेयेषु.

नन्तरविहितानां विपरिवर्तमानानामिदमुपगानं पत्नीभिः कर्तव्यम् । अपिचोपचयात्मकं गानमुपगानं सामानाधिकरण्यलाभात्, तच्च काण्डवीणादिभिः क्रियमाणं न कथंचिच्छारीरं संभवति तेन वादित्रादिकमिदमुपगानं तत्कस्योपचय इति दुन्दुभ्यादीनां गानानां समानजातीयत्वात्प्रकृतत्वाच्च तेषामेवेदमुपगानं पत्न्यः कुर्वन्तीति न सामविषयाणामृत्विजां निवृत्तिः ॥

अञ्जनाभ्यञ्जने नवनीताभ्यञ्जनस्य गौग्गुलवाभ्यञ्जनादिभिः समुच्चयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

संस्कारे चान्यसंयोगात् ॥१०॥ [प्रयाजवदिति चेत् ॥११॥ नार्थान्यत्वात् ॥१२॥]

अभ्यञ्जो नावनीतः किं बाध्यो गौग्गुलवादिभिः। न वाध्यो लेपजैकत्वान्न शैत्यस्नेहभेदतः ॥ १३ ॥

अस्त्यञ्जनाभ्यञ्जनं नाम सत्रं तत्र श्रूयते—'गौग्गुलवेन प्रातःसवनेऽभ्यञ्जत'इत्यादि। तत्किं प्राकृतस्य नवनीताभ्यञ्जनस्य निवर्तकं नेति संशये दृष्टार्थत्वादञ्जनाभ्यञ्जनयोः प्राकृतस्य वैकृतेन निवृत्तिः । सत्यम् । दृष्टार्थमभ्यञ्जनं तथापि नैकार्थं नवनीताभ्यञ्जनस्य स्नेहनार्थत्वात् गौग्गुलवादेस्तु चन्दनानुलेपनवद्रूक्षीकरणार्थत्वात् । नच प्राकृतेऽभ्यञ्जने गुणविधिः प्रातःसवन इति च गौग्गुलवेनेति चानेकगुणश्रवणात् ॥

महाव्रते अहतवाससस्तार्यादिभिः समुच्चयाधिकरणम् ॥ ७ ॥

आच्छादने त्वैकार्थ्यात्प्राकृतस्य विकारः स्यात् ॥ १३ ॥ [अधिकं वान्यार्थत्वात् ॥ १४ ॥ समुच्चयं च दर्शयति ॥ १५ ॥]

तार्ययाहतवस्त्रस्य बाधकं स्यान्न वाग्रिमः ॥ गुह्याच्छादनकार्यैक्यादयोग्यत्वात्समुच्चयः ॥ १४ ॥

महाव्रते श्रूयते 'तार्यं यजमानः परिधत्ते दर्भमयं पत्नी'ति । तत्र संशयः किं तार्यं दर्भमयं च चोदकप्राप्तस्याहतस्य वाससो निवर्तकं नेति । तत्र कौपीनाच्छादने परिदधातीति प्रयुज्यते । तस्मिंश्च तार्येण कृते तत्कार्यस्याहतस्य निवृत्तिः । नचैवं कम्बलं परिधत्त इत्युपरिवासस्यपि दर्श-

त्वमेवंच शारीरेऽन्यत्र वा यत्र षड्जादिस्वराभिव्यक्तिस्तस्यैव गानशब्दार्थत्वमित्यस्वरसात्प्रौढवादं परित्यज्य तात्विकं पक्षमवलम्बते—**अपिचेति**। उपसर्गस्य पारतन्त्र्यनियमेन तत्प्राथम्यमकिंचित्करमिति भावः। **तच्चेति**। गायतेस्तन्त्रीगानेपि मुख्यत्वाङ्गीकारेण काण्डवीणादिभिः क्रियमाणेऽपि गाने उपचयात्मकगानत्वोपपत्तेः कण्ठेनापि गातव्यमिति निर्बन्धे प्रमाणाभाव इति भावः। **तदिति**। वादित्रादिकमित्यर्थः। एवंचोपगायन्तीत्यस्य संनिहितसजातीयदुन्दुभ्यादिनादविषयोपचयात्मकं काण्डवीणादिभिः क्रियमाणं वादित्रगानमेव वाच्यमिति प्राकृतोपगानपरत्वासंभवेन तत्र पत्नीलक्षणगुणमात्रविधायकत्वासंभवाद्विशिष्टविधिरपि न दोष इति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—उपगेषु उपगानसंयोगाच्छरैः कुशानामिव प्राकृतनिवृत्तिः स्यादिति ॥

संस्कारे चान्यसंयोगात् ॥ १३ ॥ गौग्गुलवेनेति । यन्त्राद्युपायसंपादितगुग्गुलुद्रव्येणेत्यर्थः। पैतुदारवेण माध्यंदिने सौगन्धिकेन तृतीयसवन इत्यादिशब्दार्थः। पूर्वत्र भिन्नकार्यत्वादनिवृत्तावपीहैककार्यत्वान्निवृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः। **दृष्टार्थत्वादिति**। उपलेपार्थं प्राकृतं नवनीताभ्यञ्जनं गौग्गुलवाभ्यञ्जनमपि तदर्थमेवेत्युभयोरेककार्यत्वान्निवृत्तिरित्यर्थः। नच सुत्याकालीनगौग्गुलवाभ्यञ्जनेनापि कथं दीक्षाकालीननवनीतकार्यसिद्धिः भिन्नकालत्वादिति वाच्यम्। भिन्नकालत्वेऽपि पाशुकैः प्रयाजैः पुरोडाशोपकारवदविरोधात्। **नैकेति** । नोपलेपनमात्रं नवनीताभ्यञ्जनस्य प्रयोजनं, तथासत्यानर्थक्यात्, किंत्वङ्गवैशद्यावहस्नेहनार्थं तस्यच सुखप्रचारार्थमत्यन्तापेक्षितत्वान्नानर्थक्यम् । गौग्गुलवादेस्तु स्नेहद्रव्यत्वाभावेन स्नेहनार्थत्वासंभवाद्रूक्षीकरणमेव प्रयोजनमिति नैकार्थ्यमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—संस्कारे अभ्यञ्जने समुच्चयः भिन्नकार्यसंयोगादिति ॥

आच्छादने तु० ॥ १६ ॥ तार्यमिति घृताक्तं वासः। तृयाख्यवृक्षविशेषस्य विकार इत्येके । वाजपेयब्राह्मणे भट्टभास्करः अहतं सद्यःकृतमनुपभुक्तं अकृत्तदशम्। **कौपीनाच्छादन इति**। गुह्याच्छादन इत्यर्थः । तत्रैव परिधाने रूढिः। अतएव 'परिधानमधोंशुक'इत्यमर इति भावः। एककार्यत्वादेव संगतिरपि स्फुटा । **नैवमिति**। नच परिपूर्वस्य दधातेः कौपीनाच्छादने उक्तनिघण्ट्वादिवशाद्रूढिनिर्णये कम्बलं परिधत्त इत्यादिप्रयोगः परितो धत्त इति योगबलादेव निर्वाह्यः। तार्यं यजमानः परिधत्त इत्यत्र च रूढिसंभवे योगग्रहणायोगादिदमयुक्तमिति वाच्यम्। इहापि चोदकानुग्रहाय

न तार्यदर्भमययोश्च कौपीनाच्छादनेतीवायोग्यत्वात्तत्राप्याचारप्राप्तस्योत्तरीयस्य स्थाने विधीयते । किंचाधिकमिदं तार्यादिपरिधानं वासांसि विस्रंसयतीति वासोबहुत्वानुवाददर्शनात् । तस्मादुपरिधारणे तार्यादिविधिरित्यहतस्यानिवृत्तिः ॥

महाव्रते रथंतरादिसाम्नां श्लोकादिसामभिः समुच्चयाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सामस्वर्थान्तरश्रुतेरविकारः प्रतीयेत ॥ १६ ॥

बाध्यं श्लोकादिनाज्यादि न वाद्यः स्तुतिलिङ्गतः ॥ देशसाम्नोर्विधौ भेदे वैशिष्ट्याच्च समुच्चयः ॥ १५ ॥

तत्रैव श्रूयते 'श्लोकेन पुरस्तात्सदसः स्तुवीते'त्यादि । तत्र श्लोकादिभिः सामभिः प्राकृतानां गायत्रादिसाम्नां निवृत्तिर्न वेति संदेहे स्तुत्यर्थत्वान्निवृत्तिः । स्यादेवं यदि प्राकृतस्तुत्यनुवादेन सामान्तरं विधीयेत । नत्वेवमस्ति । नहि प्राप्तस्तुत्यनुवादेन सामान्तरं पुरस्तात्सदस इति च देशान्तरं शक्यं विधातुम् । अतः स्तुतिरेवात्र विधेया । सा चादृष्टार्था न प्राकृतीनां स्तुतीनां निवर्तिका भवितुमर्हति । एकार्थत्वानवगमात् । तदेतद्गतप्रायं विस्पष्टीकरणार्थमुत्तरविवक्षया वा ॥

विकृतिविशेषे प्राकृतसाम्नां कौत्सादिभिर्बाधाधिकरणम् ॥ ९ ॥

अर्थे त्वश्रूयमाणे शेषत्वात्प्राकृतस्य विकारः स्यात् ॥ १७ ॥

समुच्चीयेत कौत्सादि यद्वा प्राकृतबाधकम् ॥ स्तुत्यभावादादिमोऽन्त्यो लिङ्गप्रकरणद्वयात् ॥ १६ ॥

क्वचिच्छ्रूयते 'कौत्सं भवति काण्वं भवति वसिष्ठस्य जनित्रे भवतः क्रौञ्चानि भवन्ती'ति । किं कौत्सादीनि सामानि प्राकृतानां निवर्तकानि नेति संशयः । तत्र साममात्रं श्रूयते न स्तुत्यर्थता । तस्मात्स्तुत्यर्थानामनिवृत्तिः । सत्यम् । न प्रत्यक्षः स्तुतिसंयोगः, प्रकरणात्तु क्रत्वर्थत्वेनावगतानि सामानि लिङ्गात्प्राकृतानां साम्नां कार्यमृगक्षराभिव्यक्तिमवलम्बमानानि प्राकृतानां निवर्तकानि भवन्ति ॥

कौत्सादिभिर्व्यवस्थयैकादिबाधाधिकरणम् ॥ १० ॥

सर्वेषामविशेषात् ॥ १८ ॥ [एकस्य वा श्रुतिसामर्थ्यात्प्रकृतेश्चाविकारात् ॥१९॥]

तत्सर्वबाधकं सर्वमेकद्ध्याद्युक्तितोऽथवा ॥ अविशेषादादिमोऽन्त्य एकाद्युक्तिविशेषतः ॥ १७ ॥

कौत्सादीनि निवर्तकानीत्युक्तम् । इदमिदानीं विचार्यते किं कौत्सं सर्वेषां निवर्तकं, तथा वसि-

---

योगग्रहणस्यैव युक्तत्वादिति भावः । **तार्येति** । यद्यपि तार्यं कौपीनाच्छादने योग्यं तथाप्यहतवन्न सौकर्यकरमिति भावः । वृक्षविकारत्वाभिप्रायेण वा योग्यत्वमुक्तमिति ध्येयम् । **ननू**पर्याच्छादनार्थत्वेऽपि बाधस्तुल्यः आचारप्राप्तोत्तरीयस्य बाधनीयत्वादित्यत आह—**तत्रापीति** ॥

सामस्वर्थान्तरश्रुतेः ॥ १६ ॥ 'अनुश्लोकेन पश्चात्क्रौञ्चेन चात्वालमभिवीक्षमाणा'इत्यादि शब्दार्थः । पूर्ववत्संगतिः । **स्तुत्यर्थत्वादिति** । प्राकृतस्तुत्यनुवादेन श्लोकादिसाममात्रं विधीयते, सदसः पुरस्तादिति च लक्षणया प्राकृतसदोदेशानुवाद इति भावः । **देशान्तरमिति** । प्राकृतदेशानुवादकत्वे लक्षणैव दोषः । चात्वालमभिवीक्षमाणा इत्यत्र लक्षणयापि न प्राकृतानुवादसंभव इति विशिष्टस्तुत्यन्तरविधिरवश्यमङ्गीकर्तव्य इति भावः । **ननु** स्तुत्यन्तरविधावपि प्राकृतस्तुतिनिवृत्तेस्तत्साधनसामनिवृत्तिरपि स्यादित्यत आह—**साचेति । तदेतदिति** । पूर्वपक्षस्य मन्दत्वादिति भावः । **उत्तरेति** । स्तुत्यन्तरविधावनिवर्तकत्वे उक्ते यत्र न स्तुत्यन्तरं श्रूयते तत्र प्राकृतनिवृत्तिः स्वध्यवसानेत्युत्तरसिद्धान्तसौकर्यार्थमित्यर्थः । सूत्रे अर्थान्तरश्रुतेः प्राकृतस्तुत्यपेक्षया स्तुत्यन्तरसंयोगश्रुतेः प्राकृतसाम्नामबाध इत्यर्थः ॥

अर्थे त्वश्रूयमाणे० ॥ १७ ॥ इदं सूत्रं पूर्वाधिकरणे श्लोकादेः कौत्सादेश्च वैषम्यप्रतिपादनपरत्वेन व्याख्याय पुनर्वे वेत्यधिकरणान्तरत्वेन भाष्ये व्याख्यातम् । तत्राद्यव्याख्यानस्य स्पष्टत्वाद्द्वितीयं दर्शयति—**क्वचिदिति । प्राकृतानामिति** । स्तुत्यर्थानामिति शेषः । **न स्तुत्यर्थतेति** । तथाच तार्क्ष्यादिसामवददृष्टार्थतेति भावः । अनेनैव पूर्ववत्प्राकृतस्तुत्यर्थत्वाभावादनिवृत्तिरित्युत्थानात्संगतिरपि सूचिता । **सत्यमिति** । साममात्रे विहिते प्रयोजनापेक्षायां दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पनायोगाद्दृष्टऋगक्षराभिव्यक्तिद्वारा स्तुतिरेव प्रयोजनं स्वीक्रियते । तार्क्ष्यादिसाम्नां तु स्तुतेरन्यत्र विहितानां दृष्टासंभवाददृष्टार्थतेति भावः । **लिङ्गादिति** । साम्नां ऋगक्षराभिव्यक्तिजननसामर्थ्यलक्षणादित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—स्तुतिरूपे प्राकृते प्रयोजनेऽश्रूयमाणेऽपि प्राकृतसामनिवृत्तिः स्यात् प्राकृतस्य गायत्रादेः स्तुत्यर्थतया शेषत्वादिहापि तथात्वसंभवादिति ॥

सर्वेषामविशेषात् ॥ १८ ॥ पूर्वत्रैव विशेषचिन्तनात्संगतिरित्याशयेन वृत्तं कीर्तयति—**कौत्सादीनीति** । पूर्वो-

ष्टस्य जनित्रे तथा क्रौञ्चानि उतैकमेकस्य द्वे द्वयोः बहूनि बहूनामिति। अविशेषात्सर्वत्र सर्वेषां निवृत्तौ प्राप्तायामुच्यते—यत्रैकं श्रूयते तत्रैकस्य निवृत्तिः, यत्र द्वयं तत्र द्वयोः, यत्र बहूनि तत्र बहूनामिति यावन्त्यत्र वैकृतानि तावतामेव प्राकृतानां निवृत्तिः तावन्मात्रेणैव वैकृतसामोपदेशस्यार्थवत्त्वादितरनिवृत्तौ प्रमाणाभावात्॥

विवृद्धाविवृद्धस्तोमकक्रतुषु क्रमेण प्राकृतसामबाधाबाधाधिकरणम्॥ ११॥

स्तोमविवृद्धौ त्वधिकं स्यादविवृद्धौ द्रव्यविकारः स्यादितरस्याश्रुतित्वाच ॥२०॥

स्तोमस्थयोर्वृद्ध्यवृद्ध्योः प्राकृतः किं निवर्तते॥ अवृद्धावेव बाधः स्यात्सामोत्पत्त्युपयोगतः॥ १८॥
अवृद्धावुपयोगाय प्राकृतस्य निवर्तकम्॥ वृद्धिं प्रत्युपयोगित्वाद्वृद्धौ तु न निवर्तकः॥ १९॥

प्रत्यक्षश्रुतैः सामभिस्तावत्संख्याकानां प्राकृतानां विकार इत्युक्तम्। अथेदानीं विचार्यते यत्र सोमविवृद्धिः यथा 'द्वात्रिंशः पवमानोऽभिषेचनीय' इत्यादौ, तत्र प्रत्यक्षश्रुतै राजसामभिः प्राकृतानि विक्रियन्ते किंवा समुच्चय इति। तत्र विवृद्धस्तोमकेष्वागमेन संख्यापूरणं वक्ष्यते। तत्रागमेन विवृद्धौ पूरिताः प्रत्यक्षश्रुतानि राजसामानि विवृद्धाववकाशमलभमानानि प्राकृतबाधेन वर्तन्ते, तेनाविवृद्धौ विवृद्धौ च सर्वत्र बाध इति प्राप्ते ब्रूमः—'प्राकृतानामबाधेन वैकृतानामसंभवः॥ यत्र तत्रैव बाधः स्याद्विवृद्धौ त्वस्ति संभवः॥' न ह्यागमेन संख्यापूरणं वाचनिकं विवृद्ध्यन्यथानुपपत्त्या त्वागमः क्रियते सा चेह विवृद्धिरुपदिष्टातिदिष्टसामभिरेव सिद्ध्यतीति को नामाश्रुतानामागमं कृत्वातिदिष्टानि बाधेत। तस्माद्विवृद्धौ समुच्चयः॥

पवमाने विवृद्धाविवृद्धस्तोमकक्रतूनां सामावापोद्वापाधिकरणम्॥ १२॥

पवमाने स्यातां तस्मिन्नावापोद्वापदर्शनात्॥२१॥ [वचनानि त्वपूर्वत्वात्॥२२]

क्वापि स्तोत्र ऋचि क्वापि स्यादावापस्तथोद्धृतिः॥ पवमानेषु गायत्र्यादिष्वेवोताविशेषतः॥ २०॥
आद्यो नो परिसंख्यानादत्र ह्येवेति तद्विधिः॥ विध्यन्तराशेषभूतमपूर्वं तद्विधीयते॥ २१॥

अविवृद्धौ प्रत्यक्षश्रुतैः कौत्सं भवतीत्यादिभिस्तावत्संख्यानां प्राकृतानामुद्वापः, विवृद्धौ तु प्रत्यक्षश्रुतानां राजसामादीनामधिकानामावाप इति स्थितम्। तत्र चिन्त्यते किं यस्मिन्कस्मिंश्चित्स्तोत्रे

करीत्या स्तुत्यर्थत्वनिश्चये सामविशेषकार्यस्तुतिविशेषसंयोगाभावादविशेषात्सर्वस्तुत्यर्थत्वावगमात्सर्वेषां निवृत्तिरित्यर्थः। **तावन्मात्रेणेति**। वैकृतोपदेशान्यथानुपपत्त्या हि प्राकृतनिवृत्तिस्तत्र यां निवृत्तिं विना वैकृतोपदेशोऽनुपपन्नस्तावदेव निवर्तयति नाधिकमित्यर्थः॥

स्तोमविवृद्धौ०॥ २०॥ आपवादिकीं संगतिमभिप्रेत्याह—**प्रत्यक्षेति**। **स्तोमविवृद्धिरिति**। स्तोमस्य स्तोत्रियासंख्याया विवृद्धिरित्यर्थः। **द्वात्रिंशदिति**। अभिषेचनीयाख्यः सोमयागो द्वात्रिंशत्सोमकपवमानस्तोत्रयुक्त इत्यर्थः। **राजेति**। राजसामादिभिरित्यर्थः। **ननु** स्तोमविवृद्धौ संख्यापूरणाय समुच्चयस्यैव युक्तत्वात्कथं पूर्वः पक्ष इत्याशङ्क्य संख्यापूरणस्यान्यथासिद्धिं वदन्पूर्वपक्षमुपपादयति—**तत्रेति**। **नहीति**। अबाधेनैव राजसामाद्याम्नानस्य संख्यापूरणस्य चोपपत्तेर्बाधो न न्याय्यः। तथाच यत्र प्रत्यक्षेणाश्रुतानि सामानि तत्रैवागमेन संख्यापूरणं न श्रुतस्थलेऽपीति भावः। सूत्रार्थस्तु—स्तोमविवृद्धौ प्राकृतसमुच्चयः स्यादितरस्यागमस्याश्रुतत्वादविवृद्धौ यत्र प्राकृतसंख्या यथाप्रकृत्यवतिष्ठते यत्र वा 'पुनः स्तोमस्य सवनं मध्यमं द्वादशं स्मृत'मित्यादौ हीयते तत्रोभयत्रापि परं प्राकृतनिवृत्तिस्तां विना वैकृतनिवेशासंभवादिति॥

पवमाने स्यातां०॥ २१॥ पूर्वोक्तविषयचिन्तनात्संगतिरित्याशयेनाह—**अविवृद्धाविति**। उद्वाप उद्धारः निवृत्तिरिति पर्यवसितोऽर्थः। आवापः प्रक्षेपः समुच्चय इति पर्यवसितोऽर्थः। **तदिति**। वैकृतसामनिवेशनिबन्धनश्चाविवृद्धिस्तोमक उद्वाप इत्यर्थः। **ननु** 'त्रीणि ह वै यज्ञस्ये'ति वचनेन पवमानप्रकरणात्पवमानगतगायत्र्यादिष्वेवावापोद्वापौ नियम्येते ततः कथमविशेष इत्यत आह—**त्रीणीति**। तन्त्ररत्ने तु गायत्र्यादीनां पवमानेष्वेव संभवात्पवमानविषयत्वमुक्तम्। नच पञ्चमे 'अन्त्येतूत्तरयोरित्यत्रास्य वाक्यस्य विधायकत्वं ग्रन्थकारेण साधितमित्ययुक्तमिति वाच्यम्। भाष्यादावत्रैव विधायकत्वसाधनेनात्रत्यस्यैव तत्र व्यवहारात्। अतएव तत्रास्मादेवास्वरसात्पूर्वोक्तबहिष्पवमानप्रत्युदाहरणमात्रं

न्यांकस्यांचिदृचि[1] प्रत्यक्षश्रुतानामावापो यतःकुतश्चिच्च प्राकृतानामुद्वापोऽथवा पवमानेष्वेव गायत्री-यनुष्टुप्स्वावापोद्वापाविति । तत्र यत्र क्वचिदपि निवेशे वैकृतानामर्थवत्त्वादविशेषः तन्निबन्ध-त्र प्राकृतानामुद्वाप इति सोऽप्यविशेषेणैव स्यात् । 'त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि गायत्री बृहत्यनुष्टुप् अत्र ह्येवावपन्ति अतएवोद्वपन्ती'त्येतत्तु हिशब्दोपबन्धात् वर्तमानापदेशरूपत्वाच्चाविधायकं वापोद्वापौ नियन्तुमलम् । यद्यपि नियामकं तथापि पवमानविषययोरेवावापोद्वापयोर्देशविधानार्थं स्तोत्रान्तरपरिसंख्यानार्थमिति । उच्यते—अपूर्वत्वादस्यार्थस्य विधायकमेवेदं स्तुतिकल्पितवि-शक्तिकमतो वचनात्पवमानेष्वेवावापोद्वापौ । नन्वेकविंशेनातिरात्रेणेत्यादौ स्तोमविवृद्धिरविशे-ण श्रुता सर्वत्र कर्तव्या । साचावापेनैव नाभ्यासेन, अभ्यासस्याश्रुतत्वादिति वक्ष्यति । ततश्च र्वस्तोत्रेष्वावापे कर्तव्ये प्रत्यक्षश्रुतानामपि यत्र क्वचिदावापः स्यात् । सत्यम् । यदि सर्वत्रावापः चात्स तु न्यायात्सर्वत्र प्राप्तः 'अत्रह्येवावपन्ति अतएवोद्वपन्ती'तिवचनाद्गायत्र्यादिभ्योऽन्यत्र परि-संख्यायते । नचेदमेवावापस्य वचनमिति निबन्धकारवचनाद्भ्रमितव्यम् । कौत्सादीनां पाठादेवा-वापसिद्धेरन्यत्रापि विवृद्धावागमेन संख्यापूरणं वक्ष्यमाणन्यायसिद्धं न विधातव्यम् । एवकारो-द्धृतविधिशक्तिकं चेदम् । तस्मात्परिसंख्या । नच परिसंख्यायास्त्रिदोषत्वम्, एवकारेण तस्या एव श्रुतत्वात् । तेन स्तोत्रान्तरेष्वगत्याभ्यासेनैव पूरणम् । ननु कण्वरथंतरन्यायेन कौत्सादीनां स्वयो-नावेव गानान्न प्राकृतीष्वृक्ष्वावापप्राप्तिः । असत्यां च प्राप्तौ कथं परिसंख्या । तस्माद्विधिरेव गायत्र्या-दिष्वावापस्य । नैतदेवं । कौत्संभवतीत्यादिषु साममात्रमुपदिश्यते तद्योनिभूतायास्त्वृचो नोपदेशेन ना-तिदेशेन प्राप्तिः, यदि परमक्लृप्तकल्पनाभयादध्ययनसिद्धरूपान्यथाभावभयाच्च स्वयोनावेव गीयते

नाधिकरणान्तरमित्युक्तम् । **पवमानेति** । पवमानेषु कर्तव्यौ यावावापोद्वापौ तौ गायत्र्यादिष्वेवेत्येवं पवमानविषयावा-पोद्वापमात्रऋगन्तरे व्यावृत्त्यादिवचनत्वेनास्योपपत्तेर्न स्तोत्रान्तरेभ्य आवापादिव्यावर्तकत्वमित्यर्थः । **अपूर्वेति** । यद्यपि हि शब्दोपबन्धवर्तमानापदेशाभ्यां स्वरसतः स्तुतिपरत्वं प्रतीयते तथापि विध्यन्तरशेषत्वाभावेन स्तुतेरानर्थक्यात् अप्रा-प्तत्वाच्च परिसंख्यायास्तद्विधानार्थमेवेदं वचनमिति बलादेव विधायकत्वं कल्प्यत इत्यर्थः । **ननु** तथापि पवमानविषययो-रेवावापोद्वापयोर्देशविधानार्थत्वं वचनस्य किं न स्यादिति शङ्कानिराकरणाभिप्रायेणाह—**अत इति** । 'त्रीणि ह वै यज्ञ-स्ये'त्युपक्रमाद्यज्ञगतयोरेवावापोद्वापयोरयं देशनियमो न पवमानमात्रगतयोः, पवमानोपस्थापकाभावात् गायत्र्यादीनामु-पादानस्यावापमात्राधिकरणविधानार्थत्वेनाप्युपपत्त्या विधेयावापोद्वापविशेषणतया पवमानोपस्थापने सामर्थ्यादिति भावः । **ननु** 'एकविंशेनातिरात्रेणे'त्यादिना श्रूयमाणा विवृद्धिः सर्वस्तोत्रविषया नतु पवमानमात्रविषया, 'द्वात्रिंशत्पवमानोऽभि-ष्टवनीय'इत्यादिवत्पमानशब्दाभावात् । तथाच स्तोत्रान्तरेष्वपि संख्यापूरणायावापस्यापेक्षितत्वेन वचनस्य तत्परिसंख्याय-त्वासंभवात् अगत्या पवमानविषययोरेव देशविधायकत्वं वाच्यमित्याशयेन शङ्कते—**नन्विति** । प्रागुक्तरीत्या वच-नस्य परिसंख्यार्थत्वनिश्चयेनान्यत्र संख्यापूरणमभ्यासेनैव कार्यमिति परिहरति—**सत्यमिति** । **नचेदमिति** । यद्यप्य-पूर्वविधित्वेऽपि स्तोत्रान्तरेषु नावापप्रसङ्गः । अस्य वचनस्य पवमानमात्रविषयत्वात्स्तोत्रान्तरेष्वावापविधायकवचनान्तरा-भावाच्च । तथाचास्याः शङ्काया न प्रकृतिसंगतिस्तथापि प्राभाकरोक्तापूर्वविधिनिराकरणेन स्वोक्तपरिसंख्यात्वस्थापनमात्रा-भिप्रायेणेयमाशङ्कोक्तेति ध्येयम् । **ननु** तर्हि यत्र विकृतौ न सामान्तरपाठस्तत्रावापस्याप्राप्तेरपूर्वविधित्वमस्त्वित्यत आह—**अन्यत्रेति** । आगमेन सामवेदपठितसामावापेनेत्यर्थः । **एवकारेति** । एवकारार्थविशेषणतया प्रतीयमानस्यावापादेः पूर्वविध्यन्वयायोग्यत्वेनापूर्वविधिशक्तेरेवकारेण प्रतिहतत्वादित्यर्थः । यथाश्रुते एवकारेण विधिशक्तिमात्रप्रतिबन्धस्वीकारे परिसंख्यात्वस्याप्यनुपपत्तेः । तस्माद्धात्वर्थस्यान्यतःप्राप्तेरेवकारार्थस्य प्राधान्येन विध्यन्वययोग्यत्वाच्चैवकारार्थपरिसंख्यैव विधेयेत्याह—**तस्मादिति** । **श्रुतत्वादिति** । श्रुतत्वादेव स्वार्थत्यागपरार्थस्वीकारलक्षणदोषद्वयाप्रसङ्गान्न त्रयोऽपि दोषाः किंतु प्राप्तबाधलक्षण एक एवेति नात्यन्तदुष्टा परिसंख्येति भावः । **तेनेति** । स्तोत्रान्तरेभ्य आवापस्य वचनेन व्यावर्तितत्वेनेत्यर्थः । भवेदेवं यदि पाठबलादपि कौत्सादीनां प्राकृतीष्वृक्षु प्राप्तिः स्यात्, नत्वेवं, तेषामध्ययनसिद्धस्वयोनिष्वेव गानप्राप्तेः, एवमपठितानामपि साम्नां स्वयोनिनिष्ठानामेवागमो न केवलानामिति तेषामपि प्राकृतीष्वप्राप्तेर्न परिसंख्या किंत्व-पूर्वविधिरेव वक्तव्य इति शङ्कते—**नन्विति** । **अक्लृप्तेति** । योनौ गानं क्लृप्तं ऋगन्तरेषु गानस्योहनीयतया कल्पनीयत्व-मित्यन्यथाभावश्चेति भावः । यदि प्रकृतावपि सामाम्नानबलादेव ऋचां प्राप्तिः स्यात्तदा कौत्सादीनां योनीनामपि तुल्य-

---

१ कस्यांचिदपि.

तथायुक्तम् । प्राकृत्यो हि ऋचः प्रकृतौ क्रमप्रकरणाभ्यामङ्गत्वेनावधारिताः, सामानि च प्रति स्कार्यत्वात्प्रधानभूता इहापि स्तोत्राङ्गत्वेनातिदेशतः प्राप्ता न शक्यन्ते बाधितुम् । अतः प्राकृती वक्षु प्रत्यक्षश्रुतान्यागम्यमानानि च सर्वाण्यपूर्वाणि सामानि गेयानीति प्राप्ते, आवापे परिसंख्या मेव वचनम् । एवमेवकारः समर्थितो भवति । कण्वरथंतरस्यतु यथा स्वयोनौ स्वयोन्युत्तरयो गानं तथा वक्ष्यामः । तस्मात्पवमानेष्वेवावापोद्वापौ ॥

यागादौ विधिशब्देनैव देवताभिधानाधिकरणम् ॥ १३ ॥

विधिशब्दस्य मन्त्रत्वे भावः स्यात्तेन चोदना ॥ २३ ॥ [शेषाणां चोदनैकत्वा त्तस्मात्सर्वत्र श्रूयते ॥ २४ ॥]

पर्यायेणापि देवोक्तिर्वैधेनैव पदेन वा ॥ अर्थाभेदादादिमोऽन्त्यः शब्दपूर्वान्वयित्वतः ॥ २२ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'आग्नेयोऽष्टाकपाल' इति । बहूनि चाग्नेरभिधानानि अग्निः शुचिः पा इत्यादीनि, तत्र तद्वाचिषु निगमेषु येनकेनचिच्छब्देनाग्नेरभिधानं कर्तव्यं उत विधानगतेनैवा शब्देनेति । तत्र—'देवतात्वं विधायाग्नेश्चोदना विनिवर्तते ॥ प्रयोगकाल उद्देशो येनकेना सिद्ध्यति ॥' अग्न्यर्थो देवताकर्तव्य इत्येतावांश्चोदनार्थः । तस्य शब्देनोद्दिश्यमानस्य देवतात्वमि प्रयोगावस्थायां शब्दोच्चारणमापतति, तन्नियमे तु नास्ति प्रमाणम् । पावकशब्देनापि ह्युद्दिश्यम चोदनाभिहितमग्नेर्देवतात्वं संपादितमेव भवति, तस्मादनियम इति प्राप्ते केचित्तावदाहुः—सत्य

न्यायत्वात्प्राप्तिः स्यात्, नत्वेवं किंतु क्रमप्रकरणाभ्यां पृथगेव ऋचामप्यङ्गत्वमवगतं, तस्मान्न तुल्यन्यायत्वमित्याशयेनो **क्रमेति** । नच गुणभूतसामान्यथाभावभयेन प्रधानबाधो युक्त इत्याशयेनाह—**सामानि चेति** । कण्वरथन्तरस्यो रायन्थे स्वयोन्युत्तरयोश्च पाठबलात्तत्रैव गानमिति वक्ष्यत इत्याह—**कण्वेति** । अत्रेदमवधेयम्—आवाप एक एव वाक्ये विधेयो नोद्वापोपि, तस्यार्थसिद्धत्वात् । तथाहि उद्वापस्य विधेयत्वे तद्विधेः को विषयः, न तावद्यत्र स्तोमविवृद्धिः विषयस्तत्र संख्यापूरणार्थं प्राकृतवैकृतसमुच्चयस्यैव पूर्वत्र स्थितत्वेनोद्वापासंभवात्, नापि यत्र न विवृद्धिर्न वा हानिः किं यथाप्रकृत्येव सामावतिष्ठते स विषयस्तत्रापि प्राकृतोद्वापस्य सामावापनिबन्धनत्वेन तत एवार्थप्राप्तोद्वापस्य विधिवैयर्थ्यात् नापि यत्र स्तोमस्य हानिः स विषयस्तत्रापि यत्र वैशेषिकसामान्याम्नातानि तत्रावापनिबन्धनोद्वापस्य तत एव प्राप्तेः अस्तु तर्हि यत्र हीनस्तोमकेन वैशेषिकसामाम्नानं स विषय इति, तन्न । तत्रोद्वापस्यैवाभावात् । उद्वापो हि प्राकृतीष्व सतीष्वेव तदपादानक उद्धारो न प्राकृतसामनिवृत्तिमात्रम्, ततश्च हीनस्तोमस्थले प्राकृतर्चामपि निवृत्त्योक्तलक्षणोद्वापा भावाद्यथाकथंचित्सामनिवृत्तिमात्रस्योद्वापत्वाभ्युपगमेऽपि त्रिवृदग्निष्टोम इत्यादावविशेषेण श्रुतत्रिवृत्त्वस्य सर्वस्तोत्रेषु संपा दनीयत्वेन तदनुसारेण स्तोत्रान्तरेष्वपि सामनिवृत्त्यवश्यंभावेन पवमानेष्वेवोद्वापस्य नियन्तुमशक्यत्वाच्च । तस्मात्प्राकृत गपादानक उद्धार एवोद्वापः स सर्वोप्यावापनिबन्धनस्ततश्चावापविधिनैवार्थसिद्धत्वान्नोद्वापोऽपि पृथग्विधेयः । एवंचैकस्य वापरूपार्थस्यैव विधानादेकवाक्यत्वमपि संगच्छते । तन्निबन्धनश्च प्राकृतानामुद्वाप इति वदतो ग्रन्थकारस्याप्ययमेवार्थ संमत इति । सूत्रार्थस्तु—पवमानेष्वेवावापोद्वापौ स्यातां तत्रैव तयोः, त्रीणि ह वा इति वाक्ये दर्शनादिति ॥

विधिशब्दस्य मन्त्रत्वे०॥ २३ ॥ निगमेष्विति । देवतानिर्देशकेषु 'अग्नये जुष्टमग्निमग्नमावहाग्नय इदं नममे' त्यादि ष्वित्यर्थः । नच निर्वापादिनिगमे पाठादेवाग्निशब्दस्य नियमसिद्धेर्न तेषामुदाहरणत्वमिति वाच्यम् । निर्वापादिनिगमेष्व न्यायादेवाग्निशब्दनियमसिद्धावपि पुनरग्निशब्दपाठः पठितव्यदेशे यज्ञावधारणार्थ इति ग्रन्थकारेणैवाग्निमाधिकरणे पाठप्र योजनस्यान्यस्य वक्ष्यमाणत्वेन तेषामप्युदाहरणत्वसंभवात् पूर्वत्र यथावापोद्वापयोः संकोच एवमिह देवतानिर्देशो विधिश ब्देनैव कार्य इति संकोचे प्रमाणाभावाद्येनकेनचिच्छब्देन देवतानिर्देशः कार्य इत्युत्थितेः संगतिः । लक्षणसंगतिस्तु बाध प्रसङ्गात्पर्यायशब्दबाधपर्यवसानाद्विचारस्येति तन्त्ररत्ने । **नन्विन्द्रादिशब्दानां** लोकतोऽर्थानवगमेन हुमादिशब्दानामिव निरर्थकत्वादर्थस्य देवतात्वासंभवाच्छब्दएव देवतेति कथं पर्यायप्रसङ्गोऽत आह—**अग्न्यर्थ इति** । इन्द्रादिशब्दानां लोकतोऽर्थानवगमेऽपि मन्त्रार्थवादादिभिरर्थवत्त्वावगमात्, अग्न्यादिशब्दानां लोकतोऽर्थावगमाच्च असत्यर्थवत्त्वे गामुबार येदित्यादिवल्लक्षणया स्वपरत्वानुपपत्तेश्च न शब्दो देवता किंत्वर्थ एवेत्यर्थः । एतेन शब्द एव देवतेति विवरणसिद्धान्तो निरस्तः । **ननु** देवतात्वस्योद्देशनिबन्धनत्वादग्न्यर्थस्य देवतात्वं वदन् शब्द एव उद्देशाय शब्दमपेक्ष्यमाणः संनिहितत्वाद

१ स्वयोनावेव स्वयोनेरुत्तरयोश्च. २ विधिगते.

चैव देवतात्वं चोदनयोच्यते । तस्य त्विदमेव देवतात्वं यच्छब्देनोद्देशः । तेन तच्छब्दोच्चारणमेव रुषस्य व्यापारः, स्वव्यापारे चासौ नियोक्तव्यः, तेनार्थस्यापि देवतात्वमुक्त्वा तन्मात्रेणापर्यवस्यन्ती दना शब्दोच्चारणं यावद्विधाय पर्यवस्यति । तस्यां चावस्थायां विधिगतस्य शब्दस्य संनिहितस्य रित्यागे कारणाभावात्तदुच्चारणमेव विधीयते न शब्दान्तरस्य । असंनिहितत्वात् । तस्माद्विधिशब्द-नियम इति । अस्मिंस्तु पक्षे स्यादपि कथंचिद्विधिशब्द एव नियमः, किंतु यत्र पर्यायेण शब्दद्व-येन देवताविधिः, यथा 'अग्नये पावकाय निर्वपेदग्नये शुचय' इति, तत्र द्वाभ्यामपि शब्दाभ्यामेकमर्थ-मभिधाय तस्य देवतात्वे विहिते शब्दाकाङ्क्षावेलायामुभयोः शब्दयोः संनिहितत्वेऽप्येकेनैवार्थस्यो-देशसंभवादगृह्यमाणविशेषत्वे विकल्पेनान्यतरस्यैवोपादानं स्यान्न द्वयोः । नहि निरपेक्षयोरेककार्ययोः समुच्चयः । **नन्वेकेनैव** वाक्येन विधानात्समुच्चयः सिध्यति । स्यादेवम् यदि प्रथमोपनिपात एव शब्द-स्वरूपं वाक्यार्थान्वयि स्यात्, अर्थसमर्पणेन तु चरितार्थौ शब्दौ पश्चादाकाङ्क्षावशाद्गृह्यमाणावेकै-कशस्तदाकाङ्क्षापूरणसामर्थ्याद्विकल्पेनैव ग्रहीतव्यौ । अथैकेनैवार्थस्य देवतात्वे सिद्धे द्वितीयः शब्दः स्वरूपपर इत्युच्यते । तथासति तस्यैवोच्चारणं स्यान्नेतरस्यार्थसमर्पणेन चरितार्थस्य । अथैवमादिषु शब्दस्यैव वाक्यार्थान्वयित्वं तथासति सर्वत्रैवमेव सिद्धान्तयितव्यम् । अवश्यं ह्यत्र शब्दोच्चारण एव पुरुषो नियोक्तव्यः । तत्र किमित्यर्थस्य देवतात्वं विधाय पश्चाच्छब्दोच्चारणं विधीयते, प्रथममेव शब्दस्वरूपं वाक्यार्थान्वयित्वेन विधीयते तद्विधानेन चार्थस्य देवतात्वं प्राप्तमेवानूद्यते, येन हि शब्देनोद्दिश्य हविस्त्यज्यते तस्यार्थस्य देवतात्वं भवति तस्माच्छब्दोच्चारणेन तस्यैव विधानान्न पर्या-यप्रसक्तिः ॥

ग्निशब्दोच्चारणमपि विधत्त इति न पर्यायप्रसङ्ग इत्यत आह—**तस्येति** । सत्यमुद्देशनिबन्धनं देवतात्वं तथापि विधान-समये उद्देशो नापेक्षितः अग्न्यर्थो देवतेति विधानमात्रेण विधेश्चारितार्थ्यात् किंत्वनुष्ठानसमये तद्दशायां चाग्निशब्दश्चिरनि-वृत्तत्वान्न संनिहितः किंत्वग्न्यर्थस्य निर्देशाय शब्दापेक्षायां प्रयोगसमवायितया स्मृत्युपारूढोऽग्न्यर्थः स्ववाचकतयाग्निश-ब्दमुपस्थापयतीति स एव ग्राह्य इति वक्तव्यम् । तादृशी चोपस्थितिः पर्यायाणामप्यवशिष्टेति नाग्निशब्दनियमे प्रमाणमि-त्यर्थः । निबन्धनकारमतमाह—**केचिदिति** । भवेदेवं यदि विधानसमये शब्दापेक्षा न स्यात्, अस्ति तु तद्दशायामेव शब्दा-पेक्षा शब्देनोद्देशं विना देवतात्वानुपपत्तेः, तथाच देवतात्वं विदधच्छब्दः पुरुषव्यापाररूपं शब्दोच्चारणमपेक्षत इति तद्दशा-यामुपस्थितमग्निशब्दमेव स्वीकरोति न पर्यायानित्यर्थः । देवतात्वविधायकस्य विधेः शब्दनिर्देशापेक्षायामपि नाग्निशब्दग्र-हणनियमः संभवति । अग्निशब्दस्य प्रत्यक्षोपस्थितत्वेऽपि शब्देनोपस्थितत्वाभावादग्निशब्दस्यार्थपरत्वेन शब्दपरत्वाभावा-च्छाब्दीन्यायेन शब्देनोपस्थितेरेवापेक्षितत्वात्, तथाच प्रत्यक्षोपस्थितेरकिंचित्करत्वादस्मिन्नपि पक्षेऽग्निशब्दनियमो न सि-ध्यतीत्याशयेनोक्तम्—**कथंचिदिति** । ननु पावयितृत्वादिरूपगुणविशिष्टाभिधानार्थं शब्दद्वयमावश्यकमिति शङ्कानिराकर-णार्थं पर्यायेणेत्युक्तम् । पावकादिशब्दानामग्निशब्दपर्यायत्वात्केवलाग्न्यभिधायकत्वं न गुणविशिष्टार्थकत्वमिति भावः । **नन्विति** । एकेन वाक्येन विधाने मिलितयोरेव साधनत्वमिति समुच्चयसिद्धिः । विकल्पे तु साधनरूपभेदावेकवाक्यता न निर्वहतीति भावः । **स्यादेवमिति** । शब्देनोच्चार्य हविस्त्याज्यमित्येवं यदि प्रथमोच्चारण एव शब्दस्वरूपं वाक्यार्था-न्वयि स्यात्तदा विनिगमकाभावाच्छब्दद्वयस्यापि विध्यन्वयादेकवाक्यताविधानप्रयुक्तः समुच्चयः स्यात्, नत्वेवं त्वयाङ्गीक्रियते, किंतु प्रथमतः शब्दोऽर्थस्वरूपं प्रत्याय्य निवृत्तव्यापारः पश्चादर्थस्य निर्देशापेक्षायां विधीयत इति स्वीक्रियते । तथासत्ये-कनैवार्थनिर्देशसिद्धिं पर्यालोच्य विकल्पेनैव शब्दद्वयं विधातुमुचितमिति न समुच्चयसिद्धिरित्यर्थः । प्रथमतो विधाने हि आहत्यशब्दद्वयविधानात्समुच्चयः, पश्चाद्विधाने तु शब्दसामर्थ्यपर्यालोचनपूर्वकत्वाद्विधिव्यापारस्य विकल्प इति विवेकः । **अथेति** । तथाच प्रथमस्यार्थमुखेन पश्चाद्विधेः द्वितीयस्य प्रथममेव साक्षाद्विधेश्च समुच्चय इत्याशयः । एवंसति साक्षाद्वि-हितद्वितीयशब्देनैवाकाङ्क्षाशान्तेर्नार्थमुखेन प्रथमशब्दोच्चारणविधिः स्यादिति । परिहरति—**तथासतीति** । अस्तु तर्हि शब्दद्वयस्याप्येवमादिषु प्रथमत एव विध्यन्वय इति शङ्कते—**अथैवमिति** । ननु शब्दान्तरानर्थक्यप्रसङ्गादग्नये पावका-येत्यादौ तथा स्वीकारेपि सर्वत्र तथा स्वीकारे न किंचित्प्रमाणमत आह—**अवश्यंहीति** । आग्नेय इत्यादावग्निदेवता-मुद्दिश्य हविस्त्यजेदित्यर्थस्य देवतात्वं श्रौतोऽर्थः । अग्निशब्दं समुच्चार्य हविस्त्यजेदिति शब्दोच्चारणमार्थिकोऽर्थः । तत्र श्रौतो-ऽर्थो विधीयत इति स्वीकारेऽपि शब्दस्य पश्चाद्विधेयत्वं वक्तव्यं तेन विना देवतात्वानिर्वाहात्तथासत्यावश्यकत्वादग्निशब्दसु-

अतिदेशस्थलेऽपि वैधशब्देनैव देवताभिधानाधिकरणम् ॥ १४ ॥

तथोत्तरस्यां ततौ तत्प्रकृतित्वात् ॥ २५ ॥

सौर्यादिनिगमे कोऽपि शब्दः स्याद्वैध एव वा ॥ चरौ सूर्यान्वयादाद्यः प्रयोगान्वयतोऽन्तिमः ॥ २३ ॥

सौर्यादिषु विकृतिषु चिन्त्यते चोदकप्राप्तेषूजित्यादिषु निगमेषु किं विधिशब्दो वक्तव्य उत दित्यादिशब्दा अपीति संशयः । तत्र विधिवाक्ये हविस्त्यागमात्रे सूर्यशब्दो विधीयते नोजित्या दिषु निगमेषु। प्रकृतौ तूजित्यादिष्वग्निशब्द एव पठित इति तदाश्रयणम् । इह त्वसति येनकेनचिदुपलक्षणमिति प्राप्तेऽभिधीयते—प्रकृतावग्निशब्दो न यागरूपेण संबध्यते, किंतु याग रणके भावनापरनामधेये प्रयोगे। भावनया ह्यङ्गानि संबध्यन्त इति सप्तमनवमाद्ययोर्व्याख्यातम् तेनाग्निशब्दयुक्तः प्रयोगः कर्तव्यः। स तु कियत्कृत्वः केषु च प्रदेशेषूच्चारयितव्य इत्यपेक्षायां याज नुवाक्यापाठादुजित्यादिपाठाच्च तावत्कृत्वस्तेषु च प्रदेशेषूच्चारणीय इति गम्यते । विकृतावपि सूर्य शब्दः प्राकृतस्याग्निशब्दस्य स्थाने निविशमानस्तेषु प्रदेशेषु वक्तव्यो भवति । तस्माद्विधिशब्द ए सर्वेषु निगमेषु विकृतिष्वपि वक्तव्यः ॥

आधानेऽग्नेः सगुणेनाभिधानाधिकरणम् ॥ १५ ॥

प्राकृतस्य गुणश्रुतौ सगुणेनाभिधानं स्यात् ॥ २६ ॥ [अविकारो वार्थशब्दानपायात्स्याद्द्रव्यवत् ॥ २७ ॥ तथारम्भासमवायाद्वा चोदितेनाभिधानं स्यादर्थस्य श्रुतिसमवायित्वादवचने च गुणशास्त्रमनर्थकं स्यात् ॥ २८ ॥ द्रव्येष्वारम्भगामित्वादर्थे विकारः सामर्थ्यात् ॥ २९ ॥]

निगमे पावकाग्न्योः किमग्निः स्यादथवोभयम् ॥ अग्निश्चोदकतो मैवं वैधोऽग्निः सगुणो यतः ॥ २४ ॥

सन्त्याधाने पवमानेष्टयः 'अग्नये पवमानायाग्नये पावकायाग्नये शुचय'इति । तत्र संशयः तद्वाचि

च्चार्य हविस्त्यजेदित्येवमार्थिकार्थशब्दोच्चारणमेव विधीयते तद्विधाने चार्थस्य देवतात्वं प्राप्तमाग्नेय इत्यनेनानूद्यते इति नोभ यविधानप्रयुक्तगौरवम्। नचाग्नेय इति देवतातद्धितानुपपत्तिः । यथा फलचमसे श्रौतस्यापि भक्षणस्य न विधिः किंत र्थिकस्य यागस्य। तद्विधाने च भक्षणस्य श्रौतस्याप्यनुवादस्तद्वदित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—मन्त्रत्वे मन्त्रवद्देवतावाचकशब्दो च्चारणावश्यंभावे विधिगतस्याग्निशब्दस्य भावः उच्चारणं स्यादतस्तेन विधिशब्देन हविःसंबन्धचोदनेति ॥

तथोत्तरस्यां० ॥ २५ ॥ इह पूर्ववन्न सर्वे निगमा उदाहरणं किंतु उद्देशत्यागव्यतिरिक्ता इत्याशयेनाह—**चोदकेति उजित्यादिष्विति**। 'अग्नेरहमुजितिमनूज्जेष'मित्यादिष्वित्यर्थः । **ननु** सौर्यमिति सूर्यशब्दस्य चोदितत्वात्पूर्वन्याये विधिशब्दनियमस्य सिद्धत्वात्कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति**। सत्यं सूर्यशब्दश्चोदितः किंतु त्यागमात्रे, नोजित्यादिषु तथाच यत्र चोदितस्तत्र नियमेऽप्यन्यत्र नियामकाभावादर्थप्रत्यायनार्थं यः कश्चिच्छब्द उपादेय इत्यर्थः । कथं तर्हि प्रकृतावुजित्यादिषु विधिशब्दनियम इत्यत आह—**प्रकृताविति**। अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरपि सूचिता। प्रकृतावपि न्यायादेवाग्निशब्दनियमो न पाठादिति पूर्वोक्तवैषम्यमुद्धरति—**प्रकृताविति**। **किंत्विति**। भावनाया अनु ष्ठानापरपर्यायत्वाद्भावनासंबन्धः प्रयोगसंबन्धो भवतीत्यर्थः। **ननु** त्यागान्विततया प्रतीयमानस्य किमर्थं भावनान्वयः उच्यते—नच देवतायाः कारकत्वेन क्रिययैव संबन्धो ननु यागेन भावनाकरणेन कारकयोर्मिथः संबन्धाभावादिति वा च्यम्। शब्द एव वाक्यार्थान्वयी न देवतेति पूर्वाधिकरण एवोक्तत्वादित्यत आह—**भावनयेति** । यागस्य निर्ज्ञातत्वेन नासौ धर्मानपेक्षते यागकरणिकापूर्वभावनात्वनिर्ज्ञातप्रकारत्वात्कथंभावयेदिति धर्मानपेक्षत इति तयैव संबन्ध इत्यर्थः **नन्वेवं** तर्हि भावनान्वयबलादेव सर्वेषु निगमेष्वग्निशब्दप्रयोगस्य सिद्धेर्निगमेष्वग्निशब्दपाठोऽनर्थकः स्यादित्यत आह— **सत्विति**। तथाचैतावत्कृत्व एतेषु प्रदेशेषूच्चारयितव्य इति पाठप्रदेशेयत्तानिर्धारणार्थत्वान्न पाठोऽनर्थक इत्यर्थः। ननु तर्हि प्रकृतिवद्विकृतौ तावत्प्रदेशेषु सूर्यशब्दस्य पाठाभावात्कथमेतावत्सु प्रयोगनियम इत्यत आह—**विकृतावपीति**। सूत्रार्थस्तु—यथा प्रकृतौ विधिशब्दनियमस्तथोत्तरस्यां ततौ विकृतावपि तत्प्रकृतित्वादिति ॥

प्राकृतस्य गुणश्रुतौ० ॥ २६ ॥ सिद्धे विधिशब्दनियमे किमेक एवोत सर्वोऽपीति विशेषचिन्तनात्संगतिः । ननु यदि प्रथममर्थं विधाय तत्प्रत्यायकत्वेन शब्द आश्रीयते तदा तेनैवार्थप्रत्यायनसिद्धेर्न सर्वोच्चारणं स्यात् शब्द एव

१ विधिशब्दएव.

निगमेषु किमेक एवाग्निशब्दो वक्तव्यः किमुभौ शब्दौ वक्तव्यौ अग्नये पवमानाय निर्वपाम्यग्निं पवमानमावहाग्नेः पवमानस्याहमुज्जितिमनूज्जेषमिति ।—'तत्रैकेनार्थनिर्देशसिद्धेर्नोच्चारणं द्वयोः ॥ सचाग्निशब्द एवैकश्चोदकानुग्रहो भवेत् ॥' स्यादेवं यदि प्रथममर्थं विधाय पश्चाच्छब्दाश्रयणं स्यात्, शब्द एव तु भावनाङ्गत्वेन विधीयत इत्युक्तं तस्मादुभयोर्विधानादुभौ वक्तव्यौ ॥

आधानाज्ययोरग्नेर्निर्गुणेनाभिधानाधिकरणम् ॥ १६ ॥

बुधन्वान्पवमानवद्विशेषनिर्देशात् ॥ ३० ॥ [मन्त्रविशेषनिर्देशान्न देवताविकारः स्यात् ॥ ३१ ॥]

बुधन्वत्तादिगुणको देवो वाच्योऽथ केवलः ॥ आद्यो देवगुणत्वेन मैवं मन्त्रगुणत्वतः ॥ २५ ॥

पवमानेष्टिष्वाज्यभागौ प्रकृत्य श्रूयते 'बुधन्वानाग्नेयः कार्यः पावकवान्सौम्य'इति । तत्र संशयः किं बुधन्वत्तया पावकवत्तया च गुणेन सगुणमभिधानं निगमेषु कर्तव्यं 'बुधन्वन्तमग्निमावह पावकवन्तं सोममावहे'ति, उताविकारेण प्रकृतिवन्निर्गुणमिति । तदर्थमिदं चिन्त्यते किं देवताविशेषणं बुधन्वत्ता उत मन्त्रविशेषणमिति । मन्त्रस्य स्वरूपप्रकरणाभ्यां प्राप्तत्वाद्देवतानिर्देशः । तदयमर्थः—आग्नेय आज्यभागो बुधन्वान्बुधन्वच्छब्दयुक्तः कार्यः, तस्य च देवताद्वारेण बुधन्वच्छब्दवत्ता । तदनेन प्रकारेण देवताया बुधन्वत्ता विहिता भवति तस्मात्सगुणाभिधानं कर्तव्यम् । नैतदेवम् । मन्त्रान्तराण्यप्यग्निलिङ्गानि सोमलिङ्गानि च प्रकरणे विद्यन्ते तत्र मन्त्रविशेषनियमार्थं

प्रथमं संबध्यते, तद्दशायां च विनिगमकाभावात्सर्वस्यापि विधिसंबन्धसिद्धेः कथं पूर्वःपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । सत्यं शब्द एव प्रथमं विधीयते तथापि यथा 'वैष्णवीमृचमनूच्य वाग्यन्तव्ये'त्यादौ 'इदं विष्णु'रित्यादिकायामृच्यनूच्यमानायां प्रतीयमानोऽप्यर्थो न विवक्षितः, एवमिह निगमेष्वर्थो नाविवक्षितः, तथासति तद्वदेवादृष्टार्थत्वापत्तेः । तस्मादिह शब्दे विहितेपि तस्य दृष्टार्थत्वादर्थप्रत्यय एव द्वारमिति वाच्यम्। तस्य चैकेनैव शब्देन सिद्धेर्न सर्वोच्चारणे प्रमाणमित्यर्थः । एकशब्दोऽप्यग्निशब्द एवेत्यत्र नियामकमाह—**सचेति । स्यादेवमिति** । यद्यप्यर्थप्रत्यय एकेनैव सिद्ध्यति तथापि इहशब्दद्वयस्याप्येकवाक्ये विधानात्समुच्चये प्रथमत एवावगते पश्चाद्वारत्वेनापतन्नर्थप्रत्ययो न प्रथमावगतं समुच्चयं बाधते किंतु तदविरोधेनोभयोः समुच्चितयोरेव द्वारत्वेनावतिष्ठते । तथाच यथा 'चतुर्भिरभ्रिमादत्ते'इत्यादौ एकैकस्य मन्त्रस्याभ्यादानप्रकाशनसामर्थ्येऽपि वचनबलात्समुच्चय एवमिहापीति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्राकृतस्याग्नेः पावकादिश्रुतौ तच्छब्देनाभिधानं स्यादिति ॥

बुधन्वान्पवमानवत्० ॥ ३० ॥ बुधन्वन्तमिति । यद्यपि नकारोप[2]सर्गस्य छान्दसत्वान्निगमेषु देवतानिर्देशस्योहरूपत्वेन लौकिकत्वाद्बुधवन्तमावहेत्येवं वक्तुमुचितं, तथापि छन्दसि यः शब्दो दृष्टस्तदनुसारेणैव प्रयोज्य ऊह इति याज्ञिकैरङ्गीकाराद्बुधन्वच्छब्दस्यैव विधिशब्दत्वाच्च बुधन्वन्तमावहेत्युक्तम् । बुधन्वत्तया बुधन्वत्ता इत्यादिग्रन्थकारव्यवहारस्त्वनुकरणत्वात्साधुः । यदि गुणश्रवणे सगुणमभिधानं तर्हीहापि गुणश्रवणात्सगुणाभिधानमित्युत्थितेः संगतिः । **मन्त्रस्येति** । 'अग्निं स्तोमेन बोधये'ति बुधधातुनिष्पन्नशब्दयुक्तमन्त्रस्याग्नेयाज्यभागक्रमे पठितस्य लिङ्गप्रकरणाभ्यामेव प्राप्तेर्मन्त्रविशेषणत्वेन विधिवैयर्थ्याद्देवताया एव बुधन्वत्ताविधिरित्यर्थः । **ननु** वृत्तिमग्नस्याग्नेः कथं गुणविधिस्तत्राह—**तदयमिति** । नह्यत्राग्न्यनुवादेन बुधन्वत्ता विधीयते येन वृत्तिमग्नतयोपसर्जनस्याग्नेर्गुणान्वयो न स्यात्, किंत्वाग्नेयशब्देनाग्नेयाज्यभागमनूद्य तत्र बुधन्वत्तागुणो विधीयते तत्राज्यभागस्य साक्षाद्बुधन्वत्तासंभवादानर्थक्यतदङ्गन्यायेन तदङ्गदेवतायां पर्यवसानात्तत्र गुणविधिरित्युच्यत इत्यर्थः । मन्त्रविशेषणत्वेऽपि विधेर्नानर्थक्यं नियमार्थत्वादित्याह—**मन्त्रान्तराणीति** । एवंचाग्नेयशब्दस्याज्यभागपरत्वमङ्गीकृत्यानर्थक्यतदङ्गन्यायेनाङ्गावतरणाभ्युपगमेऽपि मन्त्रविशेषणविधिपर्यवसानमेव युक्तं न देवताविशेषणविधिपर्यवसानम् । अपूर्वविध्यपेक्षया नियमविधेर्ज्यायस्त्वादिति भावः । किंचाग्नेयशब्दस्याग्निप्रकाशकमन्त्रपरत्वाश्रयणेन साक्षादेव तद्विशेषणविधिः संभवति, तव तु न साक्षाद्देवताविशेषणविधिः किंत्वानर्थक्यतदङ्गन्यायेन ।

---

१ अलिङ्गानि. २ उपसर्गस्य संबन्धस्य.

वचनमुपपन्नं तेन मन्त्रद्वारेण बुधन्वत्ताज्यभागस्य विधीयते, नचाहत्याग्नेर्बुधन्वत्ता विधीयते तद्धितार्थे वृत्तस्योपसर्जनीभूतस्याग्नेर्विशेषणत्वेन विशेषणान्तरासहत्वात् मन्त्रमेव चाग्नेयशब्देन निर्दिश्य तस्यैव बुधन्वत्ता साक्षाद्विधीयते । एवं च चोदकप्राप्ता देवता न विकृता भवति ॥

गवानुबन्धपृषदाज्यहोमयोर्विधिशब्दाभ्यामेवोस्रावनस्पतिशब्दाभ्यामभिधानाधिकरणम् ॥ १७ ॥

विधिनिगमभेदात्प्रकृतौ तत्प्रकृतित्वाद्विकृतावपि भेदः स्यात् ॥ ३२ ॥ [यथोक्तं वा विप्रतिपत्तेर्न चोदना ॥ ३३ ॥]

किं गोवनस्पती केनाप्युतोस्राविधिशब्दतः ॥ वक्तव्यौ निगमाद्भेदो विधेर्दृष्टस्तथाग्रिमः ॥ २६ ॥
स भेद आर्थिकस्तं तु प्रापयेच्चोदको न हि ॥ उस्रा प्रकरणाम्नानाद्विधत्वेन वनस्पतिः ॥ २७ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'गौरनूबन्ध्य' इति । तत्र 'अग्नीषोमीयस्य पशोः छागस्य वपाया मेदस' इति मन्त्रश्चोदकेन प्राप्तः । तत्र मन्त्रान्तरमाम्नातं 'उस्राया वपाया मेदस' इति । तत्र संशयः किं गोशब्दादन्येन येनकेनचिदभिधानं कर्तव्यमुत उस्राशब्देनैवेति । तथा पशौ 'वनस्पतिं यजती'ति श्रुतं स्विष्टकृद्विकारश्च वनस्पतिः । तत्र निगमेषु किं विधिशब्दादन्येन केनचिदभिधानमुत विधिशब्देनैवेति । किं प्राप्तम् । उभयत्रापि विधिशब्दादन्येन येनकेनचिदभिधानं तत्र निगमे स्यात् प्रकृतौ विधिनिगमभेदात्पशुशब्देन विधिः छागशब्देन निगमः । तथा स्विष्टकृच्छब्दको विधिः 'अग्निं स्विष्टकृतं यजती'ति, निगमस्त्वस्विष्टकृच्छब्दकः । 'ये दैव्या ऋत्विजस्तेभिरग्न' इति । यच्च प्रकृतौ श्रुतं तद्विकृतौ कर्तव्यम् । तस्माद्गोशब्दादन्येनाभिधानम् । तदपि येनकेनचिच्छब्देन 'उस्राया वपाया मेदस' इति च पाठमात्रं न विधिरस्ति । तथा वनस्पतावपि विधिशब्दादन्येन येनकेनचिदभिधानमिति मन्यते । उच्यते—प्रकृतावार्थिको विधिनिगमभेदो न वाचनिकः । नचार्थिकं चोदकः प्रतिदिशति । तेनानूबन्ध्याया द्रव्यत्वाद्विधिशब्दनियमाभावेऽपि विधिशब्देनान्येन वा येनकेनचिदभिधाने प्राप्ते प्रकरणाम्नानादुस्राशब्दस्य तेनैवाभिधानं, वनस्पतौ तु देवतात्वाद्विधिशब्देनैव ॥

नच साक्षाद्विधिसंभवे तन्न्यायाश्रयणं युक्तमित्याशयेन परपक्षे साक्षाद्विध्यसंभवं स्वपक्षे तत्संभवं चाह—**नचाहत्येत्यादिना** । आहत्य साक्षादित्यर्थः । **तद्धितार्थे वृत्तस्येति** । वृत्तिवशात्तद्धितार्थेऽन्तर्गतस्येत्यर्थः । जहत्स्वार्थायामग्निशब्दस्य पृथगर्थाभावादित्याशयः । अजहत्स्वार्थायामप्याह—**उपसर्जनीभूतस्येति** । सूत्रार्थस्तु—यथाग्नये पवमानायेत्यत्र सगुणाभिधानं तथा बुधन्वानित्यत्रापि बुधन्वत्तारूपगुणविशेषनिर्देशादिति ॥

विधिनिगमभेदात्० ॥ ३२ ॥ **तत्रेति** । गोरभिधानानि बहूनि उस्रामाहेयीत्यादीनि तत्र गोशब्दपर्यायेषु येनकेनचिदभिधानमित्यनियम उत उस्राशब्देनैवेति नियम इत्यर्थः । **स्विष्टकृदिति** । स्विष्टकृद्विकारत्वस्य संकर्षे स्थापितत्वादिति भावः । अन्येन वृक्षनगादिनेत्यर्थः । यदि चोदकानुग्रहाय मन्त्रविशेषणत्वाश्रयणं तदिहापि तदनुग्रहाय येनकेनचिदभिधानमित्युत्थितेः संगतिः । वनस्पतावपि स्विष्टकृच्छब्दसाहित्यराहिताभ्यां भेद इत्याह—**तथेति** । ननूस्रादिशब्देनाभिधानेऽपि विधिनिगमभेदः सिद्ध्येदित्यत आह—**तदपीति** । उस्राशब्दनियमे प्रमाणाभावादिति भावः । उस्राशब्दाम्नानं प्रमाणमाशङ्क्याह—**उस्राया इति** । प्रकृतौ 'छागस्य वपाया मेदस' इति निगमस्य न पाठमात्रं किंतु विधिरस्तीति भावः । उक्तंच भाष्ये 'छागस्य वपाया मेदस इति वक्तव्यमित्येतद्विधीयते' इति । यद्वा प्रकृतौ पाठबलादेव छागशब्दस्य विशेषतो विध्यनुमानादस्तु नियमः, इह तु यावत्पाठाद्विशेषविधिः कल्प्यते, ततः प्रागेव चोदकेनानियमस्य प्राप्तौ तद्विरोधान्न विध्यनुमानसंभव इति भावः । वनस्पतिप्रकृतौ स्विष्टकृति सगुणनिर्गुणकृतो विधिनिगमशब्दभेदो न मुख्य इत्याशयेन मन्यत इत्युक्तम् । **आर्थिक इति** । तथा विधिपाठबललब्धत्वादिति भावः । **ननु** विधिनिगमभेदस्यार्थिकत्वादनतिदेशेऽपि विधिश्रुतगोशब्दनियमस्यैव न्याय्यत्वादुस्राशब्दनियमः कथं स्यादित्यत आह—**तेनेति** । द्रव्येषु देवतायामिव प्रथमं शब्दस्य वाक्यार्थान्वयाभावाद्विधिशब्दस्य मन्त्रत्वे भावः स्यादित्यधिकरणन्यायविषयत्वाभावाद्विधिशब्दनियमाभावे सति पाठबलादुस्राशब्दविध्यनुमानप्रकृत्यप्रतिबन्धात्तन्नियम इत्यर्थः । **नियमाभावेऽपीति** । नियमाभावे सतीत्यर्थः । आपस्तम्बाचार्यैस्तु 'मित्रावरुणाभ्यां गोर्वपाया मेदसोऽनुब्रूहि मित्रावरुणाभ्यां गोर्वपायामेदसः प्रेष्येति संप्रैषा'विति गोशब्द-

अवभृथेऽग्नीवरुणयोः सस्विष्टकृच्छब्देनाभिधानाधिकरणम् ॥ १८ ॥

स्विष्टकृद्देवतान्यत्वे तच्छब्दत्वान्निवर्तेत ॥ ३४ ॥ [संयोगो वार्थापत्तेरभिधानस्य कर्मजत्वात् ॥ ३५ ॥]

किमग्नीवरुणौ स्विष्टकृच्छब्देन विवर्जितौ ॥ वक्तव्यौ सहितौ वाद्यो रूढत्वादगुणोक्तितः ॥ २८ ॥
कदाचित्कृतवान्स्विष्टमिति योगाद्गुणे सति ॥ पावकाग्निनयेनात्र वक्तव्यौ सगुणाविमौ ॥ २९ ॥

अवभृथे श्रूयते 'अग्नीवरुणौ स्विष्टकृतौ यजती'ति किं निगमेष्वस्विष्टकृच्छब्दकं वचनं अग्नीवरुणावावहेति उत स्विष्टकृच्छब्दकमग्नीवरुणौ स्विष्टकृतावावहेति । यद्येषा वचनव्यक्तिः स्विष्टकृत्कार्येऽग्नीवरुणाविति ततोऽग्नीवरुणयोर्देवतात्वादस्विष्टकृच्छब्दकम् । अथैवं वचनं व्यज्यते यत् स्विष्टकृद्गुणेन सगुणां देवतां यजति तदग्नीवरुणौ न केवलमग्निमिति । ततः स्विष्टकृत्त्वेनाग्नीवरुणयोर्विधानात्सस्विष्टकृच्छब्दकमिति । तत्सिद्ध्यर्थमिदं चिन्त्यते किं स्विष्टकृच्छब्दः प्रकृतौ समुदायप्रसिद्ध्याग्नौ प्रयुक्तः उत स्विष्टकरणयोगेनेति । तत्र भूतस्य स्विष्टकरणयोगस्याग्नावभावाद्रूढ्यायं शब्दोऽग्नेर्वाचकोऽतो नाग्नीवरुणयोः शक्नोति वर्तितुमतः कार्यलक्षणार्थः स्विष्टकृच्छब्दः । स्विष्टकृत्कार्येऽग्नीवरुणौ निर्गुणौ विधीयेते तस्मादस्विष्टकृच्छब्दकं वचनम् । उच्यते—भूतकालतामात्रासंभवेऽपि स्विष्टकरणयोगस्य तावत्संभवात् भूतकालताया अपि प्रयोगान्तरापेक्षयोपपन्नत्वान्न समुदायप्रसिद्धौ प्रमाणमस्ति । तेन स्विष्टकृद्गुणकावग्नीवरुणौ यष्टव्याविति श्रौत एव स्विष्टकृच्छब्दो न लक्षणा । तस्मात्सगुणयोरेव देवतात्वात्सगुणमभिधानम् ॥

अग्नीषोमीयपशौ सर्वत्रैव प्रयोगे निर्गुणेनाग्निशब्देनाग्नेरभिधानाधिकरणम् ॥ १९ ॥

सगुणस्य गुणलोपे निगमेषु यावदुक्तं स्यात् ॥ ३६ ॥ [सर्वस्य वैककर्म्यात् ॥ ३७ ॥]

स्विष्टकृत्त्वगुणो लोप्यो याग एवाखिलेषु वा ॥ यज्यन्वयाद्याग एव प्रयोगान्वयतोऽन्तिमः ॥ ३० ॥

अग्नीषोमीये पशौ पशुपुरोडाशः । तत्र चोदकप्राप्तस्य स्विष्टकृतो गुणलोपः श्रुतः 'अग्निं यजती'ति ।

नियम एवोक्तः स च शाखान्तरे तथा पाठपरिकल्पनया कथंचिदुपपादनीयः । अत्र विधिनिगमशब्दभेदस्यार्थिकत्वान्न चोदकप्राप्तिरित्येव सिद्धान्तः तदार्थिकत्वेन चानियमे निरस्ते उस्राशब्दनियमो वनस्पतिशब्दनियमश्च पाठबलाद्विधिशब्दत्वाच्च न्यायान्तरादेव सिद्ध्यतीति नैतदधिकरणव्युत्पाद्यम् । ततश्चोदाहरणद्वयेऽपि सिद्धान्तैकरूप्यादधिकरणैक्यमिति तत्त्वरत्ने ॥

स्विष्टकृद्देवतान्यत्वे० ॥ ३४ ॥ वनस्पतौ विधिशब्दत्वाद्वनस्पतिशब्देनाभिधानेऽपीह स्विष्टकृच्छब्दस्य विधिशब्दत्वाभावान्न तेनाभिधानमित्युत्थितेः संगतिः । **यद्येषेति** । किं स्विष्टकृच्छब्देन लक्षिते कार्ये देवतात्वेनाग्निवरुणविधिरुत स्विष्टकृत्त्वगुणकदेवतायां प्राकृतमग्निलक्षणगुणिनमपोह्य तत्राग्नीवरुणविधिरिति संशयनिष्कर्षः । **ननु** क्लृप्तयोगेनैवोपपत्तौ रूढिकल्पनायां प्रमाणाभावात्कथं पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । भूताधिकारे 'सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः' इत्यत्र कालोपपदप्रत्ययानामेव नियमाभ्युपगमेन स्वादिष्वेव कृञः क्विबिति धातुनियमानङ्गीकाराद्‌उपपदान्तरे शास्त्रकृद्भाष्यकृदित्यादिवद्भूते क्विबन्तस्विष्टकृच्छब्दः तत्र 'स्विष्टं वै न इदं भविष्यति यदिमं राधयिष्याम' इत्यादिष्वर्थवादेषु अनेन स्विष्टकृद्यागेनाराधितस्याग्नेः स्विष्टकरणहेतुत्वावगमेन स्विष्टकृद्यागसमये भूतस्य तस्याभावात् सुष्ठु इष्टं यजनप्रधानं यागं कृतवानित्येवंरूपस्य योगस्यासंभवेन प्रयोगनिर्वाहार्थं रूढ्यवश्यमङ्गीकर्तव्येत्यर्थः । वस्तुतस्तु स्विष्टकृच्छब्दः 'क्विप्चे'ति क्विपैव व्युत्पाद्यः स च कालत्रयसाधारण इति भूतार्थासंभवे वर्तमानार्थमादाय योगसंभवात्पूर्वपक्षोऽयं मन्दः, सिद्धान्तश्चाभ्युपगमवादेनेति ध्येयम् । **अत इति** । भिन्नार्थतया सामानाधिकरण्यासंभवादिति भावः । **भूतेति** । यथा 'ग्रहं संमार्ष्टी'त्यत्र द्वितीयैकवचनस्य स्वाभिधेयैकत्वाभावेऽपि कर्मत्वसंभवमात्रेण प्रयोगस्तथेहापि संभावितस्विष्टकरणकर्तृत्वमात्रेण योगेनैव प्रयोगनिर्वाहे नात्यन्ताक्लृप्तरूढिकल्पनं युक्तमित्यर्थः । **ननु** तत्राप्येकत्वस्य नात्यन्तबाधः जात्यभिप्रायेणोपपत्तेरित्याशङ्क्य कथंचित्संभव इहापि तुल्य इत्याशयेनाह—**भूतेति** । **तेनेति** । अग्नीवरुणयोरपि प्राकृताग्निस्थानापन्नतया एतत्प्रयोगे स्विष्टकरणकर्तृत्वस्यानादौ वेदार्थानुष्ठाने प्रयोगान्तरीयस्य वा भूतस्य संभवाच्छुलत्नुग्रह इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—देवतान्यत्वे स्विष्टकृच्छब्दो निवर्तेत तच्छब्दत्वादग्निवाचकत्वादिति ॥

सगुणस्य गुणलोपे० ॥ ३६ ॥ **पशुपुरोडाश इति** । 'अग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशं निर्वपती'ति विहित इति

किमयं प्रधानमात्रे गुणलोपः उत सर्वेषु निगमेष्विति । प्रधानमात्रे यजतीतिलोपश्रवणादवशिष्टेषु निगमेषु प्रकृतिवत्स्विष्टकृद्गुणयुक्तमभिधानं प्रयोग एव निर्गुणविधिरिति सर्वत्र गुणलोपः ॥

अनुयाजेषु स्विष्टकृद्यागस्य संस्कारकर्मताधिकरणम् ॥ २० ॥

स्विष्टकृदावापिकोऽनुयाजे स्यात्प्रयोजनवदङ्गानामर्थसंयोगात् ॥ ३८ ॥

अनुयाजोऽन्तिमो योऽसौ किमारादुपकारकः ॥ स्विष्टकृत्संस्कृतिर्वायोऽनुयाजान्तरसाम्यतः ॥ ३१ ॥
स्विष्टकृत्त्वगुणस्याग्नेः प्रत्यभिज्ञार्थवत्त्वतः ॥ दृष्टार्थत्वाच्च संस्कारो भवेदन्त्यप्रयाजवत् ॥ ३२ ॥

दर्शपूर्णमासयोस्त्रयोऽनुयाजास्तृतीयः स्विष्टकृद्देवत्यः स किमावापिकस्य 'उत्तरार्धात्स्विष्टकृते समवद्यती'त्यस्य स्विष्टकृतः संस्कारार्थः उतारादुपकारक इति । तत्र—'उभयोर्दर्शशेषत्वाद्विशेषानवधारणात् ॥ न मिथोऽङ्गाङ्गिभावः स्यात्तस्मादारादुपक्रिया ॥' उच्यते—'देवतास्मरणं ह्यत्र दृष्टमेव प्रयोजनम् ॥ अनूयाजस्य तेनेह न युक्ता दृष्टकल्पना ॥' नचागृह्यमाणविशेषत्वम् । आवापिकस्य द्रव्यप्रतिपत्त्येष्टदेवतास्मरणेन च कृतार्थत्वान्नानूयाजिकस्विष्टकृद्देवतासंस्कारार्थत्वं अनूयाजस्य तु दृष्टप्रयोजनान्तराभावाददृष्टकल्पनापरिहारायावापिकस्विष्टकृत्संस्कारार्थत्वमध्यवसीयते ॥

दर्शपूर्णमासयोर्याज्यापुरोनुवाक्ययोः संस्कारकर्मताधिकरणम् ॥ २१ ॥

अन्वाहेति शस्त्रवत्कर्म स्याच्चोदनान्तरात् ॥ ३९ ॥ [संस्कारो वा चोदितस्य शब्दवचनार्थत्वात् ॥ ४० ॥ स्याद्गुणार्थत्वात् ॥ ४१ ॥]

अन्वाहेत्यर्थकर्म स्यात्संस्कारो वार्थकर्मता ॥ शस्त्रवत्कार्यताज्ञानाद्दृष्टार्थत्वेन संस्कृतिः ॥ ३३ ॥

दर्शपूर्णमासयोः 'तिष्ठन्याज्यामन्वाह आसीनः पुरोनुवाक्यामन्वाहे'ति किं याज्यापुरोनुवाक्योच्चारणमर्थकर्म उत संस्कारकर्मार्थप्रतिपत्त्यर्थमिति । तत्रार्थप्रतिपत्त्यर्थत्वे रूपादेव प्राप्तमुच्चारणं न

शेषः । **गुणलोप इति** । चोदकात्स्विष्टकृत्त्वगुणस्याग्नेश्च प्राप्तौ पुनरग्नेर्विधानं गुणलोपविधिपर्यवसन्नमिति भावः । निगमेषु संप्रैषादिनिगमेष्वित्यर्थः । पूर्वत्र स्विष्टकृच्छब्दकत्वेपि इहास्विष्टकृच्छब्दकं निगमेष्वभिधानमित्युत्थितेः संगतिः । **प्रधानेति** । नच तथोत्तरस्यां ततावित्यत्र वैकृतसूर्यादिशब्दस्य प्रयोगान्वयमुखेन सर्वनिगमेषु वक्तव्यस्योक्तत्वादिहापि प्रयोगार्थत्वस्य तत एव सिद्धत्वात्कथं प्रधानमात्रार्थत्वाशङ्केति वाच्यम् । भावनान्वयतो हि प्रयोगान्वयस्तत्रोक्त इह न भावनान्वयस्वीकारे भावनोद्देशेनाग्निविधेर्धातोरत्यन्तपारार्थ्यप्रसङ्गाद्धात्वर्थानुवादेनैवाग्निविधिर्वक्तव्य इति पूर्वपक्षोत्थानादिति भावः । धात्वर्थरूपान्वयेसत्यानर्थक्यात्पारार्थ्यमप्यङ्गीकृत्य भावनामुद्दिश्यैव विधानं स्वीकर्तव्यमित्याशयेन सिद्धान्तयति—**प्रयोगेति** । सूत्रार्थस्तु—प्रकृतौ सगुणस्य विकृतौ गुणलोपे निगमेषु मध्ये यावदुक्तं यत्रैव प्रधाने गुणलोपस्तत्रैव स्यान्नतु सर्वेष्विति ॥

स्विष्टकृदावापिकः० ॥ ३८ ॥ **तृतीय इति** । 'अग्निं स्विष्टकृतं यजती'ति तृतीयानुयाजविधिवाक्यादिति भावः । **आवापिकस्येति** । आज्यभागस्विष्टकृतावन्तरा आवापस्थानं तत्र भव आवापिक इति भाष्ये उक्तं तथाभूतस्येत्यर्थः । पशुपुरोडाशस्विष्टकृति प्रधानव्यतिरिक्तनिगमेषु स्विष्टकृच्छब्दबाधेऽपि यत्र विकृतौ आवापिकस्विष्टकृतौ देवतान्तरं तत्र तृतीयस्यानूयाजस्य न बाधः आरादुपकारकत्वादित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** पुरोडाशयागस्य पशुयागादिदेवतासंस्कारार्थत्ववदिहापि सिद्धेरिदं पुनरुक्तमित्याशङ्क्य वैषम्यं सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । युक्तं पुरोडाशयागस्य पश्वङ्गत्वात्तदीयदेवतासंस्कारार्थत्वमिह तूभयोरपि दर्शपूर्णमासाङ्गत्वेन परस्परमङ्गाङ्गिभावाभावाद्वैपरीत्यप्रसङ्गाच्चारादुपकारकत्वमेवेत्यर्थः । **द्रव्येति** । प्रक्षेपांशेन द्रव्यप्रतिपत्त्या 'अयाऽग्नेः प्रियाधामानी'ति मन्त्रांशेन देवतास्मरणेन प्रधानप्रतिपत्त्यर्थतया निश्चितस्यानूयाजिकसंस्कारार्थत्वानुपपत्तेः तस्येहादृष्टकल्पनापरिहारायावापिकसंस्कारार्थत्वमिति न वैपरीत्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—आवापिकस्विष्टकृदनूयाजेन संस्कार्यः स्यात् तथासति संस्कारकर्म प्रयोजनवद्भवति दृष्टार्थत्वात् किंचाङ्गानां संनिपातिनामर्थसंयोगाद्वाक्येनैव विनियोज्यत्वादिति यावत् । तथाच प्रकरणविनियोज्यारादुपकारकात्तस्य ज्यायस्त्वादिति ॥

अन्वाहेति शस्त्रवत्० ॥ ३९ ॥ पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिः । **रूपादिति** । लिङ्गादित्यर्थः । एवंचाविहितस्यानुवचनस्य द्वारत्वासंभवेन तद्द्वारा क्रत्वर्थत्वासंभवादनुवचनस्वरूपार्थत्वे आनर्थक्याच्च केवलगुणविधानस्याभावाददृष्टार्थं गुणविशिष्टानुवचनं विधीयत इति भावः । अर्थप्राप्तग्रहणावेक्षणद्वारा भक्षानुवाकगतमन्त्राणां क्रत्वर्थत्वदर्शनादविहितस्यापि

विधातव्यम् तस्माददृष्टार्थम्। सत्यं यद्युच्चारणं विधीयेत रूपादेव तु प्राप्तमुच्चारणमनूद्य तिष्ठन्नासीन इति गुणविधानान्न वचनानर्थक्यमतो नादृष्टार्थता ॥

मनोतायामूहाभावाधिकरणम् ॥ २२ ॥

मनोतायां तु वचनादविकारः स्यात् ॥ ४२ ॥

मनोतामन्त्र ऊहोऽस्ति वायव्ये नास्ति वास्त्यसौ ॥ आग्नेय्येवेति वचनं प्रकृतौ सार्थकं यतः ॥ ३४ ॥
अग्नीषोमावग्निनैव लक्ष्येतां वचनं विना ॥ अनर्थकात्तत्र वाक्याद्विकृतावूहवारणम् ॥ ३५ ॥

अग्नीषोमीये पशावस्ति मनोतामन्त्रः 'त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोते'ति । तत्रैव चेदं वचनं 'यद्यप्यन्यदेवत्यः पशुराग्नेय्येव मनोता कार्ये'ति। सोऽयं मनोतामन्त्रः किं विकृतिषु वायव्यादिपशुषु यथादेवतमूहितव्योऽथवाऽविकारेण प्रयोक्तव्य इति संशयः। तदर्थं च यद्यप्यन्यदेवत्य इत्येतद्वचनं प्रकृत्यर्थमुत विकृत्यर्थमिति । तत्र पशोरग्नीषोमदेवत्यत्वात्केवलाग्निदेवत्या मनोता । तत्रासामर्थ्यादुत्कृष्यमाणा वचनेनानेन वार्यते । यद्यपि द्विदेवत्यस्तथाप्येकदेवत्यैव मनोता तत्र कार्या नोत्कृष्टव्येति । नचानेन वचनेन विकृतिषूहः प्रतिषिध्यते। प्रकृतावेवार्थवत्किमिति विकृतिषु कार्यं कुर्यात्तद्वचनेनावस्थापिता मनोता न प्रकृतावदृष्टार्था येन विकृतिषु नोह्येत । शक्नोति ह्यसावग्निद्वारेण लक्षणया देवताभूतावग्नीषोमौ प्रकाशयितुम् । तस्माद्वायव्यादिषु यथादेवतमूहितव्येति प्राप्ते ब्रूमः—'अग्निद्वारेण मन्त्रोऽयमग्नीषोमौ प्रकाशयन् ॥ अन्तरेणैव वचनं प्रकृताववतिष्ठते ॥' नच विकृतिषु सामान्यसंबन्धोऽस्ति येन लिङ्गेन केवलाग्निदेवत्याया उत्कर्षः स्यात्। तस्मान्नोत्कर्षप्राप्तिः येन तन्निवारणेन प्रकृतावेव वचनं कार्यं कुर्यात्। तस्माद्विकृतिषु यथादेवतमूहे प्राप्ते तन्निवारणार्थं वचनमिति वायव्यादिष्वनूह इत्यग्निशब्दस्याबाधः ॥

द्वारत्वसंभवात्केवलगुणविधिरेव। ततश्च दृष्टार्थत्वाद्विकृतिषु देवताभेदे प्राकृतयाज्याबाध इत्याशयेन सिद्धान्तयति—**सत्यमिति**। सूत्रार्थस्तु—अन्वाहेति विधीयमानमनुवचनमदृष्टार्थकर्म स्याच्चोदनान्तरादृष्टार्थतया विधानबलाच्छस्त्रवदिति ॥

मनोतायां तु वचनात्० ॥ ४२ ॥ याज्यादिवन्मनोताया अपि दृष्टार्थत्वादूह इत्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति**। मनोतामन्त्रस्य केवलाग्निप्रकाशकस्याग्नीषोमदेवताकप्रकृतावसमवेतार्थतयाग्नेयपशावुत्कर्षे प्राप्ते तन्निवारणेन प्रकृतावेव निवेशं बोधयन्प्रकृत्यर्थमेव यद्यपीति वचनं नोहनिवृत्त्यर्थत्वेन विकृत्यर्थमित्यर्थः। **ननू**भयत्रार्थवत्त्वे विनिगमकाभावाद्विकृत्यर्थमेव किं न स्यादित्यत आह—**प्रकृतावेवेति**। प्रकृतौ पठितस्य यद्यपीति वचनस्य तत्रैवार्थवत्त्वं न्याय्यं ननु विकृतौ। तथासत्युत्कर्षप्रसङ्गादिति भावः। नचाग्नेय्येवेत्यवधारणमूहेनानाग्नेय्याः प्राप्तौ विकृतावर्थवत्। प्रकृतौ त्वनाग्नेय्याः प्राप्त्यभावान्निरर्थकमवधारणं स्यादिति वाच्यम्। 'आग्नेयी मनोता कार्यैव नोत्कृष्टव्ये'त्येवं प्रकृतावप्यवधारणोपपत्तेरिति भावः। नन्वेवं सामर्थ्याभावे वचनात्प्रकृतौ निवेशे सत्यदृष्टार्थतैव स्यात्तथाच कथमूह इत्यत आह—**नचेति** । 'धान्यमसि धिनुहि देवा'निति मन्त्रवल्लक्षणया सामर्थ्यमादाय संभवत्यूह इति भावः। भवेदेवमुत्कर्षप्रसक्तिः यदि प्रकृतावत्यन्तमसामर्थ्यं स्यान्नत्वेवं लक्षणया सामर्थ्यसंभवादित्याह—**अग्नीति** । नचैवं पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्यापि लक्षणया प्रकृतदेवताभिधानसमर्थत्वादुत्कर्षो न स्यादिति वाच्यम् । तत्र पूष्णः प्रकृतदेवताभूताभ्यादेश्च संबन्धस्याक्लृप्ततया लक्षणाया अप्यसंभवादिह त्वग्नीषोमस्यात्यन्तसहचरिततया संबन्धस्य क्लृप्तत्वेन लक्षणासंभवादिति भावः। किंच यत्र मन्त्रस्य विकृतिषु सामान्यसंबन्धः सिद्धस्तत्रैव लिङ्गबलादुत्कर्षः लिङ्गस्याभिधेयार्थशेषत्वबोधनमात्रक्षमतया क्रतुशेषत्वबोधने सामर्थ्याभावे सामान्यसंबन्धपूर्वकत्वनियमस्य 'लिङ्गक्रमसमाख्याना'दित्यत्र तृतीये व्यवस्थापितत्वादिह च सामान्यसंबन्धाभावान्नोहप्रसक्तिरित्याह—**नचेति**। पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्य त्वनुमन्त्रणमन्त्र इति समाख्याबलादेव सामान्यसंबन्धः सिद्ध इति भावः । ऊहानूहचिन्तायाः प्रकृतसंगतिमाह—**अग्निशब्दस्येति**। अनूहे यथा प्रकृत्यग्निशब्दस्यैव प्रयोज्यत्वादबाध इत्यर्थः॥

कण्वरथंतरस्य स्वयोनौ गानाधिकरणम् ॥ २३ ॥

पृष्ठार्थेऽन्यद्रथंतरात्तद्योनिपूर्वत्वात्स्यादृचां प्रविभक्तत्वात् ॥ ४३ ॥ [स्वयोनौ वा सर्वाख्यत्वात् ॥ ४४ ॥ यूपवदिति चेत् ॥ ४५ ॥ न कर्मसंयोगात् ॥ ४६ ॥]

बृहद्रथंतरैकीययोनौ कण्वरथंतरम् ॥ रथंतरस्यैव योनौ किं स्वयोनावुताग्रिमः ॥ ३६ ॥
चोदकस्याविशेषेण द्वितीयो नामसाम्यतः ॥ अनङ्गत्वान्नातिदेशः स्वयोनौ पठितत्वतः ॥ ३७ ॥

वैश्यस्तोमे श्रूयते 'कण्वरथंतरं पृष्ठं भवती'ति । तत्र संशयः किं कण्वरथंतरं बृहद्योनौ रथंतरयो वा गेयं उत रथंतरयोनावेव उत स्वयोनाविति । तत्र कण्वरथंतरशब्देन साममात्रं प्राकृतयोः साम्ने स्थाने विधीयते तद्योनिभूतयोस्त्वृचोः प्रकृतौ क्रमप्रकरणाभ्यामङ्गत्वेनावधारितयोरिह चोदके प्राप्तयोर्नास्ति किंचिन्निवर्तकम् । तस्मात्तयोरन्यतरत्र गानं, अथवा कण्वस्य रथंतरं कण्वरथंतर मिति यौगिकोऽयं शब्दः । रथंतरशब्दश्चारथंतरे तद्धर्मातिदेशार्थः । तस्माद्रथंतरयोनावेव गेयम् नैतदेवम् । कण्वसंबन्धे प्रमाणाभावात् । तस्माद्रूढोऽयं कण्वरथंतरशब्दो न कण्वस्य रथंतरमिति प्रवृत्तः । तस्मान्न तावद्रथंतरयोनावेव गेयं, नापि बृहद्योनौ रथंतरयोनौ वा किंतु स्वयोनावेव कस्मात् । उत्तराग्रन्थे तस्यास्तदुत्तरयोश्च पठितत्वात् । क्रत्वर्थो ह्युत्तराग्रन्थः । 'एकं साम तृ क्रियते स्तोत्रीयं यद्योन्यां तदुत्तरयोर्गायती'ति वचनार्थानुष्ठानाय ऋग्विशेषापेक्षायां तत्परिज्ञा नाय योनय उत्तराश्च प्रतिसाम विभक्ताः उत्तराग्रन्थे पठ्यन्ते नादृष्टार्थं । कण्वरथंतरयोनिरपि तत्रै पठिता सा यत्र कण्वरथंतरं तदङ्गत्वेन ज्ञायते । तस्मात्स्वयोनौ गेयम् । एवं चाम्नानसिद्धपरित्या ऋगन्तरसंचारस्य न कल्पितो भवति । कौत्सादिसाम्नां तु योनिरुत्तराग्रन्थेन पठितेति तेषां प्राकृ तीष्वेवर्क्षु गानम् ॥

कण्वरथंतरस्य स्वयोन्युत्तरयोर्गानाधिकरणम् ॥ २४ ॥

कार्यत्वादुत्तरयोर्यथाप्रकृति ॥ ४७ ॥ [समानदेवते वा तृचस्याविभागात् ॥ ४८ ॥]

संदेहनिर्णयौ पूर्ववदेवोत्तरयोर्ऋचोः ॥ योनित्यागः समश्चेन्न तृचशब्देन बाधनात् ॥ ३८ ॥

कण्वरथंतरस्यैवोत्तरागाने संशयः किं बृहदुत्तरयो रथंतरोत्तरयोर्वा गानं उत स्वयोन्युत्तरयो रिति । तत्र स्वयोन्युत्तरयोरपि गीयमानस्याम्नानसिद्धक्पेरित्याग ऋगन्तरसंचारावपरिहार्यौ । तद्वं

पृष्ठार्थेऽन्यद्रथंतरात्० ॥ ४३ ॥ यथा वायव्यादौ प्राकृती मनोता तथेहापि प्राकृत्य एव ऋच इत्युत्थानात्संगतिः । **साममात्रमिति** । ऋग्विशिष्टाभिधाने तस्या अपि वचनादेव प्राप्तिः स्यान्न त्वेतदस्ति, गीतिः सामेति बहुधा साधितत्वा दित्यर्थः । **प्राकृतयोरिति** । नवमे उभयस्थानापत्तेर्व्युत्पादितत्वादिति भावः । **ननु** प्रकृतावपि ऋचां सामविधिबला त्सिंहपञ्जरन्यायेनार्थादेव प्राप्तिरेवं चेह तन्न्यायेनार्थिकत्वात्स्वयोनेरेव प्राप्तिसंभवादार्थिकस्यातिदेशासंभवाच्च ऋचो नाति देशेन प्राप्तिरित्यत उक्तं **क्रमप्रकरणाभ्यामिति** । सत्यं यदि प्रकृतौ सिंहपञ्जरन्यायेनार्थात्प्राप्तिः स्यात्तदा तुल्यन्यायत्वा त्स्वयोनेरेव प्राप्तिः स्यान्नत्वेवं, तत्र ऋचां क्रमप्रकरणाभ्यामङ्गत्वावधारणेनार्थिकत्वाभावादित्यर्थः । **नास्ति किंचिदिति** । उत्तराग्रन्थे पाठमात्रं नच विधिः, चोदकस्तु विधिरूपत्वात्प्रबल इति भावः । **अथवेति** । योगेनैवोपपत्तेर्न रूढिः कल्प नीयेति भावः । **कण्वसंबन्ध इति** । वैकृतस्य सामविशेषस्य कण्वसंबन्धे प्रमाणाभावेन तदनुवादेन रथंतरधर्ममात्रवि ध्यसंभवात्तस्यापि विधेयत्वे वाक्यभेदापत्तेरिति भावः । **तदुत्तरयोरिति** । उत्तराधिकरणसिद्धान्तसौकर्यार्थमुक्तं **क्रत्वर्थ इति** । तथाच क्रत्वर्थपाठस्यानर्थक्यपरिहाराय विधेरवश्यकल्प्यत्वान्न चोदकप्राबल्यसंभव इति भावः । कथं तर्हि कौत्सा दीनां प्राकृतीषु गानम् । नच 'अत्र ह्येवावपन्ती'ति वचनादिति वाच्यम् । तस्य परिसंख्यार्थत्वाङ्गीकारेण परमत इवापूर्ववि धित्वानङ्गीकरणादित्यत आह—**कौत्सेति** । सूत्रार्थस्तु—पृष्ठार्थे यदन्यद्रथंतराद्विहितं तत्साम रथंतरयोनिकं स्यात् वैश्य स्तोमस्य ज्योतिष्टोमविकारत्वात्तत्र बृहद्योनिसद्भावेऽपीह ऋचां विभक्तत्वात् कण्वरथंतरावयवरथंतरशब्देन विभागेन रथं तरयोनेरेव प्राप्तेरिति ॥

कार्यत्वादु० ॥ ४७ ॥ विशेषाशङ्कयोत्थानादगतार्थत्वमभिप्रेत्याह—**स्वयोनीति** । तथाच यथा उत्तराग्रन्थे पठि

ोदकप्राप्तयोरेव गानमिति मन्यते । उत्तराग्रन्थे पाठस्तु स्वयोनिवदुत्तरयोरप्यविशिष्ट इति स्वयो-
त्तरयोरेव गानम् ॥

अग्निष्टुति स्तुतशस्त्रयोरविकाराधिकरणम् ॥ २५ ॥

ग्रहाणां देवतान्यत्वे स्तुतशस्त्रयोः कर्मत्वादविकारः स्यात् ॥ ४९ ॥

आग्नेयेषु ग्रहेषूहो नास्ति वा स्तुतशस्त्रयोः ॥ संस्कारत्वादस्ति नैवमर्थकर्मत्वनिश्चयात् ॥ ३९ ॥

अग्निष्टुति श्रूयते 'आग्नेया ग्रहा भवन्ती'ति प्रकृतौ नानादेवतानि स्तोत्रशस्त्राणि तानि यदि देवता-संस्कारार्थानि ततोऽग्निष्टुति यथादेवतमूहितव्यानि तेषां त्वर्थकर्मत्वं द्वितीये व्यवस्थितम्। तस्मादविकार इति द्वितीयसिद्धस्यैव प्रयोजनकथनमेतत् ॥

चातुर्मास्येष्वाज्यशब्दस्याविकारेणावाहनाधिकरणम् ॥ २६ ॥

उभयपानात्पृषदाज्ये दध्नः स्यादुपलक्षणं निगमेषु पातव्यस्योपलक्षणत्वात् ॥ ५० ॥ [न वा परार्थत्वाद्यज्ञपतिवत् ॥ ५१ ॥ स्याद्वाऽऽवाहनस्य तादर्थ्यात् ॥ ५२ ॥ न वा संस्कारशब्दत्वात् ॥ ५३ ॥ स्याद्वा द्रव्याभिधानात् ॥ ५४ ॥ दध्नस्तु गुणभूतत्वादाज्यपा निगमाः स्युर्गुणत्वं श्रुतेराज्यप्रधानत्वात् ॥ ५५ ॥ दधि वा स्यात्प्रधानमाज्ये प्रथमान्त्यसंयोगात् ॥ ५६ ॥ अपि वाज्यप्रधानत्वाद्गुणार्थे व्यपदेशे भक्त्या संस्कारशब्दः स्यात् ॥ ५७ ॥ अपि वाख्याविकारत्वात्तेन स्यादुपलक्षणम् ॥ ५८ ॥ न वा स्याद्गुणशास्त्रत्वात् ॥ ५९ ॥]

चातुर्मास्यातिदिष्टेषु निगमेष्वाज्यपानिति ॥ विक्रियेत न वाद्येऽपि किं स्याद्दध्याज्यपानिति ॥ ४० ॥
दधिपानिति वा यद्वेत्येवं स्यात्पृषदाज्यपान् ॥ द्रव्यद्वयोक्तेराद्यः स्याद्दधिमात्रहविष्ट्वतः ॥ ४१ ॥
द्वितीयः स्यात्तृतीयोऽस्तु द्रव्यान्तरविधानतः ॥ गुणो दध्नां चित्रताज्ये ततो विक्रियते नहि ॥ ४२ ॥

चातुर्मास्ये श्रूयते 'पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'ति। सन्ति प्रकृतावाज्यपशब्दयुक्ता निगमाः 'देवता-नाज्यपानावह स्वाहा। देवतानाज्यपान् देवतानामाज्यपानां प्रिया धामानि देवा आज्यपा आज्यमजुष-

---

तयोरपि स्वयोन्युत्तरयोरगानमेवं पठितायामपि स्वयोनौ न गानमिति पूर्वाधिकरणाक्षेपेणोत्थानात्संगतिः। सूत्रार्थस्तु—कण्वरथंतरस्य स्वयोन्युत्तरयोरपि कार्यत्वादाम्नानसिद्धत्वाभावेन पुरुषकृतिसंपाद्यत्वाद्यथाप्रकृत्येवोत्तरे ग्राह्ये इति ॥

ग्रहाणां देवतान्यत्वे० ॥ ४९ ॥ अत्र किमिमानि यथादेवतमूहितव्यान्युत न, तदर्थं च किं देवतासंस्कारार्थानि उतारादुपकारकाणीति संशयं मनसि निधाय पूर्वपक्षमाह—**यदीति। ऊहितव्यानीति**। ततश्च पूर्वत्र प्राकृतबाधवदिह प्राकृतदेवतावाचकपदबाध इत्युत्थानात्संगतिः। आरादुपकारकत्वं स्तुतशस्त्राधिकरण एव वर्णितमिति सिद्धान्तमाह—**तेषामिति। द्वितीयसिद्धस्येति**। अत्र स्तोत्रशस्त्राणामदृष्टार्थतया यत्किंचिद्देवतास्तुत्यापि तत्सिद्धावपि न प्राकृतीनामृचामविकारेणाग्निष्टुति प्रयोगः किंतु 'आग्नेयीषु स्तुवते आग्नेयीः शंसती'तिवचनेनाग्नेयीनामेव प्रयोगः। तथाचाग्निष्टुतीति प्रदर्शनमात्रम्। यत्र विकृतौ देवतान्तरं वचनाच्च तद्देवताकऋचां न प्राप्तिः स विषयः। अतएव सूत्रे 'ग्रहाणां देवतान्यत्वे' इति सामान्येनैवोक्तमिति ध्येयम्। अत्र स्तुतशस्त्रयोः संस्कारकर्मत्वेऽपि विकृतौ देवतान्यत्वे ऊह इति पूर्वपक्षोपवर्णनमनुपपन्नं 'पूयति वा एतदृचोक्षरं यदेनदूहति तस्मादृचं नोहे'दिति ऋचामूहनिषेधेन देवताभिधानार्थत्वेऽपि ऊहाप्रसक्तात् किंतु देवताभिधानार्थत्वे विकृतौ देवतान्यत्वे प्राकृतीनामृचां तद्देवताभिधानासमर्थत्वादुक्तनिषेधवचनेनोहासंभवाच्च तासां निवृत्तौ वैकृतदेवताप्रकाशनसमर्था ऋचो दाशतयीभ्य आनीय स्तुतिः कर्तव्येति पूर्वपक्षो वर्णनीयः। अतएव च स्तुतशस्त्राधिकरणे देवतासंस्कारार्थत्वपक्षेऽग्निष्टुति आग्नेयीनां स्वतएव प्राप्तेराग्नेयीः शंसतीति वचनमनर्थकं स्यात्। 'अनर्थकं च तद्वचन'मिति गुणसूत्रे बाधकोपन्यासस्तत्सूत्रभाष्यं चाचार्यैः ऋचामनूह्यत्वहेतुनैवोपपादितं, अनूह्यत्वे चोक्तनिषेधवचनमेव न्यायसुधायां प्रमाणीकृतम्। तस्माद्यथाश्रुतं कृत्वाचिन्तया ऊहपदं प्राकृतनिवृत्त्यभिप्रायपरमिति व्याख्येयम्। सूत्रे कर्मत्वादर्थकर्मत्वादित्यर्थः ॥

उभयपानात्०॥५०॥ स्तुतशस्त्रयोः स्तुत्यर्थत्वेन देवताभिधानपरत्वाभावादनूहेऽपि निगमानां देवताभिधानपरत्वेन सत्यूहे प्राकृताज्यपशब्दस्य बाध इत्युत्थानात्संगतिः। नन्वयं विचारोऽनुपपन्नः आज्यपशब्दस्य प्रधानदेवताक्लिष्टकृद्देवताशब्दमध्यपठितस्य तत्र कर्तव्ये पार्वणनारिष्ठादिदेवतापरत्वौचित्येनानूयाजदेवतापरत्वस्यैवाभावादित्यत आह—**आज्यपेति**।

न्ते'ति । आज्यपशब्देन च तत्र प्रयाजानूयाजदेवता उच्यन्ते । अत्रच पृषदाज्येनानूयाजा यष्टव्याः तदिह संशयः आज्यपशब्दस्य आज्यदधिपानित्येवं विकारः अथवा दधिपानिति उत पृषदाज्यपानिति आहोस्विदविकारेणैव प्रयोग इति । यद्युभयं हविस्ततः प्रथमः पक्षः । यदि दध्येव तते द्वितीयः । यदि पृषदाज्यं नाम द्रव्यान्तरं हविस्ततस्तृतीयः । अथ त्वाज्यमेव हविस्तस्य तु पृषत्त्वं चित्रता संस्कारमात्रं तज्जननार्थं च दधि ततः सिद्धान्तः तत्र पृषदाज्यं गृह्णाति द्वयं वा इदं सर्पिश्च दधि चेति तुल्यवत्संकीर्तनादुभयं हविः । नन्वेकेन प्रकृतौ देवतोपलक्षणात्तेनेह यद्युभ हविस्तथाप्येकेन देवतोपलक्षणसिद्धेर्नोभयादरो यज्ञपतिवदिति चेत्, स्यादेवं, यदि यज्ञपतिवत्परा हविः तदपि देवतावदनुष्ठानाङ्गत्वेन स्मर्तव्यमेव, तस्मादुभयोपलक्षणम् । अथवा 'द्विरुपस्तृणाति सकृदभिघारयती'त्युपस्तरणाभिघारणवादाद्दधिसंस्कारार्थमाज्यं दध्येव हविस्ततो दधिपानित्येव वक्तव्यम्, नैतद्वयमपि युक्तम् । ग्रहणे हि दध्याज्ययोस्तुल्यत्वं दध्नो वा प्राधान्यं गम्यते । यागे त्वाज्यमेव पृषत्तागुणकं करणत्वेन श्रुत्या विधीयते नोभयम् । नापि दधि । यच्च यागद्रव्यं तदर्थो ग्रहणसंस्कारः । तस्माद्ग्रहणेऽप्याज्यमेव प्रधानं । तस्य तु पृषत्तासंपादनार्थं दधि गृह्यते न स्वार्थेन अनुपयोगित्वात् । तथाविधे तु दध्नि तुल्यनिर्देश उपस्तरणादिवादेन च प्राधान्यनिर्देशोऽर्थवादमात्रं तस्मादविकारः । अन्यस्त्वाह—दध्ना आज्येन च द्रव्यान्तरं निष्पद्यते तस्य वाचकः पृषदाज्यशब्दः तच्च हविः । 'पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'ति वचनात् । तस्मात्पृषदाज्यपानिति वक्तव्यम् । स्यादेतदेवं यदि पृषदाज्यशब्दः समुदायशक्त्या द्रव्यान्तरमभिधत्ते । नत्वेवमस्ति । पृषच्छब्दो हि लोके चित्रत्ववचनः पृषद्रज्जुः पृषन्मणिरिति । तेन पृषदाज्येन चित्रेणाज्येनेत्यर्थः । तेन प्राकृतस्यैवाज्यस्य हविषश्चित्रतागुणमात्रविधानम् । एवंच गुणं संपादयितुं दधि गृह्यते, प्राधान्यनिर्देशोऽर्थवादमात्रं हविरेव च प्रकृतावुपलक्षितं न हविर्गुणः । अविकारेण तेनाज्यपानित्येवोपलक्षणं चोदकानुग्रहश्चैवमविकाराद्भविष्यति ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

पार्वणनारिष्टादीनामवषट्कारहोमत्वेन तदीयदेवतानामावाहनासंभवेन स्थानप्रमाणं बाधित्वा प्रयाजानूयाजदेवतापरत्वस्यैव वक्तव्यत्वाद्युक्तो विचार इत्यर्थः । **संकीर्तनादिति** । तथाच पृषदाज्येनेत्यत्राज्यशब्दः छत्रिन्यायेनोभयपरः परस्परसंबन्धप्राप्तचित्रतानुवादश्च पृषच्छब्द इति भावः । **ननु** 'यथा ये यज्ञपतिं वर्धा'नित्यत्रैकेनापि यज्ञपतिना उपलक्षणसिद्धेर्बहुयजमानके नोह एवमिहापि किं न स्यादिति शङ्कते—**यद्यपीति** । यज्ञपतिशब्दस्य 'उपहूता मनुष्या य इमं यज्ञमवान्यज्ञपतिं वर्धा'निति मनुष्याध्वर्युविशेषणत्वमुखेनेडास्तुतौ एकेनोपलक्षणसंभवेपीह देवतावद्द्रव्यस्याप्यनुष्ठेयतया स्मर्तव्यत्वेन स्वार्थत्वादुभयप्रकाशनमावश्यकमिति वैषम्येण परिहरति—**स्यादेवमिति । अथवेति** । 'यदि वसन्ते यजेत द्विरुपस्तृणीयात् सकृदभिघारयेद्यदि प्रावृषि यजेत सकृदुपस्तृणीयात् द्विरभिघारयेदि'ति पृषदाज्यग्रहणवाक्यं श्रूयते वैश्वदेवपर्वणि पृषदाज्यधान्यां द्विरुपस्तीर्य सकृद्दधि गृहीत्वा सकृदभिघारयेद्वरुणप्रघासेषु सकृदुपस्तीर्य सकृद्दधि गृहीत्वा द्विरभिघारयेदिति तदर्थः । तत्र चोपस्तरणाभिघारणशब्दाभ्यामाज्यस्य संस्कारकत्वावगमात्संस्कृतं दध्येव प्रधानमवगम्यत इति तस्यैव हविष्ट्वं पृषदाज्यशब्दश्च पृषच्चित्रमाज्यं यस्येति बहुव्रीह्याश्रयणेन दधिपर एवेति भावः । **नोभयमिति** । लक्षणाप्रसङ्गादिति भावः । **नापि दधीति** । बहुव्रीहावपि लक्षणायास्तुल्यत्वादिति भावः । **ननु** दध्नो हविष्ट्वाभावे कथं हविःसंस्कारके ग्रहणे प्राधान्यमत आह—**यच्चेति । अनुपयोगित्वादिति** । नचाभिषवयुक्तपूतीकवद्ग्रहणसंस्कारान्वयबलादेव हविष्ट्वेनोपयोगः कल्प्यः श्रुतेन पृषदाज्येनावरोधात्कल्पनानुपपत्तेरिति भावः । **अर्थवादेति** । एवं चोपस्तरणादिवाक्यस्याज्यग्रहण एव तात्पर्यं तत्र चाज्यस्य ग्रहणमध्ये दधनि गृह्यमाणे पूर्वग्रहणमुपस्तरणमिव पश्चाद्ग्रहणमभिघारणमिव भातीत्यभिप्रायेणोपस्तरणाभिघारणश्रुतिरपि नेयेति भावः । **द्रव्यान्तरमिति** । परस्परसंसर्गेण संसर्गिषु आरनालादिषु द्रवद्रव्यान्तरत्वस्य युक्तत्वादिति भावः । न संसर्गमात्रेण द्रव्यान्तरं किंतु रसान्यत्वेन । नचात्र रसान्तरमिति द्रव्यान्तरत्वाभावान्न समुदायशक्तिकल्पनावकाश इत्याशयेनाह—**स्यादेतदेवमिति । प्राकृतस्यैवेति** । अत्राज्योद्देशेन न पृषत्ताविधिः एकस्मिन्पदे विध्यनुवादयोरुभयाङ्गैः स्विष्टकृतमित्यादाविवानुपपत्तेः । तस्मादनूयाजेष्वेव पृषत्तागुणो विधीयमानस्तदाज्ये पर्यवस्यतीत्यभिप्रायेण प्राकृतस्यैव चित्रता विधीयत इत्युक्तम् । **नन्वेवमपि** चित्रताविशिष्टाज्यप्रतिपादनार्थं पृषदाज्यपानिति प्रयोगः किं न स्यादत आह—**हविरिति** । प्रकृतौ बहुत्वचतुर्गृहीतत्वादिगुणेषु सत्स्वपि आज्यपानित्येव

---

१ पलक्षिताः। २ परार्थं कर्तृत्वेन गुणभूतं. ३ पृषत्त्वगुणकं.

दशमाध्याये पञ्चमः पादः ।

एकदेशग्रहणे प्राथमिकानामेव ग्रहणाधिकरणम् ॥ १ ॥

आनुपूर्व्यवतामेकदेशग्रहणेष्वागमवदन्त्यलोपः स्यात् ॥ १ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २ ॥ विकल्पो वा समत्वात् ॥ ३ ॥ क्रमादुपजनोऽन्ते स्यात् ॥ ४ ॥ लिङ्गमविशिष्टं संख्याया हि तद्वचनम् ॥ ५ ॥ आदितो वा प्रवृत्तिः स्यादारम्भस्य तदादित्वाद्वचनादन्त्यविधिः स्यात् ॥ ६ ॥]

प्राकृतानामेकदेशे कोऽपि स्यादाद्य एव वा ॥ अविशेषेण कोऽप्याद्यः पूर्वेणास्यैव बोधनात् ॥ १ ॥

प्राकृतानां बहूनामेकदेशे विकृतिषूपादातव्ये किमादितो मध्यतोऽन्ततो वा विकल्पेनोपादानमुतादित एवेति संशयः । यथा द्यावापृथिव्य एककपाले आश्विने द्विकपाले वैष्णवे त्रिकपाले प्राकृतानां कपालानामेकदेशग्रहणं तथा एकां सामिधेनीमित्यत्र सामिधेन्येकदेशः । तथा द्विरात्रादिषु द्वादशाहैकदेशः तत्र विशेषाग्रहणादनियमे प्राप्ते उच्यते—यः कपालोपधानानां मध्ये प्राचीनः पदार्थः तेन प्रथमः कपाल उपस्थाप्यते तस्योपस्थितस्य परित्यागे न किंचित्करणमस्ति तथा तेनापि द्वितीयस्तेनापि तृतीय इत्येवं क्रमेणोपस्थापितेषु उपात्तेषु चावशिष्टानि प्रयोजनाभावाल्लुप्यन्ते, तथा सामिधेन्यादिष्वपि । तस्मादाद्योपादानमन्त्यलोपः ॥

एकत्रिक आद्ये त्रिचे गानाधिकरणम् ॥ २ ॥

एकत्रिके तृचादिषु माध्यंदिनस्यछन्दसां श्रुतिभूतत्वात् ॥ ७ ॥ [आदितो वा तन्न्यायत्वादितरस्याऽऽनुमानिकत्वात् ॥ ८ ॥ यथानिवेशं च प्रकृतिवत्संख्यामात्रविकारत्वात् ॥ ९ ॥]

तृचाद्यासु तृचे वाद्ये तिसृष्वित्युच्यतेऽग्रिमः ॥ त्रिच्छन्दस्त्वात्प्राकृतं तत्क्रमादत्र तृचोऽखिलः ॥ २ ॥

अस्त्येकत्रिको नाम क्रतुः 'अथैष एकत्रिकः तस्यैकस्यां स्तोत्रीयायां 'बहिष्पवमानं स्तुवीत तिसृषु होतुराज्यमेकस्यां मैत्रावरुणस्य तिसृषु ब्राह्मणाच्छंसिनः एकस्यामच्छावाकस्य तिसृषु माध्यंदि-

---

हविषामुपलक्षणादिहापि केवलेनैवोपलक्षणमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पृषदाज्ये हविषि सति निगमेषु दध्नोप्युपलक्षणं स्यात् प्रकृतौ पातव्यस्याज्यस्योपलक्षणत्वादिहाज्यदध्नोरुभयोरपि पृषत्त्वेन पावनावगमादिति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥**

आनुपूर्व्यवतामेकदेशग्रहणेषु० ॥ १ ॥ प्राकृतस्य पदार्थस्य बाधनिरूपणानन्तरं पदार्थैकदेशबाधो निरूप्यते इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । **यथेति** । यद्यपि 'द्यावापृथिव्यमेककपाल'मित्यादौ कपालविशिष्टकर्मविधानेन कपालानामातिदेशिकत्वाभावान्न प्राकृतैकदेशत्वसंभवस्तथापि प्रकृतौ कपालोपधानार्थानां 'ध्रुवमसि पृथिवीं दृंहधर्मस्यन्तरिक्षं दृंह'-इत्यादीनां मन्त्राणामिहातिदेशिकत्वात्तदभिप्रायेणैकदेशग्रहणमित्युक्तं तदभिप्रायेणैव चादिमध्यान्तभावश्चेति ध्येयम् । **एकामिति** । यद्यपि महापितृयज्ञे 'एकां सामिधेनीमन्वाहे'ति श्रूयते तत्र चाप्राकृतसामिधेन्यन्तरपाठान्न प्राकृतैकदेशग्रहणं तथापि यत्र विकृतौ न सामिधेन्यन्तरपाठस्तत्रैकदेशत्वसंभवो बोध्यः । **तथेति** । नच द्विरात्रादिषु द्वादशाहस्य कात्स्न्र्येन न प्रकृतित्वं किंतु द्विरात्रे द्वादशाहगताहर्द्वयस्य त्रिरात्रे तद्गताहस्त्रयस्येत्येवमवयवश एव तावताप्याकाङ्क्षाशान्तेः, तथाच प्राकृतैकदेशग्रहणाभावान्नास्योदाहरणत्वसंभव इति वाच्यम् । कृत्स्नस्य द्वादशाहस्य न प्रकृतित्वं किंत्वाद्यस्यैवाहर्द्वयस्येत्यस्यैवार्थस्यात्र व्युत्पादनात् । एवंचेदं विशेषातिदेशविचारतयाष्टमे संगतमपि कपालादितुल्ययोगक्षेमतया लाघवादिहैव कृतमिति ध्येयम् । **तस्मादिति** । नचात्रागन्तुन्यायः । यत्र प्राथमिकपदार्थनिवेशो निश्चितस्तत्रागन्तुन्यायादन्त्यलोप इह तु सोऽपि न निश्चितः । सर्वेषां चोदकावगतत्वाविशेषादिति भावः । 'मुख्यं वा पूर्वचोदना'दित्यत्र मुख्यधर्मिणो धर्मोपादाने स्थितेऽपीह एकस्यैव धर्मिण आद्यधर्मोपादानं चिन्त्यत इति न ततोपि गतार्थत्वमित्याहुः । सूत्रे आगमवत् यत्रागन्तुषु अन्ते निवेशस्तद्वदित्यर्थः ॥

एकत्रिके तृचादिषु० ॥ ७ ॥ आद्योपादाने व्युत्पादिते कीदृशमाद्यमुपादेयमिति विचारणात्संगतिः । **एका तिसृश्चेति** । अतएवास्य क्रतोरेकत्रिकसंज्ञापीति ध्येयम् । **ननु** संशयविलेशदोषपरिहारार्थं समच्छन्दस्काद्यतृचएव गानस्य

नःपवमान'इत्येवमन्तादेका तिस्रश्च स्तोत्रीया व्यतिषङ्गेण कर्तव्याः श्रूयन्ते। प्रकृतौ माध्यंदिनपवमाने त्रयस्तृचाः गायत्रः प्रथमः बार्हतो द्वितीयः त्रैष्टुभस्तृतीयः। तत्रैव चेदं वचनं 'त्रिच्छन्दा आवापो माध्यं दिनः पवमान' इति। तदिह नवानामृचां मध्ये तिसृषूपादातव्यासु भवति संशयः किं त्रयाणां तृचानामाद्या ऋच उपादातव्या उताद्यस्तृचः सकलो ग्राह्य इति। तत्र त्रिच्छन्दस्त्वं श्रुत्या प्रकृतौ विहितं चोदकप्राप्तमनुगृहीतुं तृचाद्यानामुपादानम्। आद्ये हि तृचे गायत्रीमात्रोपसंग्रहात्त्रिच्छन्दस्त्वं हीयते। नन्वाद्यया गायत्र्या द्वितीयागायत्र्युपस्थाप्यते नतु द्वितीयस्य तृचस्याद्या बृहती सा हि तृतीयया गायत्र्योपस्थाप्यते तेन पाठक्रमोपस्थापकबलादाद्यस्तृच उपादेयः। सत्यम्। पाठ प्राप्तः क्रमो लोपनीयः श्रुतिप्राप्तत्रिछन्दस्त्वानुग्रहायेति प्राप्ते ब्रूमः—प्रकृतावियं श्रुतिः अयं पाठ इति बलाबलं चिन्त्यम्। विकृतौ तु सर्वस्य प्रकृतितो लब्धात्मकस्य प्राप्तस्य न तत्कृतः कश्चिद्बल बलविशेषः, किंतु यद्विकृतावेव शीघ्रमुपतिष्ठते तदुपादेयम्। अतः क्रम एवात्र बलीयान्। प्रथमा हि गायत्री समाप्यमानैव द्वितीयां गायत्रीमुपस्थापयति सोपस्थापितोपक्रान्तैव भवतीति नान्यस्याव वसरः। तस्मादाद्ये तृचे माध्यंदिनः पवमानः स्तोतव्यः॥

एकसामृचि धूर्गानाधिकरणम्॥ ३॥

त्रिकं तृचेषु धुर्ये स्यात्॥ १०॥ [एकस्यां वा स्तोमस्यावृत्तिधर्मत्वात्॥ ११॥]

तृचे स्यादृचि वैकस्यां धूर्गानं प्रकृताविव॥ तृचे भवेदिहैकस्यां श्रुत्यावृत्तिविधानतः॥ ३॥

एकत्रिक एव क्रतौ व्यतिषङ्गेणैकस्यां तिसृषु च स्तोत्रेषु संपाद्यमानेषु यानि प्रकृतौ धूर्गान संपाद्यानि स्तोत्राणि तेषु यत्त्रिकं संपाद्यं तत्किं तिसृष्वृक्षु उतैकस्या एवर्चोऽभ्यासेन त्रिकं संपा द्यमिति संशयः। तत्र तृचगानप्रापिचोदकानुग्रहाय गानान्तरवद्धूर्गानान्यपि त्रिस्तोमकानि तृचे गातव्यानि 'आवृतं धूर्षु स्तुवते' इति तु वचनं तिसृष्वपि गीयमानस्य साम्नः प्रत्येकमावृत्तेस्तेना भिप्रायेणानुवादमात्रमिति मन्यते। स्यादेतदेवं यदि सामावृत्तिरियमुच्यते। स्तोत्रावृत्तिस्त्वियम्

कर्तव्यतया विषमछन्दस्कासु प्रतितृचमाद्यासु गानमिति कथं पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति**। त्रिछन्दस्कत्वप्रापकचोदकानु ग्रहाय संशरविलेशावपि स्वीकार्याविति भावः। **ननु** चोदकतः प्राप्तिः क्रमेप्यविशिष्टा, तथाच तदनुग्रहाय प्रथमतृच स्थानानामेवोपादानं किं न स्यादिति शङ्कते—**नन्विति**। **सत्यमिति**। यद्यपि प्रकृतावयं पाठः इयं श्रुतिरिति बलाब लचिन्ता विकृतौ तु क्रमत्रिछन्दस्त्वयोरुभयोरप्यानुमानिकत्वाविशेषात्तुल्यबलत्वं तथापि शास्त्रातिदेशाभिप्रायेण श्रुतिप्रा सत्वोक्तिः। **प्रकृताविति**। तत्रैव तयोः स्वतःपदार्थोपस्थापकत्वादिति भावः। **विकृतौ त्विति**। शास्त्रं हि पदार्थ पृष्ठभावेन पश्चादतिदिश्यते न स्वातन्त्र्येणेति तदतिदेशः सन्नप्यकिंचित्कर इति भावः। **ननु** तर्हि कथमाद्यस्तृच इति नियमो विनिगमकाभावादित्यत आह—**किंत्विति**। **उपक्रान्तेति**। उपस्थिततया कर्तव्यत्वेनाध्यवसितत्वादुपक्रान्त प्राया भवतीत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—एकत्रिकक्रतौ माध्यंदिनः पवमानः त्रयाणां त्रिकानामाद्यासु गेयः स्यात् त्रिच्छन्दा आवापो माध्यंदिनः पवमान इति त्रयाणामपि छन्दसां श्रुतत्वादिति॥

त्रिकं तृचेषु धुर्ये स्यात्॥ १०॥ धूर्गानेति गायत्रविकारात्मकानि सामानि धूर्गानशब्देनोच्यन्ते। 'गीतिविकारा गायत्रस्य धुर' इति वचनात् धूर्गानसंपाद्यमपि स्तोत्रं यदिहैकस्यां कर्तव्यत्वेन विहितं न तस्य विषयत्वं पूर्वपक्षाप्रवृत्तेः, अतस्तिसृषु स्तोत्रीयासु कर्तव्यं धूर्गानसंपाद्यस्तोत्रमेव विषय इत्याशयेनाह—**तेष्विति**। पूर्वत्र प्राकृतक्रमाबाधवदिहापि प्राकृततृचाबाधो न्याय्य इत्युत्थितेः संगतिः। **त्रिस्तोमकानीति**। त्रित्वलक्षणस्तोत्रीयासंख्याकानीत्यर्थः। **ननु** वैकृतवचनबलात्प्राकृततृचबाध इत्यत आह—**आवृतमिति**। **प्रत्येकमिति**। तृचे कर्तव्यं साम प्रत्यृचं परिसमाप्य कर्तव्यमिति नवमे व्यवस्थापनादिति भावः। विशेषतो धूर्गानमात्रेऽनुवादो न युक्त इत्याशयेन मन्यत इत्युक्तम्। 'आवृत्तं धूर्षु स्तुवते'इत्यत्रावृतमिति स्तुतिक्रियाया एव विशेषणं न धूर्नामकगानानाम्। तथाच न सामवृत्त्यनुवादः किंतु प्राप्तत्वात्स्तोत्रावृत्तिविधिरेवायमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**स्यादेवमिति**। ननु तथापि सामावृत्तिनिबन्धनस्तुत्या वृत्त्य नुवाद एव किं न स्यादित्याशङ्क्य, न सामवृत्तिमात्रा स्तुत्यावृत्तिः गुणाभिधानात्मिकायाः स्तुतेरभिधायकऋगावृत्तिंविना

गुणकीर्तनं च स्तुतिः । अतएकरूपैव स्तुतिरावर्तनीया साचैकस्यामेवर्चि क्रियमाणा तादृश्येवावृत्ता भवति । तद्वेदे तत्रान्यथाभावस्यावर्जनीयत्वाद्वचनं चैवमर्थवत्, इतरथा ह्यनुवादमात्रमनर्थकम्, तस्माद्धूर्गानानि त्रिकस्तोमकान्येकस्यामेवर्च्यभ्यस्तव्यानि ॥

द्विरात्रादिषु दशरात्रस्य विध्यन्तानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

चोदनासु त्वपूर्वत्वाल्लिङ्गेन धर्मनियमः स्यात् ॥ १२ ॥ [प्राप्तिस्तु रात्रिशब्द-संबन्धात् ॥ १३ ॥]

द्विरात्रादौ द्वादशाहप्रायणीयादिकः क्रमः ॥ आद्यन्तौ वर्जयित्वा वा विशेषाभावतोऽग्रिमः ॥ ४ ॥
द्वादशाहे द्वितीयस्य द्विरात्रे प्रथमत्वतः ॥ जागतस्यान्तरायाच्च विध्यन्तो दशरात्रगः ॥ ५ ॥

द्विरात्रादिष्वहर्गणेषु द्वादशाहः प्रवर्तते इति स्थितं तत्र किं द्वादशाप्यहान्यादितः प्रवर्तन्त उत प्रायणीयोदयनीये वर्जयित्वा मध्यमो दशरात्रः पृष्ठ्यषडहच्छन्दोमचतुष्टयात्मक इति संशये विशेषाभावात्सर्वप्रवृत्तावुच्यते 'द्विरात्रे यत्प्रथमं तद्द्वितीयं यद्द्वितीयं तत्तृतीयं जगतीमन्तर्गच्छती'ति पार्ष्णिकस्तृतीयस्य जागतस्यान्तरायदर्शनात् । अन्यैश्चैवंविधैर्लिङ्गैर्दशरात्रस्यैव प्रवृत्तिः । अस्ति च द्वादशाहे मध्यमस्य दशरात्रस्य प्रथक्संघातक्लृप्तिः पृष्ठ्यादारभ्य हि प्रथममहर्द्वितीयमहरिति व्यवहारः चतुर्थे । छन्दोममहः दशममहरिति व्यवहारः । सतिच दशरात्रसंघाते तस्यैव प्रवृत्तिर्लिङ्गविशेषैरध्यवसीयते ॥

वृत्त्ययोगादित्याशयेनाह—**गुणेत्यादिना । तद्भेद इति** । एतेनैव तिसृणामप्यृचामावृत्तिनिबन्धनस्तुत्यावृत्तिविधिरयं किं न स्यात्तथाच न चोदकप्राप्ततृचबाध इत्यपि निरस्तम् । ऋग्भेदे स्तुतिभेदावश्यंभावेन स्तुत्यावृत्त्यसामञ्जस्यादिति । **इतरथेति** । ननु एकस्यामृचि धूर्गानसंपाद्यं यत्स्तोत्रं तत्रावृत्तिविधायकतया वचनस्योपपत्तेः पूर्वपक्षेऽनुवादत्वोक्तिरिति प्राप्ते त्रिकस्तोमकस्तोत्रावृत्तिविधित्वाभावे आनर्थक्योक्तिश्चानुपपन्नेतिचेन्मैवम् । अस्य वचनस्यैकस्यामृचि धूर्गानसंपाद्यस्तोत्रविषयत्वे आवृत्तिविधिबलादेव तत्रैकत्वसिद्धेरेकस्यामिति वचनवैयर्थ्यं स्यात् । ऋग्भेदे त्वन्यथाभावस्य ग्रन्थकारेणैवोक्तत्वेन एकत्वं विना स्तुत्यावृत्त्यसंभवात् । अतस्तिसृषु यद्धूर्गानं तद्विषयमेवेदं वचनमित्यवश्यमङ्गीकर्तव्यतया पूर्वपक्षे सामावृत्त्यनुवादत्वोक्तेः सिद्धान्ते तदानर्थक्योक्तेश्चोपपन्नत्वादिति । सूत्रार्थस्तु—धूर्ये धूर्गानसंपाद्यस्तोत्रमध्ये यत्त्रिकस्तोमकं तत्तृचेषु स्यादिति ॥

चोदनासु त्वपूर्वत्वात्० ॥ १२ ॥ आद्योपादानापवादात्संगतिरित्याहुः । **स्थितमिति** । गणेषु द्वादशाहस्येत्यत्रेतिशेषः । नचैवं विशेषातिदेशचिन्तेयमष्टम एव संगतेति वाच्यम् । उक्तावान्तरसंगतेः प्रायणीयोदयनीयलक्षणाहर्द्वयप्रवृत्तिबाधचिन्तारूपत्वाचात्र संगतत्वादिति भावः । **पृष्ठ्येति** । दशरात्रे आदितः षण्णामह्नां यथाक्रमं रथंतरबृहद्वैरूपवैराजशाक्वररैवताख्यपृष्ठयुक्ततया पृष्ठ्यषडहत्वमितरेषां चतुर्णां चतुर्विंशतिचतुश्चत्वारिंशदादिस्तोमकत्वेन गायत्र्यादिछन्दोगतासप्तसंख्याकस्तोत्रियाकत्वाद्गायत्र्यादिभिश्छन्दोभिर्मीयन्ते इति व्युत्पत्त्या छन्दोमत्वं च बोध्यम् । **यत्प्रथममिति** । द्विरात्रे यत्प्रथमं तद्द्वादशाहस्य द्वितीयं यच्च द्विरात्रे द्वितीयं तद्द्वादशाहस्य तृतीयं यच्च द्वादशाहे चतुर्थं जागतमहस्तदन्तर्यन्ति परित्यजन्तीत्यर्थः । इत्थमेवेयं श्रुतिर्व्याख्येया द्विरात्रस्य प्रकृतत्वात्तृतीयाभावाच्चेति भाष्ये व्यक्तम् । तथाच यदि प्रायणीयमारभ्य प्रवृत्तिस्तदा जागतस्य चतुर्थत्वेन तृतीयमहरतीत्य तत्परित्यागवचनमसंगतं स्यात् दशरात्रप्रवृत्तौ तु द्वितीययोराद्यद्वितीययोर्गायत्रत्रैष्टुभयोरह्नोः स्वीकारादव्यवहितस्य तृतीयस्य जागतस्य परित्याग उपपद्यत इति भावः । **अन्यैरिति** । गायत्रं प्रथममहः त्रैष्टुभं द्वितीयमिति द्विरात्रगतयोर्गायत्रत्रैष्टुभत्वदर्शनं दशरात्रप्रवृत्तौ लिङ्गम् । तथा प्रायणीयमारभ्य प्रवृत्तौ यत्प्रथमं तत्प्रथममेव स्यान्नतु द्वितीयम् । तथाच प्रथमस्य द्वितीयत्वं द्वितीयस्य तृतीयत्वं च लिङ्गमेवंरूपैरित्यर्थः । प्रागुक्तानां लिङ्गदर्शनानां चोदनालिङ्गोपोद्बलकत्वात्संप्रति चोदनालिङ्गमाह—**अस्तिचेति** । 'पृष्ठ्यः षडहस्त्रयश्छन्दोमाः अविवाक्यं दशममहः स एष व्यूढो दशरात्र'इत्यादाविति शेषः । व्यवहारबलादपि पृथगवान्तरसंघातः स्वीकार्य इत्याह—**पृष्ठ्यादिति** । होत्रादेः प्रयोगभ्रेषे सत्यनेनास्मिन्नहनि न वाच्यमिति व्युत्पत्त्या दशममहरविवाक्यमित्युच्यत इति ध्येयम् । सतिच पृथक्संघाते गणत्वं साधारणं रात्रान्तशब्दवत्त्वमवान्तरसामान्यमधिकमिति तस्यैव प्रवृत्तिरिति भावः । यदैकदेशोप्ययं रात्रशब्द उभयत्रार्थवत्वेनैकरूप इति लिङ्गम् । कण्वरथंतरे तु रथंतरमित्येकदेशोऽन-

---

१ तत्र एकरूपैव. २ पार्ष्णिक.

अग्नौ धूननाद्यर्थानां मन्त्राणामनियमेनोपादानाधिकरणम् ॥ ५ ॥

अपूर्वासु तु संख्यासु विकल्पः स्यात्सर्वासामर्थवत्त्वात् ॥ १४ ॥

धूनने वपने चाग्नौ सप्त चोक्ताश्चतुर्दश ॥ किमाद्यारम्भनियमः किंवारम्भो निजेच्छया ॥ ६ ॥
कपालवत्क्रमः प्राप्तः केचित्प्रकरणोचिताः ॥ व्यर्थाः स्युस्तेन मन्त्राणामारम्भोऽत्र विकल्पितः ॥ ७ ॥

प्राकृतानां बहूनामेकदेशग्रहणे सत्याद्योपादानं अन्त्यलोप इति स्थितम् । यत्र तु प्रकरणपठितानां मन्त्राणामेकदेशग्रहणं यथाग्नावाधूननार्थानां 'वेशीनां त्वा पत्मन्नाधूनोमी'त्येवमादीनामावपनार्थानां च 'या जाता ओषधय' इत्येवमादीनां सप्तभिराधूनोतीति चतुर्दशभिर्वपतीति । तत्रापि किमाद्योपादानमुतानियम इति संशये क्रमानुग्रहादाद्योपादाने प्राप्ते बलीयसा प्रकरणेन सर्वेषामङ्गत्वावगमात्संख्याश्रुतेश्चानियमेन तत्संख्योपादानेऽप्यविरोधात् क्रमबाधेनादितो मध्यतोऽन्ततो वा सप्तानां चतुर्दशानां चोपादानम् ॥

विवृद्धस्तोमकेऽप्राकृतानां साम्नामागमाधिकरणम् ॥ ६ ॥

स्तोमविवृद्धौ प्राकृतानामभ्यासेन संख्यापूरणमविकारात्संख्यायां गुणशब्दत्वादन्यस्य चाश्रुतित्वात् ॥ १५ ॥ [आगमेन वाभ्यासस्याश्रुतित्वात् ॥ १६ ॥ संख्यायाश्च पृथक्त्वनिवेशात् ॥ १७ ॥ पराक्शब्दत्वात् ॥ १८ ॥ उक्ताविकाराच्च ॥ १९ ॥ अश्रुतित्वान्नेति चेत् ॥ २० ॥ स्यादर्थचोदितानां परिमाणशास्त्रम् ॥ २१ ॥ आवापवचनं चाभ्यासे नोपपद्यते ॥ २२ ॥ साम्नां चोत्पत्तिसामर्थ्यात् ॥ २३ ॥ धुर्येष्वपीति चेत् ॥ २४ ॥ नावृत्तिधर्मत्वात् ॥ २५ ॥]

स्तोमवृद्धिः किमभ्यासादागमाद्वाग्रिमो यतः ॥ तत्कल्प्यमश्रुतं मैवं संख्यावापादिलिङ्गतः ॥ ८ ॥

विवृद्धस्तोमकेषु क्रतुषु 'एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजये'दित्यादिषु किं प्राकृतानामेव साम्नामभ्यासेन स्तोमविवृद्धिसंपादनमुताप्राकृतानां साम्नामागमेनेति संदेहे अन्येषामश्रवणात्संख्याया[1]

र्थको न सार्थकेन रथंतरपदेनैकरूप इति न लिङ्गमिति भवनाथः । सूत्रार्थस्तु—द्विरात्रादिचोदनासु प्रायणीयोदयनीयवरपूर्वत्वात्प्रकृतित्वासंभवाल्लिङ्गेन मध्यमदशरात्रधर्मनियमः स्यादिति ॥

अपूर्वासु तु संख्यासु० ॥ १४ ॥ पूर्वन्यायेनात्राद्योपादाननियम इति सिद्धान्तसौकर्यायातिदिष्टविषयः पूर्वन्यायः अयंतु विचार उपदिष्टविषय इति विषयभेदं दर्शयति—**प्राकृतानामिति** । **आधूननेति** । उखास्थापने यदाधूननं तदर्थानामित्यर्थः । **आवपनेति** । कृष्टेऽग्निक्षेत्रे नानाबीजानामावपनार्थानामित्यर्थः । द्विरात्रादौ द्वादशाहिकानामद्याद्योपादानाभावेऽपि इहाद्योपादानमित्युत्थितेः संगतिः । **क्रमेति** । ननु प्रबलेन प्रकरणेन सर्वेषामङ्गत्वावगमात्कथं दुर्बलेन क्रमेणाद्योपादानमिति पूर्वपक्ष इतिचेन्नात्र सर्वेषामङ्गत्वसंभवः 'सप्तभिराधुनोती'ति श्रुत्या ताभ्यामपि बलीयस्या सप्तानामेव विनियोगादत्र च के सप्तेत्यपेक्षायां त्रिकपालादिवत्क्रमाध्यवस्थितिः । क्रमस्य श्रुत्यपेक्षितविशेषसमर्पकत्वमात्रेणाद्योपादाननियामकत्वमुच्यते नतु विनियोजकत्वमाश्रित्य येनोक्तदोषः स्यादिति भावः । सप्तभिरिति वाक्यं न मन्त्रविनियोजकं किंतु लिङ्गप्रकरणाभ्यामङ्गत्वेनावगतेषु मन्त्रेषु लाघवात् केवलं संख्यामात्रविधायकम् । ततश्च श्रौतविनियोगाभावे आद्योपादानमिच्छता क्रमस्य विनियोजकत्वमाश्रित्य तदुपपादनीयं क्रमस्य च नात्र विनियोजकत्वसंभवो दुर्बलत्वादित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**बलीयसेति** । नन्वस्तु सप्तभिरित्यादेः संख्यामात्रविधायकत्वं तथापि तद्विरोधादेव न सर्वेषामङ्गत्वसंभव इत्यत आह—**संख्येति** । लिङ्गप्रकरणाभ्यां सर्वेषामङ्गत्वे निश्चिते संख्याश्रुतिरनियमेन यत्किंचिन्मन्त्रोपादानेऽप्युपपन्ना विकल्पमेवापादयति नतु प्रागवगतं सर्वेषामङ्गत्वमपि विहन्तीति भावः । सूत्रार्थस्तु—अपूर्वासु संख्यासु सतीषु विकल्पः स्यात् आदितो मध्यतोऽन्ततो वा याः सप्तचतुर्दशत्वादिसंख्यास्तासां सर्वासामर्थवत्त्वादिति ॥

स्तोमविवृद्धौ० ॥ १५ ॥ पूर्वत्र यथा सप्तभिरित्यादेः संख्यामात्रविधायकत्वमेवमिहाप्येकविंशेनेत्यादीनां संख्यामात्रविधायकत्वादभ्यास इत्युत्थितेः संगतिः । **अन्येषामिति** । एकविंशेनेत्य······विशिष्टसंख्येयान्तरविधिः येनागमः स्यात् किंतु लाघवात्संख्यामात्रमन्यद्विधीयते प्राकृतानि तु संख्येयानि तथैवावतिष्ठन्ते । तथाच यथा 'एकादशप्रयाजान्यजती'त्य

---

१ चाश्रुतित्वात्.

कृताभ्यासेनापि संपत्तेरभ्यास एव न्याय्यः । नैवम् । संख्या हि पृथक्त्वनिवेशिनी स्तोत्रीयागता गाचा स्तोत्रीयापृथक्त्वसिद्ध्यर्थं सामान्तरागममाक्षिपति । अभ्यासे हि मुख्यपृथक्त्वाभावादसमसा संख्या स्यात्तस्मादागमः । सच साम्नामेव नर्चाम् । 'त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि गायत्री बृहत्युष्टुप्च अत्र ह्येवावपन्त्यत एवोद्वपन्ती'ति वचनेनावप्तव्यानां गायत्र्याद्याधारत्वनियमादृचां चक्ष्वोपासंभवादनेनैव वचनेन न्यायप्राप्तोऽप्यागमः पवमानविषय एव कृत इति स्तोत्रान्तरेष्वगत्याभ्यानैव संख्यापूरणमित्युक्तम् ॥

बहिष्पवमान ऋगागमाधिकरणम् ॥ ७ ॥

बहिष्पवमाने तु ऋगागमः सामैकत्वात् ॥ २६ ॥

किं बहिष्पवमानधौ साम्नर्चा वाभिपूरणम् ॥ साम्ना पूर्वोक्तितो मैवं सामैकत्वपराक्श्रुतेः ॥ ९ ॥

बहिष्पमानेऽपि किं सामागम उतर्गागम इति संशये पूर्वेण न्यायेन सामागमे प्राप्ते ब्रूमः—एकं हि तत्र सामेति ब्रूयात्स्वरसामैव गायती'ति वचनात्सामागमो न संभवति । नचाभ्यासेनापि

कृतेषु संख्येयेषु संख्यामात्रविधानादभ्यासेन संख्यासंपत्तिरेवमिहापीत्यर्थः । **नैवमिति** । सत्यं संख्यामात्रविधिरिति, तथापि न प्राकृतं संख्येयं स्वशब्देनानूद्य प्रयाजैकादशत्ववदिह संख्या विधीयते येनाभ्यासः स्यात्, किंतु संख्याविधेरेव संख्येयानां मन्त्राणामत्र वाक्ये आक्षेपतो लाभो वाच्यः, स च संख्यायाः स्वरसावगतपृथक्त्वनिवेशित्वबलाद्भेदेनैव संख्येयमाक्षिपतीत्यागम एव युक्तो नाभ्यास इत्यर्थः । **ननु** सामागमेऽपि नात्र संख्यायाः पृथक्त्वनिवेशसिद्धिः साम्नां संख्येयत्वाभावात् । नच साम्नां स्तुतिसाधनत्वात्साधनभेदात्स्तोमभेदसंभवः । ऋचामपि यद्यपि साधनत्वमविशिष्टं तथापि साम्ना स्तुवीते'ति साम्नामेव स्तुतिसाधनत्वं श्रौतं, ऋचां तु सामसाधनत्वस्य ऋगक्षराभिव्यक्तिद्वारत्वादाक्षेप्यं न श्रौतमतः सामागम एव युक्त इति वाच्यम् । ग्रन्थकारेण स्तोमशब्दस्य स्तोत्रियासंख्यावाचकत्वाङ्गीकारेण स्तुतिपरत्वानङ्गीकारात् श्रौतस्यापि साम्नां स्तुतिसाधनत्वस्याकिंचित्करत्वात् । अतः कथं सामागमेऽपि पृथक्त्वनिवेशसिद्धिरित्याशङ्क्य स्तोमशब्दस्य स्तोत्रीयासंख्यावाचित्वात्तदन्तर्गतैकविंशतिसंख्यायाः पृथक्त्वनिवेशार्थः स्तोत्रीयाभेदो वक्तव्यः । स्तोत्रीयारूपत्वं तु स्तुतिसाधनत्वेन, तच्च सामाभिव्यङ्ग्यतया ततश्च व्यञ्जकीभूतसामभेदे व्यङ्ग्यानां स्तोत्रीयाणामृचामपि भेदः सिध्यतीति युक्तः सामागमे पृथक्त्वनिवेश इत्याशयेनोपपादयति—**स्तोत्रीयागतेति** । साम्नामभ्यासे हि स्तोत्रीयाणां न स्वरूपतो नापि व्यञ्जकतो भेद इत्याह—**अभ्यासे हीति** । नन्वेवं संख्येयानां स्तोत्रीयाणामृचां स्वरूपत एव भेदसिद्ध्यर्थमृगागम एवास्तु किमनेन सामागमेनेत्यत आह—**सचेति** । नन्वयं विचारो न तावत्पवमानविषयः, तत्र 'त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि'इत्यावापवचने प्राप्त्यभ्यासेन संख्यापूरणमिति पूर्वपक्षानुत्थितेः । नापि स्तोत्रान्तरविषयः, स्तोत्रान्तरेषु सिद्धान्तेऽप्यभ्यासेनैव संख्यापूरणाभ्युपगमात् । तस्मादिदमधिकरणमनर्थकमित्याशङ्क्य, नहि त्रीणीति वचनमपूर्वविधिः किंतु परिसंख्याविधिः । तथासत्यस्मिन्नधिकरणे यत्र क्रतौ प्राकृतेभ्योऽधिकानि सामानि तत्र पठितानां साम्नां पाठबलाद्यत्र क्वचिदावापे प्राप्ते पवमानेष्वेव नेतरेष्वित्येवं परिसंख्याय त्रीणि ह वा इत्यस्य चरितार्थत्वाद्यत्र विवृद्धस्तोमकेन वैशेषिकसामपाठस्तत्र कथं पवमानेष्वागम इतरत्राभ्यास इति व्यवस्था स्यादागमप्रापकवचनाभावात् न्यायव्युत्पादनाभावाच्च । सत्यस्मिन्नधिकरणे पवमानतदितरसाधारण्येनागमे व्युत्पादिते वैशेषिकसामपाठस्थल इव तदितरस्थलेऽपि पवमानेषु सिध्यत्यागमः तत्प्रापकन्यायस्योत्पादनात्पाठबलप्राप्तस्यापि पवमानेष्वेव नियमितत्वादितरस्तोत्रेष्वभ्यासश्च सिध्यति । तस्मात्सामान्येन सर्वस्तोत्रविषयोऽयं विचार इत्याशयेन पूर्वपादोक्तमर्थं स्मारयति—**अनेनैवेति** । सूत्रार्थस्तु—स्तोमविवृद्धौ प्राकृतानां साम्नामभ्यासेन संख्यापूरणं स्यादविकाराच्चोदकतः संनिधानात् तद्गुणत्वेन संख्यामात्रविधानात्सामान्तरस्याश्रुतत्वाच्चेति ॥

बहिष्पवमाने० ॥ २६ ॥ पूर्वेणेति । 'एकं हि तत्र सामे'ति सामैकत्वं प्रकृतौ यद्यपि श्रुतं तथाप्येकेन साम्ना वैकृतसंख्यापूरणायोगात्प्राकृतसामैकत्वं बाध्यमिति पूर्वपक्षिणो भावः । **एकमिति** । सामैकत्वाभावेनैव ऋगागमेनापि संख्यापूरणोपपत्तेर्न सामैकत्वं बाधनीयमिति भावः । **नन्वागमस्य** गायत्र्याद्याधारत्वावगमात् ऋचां ऋक्त्वावापासंभवादिह स्तोत्रान्तरवदभ्यासेनैव संख्यापूरणं युक्तमित्याशङ्क्याह—**नचेत्यादिना** । 'तं पराचमुक्थ्या गृह्णाती'तिवदवधिनिर्देशाभावेन पराक्शब्दस्य दिक्शब्दत्वाभावात् 'पराचीः सामिधेनीरन्वाहे'तिवदनभ्यासवचन एव पराक्शब्द इति भावः । नच वायुर्हि कर्तेति पवमानस्तोत्रोपाकरणस्याबहिष्पवमानत्वं तस्यात्र वाक्येऽनुपादानात् तत्परत्वे निरर्थकानुवादत्वप्रसङ्गाच्चेति

संख्यापूरणं संभवति, 'पराग्बहिष्पवमानेन स्तुवीते'त्यनभ्यासवचनेन पराक्शब्देनाभ्यासस्य श्रुतेः निषिद्धत्वात्। तस्मादृगागमः॥

सामिधेनीष्ववशिष्टानामागमेन संख्यापूरणाधिकरणम्॥ ८॥

अभ्यासेन तु संख्यापूरणं सामिधेनीष्वभ्यासप्रकृतित्वात्॥ २७॥ [अविशेषान्नेति चेत्॥ २८॥ स्यात्तद्धर्मत्वात्प्रकृतिवदभ्यस्येता संख्यापूरणात्॥ २९॥ यावदुक्तं वा कृतपरिमाणत्वात्॥ ३०॥ अधिकानां च दर्शनात्॥ ३१॥ न कर्मस्वपीति चेत्॥ ३२॥ न चोदितत्वात्॥ ३३॥]

सामिधेनीविवृद्धौ किमागमोऽभ्यस्यतामुत॥ आगमः पूर्ववन्नैवमभ्यासः प्रकृतित्वतः॥ १०॥
तत्राप्याद्यन्तयोर्यावत्पूर्त्यभ्यासो यथोक्ति वा॥ अभ्यस्यागमतः पूर्तिः पूरणार्थत्वतोऽग्रिमः॥ ११॥
त्रित्वं न पूरणायोक्तमन्यथाप्यत्र पूरणात्॥ विवक्षितमबाधित्वा भवेत्पूरणमागमात्॥ १२॥

'यत्र सामिधेनीविवृद्धिरेकविंशतिमनुब्रूयात्प्रतिष्ठाकामस्ये'त्यादौ तत्र किं प्राकृतीभ्य एकादशभ्योऽधिकानामागम उत प्रथमोत्तमयोरेवाभ्यासेन संख्यापूरणमुत यावदुक्तं त्रिरभ्यासं प्रथमोत्तमयोः कृत्वावशिष्टानामागम इति संशये संख्यासामञ्जस्यादेकादशभ्यः प्राकृतीभ्योऽतिरिक्तानां सर्वासामागमः। नैवम्। प्रकृतौ हि पञ्चदशसु सामिधेनीषु विहितासु एकादशसु सामिधेनीषु पठितासु वचनं 'त्रिःप्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमामि'ति। संख्यापूरणं यावद्भवति तावत्प्रथमोत्तमयोरभ्यसितव्यमित्येवंपरम्। पूरणसंख्याभिप्रायश्च त्रिःशब्दो दृष्टार्थत्वात्। त्रित्वस्वरूपपरत्वे हि अदृष्टार्थता स्यात्। तस्मात्प्रथमोत्तमयोरभ्यासेन संख्यापूरणमिति प्राप्ते ब्रूमः—स्यादेवं यदि पूरणसंख्याभिप्रायस्त्रिशब्दः स्यान्नत्वेतदस्ति[1]। नह्यवश्यं प्रथमोत्तमयोरभ्यासेन संख्यायां पूर्यमाणायामेकैकस्य त्रिरभ्यासो भवति

भावः। तस्मादगत्या ऋगवयव एवेषितव्यः। गायत्र्याधारत्वं तु पवमानद्वये मुख्यं बहिष्पवमाने तु कथंचिद्व्याख्येयमित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति।** 'एकं हि तत्र साम गायती'ति सामैकत्ववचनानुसारेण सामाभ्यासस्यावश्यकत्वात्पराक्शब्देनावगम्यमानोऽप्यनभ्यास ऋङ्मात्रविषयः। अतएव तैत्तिरीयशाखायां 'पराचीभिः स्तुवत' इति ऋङ्निष्ठ एव पराक्शब्दः श्रूयत इति ध्येयम्॥

अभ्यासेन तु०॥ २७॥ प्राकृतीभ्य इति। यद्यप्येकविंशतिमनुब्रूयादित्यादिर्न विकृतिगतः किंतु प्रकृतावेव काम्यः सामिधेनीकल्पस्तथाप्येकविंशतिमित्यादौ संख्यासामिधेनीविशिष्टानुवचनान्तराण्येव फलाय विधीयन्ते। तानि न संख्यायुक्तानुवचनत्वसामान्यान्नित्यानुवचनविकृतिभूतानीति ग्रन्थकारेण तृतीये व्यवस्थापितत्वात्, वायव्यपश्वादौ 'एकविंशतिं सामिधेनीमन्वाहे'त्यादेर्विकृतावेव पाठाच्च तदुभयसाधारण्येन प्राकृतीभ्य इत्यादिव्यवहार इति ध्येयम्। पूर्वत्र यथा न सामागम एवमिहापि न सामिधेन्यन्तरागम इत्युत्थितेः संगतिः। **प्रकृतौ हीति।** प्रकृतावेकादश सामिधेनीः पठित्वा पञ्चदश विहिताः तत्र कथं संख्यापूरणमित्यपेक्षायां त्रिःप्रथमामिति वाक्यद्वयं प्रवर्तत इति तस्य यावत्कृत्वः प्रथमोत्तरयोरभ्यासे संख्यापूरणं भवति तावत्कृत्वस्तेऽभ्यसितव्ये इति त्रिशब्देन पूरकसंख्यां लक्षयित्वा पूरकसंख्याविशिष्टः सुजर्थोऽभ्यासो विधीयते। तथासत्यपेक्षितविधानाद्दृष्टार्थत्वलाभो नतु त्रित्वसंख्यास्वरूपविशिष्टसुजर्थविधिः। तथा सति स्वरूपेण त्रित्वसंख्याया अनपेक्षितत्वेनादृष्टार्थत्वापत्तेः। तथाच विकृतावपि यावत्संख्यापूरणं तयोरेवाभ्यासो नान्यागम इत्यर्थः। **स्यादेवमिति।** पूरकसंख्याविशिष्टाभ्यासविधौ त्रिशब्दस्य पूरकसंख्यालक्षकत्वेनार्थप्राप्तत्रित्वसंख्यानुवादकत्वेन वोपपत्तिर्वक्तव्या तदुभयमपि न संभवति। प्रथमोत्तमयोर्द्विश्चतुरभ्यासेनापि संख्यापूरणसंभवे नियमेन पूरकसंख्यासंबन्धलक्षणाविनाभावाभावेन लक्षकत्वासंभवात्, अर्थप्राप्त्यभावाच्चेत्यर्थः। नच समं स्यादिति न्यायात्समविभाग एव प्राप्नोति न द्विश्चतुरभ्यास इति वाच्यम्। यत्र ह्येकेन वाक्येनैकार्थोऽनेकस्य विधीयते तत्रैव समविभागः। एकस्मिन्निधेये विभागं विना तस्यानेकसंबन्धाभावेन विभागपर्यन्तत्वात्तत्र विधिव्यापारस्य तत्र चैकरूप एवोभयत्र विधिव्यापारो वाच्य इति समविभागविधिः। यत्र तु वाक्यद्वयेनानेकमनेकस्य विधीयते तत्र विधिद्वयव्यापारयोरैकरूप्यप्रमाणाभावात्

१ संख्यायास्त्रित्वस्य च संप्रतिपत्तिः स्यात् नत्वेतदस्ति.

चतुरभ्यासेनापि तत्पूरणसंभवात् । तस्मात्त्रिरभ्यास एव तत्र विवक्षितो न यावत्पूरणमभ्यासः । न विकृतिष्वपि त्रिरभ्यास एव प्राप्तो न यावत्पूरणमभ्यासः । तस्मात्प्रथमोत्तमे त्रिरभ्यस्यावशिनामाग्नेयीनां दाशतयीभ्य आगमः । किंपुनरागम्यमानानां कर्मसंबन्धे प्रमाणम् । न तावल्लिङ्गम् । स्याग्न्यादिस्वरूपमात्रविषयत्वेन क्रत्वर्थत्वे प्रमाणाभावात् । सर्वत्र हि लिङ्गं यत्किंचित्प्रमाणकं क्रतुबन्धसामान्यमपेक्ष्य द्वारविशेषमात्रे प्रमाणमिति याज्यापुरोनुवाक्याकाण्डे व्याख्यातम् । नचान्यपि प्रमाणं पश्यामः । उच्यते—संख्यैवात्र संख्येयानां कर्माङ्गत्वे प्रमाणम् । तथाहि सामिधेनीपरिच्छेदद्वारा क्रतोरुपकर्तव्यम् । अग्निसमिन्धनप्रकाशिकाश्चर्चः सामिधेन्य उच्यन्ते । तेन तत्समर्था याः अग्निदचोऽवश्यमुपादातव्याः । एवं सर्वत्रागमे द्रष्टव्यम् ॥

षोडशिनां प्राकृतत्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥

षोडशिनो वैकृतत्वं तत्र कृत्स्नविधानात् ॥ ३४ ॥ [प्रकृतौ चाभावदर्शनात् ॥ ३५ ॥ अयज्ञवचनाच्च ॥ ३६ ॥ प्रकृतौ वा शिष्टत्वात् ॥ ३७ ॥ प्रकृतिदर्शनाच्च ॥ ३८ ॥ आम्नातं परिसंख्यार्थम् ॥ ३९ ॥ उत्क्रमभावदर्शनम् ॥ ४० ॥ गुणादयज्ञत्वम् ॥ ४१ ॥]

विकृतौ प्रकृतौ वा स्यात्षोडश्युत्कर्षतोऽग्रिमः ॥ अविरुद्धेन वाक्येनानुत्कर्षात्प्रकृतावसौ ॥ १३ ॥

अस्ति ज्योतिष्टोमे षोडशी स च षोडशिना वीर्यकाम इति पुरुषार्थतया विहितोऽपि पुनः क्रत्वर्थतया श्रूयते—'अप्यग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादप्युक्थ्ये ग्राह्योऽतिरात्रे ब्राह्मणस्योत्तरेहनि द्विरात्रस्य गृह्यते मध्यमेह् स्त्रिरात्रस्य चतुर्थेहन्यहीनस्य गृह्यते' इति । तत्र क्रत्वर्थं षोडशिनं प्रति संदेहः किं प्रकृतौ स्यादुत विकृतिष्वेवोत्क्रष्टव्य इति । 'उत्तरेहन् द्विरात्रस्य गृह्यते'इत्यादिवचनैर्विकृतिसंबन्धावगमादग्निष्टोमे राजन्यस्येत्यादिवचनस्य च वैकृताग्निष्टोमाभिप्रायत्वेनाप्यविरोधात्प्रकरणं बाधित्वा वाक्येनोत्कर्षे प्राप्ते ब्रूमः—प्रकृतिकरणाम्नातैरग्निष्टोमादिशब्दैस्तत्रैव संभवद्भिः किमित्यसंनिहितापि विकृतिरभिधीयते । तस्माद्वाक्येनैव प्रकृतौ स्यात्तत्र राजन्यादिनिमित्तेन विहितः स विकृतिष्वनैमित्तिको विधीयते उत्तरेहन्द्विरात्रस्येति ॥

समविभागस्य प्रसक्तिरिति भावः । **तस्मादिति** । त्रिरभ्यासविधिरपि पञ्चदशत्वसिद्ध्यर्थ इति नादृष्टार्थत्वदोष इति भावः। **सर्वत्रेति** । अर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गात्स्वप्रकाश्यार्थमात्रे शेषत्वं मन्त्रस्य भवति नतु तद्द्वारा क्रतुशेषत्वमपि क्रतूपस्थित्यभावेनार्थप्रकाशनसामर्थ्यमात्रात्क्रतुशेषत्वासिद्धेः । अतः क्रतुना द्वारविशेषमनन्तर्भाव्य सामान्यतः शेषशेषिभावे सिद्धे किंद्वारं क्रतुशेषत्वं निर्वहतीति द्वारापेक्षायां मन्त्रप्रकाश्यार्थलक्षणद्वारा शेषत्वमात्रे लिङ्गं प्रमाणमिति 'लिङ्गक्रमसमाख्याना'दिधिकरणे निरूपितमित्यर्थः । **संख्येति** । ततश्च क्रत्वर्थसंख्यापरिच्छेद्यत्वबलादेव परिच्छेद्यतया गम्यमानानामृचां त्वर्थत्वं भक्षसंयुक्तफलचमसवल्लभ्यत इति तदेव तत्र प्रमाणमित्यर्थः । **सर्वत्रेति** । स्तोत्रादिविषय ऋक्सामाद्यागमेपीत्यर्थः । सूत्रे अभ्यासप्रकृतित्वात्प्रकृतौ त्रिःप्रथमामित्यभ्यासेन संख्यापूरणस्य दृष्टत्वादित्यर्थः ॥

षोडशिनो वैकृतत्वं० ॥ ३४ ॥ अस्तीति । 'य एवं विद्वान्षोडशिनं गृह्णाती'ति विहित इति शेषः । **ननु** षोडशिनः पुरुषार्थत्वात्प्रकृतिविकृत्यर्थत्वविचार एवायमनुपपन्न इत्याशङ्क्याह—**सचेति** । त्रिरभ्यासस्येव षोडशिनो न प्रकृतिविकृतिसंबन्धः किंतु विकृतिमात्रसंबन्ध इत्युत्थितेः संगतिरित्याहुः । बाधप्रसङ्गात्प्रकृतिसंबन्धः षोडशिनो बाध्यते नेति चिन्त्यत इत्यध्यायसंगतिः । तन्त्ररत्ने **ननु** प्रकृत्यर्थत्वेऽप्यस्ति......समभिव्याहारादिति भावः । **ननु** वाक्यात्प्रकृत्यर्थत्वाभावेऽपि प्रकरणात्प्रकृत्यर्थत्वं किं न स्यादित्यत आह—**प्रकरणमिति** । **प्रकरणाम्नातैरिति** । प्रकृतत्वाद्बुद्धौ विपरिवर्तमानप्रकृतिपरत्वमेव युक्तमिति भावः । **ननु** यदि प्रकृत्यर्थं तर्हि चोदकादेव द्विरात्रादिषु प्राप्तेः पुनर्वचनं व्यर्थमत आह—**तत्रेति** । सूत्रार्थस्तु—षोडशिनो वैकृतत्वमेव द्विरात्रादिवाक्यैः कार्त्स्न्येन संबन्धावगमादिति ॥

आग्रयणादेव षोडशिग्रहणाधिकरणम् ॥ १० ॥

तस्याग्रयणाद्ग्रहणम् ॥ ४२ ॥ [उक्थ्याच्च वचनात् ॥ ४३ ॥]

उक्थ्याग्रयणतः स स्यात्केवलाग्रयणादुत ॥ आद्य उक्तिद्वयादन्त्य उक्थ्योर्ध्वत्वविधित्वतः ॥ १४ ॥

षोडशिन्येव संदेहः किमसावाग्रयणादुक्थ्याद्वा ग्रहीतव्य उताग्रयणादेवेति । तत्र 'आग्रयणाद्गृह्णाति उक्थ्यान्निगृह्णाती'ति वचनद्वयाद्विकल्पेन समुच्चयेन वा द्वाभ्यां गृह्यते, एवमपर्यवसिते पूर्वपक्षे मध्ये चिन्ता ॥

तृतीयसवन एव षोडशिग्रहणाधिकरणम् ॥ ११ ॥

स तृतीयसवने वचनात्स्यात् ॥४४॥ [अनभ्यासे पराक्शब्दस्य तादर्थ्यात् ॥४५॥ उक्थ्याविच्छेदवचनत्वात् ॥ ४६ ॥ आग्रयणाद्वा पराक्शब्दस्य देशवाचित्वात्पुनराधेयवत् ॥ ४७ ॥ विच्छेदः स्तोमसामान्यात् ॥ ४८ ॥]

सवनेषु तृतीये वा स त्रयोक्त्या भवेत्त्रिषु ॥ द्वे निन्दित्वा तृतीयस्य विधेस्तत्रैव गृह्यताम् ॥ १५ ॥

वचनात् किं षोडशी सवनत्रये ग्राह्य उत तृतीयसवन एवेति । किं पुनः कारणमन्तराचिन्तायाः? मूलाधिकरणसिद्धान्ते कालोपलक्षणत्वमुक्थ्यस्य स्थास्यति । स्थिते च तस्मिन्पूर्वयोः सवनयोर्ग्रहणमाशङ्कितुमशक्यं तयोरुक्थ्याभावात् । तस्मान्मध्येचिन्तितमिति केचित् । तदयुक्तम् । एवमपि पूर्वपक्षं समाप्य कर्तव्येयं चिन्ता स्यान्न मध्ये । किंच प्रातःसवने गृहीतव्य इत्यादिवचनादस्य सवनत्रये ग्रहणमाशङ्क्यते । नच वचनस्य परिपन्थी संभवति । तस्माद्यद्यपि पूर्वयोः सवनयोरुक्थ्याभावात्तदुत्तरकालता न संभवति तथापि वचनबलाद्गृहीतव्यः । कालवचनं तु तार्तीयसवनग्रहणाभिप्रायं भविष्यति । विद्यते च पूर्वयोरपि सवनयोरुक्थ्यं तस्माद्विचित्रगतिः । सूत्रकारश्चिन्तान्तरमध्येऽपि प्रसङ्गाच्चिन्तान्तरं कृतवानित्येव वक्तव्यम् । तत्र प्रातःसवने गृह्णातीत्यादिभिर्वाक्यैः सवनत्रयेऽपि विधानात्त्रिष्वपि ग्राह्यः । नैवम् । प्रातःसवनाद्यनुक्रमणं निन्दाद्वारेण तृतीयसवनस्तुत्यर्थम् । सवनत्रयं ह्यनुक्रम्य 'यत्प्रातःसवने गृह्णीयाद्वज्रो वै षोडशी'त्यादिना सवनद्वयं निन्दित्वा तृतीयसवने ग्राह्य इति

तस्याग्रयणाद्ग्रहणम् ॥ ४२ ॥ षोडशिन्येवेति । ततश्च तत्रैव विशेषचिन्तनात्प्रासङ्गिकी संगतिरिति भावः । **समुच्चयेनेति** । एवंच किमाग्रयणादेव ग्राह्य उतोक्थ्यादपीति संशयतात्पर्यं बोध्यम् । यथाश्रुते समुच्चयपक्षानुन्मेषात् ।

स तृतीयसवने० ॥ ४४ ॥ प्राभाकरोक्तमन्तराचिन्ताकारणमाशङ्कते—**मूलेति** । **उक्थ्याभावादिति** । 'उक्थ्यान्निगृह्णाती'त्यादौ उक्थ्यशब्देन पशुकाम उक्थं गृह्णीयादिति विहितो यः काम्य उक्थ्यः स विवक्षित इति पराभिमानः । तथाच तस्य यज्ञायज्ञीयानन्तरभावितया पूर्वयोः सवनयोरभाव इत्यर्थः । **कालेति** । उक्थान्निगृह्णातीति वचनमित्यर्थः । पराभिमानं खण्डयति—**विद्यते चेति** । उक्थ्यादित्यविशेषेण श्रुतस्योक्थ्यशब्दस्य यज्ञायज्ञीयानन्तरभाविकाम्योक्थ्यपरतया संकोचे प्रमाणाभावादुक्थ्यमात्रपरत्वमेव वक्तव्यम् । तथाच पूर्वयोरपि सवनयोः क्रत्वर्थोक्थ्यस्य सद्भावादुक्थ्यस्य कालोपलक्षणार्थत्वेऽपि चिन्ता संभवतीत्यर्थः । स्वयमन्तराचिन्ताप्रयोजकमाह—**तस्मादिति** । ननु यथा 'एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते'इत्यत्रैकवाक्यताबलात्त्रीन्वृणीते इत्यत्रैव विधिरितरत्तु वाक्यद्वयमवयुत्यानुवादकं सत्तच्छेषभूतमेवमिहापि एकवाक्यताबलात्तृतीयसवनवाक्य एव विधिरितरत्तु तच्छेषभूतमिति वक्तव्यत्वात्कथं पूर्वःपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । इह हि तच्छेषत्वं 'जर्तिलयवाग्वा जुहुया'दित्यादिवन्निन्दाद्वारैव वाच्यमेकं वृणीत इत्यादिवदवयुत्यानुवादासंभवान्निन्दा च 'प्रातःसवने ग्राह्यः, तेजो वै प्रातःसवनं तेज एव वज्रं निर्मिमीते माध्यंदिने ग्राह्य ओजो वै माध्यंदिनं सवनमोज एव वज्रं निर्मिमीते तृतीयसवने ग्राह्यः पशवो वै तृतीयसवनं पशुभ्य एव वज्रं निर्मिमीते' इति त्रिष्वपि दृश्यते । तत्र तृतीयसवने विधिरिति वदता वज्रनिर्माणं शत्रुविषयतया व्याख्याय स्तुतिरेवात्र दृश्यते नतु निन्देति वक्तव्यम् । एवं सत्याद्ययोरपि सवनयोस्तथा वक्तुं शक्यत्वेनाविशेषात्त्रिष्वपि विधिरित्यर्थः । **नैवमिति** । नहि वज्रनिर्माणवाक्यं निन्देत्युच्यते येन साम्यं स्यात् किंतु यत्प्रातःसवने इत्यादिवाक्यम् । तथाच प्रातःसवने ग्राह्य इत्यादिना पूर्वोक्तवाक्येन तदनुक्रम्य यत्प्रातःसवने गृह्णीयादित्यादिनाग्रिमवाक्येन सवनद्वयं निन्दित्वा तृतीयसवने ग्राह्य इत्यन्तेन तृतीय-

यते। तस्मात्सर्वमिदमेकं वाक्यं तृतीयसवने षोडशिविधानार्थमिति तत्रैवास्य ग्रहणं स्थितादुत्तरं उक्थ्यान्निगृह्णाति षोडशिन'मिति वचनादुक्थ्यादपि गृहीतव्यमित्युक्तम्। यदपि शाखान्तरवचनं पराञ्चमुक्थ्यात्षोडशिनं गृह्णाती'ति तत्राप्युक्थ्यादित्यपादानपञ्चमी न दिक्शब्दयोगनिमित्ता। पराशब्दस्य पराचीः सामिधेनीरितिवदनभ्यासवाचित्वेन दिक्शब्दत्वाभावात्। तस्मादुभाभ्यां ग्रहणमिति प्राप्ते ब्रूमः—'कृत्स्नस्याग्रयणादेव ग्रहणं नित्यवच्छ्रुतम्॥ न युक्तं बाधितुं तस्मान्न विकल्पसमुच्चयौ॥' यत्तु वचनादिति तन्न। पराञ्चमुक्थ्यादित्यत्र पराक्शब्दोऽनभ्यासवचनः सन्ननर्थकः स्यात्। अभ्यासस्य प्राप्त्यभावात्। तस्माद्दिक्शब्दोऽयं कालवचनः तन्निमित्तेयं पञ्चमी। उक्थ्यादूर्ध्वकाले षोडशिनं गृह्णातीति तत्समानार्थत्वाच्चोक्थ्यान्निगृह्णातीत्यत्रापि दिक्शब्दनिमित्तैव पञ्चमी। नह्यवश्यं दिक्शब्दयोगापेक्षैव सा। विनापि तेन मासात्प्रवक्ष्यामीत्यादिषु दर्शनात्। तेनेयं सहयुक्ते तृतीयावदर्थमात्रापेक्षा न शब्दमात्रप्रयोगमपेक्षते। एवंचाग्रयणात्कृत्स्नस्य नित्यवद्ग्रहणं न बाधितं भवति। तस्मादाग्रयणादेव गृहीतव्यः॥

षोडशिग्रहस्य सस्तोत्रशस्त्रताधिकरणम्॥ १२॥

उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगादस्तुतशस्त्रः स्यात्सति हि संस्थान्यत्वम्॥ ४९॥ [सस्तुतशस्त्रो वा तदङ्गत्वात्॥ ५०॥ लिङ्गदर्शनाच्च॥ ५१॥ वचनात्संस्थान्यत्वम्॥ ५२॥]

अग्निष्टोमोक्थ्यसंबन्धी षोडश्यस्तुतशस्त्रकः॥ तद्युक्तो वाग्रिमः प्राशस्तत्संस्थामबाधितुम्॥ १६॥
स्तोत्रं भवत्येकविंशं हरिवच्छस्यते ततः॥ इष्यते ह्यन्यसंस्थात्वं स्तुतशस्त्रयुतस्ततः॥ १७॥

'षोडश्येव यदाप्यग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादप्युक्थ्ये ग्राह्य'इत्यादिवचनादग्निष्टोमोक्थ्ययोर्वा

सवन एव विधानात्प्रातःसवने ग्राह्य इत्यादिकं यत्प्रातःसवने इति निन्दाद्वारा स तृतीयसवनविधिशेष इत्येव वाक्यत्वात्तृतीयसवन एव विधिरित्यर्थः। तैत्तिरीयशाखायां 'सवनेसवनेऽभिगृह्णाती'ति वचनेन पूर्वयोरपि सवनयोः षोडशिनो विधानादस्त्येव तयोरपि षोडशी। इदं त्वधिकरणमनेन वचनेन पूर्वयोर्न विधीयते किंतु तृतीयसवन एव विधीयत इति न्यायव्युत्पादनमात्रपरमिति ध्येयम्। **ननु** विस्पष्टमेव 'पराञ्चमुक्थ्या'दिति शाखान्तरीयवाक्ये उक्थ्योत्तरकालत्वं प्रतीयते तदेकार्थत्वाच्चोक्थ्यान्निगृह्णातीत्यस्याप्युक्थ्यादूर्ध्वकाले षोडशिनं गृह्णातीत्यर्थत्वात्कथमुक्थ्यादपि ग्रहणमित्यत आह—**यदपीति। अनभ्यासेति।** यद्यपि 'पराञ्चमग्न्याधेयात्पुनराधेय'मित्यादौ पराक्शब्दस्य कालवचनत्वमपि दृष्टं तथापीहोपपदविभक्त्यपेक्षया कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वेनोक्थ्यादित्यत्रापादानपञ्चम्येव स्वीकार्या। सा च पराक्शब्दस्य कालवाचित्वेनोपपद्यत इति तदर्थमनभ्यासवचनत्वमेव वाच्यमिति भावः। **नन्व**नभ्यासवचनत्वेन दिक्शब्दत्वाभावाद्दिक्शब्दयोगनिमित्ता पञ्चमी माभून्नाम, तथापि पराक्शब्दस्याञ्चूत्तरपदत्वेनाञ्चूत्तरपदयोगनिमित्ता पञ्चमीयं कुतो न भवेदिति चेन्नैवम्। 'अन्यारादितरर्ते दिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते'इति सूत्रे दिक्शब्दसाहचर्येणाञ्चूत्तरपदस्यापि दिक्शब्दस्यैव ग्रहणं नत्वदद्यद्देवदत्तेनेत्यदिक्शब्दार्थमञ्चूत्तरपदग्रहणमिति स्वीकारात्। अनेनैवाशयेन महाभाष्ये'ऽञ्चूत्तरपदग्रहणं किमर्थं, न दिक्शब्दैर्योग इत्येव सिद्धं 'षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेने'ति वक्ष्यति तस्यायं पुरस्तादपकर्ष' इत्युक्तम्। एवंच पराक्शब्दस्यानभ्यासवाचिनो दिक्शब्दत्वाभावप्रतिपादनं न दिक्शब्दयोगनिमित्तपञ्चम्यभावाय किंतु अञ्चूत्तरपदयोगनिमित्तपञ्चम्यभावायैवेति न काप्यनुपपत्तिः। यद्वा 'षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेने'त्यत्र प्रत्ययग्रहणबलादेव प्राग्ग्रामादित्यादौ षष्ठीव्यावृत्तिसिद्धेर्न तदर्थमञ्चूत्तरपदग्रहणं कर्तव्यं, प्राग्ग्रामादित्यादौ पञ्चमीतु दिक्शब्दयोगादेव सिध्यतीत्यञ्चूत्तरपदप्रत्याख्यानाभिप्रायेण दिक्शब्दत्वाभाव उपपादितो बोध्यः। **अभ्यासस्येति।** नच षोडशिपूर्तिरुक्थ्यपात्रात्कदाचिदावृत्त्यापि लोकतः प्राप्नोतीति तन्निरासेनानभ्यासनियमविधिः संभवतीति वाच्यम्। प्राप्ते षोडशिनि उक्थ्यापादानकत्वस्यानभ्यासस्य च विधौ वाक्यभेदप्रसङ्गादिति भावः। ननु देशस्य प्रकृतेऽन्वयाभावात्कथं दिक्शब्दत्वमित्यत उक्तं—**कालवचन इति**। दिशि दृष्टः शब्दो दिक्शब्द इत्येव दिग्देशकालवाचिनां दिक्शब्दत्वाङ्गीकाराद्दिक्शब्दत्वं कालवचनत्वेऽप्युपपन्नमिति भावः। **नहीति**। शब्दयोगानपेक्षायां 'अन्यारादि'ति सूत्रगतयुक्तग्रहणं प्रयोजकमिति तत्त्वम्॥

उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगात्॥ ४९॥ षोडशिप्रसङ्गात् बाधप्रसङ्गाच्च तद्गतस्तोत्रशस्त्रबाधाबाधौ चिन्त्येते इति तत्र-

---

१ शब्दयोगम.

गृह्यते तदा किमस्तुतशस्त्रः स्यात्, उत तदापि सस्तुतशस्त्र इति संशये—'उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगेनास्तु स्तोत्रादिकं भवेत् ॥ षोडशिस्तोत्रसंस्थायां नोक्थ्याग्निष्टोमता भवेत् ॥ अग्निष्टोमादिशब्दा हि स्तोत्रसंख्यानिमित्तकाः ॥ षोडशिस्तोत्रसंस्थायां नाग्निष्टोमः क्रतुर्भवेत् ॥' तत्राग्निष्टोमे ग्राह्य इत्येतदेव विरुध्यते तस्मादस्तुतशस्त्रः स्यात् ।—'सत्यं संस्थान्यतापत्तिर्वचनात्तु न दुष्यति ॥ पूर्वसंस्थोपमर्देन संस्थैवान्या विधीयते ॥ उक्थ्यसंस्थो हि यः प्राप्तस्तथाग्निष्टोमसंस्थितिः ॥ राजन्यस्य तथा नासौ किंतु षोडशिसंस्थितिः ॥ इत्येष वचनस्यार्थस्तस्मात्स स्तुतशस्त्रकः ॥ तदङ्गत्वेन हि स्तोत्रं शस्त्रं चाहत्य चोदितम् ॥' 'एकविंशं स्तोत्रं भवति प्रतिष्ठित्यै हरिवच्छस्यत'इति विहितं स्तुतशस्त्रमसति विरोधे किमुक्थ्याग्निष्टोमसंस्थस्य न क्रियते तस्मात्स स्तुतशस्त्रः ॥

अङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिनः परिसंख्याधिकरणम् ॥ १३ ॥

अभावादतिरात्रेषु गृह्यते ॥ ५३ ॥ [अन्वयो वानारभ्यविधानात् ॥ ५४ ॥]

द्विरात्रेऽङ्गिरसां षोडश्यप्राप्तः किं विधीयते ॥ परिसंख्यायते वाद्यश्चोदकाच्छीघ्रबुद्धितः ॥ १८ ॥
अनारभ्य विधेः प्राप्ते परिसंख्यातिदेशतः ॥ विकल्पोऽन्यद्विरात्रेषु प्रोक्तं वृत्तिकृतो मतम् ॥ १९ ॥
परिसंख्या पूर्वपक्षो न सा युक्ता त्रिदोषतः ॥ अप्राप्तस्यार्थवादेन विधेयः स न गम्यते ॥ २० ॥

अङ्गिरसां द्विरात्रे श्रूयते 'वैखानसं पूर्वेहन्साम भवति षोडश्युत्तर'इति किमिदमप्राप्तस्य षोडशिनो विधानार्थमुत प्राप्तस्य परिसंख्यार्थमिति संशये विधिः प्राप्त्यभावात्। नतावच्चोदकेन प्राप्तिः सह्यनुमानिकः तत्प्राप्तेः प्रागेव प्रत्यक्षेण वचनेन विधीयते 'उत्तरेहन्द्विरात्रस्य गृह्यत' इत्यनेन। अथवा वैकल्पिकी चोदकप्राप्तिः प्रकृतावतिरात्रे षोडशिनो वैकल्पिकत्वात्तत्र नियमार्थं विधानम् । विहिते

रते । **उक्थ्येति** । यद्यग्निष्टोमादावपि षोडशिनः स्तोत्रशस्त्रं स्यात्तदा षोडशिस्तोत्रेणैव समाप्तिः स्यात्तथाच क्रतोः षोडशिसंस्थात्वेनाग्निष्टोमोक्थ्यसंस्थात्वमेव न स्यात्, एवंचाग्निष्टोमोक्थ्यसंस्थारूपनिमित्ताभावात्तन्निमित्तकषोडश्येव न स्यात्। अस्तुतशस्त्रत्वे त्वग्निष्टोमादिस्तोत्रानन्तरं स्तोत्रान्तराभावेनाग्निष्टोमोक्थ्यस्तोत्रत एव समाप्त्या तत्संस्थात्वमुपपद्यते। तस्मात्स्तोत्रशस्त्रे न स्त इत्यर्थः। **नन्व**ग्निष्टोमादिशब्दाभिधेयत्वं स्तोत्रस्याप्यस्तीति तस्यैव निमित्तत्वं किं न स्यात्तथाच षोडशिसंस्थायामप्यग्निष्टोमादिस्तोत्रसद्भावान्न निमित्तव्याघात इत्यत आह—**अग्निष्टोमादीति** । बहुवचनं दृष्टान्तत्वेनातिरात्रादिशब्दसंग्रहार्थम् । यद्यप्यग्निष्टोमादिशब्दाः स्तोत्राणां तत्स्तोत्रसंस्थानां च वाचकास्तथापीह संस्थापरा एवाङ्गीकर्तव्याः। अन्यथोक्थ्येऽग्निष्टोमादिस्तोत्रस्य विद्यमानत्वेन 'अप्यग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीया'दित्यनेनैवोक्थ्येपि सिद्धे 'उक्थ्ये ग्राह्य' इति वचनवैयर्थ्यादिति भावः । **ननु** तर्हि अग्निष्टोमादिशब्दवत्षोडशिशब्दस्यापि संस्थावाचित्वात्षोडशिसंस्थाविधिरेव युक्त इत्यत आह—**षोडशीति**। निमित्तविघातप्रसङ्गादिह षोडशिशब्देन संस्था नाभिधीयत इत्यर्थः। **ननु** निमित्तविघातात्संस्थाविधिरेव न संभवतीत्युक्तमत आह—**पूर्वेति** । इहाग्निष्टोमादिसंस्थां निमित्ततयोपादाय षोडशिसंस्था न विधीयते किंतु यः क्रतुः अग्निष्टोमसंस्थाक उक्थ्यसंस्थाकश्च विहितः स क्रतुराजन्यस्य न तत्संस्थाकः किंतु षोडशिसंस्थः कर्तव्य इति राजन्यमेव निमित्तीकृत्य पूर्वसंस्थोपमर्देन संस्थान्तरं विधीयते । तथाचाग्निष्टोमादिसंस्थाया निमित्तत्वाभावान्न निमित्तव्याघात इत्यर्थः। **ननु** सप्तम्याग्निष्टोमादिसंस्थायाः प्रतीयमानं निमित्तत्वं परित्यज्य किमित्येवं व्याख्यायत इत्याशङ्क्य 'षोडशिना वीर्यकामः स्तुवीते'त्यादौ संस्थावाचकत्वेन क्लृप्तषोडशिशब्दस्वारस्यबलादित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति**। उक्तव्याख्याने निमित्तान्तरमप्याह—**तदङ्गत्वेनेति** । **हरिवदिति** । हरिशब्दयुक्तं शस्त्रं शस्यत इत्यर्थः। तथाच स्वाङ्गभूतस्तोत्रशस्त्राभावे विगुणत्वात्षोडशी क्रतूपकारात्मकं स्वफलं न साधयेदित्यर्थः । **ननु** स्तोत्रशस्त्रयोः काम्यषोडशिविषयत्वमस्तु तथाच राजन्ये निमित्ते क्रत्वर्थतया विहितेऽस्मिन् तयोरङ्गत्वाभावेऽपि न वैगुण्यमित्यत आह—**असतीति**। षोडशिमात्राङ्गत्वेन विहितयोः काम्यविषयतया संकोचोऽप्यप्रमाणक इति भावः। सूत्रे सति स्तोत्रशस्त्रे संस्थान्यत्वं स्यादित्यर्थः ॥

अभावादतिरात्रेषु गृह्यते ॥ ५३ ॥ किमिदमिति। किमयमपूर्वविधिरुत परिसंख्याविधिरित्यर्थः । स्तोत्रशस्त्राबाधवद्द्विरात्रान्तरे षोडशिनोप्यबाधः परिसंख्याया अभवादित्युत्थितेः संगतिः। **ननु** प्रत्यक्षवचनस्य शीघ्रं प्रवृत्तावपि चोदकात्संभवत्प्रासिकस्य विधिवैयर्थ्यमत आह—**वैकल्पिकीति**। **तस्मादिति**। यद्यपि चोदकेन प्राप्त्यपेक्षाया-

न तस्मिन्नानुमानिको न प्रापयति, तस्मान्न तावच्चोदकप्राप्तिमपेक्ष्य तत्परिसंख्या। नचानेनैव 'उत्तरेहन्द्विरात्रस्य गृह्यत' इति सामान्यवचनेन प्राप्तत्वात्षोडश्युत्तरवचनं परिसंख्यार्थमिति वाच्यम्। सामान्येन हि सर्वद्विरात्राणामिदं वचनं तत्प्राप्तेः प्रागेवाङ्गिरसां द्विरात्रे षोडश्युत्तर इति विशेषवचनेन विधीयते तस्मादप्राप्तविधिः षोडश्युत्तर इति। नैतदेवम्। यद्यपीदं सामान्यवचनं तथापि प्रत्यक्षेणैव वाक्येन द्विरात्रेषूत्तरेषामह्नां विकल्पेन प्राप्तः षोडशी नियतः। षोडश्युत्तर इत्यत्र तु नास्ति प्रत्यक्षो द्विरात्रसंयोगः। प्रकरणात्तु कल्प्यते। तच्च दुर्बलं वाक्यात्। तत्सामान्यवचनेनैव वैकल्पिकीं चोदकप्राप्तिमपोह्य नियम्यमानः षोडशी षोडश्युत्तर इत्यनेन द्विरात्रान्तरेभ्यः परिसंख्यायते, तेना-

---

न्यपि तस्याः पाक्षिकत्वान्नियमविधिरेव युक्तो न परिसंख्या नियमविधेर्लघुत्वात्तथापि पक्षतः प्राप्तिर्द्विरात्रान्तरेष्वप्यस्तीति तत्र चान्यत्रच प्राप्तेरपि सद्भावेन परिसंख्यापि संभवतीति संभवमात्राभिप्रायेणायं ग्रन्थः। **नचेति**। चोदकप्राप्तपरिसंख्येति पक्षे चोदकेन या विकल्पेन प्राप्तिः सा द्विरात्रान्तरेभ्यो व्यावृत्तेति द्विरात्रान्तरे षोडशी नैव ग्राह्यः किंतु विकल्पेनाप्यङ्गिरसां द्विरात्र एव ग्राह्यः। सामान्यवचनप्राप्तपरिसंख्येति पक्षे तु सामान्यवचनस्य षोडशिनियमार्थतया तत्प्राप्तस्य नियमस्याङ्गिरसां द्विरात्रएव नियमो नतु द्विरात्रमात्रेष्वित्येवं द्विरात्रान्तरेभ्यो व्यावृत्तावपि वैकल्पिकचोदकप्राप्तेरव्यावर्तितत्वात्तेष्वपि विकल्पेन ग्राह्य इति विवेकः। **तस्मादप्राप्तेति**। सामान्यतया विलम्बितेनापि संभवत्प्राप्तिकस्य पुनर्वचनं मित्रविन्दादिगतसाप्तदश्यादिवचनवन्नोपसंहारार्थं साप्तदश्यस्यानारभ्याधीतवाक्ये सामिधेनीसंबन्धमात्रं प्रत्याख्याय क्रतुसंबन्धस्तत्र यावत्सामिधेनीद्वारा सर्वविकृतीर्हि······क्रतुसंबन्धः कल्प्यते ततः प्रागेव मित्रविन्दादिगतेन वाक्येन क्रतुसंबन्धे बोधिते सत्याकाङ्क्षाविरहान्न सामिधेनीद्वारा कृत्स्नविकृतिसंबन्धकल्पनावकाश इति श्रुतसाप्तदश्यस्य मित्रविन्दादिषूपसंहारेपीह क्रतुसंबन्धस्यापि सामान्यवचनेनैव लाभेन तद्बोधमुखेन प्राकरणिकवाक्यस्योपसंहारार्थत्वायोगात्। नापि चोदकपरिलोपकत्वेन ग्रहमेधीयाज्यभागपुनःश्रवणवदपूर्वतार्थम्। यद्यस्य वचनस्य चोदके कटाक्षः स्यात्तर्हि चोदकाद्विकल्पेन प्राप्तषोडशिनियमार्थत्वमेव स्यान्नतु चोदकपरिलोपकत्वम्। तस्मात्प्रयोजनान्तराभावेऽपि प्रमाणप्रवृत्तेः प्रयोजनाधीनत्वाभावादन्यतः सिद्धान्नप्यर्थो विधिशक्तिवलादनेनैव प्रथमं विधीयत इत्ययमपूर्वविधिः। अतएव च तन्त्ररत्ने प्रमाणशक्तिं निरूपयाम इत्युक्तमिति ध्येयम्। नहि सामान्यशास्त्रस्य सामान्यशास्त्रत्वेन दुर्बलत्वं किंतु मन्थरप्रवृत्तिकतया। इहतु सामान्यशास्त्रमेव शीघ्रप्रवृत्तिकं न विशेषशास्त्रमिति सिद्धान्तमाह—**नैतदिति। द्विरात्रसंयोग इति**। अङ्गिरसां द्विरात्रलक्षणद्विरात्रविशेषसंयोग इत्यर्थः। यद्वा सामान्यशास्त्रे द्विरात्रसंयोगस्य प्रत्यक्षत्वात्तन्मुखेन विशेषेऽङ्गिरसां द्विरात्रे तदेव झटिति प्रवर्तते। इह तु तावानप्यवलम्बो न प्रत्यक्ष इति सर्वस्य कल्पनीयत्वादत्यन्तमन्थरत्वमिति प्रतिपादनाय द्विरात्रसंयोग इत्युक्तम्। तथाच षोडश्युत्तर इत्यत्र केवलमुत्तरेणाह्ना संबन्धश्रवणादङ्गिरसां द्विरात्रगते तस्मिन्नहनीत्यस्यांशस्य प्रकरणकल्प्यत्वमित्यर्थः। तस्मात्सामान्यवचनेन नियमविधायकेन षोडशिनः प्राप्तत्वान्नापूर्वविधिः किंतु तत्प्राप्तनियमपरिसंख्यैवेयमित्याह—**तस्मादिति। त्रिदोषत्वादिति**। अङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिनियमसंबन्धप्रतिपादनमात्रेण द्विरात्रान्तरेभ्यो व्यावर्तकशब्दाभावे सामान्यवचनप्राप्तस्य नियमस्य व्यावृत्तिर्न लभ्यत इति षोडश्युत्तर इत्यनेनाङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिग्रहणनियमरूपः स्वार्थः परित्याज्यः, द्विरात्रान्तरेभ्यः षोडशिग्रहणनियमव्यावृत्तिरूपः परार्थः स्वीकार्यः, द्विरात्रान्तरेषु प्राप्तः षोडशिग्रहनियमश्च बाध्य इति स्वार्थपरित्यागादयस्त्रयो दोषाः स्युरित्यर्थः। नचैवं 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते'इत्यप्राप्तपरिसंख्यायामप्यश्वरशनादाने मन्त्रस्य विनियोगमात्रेण गर्दभरशनादाने लिङ्गात्प्राप्नुवतो मन्त्रस्य निवर्तयितुमशक्यतया शब्दव्यापारेणैव निवर्तनीयत्वात्त्रैदोष्यं स्यादिति वाच्यम्। मन्त्रस्य शेष्याकाङ्क्षानुसारेण हि लिङ्गं विनियोजकम्, साचाकाङ्क्षा झटिति प्रवृत्तेन प्रत्यक्षवचनेनाश्वरशनादाने विनियोगान्निवृत्तेति गर्दभरशनादानतो मन्त्रस्य शब्दव्यापारं विनैव विनियोजकप्रमाणाप्रवृत्त्यैव निवृत्ततया त्रैदोष्यानवकाशात्। नच मन्त्रस्य शेष्याकाङ्क्षानिवृत्तावपि गर्दभरशनादानस्य मन्त्राकाङ्क्षा न निवृत्ता। अतस्तद्बलेनान्यत्र विनियुक्तस्यापि मन्त्रस्य लिङ्गाद्गर्दभरशनादाने विनियोगः स्यादेव। तन्निवृत्त्यर्थं च शब्दस्यावश्यमितरनिवृत्त्यर्थकत्वमेव स्वीकार्यमिति वाच्यम्। गर्दभरशनादानस्य हि न मन्त्रः स्वरूपेणापेक्षितः किंतु स्मारकत्वेन। स्मारकत्वं चात्मीयग्रहणकवाक्योपद्रष्ट्रादिवचनसाधारणमिति नियमेन मन्त्रापेक्षत्वाभावेन निराकाङ्क्षस्यापि मन्त्रस्य पुनर्विनियोगकल्पनाया अप्रवृत्तेः। नचात्मीयग्रहणकवाक्यादीनामनियतानां बहूनां ग्रहणे गौरवाल्लाघवानुसारेणैकं नियतं मन्त्ररूपमेव स्मारकमपेक्षत इति वाच्यम्। एवमपि बहुषूपायेषु यस्य कस्यचिदेकस्य नियमेन ग्रहणसंभवेन मन्त्रमेवापेक्षत इत्यत्र प्रमाणानुपन्यासात् विनिगमनाविरहादनियतोपायग्रहणस्यैव युक्तत्वात्। यत्र कार्यस्य नियतोपायसाध्यत्वं प्रमाणसिद्धं तत्र तदुपायस्यान्यत्र विनियोगेन निराकाङ्क्षस्यापि कार्याकाङ्क्षाबलाद्विनियोगः।

ङ्गिरसां द्विरात्र एव नियमः द्विरात्रान्तरेषु तु यथाचोदकं विकल्प एव स्यात्, तदिदं वृत्त्यन्तरकार-व्याख्यानमधिकरणस्यानुपपन्नमिति [1]मन्वानेन भाष्यकारेण व्याख्यानान्तरमारब्धम् । तत्र यः पूर्व-स्मिन् व्याख्याने सिद्धान्तः स एव पूर्वपक्षः परिसंख्येति । सिद्धान्तस्तु परिसंख्यायास्त्रिदोषत्वात् वैखानसविधिशेषोऽयं न विधिः परिसंख्या वा । तस्मात्सर्वद्विरात्रेषूत्तरेषामह्नां नियत एव षोडशी-सामान्यवचनेन प्राप्तत्वाद्वचनान्तरेणापरिसंख्यातत्वात् ॥

यथा 'आग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठत'इत्यत्र । तत्र हि प्रकरणाधीतयत्किंचिदाग्नेयीग्रहणे सति तस्याः क्रतुसंबन्धस्याक्लृप्तत्वात् तत्रापि विधेर्व्यापारस्य कल्पनीयतया गौरवं स्यादिति लाघवानुगृहीतेन विधिना क्लृप्तक्रतुसंबन्धायाः प्राकृताग्नेय्या एव साधनत्वेन विधानादुपस्थानादिषु विनियोगेन निराकाङ्क्षाया अपि प्राकृताया एव ग्रहणम् । एवं सौर्यादिवैकृतविधावपि विध्यन्ताधिकरणन्यायेनाष्टमिकन्यायैश्च दार्शपौर्णमासिकाङ्गकलापस्यैवेतिकर्तव्यतात्वे निश्चिते तस्य दर्शपूर्णमाससंबन्धेन निराकाङ्क्षस्यापि विनियोगः । नत्विह तथा गर्दभरशनादानं मन्त्रैकसाध्यमित्यत्र किंचिन्नियामकमस्ति, तस्माद्गर्दभरशना-दाने मन्त्रस्याप्राप्तत्वान्न तन्निवृत्तिः शब्देन कर्तव्या किंतु वचनमश्वरशनायामप्राप्तं मन्त्रं प्रापयितुमेव प्रवर्तते । लिङ्गस्य विल-म्बितप्रवृत्तिकत्वेन वचनप्रवृत्तिदशायां तदर्थस्याप्राप्तेः, प्रवृत्ते तु वचने मन्त्राकाङ्क्षाविरहाद्गर्दभरशनातो मन्त्रव्यावृत्तिरर्थादेव भवतीति फलतः परिसंख्येत्युच्यते । ततश्चाप्राप्तपरिसंख्यायां न त्रैदोष्यप्रसक्तिः । प्रकृते तु षोडश्युत्तर इत्येतद्वचनापेक्षया पूर्वमेव झटिति प्रवृत्तेर्न 'उत्तरेहन् द्विरात्रस्य गृह्यत' इति सामान्यवचनेनाङ्गिरसां द्विरात्रेषु तदितरद्विरात्रेषु च षोडशिनः प्राप्ततया नाप्राप्तप्रापणमुखेन वचनस्य प्रवृत्तिः, नवा द्विरात्रान्तरव्यावृत्तिर्व्यावर्तकशब्दं विना लभ्यत इतीतरव्यावृत्तावेव शब्दव्यापारस्य वक्तव्यतया स्यादेव त्रैदोष्यम् । एवंच मन्त्रेणाश्वस्य रज्जुग्रहणविधिफलं मन्त्रबाधोऽन्यरज्जौ त्रैदोष्यं प्राप्त-बाधे प्रसरणमयते नत्विहेत्यप्ययुक्तम् । आग्नेयीन्यायतस्तामपि पुनरुपनयन् केन मन्त्रो निर्वार्यस्त्रैदोष्यं भाष्यकारान्तर-मुखपरिसंख्यासु केनोपपाद्यमिति विधिरसायनोक्तं चिन्त्यम् । **वैखानसेति** । पूर्वस्याह्नो वैखानसाख्यवैशेषिकाङ्गविधि-र्युक्तः, यस्मादुत्तरस्मिन्नपि षोडश्याख्यं वैशेषिकमङ्गं वर्तत इत्येवमौचित्येन स्तावकतया वैखानसविधिशेष इत्यर्थः । ननु 'षोडश्युत्तर' इति वाक्यस्य चोदकाद्विकल्पेन प्राप्तषोडशिनियमार्थत्वे संभवति निरर्थकप्रायस्तुतिपरत्वमयुक्तम् । नच निय-मोऽपि 'उत्तरेहन् द्विरात्रस्य गृह्यत'इति सामान्यवचनेनैव प्राप्त इत्याकर एवोक्तमिति वाच्यम् । सामान्यवचनस्य 'अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादप्युक्थ्ये ग्राह्योऽतिरात्रे ब्राह्मणस्ये'ति संनिहितब्राह्मणराजन्यादिनिमित्तनिरासार्थत्वसंभवेऽसंनिहितद्विरात्रा-दिचोदकपर्यालोचनालभ्यषोडशिनियमार्थत्वानुपपत्तेः । अतएव 'य एवंविद्वानग्निं चिनुत'इत्युत्पन्नस्याग्नेः क्रतुसंबन्धार्थेषु 'अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ति तमुक्थ्येन तमतिरात्रेण तं द्विरात्रेण तं त्रिरात्रेणे'त्यादिवाक्येषु द्विरात्रादिषु पुनर्विधानस्य प्रयोजनमभ्याश्रिततया संनिहितानां 'श्येनचितं चिन्वीत स्वर्गकाम'इत्यादिगुणकामानां प्राप्तिरिति स्वीक्रियते, नत्वसंनि-हिततत्तद्विकृतिव्यवस्थितचोदकगणात्प्राप्ययोत्तरवेद्या सहाग्नेः पाक्षिकप्राप्तिसापेक्षस्तन्नियमः प्रयोजनमिति स्वीक्रियते । एवंच सामान्यवचनेन नियमस्याप्राप्तत्वात्तद्विधानार्थत्वमेव 'षोडश्युत्तर'इत्यस्य नतु स्तुत्यर्थत्वमिति चेद्भवेदेवं यदि ब्राह्म-णराजन्यादिनिमित्तनिरासरूपप्रयोजनं द्विरात्रादिचोदकपर्यालोचनां विना लभ्येत, नत्वेतल्लभ्यते द्विरात्रेषूत्तरेहनि षोडशिनो नैमित्तिकप्रसक्तिमुपजीव्य हि तन्निरासस्य प्रयोजनत्वं कल्पनीयम् । नैमित्तिकत्वप्रसक्तिश्च न संनिहितादप्यग्निष्टोमेत्यादि-वाक्यमात्रात्तस्य प्रकृतौ नैमित्तिकत्वबोधकत्वेऽपि विकृतौ तत्प्रसक्तावसामर्थ्यात्तद्वाक्यगताग्निष्टोमादिशब्दानां प्रकृत्यग्निष्टो-मादिमात्रपरत्वस्य षोडशिनो वैकृतत्वमित्यधिकरणे व्यवस्थापितत्वेन तद्वाक्यस्य प्रकृतिविकृतिसाधारण्याभावात् । एवंच तत्तद्विरात्रेषु उत्तरस्याह्नोऽतिरात्रसंस्थतां पर्यालोच्य प्रवर्तमानाच्चोदकगणादेव ब्राह्मणनिमित्तकत्वप्रसक्तिर्वक्तव्या । तथाच निमित्तनिरासलक्षणप्रयोजनस्यापि चोदकपर्यालोचनालभ्यत्वेन विनिगमनाविरहान्निमित्तनिरासवच्चोदकप्राप्तषोडशिनियमो-ऽपि सामान्यवचनस्यैव प्रयोजनं, तं द्विरात्रेणेत्यादौ तु गुणकामानामनारभ्याधीताग्निप्रकरण एवाम्नाततया चोदकैनैरपेक्ष्येण प्रयोजनत्वं कल्पयितुं शक्यत इति तत्प्राप्तिरेव प्रयोजनमुत्तरवेद्या सह विकल्पनिरासस्तु तत्सापेक्षत्वान्न प्रयोजनमिति वैषम्यम् । अनेनैवाभिप्रायेण ग्रन्थकारेण उत्तरेहन् द्विरात्रस्येति वाक्यस्य षोडशिनो वैकृतत्वमित्यधिकरणे नैमित्तिकत्वा-र्थत्वमुक्त्वा इह नियमार्थत्वमुक्तमिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—अङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिनः प्राप्त्यभावादप्राप्तविधानान्न परि-संख्या, ततश्च तदितरद्विरात्रेष्वपि गृह्यत इति वृत्तिकारपक्षे, भाष्यकारपक्षे तु द्विरात्रान्तरेषु परिसंख्यातत्वेन षोडशिनिय-स्याभावादङ्गिरसां द्विरात्र एव नियमेन षोडशी गृह्यत इति ॥

---

1 मत्वा भाष्य.

नानाहीने षोडशिग्रहग्रहणाधिकरणम् ॥ १४ ॥

चतुर्थे चतुर्थेऽहन्यहीनस्य गृह्यत इत्यभ्यासेन प्रतीयेत भोजनवत् ॥ ५५ ॥ [अपि वा संख्यावत्त्वान्नानाहीनेषु गृह्यते पक्षवदेकस्मिन्संख्यार्थभावात् ॥ ५६ ॥ भोजने तत्संख्यं स्यात् ॥ ५७ ॥]

किं चतुर्थेष्वहीनस्य ग्रहो नानागतेषु वा ॥ वीप्सैकवचनाभ्यां स्यादेकस्मिन्नेव स ग्रहः ॥ २१ ॥
चतुर्थाष्टमतापत्तेर्नानाहीनेषु स ग्रहः ॥ जात्यैकवचनं वीप्सा न्यायप्राप्तानुवादिनी ॥ २२ ॥

'षोडश्येन चतुर्थे चतुर्थेऽहन्यहीनस्य गृह्यत' इति श्रूयमाणः संदिह्यते किमेकस्यैवाहीनस्य चतुर्थे गृहीत्वा पुनस्तत्पुरस्ताच्चतुर्थेऽभ्यासेन ग्रहीतव्य उतैकस्याहीनस्यैकस्मिन्नेव चतुर्थे सकृद्ग्रहणं वीप्सा तु नानाभिप्रायेति। तत्र नानाहीनाभिप्रायत्वे न्यायप्राप्तत्वेन वीप्सानर्थक्यादहीनस्येति चैकवचनश्रवणादेकस्मिन्नहीने चतुर्थे चतुर्थेऽभ्यासः। नैवम्। अहीनस्य चतुर्थे इत्युच्यते एकस्य चाहीनस्यैकं चतुर्थमहः। यत्तु चतुर्थाच्चतुर्थं तदहीनस्याष्टमं भवति तत्र गृह्णन्नाहीनस्य चतुर्थे गृह्णीयात्तस्मात्सकृद्ग्रहणम्। एकवचनं तु सामान्याभिप्रायम्। वीप्सा च न्यायप्राप्तानुवादः ॥

वर्णकद्वयविशिष्टाधिकरणम् ॥ १५ ॥

जगत्साम्नि सामाभावादृक्तः साम तदाख्यं स्यात् ॥ ५८ ॥

प्रकृतौ विकृतौ वा स्याद्ग्रहेष्वाग्रयणाग्रता ॥ आद्यः प्रकरणादन्त्यो जगत्सामत्वसंभवात् ॥ २३ ॥
बृहद्रथंतरैकं किं द्वयं वोत रथंतरम् ॥ यद्वा जगत्यामुत्पन्नं जगत्सामाग्रिमो भवेत् ॥ २४ ॥
ज्योतिष्टोमस्य तादृक्त्वादविकल्पाय तु द्वयम् ॥ जगत्त्वं सर्वतान्नास्ति तदुक्तिर्व्यर्थता तदा ॥ २५ ॥
रथंतरं जगच्छब्दाद्विप्रकृष्टात्र लक्षणा ॥ जगत्यृन्ति स्थितं सामेत्येतत्स्यात्संनिकर्षतः ॥ २६ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'यदि रथंतरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णीयात् यदि बृहत्सामा शुक्राग्रान् यदि जगत्सामाग्रयणाग्रानि'ति किमाग्रयणाग्रता ज्योतिष्टोमे निविशते किंवोत्कृष्येतेति संशये, प्रकरणाज्ज्योतिष्टोमे स्यात् जगत्सामशब्देनापि ज्योतिष्टोम एव प्रकरणाद्यथाकथंचिदुच्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—न जगन्नाम साम ज्योतिष्टोमेऽन्यत्र वा कुत्रचिदस्ति तेनायमृग्द्वारेण व्यपदेशः जगत्यामृ-

---

चतुर्थे चतुर्थे० ॥ ५५ ॥ 'षोडश्युत्तर' इतिवद्वीप्साया न विधेयत्वमित्युत्थितेः संगतिः । षोडशिप्रसङ्गाद्वायसंगतिः । **वीप्सात्विति** । अहीनप्रयोगाणां भिन्नत्वात्सर्वाहीनप्रयोगगतचतुर्थाहर्व्याप्त्यभिप्रायेत्यर्थः । **तत्रेति** । एकस्याहीनप्रयोगस्यैकस्मिन्नेव चतुर्थे सकृद्ग्राह्य इति पक्षेऽहीनस्य यच्चतुर्थमहरिति चतुर्थमहरुद्दिश्य तत्र षोडशिग्रहमात्रविधिरिति स्वीकार्यम् । तथासति प्रत्युद्देश्यं विधेयस्य पर्यवसानन्यायादेव वीप्सायाः प्राप्तत्वेन निरर्थकानुवादः स्यादतोऽहीनस्य षोडशी गृह्यत इति यत्तच्चतुर्थे चतुर्थेहनीत्येवं वीप्सैव विधेया । तथासत्यहीनस्येत्यस्य चतुर्थसंबन्धित्वाभावात्किमपेक्षया चतुर्थमित्याकाङ्क्षायां ग्रहणदिनापेक्षया चतुर्थमिति लभ्यते । तथाच चतुर्थेचतुर्थेदिने देवदत्तो भुङ्क्त इत्यत्र भोजनदिनापेक्षया चतुर्थमिति गम्यते तद्वत्, एवंचैकस्मिन्नेवाहीनप्रयोगे यस्मिन्नहनि षोडशी गृह्यते ततश्चतुर्थेप्यह्नि ग्रहीतव्य इत्यर्थः सिध्यतीति भावः । किंचाहीनस्येत्येकवचनबलादेकाहीनसंबन्धिनी वीप्सा प्रतीयते तस्याश्च त्वदभिमतरीत्याप्यप्राप्तत्वादनुवादासंभवाद्विधेयैव वीप्सेत्याशयेनाह—**अहीनस्येति । नैवमिति** । कस्य चतुर्थमित्यपेक्षायां श्रुतत्वादहीनस्य तदपेक्षमेव चतुर्थत्वं प्रतीयते नतु ग्रहणदिनापेक्षं तस्याश्रुतत्वात् । तस्मादहीनस्य यच्चतुर्थमित्युद्दिश्य तत्र षोडशिग्रह एव विधातव्यः । अहीनापेक्षे च चतुर्थत्वे सत्येकस्याहीनस्यैकमेव चतुर्थमिति सकृदेव ग्रहणमित्यर्थः । **एकवचनं त्विति** । तथाचैकाहीनसंबन्धाभावेऽपि वीप्साया उपपन्नत्वादनुवादः संभवतीति भावः । उक्तरीत्याऽहीनशब्दस्य चतुर्थान्वये सति वीप्साया विध्यनर्हत्वान्न्यायप्राप्तत्वादनुवादो न दोष इत्याशयेनाह—**वीप्सा चेति** । सूत्रार्थस्तु—चतुर्थेचतुर्थेहन्यहीनस्य गृह्यत इत्यत्र एकस्मिन्नेवाहीनेऽभ्यासेन ग्रहणं प्रतीयते । यथा देवदत्तो भुङ्क्त इत्यत्र भोजनदिनापेक्षं चतुर्थत्वं तद्वदिहापि, ग्रहणदिनापेक्षत्वाच्चतुर्थस्येति ॥

जगत्साम्नि० ॥ ५८ ॥ **यथाकथंचिदिति** । अग्रिमवर्णकपूर्वपक्षे वक्ष्यमाणमित्यर्थः । अनेनैव वीप्सा यथाकथंचिदनुवादतया नयनमेवं ज्योतिष्टोम एव जगत्सामशब्दस्य कथंचिन्नयनमित्युत्थानात्संगतिरित्यपि सूचितम् । **न जगदिति** । सामवेदे कुत्रापि जगन्नाम्नः साम्नोऽप्रसिद्धत्वादित्यर्थः । **तेनेति** । तथाच जगत्यामुत्पन्नत्वात्साम जगच्छब्देनो-

च्युत्पन्नं साम जगत्साम तद्यत्र स जगत्सामा। नच ज्योतिष्टोमे तदस्ति, विद्यते तु विषुवति। तस्माद्विषुवान् जगत्सामा, तत्संयुक्ता चाग्रयणाग्रता प्रकरणादुत्क्रष्टव्या॥ **एवंवा**॥ यदि जगत्सामाग्रयणाग्रानित्यत्रैव जगत्सामशब्दे संदेहः किमनेन ज्योतिष्टोम एव रथंतरसामा बृहत्सामा वोच्यते किंवा स एवोभयसामा अथवा रथंतरसामैव उत यत्र जगत्यामुत्पन्नं साम विषुवति सोऽनेनाभिधीयत इति। प्रकरणाज्ज्योतिष्टोम एवान्यतरसामाभिधीयते। तथासति पूर्वाभ्यामग्रताभ्यामाग्रयणाग्रताया विकल्प एव स्यात्। तस्मादुभयसामा जगत्सामा। जगच्छब्दो हि कृत्स्नवचनः। कात्स्न्यं च समुच्चये स्यात्। तस्मात्समुच्चितोभयसामा जगत्सामा। नैवमपि युक्तम्। एवं हि सति जगत्सामेत्यनर्थकं स्यात्। 'आग्रयणाग्रान्गृह्णीया'दित्येतावतैवोभयसामपक्षे निवेशसिद्धेः। अन्यतरसामत्वपक्षयोः पूर्वाभ्यामग्रताभ्यामवरुद्धत्वात्। नचोभयसामत्वं ज्योतिष्टोमेऽस्ति, बृहद्रथंरयोर्वचनेनैव विकल्पविधानात्। तस्मात् 'ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशमि'त्येवं जगच्छब्दवत्यामुत्पन्नं रथंतरमेव जगत्साम। अतस्तत्सामा जगत्सामेति प्राप्ते ब्रूमः—पदद्वारेण ऋक् ऋचा च साम लक्षयितव्यं स्यात्तत्र लक्षितलक्षणा स्यात्। तस्माज्जगत्यामुत्पन्नेन साम्नासौ विषुवानेव जगत्सामा, तदर्थं चाग्रयणाग्रत्वं पूर्वव्याख्यायां नैमित्तिकमाग्रयणाग्रत्वं विचारितं तद्धेतुत्वेन तु जगत्सामशब्दप्रस्तावः। इहतु स एव साक्षाद्विचारित इति भेदः॥

च्यत इति। जगत्सामास्येति बहुव्रीहिरिति भावः। जगत्यां सामास्येति व्यधिकरणबहुव्रीहिरपि संभवति। अत्र जगतीशब्दपर्यायो जगच्छब्दः छान्दस ईकारलोपो वा बोध्यः। **उत्क्रष्टव्येति**। तथाच बाधप्रसङ्गात्प्रकरणबाधचिन्तेत्यध्यायसंगतिरिति भावः। सूत्रार्थस्तु—यदि जगत्सामेत्यत्र जगन्नाम्नः साम्नो भावादुक्तं ऋक्संबन्धात्साम तदाख्यं जगच्छब्दाभिधेयं स्यादिति। एवं वदतः सूत्रकारस्य समानाधिकरणसमास एवाभिमतः॥ **एवंवा**॥ **प्रकरणादिति**। ज्योतिष्टोम एवार्भवपवमाने कावाख्यं साम जगत्यामुत्पन्नमस्ति, तदादाय स एव बृहद्रथंतरान्यतरपृष्ठको जगत्सामत्वाकारेणाभिधीयत इत्यर्थः। कावाख्यसाम्नो नित्यत्वेन यदि जगत्सामेति पाक्षिकनिर्देशानुपपत्तेः पवमानगतस्य तस्य पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वाभावेन तदादायापि बृहद्रथंतरप्रायपाठावगतपृष्ठस्तोत्रसाधनीभूतजगत्सामत्वालाभाच्च न ज्योतिष्टोमस्य जगत्सामशब्दवाच्यत्वं संभवति। अस्तुवा तथाप्यैन्द्रवायवाग्रताशुक्राग्रताभ्यां विकल्पप्रसङ्गान्न प्रकरणे निवेश इत्याह—**तथासतीति**। समुच्चितोभयसाम्नः कथं जगत्सामशब्दवाच्यत्वं द्वयोरपि जगत्यामुत्पन्नत्वाभावादित्यत आह—**जगच्छब्द इति**। **तस्मादिति**। ज्योतिष्टोमप्रकरणे 'रथंतरं पृष्ठं भवति, बृहत्पृष्ठं भवती'ति विहितयोरदृष्टार्थत्वात्समुच्चये न्यायतः सिद्धे विकल्पवचनं तदबाधेनैव पक्षे विकल्पं बोधयति। ततश्च बृहद्रथंतरयोर्ज्योतिष्टोम एव समुच्चयोऽप्यस्तीति पूर्वपक्षिणोऽभिमानः। यद्वा उत्कर्षभीत्या प्रकरणनिवेशे कर्तव्ये तन्निर्वाहार्थं यदि जगत्सामेति पाक्षिकसमुच्चयानुवादबलादेव सोऽप्यस्तीति कल्प्यत इति भावः। **नन्वाग्रयणाग्रान्गृह्णीयादित्येतावत्युक्ते** कथं समुच्चयपक्षे निवेशः, अन्यतरसामपक्षेऽपि निवेशसंभवादित्यत आह—**अन्यतरेति**। **नचेति**। वचनेन न्यायप्राप्तसमुच्चयस्य बाध एवोचितः नतु न्यायेन वचनसंकोचः। तथाच प्रकरणे निवेशाभावे उत्कर्ष एव युक्तो नतु तत्सिद्ध्यर्थं समुच्चयकल्पनम्, अन्यथा पूषानुमन्त्रणमन्त्रादेरप्युत्कर्षो न स्यादिति दर्शपूर्णमासयोरेव पूष्णो देवतात्वपरिकल्पनेन तस्यापि प्रकरणे निवेशसंभवादिति भावः। **अत इति**। जगत्सामेत्यनेन रथंतरसाम्नोऽभिधाने सति एकस्मिन्नेव रथंतरनिमित्तेऽग्रताद्वयस्यापि विधानबलाद्विकल्पो न दोष इति भावः। **पदेति**। जगच्छब्दस्य स्ववाचकत्वाभावात्तेन जगच्छब्द एव तावल्लक्षणीयः तेन च तच्छब्दयुक्त ऋग्द्वारा साम लक्षणीयमिति लक्षितलक्षणा स्यादतो जगच्छब्देन जगतीछन्दोवाचकेन तच्छन्दस्कायामृच्युत्पन्नसामलक्षणैव ज्यायसी। व्यधिकरणबहुव्रीहिपक्षे तु न कस्यापि लक्षणेति भावः। **तदर्थं चेति**। यद्यपि विषुवति शुक्राग्रत्वं श्रुतं तथापि तत्कामाय भविष्यतीति भाष्ये उक्तमतः क्रत्वर्थतयाग्रयणाग्रताविधिर्नानुपपन्न इति भावः। शुक्राग्रताग्रयणाग्रतयोर्विकल्प इति केचित्। **इहत्विति**। नैमित्तिकमग्रत्वं तु फलतया विचारितं, तथाचोभयत्रोभयविचारेऽपि प्राधान्याप्राधान्याभ्यां भेद इत्यर्थः। संक्षेपविस्तररूपत्वान्नातीवापौनरुक्त्ये यत्नः कर्तव्य इति भावः। अतएव संगतावपि न यत्नः कार्यः॥

गोसवे उपवत्यग्रवत्योरभावाधिकरणम् ॥ १६ ॥

उभयसाम्नि नैमित्तिकं विकल्पेन समत्वात्स्यात् ॥ ५९ ॥ [मुख्येन वा नियम्येत ॥ ६० ॥ निमित्तविघाताद्वा क्रतुयुक्तस्य कर्म स्यात् ॥ ६१ ॥]

उपवत्यग्रवत्यौ स्तो गोसवे यदि वा नहि ॥ आद्ये विकल्प आहोस्विदुपवत्येव केवला ॥ २७ ॥
विकल्पो द्विनिमित्तत्वाद्व्याघातः स्यात्समुच्चये ॥ रथंतरस्य मुख्यत्वादुपवत्येव युज्यते ॥ २८ ॥
एकैकस्य निमित्तत्वं प्रकृतावत्र तु द्वये ॥ मिलिते पृष्ठता तस्मान्निर्निमित्ते उभे न हि ॥ २९ ॥

यत्र बृहद्रथंतरपृष्ठयोः समुच्चयः संसवगोसवादिषु तत्र यत्प्रकृतौ रथंतरनिमित्तं बृहन्निमित्तं च 'उपवतीं रथंतरपृष्ठस्य प्रतिपदं कुर्यात् अग्रियवतीं बृहत्पृष्ठस्ये'त्यादि तदुभयं विकल्पेन कर्तव्यं उत रथंतरनिमित्तमेव अथवोभयं न कर्तव्यमिति संशयः । तत्रोभयसामत्वेऽपि रथंतरस्य बृहतश्च सद्भावात्सत्तया चोभयोः क्रतुविशेषणत्वादुभयमपि प्राप्तं समुच्चयासंभवाद्विशेषाग्रहणाच्च विकल्पः । अथवा मुख्यत्वाद्रथंतरनिमित्तमेव स्यादिति प्राप्ते ब्रूमः—बृहद्रथंतरे हि प्रकृतौ निरपेक्षया सत्तया परस्परव्यवच्छेदेन वा क्रतुं विशिंषन्ती निमित्ततामुपगते । अत्र तूभयोः सहैव क्रतुसंबन्धात्सापेक्षयोर्नान्यतरेणापि क्रतुर्विशेष्यते तस्मान्निमित्तविघातादकर्तव्यम् ॥

ऐन्द्रवायवस्य सर्वादावप्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ १७ ॥

ऐन्द्रवायवस्याग्रवचनादादितः प्रतिकर्षः स्यात् ॥ ६२ ॥ [अपि वा धर्माविशेषात्तद्धर्माणां स्वस्थाने प्रकरणादग्रत्वमुच्यते ॥ ६३ ॥ धारासंयोगाच्च ॥ ६४ ॥]

पुरोपांशोरुत स्वस्य स्थाने स्यादैन्द्रवायवः ॥ आद्योऽग्रत्वविधेर्मैवं धारायुक्ताग्रतोक्तितः ॥ ३० ॥

ज्योतिष्टोमे उपांश्वन्तर्यामौ अधाराग्रहौ विधाय ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणादीनां धाराग्रहणमुपक्रमे श्रूयते 'वाग्वा एषा यदैन्द्रवायवो यदैन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्यन्ते वाचमेवानुप्रयन्ति अण्व्या धारया गृह्णाती'ति । तत्र संशयः किमैन्द्रवायवः सर्वादित उपांश्वन्तर्यामाभ्यामपि पूर्वं ग्रहीतव्य उत पाठप्राप्तस्थाने इति । तदर्थमिदं विचार्यते किमैन्द्रवायवप्रभृतीनां ग्रहाणामेतद्विधायकमुत ग्रहानुवादेनैन्द्रवायवाग्रताधर्मोऽङ्गत्वेन विधीयत इति । तत्र ग्रहाणां वचनान्तरैरेव प्राप्तत्वात्तदग्रताविधिरयं तच्चाविशेषेण सर्वग्रहाणामङ्गमुपांश्वन्तर्यामियोरपि संपादयितव्यमितरथा तयोर्वैगुण्यं स्यात् । अतः सर्वा-

---

उभयसाम्नि नैमित्तिकं० ॥ ५९ ॥ कावस्य पृष्ठसंबन्धाभावादग्रतानिमित्तत्वासंभवेऽपि संसवादिगतयोर्बृहद्रथंतरयोः पृष्ठसंबन्धात्प्रतिपन्निमित्तत्वसंभव इत्युत्थितेः संगतिः । **समुच्चय इति** । 'संसवे उभे कुर्यात् गोसवे उभे कुर्या'दित्यादिवचनादित्यर्थः । **रथंतरेति** । रथंतरपृष्ठकस्य क्रतोर्निमित्तत्वे रथंतरस्यापि निमित्तकोटिनिवेशान्निमित्तत्वव्यवहारः । उपवतीमुपशब्दयुक्तामृचं प्रतिपदं प्रथमामग्रियवतीमग्रियशब्दयुक्तां 'प्रयुजो वाचो अग्रिय' इत्येताम् । **ननु** रथंतरबृहतोः सद्भावेऽपि न निमित्तत्वसंभवः रथंतरं पृष्ठमस्य बृहत्पृष्ठमस्येति पृष्ठान्तरव्यावर्तकत्वेनैव क्रतुविशेषणत्वात्तथाभूतयोरेव निमित्तत्वादित्यत आह—**सत्तयेति** । अयोगव्यवच्छेदेनापि विशेषणत्वं संभवतीत्युभयसामक्रतुगतयोरपि रथंतरबृहतोः स्वप्रतिपन्निमित्तत्वमित्यर्थः । **समुच्चयेति** । उभयोर्युगपदप्राप्तिसंभवादित्यर्थः । **मुख्यत्वादिति** । 'प्रथमाधीतत्वं रथंतरस्य मुख्यत्व'मिति भाष्ये । **निरपेक्षयेति** । **ननु** निरपेक्षात्रैवापि सत्ता, नहीतरसद्भावमात्रेणापरसत्तायास्तत्सापेक्षत्वम्, किंच निरपेक्षत्वमितरव्यावृत्तावेव पर्यवसितं, तथाच किमयोगव्यवच्छेदेनेत्यस्वरसात्तदेवाङ्गीकरोति—**परस्परेति** । **अकर्तव्यमिति** । किंत्वनिमित्तं प्रतिपदन्तरमेव कर्तव्यमिति शेषः ॥

ऐन्द्रवायवस्य० ॥ ६२ ॥ ऐन्द्रवायवादीनां धाराग्रहत्वसिद्ध्यर्थमाह—**अण्व्येति** । सर्वादितः इत्यस्य विवरणमुपांश्विति । **ननु** श्रुत्यनुग्रहाय ग्रहविधेरेव युक्तत्वात्कथं पूर्वःपक्षोऽत आह—**ग्रहाणामिति** । 'ऐन्द्रवायवं गृह्णाति मैत्रावरुणं गृह्णाती'त्यादिप्रातिस्विकविधिभिरेव तेषां प्राप्तत्वान्न तद्विधिः किंतु तदनुवादेन वाक्यार्थविधिमपि स्वीकृत्याग्रताविधिरेवाभ्युपेय इत्यर्थः । **नन्वस्त्वग्रताविधिस्तथापि** ऐन्द्रवायवः पुरस्ताद्ग्राह्य इत्येतावान् शास्त्रार्थः सच यत्किंचिद्ग्रहापेक्षया पुरस्ताद्ग्रहणेऽप्युपपन्न इत्यत आह—**तच्चेति** । नात्राग्रता ऐन्द्रवायवधर्मः येन यत्किंचित्पुरस्ताद्भावेऽप्युपपत्तिः स्यात् किंतु ऐन्द्रवायवोऽग्रं येषामिति बहुव्रीहिबलादन्यपदार्थभूतानां ग्रहान्तराणामेवेयमैन्द्रवायवपूर्वता विधीयते इति तदितरग्र-

दितः प्रतिकर्षः । स्यादेवं यद्यग्रताविधिः स्यात् । ग्रहविधिस्त्वयं कथम् । धारासंयोगाद्धि धाराग्रहाणामत्र गृह्णातिनोपादानं तेषां च पाठप्राप्तमैन्द्रवायवाग्रत्वम् । अतो वक्ष्यमाणानामैन्द्रवायवादीनां ग्रहाणां संक्षेपेणायमुपक्रमः । तस्मात्स्वस्थानस्यैवैन्द्रवायवस्य ग्रहणम् ॥

कामसंयोगेप्यैन्द्रवायवस्यादावप्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ १८ ॥

कामसंयोगे तु वचनादादितः प्रतिकर्षः स्यात् ॥ ६५ ॥ [तद्देशानां वाग्रसंयोगात्तद्युक्तं कामशास्त्रं स्यान्नित्यसंयोगात् ॥ ६६ ॥]

सर्वादौ स्वस्य वा स्थाने काम्यः स्यादैन्द्रवायवः ॥ पुनर्विधेरादिमोऽन्त्यः कामायैतद्विधानतः ॥ ३१ ॥

तत्रैव संक्षेपेणोपक्रम्य प्राग्विस्तरवचनेभ्यः कामसंयुक्तानि वचनान्याम्नातानि 'ऐन्द्रवायवाग्रान्गृह्णीयाद्यः कामयेत यथापूर्वं प्रजाः कल्पेरन्नि'ति । तत्र किं सर्वादितः प्रतिकर्षः उत तत्रापि स्वस्थान एव ग्रहणमिति । तत्र ग्रहाणां नित्यत्वान्न कामे विधानमतो नैन्द्रवायवाग्रता गुणः कामाय विधीयत इति सर्वादितः प्रतिकर्षः । नैवम् । गुणो हि विधीयमानः प्रकृतान्ग्रहानाश्रित्य विधीयते, धाराग्रहाश्च प्रकृताः तेषां च स्वरूपवदैन्द्रवायवाग्रतापि पाठादेव प्राप्तासती कामे विधातव्या । तद्वरं श्रुत्यर्थविधानाय ग्रहणमेव कामे विहितमतः कामसंयोगेऽपि स्वस्थान ऐन्द्रवायवः ॥

आश्विनाग्रादीनां ग्रहाणां प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ १९ ॥

परेषु चाग्रशब्दः पूर्ववत्स्यात्तदादिषु ॥ ६७ ॥ [प्रतिकर्षो वा नित्यार्थेनाग्रस्य तदसंयोगात् ॥ ६८ ॥ प्रतिकर्षं च दर्शयति ॥ ६९ ॥]

स्वस्थाने प्रतिकर्षो वा शुक्रादेः पूर्ववद्भवेत् ॥ स्थाने मैवं तदग्रत्वाप्राप्तेः स प्रतिकृष्यते ॥ ३२ ॥

तत्रैव श्रूयते शुक्राग्रान्गृह्णीयात्प्रतिष्ठाकामो मन्थ्यग्रानभिचर'न्नित्यादि । तत्र संशयः किं शुक्राग्र-

---

कलग्रहधर्मः । अतएव पूर्वत्र बहुव्रीहिबलान्निरपेक्षपृष्ठसाधनत्ववदिहापि बहुव्रीहिबलादेव सर्वग्रहधर्मतालाभ इत्युत्थितेः संगतिः । ततश्च सर्वेषां धर्मत्वसिद्ध्यर्थं सर्वादितः प्रतिकर्ष इत्यर्थः । **ननु** ग्रहविधावप्यग्रतावश्यं विधेया उपांश्वन्तर्यामानन्तरं पठितस्यैन्द्रवायवस्य सर्वापेक्षयाग्रतायाः पाठादप्यप्राप्तेरतो लाघवादग्रतामात्रविधिरेवायमिति शङ्कते—**कथमिति।** इहहि विधीयमानाप्यैन्द्रवायवाग्रता 'अण्व्या धारया गृह्णाती'ति धाराग्रहाणां संनिहितत्वादनुवादस्य च सतिसंभवे संनिहितगामित्वाद्गृह्णातिना तानेवानूद्य विधातव्या । एवं सति पाठादेव तस्याः प्राप्तत्वान्न तद्विधिरतो ग्रहमात्रविधिरेवायमिति परिहरति—**धारेति ।** ननु ग्रहा अपि प्रातिस्विकविधिभिः प्राप्ता इत्युक्तमत आह—**अत इति ।** प्रातिस्विकविधिविधेयानामपि सामान्येनानेन पुनर्विधानमित्यर्थः । तस्य प्रयोजनमग्रे ग्रन्थकारो वक्ष्यति ॥

कामसंयोगे तु० ॥ ६५ ॥ **विस्तरेति ।** प्रातिस्विकविधिभ्य इत्यर्थः । इह तर्हि भवत्वादितः प्रतिकर्ष इत्युत्थानात्संगतिः । **नित्यत्वादिति ।** यद्यपि नित्यत्वेऽपि कामार्थतया विधानं नानुपपन्नं तथापि नित्यानामेव कामार्थतया विधाने प्रवृत्तिविशेषकरत्वाभावान्न तद्विधिर्युक्त इति तात्पर्यम् । नचैवमग्रतापि न विधेया स्यात्तस्या अपि पाठादेव प्राप्ततया प्रवृत्तिविशेषकरत्वाभावस्य तुल्यत्वादिति वाच्यम् । पाठादपि हि धाराग्रहाणामेव तदग्रता प्राप्नोति नतु सर्वेषाम् । तथाच सर्वेषां तदग्रताविधावस्ति प्रवृत्तिविशेष इत्याशयेनाह—**इति सर्वेति ।** नन्वग्रतायाः कामाय विधाने 'वाग्वा एषा यदैन्द्रवायवो यदैन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्यन्त' इति वचनमनर्थकं स्यात् । ग्रहाणामेव फले विधाने तु तेषां प्रकरणप्राप्तक्रत्वर्थत्वबाधेन वाक्यात्केवलफलार्थत्वप्राप्तौ प्रतिप्रसवार्थतया तद्वचनमर्थवदिति चेन्मैवम् । प्रतिप्रसवार्थत्वाभावेऽपि शुक्राग्रत्वादेः काम्यगुणस्य धाराग्रहमात्राश्रितत्वलाभरूपस्य ग्रन्थकारेण वक्ष्यमाणप्रयोजनस्य सद्भावेन वचनानर्थक्याभावादिति भावः । वस्तुतस्तु वाग्वा इत्यादिवाक्यस्य प्रतिप्रसवार्थत्वं न संभवतीति वयमनुपदमेव वक्ष्यामः । **नैवमिति ।** यद्यत्र विधीयमानायामग्रतायां सर्वेषामाश्रयता स्यात्तदा प्रवृत्तिविशेषकरत्वं स्यान्नत्वत्र तत्संभवः । धाराग्रहाणामेवाधिकृतत्वेन तेषामेवाश्रयत्वयोग्यत्वात्तथाच तेषामेवाश्रयत्वे पाठादेवाग्रतायाः प्राप्तत्वात्तवाप्यप्रवृत्तिविशेषकरत्वं तुल्यमित्यर्थः । नच विनिगमनाविरह इत्याशयेनाह—**तद्वरमिति ॥**

परेषु चाग्रशब्दः० ॥ ६७ ॥ पूर्ववदिहापि ग्रहाणामेव विधानमित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** नात्र ग्रहाणां विधिसं-

नामपि कामसंयोगे स्वस्थाने ग्रहणमुत प्रतिकर्ष इति । तत्र पूर्ववदेव शुक्रप्रभृतीनां नित्यानां ग्रहाणां मे विधानात्स्वस्थाने प्राप्ते उच्यते—नहि प्रकृता धाराग्रहाः पाठतः शुक्राग्रा येन तदनुवादेन हाणां कामे विधिः स्यात् । ऐन्द्रवायवाग्रा हि ते । तत्र ग्रहान्कामे ग्रहेषु च शुक्राग्रतां विदधद्वाक्यं भिते । तस्माद्ग्रहाश्रितः शुक्राग्रतादिगुणः कामाय विधीयत इति प्रतिकर्षः ॥

आश्विनादीनां ग्रहाणामैन्द्रवायवस्य पुरस्तात्प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ २० ॥

पुरस्तादैन्द्रवायवस्याग्रस्य कृतदेशत्वात् ॥ ७० ॥ [तुल्यधर्मत्वाच्च ॥ ७१ ॥ तथा च लिङ्गदर्शनम् ॥ ७२ ॥]

स सर्वादावैन्द्रवायवादौ वात्राविशेषतः ॥ सर्वादावाश्रयादैन्द्रवायवादौ धृतेरपि ॥ ३३ ॥

स्थिते प्रतिकर्षे चिन्त्यते किं सर्वादितः प्रतिकर्षः उतैन्द्रवायवात्पूर्वमिति विशेषाग्रहात्सर्वग्रहाणां रस्ताच्छुक्रोपक्रष्टव्य इति प्राप्ते ब्रूमः—कामाय हि गुणो विधीयमानः प्राकृतान्ग्रहानाश्रित्य विधीते । प्रकृताश्च 'यदैन्द्रवायवाग्रा गृह्यन्त' इत्यनेन साधारण्येनोपक्रमेणोपक्रान्ता ऐन्द्रवायवाद्या धाराग्रहाः क्ष्यमाणाः तेन तानेवाश्रित्य शुक्राग्रतागुणः कामाय विधीयत इति न सर्वादितः प्रतिकर्षः । इदमेव क्ष्यमाणानां ग्रहाणां साधारणोपक्रमप्रयोजनम् । कथं नाम सर्व एव वक्ष्यमाणा ग्रहाः काम्यानां गुणानामाश्रयत्वं प्रतिपद्येरन्निति ॥

तः पूर्ववदग्रतायाः पाठप्राप्तत्वाभावेनानुवादासंभवाद्ग्रहाणां कामे ग्रहेषु शुक्राग्रतायाश्च विधाने वाक्यभेदप्रसङ्गात्, तस्माग्रताया एव विधिर्युक्त इति शङ्कानिराकरणार्थं शुक्रप्रभृतीनामित्युक्तम् । तथाच पूर्ववदिह प्रकृताः सर्वे धाराग्रहा न वधीयन्ते किंतु शुक्रप्रभृतयो ये ग्रहाः पाठादेव शुक्राग्रत्वेनावगतास्त एव विधीयन्त इति न वाक्यभेद इति भावः । **उच्यते इति ।** शुक्रप्रभृतीनां विधानेऽपि शुक्राग्रत्वविशिष्टानां ग्रहाणां कामे विधानाद्गौरवं स्यादतो लाघवादग्रतामात्रस्यैव वधानं युक्तमित्याशयः । सूत्रार्थस्तु—शुक्राग्रातपरेष्वपि ग्रहेष्वग्रशब्दः पूर्ववत्स्वक्रमस्थस्यैवाभिधानात्स्यादिति ॥

पुरस्तादैन्द्रवायवस्य० ॥ ७० ॥ पूर्वत्रैव विशेषविचारात्संगतिरित्याशयेनाह—**स्थित इति । इदमेवेति ।** असत्यस्मिन्धाराग्रहाणां सामान्येनोपक्रमेऽविशेषादुपांश्वन्तर्यामयोरपि शुक्राग्रतादिगुणं प्रत्याश्रयता स्यात्, सतिह्यस्मिन् संनिहितानां धाराग्रहाणामेवाश्रयत्वं लभ्यत इतीदमेवास्य सामान्यविधेः प्रयोजनमित्यर्थः । नचैतद्विध्यभावेपि 'अण्व्या धारया ह्णाती'ति धाराग्रहाधिकारादेवोपांश्वन्तर्यामयोराश्रयत्वव्यावृत्तिसिद्धेर्नेदं प्रयोजनमिति वाच्यम् । अण्व्याधारयेति वाक्ये न ग्रहणविधिः किंतु ग्रहणे गुणमात्रविधिः । ततश्चैन्द्रवायवादीनां सामान्येनोपक्रमाभावे 'ऐन्द्रवायवं गृह्णाति मैत्रावरुणं गृह्णा'ति प्रातिस्विकविधीनां वक्ष्यमाणानां गुणवाक्यविधिसंनिधिपाठाभावेनैन्द्रवायवादिष्वेवायं गुणो विधीयत इत्यत्र प्रमाणाभावेन धारावाक्यगतगृह्णातिना सर्वग्रहानुवादेन गुणविधिप्रसङ्गेसति सर्वेषां धाराग्रहत्वापत्त्या अण्व्या धारयेति वाक्यस्यैन्द्रवायवादिमात्रविषयत्वस्य तत्संनिधिपठितोक्तसामान्यविधित्वेनाण्व्या धारयेति वाक्याधिकारमात्रेणोपांश्वन्तर्यामयोराश्रयत्वव्यावृत्तेरलाभादिति भावः । तन्त्ररत्नादौ तु सामान्यविध्यभावे ऐन्द्रवायवादिवाक्यैरुत्पन्नानां ग्रहाणां प्राकरणिकक्रत्वर्थत्वबाधेनैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णीयाद्यः कामयेत यथापूर्वं प्रजाः कल्पेरन्निति कामसंयुक्तवाक्येन पुरुषार्थत्वमेव प्राप्नोतीति क्रत्वर्थत्वप्रतिप्रसवार्थत्वं सामान्यविधेरिति प्रयोजनान्तरमुक्तं तच्चिन्त्यम् । एवंसति खादिरत्वादेरपि क्रत्वर्थत्वं न स्यात्तत्रापि 'खादिरो यूपो भवती'ति वाक्ये यूपसंबन्धमात्रस्यैव श्रवणेन क्रतुसंबन्धस्य प्रकरणकल्प्यतया तद्बाधनेन 'खादिरं वीर्यकामस्ये'ति वाक्येन केवलपुरुषार्थत्वप्रसङ्गात् । नच प्रकरणाम्नानानर्थक्यभिया दुर्बलेनापि तेन क्रत्वर्थत्वं खादिरत्वादेर्लभ्यते । तु ऐन्द्रवायवादिदेवताविशिष्टग्रहणस्वरूपस्यालौकिकदेवताघटिततया खादिरत्वादिवल्लोकप्रसिद्धत्वाभावेन तत्स्वरूपज्ञापकार्थतया द्वादशाहप्रकरणे व्यूढाम्नानस्येव प्रकरणाम्नानस्यार्थवत्त्वेनानर्थक्याभावान्न तन्मात्रेण क्रत्वर्थत्वस्यापि लाभ इति वाच्यम् । एवमपि ऐन्द्रवायवमित्यादिद्वितीयासंयोगाद्यागीयद्रव्यसंस्कारार्थत्वावगमेन तद्बलादेव क्रत्वर्थत्वेऽपि तद्वाक्यस्यैव तात्पर्यकल्पनौचित्यात्केवलस्वरूपज्ञापनार्थत्वे तु व्यूढाम्नानवत्स्वप्राधान्येनैव ग्रहाणामाम्नानं स्यान्नतु क्रत्वर्थद्रव्यसंस्कारकत्वेन । तस्मादिह संस्कारकत्वाम्नानबलादैन्द्रवायवादिप्रातिस्विकविधीनां क्रत्वर्थतात्पर्येण प्रवृत्तानां प्रसङ्गात्स्वरूपज्ञापनद्वारा कामसंयोगवाक्येऽप्युपकारकत्वमात्रं नत्वेतावता कामार्थत्वमेवेति । किंच वाग्वा इत्यादिसामान्यविधावपि न साक्षात्क्रतुसंयोगः किंतु प्रातिस्विकविधिसिद्धानां पुनराम्नानानर्थक्यबलात्कल्पनीयः । तद्वरं संस्कारकत्वबलात्क्रत्वर्थत्वकल्पनं पुनराम्नानमपि चोक्तरीत्योपांश्वन्तर्यामयोः काम्यशुक्राग्रत्वादिगुणं प्रत्याश्रयत्वव्यावर्तनेनार्थवदेवेति कथं तदानर्थक्यम् । तस्मादुक्तमेव प्रयोजनमिति दिक् । सूत्रार्थस्तु—ऐन्द्रवायवात्पुरस्तादुपांश्वन्तर्यामयोरूर्ध्वं शुक्रादेरपकर्षः स्यात् धाराग्रहाधिकारेण तस्यैव काम्याग्रतादेशत्वेन कृतत्वादिति ॥

सादनस्यापि प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ २१ ॥

सादनं चाविशेषात् ॥ ७३ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ७४ ॥]

नापकर्षोऽपकर्षो वा सादनस्याश्रुतत्वतः ॥ न मैवं ग्रहशेषत्वात्तच्चाशक्तेर्ग्रहान्तरम् ॥ ३४ ॥

धाराग्रहाणां पूर्वंपूर्वं गृहीत्वा सादयित्वोत्तरोत्तरस्य ग्रहणं सर्वेषु च गृहीतेष्वासादितेषु च पश्चात्क्रमेण प्रदानमित्येषा तावन्नित्यक्लृप्तिः, कामाय तु शुक्रादिग्रहणेष्वपकृष्यमाणेषु किं सादनं प्रतिकृष्यते नेति संशये वचनाभावान्न प्रतिकर्ष इति प्राप्ते उच्यते—सादनस्यैतत्प्रयोजनं यदुत्तरग्रहाणां साहित्यसंपादनम्, नह्यनासाद्यैकमपरो ग्रहीतुं शक्यते तस्माद्ग्रहणशेषत्वात्सादनस्य तत्प्रतिकर्षे प्रतिकर्षः ॥

प्रदानस्याप्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ २२ ॥

प्रदानं चापि सादनवत् ॥ ७५ ॥ [न वा प्रधानत्वाच्छेषत्वात्सादनं तथा ॥७६॥]

प्रदानस्यापकर्षोऽस्ति न वा सादनवद्भवेत् ॥ प्रदानस्य तु मुख्यत्वान्नापकर्षोऽत्र युज्यते ॥ ३५ ॥

तथा प्रदानं किं प्रतिकृष्यते नेति संदेहे प्रदानोपक्रमत्वाद्ग्रहणस्य तत्प्रतिकर्षे प्रदानस्य प्रतिकर्षः नैवम् । नह्यवदानवत्प्रदानोपक्रमो ग्रहणं सर्वेषु गृहीतेषु पश्चात्प्रदानं नित्यक्लृप्तावित्युक्तमवगतस्वरूपं ग्रहणं कामेऽपि प्रतिकृष्यत इति न प्रतिकृष्यमाणस्यापि प्रदानोपक्रमत्वम्, तस्मान्न प्रदानापकर्षः ॥

त्र्यनीकानामैन्द्रवायवाग्रतोक्तेः समानविध्यर्थताधिकरणम् ॥ २३ ॥

त्र्यनीकायां न्यायोक्तेष्वाम्नानं गुणार्थं स्यात् ॥ ७७ ॥ [अपि वाहर्गणेष्वग्निवत्समानविधानं स्यात् ॥ ७८ ॥]

त्र्यनीकायामैन्द्रवायवशुक्राग्रानुवादता ॥ परिसंख्या वार्थवादो वा विधिर्वा नहि त्रयम् ॥ ३६ ॥
वैयर्थ्येन त्रिदोषत्वाल्लक्षणापत्तितस्तथा ॥ विधिराग्रयणाग्रत्व इवानैमित्तिको हि सः ॥ ३७ ॥

द्वादशाहे त्र्यनीकाम्नाता ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ दशमं चाहः अथेतरेषां नवानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरथ शुक्राग्रमथाग्रयणाग्रमथैन्द्रवायवाग्रमथ शुक्राग्रमित्यादि । तत्र प्रथमद्वि-

---

सादनं चाविशेषात् ॥ ७३ ॥ क्रमे क्लृप्ते सत्यपकर्षविचारो घटते नान्यथेत्याशयेन नित्यप्रयोगे क्रमक्लृप्तिं दर्शयति—**धारेति । वचनेति ।** ग्रहणवत्सादनस्यापि प्रकरणेन क्रत्वर्थतया ग्रहणाङ्गत्वाभावाद्वचनेन ग्रहणेऽपकृष्यमाणेऽपि सादनं नापकृष्यत इत्यर्थः । अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरपि सूचिता । **सादनस्येति ।** ग्रहाणामेकप्रयोगवचनपरिगृहीततया साहित्यमवश्यं संपादनीयम् । नचैकेनाध्वर्युणा एकं ग्रहं गृहीत्वाऽनासाद्योत्तरो ग्रहीतुं शक्यत इत्यासादनं साहित्यसंपादनमुखेन लिङ्गाद्ग्रहणाङ्गं, ततश्च साङ्गस्य ग्रहणस्यापकर्षे वचनस्य तात्पर्याद्ग्रहणापकर्षे पाठप्राप्तक्रमबाधेन सादनमप्यपकृष्टव्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—सादनमपि प्रतिकृष्येत सादनस्य ग्रहणाङ्गतया तदपकर्षेपि वचनतात्पर्याविशेषादिति ॥

प्रदानं चापि सादनवत् ॥ ७५ ॥ सादनवत्प्रदानस्यापि प्रतिकर्ष इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** प्रदानस्य प्रधानत्वादङ्गभूतग्रहणापकर्षेऽप्यपकर्षासंभवात्कथं पूर्वपक्षोऽत आह—**प्रदानेति ।** प्रधानस्याङ्गत्वाभावेऽपि यथावदानस्य प्रदानाङ्गत्वात्तदन्तानुसमयः एवं ग्रहणमपि प्रदानान्तमिति ग्रहणस्य प्रदानोपक्रमरूपत्वात्तदपकर्षे प्रदानस्याप्यपकर्ष इत्यर्थः । **नैवमिति ।** सादनं पूर्वाधिकरणे साहित्यार्थमित्युक्तत्वादासादनविधिबलाद्ग्रहणानां साहित्ये सति पूर्वंपूर्वं गृहीत्वासाद्योत्तरोत्तरो ग्राह्य इत्यर्थलाभात्सर्वेषु गृहीतेषु पश्चात्क्रमेण प्रदानं नतु गृहीतमात्रस्यैव प्रदानमिति न ग्रहणं नित्यप्रयोगे प्रदानोपक्रमरूपम् । ततश्च नित्ये यादृशं ग्रहणस्वरूपमवगतं तादृशस्यैव कामाय प्रतिकर्षविधानात्तत्रापि प्रदानोपक्रमत्वाभावान्न प्रदानापकर्ष इत्यर्थः । सूत्रे प्रतिकृष्यत इति शेषः ॥

त्र्यनीकायां न्यायोक्तेषु० ॥ ७७ ॥ प्रदानक्रमस्य बाधाभावेऽपि इह परिसंख्ययाङ्गान्तराणां बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **अग्रेतति ।** लोके शताग्रे शतानीक इति व्यवहारात्, वेदे च 'चित्रं देवानामुदगादनीकमि'ति प्रयोगाच्चाग्रतावचनोऽनीकशब्द इत्याहुः । **त्र्यग्राणामिति**[3] । अजादेराकृतिगणत्वाट्टाप् नतु 'द्विगो'रिति ङीप् । उक्तंच 'स्मृत्याजादिगणे ह्युक्ता टाबुत्पत्तिर्द्विगोरपि । त्र्यनीकेतिगणे कीर्त्यः स्यादाकृतिगणो हि सः' । एवंच त्रिफलेत्यादिप्रयोगस्योपपन्नतेति । यद्यपि

---

१ चापि शेषत्वात्. २ तत्प्रदाना. ३ मूळपाठो न लभ्यते.

यियोरह्नोरैन्द्रवायवाग्रता शुक्राग्रता च श्रुता । सा तयोः रथंतरसामत्वाद्बृहत्सामत्वाच्च प्रकृतित एव प्रासती किमर्थं श्रूयत इति चिन्त्यते । अनुवादमात्रमित्येकः पक्षः । तथाच सत्यानर्थक्यं तस्माद-न्तरपरिसंख्यार्थम् । सापि त्रिदोषा तस्मादर्थवादार्थं तृतीयेहन्याग्रयणाग्रता न्याय्या । पूर्वयोरैन्द्रवायवा-तायाः शुक्राग्रतायाश्चानुष्ठितत्वादजामित्वायेति । सिद्धान्तस्तु प्रकृतौ रथंतरसामत्वेन बृहत्सामत्वेन निमित्तेन नैमित्तिके ऐन्द्रवायवाग्रशुक्राग्रते विहिते तथैव चोदकेन प्राप्येते । इदं त्वनैमित्तिकार्थं चनं तस्य च प्रयोजनं तत्तद्विकृतिष्वसत्यपि रथंतरबृहत्सामत्वे ऐन्द्रवायवशुक्राग्रतयोः सिद्धिः ॥

व्यूढद्वाशाहस्य समूढविकारत्वाधिकरणम् ॥ २४ ॥

द्वादशाहस्य व्यूढसमूढत्वं पृष्ठवत्समानविधानं स्यात् ॥ ७९ ॥ [व्यूढो वा लिङ्गदर्शनात्समूढविकारः ॥ ८० ॥ कामसंयोगात् ॥ ८१ ॥ तस्योभयथा प्रवृत्तिरै-ककर्म्यात् ॥ ८२ ॥]

व्यूढोऽपि प्रकृतिः किंवा विकृतिः स्याद्धि पृष्ठवत् ॥ विधिसाम्यादादिमोऽन्त्यो लिङ्गात्कामे विधेरपि ॥ ३८ ॥

ग्रहाग्रताविशेषद्वैविध्याद्विविधो द्वादशाहः समूढो व्यूढश्च । समूढः पूर्वोक्तः । व्यूढस्तु 'ऐन्द्रवायवाग्रौ यणीयोदयनीयौ अथेतरेषां दशानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः अथ शुक्राग्रं अथ द्वे आग्रयणाग्रे थैन्द्रवायवाग्रं अथ द्वे शुक्राग्रे अथाग्रयणाग्रं अथ द्वे ऐन्द्रवायवाग्रे' इति । तत्र किं द्वे अपि रूपे दशाहस्य नैसर्गिके वैकल्पिके क्रत्वङ्गे उत समूढमेव नित्यं व्यूढरूपं तु तस्यैव काम्यो विकार ति । तत्र व्यूढस्याप्यकामसंयुक्तस्योत्पन्नस्य वाक्यान्तरेण कामसंयोगे सत्यप्येकस्योभयत्वे संयोग-थक्त्वमित्यनेन न्यायेन क्रत्वर्थता पुरुषार्थता च । तस्मात्समूढवद्व्यूढोऽपि क्रत्वर्थः । उच्यते—न ध्यादिवद्व्यूढस्योभयार्थत्वं युक्तम् । तत्र हि दध्न इन्द्रियसंबन्धं विदधत् वाक्यं लोकतो दधिस्वरूपं करणेन चाश्रयसंबन्धं लब्ध्वा न दध्ना जुहोतीत्येतद्दधिविधिमपेक्षते । व्यूढस्वरूपस्य तु लोकतोऽ-सिद्धेरवश्यं वाक्यान्तरसिद्धैव व्यूढोत्पत्तिः कामवाक्येन फले विधातव्या । अतः प्रत्यक्षेण काम-वाक्येन फललाभाद्व्यूढोत्पत्तिवाक्यं न प्रकरणेन क्रत्वङ्गतां भजते । तस्मात्समूढविकारो व्यूढः ॥

त्स्वहःसु नव सन्त्यग्रत्वानि तथापि त्रयाणामैन्द्रवायवाग्रत्वादीनां त्रिरभ्यासान्नवत्वमिति युक्तत्र्यनीकाव्यवहार इति येयम् । **तयोरिति** । द्वादशाहे प्रायणीयानन्तरभाविनि पृष्ठ्यषडहे रथंतरबृहद्वैरूप्यवैराजशाक्वररैवतानि क्रमेण प्रत्यहं ह्रानीति पृष्ठ्यषडहगतयोराद्यद्वितीययोरह्नो रथंतरबृहत्सामत्वात्तत्सामनिमित्तकत्वेन प्रकृतौ विहितमग्रताद्वयं चोदकादेव प्रोतीत्यर्थः । **सापीति** । चोदकप्राप्तानामङ्गान्तराणां परिसंख्येति प्राप्तपरिसंख्यास्वीकारे त्रैदोष्यं स्यादित्यर्थः । नचात्र मेधीयाज्यभागन्यायेन चोदकपरिलोपकत्वेनाप्राप्तपरिसंख्यासंभवः । अग्रतायाः संनिपातिग्रहणधर्मतया साक्षादुपकारा-न्वादिति भवनाथादयः । **नन्वत्र** न कोपि स्तुतिप्रकारो लक्ष्यते तत्कथमर्थवादत्वमत आह—**तृतीय इति** । **इदं वति** । तथाच विधायकत्वे संभवति निरर्थं स्तुत्यर्थत्वं नाङ्गीकरणीयमिति भावः । **ननु** अनैमित्तिकत्वेन विधिरपि र्थोऽनुष्ठाने विशेषाभावादित्याशङ्क्य द्वादशाहविकारेषु गर्गत्रिरात्रादिषु द्वितीयाद्यहःसु बृहत्सामत्वाद्यभावेऽपि शुक्राग्र-यनुष्ठानफलकत्वान्न व्यर्थ इत्याह—**तस्येति** । सूत्रार्थस्तु—त्र्यनीकायां चोदकप्राप्तेषु ऐन्द्रवायवाग्रत्वादिषु यत्पुनरा-नं तदर्थवादार्थं स्यादिति ॥

द्वादशाहस्य० ॥ ७९ ॥ पूर्वत्रानैमित्तिकत्वे विधानमपि वा'अर्हगणेष्वग्निवत्समानविधानं स्या'दिति सूत्रे समानविधा-त्वेन व्यवहृतम् । एवंच पूर्ववदिहापि व्यूढसमूढयोः समानविधानत्वमित्युत्थानात्संगतिः । **ग्रहेति** । साम्येनोढा त्र्यनीका त्र स समूढः वैषम्येणोढा त्र्यनीका यत्र स व्यूढ इत्येवं ग्रहाग्रताविशेषाद्द्वादशाहस्य समूढव्यूढभेदेन द्वैविध्यमित्यर्थः । **ग्रेति** । यद्यपि 'यः कामयेत बहुस्यां प्रजायेयेति सोऽनेन यजेते'ति कामसंयुक्तो व्यूढस्तथापि 'अथेतरेषामि'त्युत्पत्ति-वाक्ये फलसंयोगाभावात्प्रकरणात्क्रत्वर्थोऽपीत्यर्थः । सत्यमुत्पत्तिवाक्ये फलं न श्रूयते तथापि फलवाक्येनापेक्षितत्वादिय-मुत्पत्तिः फलार्थैवेति न प्रकरणात्क्रत्वर्थत्वं, दध्यादौ तु फलवाक्येनोत्पत्तेरनपेक्षितत्वेनानर्थक्यापत्त्या क्रत्वर्थत्वमप्याश्रीयत इति वैषम्यमित्याशयेनाह—**न दध्यादिवदिति** । **न प्रकरणेनेति** । तथाच बाधप्रसङ्गात्प्रकरणबाधविचार इति भावः । **तस्मादिति** । तथाच द्वादशाहविकारेषु व्यूढस्याप्रवृत्तिः फलिष्यतीति भावः । सूत्रार्थस्तु—द्वादशाहस्य व्यूढत्वं समूढत्वं च रथंतरबृहत्पृष्ठवत्समानविधानं स्यादिति ॥

---

१ अथ शुद्धे आग्र.

संवत्सरसत्रेऽनीकानां त्रिवृद्ध्यधिकरणम् ॥ २५ ॥

एकादशिनवत्त्र्यनीका परिवृत्तिः स्यात् ॥ ८३ ॥ [स्वस्थानविवृद्धिर्वाहामप्रत्यक्षसंख्यत्वात् ॥ ८४ ॥ पृष्ठ्यावृत्तौ चाग्रयणस्य दर्शनात्त्रयस्त्रिंशे परिवृत्तौ पुनरैन्द्रवायवः स्यात् ॥ ८५ ॥ वचनात्परिवृत्तिरैकादशिनेषु ॥ ८६ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ८७ ॥]

दण्डाकलितवत्सत्रे त्र्यनीकावृत्तिरिष्यते ॥ स्वस्थानवृद्धिरथवा स्यादाद्योऽहर्विवक्षया ॥ ३९ ॥
न विवक्षा वाक्यभेदान्नवानीकैस्तु पूरणम् ॥ एकैकवृद्ध्या न विना तेनैकैकं विवर्धते ॥ ४० ॥

गवामयने एकषष्ट्यधिकानि त्रीणि शतान्यहानि अशीतिशतं पूर्वः पक्षः। तथोत्तरं मध्ये विषुवान्। तत्राहःक्लृप्तिं ताण्डकिनः समामनन्ति प्रायणीयं प्रथममहः चतुर्विंशं द्वितीयं ततश्चत्वारोऽभिप्लवाः षडहाः एकः पृष्ठ्यः षडहः स मासः स द्वितीयः स तृतीयः स चतुर्थः स पञ्चमः ततस्त्रयोऽभिप्लवाः षडहा एकः पृष्ठ्यः षडहः अभिजिन्नामैकाहः त्रयः स्वरसामानः इत्यष्टाविंशतिरहानि आद्याभ्यामहोभ्यां सह षण्मासाः तदिदं पूर्वं पक्षः ततो विषुवान्। अथोत्तरं पक्षः त्रयः स्वरसामानः विश्वजिन्नामैकाहः पृष्ठ्यः षडहस्त्रयस्त्रिंशारम्भणः त्रयोऽभिप्लवाः षडहाः तान्यष्टाविंशतिरहानि। पुनः पृष्ठ्यः षडहस्त्रयस्त्रिंशारम्भणः चत्वारोऽभिप्लवाः षडहाः स मासः स द्वितीयः स तृतीयः स चतुर्थः ततस्त्रयोऽभिप्लवाः षडहाः आयुर्गौरिति द्वे अहनी द्वादशाहस्य दशाहानि महाव्रतं चातिरात्रश्चेति द्वात्रिंशदहानि आद्यैरष्टाविंशत्यहोभिः सह षण्मासाः। तदत्र भाष्यकारेण प्रायणीयोदयनीयमध्यवर्तिनी द्वादशाहिकीं त्र्यनीकां चोदकप्राप्तामाश्रित्य विचारितं किं दण्डकलितवदावर्तनीया किंवा नवानामप्यनीकानां स्वेस्वे स्थाने विवृद्धिरिति। तदर्थं च विचारितं ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरित्यहर्ग्रहणं विवक्षितम्। अतश्च प्रथमादीनामह्नामङ्गभूता ऐन्द्रवायवाग्रत्वादयोऽहरपूर्वप्रयुक्ता उत प्रथमादीनां यज्ञ-

---

एकादशिनीवत्०॥८३॥ वक्ष्यमाणलिङ्गदर्शनादिसौकर्यार्थमहरियत्तां तत्क्लृप्तिं चाह—**गवामिति। अशीतीति।** गवामयनस्य शालारूपणाच्छालाया इवास्यापि पूर्वोत्तरार्धपक्षसी पृष्ठवंशस्थानीये। मध्ये विषुवान् नामाहर्विशेष इत्यर्थः। अतएवामनन्ति 'यथा शालायै पक्षसी एवं संवत्सरस्य पक्षसी' इति। तत एकैकस्मिन्षडहे अहानि षट्षडिति चत्वारोऽभिप्लवाख्याः षडहाश्चतुर्विंशतिरहानि संपद्यन्ते। तानि च पृष्ठ्यषडहगतैः षड्भिरहोभिः सह त्रिंशत्संपद्यन्ते। ततश्चतुर्भिरभिप्लवैरेकेन पृष्ठ्येन षडहेन च त्रिंशदहोरूप एको मासः संपन्न इत्यर्थः। अनेनैव प्रकारेण द्वितीयतृतीयचतुर्थपञ्चममासा अपि चतुरभिप्लवैरेकेन पृष्ठ्यषडहेन च ज्ञेया इत्याह—**सद्वितीय इति। तत इति।** त्रिभिरभिप्लवैरेकेन पृष्ठ्यषडहेन चतुर्विंशतिरभिजिन्नामकमेकं स्वरसामाख्यानि त्रीणीत्येवमष्टाविंशतिरहानि आद्याभ्यां प्रायणीयचतुर्विंशाख्याभ्यां सह त्रिंशदिति सर्वाणि मिलित्वा षण्मासा इत्यर्थः। एवमुत्तरत्राप्यर्थो बोध्यः। त्रयस्त्रिंशेति पृष्ठ्यषडहः त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशत्रिणवत्रयस्त्रिंशात्मकस्तोमकः त्रिवृदुपक्रमः, इह तु न तथा किंतु त्रयस्त्रिंशाख्यमन्त्यमहरुपक्रम्य प्रतिलोमतयानुष्ठेयत्वात्त्रयस्त्रिंशारम्भण इत्यर्थः। **द्वादशाहस्येति**। द्वादशाहे यानि प्रायणीयोदयनीययोर्मध्यवर्तीनि दशाहानि तानीत्यर्थः। **प्रायणीयेति।** यद्यपि प्रायणीयादिवाक्यान्तरालवर्तिनी सा तथापि तदेवान्तरालं प्रायणीयोदयनीययोरप्यन्तरालं भवतीत्याशयेन तथा व्यवहारः, पूर्वाधिकरणोक्तसमूढनैसर्गिकत्वोपजीवनेनास्य विचारस्य प्रवृत्तेः संगतिरिति द्वादशाहिकीमित्यनेन सूचयति। वार्तिककारपक्षे तु प्रासङ्गिकी संगतिः। **किमिति**। यथा प्रकृतित्रिरावृत्ताग्रतामात्राद्नवानीकानामह्नामपूर्तेस्तत्पूरणायावृत्तावश्यंभाविन्यां यथा क्षेत्रमाने कर्तव्ये क्वचित्कृत्स्नं मानदण्डं निवेश्य तदनन्तरदेशेऽपि कृत्स्नमेव मानदण्डं निवेश्य क्षेत्रं मीयते तथा प्रथमेहन्यैन्द्रवायवाग्रता द्वितीये शुक्राग्रता इत्येवंप्रकारेण कृत्स्नां त्र्यनीकामनुष्ठाय तथैव पुनःपुनरभ्यासः कर्तव्यः उत तावतामह्नां नवधा विभागं कृत्वा प्रथमभागे ऐन्द्रवायवाग्रता द्वितीये शुक्राग्रतेत्येवंप्रकारेण स्वेस्वे स्थान एव विवृद्धिः कर्तव्येत्यर्थः। **तदर्थंचेति**। किमिमे धर्माः प्रकृतौ अहरपूर्वप्रयुक्ता उत परमापूर्वप्रयुक्तास्तदर्थं च किमहर्धर्मा उत भागधर्माः, तदर्थं च किमहर्ग्रहणं विवक्षितं उत नेति संशयनिष्कर्षः। अहर्ग्रहणविवक्षायां द्वितीयादेरह्नः शुक्राग्रत्वादिधर्म इति तत्सिद्ध्यर्थं दण्डकलितवदावृत्तिः तदविवक्षायां तु कृत्स्नस्यैव प्रथमभागस्यैन्द्रवायवाग्रताधर्म एवं द्वितीयादिभागानामपि शुक्राग्रतादिरिति स्वस्थानविवृद्धिसिद्धिरिति फलफलिभावः। ननु प्रथमश्रुतत्वात्प्रथमशब्दस्योद्देश्यसमर्पकत्वेन भागधर्मत्वमेव युक्तं, यद्वा नेहोद्देश्यं प्रथमशब्देनाहःशब्देन वा समर्पणीयं,

नानां धर्माः परमापूर्वप्रयुक्ता इति । तत्राहर्ग्रहणस्य श्रुतत्वादहर्धर्मत्वमतश्च प्रायणीयानन्तरस्याह्नो ऐन्द्रवायवाग्रता तदनन्तरस्य शुक्राग्रता तदनन्तरस्याग्रयणाग्रता गवामयनेऽपि तथैव प्राप्नोति । भिप्लवानीकैः नवस्वहःसु समनुष्ठितेषु पुनरैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरित्येतदेवोपतिष्ठते । तथा ततःप- पि । तस्माद्दण्डकलितवदावृत्तिरिति प्राप्ते सिद्धान्तितम् । उद्दिश्यमानस्य हि प्रथमादेरह्नो विशेषणं संभवति तस्मात्प्रथममैन्द्रवायवाग्रमथ शुक्राग्रमित्येतावद्विवक्षितम् । नवानां चानीकानां नवधा भागः गवामयनेऽपि पूर्वे पक्षो नवधा विभज्य प्रथमादिभागेषु नवस्वैन्द्रवायवाग्रतादीनां नवाना- नीकानामनुष्ठानं कर्तव्यमिति स्वस्थानविवृद्धिः सिद्धा भवति । एवंच कृत्वोत्तरे पक्षसि पंचमे हिके त्रयस्त्रिंशेऽहन्याग्रयणाग्रतादर्शनमुपपन्नं भवति । 'जगन्ति वै छन्दांसि प्रत्यवरोहन्त्याग्रयणं दावृहत्पृष्ठानि त्रयस्त्रिंशं स्तोमा' इति दण्डकलितवदावृत्तावभिप्लवादारभ्य नवकैरहस्सु संकल्प्यमा- उत्तरस्मिन्नपि पक्षसि एकमहर्व्याप्य त्र्यनीका समाप्यते ततः पुनरैन्द्रवायवाग्रत्वादारभ्यानुष्ठी- माने द्वितीयमहरैन्द्रवायवाग्रं तृतीयं शुक्राग्रं विश्वजिदाग्रयणाग्रं त्रयस्त्रिंशमहरैन्द्रवायवाग्रं प्राप्नोति । स्थानविवृद्धौ पुनः पूर्वस्मिन्पक्षसि नवधा विभक्ते नवमे भागे आग्रयणाग्रतायामनुष्ठितायामुत्तरे स्यावृत्तेः प्रातिलोम्येनानुष्ठीयमाने प्रथमभाग आग्रयणाग्रता भवति तदन्तर्गतश्च त्रयस्त्रिंशमहरिति त्राग्रयणाग्रतादर्शनमुपपन्नं भवति । तदिदं भाष्यकारीयाधिकरणव्याख्यानं लिङ्गोपवर्णनं चानुपप-

---

म्यां विनापि नवानामग्रतानां विधेयत्वादन्तरालं नवधा विभज्य नवसु भागेषु क्रमान्नवाप्यग्रता निवेशनीया इति धेयपर्यालोचनयैव भागरूपोद्देश्यलाभात्, यथाभ्युदयेष्टौ 'त्रेधा तण्डुलान्विभजे'दित्यत्र पूर्वदेवताभ्योपनयलक्षणविधेय- सामर्थ्यपर्यालोचनया पूर्वदेवतासंयुक्तहविर्लक्षणोद्देश्यलाभः, एवंच तत्र यथा तण्डुलपदं हविर्मात्रोपलक्षणार्थमेवमिहाप्य- ःपदं भागोपलक्षणार्थमेवाहस्त्वेनापि विशेषणे वाक्यभेदप्रसङ्गात्, तथाच कथमहर्धर्मत्वमिति पूर्वपक्षोऽत आह— त्रेति । प्रथमशब्दस्य प्राथम्यमात्रवाचकस्य विशेषसापेक्षत्वान्निरपेक्षाहःशब्दस्यैवोद्देश्यसमर्पकत्वं तथैकैकाग्रतामात्र- र्यालोचनया न भागलक्षणोद्देश्यलाभः किंत्वग्रतानवकपर्यालोचनया । तथाच तात्पर्यालोचनलभ्यभागोद्देश्यप्रतीतेर्विल- म्बितत्वादहःशब्दादेवोद्देश्यसमर्पणं युक्तम् अभ्युदयेष्टौ तु नैवं विधेयसामर्थ्यलभ्योद्देश्यप्रतीतेर्विलम्बितत्वमिति वैषम्यम् । थाचाह्नामेवोद्देश्यत्वादहर्धर्मत्वमेव युक्तमित्यर्थः । अहर्धर्मत्वे दण्डकलितवदावृत्तिमुपपादयति—**अतश्चेति । उद्दिश्य- मानस्येति ।** यद्यपि प्रथमशब्दस्य सापेक्षत्वं तथापि भागधर्मत्वे प्रधानार्थत्वमिति तल्लिप्सया तस्यैवोद्देश्यसमर्पकत्वम् । चात्यन्तसापेक्षमपि प्रकरणात्क्रतोर्बुद्धौ विपरिवर्तमानतया प्रथमशब्दश्रवणानन्तरमेव तदीयावयवबोधोत्पत्तिरिति भावः । **नवानामिति ।** ततश्चैकस्य भागस्याहस्त्वाव्यभिचारादहःशब्दोऽनुवादतयोपपन्न इति भावः । **ननु** स्वस्थानविवृद्धावपि वधा विभागः कृत्स्नस्यैव गवामयनस्य स्यात्तथाच नवधाविभागे मध्यमभागस्य शुक्राग्रत्वात्तन्मध्यगते त्रयस्त्रिंशेऽहनि सिद्धान्तिनोऽप्याग्रयणाग्रता न प्राप्नोतीति वक्ष्यमाणलिङ्गदर्शनानुपपत्तिरिति शङ्कानिराकरणार्थमुक्तम् । **पूर्वे पक्ष इति ।** त्तरे पक्षसि प्रातिलोम्यवचनेन सर्वस्य धर्मजातस्य पूर्वपक्षमात्रविषयत्वात्तस्यैव··· विभागो न कृत्स्नस्येति न लिङ्गदर्शना- नुपपत्तिरिति भावः । **एवंचेति ।** स्वस्थानविवृद्धौ सत्यामुत्तरस्य पक्षसः पञ्चमे त्रयस्त्रिंशाख्ये पार्ष्ठिकेहनि जगतीमित्या- दिवाक्ये कीर्त्यमानमाग्रयणाग्रत्वमुपपन्नं, दण्डकलितवदावृत्तौ त्वनुपपन्नमित्यर्थः । उत्तरे पक्षसि प्रातिलोम्येनानुष्ठीयमाने गायत्र्यादीनि छन्दांसि जगतीं प्रत्यवरोहन्ति जगतीमादितः कृत्वानुष्ठेयानीति यावत् । ऐन्द्रवायवादयो ग्रहा आग्रयणं प्रत्यवरोहन्ति रथंतरादीनि पृष्ठानि बृहत्प्रत्यवरोहन्ति त्रिवृदादयस्तोमास्त्रयस्त्रिंशं स्तोमं प्रत्यवरोहन्तीति श्रुतेरर्थः । तदेवो- पादयति—**दण्डेति ।** दण्डकलितवदावृत्तिरिति पूर्वपक्षे प्रायणीयचतुर्विंशाख्ये आद्ये अहनी वर्जयित्वाऽभिप्लवषडहादारभ्य त्र्यनीकानुष्ठेया । आद्ययोरैन्द्रवायवाग्रताया आहत्य विधानेनादितः आरभ्यानुष्ठाने द्वितीयेऽहनि शुक्राग्रतापत्त्या वाचनिकै- न्द्रवायवाग्रताविरोधप्रसङ्गात् । ततश्चाभिप्लवादारभ्य नवसु नवस्वहस्सु प्रवृत्तायाः त्र्यनीकाया एकोनविंशतिकृत्वा आवृत्य- नन्तरं सप्ताहान्यवशिष्यन्त इति विंशतितमे पर्याये विषुवंतमुत्तरे पक्षस्याद्यं चाहर्व्याप्य परिसमापनीयत्वात्पूर्वस्मिन्पक्षसि अपरिसमाप्तं तस्यैवोत्तरे पक्षसि प्रातिलोम्येनानुष्ठेयतया पूर्वत्रापरिसमाप्तायास्त्र्यनीकाया उत्तरत्र प्रातिलोम्यासंभवेनो- त्तरपक्षस्यापि द्वितीयमहरारभ्यानुलोम्येनैव तस्यानुष्ठेयतया तदीयपञ्चमेहन्यैन्द्रवायवाग्रत्वापत्त्या आग्रयणाग्रत्वदर्शनमनुप- पन्नं स्यादित्यर्थः । **स्वस्थानेति ।** स्वस्थानविवृद्धौ तु आद्ययोरह्नोः यद्वाचनिकमैन्द्रवायवाग्रत्वं तद्विरोधाभावेनादित आरभ्य एव प्रवर्तमाना त्र्यनीका पूर्वस्मिन् पक्षसि नवधा विभक्ते परिसमाप्यत इत्यस्मिन्प्रातिलोम्यसंभवादुत्तरस्य प्रथमभागगते त्रयस्त्रिंशे आग्रयणाग्रतादर्शनमुपपन्नमित्यर्थः । प्रातिलोम्येनानुष्ठीयमानत्वे हेतुः **आवृत्तेरिति ।** आवृत्तं पक्षं उपयन्ती-

न्नम् । नह्यत्र चोदकेन त्र्यनीका प्राप्यते अभिप्लवेषु हि ज्योतिर्गौरायुरिति नामधेयैरेकाहज्योतिरादिधर्मप्राप्तिः । एकाहेषु च रथंतरसामस्वैन्द्रवायवाग्रता बृहत्सामसु च शुक्राग्रता तेनाभिप्लवेऽपि षडहे प्रथमतृतीयपञ्चमानां रथंतरसामत्वादैन्द्रवायवाग्रता द्वितीयचतुर्थषष्ठानां बृहत्सामत्वाच्छुक्राग्रता नतु त्र्यनीकाप्राप्तिः चोदकादपि बलीयो नामधेयमित्युक्तं बहुशोऽभिप्लवविकाराण्येव गवामयनेऽहानि तेन न त्र्यनीका स्यादस्तु वा चोदकेन त्र्यनीकाप्राप्तिस्तथापि नवधा विभागो न युक्तः नहि द्वादशाहे प्रायणीयोदयनीययोरन्तरालं नवभिरनीकैः पूरितं किंतु दशभिः दशमे चैन्द्रवायवाग्रता ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ दशमं चेति वचनात् । अतश्च गवामयनेऽपि पूर्वस्मिन्पक्षसि दशधा विभज्यमाने दशमो भाग ऐन्द्रवायवाग्रः स्यात्, उत्तरस्मिंश्च पक्षसि प्रातिलोम्येनानुष्ठीयमाने प्रथमो भाग ऐन्द्रवायवाग्रः स्यात् तदन्तर्गतं च त्रयस्त्रिंशमहरिति तत्राप्यैन्द्रवायवाग्रताप्राप्तेराग्रयणाग्रतानुपपत्तिः सिद्धान्तेऽपि स्यात् । अपिच पूर्वपक्षेत्वहर्धर्मत्वात्त्र्यनीकायां गवामयनिके च पृष्ठ्यषडहे नामधेयेन द्वादशाहिकपृष्ठ्यषडहधर्मप्राप्तेस्तत्र च त्रयस्त्रिंशस्याह्न आग्रयणाग्रत्वादिहापि यत्रक्वचिदवस्थितस्यापि त्रयस्त्रिंशस्याग्रयणाग्रता भवतीति विपरीतं लिङ्गम् । अन्यानि च दूषणानि तन्त्ररत्न एव दर्शितानीति नेह प्रपञ्च्यन्ते । तस्माद्यथावार्तिकमधिकरणं वर्ण्यते । सत्यम् । न चोदकेन त्र्यनीका प्राप्यते प्रत्यक्षेण तु वचनेन त्र्यनीका विधीयते ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरथ शुक्राग्रमथाग्रयणाग्रमथैन्द्रवायवाग्रमथ शुक्राग्रमथाग्रयणाग्रमिति । तत्र संशयः किमेते दण्डकलितवदावर्तनीया उत नवधा विभज्य नवस्वपि भागेषु नवानामनीकानां निवेश इति । तत्र प्रथममहरिति वचनादुत्तरेष्वप्यहर्गणस्यानुषङ्गात्प्रथमादह्न आरभ्यान्तादैन्द्रवायवशुक्राग्रयणानां व्यतिषङ्गेणाग्रत्वमनेन वचनेन विधीयते ।

त्युत्तरे पक्षस्यावृत्तेर्विधानादित्यर्थः । अत्राभ्यासमात्रं नावृत्तिशब्दार्थः । तत्तदहरुत्पत्तिवाक्यैरेव स्तोमच्छन्दःप्रभृतीनामभ्यासस्य सिद्धत्वात्षड्भिरितो मासैरध्वानं यन्ति षड्भिः पुनरायन्तीति दर्शनाच्च । अतएवापस्तम्बसूत्रे प्रवर्ग्यव्रतादेशे आवृत्तैर्मन्त्रैः समिध आधायावृत्तैर्देवता उपतिष्ठन्त इति प्रातिलोम्यमावृत्तशब्देन व्यवहृतमिति भावः । **अभिप्लवेष्विति** । 'ज्योतिर्गौरायुर्गौर्ज्योति'रित्याभिप्लविकानां षण्णामप्यह्नां ज्योतिरादिनामकत्वादेकाहिकज्योतिरादिधर्मप्राप्तेरयुग्मेषु ऐन्द्रवायवाग्रता युग्मेषु शुक्राग्रता च प्राप्नोति नतु त्र्यनीकेत्यर्थः । **नन्वेवमपि** ऐकाहिकेष्वैन्द्रवायवाग्रत्वशुक्राग्रत्वयोर्विकल्पाज्ज्योतिरादिनाम्नां युग्मायुग्मसाधारण्याच्च कथमियं व्यवस्थेत्याशङ्क्य रथंतरबृहत्सामभ्यां व्यवस्थोपपादिता । अयमर्थः—ऐकाहिकेषु ज्योतिरादिषु ऐन्द्रवायवाग्रत्वशुक्राग्रत्वयोर्न स्वतो विकल्पः किंतु निमित्तभूतयो रथंतरबृहतोर्विकल्पान्नैमित्तिकयोरप्यग्रतयोर्विकल्पः । एवंच ज्योतिरादिनामभिरप्यतिदेशस्तत्तत्सामनिमित्तकतयैवाग्रतयोर्वाच्यः । आभिप्लविकेषु चायुग्मानां रथंतरं युग्मानां बृहदिति साम्नोर्निमित्तभूतयोर्नियतत्वान्नैमित्तिकयोरग्रतयोरपि नियम एव नत्वव्यवस्थेति । **उक्तमिति** । सप्तम इति शेषः । **ननु** नामधेयप्राप्ताग्रतानुष्ठानेऽपि स्थानोपलक्षणत्वमाश्रित्य सर्वाण्यहानि संकलय्य त्र्यनीकाप्रवृत्तिर्युज्यते कथमन्यथौपदेशिकत्र्यनीकावादिनामाचार्याणामपि मते दण्डकलितवदावृत्तावपि विषुवतः जगत्सामत्वेन यदि जगत्सामाग्रयणाग्रानित्याग्रयणाग्रत्वात्तत्र शुक्राग्रत्वासंभवादित्यहरतीत्योत्तरपक्षसि आद्येऽहनि शुक्राग्रता द्वितीयेहनि आग्रयणाग्रतेत्येवमुत्तरपक्षसि द्वे अहनी व्याप्य त्र्यनीका परिसमाप्यते नत्वेकमहरिति । तृतीयमैन्द्रवायवाग्रं चतुर्थं शुक्राग्रं त्रयस्त्रिंशं चाग्रयणाग्रमिति त्रयस्त्रिंशेऽहन्याग्रयणाग्रताया उपपत्तेः पूर्वपक्षिणं प्रति कथं तदनुपपत्तिरुद्भावनीया स्यादतो विषुवत आग्रयणाग्रत्वेऽपि स्थानोपलक्षणत्वमादाय त्र्यनीकाप्राप्तिरविरुद्धेत्यस्वरसादाह—**अस्तुवेति** । **अतश्चेति** । द्वादशाहिकप्रायणीयोदयनीयमध्यावृत्तिदशरात्रस्यैव विकृतिषु प्रवृत्तेरत्रैव पादे उक्तत्वात् इहापि दशधा विभाग एव न्याय्य इति भावः । **दशम इति** । ततश्च प्रातिलोम्ये तस्या एव प्राथम्यं स्यादिति भावः । **अहर्धर्मत्वादिति** । प्रथमादिशब्दश्रवणेऽपि न तद्विशिष्टाहर्धर्मत्वमपि विशिष्टोद्देशदोषप्रसङ्गात्तथाच प्रदेशान्तरगतस्यापि तद्धर्मत्वमुपपद्यत इत्याशयः । **अन्यानीति** । सिद्धान्ते यज्ञभागधर्मत्वात्त्र्यनीकाया यज्ञ एव नवधा विभज्यो न पूर्वपक्षः । नच प्रातिलोम्यविधिबलात्पूर्वस्मिन्नेव त्र्यनीकानिवेश इति तस्यैव नवधाविभाग इति वाच्यम् । प्रातिलोम्यवचनं हि यत्पूर्वस्मिन्कृतं तस्योत्तरस्मिन्प्रातिलोम्यमात्रं विधातुं क्षमते नतु साधारण्येन प्राप्तस्य पूर्वस्मिन्नेव नियमनमपि कर्तुं क्षमते । अतश्च सर्वस्यैव नवधा विभागे मध्यमभागगतस्य त्रयस्त्रिंशस्य शुक्राग्रतापत्त्याग्रयणाग्रतानुपपत्तिः सिद्धान्तेऽपि स्यादित्यादित्यर्थः । **प्रत्यक्षेणेति** । तथाच नामधेयापेक्षया तस्य बलवत्त्वाज्ज्योतिरादिष्वपि त्र्यनीकैव भवतीति भावः । नन्वेवमप्युत्तरेष्वहर्गणाभावाद्भागधर्मत्वं स्यादत आह—**उत्तरेष्विति** । नन्वन्यतरस्योद्देशे कथं प्रथममित्यस्यैवोद्देशोऽत आह—**तत्राहरिति** । ननु प्रकरणात्प्रधानार्थत्वात्कृत्स्नस्यैव

न्द्रवायवाग्रता शुक्राग्रताग्रयणाग्रतेति त्रिष्वहस्सु तथा परेष्वपि त्रिषु एवमान्तात्कुर्यादिति वचनार्थं न्यते पूर्वपक्षवादी। सिद्धान्तस्तु उद्दिश्यमानस्य भागस्याहो वा प्राथम्येन विशेषणासंभवात्प्रथम-ह्रिति चोद्देश्यं तत्राहरुद्देशेऽहर्मात्रोद्देशादथेति निर्देशानुपपत्तिः। तस्मात्प्रथममैन्द्रवायवाग्रमथ क्राग्रमित्येतावद्विवक्षितमहर्ग्रहणं त्वहःसंघाते। तस्मात्प्रथमादीनां भागानां धर्माः नवानां चाग्रतानां धानान्नवधाविभागः। गवामयने च धर्मा विधीयमाना अवान्तरप्रकरणेन पूर्वस्मिन्पक्षसि निवि-न्ते। अतश्च पूर्वं पक्षो नवधा विभज्य नवाप्यनीकानि निवेशनीयानि। तत्र चान्त्ये भागे आग्रय-ग्रता भवति उत्तरस्मिंश्च पक्षसि यत्पूर्वस्मिन्पक्षसि विहितं तत्प्रातिलोम्येनानुष्ठेयम्। ततश्च प्रथमे ग आग्रयणाग्रता भवति तदन्तर्गतं च पार्ष्ठिकं त्रयस्त्रिंशमहरिति तत्राग्रयणाग्रत्वदर्शनमुपपद्यते डकलितवदावृत्तौ त्वाद्ये द्वे अहनी वर्जयित्वा त्र्यनीका प्रारब्धव्या तयोरैन्द्रवायवाग्रताया आहत्य धानात् आदितो ह्यारभ्यमाणा सा द्वितीयेऽहनि आहत्य चोदितेनैन्द्रवायवाग्रत्वेन विरुध्येत। स्माद्द्वे अहनी वर्जयित्वाभिप्लवादिकात्प्रथमादहस्त्रिवृत आरभ्य प्रवर्तते ततश्च पूर्वस्मिन्पक्षस्यन्तिमे र्याये सप्तानामह्नां परिशेषादसमाप्तैव त्र्यनीका विषुवन्तमुत्तरस्मिंश्च पक्षस्यैकमहर्व्याप्य समाप्यते तश्चासौ पूर्वस्मिन्पक्षसि साकल्येनासंभवन्ती सामर्थ्यात्मकेन लिङ्गेनावान्तरप्रकरणं बाधित्वा महा-करणेन गवामयनस्य विधीयमाना न पूर्वस्य पक्षसो विहितेति शक्यं वक्तुम्। यच्च पूर्वस्य पक्षसो विहितं तस्योत्तरस्मिन्प्रातिलोम्यमिति न त्र्यनीकायाः प्रातिलोम्यमित्यानुलोम्येनैवासावान्तात्प्रवर्तत इति त्रयस्त्रिंशेऽहन्यैन्द्रवायवाग्रत्वप्रसङ्गादाग्रयणाग्रतानुपपत्तिः। सिद्धांते त्वविरोधादादित आरभ्य प्रवर्तते उत्तरे च पक्षसि प्रातिलोम्यं लभत इत्युपपन्नं लिङ्गम्॥

व्यूढे मन्त्राणां छन्दोव्यतिक्रमाधिकरणम्॥ २६॥

छन्दोव्यतिक्रमाद्व्यूढे भक्षपवमानपरिधिकपालस्य मन्त्राणां यथोत्पत्तिव-चनमूहवत्स्यात्॥ ८८॥

व्यूढे भक्षादिमन्त्राणामर्थानां च व्यतिक्रमः॥ मन्त्राणामेव बाधः स्यादविशेषेण कीर्तनात्॥ ४१॥
छन्दसां व्यत्ययः प्रोक्तो नार्थानां तेन मन्त्रगः॥ गायत्र्याद्या विपर्यास्या अर्थेपूक्तिः प्रशस्तये॥ ४२॥

व्यूढाख्ये द्वादशाहे छन्दोव्यतिक्रम आम्नातः 'छन्दांसि वा अन्योन्यस्य लोकमभ्यध्ययन् गाय-त्री त्रिष्टुभा त्रिष्टुप् जगत्या जगती गायत्र्या' इति तत्र संशयः किं भक्षाणां पवमानानां परिधीनां कपालानां

थधा विभागः स्यादित्यत आह—**गवामिति**। **विरुध्येतेति**। साचाहत्य विधानात्सामान्यविहितत्र्यनीकापेक्षया बलेति भावः। स्थानोपलक्षणत्वाश्रयणेनादित आरभ्य प्रवृत्त्यभ्युपगमेऽपि उत्तरस्मिन्प्रातिलोम्ये त्रयस्त्रिंशे शुक्राग्रता यात् सर्वथाग्रयणाग्रतानुपपन्नेति भावः। एवंच यद्यप्यादित आरभ्य त्र्यनीकाप्रवृत्तावपि पूर्वपक्षे लिङ्गदर्शनानुपपत्तिर्वक्तुं क्या, तथापि वस्तुगतिमनुरुध्याद्ये द्वे वर्जयित्वेत्युक्तं **सिद्धान्त इति**। नचासत्यपि विरोधे आद्ये वर्जयित्वा त्र्यनी-काप्राप्तिः सिद्धान्तेपि वाच्या। अन्यथा तस्या भागधर्मत्वबलादेवाद्ययोरप्यैन्द्रवायवाग्रतायाः सिद्धत्वेन प्रातिस्विकवचन-वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति वाच्यम्। भागधर्मत्वपक्षे परमापूर्वप्रयुक्तत्वेन पुनर्वचनस्य तत्तदहरपूर्वार्थतयोपपत्तेः तस्य प्रयोजनं द्विकारेषु गवामयनधर्मातिदेशाभावेऽप्यैन्द्रवायवाग्रतासिद्धिरिति नानर्थक्यमिति भावः। सूत्रार्थस्तु पश्वेकादशिन्या इव नीकाया दण्डकलितवदावृत्तिः स्यादिति॥

छन्दोव्यतिक्रमात्॥ ८८॥ यथा पूर्वत्र प्रातिलोम्यबलादुत्तरपक्षसि छन्दःप्रभृतीनां व्यतिक्रमः तथेहापि भक्षप-वमानादीनां व्यतिक्रमात्स्वस्थानबाध इत्युत्थितेः संगतिः। **लोकमिति**। स्थानमित्यर्थः। **भक्षाणामिति**। वसुमद्ग्ह-णस्य 'सोमदेवते मतिविदः प्रातःसवनस्य गायत्रछन्दस उपहूतस्योपहूतो भक्षयामी'ति मन्त्रे प्रातःसवने भक्षणीये सोमे गायत्रशब्दनिर्देशः 'माध्यंदिनस्य त्रिष्टुप्छन्दसः' इति मन्त्रे माध्यंदिने सवने भक्षणीये त्रिष्टुप्छन्दनिर्देशः 'तृतीयस्य सवनस्य जगतीछन्दस' इति मन्त्रे तृतीयसवने भक्षणीये जगतीशब्दनिर्देशः। पवमानेष्वपि 'श्येनोसि गायत्रछन्दाः सुपर्णोसि त्रिष्टुप्छन्दाः सघासि जगतीछन्दा' इति मन्त्रेषु गायत्रादिशब्दनिर्देशः। परिधिष्वपि 'गायत्रो मध्यमः परिधिः त्रैष्टुभो

१ प्रतीयमाना.

च मन्त्रार्थवादेषु गायत्र्यादिशब्दैरभिलापितानां मन्त्राणामर्थानां च छन्दांस्यतिक्रमयितव्यानि उ मन्त्रगतानामेव छन्दसां व्यतिक्रम इति । विशेषाभावात्सर्वेष्वर्थेषु मन्त्रेषु च छन्दोव्यतिक्रमस्तेन गाय त्रशब्दनिर्दिष्टः प्रातःसवनीयो भक्षस्त्रैष्टुभशब्दस्य माध्यन्दिनीयस्य भक्षस्य स्थाने माध्यंदिने सव कर्तव्यः, माध्यंदिनीयश्च जागतशब्दितस्य तार्तीयसवनिकस्य स्थाने तृतीयसवने, तार्तीयसवनिकश्च प्रात सवने, तथा बहिष्पवमानो माध्यन्दिने, माध्यन्दिनपवमानस्तृतीयसवने, आर्भवः पवमानः प्रातःसवने तथा मध्यमः परिधिः स्थविष्ठो दक्षिणस्य स्थाने, दक्षिणश्चाणीयानुत्तरस्य, उत्तरश्चाणिष्ठो मध्यमस्य स्थाने परिधातव्यः । तथाष्टाकपालो माध्यंदिने एकादशकपालस्तृतीयसवने द्वादशकपालश्च प्रातःसव कर्तव्यः । तथा मन्त्रगता गायत्रादिशब्दाः 'श्येनोऽसि गायत्रछन्दा' इत्यादयस्त्रिष्टुबादिशब्दानां 'सुप र्णोसि त्रिष्टुप् छन्दा' इत्यादीनां स्थाने 'सुपर्णोसि गायत्रछन्दा' इत्येवमूहितव्या इति प्राप्ते ब्रूमः— मन्त्रगतानामेव व्यतिक्रमो नार्थानां न हि तेषां गायत्रादिशब्दवत्त्वमस्ति स्तुतिमात्रं तु तेषु गायत्र्या दिभिर्निर्देशः । शक्यते त्वेकस्मिन्मन्त्रे प्रकाशितं छन्दो मन्त्रान्तरे गायत्र्यादिशब्दप्रक्षेपेण प्रकाश यितुम् । तस्मान्मन्त्रगतानामेव छन्दसां व्यतिक्रमः ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्याये पञ्चमः पादः ॥ ५ ॥

दशमाध्याये षष्ठः पादः ।

रथंतरादीनां साम्नां तृचे गानाधिकरणम् ॥ १ ॥

एकर्चस्थानि यज्ञे स्युः स्वाध्यायवत् ॥ १ ॥ [तृचे वा लिङ्गदर्शनात् ॥ २ ॥]

सामैकस्यां तृचे वा स्यादाद्यः स्वाध्यायवद्भवेत् ॥ वचनाल्लिङ्गसंयुक्तात्स्तोत्रे साम तृचे भवेत् ॥ १ ॥

संति ज्योतिष्टोमे रथंतरादीनि स्तोत्रीयाणि सामानि, तानि किमेकैकस्यामृचि गेयान्युत तृचे इति संशये स्वाध्यायवेलायामेकस्यामृचि गीतत्वात्तद्वैलक्षण्याय यज्ञेऽप्येकस्यां भवेयुः 'एकं साम

दक्षिणो जागत उत्तर' इत्यर्थवादे गायत्रादिशब्दनिर्देशः । कपालेषु यद्यपि प्रातःसवनादिगताष्टाकपालादिषु तत्प्रकरणे गायत्र्यादिशब्दनिर्देशस्तथापि 'यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति यदेकादशकपालः त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रि दधाति यद्द्वादशकपालो जगत्यैवास्मिन्पशून्दधाती'ति जातेष्टिप्रकरणाम्नातार्थवादेऽष्टाकपालादिषु गायत्र्यादिशब्दनिर्देशात्प्रा तःसवनादिसंबन्धिनामप्यष्टाकपालत्वाद्यविशेषोक्तेष्वपि गायत्र्यादिशब्दनिर्देशो बोध्यः । किं मन्त्रगतगायत्र्यादिछन्दसां भक्षपवमानादीनां च सर्वेषां व्यतिक्रमः उत मन्त्रगतगायत्र्यादिछन्दसामेवेति संशयनिष्कर्षः । **विशेषेति** । छन्दसां स्वरूपेणान्योन्यस्थानप्राप्तिलक्षणव्यतिक्रमासंभवान्मन्त्रगतगायत्र्यादिशब्दानां छन्दोवाचकतया तत्संबन्धित्वमात्रेण व्यतिक्रमो वाच्यः । गायत्र्यादिछन्दःसंबन्धित्वं च मन्त्रे वार्थवादे वा गौण्या लक्षणया वा तच्छब्दनिर्देशमात्रेणार्थानामप्यस्तीति छन्दः संबन्धित्वाविशेषात्सर्वेषां व्यतिक्रम इत्यर्थः । एवंच 'श्येनोऽसि गायत्रछन्दा' इत्यादेर्बहुव्रीहित्वेनान्यपदार्थभूते पवमानेन गायत्रशब्दनिर्देश इति शङ्काया अप्यनवकाशः । यथाकथंचित्संबन्धित्वमात्रस्यैव प्रयोजकत्वादिति ध्येयम् । छन्दसां स्वरू पेण व्यतिक्रमो नास्तीति यदुक्तं तत्राह—**शक्यत इति** । प्रातःसवनिके मन्त्रे बहिष्पवमानसंबन्धित्वेन प्रकाशितं गायत्र छन्दस्तस्माद्बहिष्पवमानलक्षणात्स्थानादपोद्धृत्य माध्यंदिनसवनिके मन्त्रे गायत्रशब्दप्रक्षेपेण माध्यंदिनपवमानसंबन्धित्वेन प्रकाशितं चेन्माध्यंदिनपवमानस्थानगतत्रिष्टुप्छन्दःस्थानापन्नं भवतीति मुख्यानामेव छन्दसां व्यतिक्रम इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु —भक्षादीनां मध्ये यथाशक्ति छन्दःशब्दमुख्यवृत्त्यनुसारेण छन्दसामेव व्यतिक्रमात्तेषां वचनमूहवत्स्यादिति ॥ इति **श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमस्याध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥ ५ ॥**

एकर्चस्थानि यज्ञे स्युः स्वाध्यायवत् ॥ १ ॥ स्वाध्यायप्राप्तैकर्चस्थत्वबाधो विध्यन्तरादिति पादान्तरता । यद्वा सामविषये बाधः प्राधान्येनात्र चिन्त्यत इति पादान्तरता पूर्वत्र वचनबलात् 'सुपर्णोऽसि गायत्रछन्दा' इत्ययथास्वाध्याय त्वेपीह यथास्वाध्यायस्थमेवेत्युत्थानात्पादावान्तरसंगतिश्चेत्याहुः । वस्तुतस्तु एकाहाहर्गणात्मकसोमयागविषयो बाधोऽत्र व्युत्पाद्यते इति पादान्तरत्वं बोध्यम् । यानि तृचोत्पन्नानि सामानि सीमासंतन्यादीनि तेषु तृचगाने विवादाभावान्न तेषां विषयत्वं किंत्वेकर्चोत्पन्नानामेवेत्याशयेनाह—**रथंतरादीति । तद्वैलक्षण्यायेति** । अन्यथा स्वाध्यायप्राप्तमेकर्च-

तृचे क्रियते' इति वर्तमाननिर्देशरूपं न विधिक्षममित्येतावान्पूर्वः पक्षः । ऋक्सामोवाचेत्याद्यर्थवाद-विभावितविधिशक्ते 'रेकं साम तृचे क्रियत' इति वचनात्तृचे गातव्यानीति सिद्धान्तः ॥

स्वर्दृक्शब्देन वीक्षणस्य कालार्थताधिकरणम् ॥ २ ॥

स्वर्दृशं प्रति वीक्षणं कालमात्रं परार्थत्वात् ॥ ३ ॥

स्वर्दृक्शब्दे वीक्षणे च किं स्यादङ्गाङ्गिताऽथ वा ॥ मीलनावधिताद्योऽस्तु भिन्नवाक्येन तद्विधेः ॥ २ ॥
प्रतिशब्देनावधिर्हि द्योत्यो वाक्यं न भिद्यते ॥ सत्येवं मीलनस्यापि विधिर्नोत्तरयोर्भवेत् ॥ ३ ॥

रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलयेदिति विधाय श्रूयते 'स्वर्दृशं प्रतिवीक्षेते'ति । तत्र संदेहः किं स्वर्दृक्शब्दस्य वीक्षणस्य च कालार्थः संयोगः उताङ्गाङ्गिसंबन्ध इति । तत्र कालार्थत्वे स्वर्दृक्शब्दस्य लक्षणाप्रसङ्गादङ्गाङ्गिसंबन्ध एव न्याय्यः स्वर्दृक्शब्दो वा वीक्षणाङ्गं स्वर्दृक्शब्दं समुच्चारयन्वीक्षेत नान्यथेति वीक्षणं वा स्वर्दृक्शब्दस्याङ्गं वीक्षमाणः स्वर्दृक्शब्दमुच्चारयेन्नान्यथेति प्राप्ते ब्रूमः— 'अनपेक्षितसंबन्धाद्वाक्यभेदप्रसङ्गतः ॥ न युक्तोऽङ्गाङ्गिसंबन्धस्तस्मात्कालार्थता वरम् ॥' अभिवत्येकदेशो हि स्वर्दृक्शब्दः पृष्ठस्तुत्यर्थत्वान्न वीक्षणं प्रयोजनमपेक्षते स्वर्दृक्शब्दः कर्तृवचनत्वाद्द्वितीयान्तत्वाच्च नोनुम इत्यनेन संबध्यमानः स्तुतिमेवालमभिनिर्वर्तयितुं न वीक्षणं प्रकाशयितुम् । तथा वीक्षणमपि रागप्राप्तं दृष्टेनैव प्रयोजनेन निराकाङ्क्षं न स्वर्दृक्शब्दाङ्गतया विधातव्यं संमीलनविधि-

---

त्वं बाध्येत । तथा तृचगाने सति स्वाध्यायप्राप्तसामस्वरूपस्योहलक्षणविकारश्चापद्येतेत्यर्थः । **न विधीति** । तथाच तृचोत्पन्नसामसु प्राप्ततृचगानानुवादकमित्यर्थः । एवंच 'मघोन्यां तदुत्तरयोर्गायती'त्यादिकमपि तद्विषयमेवेति भावः । **ऋक्सामेति** । 'ऋक्सामोवाच मिथुनीसंभवावेति सोऽब्रवीन्नैव त्वं ममालमसि ते द्वे भूत्वोचतुर्मिथुनीसंभवावेति सोऽब्रवीन्नैव युवां ममालं स्थस्तास्तिस्रो भूत्वोचुर्मिथुनीसंभवामेति सोऽब्रवीत्संभवामेति तस्मादेकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीय'मिति सार्थवादकस्य श्रवणादर्थवादे च ऋक्लक्षणस्त्रियाः सामपुरुषेण एकां द्वे च प्रत्याख्याय तिसृणामृचामङ्गीकाराभिधानेन तत्प्रशंसावगमबलेन वर्तमानोपदेशस्यापि विधिशक्तिरुत्तभ्यत इति एकर्चोत्पन्नसामसु तृचगानविधायकत्वमेवास्य न तु निरर्थकानुवादत्वमित्यर्थः । सूत्रे रथंतरादीनुद्दिश्येत्यध्याहारः ॥

स्वर्दृशं प्रतिवीक्षण० ॥ ३ ॥ पूर्ववदिहापि निरर्थकानुवादायोगाद्वीक्षणविधिरेव वाच्य इत्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । कालार्थत्वपक्षे स्वर्दृक्शब्दार्थस्य स्वर्गदर्शनस्येन्द्रनिष्ठस्योद्गातृवीक्षणकालोपलक्षणत्वासंभवात्स्वर्दृक्शब्देनार्थवाचकेन स्वर्दृक्शब्दः प्रथमं लक्षणीयः तेन च स्वर्दृक्शब्दकाले वीक्षेतेति काल उपलक्षणीयः । अङ्गाङ्गिभावपक्षे तु स्वर्दृक्शब्दस्य स्वस्मिँल्लक्षणामात्रमिति स एव युक्त इत्यर्थः । वीक्षणोपलक्षणार्थतया स्वार्थोच्चारणाभावात्परार्थं स्वर्दृक्शब्दोच्चारणं स्यादित्येव लक्षणाशब्देन विवक्षितं न तु लक्षणावृत्तिरिति वृक्षंप्रति विद्योतते विद्युदित्यादौ कर्मप्रवचनीययोगस्थले लक्षणावृत्तिं विनैव लक्ष्यलक्षणसंबन्धप्रतीत्युत्पपत्तेरिति ध्येयम् । **स्वर्दृक्शब्द इति** । अत्र यद्यप्यङ्गाङ्गिभावलक्षणसंबन्धे कर्मप्रवचनीयसंज्ञाया विधानाभावात्तस्मिन्नपि पक्षे कर्मप्रवचनीययोगलक्षणद्वितीयाप्रयोगबलाल्लक्ष्यलक्षणसंबन्धप्रतियोगिता प्रतीयते । तथाऽपि न तत्र शब्दस्य तात्पर्यं उक्तरीत्या परार्थत्वापत्तेः किंतु लक्ष्यलक्षणभावनिग्रहणेन संबन्धमात्रे तात्पर्यमवतार्य संबन्ध······भावलक्षण इत्येवं पर्यवसायिते तद्बलादर्थप्राप्तो लक्ष्यलक्षणभावः पश्चादनूद्यते इत्येवं स्वर्दृक्शब्दस्य वीक्षणाङ्गत्वमुपपादनीयं वीक्षणस्य स्वर्दृक्शब्दाङ्गत्वे तु प्रतिशब्दो निरर्थक इत्याश्रित्य वीक्षणेन स्वर्दृक्शब्दं संस्कुर्यादित्येवं कर्मद्वितीययैवोपपाद्यमिति विवेकः । स्वर्दृक्शब्दस्य वीक्षणाङ्गत्वविधावनपेक्षितत्वमुपपादयति—**अभिवतीति** । 'अभिवाश्शूरनोनुम'इत्यस्या ऋच एकदेशभूतः स्वर्दृक्शब्दः । सा च ऋक् क्रमप्रकरणाभ्यां स्तोत्राङ्गत्वेन विनियुक्ता तदेकवाक्यतया च तदेकदेशस्य स्वर्दृक्शब्दस्यापि स्तुत्यर्थतया निराकाङ्क्षत्वान्न वीक्षणापेक्षेत्यर्थः । ननु निराकाङ्क्षस्यापि वचनाद्वीक्षणे विनियोगः पुरोडाशकपालस्य तुषोपवापे इव किं न स्यादत आह—**स्वर्दृक्शब्द इति** । नच संपदादित्वाद्भावे क्विपमाश्रित्य वीक्षणेऽपि सामर्थ्यमुपपादयितुं शक्यमिति वाच्यम् । तथासति स्वशब्दानर्थक्यापत्तेरतः स्वःपदे कर्मार्थक उपपदे क्विप् कर्त्रर्थक एवेत्यर्थः । **द्वितीयेति** । द्वितीयान्तशब्दसामानाधिकरण्येन नोनुम इत्यनेनैव संबन्ध इत्यर्थः । तथाच प्रकाशनाय दृष्टद्वारा वीक्षणे विनियोगासंभवाददृष्टद्वारा विनियोगस्य चात्यन्तजघन्यत्वाद्वीक्षणस्य रागप्राप्तस्य क्रत्वङ्गत्वाभावेन तादर्थ्ये आनर्थक्यप्रसङ्गाच्च न वचनबलादपि वीक्षणे विनियोग इति भावः । वीक्षणस्य स्वर्दृक्शब्दाङ्गत्वविधेरप्यनपेक्षितत्वमुपपादयति—**तथेति** । एवं पक्षद्वयेऽप्यनपेक्षितविधानमुपपाद्य वाक्यभेदप्रसङ्गं विवृणोति—**संमीलनेति** । वीक्षणस्वर्दृशोरङ्गाङ्गिभावविधौ संमीलनविधिस्पर्शाभावाद्वाक्यभेदः स्यात् स्वपक्षे तु संमीलनविधिनाऽवधेरपेक्षितत्वान्नान-

ना वावधिप्रतिपादनेनैकार्थ्यसंभवान्न वाक्यान्तरत्वमवकल्प्यते । प्रतिशब्दश्च स्वर्दृक्शब्दस्य श्रुत्यैव लक्षणतामाचष्टे । अतः काललक्षणैव न्याय्या । तेनायमर्थः रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलयेदास्वर्दृक्शब्दोच्चारणात्तस्मिंस्तु काले वीक्षेतेति ॥

गवामयने पृष्ठ्यषडहे बृहद्रथंतरयोर्विभागाधिकरणम् ॥ ३ ॥

पृष्ठ्यस्य युगपद्विधेरेकाहवद् द्विसामत्वम् ॥ ४ ॥ [विभक्ते वा समस्तविधानात्तद्विभागे विप्रतिषिद्धम् ॥ ५ ॥]

गवामयनिके पृष्ठ्यषडहे प्रत्यहं द्वयम् ॥ बृहद्रथंतरं चोत भवेत्किंचित्क्वचिद्दिने ॥ ४ ॥
द्वन्द्वगर्भबहुव्रीहेराद्योऽन्योऽपि समो ह्यसौ ॥ अन्योन्यनिरपेक्षस्य चोदकादन्तिमो भवेत् ॥ ५ ॥

द्वादशाहे पृष्ठ्यः षडह उत्पन्नः तत्र षण्णामप्यह्नां क्रमेण रथंतरबृहद्वैरूपवैराजशाक्वररैवतानि पृष्ठसामानि । गवामयनादिषु श्रूयते 'पृष्ठ्यः षडहो बृहद्रथंतरसामा कार्यः' इति । तेन वैरूपादिकं निवर्तते । बृहद्रथंतराभ्यामेव पृष्ठस्तुतिर्निर्वर्तयितव्या । तत्र संशयः किमेकैकस्मिन्नहनि द्वे द्वे स्यातां उत कचिद्बृहत्कचिद्रथंतरमिति । तदर्थमिदं विचार्यते किंबृहद्रथंतरसामेति द्वन्द्वगर्भो बहुव्रीहिः बृहच्च रथंतरं च बृहद्रथंतरे इति प्रथमं द्वन्द्वं कृत्वा पश्चाद्बृहद्रथंतरे सामनी अस्येत्यन्यपदार्थो बहुव्रीहिः उताकृत्वैव द्वन्द्वमनेकपदबहुव्रीहिः बृहच्च रथंतरं च सामास्येति । तत्र 'द्वन्द्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे नित्य-

---

पेक्षितविधानदोषो न वा वाक्यभेद इत्यर्थः । प्रतिना कर्मप्रवचनीयेन श्रुत्यैवान्योपलक्षणार्थत्वप्रतीतेः परार्थ्यमपि न दोष इत्याह—**प्रतिशब्द इति** । ननु तवापि रथंतरे प्रस्तूयमाने इत्यनेन संमीलनविधिः 'स्वर्दृशंप्रति वीक्षेत' इत्यनेन तत्रावधिविधिरिति वाक्यभेदो दुर्वार इत्यत आह—**तेनेति** । संमीलनस्य स्वर्दृक्शब्दोच्चारणावधित्वे ततः परं संमीलनाभावाद्रागप्राप्तं वीक्षणं वीक्षेतेत्यनेनानूद्य इत्याशयेनाह—**तस्मिन्निति** । ननु कालार्थसंयोगे अङ्गाङ्गिभावे वा कोनुष्ठानविशेष इतिचेदत्र केचिद्वीक्षणस्य स्वर्दृक्शब्दाङ्गत्वे यस्यामृचि स्वर्दृक्शब्दस्तत्रैव वीक्षणं वचनाद्यत्र ऋगन्तरे गानं तत्र न वीक्षणं उपलक्षणत्वे तु उपलक्षणीभूतस्वर्दृक्शब्दाभावेपि उपलक्षणस्य कालस्यानपायात्स्वर्दृक्शब्दाभिव्यञ्जकगीतिकाले वीक्षणसिद्धिरिति प्रयोजनमाहुः तच्चिन्त्यम् । कवत्या विकृतिगतायाः प्राकृताभिवतीस्थानापन्नतया स्वर्दृक्शब्दस्थानापन्ने कवतीगतपदान्तरेपि वीक्षणप्राप्तेरनिवार्यत्वात् तस्मात्प्रकृतावेव रथंतरमुत्तरयोर्गायतीतिवचनादुत्तरयोर्यदा रथंतरं गीयते तदोत्तरयोरभिवतीस्थानापन्नत्वाभावेन स्वर्दृक्शब्दाङ्गत्वेन तत्र न वीक्षणं सिद्धान्ते तु तत्रापि वीक्षणमिति प्रयोजनं द्रष्टव्यम् अतएव भाष्येपि रथंतरमुत्तरयोरित्युदाहृत्य प्रयोजनमुक्तमिति । सूत्रार्थस्तु—स्वर्दृक्शब्दस्य स्तुत्यर्थत्वाद्वीक्षणकालोपलक्षणमात्रमिति ॥

पृष्ठ्यस्य युगपत्० ॥ ४ ॥ **द्वादशाह इति** । संसवादिष्विव न समुच्चयमात्रविधिसंभवः तृतीयादिष्वहस्सु वैरूपादिव्यावृत्त्यर्थं सामरूपस्यापि विधेयत्वात्तथाच रथंतरबृहतोः षडहसंबन्धः तयोश्च परस्परसाहित्यं विधेयमिति विधिगौरवं पूर्वपक्षे सूचयितुं द्वादशाहगतपृष्ठ्यषडहस्वरूपकथनपूर्वकवैरूपादिनिवृत्त्यर्थत्वोक्तिः । **तदर्थमिति** । नच द्वन्द्वगर्भबहुव्रीहौ बृहद्रथंतरशब्दस्यान्तोदात्तत्वं अनेकपदबहुव्रीहौ तु पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण बृहच्छब्दाकारस्योदात्तत्वमिति स्वरभेदाद्यः समासोध्ययनसिद्धस्वरानुगुणः स एव ग्राह्य इति कथमयं विचार इति वाच्यम् । वेदे बहुषु स्थलेषु स्वरव्यत्ययदर्शनेन स्वरमात्रादर्थनिर्णयासंभवेन न्यायत एवार्थनिर्णयस्य वाच्यत्वात्, अन्यथा पूर्वोत्तरपक्षयोः समासभेदेन प्रवृत्तानां बहूनामधिकरणानामनुन्मेषप्रसङ्गादिति भावः । पूर्वत्र वीक्षणस्यार्थप्राप्तत्वादविधेयत्वेपीह समुच्चयस्याप्राप्तत्वाद्विधेयत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । नन्वस्मिन्वार्तिके उत्तरपदे परतः समास उच्यते उत्तरपदं च सतिसमासे भवति प्रथममनेकपदबहुव्रीहिस्ततः सामशब्द उत्तरपदे परतो बृहद्रथंतरपदयोर्द्वन्द्वो वाच्यस्तथाच प्रथमं द्वन्द्वं कृत्वा पश्चाद्बहुव्रीहिरिति पूर्वपक्षप्रवर्तनमयुक्तमिति चेत् । भवेदेवं यदि वार्तिके उत्तरपदे इति परसप्तमी स्यात् । नचात्र परसप्तमी संभवति । तथाहि समास इत्यन्वर्थसंज्ञेयं समसनं संक्षेप एकार्थीभावः समास इति । संक्षेपश्च प्रागसंक्षिप्तानां कर्तव्यः यदि पूर्वं बहुव्रीहिः प्रवर्तेत ततो एकार्थीभावलक्षणसंक्षेपस्य सिद्धत्वात्पुनः संक्षेपासंभवेन पश्चाद्द्वन्द्व एव न प्रवर्तेत । अतः परसप्तम्यसंभवाद्विषयसप्तम्येवेयमाश्रयणीया । तथाच बहुव्रीहेर्भावित्वमात्रेणोत्तरपदस्य विषयत्वसंभवात्प्रागेव बहुव्रीहेर्द्वन्द्व इति भावः । नच पश्चाद्भाविद्वन्द्वमादायापि साहित्योपपादनस्य कर्तुं शक्यत्वात्किमिति तान्त्रिकाणां द्वन्द्वप्राथम्ये आग्रह इति वाच्यम् । प्रथममनेकपदबहुव्रीहौ सति परस्परनिरपेक्षयोरेव बृहद्रथंतरयोरस्य पदेनान्वयात्तदविरोधेनैव द्वन्द्वगतसाहित्यस्य निर्वाह-

---

१ यत्र कवत्यादौ.

[सम]ासवचन'मिति कात्यायनवचनादेवं विषये द्वन्द्वस्य नित्यत्वात्कृत्स्नैव द्वन्द्वं बहुव्रीहिः। तेनेतरेत-[र]क्तयोः साम्नोः षडहसंबन्धाद्यत्रैकं प्रयोक्तव्यं तत्रेतरेतरसहितमेव कार्यमित्येवमवगमादेकैकमेवाहो [बृह]द्रथंतरसामैकं कार्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—कचित्किंचित्स्यात् एवमेकैकस्येतरेतरनिरपेक्षस्य प्रापक-[वा]दकोऽनुगृहीतो भवति। नच वचनविरोधः। यद्यपि तावद्द्वन्द्वगर्भो बहुव्रीहिः स्यात्तथापि षड-[हापे]क्ष एवेतरेतरयोगो द्वन्द्वेनावगम्यते न षडहावयवापेक्षः। षडहापेक्षश्चेतरेतरयोगः कचित्कस्य-[चि]न्निवेशेऽपि न विरुध्यते तत्र यदि विभागेन निवेशे प्रमाणं[१] स्यात्ततः सर्वत्रेतरेतरयोगः स्यात् [अवि]शेषात्। अस्तितु प्रमाणं चोदकस्तस्मादेकस्मिन्नहन्येकमितरस्मिंश्चेतरत्प्रयोक्तव्यम्। नचावश्यं [द्वन्द्व]गर्भोऽयं बहुव्रीहिः। विभाषावचनेन द्वन्द्वस्यानित्यत्वात्। कात्यायनीयं तु वचनं शब्दानुशा-[स]नपरत्वाद्यत्र सतोर्द्वन्द्वतत्पुरुषयोरन्यशब्दरूपं असतोश्चान्यद्भवति तत्र समासकृतरूपनियमार्थम्। [य]था वाक्त्वचप्रियः पञ्चगवधन इत्यत्र द्वन्द्वतत्पुरुषयोरकरणे वाक् त्वक् प्रियः पञ्चगोधन इत्य-[त्र]त्वापि समासान्तं प्रयोगः प्रसज्येत। तद्व्यावृत्त्यर्थं नित्यसमासवचनम्। बृहद्रथंतरसामेत्यादिषु [तु] द्वेधापि स्वरूपस्याभेदान्न्यायतोऽर्थो निर्णेतव्य इति प्रत्येकप्रापिचोदकानुग्रहायानेकपदबहुव्रीह्या-[श्र]यणम्। तस्मात्कचित्किंचित्प्रयोक्तव्यं न प्रत्यहं द्वे द्वे स्याताम्॥

प्रायणीयोदयनीययोरैकादशिनानां विभागाधिकरणम्॥ ४॥

समासस्त्वैकादशिनेषु तत्प्रकृतित्वात्॥ ६॥ [विहारप्रतिषेधाच्च॥ ७॥ श्रु-तितो वा लोकवद्विभागः स्यात्॥ ८॥ विहारप्रकृतित्वाच्च॥ ९॥ विशये च त-दासत्तेः॥ १०॥ त्रयस्तथेति चेत्॥ ११॥ न समत्वात्प्रयाजवत्॥ १२॥]

स्युरेकादशिनाः किं प्रायणीयोदयनीययोः॥ प्रत्येकमखिलाः किंवा विभज्याः स्युस्तयोरपि॥ ६॥
उद्देश्ययोः प्रधानत्वात्प्रत्येकं पशवोऽखिलाः॥ नोद्देश्यौ शतवद्भागः शिष्टस्त्वासक्तितोऽन्तिमे॥ ७॥

द्वादशाहे श्रूयते 'एकादशिनान्प्रायणीयोदयनीययोरतिरात्रयोरालभेरन्नि'ति। तत्र किं सर्वे प्राय-

---

[प्र]या समुच्चयासिद्धिप्रसङ्गेन प्रथमं द्वन्द्वः पश्चाद्बहुव्रीहिरित्यत्राग्रहात्प्रथमं द्वन्द्वे समुच्चयमुपपादयति—**तेनेति**। **चोदक [इ]ति**। द्वादशाहे पृष्ठ्यषडहे प्रथमद्वितीययोरह्नोर्निरपेक्षे एव बृहद्रथंतरे पृष्ठस्तुतिसाधने पृष्ठे इहापि नामधेयात्तथैव प्राप्तु-[व]स्तथा वैरूपादीनामपि तृतीयादिष्वहस्सु निरपेक्षमेव साधनत्वमिति तत्स्थानापन्नयोरपि तयोर्निरपेक्षत्वमिति तदनुग्रहो [भ]वतीत्यर्थः। **षडहेति**। यथा देवदत्तो मासं दधिपयोभ्यां भोजयितव्य इत्यत्र मासापेक्ष इतरेतरयोगो नतु तदवयव-[दि]नापेक्षस्तद्वदिति भावः। **सर्वत्रेति**। षडहे तदवयवेचेत्यर्थः। **विभाषेति**। पाणिनिना महाविभाषारम्भेण द्वन्द्वस्या-[नि]त्यत्वात्तमकृत्वापि बहुव्रीहिः कर्तुं शक्यत इत्यर्थः। **ननु** कात्यायनेनैतादृशस्थले द्वन्द्वस्य नित्यत्वाभिधानाद्यथोत्तरं च [मु]नीनां प्रामाण्यान्महाविभाषायास्तदितरविषयत्वकल्पनमेव किं न स्यादत आह—**कात्यायनीयमिति**। समासान्त-[मि]ति 'द्वन्द्वाच्चुदषहान्तात्समाहारे' गोरतद्धितलुकी'ति च टचमित्यर्थः। कात्यायनवचनस्य समासतदभावयोर्यत्र रूपान्यत्वं [त]द्विषयतया संकोचे पाणिनीयं विभाषावचनमेव मूलमिति भावः। वस्तुतस्तु रूपभेदवत्स्वरभेदस्याप्यनुशासनप्रयोजक-[त्वा]विशेषाद्यथारूपभेदस्थले नित्यसमास एवं यत्र समासे सत्यन्यस्वरः असति चान्यस्तद्विषयत्वस्यापि कात्यायनवचनस्या-[व]श्यंवक्तव्यत्वाद्बृहद्रथंतरसामादौ समासासमासयोरसत्यपि रूपभेदे स्वरभेदस्य सत्वेन नित्यद्वन्द्वस्यास्याश्रयणीयत्वात् [य]दा वृत्तिस्तदा सर्वेषां वृत्तिरिति वदतो महाभाष्यकारस्यासत्यपि रूपभेदे समुदायसमासमात्रेणावयवयोर्नित्यं द्वन्द्वतत्पुरुष-[यो]रभिमतत्वाच्च द्वन्द्वसमासमङ्गीकृत्यैव षडहापेक्षया इतरेतरयोगाश्रयणेन प्रवर्तितः प्रथमसिद्धान्तप्रकार एव श्रेयानिति [ब]ोध्यम्। **कचित्किंचिदिति**। नात्राऽनियमोऽभिमतः। नवा पूर्वनिपातेन बृहतः प्राथम्यं किंतु प्रथमे रथंतरं द्वितीये [बृ]हत् तृतीये रथंतरं चतुर्थे बृहत् पंचमे रथंतरं षष्ठे बृहदित्येवंरूपो नियम एवाभिमतः। अन्यथा गवामयने अवान्तरप्र-[क]रणेन पूर्वपक्षस्यन्वितस्य बृहद्रथंतरसामत्वस्योत्तरे पक्षसि प्रातिलोम्येनानुष्ठाने 'जगतीं वै छन्दांसि प्रत्यवरोहन्ति आग्रयणं [ग्र]हा बृहत्पृष्ठानि त्रयस्त्रिंशस्तोमाः' इति बृहतः प्राथम्यदर्शनमनुपपन्नं स्यात्। एवंच दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यत्र दर्शशब्दस्येव [पू]र्वनिपातस्याल्पाच्तरत्वप्रयुक्तत्वेन न प्राथम्यप्रयोजकत्वमिति भावः। सूत्रार्थस्तु—पृष्ठस्य बृहद्रथंतरस्य युगपद्विधौ संस-[र्ग]वगोसवाद्येकाहवदेकैकस्मिन्नहनि सामद्वयं स्यादिति॥

समासस्त्वैकादशिनेषु॰॥ ६॥ इह सत्यपि द्वन्द्वे साहित्याविवक्षितेत्युत्थितेः संगतिः। **प्रधानत्वेनेति**। प्राय-

---

१ प्रमाणं न स्यात्.

णीये सर्वे चोदयनीये आलब्धव्या उत विभज्य केचित्प्रायणीये केचिच्चोदयनीये इति संशये । प्राय- णीयोदयनीययोः प्रधानत्वेनोद्देश्यत्वाद्द्वन्द्वावगतसाहित्यस्याविवक्षितत्वात्प्रतिप्रधानमेकादशिन आल- ब्धव्या इति प्राप्ते ब्रूमः—द्वादशाहप्रकरणे प्रागेव वचनान्तरेणैकादशिनी विहिता प्रकरणाद्द्वाद- शाहाङ्गत्वेनावगता सानुष्ठातव्या सती क्व प्रदेश आलब्धव्येत्यपेक्षायां देशविधित्सायां प्रायणीयो- दयनीयौ श्रूयेते न प्रधानतया द्वादशाहस्य प्रधानस्यावगमात् देशश्चाङ्गं न च प्रत्यङ्गमावर्तते प्रधानं तस्माद्विभज्यालम्भः ॥

सर्वपृष्ठे देशविशेषव्यवस्थाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सर्वपृष्ठे पृष्ठशब्दात्तेषां स्यादेकदेशत्वं पृष्ठस्य कृतदेशत्वात् ॥ १३ ॥ [विधेस्तु विप्रकर्षः स्यात् ॥ १४ ॥]

किं सर्वपृष्ठे सर्वाणि पृष्ठदेशे यथोक्ति वा ॥ पृष्ठशब्दात्पृष्ठदेशे वचनात्तु व्यवस्थितिः ॥ ८ ॥

'विश्वजित्सर्वपृष्ठो भवती'ति श्रूयते । तत्र षाडहिकानां रथंतरादिपृष्ठानां विधिरिति स्थितं सप्तमे । तत्र संशयः किं षण्णामपि साम्नां पृष्ठस्तुतिसाधनत्वं ततश्च पृष्ठदेशे माध्यंदिनपवमानमैत्रावरुण- साम्नोर्मध्ये निवेश उत वैरूपस्यैव तत्साधनत्वेन तत्र निवेशोऽन्येषां स्तोत्रान्तरसाधनत्वेन तत्तद्दे- प्रयोग इति । तत्र षडहे तेषां पृष्ठसाधनत्वेनेहापि पृष्ठशब्देन तत्साधनत्वानवगमात् पृष्ठदेश एव प्रयोगः सर्वेषामिति प्राप्ते ब्रूमः—'रथंतरं बहिःपवमाने कुर्यादार्भवे बृहन्मध्यत इतराणि वैरूप

णीयोदयनीयशब्दयोरेकैकाहसंमितसोमयागार्थकत्वात्सोमयागस्य च प्रधानस्यैकादशिनपशुयागार्थतया विधानासंभवात्प्रा- यणीयोदयनीययोरुद्देश्यत्वमित्यर्थः । **द्वादशाहेति** । यदि प्रायणीयोदयनीययोरुद्देशेनैकादशिनानां विधिः स्यात्तदा तेषां प्रकरणे पुनर्विधानमनर्थकं स्यात् । नच प्रकरणपठितापेक्षया प्रायणीयोदयनीयवाक्ये कर्मान्तरविधिरिति शक्यं वक्तुम् प्रकृतप्रत्यभिज्ञानात् । तस्मात्प्रायणीयोदयनीयोद्देशेनैकादशिनविध्यसंभवादेकादशिनोद्देशेन प्रायणीयोदयनीययोः प्रधान- भूतयोर्विध्यसंभवाच्चागत्या प्रायणीयोदयनीयशब्दयोर्देशलक्षकतामङ्गीकृत्य तल्लक्षितोद्देश एकादशिनाङ्गत्वेन विधीयत इत्यर्थः । **ननु** प्रकरणे आम्नानमुत्पत्त्यर्थं प्रायणीयवाक्ये तु विनियोगार्थमस्तु अत आह—**द्वादशाहस्येति** । प्रकर- णेनैव प्रकरणिविनियोगस्यापि सिद्धेरानर्थक्यमपरिहार्यमित्यर्थः । एवंच प्रकरणे एकादशिनाम्नानानर्थक्यापेक्षया प्रायणी- योदयनीयशब्दस्योपचार एव ज्यायान् प्राधान्ये सप्तम्यनुपपत्तिश्चेति भावः । **ननु** देशस्यानुपादेयत्वात्तदुद्देशेन कर्मैवोपादे- यमिति तदापि साहित्यं न विवक्षार्हमत आह—**देशश्चेति** । देशोपि कथंचिदुपादेयः यद्वा अनुपादेयतया साहित्याविवक्षा- यामपि देशस्याङ्गत्वान्न तदनुसारेण प्रधानावृत्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—प्रायणीयोदयनीययोरैकादशिनानां समासः सामस्त्यं स्यात् प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे सामस्त्यस्य दर्शना⋯⋯तत्सूत्रभाष्यपर्यालोचनया द्वादशाहगतत्वं प्रायणीयोदयनीयवाक्यस्य प्रतीयत इति ग्रन्थकारेण तथैवोपन्यस्तम् । नच द्वादशाहमेकैकमालभेतेति श्रवणात्कथं तद्गतमिति वाच्यम् । उभयाम्नान- बलादन्वहं कर्तव्यत्वस्य प्रायणीयोदयनीययोर्विभज्य कर्तव्यत्वस्य च विकल्पोपपत्तेः । अतएवच तन्त्ररत्ने 'तस्माच्चोदक- प्राप्तः कृत्स्नालम्भो बाध्यत' इति ज्योतिष्टोमप्रकृतिकद्वादशाहगतत्वाशयेनैव चोदकप्राप्तज्यौतिष्टोमिककृत्स्नालम्भबाध उपसं- हृतः । एवंच विहारप्रकृतित्वाच्चेति सिद्धान्तगुणसूत्रं विभागः प्राकृत एकादशिन्यामन्वहमेकैकमालभेतेति तस्यैष विकारः ऐकादशिनान्प्रायणीयोदयनीययोरालभेरन्निति तद्भाष्यं च विभागस्य संनिहितत्वाद्विभागशेषपरत्वं प्रायणीयवाक्यस्येत्येवं- परतया योज्यम् अन्यथा प्राथमिकसूत्रतद्भाष्यविरोधादिति ध्येयम् ॥

सर्वशब्दे पृष्ठशब्दात्० ॥ १३ ॥ पूर्वत्र चोदकप्राप्तकृत्स्नालम्भबाधेऽपीह पृष्ठशब्दस्वारस्यबललब्धः पृष्ठदेशो न बाधनीय इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** सर्वपृष्ठवाक्यस्य चोदकाद्विकल्पेन प्राप्तबृहद्रथंतरपृष्ठसमुच्चयविधानार्थत्वेनोपपन्नत्वादिह षाडहिकानामभावात्कथं तेषां देशविशेषविचार इत्यत आह—**तत्रेति** । अनेकापेक्षस्य सर्वशब्दस्य द्वयोरसंभवात्षाडहि- कविधिरेवायमिति सप्तमे व्यवस्थापितमित्यर्थः । **षण्णामिति** । बृहद्रथंतरवैरूपवैराजशाक्वररैवताख्यानां षण्णां साम्नामि- त्यर्थः । किं सर्वेषां पृष्ठदेशे निवेश उत वैरूपस्यैव तदर्थं च किं सर्वेषामिहपृष्ठस्तुतिसाधनत्वमुत वैरूपस्यैवेति संशयनि- ष्कर्षः । **तत्रेति** । षडहे पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वेनावगतानां साम्नामिह पृष्ठशब्देन लक्षणया तत्तत्साधनत्वावगमात्तेनैव रूपेण विधानात्साधनत्वस्योपलक्षणत्वाङ्गीकारेण साम्नां स्वरूपेण प्रयोजनासंयुक्ततया विध्यङ्गीकारेपि तेषां प्रयोजनाकाङ्क्षायां षडहे निर्ज्ञातं पृष्ठस्तुतिलक्षणमेव प्रयोजनं स्वीकर्तुमुचितमिति तद्देश एव निवेश इत्यर्थः । **रथंतरमिति** । 'वैराजं ब्रह्म- साम शाक्वरं मैत्रावरुणसाम रैवतमच्छावाकसामे'त्यादिशब्दार्थः । **ननु** सति संभवे विशेषणत्वमेव युक्तम् । तथाच पृष्ठ-

ः पृष्ठ'इत्यादिवचनाद्वैरूपस्यैव पृष्ठसाधनत्वं इतराणि स्तोत्रान्तरसाधनानि । नच पृष्ठस्तुतौ क्तानामेव पुनर्वचनात्स्तोत्रान्तरेपि प्रयोगोस्त्विति वाच्यम् । वैरूपस्य पृष्ठे विधेरानर्थक्यप्रस-त् । किंच सर्वपृष्ठशब्देन लक्षणया पृष्ठसाधनभूतानि रथंतरादीनि सामानि षाडहिकानि विधी-ने । स्तुतेर्बहुत्वाभावेन सर्वशब्दविषयत्वासंभवात् तेषां च साम्नामिहातिदिष्टानां कार्याकाङ्क्षिणां चनिकैरेव कार्यैरुपपत्तौ को नाम सर्वेषां पृष्ठसाधनत्वं कल्पयेत्, तस्माद्विभज्यैव निवेशः ॥

वैरूपवैराजसाम्नोः पृष्ठकार्ये निवेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥

वैरूपसामा क्रतुसंयोगात्त्रिवृद्वदेकसामा स्यात् ॥ १५ ॥ [पृष्ठार्थे वा प्रकृति-लिङ्गसंयोगात् ॥ १६ ॥ त्रिवृद्वदिति चेत् ॥१७॥ न प्रकृतावकृत्स्नसंयोगात् ॥१८॥ विधित्वान्नेति चेत् ॥ १९ ॥ स्याद्विशये तन्न्यायत्वात्कर्माविभागात् ॥ २० ॥ प्रकृ-तेश्चाविकारात् ॥ २१ ॥]

कात्स्न्याद्वैरूपवैराजे उक्थ्यषोडशिनोरुत ॥ पृष्ठे स्यात्क्रतुसंयोगादाद्योऽन्त्यः पृष्ठलिङ्गतः ॥ ९ ॥

उक्थ्यो वैरूपसामा एकविंशः षोडशी वैराजसामेत्यत्र किं वैरूपवैराजयोः साम्नोः सर्वेषु मकार्येषु निवेश उत पृष्ठस्तुतावेवेति संशये विशेषाग्रहणात्सर्वेष्विति प्राप्ते प्रकृतावेवं विधस्य र्देशस्य रथंतरसामा बृहत्सामा वेति पृष्ठविषये दृष्टत्वादिहापि तेन प्रकृतिलिङ्गेन पृष्ठस्तुतेर्बुद्धा-रोहात्तद्वारेण च साम्नोः क्रतुसंबन्धोपपत्तेः पृष्ठसाधनस्यैव रथंतरादेर्विकारो वैरूपादिः ॥

त्रिवृति स्तोमगतसंख्याविकाराधिकरणम् ॥ ७ ॥

त्रिवृति संख्यात्वात्सर्वसंख्याविकारः स्यात् ॥ २२ ॥ [स्तोमस्य वा तल्लिङ्ग-त्वात् ॥ २३ ॥]

त्रिवृदग्निष्टुदित्येतत्सर्वत्र स्तोम एव वा ॥ आद्यस्त्रैगुण्यवाचित्वादन्त्यः स्तोमेऽस्य रूढितः ॥ १० ॥

'त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोमः' इति श्रूयते । त्रिवृच्छब्दोयं त्रैगुण्यवचनो लोके त्रिवृद्रज्जुरित्यादौ वेदे च

ुतिसाधनत्वेनैव रूपेणेह साम्नां विधानात्पृष्ठस्तुतिसाधनानामेव तेषां वचनात्स्तोत्रान्तरेष्वपि विनियोगोस्त्वित्याशङ्क्य षेधति—**नचेति । वैरूपस्येति ।** तथाचैकस्यैव वचनान्तरे पृष्ठस्तुतिसाधनत्वबलादिह विशेषणतापक्षो नोन्मिषतीति ावः । तस्मादुपलक्षणतापक्ष एव स्वीकार्यः । तत्रच प्रयोजनाकाङ्क्षाया वचनाच्छान्तेर्न पृष्ठस्तुतेः प्रयोजनत्वकल्पनं युक्त-मित्याह—**किंचेति** । ननु पृष्ठशब्दे मुख्यार्थभूतस्तुतीनामेवात्र विधानमस्तु तथाच तत्साधनीभूतानां साम्नां पृष्ठदेश त्र निवेश इत्यत आह—**स्तुतेरिति** । वस्तुतस्तु ऋग्भेदेन स्तुतिबहुत्वमुपपाद्य मुख्यत्वात्षाडहिकस्तुतीनामेवाति-ष्टो नतु साम्नां पृष्ठशब्दलक्षणाप्रसङ्गात् । रथंतरं पवमान इत्यादिवचनंच स्तुतीनामेव देशभेदविधानार्थं नतु साम्नां तोत्रान्तरत्वविधानार्थमिति सप्तम एवास्माभिः प्रतिपादितम् । तथाच षाडहिकस्तुतीनामेवातिदिष्टानां देशविशेषविचा-रमिदमधिकरणं नतु साम्नामिति वयं पश्यामः । दीपशिखाकृतस्तु साम्नामतिदेशः इति कृत्वाचिन्तयेदमधिकरणमि-ाहुः । सूत्रार्थस्तु—सर्वशब्दे सर्वपृष्ठ इति यावत् । तत्र तेषां साम्नां पृष्ठस्तोत्राणां वा एकदेशत्वं स्यात्पृष्ठशब्दात्पृष्ठश-ब्दस्य च नियतदेशत्वादिति ॥

वैरूपसामा० ॥ १५ ॥ पूर्वत्र यथा पृष्ठस्तोत्रातिरिक्तेष्वपि स्तोत्रेषु चोदकप्राप्तसामबाधस्तथेहापीत्युत्थितेः संगतिः । **विशेषेति** । पृष्ठसंयोगाश्रवणादित्यर्थः । तथाच यथा त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोम इत्यत्र त्रिवृत्स्तोमः न पृष्ठस्तोत्रमात्रे किंतु सर्वेषु । एवमिहापि । वैरूपादेः सर्वेषु स्तोत्रेषु निवेश इत्यर्थः—**प्रकृताविति** । इह स्तोत्रसंबन्धो न श्रूयते किंतु साममात्रं क्रत्वङ्गतया श्रूयते तस्य च द्वारजिज्ञासायां यावदविशेषात्सर्वस्तोत्राणि द्वारतया कल्प्यन्ते ततः प्रागेव स्ववाक्यगतेन सामान्तबहुव्रीहिलक्षणप्रकृतिलिङ्गेनोपस्थितायाः पृष्ठस्तुतेरेव द्वारत्वकल्पनान्न सर्वान्वयः त्रिवृदग्निष्टोम इत्यादौ तु स्तोत्र-विशेषोपस्थापकप्रकृतिलिङ्गाभावादविशेषात्सर्वस्तोत्रे त्रिवृत्त्वान्वय इति वैषम्यमिति भावः ॥

त्रिवृति संख्यात्वात् ॥ २२ ॥ वेदेचेति । अनेन लोके त्रैगुण्यार्थत्वेऽपि त्रिवृद्बहिष्पवमान इति प्रकृतौ स्तोत्रीया-नवके प्रयोगात्पूर्ववत्प्रकृतिलिङ्गेन त्रिवृच्छब्देन स्तोत्रीयानवकग्रहणमेव युक्तमिति शङ्का निरस्ता । रशनात्रैगुण्यसाधारणस्य

रशनात्रिवृद्वत्तीति प्रयोगादवगतः स्तोत्रीयानवकवचनोपि वेदेऽवगतः त्रिवृद्बहिष्पवमानमित्युक्त स्तोत्रीयाणां नवानामनुक्रमणात्तदेवमुभयार्थत्वे सति यत्र त्रिवृदग्निष्टुदित्यादौ वाक्यशेषादर्थविशे नावगम्यते तत्र विचार्यते किं त्रैगुण्यवचनः सन् सर्वेषां क्रतुसाधनानां संख्याविकारः उत स्तोत्री यानवकवचनः सन् स्तोमस्यैव विकार इति । तत्र शास्त्रस्य महाविषयत्वलिप्सया सर्वद्रव्याणां त्रैगुण्य विधिरिति प्राप्ते ब्रूमः—त्रैगुण्यं ह्यसौ ब्रुवन्नवयवप्रसिध्या ब्रूयात् रूढ्या च स्तोत्रीयानवकं सा बलीयसी तस्मात्स्तोत्रीयासंख्याविकारस्त्रिवृत्त्वम् ॥

उभयसाम्नि बृहद्रथंतरयोः समुच्चयाधिकरणम् ॥ ८ ॥

उभयसाम्नि विश्वजिद्वद्विभागः स्यात् ॥ २४ ॥ [पृष्ठार्थे वाऽतदर्थत्वात् ॥२५॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २६ ॥]

संसवादौ द्वयोरेकं पृष्ठं यद्वा समुच्चितम् ॥ एकं प्रकृतिवद्विश्वजिद्वदन्यत्र चेतरत् ॥ ११ ॥
वचनाद्विश्वजित्येते सामनी स्तोत्रयोर्द्वयोः ॥ नेहास्ति तत्पृष्ठ एव साहित्यं स्यात्पुनर्विधेः ॥ १२ ॥

यत्र संसवादौ 'उभे बृहद्रथंतरे भवत' इति श्रुतं तत्र किमुभयोः पृष्ठसाधनत्वं उतैकेन पृष्ठमि रेण स्तोत्रान्तरं साधयितव्यमिति संशये चोदकेन वैकल्पिकपृष्ठप्राप्तेस्तदनुग्रहायैकमेव पृष्ठसाध मितरत्तु साम विश्वजिद्वत्स्तोत्रान्तरेपि स्यात् नैवं विश्वजिति वाचनिकः कार्यान्तरे निवेशो नति तादृक्वचनमस्ति येन कार्यान्तरे निवेशः स्यात् तेन विकल्पेन प्राप्तयोः पृष्ठयोः समुच्चयमात्रं वचने क्रियते चोदकबाधस्तु स्तोत्रान्तरसाधनत्वेऽपि तुल्यस्तस्मात्पृष्ठ एव निवेशः ॥

प्रकृतिलिङ्गत्वासंभवादिति । अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरपि सूचिता । **स्तोत्रीयेति** । अयं चार्थस्त्रिपाद्यां व्य स्थापित इति भावः । तर्हि तेनैव गतार्थत्वमित्यत आह—**यत्रेति** । यद्यपीहाक्तादिवद्वाक्यशेषान्न विशेषतात्पर्यनाम निश्चयः किंतु स्तोत्रीयानवकलक्षणार्थान्तरे शक्तिरेव वाक्यशेषानुगुण्येन कल्प्यते । कल्पितायां च तस्यां वाक्यशेषाभाव स्थलेऽपि तस्या अनपायाद्वाक्यशेषाभावोऽकिंचित्करस्तथापि त्रैगुण्ये स्तोत्रीयानवके च शक्तेरविशेषाद्वाक्यशेषाभावस्थ स्तोत्रीयानवकरूपार्थपरत्वसिद्ध्यर्थं न्यायान्तरव्युत्पादनस्यावश्यकत्वादगतार्थत्वमिति भावः । **ननु** तर्हि उभयसाधारण्य त्कथं त्रैगुण्यपरत्वेन निर्णयः प्रत्युत चोदकाबाधाय नवकपरत्वमेव युक्तम्, तथाच कथं पूर्वपक्षोऽत आह—**तत्रेति** । **सर्वेति** । प्रकृतौ यानि द्रव्याणि संख्यायुक्तानि तेषां सर्वेषामित्यर्थः । रूढिरपि महाविषयत्वलिप्सया परित्याज्येति पूर्व पक्षिणोऽभिमानः । **अवयवेति** । त्रिभिर्गुणैर्निर्वर्त्यत इति व्युत्पत्त्येत्यर्थः । **साचेति** । तथाच शब्दशक्त्यनुसारेण प्रयो जनकल्पनेति रूढेः प्राबल्यानुसारेणाल्पविषयत्वमपि न दोष इति भावः । **तस्मादिति** । पञ्चदशत्वादिलक्षणस्तोमाख्याया संख्याया एव विकारः स्तोमत्वसामान्यादित्यर्थः ॥

उभयसाम्नि० ॥ २४ ॥ **चोदकेनेति** । नच चोदकेन पृष्ठयोर्विकल्पेन प्राप्तावप्येकस्मिन्पृष्ठे उभयोः साम्नोः सगु च्चयसंभवादिदमयुक्तमिति वाच्यम् । नह्यत्रैकस्मिन्पृष्ठे उभयोः समुच्चय इति सिद्धांतिना स्वीक्रियते येनोक्तदोषः स्यात् किंतु रथंतरसाधनकं बृहत्साधनकं च पृष्ठद्वयं कर्तव्यमिति । तथाच किमुभयोः पृष्ठसाधनत्वमिति सिद्धान्तकोटेरयमर्थः रथंतरेणापि स्वसाध्यं पृष्ठं कर्तव्यं बृहतापि स्वसाध्यं पृष्ठं कर्तव्यमिति नतूभयोरेकस्मिन्पृष्ठे साधनत्वमिति । एवंच साम समुच्चयमुखेन पृष्ठसमुच्चय एव वचनस्य तात्पर्यमिति सिद्धान्तिन आशयः । अयं चार्थो नवमे उभयसाम्नि चैवमर्थापत्ते रित्यत्राकर एव स्पष्टः । अतएवच पृष्ठयोः समुच्चयमात्रं वचनेन क्रियते इति सिद्धान्ते वक्ष्यति । तथाचोभयोः पृष्ठसाध नत्वे पृष्ठसमुच्चयावश्यंभावेन तद्विकल्पप्रापकानुग्रहो न स्यात् । अतस्तदनुग्रहायैकस्यैव पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वमन्यस्य स्तोत्रांतरे निवेश इति पूर्वपक्षोपपादनस्य न काप्यनुपपत्तिः । चोदकानुग्रहोक्त्यैव पूर्वोक्तयथास्तोत्रीयासंख्यामात्रविकारत्वे इतरद्रव्येषु संख्याप्रापकचोदकानुग्रह एवमिहापि तदनुग्रहाय नोभयोः साधनमित्युत्थानात्सङ्गतिरित्यपि सूचितम् । **समुच्चयमात्र मिति** । ननु सामस्वरूपमपि विधीयत इति मात्रशब्दार्थः । तथाच सामस्वरूपस्याविधेयतया प्रयोजनाकाङ्क्षाभावात्स्तो त्रान्तरे निवेशशङ्कैव नास्तीति भावः । **तुल्य इति** । स्तोत्रान्तरे प्राकृतसामबाधावश्यंभावादिति भावः ॥

मध्वशनघृताशनयोः षडहान्तेऽनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

[पृ]ष्ठे रसभोजनमावृत्ते संस्थिते त्रयस्त्रिंशेऽहनि स्यात्तदानन्तर्यात्प्रकृतिवत् ॥ २७ ॥ [अन्ते वा कृतकालत्वात् ॥ २८ ॥]

त्रयस्त्रिंशारम्भणे किं तदन्ते मधुभोजनम् ॥ षडहान्तेऽथ वाद्यः स्यात्सांनिध्याद्वाक्यतोऽन्तिमः ॥ १३ ॥

[द्]वादशाहे त्रिवृत्पञ्चदशः सप्तदश एकविंशस्त्रिणवस्त्रयस्त्रिंश इति षडहं विधाय श्रूयते 'संस्थिते [...]ये षडहे मध्वाशयेद्धृतं वे'ति । गवामयनादौ पृष्ठ्यषडहस्य प्रातिलोम्यं विहितं 'पृष्ठ्यः षडहस्त्र[य]स्त्रिंशारम्भणस्त्रिवृदुत्तमः कार्य'इति । तत्र किं त्रयस्त्रिंशेऽहनि संस्थिते मध्वशनमुत षडहान्त इति । [...] त्रयस्त्रिंशेऽहनि प्रकृतावनुष्ठितत्वात्तदङ्गं मध्वशनं मन्वानः पूर्वानुष्ठिते त्रयस्त्रिंशे तदन्त एव [...]शनं मन्यते । सिद्धान्तस्तु—'द्वादशाहाङ्गता ह्यस्य गम्यते प्रक्रियावशात् ॥ वाक्याद्वा षडहा[...]ं त्रयस्त्रिंशाङ्गताक्रमात् ॥' अनुष्ठानसंनिधिलक्षणेन हि क्रमेण त्रयस्त्रिंशाङ्गता मध्वशनस्य स्यात् [...]रणात्तु द्वादशाहाङ्गत्वं षडहाङ्गत्वं समभिव्याहाराद्वा । तत्र सत्यपि संस्थाशब्दे वैमृधवत्पौर्णमास्याः [...]हस्यैवाङ्गं षडहावसाने च विधीयते न त्रयस्त्रिंशावसाने । तस्मात्षडहान्ते स्यात् ॥

षडहावृत्तावपि मध्वशनघृताशनयोः सकृदनुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

अभ्यासे च तदभ्यासः कर्मणः पुनः प्रयोगात् ॥ २९ ॥ [अन्ते वा कृतकालत्वात् ॥ ३० ॥]

अभ्यस्ते षडहे भुक्तिमभ्यस्येत्किं न वाऽग्रिमः ॥ स्तोत्रशस्त्रादिवन्नैवं संस्थिते तद्विधानतः ॥ १४ ॥

यत्र षडहस्य पुनः प्रयोगः तत्र किं मध्वशनस्य पुनः प्रयोगः उत सर्वाभ्यासान्ते सकृदिति [...]ये षडहाङ्गत्वात्तदावृत्तावावृत्तिः षडहसंस्थायाश्च पुनः पुनर्भावात्तन्निमित्तं मध्वशनमावर्तनीयम् । [...]ं संस्था नाम तद्विषयकव्यापारोपरमः पुनः प्रवर्तमानस्य च नोपरमोऽस्ति तस्मात्सत्यप्यङ्गत्वे निमि[त्त]ाभावान्नावृत्तिः । अङ्गत्वनिराकरणं तु भाष्येऽतिशयोक्तमिति नातीवादर्तव्यम् ॥

पृष्ठे रसभोजनम्० ॥ २७ ॥ पूर्वत्र चोदकप्राप्तविकल्पबाधेपीह तत्प्राप्तक्रमस्य न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **त्रय[स्त्रिं]श इति ।** द्वावत्र पूर्वपक्षप्रकारौ एको मध्वशनस्य त्रयस्त्रिंशेऽहन्यनुष्ठितत्वादनुष्ठानसादेश्येन तदङ्गमेवेदमतस्तत्रैवानु[...]मिति द्वितीयस्तु माभून्नाम त्रयस्त्रिंशाङ्गं द्वादशाहस्य षडहस्य वाङ्गमस्तु । तथापि प्रकृतौ त्रयस्त्रिंशेहन्यनुष्ठितत्वादिहापि [...]त्रैवाहन्यनुष्ठेयमिति एवं चानुष्ठितत्वादित्यस्याङ्गत्वे हेतुत्ववत् । तदन्त एव मध्वशनमित्यत्रापि हेतुत्वं बोध्यम् । **ननु** [...]ितस्य षडहस्य नाङ्गविधिः संभवतीत्यत आह—**सत्यपीति ।** संस्थाप्य पौर्णमासं वैमृधमनुनिर्वपेदितिवत् तद्व्यतिरि[...]पेक्षया संस्थाशब्दोपपत्तिरिति भावः । द्वितीयं पूर्वपक्षं दूषयति—**षडहावसान इति ।** तथाच षडहावसाने [...]नात्प्रकृतौ च त्रयस्त्रिंशस्य षडहान्तत्वादर्थात्त्रयस्त्रिंशेऽनुष्ठानं नचार्थिकं चोदकः प्रतिदिशति येनेहापि त्रयस्त्रिंशे [अ]नुष्ठानं स्यादिति भावः । सूत्रे रसभोजनं मध्वशनं घृताशनं वा आवृत्तेः प्रातिलोम्येनानुष्ठीयमान इत्यर्थः ॥

अभ्यासे च० ॥ २९ ॥ षडहाङ्गत्वादिति । अनेनैव पूर्वोक्तषडहाङ्गत्वोपजीवनात्संगतिरपि सूचिता । **ननु** संस्थिते [...] सप्तमीश्रवणात्संस्थायां निमित्ते षडहस्य नैमित्तिकमिदमङ्गं संस्था च सर्वाभ्यासान्त इति तन्निमित्तिकमध्वशनमपि [...] कर्तव्यमित्यत आह—**संस्थायाश्चेति ।** संस्था हि समाप्तिः सा च प्रत्यभ्यासमस्तीति नैमित्तिकस्याप्यावृत्तिः [...]रित्यर्थः । **नैवमिति ।** प्रत्यभ्यासं तत्तदभ्यासस्यैव समाप्तिर्नतु षडहस्य तद्विषयकव्यापारानुवृत्त्या तदुपरमलक्षणस[ं]स्थाभावादिति भावः । **सत्यपीति ।** प्रयाजादिवदनैमित्तिकाङ्गत्वाभावान्न प्रधानावृत्तिमात्रेणावृत्तिः किंतु निमित्तावृत्त्या । [...]तु निमित्तावृत्त्यभावान्न वृत्तिरित्यर्थः । **अङ्गत्वनिराकरणंत्विति ।** षडहाङ्गत्वेऽप्युक्तरीत्या वृत्त्यभावसंभवात्संस्था[...]योगादेरङ्गत्वनिराकरणहेतोः सुपरिहरत्वाच्चेति भावः । सूत्रार्थस्तु—आवृत्तं पृष्ठ्यमुपयन्तीति यत्र षडहाभ्यासस्तत्र मध्व[श]नस्याप्यभ्यासः स्यात्कर्मणः पुनः प्रयोगादिति ॥

---

१ पृष्ठ्यषडहस्य.

गवामयने मध्वशनघृताशनयोः प्रतिमाससमावृत्त्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

आवृत्तिस्तु व्यवाये कालभेदात्स्यात् ॥ ३१ ॥

सर्वान्ते प्रतिमासं वा पृष्ठ्यान्ते मधुभोजनम् ॥ सर्वान्ते पूर्ववन्नैवं संस्थितानां पृथक्क्रतः ॥ १५ ॥

यत्र गवामयनादावभिप्लवादिभिर्व्यवेतस्य षडहस्याभ्यासस्तत्रापि किं सर्वान्ते मध्वशनमुत प्रत्य भ्यासमिति पूर्वेण न्यायेन सर्वान्त इति प्राप्ते उच्यते—अत्र षडहादुपरम्यैवाभिप्लवादिषु व्याप्रिय नतु पूर्ववदनुपरमः तस्मान्निमित्तभूतसंस्थावृत्तेर्नैमित्तिकस्य मध्वशनस्यावृत्तिः ॥

द्वादशाहे सत्रिभिरपि मध्वशनाधिकरणम् ॥ १२ ॥

मधु न दीक्षिता ब्रह्मचारित्वात् ॥ ३२ ॥ [प्राश्यते वा यज्ञार्थत्वात् ॥ ३३ ॥]

मध्वभक्ष्यं भक्ष्यते वा सत्रिभिर्ब्रह्मचारिणः ॥ निषिद्धत्वादादिमोऽन्त्यः पुंस्क्रत्वर्थविभेदतः ॥ १६ ॥

सत्रमहीनश्च द्वादशाहः तत्र सत्रे मध्वशनं कर्तव्यं नेति संदेहे यजमानानामेव सत्रे दीक्षित नामृत्विक्त्वाद्दीक्षितस्य च ब्रह्मचर्यविधानाद्ब्रह्मचारिणश्च मधुप्रतिषेधान्न कर्तव्यं सत्रे मध्वशनम् नच वैगुण्यं घृताशनेन साद्गुण्यसंभवान्मध्वशनं चाहीनविषयं भविष्यतीति प्राप्तेऽभिधीयते यस्तावत्प्रतिपदोक्तो मध्वशनप्रतिषेधो ब्रह्मचारिणः स तु पुरुषार्थो न क्रत्वर्थं मध्वशनं बाधितुमर्हति विषयभेदात् । यस्तु ज्योतिष्टोमे दीक्षितस्य क्रत्वर्थत्वेन ब्रह्मचर्यविधानादिहाप्यतिदेशेन क्रत्वर्थत ब्रह्मचर्यप्राप्तेर्ब्रह्मचारिधर्मगतो मध्वशनप्रतिषेधः क्रत्वर्थतया प्राप्तः स प्रत्यक्षविहितं मध्वशनं नाह नविषयत्वेन संकोचयितुमर्हति वरमतिदेशस्यैवानुमानिकस्याङ्गान्तरेषु संकोचः तस्मात्सत्रे मध्वश स्यात् ॥

आवृत्तिस्तु० ॥ ३१ ॥ पूर्वापवादात्संगतिः । **सर्वान्त इति** । अभिप्लवैर्व्यवधानेऽपि पश्चात्पृष्ठ्यषडहः करिष्यत इति न तद्विषयकव्यापारोपरमः यथा षडहप्रयोगमध्ये नान्तरीयकलौकिकव्यापारे सत्यपि न षडहविषयकव्यापारोपरमस्तद्व दिति भावः । **षडहादिति** । पृष्ठ्यषडहानन्तरमभिप्लवविधानेन षडहं समाप्याभिप्लवः कर्तव्य इति शास्त्रतात्पर्यावगमा दस्त्येव षडहसमाप्तिः कालभेदेन प्रयोगे क्रत्वन्तरप्रयोग इव समाप्तिः । नान्तरीयकलौकिकव्यापारस्थलेन समाप्त्यवगमक प्रमाणमिति वैषम्यमिति भावः ॥

मधु न दीक्षिता ब्रह्मचारित्वात् ॥ ३२ ॥ मध्वशनप्रसङ्गात्संगतिः । **दीक्षितस्येति** । ब्रह्मचर्यशब्दस्यानेकव्रत समुदायवचनत्वाद्ब्रह्मचर्यशब्देन मध्वशननिषेधोऽपि क्रत्वर्थतया विधीयते ब्रह्मचारिणो मधुप्रतिषेधेन तस्याप्युक्तसमुदाया न्तःपातित्वादित्यर्थः । **नचेति** । सिद्धान्तिनस्तु चोदकप्राप्तमध्वशननिषेधातिक्रमाद्वैगुण्यं स्यादित्यर्थः । **यस्तावदिति** ब्रह्मणो वेदस्य चर्यं चरणमध्ययनमिति व्युत्पत्त्या वेदाध्ययनमाहूतो ब्रह्मचारीत्यादिदर्शनान्मैथुनवर्जनं वा ब्रह्मचर्यशब्दार्थः मधुमांसवर्जनादिकस्य ब्रह्मचर्यशब्दार्थत्वे ब्रह्मचारी मधु नाश्नीयादित्यादिब्रह्मचारिपदेनेह तद्व्रतविधानानुपपत्तेः व्रतं च वेदाध्ययनं दीक्षितस्य न विध्यर्हं कृतवेदाध्ययनस्यैव कर्मण्यधिकारात् किंतु मैथुनवर्जनमेव । तथाच मधुनिषेधस्य ब्रह्मच र्यशब्दार्थत्वाभावेन मैथुनवर्जनरूपब्रह्मचर्यमात्रस्य क्रत्वर्थतया चोदकप्राप्तावपि न मध्वशनप्रतिषेधस्य प्राप्तिः । नच चोद काद्ब्रह्मचर्यमात्रप्राप्तावपि ब्रह्मचारिणामाहत्य मध्वशननिषेधादेव तत्प्राप्तिरस्तीति वाच्यम् । आहत्यवचनस्य पुरुषार्थत्वेन तन्निषेधार्थकतया तद्बलेन क्रत्वर्थमध्वशनप्रापकवचनस्य संकोचायोगादित्यर्थः । अस्तु वा ब्रह्मचर्यशब्दस्य मधुमांसवर्जना दिव्रतसमुदायपरत्वं तथापि चोदकस्यानुमानिकस्यैव संकोचःप्रत्यक्षवचनाद्युक्तो नतु चोदकात्प्रत्यक्षवचनस्य संकोचः इत्य भ्युपगमवादेनाह—**यस्त्विति** । अत्र ब्रह्मचारिधर्मगत इत्यादिग्रन्थः पूर्वपक्षे ब्रह्मचर्यशब्दस्य व्रतसमुदायार्थकत्व एव घटते नान्यथेति तथैवास्माभिः पूर्वपक्षं व्याख्याय तदनुगुणतयैव सिद्धान्तो व्याख्यात इति ध्येयम् ॥

मानसस्य द्वादशाहाङ्गताधिकरणम् ॥ १३ ॥

मानसमहरन्तरं स्याद्भेदव्यपदेशात् ॥ ३४ ॥ [तेन च संस्तवात् ॥ ३५ ॥ अहरन्ताच्च परेण चोदना ॥ ३६ ॥ पक्षे संख्या सहस्रवत् ॥ ३७ ॥ अहरङ्गं वांऽशुवच्चोदनाभावात् ॥ ३८ ॥ दशमविसर्गवचनाच्च ॥ ३९ ॥ दशमेऽहन्निति च तद्गुणशास्त्रात् ॥४०॥ संख्यासामञ्जस्यात् ॥४१॥ पश्वतिरेके चैकस्य भावात् ॥४२॥ स्तुतिव्यपदेशमङ्गेन विप्रतिषिद्धं व्रतवत् ॥ ४३ ॥ वचनादतदन्तत्वम् ॥ ४४ ॥]

मानसं किमहर्भिन्नमङ्गं वा दशमेऽहनि ॥ भिन्नं स्तुत्यादिनाऽङ्गं तद्विसर्गोक्त्यादिभिर्भवेत् ॥ ॥ १७ ॥

द्वादशाहे दशमस्याह्नोधिकारे मानसो ग्रहः श्रूयते 'अनया त्वा पृथिव्या पात्रेण समुद्रं रसया प्रजापतये जुष्टं गृह्णामी'ति मानसं प्राजापत्यं गृह्णामीति तत्र संशयः किमहरन्तरचोदनेयं यागान्तरचोदनेत्यर्थः । उत दशमस्याह्नोऽङ्गभूतं ग्रहाभ्यासान्तरं चोद्यत इति । तत्र 'वाग्वै द्वादशाहो मनोमानस'मित्यादिभिर्व्यपदेशभेदादिभिर्हेतुभिर्यागान्तरशङ्कायामुच्यते—व्यपदेशभेदादेरवयवावयविभेदादप्युपपत्तेः ग्रहणचोदनानां वा चोदकाश्च संस्कारा इत्यनेन संस्कारमात्रपर्यवसायित्वेन यागान्तरकल्पकत्वाभावाद्दशमेहनि मानसाय प्रसर्पयन्तीत्यादिदर्शनैश्च दशमस्याह्नो ग्रहाभ्यासान्तरं नाहरन्तरम् ॥

सत्रस्य बहुकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

सत्रमेकः प्रकृतिवत् ॥ ४५ ॥ [वचनात्तु बहूनां स्यात् ॥ ४६ ॥ अपदेशः स्यादिति चेत् ॥ ४७ ॥ नैकव्यपदेशात् ॥ ४८ ॥ संनिवापं च दर्शयति ॥ ४९ ॥ बहूनामिति चैकस्मिन्विशेषवचनं व्यर्थम् ॥ ५० ॥]

सत्रमेकः करोत्याहो बहवः प्रकृताविव ॥ एकः कुर्यादिहासीरन्नित्युक्त्या बहवो मताः ॥ १८ ॥

सत्राणि किं कामिन एवैकैकशः कुर्युरुत बहवः संहत्येति चोदकानुग्रहाद्बहुवचनस्य चैकैकशोऽपि लोके बहवः कामिनः सत्रं कुर्वन्तीत्यनेनाभिप्रायेणानुवादत्वोपपत्तेरेकैकशः कुर्युः । नैवम् । आख्या-

---

मानसमहरन्तरं० ॥ ३४ ॥ ननु अहरन्तरस्य परिमितत्वाभावात्कथमहरन्तरचोदनेत्यत आह—**यागेति** । तथाच किं द्वादशभिरहोभिर्मिता ये यागगणास्तेभ्योऽधिकं तैः सह समप्रधानभूतं यागान्तरं विधीयते उत नात्र यागान्तरविधिः किंतु तत्रैव दशमस्याह्नः अङ्गभूतं ग्रहणाख्यं संस्कारमात्रं विधीयत इति संशय इत्यर्थः । **तत्रेति** । वाक्त्वेन द्वादशाहस्य मनस्त्वेन मानसस्य च निरूपणाद्वाङ्मनसयोरिव द्वादशाहमानसयोरपि भेदोऽवसीयत इत्यर्थः । द्वादशाहस्य हतरसानि छन्दांसि मानसेनाप्याययन्तीति मानसेन द्वादशाहिकछन्दसामाप्यायनादिरादिशब्दार्थः । तथाच प्राजापत्यं मनोग्रहं गृह्णातीति द्रव्यदेवतासंबन्धावगमेन यागविधौ निश्चिते व्यपदेशभेदादिभ्यस्तस्य द्वादशाहापेक्षया भेदावगमाद्यागान्तरविधिरेवायमित्यर्थः । नचात्रैन्द्रवायवादिवाक्येष्विव ग्रहणाख्यः संस्कार एव विधीयते नतु याग इति वक्तुं शक्यमिह प्रकृतयागद्रव्यभूतसोमाद्भिन्नस्य समुद्रलक्षणद्रव्यस्य श्रवणेन तद्द्यागीयद्रव्यसंस्कारकत्वासंभवेन यागान्तरविधेरेव वक्तव्यत्वादिति भावः । एवंच मध्वशनस्य सत्रद्वादशाहाङ्गत्वेपि मानसस्य न द्वादशाहाङ्गत्वमित्युत्थानात्संगतिर्बोध्या । यदुक्तं द्रव्यदेवतासंबन्धाद्यागविधिनिश्चय इति तत्राह—**ग्रहणेति** । ऐन्द्रवायवादिविधयो यागा नामचोदका यतो ग्रहणलक्षणसंस्कार एवात्र चोद्यत इति पशुसोमाधिकरणगुणसूत्रार्थस्तथाच तद्वदिहापि संस्कारमात्रमेव विधीयते, द्रव्यदेवतासंबन्धनिर्वाहस्तु तत्र यथा 'सोमेन यजेते'ति संनिहितयागादेवमिहापि संनिहितादेव यजेदिति न यागान्तरविधिरित्यर्थः । प्रकृतप्रत्यभिज्ञाबलाद्रसावस्थसोम एव समुद्रशब्देनाभिधीयते इति संस्कारत्वं नानुपपन्नमिति भावः । **दशम इति** । तथाच वाक्यादप्यङ्गत्वमित्यर्थः । एष वै दशमस्याह्नो विसर्गोयं मानसमिति दशममहरपेक्ष्यान्तत्ववचनादिकमादिशब्दार्थः प्रयोजनं च विकृतिषु दशरात्रप्रवृत्तौ मानसस्याप्रवृत्तिः पूर्वपक्षे सिद्धान्तेत्वङ्गत्वात्प्रवृत्तिः ॥

सत्रमेकः प्रकृतिवत् ॥ ४५ ॥ मानसस्य विकृतिष्वबाधेऽपि सत्रे नैककर्तृकत्वबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **चोदकेति** । यद्यपि षष्ठे आख्यातोपात्तसंख्याया विवक्षितत्वमुक्तं तथापीह 'पृष्ठशमनीयेन यजेरन्नि'ति वचोदकानुग्रहात्तदविवक्षा ।

तगता हि कर्तृसंख्या प्रकृतिवदिहापि प्रयोगाङ्गतया विवक्षिता । नहि तस्याः किंचिदविवक्षाकारणमस्ति । सा च चोदकप्राप्तमेकत्वं बाधते तस्माद्बहवः प्रयुञ्जीरन् ॥

सत्रे यजमानानामेवर्त्विक्त्वाधिकरणम् ॥ १५ ॥

अन्ये स्युर्ऋत्विजः प्रकृतिवत् ॥ ५१ ॥ [अपि वा यजमानाः स्युर्ऋत्विजामभिधानसंयोगात्तेषां स्याद्यजमानत्वम् ॥५२॥ कर्तृसंस्कारो वचनादाधातृवदिति चेत् ॥५३॥ स्याद्विशये तन्न्यायत्वात्प्रकृतिवत् ॥ ५४ ॥ स्वाम्याख्याः स्युर्गृहपतिवदिति चेत् ॥ ५५ ॥ न प्रसिद्धग्रहणत्वादसंयुक्तस्य तद्धर्मेण ॥ ५६ ॥ दीक्षितादीक्षितव्यपदेशश्च नोपपद्यतेऽर्थयोर्नित्यभावित्वात् ॥ ५७ ॥ अदक्षिणत्वाच्च ॥ ५८ ॥]

ऋत्विजोऽन्येऽत्र यष्टृभ्यः स्युस्त एवोत चोदकात् ॥ अन्ये यष्टार एव स्युः प्रत्यक्षवचनादिभिः ॥ १९ ॥

सत्रेष्वपि किमन्यैरार्त्विज्यं उत यजमानैरेवेति संदेहे चोदकानुग्रहादन्यैः 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति वचनं यच्छब्दोपबद्धयजमानोद्देशेन तत्संस्कारार्थतयार्त्विज्यविधिः नत्वार्त्विज्ये यजमानविधिः । तेनार्त्विज्यमन्यैः कार्यम् । यद्वाध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वेत्यनेन ऋत्विजां संस्कारार्थेन दीक्षा विधीयत इति तद्योगादृत्विगेव यजमानशब्दगोचर इत्यनुवादः । नैवम् । अप्राकृतकार्यत्वप्रसंगात्, वचनानर्थक्याच्च । नचार्त्विज्यस्य यजमानसंस्कारत्वम् । अप्राकृतकार्यत्वप्रसङ्गादेव । तस्मात्प्राकृतकार्यस्यैवार्त्विज्यस्य यजमानाः कर्तारो विधीयन्ते अतोऽन्येषां चोदकप्राप्तानां बाधः ॥

सत्राहीनयोर्विवेकाधिकरणम् ॥ १६ ॥

द्वादशाहस्य सत्रत्वमासनोपायिचोदनेन यजमानबहुत्वेन च सत्रशब्दाभिसंयोगात् ॥५९॥ [यजतिचोदनादहीनत्वं स्वामिनां चास्थितपरिमाणत्वात् ॥६०॥]

अहीनसत्रयोर्लक्ष्मभेदो नास्त्यस्ति वा नहि ॥ आवृत्तिसाम्यादाद्यः स्यादिज्यासिभ्यां तयोर्भिदा ॥ २० ॥

तत्र प्रसङ्गाद्द्वादशाहगतस्य सत्रस्वरूपस्य लक्षणं तत्प्रसङ्गाच्च तद्गतस्यैवाहीनरूपस्य लक्षणं सूत्रद्व-

---

बहुवचनं तु प्रचयशिष्टसंख्यानुवादकमित्यर्थः । नत्विगभिप्रायेणापि बहुवचनोपपत्तिः । प्रयोगवाक्येपीह फलार्थो यजमानव्यापारो विधिविषयीभूतः शब्देनोच्यते नतु ऋत्विक्संबन्धीति । तत्कर्तृभूतस्वामिबहुत्वस्यैव बहुवचनावगम्यत्वादित्याशयेन प्रयोगाङ्गतयेत्युक्तम् । नकिंचिदिति चोदकस्य दुर्बलत्वादिति भावः । पृष्ठशमनीये तु सत्रादुदवसायेत्युदवसानसमानकर्तृकत्वावगमादुदवसाने च प्रत्येकमेव कर्तृत्वाद्बहुवचनाविवक्षा न चोदकादिति वैषम्यमिति भावः ॥

अन्ये स्युर्ऋत्विजः० ॥ ५१ ॥ **आर्त्विज्यमिति** । ऋत्विक्कर्तृकमार्त्विज्यं प्रकृतौ ऋत्विक्कर्तृकपदार्था इति यावत् । **यच्छब्देति** । यच्छब्दयोगस्योद्देश्यलक्षणत्वादिति भावः । **नत्विति** । तथाच पूर्वत्र बहुकर्तृकत्वविधिबलादेककर्तृकत्वबाधेपीहार्त्विज्ये यजमानकर्तृकत्वविध्यभावादन्यकर्तृकत्वं चोदकप्राप्तं न बाधनीयमित्युत्थानात्संगतिरिति सूचितम् । नच यजमानसंस्कारतयार्त्विज्यविधावपि यजमानैरेव संस्कारार्थमार्त्विज्यं कर्तव्यमित्यर्थादन्यकर्तृकत्वनिवृत्तिः सिध्येदिति वाच्यम् । अन्यकर्तृकेणापि यजमानसंस्कारोपपत्त्या यजमानकर्तृकत्वानाक्षेपाद्यथाकथंचित्संबन्धमात्रेण यूपाहुतिवत्संस्कारकत्वसंभवादिति भावः । **अप्राकृतेति** । दीक्षायाः स्वामिसंस्कारार्थत्वेन प्रकृतावगताया इहान्यसंस्कारार्थत्वेऽप्राकृतकार्यत्वं स्यादित्यर्थः । अध्वर्य्वादिसंस्कारकत्वेन विधीयमाना दीक्षा कर्मान्तरमित्यत्र न किंचिन्मानमस्ति येनाप्राकृतकार्यत्वं न दोषः स्यादिति भावः । **नचेति** । करणोपकारव्यतिरेकेण पदार्थानां यजमानसंस्कारलक्षणकार्यस्वीकारेऽप्राकृतकार्यत्वं स्यादित्यर्थः । तस्माद्यत्तदोर्व्यत्यासेन ये ऋत्विजस्ते यजमाना इत्यृत्विक्शब्दलक्षिते कार्ये परित्यक्तस्वकार्या एव यजमानाः कर्तृत्वेन विधीयन्त इत्याह—**तस्मादिति** । अत्र ऋत्विक्कार्ये यजमानविधौ स्थितेऽपि षष्ठे ऋद्धिकामादिपदानां त्रैवर्णिकसाधारण्येन त्रयाणामधिकारमाशङ्क्यार्त्विज्ये ब्राह्मणनियमान्निराक्रियते अत्रत्यमेव तु ऋत्विक्कार्ये यजमानविधानं तत्र व्यवहृतमिति न पुनरुक्तिः ॥

द्वादशाहस्य० ॥ ५९ ॥ **यजतिचोदनात्०** ॥ ६० ॥ **लक्षणमिति** । सत्रत्वव्यवहारे निमित्तमिति यावत् । एतदेवमग्रेपि नतु द्वादशाहिकसत्रत्वाहीनत्वयोरेवात्र लक्षणमुच्यते सत्राहीनसामान्यस्यैव लक्षणकथनादतएव तत्रेत्यादिना निमित्तत्वमेवाह—**तत्प्रसङ्गादिति** । द्वादशाहप्रसङ्गादित्यर्थः । सामान्यलक्षणं तु आसनोपायिचोदनाचोदितत्वे सति

१ नुग्रहाय ये. २ मानोपदेशेन.

येनोच्यते तत्र त्रयोदशरात्रादिष्वासनोपायिचोदनेषु वेदेध्येतृप्रयोगेषु च सत्रशब्दप्रयोगाद्द्वादशाहेऽपि प्रयुज्यमानस्य सत्रशब्दस्य तन्निमित्तता द्विरात्रादिषु च यजतिचोदनेष्वहर्गणेष्वहीनशब्ददर्शनाद्द्वादशाहेऽपि तदेव तस्य निमित्तम् ॥

पौण्डरीके सकृदेव दक्षिणादानाधिकरणम् ॥ १७ ॥

अहीने दक्षिणाशास्त्रं गुणत्वात्प्रत्यहं कर्मभेदः स्यात् ॥ ६१ ॥ [सर्वस्य वैककर्म्यात् ॥ ६२ ॥ पृषदाज्यवद्वाऽह्नां गुणशास्त्रं स्यात् ॥ ६३ ॥ ज्यौतिष्टोम्यस्तु दक्षिणाः सर्वासामेककर्मत्वात्प्रकृतिवत्तस्मान्नाऽऽसां विकारः स्यात् ॥ ६४ ॥ द्वादशाहे वचनात्प्रत्यहं दक्षिणाभेदस्तत्प्रकृतित्वात्परेषु तासां संख्याविकारः स्यात् ॥६५॥ परिक्रयाविभागाद्वा समस्तस्य विकारः स्यात् ॥६६॥ भेदस्तु गुणसंयोगात् ॥६७॥]

अयुतादि प्रत्यहं स्यात्सकृद्वाऽङ्गयनुसारतः ॥ आद्यो भवेत्प्रयोगोऽङ्गी यद्वैक्येन सकृद्भवेत् ॥ २१ ॥

पौण्डरीको नामाहीन एकादशरात्रः तत्र श्रूयते 'अयुतं दक्षिणाश्वसहस्रमेकादशमि'ति । तत्र संशयः किमयुतमश्वसहस्रं च प्रत्यहं दातव्यमुतैकमेवायुतमश्वसहस्रं च दातव्यमिति । तत्र—'दक्षिणा ह्यहरङ्गत्वात्प्रत्यहं भेदमर्हति ॥ एकप्रयोगपातात्तु तन्त्रेणैका प्रतीयते ॥' सत्यम् । प्रत्येकमह्नामङ्गं दक्षिणा तथापि कर्त्रानतिद्वारत्वात्कर्तृणां च चिकीर्षितार्थमुपादानादेकप्रयोगे चोदितानामेकादशानामप्यह्नां युगपच्चिकीर्षितत्वात्तन्त्रेण सर्वेषां पुरुषाणामुपादानं तदानतिश्चैकैव तंत्रेण, तत्सिद्ध्यर्था च दक्षिणेति सापि तन्त्रेण संभवादेकैव दीयते । ननु पौण्डरीकप्रकृतौ द्वादशाहे प्रत्यहं दक्षिणा भेदेन दत्तान्वहं द्वादशशतं ददातीति वचनात्तेनेहापि द्वादशशतविकारोऽयुतमश्वसहस्रं च प्रत्यहं भेदमर्हति । उच्यते—द्वादशाहेऽप्येकप्रयोगत्वादेकैवानतिरिति प्रत्यहं द्वादशशते दीयमाने यावती भवति तावती भवति दक्षिणैकैव । तस्मादिहाप्येकमेवायुतमश्वसहस्रं च दातव्यम् ॥

बहुयजमानकत्वं सत्रत्वं षडहेनोपासीतेत्यभिप्लवगतषडहेऽतिव्याप्तिवारणाय बहुयजमानकत्वमुपात्तमेवं यजतिचोदनाचोदितत्वे सत्यनियतसंख्याकयजमानकत्वमिति प्रतीयते तन्नासनोपायिचोदनयोः परस्परव्यभिचारान्न प्रत्येकं विशिष्टस्य वा लक्षणत्वं संभवति अहीनलक्षणस्याप्येकाहेष्वतिप्रसङ्गस्तथापि मन्त्राणामिवाभियुक्तप्रसिद्धिरेव सत्राहीनयोर्लक्षणं तदेव च सौत्रेण लक्षणेनोपलक्ष्यते । यद्वा यजमानकर्तृकार्त्विज्यकाहर्गणत्वं यजमानभिन्नऋत्विग्युक्ताहर्गणत्वमहीनत्वमित्यनुगतं लक्षणं बोध्यम् ॥

अहीने दक्षिणाशास्त्रं० ॥ ६१ ॥ सत्राद्भिन्नेऽहीनेऽर्थादन्यकर्तृके सिद्धे तत्र दक्षिणायाः प्रतिप्रधानं भेदेनानुष्ठानबाधचिन्तनात्संगतिः । **तत्रेति** । पौण्डरीकशब्दवाच्यानामेकादशानामप्यह्नां प्रधानत्वात्प्रतिप्रधानमङ्गावृत्तेः सुत्या च गृह्यमाणविशेषत्वेन दीक्षादिवत्तन्त्रत्वासंभवात्सवनीयादिवत्प्रत्यहं दक्षिणाया भेद एव युक्त इत्यर्थः । कर्मकर्तृभ्यो भृतिदानरूपत्वाद्दक्षिणादानस्य तदानतिरेव सामर्थ्याद्वारं कर्तारश्च चिकीर्षितार्थत्वात्प्रयोगाङ्गं युगपच्चिकीर्षितप्रधानानां च प्रयोग एक इति प्रयोगैक्यान्नावृत्तिः सवनीयादिकं तु न प्रयोगद्वारं किंतु साक्षादेव प्रधानाङ्गमिति तद्भेदादावर्त्यमिति वैषम्यमिति सिद्धान्तमाह—**एकेति । तन्त्रेणेति** । समुदितानामेव फलसाधनत्वाद्युगपत्सर्वचिकीर्षायां सहायत्वेनोपादीयमानाः कर्तारः सर्वार्थतयैवोपादेया इत्यर्थः । दर्शपूर्णमासयोस्तु संभूय फलसाधनयोरपि 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायाममावास्यया यजेते'ति प्रयोगभेदावगमात्प्रयाजादिवद्दक्षिणाया अप्यावृत्तिरिति भावः । **नन्विति** । अन्वहं द्वादशशतं ददातीति वचनं न दक्षिणान्तरविधायकं किंतु ज्योतिष्टोमात्प्राप्ताया द्वादशशतदक्षिणाया उक्तरीत्या प्रयोगाङ्गतया सकृद्दानप्राप्तौ तस्याः प्रत्यहमावृत्तिविधिपरं पौण्डरीकदक्षिणापि तत्स्थानापन्नेति सापि यथाप्रकृति प्रत्यहं देयेत्यर्थः । **उच्यत इति । प्रत्यहमिति** । वाक्यस्यैकप्रयोगार्थकर्त्रानतिद्वारा दक्षिणालक्षणविधेः सामर्थ्यानुसारेणान्वहं द्वादशशतदक्षिणावयवद्वारानुमितचतुश्चत्वारिंशत् उत्तरत्रिशताधिकसहस्रलक्षणसमुदायविधावेव तात्पर्यं नतु प्राकृत्या एव प्रत्यहं नयनविधौ । तथासति विधेयदक्षिणासामर्थ्यबाधप्रसङ्गादिति पौण्डरीकदक्षिणाया अपि समुदायस्थानापन्नाया न प्रत्यहमावृत्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्त्वहीने पौण्डरीकादौ प्रत्यहं प्रधानभेदाद्दक्षिणाया अपि भेदः स्यात्तस्यागुणत्वादिति सूत्रेऽहीन इति सामान्योक्त्या पौण्डरीकोदाहरणप्रदर्शनार्थमित्याहुः ॥

पौण्डरीके सर्वासां दक्षिणानां विभज्य नयनाधिकरणम् ॥ १८ ॥

प्रत्यहं सर्वसंस्कारः प्रकृतिवत्सर्वासां सर्वशेषत्वात् ॥ ६८ ॥ [एकार्थत्वान्नेति चेत् ॥ ६९ ॥ स्यादुत्पत्तौ कालभेदात् ॥ ७० ॥ विभज्य तु संस्कारवचनाद्द्वादशाहवत् ॥ ७१ ॥]

सकृत्किं प्रत्यहं वाऽस्य नयनं तत्र चोत्तमे ॥ सर्वस्य वा विभक्तस्य सकृत्संस्कारसिद्धितः ॥ २२ ॥
प्रतिमाध्यंदिनं चोदकप्राप्तेः प्रत्यहं तदा ॥ सर्वं नेयं तदेकत्वाद्विभज्य द्वादशाहवत् ॥ २३ ॥

प्रकृतौ माध्यंदिने सवने दक्षिणानयनं श्रुतं पौण्डरीके चायुतमश्वसहस्रं माध्यंदिने सवने प्रत्यहं नेतव्यमुतैकस्मिन्नहनि अथवा विभज्य प्रत्यहं सहस्रं नेतव्यं अश्वसहस्रं त्वेकादशेहनि नेयमिति संशये प्रकृतावासीये माध्यंदिने सवने नीतेतीहापि प्रतिकर्मावसायी चोदकः प्रतिमाध्यंदिनं नयनं प्रतिपादयति । समस्ताचेयं सर्वेषामह्नां दक्षिणेति सर्वैव प्रत्यहं नेतव्या । दक्षिणासंस्कारत्वान्नयनस्य सकृत्संस्कृतायाश्च न पुनः संस्कारेण प्रयोजनमित्येकस्मिन्कस्मिंश्चिन्माध्यंदिने नयनम् । नैवम् । द्वादशाहे हि विभज्य नयनं विहितमन्वहं द्वादशशतं ददातीति । तेनेहापि तद्वदेव विभज्य नयनम् ॥

मानवीषु पञ्चदशानामेव सामिधेनीत्वाधिकरणम् ॥ १९ ॥

लिङ्गेन द्रव्यनिर्देशे सर्वत्र प्रत्ययः स्याल्लिङ्गस्य सर्वगामित्वादाग्नेयवत् ॥७२॥ [यावदर्थं वाऽर्थशेषत्वादल्पेन परिमाणं स्यात्तस्मिंश्च लिङ्गसामर्थ्यम् ॥ ७३ ॥ आग्नेये कृत्स्नविधिः ॥७४॥ ऋजीषस्य प्रधानत्वादहर्गणे सर्वस्य प्रतिपत्तिः स्यात् ॥७५॥]

मनोर्ऋचः सामिधेन्यः सर्वाः पञ्चदशैव वा ॥ अविशेषेण सर्वाः स्युः कार्याः पञ्चदशैव ताः ॥ २४ ॥

कचिद्विकृतौ श्रूयते 'मनोर्ऋचः सामिधेन्यो भवन्ती'ति तत्र किं सर्वा एव मनोर्ऋचः सामिधेनीत्वेन वक्तव्या उत यावतीभिः संख्या पूर्यते प्राकृती तावत्य एवेति प्रत्यक्षेण वचनेन सर्वासामविशेषेण प्राप्त्यवगमाच्चोदकप्राप्तसंख्याबाधेन सर्वासामुपादानमित्येतावान्पूर्वः पक्षः । नावश्यं प्रत्यक्ष-

---

प्रत्यहं० ॥ ६८ ॥ **प्रकृतावितिति** । ज्योतिष्टोम इत्यर्थः । **इहापीति** । चोदकपरम्परामाश्रित्येदम् । नचैवं प्रकृतौ स्वसंमानसंस्कृताया एवौदुम्बर्याः स्वकृतुपकारकत्वदर्शनात्सत्रेऽपि सर्वैर्यजमानैः संमानं स्यादिति वाच्यम् । औदुम्बरी हि न यजमानार्थः किंतु यजमान एव तदर्थ इत्येकेनापि संमाने न वैगुण्यम् । इह तु दक्षिणानयनस्याहरर्थत्वायस्मिन्नहनि माध्यंदिने न नीयते तस्यैवाह्नो वैगुण्यप्रसङ्गेन प्रत्यहमावर्तनीयत्वादित्यर्थः । तथाच पूर्ववत्प्रत्यहं कृत्स्नयनं न बाधनीयमित्युत्थानात्संगतिः । ज्योतिष्टोमाच्चोदकपरम्परया प्राप्त्यभिधानं चापाततः साक्षात्प्रकृतौ द्वादशाहे विभज्य नयनाम्नानेन तद्विरोधेन मूलप्रकृतेः कृत्स्ननयनप्रसङ्गादिति । अहरर्थत्वमपि न साक्षात् किंतु दक्षिणासंस्कारतया सकृन्नयनमात्रेण तत्संस्कारसिद्धेर्न प्रत्यहं नयनमिति पक्षान्तरमाह—**दक्षिणेति । द्वादशाह इति** । द्वादशाहे वचनबलेनावयवशः समुदायः संस्कार्य इत्यवगमादिहापि यथाप्रकृत्यवयवश एव कृत्स्नदक्षिणा संस्कार्येति विभज्य नयनमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—प्रत्यहं सर्वासां नयनं स्यात् सर्वेष्वहस्सु कृत्स्नदक्षिणाया शेषत्वान्मूलप्रकृतौ ज्योतिष्टोमे माध्यंदिने कृत्स्नदक्षिणाया नयनस्य दृष्टत्वादिति ॥

लिङ्गेन द्रव्यनिर्देशे० ॥ ७२ ॥ पूर्वत्र चोदकानुग्रहाय द्वादशाहवद्विभज्य नयनेपीह चोदकप्राप्तपञ्चदशत्वबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **प्रत्यक्षेणेति** । तथाच यथा प्रकृतौ पञ्चदशानामुपदेशात्प्रधानमग्निसमिन्धनमावर्तते तथेहाप्यविशेषेण मनुलिङ्गमात्रोपदेशात्सर्वासामुपादाने तावत्कृत्वः प्रधानावृत्तिर्न दोष इति भावः । **नहीति** । ऋचां संस्कार्यत्वे हि सर्वासां संस्कारो माविलोपीति सर्वोपादानं स्यादिहतु तासामुपादेयत्वाद्गुणानुरोधेन प्रधानावृत्तेरयुक्तत्वान्न सर्वा उपादेया इत्यर्थः । **ननू**पादेयत्वे कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन तिसृणामेवोपादानं स्यात् एवमिहापि प्राकृतसंख्याबाधस्तदवस्थ इत्यत आह—

---

१ दक्षिणादानं.

वचनेन सर्वासां प्राप्तिः । नहीदमृक्संस्कारार्थमग्निसमिन्धनार्थं ह्यत्रर्च उपादीयन्ते तत्र बहुवचनात्त्रित्वे प्राप्ते त्रित्वमतिक्रम्य पञ्चदशोपादीयन्ते अधिकानां त्वनाशङ्क्यमेवोपादानम् ॥

वाससि मानोपावहरणयोरनुष्ठानाधिकरणम् ॥ २० ॥

वाससि मानोपावहरणे प्रकृतौ सोमस्य वचनात् ॥ ७६ ॥

उपावहरणं मानमपि काप्युत वाससि ॥ कापि स्याद्ग्रांशुताभावाद्वचनाद्वाससोभयम् ॥ २५ ॥

ज्योतिष्टोमे सोमस्य मानमुपावहरणं च वासःसाधनकं 'वाससि मिनोति वाससोपावहरती'ति वचनादित्युत्तरविवक्षया प्राप्तिः क्रियते ॥

अहर्गणे वासोन्तरोत्पादनाधिकरणम् ॥ २१ ॥

तत्राहर्गणेऽर्थाद्वासः प्रकृतिः स्यात् ॥ ७७ ॥

नान्यद्वासोऽहर्गणे स्यात्स्याद्वा न स्यादनुक्तितः ॥ चोदकात्प्रत्यहं प्राप्तं कार्याद्वासोन्तरं भवेत् ॥ २६ ॥

स्थितं वाससि मानं वाससा चोपावहरणमिति द्वादशाहादावहर्गणे किमुपावहरणार्थं प्रत्यहं वासोभेदः स्यादुत नेति भेदे प्रमाणाभावान्नेति प्राप्ते ब्रूमः—अर्थाद्वाससो भेदः स्यात् हविर्धाने शकटेऽवस्थितः सोमः प्रत्यहं भेदेनाभिषवार्थं यावानेकस्याह्नः पर्याप्तस्तावान्सोमो वाससोपावहर्तव्यः । अवशिष्टश्च शकट एव वाससोपनद्धोऽवतिष्ठते तस्मादर्थादहर्भेदे वासोन्तरमुपावहरणार्थमुत्पादयितव्यम् ॥

उपावहरणार्थमेव वासोन्तरोत्पादनाधिकरणम् ॥ २२ ॥

मानं प्रत्युत्पादयेत्प्रकृतौ तेन दर्शनादुपावहरणस्य ॥ ७८ ॥ [हरणे वा श्रुत्यसंयोगादर्थाद्विकृतौ तेन ॥ ७९ ॥]

तत्किं माने हृतौ वाच्यः प्रकृतावेकतेक्षणात् ॥ अर्थात्तदैक्यं तत्रोक्त्या हृतौ स्यात्सार्थकत्वतः ॥ २७ ॥

यदेतदुपावहरणार्थमन्यद्वास उत्पाद्यते तत्किं मानकाल एवोत्पाद्यमुतोपावहरणकाल इति संशये प्रकृतौ यस्मिन्वाससि क्रयकाले मानं कृतं तेनैवाभिषववेलायामुपावहरणस्य दर्शनादहर्गणेऽपि मान-

---

तत्रेति । उपादेयत्वेऽपि यद्यप्राकृतकार्ये संख्याविशिष्टानां विधानं स्यात्तदा तिसृणामेवोपादानं स्यात्, इहतु प्रकृतौ पञ्चदशसंख्याकसामिधेनीकार्यत्वेनावगतं यदग्निसमिन्धनाख्यं कार्यं तत्र प्राकृतीनां प्रवोवाजीयाद्यानामृचां स्थाने मानव्याख्यऋङ्मात्रविधानेन प्राकृतऋग्बाधेऽपि न संख्याबाधे कश्चिद्धेतुरस्ति, संख्यान्तरस्याविधानात् । एवंच यथा तिसृणामप्रसक्तिस्तथा पञ्चदशभ्योऽधिकानामप्यप्रसक्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—मनोर्ऋचः इति लिङ्गेनोपलक्षणीकृत्य ऋग्विधाने लिङ्गस्य सर्वसाधारण्यात्सर्वासामपि संप्रत्ययः स्याद्यथा 'आग्नेयैः सूक्तैः संवत्सरमुपदधान आसीते'त्यत्र सर्वेषामाग्नेयसूक्तानामिष्टकोपधाने विनियोगस्तद्वदिति उपादेयानामिष्टकानां बहुत्वादाग्नेयसूक्तानां कार्त्स्न्येनोपादानं न विरुद्धमित्याग्नेयसूक्तवैषम्यमाग्नेये तु कृत्स्नविधिरिति गुणसूत्रभाष्ये स्पष्टम् ॥

वाससि मानोपावहरणे० ॥ ७६ ॥ उपावहरणमिति । हविर्धानाख्यशकटाद्ग्रावस्ववतारणमित्यर्थः । **प्राप्तिरिति** । सति वचने पूर्वपक्षप्रवृत्त्यसंभवादिति भावः । प्राप्तिसूत्रत्वादेव न पृथक्संगतिः ॥

तत्राहर्गणे० ॥ ७७ ॥ किमिति । यत्रोपावहरणार्थं वासोभेदः स्यान्नवेत्येव संशयः तत्र वासोभेदः सिद्ध्यन्प्रत्यहमेव सिध्यतीत्याशयेन प्रत्यहमित्युक्तम् । **भेद इति** । तथाच यथा पूर्वत्र सर्वासां मानवीनामुपादाने प्रमाणाभावाद्यथाप्रकृति पञ्चदशानामेवोपादानमेवमिहापि भेदे प्रमाणाभावाद्यथाप्रकृत्येकमेव वास इत्युत्थानात्संगतिरस्तीति भावः । **ननु** प्रकृतिवन्मानार्थवाससैवोपावहृत्य एकस्याह्नः पर्याप्तं सोमं गृहीत्वावशिष्टं तस्मिन्नेवोपनह्य शकटे स्थाप्यतां, तथाच कथमर्थाद्वासोभेद इत्याशङ्क्योपावहरणस्याभिषवार्थत्वात्सर्वोपावहरणे चादृष्टार्थत्वप्रसङ्गादेकस्याह्नः पर्याप्तस्यैव ग्रहणं न सर्वस्य । तस्मात्सिद्ध्यति वासोभेद इत्याशयेन तथोपपादितम् । एवंचोपावहरणार्थं वासोन्तरे सिद्धे तस्य ग्रावस्तुते दानविधानाद्वितीयादिषु पुनरुपावहरणार्थं वासोन्तराण्युपादेयानि । नच ग्रावस्तुते दानप्रतिपत्तिरिति सर्वान्ते स्यादिति वाच्यम् । मैत्रावरुणाय दण्डदानवच्चतुर्थीश्रवणाद्ग्रावस्तुदर्थत्वेन वासःप्रतिपत्त्यर्थत्वाभावादिति भावः ॥

मानं प्रत्युत्पादयेत् ॥ ७८ ॥ प्रकृताविति । तथाच चोदकप्राप्तैकत्वबाधेऽपि कालो न बोध्य इत्युत्थानात्संगतिरिति सूचितम् । **उत्पाद्यमिति** । उत्पाद्य तस्मिन्नपि मातव्यः सोमस्तस्मिन्काले उत्पादनस्य मानाङ्गत्वसिद्ध्यर्थत्वादिति

वाससोपावहरणेन भवितव्यं तस्मान्मानकाल एवोत्पाद्यम्। नैवम्। आर्थिकं हि प्रकृतौ मानवाससोपावहरणं न शास्त्रीयम्। एतावद्धि श्रूयते 'वाससोपावहरती'ति। तत्र प्रकृतौ यस्मिन्वाससि सोमो मित उपनह्य शकटेऽवस्थापितः तेनैव सौकर्यादुपावहरणमनुष्ठितं, अहर्गणे तु मानवेलायामनुपपत्त्यभावादेकस्मिन्नेव वाससि सर्वेषामह्नां सोमे मित्वोपनह्य स्थापिते अभिषववेलायामुपावहरणार्थमनुपपत्तिवशादन्यदुत्पाद्यते ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥ ६ ॥

दशमाध्याये सप्तमः पादः।

ज्योतिष्टोमे प्रत्यङ्गं हविर्भेदाधिकरणम् ॥ १ ॥

पशोरेकहविष्ट्वं समस्तचोदितत्वात् ॥ १ ॥ [प्रत्यङ्गं वा ग्रहवदङ्गाना पृथक्प्रकल्पनत्वात् ॥ २ ॥]

पशुः कृत्स्नो हविः किंवा प्रत्यङ्गं हविरन्यता ॥ आद्यश्चोदनया मैवमवदानपृथक्त्वतः ॥ १ ॥

'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'त्यत्र संशयः किं कृत्स्नपशुरेकं हविस्तेन च देवतायै दीयमानेन पयो विक्रीयते, ततएव चावदाय होमः उत पश्वङ्गं हृदयादि हविरिति। तत्र—'तद्धितेन पशोरेव देवतान्वयचोदनात् ॥ समस्तस्य पशोर्दानमैन्द्रस्य पयसो यथा ॥' 'हृदयस्याग्रेऽवद्यति अथ जिह्वाया अथ वक्षस' इत्यादीनि वचनानि पशोरेवावदानप्रदेशलक्षणार्थानि मध्यपूर्वार्धवचनवत् हृदयप्रदेशेऽवद्यतीत्येकादशानां च प्रदेशानामुपदेशाद्व्यवदानमपोद्य एकादशकृत्वोवदाय हूयते। तस्मिन्नेव च काले समस्तः पशुर्देवतायै त्यज्यते पुरोडाशवत्तस्मात्पशुरेकं हविरिति प्राप्ते ब्रूमः—'खण्डनं प्राकृतार्थं हि

ध्येयम्। **आर्थिकमिति**। आर्थिकस्य च नातिदेश इति भावः। **सौकर्यादिति**। वासोन्तरोपादाने यत्नगौरवाच्छार्थस्य तावताप्युपपत्तेरिति भावः। **अनुपपत्तीति**। अतएवान्तिमेऽहनि अनुपपत्त्यभावान्मानवाससैवोपावहरणमिति भावः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥ ६ ॥**

पशोरेकहविष्ट्वं० ॥ १ ॥ सोमयागविषयबाधव्युत्पादनानन्तरं प्रायेण तदङ्गभूतेषु पश्वादिषु मध्यपूर्वार्धादिबाधो विचार्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं चेत्याहुः। **तेनचेति**। पशोर्हविष्ट्वे देवतोद्देशेन त्यागोऽष्टमे हविःसामान्यादुक्तं पयोविकारत्वमवदानापादानत्वं च तस्यैव भविष्यतीत्यर्थः। **तत्रेति**। हविष्ट्वं देवतोद्देशेन त्यज्यमानत्वलक्षणं यस्य देवतासंयोगस्तस्यैव वक्तुं युक्तम्। **'सास्य देवते'ति** सूक्तहविषोरेव देवतातद्धितविधानात्। अतएव 'सोमेन यजेते'त्युत्पत्तौ श्रुताया अपि लताया न हविष्ट्वं किंतु 'ऐन्द्रवायवं गृह्णाती'त्यादिवाक्येषु देवतासंयोगस्य सोमरसे श्रवणात्तस्यैव हविष्ट्वम्। तथाच देवतासंयोगात्पशोरेव कृत्स्नस्य देवतोद्देशेन त्यागः यथैन्द्रं पयोऽमावास्यायामिति देवतासंयोगात्कृत्स्नस्य पयसस्त्यागो न व्यवदानमात्रस्य तद्वदित्यर्थः। **ननु** हविःसंस्कारार्थावदानसंयोगाद्धृदयादीनामेव हविष्ट्वं किं न स्यादित्यत आह—**हृदयस्येति**। तथाच पशोरेवावदानमिति हृदयादीनामवदानलक्षणसंस्कारस्य संबन्धाभावान्न हविष्ट्वमित्यर्थः। नचैवं हृदयादिशब्दानां पश्ववदानप्रदेशलक्षणैव दोष इति वाच्यम्। तवापि पशोर्हविष्ट्वाभावेन देवतासंबन्धानुपपत्त्या 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'ति देवतासंबन्धवाक्ये पशुशब्दस्य हृदयादिषु लक्षणावश्यंभावेन तुल्यत्वात्। वस्तुतस्तु 'हृदयस्याग्रेऽवद्यती'ति हृदयादिषु षष्ठी श्रूयते साच कथंचित्संबन्धमात्रेणोपपन्नेति न पूर्वपक्षिणो लक्षणा। सिद्धान्तिन एव तु पशुप्रकृतिकेषु हृदयादिषु पशुशब्दलक्षणा स्यादिति भावः। **ननु** 'द्विर्हविषोऽवद्यती'ति प्रकृतितो हविषो द्विरेवावदानं प्राप्नोति, तथाच प्राकृते व्यवदाने हृदयादिबहुदेशविध्यसंभवात्तेषामेवावदानविधिरिति वक्तव्यम्। ततश्च तत्संयोगात्तेषां हविष्ट्वं दुर्वारमित्यत आह—**एकादशानामिति**। एवंच यथा हृदयादिदेशाम्नानात्प्राकृतमध्यपूर्वार्धदेशबाध एवं बहूनां देशानां विधानेनावदाने संख्यान्तरावश्यंभावेन प्राकृतद्वित्वसंख्याया अपि बाध इत्यर्थः। **एकादशकृत्व इति**। अवदानप्रदेशानामेकादशत्वाभिप्रायेणैवमुक्तं, वस्तुतस्तु 'एकादश वै पशोरवदानानि तानि द्विरवद्यती'ति वचनादेकादशसु प्रदेशेषु द्विर्द्विरवदाने सति द्वाविंशतिकृत्व इति वक्तुं युक्तमिति ध्येयम्। **नन्वेवमप्यवत्तमात्रस्यैव** देवतायै त्याज्यत्वात्कथं कृत्स्नस्य पशोर्हविष्ट्वमत आह—**तस्मिन्नेवेति**। यथा 'आग्नेयोऽष्टाकपाल'इति कृत्स्ने पुरोडाशे देवतासंयोगबलेन कृत्स्नस्यैव पुरोडाशस्य देवतोद्देशेन त्यागः प्रक्षेपस्त्ववत्तस्यैव, एवं अवत्तस्य प्रक्षेपमात्रं, देवतोद्देशेन त्यागस्तु कृत्स्नस्यैव पशोरिति कृत्स्नस्य हविष्ट्वमुपपद्यत इत्यर्थः। **प्राकृतेति**। हविःसंस्कारलक्षणसान्नाय्यावदानकार्यार्थमित्यर्थः। अनेन नेदं प्राकृतमवदानं येन प्रकृतितः प्राप्तं

हृदयादिषु दृश्यते ॥ तस्मात्तत्प्रकृतित्वेन देवतासंगतिः पशोः ॥' हृदयादिशब्दा हि मांसविशेषवचना न युक्तं यत्पशुप्रदेशलक्षणार्थतां नीयन्ते, हृदयादीनामेवावदानोपपत्तेः, अवदानं च प्रकृतौ हविःसंस्कारार्थमितीहाप्यवदानं हविष एव युक्तं तच्च हृदयादिषु दृश्यत इति हृदयादीनामेव हविष्ट्वं निश्चीयते। नचोत्पत्तिवाक्यविशिष्टपश्ववरोधः, तस्य हृदयादिप्रकृतित्वेन यागसाधनत्वेनापि देवतासंबन्धोपपत्तेः। यदि हि प्रणाड्यां प्रमाणं न स्यात्ततः पशुरेव साक्षाद्दीयेत। अस्ति तु प्रमाणं हृदयादिष्ववदानवचनं विशसनवचनं च। तस्माद्धृदयादीनि हवींषि देवतायै देयानि तेभ्य एव च ह्यवदानं गृहीत्वा हूयते तत्प्रकृतिश्च पशुः ॥

तस्मिन्प्राकृतमध्यपूर्वार्धलक्षणदेशबाधेन देशान्तरविधिः स्यात् किंत्ववदानान्तरमप्राकृतं प्राकृतकार्यापन्नं विधीयत इति दर्शयति। ततश्चेह विधीयमानस्यावदानान्तरस्य सांनाय्यावदानप्रकृतिकत्वेन तद्वदेव हविःसंस्कारकत्वावगमात्तत्संयुक्तानां हृदयादीनामेव हविष्ट्वमित्यर्थः। प्राकृत एवावदाने देशविधिस्वीकारे प्राप्तावदाने देशस्याग्राथशब्दार्थक्रमस्य च विधाने वाक्यभेदः स्यादतो न देशविधिः, किंतु हृदयादिविशिष्टावदानान्तरविधिरेवायम्। तत्र च पाठादेव क्रमस्य प्राप्त्याऽग्राथशब्दावनुवादकौ। नच ममापि पाठप्राप्त एव क्रमोऽग्राथशब्दाभ्यामनूद्यतामिति वाच्यम्। त्वत्पक्षे हि अनुष्ठानाय क्रमापेक्षिण्यामवदानक्रियायां न पाठात्क्रमोऽवगम्यते, तस्याः प्रकृतितः प्राप्तायाः संप्रति विधेयत्वाभावात्, तस्यां तु विधीयमानानां देशानां पाठक्रमः सन्नपि तेषां स्वरूपेणाननुष्ठेयतया क्रमापेक्षत्वाभावादकिंचित्करः पाठः। अस्तुवा हृदयादिष्ववदानस्यानुष्ठेयतामात्रेण हृदयादिपाठक्रमस्यावदानक्रमनियामकत्वं, तथापि प्राकृतावदानोद्देशेन प्रापकचोदकानुग्रहाय तेषां विकल्प एव स्यान्न समुच्चयः। प्रमाणान्तरेण समुच्चये सत्येव हि हृदयादिबहुदेशविधानस्य चोदकप्राप्तह्यवदानबाधकत्वम्। इहतु-नास्ति समुच्चये प्रमाणम्। किंचावदानार्थानां हृदयादीनां 'एकार्थास्तु विकल्पेरन्नि'ति न्यायेन विकल्प एव न समुच्चयः। अतएव तन्त्ररत्ने तेषां च देशानां विकल्प इत्येव पूर्वपक्षे उक्तं, तस्मात्समुच्चयाभावात्क्रमस्योक्तविधयाप्यप्राप्तेरवश्यंविधेयत्वाद्वाक्यभेदो दुर्वार इति भावः। **नन्व**स्त्ववदानान्तरविधिस्तथापि न तत्र हृदयादीनां संस्कार्यत्वं किंतु मध्यपूर्वार्धवत्प्रदेशत्वमेव, संस्कार्यत्वं तु पशोरेव। तथाचावदानान्तरविधावपि पशोरेव हविष्ट्वमित्यत आह—**हृदयादीति**। मध्यमादिशब्दा हि परकीयावयवत्वेनैव स्वार्थं बोधयन्तो युक्तमवयविनः प्रदेशं लक्षयन्तीति। हृदयादिशब्दास्तु न तथा परकीयावयवत्वेन स्वार्थं समर्पयन्तीति मांसविशेषवचना इति वदतो भावः। यद्यपि हृदयादिषु षष्ठीश्रवणात्तस्याश्च यथाकथंचित्संबन्धमात्रेणोपपत्त्या लक्षणाप्रसङ्गाभावस्तथापि हृदयादीनां स्वप्राधान्यसंभवे प्रदेशोपलक्षणार्थत्वमयुक्तमित्यर्थः। **ननु** हृदयादीनां हविष्ट्वाभावेऽप्यदृष्टार्थमवदानान्तरमस्त्वित्यत आह—**अवदानमिति**। अदृष्टार्थत्वभयादेव यथाप्रकृति हविःसंस्कारार्थमेवावदानान्तरमित्यर्थः। केचित्तु हृदयादिवाक्येषु श्रौतमपि नावदानं विधेयं तथासत्यार्थिके यागसाधनत्वेऽपि विधिव्यापारावश्यंभावेन गौरवप्रसङ्गात्, किंत्वार्थिकं यागसाधनत्वमेव विधेयम्, अवद्यतीतिच हविःसंस्कारतया प्राप्तस्यावदानस्यानुवादः। यथा 'सोमाभावे पूतीकानभिषुणुया'दित्यत्र श्रौतोप्यभिषवो न विधीयते किंतु विधिलाघवार्थं यागसाधनत्वमेव विधीयते। तस्मिंश्च विहिते यागसाधनसंस्कारभूतोऽभिषवोऽर्थप्राप्तोऽनूद्यते तद्वदित्याहुस्तच्चिन्त्यम्। 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेते'त्येतद्वाक्यविहिते यागे हृदयादिवाक्यैर्हृदयादीनां साधनत्वेन विधौ सति आग्नेयवाक्यविहितयागे साधनत्वेन व्रीहियववाक्यविहितव्रीहियवयोरिव हृदयादीनां विकल्पापत्तेः। तथाच समुच्चयाभावेन क्रमस्यात्यन्ताप्रसक्तेरग्राथशब्दावनर्थकौ स्याताम्, अवदानविधौ तु ऐन्द्रवायवादिग्रहणानामिव हृदयाद्यवदानानां सर्वेषां प्रयोगविधिग्रहणात् प्रयोगवचनमुखेनेन्द्रवाय्वादिदेवतानामिव हृदयादीनां सिद्ध्यति समुच्चयः। तस्मादिहावदानसंस्कारविधिरेव स्वीकार्य इत्यनवद्यम्। **तस्येति**। तथाच प्रणाड्या पशोरेव देवतासंबन्धोपपत्तेर्न हृदयादिषु पशुशब्दलक्षणादोषप्रसङ्गः। इत्थमेव ह्यवदानस्यैव यागसाधनत्वं पुरोडाशस्तु तत्प्रकृतिरिति भाष्यकारपक्षे 'आग्नेयोऽष्टाकपाल'इति पुरोडाशे देवतासंबन्ध उपपादनीयः। तथाच सूक्तहविषोरिति व्याकरणस्मृतौ हविःपदं हविस्तत्प्रकृतिसाधारणं न्यायानुसाराद्व्याख्येयमिति भावः। **नन्वेवं** 'आग्नेयोऽष्टाकपाल'इति पुरोडाशे देवतासंबन्धोपि ह्यवदानद्वारा वार्तिककारपक्षेऽपि स्यादित्यत आह—**यदीति**। यद्यवत्तमात्रस्य यागसाधनत्वे किंचित्प्रमाणं स्यात्तदा तद्द्वारा पुरोडाशस्य देवतासंबन्धनिर्वाहः स्यान्न त्वेतदस्ति। 'चतुरवत्तं जुहोती'ति वाक्यस्यावत्तानुवादेनाप्राप्तप्रक्षेपविधायकत्वेन यागेऽवत्तस्य साधनत्वविधायकत्वाभावात्। तस्मात्तत्र प्रणाड्यां प्रमाणाभावात्कृत्स्नपुरोडाशस्य साक्षात्प्रदेयतया देवतासंबन्धः, इहतूक्तरीत्या हृदयादीनां देशलक्षकत्वानुपपत्त्या तेषामेवावदानसंस्कार्यत्ववचनमस्ति प्रणाड्यां प्रमाणम्। तथा पशुशब्दस्य प्राणिविशेषवाचकतया संज्ञपनविशसनादिना तन्नाशान्न स्वरूपेण तस्य हविष्ट्वं, पुरोडाशस्य तु नैवं किंचित्साक्षाद्यागसाधनत्वे बाधकत्वमिति वैषम्यमित्यर्थः। एवंच पशोर्हविष्ट्वाभा-

---

१ वाक्यशिष्टपशुविरोध.

पशोर्हृदयादिभिरेवाङ्गविशेषैर्यागानुष्ठानाधिकरणम् ॥ २ ॥

हविर्भेदात्कर्मणोऽभ्यासस्तस्मात्तेभ्योऽवदानं स्यात् ॥ ३ ॥ [आज्यभागवद्वा निर्देशात्परिसंख्या स्यात् ॥ ४ ॥ तेषां वा द्व्यवदानत्वं विवक्षन्नभिनिर्दिशेत्पशोः पञ्चावदानत्वात् ॥ ५ ॥ असंशिरोनूकसक्थिप्रतिषेधश्च तदन्यपरिसंख्यानेऽनर्थकः स्यान्नदानत्वात्तेषां निरवदानप्रतिषेधः स्यात् ॥ ६ ॥ अपि वा परिसंख्या स्यादवदानीयशब्दत्वात् ॥ ७ ॥ अब्राह्मणे च दर्शनात् ॥ ८ ॥ श्रुताश्रुतोपदेशाच्च तेषामुत्सर्गवदयज्ञशेषत्वम् ॥ ९ ॥]

एकेनाङ्गेन सर्वैर्वा यद्वैकादशभिर्यजिः ॥ एकेन यागसंसिद्धेर्हविषां भेदतोऽखिलैः ॥ २ ॥
एकादशभिरन्येषां परिसंख्या भवेद्यतः ॥ न त्रिदोषी गत्यभावादश्रुतोक्तेश्च सोचिता ॥ ३ ॥

पश्वङ्गानि हवींषीति स्थिते चिन्त्यते किमेकेन केनचिदङ्गेन यागः कर्तव्यः उत सर्वैरङ्गैरथवा हृदयादिभिरेकादशभिरिति । तत्र—'एकेनापि पशोर्यागसाधनत्वोपपत्तितः ॥ तन्मात्रेणैव यागः स्यात्सर्वैर्वा युगपन्मतेः ॥' पश्वाकृतिर्हि देवतासंबन्धित्वेन श्रुता, तेन तया परिच्छिन्नेन द्रव्येण यष्टव्यं, सा चावयविद्रव्यं साक्षात्परिच्छिनत्ति, तस्य विशसनादिविधानान्न साक्षाद्यागसाधनता संभवतीति तदवयवानामवयविद्वारेण पश्वाकृत्या परिच्छिन्नानां साधनत्वं, अवयवी चावयवेषु व्यासज्यवर्तमानः सहैव सर्वावयवेषु धियमादधाति न जातिरिव व्यक्तिषु प्रत्येकमतो विशेषतः सर्वैर्यष्टव्यम् । हृदयादिवचनं तु द्व्यवदाननियमार्थम् । एवं हि श्रूयते 'एकादश वै पशोरवदानानि तानि द्विर्द्विरवद्यती'ति नियमश्च । नैवमेकादशैवावदेयानि नाधिकानीति किं तर्हि यान्येकादश तानि द्विरवद्यतीति नाधिकानीति । तेनाधिकान्यङ्गानि पशोः पञ्चावदानवचनात्त्रिस्त्रिरवद्यन्ते । तस्मात्सर्वेभ्योऽ-

वेन 'पशुर्हव्यं करोतु म' इति याज्ञिकानामूहप्रकारश्चिन्त्यः । सूत्रार्थस्तु—पशोः कृत्स्नस्यैव देवतासंबन्धित्वेन चोदितत्वात्स एवैकं हविरिति ॥

हविर्भेदात्० ॥ ३ ॥ **ननु** पूर्वाधिकरण एव हृदयादीनां हविष्ट्वमित्युक्तत्वात्किमर्थमिदमधिकरणमित्यत आह—**पश्विति** । पश्वङ्गानां हविष्ट्वं ननु कृत्स्नस्य पशोरित्येव पूर्वाधिकरणव्यापारः ननु हृदयादीनामेव हविष्ट्वमित्यत्रापि । एवंच पूर्वाधिकरणे उत पश्वङ्गं हृदयादि हविरिति हृदयादीनामेव हविष्ट्वं निश्चीयते इति च हृदयादिव्यवहारो वस्तुगतिमनुरुध्येति ध्येयम् । अनेनैव पूर्वाधिकरणोक्तसामान्यस्य विशेषपर्यवसाननिरूपणात्संगतिरिति सूचितम् । **तत्रेति** । अवयवानां हि यागसाधनत्वं न श्रुतं किंतु पशोरेव यागसाधनत्वं श्रुतं, तत्तु विशसनवाक्यपर्यालोचनया न साक्षात्किंत्ववयवद्वारेत्यवगमादवयवानां पशुगतयागसाधनत्वनिर्वाहकतया साधनत्वप्राप्तिः । पशोश्च यागसाधनत्वं येनकेनाप्येकेनैवोपपन्नमित्यर्थः । हृदयादिवाक्योपपत्तिस्तु द्वितीयपक्षवद्बोध्या । सत्यम् । पशुगतयागसाधनतानिर्वाहकत्वेनैवावयवप्राप्तिस्तदेव तु सर्वैरवयवैर्विना न निर्वहतीति सर्वेषां साधनत्वमिति पक्षान्तरमाह—**सर्वैरिति** । सर्वेष्ववयवेषु व्यासक्तस्यावयविनः सर्वैरेव मिलितैरवयवैरभिव्यक्तिर्नैकेनेति पश्ववयविनः साधनत्वं सर्वावयवनिर्वाह्यमिति सर्वैर्यष्टव्यमित्यर्थः । द्वितीयं पक्षं विवृणोति—**पश्वाकृतिरिति** । ननु विशसनवाक्यादवयवानां यद्यागसाधनत्वमवगतं तत् 'हृदयस्याग्रेऽवद्यती'त्यादिना हृदयादिष्वेव हविःसंस्कारार्थमवदानदर्शनात्तेष्वेवोपसंहर्तव्यमतः कथं सर्वेषां हविष्ट्वमत आह—**हृदयादीति** । भवेदेवं हृदयादिषूपसंहारः यदि 'हृदयस्याग्रेऽवद्यती'त्यादिवचनमवदानसंस्कारविधायकं स्यात्, नत्वेवं किंतु यद्यपि 'चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्ये'ति वपाग्रहणस्य पाशुकहविर्मात्रोपलक्षणार्थतया पञ्चावदानसंपत्त्यर्थं त्र्यवदानेद्व्यवदानेपि प्रसक्ते द्व्यवदाननियमार्थम् । यच्च वचनम् 'एकादश वै पशोरवदानानि तानि द्विर्द्विरवद्यती'ति तत्र संख्ययावदेयविशेषाश्रवणाद्धृदयादिरूपाण्येकादशावदानानीत्येवमपेक्षितविशेषसमर्पकतया तदेकवाक्यतापन्नं तत्तद्व्यवदाननियमार्थम् । तथाच संकोचकप्रमाणाभावात्सर्वेषां हविष्ट्वमित्यर्थः । **नन्वेवमपि** न सर्वेषां हविष्ट्वं 'एकादश वै पशोरवदानानी'त्यनेनैकादशैव पशोरवदेयानि नाङ्गान्तराणीत्येवमङ्गान्तरेष्ववदाननिषेधेन तेषां हविष्ट्वाप्रसक्तेरित्यत आह—**नैवमिति** । पशोरेकादशैवावदेयानि तानि च द्विरवद्यतीत्यर्थविधौ वाक्यभेदप्रसङ्गादिति भावः । **किंतर्हीति** । अत्र च प्राथम्यादेकादशेत्येवोद्देश्यसम-

१ तद्भेदात्कर्मणो.

देयम्। नैतदेवम्—'अविशेषाद्धि सर्वेषां हविष्ट्वमवगम्यते ॥ अवदानवचोभ्यस्तु विशेषोऽत्रावधा-ते ॥' यदा हि हृदयादीनामवदानवचनेन हविष्ट्वमवगतं तदा तत्प्रकृतित्वेनैव पशोर्देवतासंबन्धोप-त्तेर्न किंचिदङ्गान्तराणां हविष्ट्वे प्रमाणमस्ति। नच द्विसंख्यार्थं हृदयादिश्रवणं, भिन्नवाक्यत्वात्। 'हृद-यस्याग्रेऽवद्यति अथ जिह्वाया अथ वक्षस'इत्यादीन्यवदानविधानानि, 'एकादश वै पशोरवदानानि ...नि द्विर्द्विरवद्यती'ति संख्याविधानं, तस्माद्धृदयादिभ्यः परिगणितेभ्योऽवदानं नाधिकेभ्यः ॥

ज्योतिष्टोमेऽनिज्याशेषैस्त्र्यङ्गैः स्विष्टकृद्धोमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

इज्याशेषात्स्विष्टकृदिज्येत प्रकृतिवत् ॥ १० ॥ [त्र्यङ्गैर्वा शरवद्विकारः स्यात् ॥ ११ ॥]

इज्याशेषैरशेषैर्वा त्र्यङ्गैः स्विष्टकृतो हुतिः ॥ आद्यः प्रकृतिवन्मैवं पूर्वार्धेत्युक्तिशेषतः ॥ ४ ॥

पशावेव चोदकप्राप्तः स्विष्टकृद्यागः किं प्रधानहविर्भ्यो हृदयादिभ्य उत्तरार्धं गृहीत्वा कर्तव्य उता-ङ्गान्तरेभ्य इति संशये प्रधानशेषप्रतिपत्त्यर्थत्वात्प्रकृतौ पशावपि प्रधानशेषेभ्यः कर्तव्यः। 'त्र्यङ्गैः स्विष्टकृतं यजती'ति वचनं चोदकप्राप्तेषु सर्वेषु प्रधानहविःषु त्रित्वविधानार्थं, तेन तेषामेव मध्ये त्रिभिः स्विष्टकृदिज्येतेति प्राप्ते ब्रूमः—'त्रित्वं नाङ्गानुवादेन विधातुं शक्यते तथा ॥ तस्य प्रसरभेदेन सामर्थ्यं हि विहन्यते ॥' एकं हीदं समासपदं त्र्यङ्गैरिति तदेकप्रसरं युक्तं सकलमुद्देशकमुपादायकं वा, उत्तरार्धं तूद्दिश्य पूर्वार्धे विधीयमाने प्रसरभेदात्सामर्थ्यविघातात्समासो न स्यात्। अपिच ...दोः पूर्वार्धस्य गुदं मध्यतः श्रोणिं जघनार्धस्ये'ति वाक्यशेषेऽनिज्याशेषाणां कीर्तनाद्विस्पष्टमनिज्याशे-

---

...कमवदानानीत्येतत्त्वनुवादमात्रमिति वा तानीत्येकपदोपादानाद्वा न विशिष्टोद्देशदोष इति भावः। **अविशेषादिति।** पशोः प्रणाड्या यागसाधनत्वे प्रमाणद्वयं संभाव्यते विशसनवचनं हृदयादिवचनं च। तत्र यदि विशसनवचनं प्रणाड्यां प्रमाणं तदा यद्यप्यविशेषेण सर्वेषां साधनत्वं प्राप्नोति तथापि हृदयादिवचनेन विशेषावगतसाधनत्वस्य हृदयादिष्वेवोप-संहारान्न सर्वेषां हविष्ट्वमित्यर्थः। द्वितीये त्वन्येषां हविष्ट्वं दूरापेतमित्याह—**यदाहीति। भिन्नेति।** अग्राथशब्दानर्थ-क्यभयाद्धृदयादिवाक्यस्यावदानविधायकत्वमवश्यं स्वीकार्यमिति नास्य द्व्यवदाननियमार्थेनैकादश वा इत्यनेनैकवाक्यत्व-मिति भावः। एवंचावदानविधौ सति हृदयादीनां समुच्चयसिद्धेः प्रथमपक्षोऽपि निरस्त इति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—सर्वेषा-मवयवानां हविष्ट्वेन तद्भेदात्प्रत्यवयवमवदानकर्माभ्यासावगमात्सर्वेभ्योऽवदेयमिति ॥

इज्याशेषात्० ॥ १० ॥ यदि हृदयादीनां हविष्ट्वं तर्हि तेभ्य एव स्विष्टकृदित्युत्थितेः संगतिः। **प्रतिपत्त्यर्थत्वा-दिति।** स्विष्टकृत इति शेषः। **त्रित्वेति।** पर्यवसितार्थकथनमेतत्। शब्दतस्तु त्रित्वविशिष्टाङ्गानामेव स्विष्टकृति विधानं, ...इज्याशेषाणामङ्गानां प्राप्तत्वात्प्राप्ताप्राप्तविवेकेन त्रित्वविधौ पर्यवसानम्। यथा 'लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति, एकं ...म तृचे क्रियते सप्तदशारत्नि'रित्यादौ शब्दतो विशिष्टविषयतया प्रतीयमानस्यापि विधेरुष्णीषादिलक्षणविशेष्यस्यान्यतः ...प्त्या लोहित्यादिलक्षणविशेषणमात्रे तात्पर्यगत्या पर्यवसानं तद्वत्। एवंच शब्देन विशिष्टवेषेणैव विध्यन्वयात्समासे ...केनांशेनोद्दिश्यापरेणांशेन विधानानङ्गीकारान्न सामर्थ्यविघातनिबन्धनसमासानुपपत्तिदोषप्रसङ्गः। अन्यथा लोहितोष्णीषा ...त्यादिष्वप्यसामर्थ्यादसमासः स्यात्। एवंच हृदयादिष्वेव त्रित्वविधिपर्यवसानेन तेष्वेव यैः कैश्च त्रिभिः स्विष्टकृन्नाङ्गान्तरै-...वचनस्य तत्रासामर्थ्यादित्यर्थः। युक्तं लोहितोष्णीषा इत्यादिषु शब्दतो विशिष्टवेषेण विध्यन्वयेऽपि विशेषणमात्रे ...वसानमुभयथापि अनुष्ठानविशेषाभावात्। इह तु त्रित्वविशिष्टाङ्गविधौ अनिज्याशेषैः स्विष्टकृत् अङ्गेषु त्रित्वविधौ तु ...ज्याशेषैरित्यनुष्ठानभेदेन शब्दतो विशिष्टविषयतया प्रतीयमानस्याङ्गान्तरविधायकत्वोपपत्त्या हृदयादिषु त्रित्वविधेः पर्यव-सायितुमशक्यत्वात्, तथाचेह त्रित्वविधिमिच्छता प्रकारान्तरासंभवादङ्गानुवादेन त्रित्वं शब्दगत्यैव विधीयत इति वक्तव्यम्। ...थासत्यसामर्थ्यात्समासानुपपत्तिः स्यादेवेत्याशयेनाह—**त्रित्वमिति। प्रसरेति।** प्रथममुद्देश्यप्रतीतौ हि पश्चात्तत्र ...धेयान्वयः, एवंचाङ्गोद्देशेन त्रित्वविधौ समासे एकदेशस्याङ्गशब्दस्य प्रथमं स्वार्थप्रत्यायकत्वं पश्चाच्चैकदेशान्तरस्य त्रिश-...स्येत्यवयवशो व्यापारद्वयप्रसङ्गात्पदद्वयस्यापि संभूयैकव्यापारत्वाभावेनैकार्थीभावलक्षणसामर्थ्याभावात्समासो न स्यादि-...र्थः। **ननु** चोदकप्राप्तेज्याशेषाबाधायासमर्थसमासमपि स्वीकृत्य त्रित्वविधिरेव युक्त इत्यस्वरसादाह—**अपिचेति।** ...च हृदयादिष्वपि दोःप्रभृतीनां सद्भावात्कथमनिज्याशेषाणां कीर्तनमिति वाच्यम्। तत्रानन्तर्गतदक्षिणदोःसव्यश्रोणिगुदतृ-तीयानामेवात्र ग्रहणात्। अत एवापस्तम्बः 'दक्षिणं दोः सव्या श्रोणी गुदतृतीयमिति सौविष्टकृता'नित्याह। अनेन वाक्य-

षाणां विधानं तैश्च प्रत्याम्नानादिज्याशेषाणां बाधः। नन्वनिज्याशेषाणामङ्गत्वेन विधानादिज्याशेषाणां च चोदकेन प्रतिपाद्यत्वेन प्रधानतया प्राप्तानां विषयभेदादयुक्तो बाधः। प्रधानभूतानामपि निर्वर्तकत्वात्तस्मिंश्चांशेऽनिज्याशेषाणां विधानादार्थिकमस्त्येव तुल्यविषयत्वम्। नह्यनिज्याशेषैः क्रियमाणो यागस्तेषां प्रतिपत्तयेऽलं भवति तेन गुणभूतैरपि युक्तः प्रधानबाधः। किंचानिज्याशेषाणामपि हृदयाद्यर्थालब्धपश्वनुनिष्पन्नानामाकीर्णकराणां प्रतिपत्त्यपेक्षत्वाच्चोदकेनेज्याशेषप्रतिपत्त्यर्थतया प्राप्तः स्विष्टकृद्यागस्तत्प्रतिपत्तौ वचनेन विनियुज्यते, यत्स्विष्टकृता प्रतिपाद्यं तत् त्र्यङ्गानि न हृदयादीनि तस्माद्युक्तो बाधः॥

अध्यूध्न्या इडाविकारताधिकरणम्॥ ४॥

अध्यूध्नी तु होतुरुत्र्यङ्गवदिडाभक्षविकारः स्यात्॥ १२॥ [शेषे वा समवैति तस्माद्रथवन्नियमः स्यात्॥ १३॥ अशास्त्रत्वात्तु नैवं स्यात्॥ १४॥ अपि वा दानमात्रं स्याद्भक्षशब्दानभिसंबन्धात्॥ १५॥ दातुस्त्वविद्यमानत्वादिडाभक्षविकारः स्यात्, शेषं प्रत्यविशिष्टत्वात्॥ १६॥]

होतुर्नियम्यतेऽध्यूध्नी किंवेडां विकरोति सा॥ अनस्थिभिरिति प्राप्ता होतुः पक्षे नियम्यते॥ ५॥
अनुवादोऽनस्थिवाक्यं प्रापिका परिशिष्टगीः॥ नाध्यूध्नी तत्र तेनेडा होतुर्विक्रियते तया॥ ६॥

पशावेवं श्रूयते 'अध्यूध्नीं होत्रे हरन्ती'ति सेयमध्यूध्नी किं प्राकृतस्य होतुरिडाभक्षणस्य विकार उत नेति। यद्यत्यन्ताप्राप्ताऽध्यूध्नीयं विधीयते ततो विकारः। अथ पक्षे होतुः प्राप्ता सती नियम्यते ततोऽविकारः। तत्र 'अनस्थिभिरिडां वर्धयन्ती'ति वचनादिडायामन्तर्गताध्यूध्नीडायामृत्विग्भिर्विभज्य भक्ष्यमाणायां कदाचिद्धोतृभागे स्यात्कदाचिदन्यस्य भागे सा होतृभागे नियम्यते, ततो यजुर्युक्तरथवन्नेडाभक्षस्य विकारः। उच्यते—'अनस्थिभिरिडां वर्धयन्ती'तिवर्तमानापदेशसरूपत्वादनु-

शेषोपन्यासेनैव दोःप्रभृतीनां दोःपूर्वार्धस्याग्रेऽवद्यतीत्येकावदानक्रियासंबन्धेन त्रित्वं कॢप्तम्। हृदयादिषु तु न तथा एकक्रियागुणादिसंबन्धकृतं त्रित्वं कॢप्तमित्यपि सूचितम्। **नन्वे**वमपि त्र्यङ्गैः हृदयादीनां न प्रत्याम्नानं तत्कार्ये विधानाभावादिति शङ्कते—**नन्विति**। अङ्गत्वेन विधानमिति कोऽर्थः, किमनिज्याशेषविशिष्टस्विष्टकृत्प्रतिरूपकं कर्मान्तरं विधीयते उत प्राकृतस्विष्टकृत्येव त्र्यङ्गानां साधनत्वेन विधानमिति। नाद्यः। प्रत्यभिज्ञानाद्विशिष्टविधिगौरवप्रसङ्गाच्च कर्मान्तरविध्यनुपपत्तेः। द्वितीयं दूषयति—**प्रधानेति**। प्राकृते स्विष्टकृति इज्याशेषाणामार्थिकं साधनत्वमस्तीतीहानिज्याशेषाणां साधनत्वविधाविज्याशेषाणां साधनत्वनिवृत्त्यवश्यंभावात्। तत्साधनत्वेनेज्याशेषाणां प्रतिपत्त्यसंभवाच्चार्थात्प्रधानांशस्यापि निवृत्तिरित्यर्थः। नचानिज्याशेषाणां साधनत्वविधिबलात्स्विष्टकृतोऽभ्यासोस्तु तथाच नेज्याशेषप्रतिपत्तिबाध इति वाच्यम्। पुनःप्रयोगस्यादृष्टार्थत्वापत्त्याऽभ्यासस्याप्ययुक्तत्वादिति भावः। इदानीं नात्र त्र्यङ्गानां स्विष्टकृदर्थतया विधानं, स्विष्टकृदेव तु त्र्यङ्गार्थतया विधीयते, तथाचेज्याशेषप्रतिपत्त्यर्थस्य तस्य तेभ्योऽवच्छिद्यानिज्याशेषप्रतिपत्त्यर्थतया विधानाद्युक्तो बाध इति पक्षान्तरमाह—**किंचेति**। **आकीर्णेति**। नचेज्याशेषाणामेव प्रतिपत्त्यपेक्षा नान्येषामिति नियमोस्ति। अनिज्याशेषत्वेऽपि आकीर्णकरत्वमात्रेण शकृल्लोहितादिवद्यज्ञदेशविविक्तीकरणार्थं प्रतिपत्त्यपेक्षत्वादित्यर्थः। तृतीया च प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयतीत्यादिवत्प्रतिपाद्येप्युपपन्नेति भावः॥

अध्यूध्नी तु होतुः०॥ १२॥ 'अध्यूध्निस्तरसो मांसमि'ति धूर्तस्वामी। तदर्थसंशयं फलफलिभावमुखेन दर्शयति—**यदीति**। त्र्यङ्गैरनिज्याशेषैर्हृदयादीनामिज्याशेषाणां बाधेप्यनिज्याशेषभूताध्यूध्न्या न तेषां बाध इत्युत्थितेः संगतिः। **ननु** अनिज्याशेषत्वादध्यूध्न्येरिज्याशेषप्रतिपत्त्यर्थेडान्तर्भावाभावेन नियमविध्यसंभवात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**तत्रेति**। ननु यथाध्यूध्नेः कदाचिद्धोतृभागे प्राप्तिरेवं होतुरध्यूध्निव्यतिरिक्तमपि प्राप्नोति, ततश्च यद्धोत्रे हरन्ति तदध्यूध्निमित्यपि नियमविधिसंभवात्कथं यदध्यूध्नीं हरन्ति तद्धोत्रे इत्येवंरूपनियमस्यैव स्वीकार इत्यत आह—**यजुरिति**। यथा वाजपेये सप्तदशसु रथेषु यजुर्युक्तो रथोऽपि कस्मैचिद्देयत्वेन प्राप्तोऽध्वर्योरपि रथादिषु किंचिद्देयत्वेन प्राप्तं, तस्यां च दशायां प्रवर्तमानस्य 'यजुर्युक्तं रथमध्वर्यवे ददाती'त्यस्य यद्यजुर्युक्तं ददाति तदध्वर्यवे इति, यदध्वर्यवे ददाति तद्यजुर्युक्तमिति चोभयथा नियमपरत्वसंभवेऽपि रथव्यतिरिक्तद्रव्येषु अध्वर्युभागप्रापकचोदकानुग्रहाय यद्यजुर्युक्तं ददाति तदध्वर्यव इत्येवमेव नियमविधिः स्वीक्रियते, तथेहापि चोदकानुग्रहाय यदध्यूध्नीं हरन्ति तद्धोत्र इत्येव नियमः स्वीक्रियते इति नेडा भक्ष-

नादोऽयं कथं प्राप्तिः । अथ यत्परिशिष्टं तत्समवत्तधान्यामावपन्ति यद्धृदयं प्रास्यति जिह्वां वक्षस्त्रयमतस्तस्यै वनिष्टुमिति । नच तन्मध्येध्यूघ्नीः कीर्तिता तस्मादप्राप्ता । तेन नैवं वचनव्यक्तिः 'यदध्यूघ्नीं हरन्ती तद्धोत्रे' इति, किं तर्हि 'यद्धोत्रे हरन्ति तदध्यूघ्नी'मिति प्राकृतं होतृसंप्रदानकं हरणमध्यूघ्नीप्रतिपादने विनियुज्यते तस्मादिडाभक्षविकारः ॥

वनिष्टोर्भक्षविकारताधिकरणम् ॥ ५ ॥

अग्नीधश्च वनिष्टुरध्यूघ्नीवत् ॥ १७ ॥

वनिष्टुरपि तद्वत्स्यात्प्राप्तिः प्रासनतो यदि ॥ इडासंस्कार एवायं भक्षो विक्रियते ततः ॥ ७ ॥

तत्रैव श्रूयते 'वनिष्टुमग्नीधे हरन्ती'ति तत्रापि पूर्ववदेव संशयपूर्वोत्तरपक्षाः । विशेषाशङ्का तु वनिष्टोरिडायां प्रासनवचनादस्ति प्राप्तिरिति । सत्यमस्ति प्रासनं तत्त्विडासंस्कारार्थमुपस्तरणादिवत् । अतो नास्येडालम् । नच भक्षसंयोगोऽस्य भक्षयितुं प्रास्यतीति । न चतुर्थीनिर्देशः प्रासनविधावस्ति । तस्मादप्राप्तोवनिष्टुरग्नीधे वनिष्टुमिति चतुर्थ्याग्नीत्संप्रदानके हरणे विधीयत इति प्राकृतस्येडाभक्षस्य विकारः ॥

मैत्रावरुणस्यापि शेषभक्षास्तित्वाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अप्राकृतत्वान्मैत्रावरुणस्याभक्षत्वम् ॥ १८ ॥ [स्याद्वा होत्रध्वर्युविकारत्वात्तयोः कर्माभिसंबन्धात् ॥ १९ ॥]

मैत्रावरुणनाम्नोऽत्र भक्षो नास्त्यस्ति वा नहि ॥ अप्राकृतत्वादध्वर्युहोत्रन्तर्भावतोऽस्ति सः ॥ ८ ॥

मैत्रावरुणो नामास्ति पशावृत्विक् स किमिडां भक्षयेन्नेति संदेहे नास्य प्रकृतितो भक्षः प्राप्नोत्यप्राकृतो ह्यसौ हौत्राध्वर्यवकारित्वात् । कार्यतस्त्वस्ति भक्षणम् प्राकृता हि भक्षाः प्राकृतकर्तृनिय-

---

विकार इत्यर्थः । **अथ यदीति** । समवृत्तधान्यामिडापात्रमित्यर्थः । जिह्वावक्षःप्रभृतिकतिपयविषयतया स्वल्पविषयस्याप्यस्यैव स्पष्टविधिप्रतीतिबलात्प्रापकत्वं नत्वस्थिरहितसर्वमांसविषयतया सामान्यविषयस्याप्यनस्थिवाक्यस्य तत्र विधिप्रतीतेरस्पष्टत्वादिति भावः । **नैवमिति** । अप्राप्तत्वादध्यूघ्नीहरणस्यानुवादत्वासंभवादिति भावः । **किंतर्हीति** । अध्यूघ्नीहोतृविशिष्टहरणान्तरविधाने गौरवप्रसङ्गात्प्राकृतमेव होतृसंप्रदानकं हरणमिज्याशेषप्रतिपत्त्यर्थं तत आच्छिद्याध्यूघ्नीप्रतिपत्त्यर्थतया विधीयत इत्यर्थः । तच होतृसंप्रदानकं हरणं प्रकृतौ इडाभक्षणार्थमितीहास्त्यपि भक्षश्रवणे हरणमुखेन भक्षविधिपर्यवसानाद्भक्षविकार इत्याशयेनाह—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु—अध्यूघ्नीहोतुर्भक्षविकारः स्याद्यथा त्र्यङ्गानामिज्याशेषविकारत्वं तद्वदिति ॥

अग्नीधश्च० ॥ १७ ॥ वनिष्टुर्वपासंनिहितस्तत्सदृशो मांसविशेषः । धूर्तस्वामी तु स्थविरान्त्रविशेष इत्याह । **नास्येति** । यथा 'पयसा मैत्रावरुणं श्रीणाती'ति ग्राह्यरससंस्कारकस्य पयसो न देयत्वं तद्वदिति भावः । **नचेति** । यदि प्रासनवाक्ये भक्षयितुं प्रास्येतेति भक्षसंयोगः श्रूयेत तदा यस्य कस्यापि भक्षणमनियमेन प्राप्नोतीत्यग्नीद्वचनं नियमार्थं स्यात् । यदि वा प्रासनवाक्येऽग्नीदादिसाधारणः कश्चिच्छब्दश्चतुर्थ्या निर्दिश्येत तदा तद्बलादेव सामान्यतो भक्षणसंबन्धे सिद्धेऽग्नीद्वचनं नियमार्थं स्यात् । नचेह तदुभयमप्यस्ति, किंतु प्रासनादन्यत्र हरणवाक्ये विशिष्याग्नीध्रमात्रवाचकः शब्दश्चतुर्थ्या निर्दिश्यते । ततश्च प्राक्सामान्यतो भक्षसंबन्धस्याप्राप्त्या नियमविध्यसंभवादग्नीत्संप्रदानकं हरणं वनिष्टुप्रतिपत्तित्वेन विधीयत इति पूर्ववदिडाभक्षविकार इत्यर्थः । तन्त्ररत्ने तु षष्ठ्यन्तपाठमाश्रित्य षष्ठ्या चतुर्थी लभ्यत इत्युक्तम् ॥

अप्राकृतत्वात्० ॥ १८ ॥ यथा वनिष्टुनाग्नीधः इडाभक्षबाधः एवं मैत्रावरुणस्यापीडाभक्षबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **नास्येति** । प्राकृतावध्वर्य्वादीनामेव भक्षणोपदेशान्मैत्रावरुणस्य च प्रकृतावभावान्न तस्य चोदकाद्भक्षप्राप्तिरित्यर्थः । नचाध्वर्य्वादितृप्त्यर्थः प्रकृतौ भक्षः येन तत्कार्यकरत्वात्कार्यप्रयुक्तं भक्षं लभेत, किंतु हविःसंस्कारार्थः । नच प्राकृतैरेव भक्षणैरपि सिध्यतीति भावः । **हौत्रेति** । मैत्रावरुणः प्रेष्यतिचानुचाहेति प्रैषानुवचनलक्षणाध्वर्युहोतृकार्यकरत्वात्तद्धर्मभक्षणं तत्कार्यकरस्य मैत्रावरुणस्यापि स्यादित्यर्थः । **ननु** तद्धर्मत्वमेव नास्ति भक्षसंस्कारार्थत्वादित्युक्तमत आह—**प्राकृता हीति** । यद्यपि द्वितीयासंयोगाद्धविःप्रतिपत्त्यर्थं भक्षणं तथापि तत्राध्वर्य्वादिकर्तृनियमाम्नानबलान्नियमांशे तत्संस्कारार्थ-

१ वक्षस्तन्नियममतस्तस्यै.

मांशेन कर्तृसंस्कारार्था अपीत्युक्तम्। अतोऽध्वर्युहोतृसंस्कारार्थत्वाद्भक्षस्य मैत्रावरुणे प्रैषकरणादध्वर्युकार्यमनुवचनकरणाच्च होतृकार्यं कुर्वाणेऽस्ति प्राप्तिः॥

मैत्रावरुणस्यैकभागताधिकरणम्॥ ७॥

द्विभागः स्याद्विकर्मत्वात्॥ २०॥ [एकत्वाद्वैकभागः स्याद्भागस्याश्रुतिभूतत्वात्॥ २१॥]

द्विभाग एकभागो वा द्विभागः स्याद्विकर्मतः॥ एकः पुमैक्यतो नो चेद्वैषम्यं प्रकृतावपि॥ ९॥

किमयं मैत्रावरुणो द्वौ भागौ भक्षयेदुतैकमिति द्वयोः कर्म कुर्वन् द्वौ लभेतेति प्राप्ते ब्रूमः— 'अध्वर्योर्यावती तृप्तिर्होतुस्तृप्तिश्च यावती॥ तत्रेण तावती तृप्तिर्भागेनैकेन लभ्यते॥' तस्मादेकभागः स्यात्॥

प्रतिप्रस्थातुर्भक्षाभावाधिकरणम्॥ ८॥

प्रतिप्रस्थातुश्च वपाश्रपणात्॥ २२॥ [अभक्षो वा कर्मभेदात्तस्याः सर्वप्रदानत्वात्॥ २३॥]

प्रतिप्रस्थातुरत्रास्ति भक्षो नो वा वपामसौ॥ पचत्यतोऽस्ति नो पक्वा वपा सर्वा हुता यतः॥ १०॥

तत्रैव प्रतिप्रस्थातुरिडायामस्ति भक्षो नेति संशये अध्वर्युकार्यं हविःश्रपणमसौ च करोति वपाश्रपणं तस्माद्भक्षयेत्। सत्यमसौ वपां श्रपयति तस्यास्तु सर्वप्रदानत्वान्नास्ति शेषः। प्रकृतौ च यस्यापूर्वस्य यः कर्ता स तच्छेषस्य भक्षयिता, भिन्नं चाङ्गापूर्वेभ्यो वपापूर्वमतस्तस्य कर्ता प्रतिप्रस्थाता तच्छेषमेव भक्षयितुमर्हति सा च निःशेषा तस्मान्नास्य भक्षः। ननु 'अङ्गेभ्योपि हृदयादिभ्योऽयमवदानं कुर्वन्भक्षं लभेत दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थातावद्यती'ति वचनाद्यस्यां शाखायामध्वर्योरेवावदानं तद्विषयमिदमधिकरणं, प्रतिप्रस्थात्रवदानपक्षे त्वस्त्येव भक्ष इत्ययमेव परमार्थपरिहारः। यत्त्वप्राकृतमिदमवदानमप्राकृतकार्यं च प्रदानारम्भत्वाभावादित्युक्तं तदयुक्तम्। यद्यपि दैवतान्यवदाय न तावत्येव होतव्यं, सौविष्टकृतान्यवद्यतीति मध्ये पदार्थान्तरविधानान्नायं प्रदानारम्भः तथापि प्रदानार्थमेवेदमवदानं नादृष्टार्थम्। तथाचावदानदर्शनाद्धृदयादीनां हविष्ट्वमुक्तम्। अदृष्टार्थमवदाने हि न

मपि भवति। यथा 'प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयती'त्यभिघारणस्य प्रयाजशेषप्रतिपत्त्यर्थस्यापि हविराधारतानियमाद्धविःसंस्कारार्थत्वं तद्वदित्यर्थः। **उक्तमिति**। तृतीये स्वेन ग्रन्थकारैः षष्ठे वेति शेषः। एवंच यथा हविःसंस्कारो माविलोपीति संनिहितसर्वहविःष्वभिघारणं नत्वेकस्मिन्नेवमिहापि कर्तृसंस्कारो माविलोपीति मैत्रावरुणस्यापि भक्षणमित्याशयेनाह—**अत इति**॥

द्विभागः स्यात्०॥ २०॥ पूर्वोक्तोपजीवनेन तत्र विशेषचिन्तनात्संगतिः। **द्वयोरिति**। एकेन भागेन एकएव संस्कारो जायते मैत्रावरुणस्य चोभयकार्यत्वादुभयसंस्कारसिद्ध्यर्थं भागद्वयं स्यादित्यर्थः। **अध्वर्योरिति**। संस्कारो हि तृप्तिलक्षण एव नान्यः। तृप्तिश्चैकेनापि भागेन प्राकृती जायत इत्येकेनैव भागेन संस्कारसिद्धेर्न भागद्वये प्रमाणमस्तीत्यर्थः॥

प्रतिप्रस्थातुश्च०॥ २२॥ अध्वर्य्यिवेति। अनेनैव मैत्रावरुणवदस्यापि कार्यप्रयुक्तो भक्ष इत्युत्थानात्संगतिरिति सूचितम्। **ननु** वपाया निःशेषहुतत्वेपि वपाश्रपणेऽध्वर्युकार्यापन्नत्वमादाय हृदयादिषु भक्षणं किं न स्यादत आह—**प्रकृताविति**। भक्षणं हि हविःसंस्कारद्वारा तद्धविःसाध्यापूर्वस्योपकरोति। कर्तृनियमोऽपि तद्भक्षणगतस्तद्धविःसाध्यापूर्वस्यैवाङ्गं नान्यस्येति कर्तृनियमस्यापि तद्धविःसाध्यं यदपूर्वं तत्कर्तृसंस्कार एव द्वारम्। ततश्च वपाहृदयादीनामभ्यासापूर्वभेदाद्धृदयादिसाध्येष्वपूर्वेषु प्रतिप्रस्थातुः कर्तृत्वाभावान्नासौ तदीयं शेषं भक्षयितुमर्हति किंतु वपासाध्यापूर्वे श्रपणद्वारा कर्तृत्वात्तदीयमेव शेषं भक्षयितुमर्हति तस्यास्तु निःशेषत्वान्न भक्ष इत्यर्थः। तत्र भाष्ये समाधानत्रयमुक्तम्। तत्रेदमाद्यम्। यस्यां शाखायां हृदयादिषु प्रतिप्रस्थातृकर्तृकावदानवचनं नास्ति तद्विषयमिदमधिकरणमिति। तद्यथाश्रुतमनुपपन्नं सर्वशाखाप्रत्ययन्यायविरोधात्। ततश्च यस्यां शाखायामध्वर्योरवदानवचनमस्ति तद्विषयमित्येवंपरं भाष्यमित्याशयेनाध्वर्योरेवावदानमित्युक्तम्। ततश्च क्वचिच्छाखायामध्वर्योरेवावदातृत्ववचनेन प्रतिप्रस्थातुरवदानकर्तृत्वाभावान्नास्ति भक्ष इत्यर्थः। **अयमेवेति**। भाष्योक्तपरिहारत्रयमध्ये आद्य एव युक्त इत्यर्थः। द्वितीयमनूद्य दूषयति—**यत्त्विति**। प्रतिप्रस्थातुरवदानकर्तृत्वमस्तु तथापि नासौ प्राकृतमध्वर्युकार्यं करोति मध्ये सौविष्टकृतावदानव्यवहितस्यास्यावदानस्य प्रदानोपक्रमत्वाभावेन प्रदानो-

र्यां हविष्टं सिध्येत् । तस्मादवद्यन्प्रतिप्रस्थाता लभेतैव भक्षम् । अध्वर्य्यवदानपक्षे तु नास्य भक्षो र्याया निःशेषत्वादित्येतावानधिकरणार्थः ॥

गृहमेधीयकेऽपूर्वाज्यभागविधानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

विकृतौ प्राकृतस्य विधेर्ग्रहणात्पुनः श्रुतिरनर्थिका स्यात् ॥ २४ ॥ [अपि वाऽऽग्नेयवद्विशब्दत्वं स्यात् ॥ २५ ॥ न वा शब्दपृथक्त्वात् ॥ २६ ॥ अधिकं वाऽर्थवत्त्वात्स्यादर्थवादगुणाभावे वचनादविकारे तेषु हि तादर्थ्यं स्यादपूर्वत्वात् ॥२७॥ प्रतिषेधः स्यादिति चेत् ॥ २८ ॥ नाश्रुतत्वात् ॥ २९ ॥ अग्रहणादिति चेत् ॥३०॥ न तुल्यत्वात् ॥ ३१ ॥ तथा तद्ग्रहणे स्यात् ॥ ३२ ॥ अपूर्वतां तु दर्शयेद्ग्रहणस्यार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥]

गृहमेधीयके त्वाज्यभागावित्यनुवादगीः ॥ स चोदकविधिर्वार्थवादो वाधिककर्म वा ॥ ११ ॥
परिसंख्योत संकोचश्चोदकान्यत्र वात्र वा ॥ अपूर्वो गृहमेधीयः स्याद्वातो लुप्तचोदकम् ॥ १२ ॥
अनुवादः पुनःश्रुत्या द्वितीयः सार्थतावशात् ॥ निर्वापवच्चोदकस्य लिङ्गत्वेन सहायकृत् ॥ १३ ॥
ओदनेनैव तत्सिद्धेरैष्टिकस्य प्रशंसनम् ॥ विध्येकवाक्यता नास्ति तेनात्राङ्गान्तरे विधिः ॥ १४ ॥
प्रत्यभिज्ञानतोऽङ्गस्य परिसंख्येतरस्य हि ॥ चोदकस्य च संकोच इतराङ्गनिषेधतः ॥ १५ ॥
व्यापारैक्याच्चोदकस्य स्वार्थसंहरणं भवेत् ॥ वैरूप्याच्च निरर्थत्वादपूर्वं कर्म युज्यते ॥ १६ ॥
आज्यभागेति नाम्नोपकारकॢप्तिस्मृतेरिह ॥ नामतादि समं तस्माल्लुप्यते तेन चोदकः ॥ १७ ॥

चातुर्मास्येषु साकमेधे पर्वणि गृहमेधीयेष्टिस्तत्र श्रूयते 'आज्यभागौ यजति यज्ञताया' इति । तदिहाज्यभागश्रवणेऽष्टौ पक्षा विचार्यन्ते—किं चोदकप्राप्तानुवादमात्रं उत द्वाभ्यां विधानमर्थवादार्थं वा कर्मान्तरविधिर्वा परिसंख्या वा तद्वर्जातिदेशो वा तयोरेवातिदेशो वा अपूर्वो वा गृहमेधीय इति । 'तत्र प्रकृतितः प्राप्तेश्चोदकेनाज्यभागयोः ॥ गुणान्तरस्य चाभावादनुवादत्वमिष्यताम् ॥ आनर्थक्यप्रसङ्गात्तु नत्वेतद्धृदयंगमम् । तस्मादुभाभ्यां विध्यन्तो दार्शिकोऽत्र विधीयते ॥' आज्यभागश्रवणं निर्वपत्यादिश्रवणवत्प्रकृतिसादृश्यमापादयच्चोदकस्य निमित्तं भवति चोदकस्त्वैष्टिकं विध्यन्तं नियच्छतीत्येवमुभाभ्यामैष्टिकविध्यन्तविधिः । नैतदपि युक्तं औषधद्रव्यकत्वादेवैष्टिकातिदेशसिद्धेः । तस्माच्चोदकप्राप्तैष्टिकविध्यन्तप्रशंसार्थमिदम् । एवमयं दर्शपूर्णमासविध्यन्तः प्रशस्तो

कर्मप्राकृतावदानकार्यकरत्वाभावात्ततश्च प्राकृतं हविःसंस्कारकार्यार्थं यदवदानं तदध्वर्युणैव कर्तव्यं न प्रतिप्रस्थात्रेति न स्य भक्षप्रसक्तिरित्यर्थः । **तस्मादिति** । न च हृदयादिविभागरूपमिदं शाखान्तरविहितावदानमिति भाष्यसमर्थनं युक्तम् । असति विशसनकालीनत्वापत्तेः । इदंच दक्षिणतो निधायेति वचनाद्वेद्यामासादनोत्तरकालमिति भावः । अवदानकर्तृत्वमध्वर्योरार्थिकं प्रकृतावित्यार्थिकस्यानतिदेशात्तत्कुर्वन्नपि प्रतिप्रस्थाता भक्षं न लभत इति । तृतीयपरिहारस्तु समाख्यानेना तस्यापि शास्त्रीयत्वसमर्थनेन तन्त्ररत्न एव निराकृत इति भावः । यदि कस्यामपि शाखायामध्वर्युमात्रकर्तृकावदानं स्यात्तदा कृत्वाचिन्तयेदमिति प्रथमपरिहाराशय इत्याह—**अध्वर्य्यवेति** ॥

विकृतौ प्राकृतस्य० ॥ २४ ॥ **गृहमेधीयेति** । 'मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदन'इति विहितेति भ्यः । **द्वाभ्यामिति** । प्रत्यक्षवचनेन चोदकेन च द्वाभ्यां दार्शिकविध्यन्तविधिरित्यर्थः । तथाचाज्यभागश्रवणमैष्टिकविध्यन्तविधानार्थमिति द्वितीयः पक्षः । **परिसंख्येति** । चोदकप्राप्ताङ्गान्तरपरिसंख्येत्यर्थः । **तद्वर्जेति** । आज्यभागव्यतिरिक्ताङ्गानामतिदेश इत्येवमतिदेशपर्युदासार्थमाज्यभागश्रवणमित्यर्थः । **तयोरिति** । चोदकोपसंहारार्थं श्रवणमित्यर्थः । अपूर्व **इति** । आज्यभागश्रवणं चोदकपरिलोपकं सत्प्रकृतिराहित्यलक्षणापूर्वतासंपादनार्थमित्यर्थः । प्रतिप्रस्थातुर्भक्षबाधेऽपि आज्यभागव्यतिरिक्ताङ्गानां गृहमेधीये न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** चोदक एव कृत्स्नविषयत्वादैष्टिकविध्यन्तविधायकः नत्वाज्यभागश्रवणमतः कथमुभाभ्यां विधिरित्यत आह—**आज्यभागेति** । **नियच्छतीति** । नियतमैष्टिकमेव प्रतिपादयतीत्यर्थः । सत्यं चोदकस्यैव विधायकत्वमाज्यभागश्रवणस्य तु चोदकनिमित्तैष्टिकनियतसादृश्यापादकतया तद्व्युपयोगाद्विधायकत्वोक्तिरित्यर्थः । **औषधेति** । आज्यभागयोः पशुसाधारण्यादैष्टिकविध्यन्तनियम उत्पत्तिवाक्यश्रुतौदनशब्दावगतौषधद्रव्यकत्वादेव वाच्य इति भावः । 'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यत्र चरुशब्दावगतौषधद्रव्यकत्वादेव निर्वा-

यत्तत्राज्यभागावपि स्तः तौ च यज्ञताया इति विध्येकवाक्यत्वाभावादिदमप्यन्याय्यम् । तस्मात्कर्मान्तरविधिः । प्रसिद्धाज्यभागप्रत्यभिज्ञानात्तदपि न सारम् । तस्माच्चोदकेन सर्वेष्वङ्गेषु प्राप्तेष्वाज्यभागयागपुनःश्रवणं समिदादियागानां परिसंख्यार्थमाज्यभागावेव यजति न समिदादियागानिति। तदप्यनुपपन्नम् । परिसंख्यायास्त्रिदोषत्वात् । तस्मात्प्रत्यक्षवचनसिद्धत्वादाज्यभागयोस्तद्वर्जमन्यान्यङ्गानि चोदकः प्रापयति । तदप्यचतुरस्रम् । नहि चोदकस्य प्रत्यङ्गं व्यापारभेदोस्ति येनाज्यभागविषये न व्याप्रियेत । एकेनैव व्यापारेणासौ सर्वाण्यङ्गानि प्रापयति तेनैव चाज्यभागयोरपि प्राप्तत्वादनर्थकमेव पुनःश्रवणं स्यात् । तस्माच्चोदकोपसंहारोयं प्रकृतिवत्कुर्यात् । किं तत्साद्दृश्यमाज्यभागौ यजति तदप्यपेशलम् । नहि प्रत्यक्षश्रुतोऽतिदेशः येनैवमाश्रीयते कल्प्योह्यसौ । तद्यदि कल्पितेऽपि तस्मिन्नाज्यभागावेवानुष्ठातव्यौ तयोः प्रत्यक्षेण वचनेनैव सिद्धेरनर्थकश्चोदकाङ्गीकारः। 'तस्मादपूर्वतैव स्याद्गृहमेधीयकर्मणः ॥ प्राकृताङ्गनिराकाङ्क्षं न तच्चोदकमर्थयेत् ॥' आज्यभागयोर्हि प्रकृतौ श्रुतयागरूपव्यतिरेकेण प्रकरणाम्नानकल्पितं स्वापूर्वद्वारेण यागगतव्यापाररूपमपरमस्ति तद्रूपलक्षणार्थं चेदमाज्यभागश्रवणं अन्यथानर्थक्यात् । अतश्च गृहमेधीयप्रयोगवचनो यागगतं व्यापारमपेक्षमाणः प्रत्यक्षवचनविहिताज्यभागनिराकाङ्क्षो न प्रकृतिमपेक्षते । विकृत्यन्तरे यानि त्वप्राकृ-

---

पनियमे लब्धेपि केवलप्रत्ययोपादानासंभवाद्विधिप्रत्ययार्थतया निर्वपत्युपादानस्य नानर्थक्यमिति तन्त्ररत्ने । **तौचेति**। यज्ञतासंपत्त्यर्थावाज्यभागौ तत्सत्वे दर्शादिषु यज्ञतादर्शनादित्यर्थः । **विधीति** । नच यथा 'नार्षेयं वृणीते' इत्यस्य पर्युदासतयार्षेयवरणवर्जं प्रकृतिवत्कुर्यादिति प्रकृतिवच्छब्दशेषत्वमेवमिहापि प्रकृतिवच्छब्दशेषत्वमेव स्तुतेरिति तृतीयपक्षेऽभिमतम् । तत्र चेदं दूषणमलमकमिति वाच्यम् । प्रकृतिवच्छब्दो हि प्रधानविध्यन्तर्गतस्ततश्च प्रकृतिवच्छेषत्वमित्यनेन गृहमेधीयविध्येकवाक्यतेत्युक्तं स्यात् नचात्र गृहमेधीयप्रधानविध्येकवाक्यता स्वरसतः प्रतीयते प्रत्युत भेदस्यैवावगमात् । नच कथंचित्कल्पनं युक्तम् । स्ववाक्य एव वक्ष्यमाणरीत्या कर्मान्तरविधायकत्वोपपत्तौ क्लेशेन तत्कल्पनाया अयुक्तत्वादित्यर्थः । तदेवाह—**तस्मादिति । प्रसिद्धेति** । कर्मान्तरं न प्रकरणान्तरात् प्रकरणान्तरं ह्यसंनिधानं बुद्धौ विपरिवृत्त्यभावलक्षणं । नचात्र तत्संभवः । आज्यभागयोश्चोदकाद्विपरिवर्तमानत्वात् । नापि चोदकेनाज्यभागौ प्राप्येते प्रत्यक्षवचनेनापि तावेव प्राप्येते इत्यभ्यासात् कर्मान्तरत्वमाज्यभागशब्देन प्रसिद्धाज्यभागयोरेव प्रत्यभिज्ञानेन कर्मान्तरत्वासंभवादन्यथाज्यभागशब्दस्य धर्मलक्षकत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । एवंच प्रकरणान्तरनिरासपरत्वे प्रत्यभिज्ञानशब्दश्चोदकाद्विपरिवृत्तिपरः अभ्यासनिरासपरत्वे तु यथाश्रुत इति विवेकः । **त्रिदोषत्वादिति** । पञ्चमपक्षे प्राप्तपरिसंख्यात्वाङ्गीकारात्रैदोष्यं स्यादित्यर्थः । सिद्धान्ते तु चोदकप्रवृत्त्यनङ्गीकारादप्राप्तपरिसंख्यात्वान्न त्रैदोष्यम् । **प्रत्यक्षेति** । प्रत्यक्षत्वादेव शीघ्रप्रवृत्तिकेन वचनेन प्राप्तत्वादानुमानिकतया पश्चात्प्रवर्तमानश्चोदकस्तद्वर्जमेव चोदयतीत्यर्थः । **नहीति** । विकृतिभावनायाः प्रकारापेक्षिण्याः स्वरूपेणपदार्थानपेक्षितया प्रत्यक्षेणाप्याज्यभागवचनेन प्रथमं न संबध्यते तस्याज्यभागस्वरूपमात्रप्रापकत्वेपि प्रकारप्रापणशक्त्यभावात्, किंतु प्रकारप्रापणशक्तेन चोदकेनैवानुमानिकेनापि प्रथमं संबध्यते । तेनच प्रकारद्वारा सर्वपदार्थप्रापकेणाज्यभागयोरपि प्राप्तत्वात्प्रत्यक्षवचनमनुवादकं संपाद्यमानमनर्थकं स्यादित्यर्थः । **उपसंहार इति** । तथाच चोदकस्य प्रकारप्रापकत्वं प्रत्यक्षवचनस्य तु पदार्थरूपप्रापकत्वमिति नैकस्याप्यानर्थक्यमित्यर्थः । **नहीति** । उभयोरपि प्रत्यक्षत्वे केनचित्किंचिदंशः प्राप्यत इति कल्पनेन कथंचिदुभयोरपि सार्थक्यं वक्तुं शक्यते । इहतु चोदको न प्रत्यक्षः किंतु कल्प्यः । नचात्र कल्पनावश्यंभावः येन कल्पयित्वापि चोदकं कथंचित्सार्थक्यमाश्रियेतेति । उभयथाप्यनुष्ठानविशेषाभावेन तत्कल्पनानावश्यकत्वादेवंच प्रत्यक्षवचनस्यैव पदार्थद्वारा प्रकारप्रापकत्वमाश्रयितुं युक्तमिति चोदकस्यैवाभावान्न तदुपसंहारार्थमित्यर्थः । **ननु** प्रत्यक्षवचनस्य पदार्थमात्रप्रापकस्य प्रकारप्रापकत्वाभावात्तदर्थं चोदकापेक्षा स्यादेवेत्यत आह—**आज्यभागयोरिति** । दर्शपूर्णमासयागेन कथं स्वर्गं भावयेदिति यागगतव्यापारविशेषलक्षणप्रकारात्मकोपकाराकाङ्क्षिण्यां भावनायां प्रयाजादीनामाम्नानाद्यथायथं दृष्टादृष्टोपकारसंपादनद्वारा यागगतव्यापारत्वलक्षणप्रकारत्वकल्पनेन प्रकरणेनाज्यभागयोरपि तादृशव्यापारात्मकं रूपं प्रकृतौ क्लृप्तमिति विकृतावपि प्रकारापेक्षिण्यां भावनायां यावत्सादृश्येन चोदकः कल्प्यते ततः प्रागेवाज्यभागश्रवणेन लक्षणया झटिति तद्गतव्यापाररूपोपस्थित्या तदन्वयेन विकृतिभावनाया निराकाङ्क्षत्वादाकाङ्क्षाविना चोदककल्पनैव नावतरतीति चोदकाभावादपूर्वो गृहमेधीय इत्यर्थः । **अन्यथेति** । आनर्थक्याद्वरं लक्षणाश्रयणमिति भावः । **नन्वेव**मामनहोमादिभिः संग्रहण्यादीनामपि निराकाङ्क्षत्वादपूर्वत्वं स्यादत आह—**यानीति** । अप्राकृतेषु तद्रूपं प्राङ्न क्लृप्तमित्यामनहोमश्रवणमात्रेण तद्रूपानुपस्थित्या संनिहितैस्तैरुपकाराकाङ्क्षाशान्त्यभावात्तत्र प्रथमं चोद-

तान्यामनहोमादीन्यङ्गानि तेषां यागगतव्यापाररूपस्याक्लृप्तत्वात्तद्रूपापेक्षः प्रयोगवचनः संनिहितान्यपि तान्यतिक्रम्य प्राकृतान्क्लृप्तोपकारान्गृहीत्वा पश्चात्समीपाम्नाताङ्गानर्थक्यपरिजिहीर्षया तान्यपि गृह्णातीति न तैश्चोदकलोपः। किंच यदि गृहमेधीयः प्रकृतिपूर्वः स्यात् नाज्यभागग्रहणं क्रियेत, कृतं च तदतोऽवगच्छामो नूनमत्र नास्ति चोदक इति। तस्माद्यत्र प्राकृतमङ्गं निर्गुणं श्रुतं तत्रापूर्वत्वम् ॥

गृहमेधीये स्विष्टकृदाद्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

ततोऽपि यावदुक्तं स्यात् ॥ ३४ ॥

तत्रान्यदङ्गं नो कार्यं कार्यं वान्यानपेक्षणात् ॥ न कार्यं विहितत्वेन कार्यं स्विष्टकृदादिकम् ॥ १८ ॥

गृहमेधीय एव स्विष्टकृदिडादि कर्तव्यं नेति संशये निराकाङ्क्षत्वादाज्यभागाभ्यां न कर्तव्यं प्रत्यक्षश्रुतत्वाविशेषात्तु कर्तव्यम्। नच विकल्पः प्रकृताविव प्रकरणेन सर्वेषां युगपद्ग्रहणात् ॥

गृहमेधीये प्राशित्रादिभक्षणाभावाधिकरणम् ॥ ११ ॥

स्विष्टकृति भक्षप्रतिषेधः स्यात्तुल्यकारणत्वात् ॥ ३५ ॥ [अप्रतिषेधो वा दर्शनादिडायां स्यात् ॥ ३६ ॥ प्रतिषेधो वा विधिपूर्वस्य दर्शनात् ॥ ३७ ॥]

तत्रैव परिसंख्यात्वे प्राशित्राद्यस्ति वा न वा ॥ अस्तीडादर्शनान्मैवं तदुक्त्यात्रास्ति नेतरत् ॥ १९ ॥

गृहमेधीय एव प्राकृताङ्गपुनःश्रवणं परिसंख्यार्थमिति कृत्वाचिन्त्यते। तदा हि समानजातीयमेव प्रोपस्थापनात्परिसंख्यायते नान्यत्। तेनाज्यभागाभ्यां यागान्तराणि परिसंख्यायन्ते न शेषकार्याणि। स्विष्टकृत्तु किं प्राशित्रादीनां शेषकार्याणां परिसंख्यां करोति नेति चिन्तायामिडोपह्वानदर्शनान्नेतिप्राप्ते ब्रूमः—परिसंचष्ट एव प्राकृतः स्विष्टकृत् पुनः श्रूयमाणः शेषकार्यान्तराणि, इडादिदर्शनं तु वचनान्तरविहितत्वादुपपन्नं नान्यस्य शेषकार्यस्यानिवृत्तिं सूचयति ॥

कस्यैव प्रवृत्तेः पश्चादेव तु तेषां संनिध्याम्नानानर्थक्यपरिजिहीर्षया निराकाङ्क्षाया अपि विकृतिभावनाया आकाङ्क्षामुत्थाप्य तेषामन्वय इति नामनहोमादीनामपूर्वतापादकत्वमित्यर्थः। अस्तुवामनहोमतुल्ययोगक्षेमत्वमाज्यभागयोस्तथापि चोदकप्रत्तिलोपकत्वमवश्यमङ्गीकार्यमित्याह—**किंचेति**। अनेनैवानर्थक्यप्रतिपादनेनात्र विषये प्राभाकराणां चोदकप्रवृत्त्यभ्युपगमो न युक्त इति सूचितम्। **नास्ति चोदक इति**। एवंच चोदकस्य प्राकृताङ्गप्राकृतशास्त्रस्याभावादप्राप्तबाधोयं दाशमिकबाधस्य प्राप्तबाधत्वं च प्रायिकाभिप्रायमिति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—विकृत्यां प्राकृतेतिकर्तव्यताया ग्रहणात्पुनःश्रुतिरनुवादमात्रं स्यादिति ॥

ततोऽपि यावदुक्तं स्यात् ॥ ३४ ॥ स्विष्टकृदिति। 'अग्नये स्विष्टकृते समवद्यति इडामुपह्वयत' इति श्रुतमिति शेषः। **नचेति**। सर्वेषां प्रकृतौ क्लृप्तोपकारत्वाविशेषादेकैकेनापि प्रधानाकाङ्क्षापूरणसंभवाद्विकल्प एव स्यादित्यर्थः। अयमेवात्र मुख्यः पूर्वपक्षः। विनिगमनाविरहेण स्विष्टकृदादिनापि नैराकाङ्क्ष्यसंभवेन यथाश्रुतपूर्वपक्षानुपपत्तेरिति ध्येयम्। एवंच प्राकृताङ्गस्य पुनःश्रूयमाणस्यापूर्वतापादकत्वं यदुक्तं तत्किमेकैकस्योत सर्वेषामिति पूर्वत्र विशेषविचारणात्संगतिर्बोध्या। **प्रकृताविति**। यथा प्रकृतौ प्रकरणपठितानां सर्वेषां युगपदेवेत्थंभावेनान्वयः प्रकरणस्यापर्यायव्यापारत्वे युगपद्ग्रहणादेवमिहापि प्रकृतौ क्लृप्तोपकाराणां श्रुतानां सर्वेषामपि युगपद्ग्रहणेन समुदितानामेव प्रधानाकाङ्क्षापूरकत्वं नैकैकस्येति न विकल्प इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—आज्यभागावधिकमपि यावदुक्तं स्विष्टकृदादि स्यादिति ॥

स्विष्टकृति भक्षप्रतिषेधः० ॥ ३५ ॥ ननु स्विष्टकृतः परिसंख्यापकत्वाभावेऽपि न प्राशित्रहरणादीनां पूर्वपक्षे कर्तव्यता सिध्यति, गृहमेधीयस्यापूर्वत्वेन चोदकात्तेषामप्राप्तेरतश्चिन्तैवेयमनुपपन्नेत्यत आह—**परिसंख्येति**। अनेनैव परिसंख्यापक्षप्रयोजनकथनपर्यवसानात्संगतिरिति सूचितम्। **नन्वे**वमप्याज्यभागश्रवणेन परिसंख्यातत्वात्प्राशित्रहरणादीनां कर्तव्यत्वं न प्राप्नोतीति वैयर्थ्यं स्यादित्यत आह—**तदाहीति। इडेति**। यदि स्विष्टकृद्वचनं शेषकार्यपरिसंख्यार्थं स्यादिडोपह्वानदर्शनमनुपपन्नं स्यात्तस्यापि परिसंख्येयत्वादतः स्विष्टकृद्वचनं चोदकप्राप्तानुवादकमेव वाच्यम्। तथासतीडोपह्वानदर्शनमप्यनुवादतयोपपन्नमिति भावः। **परिसंचष्ट इति**। अनुवादस्यानर्थक्यादिति भावः। **इडादीति**। स्विष्टकृद्वचनेन परिसंख्यातस्येडोपह्वानस्य प्रतिप्रसवार्थतयेडोपह्वानवाक्योपपत्तेरित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—स्विष्टकृति श्रूयमाणे भक्षणनिवृत्तिः स्यादुभयोरपि शेषप्रतिपत्तिकारणत्वेन तुल्यजातीयत्वादिति ॥

प्रायणीयातिथ्ययोः शंय्विडान्ततानियमाधिकरणम् ॥ १२ ॥

शंय्विडान्तत्वे विकल्पः स्यात्परेषु पत्न्यनूयाजप्रतिषेधोऽनर्थकः[1] स्यात् ॥३८॥ नित्यानुवादो वा कर्मणः स्यादशब्दत्वात् ॥ ३९ ॥]

प्रायणीयातिथ्ययोः किं विकल्पः शंय्विडान्तयोः ॥ नियमो वा विकल्पः स्यान्निषेधपरिसंख्यया ॥ २० ॥
शंय्विडान्तत्ववाक्याच्च नियमो विधिमात्रतः ॥ नित्यानुवादो नञ्वाक्यं दोषबाहुल्यमन्यथा ॥ २१ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'शंय्वन्ता प्रायणीया संतिष्ठते न पत्नीः संयाजयन्ति इडान्तातिथ्या संतिष्ठते नानूयाजान्यजती'ति । तत्र संशयः किं प्रायणीयातिथ्ये शंय्विडान्ते वा कृत्स्नसंस्थे वा उत शंय्विडान्ते एवेति । तत्र शंय्विडान्तवचनेन परेष्वङ्गेषु सर्वेष्वकर्तव्येषु पुनः पत्नीसंयाजानूयाजानामकर्तव्यत्ववचनं परिसंख्यारूपेणाङ्गान्तराणामकर्तव्यताप्रतिषेधेन कर्तव्यताविधानार्थं पत्नीसंयाजानेव न कुर्यादन्यानि कुर्यादेवेति । तेन पत्नीसंयाजानूयाजप्रतिषेधेन कृत्स्नसंस्थाविधानात् शंय्विडान्तवचनेन तत्संस्थाविधानाद्द्वयोः संस्थयोर्विकल्पः । नैवम्—'वाक्यभेदो हि न न्याय्यो विकल्पश्चाष्टदोषभाक् ॥ त्रिदोषा परिसंख्या च तस्मात्स्तुत्यैकवाक्यता ॥' शंय्विडान्तविधेरेवायमर्थवादार्थोऽनुवादः पत्नीसंयाजाद्यकरणाल्लाघवं भवतीति न विध्यन्तरम् । तस्मान्नियमेन शंय्विडान्ते एव प्रायणीयातिथ्ये ॥

प्रायणीयातिथ्ययोः पूर्वाभ्यामेव शंय्विडाभ्यां संस्थाधिकरणम् ॥ १३ ॥

प्रतिषेधार्थवत्त्वाच्चोत्तरस्य परस्तात्प्रतिषेधः स्यात् ॥ ४० ॥ [प्राप्तेर्वा पूर्वस्य वचनादतिक्रमः स्यात् ॥४१॥ प्रतिषेधस्य त्वरायुक्तत्वात्तस्य च नान्यदेशत्वम् ॥४२॥]

तत्रैव शंय्विडे पूर्वे परे वा स्वेच्छयाऽथ वा ॥ परे एवाथवा पूर्वे एवाद्यो द्विविधश्रुतेः ॥ २२ ॥
निषेधस्यार्थवत्त्वाय परे एवानुवादगीः ॥ पूर्वोक्तवाक्यतां याति पूर्वे एवाविरोधतः ॥ २३ ॥

शंय्विडान्तयोरेव संदेहः प्रकृतौ द्वौ शंयू पत्नीसंयाजानां पुरस्तादेकः पश्चादपरः तथेडे अपि द्वे अनूयाजानां पुरस्तादेका पश्चादपरा । तत्र किं पूर्वाभ्यां शंय्विडाभ्यां तदन्तता उतोत्तराभ्यामुतानियम इति । विशेषाभावादनियमे प्राप्तेऽभिधीयते—उत्तराभ्यामेव कुतः इदं तावत्पर्यग्निकृतोत्सर्गवचनवच्छंय्विडान्ताङ्गरीतिविधानमतो ये शंयोरिडायाश्च प्राञ्चः पदार्थास्ते कर्तव्याः ये चोत्त-

---

शंय्विडान्तत्वे० ॥ ३८ ॥ **किमिति** । किं शंय्विडान्तत्वकृत्स्नसंस्थयोर्विकल्पः उत शंय्विडान्तत्वं नित्यमित्यर्थः । यथानुवादस्यानर्थक्यात्स्विष्टकृद्वचनं परिसंख्यापकमेवं 'न पत्नीःसंयाजयन्ती'त्यादिकमपीत्युत्थानात्संगतिः । **ननु** शंय्विडान्तसंस्थाविधिवत्कृत्स्नसंस्थाविध्यभावात्कथं विकल्प इत्याशङ्क्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**तत्रेति** । शंय्विडान्तवचनस्याग्रिमाधिकरणरीत्या पूर्वशंय्विडाविषयत्वादितरेषां पत्नीसंयाजादीनामकर्तव्यत्वं प्राप्तमतो न पत्नीः संयाजयन्तीति वाक्यं परिसंख्यार्थं, शंय्विडान्तविधिप्राप्तपत्नीसंयाजादिनिषेधानुवादकत्वे आनर्थक्यादेवंच परिसंख्यापकं सदिदमेव कृत्स्नसंख्याविधायकमित्यर्थः । नचैवमपि शंय्विडान्तवचनेनोत्तरेषामकर्तव्यत्वं यत्प्राप्तं तस्योपसंहारार्थं न पत्नीः संयाजयन्तीत्यादिवाक्यमस्तु । तथाच पत्नीसंयाजानूयाजवर्जं कृत्स्नसंस्थैव स्यान्नतु खण्डसंस्थेति कथं विकल्प इति वाच्यम् । शंय्विडान्तवाक्यस्य शंय्विडान्तलक्षणखण्डसंस्थाविधायकत्वाभावे तदन्तशब्दसंस्थाशब्दयोरनुपपत्तिरित्याशयेनाह—**तेनेति** । श्रुत्या शंय्विडान्तविधिः लक्षणया परिसंख्यया कृत्स्नसंस्थाविधिरेवं विषमशिष्टयोरपि विकल्पो वचनार्थवत्वाय स्वीकर्तव्य इति भावः । स्तुत्यर्थतयापि वचनोपपत्तेरनेकदोषदुष्टकृत्स्नसंस्थाविधिर्न न्याय्य इत्याह—**नैवमिति** । सूत्रे आनर्थक्यं स्यात् कृत्स्नसंस्थाविध्यभावे पत्नीसंयाजनिषेधवचनमनुवादमात्रमनर्थकं स्यादित्यर्थः ॥

प्रतिषेधार्थवत्त्वात्० ॥ ४० ॥ **पुरस्तादिति** । शंयुवाकप्रचार आहवनीय एक इति यावत् । **पश्चादिति** । गार्हपत्य एक इति यावत् । गार्हपत्ये च शंयुवाक आश्वलायनेनोक्तः 'शंयुवाको भवेन्नवेति विशेषे'ति । एवंच संदेह अनियमकोटिरपि द्रष्टव्या । अनियमपक्षोत्यन्तं मन्दः । यदा पूर्वाभ्यां तदा 'न पत्नीः संयाजयन्ति नानूयाजान्यजती'ति वाक्ययोरनुवादकत्वं यदा पराभ्यां तदा पत्नीसंयाजानूयाजनिषेधविधायकमित्यनिर्धारितार्थत्वप्रसङ्गादिति ध्येयम् । **कुत इति** । शंय्विडान्तत्वे सत्युपरमविधानात् पूर्वाभ्यामपि शंय्विडाभ्यां तदन्तत्वसंपत्तावुपरमस्यावश्यकर्तव्यत्वेन कथमुत्तराभ्यामेव

---

१ प्रतिषेधादानर्थक्यं स्यात्.

राभ्यां शंय्विडाभ्यां प्राश्वस्तेषामपि शंय्विडाभ्यां पूर्वभावित्वमस्तीति कर्तव्यतावगम्यते तस्मादुत्तराभ्यामेव तदन्तता । तथाच पत्नीसंयाजानूयाजप्रतिषेधोऽर्थवान्भवति वादमात्रं ह्यनर्थकम् । 'स्यादेवं शंय्विडान्ताङ्गरीतिर्यदि विधीयते ॥ प्रवृत्तयोस्तु संस्थानं चोद्यते शंय्विडान्तयोः ॥' संतिष्ठतिना हि संस्थानमुपरमो विधीयते नाङ्गरीतिः । तेन प्रवृत्ते प्रायणीयातिथ्ये शंय्विडान्ते सत्यौ संतिष्ठेते तामवस्थां प्राप्य ततः परं न प्रवर्तितव्यमुपरन्तव्यम् । तेन शंय्विडे चेत्साक्षात्कृते कर्तव्यमवस्थानमिति पूर्वयोः कृतयोः कर्तव्यं संस्थानमिति पूर्वाभ्यामेव तदन्तता पत्न्यनूयाजप्रतिषेधस्तु एकवाक्यत्वादर्थवादार्थोऽनुवाद इत्युक्तम् ॥

उपसदामपूर्वार्थत्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

उपसत्सु यावदुक्तमकर्म स्यात् ॥ ४३ ॥ [स्रौवेण वा गुणत्वाच्छेषप्रतिषेधः स्यात् ॥४४॥ अप्रतिषिद्धं वा प्रतिषिध्यप्रतिप्रसवात् ॥ ४५ ॥ अनिज्या वा शेषस्य मुख्यदेवतानभीज्यत्वात् ॥ ४६ ॥]

उपसत्सु निषिद्धेभ्यः शिष्टं सर्वं किमाचरेत् ॥ यावदुक्तमुताद्योऽस्तु चोदकस्यानिवारणात् ॥ २४ ॥
स्रौवाघारे पुनः श्रुत्या शिष्टस्य परिसंख्यया ॥ अपूर्वार्थत्वतो वान्त्योऽनुवादोऽत्र निषेधगीः ॥ २५ ॥

ज्योतिष्टोमे सन्त्युपसदः ताः प्रकृत्य श्रूयते 'अप्रयाजास्ता अननूयाजास्ता' इति तथा 'स्रुवेणाघारमाघारयती'ति । तत्र संदेहः किं प्रतिषिद्धप्रयाजादिवर्जमन्यत्सर्वं प्राकृतं कर्तव्यमुत प्रत्यक्षवचनविहिताघारादिना परिसंख्यानादपूर्वता परत्वाद्वा सर्वमश्रुतमकर्तव्यमिति । परिसंख्यापक्षस्तु गृहमेधीयवन्निरस्तोऽपि संभवमात्रेणोपन्यस्त इति द्वावेव पक्षौ, तत्र केनापि कारणेनाघारादीनामभावमाशङ्क्य प्रतिप्रसवं कुर्वदिव वचनमिदं प्रतिभाति नाघारादिभ्योऽन्यामाहुतिमौपसदीं पुरस्ताज्जुहुयादन्यां जुहुयादन्यन्मुखं कुर्यात् । आघारादयो हि सर्वेष्टीनां मुखमतः 'स्रुवेणाघारमाघारयती'ति

तदन्तत्वमित्यर्थः । यद्यत्र शंय्विडान्तेषु पदार्थेष्वनुष्ठितेषु संस्थानमुपरमो विधीयेत तथासति चोदकप्रवृत्त्यप्रतिघातात्संस्थितस्य चाङ्गसंबन्धाभावात्सर्वाङ्गसाधारणस्य चोदकस्य तदन्ताङ्गेष्वेव संकोचः स्यात्तद्दूरं पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजन्तीतिवत्तदन्ताङ्गरीतिविधानं तद्विधौ च गृहमेधीयन्यायेन तयैव निराकाङ्क्षत्वात्प्रायणीयातिथ्ययोश्चोदकस्यैवाप्रवृत्त्या न तत्संकोचकल्पनाप्रसङ्गः चोदकाभावादेवेतरेषामननुष्ठानात्संतिष्ठतिरप्यनुवादः । तस्मात्तदन्ताङ्गरीतिरेव विधेया । तथासत्युत्तराभ्यामेव तदन्तत्वमिति परिहरति—**इदमिति** । ननु तदन्ताङ्गरीतिविधावपि पूर्वाभ्यां तदन्तत्वं किं न स्यादत आह—**अत इति** । ततश्च शास्त्रे कर्तव्यत्वेनावगतानां बाधप्रसङ्गादुत्तराभ्यामेव तदन्तत्वमित्यर्थः । यद्यप्युत्तरेषां कर्तव्यता बाध्यते सा तु न शास्त्रीयेति न तद्बाधो दोषायेति भावः । **अर्थवानिति** । पत्नीसंयाजानूयाजानामुत्तरशंय्विडापूर्वभावित्वेन प्राप्तानां प्रतिषेधार्थत्वादिति । एवंच पूर्वोक्तस्तुत्यर्थत्वाक्षेपात्संगतिरिति सूचितम् । **प्रवृत्तयोरिति** । प्रवृत्तयोः प्रायणीयातिथ्ययोः शंय्विडान्तयोः सत्योः समाप्तिश्चोद्यत इत्यर्थः । यद्वा शंय्विडान्तयोः प्रवृत्तयोरित्यन्वयः । शंय्विडापर्यन्तमनुष्ठितयोरिति यावत् । **संतिष्ठतिना हीति** । तथाच धात्वर्थविधानाच्छ्रुत्यनुग्रह इति भावः । **नाङ्गरीतिरिति** । धातुपारार्थ्यविप्रकृष्टविधानादिप्रसङ्गादिति भावः । तथाच प्रत्यक्षवचनस्वारस्यानुसारेण चोदकसंकोचो न दोष इत्याशयः । नन्वेवमपि कथं पूर्वाभ्यामेवेति नियम इत्यत आह—**तेनेति** । **कर्तव्यमिति** । यदि शंय्विडान्तत्वावस्थालक्षणनिमित्तसद्भावेऽपि नैमित्तिकसंस्थानं न क्रियेत तदा विध्यतिक्रमः स्यादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—पत्नीसंयाजानूयाजप्रतिषेधार्थत्वादुत्तरस्य शंय्विडस्य परस्ताद्यत्कर्तव्यं तस्य प्रतिषेधः स्यादिति ॥

उपसत्सु यावदुक्तं० ॥ ४० ॥ उतेति । उत प्रत्यक्षविहिताघारादिव्यतिरिक्तं न कर्तव्यं तत्रापि किं परिसंख्यार्थं श्रवणमपूर्वार्थं वेत्यर्थः । 'न पत्नीः संयाजयन्ती'त्यस्यानुवादत्वेऽप्यप्रयाजा इत्यादेर्नानुवादत्वमित्युत्थानात्संगतिः । **ननु** नात्र प्रतिप्रसवार्थता संभवति आघारादिनिषेधाप्रसक्तेः । नच नान्यामाहुतिमित्यनेन निषेधः संभवति । नान्यामिति निषेधात् स्रुवेणाघारमिति विधानाच्च विकल्पोपपत्तेरतः कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**केनापीति** । तत्राग्नेयी सौमी वैष्णवी चेति तिस्रः प्रधानाहुतयः । 'या ते अग्ने इत्यौपसदाहुतयश्चाम्नाता नत्वाघारादयः' इत्यनाम्नानादभावशङ्कायामाघारादीनां प्रतिप्रसवार्थमिदं वचनम् । एवंचाघारयतीति सर्वप्राकृतोपलक्षणार्थमित्यर्थः । **पुरस्तादिति** । आघारादिकमकृत्वेति । **न तावदिति** । एतादृशशङ्काया गृहमेधीयाज्यभागादावपि संभवेन तत्राप्यपूर्वतापादकत्वाभावप्रसङ्गादिति भावः ।

तेन प्रतिषिद्धप्रतिप्रसवार्थमिदं न परिसंख्यामपूर्वतां वा शक्नोति कर्तुं, अथवा चोदकप्राप्तानुवादमात्रमिदमस्तु। नन्वानर्थक्यं स्यात् अपूर्वतापक्षेऽपि 'अप्रयाजास्ता अननूयाजास्ता' इति वचनद्वयमनर्थकमेव स्यात्, तद्वरमेकस्यैवानर्थक्यम्, तस्मात्प्रतिषिद्धवर्जमन्यत्सर्वंकर्तव्यम्। उच्यते। न तावदभावाशङ्काघारादीनामस्ति येन प्रतिप्रसवः क्रियेत। तस्मादपूर्वतापरमेवैतत्। अप्रयाजाननूयाजवचनं त्वनुवादमात्रमाख्याताभावात्, स्रुवाघारवचनं त्वाख्यातसद्भावा 'द्यज्ञस्य प्रज्ञात्या' इति च श्रुतिसंबन्धाद्विधायकं सदपूर्वतां गमयतीति विशेषः॥

अवभृथेऽपूर्वकर्मताधिकरणम्॥ १५॥

अवभृथे बर्हिषः प्रतिषेधाच्छेषकर्म स्यात्॥ ४७॥ [आज्यभागयोर्वा गुणत्वाच्छेषप्रतिषेधः स्यात्॥ ४८॥ प्रयाजानां त्वेकदेशप्रतिषेधाद्वाक्यशेषत्वम्, तस्मान्नित्यानुवादः स्यात्॥ ४९॥ आज्यभागयोर्ग्रहणं नित्यानुवादो गृहमेधीयवत्स्यात्॥ ५०॥]

किं स्यादवभृथे बर्हिर्वर्जं सर्वमुताचरेत्॥ यावदुक्तं प्रयाजानुयाजबर्हिर्निषेधतः॥ २६॥
आद्योऽप्सुमन्ताविल्याज्यभागोक्त्या परिसंख्यया॥ अन्येनात्र गुणाप्राप्तेरपूर्वत्वेन वान्तिमः॥ २७॥

अवभृथे श्रूयते 'अप्सुमन्तावाज्यभागौ यजती'ति तथा 'अपबर्हिषः प्रयाजान्यजति अपबर्हिषावनूयाजौ यजती'ति तत्र किमवभृथे बार्हिःसंज्ञं चतुर्थं प्रयाजं बार्हिःसंज्ञं प्रथममनूयाजं वर्जयित्वान्यत्सर्वं कर्तव्यं उत प्रत्यक्षश्रुतव्यतिरिक्तमन्यत्सर्वं परिसंख्यानादपूर्वत्वाद्वा न कर्तव्यमिति संशयः। तत्राज्यभागवचनमप्सुमत्तागुणविधानार्थं नापूर्वतां गमयति तस्माद्बर्हिर्वर्जमन्यत्सर्वं कर्तव्यम्। मैवम्। लिङ्गक्रमाभ्यामेव 'अप्स्वग्ने सधिष्टव अप्सु मे सोमो अब्रवीदि'ति मन्त्रप्राप्तैः प्राप्तैवाज्यभागयोरप्सुमत्ता सा न विधातव्या। तेनाज्यभागविध्यर्थमेव वचनमित्यपूर्वोऽवभृथः। 'अपबर्हिषः प्रयाजान्यजती'त्यादिवचनं बर्हिर्व्यतिरिक्तप्रयाजविधानार्थं न बर्हिःप्रतिषेधार्थम्॥

वाजपेयादौ यूपादीनां खादिरत्वादिनियमाधिकरणम्॥ १६॥

विरोधिनामेकश्रुतौ नियमः स्याद्ग्रहणस्यार्थवत्त्वाच्छरवच्च श्रुतितो विशिष्टत्वात्॥ ५१॥ [उभयप्रदेशान्नेति चेत्॥ ५२॥ शरेष्वपीति चेत्॥ ५३॥ विरोध्यग्रहणात्तथा शरेष्विति चेत्॥ ५४॥ तथेतरस्मिन्॥ ५५॥ श्रुत्यानर्थक्यमिति चेत्॥ ५६॥ ग्रहणस्यार्थवत्त्वादुभयोरप्रतिपत्तिः स्यात्॥ ५७॥]

बृहद्यवः खादिरश्च विकल्प्या नियता उत॥ विकल्प्याश्चोदकप्राप्तेर्नियताः स्युः पुनर्विधेः॥ २८॥

यत्र चोदकेनानेकेषां प्राप्तानामेकं प्रत्यक्षं श्रूयते यथा 'खादिरो यूपो बृहत्पृष्ठं यवमयः पुरोडाश'

तथाच न कांचित्स्रुवाघारादन्यां प्राकृतिमाहुतिं कुर्यात् किंतु स्रुवाघारमेव कुर्यादिति वाक्यार्थ इति भावः। तन्त्ररत्ने तु आग्नेय्यादिवैकृताहुतिमध्ये आग्नेय्यपेक्षायां नान्यां सौमीत्यादिकां पुरस्तान्न जुहुयादग्निर्हि सर्वेषां मुखमतोऽग्निमनीकं सोमं शल्यं विष्णुं तेजनमित्यनेनैव क्रमेण होतव्यमित्येवं नान्यामिति वाक्यं पूर्वस्य शेषो ननु स्रुवेणेत्यस्येत्यनन्यार्थं स्रुवेणेति वाक्यमपूर्वत्वार्थमित्युक्तम्। अथवेत्यादि निरस्यति—**अप्रयाजा इत्यादिना। यज्ञस्येति।** यज्ञोयमित्यवगमायेति यावत्। तथाच स्तुत्युत्तम्भितविधिशक्तेरनुवादत्वं न युक्तमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—उपसत्सु यावदुक्तं कर्म स्यात्प्रतिषिद्धवर्जं यावत्कर्तव्यं स्यादिति॥

अवभृथे बर्हिषः० ॥४७॥ अप्सुमन्ताविति। अप्सुशब्दयुक्तमन्त्रकावित्यर्थः। पूर्ववत्प्राकृतस्य निर्गुणस्य श्रवणाभावान्नेहापूर्वत्वमित्युत्थानात्संगतिरिति सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति।** आनुमानिकस्यापि चोदकस्य वचनतया लिङ्गक्रमापेक्षया बलवत्त्वं, ततश्च चोदकप्राप्तवार्त्रघ्नादिमन्त्रनिवृत्त्यर्थमप्सुमन्तविधिरेव वाच्य इति भावः। **लिङ्गेति।** लिङ्गक्रमयोरुपदेशप्रमाणत्वादत्यन्तानर्थक्यप्रसङ्गाच्च चोदकात्प्राबल्यमिति भावः। **ननु** अपूर्वत्वेऽपबर्हिष इति वाक्यं प्रयाजविधायकं तेषु बर्हिःप्रतिषेधकं च स्वीकार्यं, ततश्च वाक्यभेद इत्यत आह—**अपेति॥**

विरोधिनामेकश्रुतौ० ॥ ५१ ॥ यथाप्सुमत्ता प्राप्तत्वान्न विधेया तथा खादिरादिकमपीत्युत्थितेः संगतिः। **तस्मा-**

त्यादिषु तत्र किं श्रुतस्य खादिरादेरतिदिष्टस्य पलाशादेः प्रकृतिवद्विकल्पः अथवा श्रुतस्यैव नियम इति संशये विकल्पः प्रकृतिवत्, प्रत्यक्षवचनं तु न खादिरादेर्विधायकं प्राप्तत्वात् पलाशादिनिवृत्त्यर्थत्वे त्रिदोषा परिसंख्या स्यात्तस्मादनुवादमात्रमिति यथाचोदकं विकल्पः । नैवम् । यथैव प्रकृतावर्था-दनियतानेकद्रव्यकत्वे प्राप्ते व्रीहिखदिरादिश्रवणं नियमार्थम् । एवं चोदकेनापि अनियमेन खादि-रादिप्राप्यमाणं प्रत्यक्षवचनेन नियम्यते तन्नियमाच्चार्थाभावात् पलाशादेर्निवृत्तिः ॥

काम्येष्टिषु प्राकृतद्रव्यदेवतस्य निवृत्त्यधिकरणम् ॥ १७ ॥

सर्वासां च गुणानामर्थवत्त्वाद्ग्रहणमप्रवृत्ते स्यात् ॥ ५८ ॥ [अधिकं स्यादिति चेत् ॥ ५९ ॥ नार्थाभावात् ॥ ६० ॥]

काम्येष्टिषु द्रव्यदेवं प्राकृतं न निवर्तते ॥ निवर्तते वा न प्राप्तेर्विकल्पो वा समुच्चयः ॥ २९ ॥
उत्पत्तिशिष्टेनैवात्र निराकाङ्क्षत्वतः कुतः ॥ चोदकः शिष्ट एवास्य विषयोऽर्थान्निवर्तते ॥ ३० ॥

अध्यायादावर्थलोपाद्बाधो वर्णितः प्रत्याम्नानस्य तु बाधकत्वं सिद्धवत्सर्वत्र व्यवहृतमिदानीं तु तदेव चिन्त्यते किं प्रत्यक्षश्रुतेन श्यामाकादिना प्रत्याम्नानाच्चोदकप्राप्तं व्रीह्यादि बाधितुं शक्यमुतो-भयं तुल्यबलमिति विकल्पः समुच्चयो वा । तत्र तद्वर्जप्राप्तिनिराकरणाच्चोदकेन तावद्व्रीह्याद्यपि प्राप्यते । नच प्राप्तं शक्यं केनचिद्बाधितुं शास्त्रप्रामाण्याविशेषात् । तथाच 'नार्षेयं वृणीत' इति प्रत्यक्षोपि प्रतिषेधः पक्षे चोदकप्राप्तेन वरणेन विकल्प्यत इति वक्ष्यते तत्तुल्यत्वादुभयं शाब्दलक्ष-

---

द्विति । नचात्र नियमविधिः संभवति, खदिरादिनियमेन हि आक्षेपादिलक्षणलौकिकप्रमाणप्राप्तस्य निवृत्तावपि न चोद-कप्राप्तस्य निवृत्तिः 'शरमयं बर्हिर्भवती'त्यत्र बर्हिःकार्यवाचकबर्हिःशब्दवत्पलाशादिकार्यवाचकशब्दाभावेन पलाशादिकार्ये खदिरादिविधानाभावादतोऽनुवादत्वमिति भावः । अत्र ग्रहमेधीयाज्यभागन्यायेनापूर्वतार्थं विधानं संभवति । नच तथा-त्वे यूपव्यतिरिक्तं सर्वं प्राकृतं निवर्तेत तथाच नियोजनस्याप्यभावाद्यूपानर्थक्यं स्यादिति वाच्यम् । एवमपि यस्य बृह-त्साधनकपृष्ठस्तुत्यादेः साक्षादेवोपकारकत्वं न त्वन्यद्वारा तस्यानर्थक्यप्रसङ्गेनापूर्वतार्थत्वानपायात् । तस्मात्खदिरादिकतिप-यामिप्रायेणानुवादेन पूर्वपक्षकरणं कथंचिन्नेयम् सिद्धान्ते तु नियमार्थत्वादन्यार्थप्राकृतपुनःश्रवणरूपत्वाभावेनापूर्वतार्थत्वं-मिति ध्येयम् । यद्यपि पालाशादिकार्यं शब्देनोद्दिश्य न तत्र खदिरादिविधिस्तथापि नियमविधिबलात्खदिरादेरेव नियतत्वा-वगतौ तेनैव कृतकार्यवदाक्षेपप्राप्तस्यैव चोदकप्राप्तस्यार्थादेव निवृत्तिसिद्धेरिति सिद्धान्तमाह—**नैवमिति** । सूत्रार्थस्तु—विरोधिनां खदिरपलाशादीनां मध्ये एकस्य श्रवणमितरनियमार्थं स्यात्तथासति तद्ग्रहणमर्थवद्भवेत् श्रुतितो विशिष्टत्वात् प्रत्यक्षश्रुतिचोदितत्वात् शरवदानुमानिकनिवृत्तिः स्यादिति ॥

सर्वासां च गुणानां० ॥ ५८ ॥ भाष्ये द्रव्यदेवताग्रहणमुपलक्षणं प्रत्याम्नातमात्रमुदाहरणमित्याशयेनाह—**अध्या-यादाविति** । यद्वा ननु वैकृतद्रव्यदेवतेन प्राकृतद्रव्यदेवतस्य शरैः कुशानामिव बाधः प्रत्याम्नानादेव सिद्ध इति किमर्थम-धिकरणमत आह—**अध्यायादाविति** । अध्यायादौ लुप्तार्थमप्यदृष्टार्थं कर्तव्यमिति पूर्वपक्षपूर्वकमर्थलोपस्य बाधकत्वं व्युत्पाद्य पश्चात्तद्विशेषो विचारितः । प्रत्याम्नानस्य तु बाधकत्वसंभवासंभवौ न क्वचिद्विचारितौ, किंतु तस्य बाधकत्वसिद्ध-वत्कारेण तद्विशेष एव तत्र तत्र बहुधा विचारितः । इहतु सामान्येन प्रत्याम्नानमात्रस्य बाधकत्वं संभवति नवेति विचा-र्यते इति नास्य वैयर्थ्यमित्यर्थः । **प्रत्यक्षेति** । 'अग्नीषोमीयमेकादशकपालं निर्वपेच्छ्यामाकं ब्रह्मवर्चसकाम' इत्यादाविति शेषः । पूर्वत्र श्रुतस्यैव नियतत्वेपीह श्रुतस्य चोदकप्राप्तस्य च विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** प्रत्यक्षश्रुतश्यामाकादि-भिरेव यागनिर्वृत्तिसिद्धिं पर्यालोच्य चोदकः व्रीह्यादिवर्जमेव प्रापयेदित्यत आह—**तद्वर्जेति** । चोदकस्य प्रत्यक्षं व्यापा-राभावेन तद्वर्जातिदेशस्य गृहमेधीयाधिकरण एव निरस्तत्वादित्यर्थः । **ननु** प्राप्तमपि दुर्बलप्रमाणप्रापितत्वाद्बाध्यता-मत आह—**नचेति** । प्रापकशास्त्रस्याप्रामाण्यापत्त्या दुर्बलेनापि शास्त्रेण प्राप्तं न बाधार्हमित्यर्थः । **तथेति** । नार्षेयं वृणीत इत्यत्र प्रसज्यप्रतिषेधस्ततश्चार्षेयवरणतत्प्रतिषेधयोर्विकल्प इति पूर्वपक्षेऽ'र्थप्राप्तवदितिचे'दित्यनेन सूत्रेण यथार्थप्रा-प्तस्य निषेधेन विकल्पः किंतु निषेधनियम एव नित्योऽस्त्विति शङ्कायां न 'तुल्यत्वादुभयं शाब्दलक्षण'मित्यनेन सूत्रेणार्थ-प्रापिताच्छब्दप्रापितस्य विशेषमुपपाद्य दुर्बलचोदकप्राप्तवरणस्य प्रबलप्रत्यक्षवचनप्राप्तनिषेधस्य च विकल्प एव ननु नित्य-त्वम् इति वक्ष्यत इत्यर्थः । ननु चोदकात्प्राप्तस्यापि नानुष्ठानं संभवति प्रत्यक्षोपदिष्टश्यामाकादिभिरेव यागनिर्वृत्तिरूपका-

णमिति। नच सत्यपि चोदकप्राप्त्यङ्गत्वे व्रीह्यादेरननुष्ठानम्। कार्यनिमित्तं ह्यननुष्ठानं तत्साधनत्वे सति व्रीहीणां को नाम निराकुर्यात्तस्माद्विकल्पः समुच्चयो वा। सत्यं यदि पारमार्थिकी चोदकप्राप्तिः स्यान्नत्वेवं, चोदको हि यद्यपि सर्वपदार्थानुरक्तं यागगतं व्यापारं प्रापयन्नेकेनैव व्यापारेण सर्वाण्यङ्गानि प्रापयति न प्रत्येकम् तथापि व्रीह्यादिविशेषे प्रत्यक्षवचनविरोधमालोच्य तद्व्यतिरिक्ताङ्गपरत्वेन व्यवस्थाप्यते। तदिदमुक्तं भाष्यकारेण यदुक्तमग्रहणाद्ग्रहणमिति तदिह सिद्धमिति सिद्धान्तत्वेन स्थापितमित्यर्थः। समुच्चयस्य तूत्तरं प्राप्तमपि प्रयोजनाभावान्नानुष्ठीयत इति। नह्यतिदिष्टमपि व्रीह्यादियवैः सिद्धे यागेनुष्ठातव्यमित्यभिप्रायः। तस्मात्प्रत्यक्षश्रुतं द्रव्यदेवतं चोदकप्राप्तं बाधते॥

सोमापौष्णपशौ खादिरयूपस्य नियमाधिकरणम्॥ १८॥

तथैकार्थविकारे प्राकृतस्याप्रवृत्तिः, प्रवृत्तौ हि विकल्पः स्यात्॥ ६१॥ [यावच्छ्रुतीति चेत्॥ ६२॥ न प्रकृतावशब्दत्वात्॥ ६३॥]

औदुम्बरः खादिरेण समुच्चेयोऽथ बाधकः॥ द्वयोर्नियोजनादाद्यो निरपेक्षत्वतोऽन्तिमः॥ ३१॥

क्वचिच्छ्रूयते 'औदुम्बरो यूपो भवती'ति तत्र किं प्राकृतं खादिरं यूपद्रव्यं प्रवर्तते नेति संशये द्वयोरपि सह नियोजनसंभवादसति विरोधे न युक्तो बाधः तस्माद्द्वयोरपि यूपयोः समुच्चयः। नैवम्। निरपेक्षो हि खादिरश्चोदकेन प्राप्यते निरपेक्षश्चौदुम्बर उपदेशेन समुच्चये द्वयोरपि बाधः स्यात् किंच औदुम्बरवचनेन न यूपान्तरं विधीयते किं तर्हि प्राकृतस्यैव यूपस्य खादिरतां व्युदस्यौदुम्बरता विधीयते इति स्पष्टो बाधः॥

र्यसिद्धेः। नचानुष्ठीयमानस्याङ्गत्वं संभवति तस्मान्नित्यमेव बाधो युक्त इत्याशङ्क्याह—**नचेति**। यद्वा ननु चोदकेन ह्यङ्गत्वं बोध्यते नानुष्ठानं ततश्च वैकृतैरेव यागनिर्वृत्तिसिद्धेः प्राकृतव्रीह्यादीनामनुष्ठानबाधेप्यङ्गत्वाबाधान्नाप्रामाण्यापत्तिर्न वा विकल्पः। अनुष्ठानस्य नित्यं बाधितत्वादिति परमतमाशङ्क्याह—**नचेति**। यद्यङ्गत्वं चोदकावगतं स्यात्तदा प्रत्यक्षश्रुतानामिवानुमानिकानामपि शास्त्रावगताङ्गभावाविशेषात्प्रयोगवचनस्य चोदकानन्तरभावितया चोदकावगतानां तेषां यागनिर्वृत्त्यर्थतया प्रयोगविध्यनुष्ठाप्यत्वेन कथं तेषामनुष्ठानबाधः स्यादित्यर्थः। **तथापीति**। सर्वाङ्गेषु व्याप्रियमाणत्वात्तद्वर्जातिदेशाभावेपि सामान्यविषयस्य चोदकस्य विशेषविषयप्रत्यक्षवचनानुसारात्तदितरविषयमात्रे पर्यवसानमुच्यत इत्यर्थः। नार्षेयं वृणीत इत्यत्र तु वरणेपि तात्पर्यमवश्यं वाच्यमन्यथा वरणप्राप्त्यभावेन प्रतिषेधानुपपत्तेरतस्तत्र युक्तो विकल्प इति भावः। **यदुक्तमिति**। गृहमेधीयाधिकरणे तद्वर्जातिदेशोपपादनपरे अग्रहणादिति सूत्रे चोदकेनाज्यभागयोरग्रहणात्प्रत्यक्षवचनेन तयोर्ग्रहणमिति यच्चोदकेन कतिपयाङ्गग्रहणमित्यर्थः। **सिद्धान्तत्वेनेति**। तत्र कतिपयाङ्गग्रहणं तद्वर्जातिदेशरूपमित्याशयेन पूर्वपक्षतयोक्तमिह तु तदेव कतिपयाङ्गग्रहणमसत्यपि तद्वर्जातिदेशे सामान्यविषयस्य चोदकस्य कतिपयाङ्गव्यतिरिक्तेषु तात्पर्यपर्यवसानमुपपद्यत इत्याशयेन सिद्धान्ततया स्थापितमित्यर्थः। तथाच चोदकस्य किंचिद्विशेषव्यतिरिक्ते तात्पर्यमित्यर्थ उक्तभाष्यादवगम्यत इत्यर्थः। **नानुष्ठीयत इति**। अननुष्ठीयमानस्य चातिदेशानर्थक्यादितरविषयत्वमेव तस्येति भावः। **ननु** यागनिर्वृत्तिरेव प्रयोजनमत आह—**नहीति**। श्यामाकैः सिद्ध इति युक्तः पाठः। यवैरिति पाठे तु यत्रापि वैकृतद्रव्याश्रुतौ व्रीहियवोभयातिदेशस्तत्र यवायवप्रयोगैरेव यागसिद्धेर्व्रीहिद्रव्यस्याननुष्ठानं तदा किं वक्तव्यं प्रत्यक्षश्रुतैः श्यामाकादिभिरेव यागसिद्धेर्व्रीहिद्रव्यस्याननुष्ठानमित्यर्थः। **अभिप्राय इति**। नार्थाभावादिति सूत्रतद्भाष्ये सिद्धान्तिन इति शेषः। सूत्रार्थस्तु—सर्वासां द्रव्यदेवतादिगुणयुक्तवैकृतचोदनानां चोदके द्रव्यादिविषये अप्रवृत्ते सति वैकृतद्रव्यादीनां ग्रहणं स्यादुपदेशार्थवत्वायेति॥

तथैकार्थविकारे०॥ ६१॥ क्वचिदिति। सौमापौष्णे काम्यपशावित्यर्थः। **द्वयोरपीति**। पूर्वत्र प्राकृतवैकृतद्रव्याभ्यां सहिताभ्यां वा वैकृतेन वा यागानुष्ठानेपि यागक्रियायां विशेषाभावादेकेनापि तत्सिद्धेर्न समुच्चय इति युक्तम्। इहतु यूपद्वये युगपन्नियोजने सति दार्ढ्यातिशयात्पशोरत्यन्तानपक्रमणसिद्ध्या एकयूपनियोजनापेक्षया विशेषसद्भावात्समुच्चय एव युक्त इत्यर्थः। उक्तविशेषाशङ्कयोत्थानात्संगतिः। **असतीति**। चोदकोपदेशाभ्यामुभयोः साधनत्वं बोध्यमानं समुच्चयेप्युपपन्नमिति न कस्यापि विरोध इति भावः। न साधनत्वमात्रं शास्त्रार्थः किंतु निरपेक्षसाधनत्वम्। तथाच समुच्चये शास्त्रद्वयस्यापि बाधः स्यादित्याह—**नैवमिति। विधीयत इति**। विशिष्टविध्यभावादित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—एकार्थो यूपो यत्र खादिरत्वादिना विकृतः श्रूयते तत्र प्राकृतस्य यूपस्य निवृत्तिः प्रवृत्तौ हि विकल्पः स्यादिति॥

ब्रह्मवर्चसकामैत्रीव्रीहिभिरेव यागाधिकरणम् ॥ १९ ॥

विकृतौ त्वनियमः स्यात्पृषदाज्यवद्ग्रहणस्य गुणार्थत्वात्, उभयोश्च प्रदिष्टत्वाद्गुणशास्त्रं यदेति स्यात् ॥ ६४ ॥ ऐकार्थ्याद्वा नियम्येत श्रुतितो विशिष्टत्वात् ॥ ६५ ॥ विरोधित्वाच्च लोकवत् ॥ ६६ ॥ ऋतोश्च तद्गुणत्वात् ॥ ६७ ॥ विरोधिनां च तच्छ्रुतावशब्दत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥ ६८ ॥ पृषदाज्ये समुच्चयाद्ग्रहणस्य गुणार्थत्वम् ॥ ६९ ॥ यद्यपि चतुरवत्तीति तु नियमे नोपपद्यते ॥ ७० ॥ क्रत्वन्तरे वा तन्न्यायत्वात्कर्मभेदात् ॥ ७१ ॥]

किं शुक्ला व्रीहयः पक्षे चोदकप्रापितान्यवान् ॥ न बाधन्तेऽथ बाधन्ते गुणार्थोक्तिरतोऽग्रिमः ॥ ३२ ॥
वाक्यभेदो यागशुक्लगुणयोर्विधितो भवेत् ॥ विशिष्टस्य विधौ कार्यमेकं वा बाधकास्ततः ॥ ३३ ॥

यत्र प्राकृतानां वैकल्पिकानामन्यतमद्वैकल्पिकगुणान्तरसहितं कर्मोत्पत्तिवाक्ये श्रूयते यथा सौमारौद्रं चरुं निर्वपेच्छुक्लानां व्रीहीणां नैर्ऋतं चरुं निर्वपेत्कृष्णानां व्रीहीणा'मिति । तत्र संशयः किं व्रीहियवयोर्विकल्पः व्रीहिपक्षे च शुक्लकृष्णविधिरुत सर्वदा व्रीहय एवेति । तत्र व्रीहिग्रहणस्य शुक्लादिगुणसंबन्धार्थत्वेनाविधायकत्वान्न यवानां बाधः । तस्माद्विकल्पः । नैवम् । नह्येकेन वाक्येन यागस्य चोदकप्राप्तव्रीह्युद्देशेन गुणस्य च विधानं संभवति तस्माद्द्रव्यगुणविशिष्टकर्मविधानादुपदिष्टा व्रीहयो यवान्बाधेरन् ॥

पश्चावदानतायाः सर्वाङ्गसाधारणताधिकरणम् ॥ २० ॥

यथाश्रुतीति चेत् ॥ ७२ ॥ [न चोदनैकत्वात् ॥ ७३ ॥]

वपायामेव किंवान्येष्वपि पञ्चावदानता ॥ वपोद्देशादाद्यपक्षोऽवदानोद्देशतोऽन्तिमः ॥ ३४ ॥

अग्नीषोमीये पशौ श्रूयते 'यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्ये'ति तत्र किं पञ्चावदानं वपायामेवोत हृदयादिष्वप्यङ्गेषु संकीर्यत इति संशये वपोद्देशेन विधानाद्वपापूर्वस्य चाङ्गापूर्वेभ्यो भिन्नत्वाच्चमसाधिकरणन्यायेनासंस्कारे प्राप्तेऽभिधीयते—'वपामुद्दिश्य चोद्येत यदि पञ्चावदानता ॥ स्यादेवमवदाने तु पञ्चसंख्यात्र चोद्यते ॥' नहि वपामुद्दिश्य पञ्चत्वविशिष्टमवदानं विधीयते अवदानस्य प्राप्तत्वात् । अतोऽवदानोद्देशेन पञ्चसंख्याविधानादुद्दिश्यमानस्य च वपया विशेषणासंभवात्प्राकृतावदानमुद्दिश्य पञ्चत्वं विधीयते । वपाग्रहणं तु प्रदर्शनार्थमिति सर्वेषां पञ्चावदानम् । **ननु** समासैकदेशमवदानमुद्दिश्यैकदेशान्तरं पञ्चत्वं त्र्यङ्गवन्न शक्यं विधातुमतो वपामेवो-

---

विकृतौ त्वनियमः० ॥ ६४ ॥ यद्युत्पन्ने कर्मणि वाक्यान्तरे सगुणद्रव्यश्रवणं स्यात्तदा गुणार्थमेव तत्र द्रव्यश्रवणमतो न तदुदाहरणमित्याशयेनोत्पत्तिवाक्ये इत्युक्तं सौकर्यार्थं, संशयप्रदर्शनावसर एव शुक्लविधेरुपपत्तिमाह—**व्रीहीति । अविधायकत्वादिति ।** अनेनैव द्रव्यविधिस्थले बाधेऽपि नात्र बाध इत्युत्थितेः संगतिरिति सूचितम् । **नहीति ।** नन्व शुक्लत्वविशिष्टो याग एव विधीयतां तत्र चार्थप्राप्तद्रव्यसंबन्धानुवादार्थं व्रीहिपदमस्तु नतु व्रीह्युद्देशेन शुक्लविधिः येनोक्तदोषः स्यादिति वाच्यम् । तथासति यवेष्वपि शुक्लत्वप्राप्त्यापत्त्या व्रीहिशब्दस्य पाक्षिकानुवादत्वापत्तिरिति भावः । **तस्मादिति ।** विशिष्टकर्मविधौ च विशेष्यीभूतस्य व्रीहिद्रव्यस्य चोदकाद्विकल्पेन प्राप्तस्य नियमार्थो विधिः संपद्यत इति यवबाध इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—सौमारौद्रादिविकृतौ व्रीह्यादेरनियमः स्यात् व्रीहिगणस्य पृषदाज्येनानूयाजानित्याज्यग्रहणवद्गुणार्थत्वाद्व्रीहियवयोरप्यतिदिष्टत्वादनियता व्रीहय इत्येवं व्रीहिपक्षे गुणशास्त्रमुपपन्नं स्यादिति ॥

यथाश्रुतीति चेत् ॥ ७२ ॥ यवानां बाधेऽपि हृदयादिषु न चतुरवदानबाध इत्युत्थितेः संगतिः । **यद्यपीति ।** दर्शपूर्णमासयोर्यद्यपि अजामदग्न्यतया चतुरवत्ती यजमानः तथापि वपा पञ्चावत्तैव कार्येत्यर्थः । **विधानादिति ।** अप्राप्तार्थतया एवकारयुक्तस्यापि पञ्चावदानविधायकत्वमिति भावः । **ननु** वपोद्देशेन विधानेपि हृदयादिव्यावृत्तिर्न सिध्यति अपूर्वसाधनत्वेनैव वपाया उद्देश्यत्वात्तस्य च हृदयादिसाधारण्यादत आह—**वपापूर्वस्येति ।** सत्यमपूर्वसाधनत्वेनोद्देश्यत्वं वपायास्तथापि न तदपूर्वं पशुयागापूर्वं येन हृदयादिसाधारण्यं स्यात् किंतु प्रचारविप्रकर्षेण कल्पनीयं हि वपाया अपूर्वम् । एवं चोद्देश्यविशेषणस्याविवक्षायामपि चमसाधिकरणन्यायेनोद्देश्यस्य विवक्षितत्वम् । एवंच यथा ग्रहेषु श्रुतस्य संमार्गस्य चमसेषु न प्रवृत्तिर्ग्रहविवक्षाबलेन ग्रहाभ्यासापूर्वभेदस्यैव ग्रहशब्देन लक्षणीयत्वादेवं हृदयादिष्वपि न पञ्चावदानप्रसक्तिरित्यर्थः । **प्रदर्शनार्थमिति ।** पाशुकहविर्मात्रोपलक्षणार्थमित्यर्थः । **त्र्यङ्गवदिति ।** यथा 'त्र्यङ्गैः स्विष्टकृतं यजती'त्यत्र समा-

दिश्य पञ्चसंख्याविशिष्टमवदानान्तरं प्राकृतावदानकार्यमध्वर्युप्राकाशदानवद्विधीयते वपाग्रहणं चैवमर्थवद्भविष्यति, इतरथावयुत्यानुवादो लक्षणा वा स्यात्। सत्यपि पशुयागतदपूर्वयोरेकत्वेऽभ्यासापूर्वभेदान्मैत्रावरुणादिश्रवणवद्वपापूर्वप्रयुक्तत्वात्पञ्चावदानस्य नाङ्गेषु संस्कारो भवति । उच्यते 'एकादश वै पशोरवदानानितानि द्विर्द्विरवद्यती'ति यदेतद्द्व्यवदानवचनमिदमत्र सिद्धान्तस्य मूलयुक्तिः। वपामात्रविषयेहि पञ्चावदाने प्रकृतित एव द्विर्हविषोऽवद्यतीति प्राप्तत्वाद्द्व्यवदानवचनमनर्थकं स्यात्, सर्वविषये तु पञ्चावदाने संख्यासंपत्तये हविषरुयवदाने प्राप्ते व्यवदानविधानमर्थवद्भवति, सकलवचनानर्थक्याद्वरमेकस्य वपाग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वाङ्गीकृतं तस्मात् सर्वविषयं पञ्चत्वं तच्चाङ्गेषु व्यवदानवचनादुपस्तरणविवृद्ध्याभिघारणविवृद्ध्या वा संपद्यते तस्मादङ्गेष्वपि पञ्चावदानम् ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्य सप्तमः पादः ॥ ७ ॥

दशमाध्याये अष्टमः पादः।

प्रदेशानारभ्यविधानयोर्निषेधस्य पर्युदासताधिकरणम् ॥ १ ॥

प्रतिषेधः प्रदेशेऽनारभ्यविधाने च, प्राप्तप्रतिषेधत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥ १ ॥ [अर्थप्राप्तवदिति चेत् ॥ २ ॥ न तुल्यहेतुत्वादुभयं शब्दलक्षणम् ॥ ३ ॥ अपि तु वाक्यशेषः स्यादन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य विधीनामेकदेशः स्यात् ॥ ४ ॥]

नार्षेयं न च होतारं नानुयाजेष्वितीदृशे ॥ विकल्पः पर्युदासो वा स्यादाद्यो वचनद्वयात् ॥ १ ॥
अन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य विध्यंशः सा निषेधगीः ॥ तेनानुयाजवाक्यस्थस्तदर्थं पर्युदस्यति ॥ २ ॥

महापितृयज्ञे विध्यन्ते दार्शपौर्णमासिके प्रदिष्टे श्रूयते 'नार्षेयं वृणीते न होतारमि'ति । तथानारभ्य श्रूयते 'यजतिषु येयजामहं करोती'ति। 'नानूयाजेषु येयजामहं करोती'ति । तत्र विचार्यते किं महापि-

---

सैकदेशेनाङ्गान्यनूद्यैकदेशान्तरेण न त्रित्वविधिः समासस्यैकप्रसरत्वेन प्रसरभेदनिबन्धनोद्देश्यविधानानुपपत्तेस्तद्वदित्यर्थः। यद्यत्र पञ्चसंख्याविशिष्टमवदानमसंयुक्तं विधीयेत तदा प्रकरणगृहीतं प्राकरणिकहविःसंस्कारकं लिङ्गेन भवद्धृदयादिष्वपि भवेत्, नत्वेवं किंतु वपासंयोगेनेति न प्रकरणग्राह्यत्वप्रसक्तिरिति वपामेवोद्दिश्येति वदतो भावः । यदुक्तमवदानस्य प्राप्तत्वाद्वपोद्देशेन पञ्चसंख्याविशिष्टावदानविधिर्न संभवतीति तत्राह—**अवदानान्तरमिति** । नचावदानान्तरत्वे सत्यदृष्टार्थत्वापत्तिरित्याशयेनाह—**प्राकृतेति** । यथा 'प्राकाशावध्वर्यवे ददाती'त्यत्राप्राकृतं दानान्तरं विधीयमानं प्राकृताध्वर्युभागदानकार्यापन्नं नादृष्टार्थं तद्वदित्यर्थः । नच वपोद्देशेनावदानस्य संख्यायाश्च विधाने वाक्यभेदप्रसक्तिः, विधिव्यापारं विनैव समासादेव संख्यावदानवैशिष्ट्यसिद्धौ विध्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदानवकाशाद्यथा सर्वपृष्ठो भवति त्र्यङ्गैरित्यादाविति भावः। **मैत्रावरुणादीति** । यथा 'पयसा मैत्रावरुणं श्रीणाति सक्तुभिर्मन्थिन'मित्यादिश्रपणादीनां तत्तद्ग्रहयज्याभ्यासापूर्वप्रयुक्ततया संस्कारस्तद्वदित्यर्थः । **उच्यत इति** । वपोद्देशेनावदानान्तरं विधीयतां तथापि यदत्रोद्देश्यसमर्पकं वपापदं तदवश्यं पाशुकहविर्मात्रोपलक्षणं स्वीकार्यमितरथा 'तानि द्विरवद्यती'तिवचनानर्थक्यप्रसङ्गात् । एवंच पाशुकहविर्मात्रोद्देशेन पञ्चसंख्याविशिष्टावदानविधानाद्धृदयादिष्वपि पञ्चावदानसिद्धिरित्यर्थः । **ननु** यदि हृदयादीनां द्विरेवावदानं तर्हि यथाप्रकृति चतुरवदानमेव संपन्नं न पञ्चावदानमत आह—**पञ्चेति** । वपायामिव हिरण्यशकलेनेति पक्षान्तरमुक्तं तन्त्ररत्ने । वस्तुतस्तु नात्र पञ्चसंख्याविशिष्टावदानान्तरविधिः किंतु वपोद्देशेन शब्दतः पञ्चसंख्याविशिष्टावदानविधिप्रतीतावपि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन पञ्चसंख्यामात्रे विधेः पर्यवसानं यथा लोहितोष्णीषेत्यादौ । अन्यथा तत्रापि समानत्वाल्लौहित्यमात्रविधिर्न स्यात् । एवंच तात्पर्यगत्यावदाने संख्याविधिपर्यवसानेऽपि शब्दतस्तथात्वाभावान्न प्रसरभेदापत्तिरुक्तरीत्या च 'तानि द्विरवद्यती'ति वाक्यानर्थक्यप्रसङ्गाद्वपाग्रहणस्य पाशुकहविर्मात्रोपलक्षणार्थत्वाद्धृदयादिषु पञ्चावदानसिद्धेश्चेत्येवं प्रागुक्तशङ्कायां समाधानं द्रष्टव्यम् । सूत्रार्थस्तु—यथाश्रुति यत्र पञ्चावत्तत्वं श्रूयते वपायां तत्रैव प्राकृतं चतुरवत्तं निवर्तयति नान्यत्रेति ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां दशमाध्यायस्य सप्तमः पादः ॥ ७ ॥**

प्रतिषेधः प्रदेशेऽनारभ्यविधाने च प्राप्तप्रतिषेधत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥ १ ॥ प्रदिष्ट इति । अतिदिष्ट इत्यर्थः। **नियोगत इति**। नियमत इत्यर्थः। **तत्रेति**। 'आर्षेयं वृणीत'इत्यार्षेयवरणकर्तव्यता प्रतिपाद्यते सा च नञा प्रतिषि-

---

१ चातुर्मास्यानागते.

प्रवे वरणस्य प्रदिष्टस्य तत्प्रतिषेधस्य च विकल्पः तथानूयाजेषु येयजामहतत्प्रतिषेधयोरुत नियो-गो वर्जनमेवेति तदर्थमिदं चिन्त्यते—नार्षेयं नानूयाजेष्विति किमयं प्रतिषेध उत पर्युदासः इति । तत्र श्रुत्यर्थलाभाय प्रतिषेधोऽन्यथा पुनः ॥ पदद्वयमपि ह्यन्यपरत्वाल्लक्ष्येणा भवेत् ॥' प्रतिषेधपक्षे हि चोदकप्राप्तमार्षेयवरणं श्रुत्यैवानूद्यते, श्रुत्यैव च तत्प्रतिषिध्यते । अनारभ्यवादप्राप्तश्च येयजा-महः पर्युदासपक्षे पुनर्नानूयाजशब्दाभ्यां यागान्तराणि । नञ्वृणातिभ्यां च वरणव्यतिरिक्तचोदक-प्राप्ताङ्गान्तराणि लक्षणया प्रतिपाद्येरन् । नच श्रुतिसंभवे लक्षणा युक्ता । किंचानूयाजशब्दसंबन्धे नञ्समासप्रसङ्गः । नित्यो ह्यस्य सुबन्तसंबन्धे समास इति ब्रुवन् वार्तिककारो वावचनानर्थक्यं मन्यते । एवं हि वदन् वाक्यसमासयोर्भिन्नार्थतां मेने । सति ह्यैकार्थ्ये समासनियमाद्वाक्यं निव-र्तेत तन्मा निवर्तिष्टेति कर्तव्यं वावचनमिति तदानर्थक्यं न ब्रूयात् । आनर्थक्यवचनात्तु नास्त्यै-कार्थ्यमिति गम्यते । ततोऽननूयाजेष्विति समासगम्यः पर्युदासस्तदैव लभ्यत इति तद्विवक्षायां नित्यः समासः स्यात् । असति तु समासे नानूयाजेष्वित्याख्यातसंबन्धी सन् नञ्प्रतिषेधार्थ एव गायते । अतश्च प्रदेशानारभ्यवादाभ्यां विहितत्वादाभ्यां वचनाभ्यां च प्रतिषिद्धत्वात् वरणयेयजा-महयोर्विकल्पः । **ननु** सामान्यविषयस्य विधेर्विषयस्य च प्रतिषेधः स्यात्तुल्यबललाद्युक्तो बाधो न विकल्पः, तथानुमानिकस्य चोदकस्य प्रत्यक्षस्य च सुतरामयुक्त इति चेत् । नैवम् । तन्नामप्रत्य-क्षविशेषशास्त्रं सामान्यस्यानुमानिकस्य च बाधने क्षमं यत्तन्निरपेक्षमात्मानं लभते, यथा शरपदशास्त्रे कुशाहवनीययोः । नहि शरविधिः कुशप्राप्तिमपेक्षते, तत्कार्यमात्रापेक्षत्वात् । पदविधिरपि होममा-

---

न्यत इति प्रतिषेधपक्षे आर्षेयपदं वृणोतिधातुर्नशब्दश्चेति त्रीण्यपि श्रुतिवृत्तानि भवन्ति । पर्युदासपक्षे तु यथाऽब्राह्मण-मानयेत्यत्र नञ्ब्राह्मणशब्दाभ्यां ब्राह्मणभिन्नो लक्ष्यते तथेहाप्यार्षेयशब्दवृणोतिधातुनञ्भिरार्षेयवरणव्यतिरिक्तानि चोदक-प्राप्ताङ्गानि लक्षणीयानि स्युः, एवं नञननूयाजपदाभ्यामनूयाजव्यतिरिक्ता यागा लक्षणीया इति लक्षणाप्रसङ्गात्पर्युदासो न युक्त इत्यर्थः । अत्रार्षेयशब्दस्य वृणोतेश्च विशिष्टैकार्थप्रतिपादकतयैकपदत्वमभिमतम् । तेन पदद्वयमित्युक्तेर्न विरोधः । नच नञारोपितत्वं बोध्यते ततश्चाब्राह्मणशब्दस्यारोपितो ब्राह्मण इत्यर्थः, ब्राह्मणभिन्नं त्वर्थादेव गम्यते, अयं चार्थः शाब्दि-केर्नञ्सूत्रे सम्यक् प्रतिपादितस्ततश्च कथं पदद्वयलक्षणेति वाच्यम् । एवमपि नञो निषेधार्थकस्यारोपे लक्षणावश्यंभावा-च्छाब्दिकानामप्यब्राह्मणादावारोपितार्थकत्वसाधनप्रयासस्य न फलं पश्यामः । नचाब्राह्मणशब्दस्य ब्राह्मणभिन्नार्थकत्वे नञ्तत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्राधान्यं स्यात्, तथाचास इत्यादौ त्वदाद्यत्वमतस्मिन्नित्यादौ सर्वनामकार्यं च न स्यादतः शाब्दि-कैरत्र पराक्रान्तमिति वाच्यम् । असत्यप्युत्तरपदार्थप्राधान्ये 'एतत्तदोः सुलोपोऽकोरनञ्समासे हलि'त्यनञ्समासग्रहणं ज्ञापकमाश्रित्योत्तरपदार्थप्राधान्यप्रयुक्तकार्योपपादनसंभवादिति । **समासेति** । सति च समासेऽननूयाजेष्विति रूपं स्यादिति भावः । **ननु** पाणिनिना विभाषेति महाविभाषारम्भादसमासोपि स्यादित्यत आह—**नित्य इति** । वचनानर्थक्यं च स्वभावसिद्धत्वादिति वार्तिककारेण विभाषारम्भस्य प्रत्याख्यातत्वादिह नित्यं समासः स्यादित्यर्थः । स्वभावसिद्ध्यर्थत्वं विवदयन्नित्यसमासस्य वार्तिककारसंमतत्वमुपपादयति—**एवमिति** । वावचनं हि समासेन वाक्यस्य निवृत्तिर्माभूदि-त्येवमर्थं कर्तव्यम् । निवृत्तिश्च वाक्यसमासयोरेकार्थत्वे प्रसज्यते, भिन्नार्थत्वे हि स्वार्थप्रतिपादनाय वाक्यप्रयोगावश्यं-भावेन तन्निवृत्त्यप्रसक्तिः, तस्मादेकार्थत्वे वावचनं कर्तव्यं स्यात्तदानर्थक्यवचनात्तु कात्यायनस्यैकार्थत्वमनिष्टमवगम्यते । असतिचैकार्थत्वे तत्तदर्थप्रतिपादनाय वाक्यसमासयोः स्वभावसिद्धत्वात्तद्वचनं न कर्तव्यमिति वार्तिकमुपपद्यत इत्यर्थः । भवतु भिन्नार्थत्वं तथापि समासवद्वाक्येनापि पर्युदासप्रतीतिः किं न स्यादत आह—**समासेति** । समासेन पर्युदासो लभ्यत इत्यविवादम् । यच्च समासगम्यं तत्तदेकलभ्यमित्यवश्यं स्वीकार्यम् । अन्यथा वाक्येनापि समासगम्यार्थप्रतीतौ तयोर्भिन्नार्थत्वानुपपत्तेः । तस्माद्वाक्येन न पर्युदासप्रतीतिः संभवतीत्यर्थः । नचाननूयाजेष्विति रूपप्रसङ्गान्नञ्समासाभावे-ऽपि तत्समानार्थकस्य निरनुबन्धकनशब्दस्य समासोऽस्त्विति वाच्यम् । एवमपि वाक्ये नशब्दस्योदात्तत्वं समासे तु शेष-निघातेनानुदात्तत्वमिति स्वरभेदस्यापरिहार्यत्वान्नार्षेयं वृणीत इत्यत्र नशब्दस्यापि धातुना समासस्य वक्तुमशक्यत्वेन तत्र पर्युदासासंभवतादवस्थ्याच्चेति भावः । एवंच सुबन्तेन धातुना च संबन्धायोगादाख्यातेनैव संबन्धो वाच्य इत्याशयेनाह—**असतीति** । **अतुल्येति** । अतुल्यबलत्वान्न विकल्पः किंतु प्रबलेन निषेधेन बाध एव युक्त इत्यर्थः । **ननु** शरशास्त्र-स्यापि चोदकप्राप्तकुशकार्ये शरविधायकतया चोदकाधीन एवात्मलाभ इति तत्रापि कुशबाधो न स्यादत आह—**नहीति** । कार्यप्राप्त्यंशे चोदकापेक्षायामपि कुशप्राप्त्यंशेऽनपेक्षितत्वाद्बाधकत्वं संभवतीत्यर्थः । **नन्विहापि** प्रतिषेधशास्त्रस्य प्रतिषे-

---

१ लक्षणाव्रजेत्.

त्रापेक्षो नाहवनीयप्राप्तिमपेक्षते, तेन प्रागेव कुशाहवनीयप्राप्तेः प्रत्यक्षेण विशेषशास्त्रेण च शीघ्रं विहिते शरपदे पश्चात्सामान्यद्वारा लक्षणया प्राप्यमाणयोः प्राप्तिं निवारयत इति युक्तो बाधः। अत्र तु प्रतिषेधस्य प्राप्त्यपेक्षत्वादवश्यं प्रतिषेधता शास्त्रेणैव प्रतिषेध्ययोर्वरणयेयजामहयोर्महापितृयज्ञेऽनूयाजेषु च प्राप्तिः प्रतीक्षितव्या । प्राप्तिश्च निर्दोषशास्त्रकारितत्वादशक्या मिथ्याकर्तुं तस्माद्विकल्प इति प्राप्ते ब्रूमः—'यत एव विकल्पोऽयं प्रतिषेधे प्रसज्यते ॥ अतस्तत्परिहाराय पर्युदासाश्रयो वरम् ॥' नित्यवच्छ्रुतयोर्विधिप्रतिषेधयोः पक्षेप्यत्यन्ताविद्यमानमिथ्यात्वकल्पनादत्यन्तायुक्तो विकल्प इति वरं लक्षणयापि पर्युदासाश्रयणम् । नचानूयाजशब्दसंबन्धे नञ्समासापत्तिः । विभाषाध्ययनात्पाणिनेः । कात्यायनीयं तु वचनानर्थक्यं न्यायविरोधादनादर्तव्यम् । अस्ति हि वृत्तिवाक्ययोरैकार्थ्यं य एव राजपुरुष इति वृत्तेरर्थो राजविशिष्टः पुरुषः स एव राज्ञः पुरुष इति वाक्यस्यापि । विशेषस्त्वेतावान्—वृत्तावभिधानद्वयमप्यनन्याक्षिप्तस्वार्थं सदेकं विशिष्टं प्रतिपादयति, वाक्ये त्वर्थान्तराक्षेपं सहते यथा ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इति राजपदमृद्ध्याक्षेपमनुभवन्पुरुषं विशिनष्टि । नचैतावतार्थभेदः, प्रतिपाद्याभेदात् । यदि चैतावता भेदेन समासो वाक्यस्यानिवर्तक इत्यङ्गीक्रियेत ततो विभाषावचनात्प्राग्विहितेनोपकुम्भादिसमासेनापि वाक्यं न निवर्तेत, तथोपपदसमासेन कुम्भकारादिना । नचैवमिष्टम् । तस्मादवश्यादेयं विभाषावचनमित्यन्याय्यं तदानर्थक्यम् । तस्मादसमासेपि विकल्पपरिजिहीर्षया युक्तं पर्युदासाश्रयणम् । एवंच प्रदेशानारभ्यवादयोरेवायं वाक्यशेषः

ध्यबुद्धिमात्रापेक्षतया स्ववाक्य एव प्रतिषेध्यबोधकपदसद्भावान्न चोदकानारभ्यवादाधीनात्मलाभत्वमत आह—**अत्र त्विति** । न प्रतिषेध्यबुद्धिमात्रानपेक्षितं किंतु प्रतिषेध्यप्रसक्तिरिति युक्तं चोदकानारभ्यवादाधीनात्मलाभत्वमित्यर्थः । **ननु** प्राप्तिरपि 'ब्राह्मणो न हन्तव्य'इत्यादिवन्मिथ्याभूता किं न स्यादत आह—**प्राप्तिश्चेति** । 'ब्राह्मणो न हन्तव्य' इत्यादौ रागतः प्राप्तिर्न शास्त्रत इति प्रतिषेधशास्त्रासंकोचाय प्राप्तेर्नित्यं बाधेऽपीह तथात्वे प्रापकशास्त्राप्रामाण्यापत्त्या न सर्वथा बाध इत्यर्थः । किंच रागप्राप्तप्रतिषेधस्थले निषेधस्य सर्वथाऽप्राप्तत्वेन तत्र तत्प्राप्तावेव शास्त्रस्य तात्पर्यं न नियमन इति नित्यबाध इति तन्त्ररत्ने । **तस्मादिति** । एवं सति प्राप्तपरिसंख्यायामपि विकल्पः स्यात्तत्रापि शास्त्रप्राप्तस्य प्रतिषेधविधानात् । इयांस्तु विशेषः—तत्र प्रतिषेधो लक्षणीयस्तद्वाचकशब्दाभावादिह तु वाचकशब्दस्य सद्भावान्न लक्षणेति तस्मिन् विशेषे सत्यपि शास्त्रप्राप्तप्रतिषेधत्वाविशेषात्तत्रापि विकल्पो दुर्वारः । तान्त्रिकैस्तत्र विकल्पो न व्यवह्रियते, तस्मादत्र वैषम्ये नियामकं चिन्त्यम् । **ननु** प्रमाणानुसारित्वात्प्रयोजनकल्पनायाः पदद्वये लक्षणाभिया प्रथमं निषेधार्थकत्वे सिद्धे पश्चाद्विकल्पोपि न दोषः प्रामाणिकत्वादित्यत आह—**नित्यवदिति** । पक्षेऽप्रामाण्याद्वरं लक्षणाश्रयणमित्यर्थः । न्यायविरोधमेवाह—**अस्तिहीति** । नन्वेवं वाक्य इव समासेपि ऋद्धत्वादिविशेषणसहत्वं स्यादत आह—**विशेषस्त्विति** । इदमुपलक्षणं—वाक्ये राज्ञः पुरुषो देवदत्तस्य चेति पुरुषो राज्ञा देवदत्तेन च संबध्यते । वृत्तौ तु राज्ञैव तथा वाक्ये राजपदपुरुषपदयोर्मध्ये पदान्तरसद्भावेऽप्यन्वयो भवति, समासे तु पदान्तरव्यवधानमनिष्टमित्यादिरपि विशेषो बोध्यः । **नचेति** । यथा ब्राह्मणाः शतं भोज्यन्तां ब्राह्मणानां शतमित्यत्राभिधानप्रकारभेदेऽपि शतसंख्याकब्राह्मणभोजनलक्षणप्रतिपाद्याभेदस्तद्वदित्यर्थः । **नन्वयमेव** विशेषो वार्तिककारस्य संमतः वृत्तावेकार्थीभावलक्षणसामार्थ्यस्य वाक्ये व्यपेक्षालक्षणसामर्थ्यस्य चाभ्युपगमेन वार्तिकस्य महाभाष्ये विवरणात्तथाचैतावतापि विशेषेण वाक्यस्याव्यावृत्तिः स्यादित्यत आह—**यदिचेति** । 'अव्ययं विभक्ती'त्यादिसूत्रपञ्चकानन्तरं विभाषावचनं क्रियते, ततश्च 'अव्ययं विभक्ती'त्यादिभिर्विधीयमानेषूपकुम्भादिसमासेषु वाक्यस्य निवृत्तिरिष्यते सापि न स्यादित्यर्थः । विभाषावचनात्पश्चाद्विहितेप्याह—**तथेति** । वार्तिककारपक्षे विभाषाग्रहणवत्तन्निवृत्त्यर्थनित्यग्रहणस्यापि प्रत्याख्येयतया 'नित्यं क्रीडाजीविकयो'रित्यत 'उपपदमतिङि'ति सूत्रे नित्यग्रहणानुवृत्तावप्यत्र वाक्यव्यावृत्तिः कर्तुं न शक्येति भावः । **इत्यन्याय्यमिति** । वस्तुतस्तु कात्यायनवचनस्य न्याय्यत्वेऽपि एकार्थीभावव्यपेक्षालक्षणसामर्थ्यभेदनिबन्धनादर्थभेदमादाय वावचनानर्थक्यं वदता कात्यायनेनापि प्रतिपाद्याभेदाङ्गीकारेण राजविशिष्टपुरुषस्य समासगम्यस्य राज्ञः पुरुष इति वाक्यगम्यत्ववत्समासगम्यस्यापि पर्युदासस्य वाक्यगम्यत्वसंभवेन समासैकलभ्यत्वाभावादसमासेपि न पर्युदासानुपपत्तिरिति ध्येयम् । **ननु** प्रतिषेधपर्युदासयोः को विशेषः येन पर्युदासे विकल्पो न स्यादत आह—**एवंचेति** । यद्वा ननु सत्येकवाक्यत्वे पर्युदासोऽवकल्प्यते, इहच 'यजतिषु येयजामहं करोति, नानूयाजेषु येयजामहं करोती'त्युभयोः परिपूर्णत्वान्नैकवाक्यत्वमतः कथं पर्युदास इत्यत आह—**एवंचेति** । परिपूर्णयोरपि वाक्यैकवाक्यत्वं संभवतीति भावः । **ततश्चेति** । यजतिषु येयजामह इति सामान्यवाक्यं यजतिसामान्यद्वारेणानूयाजतदितरविशेषान् गृहीतुं यावदुपक्रमते ततः प्रागेवानूयाजव्यतिरिक्तयज्ञलक्षणविशेषस-

कृतिवत्कुर्यादार्षेयवरणव्यतिरिक्तं पितृयज्ञेऽनूयाजव्यतिरिक्तेषु यज्ञेषु च येयजामहं कुर्यादिति। तत्र विधेरङ्गान्तरयागान्तरविषयत्वादविहितमेव वरणमनूयाजेषु च येयजामहः, तस्मान्न विकल्पोऽननुष्ठानमेव। सोयं प्रतिषेधनिबन्धनः प्राकृताङ्गबाधः शरैः कुशानां प्रत्याम्नानात्। स्वयंदितादिषु लवनादीनामर्थलोपादिति त्रेधा बाधो वेदितव्यः॥

निषेधस्यार्थवादताधिकरणम्॥ २॥

अपूर्वे चार्थवादः स्यात्॥ ५॥

न सोमेऽध्वर इत्युक्तौ निषेधः पर्युदस्यते॥ उतार्थवादो वाद्यः स्यादसमस्तपदोक्तितः॥ ३॥
सोमे प्रसक्तिरङ्गेष्टावविकल्पाय मध्यमः॥ नैवास्त्यत्र समासस्य नियमः पाणिनेर्मते॥ ४॥
पुरैतस्मात्सोमयाग आज्यभागाप्रसक्तितः॥ न पर्युदासः किंत्वर्थवादो दृष्टान्तवर्णनात्॥ ५॥

दर्शपूर्णमासयोः 'आज्यभागावग्नीषोमाभ्यां यजती'त्येवं विधाय श्रूयते—'न तौ पशौ करोति न सोम' इति किमयं प्रतिषेधः पर्युदासो वाऽर्थवादो वेति संशयः। तत्रासमस्तत्वात्प्रतिषेधः विकल्पभयाद्वा

सर्पकेण नानूयाजेष्विल्यनेन विशेष्यत इति तद्विशेषितस्यानूयाजव्यतिरिक्तेष्वेव येयजामहविधायकतयाऽनूयाजेषु येयजामहस्य न विधिस्ततश्च विधानाभावादेव नित्यमननुष्ठानमिति न विकल्पप्रसक्तिरित्यर्थः। **सोयमिति** प्रतिषेधशब्देन यः कश्चित्प्राकृतपदार्थनिवृत्तिफलको विधिः स सर्वो विवक्षितस्तेन नार्षेयमिति पर्युदासस्य 'न तौ पशौ करोती'ति निषेधस्य, गृहमेधीये आज्यभागौ यजत्यपूर्वतापरविधेश्चित्रेष्टिगततण्डुलेषु व्रीह्युपादाननिवृत्तिफलकस्य, कपालेषु श्रपयतीति विधेश्च संग्रह इति ध्येयम्। **प्रत्याम्नानादिति**। प्रत्याम्नानबाधो बहुविधः। क्वचिदुपदिष्टपदार्थाद्यथा 'औदुम्बरो यूपो भवती'ति यूपोद्देशेनोदुम्बरलक्षणप्रकृतिविधावुदुम्बरप्रकृतिके यूपे प्राकृतस्य बिल्वपलाशादेर्विरोधेन प्रकृतित्वासंभवाद्बाधः। क्वचिदुपदिष्टगतनैरपेक्ष्यविरोधाद्यथा 'नैवारश्चरुर्भवती'त्यादौ नैवारप्रकृतिके चरौ व्रैहतण्डुलानामपि मिश्रणेन प्रकृतित्वसंभवेऽपि नीवारशब्दपरतद्धितावगतनैरपेक्ष्यविरोधाद्व्रीहीणां बाधः, यथावा वैकृतदक्षिणया प्राकृतान्वाहार्यबाधः। क्वचिन्नैरपेक्ष्याभावेऽपि नियमवशान्निवृत्तिः यथा ऋतपेये 'औदुम्बरः सोमचमसो दक्षिणा स ब्रह्मणे देया'इत्यत्र सोमचमसेन केवलं ब्रह्मणे दत्तेन लौकिकोपायमनपेक्ष्य सर्वेषामृत्विजामानतेरसंभवेऽपि श्रुतब्रह्मचमसनियमवशाज्ज्यौतिष्टोमिकदक्षिणाबाध इत्याद्यूह्यम्। **अर्थलोपादिति**। अर्थलोपशब्देन स्वरूपेण प्राकृतपदार्थलोपः फललोपः प्राकृतद्वारलोपश्च विवक्षितः। तत्र स्वरूपेण प्राकृतपदार्थलोपाद्बाधो यथा—पवमानेष्टावग्निहोत्रहवण्याः। ययाग्निहोत्रं हुतं सा अग्निहोत्रहवणी। पवमानेष्टिसमये नाग्निहोत्रं हुतमिति पदार्थस्वरूपलोपः। फललोपाद्बाधो यथा—मृते यजमाने क्रियमाणायामिष्टौ 'आयुराशास्त' इत्यादीनां बाधः। द्वारलोपोऽपि बहुविधः। क्वचिद्द्वारत्वाभिमतस्य स्वतःसिद्धतया यथा—कृष्णलेष्ववघातस्य। तत्र वैतुष्यस्य स्वतःसिद्धत्वात्। क्वचित्पूर्वसिद्धतया यथा—खलेवाल्यां छेदनतक्षणादेः। क्वचित्संपादनाशक्त्या यथा—प्राशित्रेडाभक्षणार्थेषु कृष्णलेषु अभिघारणजन्योपकारस्य स्वादिम्नः संपादयितुमशक्यत्वात्। क्वचित्सिद्धशेषिविरोधाद्यथा—आग्रयणे दक्षिणारूपे वत्सेऽन्वाहार्यधर्मस्य पाकस्य पाके सति वत्सो नश्येत मांसमेव दक्षिणा स्यात्। क्वचित्साध्यशेषिविरोधाद्यथा—'नैवारः सप्तदशशरावश्चरुर्भवती'त्यत्र सप्तदशशरावपरिमाणचरुरूपसाध्यशेषिविरोधात्प्राकृतमुष्टिबाध इत्याद्यूह्यम्। यद्यपि विकृतिविधानसमये पदार्थस्य प्राकृताङ्गत्वेनाक्लृप्तत्वादप्यस्ति बाधः यथा—आरम्भणीयायाः स्वविधिसमये दर्शपूर्णमासाङ्गत्वेनाक्लृप्तत्वाद्बाधस्तथाप्यङ्गत्वेनाक्लृप्तेर्द्वारक्लृप्त्यभावरूपतया सोपि कथंचिद्द्वारलोप एवान्तर्भवनीय इति भावः। अनेनैवं त्रैविध्यकथनादस्पष्टयोरर्थलोपप्रत्याम्नाननिबन्धनबाधयोर्निरूपणानन्तरमतिस्पष्टस्य प्रतिषेधनिबन्धनबाधस्यास्मिन्पादे प्राधान्येन निरूपणमिति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च सूचितम्। गृहमेधीयादिविचारस्य तु एतत्पादे संगतस्यापि पादान्तरे करणमवान्तरसंगतिलोभादिति। सूत्रार्थस्तु—प्रदेशे चोदकेनार्षेयवरणातिदेशे येयजामहस्यानारभ्यविधाने च सति नार्षेयं नानुयाजेष्विति नञ्प्रतिषेधार्थकस्ततश्च विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति॥

अपूर्वे चार्थवादः स्यात्॥ ५॥ अयमित्यनेन संनिहितत्वान्न सोम इत्यस्य परामर्शः। अथेत्यादिना 'न तौ पशौ करोती'त्यत्र वक्ष्यमाणरीत्या सोमवाक्येऽपि पर्युदासासंभवादनास्थया पर्युदासपक्षोक्तिः प्रतिषेध इत्येवमुख्यः पूर्वः पक्षः। अतएव भाष्यादावपि तथैव पूर्वपक्षितम्। एवंचासमस्तत्वादित्युपलक्षणं पर्युदासासंभवाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम्। तथाच पूर्वत्र पर्युदाससंभवाद्विकल्पावहप्रतिषेधनिरासेऽपीह तदसंभवात्प्रतिषेध एव न्याय्य इत्युत्थितेः संगतिश्चेति ध्येयम्। **उभयमपीति**। पर्युदासस्य प्रतिषेधवत्प्राप्त्युपजीवकत्वाभावेऽपि 'यजतिषु येयजामहं करोती'तिवत्तदितरसाधारण्येन संभवत्प्राप्-

पूर्ववत्पर्युदासः । **ननु** सोमस्योपदेशातिदेशाभ्यामाज्यभागप्राप्त्यभावादुभयमप्ययुक्तम् । सत्यम् । साक्षात्सोमे नाज्यभागौ स्तः दीक्षणीयादिद्वारेण तु आज्यभागाभ्यां सोमस्यास्ति संबन्धः, स प्रतिषिध्यते । तदनेन प्रकारेण सोमाङ्गेषु दीक्षणीयादिष्वाज्यभागप्रतिषेधः पर्युदासो वेति प्राप्ते ब्रूमः—यद्युपदेशेनातिदेशेन वाज्यभागौ सोमेन प्राप्नुयातां ततो निषेधः स्यात् । यदि च सोमासोमसाधारणमाज्यभागविधानमभविष्यत्ततोऽसोम इति पर्युदासो वा प्रतिषेधो वा कल्प्यः स्यात् । नत्वेवमस्ति । नच दीक्षणीयादिषु प्रतिषेधः । तथासति न सोम इत्यनेनैवाग्नीषोमीयेऽपि पशौ प्रतिषेधसिद्धेस्तदेव तद्विकारेषु निरूढादिपशुष्वपि प्राप्त्यभावान्न पशाविति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । सोमशब्दस्य चैवं लक्षणा स्यात् । नच वाजपेयस्येव यूपेनाङ्गद्वारकः सोमाज्यभागसंबन्धो निर्दिश्यते । षष्ठी हि संबन्धमात्रमभिधत्ते सप्तमी त्वाधाराधेयभावमेव । नचाङ्गाङ्गित्वेनाधाराधेयभावः संभवति तस्मादङ्गाङ्गिभावनिर्देशोयं, सचाप्राप्त इति तत्प्रतिषेधपर्युदासावयुक्तौ, तस्मान्न पशावित्यस्यायमर्थवादो यथा सोमस्य नाज्यभागावेवं पशावपीति । अथ न पशाविति किमयं प्रतिषेधः पर्युदासो वा । विकल्पपरिहाराय पर्युदास इति केचित् । तदयुक्तम् । अनन्तरवृत्तस्याज्यभागाङ्गविधेः केवलदर्शपूर्णमासविषयत्वेन पश्वपशुसाधारण्याभावात् । नच पाशुकस्य प्रकृतिवच्छब्दस्यायं वाक्यशेषस्तस्य ह्यसंनिधानात्तच्छेषत्वे च न सोम इत्यर्थवादो नावकल्प्यते । नह्येवं संभवति यथा सोमस्याज्यभागव्यतिरिक्तमङ्गमैष्टिकं कर्तव्यं तथा पशोरपीति सोमस्यापूर्वत्वादैष्टिकाङ्गाभावात्, संभवति त्वेवं यथा सोमस्य नाज्यभागौ कर्तव्यौ तथा पशोरपीति । तस्मात्प्रतिषेधः । ततश्च पशावाज्यभागयोर्विकल्पः ॥

स्थल एव पर्युदासो वाच्यः । सर्वात्मना प्रसक्त्यभावे तत्पर्युदासवैयर्थ्यादिति भावः । **यदीति** । वक्ष्यमाणरीत्या दीक्षणीयादिष्वनुपपत्तेः साक्षादेव सोमे प्रतिषेधः पर्युदासो वा वक्तव्यः, स च न संभवति । उपदेशादिना साधारणेनासाधारणेन वा सोमे प्राप्त्यभावादुपदेशातिदेशरूपस्य साधारणविधेरभावाच्चेत्यर्थः । **ननु** पशावित्यस्य विकृतिपशुविषयत्वमस्त्वित्यत आह—**तत एवेति** । किंचेह किं सोमशब्देन दीक्षणीयादीनि लक्षयित्वा तेषु प्रतिषेधः पर्युदासो वा विधीयत इत्युच्यते उत लक्षणांविनैवानर्थक्यतदङ्गन्यायमाश्रित्योच्यते । आद्य आह—**सोमशब्दस्येति** । द्वितीयमनूद्य दूषयति—**नच वाजपेयस्येति** । **नचेति** । कुण्डे बदरमित्यादौ साक्षात्संबन्ध एवाधाराधेयभावदर्शनेन तस्यैवाधाराधेयभावप्रयोजकतया परंपरासंबन्धो न तत्र प्रयोजकः । साक्षात्संबन्धोऽप्यङ्गाङ्गित्वादन्यः कर्मणां न संभवतीति सप्तमीनिर्देशोऽङ्गाङ्गित्वपर एवेत्यर्थः । एवंच प्रस्तुतमधिकरणं समाप्य न पशावित्यस्य प्रतिषेधत्वसाधनाय स्वयं विचारान्तरं प्रस्तौति—**अथेति** । वाशब्दयुक्तः पाठः प्रामादिकः वर्णकान्तरत्वाभावादिति ध्येयम् । तत्र प्राभाकरमतमेव पूर्वपक्षत्वेनाह—**विकल्पेति** । पर्युदासपक्षे किं नञः पशुसंबन्धमङ्गीकृत्यापशौ पशुव्यतिरिक्ते आज्यभागौ कर्तव्यावित्येवमाज्यभागविधिशेषः पर्युदास इत्युच्यत उत नञ आज्यभागसंबन्धमङ्गीकृत्याज्यभागव्यतिरिक्तं प्रकृतिवत्कुर्यादित्येवं पाशुकप्रकृतिवच्छब्दशेष इति । आद्य आह—**अनन्तरवृत्तस्येति** । यदि पश्वपशुसाधारण आज्यभागविधिः स्यात्तदा पशुव्यतिरिक्ते आज्यभागौ कर्तव्यावित्येवं विधिः स्यान्नत्वेवमस्ति, दर्शपूर्णमासमात्रविषयत्वादित्यर्थः । द्वितीयं दूषयति—**नचेति** । 'न तौ पशौ करोती'त्यस्य दर्शपूर्णमासप्रकरणस्थत्वेन तत्र पाशुकप्रधानविधिदेशे कल्पनीयस्य पाशुकचोदकस्य संनिधानाभावात् पर्युदासस्थले चैकवाक्यतार्थं संनिधानावश्यंभावान्नेह पर्युदास इत्यर्थः । **ननु** पशुशब्दादेव कथंचित्पश्वर्थोपस्थितिद्वारा तच्चोदकस्यापि संनिधानमस्त्वित्यत आह—**तच्छेषत्वे इति** । न सोम इत्यस्यार्थवादत्वं प्रतिवस्तूपमाविधया वाच्यम्, प्रकारान्तरासंभवात्, प्रतिवस्तूपमा च वाक्यद्वये साधारणधर्मैक्ये भवति । पर्युदासपक्षे च पशुवाक्ये पर्युदासः सोमवाक्ये प्रतिषेध इति धर्मभेद एव । यदि सोमवाक्येऽपि पर्युदासः संभाव्यते तदोभयत्राप्येकधर्मवत्तया स्तुतिर्भवेत् । इहतु सोमस्यापूर्वत्वेनैष्टिकाङ्गाभावात्तत्र पर्युदासो न संभवति तस्मात्तत्पक्षे स्तुतिर्नावकल्पत इत्याह—**नहीति** । पर्युदासपक्षे आज्यभागपर्युदासस्तत्सदृशेष्वैष्टिकाङ्गेष्वेव पर्यवस्यति न तद्विलक्षणेष्वित्याशयेनेष्टिकाङ्गमित्युक्तम् । स्वपक्षे तूभयत्रापि प्रतिषेधरूपधर्मैक्यात्स्तुतिः संभवतीत्याह—**संभवति त्विति** । सूत्रार्थस्तु—पूर्वं प्रकृतिरहिते सोमे श्रूयमाणो न सोमेऽध्वर इत्ययमर्थवादः स्यात् ॥

अतिरात्रे षोडशिग्रहनिषेधस्य विकल्परूपताधिकरणम् ॥ ३ ॥

शिष्टा तु प्रतिषेधः स्यात् ॥ ६ ॥

नातिरात्रे पर्युदासो वादो वाऽथ निषेधनम् ॥ आद्योऽनुयाजवन्नैवं विध्येकविषयत्वतः ॥ ६ ॥
अत एवार्थवादोऽपि न युक्तः पशुसोमवत् ॥ निषेधः स्याद्विकल्पोऽत्र व्रीह्यादाविव युज्यते ॥ ७ ॥

सामान्यविषये विधौ विशेषविषयो नञ्पर्युदासरूपेण विधेरेव वाक्यशेष इत्युक्तमप्राप्तविषयस्तु नञर्थवाद इति । अथ कोऽयं प्रतिषेधो भवतीति तत उच्यते—यत्रैकमर्थं शिष्ट्वा तद्विषय एव नकारः श्रूयते, यथा 'अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्र' इति । तत्र प्रतिषेधपर्युदासार्थवादासंभवादगत्या च करणाकरणयोर्विकल्पः प्रतिषेधार्थवत्त्वापाकरणे क्रतुसिद्धिरस्तीति कल्प्यते, विध्यर्थवत्त्वाय चानुष्ठाने फलभूयस्त्वमित्युभयोरुपपत्तिः ॥

जर्तिलोक्तौ निषेधस्यार्थवादताधिकरणम् ॥ ४ ॥

न चेदन्यं कल्पयेत्प्रक्लृप्तावर्थवादः स्यादानर्थक्यात्परसामर्थ्याच्च ॥ ७ ॥

जर्तिलोक्तौ चतुर्धा किं विकल्पोऽथ पयःस्तुतिः ॥ विकल्पः पूर्ववन्मैवं वाक्यैक्यात्पयसा सह ॥ ८ ॥

अस्येदानीमपवादः क्रियते, शिष्टापि श्रूयमाणो नञ् क्वचित्प्रतिषेधार्थमपहायार्थवादार्थो भवति यत्र विध्यन्तरेणैकवाक्यत्वम् । तथाहि 'अग्निहोत्रे जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयात् गवेधुकयवाग्वा वे'त्युक्त्वा, 'अनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवेधुकाश्चे'त्युक्तम् । ततः पुनः 'पयसाग्निहोत्रं जुहुया'दिति श्रुतं, तत्र संशयः किं जर्तिलगवेधुकानामनाहुतिवादः प्रतिषेधः उत पयोहोमस्यार्थवाद इति । तत्र पूर्वेण न्यायेन प्रतिषेधार्थता । जर्तिलगवेधुकास्तावद्विस्पष्टेन लिङ्प्रत्ययेन विहितास्तेषामयमनाहुतिवादः प्रतिषेधः, पयोविधिश्च वाक्यान्तरमिति प्राप्तेऽभिधीयते—यद्यपि जर्तिलगवेधुका विहिताः स्युस्तथाप्यनाहुतिवादो नैव प्रतिषेधोऽनर्थकत्वात् । विकल्पार्थत्वेन हि प्रतिषेधः स चेह विकल्पः पयोविधिनैव जर्तिलगवेधुकानां सिद्ध इति व्यर्थः प्रतिषेधः । परेण च विधिनास्य समस्तस्यैकार्थत्वमर्थवाद-

---

शिष्टा तु प्रतिषेधः स्यात् ॥ ६ ॥ संगतिमाह—**सामान्येति** । सूत्रार्थं दर्शयन्नेव विषयं सिद्धान्तं चाह—**यत्रेति । पर्युदासेति** । अनतिरात्रे षोडशिनमिति वा षोडशिवर्जमतिरात्र इति वा पर्युदासे तत्र षोडशिविधानानर्थक्यात्पर्युदासो न संभवति न सोम इतिवदप्राप्तविषयत्वाभावात्, विध्यन्तरशेषत्वाभावाच्चार्थवादोऽपि न संभवतीत्यर्थः । **ननु** विधिप्रतिषेधयोरेकविषययोः परस्परोपमर्दकत्वं विना परस्परात्मलाभासंभवादुभयोरप्यप्रामाण्यापत्त्या प्रतिषेधोऽपि न संभवतीत्यत आह—**अगत्येति** । पर्युदासार्थवादासंभवान्नञः प्रतिषेधप्रापकत्वेऽवश्यंवाच्येऽगत्या विकल्पमाश्रित्य शास्त्रद्वयस्यापि पक्षे प्रामाण्यमुपपादनीयमित्यर्थः । उक्तैवाशङ्कात्र पूर्वःपक्षस्तस्यास्तु मन्दत्वान्न पृथगुपन्यास इति ध्येयम् । विकल्पाश्रयणेनोभयत्र प्रामाण्यमेवोपपादयति—**प्रतिषेधेत्यादिना** । यद्वा ननु प्रतिषेधपक्षे षोडशिग्रहणाभावात्कुतो वैगुण्यं न स्यादत आह—**प्रतिषेधेति** । ननु यद्यकरणेऽप्यवैगुण्यं तदा क्लेशात्मकत्वात्करणं कदापि न स्यात्तथाच कथं विकल्प इत्यत आह—**विधीति** । नचैवमकरणस्य फलभूमार्थकत्वाभावाद्भिन्नार्थयोः कथं विकल्प इति वाच्यम् । करणस्य फलभूमार्थत्वे संभवत्यपि करणाकरणयोरुभयोरपि प्रयोगविधिविधेयतया क्रतूपकारकत्वावगमेन समानार्थकत्वानपाया-दिति भावः ॥

नचेदन्यं कल्पयेत्० ॥ ७ ॥ जर्तिलाः कृष्णतिलाः । गवेधुकास्तृणतण्डुलाः इति भट्टभास्करः । जर्तिला अरण्यतिलाः । गवेधुका वनगोधूमा इति केचित् । **तत्रेति** । नञ आहुतिसंबन्धत्वाज्जर्तिलादिविध्यानर्थक्यप्रसङ्गाच्च नात्र जर्तिलादिपर्युदासः संभवति, नाप्याहुतिपर्युदासः, आहुतिव्यतिरिक्तकर्तव्यान्तराभावात् । अतोऽत्र पर्युदासो नोपन्यस्तः । यद्यपि प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि नञ आहुतिशब्देन समासानुपपत्तिः आख्यातसंबन्धं विना प्रतिषेधालाभात्तथापि शिष्टा श्रूयमाणवाक्यायतः प्रतिषेधार्थत्वे सति समासः कथंचिन्नेय इत्याशयेन पूर्वपक्षमाह—**पूर्वेणेति । विहिता इति** । ततश्च जर्तिलादिवाक्यस्य न पयोविधिशेषत्वमिति भावः । **पयोविधिरिति** । विधिरेव केवल एकं वाक्यं नत्वनाहुतिवाक्यसहित इत्यर्थः । अनाहुतिवाक्यस्य स्वातन्त्र्येण निषेधत्वे संभवति निरर्थकप्रायस्तुत्यर्थत्वमाश्रित्य पयोविध्यैकवाक्यत्वकल्पनं न युक्तमिति भावः । **प्रतिषेध इति** । प्रतिषेधस्य फलं विकल्पः स च पयोविधिनैव सिध्यतीति प्रतिषेधस्याप्या-

तया संभवतीति न युक्तो वाक्यभेदः, तद्वरमर्थवादत्वम्, तस्मादनाहुतिवादस्तावज्जर्तिलादिनिन्दाद्वारेण पयसः स्तुत्यर्थः। यदा चैवं तदा जर्तिलादिविधिरपि तन्निन्दाद्वारेण पयसः प्रशस्ततरत्वं ज्ञापयन्नर्थवाद एव न विधिः। एकवाक्यत्वसंभवे ह्यनेकादृष्टानुबन्धिवाक्यभेदकल्पनमन्याय्यम्। तस्मात्पयोमात्रं विधीयते अन्यस्तु सर्वोऽर्थवादः॥

त्रैयम्बकादावभिघारणानभिघारणादीनामर्थवादताधिकरणम्॥ ५॥

पूर्वैश्च तुल्यकालत्वात्॥ ८॥

अभिघारनिषेधौ च होमाहोमौ विकल्पितौ॥ विधास्यमानशेषौ वा विकल्पः श्रुतिसाम्यतः॥ ९॥

निषेधस्य विधेश्चात्र मीमांस्यत्वेन वर्णनात्॥ समीमांसावुभावर्थवादोऽस्त्वर्थे विधित्सिते॥ १०॥

आधाने श्रूयते 'होतव्यमग्निहोत्रं न होतव्यमिति मीमांसन्ते ब्रह्मवादिनः यद्यजुषा जुहुयादयथापूर्वमाहुतीर्जुहुयात् यन्न जुहुयादग्निः पराभवेत्तूष्णीमेव होतव्यमग्निहोत्र'मिति। तथा चातुर्मास्येषु त्र्यम्बकानधिकृत्य श्रूयते—'अभिघार्या अनभिघार्या' इति मीमांसन्ते 'यदभिघारयेत्तद्रुद्रायास्ये पशूनभिदध्याद्यन्नाभिघारयेन्न रुद्रायास्ये पशूनभिदध्यादथो खल्वाहुरभिघार्या एवे'ति। तत्र संशयः किं होमाभिघारणयोर्विकल्पः उतानुष्ठानमेवेति। तत्र होमाभिघारणयोर्विधेयत्वमविवादमतो होतव्यमभिघार्या इति च विध्यर्थमेव न जर्तिलश्रवणवदन्यार्थम्। एवंच न होतव्यं नाभिघार्या इति च प्रतिषेधार्थमेव भवति न मीमांसाविशेषणम्। नह्येकपक्षावलम्बिनी मीमांसा संभवतीति। तस्माद्धोतव्य-

---

नर्थक्यं तुल्यम्। नचैवं विनिगमनाविरह इत्याह—**न युक्त इति। वरमिति।** आख्यातरहितत्वाद्वैशब्दोपबन्धत्वाच्च पृथग्निषेधकत्वानुपपत्त्या स्तुत्यर्थकत्वमेव युक्तमित्यर्थः। एवं जर्तिलादिवाक्यविधायकत्वमङ्गीकृत्य शिष्ट्वा श्रूयमाणस्याप्यत्र नञः न प्रतिषेधार्थत्वं पयोविध्यैकवाक्यतयाऽर्थवादार्थत्वादित्येवं प्रस्तुतं सूत्रानुसारिणं विचारं समाप्य यदा नाहुतिवाक्यस्यापि पयोविधिशेषत्वं तदा तद्द्वारा जर्तिलादिवाक्यस्य पयोविधिशेषत्वमेव नतु जर्तिलादिविधायकत्वं, तथाच जर्तिलादेरेवाविहितत्वात्प्रतिषेधशङ्का दूरापास्तेत्याशयेनाह—**यदाचेति। पयस इति।** 'एवं पयः प्रशस्ततरं यत् न ग्राम्यान्पशून्हिनस्ति नारण्या'निति पशुहिंसाभावेन प्रशस्तयोरपि जर्तिलगवेधुकयवाग्वोस्तदपेक्षया नाहुतित्वमित्येवं पयस्तुत्यर्थमित्यर्थः। नच जर्तिलवाक्ये लिङर्थविध्यभावे कथं लिङ्प्रत्ययोपपत्तिरिति वाच्यम्। लिङ्प्रत्ययाद्विधिप्रतीतावपि न तत्र तात्पर्यं किंतु निन्दार्थं तद्विधिप्रसक्तमात्रे तात्पर्यमिति लिङ्प्रत्ययस्य विध्यर्थत्वापरित्यागात्संभावनार्थकत्वाद्वा लिङ्प्रत्ययोपपत्तिः। सूत्रार्थस्तु—यद्यन्यन्न विधीयेत तदानीमेव शिष्ट्वा श्रूयमाणो नञ् प्रतिषेधार्थः स्यादन्यविधौ त्वर्थवादस्तद्विधिनैव जर्तिलादिविकल्पस्य सिद्धत्वाद्विकल्पार्थं प्रतिषेधानर्थक्यात्परद्रव्यान्तरविधानासमर्थत्वात्स्तुत्या एकार्थत्वादिति॥

पूर्वैश्च तुल्यकालत्वात्॥ ८॥ अयथेति। पवमानेष्ट्यनन्तरमन्याहुतियोग्योग्निः, तत्र यदि पवमानहविर्भ्यः पूर्वमाधानानन्तरमेव यजुषा होमः क्रियेत तदा पवमानाहुतिप्राथम्याभावादयथापूर्वता स्यात्। यदि चैतद्दोषपरिजिहीर्षया होम एव न क्रियेत तदाग्निर्नश्येदतो दोषद्वयपरिहारार्थं तूष्णीमेव होमं कुर्यात्तथासति तूष्णींहोमस्याकृतप्रायत्वान्नायथापूर्वत्वं नाग्निविनाश इत्यर्थः। माध्वीये वेदभाष्ये त्वस्मिन्होमे अग्निहोत्रशब्देन प्रसिद्धाग्निहोत्रधर्माः प्राप्नुवन्ति। तत्र यजुषा होमपक्षे क्रियमाणेऽस्मिन्सूर्यो ज्योतिरिति मन्त्रः स्यात्, प्रसिद्धाग्निहोत्रस्य च सायमुपक्रमत्वात्तत्र प्राथमिकप्रयोगेऽग्निर्ज्योतिरिति मन्त्रेण सायं हुत्वा पश्चात्प्रातःकाले सूर्यो ज्योतिरिति मन्त्रेण होम इत्येवं क्रमः, इह त्वादावेव सूर्यो ज्योतिरित्यनेनानुष्ठाने प्रकृतिक्रमसक्रमाभावादयथापूर्वता स्यादिति व्याख्यातं तच्चिन्त्यम्। तूष्णींहोमे श्रूयमाणस्याग्निहोत्रशब्दस्य धर्मातिदेशकत्वाभावात्। नह्यत्र कुण्डपायिनामयनगताग्निहोत्र इव विध्युद्देशेऽग्निहोत्रशब्दः श्रूयते येन धर्मातिदेशकत्वं स्यात्, किंत्वर्थवादे अर्थवादगतस्य च नाम्नो नातिदेशकत्वं स्तुत्युपक्षीणत्वात्। यथा 'एष वै दर्शपूर्णमासयोरवभृथः'इत्यपां व्युत्सेक एवावभृथशब्दस्य न धर्मातिदेशकत्वम्। यथा वा 'सोमो वै वाजिनं सुरा सोम उपशयो यूप' इत्यादीनाम्। किंचायं तूष्णींहोमोऽग्निसंस्कारार्थः तथाचाग्नये होत्रमस्मिन्निति यौगिकत्वाभावात्प्रायणीयादिवन्नातिदेशकत्वम्। अयं चार्थः पञ्चमे तन्त्ररत्ने व्यक्तः। एवंच प्राकृतहोमविकारत्वाश्रयणेन याज्ञिकानां तदीयधर्मानुष्ठानमपि चिन्त्यम्। त्र्यम्बकाः प्रतिपुरुषमेकैककपालान्निर्वपतीति विहिता एककपालास्तेषां च त्र्यम्बकत्वं तत्पदमन्त्रयोगादिति ध्येयम्। पूर्ववदिह विकल्पस्यान्यतः सिद्धत्वाभावात्प्रतिषेधस्य नानर्थक्यमित्युत्थितेः संगतिः। **तत्रेति।** अत्र होमाभिघारणयोः सिद्धान्तेऽपि विधेयमवश्यं वाच्यमन्यथाविधेयान्तराभावेन वाक्यानर्थक्यापत्तेः। एवंच तयोर्विधेयत्वे न विवादः, परंतु तूष्णीमेव होतव्यमभिघार्या एवेति चान्ते विधिरुत वाक्यादावित्येतावान्विवादः। तत्रच प्राथमिकत्वादादावेव विधिर्न्याय्यः। एवंच प्रथमश्रवणस्य जर्तिलादिवदन्यार्थत्वाभावाद्विध्यर्थत्वमेवेत्यर्थः। **प्रतिषेधार्थमिति।** पर्युदासस्य त्वत्राप्यत्यन्तासंभवादिति भावः।

ति विधेर्न होतव्यमिति च निषेधाद्विकल्पः । सति च विकल्पेऽन्यतरपक्षपरिग्रहाय प्रयोगदशायां मांसा संभवतीति तदभिप्रायेणानुवादो मीमांसाशब्दः । अन्ते तूष्णीं होतव्यमिति तूष्णींभावगुणवानार्थं वचनम् । अपिच रुद्रायास्ये पशूनभिदध्यादित्यभिघारणनिन्दाकथनं तावद्विधेः शेषो भन् । तस्मान्निषेधशेष एवायमन्ते त्वभिघार्या इति वचनमनुवाद इति प्राप्ते ब्रूमः । सत्यं होमाभिरणे विधेये तथाप्युपक्रमे श्रवणं न विध्यर्थमुभयोरपि होमाहोमयोर्मीमांसासंबन्धावगमात् । अन्ते । त्वनपरं श्रवणं विध्यर्थं तदर्थवादीया निन्दापि च प्रशस्ततरत्वज्ञापनार्थैव । एवमिदमभिघारणं प्रशस्तं न्तमपि दोषमनादृत्य कर्तव्यमिति । तस्मान्न विकल्पो नियत एव होमाभिघारणे ॥

आधान उपवादस्य विकल्पताधिकरणम् ॥ ६ ॥

उपवादश्च तद्वत् ॥ ९ ॥ [प्रतिषेधादकर्मेति चेत् ॥१०॥ न शब्दपूर्वत्वात् ॥११॥]

उन्नेयो ब्रह्मगानस्य निषेधो विहितस्तुतिः ॥ विकल्पितो वा शून्योऽपि वपोत्खेद इव स्तुतिः ॥ ११ ॥
विध्यनन्वयतोऽस्तोत्रं ब्रह्मोद्गाता तथा सति ॥ विषयैक्याद्विकल्पोऽत्र षोडशिग्रहवन्मतः ॥ १२ ॥

अग्न्याधेये वारवन्त्यादिसामगानं विधाय श्रूयते—'न ब्रह्मा सामानि गाये'दिति । तत्र संशयः मयं प्रतिषेधो नित्यं सामगानमुत प्रतिषेधार्थमेवेदं विकल्पः सामगानस्येति । तत्र ब्रह्मणो गानस्यभावादनुवादोऽयं निषेधस्तेन नित्यं गानम् । नैवम् । अनुवादमात्रस्यानर्थकत्वात् । तस्माद्गानषेधोऽयम् । ब्रह्मशब्दस्तु ब्राह्मणपरोऽनुवादः ॥

दभिप्रायेणेति । तथाचेति मीमांसन्त इतीतिशब्दो न प्रकारपरः किंत्वनयोरर्थयोरित्येवंपर इति भावः । अभिघार्या त्र गुणाश्रवणादन्तिमस्य विधायकत्वमवश्यं वाच्यमित्याशङ्क्याह—**अपिचेति** । अभिघारणनिन्दायास्तद्विधिशेषत्वावान्नाभिघार्या इत्यस्य निषेधकत्वमङ्गीकृत्य तच्छेषतया यदभिघारयेदिति निन्दोपपादनीया । एवं सति विधिनिषेधवश्यंभावे आद्यवाक्यादेव विधिर्युक्त इत्यन्ते श्रवणमनुवाद इत्यर्थः । **मीमांसेति** । मीमांसासंबन्ध एवेतिशब्दस्य प्रवादिति भावः । **अनन्यपरमिति** । प्राथमिकश्रवणं यथेति शब्दबलान्मीमांसावशीकृतत्वान्न विधिक्षमं, नैवमन्ते णमन्यवशीकृतं किंतु स्वाधीनमतस्तदेव विध्यर्थं, प्राथमिकश्रवणं तु मीमांसाद्वारा तस्यैवार्थवाद इत्यर्थः । यदुक्तं निन्दाविधिशेषत्वं न संभवतीति तत्राह—**निन्दापि चेति** । दुर्भरमपि रुद्रास्यं पशवः पूरयन्तीत्येवमभिघारणस्य गुण त्र कीर्त्यते नतु दोष इत्यप्याहुः । सूत्रार्थस्तु—पूर्वैर्जर्तिलाद्युदाहरणैर्होमाभिघारणवाक्ययोरपि तुल्यकालत्वात्तुल्यव्यास्वादन्यशेषत्वादिति यावत् । तस्मादिहाप्यर्थवादः स्यादिति ॥

उपवादश्च तद्वत् ॥ ९ ॥ ब्रह्मेति । यद्यपि 'उपवीता वा एतस्याग्नयो भवन्ति यस्याग्न्याधेये ब्रह्मा सामानि यती'ति भाष्ये उदाहृत उपशब्दः सामीप्यमाह । वीता गताः । कालविलम्बमन्तरेण गता भवन्तीत्यर्थः । तथाच तत्र देव श्रूयते नतु प्रतिषेधः । अतएव सूत्रेपि निन्दार्थक उपवादशब्द एव प्रयुक्तस्तथापि निन्दया प्रतिषेधो गम्यत ायेनैवोदाहृतमिति ध्येयम् । **तत्रेति** । सामगाने ब्रह्मकर्तृकत्वस्याप्राप्त्या तत्प्रतिषेधपर्युदासौ न संभवतः । नचोद्गातृते आधाने विहितं सामगानं ब्रह्मण एव प्राप्नोति, ऋग्वेदेन होता करोतीत्युपक्रम्य सर्वैर्ब्रह्मेति विधानादिति वाच्यम् । ानेप्युद्गातुः सद्भावात् । अतएव बोधायनादिभिराधाने उद्गातृवरणमुक्तम् । ततश्च साम्न उद्गातुरेव गानं प्राप्नोति नतु ब्रह्मण न ब्रह्मकर्तृकत्वप्रतिषेधसंभवः । नापि स्वरूपेण गानप्रतिषेधः, पर्युदाससंभवात्, तथासति ब्रह्मशब्दानन्वयप्रसङ्गात् । ोऽनुवाद एवायं 'नान्तरिक्षे न दिव्यग्निश्चेतव्य'इतिवत् । सच वारवन्तीयादिविधिप्रशंसार्थः । **तेनेति** । विहितस्य स्य प्रतिषेधाभावान्नित्यमेवानुष्ठानमित्यर्थः । एवंच पूर्ववदुत्थानात्संगतिः । **अनर्थकत्वादिति** । वारवन्तीयादिविधिनिधानाभावात्स्तुत्यर्थत्वेन सार्थक्यं वक्तुमयुक्तमिति भावः । **तस्मादिति** । गानविध्यानर्थक्यादनाशङ्कनीयः पर्युदास भावः । **ननूक्तं** स्वरूपेण गाननिषेधे ब्रह्मशब्दानन्वय इत्यत आह—**ब्रह्मशब्द इति** । ब्राह्मणपरः सन्नुद्गातुरनुवादकस्तथाच न गायेदिति स्वरूपेण गानमेव निषिध्यते प्रतिषेध्यस्य च गानस्य वस्तुतो ब्राह्मण उद्गाता कर्ता इति ब्रह्मशोऽनुवाद इत्यर्थः । सूत्रे तद्वत् ग्रहणाग्रहणवदित्यर्थः ॥

दीक्षितदाननिषेधस्य पर्युदासताधिकरणम्॥ ७॥

दीक्षितस्य दानहोमपाकप्रतिषेधोऽविशेषात्सर्वदानहोमपाकप्रतिषेधः स्यात्॥ १२॥ अक्रतुयुक्तानां वा धर्मः स्यात्क्रतोः प्रत्यक्षशिष्टत्वात्॥ १३॥ तस्य वाऽप्यानुमानिकमविशेषात्॥ १४॥ अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात्, प्रतिषेधे विकल्पः स्यात्॥ १५॥]

दीक्षितो न ददातीति प्राप्तं सर्वं निषिध्यते॥ अतिदिष्टपुमर्थे वा पुमर्थे वोक्तितोऽग्रिमः॥ १३॥
उपदेशार्थवत्त्वाय मध्यमोऽन्त्यस्तु संनिधेः॥ एकवाक्यत्वलोभश्चेत्पुमर्थे पर्युदस्यताम्॥ १४॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'दीक्षितो न ददाति न जुहोति न पचती'ति। तत्र विचारः किमयं सर्वेषामेव पुरुषार्थानां क्रत्वर्थानां चोपदिष्टानामतिदिष्टानां च प्रतिषेधः उतातिदिष्टानां पुरुषार्थानां च अथवा पुरुषार्थानामेवाग्निहोत्रादीनामिति। तत्राविशेषात्सर्वेषामाहत्य विहितानां तु 'ग्रहैर्जुहोती'त्यादीनां बलवत्त्वात्तद्वर्जमातिदेशिकानां चतुरवत्तहोमादीनामग्निहोत्रादीनां च बाध इति प्राप्ते ब्रूमः—विकल्पप्रसङ्गान्न क्रत्वर्थप्रतिषेधः तस्मात्पुरुषार्थानामेव, तत्रापि प्रतिषेधपक्षे विकल्पदोषः स्यादेव, तस्मात्पर्युदासोऽग्निहोत्रादिविधेः शेषोयमदीक्षितोऽग्निहोत्रं कुर्यादिति। नन्वेतद्युक्तम्, असंनिहितत्वादग्निहोत्रादिविधेः। तस्मात्प्रतिषेध एवायम्। नच विकल्पप्रसक्तिरैकार्थ्याभावात्। यद्युभावपि विधिप्रतिषेधौ पुरुषार्थौ क्रत्वर्थौ वा भविष्येतां ततो विकल्पिष्येयाताम्। पुरुषार्थतया तु विहितानामग्निहोत्रादीनां क्रतुमध्येऽपि प्राप्तानां प्रतिषेधः क्रत्वर्थतया क्रियते स्त्र्युपगमादिप्रतिषेधवत्। अतः क्रतुमनुतिष्ठतावश्यंवर्जनीयान्यग्निहोत्रादीनि भवन्तीति नास्ति विकल्पप्रसङ्गः। यदाच प्रतिषेधपक्षेऽप्यविकल्पस्तदा श्रुत्यर्थति

दीक्षितस्य०॥ १२॥ किमयमिति। वक्ष्यमाणरीत्या पर्युदासासंभवाद्भाष्योक्ताया अपि पर्युदासकोटेरत्रानुपन्यास इति ध्येयम्। **अतिदिष्टानामिति**। दीक्षानन्तरकर्तव्येषु प्रायणीयादिष्वतिदिष्टानामित्यर्थः। पूर्ववद्विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः। द्वितीयं पक्षमाह—**आहत्येति**। विशेषविधेः सामान्यनिषेधस्य चातुल्यबलत्वात्सत्यां गतौ विषमशिष्टविकल्पायोगाच्च सामान्यतश्चोदकेन विहितानां चतुरवत्तादीनां दीक्षितादीक्षितसाधारण्येन विहितानामग्निहोत्रादीनां च निषेधो न त्वाहत्य विहितानामौदुबरीहोमादीनामित्यर्थः। **विकल्पेति**। क्रत्वर्थप्रतिषेधस्य वैकल्पिकाङ्गत्वं पुरुषार्थाग्निहोत्रादिप्रतिषेधस्य तु वक्ष्यमाणरीत्या नित्यमङ्गत्वमिति वैरूप्यापत्तेश्चेत्यपि द्रष्टव्यम्। प्राभाकरैस्तु पुरुषार्थानामपि न प्रतिषेधः विकल्पप्रसङ्गात् किंतु पर्युदास इति सिद्धान्तितं तन्मतमाशङ्कते—**तत्रापीति**। पुरुषार्थानां प्रतिषेधपक्षे हि प्रतिषेधस्यापि पुरुषार्थत्वमेव स्यान्न क्रत्वर्थत्वम्। नह्यन्यार्थायां प्रवृत्तावन्यार्थः प्रतिषेधो घटते। अतएव कर्त्रधिकरणे दर्शपूर्णमासप्रकरणे नानृतं वदेदितिपाठात्क्रत्वर्थमेवानृतवदनं निषिध्यते नतु पुरुषार्थं दर्शपूर्णमासप्रयोगमध्ये। पुरुषार्थानृतवदने तु 'यो नाम क्रतुमध्यस्थः कलञ्जादीनि भक्षयेत्। न क्रतोस्तस्य वैगुण्यं यथा चोदितसिद्धित'इति न्यायात् क्रतोर्न वैगुण्यं किंतु पुरुषस्य प्रत्यवायमात्रमिति प्रतिषेध्यप्रतिषेधयोरैकरूप्यमेवाश्रितम्। तस्मादिह पुरुषार्थानां प्रतिषेध इति प्रतिषेधस्यापि पुरुषार्थत्वापत्त्या विकल्पः स्यादेवातः पर्युदास एवायमित्यर्थः। **असंनिहितत्वादिति**। पर्युदासे ह्यग्निहोत्रादिविधिभिरेकवाक्यता वाच्या। नचात्र तत्संभवः तेषामसंनिहितत्वादित्यर्थः। **ननु** पुरुषे प्रसक्तानां कथं क्रतौ प्रतिषेधः क्रतौ तेषामप्रसक्तत्वादित्यत आह—**क्रतुमध्येऽपीति**। यद्यपि क्रत्वर्थतया तेषां न प्राप्तिस्तथापि पुरुषार्थतया विधिबलादेव क्रतुप्रयोगकालेऽप्यनुष्ठानप्रसक्त्यैककालतामात्रेण प्राप्तिमादाय प्रतिषेध उपपद्येत। अन्यथा क्रतुप्रकरणे 'न स्त्रियमुपेया'दिति श्रूयमाणः स्त्र्युपगमनिषेधोऽपि क्रत्वर्थो न भवेत्, स्त्र्युपगमस्य क्रत्वर्थतया प्राप्त्यभावात्। एवंच कर्त्रधिकरणे प्रतिषेध्यप्रतिषेधकयोरैकरूप्याश्रयणमपि प्रायिकाभिप्रायेण। ततश्च भिन्नविषयत्वादिह न विकल्प इत्यर्थः। **ननु** क्रत्वङ्गतया निषेधानुष्ठानवत्पुरुषार्थतयाग्निहोत्राद्यनुष्ठानस्याप्यावश्यकत्वादेवमपि विकल्पो दुर्वार इत्यत आह—**अत इति**। निरवकाशतया विशेषविषयनिषेधस्य प्रबलत्वात्सामान्यविषयोऽग्निहोत्रादिविधिरक्रतुयुक्तपुरुषविषयोऽवतिष्ठत इति नित्यं वर्जनमेव नतु विकल्प इत्यर्थः। **नन्वेवमपि** प्रतिषेधाभ्युपगमे किं नियामकम्। नचाग्निहोत्रादिविधीनामसंनिहितत्वेन पर्युदासासंभवात्प्रतिषेधाभ्युपगम इति वाच्यम्। नह्यस्याग्निहोत्रादिविधिभिः पदैकवाक्यता येन तेषामसंनिधाने तत्साकाङ्क्षस्यान्यस्यार्थबोधकत्वासंभवेन पर्युदासो न भवेत् किंतु 'अग्निहोत्रं जुहोति, दध्ना जुहोती'त्यादिवद्वाक्यानामेकवाक्यत्वं पुनःसंहत्य जायत इति न्यायाद्वाक्यैकवाक्यत्वम्। ततश्चादीक्षितोऽग्निहोत्रादिकं कुर्यादिति प्रकृतवाक्यार्थे पर्यवसिते तस्य द्वादशोपसत्त्वादि

या प्रकरणानुजिघृक्षया च प्रतिषेधत्वमेव न्याय्यम् । पर्युदासपक्षे हि नशब्ददीक्षितशब्दावुभावपि क्षितव्यतिरिक्तपुरुषलक्षणार्थौ स्यातां तस्मात्प्रतिषेधस्तथापि विकल्पाभावात्फलतः पर्युदासत्वं भवति मत्वा सूत्रभाष्यकाराभ्यां पर्युदासत्वमुक्तम् । यदि च पर्युदासः स्यात्ततो वरं क्रत्वर्थानामेव मादीनां पर्युदासः । यद्यपि प्रत्यक्षेण विशेषरूपेण चोपदिष्टानां 'ग्रहैर्जुहोत्यौदुम्बर्या जुहोती'त्येवमादीनामशक्यः पर्युदासस्तथापि सामन्यतोऽतिदेशेन प्राप्यमाणानां चतुरवत्तहोमनारिष्टहोमानामार्षेयवत्पर्युदासः स्यात् । **ननु** ते दीक्षितस्यैव विधीयन्त इति कथं तेषु दीक्षितस्य पर्युदासो विधीते । नैवम् । न दीक्षितशब्देन सह नञः पर्युदासत्वमदीक्षित इति, कथं तर्हि ददात्यादिशब्दैर्दीक्षितो नहोमपाकव्यतिरिक्तानि प्राकृतान्यङ्गानि कुर्यादिति । एवमतिदेशपर्युदासेन प्रकरणगतानामेव यणीयादिविधीनां दीक्षोत्तरकालभाविनां शेषो भवन्नयं पर्युदासो नासन्निहिताग्निहोत्रादिशेषतावलम्बते । तस्माल्लक्षणापरिहाराय पर्युदासपक्षं परित्यज्य श्रुत्यर्थतृष्णया प्रतिषेधत्वमेवाङ्गीकृत्य क्रत्वर्थेनिषेधे विकल्पप्रसङ्गात् पुरुषार्थानामेव प्रतिषेधः क्रत्वङ्गतया विधीयत इत्येतदेव समञ्जसम् ॥

वर्त्महोमादिभिराहवनीयस्य बाधाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अविशेषेण यच्छास्त्रमन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य तत्संदिग्धमाराद्विशेषशिष्टं स्यात् ॥ १६ ॥

विकल्पितो बाध्यते वाहवनीयः पदादिभिः ॥ सामान्यस्य विशेषेण प्रत्यक्षोक्तिवसाम्यतः ॥ १५ ॥
लिङ्गचोदकबद्बाधो नास्ति तेन विकल्पितः ॥ विशेषार्थे लक्षणा स्यादतो मुख्येन बाध्यते ॥ १६ ॥

नञ्प्रसङ्गं समाप्याधुना प्राप्तबाधप्रसङ्गात्सामान्यविशेषबाधं चिन्तयति । 'यदाहवनीयेजुहोती'ति सामान्यविहितस्याहवनीयस्य 'पदे जुहोति वर्त्मनि जुहोति गार्हपत्ये पत्नीसंयाजाञ्जुहोती'ति विशे-

---

प्रकरणादुत्कृष्टस्याग्निहोत्रादिविधेरेकवाक्यतोपपत्तेर्नात्र तदसंनिधानं दोषः । यत्र तु 'न तौ पशौ करोती'त्यादिपर्युदासपक्षे न्यभागवर्जं प्रकृतिवत्कुर्यादिति पाशुकप्रकृतिवच्छब्दविशेषणत्वाद्विशेष्यभूतस्य पाशुकप्रकृतिवच्छब्दस्य दर्शपूर्णमासप्रकरणे निधानाभावाद्विशेष्यसाकाङ्क्षतया वाक्यस्यैवापर्यवसानं तत्र माभून्नाम पर्युदासः, इह तु न तथा साकाङ्क्षत्वम् , तस्मात्पर्युदास एव किं न स्यादित्यत आह—**यदाचेति** । कथं तर्हि अपितु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यादिति सूत्रभाष्ययोः पर्युदासोक्तिरित्यत आह—**तथापीति** । प्रतिषेधेऽपि विकल्पाप्रसङ्गात्पर्युदाससमानफलकतया पर्युदासत्वोक्तिरित्यर्थः । किंच सूत्रभाष्ययोः प्रतिषेधे विकल्पः स्यादित्यनास्थावाद इति भावः । किंच पर्युदासाभ्युपगमेऽपि प्रकरणानुग्रहात्क्रत्वर्थहोमादीनामेव पर्युदासोऽभ्युपगन्तुं युक्तो नतु पुरुषार्थेषु दीक्षितपर्युदासः प्रकरणबाधापत्तेरतः प्राभाकरपक्षो न युक्त इति दूषणान्तरमाह—**यदिचेति । अशक्य इति** । उपदेशस्य विशेषनिष्ठस्य तदितरसाधारण्याभावात्प्रत्यक्षोपदेशस्य प्रबव्याख्यानर्थक्यप्रसङ्गाच्चेति भावः । अग्निहोत्रादिषु पर्युदासवादिनः प्राभाकरान्प्रति तदपेक्षया चोदकप्राप्तहोमादिपर्युदासो वरमित्युक्ते दीक्षितपर्युदासोऽपि नाग्निहोत्रादिषु युक्तः, किंतु तदपेक्षया चोदकप्राप्तहोमेष्वेव युक्त इति तात्पर्यं मत्वा शङ्कते —**नन्विति** । अदीक्षितश्चोदकप्राप्तहोमादिविशिष्टं प्रायणीयादिकं कुर्यादिति न पर्युदासः संभवति, दीक्षितस्यैव चोदकप्राप्तहोमादिविशिष्टप्रायणीयादिविधानादित्यर्थः । नास्माभिश्चोदकप्राप्तेषु दीक्षितपर्युदास एवाभ्युपगन्तुं युक्त इति तान्प्रतिवदते किंतु यदि पर्युदासोऽवश्याभ्युपेयस्तदा प्रायणीयादिषु होमादिवर्जं प्राकृतं कुर्यादित्येवमेव पर्युदासोऽभ्युपेयः स्यादित्यापद्यत इति स्वाशयमाविष्करोति—**नैवमिति** । अस्तु तर्ह्ययमेव पर्युदासस्तथाच सूत्रभाष्ययोरपि पर्युदासशब्दो यथाश्रुत उपपत्स्यते तथा प्रतिषेधे विकल्पापादनमपि संपत्स्यत इति तटस्थशङ्कां पूर्वोक्तलक्षणाप्रसङ्गेनैव परिहरन्नुपसंहरति—**समादिति** ॥

अविशेषेण० ॥ १६ ॥ ननूपदेशविचारस्य कथमत्र संगतिरित्यत आह—**नञ्प्रसङ्गमिति । पद इति** । सोमक्रयण्याः पदे जुहोतीत्यर्थः । **वर्त्मनीति** । हविर्धानाख्यशकटस्य मार्ग इत्यर्थः । 'पदे जुहोति, वर्त्मनि जुहोती'त्यत्राहवनीये जुहोतीतिवत्सामान्यवाचकजुहोतिशब्दस्यैव श्रवणान्न वाक्यश्रवणमात्रेण सामान्यविशेषभावः किंत्वेतद्वाक्यस्य कर्मविशेषपरत्वादस्ति सामान्यविशेषभाव इति वाक्यार्थपर्यालोचनया, स च विलम्बित इति मत्वा यत्र वाक्यार्थपर्यालोचनां विना शब्दश्रवणमात्रेण तत्प्रतीतिस्तादृशमुदाहरति—**गार्हपत्ये इति** । नन्वेवमपि विनाप्याघारं होमसंभवेन यदाहवनीयादीनामदृष्टार्थत्वात्समुच्चय एव न्याय्यो नतु विकल्पो बाधो वा । अतएव षष्ठे निरूपित आहवनीयादेः प्रतिनिध्यभाव उप-

षविहितैः पदादिभिः किं विकल्पोऽथ बाध इति संदेहः । यदि सामान्यविशेषयोस्तुल्यबलत्वं ततो विकल्पः विशेषबलीयस्त्वे तु बाधः । तत्र—'सामान्यस्यापि लब्धत्वात्प्रत्यक्षेण विशेषवत् ॥ नास्ति लिङ्गादिवद्बाधो नापि बाधोऽतिदेशवत् ॥' लिङ्गादिकल्प्यस्य हि शास्त्रस्य शीघ्रशास्त्रेण कल्पनाविरोधाद्युक्तो बाधः । तथातिदेशस्यानुमानिकत्वात्प्रत्यक्षेण शरादिशास्त्रेण विरोधे सति तद्विषयं परिहृत्य विषयान्तरपरिकल्पनाद्युक्तः कुशानां बाधः । सामान्यशास्त्रं तु क्लृप्तं प्रत्यक्षश्रुतं च विशेषशास्त्रवदिति तुल्यबलत्वाद्विकल्प एव युक्त इति प्राप्ते ब्रूमः—'प्राप्तिः सामान्यशिष्टस्य विशेषे लक्षणावशात् ॥ श्रुत्या विशेषे शिष्टस्य तस्मादस्ति बलाबलम् ॥' पत्नीसंयाजादिषु होमविशेषेषु होमसामान्ये श्रुतस्याहवनीयस्य लक्षणया प्राप्तिः । गार्हपत्यादि तु श्रुत्यैव होमविशेषे विधीयते, तेनास्मिन्विशेषे श्रुत्या शीघ्रप्राप्तं गार्हपत्यादिकं लक्षणया मन्थरप्राप्तमाहवनीयं निरुणद्धीति बाधः ॥

वैमृधादिषु साप्तदश्यविधेर्वाक्यशेषताधिकरणम् ॥ ९ ॥

अप्रकरणे तु यच्छास्त्रं विशेषे श्रूयमाणमविकृतमाज्यभागवत्प्राकृतप्रतिषेधार्थम् ॥ १७ ॥ [विकारे तु तदर्थं स्यात् ॥ १८ ॥ वाक्यशेषो वा क्रतुना ग्रहणात्स्यादनारभ्यविधानस्य ॥ १९ ॥]

सामिधेनीसाप्तदश्यं वैमृधादावपूर्वगीः ॥ संहतिर्वोपकारस्य क्लृप्त्याद्योऽस्त्वाज्यभागवत् ॥ १७ ॥
सामिधेन्यश्चोदकाप्ताः साप्तदश्यं तु वैमृधे ॥ पुनर्वाक्येन संहार्यमनारभ्योक्तिचोदितम् ॥ १८ ॥

'सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूया'दित्यनारभ्य विहितं साप्तदश्यं विकृतौ पाञ्चदश्येन बाधितं विकृत्यर्थमिति स्थितम् । विकृतिष्वपि कासुचित्पशुमित्रविन्दाध्वरकल्पादिषु प्रकरणे साप्तदश्यं श्रुतं तदिदं प्रा-

पद्यते । दृष्टार्थत्वे व्रीह्यादीनामिव प्रतिनिधिरनिवार्यः स्यात् । एवंच यत्र सामान्यविशेषयोर्दृष्टार्थत्वं तदेवोदाहरणं नतु यदाहवनीयादिकमिति चेन्मैवम् । यदाहवनीयादीनामदृष्टार्थत्वेपि वचनेन होमप्रतिपाद्यचतुरवत्तादौ निरपेक्षतया विनियोगेन दृष्टाघारद्वारकतया समुच्चयासंभवादेवं दृष्टाघारद्वारकत्वेपि तस्याधारस्य न होमेनाक्षेपः । विनाप्याधारमप्रतिष्ठस्यैव द्रव्यस्य प्रक्षेपसंभवात् । एवंच क्रियाक्षेप्यत्वाभावादाहवनीयादेः प्रतिनिध्यभावोऽप्युपपद्यते । यत्रतु क्रियया साधनस्याक्षेपस्तत्रैव प्रतिनिधिर्यथा'आग्नेयोऽष्टाकपालो भवती'ति चोदितो यागो द्रव्येण विनानुष्ठातुं न शक्यत इति द्रव्याक्षेपान्मुख्यालाभे सति प्रतिनिध्युपादानमिति मुख्यालाभेऽप्याधारस्य होमेनानाक्षेपान्न प्रतिनिधिरित्यादि तन्त्ररत्ने द्रष्टव्यम् । इदमत्रावधेयम्—एवमपि पदे जुहोतीति नोदाहरणम् । इह हि न वाक्यान्तरविहिते होमे पदविधिः किंतु पदविशिष्टहोमान्तरविधिः । तथाच पदस्योत्पत्तिशिष्टत्वेनोत्पन्नशिष्टाहवनीयापेक्षया प्राबल्यस्य सिद्धत्वेन पूर्वपक्षानवतारादेवं गार्हपत्ये पत्नीसंयाजाञ्जुहोतीत्यपि यदि विशिष्टविधिस्तदा नोदाहरणम् । तस्माद्यत्र वाक्यान्तरविहिते होमे गुणमात्रविधिस्तदेवोदाहरणम् । तत्रोभयोरप्युत्पन्नशिष्टत्वेन तुल्यबलत्वात्पूर्वपक्षसंभवादिति । **तत्रेति** । श्रुतिलिङ्गादावप्राप्तत्वाल्लिङ्गादिकल्प्यशास्त्रस्य कल्पनातिरोधानेनालब्धात्मकस्य बाधः । प्रत्याम्नातस्थले तु सत्यपि चोदकात्मके शास्त्रे तस्यानुमानिकत्वेन दुर्बलत्वात्प्रत्यक्षेण वचनेन बाधः । सामान्यविशेषशास्त्रयोस्तूभयोरपि लब्धात्मकत्वात्प्रत्यक्षवत्वाच्च तुल्यबलवत्त्वमतः सामान्ये आघारान्वयायोगात्तद्द्वारा व्यक्तिविशेषेषु प्रवर्तमानसामान्यशास्त्रस्य विशेषविषयेऽपि प्रवृत्तेरप्रतिबन्धान्न बाधः, किंतु विकल्प एव न्याय्य इत्यर्थः । भवेदेवं यदि विशेषविषये सामान्यशास्त्रं प्रवर्तेत, नत्वेतदस्तीत्याह—**प्राप्तिरिति** । आहवनीयशास्त्रस्य जुहोतेर्होमसामान्यमर्थः, पत्नीसंयाजलक्षणहोमविशेषस्तु सामान्यद्वारा लक्षणीयः, विशेषशास्त्रे तु होमविशेष एव श्रुत्युपात्तः, ततश्च सामान्यशास्त्रस्य विशेषे प्रवृत्तिर्विलम्बिता विशेषशास्त्रस्य तु झटिति प्रवृत्तिरेवंच विशेषशास्त्रं झटिति गार्हपत्यलक्षणाधारप्रापणेन निराकाङ्क्षीकुर्वन् पत्नीसंयाजेषु आहवनीयलक्षणाधारान्वयं प्रतिबध्नातीति सामान्यशास्त्रं तद्वर्जमन्येष्वेवाधाराकाङ्क्षेषु प्रवर्तत इति सामान्यशास्त्रस्य तत्राप्रवृत्त्या युक्तो बाध इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—अविशेषेण यच्छास्त्रं तस्यारादूरे विशेषशिष्टं स्यात्, विशेषविषये सामान्यशास्त्रं न प्रवर्तेतेति यावत् । यतः सामान्यशास्त्रं किं यावद्विशेषविषयमुत कतिपयविशेषविषयमित्येवं-संदिग्धत्वेन विलम्बितं, विकल्पस्यान्याय्यत्वाच्चेति ॥

अप्रकरणे० ॥ १७ ॥ अनारभ्याधीतसाप्तदश्यस्य प्रकृत्यर्थत्वे सति तस्य पाञ्चदश्येन विकल्पापत्त्या कासुचिद्विकृतिषु तच्छ्रवणं नियमार्थमेव स्यादिति विचारानारम्भमाशङ्क्य तृतीयोक्तं विकृत्यर्थत्वं स्मारयति—**सप्तदशेति** । चातुर्मास्याग्र-

१ श्रुतप्रकृतौ.

करणिकं साप्तदशसामिधेनीवचनं किमाज्यभागविधिवदपूर्वतापरमुतोपसंहारार्थमिति संदेहे—'क्लृप्तोपकाराः प्राकृतौ सामिधेन्यो यतस्ततः॥ ताभिरेव निराकाङ्क्षा नेच्छन्ति प्राकृतान्वयम्॥ साप्तदश्यं त्वनारभ्यवादप्राप्तमनूद्यते॥ सामिधेन्यस्तु चोद्यन्ते ताभिश्चापूर्वता स्फुटा॥ भवेदेवमपूर्वत्वं सामिधेनीविधिर्यदि॥ साप्तदश्यविधिस्त्वेष तस्मान्नापूर्वता भवेत्॥' साप्तदश्यविधौ किमित्यपूर्वता न भवति तस्य न सामिधेनीभिः संबन्धस्तासां च चोदकप्राप्तेर्न चोदकलोपः संभवति चोदकलोपे चापूर्वत्वमिति न साप्तदश्यविधावपूर्वत्वम्। किंच साप्तदश्यं ह्यनारभ्यवादेन सामिधेनीसंबन्धितया श्रुतं यावत्तद्बलेन क्रत्वङ्गतां नैव कल्पयति तावत्प्राकरणिकैर्वचनैरध्वरकल्पादिसंबन्धे कृते क्षीणार्थापत्तिर्न कर्मान्तरसंबन्धं कल्पयति तेन साप्तदश्योपसंहारार्थानि प्राकरणिकानि वचनानीति नापूर्वत्वम्॥

यणादिरादिशब्दार्थः। अनारभ्याधीतस्याहवनीयस्य पदहोमादिव्यतिरिक्तविषये संकोचेऽप्यनारभ्याधीतसाप्तदश्यमित्रविन्दादिविषये संकोच इत्युत्थितेः संगतिः। **ननु** सामिधेन्यनुपादाने साप्तदश्यविधिरेवायं न सामिधेनीविधिरिति कथमपूर्वत्वमत आह—**साप्तदश्यमिति**। तस्यानारभ्यवाक्यादेव सर्वविकृतिसाधारण्येन प्राप्तेर्न तद्विधिः, किंतु प्राप्तानामपि सामिधेनीनामेव विधिरपूर्वत्वायेत्यर्थः। **ननु** साप्तदश्यविधावपि न सामिधेन्यनुवादेन तद्विधिः किंतु साप्तदश्यविशिष्टसामिधेनीविधिः। ततश्च तासां प्रकृतिक्लृप्तोपकाराणां पुनर्विधानमपूर्वतार्थं किं न स्यादिति शङ्कते—**साप्तदश्येति**। यदि साप्तदश्यविधिस्तदा न सामिधेनीनां विधिः 'एकादशप्रयाजा'नित्यादिवत्प्राकृतस्य सगुणस्य श्रवणे गुणमात्रविधेरेव न्याय्यत्वात्। एवंच चोदकप्राप्तसामिधेन्यनुवादेन साप्तदश्यमात्रविधानेन चोदकलोपाभावान्नापूर्वत्वमिति परिहरति—**तस्येति**। नन्वनारभ्यविधेरेव प्राप्तत्वान्न साप्तदश्यविधिरित्युक्तमत आह—**किंचेति**। साप्तदश्यस्य सामिधेनीस्वरूपपर्यवसाने सत्यानर्थक्यात्तद्द्वारा क्रतुसंबन्धो वाच्यः। अनारभ्यवाक्ये च क्रतुर्न संनिहितः किंतु सामिधेनीद्वारा कथंचिद्धृदयमागमयितव्यस्ततश्चानारभ्यवाक्यं यावत्सामिधेनीद्वारा क्रतुसंबन्धं बोधयितुं प्रवर्तेत। ततः प्रागेव मित्रविन्दादिप्रकरणगतवाक्येन क्रतुसंबन्धो बोध्यते। ततश्च प्राकरणिकवाक्यप्रवृत्तेः पूर्वं सर्वविकृतिसाधारण्येन साप्तदश्याप्राप्तेर्न तत्प्राप्तसाप्तदश्यस्य प्राकरणिकवाक्यमनुवादः किंतु स्वयं झटिति क्रतुसंबन्धबोधकं सदनारभ्यवाक्ये अविशेषेण सर्वक्रतुसंबन्धकल्पनां निरुन्धत्तदुपसंहारार्थमित्यर्थः। **नन्वेवं** क्रतुसंबन्धवत्सामिधेनीसंबन्धस्यापि प्राकरणिकवाक्येनैव लाभादनारभ्यवाक्यवैयर्थ्यं स्यादिति चेदत्रोक्तं तन्त्ररत्ने—संबन्धद्वयस्यापि प्राकरणिकवाक्येनैव लाभेऽपि वाक्यद्वयाम्नानबलादेवं विज्ञानमभ्युदयकारीति विज्ञायते अर्थवादप्ररोचितविधिवदिति। विधिरसायने तु अनारभ्याधीतवाक्यं सौर्यादिषु पाञ्चदश्येन विकल्पितं साप्तदश्यं बोधयतु, मित्रविन्दादिगतवाक्यं तु साप्तदश्यनियमार्थमस्तु, एवंच वाक्यद्वयस्यापि प्रवृत्तिविशेषकरतयार्थवत्त्वे सति केवलादृष्टार्थत्वं न कल्पनीयं भवति। नचानारभ्यवाक्यस्य सौर्यादिगतत्वे उपदेशतया तस्य प्राबल्याच्चोदकेन पाञ्चदश्यमेव न प्राप्नुयादिति कथं तत्र विकल्प इति वाच्यम्। यद्यनारभ्यवाक्यं चोदकबाधेन साप्तदश्यं नियमेन विदध्यात्तदा सौर्यादिष्विव पशुमित्रविन्दादिष्वपि साप्तदश्यनियमसिद्धेः प्राकरणिकवाक्यवैयर्थ्यं स्यात्। अतोऽनारभ्यवाक्यं मित्रविन्दादिगतौ स्वस्य वैयर्थ्यं सौर्यादौ पाञ्चदश्यातिदेशबाधने प्राकरणिकसाप्तदश्यवाक्यवैयर्थ्यं चालोच्य सौर्यादौ पाञ्चदश्यातिदेशं सोढ्वा विकल्पितं साप्तदश्यं विधत्ते—यथा 'न तौ पशौ करोती'ति पशावाज्यभागप्रतिषेधः पशौ चोदकाप्राप्तावप्रसक्तप्रतिषेधतया स्ववैयर्थ्यं चोदकप्राप्तावाज्यभागयोः सर्वथा बाधे चोदकप्रामाण्यं चालोच्याज्यभागातिदेशं सोढ्वा विकल्पितमेव प्रतिषेधं बोधयतीति तद्वदित्युक्तं तच्चिन्त्यम्। अनारभ्याधीतं साप्तदश्यं हि सामिधेनीमुखेनैव विकृतिं प्राप्नोति। सामिधेन्यश्च विकृतौ चोदकलभ्यास्ताश्च चोदकेन पाञ्चदश्यसहिता एव प्राप्यन्त इति तत्रापि पाञ्चदश्यावरोधाविशेषान्न प्राक् सर्वविकृतीर्गच्छति किंतु यत्र यत्र प्राकरणिकवचनविरोधात्पाञ्चदश्यस्य न प्राप्तिस्तामेव मित्रविन्दादिकां विकृतिं गच्छति तत्र पाञ्चदश्यावरोधाभावादतः सौर्यादिषु साप्तदश्यप्रसक्तेरेवाभावात्कथं विकल्पः। उक्तं च तृतीये आचार्यैः 'नानारभ्यविधिप्राप्त्या सर्वास्वेव भविष्यति। पश्वादिव्यतिरिक्तासु पाञ्चदश्येन बाधनात्॥ स्वाङ्गेन पाञ्चदश्येन व्याप्तास्ता ह्यतिदेशतः। विहितं सामिधेन्यङ्गं साप्तदश्यं न गृह्णत' इति। तस्मादुक्तरीत्यार्थवत्त्वासंभवादभ्युदयकारित्वमेवाश्रयणीयम्। किंच यदि वाक्यद्वयसार्थक्यार्थं प्रबलदुर्बलप्रमाणयोरप्यैक्यमत्याश्रयणेन विकल्पोऽभ्युपेयते तदा प्रकृतावेव क्लृप्तक्रतुसंबन्धतया प्रबलस्य पाञ्चदश्यवाक्यस्य कल्प्यक्रतुसंबन्धतया दुर्बलस्यानारभ्यवाक्यस्य चैकमत्याश्रयणेन विकल्पस्याभ्युपगन्तुं शक्यत्वात् किमित्यनारभ्याधीतवाक्यस्योक्तरीत्या दुर्बलस्य प्राबल्याश्रयणेन सौर्यादौ विकल्पवर्णनमिति। सूत्रार्थस्तु—अप्रकरणे यच्छास्त्रमाम्नातं विकृतिविशेषे पुनरधीतमविकृतं श्रूयते तदाज्यभागश्रवणवच्चोदकपरिलोपार्थमिति॥

अविहितस्वाहाकारेषु प्रदानेषु स्वाहाकारविधानाधिकरणम् ॥ १० ॥

मन्त्रेष्ववाक्यशेषत्वं गुणोपदेशात्स्यात् ॥२०॥ [अनाम्नाते च दर्शनात् ॥२१॥ प्रतिषेधाच्च ॥ २२ ॥]

स्वाहेत्युक्तिर्दर्विहोमे संहारः स्यान्न वाऽग्रिमः ॥ पूर्वन्यायान्न तन्मन्त्रे स्वाहाकाराविधिस्त्वतः ॥ १९ ॥
विधित्वेऽपि नियम्यः स्यान्न व्यत्यासवषट्कृती ॥ होमान्तरे वषट्कारस्वाहाकारविकल्पनम् ॥ २० ॥

अनारभ्य श्रूयते 'स्वाहाकारेण वा वषट्कारेण वा देवेभ्यो हविः प्रदीयते' इति । केषुचिद्दर्वीहोमेषु पुनः स्वाहाकारः पठ्यते 'पृथिव्यै स्वाहान्तरिक्षाय स्वाहे'ति । तदिदमनारभ्यवादप्राप्तस्य स्वाहाकारस्य विशेषेषु पुनः श्रवणं साप्तदश्यवदुपसंहारार्थमिति मन्वानस्योत्तरं—पृथिव्यादिशब्दास्तावन्मात्रवर्णिकदेवताविधानार्थाः स्वाहाकारपाठस्तु वषट्कारवैकल्पिकत्वेन नानियतप्राप्तस्य स्वाहाकारस्य नियमार्थो नोपसंहारार्थस्तस्माद्धोमान्तरेष्वपि नास्ति स्वाहाकारस्य बाधः ॥

अग्न्यतिग्राह्यस्य विकृतावुपदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥

अग्न्यतिग्राह्यस्य विकृतावुपदेशादप्रवृत्तिः स्यात् ॥ २३ ॥ [मासि ग्रहणं च तद्वत् ॥ २४ ॥ ग्रहणं वा तुल्यत्वात् ॥ २५ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २६ ॥ ग्रहणं समानविधानं स्यात् ॥ २७ ॥ मासि ग्रहणमभ्यासप्रतिषेधार्थम् ॥ २८ ॥]

नातिदेशोऽतिदेशो वा वह्न्यतिग्राह्ययोर्न सः ॥ विकृतौ पुनरुक्तत्वादेषोऽङ्गान्तरवद्भवेत् ॥ २१ ॥
प्रकृतेर्विकृतीनां च साम्याय स्यात्पुनर्वचः ॥ साम्ये च गुणकामानां प्रवृत्तिः प्रकृताविव ॥ २२ ॥

अग्निरनारभ्यवादविहितः स वाक्येन प्रकृतौ विकृतिषु च कासुचिद्विनियुज्यते 'अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ति तमुक्थ्येन तमतिरात्रेण तं त्रिरात्रेणे'त्येवमाद्वादशरात्रादनुक्रान्तः सोऽयमग्निर्यासु विकृतिषु वाक्येन नोपदिष्टो यथा षोडशिषु वाजपेये च तत्र किं चोदकप्राप्त्या कर्तव्यो नेति संशयः। तथातिग्राह्यानामग्रहाः प्रकृतौ श्रुताः विकृतिष्वपि कासुचिदुपदिष्टाः 'उक्थ्ये गृह्णीयात् पृष्ठ्ये गृह्णीयात्

मन्त्रेष्ववाक्यशेषत्वं० ॥ २० ॥ **तदिदमिति** । ननु मन्त्रस्य विधायकत्वाभावेनानारभ्यविधिशेषत्वासंभवात्कथमुपसंहारार्थमितिचेत्सत्यम् । मन्त्रः साक्षादुपसंहारक इति न ब्रूमः किंतु 'पृथिव्यै स्वाहे'त्यनेन मन्त्रेण जुहुयादिति योयं मन्त्राम्नानकल्पितः प्रत्यक्षो वा मन्त्रविनियोगविधिः स उपसंहारक इति तस्य च मन्त्रविधायकस्यापि स्वाहाशब्दाम्नानबलेन 'स्वाहाशिरस्केण मन्त्रेण जुहुया'दित्येवं स्वाहाशब्दविधावपि तात्पर्यावगमात्संभवत्यनारभ्यविधिप्राप्तस्वाहाकारोपसंहारार्थत्वमिति भावः । एवमपि नात्र साप्तदश्यन्यायेनोपसंहारः संभवति । साप्तदश्यस्य ह्यनारभ्यवाक्ये क्रतुसंबन्धानवगमेनापेक्षिततत्संबन्धबोधकप्राकरणिकवाक्येनोपसंहारेऽपि प्रकृते स्वाहाकारेण हविर्दीयते इत्यनारभ्यविधावेव हविस्त्यागलक्षणक्रतुसंबन्धावगमेन तदर्थं प्राकरणिकवाक्यानपेक्षणादित्याशयेन मन्वानस्येत्युक्तम् । **पृथिव्यादीति** । स्वाहाशब्दस्यान्यतः प्राप्तेर्मन्त्रविधिरपि न स्वाहाशब्दपरः किंत्वप्राप्तचतुर्थ्यन्तपृथिव्यादिशब्दपरस्तथाच मन्त्रविधिबलान्मान्त्रवर्णिकपृथिव्यादेर्देवतात्वमात्रं लभ्यते नतु स्वाहाशब्दोपसंहारः स्वाहाशब्दविधिपरत्वाभावान्मन्त्रविधेरित्यर्थः । ननु प्राप्तेऽपि स्वाहाशब्दे उपसंहारार्थं मन्त्रविधेस्तात्पर्यमवश्यं वाच्यमन्यथा स्वाहाशब्दाम्नानानर्थक्यापत्तेरित्यत आह—**स्वाहाकारपाठस्त्विति** । एवमपि नोपसंहारार्थत्वं, स्वाहाकारनियमार्थत्वस्यापि संभवात्तद्विधेरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—मन्त्रेषु पृथिव्यादिदैवतालक्षणगुणोपदेशात्स्वाहाशब्दोपसंहारार्थत्वं नानारभ्यविधिशेषत्वात्स्यादिति ॥

अग्न्यतिग्राह्यस्य० ॥ २३ ॥ स्वाहाकारस्योपसंहाराभावेन पुनःश्रवणरहितदर्वीहोमेषु बाधाभावेऽपि अग्नेः पुनःश्रवणरहितविकृतिषु बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **वाक्येनेति** । अग्निप्रकरणगतेनेति शेषः । **उपदिष्टा इति** । 'उपस्तम्भनं वा एतद्यज्ञस्य यदतिग्राह्या' इति प्राकृतविधिसंनिधाविति शेषः । **पृष्ठ्य इति** । पृष्ठ्यषडह इत्यर्थः । **नन्वग्नेः**पशुकामश्चिन्वीतेति वाक्यैः 'फलार्थत्वस्य भोगे प्रतिषेधा'दिति सूत्रे वार्तिके प्रतिपादितत्वेन क्रत्वर्थत्वाभावात्प्रकृत्यर्थत्वाभ्युपगमेन सत्यपि प्रकृत्यङ्गत्वे कासुचिद्विकृतिषु पुनःश्रवणानर्थक्यप्रसङ्गाद्विकृतिष्वतिदेशाभावोन्नयनेन पूर्वपक्षस्तथा पुनःश्रवणस्य समानविध्यर्थत्वान्नातिदेशाभावानुमापकत्वमिति सिद्धान्तस्य चानुपपत्तेर्विचार एवायमसंगत इतिचेन्मैवम् । 'य एवंविद्वानग्निं चिनुते'इत्यनारभ्योत्पन्नस्याग्नेः 'पशुकामश्चिन्वीते'त्यादिभिः फलार्थत्ववत् 'अथातोग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ती'त्यादिवाक्यैः क्रत्व-

ग्निचिति प्रगृहीतव्या' इति । तेपि विकृत्यन्तरेषु ग्राह्या नेति संशयः । तत्र—'चोदकेनाभ्यतिग्राह्यं विकृतौ न प्रदिश्यते ॥ कासुचिच्छ्रवणं तस्य तथाहि स्यादनर्थकम् ॥ तस्मात्तदर्थवत्त्वाय प्रदेशो नेति कल्प्यते ॥ तेन यत्रोपदेशोऽस्य तत्रैवान्यत्र न क्रिया ॥' उच्यते—'अङ्गान्तरवदस्यापि प्राप्तिश्चोदकतो भवा ॥ चोदकार्थस्य कृत्स्नत्वात्कासुचिच्छ्रवणं पुनः ॥ सामान्यविध्यसिद्ध्यर्थं नातिदेशं निवारयेत् ॥ सोऽर्थः सामानविध्ये चेद्गुणकामप्रवर्तनम् ॥' यासु विकृतिषु विधीयते तासु प्रकृतौ च समानं विधानं भवति । विकृत्यन्तरेषु तु चोदकतः प्राप्तिरिति न प्रकृतितुल्यं विधानं, समानविधानत्वे च प्रयोजनमग्न्याश्रितानां गुणकामानां 'श्येनचितं चिन्वीत स्वर्गकाम' इत्यादीनां तास्वपि विकृतिषु प्रवृत्तिः । गुणकामा हि प्रकृतमग्निमाश्रयन्ति प्रकृतश्चाग्निः प्रकृतिविकृतिसाधारणभूत इति तथाभूतस्याश्रयत्वाद्विकृतिष्वपि गुणकामप्रवृत्तिः । यासु विधिर्नास्ति तासु तु न गुणकामाः प्रवर्तन्ते 'निवृत्तिर्वा कर्मभेदा'दिति न्यायात् । तदेवं गुणकामप्रवृत्त्यर्थं विकृतिषु कासुचिच्छ्रवणमिति न तद्बलेनातिदेशाभावः

र्थत्वस्यापि संभवेन विचारप्रवृत्त्युपपत्तेः । नचाग्निष्टोमादिवाक्यानां फलवाक्यापेक्षिताश्रयत्वसमर्पकत्वमेव नतु क्रत्वर्थतापरत्वमिति वाच्यम् । दीक्षोपसदादिसौमिकाङ्गसंवलितत्वरूपलिङ्गादेव सोमयागलक्षणाश्रयलाभेनाग्निष्टोमादिवाक्यानां तत्परत्वाभावात् । नच लिङ्गाद्भवदाश्रयत्वं विकृतीनामेव नतु प्रकृतेस्तस्या उत्तरवेद्यवरोधात्ततश्चाग्निष्टोमवाक्यं प्रकृतेराश्रयत्वपरमेव वाच्यम्, तत्प्रायपाठाच्च द्विरात्रादिवाक्यानामप्याश्रयत्वपरत्वमेवेति वाच्यम् । पुरुषार्थसमासत्तेः । 'काम्यं नित्यस्य बाधक'मितिन्यायेन काम्यस्याग्नेः प्रबलतया नित्योत्तरवेदिबाधनेन लिङ्गादेव प्रकृत्याश्रयत्वलाभेनाग्निष्टोमादिवाक्यानां क्रत्वर्थतापरत्वावश्यंभावादिति भावः । **अनर्थकमिति** । यस्यां वेलायां प्रकृतौ विधीयते तस्यामेव वेलायां विकृतौ विधीयमानस्य प्रकृतिकृतोपकारकत्वाभावेनाज्यभागवदपूर्वतापादकत्वेनार्थवत्त्वमसंभावितमिति भावः । **तस्मादिति** । क्वचिदाम्नानमनर्थकं सत्सामान्येन विकृतिमात्रे नास्यातिदेश इति कल्पयतीत्यर्थः । **नन्व**भ्यतिग्राह्यमस्पृष्ट्वैव चोदकः प्रवर्तत इति न ब्रूमः किंतु यथा नार्षेयं वृणीत इत्यादौ पर्युदासे तद्वर्जत्वं चोदकस्य विशेषणं तथेहापि तद्वर्जत्वं विशेषणं कल्प्यत इति, ततश्चोदकस्य सर्वाङ्गसाधारण्येन प्रवृत्तावपि न दोष इत्यत आह—**कासुचिदिति** । पुनःश्रवणस्य सामानविध्यर्थतयार्थवत्त्वान्न तद्वर्जविशेषणकल्पकत्वमित्यर्थः । **ननु** विकृतिषु पुनःश्रवणेपि न सामानविध्यर्थं प्रकृतौ विकृतौ चाग्नेर्भिन्नविधिविधेयत्वादित्याशङ्क्य, नात्रैकविधिविधेयत्वं सामानविध्यं विवक्षितं किंतु उपदेशतया एकजातीयविधिविधेयत्वमेवेत्याशयेनाह—**विकृत्यन्तरेष्विति । श्येनचितमिति** । अतिग्राह्येष्वपि गुणकामवचनं कस्यांचिच्छाखायां द्रष्टव्यम् । **ननु** प्रकृत्यपूर्वसाधनस्यैवाश्रयत्वं गोदोहनादौ दृष्टमिति वैकृतस्याश्रयत्वाभावान्न गुणकामप्रवृत्तिरित्यत आह—**गुणकामा इति** । संनिहितत्वमेवाश्रयत्वे तन्त्रं नतु प्रकृत्यपूर्वसाधनत्वमपि मानाभावात् । संनिधिश्च सति पुनःश्रवणे प्राकृतवैकृतयोरविशिष्ट इति वैकृतस्याप्याश्रयत्वं संभवतीत्यर्थः । **ननु** यासु न पुनःश्रवणं तास्वप्याश्रयीभूताग्निसद्भावाद्गुणकामप्राप्तिः किं न स्यादिति शङ्कापि 'गुणकामा हि प्रकृतमग्निमाश्रयन्ती'त्यनेनैव निरस्ता । औपदेशिकस्य झटित्युपस्थितत्वात्प्रथममाश्रयत्वान्वये पश्चादातिदेशिकस्य नाश्रयत्वान्वयः संभवति, शब्दस्य विरम्यव्यापाराभावात् । **नन्व**तिदिष्टस्यासंनिहितत्वादुपदेशातस्तत्प्राप्त्यभावेऽप्यतिदेशतस्तत्रापि गुणकामप्राप्तिः किं न स्यादित्यत आह—**यासुत्विति । निवृत्तिर्वेति** । गुणकामानां गोदोहनादीनां विकृतिषु निवृत्तिरेव, तेषां पुरुषार्थत्वेन भिन्नकार्यत्वात् । एवंच क्रत्वङ्गत्वाभावान्न तेषामतिदेश इत्याष्टमिकन्यायादित्यर्थः । यदुक्तं विधिरसायने यद्यग्न्याश्रितगुणफलविधिप्रवृत्तेः पूर्वमग्निप्रकरणे तत्तत्क्रतुप्रकरणेषु वा उपदेशेनातिदेशेन वा क्रत्वन्वयित्वेन सिद्ध एवाग्निः श्येनाकृत्यादिगुणफलविधिष्वाश्रयत्वेनानुवाद्यः स्यात्तदा प्रथमं बुद्ध्यारूढे औपदेशिक एवाग्नावाश्रयत्वेनान्विते चरमप्रतीतातिदेशिकाग्नेराश्रयत्वान्वयो न भवेदिति तस्यापि तदाश्रयत्वेनान्वयार्थं पुनःपुनरुपदेशः सफलः स्यात्, नत्वेवमग्निष्टोमादिवाक्यैः क्रत्वन्वयकरणात्प्रागेव य एवंविद्वानित्युत्पन्नस्य शुद्धस्याग्नेराश्रयत्वेनानुवादसंभवेन क्रत्वन्वयिन एवाश्रयत्वे प्रमाणाभावात् शुद्धस्य चाग्नेराश्रयत्वेनान्वयानन्तरमग्नेः क्रतुसंबन्धे सत्यर्थात्क्रत्वन्वितोग्निराश्रय इति पर्यवस्यति । आर्थिकं चापूर्वीयस्याग्नेराश्रयत्वम् । येष्वग्नेरौपदेशिकमपूर्वीयत्वं येषु चातिदेशाधीनं तेषु सर्वेष्वप्यविशेषेण सिध्यति । तस्मान्न गुणकामप्राप्त्यर्थं सामानविध्यमिति तच्चिन्त्यम् । भवेदेवं यदि शुद्धस्याग्नेराश्रयत्वयोग्यता स्यात् । नत्वेवं शुद्धस्य सिद्धरूपत्वेन क्रियानुप्रवेशनं विनाश्रयत्वायोग्यत्वात् । उक्तंच चतुर्थे तन्त्ररत्ने 'औदासीन्यप्रच्यावकोऽस्याश्रयः क्रिया च तथा न द्रव्य'मिति । अग्नेः सिद्धरूपत्वं च विधिरसायन एव 'पशुकामश्चिन्वीते'त्यादिना फलार्थत्वेनावगतस्याग्नेराश्रयार्थानि 'अथातोऽग्निमग्निष्टोमेने'त्यादिवाक्यानीति प्रतिपादनावसर आश्रितम् । एवंच यथासिद्धरूपस्य स्वतःफलसाधनत्वासंभवेन तदर्थमाश्रयापेक्षा तथा सिद्धरूपस्याश्रयत्वासंभवेन तदर्थं क्रत्वनुप्रवेशापेक्षाया-

शक्यते कल्पयितुं, तस्मादस्त्यतिदेशः । अत्र केचिदाहुः—अनारभ्याधीतोऽग्निः प्राकरणिकोत्तरवेदिविरोधात्प्रकृतौ न लभते निवेशम् । अप्राकृतश्च न विकृतिष्वतिदिश्यते तेनोपदेशेनैवास्य विकृतिषु प्राप्तिरित्यनुपदेशतः षोडशिवाजपेययोर्नाग्निश्चेतव्य इति । तदयुक्तम् । अग्निष्टोमवाक्येन प्रकृतावपि विधानात् । ननु विकृत्यग्निष्टोमाभिप्रायं तद्भविष्यति, प्रकृतौ प्राकरणिकोत्तरवेदिविरोधात् । नहि प्रकरणेन वाक्यसंकोचो युक्तः । किंच प्रकृतेरेवाग्निष्टोमत्वमन्यापेक्षं, विकृतीनां तु अतिदेशापेक्षमिति प्रकृतिरेवानेनाभिधीयते । नचात्र साप्तदश्यन्यायः, साप्तदश्यस्य हि सामिधेनीमात्रसंबन्धो वाक्येनावगम्यते क्रतुसंबन्धः कल्पयितव्यः । पाञ्चदश्यस्य तु प्रकरणेन संबन्धः क्लृप्त इति युक्तं बलाबलम् । अग्निष्टोमशब्दस्तु क्रतुमेवाभिधत्त इति तत्संबन्धो वाक्यकृत इति न प्रकरणेन बाधमर्हति। तस्मादस्ति प्रकृतावग्निरिति विकृतिष्वप्यतिदिश्यते । तत्र साद्यस्क्रेषु सारस्वतेषु च सत्रेष्वशक्यत्वात्काममग्निर्न चीयतां षोडशिवाजपेययोस्तु चेतव्यः ॥

मग्निष्टोमादिवाक्यैः क्रत्वन्वितो योऽग्निः स एवाश्रयः स्वीकार्यः नतु शुद्ध इति गुणकामप्राप्तिः पुनःश्रवणप्रयोजनमुपपद्यत इति । नहि उत्तरवेद्या सह विकल्पितस्याग्नेर्नियमार्थतया कासुचिद्विकृतिषु पुनःश्रवणोपपत्तेर्न गुणकाम प्राप्तिस्तत्प्रयोजनमिति वाच्यम् । द्विरात्रादितत्तद्विकृतिचोदकपर्यालोचनालभ्योत्तरवेदिप्राप्त्यपेक्षाग्निनियमापेक्षयाऽग्निप्रकरणगततदाश्रितगुणकामप्राप्तेः संनिहिततया तस्या एव प्रयोजनत्वौचित्यात् । यत्र तु संनिहितप्रयोजनालाभः यथा षोडशिग्रहविधिविषये 'उत्तरेहन् द्विरात्रस्य गृह्यत'इत्यादौ तत्र तत्तच्चोदकाधीनप्राप्तिसापेक्षोपि नियमः फलमगत्या स्वीक्रियते, इह तु संनिहितप्रयोजनलाभान्न नियमः प्रयोजनमिति । **अनारभ्येति** । अनारभ्याधीतस्याप्यग्नेर्न प्रकृतौ निवेशः प्राकरणिकोत्तरवेदिविरोधात् । प्राकरणिकपाञ्चदश्यविरोधादनारभ्याधीतसाप्तदश्यस्येवेत्यर्थः । साप्तदश्ये क्रतुसंबन्धस्य वाक्येनानवगमात्तस्य प्रकृतौ निवेशाभावेऽप्यग्निवाक्येनैव क्रतुसंबन्धावगमाद्युक्तः प्रकृतौ निवेश इति वक्ष्यमाणं साप्तदश्यवैषम्यं मनसि निधायाह—**तदयुक्तमिति** । ननु भवेदिदं वैषम्यं यदि वाक्येन प्रकृतिसंबन्धोऽवगम्येत नत्वेतदस्तीति शङ्कते—**नन्विति** । **नहीति** । तथाच प्राकरणिकोत्तरवेदेरनारभ्यविहिताग्नेश्च विकल्प इति भावः । न चेत् 'उत्तरवेद्यां ह्यग्निश्चीयत' इति वचनात्समुच्चय एव न विकल्प इति वाच्यम् । अग्निप्रकरणे 'उत्तरवेदिमुपवपति उत्तरवेद्यां ह्यग्निश्चीयत' इति वचनेन सोमप्रकरणे केवलमुत्तरवेदिमाम्नाय तस्यामग्निनिधानवचनेन च केवलोत्तरवेदेरुत्तरवेदिसहिताग्नेश्च विकल्पावगमादिति । **किंचेति** । अत्र प्रकृतिशब्देन यत्राग्निष्टोमसंस्था उपदिष्टा तत्सर्वं गृह्यते उपदिष्टाग्निष्टोमसंस्थायुक्तविकृतेरप्यनन्यापेक्षाग्निष्टोमरूपसद्भावेन तस्या अपि अत्रत्याग्निष्टोमशब्दवाच्यत्वसंभवात् । नचात्रापि 'अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीया'दिति षोडशिग्रहविषयाग्निष्टोमशब्दवज्ज्योतिष्टोमप्रकरणे आम्नानं येन प्रकृतिमात्रस्य ग्रहणं स्यात् । तस्मादनारभ्याधीतयदाहवनीयवाक्यस्थजुहोतिना प्रकृतिविकृतिसाधारण्येनौपदेशिकहोममात्रग्रहणवदौपदेशिकाग्निष्टोममात्रस्यैवाग्निष्टोमशब्देन ग्रहणं न्याय्यम् । एवमपि द्विरात्रादावग्निष्टोमादिसंस्थाया आतिदेशिकतयाऽग्निष्टोमेनानुयजन्तीत्युपदेशस्य द्विरात्रादिविषयकत्वाभावेनात्र गुणकामाप्राप्तौ तत्प्रापणार्थं द्विरात्राद्यग्न्युपदेशस्य साफल्योपपत्त्या प्रकृतावग्निसत्तामात्रेण विकृतिष्वतिदेशोपपत्त्या चाग्निष्टोमशब्दस्य प्रकृतिमात्रपरत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वाभावाद्विकृतीनां त्वतिदेशापेक्षमिति ग्रन्थपर्यालोचनयातिदेशिकाग्निष्टोमरूपयुक्तविकृतिमात्रव्यावर्तन एव ग्रन्थकारस्यापि तात्पर्यावगमाच्चेति ध्येयम् । यद्वैषम्यमभिप्रेत्याग्निष्टोमवाक्येन प्रकृतावपि विधानादित्युक्तं तद्वैषम्यं विशदयति—**नचात्रेत्यादिना** । **अशक्यत्वादिति** । साद्यस्क्राणामेकदिनसाध्यत्वात्सारस्वतसत्रप्रधानयागानामनुदिनमन्यान्यशम्याः प्रान्तप्रदेशेषु कर्तव्यत्वाच्चोभयत्राप्यग्निरशक्य इत्यर्थः । **षोडशीति** । वाजपेयस्य षोडश्यन्तर्भावेप्यवान्तरभेदाभिप्रायेण पृथगुक्तिः । **ननु** षोडशिशब्देनात्र किं षोडशिसंस्थो ज्योतिष्टोमो विवक्षितः उत यागान्तरम् । नाद्यः । तस्य विकृतित्वाभावेन तत्रातिदेशेनाग्निप्राप्त्यभावात्, फलाय गोदोहनग्रहेऽपि तदाश्रयीभूतप्रणयनस्य दार्शपूर्णमासिकत्ववत्फलार्थं षोडशिसंस्थानुष्ठानेऽपि तदाश्रयस्य प्रकृतिभूतज्योतिष्टोमत्वानपायात् । न द्वितीयः । षोडशिसंस्थे ज्योतिष्टोमे उक्तरीत्यातिदेशासंभवेनाग्निष्टोमेनानुयजन्तीत्युपदेशस्याग्निष्टोमसंस्थायुक्तज्योतिष्टोममात्रविषयतया संस्थान्तरयुक्तज्योतिष्टोमसाधारण्याभावेन चोपदेशातिदेशाभ्यां षोडशिसंस्थे ज्योतिष्टोमेऽग्नेरलाभेन षोडशिसंस्थयागान्तरेप्यतिदेशानुपपत्तेरितिचेत् । नहि तत्र षोडशिशब्देन तत्संस्थक्रतुर्विवक्षितः येनोक्तविकल्पावकाशः स्यात्, किंतु षोडशिसंस्थामात्रम् । एवंच ज्योतिष्टोममाश्रित्य 'षोडशिना वीर्यकामः स्तुवीते'ति फलाय विधीयमानायां तस्यामतिदेशेनाग्निप्राप्तिर्न विरुध्यते । उपपादिता च 'संस्थास्तु समानविधाना' इत्यत्र वार्तिके संस्थास्वतिदेशतो धर्मप्राप्तिरिति ॥

उपस्तरणाभिघारणाभ्यां सहैव चतुरवदानाधिकरणम् ॥ १२ ॥

उत्पत्तितादर्थ्याच्चतुरवत्तं प्रधानस्य होमसंयोगादधिकमाज्यमतुल्यत्वाल्लोकवदुत्पत्तेर्गुणभूतत्वात् ॥ २९ ॥ [तत्संस्कारश्रुतेश्च ॥ ३० ॥ ताभ्यां वा सह स्विष्टकृतः सकृत्त्वे द्विरवधारणेन तदाप्तिवचनात् ॥ ३१ ॥ तुल्यवच्चाभिधाय सर्वेषु भक्त्यनुक्रमणात् ॥ ३२ ॥]

चतुर्द्विर्वा पुरोडाशेऽवदानं होमतोक्तितः ॥ चतुर्मैवं सहाज्येन सिद्धस्यात्रानुवादतः ॥ २३ ॥

दर्शपूर्णमासयोः 'उपस्तृणाति द्विर्हविषोऽवद्यति अभिघारयती'ति विधाय श्रूयते 'चतुरवत्तं जुहोती'ति । तत्र संशयः किं चतुरवत्तहोमे हविष एव चतुरवदानमुपस्तरणाभिघारणे त्वधिके द्व्यवदानं च पक्षान्तरं उतोपस्तरणाभिघारणाभ्यां सह चतुरवत्तं हविषो नित्यं द्विरेवावदानमिति । 'तत्र द्वितीयासंयोगाच्चतुःखण्डनसंस्कृतम् ॥ होतव्यं हविषस्तस्माद्धोतव्यात्खण्डनं चतुः ॥' चतुरवत्तमिति द्वितीयानिर्देशाद्धोतव्यमेव चतुरवत्तं कर्तव्यं हविश्च होतव्यं नाज्यं, तस्माद्धविष एव चतुरवदानं उपस्तरणाभिघारणं त्वधिकम् । नच तेनाधिकेन होमे चतुरवत्तविघातः । तस्याहोतव्यत्वात् । द्व्यवदानचतुरवदानयोर्विकल्प इति प्राप्ते ब्रूमः—'चतुःसंख्यावदानस्था होमाङ्गं चोद्यते यदि ॥ ततः भवेत्सा तु यथाप्राप्तानुकीर्त्यते ॥' चतुरवत्तं जुहोतीति नात्र चतुःसंख्याविशिष्टमवदानं होमाङ्गत्वेन विधीयते । होमस्याग्नेयादिवाक्यैरप्राप्तत्वेनानुवादासंभवात् । नच चतुरवत्तविशिष्टहोमविधिगौरवात् । नचाविहितस्याङ्गत्वमतो न चतुःसंख्याहोमाङ्गं का तर्हि वचनव्यक्तिः यच्चतुरवत्तमुपस्तरणादिवाक्यकल्पितचतुरवत्तानुवादेन तत्संस्कारतया जुहोतिना त्यागदेवतोद्देशावुत्पत्तिवाक्यसिद्धावनूद्य प्रक्षेपो विधीयते । उपस्तरणाभिघारणाभ्यां च सह चतुरवत्तं प्राप्तमिति यथाप्राप्तानुवादात्सहैवोपस्तरणाभिघारणाभ्यां चतुरवत्तं यद्यपि होमाङ्गतया चतुरवत्तविधिस्तथाप्यवत्तमात्रं

उत्पत्तितादर्थ्यात्० ॥ २९ ॥ उत्तरवेद्यग्न्योर्यदि विकल्पस्तदा द्व्यवदानचतुरवदानयोरपि विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः । **द्वितीयेति** । द्वितियासंयोगाच्चतुरवत्तस्य होमे कर्मत्वेन होतव्यावगमाद्यद्धोतव्यं तच्चतुरवत्तं कुर्यादिति होतव्यानुवादेन चतुरवत्तत्वविधानाद्धविष एव चतुरवदानं नत्वाज्यस्य । तस्य होतव्यसंस्कारार्थतया होतव्यत्वाभावादित्यर्थः । आज्यस्य होतव्यत्वाभावादेवोपस्तरणाभिघारणाधिक्येऽपि न षडवत्ततापत्तिरित्याह—**नचेति** । प्रथमं वार्तिककारीयं सिद्धान्तम्—**चतुःसंख्येति । अप्राप्तत्वेनेति** । होमाभावेऽपि पर्यग्निकृतोत्सर्जनस्थल इव यागोपपत्तेरिति भावः । **ननु** चतुरवत्तं तज्जुहोतीति चतुरवत्तानुवादेन होमविधिरपि न संभवति । होमो नाम देवतोद्देशेन त्यागविशिष्टः प्रक्षेपः । तत्र होमविधौ देवता लभ्यते आग्नेयादिशब्दानां यागदेवतासमर्पकत्वेन ततो होमदेवताया अलाभादित्याशयेन शङ्कते—**का तर्हीति** । नह्यत्रापूर्वस्त्यागांशो विधीयते येन देवतापेक्षा स्यात्, किंतु विशेष्यभूतप्रक्षेपमात्रमिति परिहरति—**चतुरिति । ननु** तवापि कथमुपस्तरणाभिघारणाभ्यां चतुष्ट्वसिद्धिराज्यस्य हविष्ट्वाभावादित्यत आह—**यथाप्राप्तेति । होमाङ्गतयेति** । अत्रावत्तशब्दो विशेषणप्रधानस्तथाच होमाङ्गतयावदानविधिरित्यर्थः । तेन सर्वप्रदानाधिकरणे चतुरवत्तद्रव्यसंस्कारार्थत्वेन होमविधिरिति यदुक्तं न तद्विरोधः । अवदानस्य होमार्थत्वेऽपि होमस्यावत्तसंस्कारार्थत्वाविरोधादिति भावः । नचैवं 'द्विर्हविषोवद्यती'त्यत्र प्राप्तावदानं हविर्लक्षणापादानस्य संख्यायाश्च विधाने वाक्यभेदः स्यादिति वाच्यम् । तद्दिहापि देवतोद्देशत्यागांशानुवादाङ्गीकारेण देवतायै त्यज्यमानस्य हविष एव प्रक्षेप्यत्वलाभेन द्विर्हविष इत्यस्य संख्यामात्रविधायकत्वात् । एवंच द्विर्हविष इत्यनेन संख्याविशिष्टावदानविधिः, चतुरवत्तवाक्ये होममात्रविधिरिति पक्षे चतुरवत्तवाक्ये च तद्विशिष्टहोमविधिः द्विर्हविष इत्यत्र संख्यामात्रविधिरिति पक्षे च लाघवगौरवकृतविशेषाभावाद्द्विर्हविष इत्यस्य संख्याविशिष्टावदानविधायकत्वेऽपि स्वातन्त्र्येणावदानविधावदृष्टार्थत्वापत्त्या दृष्टार्थत्वाय प्रदानोपक्रमतयैवावदानस्य विधेयतया पञ्चमोक्तप्रधानान्तानुसमयस्योपपन्नत्वाच्चतुरवत्तवाक्यस्यावत्तविशिष्टहोमविधायकत्वे चतुःसंख्याया विध्यनङ्गीकारेण हविषश्चतुरवदानाप्रसक्ततया एतदधिकरणप्रतिपाद्यस्य हविषो नित्यं द्व्यवदानस्य सिद्धेश्च पक्षद्वयमपि वार्तिककारस्य

विधीयते न चतुःसंख्यावाक्यान्तरप्राप्तानुवादत्वेनापि संभवतो विधाने गौरवापत्तेः । यद्यपि संख्या होमाङ्गतया विधीयते तथापि साधनमात्रपरिच्छेदेनाङ्गत्वोपपत्तेराज्यस्यापि च संस्कारद्वारेण होमसाधनत्वादुपस्तरणाभिघारणाभ्यां चतुरवत्तमित्याश्रीयते । एवंच त्र्यवदानस्य पाक्षिको बाधो न कल्पितो भवति ॥

उपांशुयाजेपि चतुरवत्तस्यावश्यकताधिकरणम् ॥ १३ ॥

साम्नदश्यवन्नियम्येत ॥३३॥ [हविषो वा गुणभूतत्वात्तथाभूतविवक्षा स्यात् ॥३४॥]

उपांशुयाजे किं न स्यादवदानचतुष्टयम् ॥ स्याद्वा नास्त्युपसंहारान्नानूक्तिर्वाक्यतोऽस्ति तत् ॥ २४ ॥

क्त्वाचिन्तेयम् । यदि चतुःसंख्या होमाङ्गतया विधीयते तदा किमाज्यद्रव्यके उपांशुयाजे चतुरवदानं कर्तव्यं नेति संशये चतुरवत्तं विहितं कथं संपादनीयमित्यपेक्षायामुपस्तरणादिप्रकारविधानात्तस्य च केवलसान्नाय्यौषधविषयत्वात्तत्रैव चतुरवदानमुपसंह्रियते साम्नदश्यवदिति प्राप्ते उच्यते अत्र चतुरवत्तमविशेषविहितं सर्वहोमाङ्गम् । नच तच्छेषत्वेनोपस्तरणादिविधिः हविःसंस्कारार्थतयोपस्तरणाभिघारौ विहितौ ताभ्यामेव तु सान्नाय्यौषधयोश्चतुरवत्तसंपत्तेर्न हविषश्चतुरवदीयते । यत्रत्वाज्यभाग उपस्तरणादि न श्रुतं तत्रान्यतः संपत्त्यभावाद्धविष एव चतुरवदानम् । परमार्थतस्तु नात्र चतुःसंख्या विधीयते । अन्यपरे वाक्येऽनुवादत्वेनापि संभवन्त्यां विधानस्यान्याय्यत्वात् । अतोऽवत्तानुवादेन होमविधिर्न होमाङ्गतयावत्तविधिः । उपांशुयाजाज्ये तु चतुर्गृहीतं जुहोतीति वाक्याच्चतुर्गृहीतविधिर्न चतुरवत्तवाक्यात् ॥

संमतमिति भावः । इदानीं भाष्योक्तसिद्धान्तप्रकारमाह—**यद्यपीति । साधनमात्रेति** । हविरेव परिच्छेद्यमित्यत्र प्रमाणाभावादिति भावः । सूत्रार्थस्तु—पुरोडाशोत्पत्तेर्होमार्थत्वात्प्रधानस्य पुरोडाशस्यैव चतुरवदानं होमसंयोगेन होतव्यस्यैव चतुरवदानप्रतीतेः । आज्यं तु पुरोडाशेनातुल्यत्वादधिकमिति नोपस्तरणाभिघारणाभ्यां संख्यापूरणं तदुत्पत्तेः संस्कारार्थतया गुणभूतत्वात् । नचैवं संख्याधिक्यं लोके प्रस्थभुक् देवदत्त इत्यादौ गुणेन सूपादिनाधिक्यादर्शनादिति ॥

साम्नदश्यवन्नियम्येत ॥ ३३ ॥ पूर्वाधिकरणोक्तत्र्यवदाननियमोपजीवनेन प्रकारविधिरित्युत्थानात्संगतिः । **ननु** पूर्वाधिकरणे वार्तिककारपक्षे चतुःसंख्या न विधीयत इत्युपपादितं तथाचोपस्तरणादिवाक्यबलादुपसंहार इति पूर्वपक्षस्य चतुःसंख्याविधेरविशेषप्रवृत्तिमूलकोपसंहाराभावनिबन्धनसिद्धान्तस्याप्यप्रवृत्तेः कथमयं विचार इत्यत आह—**क्त्वेति** । चतुःसंख्या विधीयत इति क्त्वाचिन्तया विचारप्रवृत्तिरुपपन्नेत्यर्थः । इदमुपलक्षणं—'चतुर्गृहीतं जुहोती'त्यनारभ्याधीतमाज्यविषयमपि वाक्यं नास्तीति क्त्वाचिन्तेत्यपि द्रष्टव्यम् । **उपस्तरणादिप्रकारेति** । उपस्तरणादेश्चतुरवत्तापादनप्रकारतयेत्यर्थः । **तस्यचेति** । उपस्तरणादेः स्रुच्यसंसर्गार्थतया सामर्थ्येन तत्संसर्गप्रसक्तिमत्सांनाय्यादिविषयत्वमित्यर्थः । अविशेषेण प्रसक्तस्योपसंहारे दृष्टान्तः—**साम्नदश्यवदिति । नच तच्छेषत्वेनेति** । सर्वविषयकचतुरवत्तविधिं प्रति सांनाय्यौषधमात्रविषयकस्य शेषत्वासंभवादिति भावः । **नन्वे**वमुपस्तरणादिविधेस्तच्छेषत्वाभावे सांनाय्यादौ हविष एव चतुरवदानं स्यादित्यत आह—**हविःसंस्कारेति** । क्त्वाचिन्तामुद्घाटयति—**परमार्थत इति** । यद्यत्र चतुःसंख्या विधीयेत तदा प्रधानभूतहोमावैगुण्यार्थं कृष्णलेष्वपि चतुरवदानं कर्तव्यं स्यादतो नात्र चतुःसंख्याविधिरित्यर्थः । युक्त्यन्तरमाह—**अन्यपर इति** । कथं तर्ह्युपांशुयाजाज्ये चतुरवदानसिद्धिरित्यत आह—**उपांश्विति** । अनेन द्वितीयोऽपि क्त्वाचिन्ताप्रकार उद्घाटितः ॥

दर्शपूर्णमासयोराग्नेयैन्द्राग्नयोरनुवादताधिकरणम् ॥ १४ ॥

पुरोडाशाभ्यामित्याधिकृतानां पुरोडाशयोरुपदेशस्तच्छ्रुतित्वाद्वैश्यस्तोमवत् ॥ ३५ ॥ [न त्वनित्याधिकारोऽस्ति विधौ नित्येन संबन्धस्तस्मादवाक्यशेषत्वम् ॥ ३६ ॥ सति च नैकदेशेन कर्तुः प्रधानभूतत्वात् ॥ ३७ ॥ कृत्स्नत्वात्तु तथा सोमे ॥ ३८ ॥ कर्तुः स्यादिति चेत् ॥ ३९ ॥ न गुणार्थत्वादाम्ने च नोपदेशार्थः ॥ ४० ॥ कर्मणोऽस्तु प्रकरणे तन्न्यायत्वाद्गुणानां लिङ्गेन कालशास्त्रं स्यात् ॥ ४१ ॥ यदि तु सांनाय्यं सोमयाजिनो न ताभ्यां समवायोऽस्ति विभक्तकालत्वात् ॥ ४२ ॥ अपि वा विहितत्वाद्गुणार्थायां पुनः श्रुतौ संदेहे श्रुतिर्द्विदेवतार्था स्याद्यथाऽनभिप्रेतस्तथाऽऽग्नेयो दर्शनादेकदेवते ॥ ४३ ॥ विधिं तु बादरायणः ॥ ४४ ॥ प्रतिषिद्धविज्ञानाद्वा ॥ ४५ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ४६ ॥]

सप्त पक्षाः पुरोडाशाभ्यामेवेत्यधिकारिणः ॥ शेषः स्यात्तच्छ्रुतेर्मैवं कार्त्स्न्यैनित्यत्वबाधनात् ॥ २५ ॥
कर्मान्तरविधिर्मैवं प्रत्यभिज्ञैवकारतः ॥ णिजर्थस्य विधिर्मैवमाफल्यात्स्वार्थवर्जनात् ॥ २६ ॥
कालस्यास्तु विधिर्मैवं लक्षणायाः प्रसङ्गतः ॥ ऐन्द्राग्नैकविधिर्मैवं वैषम्याच्चैवकारतः ॥ २७ ॥
कालो लाक्षणिकोऽप्यस्तु सार्थत्वायेति चेन्न तत् ॥ स्तुत्या विध्येकवाक्यत्वात्सार्थत्वाच्चानुवादता ॥ २८ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनं याजयेद्यावेतावाग्नेयश्चैन्द्राग्नश्च सान्नाय्येनतु सोमयाजिन'मिति । तत्र पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनमिति किमयं विधिरुतानुवाद इति संशयः । विधित्वे च बहवः पक्षाः अधिकृतोपदेश इत्येकः कर्मान्तरविधिरित्यन्यः, याजनविधिरित्यन्यतरः, कालोपदेश इत्यपरः, आग्नेयस्यानुवादः ऐन्द्राग्नस्य पौर्णमास्यां विधिरित्यन्यः, तत्रार्थवत्वाद्विधिः अनुवादस्यानर्थक्यात्तत्राधिकृतविधिः पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाज्यधिक्रियते न सान्नाय्येनेति । असोमयाज्येव वा ताभ्यामधिक्रियते न सोमयाजीति । तदयुक्तम् । समस्ताभ्यां हि दर्शपूर्णमासाभ्यां चोदितं फलं न केवलाभ्यां पुरोडाशाभ्यामसोमयाजिन उत्पत्तुमर्हति नापि नित्ययोः पुरोडाशयोरनित्यमसोमयाजिनं प्रति संभवति विधिः । तस्मात्कर्मांतरे एते विधीयेते । नैवम् । प्रकृतप्रत्यभिज्ञानादेवकारानर्थक्याच्च । याजनविधिस्तर्हि भवतु न फलाश्रवणात् । परस्मैपदनिर्देशाच्च न फलकल्पनापि शक्यते तेन कालविधिरेव ज्यायान् । असोमयागकाले पुरोडाशाविति तदपि न चतुरस्रं । सान्नाय्यवैकल्पिको ह्यैन्द्राग्नः सांनाय्यं च नासोमयाजी संनयेदिति वचनात्सोम-

---

पुरोडाशाभ्यां० ॥ ३५ ॥ **अधिकृतेति** । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत, असोमयाजिस्वर्गकामस्तु पुरोडाशाभ्या'मित्येवं स्वर्गकामवाक्यस्य शेषभूतं सदिदमधिकारविधिरित्यर्थः । **तत्रेति** । एवकारस्य यथाश्रुतान्वयमादाय पुरोडाशयोरेवासोमायाजिनोऽधिकारो न सांनाय्ये इति प्रथमः पक्षः । द्वितीयस्तु एवकारस्यासोमयाजिशब्देनान्वयादसोमयाजिन एव पुरोडाशयोरधिकारो न सोमयाजिन इति । ततश्चोपांशुयाजाज्ये चतुरवदानबाधाभावेऽपि इहासोमयाजिनः सांनाय्यबाधः सोमयाजिनः पुरोडाशबाधो वेत्युत्थानात्संगतिः । **केवलाभ्यामिति** । केवलपुरोडाशाभ्यामित्यर्थः । यद्वा सांनाय्यं विना कृताभ्यां दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यर्थः । सोमयाजिनोपि केवलसांनाय्येन न फलमुत्पत्तुमर्हतीत्यनेनैवोक्तप्रायम् । वचनस्य वक्ष्यमाणरीत्योपपत्तेः न वचनबलाद्विकल्पस्यापि साधनत्वसंभवः । **नापीति** । दर्शपूर्णमासयोः सोमयाज्यसोमयाजिसाधारण्येन नित्यत्वान्नित्यदर्शपूर्णमासान्तर्गतयोरनित्यासोमायाज्युपकारकत्वे नित्यानित्यसंयोगविरोधः स्यात् । नहि पुरोडाशौ नित्यौ दर्शपूर्णमासयोर्भविष्यतः पश्चात्सोमयाजी तस्योपकरिष्यत इति संभवतीत्यर्थः । **प्रत्यभिज्ञानादिति** । यावेताविति । प्रत्यभिज्ञायकशब्दबलादिति भावः । **एवकारेति** । कर्मान्तरविधावितरव्यावृत्त्यर्थकस्यैवकारस्यानन्वयादिति भावः । **परस्मैपदेति** । परस्मैपदेन याजनपारार्थ्यप्रतीतेर्विश्वजिन्न्यायेन फलकल्पनापि न संभवतीत्यर्थः । **असोमेति** । सोमयागात्प्राक्काल इत्यर्थः । कालविधिपक्षमपरिसमाप्यैव यथासूत्रमन्तरा पक्षान्तरमाह—**तस्मादिति** । **समु-**

यागकालात्परतः प्रवर्तते । तेन तद्वैकल्पिकस्यैन्द्राग्नस्य प्राक्कालः प्राप्त एवेति तद्विधिर्व्यर्थः । तस्मादाग्नेयस्य पर्वद्वयेपि प्राप्तत्वादनुवादः । ऐन्द्राग्नस्य त्वमावास्यायां विहितस्य पौर्णमास्यामप्राप्तस्य विधिरिति युक्तम् एवकारानर्थक्यात् समुच्चितयोश्च पुरोडाशयोरेकेन लिङ्गशब्देन कस्यचिदनुवादः कस्यचिद्विधिरिति वैषम्यमयुक्तम् तस्मात्पूर्वोक्त एव कालविधिरस्तु । नच प्राप्तः कालः सांनाय्यं ह्यसोमयाजिनोऽपि विहितम्। 'तदुह संनयें'दिति प्रागूर्ध्वं च सोमात्सांनाय्यस्य काल एवेति तद्वैकल्पिकस्यैन्द्राग्नस्योभयोः प्राप्तौ संभवन्त्यां प्राक्काल एव नियम्यते । तन्नियमाच्च प्राक्सोमादैन्द्राग्नसांनाय्ये विकल्प्येते । पश्चात्तु सांनाय्यमेव भवतीति युक्तः कालविधिः । नैवं । असोमयाजिपदेन कालो लक्ष्यते नचैतद्युक्तं तस्मात्सांनाय्येन सोमयाजिनमित्यस्यायमर्थवादः ॥

उपांशुयाजस्य ध्रौवाज्यद्रव्यताधिकरणम् ॥ १५ ॥

उपांशुयाजमन्तरा यजतीति हविर्लिङ्गाश्रुतित्वाद्यथाकामी प्रतीयेत ॥ ४७॥
[ध्रौवाद्वा सर्वसंयोगात् ॥ ४८ ॥]

उपांशुयाजे यत्किंचिद्द्रव्यमाज्यमुताग्रिमः ॥ विशेषानुक्तितो मैवं ध्रौवाज्यस्य विधानतः ॥ २९ ॥

उपांशुयाजस्य द्रव्ये संदेहः किमर्थप्राप्तं यत्किंचित्स्यादुताज्यमेव ध्रौवमिति । तत्र विशेषाश्रवणादनियमः । 'आज्यस्यैव नाउपांशुपौर्णमास्यां यज'न्नित्यस्य कालविधिपरत्वेन द्रव्यविधावसामर्थ्यात्सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्यमित्यस्य च वैशब्दोपबद्धस्य वर्तमानापदेशसरूपस्य विधिसामर्थ्याभावादिति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि तावद्विधिर्न स्यात्तथाप्यसंयुक्तोत्पन्नध्रौवमाज्यं प्रयोजनमपेक्षमाणमश्रुतद्रव्यकेषु प्रकृतेषु यागेषु द्रव्याकाङ्क्षेषु निविशते किमुत यदा विस्पष्टं तादर्थ्ये चतुर्थीसंयुक्तं विपरिणामलब्धविधिसामर्थ्यं सर्वस्मै वा एतदिति वचनमेव विद्यते तस्माद्ध्रौवाज्यमस्य द्रव्यम् ॥

चितयोरिति । युगपल्लिङ्गशब्दान्वितयोरित्यर्थः । तदुह समवनयेत् । तदोपसन्नयेदेवेत्यर्थः । **प्राक्काल एवेति** । अत्र यद्यप्येवकारस्य पुरोडाशसंगततया पुरोडाशयोरेवासोमयागकाल इति नियमः प्रतीयते तथापि तथाविधनियमस्वीकारे 'तदुह समवनये'दिति सांनाय्ये सोमप्राक्कालविधायकवचनविरोधादसोमयाजिशब्देन कालपरेणैवैवकारान्वयमङ्गीकृत्यासोमयागकाल एव पुरोडाशयोरिति नियमः स्वीक्रियते । नच नियमेन प्राक्सांनाय्यस्य निवृत्तिः किंतूर्ध्वं पुरोडाशनिवृत्तिमात्रमिति न कस्यापि विरोध इति भावः । एतदेवाह—**नियमाच्चेति** । एवंच प्राक् नियमेन प्राप्तस्य नियमविध्यभावादूर्ध्वकालव्यावृत्तिलक्षणपरिसंख्यायामेवायं नियमशब्द इति ध्येयम् । तस्मात्सोमयाजिनः सांनाय्यविधिबलादेवासोमयाजिनः पुरोडाशप्राप्त्यनुवादोयम् । नचानर्थक्यम्। सांनाय्यविध्येकवाक्यतया तत्प्रशंसार्थत्वादित्याह—**तस्मादिति** । सूत्रार्थस्तु—पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनमित्यधिकृतानामसोमयाजिनां पुरोडाशयोरुपदेशः । पुरोडाशयोरसोमयाज्यधिकारोपदेश इति यावत् । तत् श्रुतित्वात् असोमयाजिन एव श्रुतत्वाद्यथा 'वैश्यस्तोमेन यजेते'त्यत्र वैश्यस्यैव श्रुतत्वात्तस्यैवाधिकार इति ॥

उपांशुयाजमन्तरा यजतीति० ॥ ४७॥ असोमयाजिनः सांनाय्याबाधवदुपांशुयाजेऽप्यर्थप्राप्तद्रव्यान्तरस्य न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **अनियम इति** । यच्चार्हं यत्किंचिद्द्रव्यमित्यर्थः । **कालेति** । कालविधिपरत्वमनुपदमेव ग्रन्थे स्पष्टम् । तथाचाज्यस्येत्यनियमप्राप्तानुवाद इति भावः । **अश्रुतेति** । प्रयोजनासंयोगेनोत्पन्नं ध्रौवमाज्यमाज्यापेक्षोपस्तरणादिष्विव द्रव्यापेक्षेष्वाज्यभागादिषु निविशमानमुपांशुयाजेपि निविशत इत्यर्थः । **विस्पष्टेति** । विस्पष्टतादर्थ्यचतुर्थीबलादश्रुतद्रव्यकप्रकृतयागानां द्रव्यापेक्षाबलाद्ध्रौवस्य प्रयोजनापेक्षाबलाच्च विधितात्पर्ये निश्चिते वैशब्दो यदाग्नेय इत्यादौ यच्छब्दवन्न विधिशक्तिप्रतिबन्धक इति भावः । वर्तमानापदेशस्य परिहारमाह—**विपरिणामेति** । द्रव्यं विना यागानुपपत्त्या यजतेर्द्रव्यलिङ्गत्वाद्विशेषाश्रवणाच्चोपांशुयाजमन्तरा यजतीत्यत्र द्रव्ये यथाकामीति सूत्रार्थः ॥

उपांशुयागस्य प्राकृतदेवतानियमाधिकरणम् ॥ १६ ॥

तद्वच्च देवतायां स्यात् ॥ ४९ ॥ [तान्त्रीणां वा प्रकरणात् ॥ ५० ॥]

तत्र यः कोऽपि देवः स्यात्तान्त्रिको वाऽग्रिमो भवेत् ॥ अविशेषात्प्रकरणात्तान्त्रिकोऽत्र नियम्यते ॥ ३० ॥

उपांशुयाजस्यैव देवतायां संदेहः किमर्थप्राप्ता या काचिदनियमेन स्यादुतास्ति कश्चिन्नियम इति । तत्र 'विष्णुरुपांशुयष्टव्योऽजामित्वाये'त्यादेरर्थवादत्वादन्यस्य च देवताविधेरदर्शनादनियमः । नाविहिता देवता भवति तस्माद्देवतापेक्षोऽयमुपांशुयाजविधिः प्रकरणवशाद्दर्शपूर्णमासतन्त्रगताभिरेकवाक्यतां यातीति नानियमः ॥

उपांशुयाजस्य विष्ण्वादिदेवताकत्वपौर्णमासीकर्तव्यत्वयोरधिकरणम् ॥ १७–१८ ॥

धर्माद्वा स्यात्प्रजापतिः ॥ ५१ ॥ [देवतायास्त्वनिर्वचनं तत्र शब्दस्येह मृदुत्वं तस्मादिहाधिकारेण ॥ ५२ ॥ विष्णुर्वा स्याद्धौत्राम्नानादमावास्याहविश्च स्याद्धौत्रस्य तत्र दर्शनात् ॥ ५३ ॥ अपि वा पौर्णमास्यां स्यात्प्रधानशब्दसंयोगाद्गुणत्वान्मन्त्रो यथा प्रधानं स्यात् ॥ ५४ ॥ आनन्तर्यं च सांनाय्यस्य पुरोडाशेन दर्शयति, अमावास्याविकारे ॥ ५५ ॥ अग्नीषोमविधानात्तु पौर्णमास्यामुभयत्र विधीयते ॥ ५६ ॥ प्रतिषिध्य विधानाद्वा विष्णुःसमानदेशः स्यात् ॥ ५७ ॥ तथाचान्यार्थदर्शनम् ॥ ५८ ॥ न चानङ्गं सकृच्छ्रुतावुभयत्र विधीयेतासंबन्धात् ॥ ५९ ॥ गुणानां च परार्थत्वात्प्रवृत्तौ विधिलिङ्गानि दर्शयति ॥ ६० ॥ विकारे चाश्रुतित्वात् ॥ ६१ ॥]

कोऽपि देवस्तान्त्रिकेषु नियतो वा तदाऽपि किम् ॥ प्रजापतिरुताग्निः स्यादग्नीषोमावुताथवा ॥ ३१ ॥
विष्णुर्यद्वाऽग्निमुत्सृज्य विकल्प्यं देवतात्रयम् ॥ कोऽप्यत्रानियमान्नैवमुपांशुत्वादियन्त्रणात् ॥ ३२ ॥
प्रजापतिरुपांशुत्वान्न तूष्णींभावयोगतः ॥ अग्निर्मुख्यत्वतो मैवं तद्याज्यादेरपाठतः ॥ ३३ ॥
अग्नीषोमौ तदुक्तेर्नो तत्र कालविधानतः ॥ विष्णुर्याज्यादितस्तन्न प्राजापत्योक्तिबाधनात् ॥ ३४ ॥
याज्यात्रैविध्यतः प्राप्ता विकल्प्यन्तेऽत्र देवताः ॥ विधिशेषार्थवादेऽपि प्राप्तं त्रयमनूद्यते ॥ ३५ ॥
दर्शादिर्वा तस्य कालो दर्श एवान्य एव वा ॥ द्विपुरोडाशसांनिध्यादाद्यो दर्शेऽग्नितोऽग्रतः ॥ ३६ ॥
विष्णुयाज्योक्तितो युक्तो मध्यमः पूर्णिमाविधेः ॥ स एव कालो याज्याया उत्कर्षः पूर्णिमादिने ॥ ३७ ॥

तान्त्रिक्यो देवता इति स्थिते का तासामिति चिन्त्यते देवताविचारसमानहेतुकत्वाच्च कालविचारोऽपि सहैव तेन क्रियते तदयमत्र विचारः—किं प्रजापतिर्देवता उताग्निरुत विष्णुः । अमावास्यायां चोपांशुयाजः किंवोभयोः पर्वणोर्विष्णुः प्रजापतिरग्नीषोमौ च व्यवस्थितविभाषया देवताः

तद्वच्च देवतायां स्यात् ॥ ४९ ॥ पूर्ववदिह नियामकाभावादर्थप्राप्तदेवतान्तरस्य न बाध इत्युत्थितेः संगतिः । **तत्रेति** । यागस्य देवतां विनानुपपत्तेर्देवताविशेषस्य चाश्रवणादनियमेन या काचिद्देवता ग्राह्या यथा द्रव्यविशेषाश्रवणे आक्षेपाद्यत्किंचिद्द्रव्यं गृह्यते तद्वदित्यर्थः । **नाविहितेति** । न चोद्देश्यमात्रत्वाद्देवतात्वस्याविहितापि देवता संभवत्येवेति वाच्यम् । नह्युद्देश्यत्वमात्रं देवतात्वं तन्मात्रेण देवताशब्दाप्रयोगात्, उद्देश्यत्वमात्रेण देवतात्वे प्रतिनिधीयमानस्यापि देवतात्वसंभवेन षष्ठोक्तस्य देवताप्रतिनिध्यभावस्यानुपपत्तिप्रसङ्गाच्च, किंतु विधिरपि तत्रोपलक्षणं शब्दविशेषेण या उद्देश्यतया विधीयते सा तस्य देवतेति । नचैवं विधानाद्देवतात्वं देवतायाश्च विधानमितीतरेतराश्रयत्वं स्यादिति वाच्यम् । नहि देवतायाः सत्या विधानं किंतु शब्दोद्देश्यतामात्रेण विहिता पश्चाद्देवतात्वं प्रतिपद्यते तस्माद्द्रव्यवदाक्षेपतो देवताया लब्धुमशक्यत्वान्नानियम इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षे द्रव्ये यथा अनियमस्तद्वद्देवताया अप्यनियमः स्यादिति ॥

धर्माद्वा स्यात्प्रजापतिः ॥ ५१ ॥ पूर्वसिद्धान्ते विशेषविचारात्संगतिमभिप्रेत्याह—**तान्त्रिक्य इति** । **किमिति** । किं प्रजापतिर्देवता उभौ च कालौ उताग्निः उभौ कालौ उत विष्णुर्देवता अमावास्यैव कालः किंवोभौ कालौ ।

यदामावास्यायां तदा विष्णुः पौर्णमास्यां तु प्रजापतिरग्नीषोमौ चेति । अथवा पौर्णमास्यामेवोपांशुयाजो विष्णवाद्याश्च तिस्रोऽपि देवता तत्रैव विकल्प्यन्त इति । तत्र धर्मसंप्रतिपत्तेः । प्रजापतिर्देवतेति गम्यते स हि 'यत्किंचित्प्राजापत्यं यज्ञे क्रियते उपांश्वेव तत्क्रियते' इति वचनादुपांशुत्वधर्मः यागोऽपि चायं तद्धर्मेति प्राजापत्यत्वाध्यवसानम् । न प्रजापतिरुपांशुत्वधर्मा तूष्णीं भावस्तस्य धर्मः प्रजापतिं मनसा ध्यायेदिति विधेः तदर्थवादस्त्वयं यत्किंचित्प्राजापत्यमिति । तस्मात्संप्रतिपत्त्यभावान्न प्रजापतिः मुख्यत्वात्त्वग्निः स्यात् । सोपि न । विष्णुस्तु मन्त्रवर्णात्स्यात् । आग्नेयैन्द्राग्नयाज्यानुवाक्यायुगलयोर्मध्ये वैष्णवं याज्यानुवाक्यायुगलमाम्नातं यागश्चायं पुरोडाशद्वयमध्ये विहित इति स्थानसामान्याद्वैष्णवमन्त्रद्वयमस्याङ्गं भवद्विष्णुदेवतां परिकल्पयति । आग्नेयैन्द्राग्नमध्यवर्तित्वाच्च मन्त्रयोरमावास्याकालत्वावगमादविशेषविहितोपि यागो मन्त्रवशादमावास्याकाल इति निश्चीयते । सत्यं मान्त्रवर्णिकी देवता नतु विष्णुरेव । मन्त्रवशादेव तु तिस्रोऽपि देवता व्यवस्थितविकल्पेन स्युरुभयोश्च पर्वणोरुपांशुयाजः स्यात् । तथाहि 'जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशावुपांशुयाजमन्तरायजत्यजामित्वाये'त्यविशेषेण पुरोडाशद्वयोपलक्षिते काले विधानादुभयोश्च पर्वणोः पुरोडाशद्वयसद्भावादुभयत्रोपांशुयाजः स्यात् । नन्वमावास्यायां जामितादोषः पाक्षिकः सोमयाजिनः ऐन्द्राग्नाभावात् तुल्यं पौर्णमास्यामपि पाक्षिकत्वं असोमयाजिनोऽग्नीषोमीयाभावात् तस्मात्पाक्षिकेणैव जामित्वापनयनेनोभयत्रार्थवाद इत्युभयत्राप्युपांशुयाजः स्यात् । तत्र 'तावब्रूतामग्नीषोमावाज्यस्यैव नावुपांशुपौर्णमास्यां यजन्नि'त्यनेन वचनेन पौर्णमासीकालवर्तिनोग्नीषोमदेवताविधानान्मन्त्रवर्णाच्च स्यातामग्नीषोमौ प्रजापतिश्च मन्त्रवर्णात्स्यादाग्नेयाग्नीषोमीययाज्यानुवाक्यमध्ये तैत्तिरीयाणां प्राजापत्ययाज्यानुवाक्याम्नातात् विष्णुस्तु पूर्वोक्तेन न्यायेनामावास्यायां स्यादिति प्राप्ते ब्रूमः—'विष्ण्वाद्या देवताः सत्यं मन्त्रवर्णाद्विकल्पिताः ॥ नतु कालद्वये यागः पौर्णमास्यां तु वाक्यतः ॥' उपांशुपौर्णमास्यां यजन्नित्यनेन प्रत्यक्षवचनेन पौर्णमासीविधानात्पौर्णमास्यामेव स्यात् कालविधानं ह्येतन्न देवताविधानं, मन्त्रवर्णादेव देवतानां लब्धत्वात्पौर्णमासीकालविशिष्टयागानुवादेन च देवताविधौ विशिष्टानुवाददोषापत्तेः । तस्मादुपांशुयाजानुवादेन कालविधानमेतत् । अग्नीषोमग्रहणं तु मान्त्रवर्णिकीनां देवतानामुपलक्षणार्थम् । येत्वाश्वलायनाः कालविधिमनिच्छन्तः पर्वद्वयेऽप्युपांशुयाजमाहुस्ते कथमिव त्रयोदशामावास्यायामिति लिङ्गं समर्थयेरन् कालविध्यभावे च पौर्णमासीवाक्येनानुवादासंभ-

---

तत्र यदामावास्यायां तदा विष्णुः । पौर्णमास्यां तु प्रजापतिरग्नीषोमाविति कालभेदाद्देवताव्यवस्था । अथवा पौर्णमास्येव कालः विष्णवाद्याश्च देवता विकल्प्यन्त इत्यर्थः । **धर्मसंप्रतिपत्तेरिति** । धर्मैक्यादित्यर्थः । **तदर्थवाद इति** । गौणमुपांशुपदमिति भावः । **वैष्णवमिति** । 'इदं विष्णुः प्रतद्विष्णु'रित्येवंरूपमित्यर्थः । **सोमयाजिन इति** । सांनाय्येन तु सोमयाजिनमिति विधानादिति भावः । **असोमेति** । आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतया ससोमेनेष्ट्वाग्नीषोमीयो भवतीत्यग्नीषोमीयस्योत्कर्षविधानादिति भावः । **मन्त्रवर्णाच्चेति** । 'आन्यं दिवः,' 'अग्नीषोमा यो अद्यवा'मिति मन्त्रवर्णादित्यर्थः । **प्राजापत्येति** । 'प्रजापते न त्वत्स वेद पुत्र'इत्येवंरूपमित्यर्थः । मन्त्राम्नानानर्थक्यप्रसङ्गाच्चतुर्थी मन्त्रवर्णप्राप्तयोः विषमशिष्टयोरपि विकल्प इति भावः । नावित्यस्य षष्ठ्यादिसाधारणत्वाद्देवताविधिर्झटिति न गम्यते कालविध्यनुगुणसप्तमीश्रवणात्कालविधिरेव झटिति गम्यत इत्याशयेनाह—**कालविधानमिति** । अनेनैव न द्रव्यविधिपरमिदं आज्यस्येति षष्ठ्या द्रव्यविध्यनुगुणत्वाभावादित्यपि सूचितम् । **ननु** मन्त्रवर्णात्कालद्वयसाधारण्येन प्राप्ताग्नीषोमयोः पौर्णमासीकालिकोपांशुयाजे विधानार्थत्वान्न वैयर्थ्यमत आह—**पौर्णमासीति** । कालोपि नाग्नीषोमदेवताविशिष्टोपांशुयाजे विधीयते विशिष्टानुवाददोषप्रसङ्गादेव किंतूपांशुयाजमात्रे । अग्नीषोमग्रहणं तूपलक्षणम् । नच पौर्णमासीग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वमङ्गीकृत्य देवताविधिरेव किं न स्यादिति वाच्यम् । मन्त्रवर्णादेव देवताप्राप्त्या तद्विधानानर्थक्यात् कालस्तु पुरोडाशान्तराललक्षणः पौर्णमास्यमावास्यासाधारण्येनैव प्राप्त इत्यमावास्याव्यावर्तनार्थतया कालविधिरर्थवानित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति** । **त्रयोदशेति** । पञ्चप्रयाजाः द्वावाज्यभागौ आग्नेयाहुतिरेका दधिपयसोः संप्रतिपन्नदेवताकत्वादेका स्विष्टकृत्त्रयोऽनुयाजा इति त्रयोदशत्वं बोध्यम् । **कालविधीति** । असति कालविधौ 'य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजत' इति विद्वद्वाक्येऽनुवादो न स्यात् पौर्णमासीपदं कालयोगेन वर्तमानं यत्र कालसंबन्धोऽवगतस्तदेवानुवदितुं शक्नोति उपांशुयाजस्य च पौर्णमासीकालसंबन्धान-

[पौ]र्णमासशब्देनापि न फले विनियुज्येतेति प्राधान्यमुपांशुयाजस्य न स्यात् आज्यभागादिवद-[ङ्ग]स्यादित्यास्तां तावत् । तस्मात्पौर्णमासीकालस्य वाचनिकत्वात्प्रधानानुवर्तित्वाच्च देवतानां [च ना]मापि तत्रैव विकल्पः ॥

एकपुरोडाशायामप्युपांशुयाजाधिकरणम् ॥ १९ ॥

द्विपुरोडाशायां स्यादन्तरार्थत्वात् ॥ ६२ ॥ [अजामिकरणार्थत्वाच्च ॥ ६३ ॥ तदर्थमिति चेन्न तत्प्रधानत्वात् ॥ ६४ ॥ अशिष्टेन च संबन्धात् ॥ ६५ ॥ उत्पत्तेस्तु निवेशः स्याद्गुणस्यानुपरोधेनार्थस्य विद्यमानत्वाद्विधानादन्तरार्थस्य नैमित्तिकत्वात्तदभावेऽश्रुतौ स्यात् ॥ ६६ ॥ उभयोस्तु विधानात् ॥ ६७ ॥ गुणानां च परार्थत्वादुपवेषवद्यदेति स्यात् ॥ ६८ ॥ अनपायश्च कालस्य लक्षणं हि पुरोडाशौ ॥६९॥ प्रशंसार्थमजामित्वम् ॥ ७० ॥]

पुरोडाशैक्ययुक्तायां पौर्णमास्यामयं नहि ॥ स्याद्वा नास्त्यन्तरेत्युक्तलक्ष्ये कालेऽस्ति शङ्खवत् ॥ ३८ ॥

पौर्णमास्यामेवोपांशुयाज इति स्थिते चिन्त्यते किं द्विपुरोडाशायामेव स्यादुतैकपुरोडाशायामपीति । [त]त्रैकपुरोडाशायामन्तरालगुणालाभेन वैगुण्याद्विपुरोडाशायामेव स्यात् । सिद्धान्तैकदेशी त्वाह—[या]गस्याविशेषेण श्रवणादुभयत्रानुष्ठानं गुणस्तु यदा द्विपुरोडाशा तदा भविष्यतीति तदयुक्तम् । [वि]धीयमानयागोन्तरालगुणविशिष्टोऽभिधीयते अनुपादेयश्चान्तरालगुणः तेन यत्रैवायं गुणस्त-[त्रै]वास्य विधिरितरत्र तु विधिरेव नास्तीत्यकर्तव्य एवेति प्राप्ते ब्रूमः—'स्यादेवमंतरालस्य गुणत्वेन विधिर्यदि ॥ कालो विधीयते त्वत्र पुरोडाशोपलक्षितः ॥' अन्यार्थाभ्यां हि पुरोडाशाभ्यामुपलक्षिते काले कर्म विधीयते योयं पुरोडाशयोर्मध्यकालस्तत्रोपांशुयाज इति, सर्वत्र चोपलक्षणापायेप्युपल-

---

[मा]त्रमात्र तस्यानुवादस्ततश्चाधिकारवाक्येनापि परामर्शासंभवात्फलसंबन्धोऽपि न स्यात् । नच पुरोडाशद्वयान्तरालकालः [पौ]र्णमास्यामेवेति नियमो येन तत एव पौर्णमासी प्राप्ता स्यादमावास्यायामप्याग्नेयैन्द्राग्नलक्षणपुरोडाशद्वयसंभवात् । नच [त]थापि पौर्णमासीकालविधौ उपांशुयाजस्य विद्वद्वाक्यस्थपौर्णमासीपदेनाधिकारवाक्यस्थपौर्णमासीपदेन वा न परामर्शः [पौ]र्णमासीकालस्योपांशुयाजोत्पत्तिवाक्यावगतत्वाभावात् उत्पत्त्यवगतकालसंबन्धानामाग्नेयादीनामेव झटिति प्रवृत्तिनिमि-[त्ता]वगत्या परामर्शादिति वाच्यम् । 'तावब्रूतामग्नीषोमावाज्यस्य नावुपांशुपौर्णमास्यां यजन्नि'ति वाक्यं प्रकृत्योपांशुयाजम-[न्त]रा यजतीति विधानेनोत्पत्तावपि तावब्रूतामिति वाक्ये मनसि विपरिवर्तमाने पौर्णमासीकालस्यैवान्तरालकालत्वेनावगमेनो-[त्प]त्त्यवगतकालसंबन्धस्यात्रापि तुल्यत्वात्तावब्रूतामिति प्रकृत्याम्नानं च भाष्यादावुक्तम् । नचैवं तावब्रूतामित्यस्य विधाय-[क]त्वाभावेऽपि अर्थवादरूपैतस्मिन्नुपस्थितकालस्योत्पत्तिवाक्य एव विधिसंभवात्तत एवामावास्याकालव्यावृत्तेः फलसंबन्धस्य [च] लाभात्पुराकल्परूपस्य तस्य विधायकत्वं किमर्थमभ्युपेयत इति वाच्यम् । तावब्रूतामित्यस्य पूर्वभावित्वेप्यन्तरा वाक्येन [ए]कवाक्यत्वाभावेऽर्थवादत्वासंभवेनानुवादमात्रस्यानर्थक्येन विधायकत्वस्यावश्यवाच्यतयैकस्यामावास्याव्यावर्तकत्वं परस्य [फ]लसंबन्धार्थत्वमित्येव कल्पनीयत्वादित्याहुः । **नन्वेव**मप्याग्नेयेन्द्राग्नयाज्यानुवाक्यायुगलमध्ये आम्नातस्य वैष्णवयाज्यानु-[वा]क्यायुगलस्यामावास्याकालेऽनुष्ठेयतया कथं पौर्णमास्यां कर्तव्य उपांशुयाजेऽन्वय इत्यत आह—**प्रधानेति** । अङ्गगुणवि-[रो]धन्यायेन वाचनिकप्रधानकालानुरोधेन याज्यानुवाक्याकालो बाध्यत इति भावः ॥

द्विपुरोडाशायां स्यादन्तरार्थत्वात् ॥ ६२ ॥ पूर्ववत्संगतिमाह—**पौर्णमास्यामिति** । **अविशेषेणेति** । [पौ]र्णमास्यां यजन्निति पौर्णमासीमात्रश्रवणादित्यर्थः । **ननू**त्पत्तिशिष्टस्यापि गुणत्वाविशेषान्न तदनुसारेण प्रधानस्य संकोचो [यु]क्त इत्यत आह—**अनुपादेयश्चेति** । पुरोडाशद्वयान्तरालो नोपांशुयाजविध्युपादेयः पुरोडाशद्वयस्या(न्या)नर्थतया [ए]तद्विधिप्रयोज्यत्वाभावेन तदन्तरालस्यापि तत्प्रयोज्यत्वासंभवात् अनुपादेयान्तरालगुणानुसारेण तत्रैव प्रधानविधिरित्ये-[क]पुरोडाशायामविहितत्वान्न तदनुष्ठानं यद्यपि पौर्णमासीलक्षणकालोऽप्यनुपादेयस्तथापि तस्य द्विपुरोडाशायामप्यविरोधा-[द]नुपत्तिशिष्टत्वाच्चान्तरालोऽनुगुण एव संग्राह्य इति भावः । **स्यादेवमिति** । पुरोडाशान्तरालत्वं न गुणः तथासति पुरो-[डा]शयोरपि गुणत्वापत्तेः । नचान्यार्थयोः पुरोडाशयोरुपांशुयाजे गुणत्वं संभवति तस्मात्पुरोडाशौ केवलमुपलक्षणतयोपा-

क्षणीयमवतिष्ठते । शङ्खवेलायामागन्तव्यमित्यादौ तेन कर्माङ्गभूतस्य कालस्यैकपुरोडाशायामपि लाभात्तत्राप्युपांशुयाजो न बाधितव्यः । 'तदेवं लुप्तार्थं यदपि च निषिद्धं विकृतिषु तथा प्रत्याम्नातं त्रिविधमिह बाध्यं व्यवसितम् ॥ अतस्त्वन्यस्याभ्युच्चयविधिरियत्तैवमुदिता प्रयोगेयत्तायास्तत उपरि चिन्तां प्रकुरुते ॥ इति श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां दशमाध्यायस्याष्टमः पादः ॥ ८ ॥

दीयेते ततश्च तदुपलक्षितकाल एव गुणः सचोपलक्षणापायेऽप्यनपेत इत्येकपुरोडाशायामपि स्यात् । यथा शङ्खवेलायामागन्तव्यमिति कालविशेषोपलक्षणतयोपात्ते शङ्खध्वनौ क्वचिद्दिने दैवादकृतेपि तदुपलक्षितकालस्यानपायात्तत्राप्यागम्यते तद्वदित्यर्थः ॥ **इति श्रीनिट्टिलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां दशमाध्यायस्याष्टमः पादः ॥ ८ ॥**

इति दशमोऽध्यायः समाप्तः ॥

एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

एकादशाध्याये प्रथमः पादः ।

आग्नेयादीनां समुदितानां तन्त्रेण स्वर्गफलकत्वाधिकरणम् ॥ १ ॥

प्रयोजनाभिसंबन्धात्पृथक्सतां ततः स्यादैककर्म्यमेकशब्दाभिसंयोगात् ॥ १॥ [शेषवद्वा प्रयोजनं प्रतिकर्म विभज्येत ॥ २ ॥ अविधानात्तु नैवं स्यात् ॥३॥ शेषस्य हि परार्थत्वाद्विधानात्प्रतिप्रधानभावः स्यात् ॥ ४ ॥]

बाधाबाधविचारेण प्रयोज्ये निश्चिते सति ॥ प्रयोगस्य विचारोऽथ तन्त्ररूपो विचार्यते ॥ १ ॥
षड्यागानां फलं स्वर्गः प्रत्येकं तन्त्रतोऽथ वा ॥ आद्यः पृथक्फलार्थित्वान्न संघस्य फलोक्तितः ॥ २ ॥

दशमेऽध्यायें बाधाभ्युच्चयचिन्तया विकृतिष्वङ्गपरिमाणं चिन्तितं, अतिदेशविचारश्च सप्तमादिभिः दशमपर्यन्तैः समाप्तः । संप्रत्युपदेशातिदेशसाधारण्येन प्रयोगपरिमाणं परिमाणप्रसङ्गादेकादशे तन्त्रावापचिन्तया चिन्त्यते । उपदिष्टातिदिष्टपदार्थेयत्तावधारणाधीनं च प्रयोगेयत्तावधारणमिति तदुत्तरकालमारम्भः । तदिहैकप्रयोगवचनचोदितानामेकफलानां संहत्यकारिणां बहूनां कर्मणां साधार-

---

प्रयोजनाभिसंबन्धात्० ॥ १ ॥ ननु दशमेऽध्याये बाधो निरूपित एकादशे तन्त्रं निरूप्यते तयोश्च कथं पौर्वापर्यं हेतुहेतुमद्भावाभावात् । नच सत्यं दशमैकादशयोर्हेतुहेतुमद्भावाभावस्तथाप्येकादशे निरूप्यमाणस्य तन्त्रस्योपदेशातिदेशसाधारण्यात्तदुभयनिरूपणपरद्वितीयादिदशमान्तानां सर्वेषां बद्धक्रमत्वे सत्यर्थाद्दशमानन्तर्यमपि सिध्यतीति वाच्यम् । एवमपि दशमानन्तर्यसिद्धेर्नवमान्तैरेवोपदेशातिदेशनिरूपणसमाप्तेः बाधस्यातिदेशविरोधिरूपतया तन्निरूपणपरस्य दशमस्यातिदेशनिरूपणात्मकत्वानुपपत्तेः उपदेशातिदेशसाधारण्ये प्रमाणवदादावेव निरूपणस्यापि संभवेनेह निरूपणे नियामकाभावाच्चेत्याशङ्क्याह—**दशम इति** । सामान्यशास्त्रस्य विशेषशास्त्रातिरिक्तविषयत्ववद्बाधेनातिदेशस्य बाधितेतरविषये संकोचकरणेन बाधनिरूपणस्यापि विशेषातिदेशनिरूपणात्मकतया दशमान्तैरेवोपदेशातिदेशसंस्थितिः । यद्यपि उपदेशातिदेशसाधारणं तन्त्रं तथापि बाधस्याङ्गपरिमाणं फलं तन्त्रस्य प्रयोगपरिमाणम् । तथाच दशमेऽङ्गपरिमाणफलके बाधे निरूपिते प्रयोगपरिमाणफलकं तन्त्रं परिमाणफलकत्वसामान्यादेकादशे चिन्त्यत इत्यर्थः । प्रमाणस्य त्वेवंविधविशेषनियामकाभावात्सर्वस्यापि प्रमाणाधीनसिद्धिकतया सर्वोपजीव्यत्वाच्चादौ निरूपणमिति वैषम्यम् । यद्यपि प्रसङ्गस्यापि प्रयोगपरिमाणफलकत्वमस्ति तथापि तन्त्रनिरूपणं प्रसङ्गनिरूपणे उपजीव्यमिति द्वादशाये ग्रन्थकारेणैव वक्ष्यमाणत्वात्प्रथमं तन्त्रनिरूपणमेव युक्तमिति भावः । तथाचाङ्गपरिमाणं दशमाध्यायार्थबाधस्य फलमेव नत्वध्यायार्थस्तथा दशमाय एवास्माभिनिरूपितम् । **ननु** यदि साधारणस्यापि परिमाणप्रसङ्गादत्र करणं तर्हि प्रयोगपरिमाणफलकतन्त्रावापविचारः प्रयोगविधिविचारात्मकचतुर्थपञ्चमानन्तरमपि प्रयोगविधिप्रसङ्गेन किं न क्रियत इत्यत्राह—**उपदिष्टेति** । प्रकृतौ विकृतिषु चानुष्ठेयपदार्थेयत्तायामवधारितायामेव तदनुष्ठानात्मकप्रयोगेयत्तावधारयितुं शक्यते नान्यथा । ततश्च न परिमाणप्रसङ्गमात्रादिह निरूपणं किंतु बाधाध्यायफलभूतपदार्थेयत्तावधारणस्यैतदध्यायफलभूतप्रयोगेयत्तावधारणहेतुतया फलयोर्हेतुहेतुमद्भावादपीति न पूर्वषट्केऽस्य विचारस्य प्रसक्तिरित्यर्थः । **नन्वत्र** किं तन्त्रावापचिन्तामात्रमध्यायार्थः उताङ्गविषयकतन्त्रावापचिन्तैव । नाद्यः । दशमाध्यायेऽङ्गानामेवेयत्तायाः प्रतिपादनेन तन्त्रावापचिन्तामात्रस्याध्यायार्थत्वे प्रागुक्तहेतुहेतुमद्भावानुपपत्तेः । न द्वितीयः । फलविषयकतन्त्रावापविचारात्मकाद्याधिकरणासंगतत्वापत्तेरित्यत आह—**तदिति** । तत्तस्मात्प्रागुक्तहेतुहेतुमद्भावादित्यर्थः । साधारणाङ्गभाजां बहूनां कर्मणामङ्गानुष्ठानं किं सकृदुतावृत्त्येत्यङ्गविषयकतन्त्रावापचिन्तैव लक्षणार्थः फलम् । तन्त्रविचारस्य च तदुपोद्घातरूपत्वान्नासंगतत्वम् । उपोद्घातत्वसिद्ध्यभिप्रायकाणि एकप्रयोगवचनचोदितानामित्यादीनि विशेषणानि साधारणाङ्गभाक्त्वेपि यदि प्रयोगवचनभेदः स्यात्तदा तन्त्रमङ्गानुष्ठानं न स्यादतस्तन्त्रतार्थमेकप्रयोगवचनचोदितत्वमपेक्षणीयम् । तच्चैकप्रयोगवचनचोदितत्वं संहत्यैकफलसाधनत्वे भवति नान्यथेति प्रथमाधिकरणे संहत्य-

णाङ्गभाजामङ्गानुष्ठानं किं तन्त्रेण भवत्युतावृत्त्येति चिन्तालक्षणार्थः । प्रथमं तावदुपोद्घातत्वेन संहत्यकारित्वं प्रतिपाद्यते । यदि ह्याग्नेयादयः षडपि परस्परानपेक्षाः स्वर्गं साधयेयुस्ततस्तेषां कामिनः कर्तव्यत्वेन युगपदुपस्थानाभावात्पृथक्पृथगेव स्वाङ्गयुक्ताः कर्तव्या इति न तन्त्रत्वं सिद्ध्येत्, तस्मात्संहत्यकारित्वं प्रतिपाद्यते । तदयमत्राधिकरणे विचारः किमाग्नेयादीनि पृथक्पृथक् स्वर्गं साधयन्ति उत संहत्येति । तत्र—'परस्परानपेक्षाणामुत्पन्नानां फलार्थिनाम् ॥ चोद्यमानं फलं तेषामेकैकस्यावधार्यते ॥ तेषां ह्युद्दिश्यमानत्वात्साहित्यं न विवक्षितम् ॥ तस्मात्प्रत्येकमेव स्यादिति प्राप्तेऽभिधीयते ॥ आग्नेयादिकमुद्दिश्य फलं यद्युपदिश्यते ॥ तत उद्दिश्यमानत्वात्तेषामेकैकशः फलम् ॥ कामिनं तु यदु[1]द्दिश्य कर्मणां चोदना तदा ॥ तेषां विधीयमानानां सहभावो विवक्षितः ॥' यद्यपि चोभयथा वचनव्यक्तिः संभवति तथापि द्वित्वावगतं दर्शशब्देन त्रिकस्य पूर्णमासशब्देन च त्रिकस्य तन्त्राभिधानावगतं च साहित्यं माबाधीति कामिनमेवोपायार्थिनं[2] नरमुद्दिश्याग्नेयादीनि विधीयन्ते इत्येतदेव युक्तम् । प्रधानत्वाच्च फलस्यैवोद्देशो युक्तः न कर्मणां गुणभूतानाम् । एकस्मिन्नपि फले[3] संहत्यकारित्वेन विनियुक्तानां कर्मणां प्रत्येकमुत्पन्नानां फलापेक्षा निवर्तत इति नानपेक्षितसंबन्धापत्तिः । तस्मा-

कारित्वविचार उपोद्घातत्वेन संगत इत्यर्थः । तदेव विशदयति—**प्रथमं तावदिति । युगपदिति ।** काम्यः प्रयोगविधिः यत्फलसाधनं तदनुष्ठापयन्प्रत्येकं फलसाधनत्वे एकमेवानुष्ठापयेत् न सर्वाणि युगपदिति न तेषां युगपत्कर्तव्यतयोपस्थापनमित्यर्थः । **ननु** संहत्यकारित्वाभावेऽप्यङ्गानुष्ठानं तन्त्रं भवति यथा धानानुष्ठानमङ्गत्वपक्षे सर्वक्रतूनामित्याशङ्क्य क्रतुबहिःप्रयोगेऽनुष्ठीयमानाङ्गस्य संहत्यकारित्वनैरपेक्ष्येण तन्त्रत्वसंभवेऽपि प्रयोगमध्येऽनुष्ठीयमानाङ्गस्य संहत्यकारित्वे सत्येव तन्त्रत्वं नान्यथा । तस्मात्संहत्यकारित्वमवश्यं व्युत्पाद्यमित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति । नन्वत्र** भाष्ये स्वर्गादिफलमाग्नेयादीनां तन्त्रेण भवत्युत भेदेनेति फलतन्त्रमेव विचारितं न संहत्यकारित्वमतः कथमुपोद्घातत्वमित्याशङ्क्य भाष्यस्यापि संहत्यकारित्वविचार एव पर्यवसानमित्याशयेनाह—**तदयमिति ।** वस्तुतस्त्वङ्गानुष्ठानतन्त्रमात्रस्याध्यायार्थत्वे द्वितीयपादे करिष्यमाणदेशकालादिलक्षणपदार्थतन्त्रविचारस्यासांगत्यं स्यात् । मध्ये क्रियमाणस्य तस्योपोद्घातत्वस्याप्यसंभवात् । तस्मात्फलतन्त्रं पदार्थतन्त्रमनुष्ठानतन्त्रं चेति त्रिविधमपि तन्त्रमध्यायार्थः प्रागुक्तहेतुहेतुमद्भावश्चैकदेशापेक्षयोपपद्यत इति ध्येयम् । **परस्परेति ।** उत्पत्तिवाक्येषु साहित्यावगमकशब्दाभावेन परस्परानपेक्षतयोत्पन्नानां यथोत्पत्ति किमाग्नेयस्य फलं किमग्नीषोमीयस्येत्येवं प्रत्येकमेव फलापेक्षायां फलवाक्येनाग्नेयादीन्युद्दिश्य विधीयमानं फलं प्रत्येकमेव संबध्यते अन्यथानपेक्षितविधानप्रसङ्गादित्यर्थः । नचोद्देश्येषु तेषु तन्त्राभिधानाद्यवगतं साहित्यं विवक्षितं वाक्यभेदप्रसङ्गादित्याह—**तेषां हीति ।** अत्र लिप्सासूत्रादावेव फलस्य विधेयत्वनिराकरणादिह विधेयत्वाश्रयणेन पूर्वपक्षोऽनुपपन्नः । तस्मात्फलोद्देशेन कर्मविधिपक्षेऽपि विधीयमानविशेषणस्यापि साहित्यस्येह विवक्षा न संभवति । सहितत्वविशेषेण फलापेक्षाभावेन तद्विवक्षायामनपेक्षितविधानापत्तेः । अतः प्रत्येकमेव फले तेषां विधानान्न संहत्यकारित्वमित्येवं पूर्वपक्षो वर्णनीय इति ध्येयम् । **उभयथेति ।** यत्स्वर्गं कुर्यात्तद्दर्शपूर्णमासाभ्यामिति, यद्दर्शपूर्णमासाभ्यां कुर्यात्तत्स्वर्गमित्येवमित्यर्थः । नच कर्मोद्देशेन फलविधौ प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तौ वाक्यभेदप्रसङ्गात्तद्वचनव्यक्तिरेव न संभवतीति वाच्यम् । प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तावपि यत्रैकेनाभिधानेन बहूनामुद्देश्यानां प्रतीतिस्तत्र विध्यावृत्त्यभावेन वाक्यभेदाप्रसङ्गादन्यथा 'ग्रहं संमार्ष्टी'त्यादावपि एकत्वस्याविवक्षायां प्रतिग्रहव्यक्तिवाक्यपरिसमाप्त्या वाक्यभेदप्रसङ्गादिति भावः । **तन्त्राभिधानेति ।** एकेनाख्यातेन षण्णामभिधानमिह तन्त्राभिधानं विवक्षितं नाम्ना तन्त्राभिधानासंभवात् । तत्र दर्शपूर्णमासपदद्वयेन पृथगेवाभिधानात् । नच द्वन्द्वे पदद्वयस्याप्युभयार्थप्रतिपादकत्वान्नाम्नापि तन्त्राभिधानं संभवतीति वाच्यम् । युगपदधिकरणवचनतायास्तन्त्ररत्नादौ बहुधा निरस्तत्वेन तदसंभवात्, यद्वा त्रिकद्वयस्य द्वन्द्वाभिधानावगतं साहित्यमेकैकस्मिंस्त्रिके आग्नेयादित्रयस्य दर्शशब्देन पूर्णमासशब्देन च तन्त्राभिधानकृतं साहित्यं भवतीत्यभिप्रायकोयं ग्रन्थः । अनपेक्षितविधानप्रसङ्गं परिहरति—**एकस्मिन्निति ।** सहितत्ववेषेण फलापेक्षाराहित्यवत्प्रत्येकवेषेणापि न फलापेक्षा किंतु प्रत्येकत्वसहितत्वौदासीन्येन फलापेक्षामात्रम् । तच्च यथाकथंचित्फलसंबन्धकरणमात्रेण शाम्यतीति प्रत्येकफलसंबन्धाभावेऽपि नानपेक्षितविधानप्रसङ्ग इत्यर्थः । अनेनैव पूर्वपक्षान्तरमपि निरस्तं द्रष्टव्यम् । **ननु** भाष्ये यथा 'राजा राजसूयेन यजेते'त्यत्राख्याताक्षिप्तकर्तृविशेषणं सम्राट्त्वं कर्माङ्गं तथा स्वर्गकामत्वमपि कर्तृविशेषणं सत् कर्माङ्गं, ततश्च स्वर्गकामपदं कर्तृविशेषकपुरुषपरं नतु फलपरमित्याशङ्क्य सर्वेषामपि पुरुषाणां कदाचित्स्वर्गकामनासंभवेनास्वर्गकामस्यासत्वेन तद्व्यावर्तकत्वाभावेन विशेषणत्वा-

१ यदोद्दिश्य. २ कामिनमेव स्वर्गार्थिनम्. ३ नपि काले संहत्य.

शोद्देशेन विधीयमानानां विवक्षितं साहित्यमिति सिद्धं संहत्यकारित्वम् । यत्तु भाष्यकारेण पुरुषपरत्वं कालपरत्वं निमित्तपरत्वं च निराकृत्य फलपरत्वं कामपदस्य समर्थितं तदिहासूत्रितमपि सूत्रितविचारस्योपोद्घातत्वेन । सति हि तस्य फलपरत्वे किं प्रत्येकं फलमुत संहत्येति विचारो नान्यथेति । स्वर्गकामाधिकरणे तु स्वर्गस्य तत्कामनायाश्चाङ्गत्वेन विधानं निराकृतमित्यपुनरुक्तता ॥

अङ्गानामैककार्याधिकरणम् ॥ २ ॥

अङ्गानां तु शब्दभेदात्क्रतुवत्स्यात्फलान्यत्वम् ॥ ५ ॥ [अर्थभेदस्तु तत्रार्थेहैकार्थ्यादैककर्म्यम् ॥६॥ शब्दभेदान्नेति चेत् ॥७॥ कर्मार्थत्वात्प्रयोगे ताच्छब्द्यं स्यात्तदर्थत्वात् ॥८॥ कर्तृविधेर्नानार्थत्वाद्गुणप्रधानेषु ॥९॥ आरम्भः शब्दपूर्वत्वात् ॥१०॥ एकेनापि समाप्येत कृतार्थत्वाद्यथा क्रत्वन्तरेषु प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्यात् ॥ ११ ॥ फलाभावान्नेति चेत् ॥ १२ ॥ न कर्मसंयोगात्प्रयोजनमशब्ददोषं स्यात् ॥ १३ ॥ एकशब्द्यादिति चेत् ॥ १४ ॥ नार्थपृथक्त्वात्समत्वादगुणत्वम् ॥ १५ ॥ विधेस्त्वेकश्रुतित्वादपर्यायविधानान्नित्यवच्छ्रुतभूताभिसंयोगादर्थेन युगपत्प्राप्तेर्यथाप्राप्तं स्वशब्दार्थो निवीतवत्स्यात्सर्वप्रयोगे प्रवृत्तिः स्यात् ॥ १६ ॥ तथा कर्मोपदेशः स्यात् ॥ १७ ॥ क्रत्वन्तरेषु पुनर्वचनम् ॥ १८ ॥ उत्तरास्वश्रुतित्वाद्विशेषाणां कृतार्थत्वात्स्वदोहे यथाकामी प्रतीयेत ॥ १९ ॥]

कार्यभेदो न वाङ्गानां सौर्यचित्रादिवद्भिदा ॥ करणैक्यात्तदेकत्वं द्वारभेदो बहुत्वतः ॥ ३ ॥
उपकारः स एकेन कैश्चिद्वा निखिलैरुत ॥ आकाङ्क्षापूरणादाद्यः फलाधिक्याय मध्यमः ॥ ४ ॥
कपोतवद्यौगपद्ये त्यागहेतोरभावतः ॥ संभूयकरणाकाङ्क्षां पूरयन्त्युपकारतः ॥ ५ ॥

अतःप्रभृति षड्भिः सूत्रैरेकमधिकरणं 'एकेनापि समाप्येते'त्यतः प्रभृति च नवभिः सूत्रैरधिकरणान्तरं भाष्यकारेण व्याख्यातमिति प्रतिभाति । तत्रच पूर्वाधिकरणे अङ्गानां कार्यभेदं पूर्वपक्षीकृत्यैककार्यत्वं सिद्धान्तितम् । उत्तराधिकरणे तु तस्मिन्नेकस्मिन्कार्ये विकल्पमाशङ्क्य समुच्चयः प्रतिपाद्यत इति व्याचष्टे । तदिदं वार्तिककारो नानुमेने । नहि कार्यभेदाभेदमात्रचिन्ता प्रयोजनवती । भेदे सति कार्याणां कारकवदङ्गानां समुच्चयः कार्यैक्येऽप्यपर्यायविधानात्समुच्चय इति नास्त्यनुष्ठाने वि-

---

संभवात्पुरुषपरत्वं निराकृतम् । **ननु** तर्हि साक्षात्पुरुषविशेषणत्वासंभवेऽपि यदा स्वर्गं कामयते तदा यजेतेत्येवं कालद्वारा कर्तृपुरुषविशेषणमस्त्वित्याशङ्क्य, एतदपि न संभवति साङ्गप्रधाननिर्वृत्तिपर्यन्तं कामनावस्थानाभावादन्तरा कामनान्तरस्यावर्जनीयतया तद्व्यावृत्तेः कर्तुमशक्यत्वाच्चेति परिहृत्य, तथापि न फलपरत्वं भेदनादिवन्निमित्तपरत्वसंभवादित्याशङ्क्य, तदपि न संभवति पुरुषाभिलषितफलकप्रवृत्तिभाव्यकत्वंविना प्रवर्तनात्वानिर्वाहात्तन्निर्वाहार्थं फलपरत्वस्यैव वाच्यत्वादित्येवं निमित्तपरत्वमपि परिहृतं, तदिहासूत्रितत्वादसंगतमित्याशङ्क्याह—**यत्त्विति** । ननु एवमपि षष्ठाद्य एवास्य फलपरत्वं साधितमिति पुनरुक्तिरित्यत आह—**स्वर्गेति** । तत्र स्वर्गशब्दस्य लोकप्रसिद्ध्या स्रक्चन्दनादिपरत्वाश्रयणेन तस्य साधनत्वेन विधानं समुद्रमनोध्यानादिवत्कामनाया वाङ्गत्वेन विधानमिति शङ्का निराकृता । इह तु पुरुषपरत्वादिकं निराक्रियत इत्यपुनरुक्तिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पृथगुत्पन्नानामपि ततो हेतोरैककर्म्यमेकफलत्वं स्यात् कुतो हेतोरेकशब्दाभिसंयोगेन तन्त्राभिधाने युगपत्प्रयोजनान्वयादिति ॥

अङ्गानां तु० ॥ ५ ॥ एकमधिकरणमिति । अङ्गानां संहत्यकारित्वप्रतिपादनार्थमिति शेषः । **अधिकरणान्तरमिति** । सर्वाङ्गयुक्तस्यैव काम्यकर्मणः प्रयोगो न कतिपयाङ्गयुक्तस्येत्येतत्प्रतिपादनपरमिति शेषः । इदानीं प्राभाकरोक्तमधिकरणद्वयस्य तात्पर्यमाह—**अत्रचेति** । **तदिदमिति** । भाष्ये प्रतीयमानं संहत्यकारित्वं सर्वाङ्गोपसंहारसिद्ध्यर्थाधिकरणद्वयं प्राभाकररीत्याधिकरणद्वयं च वार्तिककारो न मन्यत इत्यर्थः । तत्र प्राभाकररीतौ दूषणमाह—**नहीति** । **कारकवदिति** । यथा कर्तृकरणादिकारकाणां स्वस्वावान्तरव्यापारलक्षणकार्यभेदेऽपि क्रियायां समुच्चयस्तद्वदित्यर्थः । **अपर्यायेति** । प्रधानविधिना युगपद्विधानादित्यर्थः । तस्मात्पक्षद्वयेऽपि समुच्चित्यैवानुष्ठानं नास्त्यनुष्ठाने विशेष इत्यर्थः ।

शेषः। औपोद्घातिकमिदं सतिहि कार्यैकत्वे विकल्पसमुच्चयचिन्तेति चेत् तथापि नास्त्येव प्रयोजनम्। करणैकत्वाद्धि तत्सामर्थ्योद्बोधनरूपस्योपकारस्य स्पष्टमेवैकत्वम्। अवान्तरकार्यभेदस्तु सिद्धान्तेऽपि संमत एवेति न चिन्तनीयं पश्यामः। अथ शक्त्युद्बोधस्यावान्तरकार्याणां च मध्ये किंचिदुपकाराख्यं वस्तु मन्यसे तदप्रामाणिकं निष्प्रयोजनं च। शक्त्युद्बोधन एव विकल्पसमुच्चयचिन्तोपपत्तेः। तस्मादेकमेवेदं पञ्चदशसूत्रं समुच्चयप्रतिपादनार्थमधिकरणम्। त्रयश्चेह पक्षाः किमङ्गानामितरेतरनिरपेक्षाणां क्रतूपकारकतया विकल्प उतैकेन द्वाभ्यां बहुभिश्चोपकारसिद्धिरुपकारभूयस्तया च फलभूयस्त्वं उत समुचितानामेवोपकारकत्वमिति। तदर्थमिदं विचार्यते—किमङ्गानामात्मीयैर्विधिभिः प्रयोगो विधीयते किंवा प्रधानविधिभिरिति। तत्र प्रधानान्येकेन शब्देन तन्त्रेणाभिहितानि युगपत्फले विनियुक्तानि युक्तं यत्फले समुच्चीयन्ते, अङ्गानि तु पृथक्शब्देनाभिहितानि पृथगेव विहितानि फलमपेक्षमाणान्यन्योन्यनिरपेक्षाण्येव क्रतूपकारार्थतया विनियुक्तानि विकल्पितुमर्हन्ति। तेषां हि स्ववाक्यैरेव विधानमसति विधानेऽङ्गत्वानुपपत्तेः। उक्तं हि 'नचाविहितमङ्गं भवती'ति। स्ववाक्यानि च तेषामेकैकमेव विदधातीति कुतः समुच्चयः। नहि कश्चिच्छब्दोऽस्ति येनैतेषां सहितानामनुष्ठानमुच्यते। तस्माद्यथा सत्यपि पशुफलत्वे चित्रोद्भिदादीनां पृथक्विधानादसमुच्चयः तथाङ्गानामपीति प्रथमः पक्षः। सत्यं निरपेक्षाणामुपकारकत्वं गम्यते तथापि बह्वङ्गाम्नानसामर्थ्याद्विकल्पस्य चान्याय्यत्वात्तेषामेकमपि प्रयुञ्जीत तथा द्वे बहूनि चाङ्गभूयस्तया चोपकारभूयस्त्वात्फ-

तथापीति। अङ्गानां कार्यैक्यस्य विचारं विनैव सिद्धेर्न तदर्थं विचारान्तरं प्रयोजनवदित्यर्थः। तदेवाह—**करणैकत्वादिति**। ननु न शक्त्युद्बोधनरूप उपकारः किंतु पदार्थावान्तरकार्यशक्त्युद्बोधनयोरन्तरालवृत्तिः अतिशयात्मक एवोपकार इति। तत्र विकल्पसमुच्चयविचारोऽर्थवानिति शङ्कते—**अथेति**। भाष्यकारेण यत्सर्वाङ्गोपसंहारार्थं द्वितीयमधिकरणं वर्णितं तदप्ययुक्तम्। षष्ठ एव नित्ये प्रयोगे कतिपयाङ्गैरप्यधिक्रियते, काम्ये तु कृत्स्नाङ्गैरिति व्यवस्थापितत्वेन पौनरुक्त्यापत्तेस्तस्मात्सर्वमिदमेकमधिकरणं, तच्च संहत्यकारित्वव्युत्पादनार्थमित्याह—**तस्मादिति**। एकमप्यधिकरणं यदि द्विपक्षकं स्यात्तदैकेनापि समाप्येतेत्यादिसूत्राणामसांगत्यं स्यादित्याशङ्क्याह—**त्रयश्चेति**। नन्वेकेनाप्युपकारसिद्धौ द्विबहूनामप्रयोगः स्यादित्यत आह—**उपकारेति। तदर्थमिति**। यद्यङ्गानामात्मीयैर्विधिभिर्विधेयत्वं तदा तदङ्गविधिषु सर्वाङ्गवाचकशब्दाभावेनैकैकस्यैव क्रतूपकारार्थतया तैर्विधानादेकस्मिन्कार्ये निरपेक्षतया विधानेन व्रीहियवादिवद्विकल्पः। प्रधानविधिविधेयत्वेतु कथंभावाकाङ्क्षिणा तेनाविशेषाद्युगपत्सर्वान्वितप्रधानविधेः सर्वेषामङ्गानां युगपत्प्रधानविशेषणत्वेनान्वितानां विशेषणत्वनिर्वाहार्थं कल्प्यमान उपकारः सर्वसाध्यतयैव कल्पयितुं युक्त इति समुच्चय इति फलफलिभावः। तत्र पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरिति सूचयन्पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति**। यद्यपि 'समिधो यजती'त्यादिष्वङ्गविधिषु क्रतूपकारवाचकशब्दो नास्त्येव तथापि तेषां किमंशाकाङ्क्षायां कथंभावाकाङ्क्षप्रधानविधिसंनिध्याम्नानबलोपस्थितक्रतूपकारवाचकं शब्दं परिकल्प्य तदर्थतयाङ्गविधयः प्रयाजादिकं विदधति, ततश्च स्वस्ववाक्यैः तेषां निरपेक्षतया विनियोगावगमाद्विकल्प इत्यर्थः। स्यादेवं यद्यङ्गानां स्ववाक्यविधेयत्वं स्यात्प्रधानविधिरेव कथंभावापेक्षः प्रयोजनापेक्षप्रयाजादिविशिष्टस्वार्थं विधत्ते अङ्गवाक्यानि तु प्रयाजादिस्वरूपमात्रपराणि नतु विधिपराणि, ततश्च कथं निरपेक्षतया विधानमित्यत आह—**तेषां हीति**। यदि प्रयाजादिवाक्येन स्वरूपमात्रं बोध्यते तथासति विध्यभावेन प्रयोजनाकाङ्क्षाविरहादाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणविनियोगाभावेनाङ्गत्वमेव न स्यादतस्तेषां विधायकत्वमवश्यं वाच्यमित्यर्थः। **उक्तमिति**। भाष्य इति शेषः। नचाङ्गवाक्यानां विधायकत्वेऽपि नोपकारोद्देशेन तद्विधायकत्वं प्रयाजादिपदार्थविशिष्टप्रधानविधित एव प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्तेरतस्तदंशे औदासीन्यमेवेति वाच्यम्। अङ्गविधिभिरुपकारोद्देशेन प्रयाजादिषु विहितेषु तत एवोपकाराकाङ्क्षाशान्तेः प्रधानविधेरुपकारांशे औदासीन्यमिति वैपरीत्यस्यापि सुवचनत्वादिति भावः। **नहीति**। प्रातिस्विकविधिषु सर्वाङ्गप्रत्यायकः शब्दो नास्तीत्यर्थः। **सत्यमिति**। पृथग्विधानादेकैकस्यैवोपकारजननसामर्थ्यं बह्वङ्गाम्नानबलाद्बहूनामुपकारजनकत्वं च कल्प्यत इति द्वितीयः पक्षः सिध्यतीत्यर्थः। **विकल्पस्येति**। केवलविकल्पस्येत्यर्थः। स्वपक्षे तु समुच्चयस्यापि सद्भावान्नात्यन्तदोष इति भावः। **सचेति**। अङ्गानां न संहत्यकारित्वं किंतु शब्दभेदात्पृथग्विधिविधेयत्वाच्चित्रादिक्रतूनामिव फलान्यत्वं भेदेन फलसंबन्धः स्यादित्येवं प्रथमसूत्रेण प्रथमपक्षे उपक्षिप्ते द्वितीयादिपञ्चभिः सूत्रैः संहत्यकारित्वप्रतिपादनेन

१ समुच्चयावितिचेत्.

यूयस्त्वमिति द्वितीयः । सचैकेनापि समाप्येतेत्यनेन सूत्रेणोच्यते । पक्षान्तरमेवाधिकरणान्तरत्र भाष्ये दर्शितम् । अधिकरणान्तरत्वे त्वनेनैव सूत्रेण विकल्पपक्षो वक्तव्यः स्यात्। नचानेन कल्प उच्यते। 'प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्या'दिति समुच्चयस्याप्यभ्यनुज्ञानात्। तस्मान्नाधिकरणान्तरम्। द्धान्तस्तु युक्तं चित्रादीनां नैरपेक्ष्यं, तेषु हि प्रतिवाक्यं भेदेन कामपदं श्रूयते, समिदादिषु तु पि प्रतिवाक्यं विधिश्रवणात्फलापेक्षोपजायते फलं तु न प्रतिवाक्यं श्रूयते, प्रधानभावनया ह्येषां आकाङ्क्षिणां कथंभावापेक्षिण्या सहेत्थंभावेन संबन्धः । साच सकृदुपात्ता सर्वैरङ्गैरगृह्यमाणविशेशिष्टा युगपत्प्रधानविधिना विधीयत इति सिद्धः समुच्चयः । यद्यपि च प्रत्येकं विधिः श्रूयते भाव्यंशत्रयालाभादसावुदास्ते। भाव्यांशस्तु विध्यवगमबलादेव पुरुषार्थरूपोपेक्ष्यते । एतावानेव तत्र विधेरुपयोगः। तदभावे धात्वर्थ एव भाव्यांशेऽपि निपतेत्। सत्यां च फलापेक्षायां प्रकृतवनया युगपत्संबन्धात्तस्याश्च सर्वाङ्गविशिष्टाया युगपत्प्रधानविधिना विधानादङ्गानामपि ततनुष्ठानसिद्धेस्तस्मिन्नंशेऽङ्गविधीनामनुवादकत्वं सर्वविशिष्टविधानाच्च समुच्चयः॥

पक्षे प्रक्षिप्ते संहत्यकारित्वाभ्युपगमेन प्रवृत्तो द्वितीयपक्षोऽनेन सूत्रेणोत्थाप्यत इत्यर्थः । **पक्षान्तरमेवेति** । तथाच कारस्याप्यैकाधिकरण्य एव तात्पर्यमतएव तदनुगुण एव कृत्स्नो भाष्यसंदर्भ इति भावः । अनेनैवाभिप्रायेण भाष्यरेण व्याख्यातमिति भातीति प्रागुक्तमिति ध्येयम्। तथाच वार्तिककारीयव्याख्यानमेव सूत्रभाष्यानुगुणमिति भावः। भाकरमते दूषणमाह—**अधिकरणान्तरत्व इति**। तेषां मत आद्याधिकरणस्य कार्यैक्यप्रतिपादनपरत्वेन प्रथमसूत्रस्य भेदपरतया व्याख्यातत्वेन तत्सूत्रेण विकल्पपक्षस्य वक्तुमशक्यत्वादनेनैव सूत्रेण विकल्पपक्षो वक्तव्यः स्यादित्यर्थः। **प्राप्तेषु चेति**। 'एकेनापि समाप्येत कृतार्थत्वाद्यथाकृत्वन्तरेषु प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्या'दिति सूत्रं तस्य चायमर्थः—एकेनाप्यतिकर्तव्यताकाङ्क्षाशान्तेः कर्म समाप्येत। नचेतराम्नानवैयर्थ्यं सौर्यादिषु यो यावन्ति कर्माणि करोति तस्य तावत्फलप्त्तिवदिहापि बह्वङ्गाम्नानबलेन यो यावत्कर्तुं शक्नुयात् स तावत्कुर्यादित्याश्रयणात्। नच संनिध्यविशेषात्सर्वेषामेव र्ने यथाशक्त्युपबन्ध इति वाच्यम्। सर्वप्राप्तावपि यथा 'तूष्णीमुत्तरा दोहयती'त्यत्र यस्य यावत्यो गावस्तस्य तावतीनां हेऽपि न वैगुण्यं तथेहापि यथाशक्त्युपबन्धेऽप्यवैगुण्यं स्यादिति । ततश्चात्र सूत्रावयवेन समुच्चयस्याप्यभ्यनुज्ञानेन विकपक्षस्य नैतत्सूत्रप्रतिपाद्यत्वमित्यर्थः। भवेदेवमेकैकस्योपकारत्वं यद्यङ्गविधिभिः प्रत्येकमुपकारोद्देशेन तानि विधीयेरन्। तत्संभवति तेषूपकारवाचकशब्दाभावात्। नच प्रतिवाक्यं प्रयोजनाकाङ्क्षाबलात्तत्कल्पना युक्ता, प्रधानविधिविधेयत्वदाय प्रयोजनाकाङ्क्षाशान्त्या प्रतिवाक्यं तत्कल्पनानौचित्यात्। एवंच न वैपरीत्यशङ्काया अप्यवकाश इत्याशयेनाह—**सिद्धान्तस्त्विति**। ननु प्रधानविधिनाङ्गानां विधाने प्रधानस्य फलं प्रत्युपादानादङ्गानि प्रति चोद्देशाद्वैरूप्यापत्तेरिति ङ्कामपनुदन्नाह—**प्रधानभावनयेति**। सर्वविशिष्टभावनाविधानान्न वैरूप्यं भावनान्वयेऽपीतिकर्तव्यतायाः करणार्थत्वंया न विहन्यते तथा सप्तमाद्य एव प्रतिपादितमिति भावः। भावनासंबन्धोपि यदि पर्यायेण स्यात्तदा विकल्पः स्यान्नवमित्याशयेनाह—**सा चेति**। नन्वङ्गवाक्येषु विधिप्रत्ययश्रवणात्तत्रैव विधिः किं न स्यादित्यत आह—**यद्यपीति**। मिदादिलक्षणकरणांशस्य द्रव्यदेवतादिलक्षणेतिकर्तव्यतायाश्च लाभेऽपि फलांशाभावान्नासौ परिपूर्ण इति न ततस्तद्विधित्यर्थः । नचैवं तत्र विधिप्रत्ययानर्थक्यमिति वाच्यमित्याह—**भाव्यांशस्त्विति** । तदेवोपपादयति—**तदभाव इति**। यद्यङ्गवाक्येषु विधिप्रत्ययो न स्यात्तदा सर्वाख्यातसाधारणतया प्रतीयमानाया अर्थभावनाया भाव्यापेक्षायां समानपदोपात्ततया धात्वर्थ एव भाव्यः स्यात्। सति तु विधिप्रत्यये प्रवर्तनात्मकशब्दभावनाभाव्यत्वेन तस्या अवगमादपुरुषार्थे पुरुषस्य प्रवर्तयितुमशक्यत्वेन प्रवर्तनान्वयनिर्वाहार्थमर्थभावनासमानपदोपात्तमपि धात्वर्थमपुरुषार्थत्वादुल्लङ्घ्य पुरुषार्थमेव भाव्यत्वेनापेक्षत इति पुरुषार्थभाव्याकाङ्क्षोत्थापने तदुपयोग इत्यर्थः। **ननु** पुरुषार्थभाव्याकाङ्क्षायाः क्वोपयोग इत्यत आह—**सत्यामिति**। एवं प्रवर्तनात्मकविधिसंबन्ध्यभावे पुरुषार्थलक्षणकृतूपकारसंबन्धो न भवेदित्यभिप्राया नचाविहितमङ्गं भवतीत्युक्तिर्नतु तेषां प्रवर्तकाभिप्रायेत्याशयेनाह—**अङ्गानामपीति**॥

काम्यकर्मणां भूयोऽभ्यासाधिकरणम् ॥ ३ ॥

कर्मण्यारम्भभाव्यत्वात्कृषिवत्प्रत्यारम्भं फलानि स्युः ॥ २० ॥ [अधिकारश्च सर्वेषां कार्यत्वादुपपद्यते विशेषः ॥ २१ ॥ सकृत्तु स्यात्कृतार्थत्वादङ्गवत् ॥ २२ ॥ शब्दार्थश्च तथा लोके ॥ २३ ॥ अपि वा संप्रयोगे यथाकामी प्रतीयेताश्रुतित्वाद्विधिषु वचनानि स्युः ॥२४॥ ऐकशब्द्यात्तथाङ्गेषु ॥२५॥ लोके कर्मार्थलक्षणम् ॥२६॥]

काम्यकर्मप्रयोगः किं सकृदेवासकृच्च वा ॥ फलसिद्धेरादिमोऽन्यो भूयः स्वेच्छानुसारतः ॥ ६ ॥

काम्यानां कर्मणामैन्द्राग्नसौर्यादीनां किं सकृदेव प्रयोग उत भूयोभूयः फलमिच्छतां भूयोपि प्रयोग इति संदेहे सकृदिति ब्रूमः। कर्मणां हि फलं कालान्तरे जनयितव्यम्[1]। तच्च द्वारमपेक्षते। तत्रात्यन्तादृष्टमपूर्वं तस्य च कर्मजन्यत्वं फलहेतुत्वं स्थायित्वं चेत्यनेककल्पनाद्वरं कृतयागादात्मनः फलमिति कल्पितम्। आत्मनो हि सद्भावः स्थिरत्वं कर्मसंबन्धश्च क्लृप्तः, केवलं फलहेतुत्वं कल्पनीयं, अतः कृतयागादात्मनः फलं सकृत्प्रयोगादेव चासौ कृतयागो जातः पुनरपि प्रयुञ्जानस्य तस्य तावत्येव कृतयागता न तस्य कश्चिदतिशय इति अनर्थकः पुनःप्रयोगः सकृदेव तु प्रयोग इति प्राप्ते ब्रूमः—'आत्मन्यतिशयः कश्चित्कृते कर्मणि नैव चेत् ॥ प्रागवस्थासमानत्वादात्मनो न भवेत्फलम् ॥ आत्मस्वरूपहेतुत्वे ह्यकर्तुरपि तद्भवेत् ॥ तस्मादतिशयः कश्चित्कर्मभ्यो जायते नरे ॥ स च कार्यविरोधित्वात्स्वफलाप्तेर्विनश्यति ॥ फलान्तरार्थं कर्तव्यं तस्मादतिशयान्तरम् ॥ स एवातिशयोऽस्माभिरपूर्वमिति गीयते ॥ तस्माद्भूयः प्रयोक्तव्यं भूयःफलमभीप्सता ॥' कर्मभ्यः फलसिद्धिप्रकारे विकल्पसमुच्चयरूपे चिन्तिते बहुफलसिद्धिप्रकारः सकृदसकृद्रूपश्चिन्त्यत इति संगतिः ॥

अवघातादीनामातण्डुलनिर्वृत्तेरभ्यासाधिकरणम् ॥ ४ ॥

क्रियाणामर्थशेषत्वात्प्रत्यक्षोऽतस्तन्निर्वृत्त्याऽपवर्गः स्यात् ॥ २७ ॥ [धर्ममात्रे त्वदर्शनाच्छब्दार्थेनापवर्गः स्यात् ॥ २८ ॥]

अवघातः सकृन्नो वा सकृत्स्याद्विधिसिद्धितः ॥ दृष्टा तण्डुलनिष्पत्तिस्तदन्तोऽभ्यस्यतामयम् ॥ ७ ॥

सर्वौषधावघातः किमावर्त्यः सकृदेव वा ॥ आवर्त्यः पूर्ववन्नैवं दृष्टार्थस्यात्र वर्जनात् ॥ ८ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रुतं 'व्रीहीनवहन्ती'ति। तत्र संशयः किं सकृदेवोद्यमननिपातने कृत्वोपरन्तव्य-

---

कर्मण्यारम्भभाव्यत्वात्० ॥ २० ॥ ननु यजेतेत्यत्र यागादेव फलं प्रतीयते नतु कृतयागात्पुरुषात्कर्तुराख्यातवाच्यत्वाभावात्, ततश्च कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**कर्मणेति**। सत्यं कर्मणः फलं प्रतीयते तथापि तस्य विनश्वरस्य साक्षात्फलसाधनत्वानुपपत्त्यास्यापि फलजनकत्वादिधर्मकमपूर्वाख्यद्वारं कल्पनीयमिति गौरवात्तत्परित्यज्यार्थलभ्यस्य कृतयागस्य पुरुषस्यैव फलजनकत्वं कल्प्यत इत्यर्थः। **तावत्येवेति**। प्रथमप्रयोगे यावती तावत्येवेत्यर्थः। **आत्मनीति**। कृतयागत्वस्य विशेषणत्वसंभवादुपलक्षणत्वमेव वाच्यं तच्च न संभवति यागात्प्राचीनावस्थाव्यावृत्तस्योपलक्ष्यतावच्छेदकस्याभावादात्मस्वरूपमात्रस्योपलक्ष्यत्वे तु अकर्तुरपि फलं स्यादित्यर्थः। **ननु** जायतां कश्चिदतिशयः स तु ध्वंसलक्षणोऽन्यो वा एकएव नित्योऽस्तु, तस्य च सकृत्प्रयोगेणैव सिद्धत्वात्प्रयोगान्तरवैयर्थ्यं तदवस्थमित्यत आह—**सचेति**। कल्प्यमानो ह्यतिशयः कार्यनाश्य एवाङ्गीकार्योऽन्यथाकार्यानुपरमप्रसङ्गादतो भावरूप एव फलनाश्यः कश्चिदतिशयोऽङ्गीकर्तव्य इति फलान्तरार्थं पुनःपुनः प्रयोग आवश्यक इत्यर्थः। एवंच कृतयागस्य पुरुषस्य फलजनकत्वस्वीकारेऽपि फलनाशस्य स्थास्यतः कस्यचिदतिशयस्यावश्यकल्प्यत्वात् तद्द्वारा श्रुतस्य यागस्यैव फलजनकत्वमाश्रयितुं युक्तं नत्वश्रुतस्य कृतयागस्य पुरुषस्येत्याशयेनाह—**स एवेति**। **फलेति**। स्वर्गादिलक्षणफलसिद्धिचिन्ताप्रसङ्गात्क्रतूपकारलक्षणफलसिद्धिप्रकारश्चिन्तित इत्यर्थः। **सकृदिति**। किं सकृत्प्रयोगाद्बहुफलसिद्धिरुतासकृत्प्रयोगादित्येवंरूप इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—काम्यकर्माणि प्रतिप्रयोगं कृषिवत्फलानि स्युः फलस्य कर्मप्रयोगसाध्यत्वादिति ॥

क्रियाणामर्थशेषत्वात्० ॥ २७ ॥ ननु तण्डुलफलकमुसलोद्यमननिपातनयोरेवावहन्तिशब्दार्थत्वात्तण्डुलफलकत्वस्याभ्यासेन विनानुपपत्तेः कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तत्रेति**। मुसलोद्यमननिपातनमात्रमेव शब्दार्थः ननु तण्डुलनि-

---

[1] जननीयम्.

यावत्तण्डुलनिष्पत्ति प्रयोक्तव्यमिति । तत्रोद्यमननिपातनमात्रस्य शब्दार्थत्वात्तन्मात्रं विधीयते । ...हितस्य च प्रयोजनकल्पनमित्यसत्यपि दृष्टेऽवघातमात्रमदृष्टार्थं कर्तव्यं सर्वौषधावहन्तिवत् । ...देवं यद्यवघातं कुर्यादिति विधीयेत । अवघातेन तु समीहितं कुर्यादिति विधिः । समीहितं च ...े संभवति नादृष्टं कल्पयितव्यम् । संभवति चेह क्लृप्तेक्षिततण्डुलनिर्वृत्त्यर्थतावघातस्येति तदेव प्र-...जनं तच्चानभ्यस्तेनाशक्यमिति प्रयोजनवशादश्रुतोऽप्यभ्यासः कर्तव्यः । सर्वौषधावघाते तु दृष्टा-...भावाददृष्टार्थे शब्दार्थमात्रं कर्तव्यम् । सकृदसकृद्विचारप्रसङ्गात्संगतिः एवमुत्तरत्रापि ॥

प्रयाजादीनामङ्गानां सकृदनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ५ ॥

क्रतुवद्वानुमानेनाभ्यासे फलभूमा स्यात् ॥ २९ ॥ [सकृद्वा कारणैकत्वात् ॥ ३० ॥ परिमाणं चानियमे न स्यात् ॥ ३१ ॥ फलस्याऽऽरम्भनिर्वृत्तेः क्रतुषु स्यात्फलान्यत्वम् ॥ ३२ ॥ अर्थवांस्तु नैकत्वादभ्यासः स्यादनर्थको यथा भोजनमेकस्मिन्नर्थस्यापरिमाणत्वात्प्रधाने च क्रियार्थत्वादनियमः स्यात् ॥ ३३ ॥ पृथक्त्वाद्विधितः परिमाणं स्यात् ॥ ३४ ॥ अनभ्यासो वा प्रयोगवचनैकत्वात्सर्वस्य युगपच्छास्त्रादफलत्वाच्च कर्मणः स्यात्क्रियार्थत्वात् ॥ ३५ ॥ अभ्यासो वा छेदनसंमार्गावदानेषु वचनात्सकृत्त्वस्य ॥ ३६ ॥ अनभ्यासस्तु वाच्यत्वात् ॥ ३७ ॥]

अङ्गेऽभ्यासो न वा भूम्नाभ्यासो नाङ्गे पृथक्फलम् ॥ अङ्गयावृत्त्यैव भूमातः प्रयोगेऽङ्गं सकृद्भवेत् ॥ ९ ॥

फलभूमार्थिना कर्माणि पुनःपुनः प्रयोक्तव्यानीति स्थिते चिन्त्यते किमेकस्मिन्प्रयोगेऽङ्गानि पुनःपुनः प्रयुञ्जानस्य फलभूयस्त्वं भवति नेति । तत्राभ्यस्यमानान्यङ्गानि बहूनुपकारान् जनयन्ति, बहूपकारयुक्तं च प्रधानं फलभूयस्त्वाय भवतीति मन्वानस्योत्तरं—समग्रकारणावृत्त्याहि कार्यमावर्तते प्रधानं च साङ्गफलसामग्री नाङ्गमात्रं अतस्तन्मात्रावृत्त्या न भूयः फललाभः । नचोपकारभूयस्तया

...त्तिफलकत्वमपि कषायमवहन्तीत्यादौ तण्डुलनिष्पत्तिफलकत्वाभावेऽपि प्रयोगदर्शनादित्यर्थः । नच दृष्टार्थत्वाय साभ्या-...द्यमननिपातनयोः शब्दार्थत्वकल्पनं युक्तं प्रयोजनस्यैव शब्दार्थानुसारेण कल्पनौचित्यादित्याशयेनाह—**विहितस्येति** । **सर्वौषधेति** । अग्निचयने 'औदुम्बरमुलूखलं सर्वौषधस्य पूरयित्वावहन्ति अथैनदुपदधाती'त्यत्र यथादृष्टार्थं सकृदवघात-...द्दित्यर्थः । **स्यादेवमिति** । यद्यपि पूर्वपक्षेपि अवघातं कुर्यादित्यर्थो नाभिमतस्तथापि प्रयोजनानुसारेण प्रकृतेऽभ्या-...स्य वक्तव्यत्वात्तदुपयुक्ततया विधेः प्रयोजनप्रवणत्वसूचनाय धात्वर्थमात्रे पर्यवसानाभावप्रतिपादनमिति ध्येयम् । नहि प्रयोजनवशेनाभ्यासस्य शब्दार्थत्वं कल्प्यते येन शब्दार्थानुसारित्वात्प्रयोजनकल्पनाया अदृष्टमेव प्रयोजनं स्यात्, किंतु ...शब्दार्थस्याभ्यासानभ्याससाधारण्येनाभ्यासेऽप्यविरोधादशब्दार्थोऽप्यभ्यासो दृष्टप्रयोजनलिप्सया कल्प्यत इत्याशयेनाह—...**चेति** । अत्र 'धर्ममात्रे त्वदर्शनाच्छब्दार्थेनापवर्गः स्या'दिति सूत्रं सर्वौषधावहन्तेरदृष्टार्थत्वसिद्ध्यर्थमधिकरणान्तरत्वेन ...र्व्याख्यातं न तत्तथा । पूर्वपक्षाभावात्, किंतु प्रत्युदाहरणमात्रम्, ततश्चैकाधिकरण्यमेवेत्याशयेनात्रैवाधिकरणे सर्वौ-...षधावघातवैषम्यमाह—**सर्वौषधेति** । सूत्रार्थस्तु—अवहननपेषणादिक्रियाणां प्रत्यक्षे दृष्टे प्रयोजने सति तन्निर्वृत्त्याप-...र्गः समाप्तिः स्यात् दृष्टप्रयोजनशेषत्वादिति ॥

क्रतुवद्वानुमानेन० ॥ २९ ॥ फलभूमार्थे कर्मणः पुनःप्रयोगप्रसक्तौ सत्यामयं विचारो घटते नान्यथेत्याशयेन ...र्वतनाधिकरणसिद्धं स्मारयन्नाह—**फलभूमेति** । नन्वङ्गानां फलार्थत्वाभावात्कथं फलभूमार्थं पुनःप्रयोग इति पूर्वःपक्ष ...स्यत आह—**तत्रेति** । ननु करणावृत्त्यभावेऽपि करणोपकारभूयस्तया प्रयासाधिक्यात्फलभूमा वैकल्पिकाङ्गयोरन्यतरत्र प्रयासाधिक्यस्थल इव कल्प्यतामित्याशङ्क्याह—**नचोपकारेति** । **प्रमाणेति** । ग्रहणाग्रहणादिवैकल्पिकाङ्गस्थल इव प्रयासाधिक्यस्याशास्त्रीयत्वादित्यर्थः । **नन्व**शास्त्रीयत्वेप्यङ्गानामुपकारजनकत्वस्य शास्त्रीयतामात्रेण तद्भूयस्त्वार्थं पुनःपुनरनुष्ठानं स्यादन्यथा सौर्यादिक्रतुष्वपि पुनःप्रयोगस्य शास्त्रचोदितत्वाभावेन तत्रापि फलभूयस्त्वार्थिनः पुनःप्रयोगो न

फलभूयस्त्वं प्रमाणाभावात् । नचात्राङ्गाभ्यासः शास्त्रीयः नचाशास्त्रीयेण प्रयासगौरवेण फलभूमा शक्यते कल्पयितुं अतः फलभूमार्थिना साङ्गं प्रधानमभ्यसितव्यं नाङ्गमात्रं नापि प्रधानमात्रम् ॥

बहुवचनस्य त्रित्वपरत्वे कपिञ्जलाधिकरणम् ॥ ६ ॥

बहुवचनेन सर्वप्राप्तेर्विकल्पः स्यात् ॥ ३८ ॥ [दृष्टः प्रयोग इति चेत् ॥ ३९ ॥ तथेह ॥ ४० ॥ भक्त्येति चेत् ॥ ४१ ॥ तथेतरस्मिन् ॥ ४२ ॥ प्रथमं वा नियम्येत कारणादतिक्रमः स्यात् ॥ ४३ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ४४ ॥ प्रकृत्या च पूर्ववत्तदासत्तेः ॥ ४५ ॥]

कपिञ्जलेषु त्रित्वाद्याः पाक्षिकास्त्रित्वमेव वा ॥ आद्यो बहुत्वसाम्यान्न त्रित्वेनैव कृतत्वतः ॥ १० ॥

'वसन्ताय कपिञ्जलानालभेत'इत्यादिषु बहुवचनेषु किं त्रयाणामेवालम्भः उत त्रिप्रभृतीनामसंख्यानामिति संदेहे बहुवचनस्य सर्वत्र वृत्तेः सर्वसंख्यानां शास्त्रार्थत्वं शास्त्रीयाच्च प्रयासगौरवात्फलभूयस्त्वमविवादमतो यावदुत्साहं नानासंख्योपादानम् । नैतदेवं, बहुत्वमात्रं हि शब्दार्थः नतु षट् देया द्वादश देयेत्यादिवत्संख्याविशेषाणां भेदेन शास्त्रमस्ति यद्बलात्फलभूयस्त्वं कल्प्येत । यो हि त्रीनालभते यश्च सहस्रं तयोरुभयोरपि बहुत्वसंपादनमविशिष्टम् । यत्तु विशिष्यते सहस्रादि तदशास्त्रीयम् । नचाशास्त्रीयं गौरवं फलभूयस्त्वं कल्पयितुमलम् । एवंच त्रीननालभ्य चतुर्णामालम्भासंभवादवश्यं त्रय आलब्धव्यास्तावता च सिद्धे शास्त्रार्थे नाधिकालम्भं तावच्छास्त्रं कल्पयति । निवृत्तव्यापारे च विधौ न हिंस्यादिति निषेधशास्त्रं प्रवर्तत इत्यधिकानालम्भः ॥

स्यादित्यत आह—**नचात्रेति** । भावना हि फलाय विधीयमाना करणोपकारार्थमितिकर्तव्यतामपेक्षते, करणोपकारश्च सकृत्प्रयोगेणैव सिद्ध इति तावतैव निराकाङ्क्षत्वाद्भावनायाः नाङ्गानां पुनः प्रयोगः प्रयोजकाभावात्, सौर्यादीनां तु पुरुषाभिलषितफलसाधनानां पुरुषस्य पुनःपुनः फलाकाङ्क्षायां पुनःपुनः प्रयोगः । यद्यपि अङ्गेष्वपि पुरुषेच्छाधीनैव प्रवृत्तिस्तथापि न साक्षात् किंतु क्रतूपकारद्वारेति वैषम्यम् । एवंचाङ्गाभ्यासस्य शास्त्रीयत्वं विना पुनःप्रयोगो न निर्वहति । नचासौ शास्त्रीय इत्यर्थः । **ननु** लोके भोजनादौ दध्याद्युपकारभूयस्तया तृप्तिभूयस्त्वमशास्त्रीयेपि दृष्टमित्यत आह—**नचेति**। वैदिके शास्त्रसमधिगम्यं हेतुहेतुमत्त्वमिति भावः । तुल्यन्यायत्वादाह—**नापीति** । सूत्रार्थस्तु—अङ्गं फलभूमार्थमभ्यासमर्हति सफलत्वात्सौर्यादिवदित्यनुमानेनाङ्गाभ्यासे फलभूमा स्यादिति ॥

बहुवचनेन० ॥ ३८ ॥ बहुवचनस्येति । बहुवचनं त्रित्वादीनां प्रत्येकमभिधायकतयाऽक्षादिशब्दवन्नानार्थं ततश्च सर्वसंख्यानां प्रातिस्विकरूपेणैका देया षट् देयेत्यादिवच्छास्त्रार्थत्वमित्यर्थः । **शास्त्रीयादिति** । अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरित्यपि सूचितम् । **बहुत्वमात्रमिति** । बहुवचनस्य त्रित्वादिषु न पृथक्शक्तिर्नानार्थत्वस्यान्याय्यत्वात्, किंतु द्व्यधिकसंख्यात्वेन सर्वत्रैकैव शक्तिः । एवंच संख्याविशेषाणां न प्रातिस्विकरूपेण शास्त्रार्थत्वमित्यर्थः । बहुवचनस्य नानार्थत्वेप्येकस्मिन्वाक्ये सर्वेषामग्रहणाद्वक्ष्यमाणरीत्या प्राथम्यं नियामकमाश्रित्य त्रित्वस्यैव ग्रहणं संभवतीत्यपि बोध्यम् । **नन्वेवमपि** द्वित्वाधिकसंख्यात्वेन सामान्यरूपेणापि सर्वसंख्यानां शास्त्रार्थत्वात्तत्प्रयासाधिक्यात्फलभूयस्त्वं किं न स्यादित्यत आह—**योहीति** । संख्याविशेषाणां प्रत्येकं यदि विधेयत्वं स्यात्तदा तद्रूपेण विधानबलात्प्रयासगौरवस्य शास्त्रार्थत्वं स्यात् साधारणरूपेण तु विधाने बहुत्वसंपादनमात्रं शास्त्रतात्पर्यविषयो नतु सहस्रादिसंपादनमपीति प्रयासगौरवं न शास्त्रीयमित्यर्थः । **ननु** सहस्राद्यालम्भे उक्तरीत्या प्रयासाधिक्यप्रयुक्तफलभूयस्त्वाभावेऽपि सहस्रादीनामपि सामान्यरूपेण बहुवचनार्थत्वस्यावर्जनीयत्वात्त्रयाणामिव तेषामपि कदाचिदालम्भोऽपरिहार्य इत्यत आह—**एवंचेति** । अधिकालम्भे प्रत्यवायोऽपि स्यादित्याह—**निवृत्तेति** । यद्यपि कपिञ्जलानां पर्यग्निकृतोत्सर्गान्न हिंसाप्रसक्तिस्तथापि यत्र न पर्यग्निकृतोत्सर्गस्तदभिप्रायेणेदं बोध्यम् ॥

उत्तरा दोहयतीत्यत्र सर्वासां गवां दोहनाधिकरणम् ॥ ७ ॥

उत्तरासु न यावत्स्वमपूर्वत्वात् ॥ ४६ ॥ [यावत्स्वं वाऽन्यविधानेनानुवादः स्यात् ॥ ४७ ॥ साकल्यविधानात् ॥ ४८ ॥ बह्वर्थत्वाच्च ॥ ४९ ॥ अग्निहोत्रे चाशेषवद्यवागूनियमः ॥ ५० ॥ तथा पयःप्रतिषेधः कुमाराणाम् ॥ ५१ ॥ सर्वप्रापिणाऽपि लिङ्गेन संयुज्य देवताभिसंयोगात् ॥ ५२ ॥]

उत्तरास्तिस्र एव स्युर्यावत्स्वं वात्र पूर्ववत् ॥ तिस्र एव, हविःकात्स्न्यपूर्वयोर्विधितोऽन्तिमः ॥ ११ ॥

सान्नाय्यदोहाधिकारे श्रूयते 'वाग्यतस्तिस्रो दोहयित्वा विसृष्टवागनन्वारभ्य तूष्णीमुत्तरा दोहयति । तत्र किमुत्तरासां तिसृणामेव दोह उत यावत्यो यजमानस्य गावस्तासां सर्वसामिति संदेहे ...वत्तिसृणामेव नच यावत्स्वं दोहनं साक्षात्केनचिद्विहितं येन सर्वासां दोहनं स्यात् । येन चोत्तरा ...ह्यतीत्यनुवादः स्यात् । अतो विधिरेवायमिति तिसृणामेव दोहः । मैवं 'नास्यैतां रात्रिं कुमारा...पि पयो लभेर'न्नित्यनेन वचनेन कृत्स्नस्यापि पयसो हविष्ट्ववचनात्प्राप्तमेव सर्वासां दोहनम् । नहीदं ...माराणां पयःप्रदानप्रतिषेधपरं, अदृष्टार्थत्वप्रसङ्गादपिशब्दानर्थक्यप्रसङ्गाच्च । तस्मात्सर्वासां दोहः ॥

आघाराद्यङ्गानां तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

प्रधानकर्मार्थत्वादङ्गानां तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात् ॥ ५३ ॥ [क्रमकोपश्च यौगपद्ये स्यात् ॥ ५४ ॥ तुल्यानां तु यौगपद्यमेकशब्दोपदेशात्स्याद्विशेषाग्रहणात् ॥ ५५ ॥ ऐकार्थ्यादव्यवायः स्यात् ॥५६॥ तथा चान्यार्थदर्शनं कामुकायनः ॥५७॥ तन्न्यायत्वादशक्तेरानुपूर्व्यं स्यात्संस्कारस्य तदर्थत्वात् ॥ ५८ ॥ असंसृष्टोऽपि तादर्थ्यात् ॥ ५९ ॥ विभवाद्वा प्रदीपवत् ॥ ६० ॥ अर्थात्तु लोके विधिः प्रतिप्रधानं स्यात् ॥ ६१ ॥ सकृदिज्यां कामुकायनः परिमाणविरोधात् ॥ ६२ ॥ विधेस्त्वितरार्थत्वात्सकृदिज्याश्रुतिव्यतिक्रमः स्यात् ॥ ६३ ॥ विधिवत्प्रकरणाविभागे प्रयोगं बादरायणः ॥ ६४ ॥ क्वचिद्विधानान्नेति चेत् ॥ ६५ ॥ न विधेश्चोदितत्वात् ॥ ६६ ॥]

प्रत्यङ्गि कार्याण्यङ्गानि तन्त्रेणोताङ्गिनो यतः ॥ एकैकस्योपकार्यत्वं तस्मात्प्रत्यङ्ग्यनुष्ठितिः ॥ १२ ॥
विधानवदनुष्ठानं सकृदेवोपकारकम् ॥ तद्देशकालकर्तॄणामेकत्वान्नर्तकादिवत् ॥ १३ ॥

उपोद्घातप्रसक्तानुप्रसक्तादि गतम् । इदानीं लक्षणार्थं तन्त्रावापं विचारयामः । दर्शपूर्णमासयोः

उत्तरासु तु यावत्० ॥ ४६ ॥ ननु 'नास्यैतां रात्रि'मित्यनेन यावत्यो यजमानस्य गावस्तासां सर्वासां दोहनं विहितमतः सर्वासामेव दोहनीयत्वात्कथं तिसृणां दोहः, किंचोत्तरा दोहयतीत्यस्य विधायकत्वे हि पूर्वाधिकरणन्यायात्तिसृणां दोहः स्यादनुवादश्चायं नास्यैतामित्यनेनैव प्राप्तार्थकत्वायथाप्राप्ति चानुवादस्य वर्णनीयत्वेन सर्वविषयत्वस्यैव न्याय्यतयानुवादेन पूर्वाधिकरणन्यायानवतारादित्याशङ्क्याह—**नच यावदिति** । नास्यैतां रात्रिं कुमारा अपि पयो लभेरन् इत्यस्य न सर्वदोहविधायकत्वं तद्वाचकशब्दाभावात् सर्वदोहसंबन्धिपदार्थस्याप्यनुपात्तत्वेन लक्षणयापि तदुपस्थित्यसंभवादतः कुमाराणां पयःप्राप्त्यभावस्य स्वतोऽसंभवेन तन्निमित्ततया लक्षितं पयसोऽदानमेवात्र विधीयत इति न सर्वासां दोहः । नचोत्तरावाक्यस्यानुवादकत्वमित्यर्थः । सत्यं सर्वासां दोहो नानेन विधीयते तथाप्यत्र प्रतीयमानस्य कुमाराणां पयःप्राप्त्यभावस्य सर्वस्य पयसो हविष्ट्वमपि हेतुः संभवतीति तद्धेतुत्वेन लक्षितं सर्वस्य पयसो हविष्ट्वमनेन विधीयते तद्बलादेव सर्वासां दोहः प्राप्त इति 'तूष्णीमुत्तरा दोहयती'त्यस्यानुवादकत्वमेवेत्याशयेनाह—**मैवमिति** । नच पयःप्राप्त्यभावो दानाभावहेतुकोऽपि संभाव्यत इति विनिगमनाविरह इति वाच्यमित्याह—**नहीदमिति** । यद्यप्यस्यादानविधिपक्षे कुमारादिपदानां मुख्यार्थता सर्वहविष्ट्वविधिपक्षे तु तेषामपि लक्षणा तथापि दृष्टार्थलाभात्सा न दोष इति भावः । **अपिशब्देति** । दाननिषेधेऽपि शब्दोऽनर्थकः तेन विनापि कुमारेभ्यो न दद्यादिति निषेधसंभवात्सर्वहविष्ट्वे तु कुमारैरपि पयो न लभ्यं किंतु सर्वं देवतयैव लभ्यमिति सोनुगुण इति भावः । एवंच 'तूष्णीमुत्तरा दोहयती'त्यस्यानुवादत्वात्तिसृणां दोहे वाग्यमे विहिते सत्युत्तरासु वाग्विसर्गस्यार्थप्राप्तत्वेन 'विसृष्टवा'गित्यस्याप्यनुवादत्वादनन्वारम्भमात्रपरं तद्वाक्यमित्याहुः । सूत्रार्थस्तु—उत्तरासु यावत्स्वं दोहनं, अपूर्वत्वादप्राप्तस्यैव विध्यर्हत्वादिति ॥

प्रधानकर्मार्थत्वात्० ॥ ५३ ॥ साङ्गानां प्रधानानामेकदेशकालकर्तृकत्वे सत्येव तन्त्रता भवेन्नान्यथेत्याशयेनाह—

---

१ विसृष्टवागन्वारभ्य.

षट्प्रधानकर्माणि त्रीणि पौर्णमास्यां त्रीण्यमावास्यायां कर्तव्यानि तत्र देशकालकर्तॄणां तन्त्रत्वं वक्ष्यते तेनैकस्यामेव पौर्णमास्यामेकस्मिन्नेव देशे तैरेव कर्तृभिस्त्रीण्यप्याग्नेयादीनि तदङ्गानि च कर्तव्यानीति स्थिते चिन्त्यते । किं त्रयाणामप्याग्नेयादीनां प्रधानानां भेदेन प्रयाजाद्यङ्गानि कर्तव्यान्युत सकृदेवेति । तत्र—'भेदेन विनियुक्तत्वाद्भेदेनैव क्रिया भवेत् ॥ कथंभावस्य भिन्नत्वाद्भेदेन विनियोगधीः ॥' षडप्याग्नेयादिभावनाः साध्यसाधनांशयुक्ता उत्पत्तिप्रयोगवाक्याभ्यामवगताः परस्परानपेक्षा एव कथमितीत्थंभावं भेदेनैवापेक्षन्ते, तद्वशाच्च संनिधिसमाम्नातान्यङ्गानि प्रत्येकमेव तासु विनियुज्यन्ते विनियोगानुसारेण चानुष्ठानं, तस्मादेकैकं स्वाङ्गयुक्तं कर्तव्यमिति प्रत्येकं साङ्गं कृत्वाऽपरमपि तथैव कर्तव्यमिति प्राप्तेऽभिधीयते—'सत्यं प्रत्येकमङ्गानां विनियोगस्तथापि तु ॥ विधानवदनुष्ठानं सकृदेवोपकारकम् ॥' यथैव हि षट्सु भावनासु त्र्यंशविशिष्टासु विधित्सितासु साध्यसाधनांशप्रतिपादनेन प्रकृतासु प्रक्रान्तासु तृतीयमंशं कथंभावं भेदेनैवापेक्षमाणास्वपि सकृदाम्नाता एवाङ्गविधयः षण्णामपि प्रत्येकमङ्गानि समर्पयन्ति । सत्यपि च कस्यचित्प्रधानोत्पत्तिविधिसंनिधौ प्रकरणवशेन संनिधिर्बाध्यते तथैव संहतानां प्रधानानां फलसाधनत्वात्कर्तृदेशकालैक्याच्च युगपत्सर्वेष्वनुष्ठातुं प्रक्रतेषु[1] सकृत्कृतमेवाङ्गं सर्वचिकीर्षया कृतत्वात्संतमपि केनचित्संनिधिं बाधित्वानुष्ठानक्रियाप्रारंभाख्यप्रकरणवशेन सर्वार्थं भवतीति न पुनः क्रियायां प्रयोजनमस्ति । किंच 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'ति युगपदनुष्ठानं त्रयाणामवगतं पृथक्पृथक् स्वाङ्गेष्वनुष्ठीयमानेषु बाध्येत । तस्मादेकदेशकालकर्तॄणां तन्त्रमङ्गानीति सिद्धम् ॥

कृष्णग्रीवयोः प्रथमतृतीययोर्भेदेन प्रदानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

व्याख्यातं तुल्यानां यौगपद्यमगृह्यमाणविशेषाणाम् ॥ ६७ ॥ [भेदस्तु कालभेदाच्चोदनाव्यवायात्स्याद्विशिष्टानां विधिः प्रदानकालत्वात् ॥ ६८ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ६९ ॥ विधिरिति चेन्न वर्तमानापदेशात् ॥ ७० ॥]

कृष्णग्रीवद्वये तन्त्रं पृथग्वा देवतैक्यतः ॥ तन्त्रं सौम्यव्यवायेन कालभेदात्पृथग्भवेत् ॥ १४ ॥

'आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत सौम्यं बभ्रुं आग्नेयं कृष्णग्रीवं [पुरोधायां स्पर्धमान]' इति श्रुतं

तन्त्रेति । तन्त्रत्वमिति । प्रधानत्रयस्याङ्गप्रधानयोश्चैकदेशकालकर्तृकत्वं वक्ष्यत इत्यर्थः । **भेदेनेति ।** प्रत्येकार्थतया विनियुक्तत्वादित्यर्थः । कथंभावस्य कथंभावापेक्षाया इत्यर्थः । **ननु** संहत्यकारिणामाग्नेयादीनामितिकर्तव्यताकाङ्क्षासहितानामेव युक्तेति कथं भेदेन कथंभावापेक्षेत्यत आह—**षडपीति ।** संहत्यकारित्वेऽप्युत्पत्तौ प्रत्येकावगतिबलेन प्रत्येकमेव करणत्वं ततश्च करणानां सहभावो नतु सहितानां करणत्वमिति करणानुग्राहिणीतिकर्तव्यता प्रत्येकमेवापेक्षितेति भावः । **नन्वस्तु** प्रत्येकमितिकर्तव्यतापेक्षा तथापि यथा प्रत्येकं फलापेक्षायामपि फले तन्त्राभिधानावगतेः सहितत्वमेवमिहापि सहभावोऽपि किं न स्यादित्यत आह—**तद्वशादिति ।** फलोद्देशेन कर्मणामुपादीयमानतया तत्र साहित्यविवक्षायामप्यङ्गानि प्रतिप्रधानानामुद्देश्यत्वात्तन्त्राभिधानावगतमपि साहित्यमिह नाविवक्षितमिति भावः । **विधानवदिति ।** यथाङ्गविधीनां सर्वप्रधानोद्देशेन स्वार्थविधाने एक एव व्यापारो नतु प्रतिप्रधानं व्यापारभेदस्तद्वदित्यर्थः । **केनचिदिति ।** पूर्वाङ्गानामादिमेनोत्तराङ्गानामन्तिमेन चेत्यर्थः । **अनुष्ठानेति ।** प्रधानानां युगपदनुतिष्ठासितत्वेनानुष्ठानप्रारम्भस्तेषामेक एव ततश्च यथाङ्गापेक्षिणां बहूनां प्रस्तुतत्वं संनिध्यपेक्षया प्रबलं तथाङ्गानुष्ठानापेक्षिणां बहूनां युगपदारम्भोपि संनिध्यपेक्षया प्रबल इत्यर्थः । **ननु** यदि साङ्गप्रधानमपरिसमाप्यैवान्तरा प्रधानान्तरं क्रियते तदाङ्गप्रधानयोः प्रयोगवचनावगतं साहित्यं बाध्येतेत्यत आह—**किंचेति ।** प्रयोगवचनस्य कल्पनीयत्वात्प्रधानान्यन्तर्भाव्यैव साहित्यं कल्पनीयमिति न तद्विरोधः प्रत्युत तवैव प्रत्यक्षवचनावगतं प्रधानानां युगपदनुष्ठानं बाध्येतेत्यर्थः । यथाचात्र युगपदनुष्ठानावगमस्तथाग्रिमपादे व्यक्तम् । सूत्रार्थस्तु—अङ्गानां प्रधानार्थमनुष्ठेयत्वात्प्रधानभेदे च सति प्रयोगदशायामनुष्ठानभेदः स्यादिति ॥

व्याख्यातं तुल्यनां० ॥ ६७ ॥ **श्रुतमिति ।** काम्यपशुकाण्डभाव इति शेषः । **तन्त्रेति ।** किं प्रधानभूतं

---

१ प्रारब्धेषु.

तत्राग्नेययोरनुष्ठानं तन्त्रं पृथग्वेति संशये तन्त्रमिति ब्रूमः । भवति हि तन्त्रेणानुष्ठानं द्रव्यदेवतैक्यात् । नच पाठक्रमात्क्रमेणानुष्ठानम् । अवश्यंभाविनि हि क्रमे पाठान्नियमः । संभवतिचेह कृत्स्नानुष्ठानमिति न क्रमापेक्षा तस्मात्तन्त्रम् । नैवं, यद्यप्याग्नेययोस्तन्त्रता संभाव्येत तथापि सौम्येन तावदवश्यंभावी क्रमः तत्र पाठवशादेकस्याग्नेयस्य सौम्यात्पूर्वमनुष्ठानमितरस्य ततः पश्चात्सहानुष्ठानेऽवश्यंभाव्यन्यतरस्य सौम्येन यः क्रमः स बाध्येत, तस्मात्पृथगेवानुष्ठानम् ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां एकादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

एकादशाध्याये द्वितीयः पादः ।

आग्नेयादीनां प्रधानानां तन्त्राधिकरणम् ॥ १ ॥

एकदेशकालकर्तृत्वं मुख्यानामेकशब्दोपदेशात् ॥ १ ॥ [अविधिश्चेत्कर्मणामभिसंबन्धः प्रतीयेत लक्षणार्थाभिसंयोगाद्विधित्वाच्चेतरेषां प्रतिप्रधानं भावः स्यात् ॥२॥ अङ्गेषु च तदभावः प्रधानं प्रति निर्देशात् ॥३॥ यदि तु कर्मणो विधिसंबन्धः स्यादैकशब्द्यात्प्रधानार्थाभिसंयोगात् ॥ ४ ॥ तथाचान्यार्थदर्शनम् ॥ ५ ॥ श्रुतिश्चैषां प्रधानवत्कर्मश्रुतेः परार्थत्वात्कर्मणोऽश्रुतित्वाच्च ॥ ६ ॥ अङ्गानि तु विधानत्वात्प्रधानेनोपदिश्येरन् तस्मात्स्यादेकदेशत्वम् ॥ ७ ॥ द्रव्यदेवतं तथेति चेत् ॥ ८ ॥ न चोदनाविधिशेषत्वान्नियमार्थो विशेषः ॥ ९ ॥ तेषु समवेतानां समवायात्तन्त्रमङ्गानि भेदस्तु तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात्तेषां प्रधानशब्दत्वात्, तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ १० ॥]

आग्नेयादिप्रधानस्य देशे काले च कर्तरि ॥ भेदः स्यादथवा तन्त्रमङ्गत्वाद्द्रव्यदेववत् ॥ १ ॥
उत्पत्तिविधिशेषत्वाद्भेदः स्यादेकशब्दतः ॥ विधेः प्रयोगशेषत्वादभेदेन तु तन्त्रता ॥ २ ॥
अङ्गे ये केऽपि देशाद्याः किंवा ते देवतादिवत् ॥ अनन्वयात्केऽपि मैवं प्रयोगेण परिग्रहात् ॥ ३ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्देशः 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'ति, कालः 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत अ-

---

प्रदानं तन्त्रं उत भेदेनेति संदेह इत्यर्थः । पूर्ववत्तन्त्रमित्युत्थानात्संगतिः । **द्रव्येति** । यद्यपि सहप्रदानं देवतैक्यमात्रेण द्रव्यभेदेऽपि दधिपयसोरिवोपपन्नमत एव 'एकधा वपा जुहोति एकदेवत्या हि एता' इति प्राजापत्यवपासु देवतैक्यमेव सहप्रदाने प्रसिद्धवद्धेतूक्रियते तथापि कैमुत्यार्थं द्रव्यपदोपादानमित्याहुः । **नचेति** । आग्नेयद्वयस्यापि क्रमेण पाठादनुष्ठानमपि क्रमेणेति न वाच्यमित्यर्थः । **तस्मादिति** । नच एकद्रव्यदेवताकानेकप्रधानस्य सहानुष्ठाने प्राजापत्यवदेकमेव विधानं स्यान्नतु विधिभेद इति वाच्यम् । सारस्वतौ भवत इति स्त्रीपुंसदेवताकयोर्भेदेनानुष्ठीयमानयोरपि सहविधानदर्शनेन विधिभेदस्यानुष्ठानभेदप्रयोजकत्वाभावादिति भावः । **पाठवशादिति** । यद्यपि 'अभितः सौम्यमाग्नेयौ भवत' इति वचनमस्ति तथापि वर्तमानापदेशत्वात्पाठप्राप्तानुवादकं वचनं 'हृदयस्याग्रेवद्यत्यथ जिह्वाया' इत्यादावग्राथशब्दवदिति भावः । पूर्वपक्षे तु पाठात्क्रमप्राप्त्यनङ्गीकारेणास्यानुवादत्वासंभवाद्विधायकत्वमेवावश्यं वाच्यमिति वाचनिकक्रमविरोधादस्मिन्नुदाहरणे पूर्वपक्षो मन्दस्तथा च यत्र नैतादृशं वचनं केवलं पाठक्रम एव तत्र पूर्वः पक्षः प्रवर्तनीय इति ध्येयम् । **स बाध्येतेति** । सहानुष्ठानपक्षे यद्याग्नेयद्वयं प्रथममनुष्ठीयेत तदा द्वितीयस्याग्नेयस्य सौम्येन सह पश्चाद्भावित्वलक्षणो यः क्रमः स बाध्येत पश्चादाग्नेयद्वयानुष्ठाने तु प्रथमस्याग्नेयस्य सौम्येन पूर्वभावित्वलक्षणो यः क्रमः स बाध्येतेत्यर्थः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायामेकादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥**

एकदेशकालकर्तृत्वं० ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे केवलप्रधानार्थानामनुष्ठानतन्त्रता विचारिता, इहत्वङ्गप्रधानार्थानां देशा-

---

१ सकृदनुष्ठानमिति.

मावास्यायाममावस्यया यजेते'ति, कर्तारः 'दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विज' इति, किमेते देशकालकर्तारस्तन्त्रमुत भेदेनेति, किं यस्मिन्नेव समे यैरेव कर्तृभिर्यस्यामेव च पौर्णमास्यामाग्नेयस्तस्मिन्नेव च समे तस्यामेव पौर्णमास्यां तैरेव कर्तृभिरग्नीषोमीय उत समान्तरे पौर्णमास्यन्तरे कर्त्रन्तरैरिति । तदर्थमिदं विचार्यते किमुत्पत्तिवाक्यैः 'यदाग्नेयोऽष्टाकपाल'इत्यादिभिर्देशादिविधीनां संबन्धः उत फलवाक्येन 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति तत्र—'कर्मरूपेण संबन्धो देशादीनां फलस्य च ।। उत्पत्तिविधिनैवातः सर्वेषामेकवाक्यता ।।' त्रयाणामपि ह्यंशानां भावनयैव संबन्धो न परस्परम्। अतो देशादिविधीनां फलवाक्यस्य च न मिथः संबन्धः किंतु फलवाक्यं देशादिवाक्यानि च सर्वाणि भावनोत्पत्तिवाक्येन संबध्यन्ते । उत्पत्तिवाक्येषु चाग्नेयादयोऽन्यनिरपेक्षा एवावगता इति तथाभूतैः संबध्यमाना देशादयो निरपेक्षाणामेव भवन्ति इति । निरपेक्षोत्पन्ना अपि देशादिविधिषु पौर्णमास्यादिशब्दैस्तन्त्रेणोक्ताः सहैवावगता इति साहित्येनैव फलसंबन्धवद्देशादिसंबन्धः कस्मान्न भवतीतिचेन्न विषम उपन्यासः । फलं प्रति गुणभूतानां युक्ता तत्राभिधानावगतसाहित्यविवक्षा, देशादींस्तु प्रति कर्मणां प्राधान्यादविवक्षितं साहित्यं, तस्माद्यथा 'य इष्ट्या पशुना सोमेन वा यजेत सोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वे'त्यस्मिन्वाक्ये तत्राभिहिताभिरपीष्टिभिः प्रत्येकमेव कालः संबध्यते इति नैकस्यामेव पौर्णमास्यां सर्वाः क्रियन्ते तथाग्नेयादिभिः प्रत्येकमेव कालादीनां संबन्धादेकस्यां पौर्णमास्यामाग्नेयं कृत्वाऽपरस्यामग्नीषोमीयमित्येवं षट्सु पर्वसु षड्यागाः कर्तव्याः। नचैवं फलवाक्यावगतसाहित्यबाधः। तत्र ह्येतावदधिगतम्। एकमेव फलं सर्वैः साध्यते न प्रत्येकं फलस्य पृथङ्निष्पत्तिरिति न तस्य कालभेदाद्बाधः । यथा पौर्णमासीत्रिके दर्शत्रिके च द्वयोः पर्वणोर्निष्कृष्यमाणेऽपि न फलं प्रति साहित्यं बाध्यते तथा षण्णामपि निष्कर्षे द्रष्टव्यम् । यदा चैवमुत्पत्तिवाक्यशेषत्वं कालादीनां तदोत्पत्तिवाक्ये प्रधानमात्राणां निरङ्गानां विधानात्तन्मात्राणामेवामी कालादयो नाङ्गानां प्रधानदेशकालकर्तृत्वं, तानि तु कामं कालान्तरादिष्वपि कर्तव्यानीति

दीनां तन्त्रता प्राधान्येन विचार्यत इति पादान्तरत्वमनुष्ठानतन्त्रतानिर्वाहकत्वाद्देशादितन्त्रताया आनन्तर्यं च बोध्यम्। संशयमेव विवृणोति—**किं यस्मिन्निति । तदर्थमिति ।** किमाग्नेयादयः परस्परनिरपेक्षा देशादिभिः संबध्यन्ते उत परस्परसहिता इति । तदर्थसंशयनिष्कर्षः फलवाक्यारूढानामुत्पत्तीनामङ्गसंबन्ध इत्यादिग्रन्थपर्यालोचनया सिद्धान्तेपि साक्षात्फलवाक्येन न देशादिसंबन्धः किंतूत्पत्तिवाक्यैरेव, तत्र तु नोत्पत्त्यनन्तरमेव संबन्धः अपितु फलसंबन्धानन्तरमित्येतावन्मात्रप्रतीत्या यथाश्रुतसंशयानुपपत्तेरिति ध्येयम्। **कर्मरूपेणेति ।** भावनास्वरूपेणेत्यर्थः । सति च देशादिवाक्यानामुत्पत्तिवाक्यसंबन्धे फलसंबन्धानन्तरदेशादिसंबन्ध इत्यत्र प्रमाणाभावेन प्रथममेव देशादिसंबन्धसंभवान्निरपेक्षाणामेव देशादिसंबन्ध इत्याशयेनाह—**उत्पत्तिवाक्येष्विति । देशादींस्त्विति ।** समे दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यादिदेशादिविधिषु सप्तम्या देशादीनां गुणत्वावगमेन कर्मणां प्राधान्यात्तत्रावगतमपि साहित्यमुद्देशगतत्वादविवक्षितमित्यर्थः। **ननु** देशकालयोरनुपादेयत्वात्सन्तमपि गुणभावमनादृत्य तयोरेवोद्देश्यत्वं वक्तव्यम्, ततश्च तदुद्देशेन कर्मणामुपादानादुपादेयगतत्वात्साहित्यविवक्षा दुर्वारेति शङ्कायां दृष्टान्तकथनव्याजेन प्रतिबन्दीमुत्तरं ददुपसंहरति—**तस्मादिति ।** तथासत्येकेनेष्टिशब्देन तत्राभिहितानां सर्वासामिष्टीनां साहित्यं स्यात्तथा पशूनां सोमानां चेति भावः । **तत्र हीति ।** फलवाक्येऽपि न केवलकर्तव्यतारूपं साहित्यमवगम्यते येन कालभेदे तद्बाधः स्यात्, किंतु संभूय फलजनकत्वलक्षणमित्यर्थः। अत्र भाष्ये अङ्गेषु किं समादिदेशकालकर्तार उतानियम इत्यन्तराचिन्तान्तरम् । अङ्गानां प्रधानदेशकालकर्तृकत्वसिद्ध्यर्थं कृतं, प्रस्तुताधिकरणसिद्धान्ते सति तच्चिन्तापूर्वपक्षानुत्थानादन्तराचिन्तेत्यन्तराचिन्तानिमित्तं च भाष्य एवोक्तमतः स्वयमपि तदनुसृत्य प्रस्तुताधिकरणपूर्वपक्षोपजीवनेनान्तराचिन्तापूर्वपक्षं दर्शयति—**यदाचेति । तन्मात्राणामेवेति ।** कालादिविधिष्वमावास्यादिशब्दानां प्रधानमात्रवाचित्वादिति भावः । यद्यप्यमावास्यादिशब्दानां प्रधानमात्रवाचित्वेप्यमावास्यया यजेतेत्यादितृतीयानिर्देशेन तत्करणकभावनाप्रतीतेस्तदन्वितानां देशादीना 'मुच्चैः प्रवर्ग्येणाप्स्ववभृथेने'त्यादीनामिवाङ्गप्रधानार्थत्वमयत्नसिद्धं, तथापि यत्र देशादिविधानेन तृतीयया प्रधाननिर्देशस्तत्रापि देशादीनां साङ्गप्रधानार्थत्वसाधनायान्तराविचार आवश्यक इति ध्येयम्। **कालान्तरादिष्विति ।** कालान्तरतुल्यप्रयोगक्षेमतया प्रधानकालेऽपि कदा-

प्राप्तेऽभिधीयते—'भावनोत्पत्तिवेलायां देशादिविधयो यदि ॥ तत एवं भवेत्ते तु फलवद्भावनाश्रयाः ॥' यद्यपि भावनयैव देशादीनां संबन्धो न परस्परं तथापि नोत्पत्तिवेलायामङ्गसंबन्धः । सा हि प्रथमं भाव्यमपेक्षते तल्लाभश्च फलवाक्येनेति न फलवाक्यावरुद्धानामुत्पत्तिवाक्यानामङ्गसंबन्धः फलवाक्ये च फलं प्रति विवक्षितसाहित्यानां विनियोगात्फलार्थिनां युगपत्सर्वेषु कर्तव्यतावगतिः । यस्यां बुद्धावाग्नेयः कर्तव्यतयोपतिष्ठते तस्यामेवाग्नीषोमीयादयोऽपि प्रयोगविध्येकवाक्यत्वात् । तेन सर्वेषु कर्तव्यतयोपस्थितेषु चिकीर्षितेषु च पौर्णमासीकालो विहित इति यैवैका पौर्णमास्युपात्ता सैव गृह्यमाणविशेषत्वात् सर्वार्था भवति तथा देशः कर्तारश्च । तस्मात्तन्त्रम् । सौर्यादीनां पुनः पृथक्पृथक् स्वफले विनियुक्तानां पृथगेव कर्तव्यतावगमो नानाविधिविधेयत्वात् । तेन तैरन्योन्यनिरपेक्षैरेव य इष्ट्या पशुनेत्यादिकालः संबध्यत इति नास्ति तन्त्रत्वम् । यदि पुनः कश्चिच्चित्राफलं सौर्यफलं च युगपदिच्छन्कर्मद्वयमपि सह चिकीर्षति किमसौ तन्त्रेणैकस्मिन्नेव काले द्वयमपि प्रयुञ्जीत नेति ब्रूमः । यदाहि विधिवेलायां साहित्यं नावगतं तदानुष्ठानदशायामपि न लब्धुं

चिदङ्गानुष्ठानाभिप्रायोऽपिशब्दः प्रथमं प्रस्तुताधिकरणसिद्धान्तमाह—**भावनोत्पत्तीति । सा हि प्रथममिति** फलवाक्येन समीहितविशेषे भाव्येऽवगते हीदं समीहितं कथं कर्तव्यमित्यपेक्षा भवति । तस्यां चापेक्षायामङ्गसंबन्धः यागेन कुर्यादिति भावनोत्पत्तिमात्रेण च प्रवर्तनान्वयबलात्सामान्यतः समीहितभाव्यप्रतीतावपि विशेषानवगमान्न कथमित्यपेक्षा जायते । नहि किंचित्समीहितं कथं कुर्यादिति कस्यचिदप्यपेक्षा किंत्विदं समीहितं कथं कुर्यादिति । ततश्च फलवाक्यान्वयात्पूर्वं समीहितविशेषानवगमे कथमित्यपेक्षाभावान्नाङ्गसंबन्धः किंतूत्पत्तिवाक्ये सामान्यावगतस्य समीहितस्य विशेषमेव भावना प्रथममपेक्षते इत्यपेक्षानुसारेण फलसंबन्धः प्रथमं पश्चादङ्गसंबन्ध इत्यर्थः । अस्तु ततः किमित्यत आह—**फलवाक्ये चेति ।** फलवाक्ये कर्मणामुपादेयतया साहित्यस्य विवक्षितत्वेन सहितानामेव फलान्वयात्सहितेष्वेव कर्तव्यताबुद्धिर्भवति, येन रूपेण यस्य फलसाधनत्वं तेन रूपेण तद्गोचरत्वात्फलार्थिकर्तव्यताबुद्धेरित्यर्थः । **प्रयोगेति ।** प्रयोगोऽनुष्ठानं तत्प्रयोजकस्य फलविधेरेकत्वादित्यर्थः । यद्वा सहितानां फले विनियोगबलेन प्रयोगविधेरपि सर्वविषयस्यैकस्यैव कल्प्यत्वादित्यर्थः । **ननु** युगपत्कर्तव्यतयोपस्थितत्वमात्रेण सहितेषु यदि देशादयो विनियुज्येरन् तदा प्रयाजादीनामपि सहितेष्वेव विनियोगः स्यात् न चेष्टापत्तिः । अनुष्ठानमात्रस्य तन्त्रत्वेपि पृथगेव विनियोगस्य प्रधानकर्मत्वादङ्गानामिति पूर्वपादोपान्त्याधिकरणे । 'सत्यं प्रत्येकमङ्गानां विनियोगस्तथापि तु । विधानवदनुष्ठानं सकृदेवोपकारक'मिति वदता ग्रन्थकारेणाङ्गीकृतत्वात् सहितेष्वेव प्रयाजादीनां प्रयोगे यथाविनियोगं भेदेनैवानुष्ठानमित्येवंरूपतदधिकरणपूर्वपक्षानुन्मेषप्रसङ्गाच्च, अतः कथं देशादीनां सर्वार्थतया विनियोग इत्यत उक्तम्—**चिकीर्षितेष्विति ।** भाव्यकरणेतिकर्तव्यताविशिष्टभावनावगमानन्तरं चिकीर्षा भवतीति प्रयाजादीतिकर्तव्यतान्वयसमये न सर्वचिकीर्षा किंतु सर्वेषां कर्तव्यतावगममात्रं, तद्दशायां च करणानुग्राहकत्वेनेतिकर्तव्यतां गृह्णाति । भावनोत्पत्तिवाक्ये भेदेन करणभावावगमाद्भेदेनैव गृह्णातीति प्रयाजादीनां भेदेन विनियोगः, देशादीनां तु विशिष्टभावनावगमानन्तरं तत्प्रयुयुक्षायां चिकीर्षापरनामधेयायां सत्यामीदृशे देशे ईदृशे काले ईदृशैः कर्तृभिस्तत्प्रयोगः कर्तव्य इति प्रयोगद्वारान्वीयमानानां युगपत्सर्वविषयकैकप्रयोगावच्छेदकत्वेनान्वय इति विनियोगदशायामेव सहितार्थतया विनियोग इति वैषम्यमिति भावः । तस्माद्देशकालकर्तृणां युगपत्सर्वचिकीर्षाबलात्सर्वविषयकतया कल्प्यमानेन प्रयोगविधिना युगपत्सर्वार्थत्वेन विधानात्तन्त्रत्वं सिद्धमित्याह—**तस्मादिति । सौर्यादीनामिति ।** 'सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामश्चित्रया यजेत पशुकाम' इत्यादिपृथग्विधिभिर्भिन्नानां फलेषु विनियोगेन युगपच्चिकीर्षाविरहादनपेक्षिततया इष्ट्यादिशब्दैस्तन्त्राभिधानलब्धसाहित्यं न विवक्षितमिति प्रत्येकमेव कालसंबन्ध इत्यर्थः । एवंच प्रागुक्तप्रतिबन्द्याः परिहृतत्वात् 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'त्यत्रानुपादेयौ देशकालावुद्दिश्य पौर्णमास्यादिशब्दवाच्यानां कर्मणामुपादेयतया तद्गतं साहित्यं युगपच्चिकीर्षाबलेनापेक्षिततया विवक्षितुं शक्यमिति तद्बलादपि देशकालयोस्तन्त्रत्वं, कर्तृणां तु 'दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विज' इत्यत्र कर्मोद्देशेनैवोपादेयतया तत्र कर्मसाहित्यस्योद्देशगतस्य विवक्षानर्हतया प्रागुक्तरीत्या प्रयोगविधित एव तन्त्रत्वमिति विवेकः । **ननु** यदि युगपच्चिकीर्षाधीनं तन्त्रत्वं तर्हि सौर्यादावपि युगपच्चिकीर्षा कस्यचित्पुरुषस्य संभवतीति तत्रापि तन्त्रत्वं स्यादिति शङ्कते—**यदि पुनरिति ।** विधिप्रयुक्ताया एव सहचिकीर्षायास्तन्त्रत्वप्रयोजकत्वान्नातिप्रसङ्ग इत्याशयेन परिहरति—**नेतिब्रूम इति । यदाहीति ।** तथाच युगपदुभयफलेच्छायां सत्यामपि प्रत्येकविधिभिः प्रत्येकफलार्थिनं प्रत्येव विधानबलाद्विधेः प्रत्ये-

---

१ वाङ्गानां संबन्धो. २ कर्तव्यतयावगतेपु.

शक्यते, तस्मादेकेन हि विधिना यावन्त्यङ्गप्रधानानि विधीयन्ते तावद्भिर्यावान्कालो व्याप्यते तावत्यविक्षिप्तः समस्ताङ्गप्रधानप्रयोगः कर्तव्यः इत्यवगमात्सहप्रयोगे च तद्विरोधात्। एकेन तु विधिना फले सह चोदितानामाग्नेयादीनामेकोपक्रमोपसंहारत्वात्तादृशैः संबध्यमाना देशादयो गृह्यमाणविशेषतया विधिवेलायामेव सर्वसंबन्धितयाऽवगतास्तत्रं भवन्तीति विशेषः। यदा चैवं प्रयोगवाक्यशेषत्वं कालादीनां तदङ्गानामपि तत्कालत्वं सिध्यति। तथाहि साध्यसाधनांशयुक्तावगता भावना कथमितीत्थंभावमपेक्षते भावनावगतस्वरूपविशेष इत्थंभावः। अज्ञातरूपा च भावना कालादीनपेक्षते तेन प्रकारापेक्षायां भावनायां तत्प्रकारत्वेन प्रयाजादिष्ववगतेषु सामस्त्यरूपेण भावनाख्ये व्यापारे प्रयोगापरपर्यायेऽवगते तच्छेषत्वेन कालादयो विधीयन्त इत्यङ्गानामपि त एव देशादयो भवन्ति, द्रव्यदेवतं तु पुनर्न समस्तप्रयोगसंबन्धित्वेन विधीयते अनपेक्षितत्वादयोग्यत्वाच्च। नह्यग्न्यन्वाधानबर्हिःस्तरणाद्यनुरक्तस्य प्रयोगस्य द्रव्यदेवतापेक्षा। नापि तन्निष्पत्तौ द्रव्यदेवतं समर्थं किंतु फलभावनावयवयागरूपनिष्पादनेन द्रव्यदेवतमपेक्षितत्वाद्योग्यत्वाच्च संबध्यते। तस्मान्न प्रधानसंबन्धिद्रव्यदेवतमङ्गानां भवति। कालादयस्त्वाग्नेयादिकरणिकया फलभावनया समग्ररूपया संबध्यमानास्तदन्तर्गतानामङ्गानामपि भवन्तीति विशेषः॥

दर्शपूर्णमासेष्टिप्रभृतिषु संघभेदेनाङ्गानां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम्॥ २॥

इष्टिराजसूयचातुर्मास्येष्वैककर्म्यादङ्गानां तन्त्रभावः स्यात्॥ ११॥ [कालभेदान्नेति चेत्॥ १२॥ नैकदेशत्वात्पशुवत्॥ १३॥ अपि वा कर्मपृथक्त्वात्तेषां तन्त्रविधानात्साङ्गानामुपदेशः स्यात्॥ १४॥ तथा चान्यार्थदर्शनम्॥ १५॥ तदाऽवयवेषु स्यात्॥ १६॥ पशौ तु चोदनैकत्वात्तन्त्रस्य विप्रकर्षः स्यात्॥ १७॥]

संघभेदे तन्त्रमङ्गं न वा, कर्मैक्यतोऽग्रिमः॥ न मुख्यकालभेदोक्त्या प्रयोगस्य पृथक्त्वतः॥ ४॥

दर्शपूर्णमासयोर्विभज्य पर्वद्वये प्रयुज्यमानयोरङ्गानि तन्त्रमुत प्रतित्रिकमावर्तेरन्निति संदेहे तन्त्र-

---

कप्रयोग एव तात्पर्यान्न विधितो युगपच्चिकीर्षा। ततश्च युगपदिच्छामात्रेणैकस्मिन्कालेऽनुष्ठानं लभ्यत इत्यर्थः। **ननु** कोऽयं विधिनियमो विधिप्रयुक्तैव युगपच्चिकीर्षा तन्त्रत्वप्रयोजिकेति लाघवाच्चिकीर्षामात्रमेव प्रयोजकमस्तु ततश्च नानाविधिभिर्नानाफलसाधनत्वेनावगतानां युगपन्नानाफलेच्छायां युगपदनुष्ठानं लब्धुं कथं न शक्यमित्याशङ्कां परिहरन्नुपसंहरति **—तस्मादिति।** अविक्षिप्तः विक्षेपरहितः कर्मान्तरासंवलित इति यावत्। तथाच प्रयोगविध्यवगताङ्गप्रधानसाहित्यविरोधेनेच्छामात्रेणान्तरा कर्मान्तरानुष्ठानं लब्धुमशक्यमेवेति विधिप्रयुक्तैव युगपच्चिकीर्षा कालादितन्त्रत्वप्रयोजिकावश्यं वाच्येति भावः। आग्नेयादौ तु विधिप्रयुक्तैव युगपच्चिकीर्षेति युक्तं देशादीनां तन्त्रत्वमित्याह**—एकेनेति।** इदानीमन्तराचिन्तासिद्धान्तमाह**—यदा चेति। ननु** प्रयोगवाक्यशेषत्वेपि कालादीनां प्रधानप्रयोगमात्रान्वयोपपत्तेः कथमङ्गप्रधानार्थत्वमित्यत आह**—तथाहीति।** साध्यसाधनांशयुक्तभावनामात्रेण न देशादीनां संबन्धः तदानीं कार्त्स्न्येन भावनास्वरूपस्यानवगतत्वेन देशाद्यपेक्षाविरहात्ततश्च तदानीं स्वरूपज्ञानायेत्थंभावमपेक्षत इति प्रथममङ्गान्वयः, पश्चात्साङ्गभावनयान्वीयमाना देशादयः साङ्गप्रधानप्रयोगार्था न केवलप्रधानप्रयोगार्थाः, साङ्गभावनाया एव प्रयोगविधिविधेयप्रयोगपर्यायत्वादित्यर्थः। इदंतूपलक्षणं देशाद्यन्वयस्य चिकीर्षामूलकतया फलार्थिचिकीर्षायाः फलसामग्रीविषयत्वेन साङ्गप्रधानस्यैव फलसामग्रीरूपतया तदेकदेशप्रधानमात्रविषयचिकीर्षानुदयान्न प्रधानमात्रेण देशादीनामन्वय इत्यपि द्रष्टव्यम्। एतेनाग्नेयादिषूत्पत्तौ श्रूयमाणस्य कालस्य कथमङ्गसंबन्धस्तदानीमङ्गानुपस्थितेरिति निरस्तम्। उक्तरीत्याकाङ्क्षाविरहेणोत्पत्तिश्रुतस्यापि कालस्य प्रधानमात्रान्वयासंभवेनाङ्गोपस्थितिमपि प्रतीक्ष्य साङ्गप्रधानार्थत्वस्यैव वक्तव्यत्वादिति। **नहीति।** नचाग्न्यन्वाधानादौ द्रव्यदेवतानर्हेऽपेक्षायोग्यताविरहादनन्वयेपि तदन्वयार्हेषु यागात्मकेष्वङ्गेषु प्रधानार्थद्रव्यदेवतयोरप्यन्वयः स्यात्तत्राकाङ्क्षायोग्यतयोः सद्भावादिति वाच्यम्। तथापि द्रव्यदेवतालक्षणकारकावच्छिन्नयागस्य प्रयोज्यतया प्रयोज्यावच्छेदकयोर्द्रव्यदेवतयोः कालादिवत्साक्षात्प्रयोगावच्छेदकत्वाभावेन प्रयोगद्वाराङ्गप्रधानार्थत्वस्य वक्तुमशक्यत्वादस्ति वैषम्यमिति भावः। सूत्रे एकशब्दोपदेशादेकेन शब्देन तन्त्रेणोपादाय फलं प्रत्युपदेशादित्यर्थः॥

इष्टिराजसूयचातुर्मास्येषु०॥ ११॥ विभज्येति। 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायाममावास्यया यजे-

---

१ भावनागतश्च रूप.

मित्याह, कस्मात्, एककर्मत्वात्, षण्णामप्येकोपक्रमावसानत्वात् । तेन यदेव किंचिदङ्गमनुष्ठितं तदेव षट्सु चिकीर्षितेषु क्रियमाणमगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रं भवति वचनात्त्वेकोऽपि प्रयोगो विप्रकृष्यते न तावाताङ्गानामावृत्तिः पशुवत् । यथा पशुप्रयोगे 'वपया प्रातःसवने प्रचरन्ति पुरोडाशेन माध्यन्दिने सवने अङ्गैस्तृतीयसवने' इति विप्रकृष्यमाणेऽपि नाङ्गानामावृत्तिस्तथेहापीति प्राप्ते ब्रूमः—'त्रिकद्वयस्य साङ्गस्य चोदना कालयोर्द्वयोः ।। तेनाङ्गानामिहावृत्तिर्वपादीनां पशौ पुनः ।।' यद्यप्येकफलत्वादेकप्रयोगत्वं षण्णां प्राप्तं तथापि वाचनिकेन कालभेदेन प्रयोगभेदो भवति पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतेत्यनेन हि यः पौर्णमासीकरणकः फलार्थो व्यापारः प्रत्ययवाच्यस्तदङ्गत्वेन पौर्णमास्यामिति पौर्णमासीकालो विधीयते न पौर्णमासीयागमात्रे तेनाङ्गानामपि यागकरणफलक्रियान्तर्गतानां तत्कालता विहिता भवति तथामावास्यायामपि साङ्गैवामावास्या विधीयत इति द्वयोः कालयोरङ्गानामावृत्तिः । पशौ पुनर्वपाप्रचारादिमात्रस्य भिन्नकालस्य चोदना न पशुयागस्य । नच प्रचारार्थान्यङ्गानि विहितानि तेन तत्र नावर्तन्ते, अत्र पुनः प्रधानकालभेदेनाङ्गानामावृत्तिः । एवं चातुर्मास्येषु राजसूये च द्रष्टव्यम् ।।

ते'त्येताभ्यां वचनाभ्यामिति शेषः । **नन्वाभ्यां** कालद्वयेऽपि साङ्गयोरनुष्ठानचोदनात्कथं तन्त्रत्वमिति शङ्कते—**कस्मादिति** । अनयोर्वचनयोः प्रयोगविप्रकर्षमात्रविधायकत्वान्न तद्बलादङ्गावृत्तिरतः पूर्वाधिकरणोक्तरीत्यैकफलत्वात्तन्त्रत्वमेवेति परिहरति—**एकेति** । ततश्चापवादिकी संगतिर्बोध्या । **पशुवदिति** । पशुप्रयोगवदित्यर्थः । **तथेहापीति** । ततश्च पौर्णमासीमारभ्यामावास्यापर्यन्तं प्रयोगस्यापरिसमाप्त्यान्तराले यत्र क्वाप्यङ्गान्यनुष्ठीयन्तामिति भावः । **त्रिकेति** । पौर्णमास्यां पौर्णमास्येत्यादिना त्रिकद्वयस्य साङ्गस्यैव कालद्वये चोदनादिहाङ्गावृत्तिः पशौ तु हृदयादिष्वभ्यासमात्रस्य प्रातःसवनादौ चोदनेति न तत्राङ्गानामावृत्तिरिति वैषम्यमित्यर्थः । **ननूभयत्रापि** प्रयोगैक्ये सति कथमयं विशेष इत्यत उपपादयति—**यद्यपीत्यादिना । अनेन हीति** । पौर्णमासीशब्दस्याग्नेयादिवाचकस्य तृतीयान्तनिर्देशेन तत्करणकभावनाप्रतीयते, आग्नेयादीनां कर्मणां भिन्नत्वेन तेषां प्रत्येकरूपेण करणत्वेन तत्करणकभावनाप्रतीतेः संभवात्, वपादौ तु न कर्मभेदः, पशुयागस्यैव वपाहृदयादिभेदेनाभ्यस्यमानत्वान्न वपाद्यभ्यासानां करणत्वमिति तत्करणकभावनाप्रतीत्यसंभवात्तदभ्यासमात्रप्रचारविप्रकर्षपरत्वं वपादिवाक्यानामिति युक्तं वैषम्यमिति भावः । **न पौर्णमासीति** । कारकयोर्मिथः संबन्धानुपपत्तेरिति भावः । यद्वा **ननु** तर्हि यागकर्मकभावनायाः क्रियात्वात्तस्यैव कालस्यान्वयोस्तु तथाच संनिपातिभिरेवायं कालः संबध्यते नारादुपकारकैरित्यत आह—**न पौर्णमासीति** । तृतीयया यागानां करणत्वप्रतीतेर्नात्र वाक्ये यागकर्मिकभावना कालान्वयमर्हतीत्यर्थः । **ननु** तत्करणकभावनान्वयेऽपि करणमात्रेणान्वयः स्यान्नाङ्गैरित्यत आह—**तेनेति** । किंचाग्नेयादिषु पौर्णमास्यादिकालकर्तव्यत्वस्योत्पत्तिवाक्यैरेव लाभा'त्पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'त्यादिवचनं प्रधानानां तत्कालकर्तव्यतामात्रपरत्वेऽनुवादमात्रमनर्थकं स्यात्, तस्मात्पर्वद्वयेऽपि साङ्गत्रिकद्वयविधानेनाङ्गावृत्तिपरमेवेदमवश्यं स्वीकार्यम् । नचोत्पत्तिवाक्यावगतकालस्यापि पूर्वाधिकरणेऽङ्गप्रधानार्थत्वसमर्थनात्तत एव साङ्गत्रिकद्वयस्यापि पौर्णमास्यमावास्याकालत्वसिद्धेस्तत्रापि वैयर्थ्यं तुल्यमिति वाच्यम् । उत्पत्तिवाक्यश्रुतकालबलात्प्राप्ताङ्गावृत्तेः 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'ति देशविधानायोदितत्वादनेन हीतरेतरयुक्ताः कारणीभूताः षडपि यागाः देशं प्रति विधीयन्ते । विधीयमानानां चैतेषां साहित्यं करणत्वं च विवक्षितं, करणत्वविवक्षाबलाच्च सेतिकर्तव्यताकानां देशयोगः, ततश्च सेतिकर्तव्यताकानां षण्णां यागानां देशं प्रति यत्साहित्यमवगतं तदेकोपक्रमावसानत्व एवोपपद्यते नान्यथेति तद्बलादुत्पत्त्यवगतकालयोगं प्रधानेषु व्याख्याय पौर्णमास्यमावास्याकालयोर्यौगपद्यासंभवेन देशवाक्यावगतसाहित्यमङ्गमात्रे च व्याख्याय तन्त्रेणानुष्ठानं प्रसज्येतेति तन्निवृत्त्यर्थं कालद्वये साङ्गत्रिकविधानस्यापेक्षितत्वान्नास्मन्मते तद्वचनानर्थक्यमिति भावः । **एवमिति** । 'चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेते'त्येकफलार्थतया विनियुक्तानामपि वैश्वदेवादीनां चतुर्णां पर्वणां 'वसन्ते वैश्वदेवेन यजेत, वर्षासु वरुणप्रघासैर्हेमन्ते साकमेधै'रित्यादिवचनैः कालभेदविधानात्पर्वानुष्ठानकाले अङ्गानामावृत्तिः । तथा 'राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते'त्येककालत्वेन चोदितानामपि 'बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति ब्रह्मणो गृहे ऐन्द्रमेकादशकपालं राजन्यस्य गृहे'इत्यादिदेशभेदात्, षडेव पूर्वेद्युर्निरूप्याणि षडुत्तरेद्युरित्यादिकालभेदाच्चाङ्गानामावृत्तिरित्यर्थः । सूत्रेप्यैककर्म्यादेकफलत्वादित्यर्थः ।।

अध्वरकल्पायां त्रिषु संघेष्वङ्गानां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ३ ॥

तथा स्यादध्वरकल्पायां विशेषस्यैककालत्वात् ॥ १८ ॥ [इष्टिरिति चैकवच्छ्रुतिः ॥१९॥ अपि वा कर्मपृथक्त्वात्तेषां च तन्त्रविधानात्साङ्गानामुपदेशः स्यात् ॥ २० ॥ प्रथमस्य वा कालवचनम् ॥ २१ ॥ फलैकत्वादिष्टिशब्दो यथाऽन्यत्र ॥ २२ ॥]

अङ्गान्यध्वरकल्पायां प्रातःकालादिवर्तिषु ॥ त्रिषु संघेषु तन्त्रेण स्युर्भेदेनाथवाग्रिमः ॥ ५ ॥
उषस्यशेषनिर्वापात्तद्वदङ्गापकर्षणात् ॥ प्रातर्निर्वापवैशेष्यान्मुख्यकालाय भिन्नता ॥ ६ ॥

अस्त्यध्वरकल्पा नामेष्टिः 'आग्नावैष्णवमष्टाकपालं निर्वपेत्पूर्वाह्णे सरस्वतीमाज्यस्य यजेत बार्हस्पत्यश्चरुः आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेन्मध्यंदिने सरस्वतीमाज्यस्य यजेत बार्हस्पत्यश्चरुः। आग्नावैष्णवं द्वादशकपालं निर्वपेदपराह्णे सरस्वतीमाज्यस्य यजेत बार्हस्पत्यश्चरु'रिति। तत्र श्रूयते 'पुरा वाचः प्रवदितोर्निर्वपेदि'ति। तत्र किमङ्गानि तन्त्रं उत त्रयाणामपि त्रिकानामर्थेन त्रिरङ्गान्यावर्तनीयानीति। तदर्थमिदं चिन्त्यते 'पुरावाचः प्रवदितोर्निर्वपे'दिति किं सर्वनिर्वापस्यापकर्षः उत प्रातःकालीनस्यैवेति। प्रकरणाविशेषात्सर्वनिर्वापस्यापकर्षः। ततश्च तदा दिवाभिसंबन्धादिति न्यायान्निर्वापान्त्यस्याग्न्यन्वाधानादेरङ्गकाण्डस्यापकर्षः तत्राङ्गकाण्डं वचनादन्यकालमेव प्रधानानामुपकारकमित्यगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रम्। अतश्च नवापि यागास्तन्त्रेणोपक्रान्ता भवन्ति, यथोपक्रमं च समापनमित्युत्तरेषामप्यङ्गानां तन्त्रत्वम्। 'स्यादेवं यदि निर्वापः सर्वेषामपकृष्यते ॥ प्रातःकालिकमात्रस्य तद्विशेषोऽत्र चोद्यते ॥' प्रातःकालविशेषोऽयं पुरावाचः इति विधीयते तेन यस्य सामान्यतः प्राप्तिस्तस्यैवायं विधीयते नान्यकालस्याप्रधानकालत्वं चैवमङ्गानां चोदकप्राप्तं न बाधितं भवति तस्मान्माध्यंदिनापराह्णकालानां यागानामङ्गकाण्डं नापकृष्यत इति न सर्वेषां सहोपक्रमः। तस्मात्प्रातर्मध्यंदिनापराह्णवर्तिनां प्रधानानामङ्गान्यपि तत्रतत्रावर्तनीयानीति तन्त्रभेदः ॥

प्राजापत्यवसाहोमानां तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

वसाहोमस्तन्त्रमेकदेवत्येषु स्यात्प्रदानस्यैककालत्वात् ॥ २३ ॥

प्राजापत्यवसानां किं भेदस्तन्त्रमुताग्रिमः ॥ पशुभेदाद्देवपाककालैक्याच्छक्तितोऽन्तिमः ॥ ७ ॥

अग्नीषोमीयपशौ 'याज्यार्धर्चान्ते वसाहोमं जुहोती'ति श्रुतो वसाहोमश्चोदकपरंपरया प्राजापत्येषु पशुषु प्राप्तस्तन्त्रमावापो वेति संदेहे सहश्रपणाद्वसाया एकत्वादेकदेवतत्वाच्च याज्यार्धर्चान्तस्यैकत्वात्तन्त्रं सकृत्कर्तव्य इति स्पष्टमेव शिष्यहितार्थमेवमुक्तम् ॥

तथा स्यादध्वरकल्पायां॰ ॥ १८ ॥ **अध्वरेति**। 'इन्द्रियं वै वीर्यं वृङ्क्ते भ्रातृव्यो यजमानो यजमानस्याध्वरकल्पं प्रति निर्वपेत् भ्रातृव्ये यजमानेनास्येन्द्रियं वीर्यं वृङ्क्ते'इति शत्रूणां क्रियमाणयागप्रतिविधानार्थत्वादध्वरकल्पेत्यर्थः। **पुरेति**। सुप्ता जनाः यावदुत्थाय वाचं न वदन्ति ततः पूर्वमेव निर्वपेदित्यर्थः। इह सत्यपि त्रिकत्रयस्य कालभेदेनाङ्गानुष्ठानावृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः। तदा 'दिवाभिसंबन्धात्तदन्तमपकर्षे स्या'दिति पाश्चमिकं सूत्रं, तत्राङ्गानां मुख्यकालत्वात् 'यथोत्कमुत्कर्षे स्या'दिति पूर्वपक्षसूत्रादुत्कर्षपदमनुषञ्जनीयम्। ततश्चाग्निमारुतादूर्ध्वमित्यादौ उत्कर्षे तदादि स्यादिति 'तिष्ठन्तं पशुं प्रयुजन्ती'त्यादावपकर्षे च तदन्तं स्यादिति तदर्थः। अङ्गकाण्डस्य अङ्गकलापस्य। **नन्वेवमपि** कतिपयाङ्गतन्त्रतामात्रेण कथं सर्वेषां तन्त्रत्वमत आह—**अतश्चेति**। **यथोपक्रममिति**। एकफलकामेककर्मगोचरप्रयोगविधेरुपक्रमावसानयोरैकरूप्यप्रवणत्वादिति भावः। **तद्विशेष इति**। प्रातःकालविशेषः सुप्तजनोत्थानात्प्राक्काललक्षणो विधीयत इत्यर्थः। तत्र युक्तिमाह—**तेन यस्येति**। प्रातःकालकर्तव्यप्रधानार्थनिर्वापस्य प्रधानकाले कर्तव्यत्वात्प्रातःकालत्वं प्राप्तं तद्विशेष एव विधेय इति तद्विषयत्वे विधेर्लाघवात्तस्यैव विधेयत्वम्। अन्यथा मध्यंदिनादिकालकर्तव्यप्रधानार्थनिर्वापस्यात्यन्ताप्राप्तः प्रातःकालो विधेय इति विधिगौरवं, तथा सर्वनिर्वापविषयत्वे प्रातःकालिकनिर्वापांशे नियमविधिरितरत्रापूर्वविधिरिति विधिवैरूप्यं स्यादिति भावः। तन्त्रभेदः प्रयोगभेद इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—अध्वरकल्पायां पशुवदङ्गानुष्ठानतन्त्रता स्याद्विशेषस्य निर्वापान्ताङ्गकलापस्यैककालत्ववचनादिति ॥

वसाहोमस्तन्त्रमेकदेवत्येषु स्यात्॰ ॥ २३ ॥ पूर्ववदावृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः। **सहेति**। रसात्मको द्रवद्रव्यविशेषो वसा साच कुम्भ्यास्तन्त्रत्वेन सह श्रपणे सति संसर्गिद्रव्यत्वादनेकपशूनामप्येकीभवतीति भावः। प्रदानस्यैककालत्वात्प्रधानयाज्याया एकत्वादर्धर्चोप्येक एवेति सूत्राशयः ॥

---

१ न्यावर्तेरन्निति.

एकादशिनगतवसाहोमस्य भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ५ ॥

कालभेदादावृत्तिर्देवताभेदे ॥ २४ ॥

ऐकादशिनगे तन्त्रं वसाहोमेऽथ भिन्नता ॥ तन्त्रं शक्यत्वतो भेदः प्रदानार्थर्चभेदतः ॥ ८ ॥

भिन्नदेवतेष्वपि पशुषु सहश्रपणश्रवणेन वसाया एकत्वाद्याज्यार्धर्चान्तभेदेऽपि यस्यकस्यचिद्याज्यार्धर्चान्ते सकृदेव वसाहोमः स्यात्। नैवम्। सर्वे हि पशवः स्वयाज्यार्धर्चान्ते स्वस्या वसाया होमेन प्रतिपत्तिमपेक्षन्ते। भवति च वसा द्रव्यं तेन सर्वेषु याज्यार्धर्चान्तेषु भेदेन वसाहोमः सर्वपशुवसाप्रतिपत्तये कर्तव्यः ॥

यूपैकादशिन्यां तन्त्रेण यूपाहुत्यानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अन्ते यूपाहुतिस्तद्वत् ॥ २५ ॥ [इतरप्रतिषेधो वा ॥ २६ ॥ अशास्त्रत्वाच्च देशानाम् ॥ २७ ॥]

यूपैकादशिनीयूपाहुतेर्भेदोऽथ तन्त्रता ॥ समीपभेदादाद्योऽन्त्यः सामीप्यं दृष्टिगं यतः ॥ ९ ॥

अग्नीषोमीये पशौ यूपस्यान्तिकेऽग्निं मथित्वा यूपाहुतिं जुहोतीति यूपाहुतिः यूपैकादशिन्यां भेदेन कर्तव्या उत तन्त्रेणेति संदेहे तदन्तिकदेशानां भेदाद्वसाहोमवदावृत्तिः। नैवम्। आपेक्षिके ह्यन्तिकदेशे मन्थनं संभवति तेन यं देशं प्राप्तो यूपसमीपं प्राप्तोऽस्मीति मन्यते यत्र यूपो दृष्टिपथमापद्यते तत्र मन्थनं होमश्च, सच सर्वेषामेकदेशः संभवतीत्यगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रम् ॥

साङ्गस्यावभृथस्याप्स्वनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अवभृथे प्रधानेऽग्निविकारः स्यान्नहि तद्धेतुरग्निसंयोगः ॥ २८ ॥ [द्रव्यदेवतवत् ॥ २९ ॥ साङ्गो वा प्रयोगवचनैकत्वात् ॥ ३० ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ३१ ॥ शब्दविभागाच्च देवतानपनयः ॥ ३२ ॥]

किमप्स्ववभृथे मुख्यमात्रं साङ्गमुताग्निमः ॥ मुख्यत्वेनान्वयान्मैवं प्रयोगेण तदन्वयात् ॥ १० ॥

अप्स्ववभृथेन चरन्तीति किं प्रधानमात्रमप्सु कर्तव्यमुताङ्गान्यपीति संशये 'मुख्यार्थो वाङ्गस्याचोदितत्वा'दित्यनेन न्यायेन वैकृतविशेषाणां प्रकृतावेव श्रुतानां केवलं प्रधानार्थत्वादुपांशुत्ववदापोऽपि प्रधानस्यैव, अङ्गानां त्वाहवनीय एव क्रियेति प्राप्ते ब्रूमः 'ता उपांशु कर्तव्या'इति प्रधानक्रियायां

कालभेदात्त्वावृत्ति० ॥ २४ ॥ पूर्वापवादात्संगतिः। **यस्यकस्यचिदिति**। स्वयाज्यार्धर्चान्त इत्यश्रवणाच्छ्रवणेऽप्युद्देश्यविशेषणत्वेनाविवक्षितत्वाद्यस्यकस्यचिद्याज्यार्धर्चान्ते सकृदेव कर्तव्यमित्यर्थः। **स्वयाज्येति**। याज्याशब्दस्य यागसंबन्धिकत्वेन तत्सामर्थ्यादर्थादेव स्वत्वं लभ्यत इति न प्रागुक्तदोष इति भावः। **ननु** संसृष्टत्वादेतदीयेयं वसेति निश्चेतुमशक्यत्वादगृह्यमाणविशेषत्वमेव युक्तमित्यत आह—**भवतिचेति**। भवति वर्तत इत्यर्थः। ततश्चेयमस्य वसेति निष्कृष्यानुष्ठानासंभवेऽपि संसृष्टत्वादेव तदीयवसाद्रव्यस्य तत्तदाहुतौ संभवमात्रेणापि याज्यार्धर्चरूपनिमित्तसद्भावात्प्रतिपायसद्भावाच्चावृत्तिरिति भावः ॥

अन्ते यूपाहुतिस्तद्वत् ॥ २५ ॥ **वसाहोमवदिति**। अनेन संगतिसूत्रार्थौ सूचितौ। अत्र यूपमुच्छ्रेत्स्यता होतव्यमिति यूपाहुतौ मन्थनस्य मन्थने चान्तिकदेशस्य विधाने वैरूप्यापत्तेर्मन्थनमात्रमेव विधेयं यूपाहुतेर्मन्थनस्य च छेदनाङ्गत्वादसत्यपवादे उत्सर्गतः देशतः कालतश्च प्रधानप्रत्यासन्नयोरनुष्ठेयतया प्राप्तोऽन्तिको देशोऽनुवाद इति स्वयाज्यार्धर्चान्तस्य च वसाहोम इवास्यान्तिकदेशस्य यूपाहुतौ विधानाभावान्नावृत्तिरिति सिद्धान्तयितुं शक्यत्वेऽप्यन्तिकदेशविधिमभ्युपेत्य सिद्धान्तमाह—**नैवमिति**।

अवभृथे प्रधानेऽग्निविकारः० ॥ २८ ॥ यूपाहुतेस्तन्त्रत्वेऽपि अपामवभृथतदङ्गेषु च न तन्त्रतेत्युत्थानात्संगतिः। **मुख्येति**। 'यज्ञाथर्वणं वै काम्या इष्टयस्ता उपांशु कर्तव्याः' इति श्रुतमुपांशुत्वं प्रधानार्थमङ्गस्य कामार्थत्वेनाचोदितत्वात्काम्यशब्दार्थत्वाभावादिति तात्पर्यसूत्रार्थः। ततश्च काम्येष्टिशब्दसंयुक्तस्योपांशुत्वस्य प्रधान एव श्रवणाद्यथाप्रधानार्थत्वमेवमपामप्यवभृथशब्दसंयुक्तानां केवलप्रधान एव श्रवणात्तदर्थत्वमेवेत्यर्थः। **ता इति**। नह्यपामवभृथशब्देन संबन्धः

विहितमुपांशुत्वं युक्तं यदङ्गेषु न भवति, देशस्त्ववभृथकरणिकायां क्रियायां श्रूयमाणस्तदन्तर्गतानामङ्गानां भवति तस्मादङ्गप्रधानानामेकदेशत्वम् ॥

वरुणप्रघासेष्वाग्नेयादीनां मारुत्या भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

दक्षिणाग्नौ वरुणप्रघासेषु देशभेदात्सर्वं विक्रियते ॥ ३३ ॥ [अचोदनेति चेत् ॥ ३४ ॥ स्यात्पौर्णमासीवत् ॥ ३५ ॥ प्रयोगचोदनेति चेत् ॥ ३६ ॥ अथेह ॥३७॥ आसादनमिति चेत् ॥ ३८ ॥ नोत्तरेणैकवाक्यत्वात् ॥ ३९ ॥ अवाच्यत्वात् ॥४०॥ आम्नायवचनं तद्वत् ॥ ४१ ॥]

मारुत्याः सार्धमष्टाभिरङ्गैस्तन्त्रं भिदाऽथ वा ॥ प्रयोगैकत्वतस्तन्त्रं भेदो देशस्य भेदतः ॥ ११ ॥

वरुणप्रघासेषु विहारद्वयं द्वयोरप्याहवनीयो विभज्य स्थापितः तत्र श्रूयते अष्टावध्वर्युरुत्तरे विहारे हवींष्यासादयति मारुतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणस्मिन्निति । तत्र विचार्यते किं नवानामपि हविषां तन्त्रमङ्गान्युताग्नेयादीनामष्टानां मारुत्याश्चामिक्षाया भेदेनाङ्गानि कर्तव्यानीति । तत्र 'प्रावृषि वरुणप्रघासैर्यजेते'ति प्रयोगवचनैकत्वात्तन्त्रत्वम् । नच देशभेदाद्भेदः आसादनमात्रं हि दक्षिणे विहारे मारुत्या विधीयते न होमस्तस्मात्प्रधानदेशाभेदात्तन्त्रमङ्गानि । नैवम् । नह्यत्रासादनमपूर्वं विधीयते किंतु नवानामपि हविषां चोदकप्राप्तमासादनं होमश्च विहारद्वयेऽप्यव्यवस्थया प्राप्त उभयत्राहवनीयस्य स्थापितत्वादासादनं नियम्यते वाक्यद्वयेन यथाप्राप्तस्य च नियमः प्राप्तिश्च होमार्थतयेति तादृश-

---

कारकाणां मिथः संबन्धायोगादतो न केवलं प्रधाने आपः श्रूयंते किंतु तृतीयाबलात्तत्करणकभावनायां प्रयोगापरपर्यायायां चरन्तीत्यत्र चरिधातोः प्रयोगार्थकत्वे प्रकृतिप्रत्ययाभिधेयायामापोधिकरणकारकत्वेन संबध्यन्तेऽन्तर्गतानि चाङ्गानीति तासामङ्गप्रधानार्थत्वमुपांशुत्वस्य नैवं काम्येष्टिकरणकभावनान्वयः किंतु कर्तव्या इति कर्मार्थककृत्यप्रत्ययानुसारेण तत्कर्मकभावनायामेवान्वय इति तस्य केवलप्रधानार्थत्वमिति वैषम्यमित्यर्थः । **तस्मादिति** । कृत्स्नप्रयोगान्वितानामपां तदेकदेशभूताङ्गेष्वाहवनीयलक्षणाधिकरणबाधकत्वादिति भावः । श्रपणमासादनं चाशक्यत्वादग्नौ स्थले च क्रियत इति बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—अवभृथे प्रधान एवापामग्निविकारत्वं स्यादङ्गानि त्वाहवनीय एवकर्तव्यानि । नह्यङ्गानामाहवनीयसंयोगः प्रधानदेशत्वकृतो भवतीति यावत् । येन प्रधानस्याहवनीयसंबन्धाभावेऽङ्गान्यपि न तत्र भवेयुरिति ॥

दक्षिणाग्नौ वरुण० ॥ ३३ ॥ विहारेति ॥ पृथग्वेदीं कुरुत इति वचनाद्वेदीद्वयमित्यर्थः । सिद्धान्तसौकर्यार्थमाह—**द्वयोरिति** । यद्यपि 'पृथगग्नी प्रणीयेत' इति वचनाद्द्वयोरपि विहारयोराहवनीयस्य पृथगेव प्रणयनं श्रूयते न विभागस्तथाप्याधाननिष्पन्नस्याहवनीयस्यैकत्वेन तद्द्वयासंभवादध्वर्युप्रतिप्रस्थातृभ्यां पृथक्प्रणीयमानोऽग्निर्न कृत्स्नाहवनीयात्मकः किंतु तदेकदेश एवेत्यभिप्रायेण विभज्य स्थापित इत्युक्तं । **अष्टाविति** । आग्नेयादीनि पञ्चसंचराणि ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं वारुणीमामिक्षां कायमेकादशकपालं चेत्यर्थः । पूर्वत्राङ्गप्रधानानामेकदेशत्ववदिह नवानामपि हविषामेकदेशत्वं ततश्च तन्त्रत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **प्रावृषीति** । अस्य साङ्गवरुणप्रघासगोचरप्रयोगबोधकत्वस्यास्मिन्नेव पादे व्यवस्थापितत्वादिति भावः । **नचेति** । अगृह्यमाणविशेषत्वाद्धि तन्त्रता, देशभेदे, तु तद्देशानामिदमङ्गानुष्ठानमिति विशेषग्रहणान्न तन्त्रत्वमित्यर्थः । **आसादनेति** । नचाप्राकृतस्यासादनस्य विधावदृष्टार्थत्वापत्तेरिदमयुक्तमिति वाच्यम् । प्राकृत एवासादने दक्षिणविहारस्याङ्गत्वेन विधानमिति पूर्वपक्ष्याशयात् । एवंच यथा 'उत्करे वाजिनमासादयती'त्यत्र प्राकृतासादने उत्करविधावपि नादृष्टार्थत्वमेवमिहापीति भावः । आसादनमात्रं विधीयत इति यथाश्रुताभिप्रायेणाह—**नहीति** । अदृष्टार्थत्वप्रसङ्गादप्राकृतमासादनं न विधीयत इत्यर्थः । एवंच प्राकृतमेवेदमासादनं तत्र चोत्तरविहारे मारुत्याः होममाश्रित्य तदीये प्राकृत एवासादने दक्षिणविहार उत्करवद्विधीयत इति पूर्वपक्ष्याशयतया वर्णितप्रकारोप्यनुपपन्नस्तथासत्यत्यन्ताप्राप्तदक्षिणविहारस्य विधेयतया गौरवं स्यात्, तथा सर्वेषामपि हविषामुत्तरविहार एव होमे स्वीक्रियमाणे प्रकृतित एव तत्रासादनस्य प्राप्तत्वात् उत्तरविहारवाक्यमनुवादकमनर्थकं स्यात् । दक्षिणविहारे प्रणीतस्य होमार्थत्वाभावेनाप्राकृतकार्यत्वं च स्यादतो विहारद्वयेऽप्यग्निप्रणयनबलादुभयत्रापि होमे सति होमस्य तदर्थमासादनस्य चाव्यवस्थया प्राप्तौ व्यवस्थार्थं वचनमित्येवाभ्युपगन्तव्यम् । तथासति प्राकृते मारुत्यासादने दक्षिणविहारनियममात्रविधानाल्लाघवं, अनेनैव न्यायेनोत्तरविहारवाक्यस्यापि नियमार्थतयार्थवत्त्वं दक्षिणविहाराग्नेर्होमलक्षणप्राकृतकार्यार्थत्वं च सिध्यतीत्याशयेन नियमार्थत्वमुपपादयति—**किंत्वित्यादिना** । अस्तु व्यवस्थार्थत्वं ततः किमित्यत आह—**यथाप्राप्तस्येति** ।

स्यैव दक्षिणे विहारे विधानाद्धोमोऽपि दक्षिणस्मिन्नेव विहारे मारुत्याः। तस्मात्प्रधानदेशभेदाद्गृह्यमाणविशेषाण्यङ्गानि न तन्त्रं भवन्ति—'सत्यं न तन्त्रमङ्गानि देशभेदात्तथापि तु ॥ न पृथक्स्यादनुष्ठानं प्रसङ्गात्कार्यसिद्धितः ॥' ननु कर्तृदेशभेदे कथं प्रसङ्गः, वक्ष्यत्यस्योत्तरं 'अर्थस्याविकृतत्वादि'ति। तदिहाप्यर्थो विकृतः। तथाहि सर्वाणि तावदङ्गानि प्रधानानि चाध्वर्युकर्तृकाणि प्रतिप्रस्थातृकर्तृकाणि चोत्तरवैहारिकाणि दक्षिणवैहारिकाणिचयजमानात्मन्येव स्वापूर्वाण्यादधति। ततश्चोत्तरवैहारिकप्रधानोद्देशेनोत्तरस्मिन्विहारेऽध्वर्युणा कृतैरङ्गैर्यजमानात्मनि स्वापूर्वेष्वाहितेषु तदेकार्थसमवायलब्धसामर्थ्योद्बोधं मारुतीयागोत्पत्त्यपूर्वं दक्षिणवैहारिकमपि प्रतिप्रस्थातृकर्तृकमपि स्वकार्यं जनयतीति कृतमस्य स्वाङ्गैः पृथगनुष्ठितैः। अत्रोच्यते—'तन्त्रेऽन्यस्य समारब्धे यत्रान्यस्य विधिः श्रुतः ॥ तत्र प्रसङ्गो नत्वत्र युगपत्सर्वचोदनात् ॥' यत्र हि प्रधाने चोद्यमानेऽन्यान्यङ्गानि परिक्रान्तापरिसमाप्तान्यालोच्यन्ते तत्र लाघवात्प्रयोगविधिरेव गुणकालाद्यन्यथाभावं कार्यपरतयाऽनादृत्यान्यदीयमेव तन्त्रमुपजीव्य न स्वीयं तन्त्रं प्रयुङ्क्ते। इह पुनर्नवानामपि यागानां युगपच्चोदनाद्युगपदुपक्रमोऽवसानं च, तेन सर्वेऽपि तेऽन्योन्यापेक्षाः स्वाङ्गान्यात्मसमानदेशकालकर्तृकाणि प्रयुञ्जते, तेन मारुत्याः स्वाङ्गेषु दक्षिणे विहारे प्रतिप्रस्थात्रा कर्तव्यानीति गम्यमानेषु कथं तदनादरेणान्योपजीवनं तदुपजीवने हि तस्य स्वाङ्गैः समानदेशकालकर्तृकत्वं चोदनावगतं तल्लोपे वैगुण्यादामिक्षायागो न फलायालम्। तस्मादुभयत्राङ्गानामावृत्तिः ॥

उत्तरदक्षिणविहारयोः कर्त्रभेदाधिकरणम् ॥ ९ ॥

कर्तृभेदस्तथेति चेत् ॥ ४२ ॥ [न समवायात् ॥ ४३ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४४ ॥ वेदिसंयोगादिति चेत् ॥ ४५ ॥ न देशमात्रत्वात् ॥ ४६ ॥]

कर्तृभेदो न वा तत्र भेदः स्यादङ्गभेदवत् ॥ पञ्चर्त्विग्वचनान्मैवं द्वयोरुक्त्या व्यवस्थितिः ॥ १२ ॥

कर्तृभ्विदानीं तत्रावापौ चिन्त्येते। तत्राध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ वचनादेव विहारद्वये व्यवस्थितौ

प्रधानार्थस्य वस्तुत एकस्याप्याहवनीयस्य विहारद्वये विभज्य स्थापिततया भागद्वयस्य भिन्नत्वादस्ति प्रधानदेशभेद इति भावः। यद्यप्येवमपि प्रक्षेपात्मकहोम एव देशभेदो ननु प्रधानत्यागात्मके यागे तथापि त्यागस्य त्यज्यमानकर्मसंबन्धितया तस्यैव कर्मण आहवनीये प्रक्षिप्यमाणतया होमदेशभेद एव यागदेशभेदः पर्यवसितः एवं चासादननियमसुखेनोत्तरेऽष्टाभिर्यजेत दक्षिणे मारुत्या इति याग एव देशो नियम्यते ततश्च होमार्थतयेत्यादौ ग्रन्थे होमशब्दो यागपर इति बोध्यम्। **ननु** गृह्यमाणविशेषत्वं तन्त्रत्वमेव विरुणद्धि न प्रसंगम्। एवंच पश्वर्थमेव तदनुष्ठानमिति गृह्यमाणविशेषैः प्रयाजादिभिः पुरोडाश इवोत्तरविहारार्थमनुष्ठितैरेव प्रसङ्गात्कार्यसिद्धेः कथमावृत्तिरिति शङ्कते—**सत्यमिति**। नन्वेवमपि नात्र कार्यसिद्धिः प्रकृतितः प्राप्तस्य प्रधानेन समानकर्तृकत्वस्य समानदेशत्वस्य चाभावेन वैगुण्यादिति शङ्कते—**नन्विति। वक्ष्यतीति**। पाशुकैः प्रयाजादिभिः कथं पुरोडाशे कार्यसिद्धिः पशौ हविरासादनात्पूर्वमेव तिष्ठति पशौ प्रयाजाः कर्तव्या अनूयाजा अपि पृषदाज्येन उभयेऽप्येकादशपुरोडाशे तु हविरासादनोत्तरकालं पञ्च प्रयाजाः केवलेनाज्येन त्रयोऽनूयाजा इति संख्याकालकृतभेदस्य विद्यमानत्वेन वैगुण्यप्रसङ्गादित्याशङ्कायां सूत्रकार एव 'विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वा' दित्यनेन सूत्रेण सत्यपि संख्याकालकृतविकारे पुरोडाशेन पृथगङ्गानुष्ठानं प्रयाजादिजन्योपकारस्याविकृतत्वादित्युत्तरं वक्ष्यति तदेवात्रापि चोद्यस्योत्तरमित्यर्थः। तथाच तत्र यथासंख्याकालकृतवैगुण्येऽपि प्रयोगविधिर्यथाकथंचिदुपकारमात्रस्यान्यतःसिद्धिं पर्यालोच्य तमेवानुमन्यत इति संख्याकालयोः प्रयोगविध्यग्राह्यत्वात्तदभावेऽप्यवैगुण्यं तथेहापीति भावः। **नन्वेवमप्यध्वर्युकर्तृकैरङ्गैः** प्रतिप्रस्थातृकर्तृकमारुत्याः कथमुपकारसिद्धिरङ्गप्रधानापूर्वयोरध्वर्युप्रतिप्रस्थातृलक्षणाश्रयभेदेन परस्परासंबन्धादित्यत आह—**तथाहीति। यजमानेति**। फलोपपादकापूर्वस्य फलाश्रय एव कल्पयितुमुचितत्वात्तस्यापि कर्तृत्वसद्भावाच्चेति भावः। **अत्रोच्यते**। अन्यदीये तन्त्रे बुद्धिस्थे सति यत्रान्यस्य विधिस्तत्र प्रयोगविधिः बुद्धिस्थमन्यत्तन्त्रमेवोपजीवतीति प्रसङ्गः। इह तु नान्यस्मिन्बुद्धिस्थेऽन्यस्य विधिः किंतु प्रावृषि वरुणप्रघासैर्यजेतेति सर्वेषां सहविधिरिति परकीयतन्त्रप्रयोगविधिप्रवृत्तिदशायां बुद्धिविपरिवृत्त्यभावेन सर्वाङ्गयुक्ताया एव मारुत्याः प्रयोगविधिना विधानाद्विहितस्य च परित्यागे वैगुण्यप्रसङ्गान्न प्रसङ्ग इत्यर्थः ॥

कर्तृभेदस्तथेति चेत् ॥ ४२ ॥ पूर्वाधिकरणे देशभेदव्यवस्थापनेन सिद्धं भेदप्रयोगभेदमुपजीव्यैतदधिकरणप्रवृत्तेः

१ नफलसाधनम्।

ब्रह्मा होताऽग्नीध्रश्च किं विहारयोर्भेदेनोत तन्त्रमिति । तत्र देशभेदेन प्रयोगयोर्भिन्नत्वात्प्रयोगाङ्गभूतानां कर्तृणामपि भेदः स्यात् नैवम् । असत्यपि भेदे तैरेवोभयत्रापि कार्यसिद्धेः । दर्शिता च कार्यसिद्धिर्भाष्ये वचनाच्च 'चातुर्मास्यानां पञ्चर्त्विज'इति । विहारद्वयाभिप्रायं ह्यीदं पञ्चर्त्विग्वचनम् । नह्येकैकस्मिन्विहारे पञ्च पञ्च सन्ति । वचनादेवविहारद्वयेऽध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोर्व्यवस्थितत्वात्तस्मात्तन्त्रं ब्रह्मादयः ॥

उत्तरदक्षिणविहारयोः पत्नीसंयाजादीनां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

एकाग्नित्वादपरेषु तन्त्रैः स्यात् ॥ ४७ ॥ [नाना वा कर्तृभेदात् ॥ ४८ ॥]

तन्त्रैव पत्नीसंयाजादौ तन्त्रं भिन्नताऽथवा ॥ तन्त्रमग्न्यैक्यतो मैवं कर्तृभेदानिवारणात् ॥ १३ ॥

ये पुनरापराग्निका होमाः पत्नीसंयाजादयस्तेषु तन्त्रमावापो वेति संदेहे पौर्वाग्निकवद्देशभेदाभावात्तन्त्रत्वं स्यात् । असत्यपि देशभेदे कर्तृभेदाद्भेदः प्रतिप्रस्थातृकर्तृका हि मारुत्या उपकुर्वन्ति अध्वर्युकर्तृकास्त्वितरेषां तस्माद्भेदः ॥

वाजपेये प्राजापत्यपश्वालम्भशेषस्य ब्रह्मसामकाल उत्कर्षाधिकरणम् ॥ ११ ॥

पर्यग्निकृतानामुत्सर्गे प्राजापत्यानां कर्मोत्सर्गः श्रुतिसामान्यादारण्यवत्तस्माद्ब्रह्मसाम्नि चोदनापृथक्त्वं स्यात् ॥ ४९ ॥ [संस्कारप्रतिषेधो वा वाक्यैकत्वे क्रतुसामान्यात् ॥ ५० ॥ वपानां चानभिघारणस्य दर्शनात् ॥ ५१ ॥]

पर्यग्निकरणे त्याग आलम्भो ब्रह्मसामनि ॥ कर्मशेषनिषेधश्च कर्मान्तरविधिर्भवेत् ॥ १४ ॥

किंवोत्कर्षोऽवशिष्टस्य, ह्यारण्योक्तिवदादिमः ॥ अदृष्टवाक्यभेदाप्तेर्द्वैयाभावेन चान्तिमः ॥ १५ ॥

वाजपेये प्राजापत्यान्पशून्प्रकृत्य श्रूयते 'तान्पर्यग्निकृतानुत्सृजति ब्रह्मसाम्न्यालभत'इति, किमुत्सृ-

---

संगतिरित्याशयेनाह—**कर्तृष्विति । तन्त्रेति** । यद्यपि वरुणप्रघासशब्दितानामपि हविषामेकोपक्रमावसानत्वान्नात्यन्तं प्रयोगभेदस्तथापि देशभेदेनाङ्गानुष्ठानावृत्तेरुक्तत्वात्तदभिप्रायेण प्रयोगभेदोक्तिः ततश्चोभयत्रापि साङ्गप्रधानानुष्ठानाद्धोत्रादिभेदं विना तदसिद्धेस्तेषामपि भेद आवश्यकः, तत्र 'अन्तर्वेद्यन्यः पादो भवति बहिर्वेद्यन्य'इतिवचनादेकेन होत्रा वेदिद्वयेऽप्युपकारासंभवाद्धोतृभेदस्तथा एक अग्नीध्रो ब्रह्मापि युगपत्तत्तदाहवनीयोत्तरदक्षिणदेशद्वये स्थित्वोपकर्तुमसमर्थाविति तद्भेदोऽप्यावश्यक इति भावः । **ननु** होत्रादिभेदं विना न तत्सिद्धिरित्युक्तमत आह—**दर्शितेति** । होता तावदग्रतो गार्हपत्यस्य प्रत्यगाहवनीयादवस्थितो याज्यानुवाक्यावचनेन संबोधयन्नुपकरोति । शक्नोति च तद्देशावस्थित एक एवाध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ संबोधयितुम् । अन्तर्वेद्यन्यः पाद इति न वेद्युपकारकत्वेन पादः श्रूयते किंतु 'अर्धमन्तर्वेद्यर्धं बहिर्वेदि यूपं मिनोती'त्यत्रान्तर्वेदिबहिर्वेदिशब्दलक्षितदेशस्य यूपमानाङ्गत्वेन विधानवदिहापि तादृशे देशे होत्रा स्थातव्यं यत्र स्थितावन्तर्वेद्येकः पादो बहिर्वेद्यन्यश्च पादो भवतीत्येवं देश एव विधीयत इति न ततोपि तद्भेद आवश्यक उत्करदेशे स्थितस्याग्नीध्रस्योपकारकत्वमिह चोत्करदेशस्यैकत्वात्सोप्येक एव तथा ब्रह्मापि दक्षिणविहारस्य दक्षिणतोऽवस्थित उभयोरपि दक्षिणतः उपस्थितो भवतीति तद्भेदोऽपि नावश्यक इत्येवं तैरेव कार्यसिद्धिर्भाष्ये दर्शितेत्यर्थः । ननु प्रत्येकाभिप्रायेणापि वचनोपपत्तेः कथं पञ्चर्त्विज इति वचनात्कर्तृभेदाभाव इत्यत आह—**विहारेति । व्यवस्थितत्वादिति** । तथाचर्त्विग्भेदेऽपि प्रतिविहारं चत्वार एव न पञ्चेति विहारद्वयसमुदायाभिप्रायमेवेदं वचनमित्यर्थः । नच सप्तदशर्त्विज इति सोमगतसप्तदशत्ववदिहापि स्वामिना सह पञ्चसंख्या प्रतिविहारं संभवतीति वाच्यम् । 'दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विज' इत्यादिनिर्दिष्टस्य यजमानव्यतिरिक्तविषयत्वदर्शनेनेहापि तद्व्यतिरिक्तविषयत्वस्यैव न्याय्यत्वात्, सोमे तु सप्तदशस्य यजमानव्यतिरिक्तस्याभावात्तेन सह संख्येति विशेष इति भावः ॥

एकाग्नित्वात्० ॥ ४७ ॥ आपराग्निकाः गार्हपत्ये कर्तव्या इत्यर्थः । **पौर्वेति** । ततश्च गार्हपत्यरूपदेशैकेन पौर्वाग्निकप्रयाजादिवद्वक्ष्यमाणविशेषत्वाभावात्तन्त्रत्वमित्यर्थः । एवंच ये देशभेदादावर्तनीयाः प्रयाजादयस्तेषामेकेनाध्वर्युणा युगपत्कर्तुमशक्यत्वात्कर्त्रन्तरापेक्षायां तेष्वेव प्रतिप्रस्थाता विधीयते आपराग्निकेष्वध्वर्योरेव कर्तृत्वसंभवान्न तत्र प्रतिप्रस्थातृविधिरिति कर्तृभेदस्याप्यभावान्नावृत्तिरिति भावः । भवेदेवं यदि देशविधिपूर्वकः कर्तृभेदविधिः स्यात् कर्तृभेदविधानादेवापेक्षिते देशे दक्षिणविहारविधिरिति वैपरीत्यस्यापि संभवादतः प्रतिप्रस्थातृविधेरविशेषेण सर्वाङ्गयुक्तमारुतीप्रयोगविषयत्वादापराग्निकहोमा अपि तत्कृता एव मारुत्या उपकुर्वन्ति अध्वर्युकृतास्त्वन्येषामेवेति कर्तृभेदेन विशेषग्रहणादावृत्तिरिति सिद्धान्तमाह—**असत्यपीति** ।

पर्यग्निकृतानामुत्सर्गे ॥ ४९ ॥ **ब्रह्मसाम्नीति** । माध्यंदिनसवने ब्रह्मसामाख्यस्तोत्रकाल इत्यर्थः । पूर्वत्र कर्तृ-

जतीति कर्मशेषप्रतिषेध आलभत इति कर्मान्तरविधिरुतोत्सृजतीत्यनुवादः । आलभत इत्युत्कर्षविधिः तत्र 'तान्पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजती'तिवत्तदन्ताङ्गरीतिविधानात्तयैव प्राजापत्यानां नैराकाङ्क्ष्यान्न चोदकेनाङ्गान्तरग्रहणम् अतः पर्यग्निकरणान्ताः प्राजापत्याः 'ब्रह्मसाम्न्यालभत' इत्याज्येन शेष इतिवत्कर्मान्तरमिति मन्वानस्योत्तरम्—'नान्यकर्मविधिर्युक्तोनेकादृष्टप्रकल्पनात् ॥ वाक्यभेदप्रसङ्गाच्च तस्मादुत्कर्षचोदना ॥' पर्यग्निकरणानन्तरं प्राप्तस्यालम्भस्य ब्रह्मसामकाले उत्कर्षमात्रं विधीयते तद्विधौ च प्राप्तः पर्यग्निकरणान्ते व्यापारोपरम इति तदनुवादमात्रमुत्सृजतिः । एवमत्यन्तलाघवबलाभान्न कर्मान्तरवाक्यभेदाभ्युपगमो माध्यंदिने सवने ब्रह्मसामाख्यस्तोत्रकाले युक्तः । तस्मात्पर्यग्निकरणान्तमङ्गकाण्डं सकृदेव कर्तव्यं न माध्यंदिने पुनरावर्तनीयं, पशवश्च नान्ये उपादातव्याः ॥

अहीन उक्ष्णामुत्सर्गस्य कर्मशेषप्रतिषेधार्थताधिकरणम् ॥ १२ ॥

पञ्चशारदीयास्तथेति चेत् ॥ ५२ ॥ [न चोदनैकवाक्यत्वात् ॥ ५३ ॥ संस्काराणां च दर्शनात् ॥ ५४ ॥]

उक्ष्णोत्सर्गः किमुत्कर्षस्त्यागो वाद्योऽत्र पूर्ववत् ॥ अन्वहत्रित्वयोरुत्तमाहपञ्चत्वयोर्विधौ ॥ १६ ॥
वाक्यभेदाद्विशिष्टानामन्येषां कर्मणां विधिः ॥ तस्मादारण्यवच्छेषत्याग उत्सर्ग इष्यताम् ॥ १७ ॥

अस्ति पञ्चशारदीयो नामाहीनः पञ्चाहस्तत्रश्रूयते 'वैशाख्याममावास्यायां सप्तदशमारुतीस्त्रिवत्सा अप्रवीता उपाकरोति सप्तदश च पृश्नीनुक्ष्णस्तान्पर्यग्निकृतान्प्रोक्षितानितर आलभन्ते प्रेतरानुत्सृजन्ति ततः संवत्सरे राजीवा आनयन्ति तांश्चैवोक्ष्णस्तान्पर्यग्निकृतानित्यादि पूर्ववत् एवं तृतीये

भेदादापराग्निकहोमानामेवेह कालभेदादावृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** कर्मशेषप्रतिषेधवाचकशब्दाभावात्कथं तत्प्रतिषेध इति पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तत्रेति** । पर्यग्निकृतशब्दो हि कृतपर्यग्निकरणावस्थावाचकः सन्नकृतेषु पूर्वेष्वङ्गेषु तदवस्थानुपपत्तेस्तदन्ताङ्गरीतिमुपस्थापयति । तथाच प्रकृतिस्थोपकारतया 'ईशानाय परस्वत आलभते तान्पर्यग्निकृतानुत्सृजती'तीशानयागवत्प्राजापत्ययागनैराकाङ्क्ष्याद् गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन चोदकपरिलोपादार्थिकोङ्गान्तरप्रतिषेध इत्यर्थः । **आज्येनेति** । यथा 'त्वाष्ट्रं पात्नीवतमालभेत पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजति आज्येन शेषं संस्थापयती'त्यत्र पात्नीवतयागस्य पर्यग्निकरणान्त एव समाप्त्या शेषाभावादाज्येन शेषमित्यत्र पात्नीवतपदानुषङ्गाद्देवतालाभे कर्मान्तरविधिरेवमिहापि 'सप्तदशप्राजापत्यान्पशू'निति द्रव्यदेवतापदानुषङ्गात्कर्मान्तरविधिरित्यर्थः । पर्यग्निकृतशब्दस्य भूतत्वमात्रमर्थस्तदन्ताङ्गरीतिस्तु लक्षणया प्रतिपादनीया । न च श्रुतिसंभवे सा युक्ता आरण्यवाक्ये पात्नीवद्वाक्ये च विधेयान्तराभावादगत्या लक्षणामप्याश्रित्य तदन्ताङ्गरीतिविधानमिहतूत्कर्षसंभवान्न लक्षणाश्रयणं युक्तमित्याशयेन मन्वानस्येत्युक्तं—**नान्येति** । कर्मान्तरविधौ प्रतिकर्मादृष्टभेदः कल्पनीयः पर्यग्निकृतवाक्ये तदन्ताङ्गरीतिविधिः ब्रह्मसामवाक्ये कर्मान्तरविधिरिति वाक्यभेदश्च स्यादुत्कर्षविधौ तूत्कर्षस्यैव विधेयत्वान्न वाक्यभेदप्रसङ्गः । अदृष्टभेदस्त्वप्रसक्त एवेति भावः । **तद्विधाविति** । तदा दिवाभिसंबन्धादिति न्यायेन पर्यग्निकरणानन्तरभाविनामालम्भादीनां सर्वेषामुत्कर्षादर्थप्राप्तः प्रातःसवने पर्यग्निकरणान्ते व्यापारोपरम इत्यर्थः । लक्षणादोषादिरादिशब्दार्थः । इमं विचारमध्याये संगमयति—**तस्मादिति** । अत्राङ्गकाण्डशब्देन पर्यग्निकरणान्ताङ्गमध्यगतः संनिपातिवर्ग उच्यते । कर्मान्तरत्वेऽपि तस्य माध्यंदिनसवने कर्तव्यताया पुरोडाशेन माध्यंदिन इति माध्यंदिने सवने कर्तव्यपशुपुरोडाशस्येव तन्त्रमध्ये विधानेन प्रसङ्गादुपकारसिद्धेरारादुपकारकप्रयाजादिवर्गस्यावृत्त्यप्रसङ्गादिति ध्येयम् । सूत्रे श्रुतिसामान्यात् शब्दसारूप्यात् चोदनापृथक्त्वं कर्मान्तरविधिरित्यर्थः ॥

पञ्चशारदीयास्तथेतिचेत् ॥ ५२ ॥ अस्तीति । 'मरुतां पञ्चशारदीयो यः कामयेत बहु स्यामिति स एतेन यजेते'ति विहित इति शेषः । **वैशाख्यामिति** । विशाखानक्षत्रयुक्तायां ननु वैशाखमासीयायां 'नक्षत्रेण युक्तः काल'इति प्रतिपदोक्तस्याणो बलवत्वादित्याहुः । त्रिवत्साः त्र्यब्दाः । अप्रवीताः अप्रसूता इत्यर्थः । पृश्नयः नानावर्णाः शुद्धा इत्येके अल्पतरा इत्यन्ये । उक्ष्ण इत्यत्रोक्ष्णं द्वितीयया कर्मत्वेनोपस्थितानां क्रियाकाङ्क्षत्वादुपाकरोतीति संनिहितक्रियया आकाङ्क्षा पूरणीया । तत्र क्रियाया नानुषङ्गस्तथासति प्रथमं त्रिवत्साभिः संबध्य पश्चादुक्षभिः संबन्धाद्वाक्यभेदापत्तेः किंतु युगपदेवोभयाकाङ्क्षाबलात्त्रिवत्साभिरुक्षभिश्च संबध्यत इति चतुस्त्रिंशद्यागा एकेन वाक्येन प्रतिपाद्यन्त इति भाष्ये उक्तम् । नन्वेवमपि मारुतीरिति पदस्य देवतासंबन्धप्रतिपादकस्य स्त्रीलिङ्गतया त्रिवत्साभिरेवान्वयो नोक्षभिरिति सप्तदशैव यागाः

चतुर्थे च संवत्सरे स्त्रीपशुयागाना सामस्त्येनानुष्ठानमुक्ष्णां च पर्यग्निकृतानामुत्सर्गमुक्त्वा तत्र श्रूयते 'पञ्चमे वर्षे दीक्षितस्तानेवोक्ष्णस्त्रींस्त्रीनन्वहमालभते पञ्चोत्तमेऽहनी'ति । तत्रोक्षसु संशयः किं य एव प्रथमे संवत्सरे पर्यग्निकृता उक्षाण उत्स्रष्टव्यास्तेषामेव द्वितीयादिषु संवत्सरेषु पर्यग्निकरणं पञ्चमे संवत्सरे तेषामेव पञ्चसु सुत्यासु त्रींस्त्रीनित्येवमालम्भः प्राजापत्यानामिवोत प्रथमे वर्षे उपक्रान्तानां पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधानेन तत्रैव समाप्तिरारण्यवत् । द्वितीयादिष्वन्येऽन्ये उक्षाणः पञ्चमे वर्षे सुत्यास्वन्येषामुक्ष्णामालम्भ इति । तत्र त्रींस्त्रीनित्यनेन ब्रह्मसामालम्भवाक्यवत्तेषामेवालम्भोत्कर्षमात्रविधौ लाघवं वचनात्पर्यग्निकृतानामपि तेषां पुनःपुनः पर्यग्निकरणं क्रियते उत्सर्गवचनानि चालम्भोत्कर्षादेव प्राप्तस्योत्सर्गस्यानुवाद इति प्राप्ते ब्रूमः—स्यादेवं यदि त्रींस्त्रीनित्यनेनालम्भोत्कर्षः शक्यो विधातुं, नत्वेवमस्ति, गुणवाक्यत्वेसति त्रींस्त्रीनिति चानन्वहमिति चानेकार्थविधाने वाक्यभेदापत्तेः । तथा पञ्चेति चोत्तमेहनीति चार्थभेदो दर्शयितव्यः । तस्मादिदं तावत्संख्याकालविशिष्टापूर्वकर्मविधानम् । एवंचाविहिते सत्यालम्भोत्कर्षे प्राजापत्यन्यायासंभवात्तदन्ताङ्गरीतिविधानेनारण्यन्यायेन प्रथमवर्षोत्क्रान्तानामुक्ष्णां त्रिवत्सानामिव तत्रैव समाप्तिः द्वितीयादिष्वपि वर्षेष्वन्येष्वन्ये एव स्त्रीपशुयागाः पुंपशुयागाश्च । एवं प्रतिसंवत्सरं देवतानुषङ्गेण चतुस्त्रिंशत्कर्माणि पञ्चमे चान्येषामेवोक्ष्णामालम्भः ॥

स्युः । पुल्लिङ्गतया विपरिणामेनोक्षभिः संबन्धे प्रमाणाभावात् । न च मरुतां पञ्चशारदीय इत्यनेन मरुतां पञ्चशारदीयदेवतात्वं प्रतिपाद्यते तच्चाङ्गप्रधानसाधारणमित्युक्षस्वपि मरुद्देवतासंबन्धात्तावद्यागसिद्धिरिति वाच्यम् । प्रत्यक्षयज्यश्रवणेनोक्ष्णां देवताकाङ्क्षाविरहेण मरुतां पञ्चशारदीय इत्यनेनाप्युक्षसु देवतालाभस्य वक्तुमशक्यत्वादितिचेन्नैवम् । उक्षवाक्ये चशब्दः श्रूयते । सच नोपाकरोति क्रियायामुक्ष्णामप्यन्वयार्थस्तेन विनाप्याकाङ्क्षाबलादेव तदन्वयसिद्धेः किंतु देवतापदस्योक्षभिः संबन्धार्थ एव वाच्य इति तद्बलादेव विपरिणामेनोक्षभिरपि देवतापदान्वयस्य कल्पनीयत्वात्तावद्यागसिद्धेरिति । **तानिति।** एतरा इत्याङो लभन्त इत्यनेनान्वयः । प्रेतरानिति प्रशब्दस्योत्सृजन्तीत्यनेनान्वयः । सर्वेषां प्रोक्षणपर्यग्निकरणानन्तरमितरा त्रिवत्सा आलभन्त इतरानुक्ष्णः प्रोत्सृजन्तीत्यर्थः । वर्णविशेषार्थको राजीवशब्दः । **तत्रेति** । एतरा लभन्त इति स्त्रीलिङ्गेनेतराशब्देन वत्सतरीणामभिधानात्तासामालम्भानुवादेन विशसनादेः प्राकृतस्य कृत्स्नस्याप्यनुज्ञावगमेन तासु संदेहाभावादुक्षस्वित्युक्तं तत्र त्रीनिति यद्यपि त्रींस्त्रीनन्वहं पञ्चोत्तमेहनीत्यनेकगुणश्रवणाद्विशिष्टयागान्तरविधिरेव युक्तस्तथापि त्रींस्त्रीनित्यादिपञ्चमसंवत्सरवाक्ये देवताया अश्रवणान्न यागान्तरविधिः संभवति अतो वाक्यभेदमप्यङ्गीकृत्योत्कर्षविधिरेव स्वीकार्यः, एवंचोत्कर्षविधिबलादेव उत्पत्तिशिष्टोऽपि वैशाख्याममावास्यायामिति काल उक्षसु पर्यग्निकरणान्ताङ्गकलापमात्रविषय इति भावः । **ब्रह्मसामेति।** अनेन संगतिरपि सूचिता । **क्रियत इति।** अदृष्टार्थमिति शेषः । **स्यादेवमिति।** प्रथमसंवत्सरे प्रक्रान्तानां त्रींस्त्रीनित्यनेन पञ्चमे संवत्सरे आलम्भोत्कर्षविधिर्न संभवति तथासत्यालभेतेत्यनूद्य त्रीनित्यन्वहमिति च गुणद्वयस्य विधेयतया वाक्यभेदप्रसङ्गादित्यर्थः । **तथेति** । तथालभत इत्यनूद्य पञ्चसंख्याया उत्तमाहस्य च विधाने वाक्यभेदः प्रदर्शनीय इत्यर्थः । **तस्मादिति** । 'तस्मादेता ऐन्द्रा मारुता उक्षाणः सवनीया भवन्ती'ति तैत्तिरीयशाखायां देवताया आम्नानाद्विशिष्टयागविधिर्नानुपपन्न इति भावः । **ननु** द्वितीयादिसंवत्सरवाक्येषु देवतालाभाभावान्न यागविधिसंभव इत्यत आह—**देवतेति** । पर्यग्निकरणस्य यागीयद्रव्यसंस्कारत्वात्तत्संयोगेनाभिषवयुक्तपूतीकवद्यागसाधनत्वावगतौ देवतापेक्षायां प्रथमसंवत्सरगतमारुतपदानुषङ्गेण देवतालाभाद्यागविधिनिर्वाह इति भावः । नचैवं पञ्चमसंवत्सरवाक्ये त्रींस्त्रीनित्यत्रापि प्राणिद्रव्यकर्मकालम्भस्य यागीयद्रव्यसंस्कारत्वादेव यागविधिसिद्धौ देवतापेक्षायामनुषङ्गादेव देवतालाभसंभवे किमिति शाखान्तरीयवाक्यानुसरणमिति वाच्यम् । प्राणिद्रव्यकर्मकालम्भस्य वत्समालभेतेत्यादिवद्यागसाधनत्वाभावेऽपि संभवेन तन्मात्राद्यागलाभासंभवेन शाखान्तरीयवाक्यानुसरणावश्यंभावादिति । **पञ्चमे इति।** तानेवोक्ष्ण इति निर्देशश्च तानेव शालीन्भुक्त इतिवज्जात्यैक्याभिप्रायेणोपपन्न इति भाष्यादावुक्तम् । वस्तुतस्तु तानेवोक्ष्ण इत्यस्य व्यक्त्यैक्यविषयत्वाङ्गीकारेपि न दोषः । यथैव संस्कृतानां पूर्वपक्षे पुनःसंस्कारस्तथा त्यक्तानामपि पुनस्त्यागसद्भावात्किं हि न वचनं कुर्यान्नास्ति वचनस्यातिभारः । अतएवाग्न्यादिभ्यस्त्यक्तानामपि पुरोडाशानामेकदेशः स्विष्टकृते सन्त्यज्यते वातनामहोममानसग्रहादिषु अस्वभूता एव वाय्वाकाशादयः देवतोद्देशेन त्यज्यन्ते । सूत्रार्थस्तु—पञ्चशारदीयपशवोपि प्राजापत्यवदुत्कृष्यन्त इति ॥

दशपेयाभिषेचनीययोर्भेदेन प्रयोगाधिकरणम् ॥ १३ ॥

दशपेये क्रयप्रतिकर्षात्प्रतिकर्षः, ततः प्राचां तत्समानं तन्त्रं स्यात् ॥ ५५ ॥ [समानवचनं तद्वत् ॥ ५६ ॥ अप्रतिकर्षो वाऽर्थहेतुत्वात्सहत्वं विधीयते ॥ ५७ ॥ पूर्वस्मिंश्चावभृथस्य दर्शनात् ॥ ५८ ॥ दीक्षाणां चोत्तरस्य ॥ ५९ ॥ समानः कालसामान्यात् ॥ ६० ॥]

दशपेये चाभिषेचनीये तन्त्रं भिदाऽथवा ॥ क्रयसाहित्यतस्तन्त्रं कालभेदेन भिन्नता ॥ १८ ॥

राजसूयेऽभिषेचनीयो नाम सोमयागस्ततः संसृपायां[1] हवींषि ततः पुनर्दशपेयः सोमयागस्ताविमावभिषेचनीयदशपेयौ समानतन्त्रौ भिन्नतन्त्रौ वेति संदेहे 'सह सोमं क्रीणात्यभिषेचनीयस्य दशपेयस्य चे'ति वचनादभिषेचनीयसोमक्रयकाले दशपेयक्रयः प्रतिकृष्यते सच प्रतिकृष्यमाणः प्राचोपि पदार्थान्प्रतिकर्षति 'तदन्तमपकर्षे स्यादि'ति न्यायात् । तस्मात्सहोपक्रमितव्यावभिषेचनीयदशपेयौ, यथोपक्रमं च समापयितव्याविति समानतन्त्रौ । नैवम् । उपसंवादमात्रमत्र क्रीणातिनोच्यते । नत्वङ्गभूतः क्रयः । नन्वसौ क्रीणातेर्न मुख्यो वाच्यः परकीयस्य मूल्यं हि दत्वा स्वीकरणं क्रयः । नचोपसंवादस्यैवंरूपत्वमस्ति । यद्यप्येवं तथापि गौण्या वृत्त्या तस्यैवेदं साहित्यमुच्यते वचनान्तरानुगुण्यात् । दशपेये हि श्रूयते 'सद्यो दीक्षयति सद्यः सोमं क्रीणाति' इति तथाभिषेचनीयेऽवभृथदर्शनमत्यन्तानुपपन्नमेकतन्त्रत्वे स्यात् । तस्मादङ्गभूतक्रयापकर्षाभावान्न तदन्तापकर्ष इति न सहोपक्रमत्वं कालभेदात्तु भिन्नोपक्रमावसानौ भिन्नतन्त्रावेवैतौ ॥

वारुणीनिष्कासावभृथस्यार्थकर्मताधिकरणम् ॥ १४ ॥

निष्कासस्यावभृथे तदेकदेशत्वात्पशुवत्प्रदानविप्रकर्षः स्यात् ॥ ६१ ॥ [अपनयो वा प्रसिद्धेनाभिसंयोगात् ॥ ६२ ॥ प्रतिपत्तिरिति चेन्न कर्मसंयोगात् ॥ ६३ ॥]

निष्कासावभृथे विप्रकर्षोऽथ प्रतिपादनम् ॥ उतार्थकर्म पशुवदाद्योऽवभृथशब्दतः ॥ १९ ॥
कर्मान्तरं तदाऽपि स्यात्प्रतिपत्तिः प्रयाजवत् ॥ प्राधान्यायार्थकर्म स्यात्तच्चावभृथधर्मकम् ॥ २० ॥

वरुणप्रघासेषु वारुण्यामिक्षा मारुत्यामिक्षेति श्रुतं तत्र पुनः श्रूयते 'वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चा-

---

दशपेये क्रयप्रतिकर्षात्० ॥५५॥ **संसृपायां हवींषीति** । 'आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति हिरण्यं दक्षिणा सारस्वतं चरुं वत्सतरी दक्षिणे'त्यादीनि दशेति शेषः । पूर्वत्रालम्भोत्कर्षविध्यसंभवात्प्रतिसंवत्सरं पर्यग्निकरणान्ताङ्गकलापा वृत्तावपीहाभिषेचनीयदशपेययोः समानतन्त्रत्वान्नाङ्गावृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः । **तदंतमिति** । इदं च तथा स्यादध्वरकल्पायामित्यत्र व्याख्यातम् । **तस्मादिति** । उभयोः क्रयपर्यन्तपदार्थजातस्य सहकर्तव्यत्वादित्यर्थः । **उपसंवादेति** । अत्रोपसंवादशब्देन 'कलया ते क्रीणाति भूयो वा अतः सोमो राजार्हती'त्येवं रूपः क्रेतृविक्रेत्रोर्यः संवादः सोमक्रयकाले कर्तव्यतया विहितः स न विवक्षितः । तथासति तस्याङ्गत्वादेव तदपकर्षे सहोपक्रमत्वस्यावर्जनीयत्वापत्तेः । किंतु क्रतुकाले यदि सोमविक्रयी न लभ्येत लब्धोपि वाधिकमर्थं याचेत तदा क्रतुरेव न संवर्तेतेति बुद्ध्या क्रतुप्रयोगाद्बहिरेव साधनान्तरसंपादनवद्विक्रेत्रा सह लौकिको यो मूल्यनिश्चयः स विवक्षितस्तस्य चानङ्गत्वान्न सह प्रयोगापादकत्वमिति भावः । **न मुख्य इति** । नच परकीयस्य द्रव्यस्य स्वत्वप्राप्त्यनुकूलानतिहेत्वसाधारणव्यापारः क्रीणात्यर्थः, उपसंवादोपि तादृशः तेनाप्यानतिसंभवादिति कथं न मुख्यत्वमिति वाच्यम् । तथासति सान्त्वादीनामपि तादृशत्वेन तेषामपि क्रीणात्यर्थत्वापत्तेरतो मूल्यार्पणेन स्वीकरणार्थतयानतिहेतुव्यापारो विवक्षणीयस्तथासत्यावश्यकत्वात्स एव क्रीणात्यर्थोऽस्तु किमानतिहेतुव्यापारपर्यन्तधावनेनेति भावः । 'सह सोमं क्रीणाती'त्यत्रोपसंवाद एव क्रीणातेरर्थः अन्यथा दशपेये समानेऽहनि क्रयप्रतिपादकवचनमननुगुणं स्यादिति प्रतिपादनाय सद्यः सोमं क्रीणातीत्युदाहर्तव्ये सद्यो दीक्षयतीत्युदाहरणम् समानतन्त्रतायां दशपेयपृथक्दीक्षादर्शनमनुपपन्नं स्यादिति दूषणान्तराभिप्रायेणेति ध्येयम् । **तथेति** । अवभृथस्यान्तिमपदार्थत्वेन समानतन्त्रतायां दशपेयानन्तरं कर्तव्यत्वादिति भावः । **भिन्नेति** । 'समानो वा एष यज्ञो यद्दशपेयश्चाभिषेचनीयश्चे'ति वचनं न समानतन्त्रत्वाभिप्रायं किंत्वेकस्मिन्नृतौ कर्तव्यत्वमात्राभिप्रायमिति भाष्ये प्रतिपादितमिति न तद्वचनविरोध इति भावः ॥

निष्कासस्यावभृथे० ॥ ६१ ॥ **वारुण्या इति** । वारुण्या आमिक्षायाः स्थालीलग्नेन शेषेण पिष्टमयमेषप्रकृतिभू-

---

१ संसृपया हवींषि.

वभृथं यन्ती'ति । तत्र संशयः किं प्रधानस्यामिक्षायागस्यायं प्रचारविप्रकर्षः पशोरिव वपाहृदयादिभिः प्रातःसवनतृतीयसवनयोरुत निष्कासस्येयं प्रतिपत्तिरथामिक्षानिष्कासद्रव्यकमवभृथधर्मकं कर्मान्तरं विधीयत इति । तत्र कृत्स्नस्यामिक्षाद्रव्यस्य प्रकृतयागशेषत्वात्तदेकदेशे तस्या एव देवतायै वरुणाय दीयमाने न कर्मान्तरं युक्तम् । अवभृथशब्दस्तु देवतासामान्याद्गौणोनुवादः अवभृथोऽपि हि वारुणः । नचानुवादे गौणत्वं दोषः, सिद्धान्ते तु तद्धर्मककर्मविधौ विधावेव गौणत्वं स्यात्तच्चायुक्तं, तस्मात्तस्यैवायमभ्यास इति न स्विष्टकृदादेः पुनः करणम् । नैवम् । अवभृथशब्दानर्थक्यात् । नचार्थवत्त्वे संभवत्यानर्थक्यं युक्तं, तस्मादवभृथधर्मकं कर्मान्तरविधानं तु प्रयाजशेषाभिघारणवदामिक्षाशेषस्य प्रतिपत्त्यर्थम् । सत्यं कर्मान्तरं न तु प्रतिपत्तिः अवभृथशब्दविरोधात् । अवभृथे हि द्रव्यं गुणतः कर्म प्रधानतः, इहतु विपर्ययात्तद्धावानुपपत्तिः तेन यस्यैवावभृथशब्दस्य प्रसादात्कर्मान्तरमाश्रितं तेनैव प्रतिपत्त्यर्थतानिराकरणेनार्थकर्मता सिद्ध्यति वचनाच्चान्यदीयस्यापि द्रव्यस्यैकदेशोऽन्यत्र विनियुज्यमानो न दुष्यति ॥

तयवानां तुषैश्चेत्यर्थ इति केचित् । पिष्टमयमेषस्यामिक्षासंस्कारार्थतया प्रधानहविष्ट्वाभावात्पुरोडाशादिलक्षणप्रधानहविरर्थानां तुषैरित्यन्ये । अविशेषादुभयेषामित्यपरे । **किमिति** । किं प्रचारविप्रकर्षः उतावभृथधर्मककर्मान्तरविधिः । यदाप्यवभृथधर्मककर्मान्तरविधिस्तदापि किं प्रतिपत्तिरुत प्रधानकर्मेति संशयनिष्कर्षः । **तत्रेति** । प्रकृतयागशेषभूतामिक्षैकदेशस्य देवतान्तरसंबन्धानुपपत्त्या प्रकृतयागदेवताभूतवरुणायैव देयत्वान्न कर्मान्तरं किंतु प्रकृतस्यैवामिक्षायागस्य निष्कासलक्षणद्रव्यवशेनाभ्यासः । ततश्चाज्यभागानन्तरमामिक्षाद्रव्येण प्रचारः समिष्टयजुरनन्तरं तदेकदेशेन प्रचार इति प्रचारविप्रकर्ष एवायमित्यर्थः । **ननु** यदि निष्कासोऽवश्यं देवतायै देयः स्यात्तदा प्रकृतयागशेषस्य देवतान्तरसंबन्धानुपपत्त्या वरुणायैव दानमिति कर्मान्तरत्वासंभवात्प्रचारविप्रकर्षः स्यान्नचायं निष्कासोऽवश्यं देवतायै देय इत्यत्र प्रमाणमस्ति । पशौ तु विशसनादिवाक्यपर्यालोचनयावयवानां हविष्ट्वेसति 'आग्नेयमग्निष्टोम आलभत' इति श्रुतस्य देवतोद्देशेन त्यागस्य वपादिष्वेव पर्यवसानात् 'वपया प्रातःसवने प्रचरन्ति अङ्गैस्तृतीयसवन'इति युक्तः प्रचारविप्रकर्षविधिः, इह तु यत्किंचित्सोमलिप्तं तेनावभृथं यन्तीति सोमलिप्तनयनवद्देवताशून्यमेव कर्म निष्कासप्रतिपत्तितया विधीयते इत्येव वर्णनीयत्वात्प्रचारविप्रकर्षविधिरिति पूर्वपक्षवर्णनमयुक्तमिति चेत् । सत्यम् । वरुणप्रघासेषु वाक्यान्तरेणावभृथस्याविहितत्वेनावभृथदेशनयनस्य सोमलिप्तवद्विधातुमशक्यतया देवताशून्यस्य प्रतिपत्तिकर्मणो विध्यनर्हत्वे बुद्धौ विपरिवर्तमानतामात्रेण प्रत्येकं देवतासंबन्धं परिकल्प्य प्रकृतकर्मण एव निष्कासविशिष्टप्रचारविधिरगत्या स्वीकार्य इत्याशयात् । वस्तुतस्तु अवभृथशब्देन देवतासामान्यात्प्रकृतयागं परामृश्य वरुणयागं निष्कासेनापि कुर्यादित्येवं प्रचारविप्रकर्षविधिः सुखेनोपपादयितुं शक्यते तथाप्ययं प्रकारो ग्रन्थकारस्य नाभिमतः । तथात्वेऽवभृथशब्दानर्थक्याभावेन वक्ष्यमाणतदानर्थक्यानुपपत्तेरिति ध्येयम् । इमं विचारमध्याये संगमयति—**न स्विष्टकृदादेरिति** । अनेनैव दशपेयाङ्गानामावृत्तावपीह नावृत्तिरित्युत्थानादवान्तरसंगतिरित्यपि सूचितम् । **आनर्थक्यादिति** । अनुवादस्य प्रयोजनाभावादित्यर्थः । **अवभृथधर्मकमिति** । अवभृथधर्मकं कर्म कुर्यादिति प्रत्ययेनावभृथशब्दसंबन्धात्तद्धर्मककर्मविधौ सति नाम्नैव देवतालाभाद्यागरूपत्वसिद्धिः । यन्तीति प्रकृत्यंशश्च प्राप्तावभृथदेशगमनानुवाद इति ध्येयम् । **प्रयाजेति** । ततश्च तद्वदेव प्रातिपदिकानुसारेण तृतीया प्रतिपाद्येपि नेयेति भावः । गुणतः प्रधानत इति स्वार्थिकस्तसिः । **तद्धावेति** । यथाप्रसिद्धेनावभृथेन कृतं तथा तेनापि कर्मणेत्येवावभृथनाम्नावगम्यते प्रसिद्धे च द्रव्यं गुणो यागः प्रधानमिह तु विपरीतमिति तद्धावानुपपत्तिरित्यर्थः । **ननु** निष्कासप्रतिपत्तिलक्षणफलान्तरार्थत्वेऽपि प्रसिद्धावभृथगतपदार्थतज्जन्योपकारवत्तामात्रेण तद्धावोपपत्तेरिदमयुक्तमिति चेत् । नैवम् । प्रतिपत्तिपक्षे निष्कासस्य द्रव्यत्वेन किंचित्प्रमाणमस्ति इह निष्कासशब्दस्य तत्प्रतिपत्तिलक्षणफलसमर्पणोपक्षीणतया गुणीभूतद्रव्यपरत्वाभावात् ततश्च गुणीभूतस्य प्रसिद्धाववभृथद्रव्यस्य नाम्ना भवन्नतिदेशो न निवारयितुं शक्यते । नच प्रसिद्धाववभृथवदेककपालद्रव्यकेणानेन कर्मणा निष्कासस्य प्रतिपत्तिः । संभवतीति तत्स्पर्शगन्धस्याप्यभावादित्याशयात् । यद्यपि सप्तमे दार्शपौर्णमासिकायां व्युत्सेके चोदकप्राप्ते तुषनिष्कासविधिरिति पूर्वपक्षं कृत्वा कर्मान्तरविधित्वं व्यवस्थापितं तथापीह तदेव कर्मान्तरत्वं प्रचारविप्रकर्षनिराकरणेन स्थिरीक्रियत इत्यपुनरुक्तिः । सूत्रार्थस्तु—अवभृथे निष्कासस्यामिक्षैकदेशत्वात्पशाविव प्रदानविप्रकर्ष इति ॥

प्रायणीयनिष्कास उदयनीयनिर्वापस्य संस्कारकर्मताधिकरणम् ॥ १५ ॥

उदयनीये च तद्वत् ॥ ६४ ॥ [प्रतिपत्तिर्वाऽकर्मसंयोगात् ॥ ६५ ॥ अर्थकर्म वा शेषत्वाच्छ्रयणवत्तदर्थेन विधानात् ॥ ६६ ॥]

प्रायणीयस्य निष्कासे यो निर्वापोऽर्थकर्म तत् ॥ निष्कासप्रतिपत्तिर्वोदयनीयस्य संस्कृतिः ॥ २१ ॥
उताद्यः पूर्ववन्मैवं मुख्यस्य प्रकृतत्वतः ॥ मध्योऽस्तु नोपयोक्तव्यसंस्कारस्य गुरुत्वतः ॥ २२ ॥

ज्योतिष्टोमे प्रायणीयश्चरुरुदयनीयश्च। तत्र श्रूयते 'प्रायणीयस्य निष्कासे उदयनीयमनुनिर्वपती'ति। तत्र संशयः किं प्रायणीयनिष्कासद्रव्यकमुदयनीयधर्मकं कर्मान्तरं विधीयते किंवा प्रायणीयनिष्कासस्योदयनीयनिर्वापसंयोगः प्रतिपत्तिः उत प्रायणीयनिष्कासे निर्वापः उदयनीयस्य संस्कार इति पूर्ववत्तद्धर्मककर्मविधिः मुख्यस्यैव तूदयनीयस्येह प्रकृतत्वान्न प्रकरणान्तरन्यायेन तद्धर्मककर्मविधिः। तस्मात्प्रायणीयनिष्कासस्य कृतार्थस्येयं प्रतिपत्तिरुदयनीयनिर्वापसंयोगः। नैतदेवम्—'निष्कासस्य हि सप्तम्या गुणभावोऽवगम्यते ॥ द्वितीयया प्रधानत्वमितरस्य स्फुटं श्रुतम् ॥' उदयनीयहविर्हि निरूप्यमाणं भाव्युपयोगित्वात्सुतरां संस्कारार्हं, नच निष्कासस्य प्रयाजशेषवदुदयनीयसंयोगात्किंचिददृष्टमस्ति, तस्माच्छब्दानुगुण्यादुदयनीयहविःसंस्कारार्थः प्रायणीयनिष्कासनिर्वापः ॥ इति शास्त्रदीपिकायामेकादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

एकादशाध्याये तृतीयः पादः।

वेद्याद्यङ्गानां प्रधानकालान्यकालकर्तव्यताधिकरणम् ॥ १ ॥

अङ्गानां मुख्यकालत्वाद्वचनादन्यकालत्वम् ॥ १ ॥

वेद्यादिर्मुख्यकाले स्यात्स्वकाले वेतराङ्गवत् ॥ मुख्यकाले न पूर्वेद्युरित्याद्युक्तेः स्वकालगः ॥ १ ॥

प्रधानसमदेशत्वं प्रधानसमानकालत्वं चाङ्गानामुक्तं, यत्र त्वाहत्याङ्गस्य भिन्नदेशकालत्वं वचनेनैवोक्तं तत्र तथा भवतीति सुहृद्भूत्वोक्तवान्, नात्र निराकार्यमस्ति ॥

उदयनीये च तद्वत् ॥ ६४ ॥ पूर्ववदिति। प्रकृतस्याप्युदयनीयकर्मणः प्रायणीयशेषसंस्कारार्थत्वेन विधानानुपपत्तेः 'आदित्य उदयनीयश्चरु'रित्युत्पत्तिशिष्टद्रव्यावरुद्धे तस्मिन्प्रायणीयशेषस्य द्रव्यत्वेन विधानानुपपत्तेश्च कर्मान्तरमेवेदमित्यर्थः। पूर्ववत्कर्मान्तरमित्युत्थानात्संगतिरित्यनेनैव सूचितम्। **मुख्यस्येति।** उदयनीयस्य संनिहितत्वेनासंनिहितत्वलक्षणप्रकरणान्तराभावान्नात्र कर्मान्तरविधिरित्यर्थः। **ननु** उदयनीयस्य निष्कासार्थत्वानुपपत्तेः निष्कासस्योदयनीयार्थत्वानुपपत्तेश्च कर्मान्तरविधिरावश्यक इत्युक्तमित्यत आह—**तस्मादिति।** उदयनीयकर्मणो निष्काससंस्कारार्थत्वानुपपत्तावपि तदर्थद्रव्यनिर्वापस्य निष्काससंस्कारार्थत्वसंभवान्न कर्मान्तरं युक्तमित्यर्थः। **सुतरामिति।** उपयोक्ष्यमाणसंस्कारस्याभ्यर्हितत्वादिति भावः। **नन्वेवं** प्रयाजशेषाभिघारणस्याप्युपयोक्ष्यमाणहविःसंस्कारार्थत्वमेव स्यान्न प्रतिपत्तित्वमित्यत आह—**नचेति।** प्रयाजशेषाभिघारणस्य हविःसंस्कारार्थत्वे दृष्टार्थत्वं स्यात्' प्रयाजशेषप्रतिपत्त्यर्थत्वे तु करिष्यमाणाज्यभागादिद्रव्यासंसर्गार्थं स्रुचो रिक्तीकरणाय शेषप्रतिपत्तेरपेक्षितत्वाद्दृष्टार्थत्वमित्येवं तृतीयावगतगुणभावपरित्यागेन प्रतिपत्त्यर्थत्वमेव स्वीकृतं, इहतु प्रतिपत्त्यर्थत्वेपि दृष्टप्रयोजनाभावाददृष्टार्थत्वं तुल्यमिति प्रतीयमानगुणप्रधानभावपरित्यागे उपयोक्ष्यमाणसंस्कारार्थत्वत्यागे च न किंचिन्नियामकमित्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—अवभृथ इव उदयनीयेपि निष्कासो गुणभूत इति ॥

इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायामेकादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

अङ्गानां मुख्यकालत्वात्० ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे कालादीनामङ्गप्रधानादिषु तन्त्रता प्राधान्येन निरूपिता। इदानीं तदपवादतया क्वचिदङ्गप्रधानयोर्भिन्नकालत्वं प्रस्तुत्य भिन्नदेशकालानामङ्गानां तन्त्रत्वं व्युत्पाद्यत इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च। **यत्रेति।** 'अप्स्ववभृथेन चरन्ती'त्यादौ भिन्नदेशत्वं 'पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोती'त्यादौ भिन्नकालत्वम् 'अग्नौ सौत्रामण्यां च वडवा दक्षिणेति' दक्षिणाभेदाद्भिन्नकर्तृकत्वं च द्रष्टव्यम्। अङ्गानां प्रधानदेशकालत्वं प्रयोगविधिविहितं भिन्नदेशकालत्वमपि प्रागुदाहृतवचनविहितमित्युभयोर्विकल्प इति पूर्वपक्षं कृत्वा यस्याङ्गस्य प्रातिस्विकवचनेन कालादिविधिर्न तस्य कालाद्यन्तरापेक्षेति तदतिरिक्ताङ्गविषयत्वं प्रयोगविधेरिति प्रतिपादनार्थमिदमित्युक्तं प्राभाकरैस्तदयुक्तम्। विशेषेण सामान्यबाधस्य प्रागेव व्यवस्थापितत्वात्। नच सामान्यवचनस्य विशेषवचनेन बाधसिद्धावपि सामान्यवचनार्थावधारणेतिकर्तव्यताभूतन्यायस्य बाधव्युत्पादनार्थमिदमिति युक्तम्। वचनबाधे न्यायबाधस्य कैमुतिकन्यायसिद्धत्वादित्याशयेनाह—**नात्रेति।** सूत्रे कालग्रहणं देशकर्त्रोरप्युपलक्षणम् ॥

आधानस्य तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ २ ॥

द्रव्यस्य चाकर्मकालनिष्पत्तेः प्रयोगः सर्वार्थः स्यात्स्वकालत्वात् ॥ २ ॥

प्रतिकर्म पृथक्कार्यमाधानं यदि वा सकृत् ॥ अन्याङ्गवत्पृथक्नैवं स्वकालत्वसमत्वतः ॥ २ ॥

'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीते'त्यनारभ्याधीतमप्याधानमग्निहोत्रादीनामङ्गमिति कृत्वाचिन्त्यते— किमङ्गं सदाधानं प्रतिकर्म प्रतिप्रयोगभेदेन कर्तव्यमुत सर्वकर्मणां सर्वप्रयोगाणां च तन्त्रेणेति। तत्र—'प्रयाजादिवदङ्गत्वादावृत्तिः स्यात्प्रतिक्रियम् । आनन्तर्याद्विशेषश्च गृह्यतेऽतो न तन्त्रता ॥ स्वकालत्वाच्च तन्त्रत्वं विशेषाग्रहणाद्भवेत् ॥ आनन्तर्याद्विशेषश्चेन्नाधानसमयेऽस्त्यसौ ॥' नहीदं कर्मणः प्रारम्भे मध्ये वा प्रयुज्यते येन तदपवर्गेऽपवृज्येत । वाचनिको ह्यस्य वसन्तादिः स्वकालस्तेन तत्रैव स्थितं सर्वेषामुपकरोतीत्यगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रं, यदाधाने कृतेऽनन्तरं किंचित्कर्मापतति तत्तदर्थमित्यानन्तर्येण विशेषो गृह्यत इति चेत्, नायमाधानसमयेऽस्ति विशेषः तदा ह्येवमभिसंधायासावाधत्ते यदेव किंचिन्निमित्तवशात्कामनावशाद्वा कर्तव्यं कर्मोपस्थास्यते तदर्थमाधास्येऽग्नीनिति, नतु कंचिदेव कर्मविशेषमभिसंधायाधत्ते । एवमनभिसंहितकर्मविशेषेण सर्वोद्देशेनाधाने कृते यद्यपि किंचित्कारणवशात्प्रथमं कर्मापतति तथापि न तादर्थ्यमेव भवति प्रथमावस्थायामेव सर्वार्थत्वावधारणात्तस्मात्तन्त्रम् ॥

अग्नीषोमीयादिषु यूपस्य तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ३ ॥

यूपश्चाकर्मकालत्वात् ॥ ३ ॥ [एकयूपं च दर्शयति ॥ ४ ॥

अग्नीषोमीयमुख्येषु यूपो भिन्नोऽथ तन्त्रता ॥ उपदेशातिदेशाभ्यां भिन्नो नो कालभेदतः ॥ ३ ॥

ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीये पशावुपदिष्टो यूपः सवनीयानुबन्ध्ययोस्त्वतिदिष्टः स किं त्रयाणामपि पशूनां तन्त्रमुत प्रतिपशु भेदेन यूप इति । तदर्थमिदं विचार्यते 'दीक्षासु यूपं छिनत्ती'ति किमग्नी-

---

द्रव्यस्याकर्मकालनिष्पत्तेः० ॥ २ ॥ पूर्वोक्तभिन्नकालत्वोपजीवनेन सिद्धान्तप्रवृत्तेः संगतिः । **नन्वयं** विचार एवानुपपन्नः । आधानस्यानारभ्याधीतस्याहवनीयाद्यर्थत्वेन क्रत्वङ्गत्वाभावात् । नचानारभ्याधीतस्यापि पर्णतासामिधेन्यादिवत्क्रत्वर्थत्वं किं न स्यादिति वाच्यम् । पर्णतादेर्हि जुहूसामिधेनीस्वरूपार्थत्वे तत्स्वरूपस्य लौकिकत्वेन पर्णतादिकं विनापि सिद्धेरानर्थक्यापत्त्या जुह्वादिद्वारोपस्थितक्रत्वपूर्वार्थत्वम् । प्रकृते तु 'यदाहवनीये जुहोती'त्यादिना विनियुक्तानामाहवनीयादीनामलौकिकेन तत्स्वरूपार्थत्वेऽप्यानर्थक्याभावादित्यत आह—**अनारभ्येति । प्रतिकर्मेति ।** सर्वेषां कर्मणां सर्वेषां प्रयोगाणामित्यर्थः । **प्रयाजादीति ।** यथा प्रयाजादीनां तत्तत्कर्मार्थानां तत्तत्कर्मप्रयोगेष्वावृत्तिरेवं सर्वकर्मार्थाधानस्य सर्वकर्मप्रयोगेष्वावृत्तिरित्यर्थः । **प्रतिक्रियमिति ।** क्रियाशब्दः कर्मतत्प्रयोगोभयपरः । **ननु** क्रतुबहिःस्वकाले क्रियमाणस्यागृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रत्वं किं न स्यादित्यत आह—**आनन्तर्यादिति ।** सर्वेषां कर्मणां तत्तन्निमित्तादिवशेनापततामसति यौगपद्ये यदेवाधानानन्तरं कर्मापतति तदर्थं तदाधानमिति विशेषः सुग्रह इत्यर्थः । सिद्धान्तमाह—**स्वकालत्वाच्चेति ।** चस्त्वर्थः । स्वकालत्वं विशेषाग्रहणे हेतुः । **विशेषश्चेदिति ।** विशेषग्रहश्चेदित्यर्थः । स्वकालत्वस्य विशेषाग्रहणहेतुत्वं व्यतिरेकपूर्वकमुपपादयति—**नहीति ।** अपवृज्येत समाप्येत । चरितार्थं स्यादिति यावत् । यद्यानन्तर्याद्विशेषग्रहमाश्रित्य भेदेनानुष्ठीयेत तदा ग्रीष्मादिष्वापतन्ति यानि कर्माणि तदर्थतया तेष्वृतुष्वाधानं कर्तव्यं स्यात्तथैव वाचनिकस्वकालबाधः स्यात्, अतस्तेषामपि वसन्तकालिकाधानापेक्षितत्वात्तन्त्रत्वमेव युक्तमित्यपि वाचनिको ह्यस्य वसन्तादिः स्वकाल इत्यादिना सूचितम् । शङ्कते—**यदेति । नायमिति ।** आदधानो हि पुरुषः सर्वेषां कर्मणां वसन्तकालाधानापेक्षित्वं दृष्ट्वा सर्वकर्मार्थमग्नीनाधास्य इत्येवाभिसंधायाधत्ते नत्वाधानानन्तरं यत्कर्मापतति तदर्थमित्यभिसंधाय धत्ते तत्र प्रमाणाभावादाधानविधेस्तत्रौदासीन्यादित्याधानसमये स विशेषो नोपस्थित इत्यर्थः । **तदाहीति । नन्वा**धानसमये विशेषाग्रहणेऽपि पश्चात्तद्ग्रहणादावृत्तिः किं न स्यादित्यत आह—**एवमिति ।** सूत्रार्थस्तु—आधानस्य स्वकालत्वाद्वाचनिकवसन्तादिकालत्वाद्द्रव्यस्याधानसाध्याग्नेरप्यकर्मकालनिष्पन्नस्यैव कर्मोपयोगित्वकल्पनादाधानप्रयोगः सर्वार्थः स्यादिति ॥

यूपश्चाकर्मकालत्वात् ॥ ३ ॥ यद्यग्नीषोमीयप्रणयनानन्तरमाम्नातो यूपः सर्वार्थः स्यात्तदा विशेषात्सर्वयूपापकर्षः स्यादित्याद्यापकर्ष इति पूर्वपक्षो नोत्तिष्ठेदिति तदुत्थानसौकर्यायोपदेशस्याग्नीषोमीयविषयत्वमितरत्र त्वतिदेशात एव तल्लाभ

पोमीययूपस्यापकर्ष उत सर्वयूपानामिति । तत्र—'यथैवाध्वरकल्पायामाद्यस्यैवापकर्षणम् ॥ निर्वापस्य तथा यूपोऽप्याद्य एवापकृष्यते ॥ अग्नीषोमीयसंस्थायामतोऽसावपवृज्यते ॥ भेदेन सवनीयादौ स्वकाले यूपसंग्रहः ॥ न तदस्त्यविशेषेण सर्वयूपापकर्षणात् ॥ नचेहाध्वरकल्पावद्युक्तमाद्यापकर्षणम् ॥ प्रधानकालबाधोऽत्र तथैवाप्राप्तचोदना ॥ आद्यापकर्षणेऽप्यस्ति तस्मात्सर्वापकर्षणम् ॥' अध्वरकल्पायां हि प्रथमनिर्वापापकर्षेसति प्रधानकालबाधो नियमविधानं च लभ्यत इति तस्यैवापकर्षः समाश्रितः । अत्रत्वग्नीषोमीययूपापकर्षेप्यस्ति प्रधानकालबाधोऽप्राप्तविधिश्च । तस्मादविशेषात्सर्वयूपापकर्षे सत्यकर्मकालत्वादगृह्यमाणविशेषो यूपः सर्वेषां तन्त्रम् ॥

यूपसंस्काराणां तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

संस्कारास्त्वावर्तेरन्नर्थकालत्वात् ॥ ५ ॥ [तत्कालास्तु यूपकर्मत्वात्तस्य धर्मविधानात्सर्वार्थानां च वचनादन्यकालत्वम् ॥ ६ ॥ सकृन्मानं च दर्शयति ॥ ७ ॥

संस्कारास्तक्षणाद्याः किं भिन्नास्तन्त्रेण वाऽग्रिमः ॥ पशुकालत्वतो मैवं यूपत्वापादका यतः ॥ ४ ॥

यूपस्य तन्त्रत्वे सर्वसंस्काराणां तक्षणजोषणादीनां तन्त्रत्वमावृत्तिर्वेति संदेहे छेदनमात्रस्यापकर्षविधानाज्जोषणादीनां चाग्नीषोमीयकालानां तदपवर्गेऽपवर्गात्सवनीयादौ पुनः प्रयोग इति प्राप्ते ब्रूमः—तेषामप्यपकर्षः दीक्षासु यूपं छिनत्तीति, नायमर्थः यूपं सन्तं छिनत्तीति, यूपस्य प्रागसिद्धत्वात्, किं तर्हि छेदनेन यूपं कुर्यादिति । नच छेदनमात्रेणासौ कर्तुं शक्यते । तक्षणादीनामपि

इत्यत आह—**अग्नीषोमीयेति** । नन्वेवमपि 'दीक्षासु यूपं कारये'दिति यूपशब्दश्रुत्यविशेषेण सर्वेषामेव यूपानामपकर्षस्तत्श्च भिन्नकालत्वादाधानवदगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रत्वमेव न्याय्यमिति कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**तन्त्रेति** । यथाध्वरकल्पायां 'पुरा वाचः प्रवदितो निर्वपे'दिति सत्यपि निर्वापश्रुत्यविशेषे आद्यत्वात्प्रातःकालहविर्निर्वापमात्रस्यापकर्षो नतु माध्यंदिनकालिकहविर्निर्वापस्य, एवमिहाप्याद्यत्वादग्नीषोमीययूपस्यैवापकर्ष इत्यर्थः । ततश्चाधानवद्विशेषाग्रहणाभावादिह न तन्त्रत्वमित्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । **नन्व**स्त्वग्नीषोमीयस्यैवापकर्षस्तथापि तस्मिन्नेव यूपे सवनीयानुबन्ध्ययोरप्यनुष्ठानसंभवात्किमिति भेदेन यूपसंग्रह इत्यत आह—**अग्नीषोमीयेति** । **अविशेषेणेति** । आद्यत्वमात्रेण यूपश्रुतेः संकोचायोगादिति भावः । **अध्वरेति** । यदि सर्वनिर्वापापकर्षः स्यात्तदा माध्यंदिनापराह्णकालिकहविर्निर्वापयोः प्रधानकालबाधस्तथा तयोरत्यन्ताप्राप्तः प्रातःकालविशेषो विधेय इति गौरवं च स्यात्, प्रातःकालिकमात्रापकर्षे तु न कस्यापि प्रधानकालबाधः । प्रातःकालनिर्वापस्य प्रधानकालकर्तव्यत्वादेव प्रातःकाले प्राप्ते 'पुरा वाचः प्रवदितो'रिति तद्विशेषनियमनमात्र एव विधितात्पर्यमिति लाघवं च लभ्यत इति तत्राद्यापकर्ष इत्यर्थः । **अत्रत्विति** । दीक्षाकालस्याग्नीषोमीयपशुकालत्वाभावादिति भावः । सूत्रे तन्त्रमिति शेषः ॥

संस्कारास्त्वावर्तेरन्० ॥ ५ ॥ यूपतन्त्रत्वं विना तत्संस्कारतन्त्रत्वाप्रसक्तेः पूर्वाधिकरणोक्तयूपतन्त्रत्वोपजीवनेन तत्संस्कारतन्त्रत्वे विचारप्रवर्तनात्सङ्गतिरित्याशयेन तदनुवदति—**यूपस्येति** । **छेदनमात्रस्येति** । तस्यैव श्रुतत्वादिति भावः । जोषणादीनामित्यतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । छेदनात्पूर्वभाविनः 'तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया' इति जोषणस्य कर्मकालत्वासंभवादिति ध्येयम् । कर्मकालत्वादित्यनेन सौत्रमर्थकालत्वं व्याख्यातं बोध्यम् । **ननु** जोषणादीनामपकर्षाभावेऽपि तेषां यूपद्वारकत्वात्तस्य च तन्त्रतया तेषामपि तन्त्रत्वं किं न स्यादित्यत आह—**अग्नीषोमीयेति** । अग्नीषोमीयपश्वयागकालेऽनुष्ठितानां तेषां तदर्थमनुष्ठानमिति विशेषग्रहणात्तदपवर्गे चापवर्गात्सवनीयानुबन्ध्यकाले पुनरनुष्ठानमित्यर्थः । **यूपस्येति** । छेदनादिजन्यदृष्टादृष्टसंस्कारनिचयरूपयूपस्य छेदनात्पूर्वमसिद्धत्वान्न प्राक्सिद्धयूपानुवादेन तस्य दीक्षासु छेदनविधिः संभवतीत्यर्थः । **ननु** दीक्षासु छेदनेन यूपं कुर्यादिति विधावपि छेदनमात्रापकर्षसंभवात्कथं सर्वेषामपकर्ष इत्यत आह—**नचेति** । छेदनादिविधयो हि परस्परानपेक्षाः प्रत्येकं खदिरादिकाष्ठगतदृष्टमदृष्टं वा संस्कारं बोधयन्ति । ते च संस्कारा मिलिता एव यूपशब्दवाच्या न प्रत्येकं तावत्संस्कारसिद्ध्यनन्तरं यूपे पशुं नियुञ्जीतेति नियोजने संस्कारविनियोजकवाक्ये यूपशब्देनाविशेषेण सर्वेषामुपादानेन यूपशब्दस्य नानार्थत्वापत्तेश्च मिलितानामेव तेषां तच्छब्दार्थत्वकल्पनात् । एवंच तावत्संस्कारसमुदायरूपयूपोत्पत्तौ तत्संस्कारजनकानां तक्षणादीनामपेक्षितत्वात्केवलेन च छेदनेन यूपोत्पत्त्यसंभवे दीक्षासु छेदनेन यूपं कुर्यादित्युक्ते यावन्तः पदार्था यूपोत्पत्त्यर्थत्वेनावगतास्तेषां सर्वेषामपि छेदनमुपल-

---

१ जोषणादीनाम्.

यूपत्वेऽपेक्षितत्वात्। तस्माच्छब्देन ग्रहणमुपलक्षणं छेदनादिभिः यूपं कुर्यादिति। तस्मात्तेषामप्यपकर्षात्तन्त्रत्वम्। अस्तु वा छेदनमात्रापकर्षः तावतैव च यूपसिद्धिस्तथापि यूपस्तावत्सर्वेषामर्थेनैक एवोपात्तस्तद्द्वारा च संस्कारास्ते यद्यप्यग्नीषोमीयकालेऽनुष्ठीयन्ते तथापि यूपद्वारत्वात्तस्य च साधारणत्वात्तेषामपि साधारण्यम्॥

स्वरोस्तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम्॥ ५॥

स्वरुस्तन्त्रावपर्गः स्यादस्वकालत्वात्॥ ८॥ [साधारणो वाऽनुनिष्पत्तिस्तस्य साधारणत्वात्॥ ९॥ सोमान्ते च प्रतिपत्तिदर्शनात्॥ १०॥ तत्कालो वा प्रस्तरवत्॥ ११॥ न वोत्पत्तिवाक्यत्वात्प्रदेशात्प्रस्तरे तथा॥ १२॥]

स्वरुर्भिन्नोऽथवैकः स्यादस्वकालत्वतो भिदा॥ प्राथम्यमेकशकले तन्त्रं स्यादविशेषतः॥ ५॥

'यूपस्य स्वरुं करोती'ति स्वरुः किमेकयूपानां पशूनां तन्त्रमुत प्रतिपशु भिद्यत इति संदेहे अञ्जनकालेऽस्योपादानात्तदपवर्गे चापवर्गादञ्जनान्तरेऽन्यशकलोपादानं यः प्रथमः शकलः स स्वरुरिति चैकस्मिन्प्रहरणे यः प्रथम इति शास्त्रार्थः। तेनैकस्मिन्नपि यूपे प्रहरणबहुत्वात्संभवन्ति बहवः प्रथमाः शकलाः। नैवम्। प्रहरणस्यानुपात्तत्वात्तेन शकलमात्रापेक्षं प्राथम्यमित्येकस्मिन्यूप एकएव प्रथमः शकल इति तन्त्रत्वम्। यूपच्छेदनकाल एव चास्य व्यामोहनिवृत्त्यर्थं नाशापहारपरिहारार्थं चोपादानं कर्तव्यमित्यगृह्यमाणविशेषत्वादपि तन्त्रत्वम्॥

क्षणमाश्रित्य छेदनादिभिः सर्वैः पदार्थैः दीक्षासु यूपमुत्पादयेदिति वाक्यार्थपर्यवसानेन सर्वेषामेव पदार्थानामनेनापकर्षो बोध्यत इत्यर्थः। **ननु** यूपं छिनत्तीति छेदनविधेर्योऽर्थः स एव दीक्षासु यूपं छिनत्तीत्यपकर्षविधेरप्यर्थो युक्तः। ऐकरूप्याच्छेदनविधेश्च यूपीकर्तुं खदिरादिकाष्ठं छिनत्तीति यूपरूपार्थत्वमात्रेण छेदनमर्थः नतु छेदनेन यूपं कुर्यादिति निरपेक्षसाधनतया। तथासति प्रागुक्तरीत्या छेदनमात्रेण यूपोत्पत्त्यसंभवेन छेदनविधावपि प्रोक्षणादेरुपलक्षणीयत्वं स्यात्। नच तदिष्टम्। तेषां यूपं प्रोक्षतीत्यादिविध्यन्तरविधेयानां छेदनविधिविधेयत्वानुपपत्तेः। तस्माच्छेदनविधाविवापकर्षविधावपि खदिरादिकाष्ठं यूपीकर्तुं छिनत्तीति यत्तद्दीक्षास्विति छेदनमात्रापकर्षविध्युपपत्तेः किमिति लक्षणया सर्वापकर्षविध्याश्रयणमित्यस्वरसादाह—**अस्त्विति**। तावतैव तावन्मात्रेण। कियत्यापि मात्रया यूपसिद्धिमाश्रित्य यूपार्थत्वमात्रेण छेदनमात्रापकर्षोऽस्त्विति यावत्। अथवाभ्युपगमवादेनाह—**अस्त्विति। तथापीति**। यदि प्रोक्षणादयः साक्षात्पशुयागार्था भवेयुस्तदाग्नीषोमीयकालेऽनुष्ठानं तदर्थमिति विशेषग्रहणात्सवनीयानुबन्ध्ययोरावृत्तिः स्याद्यूपद्वारत्वे तु सकृदनुष्ठानादेव तत्सिद्धेः। सत्यप्यग्नीषोमीयकालेऽनुष्ठाने तदर्थं न विशेषग्रहणं संभवति किंतु यदर्थो यूपस्तदर्थमिदं संस्कारानुष्ठानमिति यूपद्वारा सर्वार्थत्वमेव गृह्यते। ततश्चाग्नीषोमीयापवर्गेऽपि संस्काराणामपवर्गाभावान्नावृत्तिर्यथा मिथ्याकालसंस्कृतस्य बर्हिषो न पुनरग्नीषोमीयकाले संस्काराणामावृत्तिस्तद्वदित्यर्थः॥

स्वरुस्तन्त्रापवर्गः०॥ ८॥ अञ्जनकाल इति। स्वरुणा पशुमनक्तीति अञ्जनार्थो नतु यूपार्थः। अञ्जनार्थस्यैव तु यूपादुपादानमात्रं यूपस्य स्वरुं करोतीत्यनेन विधीयत इति चतुर्थे उक्तम्। ततश्चाञ्जनकाल एवास्योपादानं न यूपच्छेदनकाले प्रयोजनाभावाच्छेदनवदपकर्षाभावात्। एवंच कर्मकालत्वे स्वकालत्वाभावान्न तत्तन्त्रत्वमित्यर्थः। अनेनैव यूपार्थत्वाभावान्न संस्कारवत्तन्त्रतेत्युत्थितेः संगतिरिति सूचितम्। **ननु** कर्मकालत्वेऽपि नास्य भेदः संभवति, एकस्य यूपस्यानेकप्रथमशकलाभावेन स्वरुभेदासंभवादित्यत आह—**य इति**। कर्मकालतया गृह्यमाणविशेषत्वेन तन्त्रत्वासंभवादेकप्रहारकृतशकलमध्ये यः प्रथमः शकलः सः स्वरुरिति शास्त्रार्थः कल्पनीय इत्यर्थः। एवंच संस्थिते सोमे प्रस्तरं प्रहरति स्वरुं चेति सोमान्ते प्रतिपाद्यमानः स्वरुरनुबन्ध्याया भविष्यतीति न तद्विरोधोपीति भावः। **तेनेति**। ततश्च यूपस्य श्रुतत्वात्तत्संबन्धिशकलमध्ये यः प्रथम इति शास्त्रस्य स्वरसतोऽर्थे निश्चिते यूपस्यैकतयानेकप्रथमशकलासंभवादञ्जनकालोपात्तस्यापि तन्त्रत्वमेव स्वीकार्यं नतु शास्त्रार्थान्तरवर्णनं युक्तमिति भावः। अञ्जनकालोपादानमभ्युपेत्य तन्त्रत्वमुक्तमिदानीं तदेवासिद्धमित्याह—**यूपेति**। चिह्नेनापि व्यामोहनिवृत्तिः संभवतीत्यत आह—**नाशेति**। ततश्च छेदनापकर्षादेवार्थात्स्वरोरुपादानस्याप्यपकर्षः। सोमान्ते चाग्नीषोमीयस्वरोरेव प्रतिपत्तिर्नतु अनुबन्ध्यास्वरोः। स्वरुप्रतिपत्तेरौपदेशिकतया औपदेशिककर्मान्तरवदस्याप्यग्नीषोमीयपशुविषयत्वादिति भावः। सूत्रार्थस्तु—स्वरुरग्नीषोमीयतन्त्रापवर्गेऽपवर्गी स्यात्स्वकालत्वाभावादिति॥

अहर्गणे कृष्णविषाणाप्रासनस्यान्त्याहनियमाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अहर्गणे विषाणाप्रासनं धर्मविप्रतिषेधादन्त्ये प्रथमे वाऽहनि विकल्पः स्यात् ॥ १३ ॥ [पाणेस्त्वश्रुतिभूतत्वाद्विषाणानियमः स्यात्प्रातःसवनमध्यत्वाच्छिष्टे चाभिप्रवृत्तत्वात् ॥ १४ ॥]

अहर्गणे विषाणायास्त्यागोऽह्नोः किं विकल्प्यते ॥ किंवा नियम्यतेऽन्त्येऽह्नि स्यादाद्यो बाधसाम्यतः ॥ ६ ॥
कण्डूयनं न हस्तेन श्रुतमर्थात्तु तद्भवेत् ॥ श्रुताद्बाधाद्वरं तस्य बाधोऽतोऽन्त्ये नियम्यताम् ॥ ७ ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'कृष्णविषाणया कण्डूयत'इति । तथा 'नीतासु दक्षिणासु चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यती'ति । द्विरात्रादिष्वहर्गणेषु संदिह्यते किं प्रथम एवाहनि कृष्णविषाणाप्रासनमुतान्त्यएवेति विकल्पः स्यात् । प्रकृतौ हि प्रासनोत्तरकालानां पदार्थानां पाणिकण्डूयनं धर्मः, पूर्वकालानां तु विषाणाकण्डूयनं, तद्यदि प्रथमेऽहनि प्रास्येत तत उत्तरेष्वहःसु ये दक्षिणानयनात्प्राग्भाविनः पदार्थास्तेषां विषाणाकण्डूयनं धर्मो बाध्येत । नहि प्रास्तायाः पुनरुपादानं संभवति । त्यागात्मकं हि प्रासनं प्रकृतौ[1] विहितम् । नच पुनरुपादित्समानस्य त्यागबुद्धिर्भवति । तस्माद्बाध्यत एव विषाणाकण्डूयनम् । अथ पुनरन्त्येऽहनि प्रास्येत ततः पूर्वेष्वहःसु ये दक्षिणानयनात्परस्तात्पदार्थास्तेषां पाणिकण्डूयनं बाध्येत । नह्यप्रस्तायां तस्यां पाणिकण्डूयनं संभवति । अदृष्टार्थत्वापातात्, प्रक्रान्तनियमत्यागे शिष्टाचारविरोधाच्च । अतः पक्षद्वयेऽप्यवश्यंभावी केषांचिद्धर्मबाध इति विकल्पः स्यादेवं यद्यन्त्येऽहनि प्रासने धर्मबाधः स्यात् । नत्वेतदस्ति पाणिकण्डूयनस्यार्थकृतत्वेनाशास्त्रीयत्वात् । तस्मादन्त्येऽहनि प्रासनम् ॥

राजसूये नानाबीजेषु वाग्विसर्गस्य चरमकालनियमाधिकरणम् ॥ ७ ॥

वाग्विसर्गो हविष्कृता बीजभेदे तथा स्यात् ॥ १५ ॥

नानाबीजेषु यागेषु वाग्विसर्गश्च पूर्ववत् ॥ शङ्किते तद्विधौ न स्यादविधित्वे तदुत्तरम् ॥ ८ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रुतं 'प्रणीताः प्रणेष्यन्वाचं यच्छति तां सहविष्कृता वाचं विसृजती'ति । हविष्कृतेति च कालोपलक्षणम् । हविष्कृदाह्वानकाल इत्यर्थः । तत्र नानाबीजेषु चिन्त्यते कृष्णाजिना-

---

अहर्गणे विषाणाप्रासनं० ॥ १३ ॥ पाणीति । यद्यपि विषाणायाः प्रास्तत्वेन पाणिकण्डूयनं प्रकृतावार्थिकं न शास्त्रीयमार्थिकस्य च नातिदेशः तथापि अविक्षिप्तचित्तेन कर्त्रा पदार्थाः सुखेनानुष्ठीयन्त इत्यनुष्ठानसौकर्याय प्रकृताविव विकृतावपि पाणिकण्डूयनस्यापेक्षितत्वात्तदपि शास्त्रानुमतमेवेति तुल्यबलत्वमित्यभिमानः । एवंच स्वरूपादानस्यार्थोच्छास्त्रार्थत्ववत्पाणिकण्डूयनस्यापि तथात्वं, ततश्च तदनुग्रहाय विकल्प इत्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । **नहीति** । विषाणान्तरोपादाने त्यागस्यादृष्टार्थत्वं स्यादित्यपि बोध्यम् । **ननु** सत्यामपि विषाणायां पाणिना कण्डूयनमस्तु ततश्च न कस्यापि बाध इत्यत आह—**नहीति** । **प्रक्रान्तेति** । पाणिस्थायां विषाणायां तयैव कण्डूयननियमस्य यथाप्रकृति प्रक्रान्तत्वमिति भावः । **अर्थकृतत्वेनेति** । ततश्च नातिदेशः । नचाविकृतावाक्षेपतः शास्त्रानुमतत्वं, विषाणाकण्डूयनेपि दक्षिणानयनोत्तरपदार्थानुष्ठानसौकर्योपपत्त्यार्थापत्तेः प्रक्षीणत्वादिति भावः । ततश्च द्वितीयादिष्वहःसु दक्षिणानयनादुत्तरपदार्थानां विषाणाकण्डूयनेऽपि धर्मबाधाभावात्पूर्वेषां विषाणाकण्डूयनाबाधायान्तिम एवाहनि प्रासनमित्याह—**तस्मादिति** ॥

वाग्विसर्गो हविष्कृता० ॥ १५ ॥ ननु हविष्कृच्छब्दो व्रीह्यादीनवघातेन हविर्योग्यान्करोतीति व्युत्पत्त्याऽवघातकर्तृपत्न्यादिपरस्तथाच प्रथमोत्तमबीजयोरवहन्तृभेदाभावेन हविष्कृद्भेदाभावादयं विचारोऽनुपपन्न इत्यत आह—**कालेति** । एवमपि दोषतादवस्थ्यं मत्वाह—**हविष्कृदाह्वानेति** । 'हविष्कृदेही'ति मन्त्रोच्चारणकाल इत्यर्थः । ततश्च तद्भेदाद्युक्तो विचार इति भावः । **नानेति** । 'अग्नये गृहपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति कृष्णानां व्रीहीणां सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुमि'त्यादिष्वित्यर्थः । यदि नानाबीजेष्वेकस्यावहननं कृत्वा तदानीमेवान्यस्यावहननं क्रियेत तदा हविष्कृदाह्वानस्य तन्त्रत्वात्तद्भेदाभावेन पुनरपि विचारोऽनुपपन्नः स्यादित्याशयेन पञ्चमोक्तं कृष्णाजिनादिफलीकरणान्तानुसमयं स्मारयति—**कृष्णाजिनेति** । ततश्च बीजान्तरावहननस्य विभिन्नकालतया हविष्कृदाह्वानकालभेदाद्युक्तो विचार इति भावः । उत्-

---

१ प्रकृते विहितम्.

स्तरणादीनां फलीकरणपर्यन्तानामनुसमय इत्युक्तं तत्र किं प्रथमस्यान्त्यस्य वा बीजस्य हविष्कृता वाग्विसर्गः किंवान्त्यस्यैवेति । तत्र प्रथमे विसर्गे सत्युत्तरेषां बीजानां ये हविष्कृतः कालात्प्राञ्चः पदार्था हविरावपनादयस्तेषां वाग्यमरूपो धर्मो बाध्येत । अन्तिमे तु विसर्गे पूर्वबीजानां ये हविष्कृतः प्रत्यञ्चः परावपनादयस्तेषां धर्मो वाग्विसर्गो वा बाध्येत । नह्यत्र पूर्ववद्वाग्विसर्गस्याशास्त्रीयत्वं विसृजतीति वचनात् । तस्मादवश्यंभाविनि धर्मबाधे विकल्पः । नैवम् । नह्यत्र वाग्विसर्गो विधीयते वाग्यमविधेस्त्वयमवधिरुच्यते तदेकवाक्यत्वाद्वा । विसर्गविधौ हि वाक्यभेदो दृष्टकल्पना च स्यात् । रागप्राप्तश्च विसर्गो न विधातव्यः तस्माद्विसर्गस्यानङ्गत्वादविसृष्टायामपि न कस्यचिद्धर्मबाध इत्यन्त एव विसर्गः ॥

अग्नीषोमीये पौरोडाशिककाल एव वाग्विसर्गाधिकरणम् ॥ ८ ॥

पशौ च पुरोडाशे समानतन्त्रं भवेत् ॥ १६ ॥

पशुकाले पुरोडाशकाले वा वाग्विसर्जनम् ॥ तन्त्रित्वादादिमोऽन्त्यः स्याद्वाग्यमात्कर्तृसंस्कृतिः ॥ ९ ॥

पशावग्नीषोमीये पशुपुरोडाशः तत्र तावदस्ति हविष्कृदाह्वानं पशावप्यस्तीति कृत्वाचिन्त्यते किं प्रथमे पशुकाले वाग्विसर्गः पुरोडाशकाले वेति । प्रासङ्गिकत्वात्पशुपुरोडाशस्य पाशुकेनैव वाग्यमेन कार्यसिद्धेर्न वाग्यमेन कार्यम् । तस्मात्पशुकाले वाग्विसर्ग इति मन्वानस्योत्तरं वाग्यमोयमारादुपकारकः । कर्तृसंस्कारस्त्वसौ । अतो विसृष्टवाचा क्रियमाणाः पौरोडाशिका विगुणा भवेयुः । तस्मात्पुरोडाशकाले विसर्गः ॥

अग्निचयनेऽग्निविमोकस्य मतभेदेन व्यवस्थाधिकरणम् ॥ ९ ॥

अग्नियोगः सोमकाले तदर्थत्वात्संस्कृतकर्मणः परेषु साङ्गस्य तस्मात्सर्वापवर्गे विमोकः स्यात् ॥ १७ ॥ [प्रधानापवर्गे वा तदर्थत्वात् ॥ १८ ॥ अवभृथे च तद्वत्प्रधानार्थस्य प्रतिषेधोऽपवृक्तार्थत्वात् ॥ १९ ॥ अहर्गणे च प्रत्यहं स्यात्तदर्थत्वात् ॥ २० ॥]

किमग्निमोकः सर्वान्ते मुख्यान्ते वाग्निमो यतः ॥ योगे सर्वार्थता मैवं मुख्यार्थोऽसौ तदन्तिमः ॥ १० ॥
व्यत्यस्तौ तावुभौ पक्षावुत्पत्तावविशेषतः ॥ सर्वार्थत्वं गुणे भाति सर्वान्तेऽतो विमोचनम् ॥ ११ ॥

अग्नौ श्रूयते 'अग्निं युनज्मि शवसा घृतेनेति जुहोत्यग्निमेव तद्युनक्ति पञ्चभिर्युनक्ति पाङ्क्तो यज्ञ'

खले हविःप्रक्षेपो हविरावपनशब्दार्थः । उलूखलाच्छूर्पे प्रक्षेपः परावपनशब्दार्थः । **नहीति** । ततश्चागतार्थत्वमिति भावः । उक्तविशेषाशङ्कयोत्थानात्संगतिः । **तदेकेति** । हविष्कृदाह्वानकालपर्यन्तं वाचं यच्छतीत्यवधिविशिष्टवाग्यमनविधानादुभयमेकं वाक्यमिति भावः । **वाग्विसर्गविधाविति** । वाग्यमनासंस्पर्शाद्वाक्यभेदः विधिबलाच्च विसर्गाददृष्टं कल्पनीयं स्यादित्यर्थः । अवधिविधिस्तु दृष्टार्थ इति भावः । नच वाग्विसर्गस्य विधिरपि संभवति रागप्राप्तत्वादित्याह—**रागेति** । ततश्च हविष्कृदाह्वानकालपर्यन्तं वाग्यमने विहिते ततः परं रागप्राप्तो यो वाग्विसर्गस्तदनुवादो विसृजतिरिति भावः । सूत्रे तथा स्यात् प्रासनवदन्ते स्यादित्यर्थः ॥

पशौ च पुरोडाशे० ॥ १६ ॥ **तत्र तावदिति** । तस्यौषधद्रव्यकत्वादिति भावः । **ननु** तर्हि पशोरतथात्वान्न तत्र हविष्कृदाह्वानं ततश्च कथमियं चिन्तेत्यत आह—**पशावपीति** । वस्तुतस्तु हविष्कृदाह्वानस्य वाग्यमनावधिभूतकालोपलक्षणार्थत्वादुपलक्षणापायेप्युपलक्ष्यानपायन्यायेनासत्यपि हविष्कृदाह्वाने वाग्विसर्गसंभवान्न चिन्तानुपपत्तिरिति ध्येयम् । **पाशुकेनेति** । ततश्च पाशुकेनैव कार्यसिद्धौ पौरोडाशिकपदार्थानां धर्मलोपाभावात्पूर्ववदिह नान्ते वाग्विसर्ग इत्युत्थानासंगतिः । **कर्त्रिति** । वाग्यमेनाविक्षिप्तचित्तः सुखं कर्मानुतिष्ठतीत्यविक्षिप्तचित्ततादायकतया तस्य कर्तृसंस्कारकत्वमिति भावः । **अत इति** । पाशुकवाग्यमेन पौरोडाशिकपदार्थानुष्ठानसमये कर्तुर्विक्षेपाभावस्यासिद्धेरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—पशौ पुरोडाशे च वाग्यमस्य समानतन्त्रता स्यात् पाशुको वाग्यमः पौरोडाशिकाह्वानपर्यन्तमनुवर्तनीय इति यावत् ॥

अग्नियोगः सोमकाले० ॥ ९ ॥ **अग्निमेवेति** । असौ होम एवाग्नियोग इत्यर्थः । तदर्थसंशयं फलफलिभावसु-

इत्यग्नियोगः तथा 'इमं स्तनमूर्जस्वन्तं धयामीत्याज्यस्य पूर्णां स्रुचं जुहोतीत्येष वाग्नेर्विमोक' इति। सोऽयमग्निविमोकः किं प्रधानमात्रापवर्गे स्यादुत साङ्गप्रधानापवर्ग इति। यदि प्रधानमात्रार्थो योगस्तदपवर्गे विमोकः, साङ्गप्रधानार्थत्वे तु योगस्य सर्वान्ते विमोकः तत्राग्नेः सर्वार्थत्वात्तत्संस्कारो योगः सर्वार्थः। तस्मात्सर्वापवर्गे विमोक इति पूर्वपक्षं कृत्वा पाङ्क्तो यज्ञ इति वाक्यशेषेण यज्ञार्थता योगस्य। अतः प्रधानापवर्गे विमोक इति भाष्यकारेण सिद्धान्तितम्। एवंच सौमिकमपि वरणं यद्वृता वषट्कुर्युर्भ्रातृव्यमेव यज्ञस्याशीर्गच्छेदि'ति यज्ञसंयोगादग्निसंयोगतुल्यन्यायं केवलप्रधानार्थं भवति। तत्रावभृथे सौमिकेन वरणेन प्रत्याम्नातं होतृवरणं प्राप्नोति। तत्र 'न होतारं वृणीत' इति प्रतिषेधोऽवक्लृप्तो भवति। इतरथा सौमिकस्य वरणस्य साङ्गप्रधानार्थत्वादवभृथे पृथग्वरणप्राप्त्य-भावात्प्रतिषेधो न स्यादिति च लिङ्गमुक्तम्। तथा द्वादशाहे 'अहरहर्युनक्ति अहरहर्विमुञ्चती'ति प्रत्यहं योगविमोकदर्शनं द्वादशाहे इतरथा साङ्गप्रधानार्थत्वे आद्यन्तयोरेव योगविमोकदर्शनं स्या-दिति। **ननु** प्रधानार्थत्वेऽपि [१]वरणस्यापूर्वत्वादवभृथस्य त्रैष्टिकवरणप्राप्तिः। तत्र कश्चिदाह—अपू-र्वताया एवायमर्थवादो होतृवरणाभावे लाघवं स्यादिति। सचापूर्वत्वपक्षे वरणप्राप्तौ सत्यामवक-ल्प्यते नान्यथेति। वयंतु ब्रूमः—यद्यप्यपूर्वोऽवभृथस्तथाप्याज्यभागयोस्तत्र सद्भावाद्धोतुश्चाङ्गप्रधा-नार्थत्वात्तद्वरणमप्यङ्गप्रधानार्थम्। नहि दार्शिकं वरणं केवलप्रधानार्थं यज्ञसंयोगाभावात्, अतो

त्वेनाह—**यदि प्रधानेति। तत्रेति।** अङ्गप्रधानसाधारण्येनाग्निमात्रार्थो योगः ननु प्रधानार्थो योऽग्निस्तन्मात्रार्थः। संकोचकप्रमाणाभावात्तश्च साङ्गप्रधानापवर्गे विमोक इत्यर्थः। एवंच यथा पूर्वत्र पौरोडाशिकपदार्थावैगुण्याय तदीयहवि-ष्कृदाह्वाने वाग्विसर्ग एवमिहाप्यङ्गप्रधानार्थत्वेनैव प्रधानमात्रापवर्गानन्तरं विमोके तदुत्तरपदार्थानां योगाभावाद्वैगुण्यं स्यादिति तत्परिहारार्थं सर्वान्ते विमोक इत्युत्थितेः संगतिः। **पाङ्क इति।** वाक्यशेषे यज्ञसंकीर्तनस्यात्यन्तपरोक्षार्थता-परिहारार्थं यज्ञार्थो योऽग्निस्तदर्थो योग इति यज्ञार्थतावगमायज्ञशब्दस्य च याज्ञिकप्रसिद्ध्या प्रधानमात्रवाचित्वात्तदपवर्गे विमोक इत्यर्थः। नच यज्ञशब्दस्य प्रधानमात्रार्थत्वे 'सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्य'मिति ध्रौवाज्यस्यापि यज्ञसंयोगात्केवलप्रधानार्थता स्यादिति वाच्यम्। यज्ञाय गृह्यते इत्यनेनैवाविशेषेण सर्वप्रधानार्थत्वे सिद्धेऽपि सर्वशब्दस्य प्रयोगबलेन यज्ञशब्दस्यात्राङ्गप्रधानपरत्वकल्पनात्। नच 'वारणो यज्ञावचरो वैकङ्कतो यज्ञावचर' इति यज्ञसंयुक्तानां वार-णवैकङ्कतादिपात्राणां प्रधानार्थत्वमेव स्यान्नत्वङ्गप्रधानार्थत्वमिति वाच्यम्। प्रधानार्थैरेव पात्रैः प्रसङ्गादङ्गानुष्ठानसिद्ध्या इष्ट-त्वादिति भावः। यज्ञसंयुक्तस्य प्रधानार्थत्वे भाष्योक्तं लिङ्गदर्शनमुपपादयति—**एवंचेति।** 'अवभृथेन होतारं वृणीत' इति प्रतिषेधः प्रवर्तते असौ चोदकाद्धोतृवरणप्राप्तौ घटते चोदकात्प्राप्तिश्च सौमिकवरणेन प्रत्याम्नानाभावे प्रत्याम्नानाभावश्च सौमिकवरणस्य केवलप्रधानार्थत्वे घटते नान्यथेति यज्ञसंयोगात्प्रधानार्थत्वे अवभृथे होतृवरणप्रतिषेधो लिङ्गमित्यर्थः। **इतरथेति।** अङ्गप्रधानार्थत्वे तेनैव प्रत्याम्नातत्वेनावभृथे पृथग्वरणप्राप्त्यभावात्प्रतिषेधो नावकल्पेतेत्यर्थः। **तथेति।** 'स वाहरहर्युनक्ति अहरहर्विमुञ्चती'ति प्रत्यहं योगविमोकदर्शनं केवलं प्रधानार्थत्वे लिङ्गं भाष्ये उक्तमित्यर्थः। तस्य लिङ्ग-त्वमुपपादयति—**साङ्गेति।** साङ्गप्रधानार्थत्वे योगः साङ्गप्रधानापवर्गे विमोक इति वक्तव्यं नतु प्रत्यहं साङ्गप्रधानापवर्गः अन्तिमेहनि सर्वसाधारण्येनोत्तराङ्गानुष्ठानेन प्रत्यहं साङ्गप्रधानानुष्ठानाभावादिति न प्रत्यहं योगविमोकदर्शनं स्यात्किंत्वाद्येऽह्नि योगः अन्ते चाह्नि विमोकः स्यात्। केवलप्रधानार्थत्वे तु प्रत्यहं प्रधानानां भेदेन तदपवर्गे विमोकस्य कर्तव्यत्वात्प्रत्यहं योगविमोकदर्शनमुपपन्नमित्यर्थः। **ननु** सौमिकवरणस्य प्रधानार्थत्वेऽप्यवभृथे ऐष्टिकवरणस्य न प्राप्तिः 'अप्सुमन्तावाज्य-भागा'विति प्रकृतिक्लृप्ताज्यभागयोः पुनर्विधानेन गृहमेधीयवत्तस्यापूर्वतया चोदकाप्रवृत्तेः। अतश्च केवलप्रधानार्थत्ववा-दिनापि 'न होतारं वृणीते'इत्ययं नित्यानुवाद इत्येव वक्तव्यम्। तर्हि साङ्गप्रधानार्थत्वेऽपि नित्यानुवादत्वोपपत्तिर्नास्य लिङ्ग-त्वमिति शङ्कते—**नन्विति।** तत्र प्राभाकरोक्तलिङ्गत्वसमर्थनप्रकारमाह—**तत्रेति।** अपूर्वत्वे होतृवरणाभावाल्लाघवमि-त्येवमपूर्वतास्तुतिरियं साचापूर्वत्वाभावपक्षे वरणप्राप्तौ घटते अन्यथोभयथापि वरणाभावाविशेषेण लाघवानवतारादपूर्व-त्वाभावपक्षे वरणप्राप्तिश्च सौमिकवरणस्य प्रधानार्थत्व एव घटते नान्यथेति युक्तं लिङ्गत्वमित्यर्थः। **स्तुत्यर्थत्वमिति।** जघन्यमित्याशयेन प्रकारान्तरमाह—**वयंत्विति। सद्भावादिति।** तयोर्वाचनिकत्वादिति भावः। **होतुरिति।** होतुः कर्तृत्वेन प्रयोगाङ्गतया प्रधानाङ्गार्थत्वमित्यर्थः। **ननु** सौमिकस्य वरणस्य होतृसंस्कारकस्यापि केवलप्रधानार्थत्ववदा-तिदेशिकस्यापि केवलप्रधानार्थत्वं किं न स्यात्तश्च कथमाज्यभागार्थतया प्राप्तिरित्यत आह—**नहीति। असत्यपीति।**

---

१ भावात्तत्प्रतिषेधो. २ लिङ्गदर्शनमुक्तम्. ३ वरणस्याप्राप्तिपूर्वत्वात्.

ऽसत्यप्यतिदेशे होतृवरणस्याज्यभागार्थतयास्येवावभृथे प्राप्तिरिति युक्तः प्रतिषेध इति । तदिदं भाष्यकारीयमधिकरणव्याख्यानमनुपपन्नमिति मत्वा वार्तिककारेण विपर्ययेण पूर्वोत्तरपक्षौ वर्णितौ । वाक्यशेषादवभृथलिङ्गाच्च केवलप्रधानार्थो योग इति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्त्वग्नेः सर्वार्थत्वात्तद्योगोऽपि सर्वार्थः । नच वाक्यशेषवशाद्विशेषः, योगोत्पत्तिविधौ वाक्यशेषाभावात्तत्र तावत्सर्वार्थत्वं गम्यते पञ्चसंख्यागुणविधौ वाक्यशेषः श्रुतः नचासावुत्पत्तिवाक्यावगतं सर्वार्थत्वमलं निवर्तयितुम् । किंच यज्ञशब्दो यागमात्रं ब्रवीति न प्रधानयागमेव । अतो न तद्वशात्केवलप्रधानार्थत्वम् । अवभृथे च होतृवरणप्रतिषेधोऽङ्गप्रधानार्थत्वेऽपि सौमिकस्य वरणस्य घटत एव । सौमिकं हि वरणमानत्यर्थं प्राकृतं तु होतृवरणं प्रवृत्ते होतरि क्रियमाणमदृष्टार्थम् । अतस्तत्सर्वासु सोमेष्टिषु कार्यमिति द्वादशे वक्ष्यति तस्माद्युक्तः प्रतिषेधः । द्वादशाहे च प्रत्यहं योगविमोकदर्शनमस्मिन्नेव पक्षे घटते । विधानार्थं ह्येतद्वचनं नानुवादमात्रं, आनर्थक्यात् । तेन सर्वादौ सर्वान्ते च सकृदेव योगविमोकयोर्न्यायतः प्राप्तयोर्वचनेनाहरहर्योगविमोकौ विधीयेते । तस्मात्सर्वार्थो योगः सर्वापवर्गे च विमोकः । सूत्राणि तु तन्त्ररत्न एवास्माभिर्व्याख्यातानीति नेह व्याख्यायन्ते ॥

प्रधानावभृथार्थतयेति शेषः। **युक्त इति**। ततश्चावभृथाङ्गाज्यभागगततया प्रतिषेधो लिङ्गमुपपद्यत इति भावः । **विपर्ययेणेति**। भाष्यकारीयसिद्धान्तः पूर्वपक्षत्वेन तदीयपूर्वपक्षश्च सिद्धान्तत्वेनेत्यर्थः । तदेवाह—**वाक्यशेषादित्यादिना**। **योगोत्पत्तीति**। 'अग्निं युनज्मि शवसा घृतेनेति जुहोती'ति योगोत्पत्तिवाक्यं न तस्य पाङ्क्तो यज्ञ इत्ययं शेषः । गुणवाक्यव्यवहितस्य योगोत्पत्तिविधिनैकवाक्यत्वासंभवादित्यर्थः । **ननू**त्पत्तिवाक्ये यज्ञसंयोगाभावेपि उत्पन्नस्य योगस्य प्रयोजनं न लभ्येत तदा कथंचिद्गुणवाक्यार्थवादगतयज्ञसंयोगात्तदर्थता कल्प्येत, इहतूत्पत्तिवाक्य एवाग्निमेव तद्युनक्तीत्यग्न्यर्थतावगम्यत इति तदनुसारेणाग्निसाध्यसर्वार्थत्वमेवोत्पत्तिवाक्ये गम्यते इत्यर्थः । **श्रुत इति**। इदमुपलक्षणं पाङ्क्तो यज्ञ इत्यस्य। पञ्चाक्षरा पङ्क्तिरिति पङ्क्तिच्छन्दोगताक्षरसाम्यात्पञ्चसंख्यास्तुतावेव सामर्थ्यं नतु योगस्तुतौ। अतः सामर्थ्यबलादपि पञ्चसंख्यात्मकगुणविधिशेषत्वमेवास्य नतु योगविधिशेषत्वमिति ध्येयम्। **ननु** गुणविधिवाक्यशेषे यज्ञसंयोगश्रवणाद्गुणस्य यज्ञार्थत्वं वक्तव्यं तच्च प्रधानभूतयोगस्य यज्ञार्थतां विना न निर्वहतीत्यर्थात्तस्यापि केवलयज्ञार्थता किं न स्यादित्यत आह—**नचासाविति**। उत्पत्तिवाक्ये प्रथमावगतसर्वार्थत्वानुरोधेन साङ्गप्रधानार्थत्वेऽपि यज्ञसंबन्धस्य सत्वेन तावन्मात्रेण कथंचिच्चरमश्रुतगुणविध्यर्थवादगतयज्ञसंयोगो नेय इति भावः । अनेनैव न्यायेन सौमिकवरणस्याप्युत्पत्तौ यज्ञसंयोगाभावादङ्गप्रधानार्थत्वं बोध्यम्। तदुक्तं तन्त्ररत्ने—तत्रापि हि योऽयं यज्ञसंयोगो 'यदव्रता वषट्कुर्युर्भ्रातृव्यमेव यज्ञस्याशीर्गच्छे'दिति । अयमपि गुणवाक्यस्यार्थवादः । 'ऋत्विजो वृणीत'इत्यस्य ऋत्विगुत्पत्तिवाक्यस्य नायं शेषः । तेन सौमिकमप्यङ्गप्रधानार्थमेव वरणमिति । अस्तुवोत्पत्तिवाक्य एव यज्ञसंयोगस्तथापि न प्रधानार्थत्वमित्याशयेनाह—**किंचेति**। नच याज्ञिकप्रयोगबलाद्यज्ञशब्दस्य प्रधान एव शक्तिरिति वाच्यम्। 'यजयाचयतविच्छप्रच्छरक्षो नङि'त्यविशेषेण यज्ञशब्दसाधुत्वस्मरणात्तस्य याज्ञिकप्रयोगादपि प्रबलत्वादिति भावः । लिङ्गदर्शने विघटयति—**अवभृथेचेति**। **प्रवृत्त इति**। प्रवृत्तः सामिधेनीरन्वाहेति मन्त्रवरणात्पूर्वमेव सामिधेन्यनुवचने होता प्रवृत्त इत्यर्थः । आनत्यर्थत्वे तु प्रवृत्तेः पूर्वमेव स्यादिति भावः । **तस्मादिति**। साङ्गप्रधानार्थत्वेऽपि सौमिकेन वरणेन दृष्टार्थेनादृष्टार्थस्य प्राकृतवरणस्य प्रत्याम्नानासंभवादवभृथे तदङ्गाज्यभागयोर्वा होतृवरणप्राप्तौ तत्प्रतिषेधो युक्त इत्यर्थः । अवश्यं च सौमिकवरणं दृष्टार्थं प्राकृतवरणमदृष्टार्थमित्युभयोर्भिन्नार्थत्वं केवलप्रधानार्थत्ववादिनापि स्वीकार्यम्। उभयोरेकार्थत्वे प्रधानार्थेन सौमिकवरणेनैव प्रसङ्गादङ्गोपकारसिद्धेरवभृथे पुनःप्राप्त्ययोगात्तन्मतेपि प्रतिषेधोऽनुपपन्नः स्यादिति ध्येयम् । **अस्मिन्निति** । अहरहर्युनक्तीति त्वाङ्गप्रधानार्थपक्ष एव युनक्ति तदहरहरिति गुणविधानार्थतयोपपद्यते । पक्षान्तरेत्वनुवादमात्रतयानर्थकं स्यादित्यर्थः । तदेवाह—**विधानेति**। **ननु** सोमकाले योऽग्निसंयोगः स साङ्गस्य । साङ्गप्रधानार्थः इति यावत्। कुतः । संस्कृतिकर्मणः योगसंस्कार्यस्याग्नेस्तदर्थत्वात्साङ्गप्रधानार्थत्वात् । तस्मात्परेष्वप्यङ्गेष्वनुष्ठितेषु सर्वान्ते विमोकः स्यादित्येवमाद्यसूत्रेण सर्वार्थत्वात्पूर्वपक्षो वर्ण्यते । प्रधानापवर्गे वा तदर्थत्वादिति द्वितीयसूत्रेण वाशब्देन पूर्वसूत्रोक्तं पक्षं निवर्त्य प्रधानान्ते विमोकः स्याद्यज्ञसंयोगेनाग्नियोगस्य प्रधानार्थत्वादिति केवलप्रधानार्थत्वसिद्धान्तो वर्ण्यते। अवभृथे च तद्वत्सोमार्थस्य वरणस्य प्रतिषेधोऽप्रवृत्तार्थत्वादिति तृतीयसूत्रेणावभृथे च सोमार्थस्य वरणस्याग्नियोगवद्यज्ञसंयोगेन प्रधानार्थत्वेऽप्रवृत्तार्थत्वादवभृथे निवृत्तप्रयोजनत्वात्तत्र प्राकृतवरणस्य प्राप्तौ प्रतिषेधो घटत इत्येवं तत्रैव सिद्धान्तलिङ्गं प्रदर्श्यते । 'अहर्गणे च प्रत्यहं स्यात्तदर्थत्वा'दिति चतुर्थसूत्रेण केवलप्रधानार्थत्वाद्द्वादशाहे प्रत्यहं योगविमोकदर्शनमुपपन्नं स्यादिति तत्रैव लिङ्गान्तरं प्रदर्श्यते । तेषां च सूत्राणां वार्तिककारपक्षेऽसाङ्गत्यं स्यादित्यत आह—**सूत्राणीति** । वार्तिककारपक्षे सिद्धान्तोपक्रम-

उपसत्कालस्य सुब्रह्मण्याह्वानस्य तन्त्रेणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

सुब्रह्मण्या तु तन्त्रं दीक्षावदन्यकालत्वात् ॥ २१ ॥

उपसत्कालसुब्रह्मण्यागणो भिद्यते न वा ॥ प्रधानभेदाद्भेदः स्यात्कालभेदान्न भिद्यते ॥ १२ ॥

ज्योतिष्टोमेऽस्त्युपसत्कालीनं सुब्रह्मण्याह्वानं तदहर्गणेषु भिद्यते तन्त्रं वेति संशये प्रधानभेदाद्भेदः, अकर्मकालत्वात्तु तन्त्रम् । नहीदं प्रधानकालं उपसत्कालं तु सकृदनुष्ठितमेव सर्वेषामुपकरोतीति तन्त्रम् ॥

सुत्याकालीनसुब्रह्मण्याह्वानस्य भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥

तत्काला त्वावर्तेत प्रयोगतो विशेषसंयोगात् ॥ २२ ॥ [अप्रयोगाङ्गमिति चेत् ॥ २३ ॥ स्यात्प्रयोगनिर्देशात्कर्तृभेदवत् ॥ २४ ॥ तद्भूतस्थानादग्निवदिति चेत्तदपवर्गस्तदर्थत्वात् ॥ २५ ॥ अग्निवदिति चेत् ॥ २६ ॥ न प्रयोगसाधारण्यात् ॥ २७ ॥ लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २८ ॥ तद्धि तथेति चेत् ॥ २९ ॥ नाशिष्टत्वादितरन्यायत्वाच्च ॥ ३० ॥ विध्येकत्वादिति चेत् ॥ ३१ ॥ न कृत्स्नस्य पुनः प्रयोगात्प्रधानवत् ॥ ३२ ॥]

सुत्याकालीनमाह्वानं तन्त्रं स्याद्भिद्यतेऽथ वा ॥ यूपाहुतिनयात्तन्त्रं सुत्याकालतया भिदा ॥ १३ ॥

सुत्याकालमाह्वानं तन्त्रमावापो वेति संदेहे प्रथमसुत्याकाल एव कृतं सर्वसुत्यानामुपकारकं सत्यप्येकस्य संनिधिविशेषे यूपाहुतिवदिति प्राप्ते उच्यते—कर्मकालं ह्येतदस्य कर्मणः काले कृतं तदर्थमिति विशेषग्रहणात्तदपवर्गे तत्कृतस्य देवतासंस्कारस्यापवर्गादहरन्तरे पुनः कर्तव्यं तस्मान्न तन्त्रम् ॥

मिदमधिकरणम् । ततश्च प्रथमसूत्रे सर्वार्थत्वसिद्धान्तेनोपक्रमः, द्वितीयसूत्रं केवलप्रधानार्थत्वपूर्वपक्षप्रतिपादनार्थं, तृतीयसूत्रं पूर्वपक्षे लिङ्गप्रदर्शनार्थं, चतुर्थसूत्रं तुशब्दार्थकेन चशब्देन च पक्षं व्यावर्त्य ब्रूते । केवलप्रधानार्थत्वे न्यायादेव प्रत्यहं प्राप्तेरहरहर्युनक्ति अहरहर्विमुञ्चतीति न वक्तव्यं स्यादुक्तं च तत् । तस्मात्साङ्गप्रधानार्थं तदित्येव तत्रैव सिद्धान्तप्रतिपादनार्थमित्येवं तन्त्ररत्ने व्याख्यातानीत्यर्थः ॥

सुब्रह्मण्या तु० ॥ २१ ॥ अहर्भेदाद्योगविमोकभेदवत्सुब्रह्मण्याह्वानस्यापि भेद इत्युत्थितेः संगतिः । अकर्मकालत्वेनागृह्यमाणविशेषत्वाद्दीक्षाकालकर्तव्ययूपच्छेदनवत्तन्त्रत्वं सिद्धमप्युत्तरविवक्षया प्राप्यत इति तन्त्ररत्ने । ननु 'त्र्यहे सुत्यामागच्छ द्व्यहे सुत्यामागच्छ श्वः सुत्यामागच्छे'ति प्रकृतौ दर्शनेनेहापि द्वादशाहे सुत्यामित्यादिप्रकारेण कर्तव्यत्वाद्द्वादशाह इत्युक्ते च प्रथमस्यैवाह्नो निर्देशेन तदर्थमयमिति विशेषग्रहणात्तत्तदहरहरर्थमावृत्तिः कर्तव्येति विशेषाशङ्कायां प्रकृतौ त्र्यहे द्व्यह इत्यादेः सुत्याकालोपलक्षणमात्रे तात्पर्यं नतु त्र्यहत्वादाविति द्वादशाह इत्यस्यापि सुत्याकालमात्रोपलक्षकतया विवक्षितार्थत्वाभावात्सर्वेषां चाह्नां सुत्याकालत्वाविशेषात्तन्त्रमिति व्युत्पादनार्थमिदमस्तु, नतु प्राप्तिमात्रार्थमितिचेत्, त्र्यहे द्व्यह इत्यादेः सुत्याकालोपलक्षणत्वस्याग्रिमपादे वक्ष्यमाणत्वेन तेनैव गतत्वादिति ॥

तत्काला त्वा० ॥ २२ ॥ पूर्ववत्सुत्याकालाह्वानस्यापि तन्त्रतेत्युत्थितेः संगतिः । **सर्वेति** । अद्य सुत्यामित्यद्यशब्दस्यापि त्र्यहादिवत्सुत्याकालोपलक्षकतया ततो विशेषालाभादिति भावः । **नन्वेवमपि** संनिधेर्विशेषग्रहणात्तन्त्रतेत्यत आह—**सत्यपीति** । यथा यूपैकादशिन्यां सन्नपि कस्यचिद्यूपस्य देशतः संनिधिरविशेषक इति यूपाहुतेस्तन्त्रता तथेहापि कालतः संनिधिरविशेषक इति तन्त्रतेत्यर्थः । अत्यन्तान्तिकदेशे यूपाहुत्यसंभवाद्यत्रदेशे यूपो दृष्टिपथमवतरति तद्देशत्वेनैव प्रयोजकत्वात्कस्यचित्संनिधेरार्थिकत्वादविशेषकत्वेऽपि प्रकृतेरङ्गानां प्रधानकालकर्तव्यत्वस्य शास्त्रीयत्वात्तद्भेदे भेद एव न्याय्य इत्याशयेनाह—**कर्मेति** । नचैवमग्नीषोमीयकालेऽनुष्ठितस्याञ्जनादिसंस्कारस्यापि तदपवर्गेऽपवर्गः स्यादिति वाच्यम् । अञ्जनादेर्हि न यूपगतातिशयो द्वारं किंतु यूपस्वरूपमेव तच्च यूपापकर्षविधानात्पशुत्रयस्याप्येक इति पशुत्रयापवर्गेऽञ्जनाद्यपवर्ग इह तु आह्वानस्य द्वारं देवतागतातिशयः सः सर्वेषामह्नामेक इत्यत्र प्रमाणाभावाद्यस्मिन्नहन्यसावनुष्ठीयते तदपवर्गे प्रत्यहमग्निसंमार्जनादिवदपवर्गस्य युक्तत्वादिति भावः । किंच 'संस्थितेसंस्थितेऽहन्याग्नीध्रागारं प्रविश्य सुब्रह्मण्यया सुब्रह्मण्यमाह्वये'ति संप्रेष्यतीति संप्रेषविधिबलादप्यावृत्तिरितरथा तस्यादृष्टार्थता स्यादित्याशयेनोपसंहरति—**तस्मादिति** ॥

---

१ षोमेऽस्त्युपसत्कालं. २ न वेति संशये.

देशपात्रर्त्विजामन्यप्रयोगे पूर्वदेशाद्यादानस्यैच्छिकताधिकरणम् ॥ १२ ॥

लौकिकेषु यथाकामी संस्कारानर्थलोपात्स्यात् ॥ ३३ ॥

देशपात्रर्त्विजोऽन्यस्मिन्प्रयोगेऽन्य उतैच्छिकाः ॥ भुक्त्यर्थपर्णवत्तेऽन्ये वासोवत्ते स्युरैच्छिकाः ॥ १४ ॥

समादिदेशानामृत्विजां स्रुवादीनां च पात्राणां किं प्रयोगेऽन्येषामुपादानमुत तेषामन्येषां वेत्यनियम इति संदेहे निरिष्टकोपादाने शिष्टाचारविरोधादन्येषामेवोपादानं, नात्र शिष्टाचारविरोधः। एतेषु शिष्टा न पुनरुपादानं वर्जयन्ति तस्मादनियम इति पर्यवसितमृत्विक्षु देशे च । पात्रेषु तु चिन्त्यते ॥

पात्राणां तत्रस्य नियमाधिकरणम् ॥ १३ ॥

यज्ञायुधानि धार्येरन्प्रतिपत्तिविधानादृजीषवत् ॥ ३४ ॥ [यजमानसंस्कारो वा तदर्थः श्रूयते तत्र यथाकामी तदर्थत्वात् ॥ ३५ ॥ मुख्यसाधारणं वा मरणस्यानियतत्वात् ॥ ३६ ॥ यो वा यजनीयेऽहनि म्रियेत सोऽधिकृतः स्यादुपवेषवत् ॥ ३७ ॥ न शास्त्रलक्षणत्वात् ॥ ३८ ॥ उत्पत्तिर्वा प्रयोजकत्वादाशिरवत् ॥ ३९ ॥ शब्दासामञ्जस्यमिति चेत् ॥ ४० ॥ तथाऽऽशिरे ॥ ४१ ॥ शास्त्रात्तु विप्रयोगस्तत्रैकद्रव्यचिकीर्षा प्रकृतावथेहापूर्वार्थवद्भूतोपदेशः ॥ ४२ ॥ प्रकृत्यर्थत्वात्पौर्णमास्याः क्रियेरन् ॥४३॥ अग्न्याधेये वाऽविप्रतिषेधात्तानि धारयेन्मरणस्यानिमित्तत्वात् ॥४४॥ प्रतिपत्तिर्वा यथाऽन्येषाम् ॥ ४५ ॥]

मा भूदन्यत्वनियमः पात्रे तत्रं किमैच्छिकम् ॥ नियतं वाऽग्निमो देशवन्मैवं प्रतिपत्तितः ॥ १५ ॥
किं पौर्णमासीमारभ्य यद्वाधानमियं धृतिः ॥ प्रकृत्यर्थतयाद्यः स्यान्मरणानियमात्परः ॥ १६ ॥

पात्रेषु किं देशादिवदनियम उत तेषामेवान्ताद्धारणमिति नियामकस्याभावादनियमः। नहि। पूर्वप्रयोगे कृतः कश्चित्संस्कारः परेषु प्रयोगेषूपजीवनीयोस्ति । यज्ञोपाद्धीताः पात्रान्तराणि नोपाददीमहि। ननु 'आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चे'ति परिधानीये कर्मणि पात्राणां प्रतिपत्तिर्विहिता तत्परित्यागे लुप्येतातस्तेषामेव धारणम् । नेयं पात्राणां प्रतिपत्तिः यजमानशरीरसंस्कारार्थे दाहे पात्राणां तृतीयया गुणभावावगमात् । तेन परित्यज्यापि पूर्वोपात्तानि पात्राणि अभिनवैः परिदह्य-

---

लौकिकेषु० ॥ ३३ ॥ आह्वानभेदवद्देशादीनामपि भेद इत्युत्थितेः संगतिः। **निरिष्टकेति**। नितरामिष्टमनेनेति निरिष्टं निरिष्टमेव निरिष्टकं। एकस्मिन्कर्मण्युपयुक्तमिति यावत्। **एतेष्विति**। शिष्टाचारगम्येऽर्थे यथाचारं व्यवस्था। ततश्च यत्र बर्हिरादौ शिष्टानां कर्मान्तरोपयुक्तमिदमतो वर्जनीयमिति निरिष्टत्वबुध्या वर्जनं तत्रैव पुनरुपादाने शिष्टाचारविरोधः, देशादौ तु शिष्टानां नैव वर्जनमिति नात्र शिष्टाचारविरोध इत्यर्थः । नच 'ऋत्विगाचार्यौ नातिचरितव्या'विति निषेधात्प्रयोगान्तरेपि त एव ऋत्विजो नान्ये इति वाच्यम् । तस्य निषेधस्य पुरुषार्थत्वेन तदतिक्रमेऽपि क्रतुवैगुण्याभावात्। किंचातिचारो नाम वैपरीत्याचरणं नत्वन्योपादानमिति न दोषः । **ननु** स्रुगादिष्वनियमे सत्यग्रिमनियमचिन्ताविरोध इत्यत आह—**इति पर्यवसितमिति**। एवंच पात्रोदाहरणे अन्यान्येवोपादेयानीति नियमाभावप्रतिपादन एवास्याश्चिन्तायास्तात्पर्यं नतु देशादिवत्तानि वाऽन्यानि वेत्यनियमेपि । ततश्च न केवलमन्योपादाननियमाभावः, किंतु तान्येवेति नियमोपीति प्रतिपादनायाग्रिमचिन्तापि युक्तेति भावः । सूत्रार्थस्तु—लौकिकेषु देशादिषु पूर्वप्रयोगकृतस्य प्रयोगान्तरे उपजीव्यस्य संस्कारस्याभावेऽन्योपादानेपि संस्कारलोपाभावादन्यैरपि प्रयोगनिर्वृत्त्यार्थलोपाभावाच्च यथाकामीति ॥

यज्ञायुधानि० ॥ ३४ ॥ पात्रेषु प्रागुक्तनियमाभावस्य पर्यवसानकथनात्संगतिः। **नहीति** । पूर्वप्रयोगकृत एव संस्कार उत्तरप्रयोगेषूपयुज्यत इत्यत्र प्रमाणाभावादिति भावः। **परिधानीय इति**। अन्तिमदाहाख्ये कर्मणीत्यर्थः। **ननु** प्रयाजशेष इव तृतीयासद्भावेऽपि प्रतिपाद्यत्वं किं न स्यादित्यत उक्तं—**यजमानशरीरसंस्कारार्थ इति**। दाहस्य यजमानशरीरसंस्कारार्थत्वेन सिद्धत्वात्तत्रैव पात्राणां तृतीयया विनियोगः, प्रयाजशेषाभिघारणस्य तु हविःसंस्कारार्थत्वमसिद्धमितिन तत्र प्रयाजशेषस्य विनियोग इति वैषम्यमिति भावः। **अभिनवैरिति**। क्वचित्प्रयोगे विनियुक्तैरिति शेषः। अन्यथा

माने नास्ति किंचिद्वैगुण्यम् । तस्मादनियमः । सिद्धान्त्येकदेशी त्वाह—यद्यपि गुणाभावः पात्राणां तथापि धारणम् । परित्यागे हि सति मरणस्यानियतत्वात्कदाचित्पूर्वप्रयोगोपयुक्तेषु परित्यक्तेषूत्तरप्रयोगकाले नागते यजमानः प्रमीयेत तत्र यज्ञपात्राभावाद्विगुणो दाहः स्यात् । तस्मादवश्यमुत्तरकालं यावत्तेषामेव धारणम् । धारितेषु च तेषु तैरेव तत्प्रयोगस्यापि सिद्धेर्नान्योपादानम् । एवमतः परमपीत्यान्ताद्धारणम् । एवंस्थिते चिन्तान्तरं प्रस्तूयते—किं दर्शपूर्णमासप्रभृति धारणमुत पवमानहविःप्रभृतीति । दर्शपूर्णमासयोः सर्वप्रकृतित्वात्तत्रैव पात्राणामुपदेशात्ततःप्रभृति धारणं मन्वानस्योत्तरं पवमानहविःप्रभृति धारणम् । आधारितेषु प्रागेव दर्शपूर्णमासाभ्यां यदि यजमानः प्रमीयेत तदा तस्याहिताग्नेः सतो देहसंस्कारो यज्ञपात्राभावाल्लुप्येत तस्मात्पवमानहवींष्यारभ्य धारणं, स्थितादुत्तरं गुणाभावेपि पात्राणां धारणमित्येकदेशिमतम् । परमार्थतस्तु प्रतिपत्तिरत्र पात्राणाम् । यद्यपि दाहे गुणभावस्तृतीययावगम्यते तथापि दक्षिणे हस्ते जुहूमासादयतीत्येवं द्वितीयादिनिर्देशादासादनं प्रतिपत्तिः । तेन यद्यप्यभिनवैरपि दाहस्यावैगुण्यं तथाप्यासादनरूपा प्रतिपत्तिर्माविलोपीत्याद्यानामेव धारणम् । तस्मात्सर्वेकर्मणां सर्वप्रयोगाणां च तन्त्रं पात्राणि ॥

सर्वसोमानामुपरिष्टात्प्राजापत्यप्रयाजाधिकरणम् ॥ १४ ॥

उपरिष्टात्सोमानां प्राजापत्यैश्चरन्तीति सर्वेषामविशेषादवाच्यो हि प्रकृतिकालः ॥ ४६ ॥ [अङ्गविपर्यासो विना वचनादिति चेन्न ॥ ४७ ॥ उत्कर्षः संयोगात्कालमात्रमितरत्र ॥ ४८ ॥ प्रकृतिकालासत्तेः शस्त्रवतामिति चेत् ॥ ४९ ॥ न श्रुतिप्रतिषेधात् ॥५०॥ विकारस्थान इति चेत् ॥५१॥ न चोदनापृथक्त्वात् ॥५२॥

प्राजापत्यप्रचारः किमार्भवे शस्त्रिसोमतः ॥ ऊर्ध्वं वा विकृतौ वोत परस्तात्सर्वसोमतः ॥ १७ ॥
आर्भवे चोदकादुक्त्यासत्तिभ्यां तदनन्तरः ॥ श्रुतिबाधस्तदा तस्मात्तृतीयो विकृतित्वतः ॥ १८ ॥
पशवो न हि सोमस्य विकारा अविशेषतः ॥ उक्तत्वात्सर्वसोमानामुपरिष्टात्प्रचर्यते ॥ १९ ॥

वाजपेये श्रूयते 'सप्तदश प्राजापत्यान्पशूनालभत' इति । तान्प्रकृत्य श्रूयते 'उपरिष्टात्सोमानां

यज्ञपात्रत्वाभावादधिष्ठानलक्षणायामपि वस्तुतो यज्ञपात्राणामेव लक्षणीयत्वादिति मुख्यधारणं वा मरणस्यानियतत्वादिति सूत्रोक्तप्रकारमाह—**सिद्धान्तीति** । नच 'उपवेषेण कपालान्युपदधाती'त्यस्य संनयद्विषयतया संकोचवद्यज्ञपात्रैर्दहन्तीत्यस्यापि यज्ञकाले मरणविषयत्वमस्त्विति वाच्यम् । असंनयता शाखानुनिष्पन्नस्योपवेषस्य संपादयितुमशक्यतया संकोचेपीह धारणपात्रेणोपपत्त्या संकोचायोगादिति भावः । **नन्वेवमप्येकप्रयोगार्थमुपात्तानां** प्रयोगान्तरपर्यन्तमेव धारणं स्यान्नतु यावज्जीवमित्यत आह—**धारितेष्विति । एवंस्थित इति** । प्रतिपत्त्यर्थं धारणमिति मुख्यसिद्धान्ते स्थिते पवमानहविःप्रभृतिधारणमचिन्तितसिद्धम् । अन्यथा पवमानहविरर्थमुपात्तानां प्रतिपत्तिलोपापत्तेः । अतोऽर्थकर्मत्वपक्षानन्तरमपरिसमाप्त एवाधिकरणे इयं चिन्ता युक्तेत्येवंस्थित इति वदतो भावः । **उपदेशादिति** । ततश्च प्रकृतावेव यज्ञपात्रैश्चेति श्रुतिर्झटिति प्रवर्तेत इति भावः । **लुप्येतेति** । यद्यपि पदपांसुलोपे पांस्वन्तरेणाक्षाञ्जनवदिहापि यज्ञपात्राभावेपि स्रुवादिपात्रेण दाहः कर्तव्यो न लोपनीयस्तथापि दाहो विगुणः स्यादित्यत्र तात्पर्यम् । अतएव पूर्वं विगुणो दाहः स्यादित्येवोक्तम् । **अत्रेति** । परिधानीयकर्मणीत्यर्थः । **ननु** दाहे गुणाभावस्यासादनं विनानुपपत्तेरर्थाक्षिप्ते आसादने दक्षिणहस्तादिदेशनियममात्रविधिरस्त्विति शङ्कामपनुदन्नाह—**द्वितीयेति** । द्वितीयावगतप्राधान्यभङ्गप्रसङ्गाद्वाक्यान्तरपूर्वकत्वे प्रमाणाभावाच्च जुह्वाद्युद्देशेनासादनं धात्वर्थ एव विधीयत इति भावः । **तेनेति** । अनेनैवैकदेशिसिद्धान्तोपि निराकृतः । प्रयोगान्तरसमये रमणीयतरपात्रलाभे पूर्वत्यागेनाभिनवपात्रोपादानेऽपि दाहस्यावैगुण्येनाद्यानामेव धारणनियमे प्रमाणाभावादिति । **तस्मादिति** । नन्वेवं प्रतिपत्तित्वे पात्रवतां कर्मणामियमङ्गं स्यात्ततश्च कर्मणां परिधानीयकर्मपर्यन्तमसमाप्तत्वादेकस्यापि कर्मणः विहितफलत्वं न स्यादिति वाच्यम् । प्रतिपत्तेः प्रयोगमध्ये विधानाभावेन समयान्तरे प्रतिपत्तिविधानादेवं कल्प्यते-विनापि प्रतिपत्तिं कर्म स्वफलं साधयति परंत्वन्यथाप्रतिपत्तौ दुष्यतीति । ततश्च कर्मणः स्वकार्यजनने प्रतिपत्त्यनपेक्षणान्नहि फलजनकत्वविरोधः । अन्तरा पात्रविनाशे सति प्रतिपत्तिर्नाङ्गमिति तादृशस्थले ऐहिकत्वं न सर्वत्रेत्यप्याहुः । सूत्रे ऋजीषवत् ऋजीषस्यावभृथे प्रतिपत्तिपर्यन्तं धारणवदित्यर्थः ॥

उपरिष्टात्सोमानां० ॥ ४६ ॥ आर्भवेति । तृतीयसवने आद्यं यदार्भवाख्यं पवमानस्तोत्रं तदुत्तरकाल इत्यर्थः ।

प्राजापत्यैश्चरन्ती'ति । तत्र विचार्यते किमार्भवपवमानकाले[1] प्रचरितव्यं उत शस्त्रवतां सोमानामुपरिष्टात् उत विकारस्थाने अथ सर्वसोमानामुपरिष्टादिति । तत्र चोदकानुग्रहादार्भवकाले प्रचार इति ब्रूमः । प्रकृतावार्भवकाले प्रचारो दृष्टः प्रकृतिवदिहापि तथैव कर्तव्यः, आर्भवकालश्च केषांचित्सोमानामुपरिष्टाद्भवतीति नास्ति वचनविरोध इति पूर्वः पक्षः । नैवम् । तथासति चोदकेनैव तत्कालस्य सिद्धत्वाद्वचनमनर्थकं स्यात् । तस्माच्छस्त्रवतां सोमानामुपरिष्टात्तथासति हि प्राकृतकालप्रत्यासत्तिर्लभ्यत इति द्वितीयः । न प्रधानप्रत्यासत्तिमात्रेण चोदकानुग्रहो भवति तस्माद्विकारस्थाने प्रचारोऽग्निष्टोमप्रचारादूर्ध्वं तत्खल्वागन्तुकानामुक्थादीनां विकाराणां स्थानं प्राजापत्यप्रचारश्चागन्तुकविकारः, तस्मात्तत्र स्यादिति तृतीयः पक्षः । सोमविकाराणामेतत्स्थानं न पशुविकाराणां प्राजापत्यप्रचारश्च पशुविकारस्तस्मान्न तत्स्थानत्वं सामान्यतो दृष्टम् । नचैवंजातीयकेष्वप्रमाणं तस्माद्वचनस्याविशेषप्रवृत्तेः सर्वसोमानामुपरिष्टादिति सिद्धान्तः । आर्भवकालप्रचारे क्रतुपशूनां प्राजापत्यानां चैककालः प्रचार इति 'मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूही'ति मनोतासूक्तानुवचनं तन्त्रम् । सिद्धान्ते तु कालभेदादावाप इति संगतिः ॥

सवनीयपुरोडाशे देवतोत्कर्षाधिकरणम् ॥ १५ ॥

उत्कर्षे सूक्तवाकस्य न सवनीयदेवतानामुत्कर्षः पश्वनङ्गत्वात्, यथा निष्कर्षेऽनन्वयः ॥ ५३ ॥ [वाक्यसंयोगाद्वोत्कर्षः समानतन्त्रत्वादर्थलोपादनन्वयः ॥५४॥]

सवनीयपुरोडाशे देवोत्कर्षो न विद्यते ॥ अस्ति वा पश्वनङ्गत्वान्नान्वयाभावतोऽस्ति सः ॥ २० ॥

सवनीयपशौ प्राकृतस्य सूक्तवाकस्य विकृतस्य पाठः स चानुयाजोत्कर्षादाग्निमारुतादूर्ध्वमुत्कृष्यते तत्र सवनीयपुरोडाशानां देवताः कीर्त्यन्ते 'भृज्जन्निन्द्राय हरिवते धाना'इत्यादि । पाशुकं च तन्त्रं पुरोडाशे प्रसज्यत इति वक्ष्यते । तत्र संशयः किमुत्कृष्यमाणे सूक्तवाके पुरोडाशदेवतानामुत्कर्षो नेति तत्र 'प्रासङ्गिकं नोत्कर्षे'दित्यनेन न्यायेन दाक्षिणाग्निकहोमयोरिव हरिवदादिपदानामनुत्कर्षप्राप्तावुच्यते—तन्निपदापेक्षित्वादेषामुत्कर्षः । नहि 'भृज्जन्निन्द्राय धाना'इत्येतावन्मात्रं प्रयोगार्हम् ।

अत्र शस्त्रवतामिति सामान्योक्तावपि तृतीयसवनकर्तव्यवैश्वदेवशस्त्रानन्तरभाविसोम एव विवक्षितः । वैश्वदेवशस्त्रस्यार्भवानन्तरभावितया तेष्वेव वक्ष्यमाणप्रकृतिकालप्रत्यासत्तिसद्भावादिति ध्येयम् । चोदकानुग्रहमेव विवृणोति—**प्रकृताविति । केषांचिदिति** । सवनद्वयगतानामित्यर्थः । **तस्मादिति** । प्रत्यासत्तेरकिंचित्करत्वादिति भावः । विकारस्थानमेवाह—**अग्निष्टोमेति** । नन्वेकविकारस्थानत्वदर्शनेन विकारान्तरत्वस्थानत्वमपि तस्यैव स्वध्यवसानमित्यत आह—**सामान्यत इति** । अनुमानेन श्रुतिसंकोचो न युक्त इत्येवंजातीयकेष्विति वदतो भावः । 'आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्ति प्रहृत्य परिधिं जुहोती'ति क्रमविपर्यासशङ्कातत्परिहारौ भाष्ये द्रष्टव्यौ । इमं विचारमध्याये संगमयति—**आर्भवेति । तन्त्रमिति** । अनेनैव पात्रवन्मनोतापि तन्त्रमित्युत्थितेरवान्तरसंगतिरिति सूचितम् ॥

उत्कर्षे सूक्तवाकस्य० ॥ ५३ ॥ करिष्यमाणपूर्वोत्तरपक्षोपयोगितया विषयं परिष्कुर्वन्नाह—**सवनीयेति । विकृतस्येति** । 'अग्निमद्यहोतारमवृणीतायं सुतासुती यजमान'इत्यादिरूपेणेति शेषः । **सचेति** । 'आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्ती'त्यनुयाजोत्कर्षे तदा दिवाभिसंबन्धादिति न्यायेन तदनन्तरभाविसूक्तवाकोप्युत्कृष्यत इत्यर्थः । **पाशुकमिति** । तन्त्रमध्यपातात्सवनीयपुरोडाशेषु सवनीयपशुतन्त्रं प्रसज्यत इति वक्ष्यत इत्यर्थः । **तत्रेति** । 'प्रासङ्गिकं नोत्कर्षेदसंयोगादि'ति पाष्ठिकं सूत्रम् । प्रासङ्गिकं प्रसङ्गादुपकारकं पाशुकानुयाजादिकमुत्कृष्यमाणमपि सवनीयपुरोडाशगतदक्षिणाग्निकर्तव्यपिष्टलेपफलीकरणहोमौ नोत्कर्षेत् पुरोडाशार्थदाक्षिणाग्निकहोमयोः पश्वर्थानुयाजादेश्च परस्परासंयोगेन क्रमानपेक्षणादिति तदर्थः । ततश्च वाक्याल्लिङ्गस्य प्रबलत्वात्सूक्तवाकैकवाक्यतामापन्नानामपि सवनीयदेवतापदानां लिङ्गादनुत्कर्ष इति भावः । **तन्नीति** । असत्युत्कर्षे स्वकाल एव पुरोडाशदेवतानिर्देशाद्धाना भृज्जन्निन्द्रायेत्यादिपदानां प्रयोगे सति भृज्जन्नित्यादेर्विशेषाभावात्क्रियापदाभावाच्चेन्द्राय हरिवते धाना भृज्जन् सुतासुती यजमानो होतारमग्निमवृणीतेति यज-

---

[1] किमार्भवकाले.

'अग्निमद्य होतारमवृणीतायं सुन्वन्यजमान' इति तन्त्रपदमपेक्ष्यैषामर्थप्राप्तिः । तच्च तन्त्रपदं पाशुकमुत्कृष्यते । अतस्तदपेक्षाणां पुरोडाशदेवतापदानामप्युत्कर्षः । तैश्चोत्कृष्टैरपि सवनीयदेवता एव प्रकाश्यन्ते इति न लिङ्गविरोधः । पूर्वं प्राजापत्यप्रचारस्योत्कर्षेऽभिहिते प्रसङ्गात्सवनीयपुरोडाशदेवतापदानामप्युत्कर्षः प्रतिपाद्यत इति संबन्धः ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायामेकादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

एकादशाध्याये चतुर्थः पादः ।

राजसूये सौमापौष्णादिकेऽङ्गानां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥

चोदनैकत्वाद्राजसूयेऽनुक्तदेशकालानां समवायात्तन्त्रमङ्गानि ॥ १ ॥ [प्रतिदक्षिणं वा कर्तृसंबन्धादिष्टिवदङ्गभूतत्वात्समुदायो हि तन्निर्वृत्त्या तदेकत्वादेकशब्दोपदेशः स्यात् ॥ २ ॥ तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ३ ॥]

सौमापौष्णादिके तन्त्रमङ्गानामुत भिन्नता ॥ तन्त्रं फलैक्यतो मैवं दक्षिणाकर्तृभेदतः ॥ १ ॥

राजसूये यान्युक्तदेशकालानि दक्षिणाभेदवन्ति कर्माणि यथा 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति वामनो दक्षिणा सौमापौष्णं चरुं निर्वपति श्यामो दक्षिणे'ति किमेवंजातीयकेषु तन्त्रमङ्गानि उत प्रतिदक्षिणं तन्त्रभेद इति । तत्र—'देशकालफलाभेदादङ्गानां तन्त्रता भवेत् ॥ कर्तृभेदोऽपि

मानरूपविशेष्यलाभायावृणीतेति क्रियापदलाभाय चाग्निमद्यहोतारमवृणीतेति तन्त्रपदसापेक्षत्वात्तदुत्कर्षे पुरोडाशदेवतापदानामप्युत्कर्ष इत्यर्थः । तदेवोपपादयति—**नहीति** । ततश्च लिङ्गादनुत्कर्षे साकाङ्क्षत्वेनानर्थक्यापत्त्या दुर्बलमपि वाक्यमेवाश्रित्योत्कर्षः स्वीकार्यः । दाक्षिणाग्निकहोममात्रस्य स्वकाले प्रयोगार्हत्वादनुत्कर्ष इति वैषम्यमिति भावः । तन्त्रिपदोत्कर्षे **हेतु**गर्भं विशेषणं पाशुकमिति । अयंभावः—प्रस्तरस्तावत्पाशुक एव प्रसङ्गात्सवनीयानामुपकरोति तदर्थश्च प्रस्तरस्तदर्थमेव तत्संस्काररूपं प्रहरणं प्रहरणाङ्गं च सूक्तवाक इति सूक्तवाकस्य पश्वर्थतया सूक्तवाकान्तर्गतानां तन्त्रिपदानामपि पश्वर्थतया पाशुकसूक्तवाकोत्कर्षे उत्कर्ष आवश्यक इति । एवंसत्यपि लिङ्गविरोध उत्कर्ष उपपादितः । इदानीं लिङ्गविरोधोऽपि नास्तीत्याह—**तैश्चेति** । यद्युत्कृष्टानामर्थान्तरत्वं स्यात्तदा लिङ्गविरोधः स्यान्नत्वेतदस्ति । उत्कर्षेपि पुरोडाशदेवतानामेवेयमिष्टेत्यविस्मरणाय प्रकाशनादित्यर्थः । **ननू**त्कर्षचिन्तायाः तन्त्रलक्षणे संगतिः । नचानुत्कर्षे अग्निमद्येत्यादितन्त्रिपदानामावृत्तिरुत्कर्षे तु नेत्येवं तन्त्रावापविचारात्मकत्वात्संगतिरिति वाच्यम् । पशोस्तन्त्रितया प्रस्तरप्रहरणस्य तदर्थतयानुयाजानन्तरमेव कर्तव्यतया पुरोडाशार्थमावृत्त्यसंभवेन 'सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरती'ति सूक्तवाकशब्दितानां सर्वेषामपि पदानां प्रहरणे विनियोगबलेन तन्त्रिपदानामपि इष्टदेवतापदैकवाक्यताभावेन प्रहरणाङ्गतया पुरोडाशार्थं पृथक्प्रहरणाभावेन तन्त्रिपदावृत्तेर्वक्तुमशक्यतया केवलसवनीयदेवतापदमात्रस्योत्कर्षो ननु तन्त्रिपदानां देवतापदानां चासत्यपि प्रहरणे इयमियमिष्टदेवतेति देवतानामनुस्मरणार्थतयोपयोग इत्येव पूर्वपक्षस्य वक्तव्यतया तन्त्रिपदावृत्त्यभावादित्यत आह—**पूर्वमिति** । यथा पौर्णमास्यमावास्ययोस्तत्तद्देवतापदानां निष्कर्षे सतीतरदेवतानामन्वयस्तद्वदिति । सूत्रे यथा निष्कर्षेऽनन्वय इत्यस्यार्थः—प्रकरणाविशेषेणोभयार्थतया सूक्तवाकस्य विनियोगेनोभयत्र तन्त्रिपदावृत्तिलाभात्तत्र नैराकाङ्क्ष्यमिह तु प्रागुक्तरीत्या तन्त्रिपदोत्कर्षात्साकाङ्क्षत्वादानर्थक्यं स्यादिति वैषम्यं सिद्धान्ते भाष्येपि वक्तव्यम् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायामेकादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

चोदनैकत्वात्० ॥ १ ॥ एवं पादत्रयेण यत्र देशकालकर्तॄणां भेदाभेदौ स्फुटौ तद्विषयतन्त्रावापौ विचारितौ । इदानीं यत्र भेदाभेदौ न स्फुटौ किंतु दक्षिणाभेदतदभावादिनोन्नेयौ तद्विषयतन्त्रावापौ चिन्त्येते इति पादान्तरत्वमानन्तर्यं च । इष्टिराजसूयचातुर्मास्येष्वित्यधिकरणविषयादेतदधिकरणविषयस्य भेदप्रदर्शनायानुक्तदेशकालानीति विशेषणं—**तत्रेति** । 'राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते'ति फलाभेदस्तत एव देशकालाभेदोऽपि असति विशेषवचने एकफलानामेकदेशकालत्वस्य न्याय्यत्वादिति भावः । **ननु** देशाद्यभेदेऽपि वरुणप्रघासेष्वपराग्निकहोमानामिव कर्तृभेदाद्भेदः किं न स्यात् । नच ऋत्विजामुपादायकं वरणं, ततश्च नानाकर्मात्मकराजसूयप्रयोगाङ्गत्वेन सर्वादौ क्रियमाणस्य वरणस्य तन्त्रत्वात्कथं कर्तृभेद इति वाच्यम् । शास्त्रीयवरणभेदस्य ग्रन्थकारेणैवाग्निमाधिकरणे वक्ष्यमाणत्वादित्यत आह—**कर्तृभेद इति** ।

नैवास्ति दक्षिणामात्रभेदतः ॥' शक्यते हि तेभ्य एव कर्तृभ्योऽन्या दक्षिणा दातुं तस्मादैकतन्त्र्यम् —'उच्यते दक्षिणाभेदात्कर्तृत्वमपि भिद्यते ॥ तदानतानां कर्तृत्वादानतेश्च पृथक्त्वतः ॥' दक्षिणाभेदादानतिभेदस्तद्भेदात्तत्कृतस्य कर्तृरूपस्य भेदः। वामनानतैर्हि पूर्वं कर्म कर्तव्यं श्यामानतैरुत्तरम्। तन्त्रत्वे तूभाभ्यामानता उभयं कुर्युः। तत्र दक्षिणाव्यवस्था गम्यमाना बाध्येत। तस्मात्प्रतिदक्षिणं तन्त्रभेदः ॥

राजसूये कर्तुस्तन्त्रताधिकरणम् ॥ २ ॥

अनियमः स्यादिति चेत् ॥ ४ ॥ [नोपदिष्टत्वात् ॥ ५ ॥ लाघवातिपत्तिश्च ॥ ६ ॥ प्रयोजनैकत्वात् ॥ ७ ॥ विशेषार्था पुनःश्रुतिः ॥ ८ ॥]

राजसूये प्रक्रमस्थकर्तारो नियता न किम् ॥ नियता वा दक्षिणानां भेदादनियता अमी ॥ २ ॥
अनेकसमुदायात्मराजसूयाय ते वृताः ॥ आदौ तेन नियम्यन्ते विशेषे दक्षिणाभिदा ॥ ३ ॥

दक्षिणास्वरूपात् कर्तृरूपं भिद्यत इत्युक्तम्। इदानीं कर्तृत्वाधिष्ठानभूताश्चिन्त्यन्ते। किं ये पूर्वं प्रवृत्तास्त एवान्तात्कुर्युरुत ते वान्ये वेति। तदर्थमिदं विचार्यते—किं सर्वकर्मणामृत्विग्वरणं तन्त्रमुत भेदेनेति। तत्र दक्षिणाभेदेन प्रयोगाणां भिन्नत्वादङ्गभूतस्य वरणस्यापि भेदः। तेन यस्मिन्कर्मणि ये वरणभरणाभ्यामुपात्तास्ते तदपवर्गेऽपवृक्ता लौकिका भवन्ति। तत्र पुनर्वरणसंस्कार आधातव्यः कर्मान्तरार्थं तदाधाने चाविशेषात्ते वान्येवेति प्राप्ते ब्रूमः—सर्वस्य राजसूयस्यैकफलत्वाद्युगपत्सर्वचिकीर्षा, चिकीर्षितार्थं च सहायवरणं, तस्मादगृह्यमाणविशेषत्वात्सर्वकर्मणां राजसूयावयवभूतानां तन्त्रं

नन्वेकस्या आनतेरेकयैव दक्षिणया सिद्धेर्दक्षिणाभेदे आनतिभेदावश्यंभावादानतिभेदनिबन्धनकर्तृभेदो दुर्वार इत्यत आह —**शक्यत इति**। यथा दशद्रव्याम्नातबलादेक एव सोमविक्रेतुरानतिविशेषः एवमनेकदक्षिणाम्नानात्तावद्दक्षिणासाध्य एक एवानतिविशेष इति भावः। **तदानतानामिति**। यदनन्तरं कर्मणि प्रवृत्तिस्तत्कर्तृतापादकमानतिश्च तथेति तद्भेदात्कर्तृभेद इत्यर्थः। **कर्तृरूपस्येति**। कर्तृत्वरूपस्येत्यर्थः। **बाध्येतेति**। ततश्च दक्षिणाव्यवस्थाबाधप्रसङ्गादिह तावद्दक्षिणाकृत एवानतिविशेषः कल्पयितुं शक्यत इति भावः। नच यथा द्वादशाहेऽन्वहं द्वादशशते दीयमानेऽपि न दक्षिणाभेद एवमिहापि सर्वं संहृत्य यावद्भवति तावत्यैकैव दक्षिणा। प्रयोगार्थत्वाद्दक्षिणायाः, प्रयोगस्य च फलसामग्रीविषयतया समस्तविषयस्यैकत्वादिति वाच्यम्। दक्षिणाशब्दो हि दक्षकरी दक्षिणेति व्युत्पत्त्यानत्यसाधारणहेतुपरस्ततश्च तावत्समुदायस्य दक्षिणाप्रसङ्गादिहानतिभेदस्यैव न्याय्यत्वात्। द्वादशाहे तु अन्वहं द्वादशशतं ददातीत्यन्वहं ददातिरेव श्रूयते नतु दक्षिणाशब्द इति तत्र समुदायो दक्षिणा। एवं द्वादश पृष्ठौहीर्ददातीत्यादौ दक्षिणाश्रुत्यभावात्प्रथममानतस्यैवाध्वर्योः कर्ममध्ये उत्साहजननमात्रं नतु तावता तत्र कर्तृभेदशङ्कावकाशः। तस्मात्प्रयोगाङ्गयोरपि देशकालयोस्तत्र यथावचनाद्भेद एवमिह कर्तृभेद इति भावः। सूत्रार्थस्तु—राजसूयेऽनुक्तदेशकालानां कर्मणां 'राजसूयेन यजती'ति चोदनैकत्वेन युगपत्प्रयोज्यत्वात्तन्त्रमङ्गानीति ॥

अनियमः स्यादिति चेत् ॥ ४ ॥ पूर्वाधिकरणोक्तभेदस्यैतदधिकरणे वक्ष्यमाणाभेदस्य च विषयभेदं दर्शयति— **दक्षिणेति। तत्रेति**। दक्षिणाभेदेन पूर्वाधिकरणोक्तरीत्या कर्तृभेदात्प्रयोगभेदः प्रयोगश्च सर्वाङ्गोपेतकर्मविषय इत्यङ्गान्तरवद्वरणस्यापि भेद इत्यर्थः। **नन्वेकस्मिन्कर्मणि** वृतानामेव सर्वकर्मकर्तृत्वसंभवेन वरणभेदो निष्फल इत्यत आह— **तेनेति**। नहीदं वरणं सर्वप्रयोगबहिर्भूतं येनाविशेषात्सर्वसाधारणं स्यात्तत्श्च पवित्रे कृतं वरणं तदर्थमिति विशेषग्रहणात्तदपवर्गे वरणापवर्गादृत्विजामप्यपवर्गः। सांत्वनाद्यनियतोपायेन ऋत्विगुपादाने प्रसक्ते वरणाम्नानाद्दक्षिणाम्नानाच्च वरणभरणाभ्यामेव ऋत्विज उपादातव्या इति नियमकल्पनेन वरणापवर्गे तदुपादानीयर्त्विगपवर्गस्य न्याय्यत्वात्, एवंच कर्मान्तरार्थं वरणान्तरमावश्यकमित्यर्थः। **ननु** तेष्वेव पात्रेषु पुनः प्रोक्षणादिवत्तेष्वेवर्त्विक्षु पुनर्वरणसंस्कार आधीयतामित्यत आह—**तदाधान इति**। पात्रवत्पुरुषेषु त एवेत्यत्र प्रमाणान्तराभावादिति भावः। **सर्वस्येति**। प्रथमकर्मणि पवित्राख्ये क्रियमाणं वरणं न तन्मात्रार्थं, सर्वस्य कर्मजातस्य राजसूयसंशब्दितस्य फलसामग्रीत्वेन फलार्थचिकीर्षमाणयावत्सर्वविषयं तद्दशायां क्रियमाणस्य संतमपि कस्यचित्कर्मणः संनिधिं तिरस्कृत्य यूपाहुतिन्यायेन सर्वार्थत्वस्यैव वक्तुं न्याय्यत्वादतो वरणभेदाभावान्न ऋत्विग्भेद इत्यर्थः। एवं शास्त्रीयवरणविषयतया भाष्ये आपाततः प्रतीयमानमधिकरणं व्या-

---

१ दक्षिणाभेदात्कर्तृरूपं. २ दक्षिणाभेदात्प्रयोगाणां भेदात्.

वरणमित्युपक्रमवृता एवान्तात्कर्तारः। ननु सत्यप्येकफलत्वे देशकालकर्तृभेदादिष्टिपशुसोमानां भिन्ना एव प्रयोगाः 'बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति ब्रह्मणो गृहे ऐन्द्रमेकादशकपालं राजन्यस्य गृह'इत्यादिदेशभेदः। षडेव पूर्वेद्युर्निरुप्याणि षडुत्तरेद्युरिति कालभेदः। दक्षिणाभेदाच्च कर्तृभेदः। तदेवं भिन्नेषु प्रयोगेषु यस्मिन्कर्मणि प्रयुयुक्षिते वरणमनुष्ठितं तदर्थमेवैतदिति विशेषग्रहणाभावान्नास्ति तन्त्रत्वम्। नहि पवित्रारम्भसमयेऽनेकेष्टिव्यवहितस्याभिषेचनीयस्य प्रयोग उपस्थितो येन तदेव तस्यापि वरणं स्यात्। नचाकर्मकालं यूपच्छेदनवत्प्रकृतावृत्विग्वरणं येन सर्वकर्मार्थं स्यात्। कर्मकालत्वे तु तद्भेदात्पौर्णमास्यमावास्ययोरिव सत्यप्येकफलत्वे भेदेनैव वरणमृत्विजश्च। तस्मादनियमो ज्यायान्। भाष्यकारमते च सौमिकस्य वरणस्य यज्ञसंयोगेन केवलप्रधानार्थत्वादग्नियोगविमोकवद्विस्पष्टमेव भेदेन प्रत्यहं वरणमित्यनाशङ्कनीयमेव तन्त्रत्वम्। सत्यमेवमङ्गभूतस्य वरणस्य भेदः, यत्तु लौकिकं वरणं तस्य तन्त्रत्वमस्माभिरुच्यते। यजमानो हि लौकिकं प्रार्थनमृत्विजां कुर्वन्सर्वराजसूयोद्देशेनैव कर्तुमर्हति लाघवादविघ्नसमाप्तये च। अन्यथा ह्येककर्मार्थे प्रार्थिताः कदाचित्तत्समाप्तौ ते न याजयेयुरन्ये च न लभ्येरन् तत्र कर्मविघ्नो भवेत्। निरन्तरप्रयोगाणि च राजसूयकानि कर्माणि न दर्शपूर्णमासवदौदासीन्यं मध्ये भजन्त इति त एवान्तादविघ्नसमाप्त्यर्थमवश्यं स्थापनीया इत्येतावानभिप्रायः॥

अवेष्ट्यवङ्गानां भेदाधिकरणम्॥ ३॥

अवेष्टौ चैकतन्त्र्यं स्याल्लिङ्गदर्शनात्॥ ९॥ [वचनात्कामसंयोगेन॥ १०॥ क्रत्वर्थायामिति चेन्न वर्णसंयोगात्॥ ११॥]

अवेष्ट्यवङ्गतन्त्रत्वं भेदो वा लिङ्गतोऽग्रिमः॥ नोत्पत्तौ दक्षिणाभेदाल्लिङ्गं बाह्यप्रयोगगम्॥ ४॥

राजसूयेऽवेष्टिर्नामेष्टिः 'आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति हिरण्यं दक्षिणे' त्यादिपञ्चहविष्का। सा चेयं 'ईश्वरो वा एष दिशोनून्मदितोर्यद्दिशोऽनुव्यवस्थापयन्ति दिशामवेष्टयो भवन्ति दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठत्यनुन्मादाये'त्येवं दिग्व्यवस्थापननिमित्तोन्मादपरिहारार्थतया श्रूयमाणा राजसूयान्तर्गतेति तावदविवादम्। राजसूये हि दिशो व्यवस्थापयन्तीति दिग्व्यवस्थापनं विहितं अतो नैवं भ्रमितव्यम्। 'एतयाऽन्नाद्यकामं याजये'दिति प्रत्यक्षया विशेषश्रुत्याऽन्नाद्यसंयोगान्न प्रकरणापेक्षिण्या सामान्यरूपया

ख्याय यथावार्तिकलौकिकवरणविषयत्वमेवास्याधिकरणस्य नतु अङ्गभूतवैदिकवरणविषयत्वमिति प्रतिपादनाभिप्रायेण वैदिकवरणविषयत्वमाक्षिपति—**नन्विति। भिन्ना एवेति।** ततश्च सर्वेषां संभूयफलजनकत्वेऽपि न युगपच्चिकीर्षाप्रयोगाणां भेदावगमेन युगपत्कर्तुमशक्यत्वात्। एवंच वरणं सर्वचिकीर्षायां नानुष्ठीयत इति यत्कर्मप्रयोगे यदनुष्ठीयते तत्तदर्थमिति विशेषावधारणान्न तन्त्रमित्यर्थः। यूपाहुतिवैषम्यं पूर्वपाद एवोक्तम्। **नहि पवित्रेति।** पवित्रारम्भसमये क्रियमाणं वरणं सौमिकं तच्च सोमयागेष्वेवोपकरोति नेष्टिपशुष्विति कथं विद्वान्यजमानः सर्वार्थतया तद्वरणं कुर्यात्, अतस्तन्त्रत्वमिच्छता सौमिकं वरणमिष्ट्यनुपकारकमपि सर्वसोमेषु तन्त्रमस्त्विति वाच्यम्। नच तद्वक्तुं शक्यम्। पवित्रारम्भसमये व्यवहितस्य सोमप्रयोगान्तरस्यानुपस्थितत्वादित्यर्थः। नन्वनुपस्थितप्रयोगार्थमपि यूपच्छेदनवदिदमस्त्वित्यत आह—**नचाकर्मेति। भाष्येति।** तन्मत एकप्रयोगत्वेऽपि द्वादशाहेऽन्वहमग्नियोगविमोकवद्वरणभेदसिद्धेः प्रयोगभेदोऽपि नापेक्षित इति तन्त्रत्वमत्यन्तानाशङ्कनीयमिति भावः। **यत्त्विति।** तथाच तद्विषयतयैव व्याख्येयमिति भावः। **न दर्शेति।** तयोस्तु अन्तरा औदासीन्येन तत्काले ऋत्विगन्तरं सुसंपादनमिति भावः॥

अवेष्टौ चैकतन्त्र्यं०॥ ९॥ बहिःप्रयोगायां मध्ये निधानादिना समानतन्त्रत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वान्न तत्रायं विचारः किंतु क्रतुमध्यस्थायामित्याशयेन प्रथमं क्रतुमध्यस्थतामुपपादयति—**सा चेयमित्यादिना।** दिशोनु तां तां दिशमनुन्मदितोरीश्वरः उन्मत्तो भवितुं समर्थः स्यात् यजमानस्यानुन्मादाय एता दिशामवेष्टयो भवन्ति। तथा सति दिक्षु प्रतिष्ठितो भवतीत्यर्थः। दिशां संबन्धिनां उन्मादयितॄणामवजननहेतुत्वाद्दिशामवेष्टय इति भट्टभास्करः। **ननु** स्वाराज्यकामवाक्यगतयजतिनाऽविशेषेण सर्वयागानां परामर्शादेव राजसूयान्तर्गतत्वस्य सिद्धत्वात्किमिति यत्नेन तदन्तर्गतत्वं साध्यत इत्यत आह—**अत इति। प्रत्यक्षयेति।** अनपेक्षत्वाभिप्रायः। **प्रकरणेति।** प्रकरणापेक्षिण्या परोक्षयेत्यर्थः। यद्य-

१ देशेन कुर्यात्.

च स्वाराज्यकामगतयजिचोदनयेयं गृह्यत इति तस्या एव बहिःप्रयोगोऽपि श्रूयते—'यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाहुतिमाहुतिं हुत्वा तमभिघारये'दिति । ततश्चैतयान्नाद्यकामं याजयेदितिबहिःप्रयोगस्य फलापेक्षत्वात्तेन संबध्यते । क्रतुमध्यप्रयोगस्य तु स्वाराज्यं फलमित्युभयोः फलयोर्भिन्नविषयत्वेनाविरोधः । तदेवं स्थिते क्रतुमध्यस्थायामवेष्टौ चिन्त्यते—पञ्चापि हवींषि समानतन्त्राणि नवेति । तत्र सत्यपि दक्षिणाभेदे बार्हस्पत्यं मध्ये निधायेति मध्येनिधानविध्यनुपपत्त्या समानतन्त्रत्वम् । ननु ब्राह्मणादिसंयुक्ते बहिःप्रयोगे मध्ये निधानं न क्रतुमध्यप्रयोगे । सत्यं तथाप्यन्तःप्रयोगेऽप्येकतन्त्रत्वं यथोत्पन्नाया एव हि दक्षिणाभेदयुक्तायाः क्रतुमध्य इव बहिरपि प्रयोगः । तद्यदि दक्षिणाभेदाम्नानातन्त्रत्वं स्याद्बहिःप्रयोगेऽपि स्यात् । तत्र मध्ये निधानमत्यन्तानुपपन्नं स्यात् । अथ तदनुरोधेन समानतन्त्रत्वमङ्गीकृत्य दक्षिणाभेदः कथंचिदेकस्मिन्नपि काले(प्रयोगे)तत्प्रधानोद्देशेन दानात्समर्थो न तथा क्रतुमध्येऽपि स्यात् । अवेष्टिरिति चैकनिर्देशः समानतन्त्रतां गमयति तस्मात्समानतन्त्रत्वम् । नैवम् । उत्पद्यमानान्येवैतानि दक्षिणाभेदसंयुक्तान्युत्पद्यन्ते राजसूयार्थत्वेन चैषामुत्पत्तिः, 'ईश्वरो वा एष दिशोनुन्मदितो'रित्युपक्रमविधानाद्दक्षिणाभेदादुत्पत्तिसमय एवैतानि नानातन्त्राणि क्रतुमध्ये प्रयोक्तव्यानीति निर्णीतम् । पश्चात्तु ब्राह्मणादीनां बहिःप्रयोज्यानीति विधीयमानानि मध्ये निधानविधानान्यथानुपपत्तेः 'एतयान्नाद्यकाम'मिति च प्रयोगवचनैक्यात्समानतन्त्राणि गम्यमानानि दक्षिणाभेदमुज्झयित्वा समानतन्त्राणि भवन्ति । क्रतुमध्ये तु दक्षिणाभेदाम्नानातन्त्राणीति नावश्यकमैकरूप्यम् ॥

प्येतच्छब्दस्यापि संनिहितवाचित्वादस्ति प्रकरणापेक्षा तथापि स्वाराज्यवाक्यवन्न कृत्स्नप्रकरणपर्यालोचनमिहापेक्षितं किंतु संनिहिताग्नेयादिवाक्यमात्रालोचनमित्यस्ति विशेष इति भावः । ततश्चाग्नेयादिवाक्यैरुत्पन्नावेष्टेः फलापेक्षाया विशेषविषयेणान्नाद्यकामवाक्येन शान्तेः समानवाक्येन स्वाराज्यफलसंबन्धाभावात्प्रकरणादुत्कर्ष एव स्यादिति प्रागुक्तयज्ञेनैवोपपाद्यं क्रत्वन्तर्गतत्वमिति भावः । ननु यदि राजसूयान्तर्गतत्वं तर्हि कथं तत्प्रयोगे स्वाराज्यफलकावेष्टेरन्नाद्यफलसंबन्ध इत्याशङ्क्य प्रयोगभेदमुपपादयन्फलद्वयाविरोधमाह—**तस्या एवेति** । यथाचायं प्रयोगान्तरविधिस्तथा द्वितीये उपपादितम् । **तत्रेति** । यदि पञ्चापि हवींषि समानतन्त्राणि तदानीमेवेतरेषां मध्ये बार्हस्पत्यस्य निधानमुपपद्यते नान्यथेत्यर्थः । उक्तरीत्या च बहिःप्रयोगे समानतन्त्रत्वे सिद्धे तदवैरूप्यायान्तःप्रयोगेपि समानतन्त्रत्वमाश्रयणीयमित्याशयः । तत्र पूर्वत्र वरणवदिहाप्यङ्गानुष्ठानं तन्त्रमित्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । आशयमजानानः शङ्कते—**नन्विति** । आशयमुद्घाटयति—**सत्यमिति । यथोत्पन्नाया इति** । एतच्छब्दस्य तथात्वप्रत्यायकत्वादिति भावः । तत्तदिति प्रकृते प्रयोगैक्यबलेन दक्षिणाभेदासंभवाद्भेदाम्नानबलेन कर्मान्तर इव न प्रयोगोद्देशेन दानं किंतु तत्प्रधानोद्देशेन तत्तद्दक्षिणादानमङ्गेषु तु प्रधानोद्देशेन प्रसङ्गादुपकरिष्यतीति भावः । एवं बहिःप्रयोगावैरूप्याय समानतन्त्रत्वमुक्तम्, इदानीं साक्षादन्तःप्रयोग एव तत्त्वावगमकमाह—**अवेष्टिरितिचेति । उत्पद्यमानानीति** । ततश्चोत्पत्त्यवगतदक्षिणाभेदस्यात्यन्तानर्थक्यमिति तत्परिहाराय बहिःप्रयोगवैरूप्यमाश्रित्यान्तःप्रयोगे भिन्नतन्त्रत्वमेवेष्टव्यमिति भावः । अत्यल्पमिदमुच्यते । उत्पत्तिदशायामेवान्तःप्रयोगे तन्त्रभेदोऽप्यवगम्यत इत्याह—**राजसूयार्थत्वेनेत्यादिना** । राजसूयान्तर्गतत्वेनेति यावत् । **प्रयोगवचनेति** । प्रयोगवचने यदेतयेत्येकत्वं तस्मादित्यर्थः । प्रयोगाभिप्रायं हीदमेकवचनं न कर्माभिप्रायं तेषां बहुत्वादिति भावः । **दक्षिणाभेदमिति** । यद्यपि यथोत्पन्नाया एव कामे विधानं तथापि मध्ये निधानविधिबलादन्तःप्रयोगे सावकाशत्वाच्च बहिःप्रयोगे दक्षिणाभेदः परित्याज्य इति भावः । अप्पयदीक्षितैस्तु परिमले दक्षिणाशब्दो बहिःप्रयोगेऽवयवपरः अन्तःप्रयोगेषु मुख्यः । नच तत्रापि सोऽवयवलक्षक इत्यत्र मानमस्ति । ऐन्द्रमन्त्रस्याभ्युपस्थाने लक्षकस्यैन्द्रेऽपि कर्मणि विनियोगवशात्प्रयुज्यमानस्येव मुख्यत्वोपपत्तेरित्युक्तं तच्चिन्त्यम् । नह्यभ्युपस्थाने ऐन्द्रकर्मणि चैन्द्रमन्त्रवदयं दक्षिणाशब्दः अन्तःप्रयोगे बहिःप्रयोगे चावर्तते येन वृत्तिद्वयेनार्थद्वयं प्रकाशयेत् । तस्मात्सकृदेव दक्षिणाशब्दोऽर्थप्रतिपादक इत्युत्पत्तिदशायां स्वमुख्यार्थं प्रतिपाद्य चरितार्थो वाच्यः, पश्चादेतयान्नाद्यकाममिति विनियोगे सति तत्रैकप्रयोगत्वबलेन प्रयोगविशेषे यदि दक्षिणाभेदोऽनन्वयी तदा तत्परित्याग एव युक्तो ननु तावता दक्षिणाशब्दस्यावृत्तिः । एतयेत्यर्थस्यैव विनियोगेन तद्बलेन दक्षिणाशब्दस्यार्थान्तरपरत्वालाभात्, ऐन्द्रमन्त्रे तु शब्दस्यैव विनियोगो नत्वर्थस्येति तत्र विनियोगभेदेन भिन्नार्थप्रतिपादकमिति वैषम्यम् । अत्रेदमवधेयम्—दक्षिणाभेदमुज्झयित्वेत्यनेनापि नात्यन्तपरित्यागो विवक्षितः

पवमानेष्टिहविषां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

पवमानहविःष्वैकतन्त्र्यं प्रयोगवचनैकत्वात् ॥ १२ ॥ [लिङ्गदर्शनात् ॥ १३ ॥ वचनात्तु तन्त्रभेदः स्यात् ॥ १४ ॥ सहत्वे नित्यानुवादः स्यात् ॥ १५ ॥]

पवमानेष्टिहविषां तन्त्रं भेदोऽथ वाऽग्रिमः ॥ साध्यदेशाद्यभेदाद्यो काम्ये भेदोक्तितोऽन्तिमः ॥ ५ ॥

सन्त्याधाने पवमानहवींषि 'अग्नये पवमानायाग्नये पावकायाग्नये शुचये' इति । तान्यधिकृत्य श्रूयते 'अह्नो निरुप्याणि सर्वाणि सह निरुप्याणि' इति । तथा 'यः कामयेतोत्तरं वरीयान् स्यामिति तस्याग्नये पवमानाय निरुप्य पावकशुचिभ्यामुत्तरे हविषी समाने बर्हिषि निर्वपेदि'ति । तदिह काम्ये प्रयोगे चिन्त्यते—किं सर्वाणि समानतन्त्राण्युत प्रथममुत्तरं च द्वयं नानातन्त्रमिति । तत्राह्नो निरुप्याणि सह निरुप्याणीति वचनात्समानतन्त्रत्वम् । नच यः कामयेतेत्यनेन वचनेन प्रयोगभेदः। नह्येकं वाक्यं प्राप्तानां पवमानहविषां फलार्थतां प्रयोगभेदं च शक्नोति विधातुमिति भ्रान्तः काम्येऽपि समानतन्त्रतामाह । सिद्धान्तस्तु न हविषां कामे विधिः तदाश्रितस्तु प्रयोगभेद एव दध्यादिवत्कामाय विधीयते, तस्माद्वशीयस्त्वं कामयमानः प्रथमं पृथङ् निरुप्य पश्चादुत्तरे समानतन्त्रे कुर्यात् ॥

द्वादशाहे दीक्षोपसत्सुत्यानां प्रत्येकस्य द्वादशाहताधिकरणम् ॥ ५ ॥

द्वादशाहे तत्प्रकृतित्वादेकैकमहरपवृज्येत कर्मपृथक्त्वात् ॥ १६ ॥ [अह्नां वा श्रुतिभूतत्वात्तत्र साङ्गं क्रियेत यथा माध्यंदिने ॥ १७ ॥ अपि वा फलकर्तृसंबन्धात्सहप्रयोगः स्यादाग्नेयाग्नीषोमीयवत् ॥ १८ ॥ साङ्गकालश्रुतित्वाद्वा स्वस्थानानां विकारः स्यात् ॥ १९ ॥ तदपेक्षं च द्वादशत्वम् ॥ २० ॥ दीक्षोपसदां च संख्या पृथक्पृथक्प्रत्यक्षसंयोगात् ॥ २१ ॥ तथाचान्यार्थदर्शनम् ॥ २२ ॥ चोदनापृथक्त्वे त्वैकतन्त्र्यं समवेतानां कालसंयोगात् ॥ २३ ॥]

द्वादशाहे सदीक्षोपसन्दहे दिनमानकम् ॥ शतत्रयं द्वादश वा षट्त्रिंशद्वाग्रिमो यतः ॥ ६ ॥
एकैककर्मणोऽह्नोऽस्य ज्योतिष्टोमविकारता ॥ एकैकं तदनुष्ठानं दिनानां पञ्चविंशतिः ॥ ७ ॥
अह्नां द्वादशताश्रुत्या मध्यपक्षस्तदपि किम् ॥ कार्या द्वादश साद्यस्काश्चतुष्काणामुत त्रिकम् ॥ ८ ॥
एकैकस्यैव यागस्य विकृतित्वादिहादिमः ॥ अमुख्यकालाङ्गबाधाच्चतुष्कं भिद्यते त्रिधा ॥ ९ ॥
दीक्षा उपसदः सुत्याः प्रत्येकं द्वादश स्मृताः ॥ साङ्गस्य द्वादशाहस्य षट्त्रिंशद्दिवसा मताः ॥ १० ॥

द्वादशाहे 'द्वादशदीक्षा द्वादशोपसद' इति श्रूयते । तत्र विचार्यते किमेकैकमहः पृथक्पृथक् द्वाद-

---

किंतु हिरण्यादीनां यद्दक्षिणात्वं निरपेक्षेणानतिहेतुत्वलक्षणं तत्परित्यागमात्रम् । ततश्च हिरण्यादीनामुत्पत्तिदशायां यन्निरपेक्षानतिसाधनत्वमवगतं तत्र निरपेक्षत्वांशपरित्यागेनानतिहेतुत्वमात्रेण हिरण्यादिसंबद्धाग्नेयादिकमेतच्छब्देन निर्दिश्यत इति । अवेष्टिरिति चैकत्वं याज्ञिकप्रयोगगतं ननु श्रुतिगतं, तत्र 'दिशामवेष्टयो भवन्ती'ति बहुत्वस्यैवावगमात् । अवेष्टिरिति चैकवन्निर्देश इत्यनेनावेष्टिप्रतिपादकैतच्छब्दगतैकवन्निर्देशविवक्षायां तस्य बहिःप्रयोगगतत्वान्न दोष इति सूत्रे लिङ्गदर्शनमध्ये निधानदर्शनमभिमतम् ॥

पवमानहविषां० ॥ १२ ॥ काम्य इति वचनात्तन्त्रभेदः स्यादिति सिद्धान्तस्य 'यः कामयेतोत्तरोत्तरं वरीयान्स्यामिति तस्याग्नये पवमानाय निरुप्य पावकशुचिभ्यामुत्तरे हविषी समाने बर्हिषि निर्वपे'दिति वाचनिकतन्त्रभेदवति काम्यप्रयोग एव प्रवृत्त्यौचित्यादिति भावः । **उत्तरं चेति** । उत्तरं द्वयं चेत्यन्वयः । **तत्राह्न इति** । यथा 'पौर्णमास्यां यजेते'ति त्रिकस्यैकस्मिन्काले विधानात्समानतन्त्रत्वमेवमिहापीति भावः । यद्यप्यह्नो निरुप्याणीति वचनं संवत्सरे निर्वपेद्द्वादशाहे चतुरहे वेत्यादि समीपे श्रूयमाणमेकस्मिन्नहनि निरुप्याणीत्येवंपरं ननु तावता समानतन्त्रता सिध्यति तथा सहनिरुप्याणीत्येतद्वचनमपि 'यो ब्रह्मवर्चसकामः स्यात्तस्य सर्वाणि हवींषि सह निरुप्याणी'त्येतद्वचनप्राप्तानुवादतयोपपन्नमिति न ततोऽपि समानतन्त्रतासिद्धिस्तथाप्युक्तवचनबलात्समानतन्त्रतासिद्ध्यभ्युपगमेऽपि नित्य एव तत्सिद्धिर्नतु काम्ये प्रयोगे । तत्र यः कामयेतेत्यनेन प्रयोगभेदस्यैव चोदितत्वादिति प्रतिपादनायोक्तवचनद्वयात्समानतन्त्रतासिद्धिमभ्युपेत्य ग्रन्थकारेणाधिकरणस्य प्रवर्तितत्वान्न दोषः । **नहीति** । स्वपक्षे तु हविषां फलार्थत्वमात्रं विधीयते पाठप्राप्तक्रमस्य प्रयोगैक्यप्राप्तसमानकर्तृकतासमानबर्हिष्ट्वयोश्चानुवाद इति न वाक्यभेदप्रसङ्ग इति भावः । काम्येपीत्यपिशब्देन नित्ये प्रयोगे समानतन्त्रतायोतनेन तत्सिद्धवत्कारावगमादस्मदुक्ताभ्युपगमवादेनाधिकरणप्रवृत्तिराविष्कृतेति ध्येयम् । ततश्चावेष्टौ प्रयोगद्वयस्य वैरूप्येपि पवमानहविःषु न वैरूप्यमित्युत्थितेः संगतिर्बोध्या ॥

द्वादशाहे तत्प्रकृतित्वात्० ॥ १६ ॥ स्वस्थानविवृद्धिमेवाह—**द्वादशस्वेवाहःस्विति** । **तत्रेति** । तृत्वादादिवा-

शदीक्षोपसद्युक्तं कृत्वा द्वादशपञ्चविंशतिरात्राः कर्तव्या इतैकैकमहः सद्य एव दीक्षोपसद्युक्तं निर्वर्त्य द्वादशाहःसु द्वादशसाद्यस्काः कर्तव्याः । अथवा द्वादशस्वेवाहःसु चतुरहे दीक्षा चतुरहे चोपसदश्चतुरहे च सुत्याः संपाद्याः आहोस्विद्दीक्षोपसत्सुत्यानां स्वस्थानविवृद्धिस्ततो द्वादशाहःसु दीक्षास्ततो द्वादशसूपसदस्ततो द्वादशसु सुत्या इत्येवं षट्त्रिंशताहोभिः समाप्तिरिति। तत्रैकैकस्य यागस्य ज्योतिष्टोमप्रकृतिकत्वात्तद्वशेनैकैकं सदीक्षोपसत्कं निर्वर्तनीयं, द्वादशसंख्या च दीक्षागतोपसद्गता च प्रत्येकमेवाङ्गम्, तस्माद्वादशपञ्चविंशतिरात्राः द्वादशाहशब्दस्य नामत्वादिति प्रथमः पक्षः । सत्यमेकैकं सदीक्षोपसत्कं कर्तव्यं नतु द्वादशाहशब्दो नामधेयं गुणविधिस्त्वसौ । तेन द्वादशस्वेवाहःसु द्वादशानामपि यागानां सदीक्षोपसत्कानां निर्वर्तनाद्द्वादश साद्यस्का इति द्वितीयः पक्षः । गृह्णीम एतद्वादशाहशब्दो गुणविधिरिति, नत्वेकैकं पृथक् साङ्गं कर्तव्यम् । एकेन विधिनैकस्मिन्फले विनियुक्तानां सहकर्तव्यत्वावगमात्तन्त्रमङ्गान्यसुत्याकालानि, तेन तन्त्रेण सर्वेषां दीक्षोपसदः कार्याः द्वादशाहशब्दस्य च गुणविधित्वाद्द्वादशस्वेवाहःसु सर्वं संपादनीयं, तेन चतुरहे दीक्षाश्चतुरहे चोपसदः चतुरहे च सुत्या इति तृतीयः पक्षः। युक्तमेव तन्त्रं दीक्षोपसदामिति । नतु द्वादशाहशब्दो गुणविधिः, नामधेयत्वं तु यजिसामानाधिकरण्याद्द्वादशदीक्षा इति विधानाद्द्वादशाहःसु दीक्षास्तथोपसदस्तन्त्रेण

क्यैरहःशब्दयुक्तैरुपांश्वादिहार्योजनान्तलक्षणसोमयागगणात्मकानि एकैकाहर्मितानि द्वादशाहकर्माण्युत्पन्नानि, तेषां च प्रत्येकं ज्योतिष्टोमविकारत्वाज्ज्योतिष्टोमस्य च दीक्षोपसद्युक्तस्यापवर्गदर्शनादिहापि एकैकस्य दीक्षोपसद्युक्तस्यापवर्जनीयत्वाद्दीक्षागताया उपसद्गतायाश्च द्वादशसंख्यायाः प्रत्येकमङ्गत्वेनैकैकस्य द्वादशदीक्षा द्वादशोपसद्युक्तस्यापवर्गे द्वादशपञ्चविंशतिरात्राः संपन्ना इत्यर्थः । नच 'द्वादशाहेन प्रजाकामं याजये'दित्येकेन विधिना फले विनियुक्तानां द्वादशानामपि कर्मणां संहत्यकारित्वादङ्गानुष्ठानतन्त्रतायां द्वादशसंख्यायाः प्रत्येकमङ्गत्वेपि सर्वार्थं दीक्षोपसदां सकृदेवानुष्ठानमिति कथं द्वादशपञ्चविंशतिरात्रपक्ष इति वाच्यम् । प्रधानानां द्वादशस्वहःस्वनुष्ठेयतया भिन्नकालत्वेनाङ्गानुष्ठानतन्त्रत्वाभावात् । अन्यथा दर्शत्रिकस्य पूर्णमासत्रिकस्य चाङ्गानुष्ठानं भेदेन न स्यादिति प्रथमपूर्वपक्षवादिनो भावः । ततश्च पूर्ववदिहापि तन्त्रतेत्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । **ननु** द्वादशाहशब्दे जाग्रति कथं द्वादशपञ्चविंशतिरात्रपक्षोन्मेष इत्यत आह—**द्वादशाहशब्दस्येति ।** द्वादशाहशब्दो हि न गुणविधिर्येन द्वादशस्वेवाहःसु साङ्गप्रधानस्यापवर्जनीयतया द्वादशपञ्चविंशतिरात्रपक्षो नोत्तिष्ठेत । नामधेयं त्वसौ यजिसामानाधिकरण्यादित्यर्थः । **नत्विति ।** नामधेयत्वेऽहःपरिमितकर्मस्वहःशब्दलक्षणाप्रसङ्गः, स्वपक्षेतु वैयधिकरण्येन गुणविधिस्वीकारान्न मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तिरिति भावः । तन्त्रत्वे तु बहुव्रीह्याश्रयणेन श्रुत्यैव मत्वर्थलाभ इत्युक्तं तत्र 'राजाहस्सखिभ्यष्ट'जिति टचस्तत्पुरुषविषयत्वेन बहुव्रीहौ द्वादशाहशब्दनिर्वाहे यत्नः कार्यः । **नन्वे**तावतापि प्रधानानां द्वादशस्वहःस्वनुष्ठानमात्रं सिद्ध्येन्नतु साद्यस्कत्वमित्यत आह--**तेनेति ।** प्रधानात्मकैकस्मिन्नहनि अनुष्ठानस्य त्रिवृत्प्रथममहरित्याद्युत्पत्तिवाक्यगताहःशब्दादेव लाभात् कालस्याङ्गप्रधानसाधारण्येन साङ्गप्रधानस्यैवैकैकस्मिन्नहनि कर्तव्यत्वाच्चैकैकं साङ्गमेकैकस्मिन्नहन्यपवर्जनीयमिति द्वादश साद्यस्काः सिद्धा इत्यर्थः । यद्यपि दीक्षोपसद्गता द्वादशसंख्या प्रत्येकं कर्माङ्गमिति द्वादशदीक्षा द्वादशोपसद्युक्तसोमयागगणस्येश्वरेणापि सद्यःकर्तुमशक्यत्वात्साद्यस्कपक्षानुपपत्तिस्तथापि संभवमात्राभिप्रायेण तदुपन्यास इति ध्येयम् । **एकेनेति ।** ततश्च तन्निर्वाहार्थमेकोपक्रमावसानत्वस्य वक्तव्यत्वादसुत्याकालानामङ्गानामवश्यं तन्त्रता वक्तव्या । दर्शत्रिके पूर्णमासत्रिके च 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'त्यादिवाचनिकप्रयोगभेदावगमबलादेकफलानामपि न तन्त्रमङ्गानुष्ठानमिति भावः । **नन्वेवं** सिद्धान्तरीत्या षट्त्रिंशदहानि स्युरित्यत आह—**द्वादशाहशब्दस्येति । चतुरह इति ।** एकैकस्मिन्नहनि तिस्रस्तिस्रो दीक्षास्तथोपसदः सुत्याश्चेति भावः । उत्पत्तिवाक्यगताहःशब्दः उपांश्वादिहार्योजनान्तसोमयागोपलक्षकमात्र इति न तावन्मात्रेण सुत्यानामेकैकस्मिन्नहनि कर्तव्यत्वप्रसक्तिरिति भावः । **नत्विति ।** वाक्यान्तरोत्पन्नकर्मणां फलसंबन्धविधिपरे वाक्ये वाक्यभेदप्रसङ्गेन गुणस्य विधातुमशक्यत्वादिति भावः । **द्वादशाहःस्विति ।** प्रकृतावेकस्मिन्नहन्येका दीक्षानुष्ठिता तथोपसदपीतीहापि यथाप्रकृत्यनुष्ठाने द्वादशसु दीक्षास्ततो द्वादशसूपसदश्चानुष्ठेया इति भावः । प्रथमपक्षव्यावृत्त्यभिप्रायेणाह—**तन्त्रेणेति ।** ननु नामधेयमपि

कृत्वा ततो द्वादशाहःसु सुत्याः कर्तव्याः । द्वादशाह इति च नामधेयं प्रधानकालनिमित्तमित्यविरुद्धं तस्मात्षट्त्रिंशताहोभिः समाप्तिः ॥

प्रधानैरपृथक्कालानामङ्गानां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

भेदस्तु तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात्तेषां प्रधानशब्दत्वात् ॥ २४ ॥ [तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ २५ ॥ श्वःसुत्यावचनं तद्वत् ॥ २६ ॥ पश्वतिरेकश्च ॥ २७ ॥]

सवनीयादिकं तत्र सकृत्स्याच्छ्रियतेऽथ वा ॥ प्रयोगैक्यात्सकृन्मैवं मुख्यकाले विधानतः ॥ ११ ॥

यानि सुत्याकालान्यङ्गानि यथा सवनीयः पशुः सवनीयाः पुरोडाशाः तानि किं द्वादशानां यागानां तन्त्रमुतावाप इति संशये प्रयोगैक्यात्तन्त्रत्वे प्राप्ते प्रधानकालत्वादेषां यस्य काले यदनुष्ठितं तत्तदर्थमिति विशेषग्रहणात्तदपवर्गे तस्यापवर्गादन्यस्मिन्नहनि प्रधानान्तरार्थं पुनः करणेन भवितव्यम् ॥

उपसत्काले सुब्रह्मण्याह्वानस्याविकारेण कर्तव्यताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सुत्याविवृद्धौ सुब्रह्मण्यायां सर्वेषामुपलक्षणं प्रकृत्यन्वयादावाहनवत् ॥२८॥ [अपि वेन्द्राभिधानत्वात्सकृत्स्यादुपलक्षणम्, कालस्य लक्षणार्थत्वादविभागाच्च ॥ २९ ॥]

उपसत्काल आह्वानं द्वादशाहे विकारभाक् ॥ न वाद्य उपलक्ष्यत्वादत्राह्वां प्रकृताविव ॥ १२ ॥
सुत्यागमनमात्रस्य विवक्षा प्रकृतौ ततः ॥ विकारमन्तरेणात्र तत्सिध्येत्तेन तन्त्रता ॥ १३ ॥

प्रकृतावुपसत्कालं सुब्रह्मण्याह्वानं श्रूयते 'इत्यहे[1] सुत्यामागच्छ मघवन्निति ब्रूया'दिति । इतिकरणेन च संख्योच्यते । चतुरहे त्र्यहे सुत्यामागच्छेत्येवं ब्रूयादित्यर्थः । तदिदमकर्मकालत्वाद्वादशाहे तन्त्रमित्युक्तं तस्मिंस्तन्त्रेण क्रियमाणे किं सर्वेषामह्नां पृथक्पृथगुपलक्षणं त्रयोदशाहे चतुर्दशाहे

प्रवृत्तिनिमित्तशून्यं न संभवतीत्यत आह—**द्वादशाह इतीति** । प्रायणीयातिरात्रादेः रात्रिमतीत्य संस्थाप्यतया एकस्मिन्नहनि सुत्यात्रयासंभवेन प्रधानान्यवश्यं द्वादशस्वहःस्वनुष्ठेयानीति प्रधानकालनिमित्तं नामधेयमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—द्वादशाहे एकैकमहः सदीक्षोपसत्कमपवृज्येत कर्मणां पृथक्त्वेन तेषां प्रत्येकं ज्योतिष्टोमप्रकृतिकत्वादिति ॥

भेदस्तु तद्भेदात्० ॥ २४ ॥ दीक्षादिवत्सुत्याकालाङ्गानामपि तन्त्रत्वमित्युत्थितेः संगतिः । **प्रयोगेति** । प्रयोगवचनैक्याद्दक्षिणैक्याच्च प्रयोगैक्यमिति भावः । **प्रधानेति** । प्रधानानां कालभेद आवश्यक इति पूर्वाधिकरण एवोक्तम् । एवंच पूर्वपक्षोऽतिमन्द इति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—यतः कालभेदात्प्रधानकर्मणामनुष्ठानभेदः अतः प्रयोगे अङ्गानामपि भेदः स्यात्तेषां प्रधानविधिविधेयत्वादिति ॥

सुत्याविवृद्धौ० ॥ २८ ॥ ननु प्रकृतौ यदि 'चतुरहे सुत्यामागच्छ त्र्यहे सुत्यामागच्छे'त्येवंरूपेण सुत्याकालेयत्ताप्रकाशकशब्दयुक्ततया प्रयोगः स्यात्तदायं विचार उपपद्यते, प्रकृतौ च 'इत्यहे सुत्यामागच्छ मघवन्निति ब्रूयादि'ति इत्यहःशब्दयुक्ताह्वानमेव विधीयते नतु चतुरहादिशब्दयुक्तम् । इत्यहे इत्यत्रेतिशब्दस्य स्वपरत्वादर्थपरत्वेपीतिकरणस्य लोके प्रकारार्थत्वेन प्रसिद्धस्य संख्यापरत्वासंभवेन संख्याविशिष्टाहःप्रकाशकचतुरहादिशब्दयुक्तप्रयोगो न लभ्यते, अतः कथमयं विचार इत्यत आह—**इतिकरणेनेति** । इह हि इतिकरणो न स्वरूपपरः किंत्वियत्तापरः । वाक्यशेषे चतुरहादिशब्दानामियत्तावाचिनां श्रवणादियत्ताया अपि प्रकारत्वेन तत्परत्वेऽपि न लोकप्रसिद्धप्रकारार्थत्वपरित्यागस्ततश्चेत्यहे सुत्यामागच्छेति ब्रूयादित्यस्य एतावदहे सुत्यामागच्छेति ब्रूयादित्यर्थः । तत्र चैतावदह इति सामान्येनेयत्तामात्रोक्तौ न कश्चिदर्थविशेषः प्रतीयत इति तदर्थमियत्तासामान्यवाचकस्येतिकरणस्य तद्विशेषाभिधायकचतुरहादिशब्दोपलक्षणार्थता वाच्या यथा 'आशास्तेऽयं यजमानोऽसा'वित्यत्र तत्तन्नामधेयोपलक्षणार्थत्वमसाविति सामान्यशब्दस्य तद्वत् । ततश्च यत्र सुत्यादिनं चतुर्थं प्रथमोपसद्दिने तत्र चतुरह इति ब्रूयात्, यत्र च तृतीयं द्वितीयं वा तत्रोपसद्दिने त्र्यहे द्व्यह इत्येवंरूपेण ब्रूयादिति इत्यहे सुत्यामिति प्रकृतावुपसत्कालसुब्रह्मण्याह्वानविधायकवाक्यार्थ इत्यर्थः । **उक्तमिति** । पूर्वपाद इति शेषः । **तस्मिन्निति** । अत्राहःशब्दस्य किमभ्यासात्मक ऊहो भवतीत्येव पूर्वपक्षकोटिः । अह्नां पृथगुपलक्षणं तु तदुपपादकत्वादुपन्यस्तम् । पृथगुपलक्षणस्य कोटित्वे उताविकारेण प्रयोग इति सिद्धान्तकोटेस्तत्प्रतिद्वन्द्वित्वाभावेनासंगतत्वापत्तेरिति ध्येयम् । **त्रयोदशाह इति** । द्वादशाहे उपसदां द्वादशत्वेन प्रथमसुत्यादिनं त्रयोदशं द्वितीयं चतुर्दशमिति तेन रूपेण

[1] इत्यहःसुत्या.

आगच्छेत्येवमहःशब्दस्यैकधाशब्दस्येवाभ्यासात्मक ऊहो भवति उत्ताविकारेण प्रयोग इति । **ननु** सिद्धान्तेऽप्यस्त्येव विकारः, प्रकृतौ चतुरहे सुत्यामित्युक्तम्, इह तूपसदह्नां द्वादशसंख्यया विवृद्धत्वात्त्रयोदशाह इति वक्तव्यम् । सत्यं तथापि नास्त्यूहः सिद्धान्ते । पूर्वपक्षे तु अहःशब्दस्याभ्यासात्मक ऊहो भवति । सिद्धान्ते तु तस्य तन्त्रत्वादविशेषादविकारः । तत्र प्रकृतौ सौत्यस्याह्न उपलक्षणादिहापि सर्वाणि तान्युपलक्षणीयानि । नचाहःशब्देनागृह्यमाणविशेषत्वात्सर्वोपलक्षणं सिद्ध्यतीति वाच्यम् । संख्याशब्देन विशेषग्रहणात्त्रयोदशाह आगच्छेत्युक्ते प्रथमस्यैवाह्न उपलक्षणं न द्वितीयादेस्तस्मादावृत्तिः । सुत्यामागच्छ मघवन्नित्येवं सुत्यासंबन्धिदेवतासंस्कारमात्रं विवक्षितं संख्याशब्दोहःशब्दश्चार्थसिद्धत्वादविवक्षितनिर्देशमात्रम् । अतः सकृदेव वक्तव्यं तन्त्रम् ॥

वाजपेये प्राजापत्येषु कुम्भ्यादीनां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ८ ॥

पशुगणे कुम्भीशूलवपाश्रपणीनां प्रभुत्वात्तन्त्रभावः स्यात् ॥ ३० ॥

प्राजापत्येषु कुम्भ्यादेर्भेदो नो वाङ्गभेदतः ॥ भेदो मैवं विशेषाङ्गश्रपणादौ प्रभुत्वतः ॥ १४ ॥

एकदेवत्येषु प्राजापत्यपशुषु कुम्भी हृदयशूलं वपाश्रपणी च तन्त्रं विभवादित्युत्तरविवक्षया प्राप्यते ॥

सर्वेषामुपलक्षणमित्यर्थः । **एकधेति** । यथा पशुगणे अध्रिगुप्रैषगतस्यैकधाशब्दस्याभ्यासात्मक ऊहस्तद्वदित्यर्थः । अविकारेणेत्यत्राहःशब्दस्येत्यनुषज्यते । अनुषङ्गमजानानः कृत्स्नस्यैवाविकार इति सिद्धान्तकोट्यर्थं मत्वा शङ्कते—**नन्विति** । अहःशब्दाविकार एव सिद्धान्तकोटेरर्थो न कृत्स्नाविकार इति परिहरति—**सत्यमिति** । यद्वा अनूहेन प्रयोग इति सिद्धान्तकोटेरर्थस्तमजानानो यथाश्रुतमेवाविकारशब्दार्थं मत्वा शङ्कते—**नन्विति । सत्यमिति** । सत्यप्युक्तविकारे नासावूहः, चतुरहादिशब्दानां प्रकृतावपठितत्वेन विकृतौ त्रयोदशाहादिशब्दप्रयोगस्योहरूपत्वासंभवात् । उक्तंच तन्त्ररत्ने—नचात्र चतुरादिशब्दानामूहः शक्यते कर्तुं, तेषां प्रकृतावपठितत्वादिति । तस्मात्सिद्धान्ते नास्त्यूह इत्यर्थः । कथं तर्हि पूर्वपक्षे ऊह इत्यत आह—**पूर्वेति** । नहि पूर्वपक्षे चतुरहादिशब्दानामूहः किंतु अहःशब्दस्यैवेत्यर्थः । सिद्धान्ते तु सोऽपि नास्तीत्याह—**सिद्धान्त इति** । ततश्च सिद्धान्ते अहःशब्दस्य तन्त्रत्वाच्चतुरादिशब्दानामूहायोग्यत्वाच्च न कस्यापि पदस्योह इत्यनूहेन प्रयोग इति सिद्धान्तकोटिरुपपद्यत इति भावः । **अगृह्यमाणेति** । प्रकृतावहःपदेनैव सौत्यस्याह्न उपलक्षणसिद्धेः संख्याशब्दो न विवक्षित इति न ततो विशेषग्रह इति भावः । **संख्येति** । इत्यह इति ब्रूयादितीयत्ताविशिष्टस्यैवाह्नः प्रकाशनीयत्वावगमान्नाविवक्षितः संख्याशब्द इति भावः । **तस्मादिति** । अत्रावृत्तिरिति वदता ऊहविचारस्याप्यस्यावापविचारात्मकत्वादध्याये संगतिः । सुत्याकालाङ्गानामावृत्तिवदहःशब्दस्याप्यावृत्तिरिति उत्थानादवान्तरसंगतिश्चेति सूचितम् । नहि प्रकृतावह्नः स्वार्थं प्रकाशनं किंतु परार्थं, तेन यज्ञपतिशब्दवदस्यापि नोह इत्याशयेनाह—**सुत्यामिति** । संख्याविशिष्टाहःपदं सुत्याया विशेषणं साचागमनस्य तच्च मघवदर्थमिति सुत्याकालीनागमनलक्षणदेवतासंस्कारमात्रं विवक्षितमित्यर्थः । **अर्थेति** । सुत्याकालस्य चतुरादिसंख्याकाहोरूपत्वादिति भावः । **ननु** संख्याशब्दस्याविवक्षितत्वे प्रथमोपसद्दिने त्रयोदशाहे द्वितीये द्वादशाह इत्यपि न प्रयोक्तव्यं स्यात् किंतु यथाप्रकृति चतुरहे त्र्यह इत्येव स्यादिति शङ्कां निराकर्तुं निर्देशमात्रार्थमित्युक्तम् । अयमर्थः—नहि संख्याशब्दस्यादृष्टार्थत्वापरपर्यायमविवक्षितत्वमभिमतं येन यथाप्रकृतिप्रयोग आपाद्येत किंतु संख्याविशिष्टाहस्त्वेन संपादितस्यैव सुत्याकालस्य देवतासंस्कारोपलक्षणार्थत्वेन तन्निर्देशार्थपरत्वात्स्वप्राधान्याभावलक्षणं सुत्याकालस्य संख्याविशिष्टाहस्त्वेन प्रतिपादितस्यैव संस्कारोपलक्षकत्वमिति नियमे चेत्यह इति ब्रूयादिति विधिरेव प्रमाणम् । एवंचेह सुत्याकालानां स्वप्राधान्याभावादेकेनापि संख्याविशिष्टाहस्त्वेन प्रतिपादितेन तेन देवतोपलक्षणत्वे सति तत्संस्कारसिद्धेस्तस्य चाकर्मकालत्वेनागृह्यमाणविशेष्यतया तन्त्रत्वाच्च प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्त्रयोदशाह इत्यादिना रूपेण तत्तदुपसद्दिनेषु प्रतिपादितेन प्रथमं सुत्याकालेनैवोपलक्षणं न सर्वैरिति नाहःशब्दस्याभ्यास इति । सूत्रार्थस्तु—सुत्याविवृद्धौ उपसत्कालसुब्रह्मण्यायां सर्वेषामह्नामुपलक्षणं, प्रकृतौ सौत्यस्योपलक्षणीयत्वेनेहापि सर्वेषु तदन्वयात् । नच देवतासंस्कारार्थत्वादहरुपलक्षणस्य सकृदुपलक्षणेनापि तत्संस्कारसिद्धिरिति वाच्यम् । 'आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत सौम्यं बभ्रुमाग्नेयं कृष्णग्रीव'मित्यत्राग्निदेवताह्वानलक्षणसंस्कारावृत्तिवदिहापि तदावृत्तिसंभवादिति देवतासंस्कारार्थत्वेऽपि इत्यह इति ब्रूयादितीयत्ताविधिबलेन स्वकालपरिमाणविशिष्टागमनसंस्कृतदेवता स्वाङ्गमित्यवगमात्संख्याशब्दाद्विशेषग्रहणमिति भावः । संख्याविशिष्टेनाह्ना देवतोपलक्षणीयेत्येतावन्मात्रेणापीयत्ताविध्युपपत्तेर्न ततः स्वकालपरिमाणविशिष्टागमनसंस्कृता देवता स्वाङ्गं नान्यथेत्येवं स्वसंबन्धित्वविवक्षापर्यन्तं कल्पयितुं शक्यमिति सिद्धान्त्याशयः ॥

पशुगणे कुम्भीशूलवपाश्रपणीनां० ॥ ३० ॥ पाकसौकर्यसिद्धेर्दृष्टार्थस्य कुम्भ्यादेर्न तन्त्रतेत्युत्थितेः संगतिः । **विभवादिति** । कुम्भ्यन्तरोपादाने गौरवान्महत्त्वमात्राक्षेपेणापि पाकः सुकर इति भावः । नचैकदैवत्यत्वेप्यवदानादेः क्रमानुष्ठानायासंकरस्यापेक्षितत्वात्कथं तन्त्रत्वमिति वाच्यम् । वक्ष्यमाणरीत्या चिह्नकरणेनापि तत्सिद्धेरिति ॥

भिन्नदेवताकेष्वपि शूलादीनां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ९ ॥

भेदस्तु संदेहाद्देवतान्तरे स्यात् ॥ ३१ ॥ [अर्थाद्वा लिङ्गकर्म स्यात् ॥ ३२ ॥ अयाज्यत्वाद्वसानां भेदः स्यात्स्वयाज्याप्रदानत्वात् ॥ ३३ ॥ अपि वा प्रतिपत्तित्वात्तन्त्रं स्यात्स्वत्वस्याश्रुतिभूतत्वात् ॥ ३४ ॥ सकृदिति चेत् ॥ ३५ ॥ न कालभेदात् ॥ ३६ ॥]

किमैकादशिनेष्वस्य कुम्भ्यादेर्भिन्नता न वा ॥ असंदेहाय भेदो न लिङ्गादेवास्य सिद्धितः ॥ १५ ॥
तत्तन्त्रं हेयमुत नो चिह्नं नास्ति वसा स्वतः ॥ हेयं नो प्रतिपत्तित्वात्सांकर्येणाप्यदोषतः ॥ १६ ॥

ये तु भिन्नदेवत्या एकजातीयाः पशवस्तेषु किं कुम्भ्यादीनां भेद उत तत्रापि तन्त्रमिति संदेहे सह श्रपितेषु कस्मै देवतायै किमवदेयमित्यज्ञानात्कदाचिदन्यस्मै उपाकृतात्पशोरन्यस्मै देवतायै अवदीयेतापि । तस्माद्भेदः । चिह्नकरणेनापि तु शक्यते कर्तुं विवेकः । तस्मात्साहित्यलिप्सया तन्त्रत्वम् । **ननु** वसानां चिह्नकरणासंभवात्सर्वासां स्वस्वे याज्यार्धर्चान्ते होमसिद्ध्यर्थं भेदेनैव कुम्भी स्यात् । नैवम् । एकीभूतानामपि वसानां स्वस्वे याज्यार्धर्चान्ते हूयमानानां न किंचिद्वैगुण्यम् । तस्मात्तन्त्रम् ॥

भिन्नजातिषु कुम्भ्यादीनां भेदेनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

जात्यन्तरेषु भेदः स्यात्पक्तिवैषम्यात् ॥ ३७ ॥ [वृद्धिदर्शनाच्च ॥ ३८ ॥]

भिन्नजातिषु कुम्भ्यादेस्तन्त्रं भेदोऽथ वाग्रिमः ॥ पूर्ववत्पाकवैषम्ये साहित्यासंभवाद्भिदा ॥ १७ ॥

नानाजातीयेष्वेकादशिनादिषु 'आग्नेयः कृष्णग्रीवः सारस्वती मेषी'त्यादिष्वपि पूर्ववत्तन्त्रत्वं न पक्तिवैषम्यात् । केचिद्धि पशवः शीघ्रं सिद्ध्यन्ति केचिच्चिरेण, तत्र सह श्रपणे केषांचिदशृतत्वं विलयो वा स्यात्तस्मात्तन्त्रभेदः ॥

अश्वप्रतिग्रहेष्टौ प्रतिपुरोडाशं कपालभेदाधिकरणम् ॥ ११ ॥

कपालानि च कुम्भीवत्तुल्यसंख्यानाम् ॥ ३९ ॥ [प्रतिप्रधानं वा प्रकृतिवत् ॥ ४० ॥ सर्वेषां चाभिप्रथनं स्यात् ॥ ४१ ॥]

तन्त्रं चतुष्कपालानां भेदो वा तन्महत्त्वतः ॥ कुम्भीवत्तन्त्रता मैवं भेदः स्यात्प्रकृताविव ॥ १८ ॥

'यावतोऽश्वान्प्रतिगृह्णीयात्तावतो वारुणांश्चतुष्कपालान्निर्वपेदि'ति श्रुतं, तत्र यदा बहुष्वश्वेषु प्रतिगृहीतेषु बहवः पुरोडाशाः प्रयुज्यन्ते तदा किं तन्त्रेण चत्वारि कपालानि स्युरुत प्रतिपुरोडाशं चत्वारि चत्वारीति संदेहे दीर्घेषु चतुर्ष्वेव कपालेषु सर्वपुरोडाशानां श्रपणसंभवात्तन्त्रत्वप्राप्तावुच्यते ।

भेदस्तु संदेहात्० ॥ ३१ ॥ अयाज्यत्वाद्वसानां भेदः स्यादित्यादिसूत्रचतुष्टयं वसाविषयमधिकरणान्तरत्वेन कैश्चिद्व्याख्यातं तदयुक्तम् । एकदेवत्यस्थलेऽपि चिह्नकरणलक्षणव्यामोहनिरासोपायानुसरणस्यावश्यकत्वेन प्रस्तुताधिकरणस्य तन्मात्रपरत्वे वैयर्थ्यापत्तेः । अतो वसानां चिह्नकरणासंभवान्न तन्त्रत्वमिति विशेषाशङ्कानिराकरणार्थं प्रस्तुताधिकरणमिति वक्तव्यत्वेनोक्तसूत्रचतुष्टयस्याधिकरणान्तरत्वायोगादित्याशयेन तत्रैवाधिकरणे तां शङ्कामुद्भावयति—**नन्विति** । एवंचोक्तविशेषाशङ्कयोत्थानात्संगतिरपि बोध्या । **एकीभूतानामिति** । एकीभूतानां तत्तद्वसांशस्यापि सत्वेन स्वीययाज्यार्धर्चान्ते स्वीयवसा हुता भवतीति न वैगुण्यमित्यर्थः । **ननु** स्वांशवदन्यांशस्यापि प्रविष्टत्वात्परस्परसांकर्याद्वैगुण्यं, नच भिन्नदेवत्यपुरोडाशेषु सहनिर्वापेण प्रसक्तसांकर्यदोषनिराकरणार्थं 'यथाभागं व्यवर्तेथा'मिति मन्त्रेण विभज्य 'अग्नये त्वाग्नीषोमाभ्या'मिति यथादैवतं मन्त्रेणाभिमर्शनवदिह न कश्चिदुपायोऽस्ति येन सांकर्यदोषनिर्घातः स्यात् । अतोत्र कुम्भीभेद आवश्यक इति चेन्न । वसाहोमस्य प्रतिपत्तित्वात् प्रतिपत्तिश्च प्रतिपाद्यमेव न प्रयुङ्क्ते किं पुनः पात्रभेदम् । अतोऽत्र कुम्भ्यन्तरप्रयुक्तगौरवादसति बाधके सहचोदितप्रधानसाहित्यबलेन, लब्धपाकसाहित्यपरित्यागायोगाच्च सह पाके सति वसायाः संसर्गितयांशान्तरसाहित्येनोत्पत्तौ यथोत्पन्नद्रव्यस्यैव प्रतिपाद्यत्वेनार्धर्चात्मकनिमित्तानुरोधेनावर्त्यमाने होमे अंशान्तरसंकरो न दोषः यथा सर्वपृष्ठायामेकपुरोडाशतया नानादेवत्यांशानां परस्परसंकरो न दोषस्तद्वदिति भावः ॥

जात्यन्तरेषु० ॥ ३७ ॥ एकादशिनानेवाह—**आग्नेय इति । तन्त्रत्वमिति ।** पक्वमुद्धृत्य शेषस्य पक्तुं शक्यत्वान्न पक्तिवैषम्यं तन्त्रताविरोधीति भावः । **पक्तीति ।** प्रकृतिभूतसांनाय्यवदेव 'इ९ गा इ९ गोपति' मिति मन्त्रेण कुम्भ्या सहोद्वासनीयतया पक्वमात्रस्य कुम्भीसकाशादुद्धारो न युक्त इति भावः । एवंचैकस्यामपि जातौ बाल्ययौवनस्थविरत्ववशेन यत्र पक्तिवैषम्यं तत्र कुम्भ्यादिभेद एव न्यायसाम्यादिति बोध्यम् ॥

कपालानि च० ॥ ३९ ॥ इह तर्हि पक्तिवैषम्याभावान्न भेद इत्युत्थितेः संगतिः । **दीर्घेष्विति ।** करद्वारेणाध्व-

कपालावयवस्य कपालशब्दवाच्यत्वाभावात्तन्त्रत्वे च सर्वेषां कपालावयवेषु श्रपणान्नैकोऽपि चतुष्कपालः स्यात्। यावत्कपालं चाभिप्रथनं प्रकृतितः प्राप्तं, तच्च तन्त्रत्वे सति न संपादयितुं शक्यते, तस्मात्प्रतिपुरोडाशं कपालभेदः॥

व्रीह्यवहननादौ प्रतिप्रहारं मन्त्रस्यानावृत्त्यधिकरणम्॥ १२॥

एकद्रव्ये संस्काराणां व्याख्यातमेककर्मत्वम्॥ ४२॥ [तस्मिन्मन्त्रार्थनानात्वादावृत्तौ मन्त्रस्यासकृत्प्रयोगः स्यात्॥ ४३॥]

अवघातार्थमन्त्रः किमसकृत्सकृदेव वा॥ प्रहारभेदादावृत्तिः कर्मैक्येन सकृद्भवेत्॥ १९॥

दर्शपूर्णमासयोरवघातमन्त्रः 'अव रक्षो दिवः सपत्नं वध्यासमित्यवहन्ती'ति। स किं प्रतिप्रहारं भेदेन प्रयोक्तव्य उत सकृदेव सर्वादाविति विचारे प्राप्ते प्रत्येकं प्रहरणानामवहन्तिशब्दवाच्यत्वादवघाताङ्गत्वाच्च मन्त्रस्य प्रधानावृत्तेरावृत्तिः। नैवम्। नह्यत्र प्रधानावृत्तिः, अवघातकरणिका हि तण्डुलभावना 'व्रीहीनवहन्ती'त्यत्र विधीयते, तच्छेषश्चायं मन्त्रविधिस्तेन तण्डुलभावनां प्रति करणीभवतोऽवघातस्य मन्त्रोऽङ्गम्। नच तद्रूपस्यावृत्तिः, नहि प्रतिप्रहारं भेदेन तण्डुलाः क्रियन्ते, साभ्यासेन हि ते निष्पद्यन्ते, नच तादृशस्यावृत्तिस्तस्मात्सकृदेव मन्त्रः॥

नानाबीजेष्टौ प्रतिप्रहारं मन्त्रावृत्त्यधिकरणम्॥ १३॥

द्रव्यान्तरे कृतार्थत्वात्तस्य पुनःप्रयोगान्मन्त्रस्य च तद्गुणत्वात्पुनःप्रयोगः स्यात्तदर्थेन विधानात्॥ ४४॥

नानाबीजेषु तन्मन्त्रः सकृद्वाऽसकृदग्रिमः॥ विशेषाग्रहणान्नैवमवघातस्य भेदतः॥ २०॥

'नानाबीजेष्वग्नये गृहपतयेऽष्टाकपालं निर्वपति कृष्णानां व्रीहीणां सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरु'मित्यादिषु किं सर्वेषामवघातमन्त्रस्तन्त्रमुत प्रतिबीजमावर्तेतेति संदेहे सर्वावघातचिकीर्षया प्रयुक्तो मन्त्रो गृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रम्[1]। सत्यं यदि न गृह्येत विशेषः संनिपातित्वादवघातस्य समन्त्र-

---

योरिवावयवद्वारेण कपालानामेव श्रपणसाधनत्वसंभवाल्लाघवेन दैर्घ्यमात्रं संपाद्यं नतु कपालान्तराणि। यावत्कपालं प्रथनं चायामतो दैर्घ्येऽपि परिणाहतो ह्रस्वत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वात्परिणाहापेक्षयोपपद्यत इति भावः। **नैकोऽपीति**। प्रकृतौ साक्षादेव कपालानां साधनत्वादिहापि तथैव स्वीकार्यं नावयवद्वारेति भावः। **ननु** कपालानामुपरिदेश एव पुरोडाशः श्रप्यते न सर्वावयवावच्छेदेन ततश्च प्रकृतावप्यवयवद्वारैव साधनत्वमिति यदि कश्चिद्ब्रूयात्तंप्रति प्रकारान्तरमाह—**यावदिति**। यावत्कपालं प्रथयतीति वचनस्य परिणाहमात्रविषयतया संकोचे न किंचित्प्रमाणमिति भावः॥

एकद्रव्ये संस्काराणां०॥ ४२॥ अवहन्तिशब्देति। अनेनैव यथा कपालशब्दशक्तिपर्यालोचनया कपालानां तन्त्रत्वमेवमवहन्तिशब्दशक्तिपर्यालोचनया मन्त्रस्यापि न तन्त्रत्वमित्युत्थितेः संगतिरिति सूचितम्। **ननु** प्रत्येकमवहन्तिशब्दवाच्यत्वेन मन्त्रस्य प्रतिप्रहारमङ्गत्वेऽपि नावृत्तिः सकृदुच्चरितस्यैव सर्वप्रहारार्थत्वसंभवादित्यत आह—**प्रधानेति**। करणमन्त्रत्वादनुष्ठेयक्रियावृत्तावावृत्त्यवश्यंभाव इति भावः। धात्वर्थस्वरूपे न मन्त्रस्य शेषत्वं तथासत्यानर्थक्यप्रसङ्गादतो न तदावृत्तावप्यावृत्तिरित्याशयेनाह—**नहीति**। ननु 'व्रीहीनवहन्ती'त्यवघातकरणकतण्डुलभावनाविधानेऽपि कथमावृत्त्यभावः। नहि मन्त्रविधौ तस्या उद्देश्यत्वं येन तदन्वितमन्त्रं प्रति तत्करणभावेनावघातस्य शेषत्वं स्यात्, किंत्ववहन्तीति यत्तदनेन मन्त्रेणेत्यवहननकर्मकभावनोद्देशेनैव मन्त्रविधानं, ततश्चावहन्तिरूपावृत्त्या मन्त्रावृत्तिर्दुर्वारेत्यत आह—**तच्छेष इति**। मन्त्रविधौ अवहननकर्मकभावनाया उद्देश्यत्वप्रतीतावपि 'प्रधानविधिवाक्यं खल्वङ्गवाक्यसमन्वितम्। अङ्गप्रधानसंयुक्तां विधत्तेऽपूर्वभावना'मिति सप्तमाद्यन्यायेन परमार्थतः प्रधानभूतावहननविधिविधेयत्वान्मन्त्रस्यावघातकरणकभावनान्वय उपपद्यत इति भावः। सूत्रार्थस्तु—यत्र मन्त्रकार्यस्य नानात्वं तत्रावृत्तावपीह सकृदेव प्रयोगः स्यादवहननस्य व्रीहिद्रव्यसंस्कारस्यैकत्वेन भेदाभावात्। व्याख्यातं चैवंजातीयकानामेकत्वमिति॥

द्रव्यान्तरे कृतार्थत्वात्०॥ ४४॥ संनिपातित्वादिति। अवघातस्य संनिपातित्वेन येन बीजेनासौ संनिपतति तदेव संस्कर्तुं क्षमते नान्यदिति एकस्मिन्बीजे क्रियमाणोऽवघातस्तदर्थ एव नान्यार्थ इति निश्चये तत्करणमन्त्रस्य

---

१ प्रयुक्तस्य मन्त्रस्य गृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रत्वम्.

स्यातिदेशाद्यस्मिन्नेव बीजे मन्त्रः प्रयुक्तस्तस्यैव मन्त्रकृतः संस्कारो नान्यस्येति विशेषग्रहणाद्बीजान्तरे पुनः प्रयोक्तव्यः ॥

प्रतिनिर्वापादिमन्त्रावृत्त्यधिकरणम् ॥ १४ ॥

निर्वपणलवनस्तरणाज्यग्रहणेषु चैकद्रव्यवत्प्रयोजनैकत्वात् ॥ ४५ ॥ [द्रव्यान्तरवद्वा स्यात्तत्संस्कारात् ॥ ४६ ॥]

निर्वापादिषु तन्मन्त्राः सकृद्भेदेन वाग्रिमः ॥ द्रव्यकर्मैक्यतो मैवं संस्कारस्य पृथक्त्वतः ॥ २१ ॥

'दर्शपूर्णमासयोश्चतुरो मुष्टीन्निर्वपति अयुंगान्युंगान्मुष्टीन्लुनाति त्रिधातु पञ्चधातु वा वेदिं स्तृणाति चतुर्जुह्वां गृह्णाती'ति श्रूयते । तत्र मन्त्राः 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे, बर्हिर्देवसदनं दामि, ऊर्णाम्रदसं त्वास्तृणामि, शुक्रं त्वा शुक्राया'मिति । ते किं सकृत्प्रयोक्तव्या उत प्रतिमुष्टि प्रतिधातु प्रत्याज्यं भेदेनेति संदेहे ससंख्यानामेककर्मत्वादवघातमन्त्रवन्मन्त्राणां सकृत्प्रयोगप्राप्तावुच्यते । युक्तमवघाते । तत्र हि त एव व्रीहयः पुनःपुनरवहन्यन्ते तेन सकृत्प्रयुक्तेनैव मन्त्रेण सर्वव्रीहीणां समन्त्रकावघातलाभान्न पुनःप्रयोगस्य करणमस्ति निर्वापादिषु पुनरन्येऽन्ये व्रीहयो दर्भा आज्यं च प्रतिमुष्टि प्रतिप्रस्तरणं प्रतिग्रहणं च निरुप्यन्ते लूयन्ते स्तीर्यन्ते गृह्यन्ते च । ततश्च यत्रैव मन्त्रः प्रयुक्तस्तत्रैव तत्कृतसंस्कारलाभात्सर्वेषां तल्लाभाय मुष्ट्यादिषु भेदेन मन्त्रः ॥

वेदिप्रोक्षणे प्रत्यावृत्ति मन्त्रानावृत्त्यधिकरणम् ॥ १५ ॥

वेदिप्रोक्षणे मन्त्राभ्यासः कर्मणः पुनः प्रयोगात् ॥ ४७ ॥ [एकस्य वा गुणविधिर्द्रव्यैकत्वात्तस्मात्सकृत्प्रयोगः स्यात् ॥ ४८ ॥]

वेदिप्रोक्षणमन्त्रः किमावर्त्यः सकृदेव वा ॥ आद्यः स्यात्प्रोक्षणत्रित्वात्संस्कार्यैकत्वतः सकृत् ॥ २२ ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'वेदिरसि बर्हिषा त्वेति त्रिर्वेदिं प्रोक्षती'ति । तत्र किं प्रत्यभ्यासं मन्त्रावृत्तिरुत सकृदेवादौ मन्त्र इति संशये प्रोक्षणार्थत्वान्मन्त्रस्य प्रोक्षणस्य च संख्याया भिन्नत्वात्प्रति-

---

बीजान्तरोपकारकत्वासंभवात्तस्यापि तदर्थतया विशेषस्य ग्रहणे प्रतिबीजं मन्त्रातिदेशबलेनावृत्तिरेव कार्येत्यर्थः । एवंच मन्त्रशेषभूतावघातसंनिपातित्वस्य स्पष्टतया विशेषग्रहणे सति सर्वचिकीर्षाबलान्मन्त्रजन्यानुष्ठेयस्मृतेर्यावत्सर्वावघातसमाप्त्यवस्थानकल्पनानौचित्येन पूर्वपक्षस्य मन्दत्वात्प्रत्युदाहरणमात्रमेतदिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु—द्रव्यान्तरेषु मन्त्रस्य पुनःप्रयोगः स्यात् पूर्वस्मिन् बीजे कृतार्थस्यावघातस्य बीजान्तरे पुनःप्रयोगान्मन्त्रस्य प्रतिकर्मावसायिना चोदकेन तदर्थत्वेनापि विधानात्तद्गुणत्वादिति ॥

निर्वपणलवनस्तरणाज्यग्रहणेषु० ॥ ४५ ॥ अयुंगान्युंगानिति गकारमकारयोः स्थानविनिमयेनायुग्मान्युग्मानित्यर्थः । **त्रिधात्विति** । धातुः परिपाटिरिति धूर्तस्वामी । **ससंख्यानामिति** । यथावहननस्य साभ्यासस्यैककर्मत्वान्न मन्त्रावृत्तिरेवमिहापि चतुर्मुष्टिनिर्वाप एकं कर्म चतुरो मुष्टीनिति कर्मणि श्रूयमाणायाः संख्यायाः क्रियाभेदसंपादनाक्षमत्वादत एव चतुर्मुष्टिनिर्वापस्यैकपदार्थत्वात्तेनानुसमयः पञ्चमोक्त उपपद्यते । अन्यथा मुष्टिना मुष्टेरेवानुसमयः स्यादेवं लवनादिष्वपीति भावः । अवघातमन्त्रवदित्यनेनैव पूर्वस्य प्रत्युदाहरणमात्रत्वेन पूर्वतरशेषत्वात्तेन संगतिरपि सूचिता । सत्यं क्रियायाः न भेदस्तथापि न क्रियास्वरूपप्रयुक्तो मन्त्रः किंतु क्रियाकार्यभूतसंस्कार्यप्रयुक्तः । संस्कार्यं च मुष्टिपरिमितव्रीह्यादिकं भिन्नमिति नानाबीजन्यायेन मन्त्रावृत्तिरेव न्याय्या । अवहनने तु न संस्कार्यभेद इति वैषम्यमित्याह—**युक्तमित्यादिना** । **स्तीर्यन्त इति** । इदं च स्तरणं दर्भाणां संस्कार इति पक्षे, वेदिसंस्कार इति पक्षे तु तत्तद्देशभेदानावृत्तिर्बोध्या । सूत्रार्थस्तु—निर्वपणादिष्वेकद्रव्यकावघातवत्सकृत्प्रयोगः स्यात् चतुर्मुष्टिनिर्वापादेरेकप्रयोजनतया युगपच्चिकीर्षितत्वादिति ॥

वेदिप्रोक्षणे० ॥ ४७ ॥ भिन्नत्वादिति । अनेन यदि क्रियैक्येऽपि मन्त्रावृत्तिस्तदा तद्भेदे किं वक्तव्यमित्युत्थानासंगतिः सूचिता । यद्यपि क्रियाभ्यावृत्तिगतैवेयं संख्या न क्रियागता, तया च न क्रियाभेदः संभवति तथापि प्रतिसेचनं प्रोक्षणशब्दस्य मुख्यत्वात्स्वरसतोऽत्र क्रियाभेद एव प्रतीयते । नचास्यावघातवद्दृष्टार्थत्वं येन साभ्यासस्यैकफलसाधनत्वेन तद्रूपैक्यमादाय मन्त्रस्य सकृत्प्रयोगः स्यात् । तस्माददृष्टार्थत्वात्प्रोक्षणस्याभ्यासस्तस्यैवादृष्टजनकत्वमित्यत्र प्रमाणाभावेन

---

१ अयुग्मा युग्मा मुष्टीर्लुनाति.

प्रधानं च गुणानामावृत्तेः प्रत्यभ्यासमावृत्तिः। किंचानेन मन्त्रेण त्रिः प्रोक्षतीति वचनाद्विस्पष्टं मन्त्रावृत्तिर्गम्यते। उच्यते—नैवं संबन्धः अनेन मन्त्रेण त्रिरिति किंतर्हि मन्त्रस्य करणत्वात्क्रियया संबन्धोऽनेन प्रोक्षतीति। त्रिरभ्यासोऽपि क्रियाया एवाङ्गम्। तेन मन्त्रवदावृत्तिमच्च कर्तव्यं, नचात्र क्रियाभेदः किंत्वेकैव क्रिया। आवृत्तिधर्मिका क्रियाभ्यावृत्तौ हि सुज्विधीयते न क्रियाभेदे। तस्मात्सकृदेव मन्त्रः॥

कण्डूयनमन्त्रस्यानावृत्त्यधिकरणम्॥ १६॥

कण्डूयने प्रत्यङ्गं कर्मभेदात्स्यात्॥ ४९॥ [अपि वा चोदनैककालमैककर्म्यं स्यात्॥ ५०॥]

एककालीनबह्वङ्गकण्ड्वां मन्त्रे भिदा न वा॥ अङ्गभेदान्मन्त्रभेदो निवृत्त्यैकत्वतो न सः॥ २३॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते 'कृष्णविषाणया कण्डूयत' इति। तत्र मन्त्रः 'कृष्यै त्वा सुसस्याया' इति। तत्र यदाऽनेकेषु पाण्याद्यङ्गेषु युगपत्कण्डूरुत्पद्यते किं तदा प्रत्यङ्गं मन्त्रावृत्तिरुत सकृदिति संदेहे कण्डूयनकर्मणस्तदपनेयस्य दुःखस्य दुःखापनयनसंस्कार्याणामङ्गानां च भिन्नत्वात्प्रत्यङ्गमावृत्तिः। तन्त्रत्वे हि यस्मिन्नेवाङ्गे मन्त्रः प्रयुक्तस्तदर्थः स इति विशेषग्रहणादङ्गान्तराणां मन्त्रकृतसंस्कारहानिः स्यात्। सत्यं दुःखानि भिन्नानि नतु दुःखापनयनं स्वरूपेण चिकीर्षितं, नाप्यङ्गसंस्कारो येन तद्भेदाद्भेदः स्यात् किंत्वात्मानं कण्डूदुःखाक्षिप्तचित्तमपनीतकण्डूदुःखं कर्तुं कण्डूयनं क्रियते, तेन यावता दुःखेनानपनीतेनात्मनि दुःखं भवति तावत्सर्वमपनेतुमभिसंधाय कण्डूयनमुपक्रममाणेन प्रयुक्तो मन्त्रोऽगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रं भवति॥

स्वप्नादिमन्त्रानावृत्त्यधिकरणम्॥ १७॥

स्वप्ननदीतरणाभिवर्षणामेध्यप्रतिमन्त्रणेषु चैवम्॥ ५१॥

स्वप्नादिमन्त्र आवर्त्यो नो वाद्योऽस्त्वन्तरायतः॥ कृत्स्नोद्देशप्रवृत्तत्वान्निमित्ताभेदतः सकृत्॥ २४॥

ज्योतिष्टोमे स्वप्नार्थो मन्त्रः 'त्वमग्ने व्रतपा असी'ति। तथा नदीतरणमन्त्रः 'देवीरापो अपांनपा-

---

शब्दशक्त्यनुसारेण प्रत्येकमेवादृष्टजनकत्वस्य कल्पनीयत्वेनादृष्टसाधनरूपेणापि भेदादावृत्तिरित्यत्र पूर्वपक्षिणस्तात्पर्यम्। **ननु** प्रत्येकं प्रोक्षतिशब्दार्थत्वेऽपि विध्यैक्यादेकादृष्टमेव कल्पनीयम्। ततश्च साभ्यासस्यैवादृष्टजनकत्वमवश्याङ्गीकार्यमिति तद्रूपैक्यान्नावृत्तिरित्यस्वरसादाह—**किंचेति**। अव्यवधानात्रिरित्यनेनैव मन्त्रान्वय इति भावः। किंचेत्येतत्प्रथमं दूषयति—**नैवमिति**। मन्त्रस्य कारकत्वेन क्रियेतरेणान्वयायोग्यत्वादयोग्यतापराहतमव्यवधानमिति भावः। **त्रिरिति**। तथाच मन्त्राभ्यासयोरुभयोरपि गुणत्वान्न परस्परान्वय इति भावः। एवंच त्रिरभ्यासविधिबलादपि साभ्यासस्यैव कर्तव्यत्वं नतु कर्तव्यस्याभ्यासः येन प्रत्येकमदृष्टजनकता स्यादित्याशयेनाह—**तेनेति**। संख्याया भिन्नत्वं निरस्यति—**नचेति**। **क्रियाभ्यावृत्ताविति**। 'संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसु'जित्यधिकृत्य 'द्वित्रिचतुर्भ्यः सु'जिति विधानादिति भावः॥

कण्डूयने प्रत्यङ्गं०॥४९॥ पूर्वत्र संस्कारवैद्यैक्यान्मन्त्रस्य सकृत्प्रयोगेपीह तद्भेदाद्भेद इत्युत्थितेः संगतिः। **तदपनेयेति**। ततश्च कार्यतोऽपि भेद एवेति भावः। **नन्वे**मपि कण्डूयनसंस्कार्यस्यात्मन एकत्वात्सकृदेव मन्त्रः स्यादित्यत आह—**दुःखापनयनेति**। कण्डूयनसाध्यकण्डूनिवृत्तेरङ्गगतत्वेनाङ्गसंस्कार एव कण्डूयनं नात्मसंस्कार इति भावः। कण्डूतिदुःखापनयनं न शास्त्रेण कर्तव्यतया चोद्यते किंतु कण्डूतिदुःखे सति चित्तविक्षेपात्सुखं कर्मानुष्ठानं न भवतीत्यर्थादाक्षिप्ते तस्मिन्मन्त्रमात्रं शास्त्रेण विधीयते। ततश्चैकस्मिन्नङ्गे कण्ड्वपनयेपि अङ्गान्तरे तत्सत्वे चित्तविक्षेपतादवस्थ्यात् यावदङ्गं कण्ड्वपनय एव चित्ताविक्षेपेणाक्षेप्यः। एवंच चित्ताविक्षेपरूपप्रयोजनैक्यादवघातन्यायेन कण्डूयनक्रियैक्यात्सकृदेव मन्त्रः। तथा चित्ताविक्षेपलक्षणप्रयोजनस्यात्मगतत्वादात्मसंस्कार एव कण्डूयनं नाङ्गसंस्कारः। अङ्गगतकण्डूनिवृत्तिश्च द्वारमात्रमिति संस्कारैक्यादपि सकृन्मन्त्र इति सिद्धान्तमाह—**सत्यमित्यादिना**। **दुःखमिति**। चित्तविक्षेप इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—कण्डूयने प्रत्यङ्गमावृत्तिः स्यात् कर्मभेदादिति॥

स्वप्ननदीतरणाभिवर्षणा०॥ ५१॥ स्वप्नार्थ इति। निद्रार्थ इत्यर्थः। स्वप्नादीनां भेदादानन्तर्येण विशेषग्रह-

---

१ प्रत्येकम्.

दि'ति । तथा 'अभिवृष्टस्य उदन्तीर्बलं धत्ते'ति । तथा अमेध्यप्रतिमन्त्रणमन्त्रः 'अबद्धं मनो दरिद्रं चक्षु-रि'ति । तत्र संशयः—यदा दीक्षितः पुनःपुनः प्रबुद्धः स्वपिति अनेकस्रोतसं वा नदीं तरति संता-नेन वाभिवृष्यते युगपद्वाऽनेकानि अमेध्यानि पश्यति तदा किं मन्त्राणामावृत्तिरुत सकृत्प्रयोग इति । विशेषग्रहणादावृत्तिप्राप्तावुच्यते—सर्वां रात्रिं निद्रामभिसंधाय मन्त्रं प्रयुङ्क्ते तथा नदीं वृष्टिं च नत्ववान्तरनिद्रां नाप्येकं स्रोतः तथा वर्षधारां, तस्मात्सकृत्प्रयोगः । अमेध्येषु तु कालभेदाभावाद्वि-स्पष्टमगृह्यमाणविशेषत्वम् ॥

दीक्षितस्य प्रयाणे मन्त्रानावृत्त्यधिकरणम् ॥ १८ ॥

प्रयाणे त्वाऽर्थनिर्वृत्तेः ॥ ५२ ॥

प्रयाणे प्रत्यहं मन्त्रो भिन्नो नो वात्र विश्रमैः ॥ प्रयाणभेदाद्भिन्नो नो गत्यैक्यादानिवृत्तितः ॥ २५ ॥

दीक्षितस्य प्रस्थानार्थो मन्त्रः 'भद्रादभिश्रेय' इति स किं पुनःपुनर्विश्रम्य प्रतिष्ठमानेनावर्तयि-तव्यः उत सकृदेवेति संशये विशेषग्रहणादावृत्तिं मन्वानस्योत्तरं आसमीहितप्राप्तेरेकं प्रयाणमिति । तदर्थस्य मन्त्रस्य सकृत्प्रयोगः ॥

उपरवमन्त्रस्यावृत्त्यधिकरणम् ॥ १९ ॥

उपरवमन्त्रस्तन्त्रं स्याल्लोकवद्बहुवचनात् ॥ ५३ ॥ [न संनिपातित्वात्, असंनि-पातिकर्मणां विशेषाग्रहणे कालैकत्वात्सकृद्वचनम् ॥ ५४ ॥]

तत्रेणोपरवे मन्त्रो भिद्यते वा बहूक्तितः ॥ तन्त्रं बहूक्तिः पूजार्था भिन्नोऽसौ खेयभेदतः ॥ २६ ॥

ज्योतिष्टोमे संत्युपरवाश्चत्वारः तेषां खननार्थो मन्त्रः 'रक्षोहणो वलगहनो वैष्णवान्खनामि' इति स किं चतुर्णामपि तन्त्रमुत प्रत्युपरवं भिद्यते इति संशये वैष्णवानिति बहुवचनान्तत्वात्सकृदेव प्रयुज्यमानो मन्त्रः सर्वानभिधत्ते इति न पुनः प्रयोक्तव्यः । प्रत्येकं हि प्रयोगे बहुवचनमसमर्थं स्यात्तस्मात्तन्त्रम् । नैवं, खननक्रियास्तावत्खेयभेदेन भिन्नाः क्रमेणोपक्रम्यन्ते न युगपत् । मन्त्रश्च

णाद्भेद इति मन्वानं प्रति पूर्वोक्तातिदेशात्संगतिः । **विशेषेति** । अमेध्येष्वपि देशभेदादस्ति विशेष इति भावः । **नत्व-वान्तरेति** । ततश्च मध्ये प्रबोधस्यानियतत्वेनावान्तरनिद्रादेरनुद्देश्यत्वात्सत्यपि तद्भेदो नावृत्तिप्रयोजक इति भावः । **तथेति** । एकधारापतनमात्रं नोद्देश्यमित्यर्थः । **विस्पष्टमिति** । अमेध्यसंस्कारत्वाभावेन देशभेदान्न विशेष इति भावः । एवंचैकस्मिन्देशेऽनेकामेध्यदर्शने अबद्धं मन इति नावर्तते देशान्तरे त्वावृत्तिरिति कपर्द्युक्तिश्चिन्त्या ॥

प्रयाणे त्वाऽर्थनिर्वृत्तेः ॥ ५२ ॥ विशेषेति । नह्यन्तरा प्रबोधवदन्तरा विश्रामो नियतः । यत्र बहुदिनसाध्यं प्रयाणं तत्रान्तरा विश्रामावश्यंभावात्तथाच प्रथमं प्रयुज्यमानो मन्त्रः प्राक्प्राथमिकविश्रामाद्यत्प्रयाणं तदर्थमिति विशेषग्रहणादावृ-त्तिरित्यर्थः । उक्तविशेषाशङ्कयोत्थानात्संगतिः । **समीहितेति** । भृतिवननादिलक्षणेत्यर्थः । ततश्च प्रयोजनैक्यादवघात-न्यायेन प्रयाणमप्येकमिति सत्यपि तदवयवभेदे सकृदेव मन्त्र इति भावः । सूत्रे आ अर्थनिर्वृत्तेरिति छेदः ॥

उपरवमन्त्रः० ॥ ५३ ॥ पूर्ववदिहापि तन्त्रतेत्युत्थानात्संगतिः । उपरवा नाम प्रादेशमुखा बाहुमात्रखाता गर्तवि-शेषाः । **ननु** निर्वपणलवनादिमन्त्रवत्संस्कार्यभेदादावृत्तिर्न्याय्यत्वात्कथं पूर्वःपक्ष इत्यत आह—**वैष्णवानिति** । निर्वप-णादिमन्त्रेषु मुष्ट्यन्तरेषु मन्त्रजन्यसंस्कारो माविलोपीत्येतदर्थमावृत्तिरिह तु सकृत्प्रयोगेणैव सर्वेषां प्रकाशने सति न क-स्यापि मन्त्रकृतसंस्कारलोप इति नावृत्तिरित्यर्थः । मन्त्रलिङ्गविरोधादावृत्तिरिहात्यन्तं बाधितेत्याशयेनाह—**प्रत्येकमिति** । सर्वार्थतया सकृत्प्रयोगमाश्रित्य बहुवचनस्य विवक्षितत्वसंभवे केवलपूजार्थत्वमन्याय्यं, पाशानित्यत्र तु बहुवचनस्य न कथं-चिदपि विवक्षा संभवतीति वैषम्यमिति भावः । **न युगपदिति** । ततश्च युगपत्प्रकाशनस्यानपेक्षितत्वात्केवलबहुवचनब-लात्क्रियमाणं तदनर्थकमेव स्यादिति भावः । **मन्त्रश्चेति** । संनिपाती कर्मादौ संनिपतनशीलः । तथात्वं च करणमन्त्र-त्वात्करणमन्त्रेषु मन्त्रान्तैः कर्मादिसंनिपातनियमादित्यर्थः । अस्तु मन्त्रान्तकर्मादोः संनिपातस्ततः किमित्यत आह—

संनिपाती। तेन यस्य खननस्योपक्रमो मन्त्रान्ते संनिपतितः तदर्थ एव मन्त्रो नान्येषामुपरवाणामलमुपकर्तुं, अतः प्रातिपदिकमात्रं कारकमात्रं च विवक्षितं बहुवचनं त्वेकस्मिन्नेव पूजार्थं प्रयुक्तमिति वेदितव्यम् ॥

हविष्कृदादिमन्त्राणामावृत्त्यधिकरणम् ॥ २० ॥

हविष्कृदध्रिगुपुरोनुवाक्यामनोतस्याऽऽवृत्तिः कालभेदात्स्यात् ॥ ५५ ॥ [अध्रिगोश्च विपर्यासात् ॥ ५६ ॥ करिष्यद्वचनात् ॥ ५७ ॥]

हविष्कृदादिमन्त्राणां सवनीयादिगामिनाम् ॥ तन्त्रं न वा सहत्वार्थं तन्त्रं नो कालभेदतः ॥ २७ ॥

ज्योतिष्टोमे अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशास्तेषु चोदकप्राप्तं हविष्कृदाह्वानं तन्त्रमुत प्रतिसवनं भेदेन। तथा वाजपेये प्राजापत्यान्क्रतुपशूंश्च सहोपक्रम्य यदा प्राजापत्यान्पर्यग्निकृत्वोत्सृज्य ब्रह्मसाम्न्यालभेत तदा किं क्रतुपश्वारम्भकाले प्रातःसवनकाले कृतमध्रिगुवचनं प्राजापत्यानामपि तन्त्रमुत प्राजापत्यार्थत्वेन ब्रह्मसामकाले पुनरध्रिगुर्वक्तव्यः । तथा 'आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत सौम्यं बभ्रुमाग्नेयं कृष्णग्रीव'मिति कृष्णग्रीवयोर्भेदेन प्रदाने क्रियमाणेऽवदाने च किमनुवाक्याया मनोतामन्त्रस्य च तन्त्रत्वमुतावृत्तिरिति विचारे सर्वत्रासंनिपातित्वात्प्रयोगवचनानुग्रहाय तन्त्रत्वम्। नह्येतेषां करणवत्संनिपातित्वं, अनुवाक्यापि हि याज्याव्यवधानादसंनिपात्येव, तस्मादगृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रत्वभ्रान्तिः कस्यचित्स्यादिति तद्व्यावृत्त्यर्थमिदं सूत्रम् । हविष्कृदादीनामावृत्तिः कालभेदेन विशेषग्रहणात् । नच प्रयाजादिवदत्र कालान्तरे कृतः संस्कारः कालान्तरेऽवतिष्ठते येनानावृत्तिः स्यात्। प्रकाशनार्थत्वादेषाम्। यद्यप्येतानि करणवत्सन्निपातीनि तथापि प्रकाशनार्थत्वात् प्रकाशनस्य च कालान्तरे प्रध्वंसात्तस्मादावर्तेरन्। तत्रावापनिमित्तः प्रयोगपरिमाणनिर्णयो वृत्तः प्रासङ्गिके प्रयोगे परिमाणमतः प्रवक्ष्यामः ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायामेकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

तेनेति। नान्येषामिति। तत्संनिपातं विना तत्करणत्वानिर्वाहादिति भावः । बहुवचनमिति संनिपातित्वमेव बहुवचनविवक्षाकारणमिति भावः। सूत्रार्थस्तु—उपरवमन्त्रस्तन्त्रं स्यात् बहुवचनाल्लोके यथैकस्मिन्बहुवचनमसमर्थं तद्वदिहापीति ॥

हविष्कृदध्रिगु० ॥ ५५ ॥ प्रदान इति। प्रदानेनानुवाक्यायाः अवदानेन मनोतायाश्चान्वयः। **ननु** तेषां क्रियाद्रव्यादिप्रकाशकानां प्रयाजादिवदारादुपकारकत्वाभावादस्त्येव संनिपातित्वमित्याशङ्क्य नारादुपकारकत्वप्रतिद्वन्द्वीभूतसंनिपातित्वाभाव इह विवक्षितः, किंतु मन्त्रान्तकर्मायोः संनिपाताभाव इत्याशयेनाह—**नहीति।** करणमन्त्रस्य करणतानिर्वाहार्थं कर्मादिसंनिपातावश्यंभावेप्येतेषां संनिपातनियमे न किंचित्प्रमाणमिति भावः। अनेनैव पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरिति सूचितम्। **ननु** याज्याया इव पुरोनुवाक्याया अपि संनिपातः किं न स्यादित्यत आह—**अनुवाक्येति।** कालभेदेन विशेषग्रहणस्य स्पष्टत्वादाह—**भ्रान्तिः कस्यचिदिति।** अनेनैव पूर्वपक्षस्य मन्दतया भाष्यकारकृतमधिकरणान्तरपरतया व्याख्यानमयुक्तं किंतु प्रयाजादीनामसंनिपातिनां तन्त्रत्वमिति पूर्वमुक्तस्य प्रत्युदाहरणतया संनिपातित्वाभावेऽपि हविष्कृदादीनामावृत्तिप्रतिपादनार्थमिदमिति यद्व्याख्यानान्तरं तदेव समीचीनमिति सूचितम् । **ननु** प्रयाजादिवत्कालभेदोऽकिंचित्कर इत्यत आह—**नचेति। प्रकाशनस्येति।** वचनबलाद्याज्यमात्रेणानुवाक्याया व्यवधानं सह्यं नत्वत्यन्तव्यवधानमिति भावः॥ **इति श्रीनिखिलकुलतिलकसूरिभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायामेकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥ ४॥**

इति एकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

द्वादशाध्याये प्रथमः पादः ।

अग्नीषोमीयप्रयाजादिभिः पुरोडाशस्योपकाराधिकरणम् ॥ १ ॥

तन्त्रिसमवाये चोदनातः समानानामेकतन्त्रत्वमतुल्येषु तु भेदः स्याद्विधिप्रक्रमतादर्थ्यात् तादर्थ्यं श्रुतिकालनिर्देशात् ॥ १ ॥ [गुणकालविकाराच्च तन्त्रभेदः स्यात् ॥ २ ॥ तन्त्रमध्ये विधानाद्वा मुख्यतन्त्रेण सिद्धिः स्यात्तन्त्रार्थस्याविशिष्टत्वात् ॥ ३ ॥ विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वात् ॥ ४ ॥ एकेषां चाशक्यत्वात् ॥ ५ ॥ एकाग्निवच्च दर्शनम् ॥ ६ ॥]

तन्त्रं द्वयोद्देशकत्वादेकादश उदीरितम् ॥ प्रसङ्गोऽन्योद्देशकत्वाज्जघन्यः सन्नथोच्यते ॥ १ ॥
पश्वर्थानुष्ठितैर्नास्ति पुरोडाश उपक्रिया ॥ अस्ति वा विध्यभावान्नो ह्यर्थतस्त्वस्तु लोकवत् ॥ २ ॥

सकृदनुष्ठितमप्यङ्गं बहूनां प्रधानानामेकदेशकालकर्तृकाणां शक्नोत्युपकर्तुमित्येतत्तन्त्रलक्षणोक्तमुपजीव्य किमगृह्यमाणविशेषत्वादेव वैवं भवति उतास्मा इदमनुष्ठानं नास्मा इत्येवं गृह्यमाणेऽपि विशेषे अन्यार्थेप्यनुष्ठितमप्यङ्गमन्यस्यापि देशाद्यभेदे शक्नोत्युपकर्तुं न तादर्थ्येन पुनरनुष्ठातव्यमिति चिन्त्यत इति तत्र प्रसङ्गयोर्हेतुहेतुमत्ता । अग्नीषोमीये पशावैष्टिको विध्यन्तः प्रवर्तते तत्र पशुपुरोडाशः 'अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पुरोडाशं निर्वपती'ति तत्राप्यैष्टिको विध्यन्तः । तत्र चिन्त्यते किं पश्वर्थानुष्ठितान्यङ्गानि पुरोडाशस्य नोपकुर्वन्ति तेन तदर्थं पृथगनुष्ठातव्यानि उत तैरेवोपकारसिद्धेर्न पृथक्पुरोडाशार्थेनाङ्गानामनुष्ठानमिति । तत्र—'अङ्गानि पशुकालानि पश्वर्थानीत्यसंशयम् ॥ अनागते पुरोडाशकाले नहि तदर्थता ॥ अन्यार्थानुष्ठितं चाङ्गं नह्यन्यस्योपकारकम् ॥ तदर्थेन कृतं चैव तथा प्रकृतिदर्शनात् ॥' प्रकृतौ हि यदुद्देशेनाङ्गमनुष्ठितं

तन्त्रिसमवाये चोदनातः० ॥ १ ॥ ननु कथं तन्त्रनिरूपणानन्तर्यं प्रसङ्गनिरूपणस्य तन्त्रप्रसङ्गयोः परस्परं हेतुहेतुमद्भावाभावात् । तथाहि यत्र तन्त्रमाग्नेयादौ प्रयाजादीनां तत्र न प्रसङ्गः यत्र प्रसङ्गः पश्वाद्यर्थानुष्ठितानामङ्गानां पशुपुरोडाशादौ तत्र न तन्त्रं तस्मात्तन्त्रप्रसङ्गयोः परस्परवार्ताभिज्ञतया हेतुहेतुमद्भावाभावात्कथमानन्तर्यमित्यत आह—**सकृदिति।** अत्र यद्यपि तन्त्रप्रसङ्गयोर्न हेतुहेतुमद्भावस्तथापि प्रसङ्गनिरूपणं तन्त्रनिरूपणमपेक्षते । पश्वाद्यर्थानुष्ठितैरङ्गैः पुरोडाशाद्युपकारसिद्धिलक्षणप्रसङ्गो हि पश्वर्थानां पुरोडाशोपकारकत्वसंभावनायां घटते नान्यथा । तत्संभावना च पश्वर्थानां पारार्थ्यनिश्चयेन विशेषग्रहणात्पुरोडाशोपकारकत्वं न संभवतीति शङ्कया न स्वरसत उत्पद्यते किंतु प्रयाजादेराग्नेयाग्नीषोमीयाद्यनेकोपकारकत्वदर्शनात्कथंचिदुन्मिषति । ततश्च प्रयाजादीनामगृह्यमाणविशेषतया एकदेशकालकर्तृकानेकप्रधानोपकारकत्वलक्षणतन्त्रव्युत्पादनस्य गृह्यमाणविशेषस्थलेऽप्येकस्यानेकोपकारकत्वसंभावनाद्वारा प्रसङ्गनिरूपणहेतुत्वाद्युक्तमानन्तर्यमित्यर्थः । तन्त्रप्रसङ्गयोः तन्त्रप्रसङ्गनिरूपणयोरित्यर्थः । ग्रन्थकारोऽपि संभावनाद्वारा हेतुत्वस्फोरणायैवोपकर्तुं शक्नोतीत्युक्तवानन्यथा उपकरोतीत्येवावक्ष्यदिति ध्येयम् । वस्तुतस्तु देशाद्यभेदंविना प्रसङ्गोऽपि न संभवतीति देशादितन्त्रतायाः प्रसङ्गोपजीव्यत्वात् साक्षादपि तन्त्रप्रसङ्गयोर्हेतुहेतुमद्भावः संभवतीति ध्येयम् । किं प्रयाजादीन्यङ्गानि पुरोडाशार्थं पृथगनुष्ठेयान्युत न, तदर्थं च किं पश्वर्थानुष्ठितैरङ्गैः पुरोडाशे उपकारो न सिध्यत्युत सिध्यतीति संशयं फलफलिभावगर्भमाह—**तत्रेति । अङ्गानीति ।** अङ्गानुष्ठानमित्यर्थः । **पशुकालानीति** । 'तिष्ठन्तं पशुं प्रयुजन्ती'त्यादिवचनादिति भावः । कृतं चैवेत्यत्र

---

१ षत्वादेवं भवति. २ पशुपुरोडाशं. ३ कृते तस्य.

तस्यैवोपकारकं दृष्टम्। इहापि नान्यार्थमनुष्ठितमन्यस्योपकरोति । किंच—'विधीयमानं कालादौ कर्म साङ्गं विधीयते ॥ स्वकालेऽतः पुरोडाशः कार्यः सर्वाङ्गसंगतः[1] ॥' वपाप्रचारोत्तरकालेऽप्युपदिष्टातिदिष्टसर्वाङ्गयुक्ते पुरोडाशे कर्तव्यतया विज्ञायमाने कोनाम शास्त्रातिक्रमेण प्रधानमात्रमनुष्ठातुं क्षमः वैगुण्यं च प्रसङ्गसमाश्रयणे स्यात् । प्रयाजानन्तर्यं ह्याज्यभागाङ्गं तदानन्तर्यं च प्रधानाङ्गं प्रकृतिवदतिदेशात् । तदिह पाशुकेषु प्रयाजेषु प्रसज्यमानेषु तदानन्तर्यगुणहानाद्विगुणावाज्यभागौ न स्वकार्यं साधयेयाताम्। अथ तु वैकल्पिकत्वात्पशावेवाज्यभागावनुष्ठितौ ततस्तयोरपि प्रसज्यमानयोः पुरोडाशस्य तदानन्तर्यगुणलोपान्न स्वकार्यसाधनत्वं स्यात्। तस्मान्न पाशुकानामङ्गानां पुरोडाशे प्रसङ्ग इति तस्य स्वाङ्गानि पृथक्कर्तव्यान्येव । 'गुणकालकृतं चापि वैगुण्यं भाष्य ईरितम् ॥ तेनापि न प्रसङ्गोऽस्तीत्येवंप्राप्तेऽभिधीयते ॥ वितते पाशुके तन्त्रे समाप्तिमागते सति ॥ मध्ये पतन्पुरोडाशस्तत्तन्त्रमुपजीवति ॥ चोदकेन पुरोडाशे यो विध्यन्तः समर्थितः ॥ ऐष्टिकः स पशावेव

तस्योपकारकमित्यनुषज्यते । एवमिति पाठे तु एवंशब्दस्यैव तस्योपकारकमित्यर्थः । **इहापीति** । चोदकानुग्रहादिति भावः। यद्यपि प्रकृतौ तदुद्देशेन कृतमेव तस्योपकारकमिति विधानाभावादुद्देशांशस्यार्थिकतयेह नातिदेशस्तथापि प्रासादार्थमारोपितस्य दीपस्य राजमार्गोपकारकत्ववदिह पश्वर्थानुष्ठितानामङ्गानां पुरोडाशोपकारकत्वं न प्रत्यक्षगम्यं, नापि तत्र प्रमाणान्तरमस्ति। तस्मात्प्रयाजादीनां पुरोडाशोद्देशेनानुष्ठानं विना तदुपकारकत्वानिर्वाहादिहापि प्रकृतिवदेव तदुद्देशेनानुष्ठानमर्थात्सिध्यतीति भावः। **साङ्गमिति** । कालादेरङ्गप्रधानसाधारण्यादिति भावः । **प्रचारेति** । प्रचारोत्तरकाल इत्यर्थः। नच पुरोडाशप्रयोगविधिः साङ्गपुरोडाशयागं विदधानोऽपि लाघवात्पश्वर्थैरेवोपकारसिद्धिमङ्गीकृत्य तत्राविद्यमानाङ्गमात्रविशिष्टमेव विधानं विदधाति नतु तत्र विद्यमानप्रयाजादिविशिष्टमपीति न शास्त्रातिक्रमप्रसक्तिरिति वाच्यम् । प्रयाजादिविशिष्टतया पुरोडाशस्याविधाने प्रयाजादीनां पुरोडाशोपकारकत्वमेव न सिध्यतीति तदर्थं प्रयाजाद्यंशेऽपि पुरोडाशप्रयोगविधिव्यापारावश्यंभावादिति भावः। एवंच प्रयाजादीनां विधीयमानतयाङ्गत्वात्तेषां क्रमादिलोपाद्वैगुण्यं च स्यादित्याह—**वैगुण्यं चेति । तदिहेति** । चोदकेन विहितत्वात् 'न तौ पशौ करोती'ति प्रतिषिद्धत्वाच्च पशावाज्यभागौ विकल्पितौ पुरोडाशे तु नित्यौ, तत्र यदि पशावाज्यभागावकृत्वा पुरोडाशे क्रियेते तदा पशुकाले क्रियमाणप्रयाजापेक्षया तयोर्बहुत्वव्यवहितत्वात्प्रयाजानन्तर्याभावाद्वैगुण्यं स्यात्। यदि पशावेवाज्यभागौ क्रियेते तदा यद्यप्याज्यभागयोर्न प्रयाजानन्तर्यबाधस्तथापि पाशुकयोराज्यभागयोः प्रयाजवत्पुरोडाशे प्रसङ्गे तदानन्तर्याभावात्पुरोडाशप्रधानस्य वैगुण्यं स्यादित्यर्थः। **गुणेति**। पशौ 'तिष्ठन्तं पशुं प्रयजन्ति' 'एकादश प्रयाजान्यजती'ति वचनात्पश्ववस्थितिकालीना एकादशप्रयाजास्तथा 'पृषदाज्येनानूयाजान्यजती'त्यादिवचनात्पृषदाज्यद्रव्यका एकादशानूयाजाश्चोपकारकाः, पुरोडाशे तु यथाप्रकृति हविरासादनोत्तरकालाज्यद्रव्यकाः पञ्चप्रयाजाः केवलाज्यद्रव्यकाः त्रयोऽनूयाजाश्चोपकारकास्तत्र पाशुकानां प्रसङ्गेपि पञ्चसंख्यारूपगुणस्य हविरासादनोत्तरकालस्य चाभावात्प्रयाजानां तथा केवलाज्यस्य त्रित्वसंख्यायाश्चाभावादनूयाजानां च वैगुण्यं स्यादिति भाष्ये प्रतिपादितमित्यर्थः। **वितत इति** । पाशुके तन्त्रे अङ्गजाते वितते विस्तार्यमाणे सति तन्मध्ये पतितः पुरोडाशस्तदेवाङ्गजातं स्वोपकारकत्वेन गृह्णातीत्यर्थः । **ननु** पाशुकाङ्गमध्येऽनुष्ठीयमानस्यापि पुरोडाशस्य न तदङ्गोपजीवित्वं संभवति, पुरोडाशानुष्ठानात्पूर्वं कृतानां प्रयाजादीनां विनष्टानां पुरोडाशोपकारकत्वासंभवादित्यत उक्तम् । **समाप्तिमगत इति**। सर्वैरङ्गैः संहत्य परमोपकारस्य जनयितव्यत्वाद्यावच्चरमाङ्गानुष्ठानं पूर्वानुष्ठितप्रयाजादिजन्यादृष्टलक्षणावान्तरोपकारसत्त्वावश्यंभावात् तत्सत्ताया एव प्रयाजादिसत्तारूपत्वपर्यवसानात्स्वरूपेण नाशोऽकिंचित्कर इति भावः। **ननु** प्रयाजादीनां पौरोडाशिकप्रयोगवचनेन वपाप्रचारोत्तरकाले पुरोडाशार्थतया विधीयमानानां तदर्थतया पृथगनुष्ठेयत्वात्कथं पाशुकतन्त्रोपजीवनं, पौरोडाशिकप्रयोगवचनेन प्रयाजादीनां विध्यनभ्युपगमे च तेषां पुरोडाशोपकारकत्वमेव न स्यादित्युक्तमित्यत आह—**चोदकेनेति** । पुरोडाशयागेन पशूपकारं भावयेदित्युक्ते कथमिति यागगतव्यापारविशेषात्मकप्रकारापेक्षायां प्रयाजादिजन्यदृष्टादृष्टलक्षणावान्तरोपकारवत्तासंपादनात्मको व्यापारोऽतिदेशेन पुरोडाशविषयत्वेन विनियुज्यते । तेन च विशिष्टं पुरोडाशयागं तत्प्रयोगवचनो विधत्ते प्राकृताङ्गावान्तरव्यापारवान्पुरोडाशयागः कर्तव्य इति। एष प्रयोगवचनस्य श्रौतोऽर्थः। एवं श्रुत्या विशिष्टं विदधत्प्रयोगवचनः, उपकारैः पदार्थैश्च विना तद्वत्तासिद्धेरर्थादुपकारात्पदार्थांश्च पुरोडाशार्थतयानुष्ठापयितुं प्रवृत्तः स्वापेक्षितानैष्टिकोपकारान्पदार्थांश्च पाशुकप्रयोगवचनेनानुष्ठाप्यान्दृष्ट्वा तैरेव तद्वत्तासिद्धिं लाघवादनुमन्यमानोऽनुपपत्तिक्षयान्न स्वयं पृथक्पदार्थानुपकारांश्चानुष्ठेयतया विधत्ते। एवंच श्रुत्या चोदकसमर्पितप्रयाजादिजन्योप-

---

१ सर्वाङ्गसंयुतः.

विततो दृश्यते यदा ॥ तदा तेनैव संतुष्टः पुरोडाशविधिः स्वयम् ॥ प्राकृतानां पदार्थानां न करोत्युपसंग्रहम् ॥' पुरोडाशप्रयोगवचनो हि पशुतन्त्रे वितते तदीयेषु प्रयाजानुयाजाद्यङ्गेषु कृतकरिष्यमाणेषु तत्कार्येषु चोपकारेष्वारब्धारिप्सितरूपेण मनसि विपरिवर्तमानेषु तन्मध्ये पुरोडाशभावनां चोदकसमर्पितप्रयाजाद्यङ्गजन्योपकारयुक्तां विदधल्लाघवात्पश्वर्थैरेवोपकारैस्तद्वत्तामुपजीव्य यान्यङ्गानि पशुतो न लभ्यन्ते तद्युक्तामेव विदधाति यद्विशिष्टं च प्रधानं विधीयते तेषामेव प्रधानकालत्वं क्रमश्चाङ्गं भवति, तेन प्रधानमात्रानुष्ठानेऽपि नास्ति शास्त्रातिक्रमः । नापि क्रमलोपाद्वैगुण्यम् । तद्धि कार्यस्य प्रयाजादिजन्यस्य कृतत्वात्तन्मात्रस्य च पुरोडाशभावनयोपजीवनाद् भाष्य एव परिहृतम् । नन्वेवं पौर्णमास्यर्थकृताङ्गकृतानामुपकाराणामाफलापूर्वनिष्पत्तेरवस्थानादमावस्यायां न भूयः प्रयाजादीनि कर्तव्यानि स्युः । तत्र 'त्रयोदशामावास्यायामि'ति वषट्काराहुतीनामाहवनीयगतानां संख्यादर्शनं नोपपद्यते । तदिदं वारुणप्राघासिकयोर्दक्षिणोत्तरविहारयोर्मिथः प्रसङ्गनिराकरणेन निराकृतं चोद्यं 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेते'ति द्वे वाक्ये परस्परमनपेक्षमाणे द्वयोः कालयोः त्रिकस्य त्रिकस्य कृत्स्नाङ्गयुक्तस्य प्रयोगद्वयं विदधाते इति कः प्रसङ्गः । प्रसङ्गस्य प्रसङ्गे हि यथा चोदितानुष्ठानात्क्रमादिलोपेन वैगुण्यान्नामावास्या स्वकार्यसाधनाय पर्याप्नुयात् । इह त्वन्यस्य तन्त्रे विहिते प्रवृत्तानपवृक्ते च मध्ये पुरोडाशो विधीयमानः प्रसङ्गमुपजीवतीति वैषम्यम् । यत्तु प्रकृतावनन्योद्देशेनानुष्ठितान्यङ्गान्युपकारकाणि दृष्टानि । इहापि पुरोडाशे तथैव कर्तव्यानीत्युक्तं तदयुक्तम् । नहि प्रकृतावुद्देशोऽङ्गमविहितत्वात् । प्रयाजादिस्व-

---

कारविशिष्टतया पुरोडाशविधानात्तेषां तदुपकारकत्वसिद्धिः । आर्थिकस्य पृथगनुष्ठानविधेरभावात्प्रसङ्गसिद्धिश्चेति लाघवसहकृतप्रयोगविधिरेव प्रसङ्गे प्रमाणमिति भावः । **ननु** यदि पुरोडाशप्रयोगवचनेन पदार्थानामुपकाराणां च पृथगनुष्ठेयतया न विधिस्तदाज्यभागावघातादिकमपि पुरोडाशेनानुष्ठेयं स्यादित्याशङ्काग्रिमाधिकरणे वक्ष्यमाणमत्र दर्शयन् श्लोकं व्याचष्टे **—पुरोडाशेत्यादिना** । करिष्यमाणानूयाजादिजन्योपकारस्य संप्रत्यसत्त्वात्तत्संग्रहार्थमारब्धारिप्सितरूपेणेत्युक्तिः । **तेषामेवेति** । प्रयोगविधिना स्वानुष्ठाप्याङ्गानामेव प्रधानकालत्वस्य क्रमस्य च बोधनादिति भावः । **नास्तीति** । वपाप्रचारोत्तरकाले पदार्थानां कर्तव्यत्वेनाविधानात् । नचाविधीयमानान्यङ्गानि भवन्ति । अङ्गत्वं हि नोपकारकत्वमात्रं गोदोहनादेः प्रणयनाद्युपकारकत्वेऽपि तदङ्गाभावात् । तादर्थ्या(?)धिकरणे उपकारकत्वलक्षणाङ्गत्वस्य निराकरणात् किंतु पारार्थ्यं परोद्देशप्रवृत्तकृतिव्याप्यत्वलक्षणं, प्रयाजादिपदार्थानां चाविहितत्वेन तेषां पुरोडाशार्थप्रवृत्तकृतिव्याप्यत्वाभावात्पश्वद्देशेन व्यापार्यतया पश्वर्थानामेव सतां प्रागुक्तरीत्या लाघवानुगृहीतचोदकसहितप्रयोगवचनानुमत्योपकारकत्वमात्रं नत्वङ्गत्वमिति भावः । अयंचार्थो न्यायरत्नमालायां स्पष्टः । **कार्यस्येति** । पृषदाज्यादिद्रव्यभेदादेकादशत्वादिसंख्याभेदात्पश्ववस्थानादिकालभेदाच्च न प्रयाजानूयाजानां कार्यभेदस्तथासत्यप्राकृतकार्यतापत्तेः, किंतु प्राकृतकार्याणामेव सतां तेषां पृषदाज्येनानूयाजानित्यादिना द्रव्यादिभेदमात्रं विधीयते । एवंच कार्यान्यथाभावापादकत्वाभावाद्गुणकालकृतवैगुण्यं न दोषावहमिति भाष्ये व्यक्तमित्यर्थः । **न भूय इति** । पौर्णमासिकाङ्गोपकाराणामेव प्रसङ्गादमावास्योपकारकत्वसंभवादिति भावः । **त्रयोदशेति** । प्रधानाहुतेर्द्वित्वात्त्रयोदशत्वं न स्यादङ्गानां पृथगनुष्ठाने तु 'पञ्च प्रयाजाः द्वावाज्यभागौ द्वे प्रधानाहुती एका स्विष्टकृत् त्रयोऽनूयाजा'इत्याहवनीयवषट्काराहुतीनां त्रयोदशत्वमुपपद्यत इति भावः । **तदिदमिति** । वरुणप्रघासेषूत्तरे विहारेऽध्वर्युकर्तृकाग्नेयादिहविरष्टकार्थमनुष्ठितानामङ्गानां दक्षिणविहारे प्रतिप्रस्थातृकर्तृकमारुत्यां प्रसङ्गादुपकारकत्वसंभवमाशङ्क्य 'तन्त्रेऽन्यस्य समारब्धे यत्रान्यस्य विधिः श्रुतः ॥ तत्र प्रसङ्गो नत्वत्र युगपत्सर्वचोदना'दित्येकादशे परिहृतम् । अत्राप्याग्नेयादीनां षण्णामपि 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति युगपद्विधानेनैकस्मिन्बुद्धिस्थेऽन्यस्य विधानाभावे सत्येकविधेरन्यतन्त्रोपजीवनासंभवान्न प्रसङ्ग इति तेनैव परिहारेणेदमपि चोद्यं परिहृतमित्यर्थः । किंचात्र साङ्गयोस्त्रिकयोः कालभेदेन पृथक्विधिबलात्पृथगङ्गानुष्ठानमावश्यकमित्याह**—पौर्णमास्यामिति** । यद्वानपेक्षतया विधानात्मकत्वमेव परिहारं दर्शयति**—पौर्णमास्यामिति । कृत्स्नाङ्गेति** । करणविभक्तिनिर्देशेन फलार्थः पौर्णमासीकरणको यो व्यापारः प्रत्ययवाच्यस्तदङ्गत्वेन कालविधानादङ्गानामपि यागकरणकफलक्रियान्तर्भावात्कालद्वये त्रिकद्वयस्य कृत्स्नाङ्गयुक्तस्य विधानमित्यर्थः । अपूर्वाधिकरणवार्तिके तु पौर्णमास्यामनुष्ठिताङ्गावान्तरकार्याणां समुदायपूर्वं जनयित्वा प्रवृत्तत्वात्पुनरमावास्यायां पृथगङ्गानुष्ठानमावश्यकमिति परिहारान्तरमप्युक्तं**—नहीति** । तदुद्देशेनानुष्ठानं विनापि तदुपकारकत्वस्योपपादितत्वेन प्रकृतिवदिह तदुद्देशेनानुष्ठानमर्थादपि न सिद्ध्यतीति भावः । **ननु** कथमस्य प्रसङ्गशब्दवाच्यत्वमित्याशङ्क्य प्रकृष्टः

रूपमात्रं त्वङ्गं, आर्थिकस्तु तत्रोद्देशः । नचार्थिकं चोदकः प्रतिदिशति, तस्मादस्ति प्रसङ्गः । अन्यार्थानुष्ठिताङ्गस्यान्येनोपजीवनं प्रसंगः ॥

पुरोडाशे आज्यभागयोः कर्तव्यताधिकरणम् ॥ २ ॥

जैमिनेः परतन्त्रत्वापत्तेः स्वतन्त्रप्रतिषेधः स्यात् ॥ ७ ॥

आज्यभागौ पुरोडाशे न स्तः स्तो वास्य चोदकः ॥ लुप्तस्ततो न तौ मैवं प्रयोगांशस्य लोपनात् ॥ ३ ॥

स्थितं पाशुकैरङ्गैः कार्यसिद्धेर्न पुरोडाशस्य पृथगङ्गानि कर्तव्यानीति । यत्पुनराज्यभागावघातादिकमङ्गं पशौ न विद्यते तदपि पुरोडाशे कर्तव्यं न कर्तव्यं वेति संशयः । तदर्थमिदं विचार्यते— किं प्रसङ्गमुपजीवता पुरोडाशेन प्रयोगवचनमबाधित्वा चोदको बाध्यते उत चोदकस्याबाधः प्रयोगवचनस्तु बाध्यत इति । तत्र प्रयोगवचनः प्रत्यक्षत्वान्न बाध्यते, चोदकस्त्वनुमेयत्वाद्दुर्बलो बाधमर्हति । लिङ्प्रत्ययो हि प्रयोगवचनः प्रत्यक्षो न शक्यते बाधितुं, प्रकृतिवच्छब्दस्त्वानुमानिकोऽयं बाध्यते । तेन पाशुकेन चोदकेन प्रापितान्यङ्गकार्याणि पौरोडाशिकः प्रयोगवचनः संगृह्य तद्विशिष्टं प्रयोगं विधत्ते । तैरेव च पुरोडाशस्य निराकाङ्क्षत्वाच्चोदको लुप्यते । तेन पशौ विद्यमानानामेव

सङ्गः संबन्धः प्रसङ्ग इति योगवशादित्याशयेन प्रकर्षं सूचयितुमाह—**अन्यार्थेति** । ततश्च तदर्थानुष्ठितस्य तदुपकारकत्वं स्वतःसिद्धं तदर्थानुष्ठानाभावेऽप्युपकारकत्वलक्षणसंबन्धस्तु ततोप्यतिशयित इति प्रकृष्टः सङ्गः प्रसङ्ग इति योगः संगच्छत इति भावः । नत्विदं प्रसङ्गसामान्यलक्षणमनुघटितस्यास्य सर्वप्रसङ्गसाधारण्याभावात् । तथाहि प्रसङ्गस्त्रिविधः अनुष्ठानप्रसङ्गः पदार्थप्रसङ्गः शास्त्रप्रसङ्गश्चेति । तत्र पदार्थस्य तत्वे सति परार्थमनुष्ठानेन परस्योपकारोऽनुष्ठानप्रसङ्गः । यथा—पशुपुरोडाशादौ पश्वर्थप्रयाजादेः । पदार्थस्य भेदे सत्यपि परार्थमुपात्तेन परस्योपकारः पदार्थप्रसङ्गः । यथा—सौमिक्याः वेदेरिष्टिपशुवेद्यपेक्षया भेदेऽपि तया सोमान्तर्गतेष्टिपशुषूपकारः । एकेन शास्त्रेण शास्त्रान्तरस्योपकारः शास्त्रप्रसङ्गः । यथा—याजनादिभिर्ब्राह्मणो धनमार्जयेदिति द्रव्यार्जनशास्त्रेण ज्योतिष्टोमादिशास्त्रस्य ऋत्विगपेक्षस्याविशेषेण त्रैवर्णिकमार्त्विज्यमाक्षेप्य वृत्तस्योपकारः । तस्मादन्यार्थेन गृह्यमाणविशेषेणान्यस्य तत्प्रयुक्तिशक्तस्योपकारः प्रसङ्ग इत्यादिकमन्यदेव प्रसङ्गसामान्यलक्षणं बोध्यम् । सूत्रार्थस्तु—तन्त्रिणा साधारणाङ्गग्रामभाजां समवाये एकदेशकालकर्तृत्वे सति यान्येकचोदनाचोदितान्याग्नेयादीनि तेषामेवैकतन्त्र्यं स्यात्, भिन्नचोदनाचोदितेषु पशुपुरोडाशादिष्वङ्गानुष्ठानस्य श्रुत्याग्नीषोमप्रणयनानन्तरलक्षणकालनिर्देशेन पश्वर्थत्वात्पुरोडाशार्थं तत्र भेदः स्यादिति ॥

जैमिनेः परतन्त्रत्वापत्तेः० ॥७॥ पूर्वोक्तप्रसङ्गोपजीवनात्संगतिरित्याशयेनाह—**स्थितमिति । प्रसङ्गमुपजीवता पुरोडाशेनेति** । पुरोडाशोपजीव्येन प्रसङ्गेनेति विशेषणप्रधानोऽयं निर्देशः । चोदकप्रयोगवचनयोरन्यतरबाधस्य प्रसङ्गनिबन्धनत्वादिति ध्येयम् । **ननु** सिद्धान्ते यथा पौरोडाशिकप्रयोगवचनस्य प्रयाजाद्यनुष्ठापकत्वाभावाद्बाधस्तथा पूर्वपक्षेऽपि प्रसङ्गाङ्गीकारेण पौरोडाशिकप्रयोगवचनस्याङ्गानुष्ठापकत्वाभावाद्बाधस्तुल्य इति कथमयं संशय इतिचेत्सत्यम् । पक्षद्वयेऽपि प्रसज्यमानाङ्गानुष्ठापकत्वं प्रयोगवचनस्य नास्ति तथापि पूर्वपक्षे चोदकस्य पदार्थप्रापकस्याभावात्पुरोडाशार्थत्वेन पदार्थप्राप्तिं विना परकीयपदार्थोपजीवनासंभवाच्च पदार्थप्राप्त्यंशे प्रयोगवचनव्यापारावश्यंभावान्न प्रयोगवचनस्य सर्वथा बाधः । सिद्धान्तेतु पदार्थप्राप्तेश्चोदकत एव लाभेन पदार्थप्राप्त्यंशेऽपि व्यापाराभावात्सर्वथा बाधः । एवं चोदकस्य पदार्थप्रापकत्वे तत्प्रापकस्य प्रयोगवचनस्य बाधः प्रयोगवचनस्य प्रापकत्वे तत एव नैराकाङ्क्ष्याच्चोदकबाधः । तत्र कतरस्य बाधो न्याय्य इति युक्तः संशय इति । **ननु** प्रयोगवचनस्यापि कल्प्यत्वात्कथं प्रत्यक्षत्वमत आह—**लिङ्प्रत्यय इति** । प्रधानविधिवाक्यगतस्यैव लिङ्प्रत्ययस्य विधिप्रमाणप्रापितपदार्थजालविशिष्टभावनाविधायकतया प्रयोगविधित्वपर्यवसानाद्युक्तं प्रत्यक्षत्वं तावत्पदार्थगोचरत्वांशेन कल्प्यव्यवहारः शास्त्रे इति भावः । **प्रापितानीति** । उपस्थापितानीत्यर्थः । ततश्च पौरोडाशिकप्रयोगवचनस्य स्वयं पदार्थोपस्थापनसमर्थस्य प्रापकत्वमपि बुद्धौ विपरिवर्तमानत्वात्पशौ विद्यमानेष्वेवाङ्गेषु, नत्वाज्यभागादिषु तेषां विपरिवृत्त्यभावादिति भावः । **तैरेवेति** । गृहमेधीयन्यायेन कतिपयाङ्गैरेवोपकाराकाङ्क्षाशान्तेरिति भावः । भवेदेवं यदि प्रयोगवचनस्य पुरोडाशार्थतया पदार्थप्रापकत्वं स्यात्, नत्वेवं, तस्य विधानमात्रे व्यापारेण पुरोडाशभावनया पदार्थानां तादर्थ्येन संबन्धकरणरूपपदार्थप्रापणाशक्तेः, अतः पदार्थप्राप्त्यर्थं चोदकोऽवश्यमङ्गीकर्तव्य इत्याह

---

१ परतन्त्रतापत्तेः.

पुरोडाशेन संग्रहादाज्यभागादेरकरणमिति प्राप्ते ब्रूमः—'चोदकेनाङ्गकार्याणां पुरोडाशान्वये सति ॥ प्रयोगवचनः पश्चात्तद्विशिष्टं विधास्यति ॥' यत्खलु भावनासंबन्धितया श्रुत्यादिभिरतिदेशेन वा समर्पितं तद्विशिष्टां भावनां प्रयोगवचनो विदधाति नतु स्वयमङ्गानि भावनया संबध्नाति, विधिमात्रव्यापारात् । नच पाशुकेन चोदकेन पुरोडाशान्वयोऽङ्गानां कार्याणां वा सिध्यति । तेनावश्यं पौरोडाशिकश्चोदकोऽङ्गीकर्तव्यः । तेन तु प्राकृतेष्वङ्गेषु कार्यमुखेन भावनान्वयितया समर्पितेषु तद्विशिष्टां भावनां विदधत्प्रयोगवचनो यानि पश्वर्थतयैव प्रक्रान्तानुष्ठानानि तैस्तथाविधैरेव तद्वत्तामुपजीव्याङ्गान्तरयुक्तां विदधाति । तेन प्रयोगवचनैकदेशो यः प्रयाजादिविषयः स बाध्यते अङ्गान्तरेषु तु सोऽपि न बाध्यते इति सिद्धमाज्यभागादेरनुष्ठानम् । कश्चित्तु प्रयाजादिष्वपि प्रयोजकत्वं विधेर्न बाध्यते । सत्येव तु प्रयोजकत्वे कार्यस्यान्यार्थैरेव सिद्धेर्नानुष्ठानम् । एवंच प्रयोजकत्वाद्विशेषो भवति । इतरथा प्रसङ्ग्यप्रयोजकयोरविशेषः स्यादित्याह तदिदमसारम् । यदि शास्त्रेण पुरोडाशार्थतया वपाप्रचारादूर्ध्वकाले प्रयाजादीनि कर्तव्यानीति बोध्यते कस्तदतिक्रमेणान्यार्थाङ्गान्युपजीवितुं क्षमः । यदप्युच्यते प्रयोजनमप्यनुष्ठाने हेतुः, नचेह पृथगनुष्ठाने प्रयोजनमस्ति अन्यार्थैरेव कार्यसिद्धेरिति, तदपि यत्किंचित् । यदि शास्त्रात्पुरोडाशार्थतयावगतं पृथगनुष्ठानं तदा तद्बलादेव फलं कल्प्यतां पृथगनुष्ठितैरेव पुरोडाशस्योपकारः सिध्यति न पश्वर्थैरिति । यत्तु प्रयोजकत्वलोपे सत्यप्रयोजकादविशेषापत्तिरिति, तदपि बुद्धिमान्द्यम् । अप्रयोजके प्रयुक्तिसामर्थ्यमेव नास्ति प्रसङ्गी तु प्रयुक्तिसमर्थ एव सन्नन्यार्थानामुपजीवनं लाघवात्करोतीति विशेषः । यदिच सत्यपि प्रयोजकत्वे कार्याभावादननुष्ठानं ततो वरुणप्रघासेषूत्तरवैहारिकैरेवाङ्गैर्मारुत्याः कार्यसिद्धेः सत्यपि देशभेदे कर्तृभेदे च विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वादित्यनेन न्यायेन पृथगङ्गानि न क्रियेरन् । किंच वपाप्रचारानन्तरकाले पुरोडाशो यदि सकलप्राकृताङ्गयुक्त एव कर्तव्यतया चोद्यते ततस्तस्मिन्नेव काले सर्वाङ्गेषु प्राकृतेन क्रमेण कार्यतयावगम्यमानेषु यद्यपि कथंचित्प्राकृतानां प्रयाजाद्यङ्गानां कार्याणि निष्पन्नान्यनपवृक्तानि सन्निहितानीति कृत्वा तानि न क्रियेरन्, तथापि यानि तस्यामेव वेलायां पश्वर्थेनाप्यननुष्ठितान्यनूयाजादीनि तानि क्रमवशात्पौरोडाशिकेडोपाह्वानानन्तरमुपस्थितानि कर्तव्यतया च पुरोडाशप्रयोगवचनेन बोध्यमानानि किमिति न क्रियन्ते । नहि तदनुष्ठानं

—**चोदकेनेति । नचेति ।** पश्वर्थताबोधकस्य तस्य पुरोडाशार्थत्वबोधनासामर्थ्यादिति भावः । **अङ्गान्तरेति ।** पृथगनुष्ठेयतयाङ्गान्तराणि विदधातीत्यर्थः । **तेनेति ।** प्रयोगवचनस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि चोदकतः पदार्थप्राप्त्युत्तरकालीनस्य तत्प्रापकचोदकापेक्षत्वात्प्रयोगवचनस्यैव बाध इत्यर्थः । प्राभाकरास्तु आज्यभागादाविव प्रयाजादिष्वपि पौरोडाशिकप्रयोगवचनस्य व्यापारमङ्गीकृत्य तदंशेऽपि प्रयोजकत्वान्न बाधः । प्रयोजकैकस्वभावत्वाद्विधेः परकीयतन्त्रमध्ये विधानमात्रेण तस्य तत्स्वभावानपायात्स्वयं प्रयोजकोपि विधिः तन्त्रमध्ये विधानात्परप्रयुक्तिमुपजीवतीति न पृथगनुष्ठानम् । **नन्वेतावता** विधेः प्रयोजकत्वाभावस्तथासति प्रसङ्गिनः पुरोडाशादिविधेरप्रयोजकस्य वाजिनादिविधेश्च विशेषो न स्यादित्याहुस्तन्मतमाह—**कश्चिदिति । प्रयाजादीनीति ।** प्रयोजकत्ववादिभिस्तैः प्रयाजादिकर्तव्यतायामविधिव्यापाराङ्गीकारादिति भावः । अत्र तदुक्तं परिहारमनुवदति—**यदपीति । प्रयोजनमपीति ।** न केवलं विधानमात्रमनुष्ठाने प्रयोजकं किंतु प्रयोजनमपीत्यर्थः । **यदीति ।** तस्माच्छास्त्रेण पृथग्विधिबलात्तदर्थानुष्ठितैरेव तदुपकारः सिध्यतीत्यवश्यमङ्गीकार्यमिति भावः । **नास्तीति ।** अतएव वाजिनापचारे दध्यानयनस्य पृथगनुष्ठानमिति भावः । **प्रसङ्गीति ।** अतएव पशाववियमानाज्यभागादिप्रयुक्तिरिति भावः । **देशेति ।** दीक्षणोत्तरविहारलक्षणेत्यर्थः । 'विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वा'-दिति पूर्वाधिकरणगुणसूत्रं गुणकालविकारान्न तन्त्रभेदः स्यात्सत्यपि तद्विकारेऽस्याङ्गजन्योपकारस्याविकृतत्वादिति तदर्थः । किंच यद्यस्मन्मतरीत्या पौरोडाशिकविधिर्विधानदशायामेव प्रसङ्गसिद्धिं पर्यालोच्य तद्यतिरिक्ताङ्गयुक्तमेव स्वार्थं विधत्त इति न स्वीक्रियते किंतु विधानदशायां सर्वाङ्गविशिष्टस्वार्थं विधत्ते, पश्चात्त्वनुष्ठानदशायां परकीयानुष्ठानमुपजीवतीत्यभ्युपेयते तदा दोषमाह—**किंचेति ।** तत्पक्षे हि अङ्गकार्यनिष्पत्तिः पृथगङ्गानुष्ठानाभावप्रयोजिका । नच पुरोडाशेडोपाह्वा-

---

१ प्रयोजनमनुष्ठाने हेतुः.

निष्प्रयोजनं, तत्कार्यस्येदानीमनिष्पन्नत्वात्, अनिष्पन्नस्य च प्रतीक्षणे कारणाभावात्, अस्मत्पक्षे पुनः पशुप्रयोगवचनसंनिधापितान्यङ्गान्युपजीवन्पुरोडाशविधिर्यादृशानि तेन पूर्वापरकालवर्तीनि संनिधापितानि तादृशान्येव लाघवतृष्णोपजीव्याधिकानामेव प्रयोगं विधत्ते इति युक्तं भाविनामपि प्रसङ्गोपजीवनेनानुष्ठानं लाघवमेव हि प्रसङ्गे कारणम्। आह च—'अन्यार्थानुष्ठितैः शेषैरुपकारेऽल्पकल्पना॥ प्रसङ्गं तदभावे च स्याद्भूयिष्ठप्रकल्पना॥' तस्मात्प्रयोगवचनैकदेशो लुप्यत एव। अधिकाङ्गविषयस्त्वसौ न लुप्यत इति सिद्धमाज्यभागादेरनुष्ठानम्॥

सोमे दार्शिकवेद्यकरणाधिकरणम्॥ ३॥

नानार्थत्वात्सोमे दर्शपूर्णमासप्रकृतीनां वेदिकर्म स्यात्॥ ८॥ [अकर्म वा कृतदृषा स्यात्॥ ९॥]

सोमे वेद्यां कृतायां यदिष्टिप्रकृतिकं भवेत्॥ तत्र कार्यैष्टिकी वेदिर्न वा वेदिस्तु सौमिकी॥ ४॥
प्रचाराय हविःसादनाय कार्यैष्टिकी पृथक्॥ मैवं सादनमप्यत्र कर्तुं शक्यं ततो न सा॥ ५॥

ज्योतिष्टोमे यानि महावेद्यां कृतायां दर्शपूर्णमासप्रकृतीनि कर्माणि प्रवर्तन्ते तेषु महावेदेर्भेदेन प्राकृती वेदिः कर्तव्या नेति संदेहे यद्यप्यङ्गप्रधानार्था महावेदिस्तथापि प्रचारार्थत्वान्न हविरासादनार्थायाः प्राकृत्याः कार्यं साधयतीति तदर्थं प्राकृती कर्तव्या। नैवम्। प्रचारार्थापि प्रसङ्गाद्धविरासादनमपि शक्नोति साधयितुम्। नहि तस्यां क्रियमाणं हविरासादनं विगुणं भवति। वेद्यां हि हविरासादनं प्रकृतौ श्रुतं न स्वार्थायामेवेति। तस्मात्प्रचारार्थैव प्रसङ्गादासादनेनोपजीव्यते॥

नकाले अनूयाजादिभाव्यङ्गकार्यं निष्पन्नमिति तेषु प्रसङ्गेन सिद्ध्युपजीवनासंभवात्पृथगनुष्ठानं स्यात्। स्वपक्षे तु प्रसङ्गेऽङ्गकार्यनिष्पत्तिर्न प्रयोजिका किंतु पौरोडाशिकविधिर्विधानदशायां पशुप्रयोगवचनसंनिधापितान्यङ्गान्यनुमत्य लाघवात्तद्व्यतिरिक्ताङ्गमात्रं विधत्ते इति विधिलाघवमेव प्रसङ्गे प्रयोजकं पशुप्रयोगविधिकृतं च संनिधानं भाव्यङ्गानामपि तुल्यमिति सिद्ध्यति तत्रापि प्रसङ्ग इत्यर्थः। **अन्यार्थेति**। अन्यार्थानुष्ठितैरङ्गैः प्रसङ्गे प्रसङ्गादुपकारे सति अल्पल्पेष्वाज्यभागादिष्वेव प्रयोगविधिव्यापारकल्पना तदभावे तु बहुषु प्रयाजादिष्वपि तत्कल्पनेत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—जैमिनेराचार्यस्य मते कर्तव्यमाज्यभागादि यतः यस्य स्वतन्त्रस्य स्थाने परतन्त्रमापद्यते तस्यैव प्रतिषेधः, आज्यभागादेस्तु स्थाने न किंचित्पाशुकमापततीति॥

नानार्थत्वात्०॥ ८॥ आज्यभागादिकार्यस्यान्यतोऽसिद्धेः यथा तत्करणं तथा प्राकृतवेदेरपीत्युत्थितेः संगतिः। **ननु** सौमिक्या वेदेरङ्गप्रधानार्थत्वस्य तृतीये स्थापितत्वादैष्टिकवेदिर्बाधितत्वादेव न कर्तव्या, सौमिकी वेदिश्च देशरूपतया देशकालयोश्चाङ्गप्रधाने तन्त्रत्वात्तन्त्रेण सोमे तदङ्गभूतेष्वैष्टिकेषु चोपकरिष्यतीत्यत आह—**यद्यपीति। प्रचारेति।** अवदानग्रहणादिजातं प्रचार इति धूर्तस्वामी। प्रचारार्थत्वं च 'इयति शक्ष्यामहेऽस्यां कर्तुमित्यनेनावगम्यत' इति तन्त्ररत्ने। ततश्च प्रचारार्थत्वावगमबलेन प्रचारद्वारकमेवाङ्गप्रधानार्थत्वं वाच्यमित्यङ्गानामपि प्रचार एव तस्यास्तन्त्रेणोपकारकत्वं न त्वङ्गप्रचारात्पूर्वभाविनि तद्धविरासादनेऽपीति तदर्थं प्राकृती कर्तव्येत्यर्थः। **न च** तन्त्रत्वासंभवेऽपि प्रसङ्गादुपकारो हविरासादनेऽपि संभवतीति वाच्यम्। सौत्यादहः पूर्वं क्रियमाणैष्टिककर्मणः सोमप्रयोगमध्यपातित्वाभावेन तेषु प्रसङ्गासंभवादिति पूर्वपक्ष्यभिमानः। **प्रसङ्गादिति**। सोमप्रधानप्रयोगस्य सौत्यदिनकर्तव्यत्वेऽपि तदीयप्रयोगविधिगोचराङ्गानामग्नीषोमीयादिदिनेष्वपि कर्तव्यत्वेन तन्मध्यपतितैरैष्टिककर्षविधिभिः सोमप्रयोगवचनसंनिहिततया वेद्याः प्रसङ्गमङ्गीकृत्य तद्व्यतिरिक्ताङ्गानामेव विधानसंभवात्प्रसङ्गेनानुपपत्तिरिति भावः। सौमिकवेदेरैष्टिकवेदेश्च परिमाणभेदेन वैगुण्यमाशङ्क्याह—**नहीति।** कालादिभेदवत्परिमाणभेदोऽपि न वैगुण्यावह इति भावः। एवमपि तदुद्देशेनानुष्ठानाभावादनुपकारकत्वमाशङ्क्याह—**वेद्यां हीति**। उद्देशस्य प्रकृतावार्थिकत्वान्न दोष इति भावः। सूत्रे नानार्थत्वात्प्रचारहविरासादनलक्षणकार्यभेदादित्यर्थः॥

---

१ साध्यानामपि प्रसङ्गेनोपजीवनेन. २ स्वंशो न.

सौम्यचर्वादिहोमस्यैष्टिकपात्रैरनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥

पात्रेषु च प्रसङ्गः स्याद्धोमार्थत्वात् ॥ १० ॥ [न्याय्यानि वा प्रयुक्तत्वात् अप्रयुक्ते प्रसङ्गः स्यात् ॥ ११ ॥]

सौम्यचर्वादिहोमः किं सौमिकैरैष्टिकैरुत ॥ कार्यसिद्धेः सौमिकैः स्यादवैगुण्यादिहैष्टिकैः ॥ ६ ॥

सोमाङ्गेष्वैष्टिकेषु कर्मसु किं सोमार्थान्येव पात्राणि प्रसज्येरन् उत जुह्वादीनि पात्राणि पृथक्प्रयोक्तव्यानीति संदेहे सौमिकैरेव होमार्थैरैष्टिकानामपि होमादिकार्यसिद्धेः प्रसङ्गं मन्यते । जुह्वादिकार्याणि होमादीन्यन्यैः क्रियमाणानि विगुणीभवेयुः । नचात्रान्यैरेव होमादयः कृताः येन पृषदाज्यानूयाजवन्न पुनः क्रियेरन्, तेन कर्तव्याः सन्तो होमादयः साद्गुण्यसंभवे किमिति विगुणाः क्रियन्ते तस्मान्न पात्रप्रसङ्गः ॥

शामित्रे पशुपुरोडाशश्रपणाभावाधिकरणम् ॥ ५ ॥

शामित्रे च पशुपुरोडाशो न स्यादितरस्य प्रयुक्तत्वात् ॥ १२ ॥

श्रप्यः पशुपुरोडाशः शामित्रेऽग्नावथोदिते ॥ शालामुखीयनाम्नाग्यः पशुतन्त्रगतत्वतः ॥ ७ ॥
श्रपणं विहितं गार्हपत्ये सोऽत्र प्रयुज्यते ॥ प्राग्वंशपूर्वभागे च होमवैगुण्यहानये ॥ ८ ॥

अग्नीषोमीये पशौ शामित्रोऽग्निर्हविःश्रपणार्थः श्रुतः । पशुतन्त्रोपजीवी च पुरोडाश इति स्थितम् । अतः सोऽपि तत्रैव श्रपयितव्य इति मन्यते । न पशुश्रपणेन पुरोडाशः श्रपितो भवति तेन पृथक्श्रपयितव्यः पुरोडाशश्चोदकप्राप्ते गार्हपत्ये श्रपयितव्योऽवैगुण्यात् ॥

कौण्डपायिनामयनेऽग्निहोत्रद्रव्यस्य प्राजहिते श्रपणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

श्रपणं चाग्निहोत्रस्य शालामुखीये न स्यात्, प्राजहितस्य विद्यमानत्वात् ॥ १३ ॥

शालामुखीयवह्नौ किं श्रप्यतां कौण्डपायिने ॥ किंवा प्राजहिते वह्नौ चोदकप्रापितोऽग्रिमः ॥ ९ ॥
प्राग्वंशे पश्चिमो वह्निर्भवेत्प्राजहितोऽत्र सः ॥ अग्निहोत्रेति नाम्नासो नामासो लिङ्गतो बली ॥ १० ॥

कुण्डपायिनामयनेऽग्निहोत्रे किं प्राजहिते मुख्ये गार्हपत्ये श्रपणमुत शालामुखीय इति संशये

पात्रेषु च प्रसङ्गः० ॥ १० ॥ **ऐष्टिकेष्विति** । सवनीयपश्वादिष्वित्यर्थः । **होमार्थैरिति** । अनेन यदि प्रचारार्थतयापि वेद्या प्रकृतहविरासादनसिद्धिस्तदा किमु वक्तव्यं होमार्थतया समानार्थैः पात्रैः प्रकृतहोमसिद्धिरित्युत्थितेः संगतिरिति सूचयति । यदि पृथक्कर्तव्यानां साद्गुण्यलिप्सया न प्रसङ्गस्तदा हविरासादनस्यापि पृथक्कर्तव्यत्वात्तत्रापि सौमिकवेदेः प्रसङ्गो न स्यादिति भावः । **जुह्वादिभिरिति** । अङ्गे हि प्रयुक्ते न तद्गुणार्थं प्राकृतस्य पुनःप्रयोग इति वेद्यां हवींष्यासादयतीति वेदित्वेनैव प्राकृतवेदेरङ्गत्वेन वेदिलक्षणाङ्गप्रयुक्तौ सत्यां तत्र गुणहानावप्यासादने प्रसङ्गो युक्त इह तु नाङ्गप्रयुक्तिः जुह्वादीनां चमससाधारणमात्रत्वेन नाङ्गत्वं येनाङ्गप्रयुक्तिः स्यात् किंतु जुहूत्वादिना 'जुह्वा जुहोती'ति वचनात् । ततश्च जुहूरूपस्याङ्गस्यैवाप्रयुक्तत्वात्पुनरनुष्ठेयानां जुह्वादिभिरङ्गैरनुष्ठानाय प्राकृतपात्रप्रयुक्तिरिति वैषम्यमिति भावः ॥

शामित्रे च पशुपुरोडाशः० ॥ १२ ॥ सोमाहुतेरैष्टिकाहुतेश्च भिन्नकार्यत्वात्सोमाहुत्यर्थानां चमसादीनामैष्टिककार्याहुतिशक्त्यनवगमात्प्रसङ्गाभावेपि प्राकृतस्य पशुश्रपणस्य पुरोडाशश्रपणस्य च कार्यभेदाभावेन शामित्रस्य च प्राकृतकार्यश्रपणे दृष्टसामर्थ्यत्वादस्ति प्रसङ्ग इति विशेषाशङ्कानिराकरणार्थमिदमिति तन्त्ररत्ने तत एव च संगतिः । **ननु** गार्हपत्यस्यापि दृष्टसामर्थ्यत्वाविशेषात्तत्र वा हविःपाकः किं न स्यात्प्रत्युतावैगुण्यार्थं तत्रैव पाको युक्त इत्यत आह—**पशुतन्त्रेति** । ततश्च पौरोडाशिकविधिर्लाघवाय पशुतन्त्रमुपजीवन्नङ्गान्तरमिव शामित्रमप्युवजीवति, इतरथा गार्हपत्ये तद्व्यापारकल्पनावश्यंभावाद्गौरवं स्यादिति भावः । **न पश्विति** । भवेदेवं लाघवं यदि पुरोडाशश्रपणेऽपि विधिव्यापारो न कल्पनीयो भवेत् । इह तु पशुश्रपणेन पुरोडाशश्रपणकार्यासिद्धेरवश्यंभाविनि श्रपणव्यापारे तत्साद्गुण्यार्थं तद्विशेषणे गार्हपत्येपि व्यापारो न दुष्यतीति न लाघवादर इति भावः । **गार्हपत्ये इति** । शालामुखीय इत्यर्थः । सूत्रे इतरस्य गार्हपत्यस्य पौरोडाशिकविधिना प्रयुक्तत्वादित्यर्थः ॥

श्रपणं चाग्निहोत्रस्य० ॥ १३ ॥ प्राजहितशब्दः पूर्वाचार्यसंज्ञया पुराणगार्हपत्याभिधायक इत्याशयेन प्राजहितशब्दं व्याचष्टे—**मुख्य इति** । **शालामुखीय इति** । शालायाः मुखे शालायाः पूर्वस्मिन्भागे स्थित इत्यर्थः । पूर्ववदिहापि

चोदकप्राप्ते शालामुखीये स्यात् । 'ज्योतिष्टोमे हि शालामुखीय एवात ऊर्ध्वं गार्हपत्यो भवती'ति शालामुखीयो गार्हपत्यकार्ये विहितश्चोदकपरम्परया कुण्डपायिनामयने प्राप्तस्तस्मात्तत्र श्रपणम् । सत्यम् । चोदकादेवं, अग्निहोत्रनामधेयात्तु नैयमिकाग्निहोत्रवन्मुख्य एव गार्हपत्ये श्रपणं प्रापितं, तच्चोदकाद्बलीय इत्युक्तम् । केचित्तु 'क्त्वाचिन्तामाहुः । असत्यपि नामधेये 'गार्हपत्ये हवींषि श्रपयती'-त्यस्यानारभ्यवादस्य सर्वार्थत्वादुपदेशतः प्राप्तः प्राजहितश्चोदकप्राप्तं शालामुखीयं बाधत इति' तत्तु नैवम् । अनारभ्यवादस्य हविःश्रपणद्वारकत्वात्कुण्डपायिनामयने च हविःश्रपणस्याश्रुतत्वात्प्रकृतितः प्राप्यमाणस्य सहैव प्राजहितेन प्राप्तेर्द्विरुक्तत्वान्नोपदेशसंभवः । तस्मान्नाम्नैव प्राजहितप्राप्तिः । **ननु** सिद्धं नाम्नः प्राबल्यं सप्तमे, सत्यं, इह तु प्रसङ्गनिराकरणार्थं सूत्रम् । शालामुखीयस्तावदस्मिंस्तन्त्रे चोदकेन सर्वगार्हपत्यकार्याय प्रवृत्तः स एव प्रसङ्गादग्निहोत्रश्रपणमपि साधयिष्यति विनापि तादर्थ्येनेति शङ्का सेयं निराक्रियते । अन्यार्थस्य नामप्राप्तेन प्राजहितेन बाधितत्वादिति पूर्ववत्साद्गुण्यसंभवे वैगुण्यानाश्रयणादित्यस्यैव न्यायस्य प्रपञ्चोऽयम् ॥

शालामुखीये पाक इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** दर्वीहोमेऽस्मिन्कथं चोदकतः शालामुखीयप्रवृत्तिरित्यत आह—**ज्योतिष्टोम इति । चोदकेति ।** ज्योतिष्टोमाद्द्वादशाहं द्वादशाहाद्गवामयनं गवामयनात्कुण्डपायिनामयनमित्येवं परम्परयेत्यर्थः । दर्वीहोमेऽस्मिन्स्वतश्चोदकाच्छालामुखीयस्य प्राप्त्यभावेऽपि कुण्डपायिनामयने शालामुखीयस्य चोदकात्प्राप्त्या तदङ्गभूतदर्वीहोमहविःश्रपणेऽप्यस्ति तत्प्राप्तिरिति भावः । **मुख्य एवेति ।** शालामुखीयस्य च गार्हपत्यकार्ये विधानमात्रं नतु तस्य मुख्यं गार्हपत्यत्वमिति भावः । प्राभाकरास्तु नामप्राबल्यस्य सप्तम एव स्थितत्वेन पूर्वपक्षानुत्थितेः क्त्वाचिन्तेत्याहुस्तन्मतमाह—**केचिदिति ।** ननु तर्हि चोदकप्राप्तशालामुखीयबाधकाभावान्मुख्यगार्हपत्य एव श्रपणमिति सिद्धान्तस्तन्मते कथमित्यत आह—**असत्यपीति ।** नन्वनारभ्याधीतस्यापि 'यदाहवनीये जुह्वती'त्यस्य प्राकृतवैकृतहोमसाधारण्यवदस्यापि प्राकृतवैकृतश्रपणसाधारण्यं किं न स्यादित्यत आह—**कुण्डपायिनामिति ।** यदाहवनीयवाक्यस्यापि न सर्ववैकृतसाधारण्यं किंतु यत्र वैकृतेष्वामनहोमादिषु प्रत्यक्षतो जुहोतिः श्रुतस्तन्मात्रसाधारण्यमितरथा द्विरुक्तदोषापत्तेः । एवं गार्हपत्ये हवींषि श्रपयतीत्यस्या यत्र विकृतौ प्रत्यक्षतः श्रपणं विहितं तन्मात्रसाधारण्येऽपि कुण्डपायिनामयनगतहविःश्रपणस्य प्रत्यक्षविहितत्वाभावात्प्रकृतितः प्राप्यमाणस्य सहैव प्राजहितेन प्राप्तेः प्रकृतौ वा द्विरुक्तत्वादिति तार्तीयन्यायान्नोपदेशतो मुख्यगार्हपत्यप्राप्तिरित्यर्थः । **ननु** कुण्डपायिनामयनगताग्निहोत्रे न चोदनालिङ्गातिदेशेनान्यतः श्रपणप्राप्तिस्तस्य दर्विहोमत्वेनापूर्वत्वात्, नापि नामधेयान्नैयमिकाग्निहोत्रतः श्रपणप्राप्तिः । परैर्नाम्नातिदेशो नास्तीति क्त्वाचिन्तयाधिकरणस्य प्रवर्तितत्वेन नाम्ना श्रपणप्राप्त्यसंभवात् । तस्मात्प्रकृतितः प्राप्यमाणस्य सह प्राजहितेन प्राप्तेर्द्विरुक्तत्वमित्येतदयुक्तमितिचेत्, सत्यम् । परैरपि नामातिदेश एव नास्तीति क्त्वाचिन्तयाधिकरणं न प्रवर्तयितुं शक्यं, तथासति श्रपणस्यैवात्र प्राप्त्यभावेन कुत्र श्रपणमिति विचारस्यैवानुपपत्तेः श्रपणस्यात्र प्रत्यक्षविध्यभावाद्दर्वीहोमत्वेन चोदनालिङ्गातिदेशाभावाच्च । तस्मात्परैरपि नामधेयेन नैयमिकाग्निहोत्रतः श्रपणप्राप्तिमङ्गीकृत्य सत्यपि नाम्नातिदेशे तस्य प्राबल्यं नास्तीति क्त्वाचिन्ता प्रवर्तनीया । तथासति यदा नैयमिकाच्छ्रपणं प्राप्यते तदा सहैव प्राजहितेन प्राप्नोतीति युक्तमेव द्विरुक्तत्वाभिधानमिति । नचैवं नाम्ना प्राजहितप्राप्तिसंभवेपि तस्य प्राबल्याभावेन कुण्डपायिनामयने चोदकतः शालामुखीय एव प्राप्नुयादिति तद्बाधनार्थमनारभ्यविधेरातिदेशिकश्रपणविषयत्वमपि संभवतीति न द्विरुक्तत्वमिह दोषावहमिति वाच्यम् । तथासति द्वादशाहादिष्वपि श्रपणस्यातिदेशिकतया तत्रापि चोदकप्राप्तशालामुखीयबाधेनानारभ्यविधिना मुख्यगार्हपत्यस्यैव विधिप्रसङ्गेन चोदकपरम्परया कुण्डपायिनामयनगते श्रपणे शालामुखीयप्राप्तेरेव संभवापत्त्यानारभ्यविधेस्तत्र शालामुखीयबाधनार्थत्वानुपपत्तेः । तथासति द्वादशाहादिष्वेवास्य विचारस्य प्रवर्तयितुं शक्यत्वेन सूत्रभाष्ययोः कुण्डपायिनामयनपर्यन्तधावनानुपपत्तिस्तत्र क्त्वाचिन्ता श्रपणक्लेशाभावादिति दिक् । **ननु** सर्वगार्हपत्यकार्यार्थत्वे तन्त्रमेव स्यान्न प्रसङ्ग इति शङ्कां निराकर्तुं विनापि तादर्थ्येनेत्युक्तम् । मासाग्निहोत्रस्याप्राकृतकार्यतया न चोदकात्तदर्थतया गार्हपत्यप्राप्तिरिति तन्त्रत्वासंभवात्प्रसङ्ग एव युक्त इति भावः । अन्यार्थस्य प्रधानार्थस्य शालामुखीयस्येत्यर्थः । **नन्वयमपि** न्यायः पूर्वतराधिकरणे व्युत्पादितः । नच पूर्वाधिकरणवदिह विशेषाशङ्कास्तीत्यत आह—**प्रपञ्च इति ॥**

हविर्धानशकटान्यशकटेनौषधद्रव्यकपुरोडाशनिर्वापाधिकरणम् ॥ ७ ॥

हविर्धाने निर्वपणार्थे साधयेतां प्रयुक्तत्वात् ॥ १४ ॥[अप्रसिद्धिर्वाऽन्यदेशत्वा- त्प्रधानवैगुण्यादवैगुण्ये प्रसङ्गः स्यात् ॥ १५ ॥ अनसां च दर्शनात् ॥ १६ ॥]

हविर्धानोर्ध्वकाले किमौषधार्थमनोन्तरम् ॥ नास्त्यस्ति वा न शक्तत्वाद्देशभेदादिनान्तिमः ॥ ११ ॥

ज्योतिष्टोमे हविर्धानसमाख्ययोः सोमधारणार्थयोरनसोः प्रवर्तने कृते यानि सवनीयपुरोडाशादीनि तेषां किं तयोरन्यतरत्र निर्वपणमुतात्रानोन्तरमुपादेयमिति संदेहे 'अनसोऽधिनिर्वपती'त्यस्य प्रकृतितः प्राप्तसोमधारणार्थाभ्यामपि प्रसङ्गतः सिद्धेर्न निर्वापार्थेऽनोन्तरमुपादेयम् । सत्यमेतावत्संभवति । देशस्तु निर्वापस्य 'अपरेण गार्हपत्यं निर्वपती'ति प्रकृतितः प्राप्तयोर्हविर्धानयोर्न संपद्यते तयोर्मन्त्रवन्नियमवच्च महावेद्यामवस्थापितयोः प्राग्वंशनयनासंभवात्तस्मादनोन्तरमुपादेयमवैगुण्यात् ॥

प्रायणीयादिषु दीक्षाजागरणस्याभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥

तद्युक्तं च कालभेदात् ॥ १७ ॥

दीक्षाजागरणं प्रायणीयादौ तद्भवेन्न वा ॥ अदृष्टार्थं ततस्तत्स्यान्न रक्षार्थत्वतोऽन्यदा ॥ १२ ॥

दीक्षाकालं जागरणमाम्नातं दीक्षोत्तरकालेषु प्रायणीयादिषु कर्मसु किं चोदकप्राप्तं दार्शपौर्णमासिकं जागरणं कर्तव्यं नेति संशये सोमार्थेन दीक्षाकालीनेन जागरणेन प्रसङ्गात्कार्यसिद्धेर्न पृथक्तेषु जागरणं कर्तव्यम् । यदि तावदप्रमादार्थं जागरणं यज्ञसाधनरक्षार्थं ततो न दीक्षाकालेषु रक्षितेषु तदुत्तरकालानि रक्षितानि संभवन्तीति तदर्थं पुनर्जागरितव्यम् । अथादृष्टार्थं जागरणं तथापि सौमिकेन जागरणेनैवैष्टिकजागरणजन्यादृष्टसिद्धौ प्रमाणाभावात्तदर्थं कर्तव्यमेव प्राकृतं जागरणम् ॥

विहारभेदेन मन्त्रभेदाधिकरणम् ॥ ९ ॥

मन्त्राश्च संनिपातित्वात् ॥ १८ ॥

विहारभेदे निर्वापमन्त्रादेस्तन्त्रता न वा ॥ तन्त्रं द्वयोः स्मृतेः सिद्धेरुत्तमोक्त्या पृथग्भवेत् ॥ १३ ॥

वरुणप्रघासेषु दक्षिणोत्तरविहारयोर्निर्वापादिमन्त्राः किं तन्त्रेणाध्वर्युणा प्रतिप्रस्थात्रा वाऽन्यतरेण वक्तव्या उतोभाभ्यामपि भेदेनेति संशये अन्यतरेणाप्युच्यमानाः शक्नुवन्त्युभयोः स्मृतिं कर्तुमिति

हविर्धाने० ॥ १४ ॥ सिद्धेरिति । ततश्चानसोऽधिनिर्वपतीत्यनस्त्वाकारेणैवाङ्गत्वाद्धविर्धानयोर्निर्वापे अनस्येव निर्वापस्य सिद्ध्या वैगुण्याभाव इति पूर्ववैषम्येणोत्थितेः संगतिर्बोध्या । अङ्गे प्रयुक्ते तद्गुणार्थं पुनरङ्गप्रयोगस्यायुक्तत्वाद्वेदिप्रसङ्गस्थले परिमाणहानिवदिह गार्हपत्यपाश्चात्यलक्षणदेशहानिर्न दोष इति भावः । भवेदेवं यदि देशेन न संयोगः स्यान्नत्वेवं किंतु 'अपरेण गार्हपत्यं निर्वपती'ति वचनान्निर्वापस्यैवाङ्गं देश इति वेदिप्रमाणवैलक्षण्यमभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह— **देशस्त्विति । न संपद्यत इति ।** तयोरुत्तरवेदिसमीपे स्थितत्वादिति भावः । **ननूत्तरवेदिसमीपस्थितयोरपि पुनः** प्राग्वंशे नयने सति देशः संपद्यत इत्यत आह—**तयोरिति ।** अत्र रमेधामित्यादिमन्त्रोऽनभ्यस्तत्वादिश्च नियमो बोध्यः । तथाच सोमार्थं पूर्वं मन्त्रेण कृतं हविर्धानप्रवर्तनं स्थापनं च मन्त्रवदनर्थकं स्यात् पुनःप्रवर्तनस्थापनयोरनुष्ठाने त्वावृत्तिरशास्त्रीया स्यादिति सर्वथा प्रधानभूतः सोमो विगुणः स्यादिति भावः । सूत्रे निर्वपणार्थं निर्वपणरूपकार्थमित्यर्थः ॥

तद्युक्तं च कालभेदात् ॥ १७ ॥ आम्नातमिति । 'यां प्रथमां रात्रिं जागर्ती'त्यनेनेति शेषः । **प्रायणीयादिष्विति ।** ऐष्टिकस्य जागरणस्यौपवसथी रात्रिर्निमित्तमिति यानि सोमाङ्गभूतान्यैष्टिकानि सौमिकजागरणकालानि स्वकालोपवसथयुक्तानि तद्विषयोयं प्रायणीयादिशब्द इति बोध्यम् । इह तर्हि अस्तु प्रसङ्गो वैगुण्याभावादित्युत्थितेः संगतिः । **सोमार्थेनेति ।** जागरणमात्रेण व्यापारान्तरं विना यज्ञसाधनरक्षणासंभवेनादृष्टार्थमेव जागरणं तत्र चैष्टिकसौमिकयोर्जागरणस्वरूपैक्यात्तत्कार्यमदृष्टमप्येकरूपमेव युक्तमिति सोमार्थेनैवेष्टिककार्यसिद्धेः क्रतुसमाप्तिपर्यन्तं तददृष्टावस्थितेरिति भावः । व्यापारान्तरद्वारापि दृष्टार्थत्वसंभवे तदेव युक्तमित्याशयेन सिद्धान्तमाह—**यदीति ।** अभ्युपगमवादेनाह—**अथेति ।** जागरणस्वरूपैक्येऽपि विधिभेदेन तद्गम्यादृष्टस्यापि भेदान्न सौमिकेनैष्टिककार्यसिद्धिरिति भावः । सूत्रार्थस्तु— दीक्षाकालयुक्तं जागरणं न प्रसज्येत कालभेदादिति ॥

मन्त्राश्च संनिपातित्वात् ॥ १८ ॥ शक्नुवन्तीति । निर्वपतिधातूच्चारणेनोभयोरपि तद्गोचरस्मृत्युपपत्तेरिति

मन्यते। निर्वपामीत्यादेरात्माभिवादित्वान्न तत्रता संभवतीत्युभयोः पृथक् पृथक् प्रयोगः। सकृदसकृदनुष्ठानप्रसङ्गात्तत्रावापचिन्तापीयमत्र कृता॥

दीक्षणीयादिष्वग्न्यन्वाधानस्याभावाधिकरणम्॥ १०॥

धारणार्थत्वात्सोमेऽग्न्यन्वाधानं न विद्यते॥ १९॥

अन्वाधानं दीक्षणीयादिषु स्यान्नास्ति वाऽस्ति तत्॥ चोदकान्नास्ति सौमिक्यविहारेण धृतत्वतः॥ १४॥

सोमाङ्गेष्वैष्टिकेषु कर्मसु चोदकप्राप्तमग्न्यन्वाधानं कार्यं नेति संदेहे चोदकानुग्रहात्कर्तव्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—धारणार्थं तु तत्, सोमार्थेन विहितस्य धारितस्य चाग्नेस्तेनैव धारणेन प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वान्न पुनर्धारणं कर्तव्यम्। ननु चाक्रतुसमाप्तेः पुनःपुनः प्रयत्नेन धारयितव्य एवाग्निः। सत्यम्। तथापि नाग्न्यन्वाधानं कार्यम्। तद्धि विहृतस्याग्नेराद्यो यः समिन्धनव्यापारो धारणार्थस्तद्रूपं, नहि तत्प्रकृतौ पुनःपुनः कृतं, तस्मादत्रापि धार्यमाणस्य धारणायाग्न्यन्वाधानं न कर्तव्यम्॥

दीक्षणीयादिषु व्रतोपायनाभावाधिकरणम्॥ ११॥

तथा व्रतमुपेतत्वात्॥ २०॥ [विप्रतिषेधाच्च॥ २१॥ सत्यवदिति चेत्॥ २२॥ न संयोगपृथक्त्वात्॥ २३॥]

व्रतोपायनमेष्वस्ति न वा चोदकतोऽस्ति तत्॥ उपेतस्यापरित्यागे विरोधान्नास्ति तत्पुनः॥ १५॥

तत्रैव प्राकृतं व्रतोपायनं कर्तव्यं नेति विचारे कर्तव्यमिति प्राप्ते सोमार्थेपि तेनैव व्रतेन सत्यवदनब्रह्मचर्यादिसंकल्परूपेणासमाप्तेरविसृष्टेन प्रसङ्गात्सिद्धेर्न पुनरुपायनं कर्तव्यम्॥

ऐष्टिकेष्वग्न्याधानाननुष्ठानाधिकरणम्॥ १२॥

ग्रहणार्थं च पूर्वमिष्टेस्तदर्थत्वात्॥ २४॥ [शेषवदिति चेत्॥ २५॥ न वैश्वदेवो हि॥ २६॥ स्याद्वा व्यपदेशात्॥ २७॥ न गुणार्थत्वात्॥ २८॥]

परिग्रहाय देवानामन्वाधानं भवेन्न वा॥ असिद्धत्वाद्भवेन्मैवं वैश्वदेवेन सिद्धितः॥ १६॥

यदुक्तं धारणार्थत्वात्सोमेऽन्यदग्न्यन्वाधानं न विद्यत इति तदाक्षिप्यते—यदि तत्केवलं धारणार्थं स्यात्ततो न विद्येत, तत्तु दर्शपूर्णमासयोर्देवतापरिग्रहार्थमपि श्रूयते 'ममाग्ने वर्च इति पूर्वमग्निं गृह्णाति देवता एव तत्पूर्वेद्युर्गृहीत्वा श्वोभूते यजत' इति। ततः प्रायणीयादिष्वपि तद्देवतापरिग्रहार्थं कर्तव्य-

---

भावः। अनेन पूर्ववदिह न कार्यसिद्धिरित्युत्थितेः संगतिरिति सूचयति—**आत्मेति**। ततश्च स्वकर्तृकक्रियाप्रकाशन एव सामर्थ्यमित्यन्यकर्तृकक्रियाप्रकाशनार्थमावृत्त्या भवितव्यमिति भावः। दक्षिणोत्तरविहारयोरङ्गानुष्ठानात्तत्रैकादशे व्यवस्थापितत्वान्निर्वपामीत्युत्तमपुरुषानुसारेणासामर्थ्यस्यापि स्पष्टत्वेन निराकार्याभावात्तत्कथनमात्रमेतदिति ध्येयम्। सूत्रार्थस्तु—निर्वपणादिमन्त्रा भेदेन प्रयोक्तव्यास्तेषां करणमन्त्रतया कर्मादिसंनिपातित्वादुभयोश्च कर्त्रोः प्रयोगशैघ्र्यमान्द्यसंभवेनैकेन प्रयुक्तस्येतरकर्तृककर्मादिसंनिपातासंभवादिति॥

धारणार्थत्वात्॥ १९॥ पूर्ववदत्रापि पृथक्कर्तव्यतेत्युत्थितेः संगतिः। **चोदकानुग्रहादिति**। सौमिकादमन्त्रकात् 'ममाग्ने वर्च'इत्यादिमन्त्रकरणकमैष्टिकमन्यदेवेति भिन्नकार्यत्वान्न प्रसङ्ग इति भावः। **धारणार्थमिति**। समन्त्रकस्याप्यस्य सामर्थ्यादग्निधारणमेव कार्यं न त्वदृष्टं, धारणं च सोमार्थेनैव सिद्धमिति युक्तः प्रसङ्ग इति भावः। **तथापीति**। अन्वाधानं नाम विहरणानन्तरमाद्यो यो धारणार्थः काष्ठैर्बलवत्करणरूपः समिन्धनव्यापारस्तदर्थः काष्ठाधानात्मकव्यापारः नतु समिन्धनार्थकाष्ठाधानमात्रं, विहरणानन्तरमादिमव्यापारश्चैक एवेत्यन्वाधानस्य न पुनःपुनः करणसंभव इत्यर्थः। **नहीति**। विहरणावृत्त्यभावेनान्वाधानस्य पुनःपुनः कर्तुमशक्यत्वादिति भावः॥

तथा व्रतमुपेतत्वात्॥ २०॥ कर्तव्यमिति। सौमिकं व्रतोपायनं क्रत्वङ्गभूतयमनियमात्मकव्रतानुष्ठानसंकल्परूपं दृष्टार्थमैष्टिकं तु 'अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामी'ति मन्त्रोच्चारणरूपमदृष्टार्थमिति सोमार्थेन तददृष्टासिद्धेः कर्तव्यमित्यर्थः। ततश्चान्वाधानस्य दृष्टार्थत्वादकर्तव्यत्वेऽपि व्रतोपायनस्यादृष्टार्थत्वात्कर्तव्यमित्युत्थितेः संगतिः। ऐष्टिकमपि व्रतोपायनं व्रतं चरिष्यामीति मन्त्रसामर्थ्यात् यमनियमाचरणार्थत्वाद्दृष्टार्थमेवेत्याशयेनाह—**सोमार्थेति**। आसमाप्तेरविसृष्टेनेत्यनेन व्रतचरणे वर्तमाने चरिष्यामीति भविष्यदर्थकमन्त्रोच्चारणं विरुद्धत्वादप्यकर्तव्यमित्यपि सूचयति॥

ग्रहणार्थं च पूर्व०॥ २४॥ यदीति। ततश्च व्रतोपायनवैलक्षण्यात्संगतिरपि सूचिता। **प्रायणीयादिष्विति**।

---

१ विहृतस्य.

मग्न्यन्वाधानम् । नैवम् । नह्यग्निधारणे दृष्टप्रयोजने सति अदृष्टदेवतापरिग्रहार्थत्वमर्थवादमात्रोपयुक्ताद्वाक्यशेषात्कल्पयितुं शक्यम् । अभ्युपेत्य ब्रूमः—यद्यपि देवतापरिग्रहार्थं तथापि प्रायणीयादिषु न कर्तव्यम् । दीक्षणीयाया अपि हि वाक्यशेषे देवतापरिग्रहार्थता श्रूयते 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाणोऽग्निरवमो देवतानां विष्णुः परमो देवता एव तदुभयतः परिगृह्य दीक्षित' इति । यद्यपि 'दीक्षा सोमस्ये'ति वचनात्प्रधानार्था दीक्षणीया प्रधानदेवता एव परिगृह्णाति तथापि वैश्वदेवग्रहे सर्वदेवतासमवायात्तत्परिग्रहं कुर्वती दीक्षणीया प्रसङ्गादङ्गकर्मदेवता अपि गृह्णाति । नहि विश्वदेवशब्दः कस्यचिद्देवतागणस्य वाचकः । प्रसिद्धावयवार्थस्य समुदायस्य शक्त्यन्तरकल्पनायां प्रमाणाभावात् । तस्मात्सर्वदेवतावचनत्वात्तत्परिग्रहे च सर्वान्तर्गतानामङ्गदेवतानामपि प्रसङ्गतः परिग्रहादकर्तव्यमन्वाधानम् । यद्वा तत्राभ्युपगमपक्षे दीक्षणीयायां कर्तव्यमेवान्वाधानं, ततः परंतु न कर्तव्यम् ॥

आदिशब्दः प्रकारवाची । तेन दीक्षणीयाया अपि ग्रहणं बोध्यम् । **अर्थवादेति** । वर्तमानापदेशेनान्वाधानस्तुतिमात्रोपयुक्तादित्यर्थः । नच देवतापरिग्रहो नाम देवतास्मृतिः सा चान्वाधानस्य 'इमामूर्जं पञ्चदशीये प्रविष्टास्तान्देवान्परिगृह्णामि पूर्वे' इति स्वाङ्गमन्त्रेण ज्ञायत इति देवतापरिग्रहार्थत्वेऽपि दृष्टमेव प्रयोजनं नादृष्टमिति वाच्यम् । ये प्रविष्टास्तान्परिगृह्णामीति सामान्येन यक्ष्यमाणदेवतासद्भावमात्रविषयायाः स्मृतेः स्विष्टकृदुत्तमप्रयाजाद्यङ्गमन्त्रजनितस्मृतिवदपेक्षिततत्तद्देवताविशेषस्मृत्या प्रवृत्तिदार्ढ्यार्थत्वाभावेन प्रयोजनत्वासंभवात् । किंच स्वाङ्गमन्त्रद्वारा देवतास्मृत्यर्थत्वेन न पूर्वपक्षो वर्णयितुं शक्यते । तथासति प्रधानभूतक्रियासामर्थ्यलभ्यप्रयोजननैरपेक्ष्येण तदङ्गभूतमन्त्रजन्यस्मृतिरूपप्रयोजनसिद्ध्यर्थं प्रधानक्रियावृत्त्ययोगेन प्रायणीयादिष्वन्वाधानानुष्ठानासिद्धिः । अन्यथा स्विष्टकृदादिप्रतिपाद्य हविःशेषापचारेऽपि तदङ्गमन्त्रप्रकाश्यदेवतास्मृत्यर्थं हविरन्तरमुत्पाद्य स्विष्टकृदनुष्ठानप्रसङ्गात् । तस्मात्साक्षात्क्रियाजन्योऽन्य एव देवतापरिग्रहो वाच्यः । अतएव तन्त्ररत्ने 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण' इति क्रियार्थायां क्रियायामुपपदे विहितेन लृट्प्रत्ययेन क्रत्वर्थयमनियमसंकल्पलक्षणदीक्षारूपपुरुषसंस्कारार्थत्वेनावगम्यमानाया दीक्षणीयाया देवतापरिग्रहार्थत्वेऽदृष्टान्तरपरिकल्पना स्यादित्युक्तमुपपद्यते । अन्यथा तत्रापि तदङ्गभूतेन 'अग्निरग्रे प्रथमो देवतानां संयतानामुत्तमो विष्णुरासीत् । यजमाना परिगृह्य देवा'निति मन्त्रेणोक्तरीत्या स्मृतिसंभवाददृष्टान्तरकल्पनानवकाशः स्यादिति । तस्माद्देवतापरिग्रहार्थत्वे सत्यदृष्टार्थता स्यादेवेति भावः । **ननु** वैश्वदेवं गृह्णातीत्यत्र तद्धितप्रकृतिभूतविश्वेदेवशब्देन गणविशेष एव रूढ्याभिधीयते 'अग्निर्वसुभिः सोमो रुद्रैरिन्द्रो मरुद्भिर्वरुण आदित्यैर्बृहस्पतिर्विश्वेदेवै'रिति गणविशेषवाचकवस्वादिशब्दप्रायपाठबलेन तस्य गणविशेषे रूढिकल्पनात्, ततश्च वैश्वदेवग्रहे विश्वेदेवात्मकगणविशेषस्यैव देवतात्वात्तत्परिग्रहणेनापि नाङ्गदेवतापरिग्रहसिद्धिरित्यत आह—**नहीति । प्रमाणेति** । सेनापतिरस्य देशस्याधिपतिरमात्योऽस्य देशस्याधिपतिरित्यादिना सेनापत्यादीनामेकैकदेशाधिपतित्वोक्त्यनन्तरं राजा तु सर्वेषां देशानामधिपतिरित्युक्ते सर्वेषां देशानामित्यस्य सत्यपि तत्तद्देशविशेषवाचकशब्दप्रायपाठदेशविशेषे रूढिर्न कल्प्यते किंतु राजा तेषामन्येषां च देशानामधिपतिरित्येवार्थो वर्ण्यते, एवमिहापि अग्न्यादयो वस्वादिभिः केवलैः समेताः बृहस्पतिस्तु तैश्चान्यैश्च सर्वैर्देवैरित्येवं क्लृप्तयोगानुसारेणैवार्थवर्णनोपपत्तेस्तन्मात्रेणाक्लृप्तरूढिकल्पनं न युक्तम् । अयं चार्थो भाष्ये व्यक्त इति भावः । वस्तुतस्तु नैवमत्रार्थवर्णनं युक्तं 'देवासुराः संयत्ता आसन् ते देवा मिथो विप्रिया आसन् तेऽन्योन्यस्मै ज्यैष्ठ्यमातिष्ठमानाः पञ्चधा व्यक्रामन्' इति देवानामन्योन्यस्पर्धया पृथक्पृथग्व्यूहकल्पनामुपक्रम्याग्निर्वसुभिरित्यादेस्तद्विवरणरूपतया प्रवृत्तत्वेन तत्र विश्वेदेवैरिति तैश्चान्यैश्च सर्वैर्देवैरित्यर्थवर्णनानुपपत्तेः । तस्माद्विशेषतः परिगणितवस्वादिव्यतिरिक्तैः सर्वैर्देवैरित्येवात्रार्थवर्णनं युक्तम् । एवंच पुरूरवार्द्रवप्रभृतिष्वपि यौगिक एव विश्वेदेवशब्दः कथंचिदुपपादनीयः । अस्तु वा गणविशेषे रूढिकल्पनया वैश्वदेवग्रहे तद्गणविशेषस्यैव देवतात्वं तथापि न दीक्षणीयायाः प्रधानदेवतामात्रपरिग्रहार्थत्वं येन प्रायणीयादिष्वन्वाधानं देवतापरिग्रहार्थं क्रियेत किंतु देवता एव तदुभयतः परिगृह्येत्यविशेषश्रवणादङ्गप्रधानदेवतापरिग्रहार्थत्वमेव तथापि यथा बर्हिर्धर्माणामङ्गप्रधानसाधारण्येपि न प्रकरणावगतप्रधानार्थताहानिरेवमिहापि दीक्षा सोमस्येति वाक्यावगतप्रधानार्थत्वहान्यभावादिति ध्येयम् । **दीक्षणीयायामिति** । देवतापरिग्रहस्यादृष्टरूपत्वेऽपि देवतासंस्कारकत्वात्संस्कृताया एव तस्याः कर्मोपयोगेन पशुपुरोडाशे भाव्यनूयाजाद्यदृष्टोपकारोपजीवनवदिह भाव्युपजीवनासंभवाद्दीक्षणीयायां देवतापरिग्रहार्थमग्न्यन्वाधानं कर्तव्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—पूर्वमन्वाधानं ग्रहणार्थमपि निवर्तेत दीक्षणीयाया अपि तदर्थत्वादिति ॥

ऐष्टिकेषु पत्नीसंनहनाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १३ ॥

संनहनं च वृत्तत्वात् ॥ २९ ॥

पत्नीसंनहनं कार्यं चोदकादिति चेन्न तत् ॥ बन्धवासोधारणयोर्योक्त्रबन्धनसिद्धितः ॥ १७ ॥

दार्शपौर्णमासिकं पत्नीसंनहनं प्रायणीयादिषु चोदकप्राप्तं कर्तव्यम् । नैवं, वासोधारणार्थं तत् दृष्टार्थत्वात् । दीक्षाकालेन च सोमार्थेन संनहनेन वाससो धारितत्वादकर्तव्यम् । अथापि न वासोधारणार्थं तथापि संनद्धयैव कर्माणि कार्याणीत्येतदर्थं संनहनं नादृष्टार्थं । अन्यार्थेनापि संनहनेन संनद्धैवेति न पृथक्संनहनम् ॥

ऐष्टिकेष्वारण्यभोजनाभावाधिकरणम् ॥ १४ ॥

अन्यविधानादारण्यभोजनं न स्यात् उभयं हि वृत्त्यर्थम् ॥ ३० ॥

आरण्याशनमत्रास्ति चोदकप्राप्तितो यदि ॥ वृत्त्यर्थत्वेन तत्सिद्धं सोमप्रोक्तात्पयोव्रतात् ॥ १८ ॥

आरण्याशनमपि प्रायणीयादिषु चोदकप्राप्तमपि वृत्त्यर्थत्वात्सौमिकेनैव पयोव्रतादिना वृत्तिसिद्धेर्न कर्तव्यम् ॥

ऐष्टिकेषु शेषभक्षानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १५ ॥

शेषभक्षास्तथेति चेन्नान्यार्थत्वात् ॥ ३१ ॥

यजमानगता भक्ष्या न सन्त्यारण्यवद्यदि ॥ न वृत्त्यर्था इमे किंतु कर्तव्याः प्रतिपत्तये ॥ १९ ॥

एवं तर्हि शेषभक्षा अपि ये यजमानकर्तृका इडाभक्षणादयस्तेऽपि वृत्त्यर्थत्वात्सौमिकेन व्रतेन निवर्तेरन् । सत्यं यदि वृत्त्यर्थः ते तु शेषभक्षप्रतिपत्त्यर्थाः । 'यजमानपञ्चमा इडां भक्षयन्ती'ति शेषस्य द्वितीयानिर्देशात् । तदिदं षष्ठ एव साधितं तस्यत्विदं प्रयोजनकथनं प्रसङ्गात्सकलत्वादिहोक्तम् ॥

ऐष्टिकेष्वन्वाहार्यदानाभावाधिकरणम् ॥ १६ ॥

भृतत्वान्न[2] परिक्रयः ॥ ३२ ॥

अन्वाहार्योऽत्र दातव्यो न वाद्यः सोममात्रगा ॥ गवादिदक्षिणा यस्मान्नानत्यन्तरवर्जनात् ॥ २० ॥

दीक्षणीयादिषु चोदकप्राप्तान्वाहार्यदक्षिणा दातव्या नेति संशये 'दक्षिणा सोमस्ये'ति वचना-

---

संनहनं च प्रवृत्तत्वात् ॥ २९ ॥ पक्षद्वयेऽपि दीक्षणीयायां संनहनकर्तव्यतायां विवादाभावात्प्रायणीयादिष्वित्युक्तम् । **चोदकेति** । वासोधारणार्थत्वेऽपि तत्र शैथिल्यसंभवात्कर्मानुष्ठानकाले संभावितमध्यदेशवेदनापनोदनेन बलाधानार्थत्वपक्षेऽप्यन्तरा क्रियमाणकर्मानुष्ठानार्थं मध्येपि पुनःपुनर्बलाधानस्यापेक्षितत्वात्कर्तव्यमित्यर्थः । अतएवान्वाधानवैलक्षण्यात्संगतिः । सोमसमाप्तिपर्यन्तं तदर्थसंनहनसाध्यप्रयोजनानुवृत्तेस्तत एव प्रायणीयादिकार्यसिद्धेर्न पृथक्कर्तव्यत्वमित्याह—**नैवमिति** । ननु वासोधारणार्थत्वं 'न वासोऽभिसन्नह्यतीत्येक' इत्यापस्तम्बोक्त्या केषांचिच्छाखिनामनभिमतमवगम्यत इत्यस्वरसादाह—**अथापीति** । सूत्रार्थस्तु—संनहनं च न कर्तव्यं सोमे तस्य प्रवृत्तत्वादिति ॥

अन्यविधानात् ॥ ३० ॥ इह तु न प्रसङ्ग इत्युत्थितेः संगतिः । चोदकप्राप्तमपीत्यनेन चोदकप्राप्तेः कर्तव्यमिति पूर्वपक्षं सूचयति । तस्य च मन्दत्वाच्छिष्यहितार्थं तत्त्वकथनमात्रमेतदिति ध्येयम् । **वृत्तीति** । उभयोर्वृत्त्यर्थत्वे सति भिन्नकालेनाप्येकेनापरस्य कार्यसिद्धेः प्रत्यक्षश्रुतप्रधानधर्मपयोव्रतादिकमेव कर्तव्यं नत्वङ्गधर्मचोदकप्राप्तारण्याशनमित्यर्थः ॥

शेषभक्षास्तथेति० ॥ ३१ ॥ संगतिं सूचयन्नेव पूर्वपक्षमाह—**एवं तर्हीति** । **वृत्त्यर्थत्वादिति** । शेषभक्षणेन तृप्तिर्जायत इति लिङ्गाद्वृत्त्यर्थत्वमित्यर्थः । लिङ्गं विघटयति—**यजमानेति** । **षष्ठ इति** । होमाभिषवभक्षणं च तद्वदित्यत्रेति शेषः । सूत्रे आरण्याशनवदकर्तव्यत्वं तथाशब्दार्थः ॥

भृतत्वान्न परिक्रयः ॥ ३२ ॥ उक्तमिति । तृतीय इति शेषः । प्रसङ्गाभ्युपगमे च केवलप्रधानार्थत्वसाधनं निष्फलं स्यात् वचनात्केवलप्रधानार्थत्वे प्रयोगाङ्गकर्तृसंबन्धितया लिङ्गादङ्गप्रधानार्थत्वे च दीक्षणीयादिष्वन्वाहार्यदानाभा-

---

१ संनद्धैव कर्माणि. २ भृतत्वाच्च परिक्रमः.

द्वादशशतदक्षिणा केवलं प्रधानार्थेत्युक्तम्, अतोऽङ्गेषु स्वार्थदक्षिणा दातव्यैव । प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वात्तु न दातव्या । प्रधानार्थाह्येषानतिरुपक्रमप्रभृत्यासमाप्तेः प्रवृत्ता चानपवृक्ता चावस्थितेति तामेवोपजीवन्तो दीक्षणीयादिविधयश्चोदकप्राप्तामपि स्वार्थामानतिं न प्रयुञ्जते । किंच पृथग्दक्षिणायामानतिभेदादङ्गप्रधानानामश्रुतः कर्तृभेद आपद्यते । किंच यैः प्रधानं कर्तव्यं तैरेवावश्यमङ्गान्यपि कर्तव्यानि नाकुर्वद्भिरङ्गानि प्रधानं कर्तुं शक्यमिति निश्चिते शास्त्रार्थे प्रधानार्थत्वेनाङ्गानां बलादङ्गान्यपि कर्तव्यानि भवन्तीति प्रसङ्गसिद्धानुष्ठानत्वान्नाङ्गेषु दक्षिणा शक्यते ॥

ऐष्टिकेषु शेषभक्षस्य संस्कारार्थतया कर्तव्यत्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

शेषभक्षास्तथेति चेत् ॥ ३३ ॥ [न कर्मसंयोगात् ॥ ३४ ॥]

ऋत्विग्भक्षा निवर्तेरन्यद्यन्वाहार्यवन्न तत् ॥ याजमानवदेतेषां कार्यत्वात्प्रतिपत्तये ॥ २१ ॥

पूर्वं यजमानभक्षस्य वृत्त्यर्थत्वाद्व्रतेन निवृत्तिराशङ्किता । संप्रति ऋत्विग्भक्षाणां परिक्रयार्थतया प्रधानदक्षिणया निवृत्तिराशङ्क्यते । निराकरणं च तद्वदेव । शेषप्रतिपत्त्यर्था भक्षा नानत्यर्था इति दशम एव चानत्यर्थत्वं भक्षाणां निराकृतं तस्येदं प्रयोजनं प्रसङ्गात्सकलत्वेनेहोक्तम् ॥

ऐष्टिकेषु होतुर्वरणसद्भावाधिकरणम् ॥ १८ ॥

प्रवृत्तवरणात्प्रतितन्त्रं वरणं होतुः क्रियेत ॥ ३५ ॥ [ब्रह्मापीति चेत् ॥ ३६ ॥ न प्राङ्नियमात्तदर्थं हि ॥ ३७ ॥ निर्दिष्टस्येति चेत् ॥ ३८ ॥ नाश्रुतित्वात् ॥ ३९ ॥ होतुस्तथेति चेत् ॥ ४० ॥ न कर्मसंयोगात् ॥ ४१ ॥]

नैतासु वरणं होतुरस्ति वानत्यभावतः । नास्त्यन्वाहार्यवद्धर्मैकृत्वादत्रेष्टिवद्धचेत् ॥ २२ ॥

दर्शपूर्णमासयोर्होतुर्वरणमाम्नातं 'अग्निर्देवो दैव्यो होते'ति तत्किमानत्यर्थत्वात्सौमिकेनैव वरणेन 'अग्निर्होता सोमो होते'त्यादिना प्रसङ्गादानतिसिद्धेर्दीक्षणीयादिषु न कर्तव्यमुतादृष्टार्थत्वात्कर्तव्यमिति संदेहे वरणस्यानत्यर्थत्वान्निवृत्तिं मन्यते । **ननु** प्रवृत्ते कर्मणि क्रियमाणं ऋतुयाज्यावरणवदह-

---

वस्य तुल्यत्वादतो नास्ति प्रसङ्ग इति भावः । ततश्च केवलप्रधानार्थत्वबलात्केवलप्रधानानतिरेव कार्यमित्यङ्गेष्वप्यकृतकरत्वात्कर्तव्यं शेषभक्षणवदित्युत्थितेः संगतिः । सिद्धान्तमाह—**प्रसङ्गेति** । यत एव केवलप्रधानानतिरेव कार्या अतएव तस्या यावत्प्रयोगपरिसमाप्त्यनुवृत्तेस्तथैवाङ्गानुष्ठानसिद्धिं पर्यालोच्याङ्गविधयो न पृथक् स्वार्थामानतिं प्रयुञ्जत इति केवलप्रधानार्थानतिफलकत्वं प्रसङ्गेऽनुकूलमेव न प्रतिकूलमित्यर्थः । **आपद्येतेति** । कर्तृभेदश्च प्रयोगभेदापादकत्वात्प्रयोगविधिनैकस्यैव प्रयोगस्यावगमादयुक्तः । क्वचिद्दक्षिणाभेदस्य श्रुतत्वात्कर्तृभेदो न दोषः । वाजपेयबृहस्पतिसवयोश्च श्रुतत्वादेव प्रयोगभेदोऽपि न दोष इति भावः । न केवलं प्रधानार्थानत्यनुवृत्तौ विधानात्प्रसंगोऽपि तु प्रधानार्थानतिकार्यप्रधानानुष्ठानमेवाङ्गानुष्ठानं विना न निर्वहति प्रयोगवचनेनाङ्गप्रधानानामेककर्तृकत्वावगमादित्यतोपि प्रसङ्ग इत्याह—**किंचेति** । केवलप्रधानार्थत्वसाधनस्य च सोमाङ्गविकृतिभूतकर्मसु द्वादशशतातिदेशाभावः फलं संभवतीति नानर्थक्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—सोमदक्षिणयैव भृतत्वान्न पृथगन्वाहार्येण परिक्रय इति ॥

शेषभक्षास्तथेति चेत् ॥ ३३ ॥ पूर्वेतराधिकरणपूर्वपक्षाद्विशेषं वदन्पूर्वपक्षमाह—**पूर्वमिति** । **परिक्रयेति** । नच परिक्रयार्थत्वे सत्यन्वाहार्येण सह प्रकृतौ विकल्पः स्यात्स चायुक्तः । तस्य हि प्रत्यक्षतः श्रुतं परिक्रयार्थत्वं भक्षाणां तु तृप्तिजननसामर्थ्येन कल्पनीयमित्यतुल्यत्वादिति वाच्यम् । उपयोक्ष्यमाणसंस्कारस्य ज्यायस्तया भक्षाणामानत्यर्थत्वे सति अन्वाहार्यस्य भक्षणानां च नित्यवदाम्नाततया क्रयन्यायेन प्रीतिविशेषाधायकत्वेन समुच्चयोपपत्तेः, इतरथा सोमे वरणभक्षणयोरानत्यर्थयोर्विकल्पः स्यादिति भावः । ततश्च यदि प्रधानदक्षिणयानतिः कृतेत्यन्वाहार्यनिवृत्तिस्तदा भक्षणानामपि निवृत्तिः स्यादित्युत्थितेः संगतिः । **शेषेति** । प्रतिपत्तेरपेक्षितत्वात्तदर्थत्वमेव ज्यायः आनतिस्तु ऋत्विग्भिरेव शेषो भक्षणीय इति नियमफलत्वेनानुनिष्पादिनीति न भक्षणस्य प्रतिपत्त्यर्थत्वविरोधीनीति भावः । **दशम इति** । शेषभक्षास्तद्वदित्यत्रेति शेषः । सूत्रे तथा अन्वाहार्यवदित्यर्थः ॥

प्रवृत्तवरणत्वात् ॥ ३५ ॥ भक्षाणां कृतकार्यत्वाभावेऽपि वरणमानत्यर्थत्वात्कृतकार्यमित्युत्थितेः संगतिः । **सौमिकेनेति** । तस्य कर्मादौ क्रियमाणस्यानत्यर्थत्वादिति भावः । **वरणस्येति** । ऐष्टिकहोतृवरणस्येत्यर्थः । **प्रवृत्त इति** । होतरि प्रागेव कर्मणि प्रयोगे प्रवृत्ते पश्चात्क्रियमाणमित्यर्थः । **ऋतुयाज्येति** । 'इन्द्र होत्रा'दित्यादिमन्त्रैः क्रियमाणवरण-

ष्टार्थम्। नैवम्। ऋतुयाज्यावरणमादावेवानत्यर्थे कृते वरणे पश्चात्क्रियमाणमदृष्टार्थं स्याद्धोतुस्तु न प्रागस्ति वरणमतः प्रवृत्तेऽपि कर्मणि दृष्टार्थमेव ब्रह्मवरणवत्। तदपि हि पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिकरणे अनुमितिप्रसवदाने प्रवृत्ते ब्रह्मणि प्रणीताप्रणयनकाले अपरेद्युः क्रियते। अथ च दृष्टार्थमेवान्यथा तदपि दीक्षणीयादिषु कर्तव्यं स्यात्। तस्माद्धोतुर्वरणमपि न कर्तव्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—प्रवृत्तस्य वरणं न कथंचिद्दृष्टार्थं भवति। दक्षिणादानं हि भविष्यदवस्थमपि भवत्यानतिनिमित्तं, लोके तथा दर्शनात् नतु वरणेन भाविना भवत्यानमनं तस्माददृष्टार्थं, ब्रह्मवरणं त्वप्रवृत्ते ब्रह्मणि क्रियते। पौर्णमास्यां तावदप्रवृत्त एव क्रियत इत्यविवादम्। अमावास्यायामपि पूर्वेद्युरपकृष्यमाणा वेदिः स्वाङ्गभूतप्रसवसिद्धये ब्रह्मणो वरणमप्यपकर्षति, लिङ्गाद्धि वरणस्यानतिरेव प्रयोजनं गम्यते। प्रयोजनवशेन च पाठक्रमं बाधित्वा युक्तमेव वरणस्य पूर्वेद्युरनुष्ठानम्। तस्मादप्रवृत्तविषयत्वाद्ब्रह्मवरणं दृष्टार्थम्। नचैवं होतृवरणस्यापकर्षः संभवति, 'अप्रवृत्तः सामिधेनीरन्वाहे'ति वचनात्। तस्माददृष्टार्थं होतृवरणं प्रतिकर्म कर्तव्यम्॥

आतिथ्यायां बर्हिषः प्रतिकर्म प्रोक्षणाभावाधिकरणम्॥ १९॥

यज्ञोत्पत्त्युपदेशे निष्ठितकर्मप्रयोगभेदात्प्रतितन्त्रं क्रियेत॥ ४२॥ [न वा कृतत्वात्तदुपदेशो हि॥ ४३॥]

आतिथ्यादिगते बर्हिष्युक्षणादि पृथङ्न वा॥ आद्योऽतन्त्रप्रसङ्गत्वान्न प्रसङ्गानिवारणात्॥ २३॥

यदातिथ्यायां बर्हिस्तदुपसदां तदग्नीषोमीयस्येति बर्हिःसाधारण्यविधिरित्युक्तमेव त्रयाणामर्थेनोपान्ते बर्हिषि संस्काराः प्रोक्षणादयश्चिन्त्यन्ते, किं ते प्रतिकर्मावर्तनीया उतातिथ्याकालकृता एवोपसत्स्वग्नीषोमीये च प्रसज्यन्त इति संदेहे तत्रमध्यपाताभावान्न प्रसङ्गो नापि तन्त्रम्। आतिथ्या-

वदित्यर्थः। **ननु** ब्रह्मवरणं प्रणीताप्रणयनकाले क्रियते ततः पूर्वं तु न ब्रह्मणः प्रवृत्तिरित्यत आह—**तदपीति**। पौर्णमास्यां प्रणीताप्रणयनात्पूर्वं ब्रह्मणः कर्तव्याभावादप्रवृत्तावप्यमावास्यायां पूर्वेद्युर्वेदिकरणाङ्गभूतानुज्ञादानायास्त्येव प्रणीताप्रणयनात्पूर्वं ब्रह्मणः प्रवृत्तिरित्यर्थः। इदं च पूर्वपरिग्रहेऽपि ब्रह्मानुज्ञास्तीति पक्षे उत्तरपरिग्रहमात्रे ब्रह्मानुज्ञापक्षे पूर्वेद्युः प्रसवदानाय ब्रह्मणः प्रवृत्त्यसंभवादिति ध्येयम्। नच परेद्युर्हविरासादनोत्तरकाले आम्नाताया वेदेः पूर्वेद्युरपकर्षे सति तदन्तापकर्षन्यायात्तत्पूर्वस्य ब्रह्मवरणस्याप्यपकर्षावश्यंभावादमावास्यायामप्रवृत्तस्यैव ब्रह्मणो वरणमिति वाच्यम्। पञ्चमे तथा पूर्वमित्यत्र वेद्यपकर्षे तदन्तापकर्षो नास्ति किंतु श्रुतमन्त्रापकर्ष इति व्यवस्थापितत्वादिति भावः। **लोक इति**। लौकिककर्मणि भाविभृतिदानस्याप्यानतिनिमित्तत्वदर्शनादित्यर्थः। **नत्विति**। वरणस्य सामवचनरूपपर्यवसानात्तस्य च भाविनोऽप्रवर्तकत्वादिति भावः। तदन्तापकर्षाभावान्न वरणापकर्ष इति यदुक्तं तत्राह—**स्वाङ्गेति**। सत्यं न तदन्तापकर्षस्तथापि साङ्गस्य वेदिकरणस्यापकर्षाद्ब्रह्मवरणस्यापकर्षप्रयोगाङ्गकर्तृसंस्कारतया ब्रह्मकर्तृकसर्वप्रयोगाङ्गत्वात् ब्रह्मकर्तृकप्रसवस्याप्यङ्गत्वादिति प्रसववत्प्रसवाङ्गभूतब्रह्मवरणस्याप्यपकर्ष इति भावः। **ननु** ब्रह्मवरणस्य यद्यानत्यर्थत्वं तर्ह्यमावास्यायां पूर्वेद्युरनुष्ठेयतया प्रणीताकालाम्नानावगतक्रमबाधः स्यादित्यत आह—**लिङ्गाद्धीति**। आनतिर्हि लिङ्गावगतं दृष्टं प्रयोजनमिति लिङ्गस्य प्रबलत्वात्तदवगतप्रयोजनानुसारेण क्रमबाधो न दोष इतरथा त्वदृष्टार्थत्वमेव दोष इति भावः। **नन्वेवं** होतृवरणमपि क्रमबाधेन लिङ्गादप्रवृत्त एव होतर्यनुष्ठेयं स्यादित्यत आह—**नचैवमिति**। ऋतुयाज्यावरणे तु न लिङ्गादानत्यर्थत्वेन क्रमबाधः सोमारम्भकालीनवरणादेवानतिसिद्ध्या तस्यानत्यर्थकत्वासंभवादिति भावः॥

यज्ञोत्पत्त्युपदेशे०॥ ४२॥ सिद्धान्तोपयोगितया चतुर्थोक्तमनुवदति—**यदिति**। पूर्ववदिहाप्यावृत्तिरित्युत्थितेः संगतिः। **तन्त्रमध्येति**। आतिथ्योपसदग्नीषोमीयाणां भिन्नकालत्वादिति भावः। **ननु** मास्तु प्रसङ्गस्तथापि नावृत्तिः यूपसाधारण्यात्तद्धाराणां तक्षणादीनामग्नीषोमीयसवनीयानुबन्ध्यासु तन्त्रत्ववदेतेषामपि तन्त्रत्वादित्यत आह—**नापीति**। दीक्षासु क्रियमाणानां तक्षणादिरूपधर्माणामकर्मकालत्वेनागृह्यमाणविशेषत्वात्तन्त्रत्वेऽपीह न तथात्वमित्यर्थः। **नन्वत्र** प्रसङ्गोऽपि न संभवति बर्हिषः साधारण्येप्यातिथ्याप्रसङ्गकाले क्रियमाणानां संस्काराणां तदपवर्गेऽपवर्गेणोपसदाद्यर्थं पुनः करणावश्यंभावादन्यथा द्वादशाहसुत्याकालसुब्रह्मण्याह्वानस्यापि देवतासंस्कारकस्य प्रसङ्गसंभवात्प्रसहमावृत्तिर्न स्यादित्यतः

१ करणेऽनुमतिदाने प्रवृत्ते ब्रह्मण्यपरेद्युः प्रणीता, २ अवृत्तः सामिधेनी.

कालत्वेन विशेषग्रहणादिति प्राप्ते ब्रूमः—सत्यं न तन्त्रता, प्रसंगस्तु भवति । तन्त्रमध्यपाताभावेऽपि बर्हिर्द्वारा ये संस्कारास्ते यदर्थं बर्हिरुपात्तं तदर्था विज्ञायमाना बर्हिषः साधारणत्वात्तेऽपि सकृदेव कर्तव्या इत्यवगते सति नान्तरीयकमातिथ्यकालेऽनुष्ठानम् । उपसदादेस्तु तदानीमप्राप्तत्वात् । नचैतावता 'आतिथ्यापवर्गेऽपवृज्यन्ते बर्हिषोऽनपवृक्तत्वात् तदर्थत्वाच्च तेषां, तस्मान्न भेदेन कर्तव्याः ॥

आतिथ्यायां स्तरणमन्त्रावृत्त्यधिकरणम् ॥ २० ॥

देशपृथक्त्वान्मन्त्रोऽभ्यावर्तेत ॥ ४४ ॥

तन्त्रास्तरणमन्त्रस्य प्रसङ्गो यदि वा भिदा ॥ आद्यः प्रोक्षणवन्मैवं देशस्तरणभेदतः ॥ २४ ॥

तदेव बर्हिर्यदातिथ्यार्थं प्राग्वंशे स्तीर्णं तत आनीयापरेणोत्तरवेदिमग्नीषोमीयार्थेनास्तीर्यते तदा किं 'ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामी'ति स्तरणमन्त्रः पूर्वकृत एव प्रसज्यत उतावर्तनीय इति विचारे पूर्ववद्बर्हिःसाधारण्यात्प्रसङ्गप्राप्तावुच्यते । स्यादेवं यदि बर्हिरर्थं स्तरणं स्यात्तत्तु 'बर्हिषा वेदिं स्तृणाती'ति द्वितीयानिर्दिष्टत्वात्प्रयोजनवत्त्वाच्च वेदिदेशसंस्कारार्थम् । भिन्नौ चेह प्राग्वंशोत्तरवेदिसमीपदेशौ तेन तदर्थं स्तरणं, तदङ्गं च मन्त्रोऽप्यावर्तेत । असत्यामावृत्तौ वेदिवैगुण्यादग्नीषोमीयहविषामासादनं विगुणं, स्यात् । भवतु वा बर्हिरर्थं स्तरणं बर्हिष्यवस्तीर्णे हवींषि साक्षादासाद्यन्ते इति तथापि तदावृत्तेस्तदङ्गमन्त्रावृत्तिः । अन्यथा ह्यमन्त्रास्तीर्णे बर्हिषि हवींष्यासादयेरन् ॥

प्रसङ्गमुपपादयति—**तन्त्रमध्येति** । इहहि यदातिथ्यायां बर्हिस्तदुपसदामिति वाक्येनातिथ्यार्थं यद्बर्हिरुपादीयते न तन्मन्त्रार्थतयोपादेयं किंतूपसदग्नीषोमीयार्थमपीति साधारण्यबोधनेन सर्वार्थतयोपात्ते बर्हिषि प्रथमोपनिपातादातिथ्याकाले क्रियमाणैरपि संस्कारैर्बर्हिषो यत्सर्वं प्रतिसंधानत्वं तदेवाधीयते नातिथ्यामात्रसाधनत्वमिति कल्पनादसत्यपि तन्त्रमध्यपातेऽस्ति प्रसङ्गः । सुब्रह्मण्याह्वानसंस्कार्याया देवतायाः साधारण्येनोपपादकप्रमाणाभावात् । यत्सुत्याप्रयोगकाले आह्वानं कृतं तत्साधनभावोपयोग्येव देवतासंस्कारस्तेनाधीयते इति कल्पनात्सुत्यान्तरार्थं पुनःप्रयोगावश्यंभावान्नास्ति प्रसङ्ग इति वैषम्यमिति भावः । एवंच 'संस्कारास्त्वावर्तेरन्ननर्थकालत्वा'दित्यत्रैकादशे 'दीक्षासु यूपं छिनत्ती'त्यनेन छेदनग्रहणस्योपलक्षणत्वात्सर्वेषां यूपधर्माणामपकर्षविधिरित्यकर्मकालत्वात्तन्त्रमुक्त्वा अस्तुवा छेदनमात्रापकर्षस्तथापि यूपस्य साधारण्यादग्नीषोमीयकालेऽनुष्ठीयमानानामपि प्रोक्षणादीनां सवनीयानुबन्ध्योपकारकत्वमिति यत्पक्षान्तरमुक्तं तद्द्रव्यसाधारण्ये संस्काराणामेकस्मिन्कर्मणि क्रियमाणानां कर्मान्तरे प्रसङ्गादुपकारकत्वस्यैतदधिकरणसिद्धस्य कथनमिति ध्येयम् । सूत्रार्थस्तु —यज्ञोत्पत्त्युपदेशे यदातिथ्यायामित्युत्पत्तिदशायामेव सर्वैःसाधारण्येनोपदिश्यमान इति यावत् । यत्र बर्हिषि अनुष्ठितं प्रोक्षणादि प्रयोगभेदात्प्रतितन्त्रं क्रियेतेति ॥

देशपृथक्त्वान्मन्त्रो० ॥ ४४ ॥ **पूर्ववदिति** । अत्र प्राकृतस्तरणावृत्तावपि मन्त्रस्य नावृत्तिः किंत्वातिथ्याकाले प्रयुक्त एव मन्त्रप्रसङ्गादुपकरिष्यतीत्येवं पूर्वःपक्ष इति न भ्रमः कर्तव्यः । करणमन्त्रस्य स्तरणावृत्तावावृत्तेरवर्जनीयत्वात् । तस्मात्स्तरणस्य बर्हिःसंस्कारत्वात्समन्त्रकं स्तरणमेव प्रसज्जते । अपरेणोत्तरवेदिमग्नीषोमीयार्थेन क्रियमाणं तु स्तरणं सौकर्यार्थं लौकिकमन्यदेवेति न तद्बलान्मन्त्रावृत्तिप्रसक्तिरित्येवं पूर्वःपक्षः । एवंच मन्त्रमुखेन स्तरणस्यैव प्रसङ्गावृत्ती विचार्येते इति ध्येयम् । सक्तुवैषम्यार्थमाह—**प्रयोजनेति** । वेद्या हविरासादनार्थत्वान्न सक्तुवत्संस्कारानर्हत्वमिति भावः । **भिन्नाविति** । यद्यपि वस्तुतो देशैक्येऽपि यदातिथ्यायामित्यादिवद्देशसाधारण्यविध्यभावात्संस्काराणामावृत्त्या भवितव्यमन्यथा प्रायणीयातिथ्ययोरपि वस्तुत एकदेशत्वाद्वेदिसंस्काराणामावृत्तिर्न स्यात्तथाप्येकदेशत्वे प्रसङ्गः संभाव्येत, नचात्रैकदेशत्वमपीत्यनेनाभिप्रायेणेदमुक्तम् । **नन्वेवं** वेदिसंस्कारत्वपक्षे आतिथ्यया सहैकदेशासूपसत्स्वप्यस्य विचारस्य कर्तुं शक्यतया सूत्रभाष्ययोर्भिन्नदेशाग्नीषोमीयपर्यन्तधावनमनर्थकं स्यात् । न चोपसदामपूर्वत्वाच्च वेदिसंस्कारप्रसक्तिरिति वाच्यम् । प्रधानार्थतया प्रसक्त्यभावेपि वेदितद्धर्माणामङ्गप्रधानसाधारण्येनाधारार्थं तत्प्राप्तेरन्यथा बर्हिषोऽप्यभावप्रसङ्ग इति न वेदिसंस्कारत्वमित्यस्वरसादाह—**भवतुवेति** । एवंच बर्हिरर्थं स्तरणे क्रियमाणे वेदिबर्हिषोरार्थिककर्मत्वकरणत्वाभावेन द्वितीयातृतीये इति भावः । यदुक्तं लौकिकमन्यदेव स्तरणमिति तत्राह—**अन्यथेति** । प्रकृतौ मन्त्रेण स्तरणं हविरासादनार्थं नादृष्टार्थमिह चामन्त्रकास्तीर्णे बर्हिषि हविरासादने तस्य वैगुण्यं स्यादित्यर्थः ॥

बर्हिषो देशान्तरनयने संनहनहरणमन्त्रयोरप्रयोगाधिकरणम् ॥ २१ ॥

संनहनहरणे तथेति चेत् ॥ ४५ ॥ [नान्यार्थत्वात् ॥ ४६ ॥]

संनाहे हरणे मन्त्रावावर्त्यौ किं न वाग्रिमः ॥ पूर्ववन्नेदृशं कार्यं प्रकृतौ तदभावतः ॥ २५ ॥

तदेव बर्हिः प्राग्वंशे स्तीर्णं पुनः संनह्योत्तरवेदिसमीपे स्तीर्यते। प्रकृतौ संनहनमन्त्रः 'पूषा ते ग्रन्थिं ग्रथ्नात्वि'ति। तथा हरणमन्त्रो 'बृहस्पते मूर्ध्ना हरामी'ति तौ किमस्मिन्संनहने हरणे च प्रयोक्तव्यौ नेति संदेहे संनहनहरणयोरावृत्तेर्मन्त्रयोरपि पूर्ववदावृत्तिः स्यात्। मैवम्। प्रकृतौ हि लूनस्य बर्हिषो यद्विहारदेशप्रापणार्थं संनहनं हरणं च तदर्थावेतौ मन्त्रौ विहारदेशं प्रापितस्य बर्हिषो वेदिदेशप्रापणार्थमेतत्। अतोऽन्यकार्यत्वात्कार्यप्रयुक्तत्वाच्च मन्त्रयोर्न प्रसङ्गः। तथाच प्रकृतावेव गार्हपत्यादाहवनीये नीयमाने बर्हिषि मन्त्रो न प्रयुज्यते तथेहापि ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां द्वादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

द्वादशाध्याये द्वितीयः पादः।

विहाराग्नेर्वैदिककर्ममात्रार्थताधिकरणम् ॥ १ ॥

विहारो लौकिकानामर्थं साधयेत्प्रभुत्वात् ॥ १ ॥ [मांसपाकप्रतिषेधश्च तद्वत् ॥ २ ॥ निर्देशाद्वा वैदिकानां स्यात् ॥ ३ ॥ सति चौपासनस्य दर्शनात् ॥ ४ ॥ अभावदर्शनाच्च ॥ ५ ॥ मांसपाको विहितप्रतिषेधः स्यादाहुतिसंयोगात् ॥ ६ ॥ वाक्यशेषो वा दक्षिणेऽस्मिन्नारभ्यविधानस्य ॥ ७ ॥]

सर्वार्थो वैदिकार्थो वा विहारः शक्तिमत्त्वतः ॥ आद्यः प्रत्यक्षवचनैर्निराकाङ्क्षत्वतोऽन्तिमः ॥ १ ॥

गार्हपत्याग्निः किं लौकिकानां पार्वणस्थालीपाकतापपचनप्रकाशादीनां चरुपुरोडाशहोमहविःश्रपणादीनां च वैदिकानां सर्वेषामग्निकार्याणामङ्गमुत वैदिकानामेवेति संशये सामर्थ्यात्सकालिङ्गान्मांसपाकप्रतिषेधदर्शनाच्च सर्वार्थताप्राप्तावुच्यते—'गार्हपत्ये हवींषि श्रपयति दक्षिणाग्नावन्वाहार्यं

संनहनहरणे० ॥ ४५ ॥ संनहनहरणयोरिति। प्रकृतौ प्रयोगोपयोगि संनहनहरणयोर्मन्त्रद्वारत्वमिति पूर्वपक्षाशयः। **अत इति**। यूपावटास्तरणबर्हिर्न्यायेनेति भावः। **गार्हपत्यादिति**। गार्हपत्यदेशे उपरि सादितस्य प्रोक्षणायाहवनीयदेशं प्रति यद्धरणं तत्रेत्यर्थः। एवंचातिप्रसंगान्न प्रयोगीयत्वेन द्वारत्वमिति भावः। एवं संनहनेऽपि दैवाद्ग्रन्थशैथिल्ये प्रसक्ते पुनस्तूष्णीं क्रियमाणेऽतिप्रसङ्गो बोध्यः। तन्त्रवापचिन्तापीयं पूर्वाधिकरणोक्तमन्त्रावृत्तिप्रसङ्गादत्र कृतेति ध्येयम्। सूत्रे स्तरणतौल्यं तथाशब्दार्थः॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां द्वादशाध्यायस्य प्रथमः पादः॥ १ ॥**

विहारो लौकिकानां० ॥ १ ॥ पूर्वस्मिन्पादे यदीयतन्त्रमध्ये यन्निपतति तदीयाङ्गानां तत्र प्रसङ्ग इति तन्त्रमध्यपातस्थलीयप्रसङ्गो व्युत्पादितः। इदानीं तन्त्रमध्यपाताभावस्थलीयः प्रसङ्गः प्राधान्येन प्रतिपाद्यत इति पादान्तरत्वम्। तन्त्रमध्यपाते सति प्रसङ्गो झटित्युपतिष्ठते तदभावे तु विलम्बेनेत्यानन्तर्यं च बोध्यम्। **सामर्थ्येति**। आहवनीयादेरग्नित्वेन लौकिकाग्निसाधारणेन रूपेण प्रकाशनादौ सामर्थ्यं लोकतः स्वध्यवसानमिति भावः। **मांसेति**। 'मांसं न पचेयुरस्मिन्नग्नौ यदि पचेयुः क्रव्यादं कुर्यु'रिति मांसपाकप्रतिषेधः सत्यां लौकिकमांसपाकप्रसक्तौ न घटते, वैदिकमांसपाकस्य शामित्र एव नियतत्वादिति तद्बलात्पाकादिसर्वकार्यार्थत्वमभ्युपगन्तव्यमिति भावः। गार्हपत्ये हवींषीत्यादिवाक्यानि च सामर्थ्याद्गार्हपत्यादीनां हविःश्रपणादावव्यवस्थया प्राप्तौ तद्व्यवस्थार्थतयोपपन्नानीति भावः। **गार्हपत्य इति**। आधाने-

---

१ नात्र प्रयोगः,

पचति। यदाहवनीये जुहोती'ति प्रत्यक्षवचननिर्दिष्टैरेव प्रयोजनैर्निराकाङ्क्षाणां न लिङ्गेन सर्वार्थता शक्या कल्पयितुम्। मांसपाकप्रतिषेधस्तु वैदिकवपाश्रपण एवोपपन्नः। स्थालीपाकादयस्त्वौपासने विहिता न सामान्यविहितान् गार्हपत्यादीन्गृह्णन्ति। तस्माद्वैदिकानामेव विहारोऽङ्गम्। पूर्वं बर्हिः संस्काराणां साधारण्यासाधारण्ये विचारिते तत्प्रसङ्गादग्नीनां लौकिकालौकिकसाधारण्यं विचारितमिति संबन्धः॥

सवनीयपशौ पशुपुरोडाशस्य कर्तव्यताधिकरणम्॥ २॥

सवनीये छिद्रापिधानार्थत्वात्पशुपुरोडाशो न स्यादन्येषामेवमर्थत्वात्॥ ८॥ [क्रिया वा देवतार्थत्वात्॥ ९॥ लिङ्गदर्शनाच्च॥ १०॥]

सवनीये पुरोडाशोऽतिदिष्टो नोत विद्यते॥ अन्यैः पिधानतो न स्याद्देवसंस्कृतये भवेत्॥ २॥

सवनीये पशावग्नीषोमीयात्पशोश्चोदकप्राप्तः पशुपुरोडाशः कर्तव्यो नेति संशये, न कर्तव्यः स हि प्रकृतौ छिद्रापिधानार्थः 'सुषिरो ह वा एतर्हि पशुर्यर्हि वपामुत्खिदति तद्व्रीहिमयः पुरोडाशो भवति अपिहित्या अच्छिद्रताया' इति सवनीये च पशौ सवनीयैरेव पिधानाच्छिद्रापिधानं कृतं तत्रापि हि श्रूयते—'अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशा निरूप्यन्ते अपिहित्या अच्छिद्रतायाः' इति। तस्मात्तैरेव कृतकार्यः पुरोडाशो निवर्तते। ननु पुरोडाशेन माध्यंदिने सवन इति लिङ्गात्कर्तव्यः, एवं तर्हि विकल्पोस्तु नैवमर्थवादमात्रं छिद्रापिधानवचनं प्रत्यक्षविरोधात्, देवतासंस्कारार्थस्त्वसौ, तस्मात्कर्तव्य एव। लिङ्गं च पुरोडाशेन माध्यंदिने इति न पाक्षिकं कल्पयितुं न्याय्यम्॥

नार्जितानां गार्हपत्याद्यग्नीनां प्रयोजनापेक्षायां सामर्थ्यापेक्षया शीघ्रं प्रवृत्तप्रत्यक्षवचनेन प्रयोजनसमर्पणे सति नैराकाङ्क्ष्यान्न सामर्थ्येनान्यत्र विनियोगसंभवः, सामर्थ्याद्विनियोगकल्पनाभूताया आकाङ्क्षायाः विच्छेदात्। अतएव 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्त'इति प्रत्यक्षवचनेनाश्वाभिधान्यादाने मन्त्रस्य विनियोगे सति न लिङ्गाद्गर्दभरशनादाने विनियोगः। एवंच लिङ्गादव्यवस्थया विनियोगस्य प्रथमप्रसक्तेर्न व्यवस्थार्थं वचनप्रवृत्तिः किंतु झटिति वचने प्रवृत्ते सत्यर्थादेव व्यवस्थासिद्धिरिति भावः। **मांसेति**। अयं हि मांसपाकप्रतिषेध आहवनीयविषयः। नहि तस्मिन्नग्नौ मांसं पचति यस्मिन्नाहुतिं जुहोतीति वाक्यशेषे आहुतिसंयोगश्रवणात्। आहुतीनां च प्रायेणाहवनीयाधारत्वादाहवनीये च वपाश्रपणं विहितमस्तीति तद्विषयतया मांसपाकप्रतिषेध उपपन्नः। एवंच वपाश्रपणस्याहवनीये विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति भावः। **नन्वे**वमसत्यपि लिङ्गविनियोगे तैरेव च वचनैः स्थालीपाकादिश्रपणादिष्वपि विनियोगः किं न स्यादित्यत आह—**स्थालीपाकेति**। **विहिता इति**। शेषवचनेनेति शेषः। **विहार इति**। गार्हपत्याद्यग्निरित्यर्थः। **नन्व**ग्नीनां किं सर्वकर्माङ्गत्वमुत वैदिकमन्त्राङ्गत्वमिति विचारो नात्र स्वरूपेण संगतः। तृतीय एव तस्य संगतेः। नापि फलतः अग्नीनां सर्वकर्माङ्गत्वे सर्वकर्मार्थमग्नीनां सकृदर्जनमित्यादिफलस्यापि तन्त्रात्मकत्वेनात्रासंगतेरित्यत आह—**पूर्वमिति**॥

सवनीये छिद्रापिधानार्थ०॥ ८॥ सहीति। यद्यपि छिद्रापिधानं प्रत्यक्षविरुद्धं पुरोडाशयागेन वपोद्धरणकृतछिद्रापिधानानुपलम्भात्तथापि तथोद्धारणे सति पशोः छिद्रवत्पशुयागस्यापि व्यङ्गतया छिद्रमिवाशङ्क्य तत्समाधानार्थत्वेन पशुपुरोडाशो विधीयत इति पूर्वपक्षिणो हृदयम्। ततश्च न प्रत्यक्षविरोधः। एवंच यद्यपि पुरोडाशयागस्य देवतासंस्कारार्थत्वं दशम एवोक्तं तथापि श्रौतस्य छिद्रापिधानार्थत्वस्य प्रबलत्वात्सामर्थ्यलभ्यं देवतासंस्कारार्थत्वप्रयुक्तमित्याक्षिप्य तदेवेह समर्थ्यत इति द्रष्टव्यम्। तथाच यथाग्नीनां श्रौतविनियोगविरोधान्न सामर्थ्यात्सर्वकर्मार्थत्वं तथा पुरोडाशस्यापि श्रौतछिद्रापिधानार्थत्वविरोधान्न सामर्थ्याद्देवतासंस्कारार्थत्वमित्युत्थितेः संगतिर्बोध्या। **प्रत्यक्षेति**। वपोद्धरणस्य विहितत्वेन ततः पशुयागस्य व्यङ्गतासद्भावे प्रमाणाभावान्न तत्समाधानार्थत्वमस्य व्यङ्गतासमाधानार्थत्वे.........प्रमाणत्वं च स्यादिति छिद्रापिधानवचनमर्थवाद एवेति भावः। तस्माच्छ्रौतविनियोगाभावात्सामर्थ्यादुत्तमप्रयाजवद्देवता.........
.........बाधविचारोप्ययं प्रयोगपरिमाणफलकत्वादिह संगत इति तन्त्ररत्ने। सूत्रे अन्येषां सवनीयपुरोडाशानामेवमर्थत्वाच्छिद्रापिधानार्थत्वादित्यर्थः॥

---

१ पुरोडाशो निरूप्यते.

सवनीयपुरोडाशे हविष्कृदाह्वानस्याभावाधिकरणम् ॥ ३ ॥

हविष्कृत्सवनीयेषु न स्यात्प्रकृतौ यदि सर्वार्था पशुं प्रत्याहूता सा कुर्याद्विद्यमानत्वात् ॥ ११ ॥

सवनीये पुरोडाशे स्यादाहूतिर्हविष्कृतः ॥ न वाऽतिदेशात्स्यान्मैवं पश्चाद्ध्वानात्प्रसक्तितः ॥ ३ ॥

प्रकृतौ पात्रप्रोक्षणानन्तरमवघातकालस्तस्मिन्काले 'हविष्कृदेहीति त्रिरवघ्नन्नाह्वयती'ति हविष्कृदाह्वानं तदाज्यौषधसांनाय्यानां सर्वेषामङ्गमिति कृत्वाचिन्त्यते तदा हि सांनाय्यविकारे पशावपि पात्रप्रोक्षणानन्तरमस्ति हविष्कृदाह्वानम् । अतश्च सवनीयपश्वर्थेन तदीयपात्रप्रोक्षणानन्तरमाहूता हविष्कृत्तन्मध्यपातिनां सवनीयपुरोडाशानां प्रसङ्गसिद्धेर्न पृथगाह्वातव्येति सिद्धमेवोत्तरविवक्षया प्राप्यते ॥

तृतीयसवने हविष्कृदाह्वानस्यापुनरावृत्त्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

पशौ तु संस्कृते विधानात्तार्तीयसवनिकेषु स्यात्सौम्याश्विनयोश्चापवृक्तार्थत्वात् ॥ १२ ॥ [योगाद्वा यज्ञाय तद्विमोके विसर्गः स्यात् ॥ १३ ॥]

अस्त्याहूतिश्चरौ सौम्ये नास्ति वा पशुपाकतः ॥ निवृत्तत्वादस्ति मैवमनिवृत्तेः पुरोत्थितेः ॥ ४ ॥

सन्ति तृतीयसवने सवनीयः पुरोडाशः सौम्यश्चरुराश्विनश्च द्विकपाल इति । ते च सवनीये पशौ पक्वे क्रियन्ते तेषु किं हविष्कृदाह्वातव्या उत पाशुक्येव प्रसज्यत इति संशये हविष्कृत्समाख्यया हविःकरणमेव तस्याः कार्यम् । अतः पक्वे पशौ तदर्था हविष्कृत् कृतकार्यत्वादपवृक्तेति । ततः परेषु पुनराह्वातव्येति प्राप्ते ब्रूमः—साहाय्यकरणं तदाह्वानस्य कार्यं सामर्थ्यान्न केवलं हविष्करणमेव, मुख्यत्वात्तु हविष्करणेन समाख्यायते । तेनाहूता सती प्रागुत्थानविधानान्नोत्थातुमर्हति । प्रकृतौ च पत्नीसंयाजेभ्यः पश्चात्पत्न्युत्थानं विहितमिति सवनीयेऽपि पशावा पत्नीसंयाजेभ्यः संनिहितेति तत्कालवर्तिनां तार्तीयसवनिकानां न भेदेनाह्वातव्येति ॥

हविष्कृत्सवनीयेषु० ॥ ११ ॥ इह सत्यप्येककार्यत्वे भिन्नकालत्वात्पृथगनुष्ठानमित्युत्थितेः संगतिः । हविष्कृदेहीत्यस्यावघाताङ्गत्वे कृत्वाचिन्ताप्यसुकरेति तत्सौकर्यार्थं कालार्थसंयोगं तृतीयोक्तमभिप्रेत्याह—**प्रकृताविति । कृत्वेति ।** अन्यथा केवलौषधार्थत्वाद्विचारोप्यनुपपन्नः स्यादिति भावः । औषधार्थत्वं च भाष्ये व्यक्तम् । **तदाहीति** । उपलक्षणापायेप्युपलक्ष्यानपायादिति भावः । **सिद्धमिति** । नचैवमनेन न्यायेनाग्नीषोमीयपश्वर्था सास्त्येव पशुपुरोडाशे प्रसंगे सति तत्र पृथगाह्वानाभावाद्धविष्कृता वाचं विसृज्येत्ययं वाग्विसर्गो न पाशुकहविष्कृतः किंतु पौरोडाशिकहविष्कृत इत्येवमर्थकं पशौ च पुरोडाशे च समानतन्त्रता भवेदित्येकादशाधिकरणमनुपपन्नं स्यादिति वाच्यम् । पुरोडाशे पृथक्हविष्कृदाह्वानाभावेऽप्युपलक्ष्यानपायादेव तत्कालस्यानपेतत्वेन तदधिकरणोपपत्तेरिति भावः । सूत्रार्थस्तु—यदि हविष्कृत्प्रकृतावाज्यौषधसान्नाय्यार्था तदा हविष्कृत्पश्वर्थमाहूतैव विद्यमानत्वात्सवनीयपुरोडाशेऽप्युपकरिष्यतीति न पृथक् स्यादिति ॥

पशौ तु संस्कृते० ॥ १२ ॥ **हविष्करणमेवेति** । ननु साहाय्यकाचरणं कार्यं समाख्याविरोधादित्येवकारार्थः । **अत इति ।** एवंच पूर्वत्र समाख्याबलात्पशुपाकपर्यन्तमनपवृक्तत्वात्पाकात्पूर्वभाविषु प्रातःसवनीयमाध्यंदिनसवनीयकेषु प्रसङ्गसंभवेऽपीह नास्ति प्रसङ्गः । पाकानन्तरमपवृक्तत्वाद्धविष्कृत इति पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिरिति सूचितम् । इदमेव वैषम्येणोत्थानं पूर्वाधिकरणे उत्तरविवक्षयेत्यनेन विवक्षितमिति ध्येयम् । **मुख्यत्वादिति** । स्त्रीणां पाकाभिज्ञतया तत्प्राधान्यादिति पर्यवसितोर्थः । **ननु** गृहकार्यव्यापृततयान्तरान्तरागमने सति पुनराह्वानं स्यादित्यत आह—**तेनेति । प्रागिति** । यस्मिन्काले उत्थानं विहितं ततः प्रागित्यर्थः । तमेव कालमाह—**प्रकृतौ चेति** । सूत्रार्थस्तु—तार्तीयसवनकीयेषु पुरोडाशेषु सौम्याश्विनयोश्च हविष्कृद्भेदेन स्यात् पक्वे पशौ तेषां विहितत्वेन तस्यास्तदानीमपवृक्तत्वात् इति ॥

---

१ प्रत्याहूता।

निशि यज्ञेऽमावास्यातन्त्रप्रयोगाधिकरणम् ॥ ५ ॥

निशि यज्ञे प्राकृतस्याप्रवृत्तिः स्यात्प्रत्यक्षशिष्टत्वात् ॥ १४ ॥ [कालवाक्यभेदाच्च तन्त्रभेदः स्यात् ॥ १५ ॥ वेद्युद्धननव्रतं विप्रतिषेधात्तदेव स्यात् ॥ १६ ॥ तन्त्रमध्ये विधानाद्वा तत्तन्त्रा सवनीयवत् ॥ १७ ॥ वैगुण्यादिध्माबर्हिर्न साधयेदग्न्याधानं च यदि देवतार्थम् ॥ १८ ॥]

निशि यज्ञे दर्शतन्त्रं नोतास्येतन्न दर्शगे ॥ तन्त्रमध्ये विध्यभावादस्त्यर्थात्तद्विधानतः ॥ ५ ॥

काम्यास्विष्टिषु श्रूयते 'अग्नये रक्षोघ्ने पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यो रक्षोभ्यो बिभिया'दिति । तत्रापरं वचनं 'अमावस्यायां निशि यजेते'ति । तस्मिन्निशियज्ञे चिन्त्यते किं पृथक् तन्त्रं कर्तव्यमुत दार्शिकमेव तन्त्रं प्रसज्यत इति । तत्रामावस्यायां निशीति सामानधिकरण्यात्कालवचनोऽमावास्याशब्दो न कर्मवचनः काले चानपेक्षः प्रवर्तते, कर्मणि तु कालापेक्षा वृत्तिरिति ततोऽपि कालवचनः, तेन वाक्यतो नामावास्याकर्मणामुपस्थानं नापि प्रकरणात्तदभावात्, अतो नालोच्य दर्शं विधीयमाना निशीष्टिस्तत्तन्त्रोपजीवनासंभवात्स्वाङ्गयुक्तैव निशि कर्तव्यतया विधीयते इति नास्ति प्रसङ्ग इति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि वाक्यात्प्रकरणेन वा नोपस्थानं तथापि यस्मिन्काले विधीयते स तावन्नियमेन प्रवृत्तामावस्यातन्त्र एव । तेन तत्र विधीयमानेष्टिस्तत्तन्त्रमध्यविहिता भवति । अवश्यं चार्थस्वभावावगतमप्यमावास्यातन्त्रमालोच्यैव निशीष्टिर्विधातव्या । अन्यथाग्निप्रणयनव्रतोपायनादिकमपि विदध्यात् । तच्चाशक्यम्, प्रणीतानामग्नीनां पुनःप्रणयनासंभवादुपेतस्य व्रतस्यानुत्सृष्टस्य पुनरुपेतुमशक्यत्वात् । तस्मादालोच्यैव दर्शतन्त्रं विधीयमानेष्टिर्यत्तत उपजीवितुमशक्यमिध्माबर्हिःसामिधेन्यादि तन्मात्रं स्वयं प्रयुङ्क्ते, अन्यत्तु दार्शिकमेवोपजीवतीति । विकृत्यन्तराणि तु सौर्यादीनि पौर्णमास्यमावास्ययोर्विधीयमानान्यपि न प्रवृत्ततन्त्रायां प्रकृतौ विधीयन्ते प्रागेव प्रकृत्यारम्भात्तदनुष्ठानसंभवात् । इयं तु निशायां विधीयमाना तत्तन्त्रमध्यपातिनी प्रसङ्गमुपजीवतीति वैषम्यम् ॥

निशि यज्ञे प्राकृतस्य० ॥ १४ ॥ सवनीयपशोः सवनीयपुरोडाशानां चैकसौमिकप्रयोगवचनपरिगृहीतत्वात्प्राकृतस्य पुरोडाशेषु प्रसङ्गसंभवेऽपि भिन्नप्रयोगवचनग्राह्यनिशीष्टौ न दार्शिकाङ्गप्रसङ्ग इत्युत्थितेः संगतिः । **सामानाधिकरण्यादिति** । कर्मवचनत्वेऽमावास्यायामित्यस्य निशीत्यस्य च भिन्नार्थत्वाद्वैयधिकरण्येनान्वयः स्यात्स चायुक्त इति भावः । **तदिति** । दर्शपूर्णमासप्रकरणे अस्या अनाम्नानादिति भावः । **स तावदिति** । **ननु** आधानानन्तरं यदा पौर्णमास्याः पूर्वमेवामावास्या प्राप्नोति तदा तस्यां न दर्शतन्त्रप्रवृत्तिः । दर्शपूर्णमासयोः पूर्णमासोपक्रमत्वेन तदा दर्शे कर्मानुष्ठानानुपपत्तेस्तत्रश्च तस्यां निशीष्ट्यनुष्ठानसंभवान्निशीष्टिकालस्य प्रवृत्तामावास्यातन्त्रत्वनियमोऽनुपपन्नः । नच प्रकृत्यनारम्भे निमित्तादिवशादापतन्त्या विकृतेरप्यननुष्ठानमित्यत्र प्रमाणमस्ति येन निशीष्ट्यनुष्ठानं दर्शपूर्णमासोपक्रमात्पूर्वं न संभवेत्तथासति सोमात्पूर्वं सांनाय्याग्नीषोमीयरूपप्रकृत्यनुष्ठानाभावादेव तद्विकाराणामननुष्ठाने सति सोमादूर्ध्वमेव तेषामनुष्ठानसिद्धेः तत्सिद्ध्यर्थस्य सांनाय्याग्नीषोमीयविकारा ऊर्ध्वं सोमात्प्रकृतिवदिति पाञ्चमिकाधिकरणस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति चेदेवमपि दर्शपूर्णमासोपक्रमानन्तरं यदा निशीष्टेरनुष्ठानं तदा तन्त्रमध्यपातनियमावश्यंभावेन तदभिप्रायेणास्य ग्रन्थस्योपपत्तेः । नचैवमेकस्या एव निशीष्टेः 'दर्शपूर्णमासोपक्रमात्पूर्वं क्रियमाणायास्तन्त्रित्वं तदनन्तरं क्रियमाणायाः प्रसङ्गित्व'मिति वैरूप्यं स्यादिति वाच्यम् । नित्यायाः प्रकृतेस्तन्त्रिण्या एव काम्यनैमित्तिकविकृतिसंनिपाते सति प्रसङ्गित्वस्य वक्ष्यमाणत्वेनोक्तवैरूप्यस्यादोषत्वादित्याहुः । **तन्त्रमध्येति** । यद्यपि स्वरूपसत्तत्रमध्ये विधानमात्रेण न प्रसङ्गसंभवः अनुपस्थितस्य परकीयस्य प्रयोगविधिनोपजीवितुमशक्यत्वात्तथापि यस्मिन्काले निशीष्टिः प्रयोगविधिना विधातव्या तत्कालस्वरूपे पर्यालोच्यमाने दार्शिकतन्त्रोपस्थितिरपि भवतीति भावः । **नन्वियमुपस्थितिर्न** नियता प्रयोगविधिप्रवृत्तिसमये तत्कालस्वरूपपर्यालोचनावश्यंभावादित्यत आह—**अवश्यंचेति** । **व्रतोपायनादीति** । आदिशब्देन वेद्युद्धननव्रतविप्रतिषेधात्तदेव स्यादिति सूत्रेऽपि वेद्युद्धननपरिग्रहः । **इध्मेति** । परेद्युः प्रयुज्यमानेनेष्ट्या बर्हिरादिना··········· पेक्षितामिसमिंधनवेद्यास्तरणादिलक्षणोपकारजनतासंभवात्तदुपजीवनमशक्यमित्यर्थः । **अन्यदिति** । अदृष्टोपकारकप्रयाजादित्यर्थः । **विधीयमानानीति** । य इष्ट्यादिवाक्येनेति शेषः । सूत्रे प्रत्यक्षशिष्टत्वादित्य··············· ·············· णान्तरस्थात्तन्त्र्येण शिष्टत्वादिति पर्यवसितोऽर्थः ॥

विकृतिष्वप्यारम्भणीयानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

आरम्भणीया विकृतौ न स्यात्प्रकृतिकालमध्यत्वात्कृता पुनस्तदर्थेन ॥१९॥

[स्याद्वा कालस्याशेषभूतत्वात् ॥ २० ॥ आरम्भविभागाच्च ॥ २१ ॥]

आरम्भणीया सौर्यादौ नोत स्यान्न प्रयोगवत् ॥ क्रत्वर्था न प्रयोगार्था क्रत्वारम्भे ततो भवेत् ॥ ६ ॥

सौर्यादिष्वारम्भणीया स्यान्न वेति विचारे न स्यादिति ब्रूमः । प्रकृतौ हि सकृदेवेयं कर्तव्या न प्रतिप्रयोगमावर्तनीयेत्युक्तं नवमे । यदि च सकृत्कृतयैवानया संस्कृतः पुरुषो यावज्जीवं संस्कृत एव भवति ततोऽस्याः सकृत्करणं युक्तम् । अपवृक्ते तु संस्कारे पुनःपुनस्तत्सिद्ध्यर्थमनुष्ठातव्या स्यात् । तेन प्रकृत्यर्थं कृत एव संस्कारोऽनपवृक्तः प्रसङ्गेन विकृतीनामुपकरोतीति न तास्वारम्भणीया कर्तव्या । उच्यते—न संस्कारव्यवस्थानात्प्रकृतावनावृत्तिः किंत्वारम्भैक्यात् । आद्या हि कर्तुः प्रवृत्तिरारम्भः सचैकस्य क्रतोरेक एव । अतस्तदपवर्गे प्रवृज्यत एव तदर्थः संस्कारः कार्यविरोधित्वात् । धर्मस्य पुनःपुनः प्रयोगे हि प्रयोगा एव भिद्यन्ते न क्रत्वारम्भः, क्रत्वारम्भाङ्गं चान्वारम्भणीया । दर्शपूर्णमासशब्दस्य क्रतुवचनत्वात् । तस्मान्न पुनःपुनः प्रयोगे आरम्भणीया । विकृतिषु त्वारम्भभेदाच्चोदकप्राप्तारम्भणीया कर्तव्यैवारम्भवेलायाम् ॥

प्रधानानां धर्मविरोधे बहूनां धर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

विप्रतिषिद्धधर्माणां समवाये भूयसां स्यात्सधर्मत्वम् ॥ २२ ॥

या पञ्चदशरात्रस्य सुब्रह्मण्याद्यकालगा ॥ आग्नेयी स्यात्किमैन्द्री वा प्रथमाह्नानुगुण्यतः ॥ ७ ॥
आग्नेयी प्रथमं चाह्नो विरोधानुदयाद्बलि ॥ न बह्वनुग्रहादैन्द्री कुलार्थत्यागनीतितः ॥ ८ ॥
सप्तयागसमूहस्य वृधन्वत्यावृधावुत ॥ वार्त्रघ्न्यावाज्यभागार्थे प्रथमत्वाद्वधीन्द्रयोः ॥ ९ ॥
दर्शधर्मातिदेशेन प्राप्त आद्योऽन्तिमो यतः ॥ घृतं मध्वाप इत्येषां बहूनां बलितोचिता ॥ १० ॥

पञ्चदशरात्रेऽग्निष्टुत्प्रथममहः तत्रैकाहाग्निष्टुद्धर्मा नामधेयेन प्राप्यन्ते तेनाग्नेयी[1] सुब्रह्मण्या अनन्तराणि त्रीणि ज्योतिरादीनि । तत्र ज्योतिरादीनामेकैकाहेभ्यो नाम्नैन्द्री परिशिष्टान्येकादशाहानि द्वादशाहिकानि तेष्वप्यैन्द्र्येव । तदिह चोदकप्राप्तैन्द्रीधर्मकाणामेकादशानामह्नामप्राप्ताग्नेयीधर्मकस्य

आरम्भणीया० ॥ १९ ॥ पूर्ववदिहापि प्रसङ्ग इत्युत्थितेः संगतिः । **प्रकृताविति** । 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दर्शपूर्णमासावारप्स्यमान'इति शानजभिहितदर्शपूर्णमासारम्भकर्तृसंस्कारत्वेनावगताया आरम्भणीयायाः दर्शपूर्णमाससर्वप्रयोगार्थं सकृदनुष्ठानसंस्कारस्य स्थापितत्व एव निर्वहति । अन्यथा द्वारभूतकर्तृकसंस्कारापवर्गात्प्रयोगान्तरार्थत्वं न स्यात्तश्च प्रयोगान्तराणामारम्भणीयासंस्काराभावाद्वैगुण्यं स्यादिति प्रयोगान्तराणामारम्भणीयासंस्कृतपुरुषकत्वनिर्वाहार्थं पुनःपुनरनुष्ठानस्यावर्जनीयत्वात् । एवं च नवमोक्तसकृदनुष्ठाननिर्वाहार्थं पुरुषसंस्कारस्य स्थापितत्वमावश्यकमिति स एव संस्कारो विकृतिष्वप्युपकरिष्यतीति विकृत्यर्थं न पृथक्कर्तव्येत्यर्थः । नवमोक्तं हि सकृदनुष्ठानं संस्कारस्य स्थापितत्वं विनापि निर्वहति । यद्यपि पुरुषसंस्कारार्थेयं तथापि पुरुषसंस्कारो न साक्षात्क्रतावुपयुज्यते किंत्वारप्स्यमानशब्दबलादारम्भकर्तृपुरुषसंस्कारत्वावगमादारम्भद्वारा क्रतावुपकरोति । सचारम्भः क्रतावप्रवृत्तस्य कर्तुराद्यप्रवृत्तिलक्षणः सर्वप्रयोगाणामेक एवेति पुरुषसंस्कारद्वारभूतारम्भैक्यादेव सकृदनुष्ठानसिद्धेर्न तदर्थं पुरुषसंस्कारस्य स्थापितत्वं कल्पनीयम् । एवं चारम्भलक्षणकार्येणैव कार्यनाश्यस्य पुरुषसंस्कारस्य नाशात् विकृतीनामारम्भभेदाच्च तत्तदारम्भवेलायां पृथक्कर्तव्येति सिद्धान्तमाह—**उच्यत इत्यादिना** । **न क्रत्वेति** । क्रतुगोचरौदासीन्यप्रच्युतेः प्रथमप्रयोगे एव वृत्तत्वात्पुनःप्रयोगे न क्रत्वारम्भ इत्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—आरम्भणीया विकृतौ न स्यात्प्रकृतेर्यावज्जीवं प्रयोज्यतया विकृतीनां तत्कालमध्यपातेन प्रकृत्यर्थं कृताया एव तस्या विकृतिषु प्रसङ्गसंभवादिति । अत्र द्वितीय एव यावज्जीववाक्यस्य कालविधिपरत्वनिराकरणात्सूत्रस्वरसात्तत्परतया प्रतीयमानमपि प्रकारं विहाय प्रकारान्तरेणाधिकरणमुपवर्णितमिति ध्येयम् ॥

विप्रतिषिद्धधर्माणां० ॥ २२ ॥ किं मुख्यधर्मस्यैवेतरत्र प्रसङ्ग उत भूयसां धर्मस्येति प्रसङ्गविशेषविचारात्संगतिः । **नामधेयेनेति** । गणेषु द्वादशाहस्येति द्वादशाहधर्मप्रापकचोदनासामान्यान्नामधेयस्य प्रबलत्वादिति भावः । **तेष्वपीति** । तेषां द्वादशाहिकत्वात्तद्वदैन्द्री सुब्रह्मण्येत्यर्थः । **तदिहेति** । अत्राग्निष्टुद्व्यतिरिक्तानां चतुर्दशानामप्यैन्द्रीधर्मकत्वादग्निष्टुतो-

---

[1] आग्नेयी तत्र सुब्रह्मण्या । ततो ज्योतिर्गौरायुरिति त्र्याहः तत्र ज्योतिरादिनामधेयैरेकाहज्योतिरादिधर्मप्राप्तिः । तेन तेष्वैन्द्री सुब्रह्मण्या परिशिष्टानि इति पाठः।

चाग्निष्टुतो विरोधे चिन्त्यते। यद्वा नाम्नामेव ज्योतिरादीनामग्निष्टुतश्च मिथश्चिन्ता । तत्रोपसत्काल-सुब्रह्मण्यायां तन्त्रभूतायां किमनियमः उताग्नेयी ग्राह्या अथ चैन्द्रीति । तत्रानियमे मुख्यत्वाद्वाग्निष्टुद्धर्मानुग्रहे प्राप्ते भूयसां साधर्म्यात् ऐन्द्रीति सिद्धान्तितम् । **नन्विह** सुब्रह्मण्योदाहरणं युक्तम्। यत्रान्यार्थेनान्यस्योपकारसिद्धिस्तत्र प्रसङ्गः । नचाग्नेय्या सुब्रह्मण्यया इन्द्रः संस्कृतो भवत्यैन्द्र्या वाग्निः। अतएव न तन्त्रता। तेनोभावपि भेदेनाह्वातव्याविल्यनुदाहरणम्। काम्यास्विष्टिषु श्रूयते— 'अग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदिन्द्राय प्रदात्रे पुरोडाशमेकादशकपालं दधिमधुघृतमापोधानास्तत्संसृष्टं प्राजापत्यं पशुकाम'इति। तदिमानि सप्त हवींषि आग्नेयमैन्द्रं प्राजापत्यानि पञ्चेति। तत्राग्नेयं प्राजापत्याश्च धाना आग्नेयविकारत्वादुभयथाप्यविरुद्धाः। यस्त्वैन्द्रः पुरोडाशो यच्च प्राजापत्यं दधि तयोरैन्द्राग्नसांनाय्यविकारत्वादमावास्याधर्मापेक्षा मधुघृतायां तूपांशुयाजविकारत्वात्पौर्णमासिकधर्मापेक्षा । मधूदकयोराज्यविकारत्वमष्टमे सिद्धं, घृतस्य त्वसंदिग्धमेव । तदेतेषु सप्तसु यागेषु सह प्रक्रान्तेषु पौर्णमासीविकाराणां वार्त्रघ्नावाज्यभागमन्त्रौ प्राप्तौ दर्शविकारयोस्तु द्वयोर्वृधन्वत्यौ। नचान्यतराभ्यां कृतावाज्यभागौ पुनर्मन्त्रार्थमावर्तनीयौ । तदिह किममावास्यामन्त्राभ्यामाज्यभागौ कर्तव्यौ ताभ्यामेव च प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वात्पौर्णमासिकौ मन्त्रौ निवर्तेते अथवा विपर्यय

ऽन्येषां च विरोधे चिन्त्यत इत्येव वक्तुमुचितं नतु चतुर्दशानामह्नां मध्ये चोदकप्राप्तैन्द्रीधर्मकमेकं राशिं नामप्राप्तैन्द्रीधर्मकमपरं च राशिं कृत्वाग्निष्टुतः प्रथमेन द्वितीयेन वा राशिना विरोधे चिन्त्यत इति भेदेनोपन्यासो युक्तः। नच चोदकस्य नामापेक्षया दुर्बलत्वाच्चोदकप्राप्तैन्द्रीधर्मकाणां नामप्राप्ताग्नेयीधर्मकाग्निष्टुतश्च संप्रधारणा न संभवति असंबद्धत्वादित्याशयेन पृथङ्निर्देश इति वाच्यम्। अन्यविषयेण नाम्ना तदन्यविषये चोदकाद्धर्मप्राप्तेर्निवारयितुमशक्यत्वेन समानविषयनामधेयस्यैव चोदकापेक्षया प्रबलत्वेनेह भिन्नविषयचोदकस्य नामधेयप्राप्तधर्मस्थले संप्रधारणोपपत्तेरिति ध्येयम् । सुत्याकालं सुब्रह्मण्याया आवर्तनीयत्वेन तत्र विचारो नोपपद्यत इत्याशयेनाह—**उपसत्कालमिति। तन्त्रभूतायामिति।** सकृत्प्रयोज्यायामित्यर्थः। यथाश्रुते आग्नेयीत्वादिना विशेषग्रहेण तन्त्रत्वानुपपत्तेः। **मुख्यत्वादिति।** अनुपसंजातविरोधित्वान्मुख्यधर्मस्य प्राबल्यमित्यग्रिमाधिकरणे वक्ष्यमाणन्यायादित्यर्थः । **भूयसामिति।** मुख्यत्वापेक्षया भूयस्त्वस्य प्राबल्यमग्रिमाधिकरणे स्वयमेव वक्ष्यति—**नचेति।** सुब्रह्मण्याया आरादुपकारकत्वे मानाभावात्सामर्थ्याद्देवतासंस्कारकत्वमिति भावः। **पञ्चेति।** 'दधिमधुघृतमापोधानास्तत्संसृष्टं प्राजापत्य'मित्यत्र तदिति सर्वनाम्नो निर्दिष्टप्रतिनिर्देशकत्वेन पूर्वनिर्दिष्टदध्यादिद्रव्यनिर्देशकत्वात्तेषां प्राजापत्यपदेन देवतासंबन्धे सति द्रव्यदेवतासंबन्धभेदाद्यागभेदः। संसृष्टपदं तु एकदेवताकत्वात्सहप्रदानबलेनार्थलब्धसंसर्गानुवादः। एकवचनं तु पाशन्यायेन नपुंसकेनोपपन्नं। तस्मात्तत्संसृष्टं प्राजापत्यमित्यनेन पञ्चयागा विधीयन्त इत्याशयेन प्राजापत्यानि पञ्चेत्युक्तमिति द्रष्टव्यम्। **उभयथेति।** दार्शपौर्णमासिकाग्नेयद्वयस्यापि विकृतिषु प्रवृत्तेरिति भावः। **ऐन्द्राग्नेति।** एकदेवताकत्वापेक्षया विशिष्येन्द्रसंबन्धस्य प्रबलत्वादैन्द्रपुरोडाश ऐन्द्राग्नविकारो नत्वाग्नेयविकार इति भावः। स्वाभाविकद्रवत्वात्पयोविकारत्वमाशङ्क्याह—**मधूदकयोरिति।** वर्णसामान्याधिक्यादिनेति शेषः। **असंदिग्धमिति।** द्रव्यसामान्यजागरूकत्वादिति भावः। **पौर्णमासीति।** पौर्णमासीमात्रविकाराणामित्यर्थः। एवं दर्शविकारयोरित्यत्रापि। **ननु** पौर्णमासीविकाराणां वार्त्रघ्नावाज्यभागौ दर्शविकारयोर्वृधन्वन्ताविल्युक्तम्। वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्यते वृधन्वत्यमावास्यायामिति वाक्यगतपौर्णमास्यमावास्याशब्दयोः कालपरत्वात्प्रकृतौ कालद्वारा व्यवस्थायां सत्यां विकृतावपि तथैव व्यवस्थाप्राप्तेर्दर्शविकाराणां पौर्णमास्यनुष्ठाने तत्कालप्रयुक्तौ वार्त्रघ्नावेव मन्त्रौ प्राप्नुतो नतु वृधन्वन्तौ। एवं पूर्णमासविकाराणाममावास्यायामनुष्ठाने वृधन्वन्तावेव प्राप्नुतो न वार्त्रघ्नौ। अतश्चैकस्मिन्काले सप्तानां सहप्रयोगे स कालो यदि पौर्णमासी तदा सर्वेषामपि वार्त्रघ्नौ, यद्यमावास्या तदा सर्वेषामेव वृधन्वन्तौ । तस्मादिहैकस्मिन्प्रयोगे वार्त्रघ्नवृधन्वन्तमन्त्रप्राप्तिरयुक्तेति चेत्। सत्यम्। वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामिति वाक्ये कालपरौ पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ, तथापीह न पूर्णमासत्वादिना साक्षात्कालं प्रतिपादयतः। आज्यभागयोः साक्षात्कालसंबन्धाभावेन पौर्णमास्यां काले यावाज्यभागौ तयोर्वार्त्रघ्नौ, अमावास्यायां काले यावाज्यभागौ तयोर्वृधन्वन्तावित्येवं व्यवस्थानुपपत्तेः। अतः पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ प्रथममाग्नेयादिकर्मणी प्रतिपाद्य तत्र मन्त्रविध्ययोगात्तदीयकालोपलक्षणार्थाविति वक्तव्यम् । अयंचार्थस्तृतीये 'मिथश्चानर्थसंबन्धा'दित्यत्र न्यायसुधायां स्पष्टः । ततश्च प्रकृतौ पौर्णमासीत्वाद्यनादरेण प्रधानाग्नेयादिकालत्वमात्रेण व्यवस्थामन्त्रयोरिति प्रधानकर्मप्रयुक्तत्वाद्व्यवस्थाया विकृतावपि यथाप्रधानं मन्त्रप्राप्तिरुपपद्यत इति भावः । **नन्वन्यतरोपादाने** एकमन्त्राभावाद्वैगुण्यं स्यादत आवृत्तिरेवाज्यभागयोः किं न स्यादित्यत आह—**नचेति** । गुणानुरोधेन प्रधानावृत्तिरन्याय्या, प्रसङ्गस्थले च गुणलोपो न दोष इति भावः। **प्रसङ्गेति।** यद्यप्यत्र सर्वे तन्त्रिणस्तथापि विरुद्धेषु धर्मेषु प्रसङ्ग एव न्याय्य इति

इति संदेहे 'अनियमे मुख्यत्वादैन्द्रदध्नोस्तद्धर्मानुग्रहे प्राप्ते ब्रूमः—भूयसां मध्वादीनां धर्मो वार्त्रघ्नावनुग्रहीतव्यौ । यद्यपि मुख्यधर्मः प्रथममवगम्यते तथापि पश्चाद्भूयोऽनुग्रहमालोच्य बाध्यते सोऽयं प्राप्तबाधः । तस्मात्पौर्णमासिकौ धर्मावनुग्रहीतव्यौ ॥

तुल्यसंख्याकानां धर्मविरोधे प्रथमस्यैव धर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ८ ॥

मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकवत् ॥ २३ ॥ [तथाचान्यार्थदर्शनम् ॥ २४ ॥]

आग्नावैष्णवसारस्वतयोरिच्छाथ मुख्यगम् ॥ आद्यो नियामकाभावादन्यः प्राथम्यतो भवेत् ॥ ११ ॥

यत्र समसंख्यानां धर्मविप्रतिषेधस्तत्र कस्य स्वधर्मलाभः कस्य वान्यधर्मोपजीवनमिति चिन्तायामनियमप्राप्तौ मुख्यस्य स्वाधर्म्यमित्याह । तस्य हि धर्मोऽसंजातविरोधावस्थायां निर्विघ्नमवगम्यते जघन्यस्य तु तद्विरुद्धत्वान्न धर्मः संग्रहीतुं शक्यते । नचात्रावगतस्य त्यागेऽनवगतसंग्रहे च किंचित्कारणं भूयस्त्वं प्रधानधर्मत्वं चास्ति । तस्मादत्र मुख्यस्य स्वाधर्म्यमिति किमिहोदाहरणम् । अध्वरकल्पायां श्रूयते 'आग्नावैष्णवं द्वादशकपालं निर्वपेदपराह्णे सरस्वतीमाज्यस्य यजेते'ति । तत्राग्नावैष्णवस्यौषधद्रव्यकत्वाद्द्विदेवत्यत्वद्वादशकपालत्वैरैन्द्राग्नविकारत्वाद्दार्शिकं तन्त्रम् । आज्यस्य तूपांशुयाजविकृतित्वात्पूर्णमासधर्मापेक्षा । तत्र पूर्ववदाज्यभागमन्त्रयोर्विरोधे मुख्यधर्मत्वाद्वृधन्वत्यौ गृहीतव्ये । ऐकाधिकरण्यं त्वेकीयमतत्वेनोपन्यासादन्याय्यत्वाच्च परमतमेव । नह्यल्पवैगुण्ये संभवति भूयोवैगुण्यं प्रयोगवचनः क्षमते । अवगतमपि हि कारणान्तरवशाद्बाध्यत एव । यथोपरितनेऽधिकरणे मुख्यमपि दीक्षणीयाधर्मत्वं हित्वा प्रधानधर्मत्वबलेन सुत्याकाल एवानुग्रहीष्यते तथा भूयस्त्वेनापि । तस्माद्द्वे एवाधिकरणे ॥

अङ्गगुणविरोधे प्रधानगुणस्यैव प्राबल्याधिकरणम् ॥ ९ ॥

अङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्यात् ॥ २५ ॥

य इष्ट्या पशुनेत्यादौ दीक्षाकालोऽथ सोमकः ॥ आद्यः प्राथम्यतो मैवं प्रधानस्य बलित्वतः ॥ १२ ॥

दीक्षापर्वणि वा सुत्या दीक्षा स्यात्प्रथमत्वतः ॥ सुत्या प्राधान्यतोऽन्या तु शेषत्वादपकृष्यते ॥ १३ ॥

दीक्षणीयायाः सोमस्य च 'य इष्ट्या पशुना सोमेने'त्यादिवचनेनैककालत्वे प्राप्ते सति—एकादिदीक्षा-

---

भावः । नन्वसंजातविरोधिमुख्यत्वं प्रतीक्ष्य दार्शिकधर्माणामेव शास्त्रेण प्रथमं प्रापितत्वात्तेषां कथं बाधः । शास्त्रप्राप्तस्य बाधे प्रापकशास्त्रस्याप्रामाण्यापत्तेरित्यत आह—**सोऽयमिति** । यथा च प्राप्तबाधस्थले प्रापकशास्त्रस्य न प्रामाण्यं तथा दशम एवोपपादितमिति भावः ॥

मुख्यं वा पूर्वचोदनात्० ॥ २३ ॥ पूर्ववदिह भूयस्त्वस्य नियामकस्याभावादनियम इत्युत्थितेः संगतिः । समसंख्यानामित्यनेन पूर्वाधिकरणविषयाद्व्यावर्तयति—**आहेति** । सूत्रकृदिति शेषः । **अवगतेति** । प्रथमावगतेत्यर्थः । **अनवगतेति** । चरमावगतेत्यर्थः । **भूयस्त्वमिति** । यथापूर्वाधिकरण इति शेषः । प्रधानधर्मत्वमित्यस्य तूदाहरणं यथोपरितने इत्यग्रिमवाक्ये स्फुटम् । अग्नीषोमीयविकारत्वनिरासार्थमाह—**द्वादशेति** । **ननु** मुख्ये वेति सूत्रे वाशब्दश्रवणाद्विप्रतिषिद्धधर्माणामिति सूत्रं पूर्वपक्षसूत्रं मुख्यं वेति सूत्रं सिद्धान्तसूत्रं प्रतीयते । ततश्चैकाधिकरण्यमेव युक्तं वक्तुम् । एवंच भूयस्त्वस्थले समसंख्यस्थले च सर्वत्रापि मुख्यधर्मानुग्रह एव न्याय्य इत्यत आह—**एकेति** । वाशब्दश्च धर्मविप्रतिषेधे भूयसां वा मुख्यस्य वा धर्म इति विकल्पार्थः नतु पक्षव्यावृत्त्यर्थः । सच विकल्पोऽल्पभूयोविरोधे भूयसां तुल्यसंख्यविरोधे मुख्यस्येति व्यवस्थया बोध्य इति भावः । **उपन्यासादिति** । 'ऐकाधिकरण्यं त्वेके मन्यन्ते'इति भाष्य इति शेषः । सूत्रार्थस्तु—मुख्यमनुग्राह्यधर्मकं स्यात्तस्य पूर्वचोदितत्वेन तदीयधर्मस्य प्रथमावगतत्वाल्लोकवत्प्रथमावगतस्यैव परिग्राह्यत्वादिति ॥

अङ्गगुणविरोधे च० ॥ २५ ॥ पूर्वोक्तमुख्यधर्मानुग्रहापवादात्संगतिः । प्रकृतावप्येकादिदीक्षापक्षसंभवस्य षष्ठे वार्तिककारमतेनोपपादनात्प्रकृतिविकृत्यौदासीन्येन सोमयागमात्रस्य विषयत्वं नतु परमत इव विकृतिभूतस्यैवेत्याशयेन सोमस्येति सामान्योक्तिः । द्वादशदीक्षापक्षे उभयोरपि पर्वकालत्वसंभवादाह—**एकादिदीक्षेति** । नच द्वादशदीक्षापक्षेऽपि अङ्गभूतप्रायणीयादीष्टीनामग्नीषोमीयादिपशूनां प्रधानभूतसोमयागस्य च पर्वकालत्वानुग्रहासंभवाद्विचारः संभवतीति वा-

पक्षे द्वयोः कालासंभवात्कस्य कालोऽनुग्राह्य इति विचारे अनियमे मुख्यत्वाद्वा दीक्षणीयाधर्मानुग्रहे प्राप्ते प्रधानधर्मत्वात्सुत्याकालानुग्रहः सर्वाणि ह्यङ्गानि तदङ्गानि च प्रधानसाद्गुण्याय क्रियन्ते । नच साक्षात्साद्गुण्यसंभवे परंपरामाश्रयति तस्मात्प्रधानकालानुग्रहोऽयं प्राप्तबाधचिन्तापीयं विप्रतिषिद्धधर्मसमवायप्रसङ्गादिह कृता ॥

परिधौ परिधियूपोभयधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥

परिधिर्द्व्यर्थत्वादुभयधर्मा स्यात् ॥ २६ ॥

पश्वर्थपरिधौ स्वीयधर्मो यद्वा द्विधर्मता ॥ मुख्यत्वादादिमोऽन्त्यः स्यान्नियोजनविधानतः ॥ १४ ॥

'परिधौ पशुं नियुञ्जीते'ति परिधानं यूपकार्यं च कुर्वन्परिधिः परिधिधर्मान्संमार्जनादीन्यूपधर्मांश्च परिव्याणादींश्चभेतेति प्राप्तिसूत्रमेतत् ॥

परिधौ विरोधियूपधर्माननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥

यौप्यस्तु विरोधे स्यान्मुख्यानन्तर्यात् ॥ २७ ॥ [इतरो वा तस्य तत्र विधानात् ॥ २८ ॥ उभयोश्चाङ्गसंयोगः ॥ २९ ॥]

विरोधितक्षणाद्यत्र कार्यं नो वा यतो यजौ ॥ यूपासत्तिस्ततः कार्यं न तद्रूपोपमर्दनात् ॥ १५ ॥

विरुद्धेषु धर्मेषु किं यूपधर्माः कर्तव्याः परिधिधर्मा वेति संशये यूपस्य हविषा पशुना । साक्षात्संबन्धात्प्रधानप्रत्यासत्तिः । परिधेस्तु । हविराधाराग्निसंस्कारार्थत्वाद्विप्रकृष्टा । तेन यूपधर्मानुग्रहः पूर्ववत्प्रधानप्रत्यासत्तेरिति प्राप्ते ब्रूमः—परिधेः सतो नियोजने विधानादपरित्यक्तस्वधर्मे परिधौ नियुञ्जीतेति । नियोजनमात्रं ह्यत्र वाचनिकं तत्प्रयुक्तास्तु तक्षणादिधर्माश्चोदकेन प्राप्नुवन्तः परि-

---

च्यम् । दीक्षणीयायाः प्रायणीयादीनां च धर्मविरोधे मुख्यत्वेन दीक्षणीयाधर्मस्यैव ग्राह्यत्वाद्दीक्षणीयैव बाधितस्वकालानां प्रायणीयादीनां सोमेन सह संप्रधारणाया अनवसरदुःस्थत्वादिति भावः । अनियम इति । अङ्गगुणस्यापि प्रधानोपकारकत्वाविशेषेण प्रधानगुणतुल्यत्वादनियम इत्यर्थः । **मुख्यत्वादिति** । उपकारकत्वाविशेषे सति प्रथमोपस्थितत्वात्प्रधानधर्मापेक्षया मुख्यधर्म एव बलवत्त्वादिति भावः । **प्रधानेति** । प्रथमोपस्थितमपि मुख्यधर्मं न साक्षात्प्रयोगविधिर्गृह्णाति किंत्वङ्गद्वारा । ततश्च प्रयोगविधिव्यापारस्याङ्गधर्मापेक्षया प्रधानधर्मे झटिति प्रवृत्तेस्तदनुग्रह एव युक्त इत्यर्थः । उपकारकत्वाविशेषं निरस्यति—**सर्वाणीति । प्रसङ्गादिति । ननु** परोक्तरीत्याङ्गकालानुग्रहे स एव कालोऽङ्गद्वारा प्रधाने प्रसज्यत इति संगतिः । अंगकालानुग्रहेंऽगिनो यथाश्रुतकालसिद्ध्या प्रसङ्गासंभवादिति भावः । सूत्रार्थस्त्वङ्गगुणेन प्रधानगुणस्य विरोधे प्रधानगुणानुग्रह एव न्याय्यः प्रधानार्थत्वादङ्गानामिति ॥

परिधिर्द्व्यर्थत्वात्० ॥ २६ ॥ परिधाविति । परिधित्वात्परित्यागेनैव नियोजने विधानादुभयकार्यकरत्वमित्यर्थः । **ननु** 'कार्यप्रयुक्ता धर्मास्तत्साधने भवन्ती'ति नवम एव सिद्धमित्यत आह—**प्राप्तीति** । अत एव न पृथक् संगतिः ॥

यौप्यास्तु विरोधे० ॥ २७ ॥ यूपधर्मा इति । नियोजनार्थास्तक्षणोच्छ्रयणनिखननादय इत्यर्थः । **परिधिधर्मा इति** । सत्ववत्त्वादय इत्यर्थः । **यूपस्येति** । यूपधर्मा यागस्यान्तरङ्गास्तदीयद्रव्येण पशुना यूपस्य साक्षात्संबन्धेन प्रत्यासन्नत्वात् । परिधिधर्मास्तु बहिरङ्गाः परिधेर्यागीयहविराधाराग्निपरिधानार्थत्वेन व्यवहितत्वात्ततश्चान्तरङ्गाणां प्रथममुपस्थितत्वात्तेषामेव परिग्रह इत्यर्थः । पूर्ववदित्यनेन संगतिः । सूचिता । सत्यं यूपधर्मा अन्तरङ्गास्तथापि प्रकृते तेषां न प्रथममुपस्थितिः । ते हि नियोजनेनोपस्थापनीयाः । नियोजनं च परिधिमपेक्षते ततश्च परिधिप्राप्त्यनन्तरं नियोजनस्यात्मलाभस्तदनन्तरं च तद्धर्मोपस्थितिरिति वक्तव्यम् । परिधिश्च प्राप्यमाणः स्वधर्मविशिष्टतयैव प्राप्यत इति परिधिधर्माणामेवात्र प्रथमोपस्थितत्वात्प्रयोगविधिपरिग्रहो न यूपधर्माणामित्याशयेनाह—**परिधेः सत इत्यादिना** । नन्वेवं 'यो होता सोऽध्वर्यु'रित्यत्रापि होतुः सतोऽध्वर्युकार्ये विधानाद्विप्रतिषेधे होतृकार्यमेव कर्तव्यं स्यान्नाध्वर्यवमित्यत आह—**नियोजनमात्रमिति** । यो होता सोध्वर्युरित्यत्राध्वर्यूपलक्षितेषु कार्येषु होतुः प्रत्यक्षविधानाचोदकप्राप्तहोतृकार्यस्य निवृत्तिरित्युक्तम् । इह तु यूपधर्मेषु तक्षणादिषु न परिधिविधिः किंतु नियोजनमात्रे । यूपधर्मास्त्वानुमानिका एव । ततश्च परिधिधर्माणां यूपधर्माणां चानुमानिकत्वाविशेषे सति परिधित्वानुपमर्दन नियोजनविधानात्परिधिधर्मा एव प्रबला इति भावः ।

धित्वानुपमर्देन भवितुमर्हन्ति। सत्यामपि च प्रत्यासत्तावङ्गधर्मत्वमुभयोरविशिष्टं, तस्माद्विरोधे परिधिधर्माः कर्तव्याः॥

सवनीयपुरोडाशयोः पशोरेव तन्त्रिताधिकरणम्॥ १२॥

पशुसवनीयेषु विकल्पः स्याद्वैकृतश्चेदुभयोरश्रुतिभूतत्वात्॥ ३०॥ [पाशुकं वा तस्य वैशेषिकाम्नानात् तदनर्थकं विकल्पे स्यात्॥ ३१॥ पशोश्च विप्रकर्षस्तन्त्रमध्ये विधानात्॥ ३२॥]

सवनीयपुरोडाशाः प्रातःसवनगास्त्रयः॥ सवनीयः पशुस्तत्र तन्त्रित्वं किं विकल्प्यते॥ १६॥
पशोरेवेति नियमो हेत्वभावाद्विकल्प्यते॥ पुनः प्रैषात्स्वरुप्रासात्पशोरेव हि तन्त्रिता॥ १७॥

सवनीयः पशुः प्रातःसवने प्रारभ्यते तृतीयसवने समाप्यते। 'वपया प्रातःसवने चरन्ति पुरोडाशेन माध्यंदिने अङ्गैस्तृतीयसवने' इति सवनीयाः पुरोडाशाः प्रतिसवनं विहिताः। अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशाः निरूप्यन्त इति माध्यंदिनीयानां तार्तीयसवनिकानां च पुरोडाशानां तन्त्रमध्यपातादसंदिग्धं प्रसङ्गित्वं प्रातःसवनिकानां पशोश्च मिथश्चिन्ता किं पुरोडाशास्तन्त्रिणः पशुः प्रसङ्गी, अथवा तन्त्री। ते प्रसङ्गिणः पशुरेव तन्त्री विपरीतं वेति। यस्य पूर्वमुपक्रमो यस्य वा पश्चात् समाप्तिः स तन्त्री इतरस्तु प्रसङ्गी, तत्रेह कस्य प्रथममुपक्रमः इति विशेषो नावगम्यते। **ननु** समाप्तावस्ति विशेषः पशोस्तृतीयसवने समाप्तेः स एव तन्त्री स्यात्। प्रातःसवनिकाः पुरोडाशा हि प्रातःसवने समाप्यन्ते। अतस्ते प्रसङ्गिणः। नैवम्। तेऽपि तृतीयसवने समाप्यन्ते। 'अग्निमारुतादूर्ध्वमनूयाजैश्चरन्ती'ति पौरोडाशिकान् याजोत्कर्षविधिरस्त्विति मन्यते तस्मादविशेषः। उच्यते —पशुरेव तन्त्री। तत्र हि 'अग्निमद्य होतारमवृणीतायं यजमान' इत्यादिसूक्तवाकप्रैषो मैत्रावरुणकर्तृकोऽग्नीषोमीयात्पशोश्चोदकेन प्राप्तः पुनः 'अग्निमद्य होतारमवृणीतायं सुतासुती यजमान' इत्यादिरूपेण विकृतः प्रत्यक्षेण सवनीये पशौ पठ्यते सोऽयमनर्थकः पुरोडाशानां तन्त्रित्वे स्यात्।

ननु प्रथमोपस्थितत्वभावेऽपि प्रत्यासत्त्या प्रधानधर्मवद्ग्रहणं किं न स्यादित्यत आह—**सत्यामपि चेति**। परंपरया साद्गुण्यलिप्सया साक्षाद्वैगुण्यमन्याय्यमित्यङ्गगुणविरोधे प्रधानधर्मस्य परिग्रहः। इह तूभयोरप्यङ्गधर्मत्वान्न तन्न्यायावतार इति भावः। सूत्रे मुख्यस्यानन्तर्यात्प्रधानाव्यवहितत्वादित्यर्थः॥

पशुसवनीयेषु०॥ ३०॥ परिधित्वपुरस्कारेण नियोजने विधिवदिह सवनीयं पशुमुपाकृत्य सवनीयाः पुरोडाशाः निर्वप्तव्या इत्येवं यदि पशुतन्त्रपुरस्कारेण पुरोडाशविधिः स्यात्तदा परिधिधर्मग्रहवत्पाशुकतन्त्रग्रहनियमः स्यात्। नत्विह तथा विधिरस्ति तस्मादनियम इत्युत्थितेः संगतिः। **तन्त्रमध्येति**। माध्यंदिनसवनीयपुरोडाशास्तु तस्मिन्नेवोपक्रम्यन्ते परिसमाप्यन्ते च। एवं तृतीयसवनपुरोडाशा अपि, ततश्चानुसवनंसवनीया निरूप्यन्त इति वचनात्। 'अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशं निर्वपतीतिवत्तन्त्रमध्ये श्रवणाभावेऽपि निशीथवदार्थिकतन्त्रपातात्प्रसङ्गित्वमसंदिग्धम्। इयांस्तु विशेषः—यदा प्रातः सवनिकानां तन्त्रित्वं तदा तदीयतन्त्रप्रसङ्गः। यदातु सवनीयपशोस्तन्त्रित्वं तदा तदीयतन्त्रस्येत्यर्थः। **प्रातरिति**। तेष्वार्थिकतन्त्रमध्यपातस्याप्यभावादिति भावः। **यस्येति**। दीर्घकालस्य हि तन्त्रमल्पकालेनोपजीवितुमर्हं, न चाल्पकालस्य तन्त्रं, दीर्घकालेनाल्पकालतन्त्रस्य ततसमाप्तावपवृक्तत्वेन दीर्घकालेनोपजीवितुमशक्यत्वादेवं च प्रथममुपक्रमेण पश्चात्समाप्त्या च यस्य दीर्घकालत्वं स तन्त्रीत्यर्थः। **कस्येति**। प्रातरनुवाककाले ह्युभयोरुपक्रमः ततश्चोपक्रमपूर्वभावः कस्यापि नावगम्यत इत्यविशेषादनियतस्तन्त्रिप्रसङ्गिभाव इत्यर्थः। नचैवमुभयोरपि तन्त्रित्वापत्त्यैकस्य तन्त्रित्वमितरस्य प्रसङ्गित्वं चानुपपन्नं स्यादिति वाच्यम्। विरुद्धधर्मकप्रयाजादिप्रयुक्ततया गुणानुसारेण प्रधानभूतप्रयाजात्ययोगे नचैकत्र प्रसङ्गावश्यंभावादिति भावः। **समाप्यन्त इति**। अनुसवनं सवनीया निरूप्यन्त इति वचनेन प्रतिसवनं समाप्त्यवगमादिति भावः। **अस्त्विति**। ततश्चानूयाजोत्कर्षे सति प्रातःसवने समाप्त्यसंभवादनुसवनमिति वचनं तस्मिन्सवने प्रधानकर्तव्यतामात्रपरमिति भावः। **सोयमिति**। पशोः प्रसङ्गित्वे स्वकीयधर्माप्रयोजकत्वात्तदीयत्वेन धर्माम्नानमनर्थकं स्यादित्यर्थः। अस्तु तर्हि पुरोडाशार्थतयैव तदाम्नानमित्यत आह—

नहि। तेषामयमङ्गं नापि मैत्रावरुणस्तेषामस्ति येनायमुच्यते। विकल्पेपि नित्यवचनानर्थक्यं, तस्मादनेन पशुवैशेषिकाङ्गाम्नानेन पशुरेव तन्त्रीति निश्चीयते। किंचाग्निमारुतादूर्ध्वमनूयाजैश्च-रन्तीत्ययमपि पाशुकानामेवानूयाजानामुत्कर्षः, तेषां ह्यङ्गैस्तृतीयसवन इत्यङ्गप्रचारोत्कर्षादेव तृतीयसवनसंबन्धे प्राप्ते प्रदेशविशेषमात्रं सुखेन विधीयते पुरोडाशानां त्वनुसवनं निरूप्यन्त इति वचनात्प्रातःसवनसमाप्त्यवगमात्तद्विरोधेनायुक्तं तदीयानूयाजोत्कर्षविधानम्। तस्माद्दीक्षाकालत्वात्पशोस्तन्त्रित्वं तन्मध्यपातात्पुरोडाशाः प्रसङ्गिनः॥

समानतन्त्रप्रकृतिविकृत्योर्विकृतितन्त्रानुष्ठानाधिकरणम्॥ १३॥

अपूर्वे च प्रकृतौ समानतन्त्रा चेदनित्यत्वादनर्थकं हि स्यात्॥ ३३॥

प्रकृतिर्विकृतिर्वा स्यात्तन्त्रिणी प्रकृतिर्यतः॥ नित्याऽसावुपदिष्टाङ्गा मैवं कामबलित्वतः॥ १८॥

प्रकृतिर्यावज्जीवं पर्वणिपर्वणि प्रयुज्यते विकृतयोऽपि कामेन निमित्तेन वा पर्वण्येवापतन्ति। तत्र प्रकृतिविकृत्योस्तन्त्रेण प्रयोगं कृत्वाचिन्त्यते—विरुद्धेषु धर्मेषु रक्षोघ्नीसामिधेनीत्यादिषु कस्य धर्मः प्रयुज्यते कस्य प्रसङ्गित्वमिति संशये प्रकृतेः पूर्वं प्रवृत्ततन्त्रत्वात्सैव तन्त्रिणीति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि तावत्पूर्वं प्रवृत्ता प्रकृतिः स्यात् तथापि वैकृतमेवानुष्ठेयं, इतरथा सर्वदैव प्राकृतानां प्रयोगाद्वैकृता विशेषविधयोऽनर्थका भवेयुः। नच पूर्वं प्रवृत्ता प्रकृतिः। नह्ययमेको यावज्जीविकः प्रयोगः पर्वणिपर्वणि भिन्नाः प्रयोगाः प्रक्रम्यन्ते अपवृज्यन्ते च। तस्मात्कामेन निमित्तेन वा पतन्ती विकृतिरेवौत्सर्गिकीं नित्यचिकीर्षा बाधित्वा निविशत इति वैकृतमेव तन्त्रं प्रकृतौ प्रसज्यत इति॥

नहीति। पुरोडाशानां हीदं द्यावापृथिवीभद्रमभूदित्येव दार्शपौर्णमासिकसूक्तवाकोङ्गं नत्वग्निमद्य होतारमावृणीत…… ततश्चास्य पुरोडाशार्थत्वासंभवान्न तदर्थतयाम्नानमित्यर्थः। किंचास्य मैत्रावरुणेन कर्त्रा भवितव्यं, नच पुरोडाशेषु मैत्रावरुणोऽस्ति तस्मात्पुरोडाशार्थत्वे प्रैषस्य वैगुण्यं स्यादिति भावेनाह—**नापीति**। ननु यदा पशोस्तन्त्रित्वं तदा प्रैषाम्नानमर्थवद्भविष्यतीत्यत आह—**विकल्प इति**। ननु दार्शपौर्णमासिकस्य सूक्तवाकस्य यथा पशावग्निमद्य होतारमवृणीतेत्येवं विकारेण पाठः। एवमिहापि तस्यैवाग्निमद्य होतारमवृणीतायं सुतासुतीत्यादिरूपेण विकारेण पाठोस्तु ननु पाशुकस्यायं विकृतः पाठस्तत्र प्रमाणाभावादग्निमद्येत्यादिपदसंदर्भस्येहैव विकारार्थतया पाठोपपत्त्या पाशुकप्रत्यभिज्ञानासमर्थत्वादेवंच तस्य पुरोडाशार्थत्वसंभवात्तेषां तन्त्रित्वेऽपि न तत्पाठानर्थक्यमित्यस्वरसादाह—**किंचेति**। **प्राप्त इति**। तदा दिवाभिसंबन्धादिति न्यायादिति भावः। **समाप्तीति**। स्वरसतः साङ्गप्रधानस्यैवानुसवनं कर्तव्यत्वावगमादिति भावः। सूत्रार्थस्तु—सवनीयपशौ सवनीयपुरोडाशेषु च प्रसङ्गे विकल्पः स्याद्यतः पशुरयं वैकृतः ततश्च पुरोडाशानामपि वैकृतत्वेनोभयोरपि प्रत्यक्षश्रुतधर्मकत्वाभावेनाविशेषादेकस्य तन्त्रे परस्य विधिरित्यत्र प्रमाणाभावादिति॥

अपूर्वे च प्रकृतौ॥ ३४॥ पर्वण्येवेति। आपाद्यादौ पर्वकालत्वनियमाभावाद्यासां विकृतीनां पर्वकालत्वं ता अत्र विषय इति भावः। **ननु** पर्वणि प्रथमं विकृतिं सद्यः परिसमाप्य तदनन्तरं तदानीमेव प्रकृतिमुपक्रम्य परेद्युस्तस्याः समाप्यत्वादयं विचार एवानुपपन्न इत्यत आह—**तत्र प्रकृतीति**। **रक्षोघ्नीति**। निशिष्टे रक्षोघ्न्यः सामिधेन्यः प्रकृतौ प्रवोवाजीयाद्या इति रक्षोघ्न्यो विरुद्धा इत्यर्थः। **प्रकृतेरिति**। यावज्जीविकप्रयोगस्यैकत्वेन प्रक्रान्तायां प्रकृतौ क्रियमाणाया विकृतेः प्रयोगमध्ये पातात्प्रसङ्गित्वं प्रकृतेश्च तन्त्रित्वमित्यर्थः। प्रवृत्ततन्त्रत्वादित्यनेनैव यथा पशोः प्रवृत्ततन्त्रत्वात्तन्त्रित्वमेवमिहापीत्युत्थितेः संगतिरिति सूचितम्। यद्यपि प्रतिपर्व प्रयोगा भिद्यन्ते तथापि प्रकृतेर्नित्यत्वेनावश्यकर्तव्यतया प्रथमोपस्थितत्वात्सैव तन्त्रिणी पश्चात्कामेन निमित्तेन वाऽऽपतन्ती विकृतिः प्रसङ्गिणीति। नचैवं प्रथमोपस्थितधर्मस्यापि भूयो धर्मानुग्रहाय बाधाङ्गीकाराद्यत्र वैकृतहविषां भूयस्त्वं तत्र प्रकृतेस्तन्त्रित्वं न स्यादिति वाच्यम्। तथा पशुपुरोडाशानुनिर्वाप्याणां देवसुवाहविषां पुरोडाशतन्त्रमध्ये विधानाद्भूयसामपि प्रसङ्गित्वमेवमिहासत्यपि तन्त्रमध्यविधाने विकृतौ धर्माभावेन वैकृतविधेः प्राकृतप्रयोगविधिपर्यालोचनावश्यंभावे स्वापेक्षितधर्माणां प्रकृतावेवानुष्ठानं दृष्ट्वा वैकृतविधिस्तानेवानुमन्यत इति भूयसामपि प्रसङ्गित्वस्यैव न्याय्यत्वादिति भावः। वस्तुतस्तु वैकृतविशेषविध्यानर्थक्याद्विकृतेरपि कदाचित्तन्त्रित्वमवश्यं वक्तव्यमित्यनियमेनैव तत्र पूर्वःपक्षः प्रवर्तयितुमुचितः। **अनर्थका इति**। विकल्पेपि नित्यवदाम्नानानर्थक्यमिति भावः। **बाधित्वेति**। नित्यतया प्रकृतिचिकीर्षायां सत्यामापतन्त्या विकृतेस्तद्बाधं विना निवेशासंभवात्तद्बाधेनैव निविशत इत्यर्थः। सूत्रार्थस्तु—विकृतिः प्रकृत्या समानतन्त्रा चेत् अपूर्वं वैकृतं प्रसज्येत विकृतेस्तद्बाधं विना निवेशासंभवात्। अन्यथा वैकृतविशेषाम्नानमनर्थकं स्यादिति॥

आग्रयणे प्रसूनबर्हिषामेव ग्रहणाधिकरणम् ॥ १४ ॥

अधिकश्च गुणः साधारणेऽविरोधात्कांस्यभोजिवदमुख्येऽपि ॥ ३४ ॥

बर्हिराग्रयणे किंचित्प्रसूनं वा बहुत्वतः ॥ प्राथम्याचाग्रिमो नैवमलोपात्कांस्यभोजिवत् ॥ १९ ॥

आग्रयणेष्ट्यामैन्द्राग्नवैश्वदेवद्यावापृथिव्यानि हवींषि तत्र द्यावापृथिव्यस्य वैश्वदेविकद्यावापृथिव्यविकारित्वात्प्रसूनं बर्हिः प्राप्तं ऐन्द्राग्नादेश्च प्रसूनमप्रसूनं वा बर्हिर्मात्रं, तत्र समानंतन्त्रेषु किं प्रसूनमप्रसूनं वोपादेयमुत प्रसूनमेवेति संशये मुख्यत्वाद्भूयस्त्वाच्चानियम एव युक्तः । नैवम् । नह्यनियमो नाम किंचिदङ्गं यदनुगृह्येत, बर्हिर्मात्रं त्वङ्गं तच्च सूनोपादानेऽप्यविरुद्धमिति न कस्यचिद्वैगुण्यम् । अनियमे तु द्यावापृथिवीयस्य वैगुण्यं स्यात् । नचावैगुण्यसंभवे तद्युक्तं तस्मात्प्रसूनमेव स्यात् ॥

द्यावापृथिव्यादीनां सर्वेषामेव तन्त्रित्वाधिकरणम् ॥ १५ ॥

तत्प्रवृत्त्या तु तन्त्रस्य नियमः स्याद्यथा पाशुकं सूक्तवाकेन ॥ ३५ ॥ [न वाऽविरोधात् ॥ ३६ ॥ अशास्त्रलक्षणाच्च ॥ ३७ ॥]

द्यावापृथिव्यस्तन्त्री स्यात्सर्वे वा तन्त्रिणोऽग्रिमः ॥ प्रैषन्यायात्प्रसूनस्य तन्त्रित्वापादकत्वतः ॥ २० ॥
प्रसूनत्वं नोपदिष्टमविरोधात्समाश्रितम् ॥ तन्त्रित्वनियतौ शक्तं नातः सर्वेऽत्र तन्त्रिणः २१ ॥

एवं तर्ह्यनेनैव द्यावापृथिव्यतन्त्रलिङ्गभूतेन बर्हिषां सर्वमेवेदं द्यावापृथिवीयं तन्त्रमैन्द्राग्नादेस्तु तदेव तन्त्रं प्रसज्यते अतो विरुद्धेष्वपि धर्मेषु द्यावापृथिवीय एव स्यात् । नह्येतदैकान्तिकं द्यावापृथिवीयतन्त्रलिङ्गं साधारणमिदमविरोधात्संगृहीतं नत्वनेन द्यावापृथिव्यं तंत्रं नियन्तुं शक्यम् । तस्मात्सर्वे तन्त्रिण इति विरुद्धेषु धर्मेषु ऐन्द्राग्नादिधर्मः कर्तव्यो मुख्यभूयस्त्वाभ्याम् ॥ इति शास्त्रदीपिकायां द्वादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

अधिकश्च गुणः० ॥ ३४ ॥ पूर्वत्रानियमाभावेऽपीह तथाविधिबाधकाभावादनियमोऽस्त्वित्युत्थितेः संगतिः । **वैश्वदेविकेति** । स्वरसामैककपालामिक्षं च लिङ्गदर्शनादित्यत्र तथा व्यवस्थापनादिति भावः । प्रसूनं पुष्पितं लूनशेषात्पुनरुत्पन्नं वा । समानतन्त्रेष्वित्यनेनैकस्मिंस्तन्त्रे एकमेव बर्हिः नतु बर्हिर्द्वयं, ततश्चास्ति विचार इति दर्शयति—**अनियम एवेति** । यद्यप्यनियमो नाङ्गं तथाप्यप्रसूनमपि बर्हिरितरेषामङ्गं प्रसूननियमे च तद्बाधः स्यादित्यनियम एव युक्त इत्यर्थः । **नहीति** । अप्रसूनस्य न तत्वेनाङ्गता किंतु बर्हिर्मात्रत्वेन । ततश्चाप्रसूनस्य बाधेपि शास्त्रार्थस्य बर्हिर्मात्रस्य बाधाभावान्न कस्यचिद्वैगुण्यमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—तन्त्रसाधारण्ये अधिको गुणः प्रसूनलक्षणः गुणिन्यमुख्येपि सति विरोधाभावान्नियम्येत यथा यत्र शिष्यस्य कांस्यभोजित्वनियमः । उपाध्यायस्यानियमः यदि द्वयोरेकस्मिन्पात्रे भोजनमापद्येत तत्रामुख्यस्यापि शिष्यस्य धर्मोऽनुगृह्यते तद्वदिति ॥

तत्प्रवृत्त्या० ॥ ३५ ॥ पूर्वोक्तप्रसूननियमोपजीवनेनास्य प्रवृत्त्या संगतिरित्येकोपक्रमावसानत्वादेकस्य तन्त्रे परस्य विनियोगाभावात्सर्वेषामेव वाच्यम् । ततश्च द्यावापृथिव्यस्यैव तन्त्रित्वमितरेषां प्रसङ्गित्वमिति कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह— **एवं तर्हीति** । यथा सवनीयस्य पशोर्वैशेषिकसूक्तवाकदर्शनात्तन्त्रित्वं एवं द्यावापृथिव्यवैशेषिकप्रसूनदर्शनात्तस्यैव तन्त्रित्वम् इतरेषां च प्रसङ्गित्वम् एवं चासत्यपि तन्त्रमध्यपाते प्रसङ्ग एवात्र प्रयुक्तो नतु समानतन्त्रत्वमिति भावः । **नहीति** । ऐकान्तिकमसाधारणं । अग्निमद्येत्यादिसूक्तवाकस्य पुरोडाशसाधारण्याभावात्तद्बलेन पशोस्तन्त्रित्वं युक्तमिह तु प्रसूनग्रहणेप्यैन्द्राग्नादेर्वैगुण्याभावेन तत्साधारणत्वान्न तद्बलेन द्यावापृथिव्यस्य तन्त्रित्वं किंत्वेकोपक्रमावसानात्समानतन्त्रत्वमेव । तत्र च धर्मविप्रतिषेधे मुख्यत्वेन भूयस्त्वेन चैन्द्राग्नादिधर्म एव ग्राह्य इत्यर्थः । सूत्रे तच्छब्दः प्रसूनपरः ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां द्वादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥**

द्वादशाध्याये तृतीयः पादः ।

अष्टरात्रे वत्सत्वगहतवाससोः समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥

विश्वजिति वत्सत्वङ्नामधेयादितरथा तन्त्रभूयस्त्वादहतं स्यात् ॥ १ ॥ [अविरोधो वा उपरिवासो हि वत्सत्वक् ॥ २ ॥]

त्वग्वाससोरष्टरात्रे विकल्पो नियमोऽथवा ॥ समुच्चयो वा नामातिदेशसाम्याद्विकल्प्यते ॥ १ ॥
मुख्यत्वेन त्वगेव स्याद्वास एव बहुत्वतः ॥ योग्यत्वेन व्यवस्थायामुभयोः स्यात्समुच्चयः ॥ २ ॥

अष्टरात्रे विश्वजित्प्रथममहः ततोऽभिप्लवः षडहस्ततोऽभिजित् तत्र विश्वजिति नामधेयेनैकाहविश्वजिद्धर्मोऽवभृथादुदेत्य वत्सत्वचं परिधत्त इति वत्सत्वक्प्राप्तः इतरेषु तु ज्योतिष्टोमादहतं वासः तत्र द्वयोः परिधानार्थत्वान्महाव्रते 'तार्प्यादिवच्च वासांसि विभ्रंशयन्ती'त्यादिवासोबहुत्वादर्शनादसति समुच्चये भूयोधर्मत्वादहतानुग्रहः । ऐकाधिकरण्यवादिमते तु सूत्रान्यथाकरणं भाष्यकारेण दर्शितम् । सिद्धान्तस्तु सत्यं न दृष्टं वासोबहुत्वं तथापि कौपीनाच्छादने वत्सत्वचोऽयोग्यत्वादुपरिवासः कार्येऽसौ विधीयते । तत्रापि हि परिदधतीति प्रयोगात्कम्बलं परिधत्त इति वत् । अहतं तु कौपीनाच्छादने योग्यं तत्रैव विधीयते इति द्वयोरपि भिन्नकार्यत्वात्समुच्चयः ॥

अनुनिर्वाप्यपुरोडाशानां पुरोडाशस्यैव तन्त्रत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

अनुनिर्वाप्येषु भूयस्त्वेन तन्त्रनियमः स्यात् ॥३॥ [आगन्तुकत्वाद्वा स्वधर्मा स्याच्छ्रुतिविशेषादितरस्य च मुख्यत्वात् ॥ ४ ॥ स्वस्थानत्वाच्च ॥ ५ ॥ स्विष्टकृच्छ्रवणान्नेति चेत् ॥ ६ ॥ विकारः पवमानवत् ॥ ७ ॥ अविकारो वा प्रकृतिवच्चोदनां प्रति भावाच्च ॥ ८ ॥]

स्वाधर्म्यमनुनिर्वाप्येष्वस्ति नो वा, बहुत्वतः ॥ अस्ति मैवं तन्त्रमध्ये विहितत्वात्प्रसङ्गिता ॥ ३ ॥

'अग्नीषोमीयपशुपुरोडाशमष्टौ देवसुवां हवींष्यनुनिर्वपती'त्यत्रानुनिर्वाप्याणां स्वाधर्म्यं पुरोडाशस्य

विश्वजिति वत्स० ॥ १ ॥ इदानीं विकल्पसमुच्चयमुखेन प्रसङ्गकथा प्रस्तूयते । विकल्प्यते ह्येकस्य वैकल्पिकस्यानुष्ठाने वैकल्पिकान्तरस्य प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वम् । समुच्चये तु तदभाव इति । अत्रच पादे समुच्चयः प्राधान्येन प्रतिपाद्यते । ततश्च प्रसङ्गापवादनिरूपणपर्यवसानात्पादान्तरत्वमानन्तर्यं च बोध्यम् । **इतरेष्विति** । विश्वजिद्विषयेण नामधेयेनाहरन्तरचोदकस्य निवारयितुमशक्यतया तेषु चोदकादहतं प्राप्नोतीति भावः । **तत्रेति** । अष्टरात्रान्तर्गतविश्वजित्प्रकृतिभूते एकाहविश्वजितिवत्सत्वगहतयोर्न समुच्चयः, उभयत्रापि परिदधातेः श्रावणेनो भयोरेकार्थत्वादसति च समुच्चये प्रत्यक्षविहितवत्सत्वचाऽऽनुमानिकस्याहतस्य बाध इत्येकाहविश्वजिति वत्सत्वगेव नाहतमित्यष्टरात्रगतेऽपि विश्वजिति नाम्ना केवलवत्सत्वगेव प्राप्नोति । एवंच तत्र प्राप्ताया वत्सत्वच इतरेषु चोदकप्राप्तस्याहतस्य च परिधानार्थत्वान्नास्ति समुच्चय इत्यर्थः । **महाव्रत इति** । महाव्रते 'तार्प्यं यजमानः परिधत्त'इति तार्प्यस्य चोदकप्राप्ताहतस्य च 'वासांसि विभ्रंशयती'ति वासोबहुत्वबलाद्यथा समुच्चयः, एवमिह वासोबहुत्वादर्शनात्समुच्चयो नास्तीत्यर्थः । अनेन तार्प्यस्याहतेनाभ्युच्चयप्रतिपादनपरदाशमिकाधिकरणेनापुनरुक्तिः सूचिता वासोबहुत्वदर्शनादेव । तत्र सिद्धान्तः—अहततार्प्ययोर्भिन्नार्थत्वं त्वेतदधिकरणन्यायसिद्धं तत्र प्रतिपादनमिति भावः । **अहतानुग्रह इति** । एवंचात्र पूर्वपक्षस्याहतमेव ग्राह्यमित्येतावत्पर्यन्तत्वेनाहतवत्सत्वचोः समुच्चयाभावमात्रपर्यवसितत्वाभावादेकाहविश्वजित्ययं विचारो न प्रवर्तत इति ध्येयम् । **नन्वेकाहिकविश्वजिति** वत्सत्वगितरेष्वहतं प्राप्तं तत्र तन्त्रिभूयस्त्वादहतमेव स्यादिति सूत्रकारेण भूयोनुग्रहस्य व्यवह्रियमाणत्वेन 'विप्रतिषिद्धधर्माणां समवाये भूयसां स्यात्स्वधर्मत्वं' 'मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकव'दित्यनयोर्विस्पष्टमधिकरणभेदस्यैव प्रतीतेः कथं वृत्त्यन्तरकारैरैकाधिकरण्यमङ्गीकृतमित्यत आह—**ऐकेति** । उभयप्राप्तौ यदि विश्वजितो मुख्यत्वं न स्यात्तदा भूयोधर्मत्वादहतं स्यात् । नत्वेवं । विश्वजितो मुख्यत्वसद्भावात् । तस्माद्वत्सत्वगेवेत्येव वृत्तिकारमतानुसारेण सूत्रस्य व्याख्यानं भाष्यकारेणैव प्रदर्शितमित्यर्थः । **कौपीनेति** । गुह्यावयवेत्यर्थः । **अयोग्यत्वादिति** । सौकर्याभावादित्यर्थः । एवंचैकाहिकविश्वजित्येव पूर्वं वत्सत्वगहतयोर्भिन्नकार्यत्वात्समुच्चये सत्यष्टरात्रे तत्समुच्चयः कैमुतिकन्यायसिद्ध इति भावः ॥

अनुनिर्वाप्येषु० ॥ ३ ॥ पूर्वत्र विरोधाभावाद्भूयस्त्वस्याकिंचित्करत्वेऽपीह भूयस्त्वेन व्यवस्थेत्युत्थितेः । संगतिः । **अत्रेति** । अत्रानुनिर्वाप्याणां तन्त्रित्वमुत पुरोडाशस्येत्येवं न विचार्यते । बहूनामपि तन्त्रमध्यपातेन प्रसङ्गित्वस्याविचा-

---

१ सत्वङ्नामधेयादितरथा तन्त्र.

प्रसङ्गित्वं विपरीतं वेति संशये भूयस्त्वादनुनिर्वाप्याणामिति प्राप्ते उच्यते । नहि तेषां सह चोदना नापि सहोपक्रमः किंतु पशुपुरोडाशतन्त्रे प्रक्रान्ते अनुनिर्वाप्याणां तन्त्रमध्ये विधानाद्विस्पष्टं प्रसङ्गित्वमितरस्य च तन्त्रित्वं तन्त्रिधर्मश्च प्रसङ्गिनोपजीवनीय इति पशुपुरोडाशस्य स्वाधर्म्यम् । ये तु सर्वेष्वपि तन्त्रिषु विप्रतिषिद्धविषये मुख्यस्यैव स्वाधर्म्यं न भूयसामित्यैकाधिकरण्यमाश्रित्य वदन्ति तेषां प्रसङ्गिभ्योनुनिर्वाप्येभ्यो मुख्यबलीयस्त्वं विस्पष्टमधिकरणमिदमनर्थकं स्यात् । ऐकाधिकरण्यमेव विस्पष्टं कर्तुमिदमधिकरणमित्येतत्तु लज्जाशून्यानां वैयात्यभाषितम् । किंच विप्रतिषिद्धधर्माणां समवाये भूयसां स्यात् साधर्म्यं मुख्यं वा स्वधर्मेति सामान्येनोक्त्वानुनिर्वाप्येष्विति विशेषमुपादाय तद्विशये भूयोभ्योपि मुख्यबलीयस्त्वमित्यभिधानात्तत्र भूयसामेव स्वधर्मत्वं मुख्यस्वाधर्म्यं तु समसंख्याविषयमित्यधिकरणभेद एव स्पष्टीभवति नैकाधिकरण्यमित्यास्तां तावत् ॥

भिन्नोपकारकाणां गुणानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ३ ॥

एककर्मणि शिष्टत्वाद्गुणानां सर्वकर्म स्यात् ॥ ९ ॥

ऋजुत्वादय आघारे विकल्प्यन्ते न वाऽग्रिमः ॥ एकार्थत्वाददृष्टार्थभेदात्संभवतोऽन्तिमः ॥ ४ ॥

दर्शपूर्णमासयोराघारौ प्रकृत्य श्रूयते 'ऊर्ध्वमाघारयति ऋजुमाघारयति संततमाघारयती'त्यादि। तत्रोर्ध्वत्वादीनां विकल्पसमुच्चयचिन्तायामेकार्थत्वाद्विकल्पप्राप्तौ सर्वेषां सह संभवात्समुच्चयः ॥

प्रयोजनैक्ये गुणानां विकल्पाधिकरणम् ॥ ४ ॥

एकार्थास्तु विकल्पेरन्समुच्चये ह्यावृत्तिः स्यात्प्रधानस्य ॥ १० ॥ [अभ्यस्येतार्थवत्त्वादिति चेत् ॥ ११ ॥ नाश्रुतित्वात् ॥ १२ ॥ सति चाभ्यासशास्त्रत्वात् ॥ १३ ॥ विकल्पवच्च दर्शयति ॥ १४ ॥ कालान्तरेऽर्थवत्त्वं स्यात् ॥ १५ ॥]

समुच्चयो यवव्रीह्योर्विकल्पो वाऽत्र पूर्ववत् ॥ आद्यो मैवं नैरपेक्ष्याददृष्टाभेदतोऽन्तिमः ॥ ५ ॥

'व्रीहिभिर्यजेत यवैर्यजेते'त्यादिष्वपि सर्वाङ्गोपसंहारिप्रयोगवचनानुग्रहायाष्टदोषनिदानविकल्प-

---

रितसिद्धत्वात्किंतु पुरोडाशस्यैव तन्त्रित्वमनु निर्वाप्याणां प्रसङ्गित्वमिति सिद्धं कृत्वैव धर्मविप्रतिषेधे किं भूयसां प्रसङ्गिनां धर्मो ग्राह्य उतैकस्यापि तन्त्रिणो धर्म इत्येवं विचार्यते इति ध्येयम्। **भूयस्त्वादिति** । अनुनिर्वाप्याणामग्न्यर्थतया पशुपुरोडाशार्थत्वासंभवात् पशुपुरोडाशमनुनिर्वपतीति कालार्थ एव संयोगो नतु वैमृधमनुनिर्वपतीतिवदङ्गाङ्गिभावस्तेनाङ्गगुणविरोधन्यायेन पुरोडाशधर्मस्य ग्रहः किं न स्यादिति शङ्कानवकाशः ॥ **अनुनिर्वाप्याणामिति** ॥ स्वाधर्म्यमित्यनुषङ्गः। **तेषामिति** । नवानामित्यर्थः। **तन्त्रिधर्मश्चेति** । प्रसङ्गविधेस्तन्त्रिविध्युपजीवनेन प्रवृत्त्या तन्त्रिणः प्राबल्यात्तद्धर्म एव ग्राह्य इत्यर्थः। **पशुपुरोडाशस्येति** । इदंच पुरोडाशस्वाधर्म्यं ये धर्मा पशौ न सन्ति तेष्वेव नतु पशौ विद्यमानप्रयाजादिष्वपि अनुनिर्वाप्याणां पशुपुरोडाशस्य च पशुतन्त्रमध्यपातित्वेन तेषु पशोरेव प्रयोजकत्वात्ततश्च पशोः पुरोडाशस्यानुनिर्वाप्याणां च धर्मविप्रतिषेधे पशोः स्वाधर्म्यं पुरोडाशस्यानुनिर्वाप्याणां च धर्मविप्रतिषेधे पुरोडाशस्य स्वाधर्म्यमिति बोध्यम्। **तन्त्रिष्विति** । अग्नये दात्र इत्यादीनां सप्तानामपि तन्त्रित्वादिति भावः। **ननु** भूयसामप्यनुनिर्वाप्याणां न स्वाधर्म्यं किंतु मुख्यस्य पशुपुरोडाशस्येत्येवमस्मिन्नधिकरणे व्युत्पादिते भूयस्त्वादपि मुख्यत्वस्य प्रबलत्वप्रतीतेरैकाधिकरण्यमेव विस्पष्टं भवतीति तत्स्पष्टीकरणार्थत्वान्नानर्थक्यमित्यत आह—**ऐकेति**। भवेदेवमैकाधिकरण्याविष्करणं यदि सामान्येन भूयस्त्वमात्रापेक्षया मुख्यत्वस्य प्राबल्यमत्र प्रतिपाद्येत इहतु भूयोविशेषानुनिर्वाप्येषु भूयस्त्वापेक्षया मुख्यत्वस्य प्राबल्यं प्रतिपाद्यते ततश्चान्यत्र भूयस्त्वस्यैव प्राबल्यमनेन प्रतीयते इति प्रत्युताधिकरणभेद एवानेन स्पष्टीक्रियत इत्याह—**किंचेति** ॥

एककर्मणि शिष्टत्वात् ॥९॥ अस्तु भिन्नकर्माश्रितधर्मेषु मुख्यत्वेन व्यवस्था एककर्माश्रितेषु तु तन्न्यायानवतारादनियम इत्युत्थितेः सङ्गतिः। ननु प्रयाजादीनामेकादशे समुच्चयः प्रतिपादितस्तन्न्यायेनैवात्र समुच्चयस्य सिद्धेः कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**एकार्थत्वादिति** । युक्तः प्रयाजादीनां प्रकरणविनियोज्यानां समुच्चयः प्रकरणस्यापर्यायव्यापारत्वात् ऊर्ध्वतादीनां तु तत्तद्वाक्यैः परस्परानपेक्षाणामाघारक्रियार्थतया विधीयमानानां 'एकार्थास्तु विकल्पेरन्नि'त्यग्रिमाधिकरणन्यायेन व्रीहियववद्विकल्प एवेत्यर्थः । व्रीहियवयोः पुरोडाशनिष्पत्तिरूपप्रधानक्रियाया एकत्वमात्रेण न विकल्पः किंतु तण्डुलनिष्पत्तिलक्षणद्वारकार्यस्याप्येकत्वादिह चोर्ध्वतादीनामाघाररूपप्रधानक्रियाया एकत्वेपि द्वारैक्याभावान्न विकल्पः किंतु युगपत्सर्वोपसंग्राहकप्रयोगवचनपरिग्रहबलात्परस्परविरोधाभावेन समुच्चयसंभवाच्च समुच्चय एवेति सिद्धान्तमाह—**सर्वेषामिति** । सूत्रे सर्वकर्म सर्वेषां क्रिया स्यादित्यर्थः ॥

एकार्थास्तु० ॥ १० ॥ **सर्वाङ्गेति** । प्रयोगवचनौ व्रीहियवौ युगपदेव गृह्णाति नित्यवदाम्नानात्तु पर्यायेणेति भावः।

---

१ प्रसङ्गिभिरुपजीवनीय २ विस्पष्टीकर्तुं.

परिहाराय च समुच्चयः स्यात्, संभवति च ज्योतिष्टोमवदभ्यासमाश्रित्य समुच्चयसंपादनं मिश्रैर्वेज्यतामिति प्राप्ते ब्रूमः—एकार्थानामेकस्मिन्नुपकारे अन्योन्यनिरपेक्षतया[1] विनियुक्तानां विकल्पः स्यात्। ज्योतिष्टोमो हि द्रव्यदेवतासंयुक्तानामदृष्टार्थानामपर्यायविधानात्प्रकरणेन युगपद्ग्रहणात्सर्वसंपादनाय युक्तं यदभ्यस्यते। व्रीहियवौ तु द्वाभ्यां वाक्याभ्यामन्योन्यनिरपेक्षौ यागद्रव्यपुरोडाशप्रकृतितया विधीयमानौ तद्वारेण प्रयोगवचनो गृह्णन्पर्यायेणैव गृह्णाति न युगपत् येन[2] बलात्प्रधानाभ्यासः स्याज्ज्योतिष्टोमवत्। मिश्रत्वमपि निरपेक्षविधानादयुक्तमेव समुच्चित्य यजताहि वाक्यद्वयमपि बाधितं स्यात् द्वाभ्यामपि हि वाक्याभ्यां द्वयोरपि निरपेक्षयोः प्रकृतित्वेन विधानात्तद्बलेन द्रव्यान्तरनिवृत्तिप्रतीतेः। तस्माद्विकल्पः। तेन व्रीहिप्रयोगे तैरेव कार्यसिद्धेर्यवानामनुपादानं यथा पाशुकैरङ्गैः कार्यसिद्धेः पौरोडाशिकानाम्। **ननु** चान्यार्थेनान्यस्य कार्यसिद्धिः प्रसङ्गः। 'साधारणं भवेत्तन्त्रं परार्थे त्वप्रयोजकः। एवमेव प्रसङ्गः स्याद्विद्यमाने स्वके विधा'विति वचनात्, अत्रतु द्वयोरप्याग्नेयार्थत्वान्नास्ति प्रसङ्गरूपम्। सत्यमेतावान्विशेषः तथाप्यनेन कार्यसिद्धेरन्यस्य निवृत्तिरित्येतावता सामान्येनात्र संगतिः॥

वैगुण्यसमाधानार्थानां प्रायश्चित्तानां विकल्पाधिकरणम्॥ ५॥

प्रायश्चित्तेषु चैकार्थ्यान्निष्पन्नेनाभिसंयोगः तस्मात्सर्वस्य निर्घातः॥ १६॥

वैश्वानरे पथिकृते साहित्यं वा विकल्पनम्॥ साहित्यं स्याददृष्टाय विकल्पः स्यात्समाधये॥ ६॥

यानि प्रायश्चित्तानि कर्मवैगुण्ये निमित्ते विधीयन्ते यथा 'यद्यृक्तो यज्ञ आर्तिमियाद्भूःस्वाहेति

संभवति चेत्यनेनेहापि सहसंभवात्समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिरिति सूचितम्। **अभ्यासमिति**। यद्यपि पुरोडाशद्वयस्याप्येकदेवताकत्वेन दार्शिकदधिपयसोरिव सहप्रदेयत्वान्न यागाभ्यासस्तथापि यवैरेकः पुरोडाशः व्रीहिभिरपर इति पुरोडाशद्वयानुष्ठानादभ्यासोक्तिः। **नन्वे**कार्थानामपि द्वारभेदे समुच्चयः स्यादित्यत आह—**एकस्मिन्निति**। द्वारैक्येऽपि द्वन्द्वनिर्देशादिना यदि परस्परसापेक्षतया विधानं तदा समुच्चयः स्यादित्यत उक्तं **निरपेक्षतयेति**। **द्रव्यदेवतासंयुक्तानामिति**। द्रव्यदेवतासंयुक्तग्रहणानामित्यर्थः। ग्रहणेषु देवतोद्देशांशस्यादृष्टार्थत्वात्तेषामदृष्टार्थत्वद्योतनाय द्रव्यदेवतासंयोगशब्देन निर्देशः। **निरपेक्षाविति**। नच व्रीहिभिरिति तृतीयया व्रीहीणां साधनत्वमात्रं प्रतीयते तच्च यवसहितानां साधनत्वेऽप्युपपद्यत इति कथं नैरपेक्ष्यलाभ इति वाच्यम्। यवसहितानां साधनत्वे साधनत्वाय यवसापेक्षत्वेनासमर्थत्वात् 'समर्थः पदविधि'रिति सामर्थ्यापेक्षतृतीयाविभक्तिरेव न स्यादिति तद्बलादेव नैरपेक्ष्यलाभात्, अरुणयेत्यादौ तु द्रव्यपरिच्छेदादिलक्षणद्वारभेदेन तत्र द्रव्यगुणयोः परस्परनैरपेक्ष्यादुभयतृतीययोपपत्तिः। किंच 'व्रीहिभिर्यजेते'त्यनेन पुरोडाशप्रकृतिद्रव्यतया व्रीहयो विधीयन्ते प्रकृतिद्रव्यं च यावता पुरोडाशो निष्पद्यते तावदपेक्षितं न तदेकदेशः। तस्यां चापेक्षायां यववाक्यनिरपेक्षेण व्रीहिवाक्येन विधीयमाना व्रीहयः कृत्स्नमेव पुरोडाशं प्रति प्रकृतिद्रव्यत्वेन संबध्यन्ते तेनार्थाद्द्रव्यान्तरनिवृत्त्या निरपेक्षत्वं लभ्यते। तेनैकस्मिन्पुरोडाशनिर्वृत्तिलक्षणोपकारेऽन्यनिरपेक्षतया विनियोगेन नित्यवदाम्नातयोरपि पर्यायेणैव प्रयोगवचनग्राह्यत्वं न युगपदिति न ज्योतिष्टोमवदभ्यासप्रसक्तिः। निरपेक्षविधानादेव च मिश्रत्वमप्यनुपपन्नमित्यर्थः। विकल्पसमुच्चयचिन्तामध्याये संगमयति—**तेनेति**। **साधारणमिति**। यदङ्गमनुष्ठीयमानमगृह्यमाणविशेषत्वादनेकशेषिसाधारणं तत्र तन्त्रं यथाग्नेयादिषु प्रयाजादेः। यत्त्वनुष्ठीयमानं परार्थत्वेन गृह्यमाणविशेषत्वेऽपि परस्योपकारकं तत्र परार्थोपजीवी अप्रयोजकः यथा वाजिनतुषोपवापादिकं दध्यानयनकपालादेः। यत्र तु स्वविधेः प्रयोजकत्वशक्तिसद्भावेऽपि परार्थोपजीवनं तत्र प्रसङ्ग इत्यर्थः। एवंच 'परार्थे त्वप्रयोजक'इत्यत्र स्वविधेः प्रयोजकत्वशक्त्यभावे इत्यर्थाल्लभ्यत इति बोध्यम्। **एतावतेति**। तावन्मात्रस्यापि प्रयोगपरिमाणकल्पकत्वादिति भावः। एतावन्मात्रेणैव समुच्चयचिन्तायाः प्रसङ्गापवादकत्वं बोध्यम्॥

प्रायश्चित्तेषु॰॥ १६॥ वैगुण्ये विधीयमानानां प्रायश्चित्तानां तत्समाधानार्थत्वे सत्येवैकस्मिन्वैगुण्ये विधीयमानेषु विकल्पसमुच्चयचिन्ताया अवकाशो नान्यथेत्याशयेन प्रथमं वैगुण्ये विधीयमानानां तत्समानार्थत्वं समर्थयते—**यानीत्यादिना**। न नैमित्तिकमात्रस्य वैगुण्यसमाधानार्थत्वं किंतु कर्मवैगुण्ये निमित्ते विधीयमानस्य। तेन भिन्नादिहोमानां न वैगुण्यसमाधानार्थत्वमित्याशयेन कर्मवैगुण्ये निमित्त इत्युक्तं नतु तावता पुरुषार्थप्रायश्चित्तानां पुरुषवैगुण्यसमाधानार्थत्वा-

---

१ अन्योन्यानपेक्षया. २ यद्बलात्प्रधानाभ्यासः.

गार्हपत्ये जुहुयात् योऽमावास्यां पौर्णमासीं वातिपातयेदग्नये पथिकृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्योऽमावास्यां पौर्णमासीं वातिपातयेद्वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदि'त्यादीनि वैगुण्यसमाधित्सायां विधानात्समाधानार्थानि यानि एकस्मिन्वैगुण्ये विधीयन्ते पथिकृद्वैश्वानरादीनि तेषां विकल्पसमुच्चयचिन्तायामदृष्टार्थत्वात्समुच्चयप्राप्तावेकैकेन वाक्येन वैगुण्यसमाधानाय निरपेक्षविधानाद्विकल्पः ॥

नैमित्तिकप्रायश्चित्तानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

समुच्चयस्त्वदोषार्थेषु ॥ १७ ॥

भिन्नस्कन्नादिहोमादेर्विकल्पो वा समुच्चयः ॥ विकल्पः पूर्ववन्मैवमदोषे विहितत्वतः ॥ ७ ॥

यानि पुनर्न दोषनिर्घातार्थानि निमित्ते कर्माङ्गानि भिन्ने जुहोतीत्यादीनि तेषां प्रयाजादिवदपर्यायविधानात्समुच्चय इति प्रत्युदाहरणमात्रमेतत् ॥

कर्मकालेऽनध्यायेऽपि मन्त्राणां प्रयोगाधिकरणम् ॥ ७ ॥

मन्त्राणां कर्मसंयोगात्स्वधर्मेण प्रयोगः स्याद्धर्मस्य तन्निमित्तत्वात् ॥ १८ ॥

[विद्यां प्रति विधानाद्वा सर्वकालं प्रयोगः स्यात्कर्मार्थत्वात्प्रयोगस्य ॥ १९ ॥]

अनध्याये मन्त्रपाठः क्रतौ नास्त्यस्ति वा, न सः ॥ तत्पाठस्य निषिद्धत्वादस्ति तत्रानिषेधतः ॥ ८ ॥

पर्वणि नाध्येतव्यमित्यादयो ये मन्त्राणामध्ययनकाले स्वधर्मास्ते कर्मकालेऽपि स्युर्न वेति संशये मन्त्रप्रयोगार्थत्वात्कर्मकालेऽपि प्रयोगात्तत्रापि स्युः । नैवं प्रकरणादेते धर्माः स्वाध्यायविधिविहितस्य

दुदाहरणं नास्तीति भ्रमः कर्तव्यः । अतएवानुपदं यान्येकस्मिन्वैगुण्ये विधीयन्ते इति वदन् कर्मपुरुषसाधारण्येन वैगुण्यमात्रे विभज्यमानस्यैतदधिकरणविषयत्वं दर्शयति । युक्तं च पुरुषार्थप्रायश्चित्तानामप्येतदधिकरणविषयत्वं पूर्वोत्तरपक्षयोर्वक्ष्यमाणन्यायस्य तत्साधारण्यादिति ध्येयम् । **यद्यृक्त इति** । यदि ऋग्वेदविहिताङ्गातिक्रमाद्यज्ञः आर्तिं नाशं वैगुण्यं प्राप्नुयादित्यर्थः । यद्यपि 'यद्यृक्तो यज्ञ आर्तिमियाद्भूःस्वाहेति गार्हपत्ये जुहुयाद्यदि यजुष्टो दक्षिणाग्नौ भुव इति यदि सामतः सुवःस्वाहेत्याहवनीय' इति ऋगादिप्रयुक्तार्तिभेदेन विधीयमानानामेकस्मिन्वैगुण्ये विधीयमानत्वाभावान्नैतदधिकरणविषयत्वं त्वथाप्येतेषामेतदधिकरणविषयत्वाभावेऽपि कर्मवैगुण्ये विधीयमानानां तेषां तत्समाधानार्थत्वसमर्थनमात्राभिप्रायेण तदुपन्यास इति ध्येयम् । भवनाथस्तु यज्ञार्तिरूपेणाङ्गान्वयः ननु ऋगाद्यार्तितयेत्यैकार्थ्यमाह—**नन्वेतेषां** भिन्नादिहोमवन्नैमित्तिकं क्रत्वङ्गत्वमेव स्यान्नतु वैगुण्यसमाधानार्थत्वमित्यत आह—**वैगुण्यसमाधित्सायामिति** । कर्मवैगुण्यसमाधानाभावे विगुणस्य कर्मणोऽङ्गविधानमनर्थकमिति वैगुण्यसमाधित्सावश्यंभावे तद्दशायां विधीयमानस्य यद्यार्तिमियादिदं कुर्यादिति वाक्यसंयोगाद्वैगुण्यसमाधानार्थत्वं भिन्नादिहोमानां तु नैवं वाक्ये दोषनिष्कृतिः श्रूयते । नवा तत्समाधित्सा तत्रेति वैषम्यमिति भावः । **अदृष्टार्थत्वादिति** । वैगुण्यसमाधानस्यादृष्टरूपस्यैकेनैव सिध्यनवगमात्प्रयाजादिवदेतेषां समुच्चयः व्रीहियवादौ तु दृष्टार्थत्वादेकेनैव पुरोडाशनिष्पत्त्यवगमाद्विकल्प इति भावः । तत एव संगतिः । दृष्टार्थत्वाभावेन प्रत्यक्षत एकेन सिध्यनवगमेऽपि वाक्यात्तदवगम इति सिद्धान्तमाह—**एकैकेनेति** । मिश्रैरपि पुरोडाशनिष्पत्तेः प्रत्यक्षेणावगमाद्व्रीहियवादावपि नैरपेक्ष्यं वाक्यगम्यमेवेति साम्यमिति भावः । सूत्रार्थस्तु—प्रायश्चित्तेषु यस्मान्निष्पन्नेन वैगुण्यरूपनिमित्तेन योगस्तस्मादैकार्थ्यं, ततश्चैकेन सर्वस्य वैगुण्यस्य निर्घात इति विकल्प इति ॥

समुच्चयस्त्वदोषार्थेषु ॥ १७ ॥ एकैकस्मिन्निमित्ते श्रूयमाणानामपि बहूनां तत्तद्विधिषु तत्तद्वाक्यशेषे वा दोषश्रवणाभावेन पूर्ववद्वाक्येन निरपेक्षतया दोषनिर्घातार्थत्वेन विधानाभावान्न विकल्पः किंतु निमित्ते विधीयमानानामपि प्रयाजादिवत्क्रत्वङ्गतया तद्वदेवापर्यायव्यापारेण प्रकरणेन युगपद्ग्रहणात्समुच्चय इत्यर्थः ॥

मन्त्राणां कर्मसंयोगात्० ॥ १८ ॥ ननु प्रकरणेन ग्रहणाध्ययनार्थत्वात्कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**मन्त्रेति** । ते धर्मा मन्त्रप्रयोगार्था इति यत्र मन्त्रप्रयोगस्तत्र सर्वत्रापि भवन्तीति कर्मकालेऽपि स्युरित्यर्थः । यद्वा बाधेयमिति सामान्यश्रवणादध्ययनमात्रस्यैवायं धर्मो न तद्विशेषग्रहणाध्ययनस्येति कर्मकालप्रयोगस्याप्यध्ययनरूपत्वात्तत्रापि स्युरित्यर्थः । **प्रयोगादिति** । प्रयोगस्य कर्तव्यत्वावगमादित्यर्थः । एवंच पर्वण्येव समन्त्रककर्मविधिबलात्पर्वण्यध्ययननिषेधाच्च मन्त्राणां कर्मसु विकल्पः । ततश्च पूर्वत्र समुच्चयेप्यत्र विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः । अयं च पूर्वपक्षो मन्दः अङ्गगुणविरोधन्यायेन मन्त्रधर्मपरित्यागेन मन्त्रप्रयोगस्य न्याय्यत्वात्पर्वणि नाध्येयमित्यस्य स्मार्तत्वेन ग्रहणाध्ययने सावकाशत्वेन च कर्माङ्गत्वेन मन्त्रविधेः श्रौतत्वेन निरवकाशत्वेन चातुल्यबलत्वादिति ध्येयम् । **प्रकरणादिति** । एवं मन्त्रो भवतीति

---

१ स्त्वदोषनिर्घातार्थेषु. २ प्रयाजादीनामिवापर्याय.

ग्रहणार्थस्याध्ययनस्याविघ्नपरिसमाप्त्युपकारेणाङ्गभूता: क: प्रयोगो यत्कर्मणि धर्मादर:, पूर्वपक्षे विधीयमानानां धर्माणां मन्त्रप्रयोगार्थत्वेन कर्मकालेऽपि प्राप्तेस्तद्विषय: स्वाध्यायसमयवर्तिन: एव प्रसङ्गात् कर्मकालेऽप्युपकुर्वन्ति सिद्धान्ते तु नेत्येवंविधप्रसङ्गाप्रसङ्गविचारात्संगति: ॥

कर्मणि प्रावचनस्वरेणैव मन्त्रोच्चारणाधिकरणम् ॥ ८ ॥

भाषास्वरोपदेशादैरवत्प्रावचनप्रतिषेधः स्यात् ॥ २० ॥ [मन्त्रोपदेशो वा न भाषिकस्य प्रायापत्तेर्भाषिकश्रुतिः ॥ २१ ॥ विकारः कारणाग्रहणे ॥ २२ ॥]

स्वरो मन्त्रे भाषिकः किं स्यात्प्रावचनिकोऽथ वा ॥ ब्राह्मणोक्तेरादिमोऽन्त्यस्तदुक्तेर्लक्षणत्वतः ॥ ९ ॥

ये मन्त्राः समाम्नाये स्वरान्तरेण समाम्नाताः ब्राह्मणे च मन्त्राः स्वरान्तरेणोपात्तास्ते किं स्वसमाम्नायसिद्धेन स्वरेण प्रयोक्तव्या उत ब्राह्मणस्वरेणेति संशये वाचनिकत्वाद्ब्राह्मणस्वरस्य तेनैव प्रयोगः । नैवं । ये तावल्लिङ्गविनियुक्ता मन्त्रास्तेषां ब्राह्मणस्य गुणार्थवादपरिसंख्यार्थत्वान्न मन्त्रस्वरूपे तत्स्वरे वा व्यापारः । येऽपि वचनविनियोज्यास्तेष्वपि मन्त्रविनियोगपरं वचनं न तत्स्वरविनियोगे व्याप्रियते । स्वरान्तरोपादानं तु ब्राह्मणे प्रवृत्तस्य स्वरस्याविच्छेदार्थम् । तस्मादात्मीयेनैव स्वरेण कर्मण्यपि प्रयोगः ॥

ब्राह्मणोत्पन्नमन्त्रस्य भाषिकस्वरेणैवोच्चारणाधिकरणम् ॥ ९ ॥

तन्न्यायत्वाददृष्टोऽप्येवम् ॥ २३ ॥ [तदुत्पत्तेर्वा प्रवचनलक्षणत्वात् ॥ २४ ॥]

ब्राह्मणोत्पन्नमन्त्रस्य त्रैस्वर्यं भाषिकोऽथ वा ॥ आद्योऽन्यमन्त्रवन्मैवं स्वरान्तरविवर्जनात् ॥ १० ॥

ये पुनर्मन्त्रसमाम्नायेनाधीता ब्राह्मणोत्पन्ना मन्त्रास्तेष्वपि ब्राह्मणस्य मन्त्रस्वरूपविनियोगपरत्वान्न

विधानाभावान्नैते मन्त्रस्वरूपार्थाः किंत्वेवमधीयेतेत्यध्ययनार्थाः । तत्र सामान्यशब्दश्रवणेप्यनुवादस्य सति सद्भावे संनिहितगामित्वात्सामान्यशब्देनापि संनिहितग्रहणाध्ययनमेवानूद्य तस्य पर्वकालनिषेधोऽङ्गं विधीयत इति तत्रैवंजातीयका धर्मा नान्यत्रेति भावः । **स्वाध्यायेति** । स्वाध्यायाध्ययनविधिप्रकरणवर्तिन इत्यर्थः । **ननु** यद्यमी विधयो ग्रहणाध्ययनधर्मत्वेन स्वार्थं समर्पयन्ति तदा कर्मकाले प्रसक्तेरेवाभावान्न प्रसङ्गसंभवः । अथ सामान्येन मन्त्रप्रयोगमात्रार्थत्वेन स्वार्थं समर्पयन्ति तदा धर्मविधीनां ग्रहणाध्ययनकर्मकालप्रयोगसाधारण्यात्तन्त्रत्वमेव न प्रसङ्ग इति चेत्सत्यम् । तथापि एकप्रकरणवर्तिनां विधीनामन्यत्राप्युपयोग इत्येतावता प्रसङ्गोक्तिः । सूत्रार्थस्तु—मन्त्राणां स्वधर्मेण कर्मसंयोगे प्रयोगः स्यात् धर्माणां मन्त्रप्रयोगनिमित्तत्वादिति ॥

भाषास्वरोपदेशा० ॥ २० ॥ **वाचनिकत्वादिति** । मन्त्रलिङ्गादेव मन्त्रस्य प्राप्तेः ब्राह्मणं स्वरविधानार्थमेवेति स्वरो वाचनिकः । यद्वा ब्राह्मणस्य मन्त्रविधायकत्वेऽपि न केवलं मन्त्रविधायकत्वं किंतु ब्राह्मणे स्वरान्तराम्नानेन तद्विशिष्टमन्त्रविधायकत्वमिति ब्राह्मणस्वरो वाचनिक इति भावः । एवं च सर्वत्र कर्मकालेऽध्ययन धर्माणामनादरेपीह ब्राह्मणस्वरेणैव मन्त्रोच्चारणलक्षणकार्यसिद्धेः प्रसङ्गसिद्धकार्यत्वान्मन्त्राम्नानस्वरस्यानादर इत्युत्थितेः संगतिर्बोध्या । **तेषामिति** । ब्राह्मणे स्वरस्योच्चारणमात्रं नतु स्वरवाचकः शब्दोऽस्ति । तथाच स्वरस्य शब्दोपात्तत्वाभावेन स्वरविधायकत्वासंभवान्मन्त्राधिकरणोक्तगुणाद्यर्थत्वमेव न्याय्यमिति भावः । केवलस्वरविधानार्थं ब्राह्मणमिति पक्षे न मन्त्रस्वरूप इति दृष्टान्तार्थम् । **वचनेति** । वचनेन स्वरूपोपादानेन विनियुज्या इत्यर्थः । स्वरूपोपादानरहितेष्वैन्द्र्यादिषु वचनविनियुज्येष्वपि ब्राह्मणस्वराप्रसक्तेरिति ध्येयम् । **न तत्स्वरेति** । स्वरस्य शब्दोपात्तत्वाभावाद्विशिष्टविधिगौरवाच्चेति भावः । **अविच्छेदार्थमिति** । यद्यपि मन्त्रसमाम्नानस्वरस्य विच्छेदार्थत्वं संभवति तथापि स्वरं विना मन्त्रोच्चारणासंभवादवश्यं भाविनि स्वरोपादाने प्रथमावगतत्वान्मन्त्राम्नानस्वर एवोपादेय इति भावः । **तस्मादिति** । अयं चात्मीयस्वरो येषां मन्त्राणां यज्ञकर्मण्यैकश्रुत्यविधानं नास्ति तद्विषयः । पूर्वपक्षे तु 'ता नो यज्ञकर्मणी'त्यैकश्रुत्यविधानस्य स्मार्तत्वाद्ब्राह्मणस्वरविधेश्च श्रौतत्वादेकश्रुत्यबाधनेन तद्विषयेऽपि ब्राह्मणस्वर एव भवति । ऐकश्रुत्यविधिश्च ये मन्त्रा ब्राह्मणेनाविनियुक्तास्तत्र सावकाश इति विवेकः । सूत्रार्थस्तु—'भाषास्वरो नाम छन्दोगा बह्वृचाश्चैव तथा वाजसनेयिनः ॥ उच्चनीचस्वरं प्राहुः स वैभाषिक उच्यत ॥' इत्युक्तलक्षणो भाषिकस्वरः । तदुपदेशेषु प्रवचनसिद्धस्वरस्यैरापदविधाने प्रवचनसिद्धगिरापदस्येव निवृत्तिः स्यादिति ॥

तन्न्यायत्वात्० ॥ २३ ॥ **ब्राह्मणेति** । 'तं प्रोहेद्वानस्पत्योसी'त्यादिब्राह्मणोत्पन्ना इत्यर्थः । **तेष्वपीति** । यदि

---

१ प्रसङ्गो. २ भाषास्वरोपदेशादैरवत्प्रवचनप्रतिषेधः स्यात्.

स्वरविनियोगपरत्वम्[1]। अतो न ब्राह्मणस्वरेण प्रयोक्तव्यः। नैवम् असत्यपि स्वरविनियोगे मन्त्रस्य विनियुक्तस्य यथा विज्ञातरूपस्य प्रयोगपरत्वात्तस्य ब्राह्मणस्वरातिरेकेण स्वरान्तरानवगमात्तेनैव स्वरेण प्रयोगः॥

मन्त्राणां पाठानन्तरमेव पदार्थानुष्ठानाधिकरणम्॥ १०॥

मन्त्राणां करणार्थत्वान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः स्यात् सर्वस्य वचनार्थत्वात्॥ २५॥

यदा कदाचिन्मन्त्रान्ते वा कर्मानियमाद्भवेत्॥ आद्यो मैवं कृत्स्नजन्यस्मृतेरङ्गत्वतोऽन्तिमः॥ ११॥

करणमन्त्रेषु किं मन्त्रमध्ये मन्त्रान्ते ततोऽपि वा कियन्तं कालं स्थित्वा समवेताभिधायिपदानन्तरं वा कर्मप्रयोगः। किंवा सर्वमन्त्रान्तेऽनन्तरमेवेति संशये अनियमः समवेताभिधायिनो वा स्मरणस्य संजातत्वादनन्तरमेवेति प्राप्ते ब्रूमः—सकलस्य मन्त्रस्य विनियुक्तत्वात्सकलेन संपादितं स्मरणं कर्माङ्गमतः सकलमन्त्रसमाप्तौ तज्जनितं स्मरणं यावदेव नोपभ्रष्टं तावदेव प्रयोगः कर्तव्यः। तेन मन्त्रान्तस्य कर्मादेः संनिपातः॥

वसोर्धारायां मन्त्रान्ते कर्मसंनिपाताधिकरणम्॥ ११॥

संततवचनाद्धारायामादिसंयोगः॥ २६॥ [कर्मसंतानो वा नानाकर्मत्वादितरस्याशक्यत्वात्॥ २७॥]

मन्त्रादौ किं वसोर्धारा मन्त्रान्ते वाऽत्र संततेः॥ आद्यो होमेषु सांतत्याद्द्वादशान्तेषु तद्धुतिः॥ १२॥

'संततां वसोर्धारां जुहोती'त्यत्र संततवचनात्तस्य च साहित्यवाचित्वात्साहित्यस्य चानेकापेक्षितत्वात्कर्मणश्चैकत्वात्कर्ममन्त्रयोः साहित्यमिदमुच्यते। अतोऽत्र मन्त्रादेः कर्मादेश्च संनिपातः। स्या-

---

भाषिकस्वरोऽविच्छेदार्थस्तर्हि तस्य प्रयोगार्थत्वाभावात्प्रयोगे स्वरापेक्षायां व्याकरणसिद्धत्रैस्वर्यमेव ग्राह्यमित्याशयः। ब्राह्मणान्तःपातिमन्त्रस्वराम्नानस्याध्ययनविधिपरिगृहीतस्यादृष्टार्थत्वापत्त्या पाठमात्राज्झटित्यवगतो ब्राह्मणस्वर एव ग्राह्यो नतु व्याकरणसिद्धस्वरस्तस्य झटित्यनवगमादित्याशयेनाह—**असत्यपीति**। सूत्रार्थस्तु—मन्त्रसमाम्नायादृष्टेऽपि मन्त्रे पूर्वन्यायान्न ब्राह्मणस्वर इति॥

मन्त्राणां करणार्थत्वात्०॥ २५॥ मन्त्रप्रसङ्गात्संगतिरित्याहुः। **किमिति**। स्थित्वेत्यन्तेनानियमः प्रतिपादितः। ततश्च किमनियम उतानुष्ठेयक्रियाभिधायिपदानन्तरमेवोत सर्वमन्त्रान्तेऽव्यवहितोत्तरक्षण एवेति संशयनिष्कर्षः। **अनियम इति**। आदौ मध्ये वा यत्र क्वापि क्रियानुष्ठानेऽपि क्रियासंबन्धिपदार्थप्रकाशकतामात्रेण 'युराशास्ते सुप्रजास्त्वमाशास्ते' इत्यादीनामिव करणता निर्वहतीति भावः। 'आयुराशास्ते' इत्यादौ साक्षात्क्रियाप्रकाशकत्वासंभवात्तत्फलभूतायुरादिप्रकाशकतया करणत्वनिर्वाहाभ्युपगमेऽपि साक्षादनुष्ठेयक्रियाप्रतिपादकपदसत्त्वे क्रियाप्रकाशकत्वेनैव करणता वक्तुमुचिता न तत्संबन्धिप्रकाशकत्वेनेत्याशयेन द्वितीयपक्षमाह—**समवेतेति**। **स्मरणस्येति**। स्मरणे जाते मन्त्रान्तप्रतीक्षाया व्यर्थत्वान्न मन्त्रान्तसंनिपातनियम इत्यर्थः। **सकलेनेति**। अन्यथा क्रियापदमात्रस्यैव करणत्वापत्त्या सकलस्य करणत्वं न स्यादिति भावः। **नन्वेवमपि** मन्त्रान्ते किंचित्कालं स्थित्वा क्रियाप्रयोगः किं न स्यात्तत्रापि क्रियास्मृत्यनुवृत्तिसंभवादित्यत आह—**तज्जनितमिति**। कस्यचित्स्मृत्यनुवृत्तिसंभवेऽपि सर्वेषां तदनुवृत्तौ प्रमाणाभावादनुष्ठेयस्मरणे सति किंचित्कालं तूष्णीमवस्थाने प्रयोगप्राशुभावपरप्रयोगविधिव्याकोपापत्तेश्च न किंचित्कालं स्थित्वा प्रयोग इति भावः। सूत्रार्थस्तु—मन्त्राणां क्रियानुष्ठानार्थत्वान्मन्त्रान्ते न कर्मादेः संनिपातः स्यात् सकलस्य मन्त्रस्य विनियोजकवचनेन स्मृत्यर्थत्वावगमादिति॥

संततवचनात्०॥ २६॥ पूर्ववैषम्येणोत्थानात्संगतिः। **ननु** 'संततमाघारयती'त्यत्रेवाघार्यमाणद्रव्यसांतत्यार्थतया संततवचनोपपत्तिः किं न स्यादित्यत आह—**तस्येति**। क्रियायां श्रूयमाणं सांतत्यमगत्या द्रव्यगतत्वेन वर्णितमिह तु गत्यन्तरसंभवान्न द्रव्यगतत्वेन वर्णनं युक्तमित्याशयः। सिद्धान्तरीत्या कर्मसाहित्यं निराकरोति—**कर्मणश्चेति**। द्वादश-

---

१ स्वरपरत्वम्.

देवं यद्येकं कर्म स्यात् 'भिन्नानि त्वत्र द्वादश द्वादशानि जुहोती'ति संख्यया कर्माणि तेषामविच्छेदः संततशब्देनोच्यते । जुहोतीति तेषामुपात्तत्वान्न मत्रकर्मणोः साहित्यं मन्त्रस्यानुपात्तत्वात् । अविच्छेदेऽपि संततशब्दो वर्तते न केवलं साहित्ये । अतोऽत्रापि पूर्व एव न्यायः ॥

आघारेपि मन्त्रान्ते कर्मसंनिपाताधिकरणम् ॥ १२ ॥

आघारे च दीर्घधारत्वात् ॥ २८ ॥

आघारे मन्त्रसाहित्यं धारा वा संततात्रिमः ॥ कर्मैकत्वान्नाज्यधारा नैरन्तर्यस्य संभवात् ॥ १३ ॥

आघारं प्रकृत्य श्रूयते 'संततमाघारयती'ति । तत्र कर्मैकत्वात् तत्संतानासंभवे मन्त्रसाहित्यमेव विधीयत इत्यादिसंयोगः नेत्याह न कर्मणः क्षणिकस्य दीर्घेण मन्त्रेण 'ऊर्ध्वोध्वर'इत्यादिना साहित्यसंभवः अतो दीर्घधारस्याघार्यमाणद्रव्यस्य सातत्यमुच्यते । तेनात्रापि मन्त्रान्तकर्मादोरेव संनिपातः ॥

एककार्यमन्त्राणां विकल्पाधिकरणम् ॥ १३ ॥

मन्त्राणां संनिपातित्वादेकार्थानां विकल्पः स्यात् ॥ २९ ॥

पूषाद्येकार्थमन्त्राणां साहित्यं वा विकल्पना ॥ आद्यः शक्यत्वतो मैवं मन्त्रान्ते संनिपाततः ॥ ॥ १४ ॥

करणमन्त्राणामेकार्थानां 'भगो वां विभज'त्वित्यादिनां व्रीहियवन्यायेन विकल्प इति प्राप्तिसूत्रमेतदपवादार्थम् ॥

संख्याविहितमन्त्राणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १४ ॥

संख्याविहितेषु समुच्चयोऽसंनिपातित्वात् ॥ ३० ॥

चतुर्भिरभ्रिमित्यत्र विकल्पो वा समुच्चयः ॥ विकल्पः पूर्ववन्मैवं समूहे करणत्वतः ॥ १५ ॥

येतु संख्यायुक्ता मन्त्राः 'चतुर्भिरभ्रिमादत्त'इत्येवमादयस्तेषामपि पूर्ववद्विकल्पः संख्यावशात्तु समुच्चयः चतुःसंख्या हि कर्माङ्गभूता नासति समुच्चये संपद्यते । तत्र पूर्वप्रयुक्तानां मन्त्राणां संस्कारद्वारेण करणत्वं चरमस्य तु साक्षादिति संख्यावचनसामर्थ्यादध्यवसीयते तस्मात्समुच्चयः ॥

द्वादशानीति संख्या मन्त्रोपाधिका भविष्यतीति भावः । **संख्ययेति** । साक्षात्कर्मगतत्वे बाधकाभावान्मन्त्रानुपस्थितेश्च न तदुपाधिकत्वमिति भावः । **ननु** कर्मणां भेदेप्याशुतरविनाशित्वेन क्रमिकाणां कथं साहित्यसंभव इत्यत आह—**तेषामिति** । ननु सह ततं संततमिति साहित्यवाचित्वमेव संततशब्दस्येत्यत आह—अविच्छेदेपीति । लोके तेषामपि प्रयोगादिति भावः ॥

आघारे च दीर्घधारत्वात् ॥ २८ ॥ कर्मैकत्वादित्यनेन संगतिरपि सूचिता । मन्त्रान्तकर्मणोऽभ्यासेन दीर्घाणामपि मन्त्रेण साहित्यं सूपपादमिति भावः । गुणानुसारेण प्रधानस्याभ्यासो न न्याय्य इत्याशयेनाह—**नेति** । नच कर्मणः क्षणिकत्वेऽपि क्रियाया एकफलावच्छिन्नव्यापारनिचयरूपत्वाद्दीर्घकालत्वसंभवेन साहित्यमुपपद्यत इति वाच्यम् । अवयवानामपि कतिपयत्वेन दीर्घतरमन्त्रसाहित्यस्य तथाप्यनुपपत्तेरिति भावः ॥

मन्त्राणां संनिपातित्वात्० ॥ २९ ॥ 'पूषा वां विभजत्वर्यमा वां विभज'त्वित्यादिशब्दार्थः । **अपवादेति** । अग्रिमाधिकरणे विकल्पापवादत्वेन समुच्चयप्रतिपादनार्थमित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—एकक्रियाकरणभूतानां मन्त्राणां विकल्पः स्यात्संनिपातित्वात् कर्मादिसंनिपतनशीलत्वात्, विकल्पमन्तरेण सर्वेषां मन्त्राणां कर्मादिसंनिपातासंभवादिति । एवंच पूर्वोक्तमन्त्रान्तकर्मादिसंनिपातोपजीवनात्संगतिर्बोध्या ॥

संख्याविहितेषु० ॥ ३० ॥ तेषामपीति । समुच्चये सति येनैव मन्त्रेण संनिपतितं कर्म तस्यैव करणत्वं निर्वहेदन्येषां त्वदृष्टार्थतयैव स्यादिति सर्वेषां करणत्वावगमबाधापत्त्या चतुःसंख्यायाः न विधिः किंतु य एते चत्वारो मन्त्रास्तैरादत्त इति प्रचयशिष्टसंख्यानुवाद एवायं चतुर्भिरिति शब्द इति मन्त्राधिकरणोक्तगुणविधित्वाक्षेपेण पूर्वः पक्ष इति भावः । **संख्यावशादिति** । 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां गायत्रेण छन्दसे'त्यादीनां लिङ्गादेवाभ्यादाने विनियोगसिद्धेः संख्याविधानार्थमेव चतुर्भिरिति वाक्यं लिङ्गाभावेऽपि निरर्थकानुवादस्यायोगात्संख्याविधिरेव वाच्य इत्याशयः । अन्येषामदृष्टार्थत्वं स्यादिति यदुक्तं तत्राह—**पूर्वेति** । सूत्रार्थस्तु—ये मन्त्राः संख्यया विहितास्तेषु समुच्चयः स्यात्तेषां संख्याविधिबलेन सर्वेषां कर्मादिसंनिपाताभावेपि समुच्चयोपपत्तेरिति ॥

---

१ दीर्घत्वात्.

ब्राह्मणविहितमन्त्राणां विकल्पाधिकरणम् ॥ १५ ॥

ब्राह्मणविहितेषु च संख्यावत्सर्वेषामुपदिष्टत्वात् ॥ ३१ ॥ [याज्यावषट्कारयोश्च समुच्चयस्य दर्शनं तद्वत् ॥ ३२ ॥ विकल्पो वा समुच्चयस्याश्रुतित्वात् ॥३३॥ गुणार्थत्वादुपदेशस्य ॥ ३४ ॥ वषट्कारे नानार्थत्वात्समुच्चयः ॥ ३५ ॥]

प्रथमन्त्रौ समुच्चेयौ विकल्प्यौ वा चतुष्ट्ववत् ॥ आद्य उक्तिद्वयान्मैवं समुच्चित्यनुदीरणात् ॥ १६ ॥

ये ब्राह्मणविहिता मन्त्राः 'उरुप्रथा उरुप्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति यज्ञपतिमेव तत्प्रजया पशुभिश्च प्रथयति उरु ते यज्ञपतिः प्रथमामिति पुरोडाशं प्रथयती'ति च तेषामपि सर्वेषामुपदिष्टत्वाद्विकल्पे च पाक्षिकवाधप्रसङ्गात्समुच्चयेऽपि संख्याविहितवत्सर्वेषां करणत्वोपपत्तेः समुच्चय इति वचनविनियोगाङ्गीकारेण भाष्यकारेण पूर्वपक्षितम्, वार्तिककारस्तु लिङ्गविनियोगेनैव मन्त्राणां विनियोगसिद्धेः समुच्चयार्थमेव वचनं मन्यते, तस्मादपि समुच्चय इति । नैवम् । लिङ्गेनैवैतेषां निरपेक्षसाधनत्वावगमादतो न समुच्चयः । संख्यावशेन हि पूर्वत्र समुच्चयाश्रयणं । नचैवमिहास्ति । ब्राह्मणविनियोगस्तु येषां लिङ्गविनियोगो नास्ति तेषां मन्त्रस्वरूपविनियोगार्थः येषां त्वस्ति लिङ्गं तत्रार्थवादाद्यर्थ इति न तेनापि समुच्चयः ॥

हौत्राणां मन्त्राणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १६ ॥

हौत्रास्तु विकल्पेरन्नेकार्थत्वात् ॥ ३६ ॥ [समुच्चयो वा क्रियमाणानुवादित्वात् ॥ ३७ ॥ समुच्चयं च दर्शयति ॥ ३८ ॥]

उद्दिवेत्युच्छ्रयस्वेति विकल्पो वा समुच्चयः ॥ विकल्पः स्मारकत्वैक्यादाकारान्यत्वतोऽन्तिमः ॥ १७ ॥
उच्छ्रयस्व समिद्धस्येत्यादीनां किं विकल्पनम् ॥ समुच्चयो वा कार्यैक्यादाद्योऽनुस्मृतयेऽन्तिमः ॥ १८ ॥

'उच्छ्रयस्व वनस्पत'इत्यादयो ये क्रियमाणानुवादिनो हौत्रा मन्त्रास्तेषामपि करणवदेकार्थत्वाद्विकल्पप्राप्तावुच्यते । करणानि हि कर्मानुष्ठानकरणभूतां स्मृतिं पूर्वक्षणवर्तिनीं कुर्वन्ति । नचैकेन तत्सिद्धावितरेण कार्यमस्तीति युक्तस्तत्र विकल्पः । क्रियमाणानुवादिनस्त्वध्वर्युणा क्रियमाणस्य कर्मणः स्मृत्यविच्छेदार्थाः । स्मृत्यविच्छेदश्चान्तादपेक्षितः इति सर्वेषां समुच्चयः ॥ इति श्रीशास्त्रदीपिकायां द्वाशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

ब्राह्मणविहितेषु० ॥ ३१ ॥ संख्याविहितवदित्यनेन संगतिरपि सूचिता । **ननु** वचनविनियोगाङ्गीकारे वचनेननिरपेक्षतया विधानाद्विकल्प एव स्यादित्यस्वरसादाह—**वार्तिकेति** । **ननु** लिङ्गेनापि नैरपेक्ष्यमेवावगम्यत इति भाष्यकारमतापेक्षया कोऽस्य विशेष इत्यत आह—**लिङ्गेति** । वचनेन समुच्चयविधौ सति लिङ्गस्य नैरपेक्ष्ये व्यापारः कुण्ठीभवति । भाष्यकारमते तु समुच्चयविधावपि वचनान्तराभावान्मन्त्रविनियोजकवचनस्य नैरपेक्ष्ये व्यापारोऽकुण्ठित इति वैषम्यमिति भावः । एवंचैककार्यार्थे नानामन्त्रस्थले वचनस्य समुच्चयविध्यर्थत्वमित्यस्मिन्पूर्वपक्षे मन्त्राधिकरणोक्तमन्त्रार्थवादार्थत्वं यत्रैको मन्त्रस्तद्विषयं बोध्यम् । **अर्थवादेति** । इति प्रथयतीत्यादिषु चतुर्भिरित्यादिवत्समुच्चयविधिसामर्थ्याभावान्नानामन्त्रस्थलेऽप्यर्थवादत्वमेव स्वीकार्यमिति भावः ॥

हौत्रास्तु विकल्पेरन्० ॥ ३६ ॥ 'समिद्धस्य श्रयमाण'इत्यादयः आदिशब्दार्थः । **क्रियमाणेति** । अध्वर्युणा क्रियमाणपदार्थानुवादिन इत्यर्थः । **एकार्थत्वादिति** । उच्छ्रयस्वेत्यादीनां चतुर्णामपि मन्त्राणामध्वर्युणा क्रियमाणोच्छ्रयणस्मृतिलक्षणैककार्यार्थत्वादित्यर्थः । **नन्वेकस्य** कर्मणः सकृत्स्मृत्यैवानुष्ठानसिद्धेः किं स्मृत्यविच्छेदेनेत्यत आह—**स्मृत्यविच्छेदश्चेति** । एकफलावच्छिन्नानेकक्षणनिचयरूपत्वादुच्छ्रयणादिक्रियायाश्चरमक्षणपर्यन्तस्मृतेरपेक्षितत्वात्स्मृत्यविच्छेदः सप्रयोजन इत्यर्थः । अनेनैव न्यायेन यथाक्रियमाणानुवादिनां मिथः समुच्चयः । एवं करणमन्त्रस्य क्रियमाणानुवादिनश्च समुच्चयः सिद्ध इति ध्येयम् ॥ **इति श्रीशास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकाख्यायां द्वादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥**

द्वादशाध्याये चतुर्थः पादः।

जपस्तुत्याशीरभिधानानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥

जपाश्चाकर्मसंयुक्ताः स्तुत्याशीरभिधानं च याजमानेषु समुच्चयः स्यादाशीः पृथक्त्वात् ॥ १ ॥ [समुच्चयं च दर्शयति ॥ २ ॥]

सारस्वतीमनूच्येति विकल्पोऽथ समुच्चयः ॥ जपैक्यादादिमोऽन्त्यः स्यात्प्रकारस्य विभेदतः ॥ १ ॥

यत्र सन्तमप्यर्थप्रत्ययमविवक्षित्वोच्चारणमात्रमदृष्टाय क्रियते 'वैष्णवीमनूच्य वाग्यन्तव्ये'त्यादौ स जपः, गुणकीर्तनं स्तुतिः अग्निर्मूर्धेति, आशासनमाशीः आयुर्मे देहीति, गुणविशिष्टगुणिकीर्तनमदृष्टार्थमभिधानं तेषु ब्राह्मणविहितवद्विकल्पप्राप्तावदृष्टार्थत्वात्समुच्चयः ॥

ऐन्द्राबार्हस्पत्ये द्विविधयाज्यानुवाक्ययोर्विकल्पाधिकरणम् ॥ २ ॥

याज्यानुवाक्यासु तु विकल्पः स्याद्देवतोपलक्षणार्थत्वात् ॥ ३ ॥ [लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४ ॥]

इदं वाऽऽदिद्वयोः किं स्यात्साहित्यं वा विकल्पनम् ॥ साहित्यं पूर्ववन्मैवं देवताबोधनैक्यतः ॥ २ ॥
पुरोनुवाक्यया याज्या विकल्प्या वा समुच्चिता ॥ पुरेवाद्यः समाख्यानाद्वचनाच्च समुच्चयः ॥ ३ ॥

ऐन्द्राबार्हस्पत्ये कर्मणि द्वे याज्यानुवाक्यायुगले समाम्नाते 'इदं वामास्ये हविः', 'अयं वां परिषिच्यत'इत्येकं युगलम्। 'अस्मे इन्द्राबृहस्पती' 'बृहस्पतिर्नः परिपात्वि'त्यपरं, तत्र समुच्चयविकल्पसंशये यथा याज्यापुरोनुवाक्ययोः सत्यपि देवतोपलक्षणार्थत्वेनैकार्थत्वे मिथः समुच्चयस्तथा युगलयोरपि स्यादविशेषादिति प्राप्त उच्यते विकल्प एकार्थत्वादिति। याज्यापुरोनुवाक्ययोस्तु पुरोनुवाक्यासमाख्यावशान्न्यायप्राप्तविकल्पबाधेन समुच्चय इति विशेषः ॥

सोमक्रयसाधनानामजादीनां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ३ ॥

क्रयणेषु तु विकल्पः स्यादेकार्थत्वात् ॥ ५ ॥ [समुच्चयो वा प्रयोगे द्रव्यसमवायात् ॥ ६ ॥ समुच्चयं च दर्शयति ॥ ७ ॥]

क्रयणेषु विकल्पः स्यात्साहित्यं वाऽग्रिमो यतः ॥ कार्यैक्यमानतेर्लाभाद्दशोक्तेश्च समुच्चयः ॥ ४ ॥

'एकहायन्या क्रीणाति अजया क्रीणाति वाससा क्रीणाती'ति दश क्रयद्रव्याणि, तेषां विकल्पः समुच्चयो वेति चिन्त्यते। तत्र व्रीहियवन्यायेनैकार्थत्वाद्विकल्पः। कथं पुनरेकार्थत्वं, भिन्ना एव हि प्रतिवाक्यं क्रयः। नह्येकेन वाक्येन विहितं क्रयमनूद्य वाक्यान्तरैर्द्रव्यान्तरविधानं संभवति उत्पत्ति-

---

जपाश्चाकर्मसंयुक्ताः० ॥ १ ॥ अस्फुटविषयविकल्पसमुच्चयचिन्तानन्तरे स्फुटविषये तच्चिन्तनात्पादान्तरत्वमानन्तर्यं च जपादीनां परस्परं भेदं कथयति—**यत्रेति**। **अविवक्षित्वेति**। अनूच्येत्यनुवचनमात्रस्यैव विधानात्प्रकाशितस्यार्थस्योपयोगाभावात्स न विवक्षित इति भावः। **आशासनमिति**। अभीष्टप्रार्थनमित्यर्थः। **गुणविशिष्टेति**। गुण्युपादानमन्तरेण गुणकीर्तनासंभवात्स्तुतावपि गुणिप्रतिपादनावश्यंभावेऽपि स्तुतौ गुणस्य प्राधान्यमभिधाने तु गुणिन इति भेदः। ब्राह्मणविहितेष्वेकस्मिन्कार्ये निरपेक्षतया विधानाद्विकल्पेऽपि जपानामदृष्टार्थत्वेन वैष्णवमन्त्रजपजनितादृष्टं सारस्वतमन्त्रजपेन भवतीत्यत्र प्रमाणाभावात्प्रयाजादिवत्प्रकरणेन युगपद्ग्रहणात्समुच्चय इत्याह—**अदृष्टार्थत्वादिति**। अदृष्टार्थत्वादेव समुच्चयस्य स्पष्टत्वाद्विषयव्याप्तिमात्रमनेन क्रियत इति पूर्वपक्षे नातीव यतितव्यम्। एवं प्रायेण स्पष्टविषयतास्मिन्पादे द्रष्टव्या। सूत्रार्थस्तु—याजमानेषु मन्त्रेषु अकर्मसंयुक्ताः कर्मणि करणत्वेन संयोगरहिता ये जपा ये चाशीरादयस्तेषु समुच्चयः स्यादाशीरादिसाध्यादृष्टपृथक्त्वादिति ॥

याज्यानुवाक्यासु० ॥ ३ ॥ पूर्ववदिहापि समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः। **नन्वेकार्थत्वादेव** विकल्पसिद्धेः कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**याज्येति**। एवंच याज्यापुरोनुवाक्यावैषम्यप्रतिपादनमात्रेऽस्य तात्पर्यमिति भावः। पुरः पूर्वं अनूच्यत इति समाख्ययासमानजातीययाज्यापेक्षया पूर्वभावं विना न संभवतीति तद्बलात्समुच्चय इत्यर्थः ॥

क्रयणेषु तु० ॥ ५ ॥ पूर्ववदिहापि विकल्पः इत्युत्थितेः संगतिः। अस्याधिकरणस्य क्रयविषयत्वं प्रतिपादयितुं भाष्यादावापाततः प्रतीयमानद्रव्यविषयत्वमाश्रित्याह—**एकहायन्येत्यादिना**। **उत्पत्तीति**। यदि किंचिन्निर्गुणं क्रय-

---

१ गुणिप्रकाशन०

शिष्टद्रव्यविरोधात् । तस्मात्सर्वाणि क्रयविधानानि विधिभेदाच्च क्रयभेदः । तस्मान्नानाक्रयसाधनत्वाद्द्रव्याणां नास्त्यैकार्थ्यं । सत्यं साक्षान्नास्ति, क्रयद्वारेण त्वस्त्येव । सर्वे हि क्रयाः सोमप्राप्त्यर्थत्वादेकार्थाः तद्द्वारेण द्रव्याण्यप्येकार्थानि, तदनेन प्रकारेण क्रयाणामेवात्र विकल्पसमुच्चयौ चिन्त्येते, व्रीहियववच्च विकल्पप्राप्तावुच्यते—विक्रेतुरानतिरत्र प्रयोजनं तच्च बहुभिः सुकरं, अतः कार्यप्रधानत्वात्पदार्थानां सौकर्यमालोच्य समुच्चयाश्रयणं न्याय्यं, व्रीहियवादीनां तु नैवं किंचित्कारणमस्ति येन पृथक्श्रुतानामपि सापेक्षत्वं कल्प्येत, अत्र तु कार्यविशेषात्सापेक्षत्वं कल्पनमिति वैषम्यम् ॥

उपयजनादिप्रतिपत्तिकर्मणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् ॥ ८ ॥

गुदोपयजने किं स्याद्विकल्पोऽथ समुच्चयः ॥ आद्यः स्यादर्थकर्मत्वान्न शेषप्रतिपत्तितः ॥ ५ ॥

अग्नीषोमीये पशौ 'गुदेनोपयजती'ति श्रुतं, पशुगणेऽनेकगुदसंनिपाते गुदानां विकल्पः समुच्चयो वेति चिन्ता । यद्यर्थकर्म ततो विकल्पः । अथ प्रतिपत्तिस्ततः समुच्चयः । तत्र सत्यपि तृतीयासंयोगे प्रयाजशेषवदुत्पत्तौ येन संयुक्तमित्येवं सिद्धस्य प्रतिपत्तित्वस्य प्रयोजनकथनमेतत् ॥

आधाने विविधसंख्याकानां दक्षिणानां विकल्पाधिकरणम् ॥ ५ ॥

संख्यासु तु विकल्पः स्याच्छ्रुतिविप्रतिषेधात् ॥ ९ ॥

एका देया समुच्चेयं विकल्प्यं वाद्य आनतेः ॥ सौलभ्यादन्तिमो नैरपेक्ष्यात्संख्यान्तरादपि ॥ ६ ॥

अग्न्याधेयाङ्गानामेका देया षट् देयेत्यादीनां दक्षिणानामानत्यर्थत्वात्क्रयणवत्समुच्चयः संख्याश्रुतिविरोधात्तु विकल्पः समुच्चये संख्यान्तरोपजननाच्छ्रुतसंख्याहानिप्रसङ्गात् ॥

वाक्यं स्यात्तदा तत्र क्रयविधिरितरेषु गुणविधिरिति वक्तुं शक्यते । इह च सर्वेष्वपि वाक्येषु गुणश्रवणादेकस्य वाक्यस्योत्पादकत्वे तत्रत्यगुणस्योत्पत्तिशिष्टत्वात्तत्र वाक्यान्तरैर्गुणविध्यसंभवात्तेषामपि क्रयविधायकत्वमेव वाच्यं नतु गुणमात्रविधायकत्वमित्यर्थः । एवंच प्राप्ताप्राप्तविवेकेनैकार्थत्वस्य क्रयेष्वेव पर्यवसानात्तद्विषयत्वमेवास्येत्यत आह—**तदनेनेति । विकल्पेति** । सर्वेषामपि क्रयाणां सोमप्राप्तिलक्षणैककार्यत्वाद्विकल्पप्राप्तावित्यर्थः । यद्यपि तत्तद्द्रव्यसाधनक्रयादानतिर्विलक्षणैव जायत इति द्वारकार्यभेदान्न विकल्पसंभवस्तथाप्यानतिसामान्यैक्याद्द्वारकार्यमप्येकमिति भावः । आनतिसामान्यादेकार्थत्वमपि पदार्थस्वरूपपर्यालोचनया परित्याज्यमित्याशयेनाह—**अत इति** ॥

संस्कारे च० ॥ ८ ॥ सोमसंस्कारक्रयेषु समुच्चयेपि प्रकृते संस्कारकर्मत्वाभावान्न समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः तदर्थसंशयं फलफलिभावमुखेनाह—**यदीति** । अर्थकर्मत्वे एकेनापि गुदेनोपयागे कृतेऽदृष्टरूपप्रयोजनस्य सिद्धेर्विकल्पः । प्रतिपत्तित्वे तु येनैव गुदेनोपयोगो न क्रियते तस्य प्रतिपत्तिलोपः स्यादिति सर्वैरपि गुदैरुपयजनस्य कर्तव्यत्वात्समुच्चय इत्यर्थः । सत्यपि तृतीयासंयोगे इत्यनेन तृतीयासंयोगादर्थकर्मत्वमिति पूर्वपक्षं सूचयति—**उत्पत्ताविति** । उत्पत्तौ येन संयुक्तं तदर्थं श्रुतिसंयोगात्तस्यार्थान्तरगमने शेषत्वात्प्रतिपत्तिः स्यादिति चतुर्थाध्यायन्यायसिद्धस्येत्यर्थः । तत्सूत्रं च तत्रैव व्याख्यातम् । सूत्रार्थस्तु—संस्कारे उपयजने समुच्चयः स्यात्संस्कारस्य द्रव्यप्रधानत्वादिति ॥

संख्यासु तु० ॥ ९ ॥ पूर्ववदिहापि समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः । **ननु** दक्षिणानामानत्यर्थतयैकार्थत्वाद्व्रीहियववद्विकल्पस्य न्याय्यत्वात्कथं पूर्वः पक्ष इत्यत आह—**आनतीति** । यथानतिसौकर्यात्क्रयाणामानत्यर्थानां समुच्चय एवमिहापीत्यर्थः । **समुच्चय इति** । एकया षड्भिश्च सप्तसंख्योपजननात् श्रुताया एकसंख्यायाः षट्संख्यायाश्च हानिः स्यादित्यर्थः । एतेन च सौत्रं श्रुतिविप्रतिषेधादित्येतद्व्याख्यातम् । **ननु** एकस्यां दानक्रियायां यद्येकाद्यन्वयस्तदा श्रुतसंख्याहानिः । यदि त्वेकदानमन्यत् षट्दानं चान्यत्तदा तत्तत्संख्यावच्छिन्नदानक्रियाद्वयानुष्ठाने सति श्रुतसंख्याहानिर्नास्ति समुच्चयश्च सिध्यति तस्मादिदमनुपपन्नमिति चेत् सत्यम् । यदि तावद्दक्षिणादानं विवक्षितं तदा भेदेन दाने प्रयोजनाभावात्समुदायसंख्यावच्छिन्नदानमेकमेव श्रूयेत लाघवात् । तथातु न श्रूयते तस्मात्पृथक्संख्यावच्छिन्नदानश्रवणबलात्तत्तत्संख्याव-

---

१ विध्यन्तराच्च.

पशुगणेषु जाघनीनां विकल्पाधिकरणम् ॥ ६ ॥

द्रव्यविकारं तु पूर्ववदर्थकर्म स्यात्तथा विकल्पे नियमः प्रधानत्वात् ॥ १० ॥ [द्रव्यत्वेऽपि समुच्चयो द्रव्यस्य कर्मनिष्पत्तेः प्रतिपशु कर्मभेदादेवं सति यथाप्रकृति ॥ ११ ॥ कपालेऽपि तथेति चेत् ॥ १२ ॥ न कर्मणः परार्थत्वात् ॥ १३ ॥ प्रतिपत्तिस्तु शेषत्वात् ॥ १४ ॥ श्रुतेऽपि पूर्ववत्त्वात्स्यात् ॥ १५ ॥ विकल्पे त्वर्थकर्म नियमप्रधानत्वात् शेषे च कर्मकार्यसमवायात्तस्मात्तेनार्थकर्म स्यात् ॥ १६ ॥]

समुच्चयो जाघनीनां न वाद्यो गुदवन्न तत् ॥ प्रकृतौ नियमादर्थकर्मातोऽत्र तथात्वतः ॥ ७ ॥

दर्शपूर्णमासयोः पत्नीसंयाजेष्वाज्येन सह विकल्प्यमाना जाघनी विहिता । 'जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ती'ति सा चोदकेनाग्नीषोमीये पशौ प्राप्ता अत्रापि पुनः श्रूयते । जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति । ततोपि पशुगणे चोदकेन प्राप्नोति तत्र बह्वीनां जाघनीनां समुच्चयो विकल्पो वेति संशयः । यदि प्रतिपत्तिस्ततः समुच्चयः । अथार्थकर्म ततो विकल्पः । तत्र यद्यपि दर्शपूर्णमासयोर्जाघनी गुणभूता पत्नीसंयाजानां तथाप्यग्नीषोमीये हृदयाद्यर्थालब्धपशुनिष्पन्नाया जाघन्याः प्रतिपत्त्यपेक्षायां प्रतिपत्तित्वेन पत्नीसंयाजविधानम् एवमर्थं पुनर्वचनं ततश्च दृष्टार्थत्वात्पशुगणे समुच्चयः । नैवमाज्येन सह विकल्पमानायाश्चोदकप्राप्तायाः पुनर्वचनं नियमार्थं यथा प्राप्तायाश्च नियमः प्राप्तिश्च गुणभावनेति तादृश्येव नियम्यते अतः पशुगणे विकल्पः ॥

च्छिन्नदानानां विकल्प इत्याशयः । नचैवमपि यत्र सर्वापेक्षया महती संख्या श्रूयते सैव विधीयते एका देयेत्याद्यल्पसंख्याश्रवणं त्ववयुत्यानुवादः । यथा त्रीन्वृणीते इत्येकविधिरेकं वृणीते द्वौ वृणीत इत्यवयुत्यानुवादस्तद्वत्तत्रश्च कथं विकल्प इति वाच्यम् । एकं वृणीत इत्यादौ सर्वत्र वर्तमाननिर्देशेन प्रत्यक्षविध्यश्रवणाद्विधिः कल्पनीयः । कल्पनायां चैकत्र तत्कल्पनयोपपत्तौ लाघवादेकत्रैव कल्पयितुं युक्त इति त्रीन्वृणीत इत्यत्रैव विधेः कल्पने सत्येकं वृणीते इत्यादेरवयुत्यानुवादत्वेपीह एका देया षट् देया द्वादश देयाः शतं देयं सहस्रं देयमपरिमितं देयमिति प्रत्येकं प्रत्यक्षविधिश्रवणाद्विनिगमनाविरहेण सर्वत्र विधायकत्वस्यैव न्याय्यत्वात्प्रत्यक्षविधिश्रवणेऽपि यदि विष्णुरुपांशु यष्टव्य इत्यादौ जामित्वोपक्रमाजामित्वोपसंहाराभ्यामिवैकवाक्यतावगतिः स्यात्तदा तद्वदेव बलादर्थवादता स्यात्, इह तु न तथा एकवाक्यतावगमकं किंचित्प्रमाणमस्ति तस्मात्सर्वसंख्यानामपि विहितत्वाद्विकल्प इति ॥

द्रव्यविकारं तु० ॥ १० ॥ पूर्वत्र द्रव्यस्य गुणत्वादस्तु विकल्पः इह तु जाघनीनां प्रतिपाद्यतया समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः । **जाघन्येति** । जाघनीशब्दः पुच्छवाचीति भट्टरुद्रदत्तः । **गुणभूतेति** । ततश्च आज्येन सह विकल्पेन प्राप्तायाः पशौ पुनर्वचनान्नियमो यथाप्राप्ताया एव वक्तव्य इतीहापि गुणभूतैव सा ननु प्रतिपाद्येत्यर्थः । **तथापीति** । सत्यं गुणभूतैव नियन्तव्या तथापि नियमस्य प्रयोजनापेक्षायां गुणभूतयापि तया यागे क्रियमाणे हृदयाद्यर्थविशसनादिनानुनिष्पन्नाया जाघन्याः प्रतिपत्तिसंभवादपेक्षितदृष्टरूपप्रतिपत्तिरेव प्रयोजनं कल्पयितुमुचितमिति नियममुखेन प्रतिपत्तिविधानमेव पर्यवसितमिति समुच्चय इत्यर्थः । **तादृश्येवेति** । जाघन्याः प्रकृतौ गुणभावादिहापि गुणभावावश्यंभावाज्जाघनीगुणकयागादपूर्वं भवतीति स्वीकार्यम् । तदेवंसति प्रधानभूतः सन् यागो जाघनीयसंस्कारार्थोपीति यदि स्वीक्रियते तदा एकेन वाक्येन यागस्य द्वैरूप्यालाभाद्वाक्यभेदप्रसङ्गः । यदि चैतद्दोषपरिहारार्थं यागस्य प्राकृतमदृष्टार्थत्वं परित्यज्य केवलप्रतिपत्तित्वं स्वीक्रियते तदाऽप्राकृति कार्यापत्तिस्तस्मात्प्रकृतावेवेहापि यागः केवलादृष्टार्थः । सर्वे यज्ञविधयो नियमविधय इति प्रकृतावपि जाघनीविधेर्नियमविधितया तत्रैव नियमप्रयोजनं क्लृप्तमिति नेह प्रयोजनाकाङ्क्षा येन तद्बलेनात्र प्रयोजनकल्पनायां दृष्टत्वात्प्रतिपत्त्यर्थत्वमेव कल्पनीयं स्यात् । इयांस्तु विशेषः । प्रकृतौ तन्नियमादृष्टं कदाचिदाज्येनापि साधितं पशौ तु पुनर्विधानात्तज्जाघन्यैव साधनीयमिति । तस्माद्यथाप्राप्ताया एव नियमनेन प्रतिपत्त्यर्थत्वाभावाद्विकल्प इत्यर्थः । एवंच दैवात्पशौ जाघन्यपचारे यथाप्रकृति सूनास्थजाघनीमुपादाय पत्नीसंयाजाः कर्तव्या इति भावः । सूत्रार्थस्तु—द्रव्यविकाराज्जाघन्याख्यद्रव्यस्य नियमलक्षणविकारेऽपि प्रकृतिवदर्थकर्मैवेदं, प्रकृतिवद्विकल्पे प्राप्ते नियमार्थत्वात्पुनर्विधानस्य नियमस्य च यथाप्राप्ति वक्तव्यत्वादिति ॥

उखायां काम्येन नित्याग्नेर्विकाराधिकरणम् ॥ ७ ॥

उखायां काम्यनित्यसमुच्चयो नियोगे कामदर्शनात् ॥ १७ ॥ [असति चासंस्कृतेषु कर्म स्यात् ॥ १८ ॥ तस्य च देवतार्थत्वात् ॥ १९ ॥ विकारो वा तदुक्तहेतुः ॥ २० ॥ वचनादसंस्कृतेषु कर्म स्यात् ॥ २१ ॥ संसर्गे चापि दोषः स्यात् ॥ २२ ॥ वचनादिति चेत् ॥ २३ ॥ तथेतरस्मिन् ॥ २४ ॥ उत्सर्गेऽपि परिग्रहः कर्मणः कृतत्वात् ॥ २५ ॥]

नित्योख्याग्नौ काम्यवह्निः संयुज्येताथ बाधकः ॥ कार्यभेदादादिमोऽन्त्यः कामेनान्यप्रसञ्जनात् ॥ ८ ॥

अग्नावुख्यं प्रकृत्य श्रूयते 'वृक्षाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चसकामस्याहृत्यावदध्यात् भ्राष्ट्रादन्नाद्यकामस्येति । तत्र किं नित्यस्योख्यस्य काम्यस्य च वार्क्षादेः समुच्चयोऽथवा नित्यो निवर्त्य इति संदेहे अवधानमात्रं कामाय श्रूयते न होमः । तस्मात्फलाय काम्यमवधाय होमाय पुनर्नित्योऽग्निरुख्योऽग्निवावधातव्य इति समुच्चः । स्यादेतदेवं यद्यवधानं विधीयते, प्राप्तमेव तु होमार्थमग्न्यन्वाधानमाश्रित्याग्न्यन्तरमात्रं विधीयते । तस्मात्तेन काम्येन नित्यस्य निवृत्तिः विकल्पसमुच्चयविचारे समाप्ते समुच्चय एवास्ति नास्तीति चिन्त्यत इति संगतिः ॥

वैकारिकाग्नेराहवनीयत्वाभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥

स आहवनीयः स्यादाहुतिसंयोगात् ॥ २६ ॥ [अन्यो वोद्धृत्याहरणात् ॥ २७ ॥]

सोऽग्निराहवनीयो नो वाद्य आहुतियोगतः ॥ अन्योन्याश्रयतो मैवं संस्काराच्चेन्न सोऽत्र हि ॥ ९ ॥

सोऽयं काम्योऽग्निराहवनीयशब्दवाच्यः स्यादाहूयते अस्मिन्निति, तस्मादाहवनीयधर्मागतश्रीधारणादयोऽत्र कर्तव्याः । नैवं । आधानजन्मनः संस्कारविशेषस्य वाचकोऽयमाहवनीयशब्दो नासति तस्मिन् संस्कारे वर्तितुमर्हति । तस्मान्नात्राहवनीयधर्माः[1] ॥

वैकारिकाग्नेराधानिकसंस्काराभावाधिकरणम् ॥ ९ ॥

तस्मिन्संस्कारकर्म शिष्टत्वात् ॥ २८ ॥ [स्थानाद्वा परिलुप्येरन् ॥ २९ ॥]

अस्त्याधानादि नो वात्र सर्वशेषत्वतोऽस्ति तत् ॥ न संस्कृतस्थानपातान्मथनस्याप्यसंभवात् ॥ १० ॥

एवं तर्हि संस्कारात्तत्राधानादिकाः कर्तव्याः होमार्थत्वात्संस्काराणामस्य चाग्नेर्होमसाधनत्वात्

उखायां काम्यनित्यः० ॥ १७ ॥ **उख्यमिति** । आहवनीये उखासंतापे सति तत्रोत्पन्नाग्निमित्यर्थः । जाघनीनामेकार्थत्वाद्विकल्पेऽपि उख्यस्य वार्क्षाग्रादेश्च भिन्नकार्यत्वात्समुच्चय इत्युत्थितेः संगतिः । **अवधानमात्रमिति** । अवधानमायतने निधानं धारणमित्यन्ये । **न होम इति** । वार्क्षाग्रमग्निं होमार्थं कुर्यादिति वचनाभावाद्धोमो न श्रूयते इत्यर्थः । ततश्च प्रकृतमाग्निकं कर्माश्रित्य वार्क्षाग्राद्यग्न्यन्तरविशिष्टमवधानं फलाय विधीयते इति भावः । एवंचोख्यस्य होमार्थत्वात्कामस्य चावधानमात्रार्थत्वादुभयोर्भिन्नार्थतया न काम्येन नित्योख्यस्य बाधः गोदोहनचमसवदेकार्थत्वाभावात् किंतु समुच्चय एवेत्याह—**तस्मादिति** । **अग्न्यन्तरमात्रमिति** । नत्वग्न्यन्तरविशिष्टाधानं विशिष्टविधिगौरवप्रसङ्गादित्यर्थः । **तस्मादिति** । विधिलाघवान्नित्योख्यबाधोऽपि न दोष इत्याशयः । **ननु** बाधाभ्युच्चयचिन्तेयं नात्र संगतेत्यत आह—**विकल्पेति** । सूत्रे नियोगशब्दोऽवधानार्थकः ॥

स आहवनीयः स्यात्० ॥ २६ ॥ सोऽयमित्यनेन प्रासङ्गिकीं संगतिं सूचयति । **नन्वाधानपवमानजन्यसंकारे** रूढत्वादाहवनीयशब्दस्य कथं तद्रहितकाम्याग्निवाचित्वमित्यत आह—**आहूयत इति** । आधानपवमानजन्यसंस्कारस्थलेऽपि योगादेव प्रयोगोपपत्तेर्न तत्र रूढिरिति भावः । **आधानेति** । होमाधारतयाहवनीयत्वे त्वाहवनीये जुहोतीत्याहवनीयस्य सतो होमे विधिः होमाधारत्वाच्चाहवनीयत्वमिति परस्पराश्रयप्रसङ्गाद्धोमाधारत्वेऽपि पदादिषु तत्प्रयोगाभावाच्च रूढ एवायमित्यर्थः ॥

तस्मिन्संस्कारकर्म शिष्टत्वात् ॥ २८ ॥ **कर्तव्या इति** । ततश्च काम्याग्नेराहवनीयत्वमप्यस्तीति गतश्रीधारणादयः तत्रापि कर्तव्या इति पूर्वाक्षेपात्संगतिः । आक्षेपमेव द्योतयितुमेवं तर्हीत्युपक्रमः । **होमर्थत्वादिति** । यद्यप्या-

---

१ हवनीयधर्मः

सत्यं। होमसाधनोऽयमग्निस्तथाप्यसंस्कृत एवायं संस्कृतस्थानापन्न इति नात्र संस्काराः कर्तव्याः। नहि वृक्षादाहृतस्यारणिमन्थनादिजन्यः संस्कारः शक्यते आधातुं। तस्मान्नात्र संस्काराः॥

नित्यस्योख्यस्याग्नेरधारणाधिकरणम्॥ १०॥

नित्यधारणे विकल्पो नह्यकस्मात्प्रतिषेधः स्यात्॥ ३०॥ [नित्यधारणाद्वा प्रतिषेधो गतश्रियः॥ ३१॥]

धृतिर्विकल्पितोख्यस्य किंवा नैवास्ति धारणम्॥ निषेधात्कल्प्यविधितश्चाद्यो न प्राप्तवारणात्॥ ११॥

काम्याग्निप्रसङ्गं समाप्य पुनर्नित्यमेवोखाग्निमुपक्रम्य चिन्तयति किं मुख्यस्य नित्यधारणं न वेति विकल्पः उताधारणमेवेति। तत्र न प्रतिसंदध्यादिति धारणप्रतिषेधोऽसत्यां प्राप्तावनुपपद्यमानः प्रापकं विधिमनुमापयति। तेन चानुमितेन विधिना प्रापितं तत्प्रतिषेधेन च प्रतिषिद्धं धारणं विकल्पमर्हतीति प्राप्तेऽभिधीयते—सामान्येनाहवनीयधारणं गतश्रियो विहितं, उख्यश्चायमाहवनीयस्थानापन्नः, आहवनीय एव हि संतापेनोख्यः संजातः तस्य धारणं सामान्यवचनप्राप्तं गतश्रियो धारणमुख्यविषयेऽनेन प्रतिषिध्यत इति नानेनाश्रुतविध्यनुमानं संभवति तस्मादधार्य एवायमुख्यः॥

सत्रे शुक्रस्पर्शादीनामेककर्तृकत्वाधिकरणम्॥ ११॥

परार्थान्येको यजमानगणे॥ ३२॥

शुक्रस्पर्शादिकं सत्रे सर्वेषामुत कस्यचित्॥ अविशेषादादिमोऽन्त्यस्त्वावतैवार्थसिद्धितः॥ १२॥

सत्राहीनयोरनेकयजमानसमवाये यानि परार्थान्ययजमानसंस्कारार्थानि शुक्रान्वारम्भणौदुम्बरीसंमाननादीनि तान्येकेनैव कर्तव्यानि न सर्वैः प्रयोजनाभावादिति प्राप्तिसूत्रमेतत्॥

धानमाहवनीयार्थं तथाप्याहवनीये जुहोतीत्याहवनीयशब्दवाच्यानामाधानपवमानजन्यादृष्टसंस्काराणां होमे विनियोगात्संस्काराणां च साक्षाद्धोमाधारत्वानुपपत्त्या होमाधारभूताग्न्यर्थत्वावगमात्काम्यस्यापि होमाधारत्वात्तत्रापि संस्काराः कर्तव्या इत्यर्थः। यदि वाक्यान्तरेण प्राप्तं होमाधारमुद्दिश्य संस्कारा विधीयेरन् तदा काम्यसाधारणा भवेयुः नत्वेतदस्ति किंत्वाहवनीये जुहोतीति वाक्यमेव संस्कारं होमे विदधत्संस्कृतस्याग्नेरपि होमार्थत्वमापादयति। ततश्च संस्कृताग्निबाधनेन काम्योऽग्निर्निविशमानः कथं संस्कारान् लभेत। तस्मान्न तत्र संस्कारा इत्याशयेनाह—**सत्यमिति**। अशक्यत्वादपि संस्कारा न कर्तव्या इत्याह—**नहीति**। सूत्रार्थस्तु—तस्मिन्काम्येऽग्नौ संस्काराणां क्रिया स्यात्तेषां सर्वहोमार्थतया विशिष्टत्वादिति॥

नित्यधारणे विकल्पः०॥ ३०॥ अत्र काम्यस्याग्नेर्न विषयत्वं सूत्रभाष्यविरोधादित्याशयेनाह—**काम्येति**। काम्याग्निसंयोगागतं त्विचारं समाप्येत्यर्थः। **नेति**। 'न प्रतिसमिन्ध्येद्यत्प्रतिसमिन्ध्येत् भ्रातृव्यमस्मै जनयेदि'त्यनेनेत्यर्थः। **अर्हतीति**। सामान्यवचनकारितायाः अपि प्राप्तेर्निर्दोषशास्त्रकारिततयात्यन्तबाधायोगात्तदानीमपि विकल्पो दुर्वार इति भावः। **ननु** सामान्यवचनेनाहवनीयगोचरेणोख्यधारणस्याप्राप्तेस्तत्प्रापकं वचनमवश्यमनुमेयमित्यत आह—**उख्यश्चेति**। आहवनीयस्थानापन्नस्योख्यस्याहवनीयधर्मो धारणमपि सामान्यवचनप्रसादबलादेव प्राप्नोतीत्यर्थः। इदं च प्रौढिवादेनोक्तम्। वस्तुतस्त्वाहवनीय एवायं मुख्यः न तत्स्थानापन्नोऽन्योऽग्निस्ततश्च साक्षादेव सामान्यवचनेन तत्र धारणं प्राप्नोतीत्याशयेनाह—**आहवनीय एवेति। तस्मादिति**। नच सामान्यवचनप्राप्तिप्रतिषेधपक्षेऽपि विकल्पो दुर्वार इत्युक्तमिति वाच्यम्। सामान्यवचनप्राप्तस्य पर्युदास इत्यङ्गीकारेण दोषाभावात्। नच तस्योख्याग्निप्रकरणे संनिहितत्वाभावादुख्याग्निसंनिधौ श्रूयमाणस्य न प्रतिसमिन्ध्येदित्यस्य न पर्युदासत्वसंभव इति वाच्यम्। आहवनीयस्थानापन्नमग्न्यन्तरमुख्याग्निरिति पक्षे उख्याग्नावाहवनीयधर्मसामान्यप्रापकवचनस्योख्यविधिशेषतया कल्पनीयत्वेन तस्य संनिहिततया पर्युदासत्वसंभवादाहवनीय एवोख्यः नत्वन्य इति पक्षेऽपि प्रतिसमिन्धेदित्याहवनीयधारणश्रवणबलेन कथंचिदाहवनीयधारणगोचरसामान्यवचनं हृदयमागम्य पर्युदासत्वं समर्थनीयम्। विकल्पापेक्षया यत्नेनापि पर्युदासत्ववर्णनस्य ज्यायस्त्वादिति ध्येयम्॥

परार्थान्येको यजमानगणे॥ ३२॥ धारणस्य विकल्पाभाववद्यजमानानामपि शुक्रान्वारम्भणादौ न विकल्प इत्युत्थितेः संगतिः। **प्राप्तीति**। यजमानानां फलित्वेन प्राधान्यादन्यत्र गुणभावासंभवाद्यजमानसंस्कारार्थमौदुम्बरीसंमाननमिति शङ्कायाः शब्दतो यजमानानां गुणभावबोधनेन स्वकीयफलसिद्ध्यर्थमेव तेषां गुणभावाभ्यनुज्ञावश्यंभावेनैवानुन्मेषादुत्तरत्रानियमप्रतिपादनाय प्राप्तिमात्रं क्रियत इत्यर्थः॥

अहीने शुक्रस्पर्शादौ यस्यकस्यचिद्यजमानस्य कर्तृत्वाधिकरणम् ॥ १२ ॥

अनियमोऽविशेषात् ॥ ३३ ॥

अहीने सत्रवच्छुक्रस्पृगैक्ये स नियम्यते ॥ न वाद्यः संभवान्मैवं विशेषानवधारणात् ॥ १३ ॥

स चोक्तो यः कश्चित्स्यादविशेषात् । अतो येनकेनचित्कृतमन्वारम्भणादिकमितरे प्रसङ्गादुपजीवन्तीतीदमपि प्राप्तिसूत्रमेव असत्रेष्वपवादं वक्तुम् ॥

सत्रे शुक्रस्पर्शादौ गृहपतेरेव कर्तृत्वाधिकरणम् ॥ १३ ॥

मुख्यो वाऽविप्रतिषेधात् ॥ ३४ ॥

कश्चिद्गृहपतिर्वा स्यात्सत्रे कश्चिदहीनवत् ॥ इतरेषां तदार्त्विज्यादविलम्बार्थमन्तिमः ॥ १४ ॥

सत्रेषु गृहपतिरेव परार्थानि कुर्यान्नानियमः कस्मादितरेषामार्त्विज्यविरोधात् ॥

सत्रेऽञ्जनादिसंस्काराणां सर्वगामित्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥

सत्रे गृहपतिरसंयोगाद्धौत्रवत् ॥ ३५ ॥ [आम्नायवचनाच्च ॥ ३६ ॥ सर्वे वा तदर्थत्वात् ॥ ३७ ॥ गृहपतिरिति च समाख्यासामान्यात् ॥ ३८ ॥]

अञ्जनाद्या गृहपतेः सर्वेषां वा समाख्यया ॥ आद्यो नो फलिसंस्काराः सर्वेषां फलिता मता ॥ १५ ॥

यानि पुनर्यजमानसंस्कारार्थानि कर्माणि अञ्जनाभ्यञ्जनादीनि तान्यपि सत्रे किं गृहपतिरेव कुर्यादुत सर्वे इति संशये गृहपतिरेवेत्याह गृहपतिसमाख्यानात् । अत्र हि गृहशब्देन कर्मोच्यते तस्य पतिर्गृहपतिः । सर्वेषां च यजमानानां स्वामित्वाद्गृहपतिशब्दार्हत्वे सति विशेषेण कस्यचिदेषा समाख्या फलभूयस्त्वनिमित्ता । फलभूयस्त्वं च संस्काराधिक्यात् । अतस्तस्यैव संस्कारा नेतरेषाम् । अत्राभिधीयते—फलिसंस्काराः सर्वैरेव[1] कर्तव्यास्तदभावे फलमेव न स्यात् गृहपतिसमा-

---

अनियमोऽविशेषात् ॥ ३३ ॥ स चेत्यनेन पूर्वोक्तोपजीवनात्संगतिरपि सूचयति । **इदमपीति** । ननु परमतवदहीनेऽनियमरूपसिद्धान्तं 'सत्रे मुख्यो वा विप्रतिषेधा'दित्यनेन गृहपतिनियमस्य सिद्धान्तयिष्यमाणत्वात्तत्राप्यनियमरूपपूर्वपक्षं च प्रतिपादयितुमिदं सूत्रमर्थद्वयपरत्वकल्पनागौरवान्नापि सत्र एवानियमरूपपूर्वपक्षमात्रप्रतिपादनार्थं भाष्यविरोधादिति भावः ॥

मुख्यो वाऽविप्रतिषेधात् ॥ ३४ ॥ सत्रेष्वपवादं वक्तुमिति पूर्वत्रैवास्य संगतिरुक्तप्राया । इतरेषामपि आर्त्विज्यस्य शुक्रान्वारम्भणादियाजमानस्य च संनिपाते युगपत्कर्तुमशक्यत्वादित्यर्थः । गृहपतेस्तु आर्त्विज्याभावेन विप्रतिषेधाप्रसक्तेः स एव परार्थानि याजमानानि कुर्यादिति भावः । नचैवं येषु परार्थयाजमानेषु आर्त्विज्यसंनिपातो नास्ति तेष्वार्त्विज्येन साकं विरोधाभावादनियमः स्यादिति वाच्यम् । आर्त्विज्येन सह संनिपातिषु परार्थयाजमानेषु गृहपतेरेव कर्तृत्वावश्यंभावादन्येष्वपि क्लृप्तगृहपतिनैवोपपत्तावनियमस्यायुक्तत्वात् ॥

सत्रे गृहपतिः० ॥ ३५ ॥ परार्थवद्गृहपतिरेव स्वामिसंस्कारानपि कुर्यादित्युत्थितेः संगतिः । **ननु** गृहशब्दस्य शालापरत्वमादाय गृहपतिसमाख्याया उपपत्तेः कथं तद्बलाद्गृहपतिनियम इत्यत आह—**अत्र हीति** । शालापतित्वस्य सर्वसाधारण्यान्न गृहशब्दः शालापर इति भावः । **ननु** तर्हि कर्मस्वामित्वमपि साधारणमिति कर्मपरोपि न स्यादित्यत आह—**सर्वेषां चेति** । कर्मस्वामित्वस्य सर्वेषामविशेषेऽपि प्रकर्षगतेर्विज्ञानादेकस्यैव गृहपतिसमाख्योपपद्यते, प्रकर्षगतेश्च 'यो वै सत्रे बहूनां यजमानानां गृहपतिः सत्रस्य प्रत्येता स हि भूयिष्ठामृद्धिमाप्नोती'ति गृहपतेः फलभूयस्त्वावगमात्कर्मजन्यफलभोक्तृत्वरूपे कर्मस्वामित्व एव विज्ञातुं शक्या नतु शालापतित्वे तत्र प्रकर्षे प्रमाणाभावादिति भावः । नच फलिसंस्काराभावे इतरेषां फलमेव न स्यादिति वाच्यम् । अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयतीत्येवं सत्रे ब्रह्मादीनामुपदिष्टदीक्षादिसंस्कारैरेव फलसिध्युपपत्तेरिति भावः । **तदभाव इति** । प्रकृतौ सर्वसंस्कारैः फलयोग्यत्वाधानेनेहापि तदर्थनिर्वाहावश्यंभावान्न दीक्षादिभिः कतिपयैः फलं संभवतीति भावः । गृहपतिर्लोके गृहस्वामी कर्मकरो न भवति किंत्वन्ये एवास्य कर्मकरा भवन्ति एवमयमपीति कर्मकरत्वाभावे सति स्वामित्वमात्रेण गृहपतिसमाख्योपपद्यते ततश्च समाख्याया अन्यथाप्युपपत्तेर्न ततः फलभूमसिद्धिस्तदभावाच्च न तस्य संस्काराधिक्यं कल्पनीयमिति भावः । **ननु** समाख्याया अन्यथो-

---

[1] सर्वेषामेव.

स्यात्वार्त्विज्याभावात् इतरे ह्यार्त्विज्यं कुर्वाणाः कर्मकरा इव भवन्ति अयं तु केवलं याजमानकरणात्स्वामिवाचिना गृहपतिशब्देनोच्यते । भवतु वा फलभूयस्त्वं तत्तु वचनात् । सहि भूयिष्ठामृद्धिमृध्नोतीति न संस्काराधिक्यात् । अतः सर्वे याजमानं कुर्युः ॥

याजमानार्त्विज्ययोरार्त्विज्यस्यैव बलवत्त्वाधिकरणम् ॥ १५ ॥

विप्रतिषेधे परम् ॥ ३९ ॥ [हौत्रे परार्थत्वात् ॥ ४० ॥ वचनं परम् ॥ ४१ ॥]

याजमानार्त्विज्ययोः किं बलवत्पूर्वमुत्तरम् ॥ उताद्यश्चोदकप्राप्तेरन्त्यः प्रत्यक्षतो विधेः ॥ १६ ॥

यत्रार्त्विज्ययाजमानयोर्विरोधस्तत्रार्त्विज्यमेव कुर्युः । प्रधानत्वात् । कर्तारो हि कर्मणां गुणभूताः कर्तॄणामपि गुणभूताः संस्काराः । प्रत्यक्षविधानाच्च 'ये यजमानास्त ऋत्विज' इति ह्यनेनार्त्विज्यं यजमानानां विहितं याजमानं तु चोदकप्राप्तमित्यार्त्विज्यं बलीयः ॥

ब्राह्मणस्यैवार्त्विज्याधिकाराधिकरणम् ॥ १६ ॥

प्रभुत्वादार्त्विज्यं सर्ववर्णानां स्यात् ॥ ४२ ॥ [स्मृतेर्वा स्याद्ब्राह्मणानाम् ॥ ४३ ॥ फलचमसविधानाच्चेतरेषाम् ॥ ४४ ॥ सांनाय्येऽप्येवं प्रतिषेधोऽसोमपीथहेतुत्वात् ॥ ४५ ॥ चतुर्धाकरणे च निर्देशात् ॥ ४६ ॥ अन्वाहार्ये च दर्शनात् ॥ ४७ ॥]

आर्त्विज्यं किं त्रिवर्णस्थं विप्रयोग्येव वाग्रिमः ॥ विद्यावत्त्वान्न तद्युक्तं ब्राह्मणस्यैव तत्स्मृतेः ॥ १७ ॥

विप्रतिषेधे परमिति सूत्रे याजमानार्त्विज्ययोरार्त्विज्यं बलीय इति सिद्धं तत्प्रसङ्गादार्त्विज्ये कर्तारश्चिन्त्यन्ते । दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिषु किं त्रिभिरपि द्विजातिभिरार्त्विज्यं कारयितव्यमुत ब्राह्मणैरेवेति संशयः । तत्र, 'त्रयोप्यार्त्विज्यमर्हन्ति विद्वत्त्वात्स्मरणं पुनः ॥ पुरुषार्थमतः कर्म वैगुण्यं नास्ति किंचन ॥' याजनाध्यापनप्रतिग्रहा ब्राह्मणस्यैव वृत्त्युपाया इति नियमः पुरुषार्थतया स्मर्यते न क्रत्वर्थतया । तेन क्षत्रियवैश्यावार्त्विज्यं कुर्वन्तौ नियमातिक्रमात्कामं स्वधर्मात्प्रच्यवेयातां ननु

पपत्तावपि सहि भूयिष्ठामृद्धिमाप्नोतीति वचनबलात्फलभूयस्त्वमङ्गीकर्तव्यमिति तद्बलात्संस्काराधिक्यं सिध्यति । किंच फलभूयस्त्वे प्रामाणिके तदेव प्रवृत्तिनिमित्तमपि भविष्यतीत्यस्वरसादाह—**भवतु वेति** । विनापि संस्काराधिक्यं वचनबलादेव फलभूयस्त्वोपपत्तेर्न तत्संस्काराधिक्यसिद्धिरित्यर्थः । सूत्रार्थस्तु—सत्रे गृहपतिरेव यजमानसंस्कारान्कुर्यात् गृहस्य कर्मणः पतिरित्यस्य संयोगात्तत्रैव समाख्याया अन्वर्थत्वाद्यथा हौत्रसमाख्यानाद्धोता हौत्रकर्मसु कर्ता तद्वदिति ॥

विप्रतिषेधे परम् ॥ ३९ ॥ यदि सर्वे तर्हि विरोधेऽपि कुर्युः ततश्चार्त्विज्यं बाध्येत । तस्मान्न सर्वे कुर्युरिति पूर्वाक्षेपात्संगतिः । मन्दबुद्धिसौकर्याय वस्तुकथनरूपमिदमित्याशयेन सिद्धान्तमेवाह—**तत्रेति** । ननु न संस्काराः गुणभूतकर्त्रर्थाः येनाङ्गगुणविरोधन्यायेन कर्तृगुणभूतसंस्कारपरित्यागेन प्रधानाङ्गभूतार्त्विज्यानुग्रहः स्यादित्यस्वरसादाह—**प्रत्यक्षेति** ॥

प्रभुत्वादार्त्विज्यं सर्ववर्णानां स्यात् ॥ ४२ ॥ त्रय इति । क्रतुविधयो ह्यार्त्विज्यकर्तॄनाक्षिपन्तो विधाप्रयुक्तिगौरवात् शूद्रं विहायाध्ययनविधिलब्धविधांस्त्रीनपि वर्णानाक्षिपन्तीति त्रयाणामपि वर्णानामार्त्विज्यार्हत्वमित्यर्थः । **ननु** 'षट्कर्मैको भवत्येषा'मित्यादिस्मृतिषु याजनं ब्राह्मणस्यैव विहितमतः क्षत्रियवैश्ययोर्विद्वत्त्वेपि नार्त्विज्यार्हतेत्यत आह—**स्मरणमिति** । क्रतुप्रकरणेनाम्नानात्पुरुषार्थत्वमित्याशयेन विवृणोति—**याजनेति** । अत्र याजनाध्यापनप्रतिग्रहैरेव ब्राह्मणो धनमर्जयेन्न तु कृष्यादिना इत्येवंरूपो नियमः पुरुषार्थतया ब्राह्मणस्य विधीयते इति प्रकृतग्रन्थार्थ इति भ्रमो न कर्तव्यः । तावता ब्राह्मणस्य कृष्यादिमात्रनिषेधलाभेऽपि क्षत्रियवैश्ययोरार्त्विज्यनिषेधालाभेन प्रकृतावनुपयोगात्तेनेत्याद्यग्रिमग्रन्थासंगत्यापत्तेश्च, किंतु याजनादयो ब्राह्मणादीनामेव न क्षत्रियवैश्ययोस्तयोस्तु जयवाणिज्यादय इत्येवंरूपो नियमः प्रकृतग्रन्थार्थ इत्येवं बोध्यम् । **नन्वेव**मपि क्षत्रियादेर्जयादिनैवार्जननियमात्कथमार्त्विज्ये प्रवृत्तिः स्यादित्यत आह—**तेनेति** । अर्थलोभेन स्वधर्ममप्यतिक्रम्यार्त्विज्ये प्रवृत्तिः संभवतीति भावः । ब्राह्मणानामार्त्विज्यमित्यादिस्मरणं च न्याया-

---

१ नयोर्विप्रतिषेधः।

क्रतोः काचिद्गुणहानिः । तस्मात्त्रिभिरप्यार्त्विज्यं कारयितव्यमिति प्राप्तेऽभिधीयते—'द्विजोत्तमानामार्त्विज्यं नतु क्षत्रियवैश्ययोः । ब्राह्मणार्त्विज्यनियमः क्रत्वर्थेनापि हि स्मृतः ॥' 'यज्ञं व्याख्यास्याम'इत्युपक्रम्य ब्राह्मणानामार्त्विज्यमिति स्मरन्तो यज्ञसूत्रकाराः क्रत्वर्थेन स्मरन्ती[1]ति विस्पष्टमेतत् । तथाच भगवद्रामायणेऽपि 'क्षत्रियो याज्ञिको यस्य चाण्डालस्य विशेषतः । कथं सदसि भोक्तारो हविस्तस्य सुरर्षय'इति सुरा देवा ऋषयश्च ऋत्विग्भूता इति देवताहविर्भोगनिराकरणात्क्रतुवैगुण्यमेव दर्शितम् । 'राजयाजकयाज्यस्य विनश्यति यथा हवि'रिति च अब्राह्मणार्त्विज्ये हविर्नाशश्च स्मृतः लिङ्गानि च दर्शितानि ब्राह्मणानामिदं हविरित्येवमादीनि । तस्माद्ब्राह्मणानामेवार्त्विज्यमिति सिद्धम् । 'मध्ये तन्त्रं यस्य येषां विधानं तेषु प्रोक्तो मुख्यतन्त्रप्रसङ्गः ॥ जिज्ञास्यो यो धर्म उक्तश्चतुर्धा स प्रज्ञातो लक्षणैर्द्वादशान्तैः' ॥ इति श्रीमहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचितायां शास्त्रदीपिकायां द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

इति द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

भासमूलमिति पूर्वपक्ष्यभिमानः । **द्विजोत्तमानामिति** । क्रतुविधयो ह्यार्त्विज्यकर्तृत्वेन त्रैवर्णिकानाक्षेप्तुं प्रवर्तमाना येषां पुरुषाणां याजनं वृत्त्युपायतयावगतं तैरेव स्वसिध्युपपत्तिं पर्यालोच्यात्यन्तालसस्वभावत्वादार्त्विज्यकर्त्राक्षेपविषये उदासते ततश्च ब्राह्मणानामेवार्त्विज्यं नतु क्षत्रियवैश्ययोरित्यर्थः । एवंच याजननियमशास्त्रस्य नियमार्थं प्रवृत्तस्य क्रतुविधिष्वप्युपकारेण तच्छास्त्रस्य प्रसङ्गविचारपर्यवसानादस्याधिकरणस्य साक्षादपि संगतिः संभवतीति ध्येयम् । एवंसति ब्राह्मणानामार्त्विज्यमित्यादिस्मरणस्य प्रमाण्यमप्यनुगृहीतमित्याशयेनाह—**ब्राह्मणार्त्विज्येति**।सुरर्षिशब्दस्य नारदादिपरत्वभ्रमं वारयितुं सुराश्च ऋषयश्चेति द्वन्द्वोऽत्र विवक्षित इत्याशयेन व्याचष्टे—**सुरा इति** । भारतेप्युक्तमित्याह—**राजेति** । राजा क्षत्रियो याजको यस्य तद्याज्यस्येत्यर्थः । **दर्शितानीति** । भाष्य इति शेषः । **ब्राह्मणानामिति** । अयं मन्त्रः दर्शपूर्णमासयोः पुरोडाशस्य चतुर्धाकरणानन्तरं निर्देशार्थः । तत्र चतुर्धाकरणस्य ऋत्विक्कर्तृकशेषभक्षणार्थत्वाद्ब्राह्मणानामित्यनेन तत्र ऋत्विजामेव निर्देश इति ब्राह्मणानामेवार्त्विज्ये इदं लिङ्गम् । आदिशब्देन तस्मिन्नेव मन्त्रे निर्भक्तो ब्राह्मणो नेहाब्राह्मणस्यास्तीत्यब्राह्मणस्य भागनिषेधः । तथा'हुतादो ये ब्राह्मणा यदन्वाहार्यमाहरन्ती'ति दर्शपूर्णमासयोरन्वाहार्यस्यादनीयेषु ऋत्विक्षु ब्राह्मणशब्दनिर्देश इत्येवमादयो गृह्यन्ते । उक्तमध्यायार्थं सुखप्रतिपत्त्यर्थं पूर्वार्धेन संगृह्णाति—**मध्ये तन्त्रमिति** । यस्य मध्ये तन्त्रं यदीये येषामन्येषां विधानं तेषु मुख्यस्य प्रथमप्रवृत्ततन्त्रस्य तस्य यत्तन्त्रं तत्प्रसङ्गोस्मिन्नध्याये प्रोक्त इत्यर्थः । शास्त्रार्थमपरार्धेन संगृह्णाति—**जिज्ञास्य इति** । 'अथातो धर्मजिज्ञासे'ति स्वरूपप्रमाणसाधनफलैश्चतुर्भिः प्रकारैर्यो धर्मो जिज्ञास्यत्वेन प्रतिज्ञातः स धर्मः प्रथमादिभिर्द्वादशान्तैरध्यायैः प्रज्ञातः । धर्मनिर्णयरूपं फलं सिद्धमित्यर्थः ॥

इति श्रीनिट्टिलकुलतिलकसूरभट्टमहोपाध्यायतनूभवस्य वेङ्कटाद्रियज्वगुरुचरणानुजस्य सोमनाथसर्वतोमुखयाजिनः कृतौ शास्त्रदीपिकाव्याख्यायां मयूखमालिकायां द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

---

१ तीति स्पष्टमेव.

समाप्तेयं सव्याख्या शास्त्रदीपिका ।

शास्त्रदीपिकाधिकरणसूत्रवर्णक्रमकोशः ।

द.

ध.

न.

प.

फ.

ब.

भ.

म.